Holy Bible

Aionian Edition®

Revideált Károli Biblia 1908

Revised Hungarian Bible 1908

Holy Bible Aionian Edition ®
Revideált Károli Biblia 1908
Revised Hungarian Bible 1908

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 10/24/2020
Source copyright: Public Domain
Károli Gáspár, Vizsoly, Hungary, 1590, 1908
ISBN: 978-1-67814-439-5

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Előszó

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Magyar Nyelv at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Tartalomjegyzék

ÓTESTAMENTUM

1 Mózes 1
2 Mózes 36
3 Mózes 64
4 Mózes 85
5 Mózes 114
Józsué 139
Birák 156
Ruth 173
1 Sámuel 176
2 Sámuel 199
1 Királyok 218
2 Királyok 241
1 Krónika 262
2 Krónika 281
Ezsdrás 305
Nehemiás 312
Eszter 322
Jób 328
Zsoltárok 345
Példabeszédek 385
Prédikátor 400
Énekek Éneke 406
Ézsaiás 409
Jeremiás 440
Jeremiás sir 478
Ezékiel 481
Dániel 514
Hóseás 525
Jóel 530
Ámos 532
Abdiás 536
Jónás 537
Mikeás 539
Náhum 542
Habakuk 544
Sofoniás 546
Aggeus 548
Zakariás 549
Malakiás 555

ÚJTESTAMENTUM

Máté 559
Márk 582
Lukács 596
János 620
Apostolok 638
Rómaiakhoz 662
1 Korintusi 672
2 Korintusi 682
Galatákhoz 688
Efézusiakhoz 691
Filippiekhez 695
Kolosséiakhoz 698
1 Tesszalonika 701
2 Tesszalonika 703
1 Timóteushoz 705
2 Timóteushoz 708
Titushoz 710
Filemonhoz 712
Zsidókhoz 713
Jakab 720
1 Péter 723
2 Péter 726
1 János 728
2 János 731
3 János 732
Júdás 733
Jelenések 734

FÜGGELÉK

Útmutató az Olvasóhoz
Szótár
Térképek
Sors
Képek, Doré

ÓTESTAMENTUM

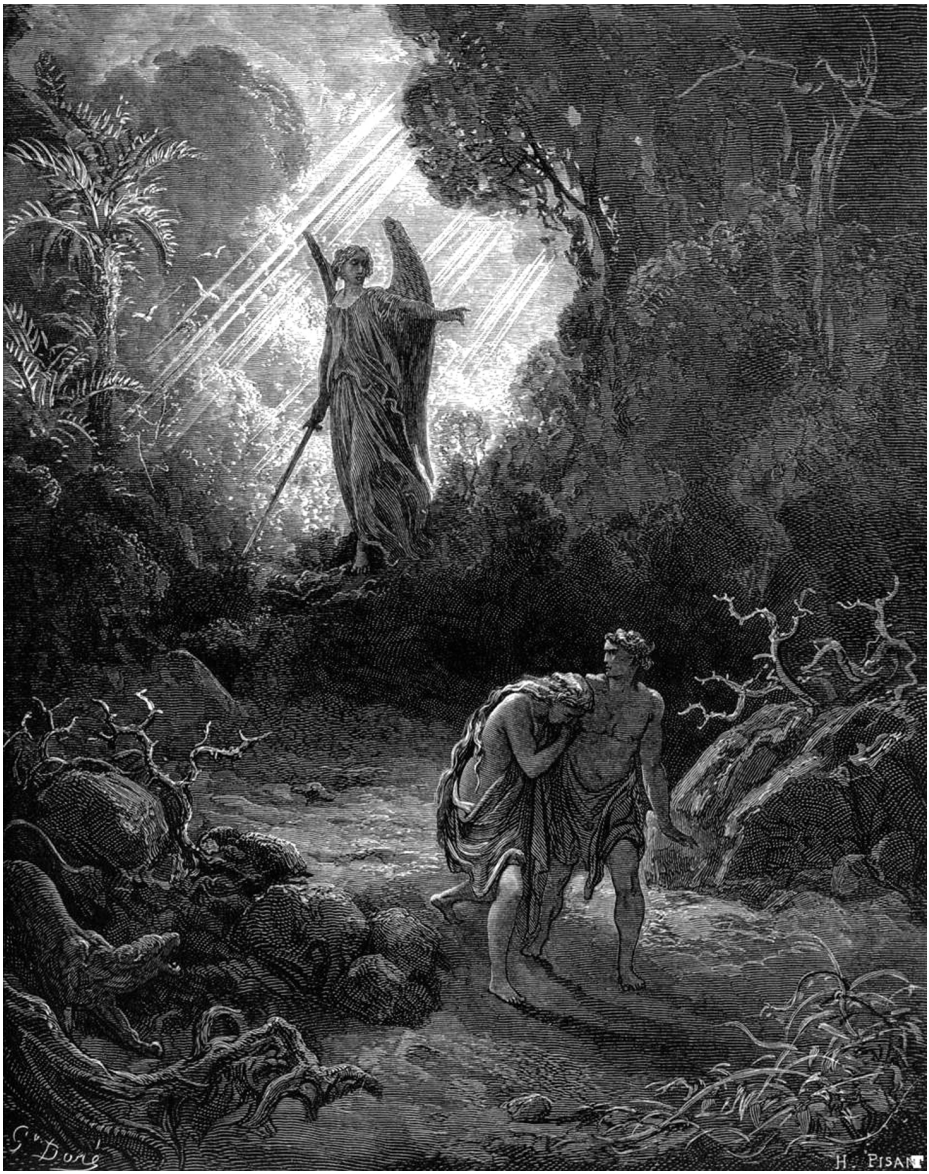

És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

1 Mózes 3:24

1 Mózes

1 Kezdetben teremté Isten az eget és a földet. **2** A
föld pedig kietlen és puszta vala, és setétség vala a
mélység színén, és az Isten Lelke lebeg vala a vizek
felett. **3** És monda Isten: Legyen világosság: és lőn
világosság. **4** És látá Isten, hogy jó a világosság; és
elválasztá Isten a világosságot a setétségtől. **5** És
nevezé Isten a világosságot nappalnak, és a setétséget
nevezé éjszakának: és lőn este és lőn reggel, első nap.
6 És monda Isten: Legyen mennyezet a víz között, a
mely elválaszsza a vizeket a vizektől. **7** Teremté tehát
Isten a mennyezetet, és elválasztá a mennyezet alatt
való vizeket, a mennyezet felett való vizektől. És úgy
lőn. **8** És nevezé Isten a mennyezetet égnek: és lőn
este, és lőn reggel, második nap. **9** És monda Isten:
Gyűljenek egybe az ég alatt való vizek egy helyre,
hogy tessék meg a száraz. És úgy lőn. **10** És nevezé
Isten a szárazat földnek; az egybegyűlt vizeket pedig
tengernek nevezé. És látá Isten, hogy jó. **11** Azután
monda Isten: Hajtson a föld gyenge fűvet, maghozó
fűvet, gyümölcsfát, a mely gyümölcsöt hozzon az ő
neme szerint, a melyben legyen néki magva e földön.
És úgy lőn. **12** Hajta tehát a föld gyenge fűvet, maghozó
fűvet az ő neme szerint, és gyümölcstermő fát, a
melynek gyümölcsében mag van az ő neme szerint.
És látá Isten, hogy jó. **13** És lőn este és lőn reggel,
harmadik nap. **14** És monda Isten: Legyenek világító
testek az ég mennyezetén, hogy elválaszszák a nappalt
az éjszakától, és legyenek jelek, és meghatározói
ünnepeknek, napoknak és esztendőknek. **15** És legyenek
világítókul az ég mennyezetén hogy világítsanak a földre.
És úgy lőn. **16** Teremté tehát Isten a két nagy világító
testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék
nappal és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék
éjjel; és a csillagokat. **17** És helyezteté Isten azokat
az ég mennyezetére, hogy világítsanak a földre; **18**
És hogy uralkodjanak a nappalon és az éjszakán, és
elválaszszák a világosságot a setétségtől. És látá Isten,
hogy jó. **19** És lőn este és lőn reggel, negyedik nap.
20 És monda Isten: Pezsdűljenek a vizek élő állatok
nyüzsgésétől; és madarak repdessenek a föld felett, az
ég mennyezetének színén. **21** És teremté Isten a nagy
vízi állatokat, és mindazokat a csúszó-mászó állatokat,
a melyek nyüzsögnek a vizekben az ő nemök szerint,
és mindenféle szárnyas repdesőt az ő neme szerint.
És látá Isten, hogy jó. **22** És megáldá azokat Isten,
mondván: Szaporodjatok, és sokasodjatok, és töltsétek
be a tenger vizeit; a madár is sokasodjék a földön.
23 És lőn este és lőn reggel, ötödik nap. **24** Azután
monda az Isten: Hozzon a föld élő állatokat nemök
szerint: barmokat, csúszó-mászó állatokat és szárazföldi
vadakat nemök szerint. És úgy lőn. **25** Teremté tehát
Isten a szárazföldi vadakat nemök szerint, a barmokat
nemök szerint, és a földön csúszó-mászó mindenféle
állatokat nemök szerint. És látá Isten, hogy jó. **26** És
monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és
hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain,
az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön,
és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. **27**
Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten
képére teremté őt: férfiúvá és asszonynyá teremté
őket. **28** És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten:
Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet
és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger
halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó
mindenféle állatokon. **29** És monda Isten: Ímé néktek
adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és
minden fát, a melyen maghozó gyümölcs van; az legyen
néktek eledelül. **30** A föld minden vadainak pedig, és
az ég minden madarainak, és a földön csúszó-mászó
mindenféle állatoknak, a melyekben élő lélek van, a
zöld fűveket adom eledelűl. És úgy lőn. **31** És látá Isten,
hogy minden a mit teremtett vala, ímé igen jó. És lőn
este és lőn reggel, hatodik nap.

2 És elvégezteték az ég és a föld, és azoknak minden
serege. **2** Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az
ő munkáját, a melyet alkotott vala, megszűnék a hetedik
napon minden munkájától, a melyet alkotott vala. **3** És
megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt;
mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától,
melyet teremtve szerzett vala Isten. **4** Ez az égnek és
a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az Úr
Isten a földet és az eget teremté, **5** Még semmiféle
mezei növény sem vala a földön, s még semmiféle
mezei fű sem hajtott ki, mert az Úr Isten még nem
bocsátott vala esőt a földre; és ember sem vala, ki
a földet mívelje; **6** Azonban pára szállott vala fel a
földről, és megnedvesíté a föld egész színét. **7** És
formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából,
és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. Így lőn
az ember élő lélekké. **8** És ültete az Úr Isten egy kertet
Édenben, napkelet felől, és abba helyezteté az embert,
a kit formált vala. **9** És nevele az Úr Isten a földből
mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az
élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz
tudásának fáját. **10** Folyóvíz jő vala pedig ki Édenből a
kert megöntözésére; és onnét elágazik és négy főágra
szakad vala. **11** Az elsőnek neve Pison, ez az, a mely
megkerüli Havilah egész földét, a hol az arany terem.
12 És annak a földnek aranya igen jó; ott van a Bdelliom
és az Onix-kő. **13** A második folyóvíz neve pedig Gihon;
ez az, a mely megkerüli az egész Khús földét. **14** És a
harmadik folyóvíz neve Hiddekel; ez az, a mely Assiria
hosszában foly. A negyedik folyóvíz pedig az Eufrátes.

15 És vevé az Úr Isten az embert, és helyezteté őt
az Éden kertjébe, hogy mívelje és őrizze azt. 16 És
parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert
minden fájáról bátran egyél. 17 De a jó és gonosz
tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon
ejéndel arról, bizony meghalsz. 18 És monda az Úr
Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek néki
segítő társat, hozzá illőt. 19 És formált vala az Úr Isten
a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi
madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek
nevezze azokat; mert a mely nevet adott az ember az
élő állatnak, az annak neve. 20 És nevet ada az ember
minden baromnak, az ég madarainak, és minden mezei
vadnak; de az embernek hozzá illő segítő társat nem
talált vala. 21 Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmot
az emberre, és ez elaluvék. Akkor kivőn egyet annak
oldalbordái közűl, és hússal tölté be annak helyét. 22
És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett
vala az emberből, asszonynyá, és vivé az emberhez. 23
És monda az ember: Ez már csontomból való csont, és
testemből való test: ez asszonyembernek neveztessék,
mert emberből vétetett. 24 Annakokáért elhagyja a férfiú
az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez:
és lesznek egy testté. 25 Valának pedig mindketten
mezítelenek, az ember és az ő felesége, és nem
szégyenlik vala.

3 A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál,
melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az
asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a
kertnek egy fájáról se egyetek? 2 És monda az asszony
a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk; 3 De
annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette
van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se
illessétek, hogy meg ne haljatok. 4 És monda a kígyó
az asszonynak: Bizony nem haltok meg; 5 Hanem
tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból,
megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lésztek mint
az Isten: jónak és gonosznak tudói. 6 És látá az asszony,
hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és
kivánatos az a fa a bölcseségért: szakaszta azért annak
gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és
az is evék. 7 És megnyilatkozának mindkettőjöknek
szemei s észrevevék, hogy mezítelenek; figefa levelet
aggatának azért össze, és körülkötőket csinálának
magoknak. 8 És meghallák az Úr Isten szavát, a ki
hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzék
az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert
fái között. 9 Szólítá ugyanis az Úr Isten az embert
és monda néki: Hol vagy? 10 És monda: Szavadat
hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen
vagyok, és elrejtezém. 11 És monda Ő: Ki mondá
néked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettél a fáról,
melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél? 12 És monda
az ember: Az asszony, a kit mellém adtál vala, ő ada
nékem arról a fáról, úgy evém. 13 És monda az Úr
Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony
pedig monda: A kígyó ámított el engem, úgy evém.
14 És monda az Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt
cselekedted, átkozott légy minden barom és minden
mezei vad között; hasadon járj, és port egyél életed
minden napjaiban. 15 És ellenségeskedést szerzek
közötted és az asszony között, a te magod között, és az
ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak
sarkát mardosod. 16 Az asszonynak monda: Felette igen
megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal
szűlsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő
pedig uralkodik te rajtad. 17 Az embernek pedig monda:
Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról
a fáról, a melyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról:
Átkozott legyen a föld te miattad, fáradságos munkával
élj belőle életednek minden napjaiban. 18 Töviset és
bogácskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek
fűvét. 19 Orczád verítékével egyed a te kenyeredet,
míglen visszatérsz a földbe, mert abból vétettél: mert
por vagy te s ismét porrá leszesz. 20 Nevezte vala pedig
Ádám az ő feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja
minden élőnek. 21 És csinála az Úr Isten Ádámnak és
az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltözteté őket. 22 És
monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi
közűlünk egy, jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki
ne nyújtsa kezét, hogy szakaszszon az élet fájáról is,
hogy egyék, s örökké éljen: 23 Kiküldé őt az Úr Isten az
Éden kertjéből, hogy mívelje a földet, a melyből vétetett
vala. 24 És kiűzé az embert, és oda helyezteté az Éden
kertjének keleti oldala felől a Kerúbokat és a villogó
pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.

4 Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad
vala méhében és szűli vala Kaint, és monda: Nyertem
férfiat az Úrtól. 2 És ismét szűlé annak atyjafiát, Ábelt.
És Ábel juhok pásztora lőn, Kain pedig földmívelő. 3 Lőn
pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak
a föld gyümölcséből. 4 És Ábel is vive az ő juhainak
első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinte az
Úr Ábelre és az ő ajándékára. 5 Kainra pedig és az ő
ajándékára nem tekinte, miért is Kain haragra gerjede
és fejét lecsüggeszté. 6 És monda az Úr Kainnak: Miért
gerjedtél haragra? és miért csüggesztéd le fejedet? 7
Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig
nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és
reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta. 8 És szól s
beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával. És lőn, mikor a
mezőn valának, támada Kain Ábelre az ő atyjafiára, és
megölé őt. 9 És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a
te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője
vagyok-é én az én atyámfiának? 10 Monda pedig az Úr:
Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám

a földről. 11 Mostan azért átkozott légy e földön, mely
megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának
vérét, a te kezedből. 12 Mikor a földet míveled, ne adja
az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló
légy a földön. 13 Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb
az én büntetésem, hogysem elhordozhatnám. 14 Ímé
elűzöl engem ma e földnek színéről, és a te színed
elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a
földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet. 15
És monda néki az Úr: Sőt inkább, aki megöléndi Kaint,
hétszerte megbüntettetik. És megbélyegzé az Úr Kaint,
hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál. 16 És elméne Kain
az Úr színe elől, és letelepedék Nód földén, Édentől
keletre. 17 És ismeré Kain az ő feleségét, az pedig
fogada méhében, és szűlé Hánókhot. És építe várost,
és nevezé azt az ő fiának nevéről Hánókhnak. 18 És
lett Hánókhnak fia, Irád: És Irád nemzé Mekhujáelt:
Mekhujáel pedig nemzé Methusáelt, és Methusáel
nemzé Lámekhet. 19 Lámekh pedig vett magának
két feleséget: az egyiknek neve Háda, a másiknak
neve Czilla. 20 És szűlé Háda Jábált. Ez volt atyjok a
sátorban-lakóknak, és a barompásztoroknak. 21 Az ő
atyjafiának pedig Jubál vala neve: ez volt atyja minden
lantosnak és síposnak. 22 Czilla pedig szűlé Tubálkaint,
mindenféle réz- és vasszerszámok kovácsolóját: és
Tubálkain hugát, Nahamát. 23 Akkor monda Lámekh
az ő feleségeinek: Oh Háda és Czilla, hallgassatok
szómra, Lámekh feleségei, halljátok beszédem: embert
öltem, mert megsebzett; ifjat öltem, mert megütött. 24
Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az
Lámekhért. 25 Ádám pedig ismét ismeré az ő feleségét,
és az szűle néki fiat, és nevezé annak nevét Séthnek:
mert adott úgymond, énnékem az Isten más magot Ábel
helyett, kit megöle Kain. 26 Séthnek is született fia, és
nevezé annak nevét Énósnak. Akkor kezdték segítségül
hívni az Úrnak nevét.

5 Ez az Ádám nemzetségének könyve. A mely napon
teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára
teremté azt. 2 Férfiúvá és asszonynyá teremté őket,
és megáldá őket és nevezé az ő nevöket Ádámnak,
a mely napon teremtetének. 3 Élt vala pedig Ádám
száz harmincz esztendőt, és nemze fiat az ő képére és
hasonlatosságára és nevezé annak nevét Séthnek. 4
És telének Ádám napjai, minekutánna Séthet nemzette,
nyolczszáz esztendőre, és nemze fiakat és leányokat. 5
És lőn Ádám egész életének ideje kilenczszáz harmincz
esztendő; és meghala. 6 Éle pedig Séth száz öt
esztendőt, és nemzé Énóst. 7 És éle Séth, minekutánna
Énóst nemzette, nyolczszáz hét esztendeig; és nemze
fiakat és leányokat. 8 És lőn Séth egész életének ideje
kilenczszáz tizenkét esztendő; és meghala. 9 Éle pedig
Énós kilenczven esztendőt, és nemzé Kénánt. 10 És
éle Énós, minekutánna Kénánt nemzette, nyolczszáz
tizenöt esztendeig, és nemze fiakat és leányokat.
11 És lőn Énós egész életének ideje kilenczszáz öt
esztendő; és meghala. 12 Éle pedig Kénán hetven
esztendőt, és nemzé Mahalálélt. 13 És éle Kénán,
minekutánna Mahalálélt nemzette, nyolczszáz negyven
esztendeig; és nemze fiakat és leányokat. 14 És lőn
Kénán egész életének ideje kilenczszáz tíz esztendő;
és meghala. 15 Éle pedig Mahalálél hatvanöt esztendőt,
és nemzé Járedet. 16 És éle Mahalálél, minekutánna
Járedet nemzette, nyolczszáz harmincz esztendeig, és
nemze fiakat és leányokat. 17 És lőn Mahalálél egész
életének ideje nyolczszáz kilenczvenöt esztendő; és
meghala. 18 Éle pedig Járed száz hatvankét esztendőt,
és nemzé Énókhot. 19 És éle Járed, minekutánna
Énókhot nemzette, nyolczszáz esztendőt; és nemze
fiakat és leányokat. 20 És lőn Járed egész életének ideje
kilenczszáz hatvankét esztendő; és meghala. 21 Éle
pedig Énókh hatvanöt esztendőt, és nemzé Methuséláht.
22 És járt Énókh az Istennel, minekutánna Methuséláht
nemzette, háromszáz esztendeig; és nemze fiakat
és leányokat. 23 És lőn Énókh egész életének ideje
háromszáz hatvanöt esztendő. 24 És mivel Énókh
Istennel járt vala; eltűnék, mert Isten magához vevé. 25
Éle pedig Methusélah száz nyolczvanhét esztendőt és
nemzé Lámekhet. 26 És éle Methusélah, minekutánna
Lámekhet nemzette, hétszáz nyolczvankét esztendőt; és
nemze fiakat és leányokat. 27 És lőn Methusélah egész
életének ideje kilenczszáz hatvankilencz esztendő; és
meghala. 28 Éle pedig Lámekh száz nyolczvankét
esztendőt, és nemze fiat. 29 És nevezé azt Noénak,
mondván: Ez vígasztal meg minket munkálkodásunkban
s kezünk terhes fáradozásában e földön, melyet
megátkozott az Úr. 30 És éle Lámekh, minekutánna Noét
nemzette, ötszáz kilenczvenöt esztendőt; és nemze
fiakat és leányokat. 31 És lőn Lámekh egész életének
ideje hétszázhetvenhét esztendő; és meghala. 32 És
mikor Noé ötszáz esztendős volt, nemzé Noé Sémet,
Khámot és Jáfetet.

6 Lőn pedig, hogy az emberek sokasodni kezdének
a föld színén, és leányaik születének. 2 És láták az
Istennek fiai az emberek leányait, hogy szépek azok, és
vevének magoknak feleségeket mind azok közűl, kiket
megkedvelnek vala. 3 És monda az Úr: Ne maradjon az
én lelkem örökké az emberben, mivelhogy ő test; legyen
életének ideje száz húsz esztendő. 4 Az óriások valának
a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az
Isten fiai bémenének az emberek leányaihoz, és azok
gyermekeket szűlének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik
eleitől fogva híres-neves emberek voltak. 5 És látá az
Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön,
és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen
csak gonosz. 6 Megbáná azért az Úr, hogy teremtette

az embert a földön, és bánkódék az ő szívében. 7 És
monda az Úr: Eltörlöm az embert, a kit teremtettem, a
földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó
állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat
teremtettem. 8 De Noé kegyelmet talála az Úr előtt. 9
Noénak pedig ez a története: Noé igaz, tökéletes férfiú
vala a vele egykorúak között. Istennel jár vala Noé. 10
És nemze Noé három fiat: Sémet, Khámot és Jáfetet.
11 A föld pedig romlott vala Isten előtt és megtelék a föld
erőszakoskodással. 12 Tekinte azért Isten a földre, és
ímé meg vala romolva, mert minden test megrontotta
vala az ő útát a földön. 13 Monda azért Isten Noénak:
Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld
erőszakoskodással telt meg általok: és ímé elvesztem
őket a földdel egybe. 14 Csinálj magadnak bárkát gófer
fából, rekesztékeket csinálj a bárkában, és szurkozd
meg belől és kivűl szurokkal. 15 Ekképen csináld
pedig azt: A bárka hoszsza háromszáz sing legyen, a
szélessége ötven sing, és a magassága harmincz sing.
16 Ablakot csinálj a bárkán, és egy singnyire hagyd
azt felülről; a bárka ajtaját pedig oldalt csináld; alsó,
közép, és harmad padlásúvá csináld azt. 17 Én pedig
ímé özönvizet hozok a földre, hogy elveszessek minden
testet, a melyben élő lélek van az ég alatt; valami a
földön van, elvész. 18 De te veled szövetséget kötök,
és bemégy a bárkába, te és a te fiaid, feleséged és
a te fiaidnak feleségei teveled. 19 És minden élőből,
s minden testből, mindenből kettőt-kettőt vígy be a
bárkába, hogy veled együtt életben maradjanak: hímek
és nőstények legyenek. 20 A madarak közűl az ő nemök
szerint, a barmok közűl az ő nemök szerint és a földnek
minden csúszó-mászó állatjai közűl az ő nemök szerint;
mindenből kettő-kettő menjen be hozzád, hogy életben
maradjanak. 21 Te pedig szerezz magadnak mindenféle
eledelt, mely megehető, és takarítsd be magadhoz,
hogy neked is, azoknak is legyen eledelűl. 22 És úgy
cselekedék Noé; a mint parancsolta vala néki Isten,
mindent akképen cselekedék.

7 Monda az Úr Noénak: Menj be te, és egész
házadnépe a bárkába: mert téged láttalak igaznak
előttem ebben a nemzedékben. 2 Minden tiszta baromból
hetet-hetet vígy be, hímet és nőstényét; azokból a
barmokból pedig, a melyek nem tiszták, kettőt-kettőt,
hímet és nőstényét. 3 Az égi madarakból is hetet-
hetet, hímet és nőstényét, hogy magvok maradjon az
egész föld színén. 4 Mert hét nap múlva esőt bocsátok
a földre negyven nap és negyven éjjel; és eltörlök a
föld színéről minden állatot, melyet teremtettem. 5
Cselekedék azért Noé mind a szerint, a mint az Úr néki
megparancsolta vala. 6 Noé pedig hatszáz esztendős
vala, mikor az özönvíz volt a földön. 7 Beméne azért
Noé és az ő fiai, az ő felesége, és fiainak feleségei
ő vele a bárkába, az özönvíz elől. 8 A tiszta barmok
közűl, és a tisztátalan barmok közűl, a madarak közűl,
és minden földön csúszó-mászó állat közűl, 9 Kettő-
kettő méne be Noéhoz a bárkába, hím és nőstény: a
mint Isten megparancsolta vala Noénak. 10 Lőn pedig
hetednapra, hogy megjöve az özönvíz a földre. 11
Noé életének hatszázadik esztendejében, a második
hónapban, e hónap tizenhetedik napján, felfakadának
ezen a napon a nagy mélység minden forrásai, és az
ég csatornái megnyilatkozának. 12 És esék az eső a
földre negyven nap és negyven éjjel. 13 Ugyanezen a
napon ment vala be Noé és Sém és Khám és Jáfet,
Noénak fiai, és Noé felesége és az ő fiainak három
felesége velök együtt a bárkába. 14 Ők, és minden
vad az ő neme szerint és minden barom az ő neme
szerint és minden csúszó-mászó állat, mely csúsz-mász
a földön, az ő neme szerint és minden repdeső állat
az ő neme szerint, minden madár, minden szárnyas
állat. 15 Kettő-kettő méne be Noéhoz a bárkába minden
testből, melyben élő lélek vala. 16 A melyek pedig
bemenének, hím és nőstény méne be minden testből,
a mint parancsolta vala Isten őnéki: és az Úr bezára
utána az ajtót. 17 Mikor az özönvíz negyven napig volt
a földön, annyira nevekedének a vizek, hogy felveheték
a bárkát, és az felemelkedék a földről. 18 A vizek
pedig áradának és egyre nevekedének a földön, és a
bárka jár vala a víz színén. 19 Azután a vizek felette
igen nagy erőt vevének a földön, és a legmagasabb
hegyek is mind elboríttatának, melyek az egész ég
alatt valának. 20 Tizenöt singgel nevekedének a vizek
feljebb, minekutánna a hegyek elboríttattak vala. 21 És
oda vesze minden földön járó test, madár, barom, vad,
és a földön nyüzsgő minden csúszó-mászó állat; és
minden ember. 22 Mindaz, a minek orrában élő lélek
lehellete vala, a szárazon valók közűl mind meghala. 23
És eltörle az Isten minden állatot, a mely a föld színén
vala, az embertől a baromig, a csúszó-mászó állatig, és
az égi madárig; mindenek eltöröltetének a földről; és
csak Noé marada meg, és azok a kik vele valának a
bárkában. 24 És erőt vevének a vizek a földön, száz
ötven napig.

8 Megemlékezék pedig az Isten Noéról, és minden
vadról, minden baromról, mely ő vele a bárkában
vala: és szelet bocsáta az Isten a földre, és a vizek
megapadának. 2 És bezárulának a mélység forrásai
s az ég csatornái; és megszűnt az eső az égből. 3
És elmenének a vizek a földről folyton fogyván, és
száz ötven nap mulva megfogyatkozának a vizek. 4 A
bárka pedig a hetedik hónapban, a hónak tizenhetedik
napján, megfeneklett az Ararát hegyén. 5 A vizek pedig
folyton fogyának a tizedik hónapig; a tizedikben, a hó
első napján meglátszának a hegyek csúcsai. 6 És lőn
negyven nap múlva, kinyitá Noé a bárka ablakát, melyet
csinált vala. 7 És kibocsátá a hollót, és az elrepűlt,

meg visszaszállt, míg a vizek a földről felszáradának.
8 Kibocsátá a galambot is, hogy meglássa, vajjon
elfogytak-é a vizek a föld színéről. 9 De a galamb nem
találá lábainak nyugvóhelyet és visszatére ő hozzá a
bárkába, mert víz vala az egész föld színén; ő pedig
kezét kinyujtá, megfogá, és bévevé azt magához a
bárkába. 10 És várakozék még másik hét napig, és ismét
kibocsátá a galambot a bárkából. 11 És megjöve ő hozzá
a galamb estennen, és ímé leszakasztott olajfalevél vala
annak szájában. És megtudá Noé, hogy elapadt a víz a
földről. 12 És ismét várakozék még másik hét napig, és
kibocsátá a galambot, és az nem tére többé ő hozzá
vissza. 13 És lőn a hatszáz egyedik esztendőben, az
első hónak első napján, felszáradának a vizek a földről,
és elfordítá Noé a bárka fedelét, és látá, hogy ímé
megszikkadt a földnek színe. 14 A második hónapban
pedig, a hónak huszonhetedik napján megszárada
a föld. 15 És szóla az Isten Noénak, mondván: 16
Menj ki a bárkából te és a te feleséged, a te fiaid, és
a te fiaid feleségei te veled. 17 Minden vadat, mely
veled van, minden testből, madarat, barmot, és minden
földön csúszó-mászó állatot vígy ki magaddal, hogy
nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak
a földön. 18 Kiméne azért Noé és az ő fiai, az ő felesége,
és az ő fiainak feleségei ő vele. 19 Minden állat, minden
csúszó-mászó, minden madár, minden a mi mozog
a földön, kijöve a bárkából az ő neme szerint. 20 És
oltárt építe Noé az Úrnak, és vőn minden tiszta állatból
és minden tiszta madárból, és áldozék égőáldozattal
az oltáron. 21 És megérezé az Úr a kedves illatot, és
monda az Úr az ő szívében: Nem átkozom meg többé a
földet az emberért, mert az ember szívének gondolatja
gonosz az ő ifjúságától fogva; és többé nem vesztem el
mind az élő állatot, mint cselekedtem. 22 Ennekutánna
míg a föld lészen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár
és tél, nap és éjszaka meg nem szünnek.

9 Azután megáldá Isten Noét és az ő fiait, és azt
mondá nékik: Szaporodjatok és sokasodjatok, és
töltsétek be a földet. 2 És féljen és rettegjen tőletek
a földnek minden állatja az égnek minden madara:
minden a mi nyüzsög a földön, és a tengernek minden
hala kezetekbe adatott; 3 Minden mozgó állat, a mely
él legyen nektek eledelűl; a mint a zöld fűvet, nektek
adtam mindazokat. 4 Csak a húst az őt elevenítő vérrel
meg ne egyétek. 5 De a ti véreteket, a melyben van
a ti éltetek, számon kérem; számon kérem minden
állattól, azonképen az embertől, kinek-kinek atyjafiától
számon kérem az ember életét. 6 A ki ember-vért ont,
annak vére ember által ontassék ki; mert Isten a maga
képére teremté az embert. 7 Ti pedig szaporodjatok és
sokasodjatok, nyüzsögjetek a földön és sokasodjatok
azon. 8 És szóla az Isten Noénak és vele az ő fiainak,
mondván: 9 Én pedig ímé szövetséget szerzek ti veletek
és a ti magvatokkal ti utánnatok. 10 És minden élő
állattal, mely veletek van: madárral, barommal, minden
mezei vaddal, mely veletek van; mindattól kezdve a mi a
bárkából kijött, a földnek minden vadjáig. 11 Szövetséget
kötök ti veletek, hogy soha ezután el nem vész özönvíz
miatt minden test; és soha sem lesz többé özönvíz
a földnek elvesztésére. 12 És monda az Isten: Ez a
jele a szövetségnek, melyet én örök időkre szerzek
közöttem és ti köztetek, és minden élő állat között, mely
ti veletek van: 13 Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe,
s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között.
14 És lészen, hogy mikor felhővel borítom be a földet,
meglátszik az ív a felhőben. 15 És megemlékezem az én
szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek,
és minden testből való élő állat között; és nem lesz
többé a víz özönné minden testnek elvesztésére. 16
Azért legyen tehát az ív a felhőben, hogy lássam azt
és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten
között és minden testből való élő állat között, mely
a földön van. 17 És monda Isten Noénak: Ez ama
szövetségnek jele, melyet szerzettem én közöttem és
minden test között, mely a földön van. 18 Valának pedig
Noé fiai, kik a bárkából kijöttek vala: Sém és Khám és
Jáfet. Khám pedig Kanaánnak atyja. 19 Ezek hárman a
Noé fiai s ezektől népesedék meg az egész föld. 20 Noé
pedig földmívelő kezde lenni, és szőlőt ültete. 21 És ivék
a borból, s megrészegedék, és meztelenen vala sátra
közepén. 22 Khám pedig, Kanaánnak atyja, meglátá az
ő atyjának mezítelenségét, és hírűl adá künnlevő két
testvérének. 23 Akkor Sém és Jáfet ruhát ragadván,
azt mindketten vállokra veték, és háttal menve takarák
be atyjok mezítelenségét; s arczczal hátra meg sem
láták atyjok mezítelenségét. 24 Hogy felserkene Noé
mámorából, és megtudá a mit vele az ő kisebbik fia
cselekedett vala: 25 Monda: Átkozott Kanaán! Szolgák
szolgája legyen atyjafiai közt. 26 Azután monda: Áldott
az Úr, Sémnek Istene, néki légyen szolgája Kanaán! 27
Terjeszsze ki Isten Jáfetet, lakozzék Sémnek sátraiban;
légyen néki szolgája a Kanaán! 28 Éle pedig Noé az
özönvíz után háromszáz ötven esztendeig. 29 És vala
Noé egész életének ideje kilenczszáz ötven esztendő;
és meghala.

10 Ez pedig a Noé fiainak, Sémnek, Khámnak és
Jáfetnek nemzetsége; és fiaik születének az
özönvíz után. 2 Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai,
Jáván, Thubál, Mésekh és Thirász. 3 A Gómer fiai pedig:
Askhenáz, Rifáth, és Tógármah. 4 Jávánnak pedig fiai:
Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. 5 Ezekből váltak
ki a szigetlakó népek az ő országaikban, mindenik
a maga nyelve, családja és nemzetsége szerint. 6
Khámnak pedig fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. 7

Khúsnak pedig fiai: Széba, Hávilah, Szábthah, Rahmáh,
Szabthékah. Rahmáhnak pedig fiai: Sába és Dédán. 8
Khús nemzé Nimródot is; ez kezde hatalmassá lenni a
földön. 9 Ez hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért
mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. 10
Az ő birodalmának kezdete volt Bábel, Erekh, Akkád
és Kálnéh a Sineár földén. 11 E földről ment aztán
Assiriába, és építé Ninivét, Rekhoboth városát, és
Kaláht. 12 És Reszent Ninivé között és Kaláh között: ez
az a nagy város. 13 Miczráim pedig nemzé: Lúdimot,
Anámimot, Lehábimot és Naftukhimot. 14 Pathruszimot
és Kaszlukhimot, a honnan a Filiszteusok származtak,
és Kafthorimot. 15 Kanaán pedig nemzé Czídont, az
ő elsőszülöttét, és Khétet. 16 Jebuzeust, Emorreust,
és Girgazeust. 17 Khivveust, Harkeust, és Szineust.
18 Arvadeust, Czemareust, Hamatheust. És azután
elszéledének a Kananeusok nemzetségei. 19 Vala pedig
a Kananeusok határa, Czídonból Gérár felé menve
Gázáig; Sodoma, Gomora, Ádmáh, és Czeboim felé
menve Lésáig. 20 Ezek a Khám fiai családjok, nyelvök,
földjök s nemzetségök szerint. 21 Sémnek is lettek
gyermekei; a ki Héber minden fiainak atyja, Jáfetnek
testvérbátyja vala. 22 Sém fiai: Élám, Assur, Arpaksád,
Lúd és Arám. 23 Arámnak fiai pedig: Úcz, Húl, Gether
és Más. 24 Arpaksád pedig nemzé Séláht, Séláh pedig
Hébert. 25 Hébernek is lett két fia: Az egyiknek neve
Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld;
testvérének pedig neve Joktán. 26 Joktán pedig nemzé
Almodádot, Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhot. 27
Hadórámot, Úzált és Dikláth. 28 Obált, Abimáélt és
Sébát. 29 Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind a Joktán
fiai. 30 És vala ezeknek lakása, Mésától fogva Séfárba
menve a napkeleti hegyekig. 31 Ezek a Sém fiai
családjok, nyelvök, földjök és nemzetségök szerint. 32
Ezek a Noé fiainak családjai az ő nemzetségeik szerint,
az ő népeik között, és ezektől szaporodának el a népek
a földön, az özönvíz után.

11 Mind az egész földnek pedig egy nyelve és
egyféle beszéde vala. 2 És lőn mikor kelet felől
elindultak vala, Sineár földén egy síkságot találának
és ott letelepedének. 3 És mondának egymásnak:
Jertek, vessünk téglát és égessük ki jól; és lőn nékik
a tégla kő gyanánt, a szurok pedig ragasztó gyanánt.
4 És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost
és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk
magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész
földnek színén. 5 Az Úr pedig leszálla, hogy lássa a
várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek
fiai. 6 És monda az Úr: Ímé e nép egy, s az egésznek
egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony
semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyenek mindent,
a mit elgondolnak magukban. 7 Nosza szálljunk alá,
és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék
egymás beszédét. 8 És elszéleszté őket onnan az Úr
az egész földnek színére; és megszűnének építeni a
város. 9 Ezért nevezék annak nevét Bábelnek; mert ott
zavará össze az Úr az egész föld nyelvét, és onnan
széleszté el őket az Úr az egész földnek színére. 10
Ez a Sém nemzetsége: Sém száz esztendős korában
nemzé Arpaksádot, két esztendővel az özönvíz után.
11 És éle Sém, minekutánna nemzette Arpaksádot,
ötszáz esztendeig és nemze fiakat és leányokat. 12
Arpaksád pedig harminczöt esztendős vala, és nemzé
Séláht. 13 És éle Arpaksád, minekutánna nemzette
Séláht, négyszáz három esztendeig, és nemze fiakat és
leányokat. 14 Séláh pedig harmincz esztendős vala, és
nemzé Hébert. 15 És éle Séláh, minekutánna nemzé
Hébert, négyszáz három esztendeig, és nemze fiakat és
leányokat. 16 Héber pedig harmincznégy esztendős vala
és nemzé Péleget. 17 És éle Héber, minekutánna nemzé
Péleget, négyszáz harmincz esztendeig, és nemze fiakat
és leányokat. 18 Péleg pedig harmincz esztendős vala,
és nemzé Réut. 19 És éle Péleg, minekutánna nemzé
Réut, kétszáz kilencz esztendeig, és nemze fiakat és
leányokat. 20 Réu pedig harminczkét esztendős vala,
és nemzé Sérugot. 21 És éle Réu, minekutánna nemzé
Sérugot, kétszáz hét esztendeig és nemze fiakat és
leányokat. 22 Sérug pedig harmincz esztendős vala,
és nemzé Nákhort. 23 És éle Sérug, minekutánna
nemzé Nákhort, kétszáz esztendeig, és nemze fiakat és
leányokat. 24 Nákhor pedig huszonkilencz esztendős
vala, és nemzé Thárét. 25 És éle Nákhor, minekutánna
nemzé Thárét, száz tizenkilencz esztendeig, és nemze
fiakat és leányokat. 26 Tháré pedig hetven esztendős
vala, és nemzé Ábrámot, Nákhort, Háránt. 27 Ez a Tháré
nemzetsége: Tháré nemzé Ábrámot, Nákhort és Háránt.
Hárán pedig nemzé Lótot. 28 Meghala pedig Hárán, az
ő atyjának Thárénak szemei előtt, az ő születésének
földjén, Úr-Kaszdimban. 29 Ábrám pedig és Nákhor
vőnek magoknak feleséget: az Ábrám feleségének neve
Szárai; a Nákhor feleségének neve Milkhah, Hárannak
Milkhah atyjának és Jiszkáh atyjának leánya. 30 Szárai
pedig magtalan vala; nem vala néki gyermeke. 31 És
felvevé Tháré Ábrámot az ő fiát, és Lótot, Hárannak fiát,
az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő
fiának feleségét, és kiindulának együtt Úr-Kaszdimból,
hogy Kanaán földére menjenek. És eljutának Háránig,
és ott letelepedének. 32 Vala pedig Tháré kétszáz öt
esztendős, és meghala Tháré Háránban.

12 És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből,
és a te rokonságod közül, és a te atyádnak
házából, a földre, a melyet én mutatok néked. 2
És nagy nemzetté tészlek, és megáldalak téged, és
felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz. 3 És
megáldom azokat, a kik téged áldanak, és a ki téged
átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak te benned a

föld minden nemzetségei. 4 És kiméne Ábrám, a mint az
Úr mondotta vala néki, és Lót is kiméne ő vele: Ábrám
pedig hetvenöt esztendős vala, mikor kiméne Háránból.
5 És felvevé Ábrám az ő feleségét Szárait, és Lótot, az
ő atyjafiának fiát, és minden szerzeményöket, a melyet
szereztek vala, és a cselédeket, a kikre Háránban
tettek vala szert, és elindulának, hogy Kanaán földére
menjenek, és el is jutának a Kanaán földére. 6 És
általméne Ábrám a földön mind Sikhem vidékéig, Móréh
tölgyeséig. Akkor Kananeusok valának azon a földön.
7 És megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki:
A te magodnak adom ezt a földet. És Ábrám oltárt
építe ott az Úrnak; a ki megjelent vala néki. 8 Onnan
azután a hegység felé méne Bétheltől keletre és felüté
sátorát: Béthel vala nyugatra, Hái pedig keletre, és
ott oltárt építe az Úrnak, és segítségűl hívá az Úr
nevét. 9 És tovább költözék Ábrám; folyton délfelé
húzódván. 10 Azonban éhség lőn az országban, és
Ábrám aláméne Égyiptomba, hogy ott tartózkodjék,
mert nagy vala az éhség az országban. 11 És lőn
mikor közel vala, hogy bemenjen Égyiptomba, monda
feleségének Szárainak: Ímé tudom, hogy szép ábrázatú
asszony vagy. 12 Azért mikor meglátnak téged az
égyiptomiak, majd azt mondják: felesége ez; és engem
megölnek, téged pedig életben tartanak. 13 Mondd
azért, kérlek, hogy húgom vagy; hogy jól legyen dolgom
miattad, s életben maradjak te éretted. 14 És lőn mikor
Ábrám Égyiptomba érkezék, láták az égyiptomiak az
asszonyt, hogy az nagyon szép. 15 Mikor megláták őt a
Faraó főemberei, magasztalák a Faraó előtt és elvivék
az asszonyt a Faraó udvarába. 16 És jól tőn érette
Ábrámmal, és valának juhai, ökrei, szamarai, szolgái,
szolgálói, nőstényszamarai és tevéi. 17 De megveré az
Úr a Faraót és az ő házát nagy csapásokkal, Száraiért,
Ábrám feleségéért. 18 Hívatá azért a Faraó Ábrámot és
monda: Miért mívelted ezt velem? Miért nem mondottad
meg énnékem, hogy ez néked feleséged? 19 Miért
mondottad: Húgom ő; azért vevém magamnak feleségűl.
Most már imhol a te feleséged, vedd magadhoz és menj
el. 20 És parancsola felőle a Faraó némely embereknek,
a kik elbocsáták őtet és az ő feleségét, és mindenét a
mije vala.

13 Feljöve azért Ábrám Égyiptomból, ő és az ő
felesége, és mindene valamije vala, és Lót is ő
vele, a déli tartományba. 2 Ábrám pedig igen gazdag
vala barmokkal, ezüsttel és aranynyal. 3 És méne helyről
helyre délfelől mind Béthelig, oda a hol először vala
az ő sátora, Béthel és Hái között. 4 Annak az oltárnak
helyére, melyet ott elsőben készített vala: és segítségűl
hívá ott Ábrám az Úrnak nevét. 5 Lótnak is pedig, a ki
Ábrámmal jár vala, valának juhai, ökrei és sátorai. 6
És nem bírá meg őket az a föld, hogy együtt lakjanak,
mert sok jószáguk vala, és nem lakhatának együtt. 7
Versengés is támada az Ábrám barompásztorai között,
és a Lót barompásztorai között; és a Kananeusok és
a Perizeusok is ott laknak vala akkor azon a földön.
8 Monda azért Ábrám Lótnak: Ne legyen versengés
közöttem és közötted, se az én pásztoraim között és a
te pásztoraid között: hiszen atyafiak vagyunk. 9 Avagy
nincsen-é előtted mind az egész föld? Válj el kérlek,
tőlem; ha te balra tartasz, én jobbra megyek; ha te
jobbra menéndesz, én balra térek. 10 Felemelé azért
Lót az ő szemeit, és látá, hogy a Jordán egész melléke
bővizű föld; mert minekelőtte elvesztette volna az Úr
Sodomát és Gomorát, mind Czoárig olyan vala az, mint
az Úr kertje, mint Égyiptom földe. 11 És választá Lót
magának a Jordán egész mellékét, és elköltözék Lót
kelet felé: és elválának egymástól. 12 Ábrám lakozik
vala a Kanaán földén, Lót pedig lakozik vala a Jordán-
melléki városokban, és sátoroz vala Sodomáig. 13
Sodoma lakosai pedig nagyon gonoszok és bűnösök
valának az Úr előtt. 14 Az Úr pedig monda Ábrámnak,
minekutánna elválék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és
tekints arról a helyről, a hol vagy, északra, délre, keletre
és nyugotra. 15 Mert mind az egész földet, a melyet
látsz, néked adom, és a te magodnak örökre. 16 És
olyanná tészem a te magodat, mint a földnek pora,
hogyha valaki megszámlálhatja a földnek porát, a te
magod is megszámlálható lesz. 17 Kelj fel, járd be ez
országot hosszában és széltében: mert néked adom
azt. 18 Elébb mozdítá azért sátorát Ábrám, és elméne,
és lakozék Mamré tölgyesében, mely Hebronban van,
és oltárt építe ott az Úrnak.

14 Lőn pedig Amrafelnek, Sineár királyának és
Ariókhnak, Elászár királyának, Khédorlaomernek,
Élám királyának, és Thidálnak, a Góim királyának
napjaiban: 2 Hadat indítának ezek Bera, Sodoma királya
ellen, Birsa, Gomora királya ellen, Sináb, Admáh királya
ellen, Seméber, Czeboim királya ellen és Bélah, azaz
Czoár királya ellen. 3 Mind ezek a Sziddim völgyében
egyesűlének; ez a Sóstenger. 4 Tizenkét esztendeig
szolgálták vala Khédorlaomert, és a tizenharmadik
esztendőben ellene támadtak vala. 5 A tizennegyedik
esztendőben pedig eljöve Khédorlaomer, és a királyok,
a kik ő vele valának, és megverék a Refeusokat
Asztheroth Kárnajimban, és a Zuzeusokat Hámban, és
az Emeusokat Sávé-Kirjáthajimban. 6 És a Horeusokat
az ő hegyökön, a Seiren, egész Él-Páránig, mely a
puszta mellett van. 7 És megtérének s menének Hén
Mispátba, azaz Kádesbe, és elpusztíták az Amálekiták
egész mezőségét, és az Emoreusokat is, kik laknak
vala Háczaczon-Thámárban. 8 Kiméne tehát Sodoma
királya, Gomora királya, Admáh királya, Czeboim
királya, és Bélah, azaz Czoár királya, és megütközének
azokkal a Sziddim völgyében: 9 Khédorlaomerrel, Élám
királyával, és Thidállal, Gójim királyával, Amráfellel,

Sineár királyával, és Ariókhkal, Elászár királyával: négy
király öt ellen. 10 A Siddim völgye pedig tele vala
szurok-forrásokkal. És megfutamodának Sodoma és
Gomora királyai, és azokba esének: a megmaradottak
pedig a hegységbe futának. 11 És elvivék Sodomának
és Gomorának minden jószágát és minden eleségét; és
elmenének. 12 Elvivék Lótot is az Ábrám atyjafiának fiát
jószágostól együtt, és elmenének; mert Lót Sodomában
lakik vala. 13 Eljöve pedig egy menekűlt és hírűl hozá a
héber Ábrámnak, a ki lakik vala az Emoreus Mamrénak,
Eskol atyjafiának és Áner atyjafiának tölgyesében, a
kik meg Ábrámnak szövetségesei valának. 14 A mint
meghallá Ábrám, hogy az ő atyjafia fogságba esett,
felfegyverzé házában nevekedett háromszáz tizennyolcz
próbált legényét és üldözve nyomula Dánig. 15 És
csapatokra oszolván ellenök éjszaka ő és szolgái,
megveré őket, és űzé őket mind Hóbáig, a mely
Damaskustól balra esik. 16 És visszahozá mind a
jószágot; Lótot is, az ő atyjafiát jószágával egybe
visszahozá, meg az asszonyokat és a népet. 17
Minekutánna pedig visszatért Khédorlaomernek és a
vele volt királyoknak megveréséből, kiméne ő elébe
Sodomának királya a Sáve völgyébe, azaz a király
völgyébe. 18 Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyeret
és bort hoza; ő pedig a Magasságos Istennek papja
vala. 19 És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám
a Magasságos Istentől, ég és föld teremtőjétől. 20 Áldott
a Magasságos Isten, a ki kezedbe adta ellenségeidet.
És tizedet ada néki mindenből. 21 És monda Sodoma
királya Ábrámnak: Add nékem a népet, a jószágot
pedig vedd magadnak. 22 És monda Ábrám Sodoma
királyának: Felemeltem az én kezemet az Úrhoz, a
Magasságos Istenhez, ég és föld teremtőjéhez: 23
Hogy én egy fonalszálat, vagy egy sarukötőt sem
veszek el mindabból, a mi a tiéd, hogy ne mondjad:
Én gazdagítottam meg Ábrámot. 24 Semmi egyebet,
csupán a legények élelmét, és ama férfiak részét, kik én
velem eljöttek volt: Áner, Eskhol, Mamré, ők vegyék ki
az ő részöket.

15 E dolgok után lőn az Úr beszéde Ábrámhoz
látomásban, mondván: Ne félj Ábrám: én paizsod
vagyok tenéked, a te jutalmad felette igen bőséges.
2 És monda Ábrám: Uram Isten, mit adnál énnékem,
holott én magzatok nélkűl járok, és az, a kire az én
házam száll, a Damaskusbeli Eliézer? 3 És monda
Ábrám: Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé az
én házam szolgaszülöttje lesz az én örökösöm. 4 És
ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: Nem ez lesz a te
örökösöd: hanem a ki a te ágyékodból származik, az
lesz a te örökösöd. 5 És kivivé őt, és monda: Tekints
fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat
megszámlálhatod; – és monda nékie: Így lészen a te
magod. 6 És hitt az Úrnak és tulajdoníttaték az őnéki
igazságul. 7 És monda néki: Én vagyok az Úr, ki téged
kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e földet,
örökségedűl. 8 És monda: Uram Isten, mirűl tudhatom
meg, hogy öröklöm azt? 9 És felele néki: Hozz nékem
egy három esztendős üszőt, egy három esztendős
kecskét, és egy három esztendős kost, egy gerliczét
és egy galambfiat. 10 Elhozá azért mind ezeket, és
kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele részét a
másik fele része átellenébe helyezteté; de a madarakat
nem hasította vala kétfelé. 11 És ragadozó madarak
szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat.
12 És lőn naplementekor, mély álom lepé meg Ábrámot,
és ímé rémülés és nagy setétség szálla ő reá. 13
És monda az Úr Ábrámnak: Tudván tudjad, hogy a
te magod jövevény lesz a földön, mely nem övé, és
szolgálatra szorítják, és nyomorgatják őket négyszáz
esztendeig. 14 De azt a népet, melyet szolgálnak,
szintén megítélem én, és annakutánna kijőnek nagy
gazdagsággal. 15 Te pedig elmégy a te atyáidhoz
békességgel, eltemettetel jó vénségben. 16 Csak a
negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok
gonoszsága még nem tölt be. 17 És mikor a nap leméne
és setétség lőn, ímé egy füstölgő kemencze, és tüzes
fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között. 18 E
napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A
te magodnak adom ezt a földet Égyiptomnak folyóvizétől
fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvízig. 19 A
Keneusokat, Kenizeusokat, és a Kadmoneusokat. 20
A Hittheusokat, Perizeusokat, és a Refeusokat. 21
Az Emoreusokat, Kananeusokat, Girgazeusokat, és a
Jebuzeusokat.

16 És Szárai, az Ábrám felesége nem szűle néki; de
vala néki egy Égyiptomból való szolgálója, kinek
neve Hágár vala. 2 Monda azért Szárai Ábrámnak: Ímé
az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szűljek: kérlek,
menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök;
és engede Ábrám a Szárai szavának. 3 Vevé tehát
Szárai, Ábrám felesége az Égyiptombeli Hágárt, az
ő szolgálóját, tíz esztendővel azután, hogy Ábrám a
Kanaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak az
ő férjének feleségül. 4 És béméne Hágárhoz, és az
fogada az ő méhében; ez pedig a mint látta, hogy
terhes, nem vala becsülete az ő asszonyának ő előtte.
5 Monda azért Szárai Ábrámnak: Bántódásom van
miattad. Én adtam öledbe szolgálómat, és mivelhogy
látja, hogy teherbe esett, nincsen előtte becsületem.
Tegyen ítéletet az Úr én közöttem és te közötted. 6 És
monda Ábrám Szárainak: Ímé a te szolgálód kezedben
van, azt tedd vele a mit jónak látsz. Nyomorgatja vala
azért Szárai, és az elfuta ő előle. 7 És találá őt az
Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a
forrásnál, a mely a Súrba menő úton van. 8 És monda:
Hágár, Szárai szolgálója! honnan jössz és hová mégy?

És az monda: Az én asszonyomnak, Szárainak színe
elől futok én. 9 Akkor monda néki az Úr angyala:
Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az
ő kezei alatt. 10 És monda néki az Úrnak angyala:
Felettébb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága
miatt megszámlálható se legyen. 11 És monda néki az
Úrnak angyala: Ímé te terhes vagy, és szűlsz fiat; és
nevezd nevét Ismáelnek, mivelhogy meghallá Isten a te
nyomorúságodat. 12 Az pedig vadtermészetű ember
lesz: az ő keze mindenek ellen, és mindenek keze ő
ellene; és minden ő atyjafiának ellenébe üti fel sátorát.
13 És nevezé Hágár az Úrnak nevét, a ki ő vele szólott
vala: Te vagy a látomás Istene. Mert monda: Avagy nem
e helyen láttam a látomás után? 14 Annakokáért nevezé
azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes
és Béred között. 15 És fiat szűle Hágár Ábrámnak,
és nevezé Ábrám az ő fiának nevét, a kit Hágár szűl
vala néki, Ismáelnek. 16 Ábrám pedig nyolczvanhat
esztendős vala, a mikor Hágár Ismáelt szűlé Ábrámnak.

17 Mikor Ábrám kilenczvenkilencz esztendős vala,
megjelenék az Úr Ábrámnak, és monda néki: Én
a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy
tökéletes. 2 És megkötöm az én szövetségemet én
közöttem és te közötted: és felette igen megsokasítlak
téged. 3 És arczára borúla Ábrám; az Isten pedig
szóla őnéki, mondván: 4 A mi engem illet, imhol az
én szövetségem te veled, hogy népek sokaságának
atyjává leszesz. 5 És ne neveztessék ezután a te neved
Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert
népek sokaságának atyjává teszlek téged. 6 És felette
igen megsokasítalak téged; és népekké teszlek, és
királyok is származnak tőled. 7 És megállapítom az
én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te
utánad a te magod között annak nemzedékei szerint
örök szövetségűl, hogy legyek tenéked Istened, és a
te magodnak te utánad. 8 És adom tenéked és a te
magodnak te utánnad a te bujdosásod földét, Kanaánnak
egész földét, örök birtokul; és Istenök lészek nékik. 9
Annakfelette monda Isten Ábrahámnak: Te pedig az
én szövetségemet megőrizzed, te és a te magod te
utánad az ő nemzedékei szerint. 10 Ez pedig az én
szövetségem, melyet meg kell tartanotok én közöttem
és ti közöttetek, és a te utánnad való magod között:
minden férfi körűlmetéltessék nálatok. 11 És metéljétek
körűl a ti férfitestetek bőrének elejét, és az lesz az én
közöttem és ti közöttetek való szövetségnek jele. 12
Nyolcznapos korában körűlmetéltessék nálatok minden
férfigyermek nemzedékeiteknél; akár háznál született,
akár pénzen vásároltatott valamely idegentől, a ki nem a
te magodból való. 13 Körűlmetéltetvén körűlmetéltessék
a házadban született és a pénzeden vett; és örökkévaló
szövetségűl lesz az én szövetségem a ti testeteken. 14
A körűlmetéletlen férfi pedig, a ki körűl nem metélteti
az ő férfitestének bőrét, az ilyen lélek kivágattatik az
ő népe közűl, mert felbontotta az én szövetségemet.
15 És monda Isten Ábrahámnak: Szárainak, a te
feleségednek nevét ne nevezd Szárainak, mert Sára
az ő neve. 16 És megáldom őt, és fiat is adok ő tőle
néked, és megáldom, hogy legyen népekké; nemzetek
királyai származzanak ő tőle. 17 Ekkor arczára borúla
Ábrahám, és nevete és gondolá az ő szívében: vajjon
száz esztendős embernek lesz-é gyermeke? avagy
Sára kilenczven esztendős lévén, szűlhet-é? 18 És
monda Ábrahám az Istennek: Vajha Ismáel élne te
előtted. 19 Az Isten pedig monda: Kétségnélkűl a te
feleséged Sára szűl néked fiat, és nevezed annak nevét
Izsáknak, és megerősítem az én szövetségemet ő vele
örökkévaló szövetségűl az ő magvának ő utánna. 20
Ismáel felől is meghallgattalak: Ímé megáldom őt, és
megszaporítom őt és megsokasítom őt felette nagyon;
tizenkét fejedelmet nemz, és nagy néppé teszem őt. 21
Az én szövetségemet pedig megerősítem Izsákkal, kit
néked szűl Sára ez időkorban a következő esztendőben.
22 És elvégezé vele való beszédét, és felméne az Isten
Ábrahámtól. 23 Vevé azért Ábrahám Ismáelt az ő fiát,
és háza minden szülöttét, és mind a pénzén vetteket,
minden férfiat Ábrahám házanépe közűl és körűlmetélé
férfitestöknek bőrét ugyanazon napon, a mikor szólott
vala vele az Isten. 24 Ábrahám pedig kilenczvenkilencz
esztendős vala, mikor körűlmetélé az ő férfitestének
bőrét. 25 Ismáel pedig az ő fia tizenhárom esztendős
vala, mikor körűlmetélék az ő férfitestének bőrét. 26
Ugyanazon napon metéltetett körűl Ábrahám és Ismáel
az ő fia. 27 És házának minden férfi tagja, háza szülöttei
és kik idegen embertől pénzen vásároltattak, vele együtt
körűlmetéltetének.

18 Megjelenék pedig ő néki az Úr a Mamré
tölgyesében, és ő űl vala a sátor ajtajában, a hő
napon. 2 És felemelé az ő szemeit, és látá, hogy ímé
három férfiú áll ő előtte. És látván, eléjök siete a sátor
ajtajából, és földig meghajtá magát. 3 És monda: Jó
Uram, ha kedves vagyok te előtted, kérlek, ne kerüld el a
te szolgádat. 4 Hadd hozzanak, kérlek, egy kevés vizet,
és mossátok meg a ti lábaitokat, és dőljetek le a fa alatt.
5 Én pedig hozok egy falat kenyeret, hogy erősítsétek
meg a ti szíveteket, azután menjetek tovább, mert azért
tértetek be a ti szolgátokhoz. És mondának: Cselekedjél,
a mint szólál. 6 És besiete Ábrahám a sátorba Sárához,
és monda: Siess, gyúrj meg három mérték lisztlángot,
és csinálj pogácsát. 7 A baromhoz is elfuta Ábrahám,
és hoza egy gyenge kövér borjút, és adá a szolgának,
az pedig siete azt elkészíteni. 8 És vőn vajat és tejet,
és a borjút, melyet elkészített vala, és eléjök tevé:
és ő mellettök áll vala a fa alatt, azok pedig evének.
9 És mondának néki: Hol van Sára a te feleséged?
Ő pedig felele: Ímhol van a sátorban. 10 És monda:

Esztendőre ilyenkor bizonynyal megtérek hozzád és ímé
akkor a te feleségednek Sárának fia lesz. Sára pedig
hallgatózik vala a sátor ajtajában, mely annak háta
megett vala. 11 Ábrahám pedig és Sára élemedett korú
öregek valának; megszünt vala Sáránál az asszonyi
természet. 12 Nevete azért Sára ő magában, mondván:
Vénségemre lenne-é gyönyörűségem? meg az én uram
is öreg! 13 És monda az Úr Ábrahámnak: Miért nevetett
Sára, ezt mondván: Vajjon csakugyan szűlhetek-é, holott
én megvénhedtem? 14 Avagy az Úrnak lehetetlen-é
valami? Annak idején, esztendőre ilyenkor visszatérek
hozzád, és fia lesz Sárának. 15 Sára pedig megtagadá,
mondván: Nem nevettem én; mivelhogy fél vala. De
monda az Úr: Nem úgy van, mert bizony nevettél. 16
Azután felkelvén onnan azok a férfiak, Sodoma felé
tartanak vala. Ábrahám is velök méne, hogy elkisérje
őket. 17 És monda az Úr: Eltitkoljam-é én Ábrahámtól, a
mit tenni akarok? 18 Holott Ábrahám nagy és hatalmas
néppé lesz; és benne megáldatnak a földnek minden
nemzetségei. 19 Mert tudom róla, hogy megparancsolja
az ő fiainak és az ő házanépének ő utánna, hogy
megőrizzék az Úrnak útát, igazságot és törvényt tévén,
hogy beteljesítse az Úr Ábrahámon, a mit szólott felőle.
20 Monda azután az Úr: Mivelhogy Sodomának és
Gomorának kiáltása megsokasodott, és mivelhogy az ő
bűnök felettébb megnehezedett: 21 Alámegyek azért és
meglátom, vajjon teljességgel a hozzám felhatott kiáltás
szerint cselekedtek-é vagy nem? tudni akarom. 22 És
elfordulának onnan a férfiak, és menének Sodomába:
Ábrahám pedig még az Úr előtt áll vala. 23 És hozzá
járula Ábrahám és monda: Avagy elveszted-é az igazat
is a gonoszszal egybe? 24 Talán van ötven igaz abban
a városban, avagy elveszted-é, és nem kedvezel-é a
helynek az ötven igazért, a kik abban vannak? 25 Távol
legyen tőled, hogy ilyen dolgot cselekedjél, hogy megöld
az igazat a gonoszszal, és úgy járjon az igaz mint a
gonosz: Távol legyen tőled! Avagy az egész föld bírája
nem szolgáltatna-é igazságot? 26 És monda az Úr:
Ha találok Sodomában a városon belől ötven igazat,
mind az egész helynek megkegyelmezek azokért. 27
És felele Ábrahám, és monda: Immár merészkedtem
szólani az én Uramnak, noha én por és hamu vagyok.
28 Ha az ötven igaznak talán öt híja lesz, elveszted-é az
öt miatt az egész várost? És monda: Nem vesztem el,
ha találok ott negyvenötöt. 29 És ismét szóla hozzá és
monda: Hátha találtatnak ott negyvenen? És monda
Ő: Nem teszem meg a negyvenért. 30 Mégis monda:
Kérlek, ne haragudjék meg az én Uram ha szólok: Hátha
találtatnak ott harminczan? És Ő felele: Nem teszem
meg, ha találok ott harminczat. 31 És ő monda: Immár
merészkedtem szólani az én Uramnak: Hátha találtatnak
ott húszan? Felele: Nem vesztem el a húszért. 32 És
monda: Ne haragudjék kérlek az én Uram ha szólok
még ez egyszer: Hátha találtatnak ott tízen? És Ő
monda: Nem vesztem el a tízért. 33 És elméne az Úr,
minekutánna elvégezte Ábrahámmal való beszélgetését;
Ábrahám pedig megtére az ő helyére.

19 Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót
Sodoma kapujában űl vala, és a mint meglátá
őket Lót, felkele eléjök, és arczczal a földre borúla.
2 És monda: Ímé én Uraim kérlek, térjetek be a ti
szolgátok házához, és háljatok ott, és mossátok meg
lábaitokat; reggel korán felkelhettek és indulhattok
útatokra. Azok pedig mondának: Nem, hanem az
utczán hálunk meg. 3 De nagyon unszolá őket, és
betérének hozzá, és bemenének az ő házába; ő pedig
szerze nékik vendégséget, és pogácsát is süte, és
evének. 4 Lefekvésök előtt a város férfiai, Sodoma
férfiai körűlvevék a házat, ifja, örege, mind az egész
község egytől egyig. 5 És szólíták Lótot, mondván
néki: Hol vannak a férfiak, a kik te hozzád jövének az
éjjel? Hozd ki azokat mi hozzánk, hadd ismerjük őket.
6 És kiméne Lót ő hozzájok az ajtó eleibe, és bezárá
maga után az ajtót. 7 És monda: Kérlek atyámfiai, ne
cselekedjetek gonoszságot. 8 Ímé van énnékem két
leányom, a kik még nem ismertek férfiat, kihozom azokat
ti hozzátok, és cselekedjetek velök a mint néktek tetszik,
csakhogy ezekkel az emberekkel ne csináljatok semmit,
mivelhogy az én hajlékom árnyéka alá jöttenek. 9 Azok
pedig mondának: Eredj el innen. Ismét mondának: Ez
egy maga nálunk a jövevény s ő szabja a törvényt?
Majd gonoszbul cselekszünk veled, hogy nem azokkal.
És reá rohanának a férfiúra, Lótra, felette igen, és azon
valának, hogy betörik az ajtót. 10 De kinyújták azok a
férfiak kezeiket, és bevonák Lótot magokhoz a házba
és bezárák az ajtót. 11 Az embereket pedig, kik a ház
ajtaja előtt valának, vakséggal verék meg kicsinytől
nagyig, annyira, hogy elfáradának az ajtó keresésében.
12 És mondának a férfiak Lótnak: Ki van még itt hozzád
tartozó? vődet, fiaidat és leányaidat, és mindenedet,
a mi a tied a városban, vidd ki e helyből. 13 Mert mi
elvesztjük e helyet, mivelhogy ezek kiáltása nagyra nőtt
az Úr előtt; és az Úr küldött minket, hogy elveszítsük
ezt. 14 Kiméne azért Lót, és szóla az ő vőinek, kik az ő
leányait elvették vala, és monda: Keljetek fel, menjetek
ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost; de az ő
vőinek úgy tetszék, mintha tréfálna. 15 És mikor a hajnal
feljött, sürgetik vala az Angyalok Lótot, mondván: Kelj
fel, vedd a te feleségedet és jelenlevő két leányodat,
hogy el ne veszsz a városnak bűne miatt. 16 Mikor
pedig késedelmeskedék, megragadák a férfiak az ő
kezét és az ő feleségének kezét és két leánya kezét,
az Úrnak iránta való irgalmából, és kivivék őt: és ott
hagyák a városon kívül. 17 És lőn mikor kivivék őket,
monda az egyik: Mentsd meg a te életedet, hátra ne
tekints, és meg ne állj a környéken; a hegyre menekülj,

hogy el ne veszsz. **18** És monda Lót nékik: Ne oh
Uram! **19** Ímé a te szolgád kegyelmet talált te előtted,
és nagy a te irgalmasságod, melyet mutattál irántam,
hogy életemet megtartotta: de én nem menekűlhetek a
hegyre, nehogy utólérjen a veszedelem, és meghaljak.
20 Ímhol az a város közel van, hogy oda fussak, kicsiny
is, hadd menekűljek kérlek oda, lám kicsiny az; és én
életben maradok. **21** Monda azért néki: Ím tekintek rád
e dologban is, és nem pusztítom el a várost, a melyről
szólottál. **22** Siess, menekülj oda, mert semmit sem
tehetek addig, míg oda nem ársz. Azért nevezték annak
a városnak nevét Czóárnak. **23** A nap feljött vala a
földre, mikor Lót Czóárba ére. **24** És bocsáta az Úr
Sodomára és Gomorára kénköves és tüzes esőt az
Úrtól az égből. **25** És elsűlyeszté ama városokat, és
azt az egész vidéket, és a városok minden lakosait, és
a föld növényeit is. **26** És hátra tekinte az ő felesége,
és sóbálványnyá lőn. **27** Ábrahám pedig reggel arra
a helyre indúla, a hol az Úr színe előtt állott vala.
28 És tekinte Sodoma és Gomora felé, és az egész
környék földje felé; és látá, és ímé felszálla a földnek
füstje, mint a kemencze füstje. **29** És lőn mikor elveszté
Isten annak a környéknek városait, megemlékezék az
Isten Ábrahámról, és kiküldé Lótot a veszedelemből,
mikor elsűlyeszté a városokat, a melyekben lakott vala
Lót. **30** Lót pedig felméne Czóárból, és letelepedék a
hegyen, és vele együtt az ő két leánya is, mert fél vala
Czóárban lakni; lakozék tehát egy barlangban ő és az ő
két leánya. **31** És monda a nagyobbik a kisebbiknek: A
mi atyánk megvénhedett, és nincsen a földön férfiú, a ki
mi hozzánk bejöhetne az egész föld szokása szerint. **32**
Jer, adjunk bort inni a mi atyánknak, és háljunk ő vele,
és támaszszunk magot a mi atyánktól. **33** Adának azért
inni bort az ő atyjoknak azon éjszaka, és beméne a
nagyobbik, és hála az ő atyjával, ez pedig semmit sem
tuda annak sem lefekvéséről, sem fölkeléséről. **34** És
lőn másodnapon, monda a nagyobbik a kisebbiknek:
Ímé a mult éjjel én háltam atyámmal, adjunk néki bort
inni ez éjjel is, és menj be te, hálj vele, és támaszszunk
magot a mi atyánktól. **35** Adának azért azon éjszaka is
az ő atyjoknak bort inni, és felkele a kisebbik is és vele
hála; ő pedig semmit sem tuda annak sem lefekvéséről,
sem fölkeléséről. **36** És teherbe esének Lót leányai
mindketten az ő atyjoktól. **37** És szűle a nagyobbik fiat,
és nevezé annak nevét Moábnak; ez a Moábiták atyja
mind e mai napig. **38** A kisebbik is fiat szűle és nevezé
annak nevét Benamminak. Ez az Ammoniták atyja mind
a mai napig.

20 És elköltözék onnan Ábrahám a déli tartományba,
és letelepedék Kádes és Súr között, és tartózkodék
Gérárban. **2** És monda Ábrahám Sáráról az ő feleségéről:
Én húgom ő. Elküldé azért Abimélek Gérárnak királya,
és elviteté Sárát. **3** De Isten Abimélekhez jöve éjjeli
álomban, és monda néki: Ímé meghalsz az asszonyért, a
kit elvettél, holott férjnél van. **4** Abimélek pedig nem illette
vala őt, és monda: Uram, az ártatlan népet is megölöd-
é? **5** Avagy nem ő mondotta-é nékem: én húgom ő; s ez
is azt mondotta: én bátyám ő. Szívem ártatlanságában,
és kezeim tisztaságában cselekedtem ezt. **6** És monda
az Isten néki álomban: Én is tudom, hogy szívednek
ártatlanságában mívelted ezt, azért tartóztattalak én is,
hogy ne vétkezzél ellenem, azért nem engedtem, hogy
illessed azt. **7** Mostan azért add vissza az embernek az
ő feleségét, mert Próféta ő: és imádkozik te éretted,
és élsz; hogyha pedig vissza nem adod: tudd meg,
hogy halállal halsz meg te, és minden hozzád tartozó.
8 Felkele azért Abimélek reggel, és előhívatá minden
szolgáját, s fülök hallatára mindezeket elbeszélé és az
emberek igen megfélemlének. **9** És hívatá Abimélek
Ábrahámot, és monda néki: Mit cselekedtél mi velünk?
És mit vétettem te ellened, hogy én reám és az én
országomra ilyen nagy bűnt hoztál? A miket cselekedni
nem szabad, olyan dolgokat cselekedtél ellenem. **10**
És monda Abimélek Ábrahámnak: Mit láttál, hogy ezt
a dolgot cselekedted? **11** Felele Ábrahám: Bizony azt
gondoltam: nincsen istenfélelem e helyen, és megölnek
engem az én feleségemért. **12** De valósággal húgom
is, az én atyámnak leánya ő, csakhogy nem az én
anyámnak leánya; és így lőn feleségemmé. **13** És
lőn hogy a mikor kibujdostata engem az Isten az én
atyámnak házából, azt mondám néki: Ilyen kegyességet
cselekedjél én velem, mindenütt valahová megyünk, azt
mondjad én felőlem: én bátyám ez. **14** Akkor Abimélek
vett juhokat, ökröket, szolgákat és szolgálókat, és adá
Ábrahámnak, és vissza adá néki Sárát is az ő feleségét.
15 És monda Abimélek: Ímé előtted van az én országom,
a hol tenéked jónak tetszik, ott lakjál. **16** Sárának pedig
monda: Ímé ezer ezüst pénzt adtam a te bátyádnak,
ímé az neked a szemek befedezője mindazok előtt, a
kik veled vannak; és így mindenképen igazolva vagy. **17**
Könyörge azért Ábrahám az Istennek, és meggyógyítá
Isten Abiméleket, és az ő feleségét, és az ő szolgálóit,
és szűlének. **18** Mert az Úr erősen bezárta vala az
Abimélek háza népének méhét, Sáráért az Ábrahám
feleségéért.

21 Az Úr pedig meglátogatá Sárát, a mint mondotta
vala, és akképen cselekedék az Úr Sárával, a
miképen szólott vala. **2** Mert fogada Sára az ő méhében,
és szűle fiat Ábrahámnak az ő vénségében, abban az
időben, melyet mondott vala néki az Isten. **3** És nevezé
Ábrahám az ő fiának nevét, a ki néki született vala, a
kit szűlt vala néki Sára, Izsáknak: **4** És körűlmetélé
Ábrahám az ő fiát Izsákot, nyolcznapos korában, a mint
parancsolta vala néki az Isten. **5** Ábrahám pedig száz

esztendős vala, mikor születék néki az ő fia Izsák. 6 És
monda Sára: Nevetést szerzett az Isten, énnékem; a ki
csak hallja, nevet rajtam. 7 Ismét monda: Ki mondotta
volna Ábrahámnak, hogy Sára fiakat szoptat? s ímé fiat
szűltem vénségére. 8 És felnevekedék a gyermek, és
elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerze
azon a napon, a melyen Izsák elválasztaték. 9 Mikor
pedig Sára nevetgélni látá az Égyiptombéli Hágárnak
fiát, kit Ábrahámnak szűlt vala, 10 Monda Ábrahámnak:
Kergesd el ezt a szolgálót az ő fiával egybe, mert nem
lesz örökös e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal.
11 Ábrahámnak pedig igen nehéznek látszék e dolog,
az ő fiáért. 12 De monda az Isten Ábrahámnak: Ne
lássék előtted nehéznek a gyermeknek és a szolgálónak
dolga; valamit mond néked Sára, engedj az ő szavának,
mert Izsákról neveztetik a te magod. 13 Mindazáltal
a szolgálóleány fiát is néppé teszem, mivelhogy a te
magod ő. 14 Felkele azért Ábrahám jó reggel, és vőn
kenyeret és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és
feltevé azt és a gyermeket annak vállára s elbocsátá.
Az pedig elméne, és bujdosék a Beérseba pusztájában.
15 Hogy elfogyott a víz a tömlőből, letevé a gyermeket
egy bokor alá. 16 És elméne s leűle által ellenébe
mintegy nyillövésnyi távolságra; mert azt mondja vala:
Ne lássam mikor a gyermek meghal. Leűle tehát által
ellenébe, és fölemelé szavát és síra. 17 Meghallá pedig
Isten a gyermeknek szavát, és kiálta az Isten angyala
az égből Hágárnak, és monda néki: Mi lelt téged Hágár?
ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermeknek szavát,
ott a hol van. 18 Kelj fel, vedd fel a gyermeket, és
viseld gondját, mert nagy néppé teszem őt. 19 És
megnyitá Isten az ő szemeit, és láta egy vízforrást, oda
méne azért, és megtölté a tömlőt vízzel, és inni ada
a gyermeknek. 20 És vala Isten a gyermekkel, s az
felnövekedék, és lakik vala a pusztában, és lőn íjászszá.
21 Lakozék pedig Párán pusztájában, és vőn néki anyja
feleséget Égyiptom földéről. 22 És lőn abban az időben,
hogy Abimélek és Pikhól annak hadvezére megszólíták
Ábrahámot mondván: Az Isten van te veled mindenben,
a mit cselekszel. 23 Mostan azért esküdj meg énnékem
az Istenre itt, hogy sem én ellenem, sem fiam, sem
unokám ellen álnokságot nem cselekszel, hanem azzal a
szeretettel, a melylyel én te irántad viseltettem, viseltetel
te is én irántam és az ország iránt, a melyben jövevény
voltál. 24 És monda Ábrahám: Én megesküszöm. 25
Megdorgálá pedig Ábrahám Abiméleket a kútért, melyet
erővel elvettek vala az Abimélek szolgái. 26 És monda
Abimélek: Nem tudom kicsoda mívelte e dolgot; te sem
jelentetted nekem, s én sem hallottam, hanem csak
ma. 27 Vett azért Ábrahám juhokat, barmokat és adá
Abiméleknek; és egymással szövetséget kötének. 28 És
külön állíta Ábrahám a nyájból hét juhot. 29 És monda
Abimélek Ábrahámnak: Mire való e hét juh, melyet
külön állítál? 30 És felele Ábrahám: Ezt a hét juhot
vedd tőlem, hogy bizonyságul legyenek nékem, hogy
én ástam ezt a kútat. 31 Azért nevezék azt a helyet
Beérsebának, mivelhogy ott esküdtek vala meg mind a
ketten. 32 Megköték tehát a szövetséget Beérsebában,
és felkele Abimélek és Pikhól annak hadvezére és
visszatérének a Filiszteusok földére. 33 Ábrahám pedig
tamariskusfákat ültete Beérsebában, és segítségűl hívá
ott az örökkévaló Úr Istennek nevét. 34 És sok ideig
tartózkodék Ábrahám a Filiszteusok földén.

22 És lőn ezeknek utána, az Isten megkisérté
Ábrahámot, és monda néki: Ábrahám! S az felele:
Ímhol vagyok. 2 És monda: Vedd a te fiadat, ama te
egyetlenegyedet, a kit szeretsz, Izsákot, és menj el
Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a
hegyek közűl egyen, a melyet mondándok néked. 3
Felkele azért Ábrahám jó reggel, és megnyergelé az ő
szamarát, és maga mellé vevé két szolgáját, és az ő
fiát Izsákot, és fát hasogatott az égő áldozathoz. Akkor
felkele és elindula a helyre, melyet néki az Isten mondott
vala. 4 Harmadnapon felemelé az ő szemeit Ábrahám,
és látá a helyet messziről. 5 És monda Ábrahám az ő
szolgáinak: Maradjatok itt a szamárral, én pedig és ez
a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk, azután
visszatérünk hozzátok. 6 Vevé azért Ábrahám az égő
áldozathoz való fákat, és feltevé az ő fiára Izsákra, ő
maga pedig kezébe vevé a tüzet, és a kést, és mennek
vala ketten együtt. 7 És szóla Izsák Ábrahámhoz az ő
atyjához, és monda: Atyám! Az pedig monda: Ímhol
vagyok, fiam. És monda Izsák: Ímhol van a tűz és a
fa; de hol van az égő áldozatra való bárány? 8 És
monda Ábrahám: Az Isten majd gondoskodik az égő
áldozatra való bárányról, fiam; és mennek vala ketten
együtt. 9 Hogy pedig eljutának arra a helyre, melyet
Isten néki mondott vala, megépíté ott Ábrahám az oltárt,
és reá raká a fát, és megkötözé Izsákot az ő fiát, és
feltevé az oltárra, a fa-rakás tetejére. 10 És kinyújtá
Ábrahám az ő kezét és vevé a kést, hogy levágja az ő
fiát. 11 Akkor kiálta néki az Úrnak Angyala az égből,
és monda: Ábrahám! Ábrahám! Ő pedig felele: Ímhol
vagyok. 12 És monda: Ne nyujtsd ki a te kezedet a
gyermekre, és ne bántsd őt: mert most már tudom,
hogy istenfélő vagy, és nem kedvezél a te fiadnak, a te
egyetlenegyednek én érettem. 13 És felemelé Ábrahám
az ő szemeit, és látá hogy ímé háta megett egy kos
akadt meg szarvánál fogva a szövevényben. Oda méne
tehát Ábrahám, és elhozá a kost, és azt áldozá meg
égő áldozatul az ő fia helyett. 14 És nevezé Ábrahám
annak a helynek nevét Jehova-jire-nek. Azért mondják
ma is: Az Úr hegyén a gondviselés. 15 És kiálta az
Úrnak Angyala Ábrahámnak másodszor is az égből. 16
És monda: Én magamra esküszöm azt mondja az Úr:

mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te
fiadnak, a te egyetlenegyednek: 17 Hogy megáldván
megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te
magodat mint az ég csillagait, és mint a fövényt, mely a
tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja
bírni az ő ellenségeinek kapuját. 18 És megáldatnak a
te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy
engedtél az én beszédemnek. 19 Megtére azért Ábrahám
az ő szolgáihoz, és felkelének és együtt elmenének
Beérsebába, mert lakozék Ábrahám Beérsebában. 20
És lőn ezeknek utánna, hírt hozának Ábrahámnak
mondván: Ímé Milkha is szűlt fiakat Nákhornak, a te
atyádfiának: 21 Úzt az ő elsőszülöttét, és Búzt annak
testvérét, és Kemuélt Arámnak atyját. 22 És Keszedet,
Házót, Pildást, Jidláfot és Bethuélt. 23 Bethuél pedig
nemzé Rebekát. Ezt a nyolczat szűlé Milkha Nákhornak
az Ábrahám atyjafiának. 24 Az ő ágyasa is, kinek neve
Reuma vala, szűlé néki Tebáhot, Gakhámot, Thakhást
és Mahákhát.

23 Vala pedig Sárának élete száz huszonhét
esztendő. Ezek Sára életének esztendei. 2 És
meghala Sára Kirját-Arbában azaz Hebronban a Kanaán
földén, és beméne Ábrahám, hogy gyászolja Sárát és
sirassa őt. 3 Felkele azután Ábrahám az ő halottja
elől, és szóla a Khéth fiainak, mondván: 4 Idegen és
jövevény vagyok közöttetek: Adjatok nékem temetésre
való örökséget ti nálatok, hadd temessem el az én
halottamat én előlem. 5 Felelének pedig a Khéth fiai
Ábrahámnak, mondván őnéki: 6 Hallgass meg minket
uram: Istentől való fejedelem vagy te mi közöttünk, a
mi temetőhelyeink közűl a mely legtisztességesebb,
abba temesd el a te halottadat, közűlünk senki sem tiltja
meg tőled az ő temetőhelyét, hogy eltemethesd a te
halottadat. 7 És felkele Ábrahám, és meghajtá magát a
földnek népe előtt, a Khéth fiai előtt. 8 És szóla ő velök
mondván: Ha azt akarjátok, hogy eltemessem az én
halottamat én előlem: hallgassatok meg engemet, és
esedezzetek én érettem Efron előtt, Czohár fia előtt. 9
Hogy adja nékem Makpelá barlangját, mely az övé, mely
az ő mezejének szélében van: igaz árán adja nékem
azt, ti köztetek temetésre való örökségűl. 10 Efron pedig
űl vala a Khéth fiai között. Felele azért Efron a Khitteus,
Ábrahámnak, a Khéth fiainak és mindazoknak hallatára,
a kik bemennek vala az ő városának kapuján, mondván:
11 Nem úgy uram, hallgass meg engem: azt a mezőt
néked adom, s a barlangot, mely abban van, azt is néked
adom, népem fiainak szeme láttára adom azt néked,
temesd el halottadat. 12 És meghajtá magát Ábrahám
a földnek népe előtt. 13 És szóla Efronhoz a föld
népének hallatára, mondván: Ha mégis meghallgatnál
engem! megadom a mezőnek árát, fogadd el tőlem;
azután eltemetem ott az én halottamat. 14 És felele
Efron Ábrahámnak, mondván néki: 15 Uram! hallgass
meg engemet; négyszáz ezüst siklusos föld, micsoda
az én köztem és te közötted? Csak temesd el a te
halottadat. 16 Engede azért Ábrahám Efronnak és
odamérte Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a melyet
mondott vala a Khéth fiainak hallatára; kalmároknál
kelendő négyszáz ezüst siklust. 17 Így lett Efronnak
Makpelában levő mezeje, mely Mamré átellenében
van, a mező a benne levő barlanggal, és minden a
mezőben levő fa az egész határban köröskörűl 18
Ábrahámnak birtoka, a Khéth fiainak, mind azoknak
szeme előtt, a kik az ő városának kapuján bemennek
vala. 19 Azután eltemeté Ábrahám az ő feleségét Sárát
a Makpelá mezejének barlangjába Mamréval szemben.
Ez Hebron a Kanaán földén. 20 Így erősítteték meg a
mező és a benne lévő barlang Ábrahámnak temetésre
való örökségűl a Khéth fiaitól.

24 Ábrahám pedig vén élemedett ember vala, és
az Úr mindenben megáldotta vala Ábrahámot. 2
Monda azért Ábrahám az ő háza öregebb szolgájának,
a ki őnéki mindenében gazda vala: Tedd a kezed
tomporom alá! 3 Hogy megeskesselek téged az Úrra,
a mennynek Istenére, és a földnek Istenére, hogy
nem vészesz feleséget az én fiamnak a Kananeusok
leányai közűl, a kik között lakom. 4 Hanem elmégysz
az én hazámba, és az én rokonságim közé és onnan
vészesz feleséget az én fiamnak Izsáknak. 5 Monda
pedig őnéki a szolga: Hátha az a leányzó nem akar
velem eljőni e földre, ugyan vissza vigyem-é a te fiadat
arra a földre, a honnan kijöttél vala? 6 Felele néki
Ábrahám: Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd.
7 Az Úr az égnek Istene, ki engemet kihozott az én
atyámnak házából, és az én rokonságimnak földéről,
a ki szólt nékem, és megesküdött nékem mondván:
A te magodnak adom ezt a földet; elbocsátja az ő
Angyalát te előtted, hogy onnan végy az én fiamnak
feleséget. 8 Hogyha pedig nem akar a leányzó teveled
eljőni, ment lészesz az én esketésem alól; csakhogy az
én fiamat oda vissza ne vidd. 9 Veté azért a szolga
az ő kezét az ő urának Ábrahámnak tompora alá, és
megesküvék néki e dolog felől. 10 És vőn a szolga
tíz tevét az ő urának tevéi közűl, és elindula; (mert
az urának minden gazdagsága az ő kezében vala).
Felkele tehát és elméne Mésopotámiába, a Nákhor
városába. 11 És megpihenteté a tevéket a városon kivűl
egy kútfőnél, este felé, mikor a leányok vizet meríteni
járnak. 12 És monda: Uram! én uramnak Ábrahámnak
Istene, hozd elém még ma, és légy kegyelmes az én
uram Ábrahám iránt. 13 Ímé én a víz forrása mellé állok
és e város lakosainak leányai kijőnek vizet meríteni. 14
Legyen azért, hogy a mely leánynak ezt mondom: Hajtsd
meg a te vedredet, hogy igyam, és az azt mondándja:
igyál, sőt a te tevéidet is megitatom: hogy azt rendelted
légyen a te szolgádnak Izsáknak, és erről ismerjem

meg, hogy irgalmasságot cselekedtél az én urammal.
15 És lőn, minekelőtte elvégezte volna a beszédet, ímé
jő vala Rebeka, Bethuélnek leánya, a ki Milkhának, az
Ábrahám testvérének Nákhor feleségének vala fia, és
pedig vedrével a vállán. 16 A leányzó pedig felette szép
ábrázatú vala; szűz, és férfi még nem ismeré őt, és
aláméne a forrásra, és megtölté vedrét, és feljöve. 17
Akkor a szolga eleibe futamodék és monda: Kérlek, adj
innom nékem egy kevés vizet a te vedredből. 18 Az
pedig monda: Igyál uram! és sietve leereszté a vedret
az ő kezére, és inni ada néki. 19 És minekutána eleget
adott néki innia, monda: A te tevéidnek is merítek, míg
eleget nem isznak. 20 És sietett és kiüríté vedrét a
válúba és ismét elfuta a forrásra meríteni, és meríte
mind az ő tevéinek. 21 Az ember pedig álmélkodva
néz vala reá, és veszteg hallgat vala, tudni akarván:
vajjon szerencséssé teszi-é az Úr az ő útját, vagy nem.
22 És lőn, mikor a tevék már eleget ittak, elévőn az
ember egy aranyfüggőt, a melynek súlya fél siklus,
és két karpereczet, a melynek súlya tíz arany. 23 És
monda: Kinek a leánya vagy te? kérlek mondd meg
nékem: van-é a te atyádnak házában hálásra való
helyünk? 24 Az pedig felele néki: Bethuél leánya vagyok
a Milkha fiáé, a kit ő Nákhornak szűlt. 25 Azt is mondá:
Szalma is, abrak is bőven van minálunk, és hálásra
való hely is van. 26 Meghajtá azért magát az ember,
és imádá az Urat. 27 És monda: Áldott az Úr az én
uramnak Ábrahámnak Istene, ki nem vonta meg az ő
irgalmasságát és hűségét az én uramtól. Az Úr vezérlett
engem ez útamban az én uram atyjafiainak házához.
28 Elfuta azonközben a leányzó, és elbeszélé az ő
anyja házában, a mint ezek történtek. 29 Vala pedig
Rebekának egy bátyja, kinek neve Lábán vala. És
kifutamodék Lábán ahhoz az emberhez a forráshoz. 30
Mert mikor látta a függőt, és a pereczeket az ő húgának
karjain, és hallotta húgának Rebekának beszédét, a ki
ezt mondja vala: Így szóla nékem az a férfiú; akkor méne
ki a férfiúhoz; és ímé ez ott áll vala a tevék mellett a
forrásnál. 31 És monda: Jőjj be Istennek áldott embere;
mit állasz ide kinn? holott én elkészítettem a házat,
és a tevéknek is van hely. 32 Beméne azért a férfiú a
házhoz, ő pedig lenyergelé a tevéket, és ada a tevéknek
szalmát és abrakot; és vizet az ő lábai megmosására és
az emberek lábainak, kik ő vele valának. 33 És enni
valót tevének eleibe, de ő monda: Nem eszem, míg
el nem mondom az én beszédemet. És szóla: Mondd
el. 34 Monda azért: Én az Ábrahám szolgája vagyok.
35 Az Úr pedig igen megáldotta az én uramat, úgy
hogy nagygyá lett: mert adott néki juhokat, barmokat,
ezüstöt, aranyat, szolgákat, szolgálóleányokat, tevéket,
szamarakat. 36 És Sára az én uramnak felesége fiat
szűlt az én uramnak, az ő vénségében, és annak adá
mindenét, a mije van. 37 Engem pedig megesküdtetett
az én uram, mondván: Ne végy feleséget az én fiamnak
a Kananeusok leányai közűl, a kiknek földjén én lakom.
38 Hanem menj el az én atyámnak házához, és az én
rokonságom közé, hogy onnan végy feleséget az én
fiamnak. 39 Mikor pedig azt mondám az én uramnak:
Hátha nem akarna velem az a leányzó eljőni? 40
Monda nékem: Az Úr, a kinek én színe előtt jártam,
elbocsátja az ő angyalát teveled, és szerencséssé
teszi a te útadat, hogy feleséget vehess az én fiamnak
az én nemzetségem közűl, és az én atyám házából.
41 Csak akkor leszesz fölmentve esketésem alól, ha
elmenéndesz az én nemzetségem közé; és ha nem
adják oda: ment leszesz az én esketésem alól. 42 Mikor
ma a forráshoz érkezém, mondék: Uram, én uramnak,
Ábrahámnak Istene, vajha szerencséssé tenned az én
útamat, melyen járok: 43 Ímé én e forrás mellett állok;
és legyen, hogy az a hajadon, a ki kijön vizet meríteni, s
a kinek azt mondom: Adj innom nékem egy kevés vizet
a te vedredből, 44 És az ezt mondja nékem: Te is igyál,
és a te tevéidnek is merítek; az legyen a feleség, a kit
az Úr az én uram fiának rendelt. 45 Én még el sem
végeztem vala az én szívemben a beszédet, és ímé kijő
vala Rebeka, vedrével a vállán, és leméne a forrásra
és meríte, én pedig mondék néki: Adj innom kérlek.
46 Ő pedig sietett és leereszté az ő vedrét és monda:
Igyál, sőt a te tevéidnek is inni adok; és én ivám, s a
tevéknek is inni ada. 47 És megkérdezém őt és mondék:
Ki leánya vagy? ő pedig felele: Bethuélnek, a Nákhor
fiának leánya vagyok, a kit Milkha szűlt vala őnéki.
Ekkor a függőt orrába, és e pereczeket karjaira tevém.
48 Meghajtván azért magamat, imádám az Urat, és
áldám az Urat, az én uramnak Ábrahámnak Istenét, ki
engem igaz úton vezérelt, hogy az én uram atyjafiának
leányát vegyem az ő fiának feleségűl. 49 Most azért, ha
szeretettel és hűséggel akartok lenni az én uramhoz,
mondjátok meg; ha pedig nem, adjátok tudtomra, hogy
én vagy jobbra vagy balra forduljak. 50 És felele Lábán
és Bethuél, és mondának: Az Úrtól van e dolog: Nem
mondhatunk neked sem jót, sem rosszat. 51 Ímé előtted
van Rebeka, vegyed, menj el; és legyen felesége a
te urad fiának, a mint az Úr elvégezte. 52 És lőn, a
mint hallja vala az Ábrahám szolgája azoknak beszédét,
meghajtá magát a földig az Úr előtt. 53 És hoza elő a
szolga ezüst edényeket és arany edényeket és ruhákat,
és adá azokat Rebekának: drága ajándékokat ada az
ő bátyjának is és az ő anyjának. 54 Evének azután
és ivának, ő és a férfiak, a kik ő vele valának, és
ott hálának. Mikor pedig felkelének reggel, monda:
Bocsássatok el engem az én uramhoz. 55 Monda pedig
a leány bátyja és anyja: Maradjon velünk a leány még
vagy tíz napig, azután menjen el. 56 A szolga pedig
monda nékik: Ne késleljetek meg engem, holott az Úr
szerencséssé tette az én útamat; bocsássatok el azért

engem, hogy menjek az én uramhoz. **57** Mondának
akkor: Hívjuk elő a leányt, és kérdjük meg őt. **58** Szólíták
azért Rebekát, és mondának néki: Akarsz-é elmenni e
férfiúval? és monda: Elmegyek. **59** Elbocsáták azért
Rebekát, az ő húgokat, és az ő dajkáját, és az Ábrahám
szolgáját, és az ő embereit. **60** És megáldák Rebekát,
és mondák néki: Te mi húgunk! szaporodjál ezerszer
való ezerig. És bírja a te magod az ő ellenségeinek
kapuját. **61** És felkele Rebeka és az ő szolgálóleányai,
és felűlének a tevékre, s követék azt a férfiút. Így vevé a
szolga Rebekát, és elméne. **62** Izsák pedig visszajő vala
a Lakhai Rói forrástól; és lakik vala a déli tartományban.
63 És kiméne Izsák este felé elmélkedni a mezőre,
és felemelé szemeit és látá, hogy ímé tevék jőnek.
64 Rebeka is felemelé szemeit s meglátá Izsákot, és
leszálla a tevéről. **65** És monda a szolgának: Kicsoda az
a férfiú, a ki a mezőn előnkbe jő? A szolga pedig monda:
Az én uram ő. Akkor fogta a fátyolt és elfedezé magát.
66 Elbeszélé azután a szolga Izsáknak mindazokat a
dolgokat, a melyeket cselekedett vala. **67** Izsák pedig
bevivé Rebekát Sárának az ő anyjának sátorába. És
elvevé Rebekát és lőn néki felesége és szereté őt. S
megvigasztalódék Izsák az ő anyja halála után.

25 Ábrahám pedig ismét vőn magának feleséget,
kinek neve Ketúráh vala. **2** És az szűlé néki
Zimránt, Joksánt, Médánt, Midiánt, Isbákot és Suakhot.
3 Joksán pedig nemzé Sébát, és Dédánt. Dédánnak
pedig fiai valának: Assurim, Letúsim és Leummim. **4** S
Midiánnak fiai: Éfah, Éfer, Hánok, Abida és Eldaah: Mind
ezek Ketúráhnak fiai. **5** Valamije pedig Ábrahámnak vala,
mindazt Izsáknak adta vala. **6** Az ágyasok fiainak pedig,
a kik Ábraháméi valának, ada Ábrahám ajándékokat, és
elküldé azokat az ő fia mellől, Izsák mellől még éltében
napkelet felé, napkeleti tartományba. **7** S ezek Ábrahám
élete esztendeinek napjai, melyeket élt: száz hetvenöt
esztendő. **8** És kimúlék és meghala Ábrahám, jó
vénségben, öregen és betelve az élettel, és takaríttaték
az ő népéhez. **9** És eltemeték őt Izsák és Ismáel az
ő fiai a Makpelá barlangjában, Efronnak, a Khitteus
Czohár fiának mezejében, mely Mamré átellenében
van. **10** Abban a mezőben, melyet Ábrahám a Khéth
fiaitól vett vala: ott temettetett el Ábrahám és az ő
felesége Sára. **11** Lőn pedig Ábrahám halála után,
megáldá Isten az ő fiát Izsákot; Izsák pedig lakozék a
Lakhai Rói forrásánál. **12** Ezek pedig Ábrahám fiának
Ismáelnek nemzetségei, a kit az Égyiptombeli Hágár
a Sára szolgálója szűlt vala Ábrahámnak. **13** Ezek az
Ismáel fiainak nevei, nevök s nemzetségök szerint:
Ismáelnek elsőszülötte Nebájót, azután Kédar, Adbeél
és Mibszám. **14** És Misma, Dúmah és Massza. **15** Hadar,
Théma, Jetúr, Náfis és Kedmah. **16** Ezek az Ismáel
fiai, és ezek azoknak nevei udvaraikban, falvaikban;
tizenkét fejedelem az ő nemzetségök szerint. **17** Ezek
pedig az Ismáel életének esztendei: száz harminczkét
esztendő. És kimúlék és meghala, és takaríttaték az
ő népéhez. **18** Lakoztak pedig Havilától fogva Súrig,
a mely Égyiptom átellenében van, a merre Assiriába
mennek. Minden atyjafiával szemben esett az ő lakása.
19 Ezek pedig Izsáknak az Ábrahám fiának nemzetségei:
Ábrahám nemzé Izsákot. **20** Izsák pedig negyven
esztendős vala, a mikor feleségűl vette Rebekát a
Siriából való Bethuélnek leányát, Mésopotámiából, a
Siriából való Lábánnak húgát. **21** És könyörge Izsák
az Úrnak az ő feleségéért, mivelhogy magtalan vala,
és az Úr meghallgatá őt: és teherbe esék Rebeka,
az ő felesége. **22** Tusakodnak vala pedig a fiak az
ő méhében. Akkor monda: Ha így van, miért vagyok
én így? Elméne azért, hogy megkérdezze az Urat.
23 És monda az Úr őnéki: Két nemzetség van a te
méhedben; és két nép válik ki a te belsődből, egyik
nép a másik népnél erősebb lesz, és a nagyobbik
szolgál a kisebbiknek. **24** És betelének az ő szülésének
napjai, és ímé kettősök valának az ő méhében. **25**
És kijöve az első; vereses vala, mindenestől szőrös,
mint egy lazsnak; azért nevezék nevét Ézsaúnak. **26**
Azután kijöve az ő atyjafia, kezével Ézsaú sarkába
fogódzva; azért nevezék nevét Jákóbnak. Izsák pedig
hatvan esztendős vala, a mikor ezek születének. **27** És
felnevekedének a gyermekek, és Ézsaú vadászathoz
értő mezei ember vala; Jákób pedig szelíd ember,
sátorban lakozó. **28** Szereti vala azért Izsák Ézsaút, mert
szájaíze szerint vala a vad; Rebeka pedig szereti vala
Jákóbot. **29** Jákób egyszer valami főzeléket főze, és
Ézsaú megjövén elfáradva a mezőről, **30** Monda Ézsaú
Jákóbnak: Engedd, hogy ehessem a veres ételből,
mert fáradt vagyok. Ezért nevezék nevét Edomnak. **31**
Jákób pedig monda: Add el hát nékem azonnal a te
elsőszülöttségedet. **32** És monda Ézsaú; Ímé én halni
járok, mire való hát nékem az én elsőszülöttségem? **33**
És monda Jákób: Esküdjél meg hát nékem azonnal,
és megesküvék néki és eladá az ő elsőszülöttségét
Jákóbnak. **34** S akkor Jákób ada Ézsaúnak kenyeret,
és főtt lencsét, és evék és ivék, és felkele és elméne.
Így veté meg Ézsaú az elsőszülöttséget.

26 Lőn pedig éhség az országban, amaz első éhség
után, mely Ábrahám idejében vala. Elméne azért
Izsák Abimélekhez a Filiszteusok királyához Gérárba. **2**
Mert megjelent vala néki az Úr és ezt mondotta vala:
Ne menj alá Égyiptomba! lakjál azon a földön, melyet
mondándok tenéked. **3** Tartózkodjál ezen a földön, és
én veled leszek és megáldalak téged; mert tenéked
és a te magodnak adom mind ezeket a földeket, hogy
megerősítsem az esküvést, melylyel megesküdtem
Ábrahámnak a te atyádnak. **4** És megsokasítom a
te magodat mint az ég csillagait, és a te magodnak

adom mind ezeket a földeket: és megáldatnak a te
magodban a földnek minden nemzetségei; 5 Mivelhogy
hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta
a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet
és törvényeimet. 6 Lakozék azért Izsák Gérárban.
7 És mikor annak a helynek lakosai az ő felesége
felől kérdezősködének, azt mondja vala: én húgom ő.
Mert fél vala azt mondani: én feleségem; gondolván:
nehogy megöljenek engem e helynek lakosai Rebekáért,
mivelhogy szép ábrázatú ő. 8 És lőn idő multával, hogy
Abimélek a Filiszteusok királya kitekintvén az ablakon,
látá Izsákot enyelegni Rebekával az ő feleségével. 9
Kiálta azért Abimélek Izsáknak, és monda: Ímé bizony
feleséged ő; hogyan mondhattad tehát: húgom ő!?
És monda neki Izsák: Mert azt gondolám, netalán
még meg kell halnom miatta. 10 És monda Abimélek:
Miért mívelted ezt mi velünk? Kevésbe múlt, hogy
feleségeddel nem hált valaki a nép közűl, és bűnt hoztál
volna mi reánk. 11 Parancsola azért Abimélek mind az
egész népnek, ezt mondván: A ki ezt az embert vagy
ennek feleségét illeténdi, bizonynyal meg kell halnia.
12 És vete Izsák azon a földön, és lett néki abban az
esztendőben száz annyia, mert megáldá őt az Úr. 13
És gyarapodék az a férfiú, és elébb-elébb megy vala a
gyarapodásban, mígnem igen nagygyá lőn. 14 És vala
néki apró és öreg barma és sok cselédje, s irigykedének
ezért reá a Filiszteusok. 15 És mindazokat a kútakat,
melyeket az ő atyjának szolgái Ábrahámnak az ő
atyjának idejében ástak vala, behányák a Filiszteusok,
és betölték azokat földdel. 16 És monda Abimélek
Izsáknak: Menj el közűlünk, mert sokkal hatalmasabbá
lettél nálunknál. 17 Elméne azért onnan Izsák, és Gérár
völgyében voná fel sátrait, és ott lakék. 18 És ismét
megásá Izsák a kútakat, a melyeket ástak vala az ő
atyjának Ábrahámnak idejében, de a melyeket Ábrahám
holta után behánytak vala a Filiszteusok, és azokkal
a nevekkel nevezé azokat, a mely neveket adott vala
azoknak az ő atyja. 19 Izsák szolgái pedig ásnak vala
a völgyben, és élő víznek forrására akadának ott. 20
Gérár pásztorai pedig versengének Izsák pásztoraival,
mondván: Miénk a víz. Ezért nevezé a kútnak nevét
Észeknek, mivelhogy czivakodtak vala ő vele. 21 Más
kútat is ásának s azon is versengének, azért annak
nevét Szitnának nevezé. 22 És tovább vonula onnan és
ása más kútat, a mely miatt nem versengének; azért
nevezé nevét Rehobóthnak, és monda: Immár tágas
helyet szerzett az Úr minékünk, és szaporodhatunk a
földön. 23 Felméne pedig onnan Beérsebába. 24 És
megjelenék néki az Úr azon éjszaka, és monda: Én
vagyok Ábrahámnak a te atyádnak Istene: Ne félj, mert
te veled vagyok, és megáldalak téged, és megsokasítom
a te magodat Ábrahámért, az én szolgámért. 25 Oltárt
építe azért ott, és segítségűl hívá az Úrnak nevét, s
felvoná ott az ő sátorát; Izsák szolgái pedig kútat ásának
ottan. 26 Abimélek pedig elméne ő hozzá Gérárból és
Akhuzzáth az ő barátja, meg Pikhól az ő hadvezére.
27 És monda nékik Izsák: Miért jöttetek én hozzám,
holott gyűlöltök engem s elűztetek magatok közűl?
28 Ők pedig mondák: Látván láttuk, hogy az Úr van
te veled, és mondánk: legyen esküvés mi közöttünk,
köztünk és te közötted; és kössünk frigyet teveled, 29
Hogy minket gonoszszal nem illetsz, valamint mi sem
bántottunk téged, és a mint csak jót cselekedtünk veled,
és békességgel bocsátottunk el magunktól. Te már az
Úr áldott embere vagy. 30 Akkor vendégséget szerze
nékik és evének és ivának. 31 Reggel pedig felkelvén,
egymásnak megesküvének, és elbocsátá őket Izsák,
és elmenének ő tőle békességgel. 32 Ugyanaz nap
eljövének az Izsák szolgái, és hírt hozának néki a kút
felől, melyet ástak vala; és mondának néki: Találtunk
vizet. 33 S elnevezé azt Sibáhnak: Azokáért annak
a városnak neve Beérseba mind e mai napig. 34 És
mikor Ézsaú negyven esztendős vala, feleségűl vevé
Jehudithot, a Khitteus Beéri leányát, és Boszmátot a
Khitteus Elon leányát. 35 És ők valának Izsáknak és
Rebekának lelke keserűsége.

27 És lőn, a mikor megvénhedett vala Izsák, és
szemei annyira meghomályosodtak vala, hogy
nem látott, szólítá a nagyobbik fiát Ézsaút, és monda
néki: Fiam; és ez monda néki: Imhol vagyok. 2 És
monda: Ímé megvénhedtem; nem tudom halálom napját.
3 Most tehát vedd fel kérlek a te fegyvereidet, tegzedet és
kézívedet, és menj ki a mezőre, és vadászsz énnékem
vadat. 4 És csinálj nékem kedvem szerint való ételt, és
hozd el nékem, hogy egyem: hogy megáldjon téged
az én lelkem minekelőtte meghalok. 5 Rebeka pedig
meghallá, a mit Izsák az ő fiának Ézsaúnak monda; s a
mint elméne Ézsaú a mezőre, hogy vadat vadászszon
és hozzon: 6 Szóla Rebeka Jákóbnak az ő fiának
mondván: Ímé hallám, hogy atyád szóla bátyádnak
Ézsaúnak mondván: 7 Hozz nékem vadat, és csinálj
nékem kedvem szerint való ételt, hogy egyem; és
megáldjalak téged az Úr előtt, minekelőtte meghalok.
8 Most azért fiam, hallgass az én szavamra, a mit
én parancsolok néked. 9 Menj el, kérlek, a nyájhoz,
és hozz nékem onnan két kecskegödölyét a javából,
hogy csináljak azokból a te atyádnak kedve szerint
való ételt, a mint ő szereti. 10 Te pedig beviszed
atyádnak, hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg,
minekelőtte meghal. 11 Jákób pedig monda Rebekának
az ő anyjának: Ímé az én bátyám Ézsaú szőrös ember,
én pedig sima vagyok. 12 Netalán megtapogat engem
az én atyám s olyan leszek előtte, mint valami csaló,
és akkor átkot és nem áldást hozok magamra. 13
És monda néki az ő anyja: Reám szálljon a te átkod
fiam, csak hallgass az én szavamra, és menj és hozd

el nékem. 14 Elméne azért, és elhozá, és vivé az ő
anyjának; és az ő anyja ételt készíte, a mint szereti
vala az ő atyja. 15 És vevé Rebeka az ő nagyobbik
fiának Ézsaúnak drága ruháit, melyek ő nála otthon
valának, és felöltözteté Jákóbot az ő kisebbik fiát. 16 A
kecskegödölyék bőrével pedig beborítá az ő kezeit, és
nyakának simaságát. 17 És az ételt a melyet készített
vala, kenyérrel együtt adá Jákóbnak az ő fiának kezébe.
18 És beméne az ő atyjához és monda: Atyám! és az
monda: Ímhol vagyok. Ki vagy te fiam? 19 Monda Jákób
az ő atyjának: Én vagyok Ézsaú a te elsőszülötted,
aképen cselekedtem a mint parancsolád, kelj fel, kérlek,
űlj le és egyél vadászatomból, hogy megáldjon engem a
te lelked. 20 És monda Izsák az ő fiának: Hogy van az,
hogy ily hamar találtál, fiam? És felele: Mert az Úr, a te
Istened hozta előmbe. 21 És monda Izsák Jákóbnak:
Jer közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg fiam:
hogy vajjon te vagy-é az én fiam Ézsaú vagy nem? 22
Oda méne tehát Jákób Izsákhoz az ő atyjához, a ki
megtapogatván őt, monda: A szó Jákób szava, de a
kezek Ézsaú kezei. 23 És nem ismeré meg őt, mivelhogy
kezei szőrösek valának mint Ézsaúnak az ő bátyjának
kezei; annakokáért megáldá őt. 24 És monda: Te vagy
fiam Ézsaú? Felele: Én vagyok. 25 Az pedig monda:
Hozd ide, hadd egyem az én fiam vadászatából, hogy
megáldjon téged az én lelkem; és oda vivé, és evék;
bort is vive néki és ivék. 26 Akkor monda néki Izsák az ő
atyja: Jer közelebb fiam, és csókolj meg engem. 27 Oda
méne azért, és megcsókolá őt: s megérezvén ruháinak
szagát, megáldá őt, és monda: Lám az én fiamnak illatja
olyan, mint a mezőnek illatja, a melyet megáldott az Úr.
28 Adjon az Isten tenéked az ég harmatából, és a föld
kövérségéből, és gabonának és bornak bőségét. 29
Népek szolgáljanak néked és nemzetségek hajoljanak
meg előtted; légy úr a te atyádfiain, és hajoljanak meg
előtted a te anyádnak fiai. Átkozott, a ki téged átkoz, és
a ki téged áld, legyen áldott. 30 És lőn a mint elvégezé
Izsák Jákóbnak megáldását; és épen csakhogy kiment
vala Jákób az ő atyjának Izsáknak színe elől; az ő
bátyja Ézsaú is megjöve vadászásából. 31 És készíte ő
is ételt, s vivé az ő atyja elé, és mondá az ő atyjának:
Keljen fel az én atyám, és egyék az ő fia vadászatából,
hogy áldjon meg engem a te lelked. 32 És monda
néki az ő atyja Izsák: Kicsoda vagy te? És monda:
Én vagyok a te elsőszülött fiad Ézsaú. 33 Akkor Izsák
elrémüle igen nagy rémüléssel, és monda: Ki volt hát
az, a ki vadat fogott és behozá nékem, és én mindenből
ettem minekelőtte te megjöttél, és megáldottam őt, és
áldott is lészen. 34 A mint hallotta vala Ézsaú az ő
atyjának beszédét, nagy és igen keserves kiáltással
felkiálta, és monda atyjának: Áldj meg engem is atyám.
35 Ez pedig monda: A te öcséd jöve el álnoksággal,
és ő vevé el a te áldásodat. 36 Az pedig monda: Nem
méltán hívják-é őt Jákóbnak? mert immár két ízben csalt
meg engemet; elvevé elsőszülöttségemet, most pedig
áldásomat vevé el. És monda: Nem tartottál-é nékem is
valami áldást? 37 Felele Izsák és monda Ézsaúnak: Ímé
uraddá tettem őt, és minden atyjafiát szolgául adtam
néki, gabonával is borral is őt láttam el; mit míveljek
azért immár veled fiam? 38 Monda Ézsaú az ő atyjának:
Avagy csak az az egy áldásod van-é néked atyám?
Áldj meg engem, engem is atyám; és felemelé szavát
Ézsaú és sír vala. 39 Felele azért Izsák az ő atyja, és
monda néki: Ímé kövér földön lesz lakásod, és részed
lesz az ég harmatjából onnan felűl; 40 És fegyvered
után élsz, és öcsédet szolgálod. De lészen, a mikor
ellene támadsz, letöröd igáját nyakadról. 41 Gyűlöli vala
azért Ézsaú Jákóbot az áldásért, a melylyel megáldotta
vala őt az ő atyja, és monda Ézsaú az ő szívében:
Közelgetnek az én atyámért való gyásznak napjai, és
akkor megölöm az én öcsémet Jákóbot. 42 Mikor pedig
hírűl vivék Rebekának, az ő nagyobbik fiának Ézsaúnak
beszédit, elküldé és magához hívatá az ő kisebbik
fiát Jákóbot, és monda néki: Ímé Ézsaú a te bátyád
azzal fenyeget, hogy megöl téged. 43 Most azért fiam,
hallgass az én szavamra, és kelj fel és fuss Lábánhoz
az én bátyámhoz Háránba, 44 És maradj nála egy kevés
ideig, míg a te bátyád haragja elmúlik; 45 Míg elfordul a
te bátyád haragja te rólad, és elfelejtkezik arról a mit
rajta elkövettél: akkor elküldök és haza hozatlak téged:
miért fosztatnám meg mindkettőtöktől egy napon? 46
Izsáknak pedig monda Rebeka: Eluntam életemet a
Khitteusok leányai miatt. Ha Jákób a Khitteusok leányai
közűl vesz feleséget, a milyenek ezek is, ez ország
leányai közűl valók; minek nékem az élet?

28 Előhívatá azért Izsák Jákóbot, és megáldá őt,
és megparancsolá néki és mondá: Ne végy
feleséget a Kananeusok leányai közűl. 2 Kelj fel, menj
el Mésopotámiába, Bethuélnek a te anyád atyjának
házához, és onnan végy magadnak feleséget, Lábánnak
a te anyád bátyjának leányai közűl. 3 A mindenható
Isten pedig áldjon meg, szaporítson és sokasítson
meg téged, hogy népek sokaságává légy; 4 És adja
néked az Ábrahám áldását, tenéked, és a te magodnak
te veled egybe; hogy örökség szerint bírjad a földet,
melyen jövevény voltál, melyet az Isten adott vala
Ábrahámnak. 5 Elbocsátá azért Izsák Jákóbot, hogy
menjen Mésopotámiába Lábánhoz a Siriabeli Bethuél
fiához, Rebekának, Jákób és Ézsaú anyjának bátyjához.
6 És látá Ézsaú, hogy Izsák megáldotta Jákóbot, és
elbocsátotta őt Mésopotámiába, hogy onnan vegyen
magának feleséget; és hogy mikor áldja vala, parancsola
néki, és monda: Ne végy feleséget a Kananeusok
leányai közűl; 7 És hogy Jákób hallgata atyja és anyja
szavára, és el is ment Mésopotámiába; 8 És látá Ézsaú,
hogy a Kananeusok leányai nem tetszenek Izsáknak az

ő atyjának: 9 Elméne Ézsaú Ismáelhez, és feleségűl
vevé még az ő feleségeihez Ismáelnek az Ábrahám
fiának leányát Mahaláthot, Nebajóthnak húgát. 10 Jákób
pedig kiindula Beérsebából, és Hárán felé tartott. 11 És
juta egy helyre, holott meghála, mivelhogy a nap lement
vala: és vőn egyet annak a helynek kövei közűl, és feje
alá tevé; és lefeküvék azon a helyen. 12 És álmot láta:
Ímé egy lajtorja vala a földön felállítva, melynek teteje
az eget éri vala, és ímé az Istennek Angyalai fel- és
alájárnak vala azon. 13 És ímé az Úr áll vala azon és
szóla: Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak
Istene, és Izsáknak Istene; ezt a földet a melyen fekszel
néked adom és a te magodnak. 14 És a te magod olyan
lészen mint a földnek pora, és terjeszkedel nyugotra
és keletre, északra és délre, és te benned és a te
magodban áldatnak meg a föld minden nemzetségei.
15 És ímé én veled vagyok, hogy megőrizzelek téged
valahova menéndesz, és visszahozzalak e földre; mert
el nem hagylak téged, míg be nem teljesítem a mit
néked mondtam. 16 Jákób pedig fölébredvén álmából,
monda: Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem
tudtam. 17 Megrémüle annak okáért és monda: Mily
rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek
háza, és az égnek kapuja. 18 És felkele Jákób reggel,
és vevé azt a követ, melyet feje alá tett vala, és oszlopul
állítá fel azt, és olajat önte annak tetejére; 19 És nevezé
annak a helynek nevét Béthelnek, az előtt pedig Lúz
vala annak a városnak neve. 20 És fogadást tőn Jákób,
mondá: Ha az Isten velem leénd, és megőriz engem
ezen az úton, a melyen most járok, és ha ételűl kenyeret
s öltözetűl ruhát adánd nékem; 21 És békességgel térek
vissza az én atyámnak házához: akkor az Úr leénd az
én Istenem; 22 És ez a kő, a melyet oszlopul állítottam
fel, Isten háza lészen, és valamit adándasz nékem,
annak tizedét néked adom.

29 Jákób azután lábára kelvén, elméne a napkeletre
lakók földére. 2 És látá, hogy ímé egy kút van
a mezőben, és hogy ott három falka juh hever vala.
Mert abból a kútból itatják vala a nyájakat; de a kútnak
száján nagy kő vala: 3 Mikor pedig ott valamennyi
nyáj összeverődik, elgördítik a követ a kút szájáról és
megitatják a juhokat s ismét helyére teszik a követ, a kút
szájára. 4 És monda nékik Jákób: Honnan valók vagytok
atyámfiai? És mondának: Háránból valók vagyunk. 5
És monda nékik: Ismeritek-é Lábánt, a Nákhor fiát?
s azok felelének: Ismerjük. 6 Azután monda nékik:
Egészségben van-é? s azok mondának: Egészségben
van, és az ő leánya Rákhel ímhol jő a juhokkal. 7
És monda Jákób: Ímé még nagy fenn van a nap,
nincs ideje hogy betereljék a marhát: itassátok meg
a juhokat, és menjetek, legeltessetek. 8 Azok pedig
felelének: Nem tehetjük míg valamennyi nyáj össze nem
verődik, és el nem gördítik a követ a kút szájáról, hogy
megitathassuk a juhokat. 9 Még beszélget vala velők,
mikor megérkezék Rákhel az ő atyja juhaival, melyeket
legeltet vala. 10 S lőn, a mint meglátá Jákób Rákhelt,
Lábánnak az ő anyja bátyjának leányát, és Lábánnak az
ő anyja bátyjának juhait, odalépett Jákób és elgördíté a
követ a kút szájáról, és megitatá Lábánnak az ő anyja
bátyjának juhait. 11 És megcsókolá Jákób Rákhelt, és
nagy felszóval síra. 12 S elbeszélé Jákób Rákhelnek,
hogy ő az ő atyjának rokona és hogy Rebekának fia. Ez
pedig elfuta, és megmondá az ő atyjának. 13 És lőn
mikor Lábán Jákóbnak, az ő húga fiának hírét hallá,
eleibe futa, megölelé és megcsókolá őt, és bevivé az ő
házába, és az mindeneket elbeszéle Lábánnak. 14 És
monda néki Lábán: Bizony én csontom és testem vagy
te! És nála lakék egy hónapig, 15 És monda Lábán
Jákóbnak: Avagy ingyen szolgálj-é engem azért, hogy
atyámfia vagy? Mondd meg nékem, mi legyen a béred?
16 Vala pedig Lábánnak két leánya: a nagyobbiknak
neve Lea, a kisebbiknek neve Rákhel. 17 Leának pedig
gyenge szemei valának, de Rákhel szép termetű és szép
tekintetű vala. 18 Megszereti vala azért Jákób Rákhelt,
és monda: Szolgállak téged hét esztendeig Rákhelért, a
te kisebbik leányodért. 19 És monda Lábán: Jobb néked
adnom őt, hogysem másnak adjam őt, maradj én nálam.
20 Szolgála tehát Jákób Rákhelért hét esztendeig, s
csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti
vala őt. 21 És monda Jákób Lábánnak: Add meg nékem
az én feleségemet: mert az én időm kitelt, hadd menjek
be hozzá. 22 És begyűjté Lábán annak a helynek
minden népét, és szerze lakodalmat. 23 Estve pedig
vevé az ő leányát Leát, és bevivé hozzá, a ki beméne ő
hozzá. 24 És Lábán az ő szolgálóját Zilpát, szolgálóul
adá az ő leányának Leának. 25 És reggelre kelve: Ímé
ez Lea! Monda azért Lábánnak: Mit cselekedtél én
velem? Avagy nem Rákhelért szolgáltalak-é én tégedet?
Miért csaltál meg engem? 26 Lábán pedig monda: Nem
szokás nálunk, hogy a kisebbiket oda adják a nagyobbik
előtt. 27 Töltsd ki ennek hetét, azután amazt is néked
adjuk a szolgálatért, melylyel majd szolgálsz nálam még
más hét esztendeig. 28 Jákób tehát aképen cselekedék,
kitölté azt a hetet; ez pedig néki adá Rákhelt, az ő
leányát feleségűl. 29 És adá Lábán az ő leányának
Rákhelnek, az ő szolgálóját Bilhát, hogy néki szolgálója
legyen. 30 És beméne Rákhelhez is, és inkább szereté
Rákhelt, hogysem Leát és szolgála ő nála még más hét
esztendeig. 31 És meglátá az Úr Lea megvetett voltát,
és megnyitá annak méhét. Rákhel pedig magtalan vala.
32 Fogada azért Lea az ő méhében és szűle fiat, és
nevezé nevét Rúbennek, mert azt mondja vala: Meglátta
az Úr az én nyomorúságomat; most már szeretni fog
engem az én férjem. 33 Azután ismét teherbe esék
és szűle fiat, és monda: Mivelhogy meghallotta az Úr
megvetett voltomat, azért adta nékem ezt is; és nevezé

nevét Simeonnak. **34** És megint teherbe esék és szűle
fiat, és monda: Most már ragaszkodni fog hozzám az én
férjem, mert három fiat szűltem néki; azért nevezé nevét
Lévinek. **35** És ismét teherbe esék, és fiat szűle és
mondá: Most már hálákat adok az Úrnak; azért nevezé
nevét Júdának, és megszűnék a szűléstől.

30 És látá Rákhel, hogy ő nem szűle Jákóbnak,
irigykedni kezde Rákhel az ő nénjére, és monda
Jákóbnak: Adj nékem gyermekeket, mert ha nem,
meghalok. **2** Felgerjede azért Jákób haragja Rákhel
ellen, és monda: Avagy Isten vagyok-é én, ki megtagadta
tőled a méhnek gyümölcsét. **3** És monda ez: Ímhol az
én szolgálóm Bilha, menj be hozzá, hogy szűljön az én
térdeimen, és én is megépüljek ő általa. **4** Adá tehát
néki az ő szolgálóját Bilhát feleségűl, és beméne ahhoz
Jákób. **5** És teherbe esék Bilha és szűle Jákóbnak fiat.
6 És monda Rákhel: Ítélt felőlem az Isten, és meg is
hallgatta szavamat, és adott énnékem fiat: azért nevezé
nevét Dánnak. **7** Ismét fogada az ő méhében, és szűle
Bilha, a Rákhel szolgálója más fiat is Jákóbnak. **8** És
monda Rákhel: Nagy tusakodással tusakodtam az én
nénémmel, és győztem; azért nevezé nevét Nafthalinak.
9 Látván pedig Lea hogy ő megszűnt a szűléstől, vevé
az ő szolgálóját Zilpát, és adá azt Jákóbnak feleségűl.
10 És szűle Zilpa, Lea szolgálója, fiat Jákóbnak. **11** És
monda Lea: Szerencsére! és nevezé nevét Gádnak! **12**
És szűle Zilpa, Lea szolgálója, más fiat is Jákóbnak. **13**
És monda Lea: Oh én boldogságom! bizony boldognak
mondanak engem az asszonyok: és nevezé nevét
Ásernek. **14** És kiméne Rúben búzaaratáskor, és talála
a mezőn mandragóra-bogyókat s vivé azokat az ő
anyjának, Leának. És monda Rákhel Leának: Adj
nékem kérlek a fiad mandragóra-bogyóiból. **15** Az pedig
monda néki: Talán keveselled, hogy elvetted tőlem az
én férjemet, s a fiam mandragóra-bogyóit is elvennéd
tőlem? És monda Rákhel: Háljon veled hát az éjjel a
te fiad mandragóra-bogyóiért. **16** Mikor Jákób este a
mezőről jöve, eleibe méne Lea, és monda: Én hozzám
jőjj be, mert megvettelek a fiam mandragóra-bogyóiért;
és nála hála azon éjszaka. **17** És meghallgatá Isten Leát,
mert fogada az ő méhében és szűle Jákóbnak ötödik
fiat. **18** És monda Lea: Megadta az Isten jutalmamat,
a miért szolgálómat férjemnek adtam; azért nevezé
nevét Izsakhárnak. **19** És ismét fogada az ő méhében
Lea, és szűle hatodik fiat Jákóbnak. **20** És monda Lea:
Megajándékozott az Isten engem jó ajándékkal; most
már velem lakik az én férjem, mert hat fiat szűltem néki,
és nevezé nevét Zebulonnak. **21** Annakutána szűle
leányt, és nevezé nevét Dínának. **22** Megemlékezék
pedig az Isten Rákhelről; és meghallgatá őt az Isten és
megnyitá az ő méhét. **23** És fogada méhében, és szűle
fiat, s monda: Elvevé Isten az én gyalázatomat. **24** És
nevezé nevét Józsefnek, mondván: Adjon ehhez az Úr
nékem más fiat is. **25** És lőn, a mint szűlte vala Rákhel
Józsefet, monda Jákób Lábánnak: Bocsáss el engemet,
hadd menjek el az én helyembe, az én hazámba. **26** Add
meg nékem az én feleségeimet és magzatimat, a kikért
szolgáltalak téged, hadd menjek el, mert te tudod az
én szolgálatomat, a melylyel szolgáltalak téged. **27** És
monda néki Lábán: Vajha kedvet találtam volna szemeid
előtt! Úgy sejtem, hogy te éretted áldott meg engem az
Úr. **28** És monda: Szabj bért magadnak és én megadom.
29 Ez pedig monda: Te tudod mimódon szolgáltalak
téged, és hogy mivé lett nálam a te jószágod. **30** Mert
a mi kevesed vala én előttem, sokra szaporodott, és
megáldott az Úr téged az én lábam nyomán. Immár
mikor tehetek valamit a magam házáért is? **31** És monda
Lábán: Mit adjak néked? Felele Jákób: Ne adj nékem
semmit; juhaidat ismét legeltetem és őrizem, ha nekem
ezt a dolgot megteszed: **32** Nyájaidat ma mind végig
járom, minden pettyegetett és tarka bárányt kiszaggatok
közűlök, és minden fekete bárányt a juhok közűl, s a
tarkát és pettyegetettet a kecskék közűl, s legyen ez az
én bérem. **33** S a mikor majd bérem iránt eljövéndesz,
mi előtted lesz, becsületességemről ez felel: a mi nem
pettyegetett vagy tarka a kecskék, s nem fekete a juhok
közt, az mind lopott jószág nálam. **34** És monda Lábán:
Ám legyen: Vajha a te beszéded szerint lenne. **35** Külön
választá azért azon a napon a pettyegetett és tarka
kosokat, és minden csíkos lábú és tarka kecskét, mind
a melyikben valami fehérség vala, és minden feketét
a juhok közűl, és adá az ő fiainak keze alá. **36** És
három napi járó földet vete maga közé és Jákób közé;
Jákób pedig legelteti vala Lábán egyéb juhait. **37** És vőn
Jákób zöld nyár-, mogyoró- és gesztenye-vesszőket,
és meghántá azokat fehéresen csíkosra, hogy látható
legyen a vesszők fehére. **38** És a vesszőket, melyeket
meghántott vala, felállítá a csatornákba, az itató válúkba,
melyekre a juhok inni járnak vala, szembe a juhokkal,
hogy foganjanak, mikor inni jönnek. **39** És a juhok a
vesszők előtt foganának és ellenek vala csíkos lábúakat,
pettyegetetteket és tarkákat. **40** Azután külön szakasztá
Jákób ezeket a bárányokat, és a Lábán nyáját arczczal
fordítja vala a csíkos lábú és fekete bárányokra; így
szerze magának külön falkákat, melyeket nem ereszte
a Lábán juhai közé. **41** És lőn, hogy mikor a nyáj java
részének vala párzási ideje, akkor Jákób a vesszőket
oda raká a válúkba a juhok eleibe, hogy a vesszőket
látva foganjanak. **42** De mikor satnya vala a nyáj, nem
rakja vala oda s ily módon Lábánéi lőnek a satnyák, a
java pedig Jákóbé. **43** És felette igen meggazdagodék a
férfiú; és vala néki sok juha, szolgálója, szolgája, tevéje
és szamara.

31 És meghallá a Lábán fiainak beszédét, kik ezt
mondják vala: Valamije volt atyánknak, mind elvette
Jákób; és atyánkéból szerezte mind e gazdagságot.

2 És látá Jákób a Lábán orczáját, hogy ímé nem
olyan ő hozzá mint annakelőtte. 3 Monda pedig az Úr
Jákóbnak: Térj meg atyáid földére, a te rokonságod
közé, és veled lészek. 4 Elkülde tehát Jákób, és kihívatá
magához Rákhelt és Leát a mezőre az ő nyájához. 5
És monda nékik: Látom atyátok orczáját, hogy nem
olyan hozzám, mint ennekelőtte; de az én atyám Istene
velem volt. 6 Ti pedig tudjátok, hogy teljes erőm szerint
szolgáltam atyátokat. 7 De atyátok engem megcsalt
s tízszer is megváltoztatta béremet; mindazáltal az
Isten nem engedte, hogy nékem kárt tehessen. 8
Mikor azt mondotta: A pettyegetettek legyenek a te
béred, a juhok mind pettyegetetteket ellenek vala. Ha
azt mondotta: A csíkos lábúak legyenek a te béred, a
juhok mind csíkos lábúakat ellenek vala. 9 Így vette el
Isten atyátok jószágát és nékem adta. 10 Mert lőn a
juhok foganásának idejekor, szemeimet felemelém, és
látom vala álomban, hogy ímé a juhokat hágó kosok
csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. 11 Akkor monda
nékem az Isten Angyala álomban: Jákób. És felelék:
Ímhol vagyok. 12 És ő monda: Emeld fel szemeidet és
lásd, hogy a mely kosok a juhokat hágják, azok mind
csíkos lábúak, pettyegetettek és tarkák. Mert mindazt
láttam, a mit veled Lábán cselekeszik vala. 13 Én
vagyok ama Béthelnek Istene, a hol emlékoszlopot
kentél fel, és a hol fogadást tettél nékem. Most kelj
fel, menj ki e földről, és térj vissza szülőföldedre. 14
És felele Rákhel és Lea, és mondának néki: Vajjon
vagyon-é még nékünk valami részünk és örökségünk a
mi atyánk házában? 15 Avagy nem úgy tartott-é minket
mint idegeneket? midőn minket eladott, és értékünket is
teljesen megemésztette. 16 Mert mind ez a gazdagság,
melyet Isten vett el a mi atyánktól, miénk és a mi
fiainké. Most azért valamit néked az Isten mondott,
azt cselekedjed. 17 Felkele tehát Jákób, és feltevé
gyermekeit és feleségeit a tevékre; 18 És elvivé minden
nyáját, és minden keresményét, melyet keresett vala;
minden jószágát, melyet szerzett vala Mésopotámiában,
hogy elmenjen az ő atyjához Izsákhoz Kanaán földére.
19 Lábán pedig elment vala juhait nyírni; azonközben
ellopá Rákhel a házi bálványokat, melyek atyjánál
valának. 20 Jákób pedig meglopá a Siriabeli Lábánnak
szívét, mivelhogy nem adá tudtára, hogy szökni akar. 21
Megszökék tehát mindenestől, és felkelvén, általméne
a folyóvízen, és Gileád hegye felé tarta. 22 És mikor
harmad napra megmondák Lábánnak, hogy Jákób
elszökött; 23 Maga mellé vévén az ő rokonait, hét napi
járó földig űzé őket; és eléré a Gileád hegyén. 24 Isten
pedig megjelenék a Siriabeli Lábánnak éjjel álomban,
és monda néki: Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se
rosszat ne szólj. 25 Mikor eléré Lábán Jákóbot, s Jákób
a hegyen voná fel sátorát; Lábán is a Gileád hegyén
voná fel az ő rokonaival egybe. 26 És monda Lábán
Jákóbnak: Mit cselekedtél, hogy megloptad szívemet,
és leányaimat fegyverrel nyert foglyokként vitted el?
27 Miért futottál el titkon, s loptál meg engem? miért
nem jelentetted nékem, hogy elbocsátottalak volna
örömmel, énekszóval, dob- és hegedűszóval? 28 És
nem engedted meg, hogy megcsókoljam fiaimat és
leányaimat. Ez egyszer bolondul cselekedtél. 29 Volna
erőm hozzá, hogy rosszat tegyek veletek, de a ti atyátok
Istene tegnap éjszaka megszólíta engem, ezt mondván:
Vigyázz magadra, Jákóbnak se jót, se rosszat ne szólj.
30 Hogyha pedig immár el akartál menni, mivelhogy nagy
kívánsággal kívánkoztál atyád házához: miért loptad
el az én isteneimet? 31 Felelvén pedig Jákób, monda
Lábánnak: Mert féltem, mert gondolom vala, hogy talán
elveszed a te leányaidat én tőlem erővel. 32 A kinél
pedig megtalálod a te isteneidet, ne éljen az. Atyánkfiai
előtt vizsgáld meg, mid van nálam, és vidd el. Mert
nem tudja vala Jákób, hogy Rákhel lopta el azokat. 33
Beméne tehát Lábán Jákób sátorába, és Lea sátorába,
és a két szolgáló sátorába, és nem találá meg; akkor
kiméne Lea sátorából, és méne a Rákhel sátorába. 34
Rákhel pedig vette vala a házi bálványokat, és tette vala
azokat egy tevének a nyergébe, és rájok űle; Lábán
pedig felhányá az egész sátort, és nem találta vala meg
azokat. 35 Akkor monda az ő atyjának: Ne haragudjék az
én uram, hogy fel nem kelhetek előtted, mert asszonyok
baja van rajtam. Keresé tehát, de nem találá a házi
bálványokat. 36 Jákób pedig haragra gerjede s feddődék
Lábánnal. Megszólala Jákób és monda Lábánnak:
Mi a vétkem, és mi a bűnöm, hogy üldözőbe vettél?
37 Bezzeg minden holmimat felhánytad, mit találtál
a magad házi holmija közűl valót? add elő itt az én
rokonaim és a te rokonaid előtt, hogy tegyenek ítéletet
kettőnk között. 38 Immár húsz esztendeje vagyok nálad,
juhaid és kecskéid nem vetéltek el, és nyájad kosait
nem ettem meg. 39 A mit a vad megszaggatott, nem
vittem hozzád, én fizettem meg azt; tőlem követelted a
nappal lopottat, mint az éjjel lopottat is. 40 Úgy voltam
hogy nappal a hőség emésztett, éjjel pedig a hideg;
és az álom távol maradt szemeimtől. 41 Immár húsz
esztendeje hogy házadnál vagyok; tizennégy esztendeig
szolgáltalak két leányodért, és hat esztendeig juhaidért;
te pedig béremet tízszer is megváltoztattad. 42 Ha az
én atyám Istene, Ábrahám Istene, és az Izsák félelme
velem nem volt volna, bizony most üresen bocsátanál el
engem, de megtekintette Isten az én nyomorúságomat
és kezeim munkáját, és megfeddett téged tegnap éjjel.
43 Felele pedig Lábán és monda Jákóbnak: A leányok
én leányaim és a fiak én fiaim, és a nyáj az én nyájam,
s valamit látsz mind az enyim, de mit tehetek ma
ezeknek az én leányaimnak, vagy az ő magzatjaiknak,
a kiket szűltek? 44 Most tehát jer, kössünk szövetséget,
én meg te, hogy az légyen bizonyságul közöttem és

közötted. 45 És vőn Jákób egy követ, és felemelé azt
emlékoszlopul. 46 És monda Jákób az ő atyjafiainak:
Szedjetek köveket! És gyűjtének köveket, és csinálának
rakást; és evének ott a rakáson. 47 És nevezé azt Lábán
Jegár-Sahaduthának, Jákób pedig nevezé Gálhédnek.
48 És mondja vala Lábán: E rakás bizonyság ma,
közöttem és közötted, azért nevezék Gálhédnek. 49 És
Miczpának, mivelhogy mondá: Az Úr legyen vigyázó
közöttem és te közötted, a mikor egymástól elválunk.
50 Ha az én leányaimat nyomorgatándod, és ha az
én leányaimon kivűl több feleséget veéndesz, senki
sincs ugyan velünk; de meglásd: Isten a bizonyság én
közöttem és te közötted. 51 És monda Lábán Jákóbnak:
Ímé e rakás kő és ímé ez emlékoszlop, a melyet raktam
én közöttem és te közötted, 52 Bizonyság legyen e
rakás kő, és bizonyság ez az emlékoszlop, hogy sem
én nem megyek el e rakás kő mellett te hozzád, sem te
nem jössz át én hozzám e rakás kő, és ez emlékoszlop
mellett gonosz végre. 53 Az Ábrahám Istene, és a
Nákhor Istene, és az ő atyjok Istene tegyenek ítéletet
közöttünk: És megesküvék Jákób az ő atyjának Izsáknak
félelmére. 54 Akkor Jákób áldozatot öle ott a hegyen,
és vendégségbe hívá az ő rokonait. És vendégeskedtek
vala, s meghálának a hegyen. 55 Reggel pedig felkele
Lábán és megcsókolá fiait és leányait és megáldá őket.
Azután elméne Lábán, és visszatére az ő helyére.

32 Jákób tovább méne az ő útján, és szembe jövének
vele az Isten Angyalai. 2 És monda Jákób mikor
azokat látja vala: Isten tábora ez; és nevezé annak a
helynek nevét Mahanáimnak. 3 Azután külde Jákób
követeket maga előtt Ézsaúhoz az ő bátyjához, Széir
földébe, Edóm mezőségébe, 4 És parancsola azoknak
mondván: Így szóljatok az én uramnak Ézsaúnak: Ezt
mondja a te szolgád Jákób: Lábánnál tartózkodtam és
időztem mind ekkorig. 5 Vannak pedig nékem ökreim
és szamaraim, juhaim, szolgáim és szolgálóim, azért
híradásul követséget küldök az én uramhoz, hogy kedvet
találjak szemeid előtt. 6 És megtérének Jákóbhoz a
követek, mondván: Elmentünk vala a te atyádfiához
Ézsaúhoz, és már jön is elődbe, és négyszáz férfi
van vele. 7 Igen megíjede Jákób és féltében a népet,
mely vele vala, a juhokat, a barmokat és a tevéket
két seregre osztá. 8 És monda: Ha eljön Ézsaú az
egyik seregre, és azt levágja, a hátramaradt sereg
megszabadul. 9 És monda Jákób: Óh én atyámnak
Ábrahámnak Istene, és én atyámnak Izsáknak Istene,
Jehova! ki azt mondád nékem: Térj vissza hazádba, a te
rokonságod közé, s jól tészek veled: 10 Kisebb vagyok
minden te jótéteményednél és minden te hűségednél,
a melyeket a te szolgáddal cselekedtél; mert csak
pálczámmal mentem vala által ezen a Jordánon, most
pedig két sereggé lettem. 11 Szabadíts meg, kérlek,
engem az én bátyám kezéből, Ézsaú kezéből; mert
félek ő tőle, hogy rajtam üt és levág engem, az anyát a
fiakkal egybe. 12 Te pedig azt mondottad: Jól tévén jól
tészek te veled, és a te magodat olyanná tészem mint a
tenger fövénye, mely meg nem számláltathatik sokasága
miatt. 13 És ott hála azon éjjel: és választa abból, a
mi kezénél vala, ajándékot Ézsaúnak az ő bátyjának:
14 Kétszáz kecskét, és húsz bakot; kétszáz juhot, és
húsz kost; 15 Harmincz szoptatós tevét s azok fiait;
negyven tehenet, és tíz tulkot: húsz nőstény szamarat,
és tíz szamár vemhet. 16 És szolgái kezébe adá,
minden nyájat külön-külön, és monda az ő szolgáinak:
Menjetek el én előttem, és közt hagyjatok nyáj és nyáj
között. 17 És parancsola az elsőnek, mondván: Ha
az én bátyám Ézsaú előtalál és megkérdez téged,
mondván: Ki embere vagy? Hová mégy? És kiéi ezek
előtted? 18 Akkor azt mondjad: Szolgádé Jákóbé;
ajándék az, a melyet küld az én uramnak Ézsaúnak, és
ímé ő maga is jön utánunk. 19 Ugyanazt parancsolá a
másiknak, a harmadiknak, és mindazoknak, kik a nyájak
után mennek vala, mondván: Ilyen szóval szóljatok
Ézsaúnak, mikor vele találkoztok. 20 Ezt is mondjátok:
Ímé Jákób a te szolgád utánunk jő; mert így gondolkodik
vala: Megengesztelem őt az ajándékkal, mely előttem
megy, és azután leszek szembe vele, talán kedves lesz
személyem előtte. 21 Előlméne tehát az ajándék; ő
pedig azon éjjel a seregnél hála. 22 Felkele pedig ő azon
éjszaka és vevé két feleségét, két szolgálóját és tizenegy
gyermekét, és általméne a Jabbók révén. 23 Vevé
hát azokat és átköltözteté a vízen, azután átköltözteté
mindenét valamije vala. 24 Jákób pedig egyedűl marada
és tusakodik vala ő vele egy férfiú, egész a hajnal
feljöveteléig. 25 Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta
erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne
helyéből Jákób csípőjének forgócsontja a vele való
tusakodás közben. 26 És monda: Bocsáss el engem,
mert feljött a hajnal. És monda Jákób: Nem bocsátlak el
téged, míg meg nem áldasz engemet. 27 És monda
néki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób. 28 Amaz pedig
monda: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved,
hanem Izráelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel,
és győztél. 29 És megkérdé Jákób, és monda: Mondd
meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig monda: Ugyan
miért kérded az én nevemet? És megáldá őt ott. 30
Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek:
mert látám az Istent színről színre, és megszabadult az
én lelkem. 31 És a nap felkél vala rajta, amint elméne
Peniél mellett, ő pedig sántít vala csípőjére. 32 Azért
nem eszik Izráel fiai a csípő forgócsontjának inahúsát
mind e mai napig, mivelhogy illetve vala Jákób csípője
forgócsontjának inahúsa.

33 Jákób pedig felemelé szemeit és látá, hogy ímé
Ézsaú jő vala, és négyszáz férfiú ő vele; megosztá
azért a gyermekeket Lea mellé, Rákhel mellé, és két

szolgálója mellé. 2 És előreállítá a szolgálókat és
azok gyermekeit, ezek után Leát és az ő gyermekeit,
Rákhelt pedig és Józsefet leghátul. 3 Maga pedig előttök
megy vala, és hétszer hajtá meg magát a földig, a
míg bátyjához juta. 4 Ézsaú pedig eleibe futamodék
és megölelé őt, nyakába borúla, s megcsókolá őt, és
sírának. 5 És felemelé szemeit s látá az asszonyokat és
a gyermekeket, és monda: Kicsodák ezek teveled? Ő
pedig monda: A gyermekek, kikkel Isten megajándékozta
a te szolgádat. 6 És közelítének a szolgálók, ők és
gyermekeik és meghajták magokat. 7 Elérkezék Lea
is az ő gyermekeivel, és meghajták magokat; utoljára
érkezék József és Rákhel, és ők is meghajták magokat.
8 És monda Ézsaú: Mire való ez az egész sereg, melyet
előltalálék? És felele: Hogy kedvet találjak az én uram
szemei előtt. 9 És monda Ézsaú: Van nekem elég, jó
öcsém, legyen tiéd, a mi a tiéd. 10 Monda pedig Jákób:
Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam szemeid
előtt, fogadd el ajándékomat az én kezemből; mert a te
orczádat úgy néztem, mintha az Isten orczáját látnám,
és te kegyesen fogadál engem. 11 Vedd el kérlek az
én ajándékomat, melyet hoztam néked, mivelhogy az
Isten kegyelmesen cselekedett én velem, és mindenem
van nékem. És unszolá őt, és elvevé. 12 És monda:
Induljunk, menjünk el, és én előtted megyek. 13 Felele
néki Jákób: Az én uram jól tudja, hogy e gyermekek
gyengék, és hogy szoptatós juhokkal és barmokkal
vagyok körül, a melyeket ha csak egy napig zaklatnak
is, a nyájak mind elhullanak. 14 Menjen el azért az
én uram az ő szolgája előtt, én is elballagok lassan,
a jószág lépése szerint, a mely előttem van, és a
gyermekek lépése szerint, míg eljutok az én uramhoz
Széirbe. 15 És monda Ézsaú: Hadd rendeljek melléd
néhányat a nép közűl, mely velem van. S ez monda:
Minek az? csak kedvet találjak az én uram szemei
előtt. 16 Visszatére tehát Ézsaú még az nap az ő útján
Széir felé. 17 Jákób pedig méne Szukkóthba és építe
magának házat, barmainak pedig hajlékokat csinála, s
azért nevezé a hely nevét Szukkóthnak. 18 Annakutána
minden bántás nélkül méne Jákób Mésopotámiából
jövet Sekhem városába, mely vala a Kanaán földén, és
letelepedék a város előtt. 19 És megvevé a mezőnek
azt a részét, a hol sátorát felvonta vala, Khámornak a
Sekhem atyjának fiaitól száz pénzen. 20 És oltárt állíta
ott, és nevezé azt ily névvel: Isten, Izráel Istene.

34 Kiméne pedig Dína, Leának leánya, kit Jákóbnak
szült vala, hogy meglátogassa annak a földnek
leányait. 2 És meglátá őt Sekhem, a Khivveus
Khámornak, az ország fejedelmének fia, és elragadá
őt, és vele hála és erőszakot tesz vala rajta. 3 És
ragaszkodék az ő lelke Dínához a Jákób leányához, és
megszereté a leányt és szívéhez szól vala a leánynak.
4 Szóla pedig Sekhem Khámornak az ő atyjának,
mondván: Vedd nékem feleségűl ezt a leányt. 5 És
meghallá Jákób, hogy megszeplősítette Dínát, az ő
leányát, fiai pedig a mezőn valának a barommal, azért
veszteg marada Jákób, míg azok megjövének. 6
És kiméne Khámor, Sekhem atyja Jákóbhoz, hogy
szóljon vele. 7 Mikor Jákób fiai megjövének a
mezőről és meghallák a dolgot, elkeseredének s
nagyon megharaguvának azok az emberek, azért hogy
ocsmánységot cselekedett Izráelben, Jákób leányával
hálván, a minek nem kellett volna történni. 8 És
szóla nékik Khámor, mondván: Az én fiam Sekhem,
lelkéből szereti a ti leányotokat, kérlek, adjátok azt
néki feleségűl. 9 És szerezzetek velünk sógorságot:
a ti leányaitokat adjátok nékünk, és a mi leányainkat
vegyétek magatoknak, 10 És lakjatok velünk; a
föld előttetek van, lakjátok, s kereskedjetek rajta és
bírjátok azt. 11 Sekhem is monda a Dína atyjának
és az ő bátyjainak: Hadd találjak kedvet előttetek,
és valamit mondotok nékem, megadom. 12 Akármily
nagy jegyadományt és ajándékot kivántok, megadom a
mint mondjátok nékem, csak adjátok nékem a leányt
feleségűl. 13 A Jákób fiai pedig álnokul felelének
Sekhemnek és Khámornak az ő atyjának, és szólának,
mivelhogy megszeplősítette Dínát az ő húgokat, 14 És
mondának nékik: Nem mívelhetjük e dolgot, hogy a mi
húgunkat körűlmetélkedetlen férfiúnak adjuk; mert ez
nékünk gyalázat volna. 15 Veletek csak úgy egyezünk,
ha hasonlókká lesztek hozzánk, hogy minden férfiú
körűlmetélkedjék ti köztetek. 16 Így a mi leányainkat
néktek adjuk, és a ti leányaitokat magunknak vesszük,
veletek lakozunk, és egy néppé leszünk; 17 Hogyha
pedig nem hallgattok reánk, hogy körűlmetélkedjetek:
felveszszük a mi leányunkat és elmegyünk. 18 És tetszék
azoknak beszéde Khámornak, és Sekhemnek a Khámor
fiának. 19 Nem is halasztá az ifjú a dolog véghezvitelét,
mivelhogy igen szereti vala a Jákób leányát; néki pedig
atyja házanépe között mindenkinél nagyobb becsűlete
vala. 20 Elméne azért Khámor és Sekhem az ő fia az ő
városuk kapujába; és szólának az ő városuk férfiaival,
mondván: 21 Ezek az emberek békességesek velünk,
hadd lakjanak e földön, és kereskedjenek benne, mert
ímé e föld elég tágas nékik; az ő leányaikat vegyük
magunknak feleségűl, és a mi leányainkat adjuk nékik.
22 De csak úgy egyeznek bele e férfiak, hogy velünk
lakjanak és egy néppé legyenek velünk, ha minden
férfiú körűlmetélkedik közöttünk, a miképen ők is körűl
vannak metélkedve. 23 Nyájaik, jószáguk, és minden
barmuk nemde nem miéink lesznek-é? csak egyezzünk
meg velök, akkor velünk laknak. 24 És engedének
Khámornak, és Sekhemnek az ő fiának mindenek, a kik
az ő városa kapuján kijárnak vala, és körűlmetélkedék
minden férfiú, a ki az ő városa kapuján kijár vala. 25
És lőn harmadnapon, mikor ezek a seb fájdalmában

valának, a Jákób két fia, Simeon és Lévi, Dínának
bátyjai, fegyvert ragadának s bátran a városra ütének
és minden férfit megölének. 26 Khámort, és az ő fiát
Sekhemet fegyver élére hányák, és elvivék Dínát a
Sekhem házából, és kimenének. 27 A Jákób fiai a
megölteknek esének és feldúlák a várost, mivelhogy
megszeplősítették vala az ő húgokat. 28 Azok juhait,
barmait, szamarait, és valami a városban, és a mezőn
vala, elvivék. 29 És minden gazdagságukat, minden
gyermekeiket és feleségeiket fogva vivék és elrablák,
és mindent a mi a házban vala. 30 És monda Jákób
Simeonnak és Lévinek: Megháborítottatok engem, és
utálatossá tettetek e föld lakosai előtt, a Kananeusok és
Perizeusok előtt; én pedig kevesed magammal vagyok,
és ha összegyűlnek ellenem, levágnak, és eltörölnek
engem, mind házam népével egybe. 31 Azok pedig
mondának: Hát mint tisztátalan személylyel, úgy kellett-
é bánni a mi húgunkkal?

35 Monda pedig az Isten Jákóbnak: Kelj fel, eredj
fel Béthelbe és telepedjél le ott; és csinálj ott
oltárt amaz Istennek, ki megjelenék néked, mikor a
te bátyád Ézsaú előtt futsz vala. 2 Akkor monda
Jákób az ő házanépének, és mind azoknak, kik vele
valának: Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek
vannak, és tisztítsátok meg magatokat, és változtassátok
el öltözeteiteket. 3 És keljünk fel, és menjünk fel
Béthelbe, hogy csináljak ott oltárt annak az Istennek, ki
meghallgatott engem az én nyomorúságom napján, és
velem volt az úton, a melyen jártam. 4 Átadák azért
Jákóbnak mind az idegen isteneket, kik nálok valának,
és füleikből a függőket, és elásá azokat Jákób a cserfa
alatt, mely Sekhem mellett vala. 5 És elindulának. De
Istennek rettentése vala a körűltök való városokon, és
nem üldözék a Jákób fiait. 6 Eljuta azért Jákób Lúzba,
mely Kanaán földén van, azaz Béthelbe, ő maga és az
egész sokaság, mely ő vele vala. 7 És építe ott oltárt,
és nevezé a helyet Él-Béthelnek, mivelhogy ott jelent
meg néki az Isten, mikor az ő bátyja előtt fut vala. 8
És meghala Débora, a Rebeka dajkája, és eltemeték
Béthelen alól egy cserfa alatt, és nevezék annak nevét
Allon-Bákhutnak. 9 Az Isten pedig ismét megjelenék
Jákóbnak, mikor ez jöve Mésopotámiából, és megáldá
őt. 10 És monda néki az Isten: A te neved Jákób; de ne
neveztessék többé a te neved Jákóbnak, hanem Izráel
légyen neved. És nevezé nevét Izráelnek. 11 És monda
néki az Isten: Én vagyok a mindenható Isten, nevekedjél
és sokasodjál, nép és népek sokasága légyen te tőled;
és királyok származzanak a te ágyékodból. 12 És a
földet, melyet adtam Ábrahámnak és Izsáknak, néked
adom azt, utánad pedig a te magodnak adom a földet.
13 És felméne ő tőle az Isten azon a helyen, a hol vele
szólott vala. 14 Jákób pedig emlékoszlopot állíta azon a
helyen, a hol szólott vele, kőoszlopot; és áldozék azon
italáldozattal, és önte arra olajat. 15 És nevezé Jákób a
hely nevét, a hol az Isten szólott vala ő vele, Béthelnek.
16 És elindúlának Béthelből, s mikor Efratától, hogy oda
érjenek, már csak egy dűlőföldre valának, szűle Rákhel,
és nehéz vala az ő szűlése. 17 S vajudása közben
monda néki a bába: Ne félj, mert most is fiad lesz. 18
És mikor lelke kiméne, mert meghala, nevezé nevét
Benóninak, az atyja pedig nevezé őt Benjáminnak. 19
És meghala Rákhel, és eltemetteték az Efratába (azaz
Bethlehembe) vivő úton. 20 És emlékoszlopot állíta
Jákób az ő sírja fölött. Rákhel sírjának emlékoszlopa az
mind e mai napig. 21 Azután tovább költözék Izráel,
és a Héder tornyán túl voná fel sátorát. 22 Lőn pedig,
mikor Izráel azon a földön lakozék, elméne Rúben,
és hála Bilhával, az ő atyjának ágyasával, s meghallá
Izráel. Valának pedig a Jákób fiai tizenketten. 23 Lea
fiai: Jákób elsőszülötte Rúben, azután Simeon, Lévi,
Júda, Izsakhár és Zebulon. 24 Rákhel fiai: József és
Benjámin. 25 A Rákhel szolgálójának Bilhának fiai:
Dán és Nafthali. 26 A Lea szolgálójának Zilpának fiai:
Gád és Áser. Ezek a Jákób fiai, a kik születtek néki
Mésopotámiában. 27 És eljuta Jákób Izsákhoz, az ő
atyjához Mamrébe, Kirját-Arbába, azaz Hebronba, a
hol Ábrahám és Izsák tartózkodnak vala. 28 Valának
pedig Izsák napjai száz nyolczvan esztendő. 29 És
kimúlék Izsák és meghala, és takaríttaték az ő eleihez
vén korban, bételvén az élettel; és eltemeték őt az ő
fiai, Ézsaú és Jákób.

36 Ez Ézsaúnak (azaz Edómnak) nemzetsége. 2
Ézsaú a Kananeusok leányai közűl vette vala
feleségeit: Adát, a Khitteus Élonnak leányát; és
Oholibámát, Anáhnak leányát, a ki Khivveus Czibhón
leánya vala. 3 És Boszmáthot, az Ismáel leányát,
Nebajóthnak húgát. 4 Szűlé pedig Adá Ézsaúnak
Elifázt; és Boszmáth szűlé Rehuélt. 5 Oholibáma
pedig szűlé Jehúst, Jahlámot és Kórét. Ezek az Ézsaú
fiai, kik születtek néki Kanaán földén. 6 És felvevé
Ézsaú az ő feleségeit, az ő fiait, és az ő leányait,
és minden házabeli lelket, minden juhait, barmait, és
minden jószágát, melyet szerzett vala Kanaán földén,
és elméne más országba, az ő atyjafiának Jákóbnak
színe elől. 7 Mert az ő jószáguk több vala, semhogy
együtt lakhattak volna, és tartózkodásuk földe nem bírja
vala meg őket az ő nyájaik miatt. 8 Letelepedék tehát
Ézsaú a Széir hegyén. Ézsaú pedig az Edóm. 9 Ez
Ézsaúnak az Edomiták atyjának nemzetsége a Széir
hegyen. 10 Ezek Ézsaú fiainak nevei: Elifáz, Adának
Ézsaú feleségének fia. Rehuél, Boszmáthnak Ézsaú
feleségének fia. 11 Elifáznak fiai valának: Thémán,
Omár, Czefó, Gahtám és Kenáz. 12 Thimna pedig
Elifáznak, az Ézsaú fiának ágyasa vala, ki Elifáznak
szűlé Amáleket. Ezek Adának, Ézsaú feleségének fiai.
13 Ezek pedig a Rehuél fiai: Nakhath, Zerakh, Sammá,

Mizzá. Ezek valának Boszmáthnak, Ézsaú feleségének
fiai. 14 Oholibámának pedig, Ézsaú feleségének,
Anáh leányának, ki Czibhón leánya volt, ezek valának
fiai, kiket szűle Ézsaúnak: Jéhus, Jahlám és Korakh.
15 Ezek Ézsaú fiainak fejedelmei: Elifáznak, Ézsaú
elsőszülöttének fiai: Thémán fejedelem, Omár fejedelem,
Czefó fejedelem, Kenáz fejedelem. 16 Korakh fejedelem,
Gahtám fejedelem, Amálek fejedelem. Ezek Elifáztól
való fejedelmek Edómnak országában; ezek Adá fiai.
17 Rehuélnek pedig, az Ézsaú fiának fiai ezek: Nakhath
fejedelem, Zerakh fejedelem, Sammá fejedelem, Mizzá
fejedelem. Ezek Rehuéltől való fejedelmek Edóm
országában. Ezek Boszmáthnak, Ézsaú feleségének fiai.
18 Ezek pedig Oholibámának, Ézsaú feleségének fiai:
Jéhus fejedelem, Jahlám fejedelem, Korakh fejedelem.
Ezek Oholibámától, Anáh leányától, Ézsaú feleségétől
való fejedelmek. 19 Ezek Ézsaú fiai, és ezek azoknak
fejedelmei; ez Edóm. 20 A Horeus Széirnek fiai, kik ama
földön laknak vala ezek: Lótán, Sóbál, Czibhón, Anáh.
21 Disón, Eczer, Disán, Ezek a Horeusok fejedelmei,
Széirnek fiai Edóm országában. 22 Lótánnak pedig fiai
voltak: Hóri, Hémám, és Lótánnak húga, Timna. 23
Sóbálnak fiai ezek: Halván, Mánakháth, Hébál, Sefó,
Onám. 24 Czibhónnak pedig fiai ezek: Aja és Anáh, az
az Anáh, ki meleg forrásokat talált a pusztában, mikor
atyjának Czibhónnak szamarait legelteté. 25 Anáhnak
fiai ezek: Disón és Oholibáma Anáhnak leánya. 26
Disónnak fiai ezek: Hemdán, Esbán, Ithrán, Kherán.
27 Eczernek fiai ezek: Bilhán, Zahaván, Hakán. 28
Disánnak fiai ezek: Húcz és Arán. 29 A Horeusok közűl
való fejedelmek pedig ezek: Lótán fejedelem, Sóbál
fejedelem, Czibhón fejedelem, Anáh fejedelem. 30 Disón
fejedelem, Eczer fejedelem, Disán fejedelem. Ezek a
Horeusok közűl való fejedelmek az ő fejedelemségök
szerint, Széir tartományában. 31 Ezek pedig a királyok,
kik uralkodtak Edóm földén minekelőtte Izráel fiai között
király uralkodott volna. 32 Király vala Edómban Bela,
Behor fia, s az ő városának neve Dinhába vala. 33
És meghala Bela, uralkodék helyette Jóbáb, Zerakh
fia, ki Boczrából való volt. 34 És meghala Jóbáb, és
uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. 35
És meghala Khusám és uralkodék helyette Hadád, a
Bédád fia, a ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején;
az ő városának neve pedig Hávit vala. 36 És meghala
Hadád és uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá.
37 És meghala Szamlá és uralkodék helyette Saul, a
folyóvíz mellett való Rékhobóthból. 38 És meghala Saul
és uralkodék helyette Báhál-Khanán, Akhbór fia. 39
És meghala Báhál-Khanán, Akhbór fia, és uralkodék
helyette Hadár; és az ő városának neve Pahu, az ő
feleségének pedig neve Mehetábéel, a ki Mézaháb
leányának Matrédnak leánya vala. 40 Ezek pedig az
Ézsaú nemzetségéből való fejedelmek nevei, az ő
családjok, helyök, és nevök szerint: Timná fejedelem,
Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem. 41 Oholibámá
fejedelem, Éla fejedelem, Pinon fejedelem. 42 Kenáz
fejedelem, Thémán fejedelem, Mibczár fejedelem.
43 Magdiél fejedelem, Hirám fejedelem. Ezek Edóm
fejedelmei az ő lakások szerint, az ő örökségök földén.
Ézsaú az Edómiták atyja.

37 Jákób pedig lakozék az ő atyja bujdosásának
földén, Kanaán földén. 2 Ezek a Jákób
nemzetségének dolgai: József tizenhét esztendős
korában az ő bátyjaival együtt juhokat őriz vala, bojtár
vala Bilhának és Zilpának az ő atyja feleségeinek fiai
mellett, és József rossz híreket hord vala felőlük az ő
atyjuknak. 3 Izráel pedig minden fiánál inkább szereti
vala Józsefet, mivelhogy vén korában nemzette vala
őt; és czifra ruhát csináltat vala néki. 4 Mikor pedig
láták az ő bátyjai, hogy atyjuk minden testvére közt
őt szereti legjobban, meggyűlölik vala, és jó szót sem
bírnak vala hozzá szólani. 5 És álmot álmodék József
és elbeszélé az ő bátyjainak; és azok annál inkább
gyűlölik vala őt. 6 Mert monda nékik: Hallgassátok
meg, kérlek, ezt az álmot, melyet álmodtam. 7 Ímé
kévéket kötünk vala a mezőben, és ímé az én kévém
felkele és felálla; a ti kévéitek pedig körűlállanak, és
az én kévém előtt meghajolnak vala. 8 És mondának
néki az ő bátyjai: Avagy király akarsz-é lenni felettünk?
Vagy uralkodni akarsz-é rajtunk? S annál is inkább
gyűlölik vala őt álmáért és beszédéért. 9 Más álmot is
álmodék, és elbeszélé azt az ő bátyjainak, mondván:
ímé megint álmot álmodtam; ímé a nap és a hold, és
tizenegy csillag meghajol vala én előttem. 10 S elbeszélé
atyjának és bátyjainak, és az ő atyja megdorgálá őt,
mondván néki: Micsoda álom az a melyet álmodtál?
Avagy elmegyünk-é, én és a te anyád és atyádfiai,
hogy meghajtsuk magunkat te előtted a földig? 11
Irígykednek vala azért reá az ő bátyjai; az ő atyja pedig
elméjében tartja vala e dolgot. 12 Mikor pedig az ő
bátyjai elmenének Sikhembe, hogy az ő atyjok juhait
őrizzék; 13 Monda Izráel Józsefnek: A te bátyáid avagy
nem Sikhemben legeltetnek-é? Jöszte, és én hozzájok
küldelek téged. Ő pedig monda: Ímhol vagyok. 14 És
monda néki: Menj el, nézd meg, hogy s mint vagynak a
te bátyáid és a juhok, s hozz hírt nékem. Elküldé tehát
őt Hebron völgyéből, és méne Sikhembe. 15 Előtalálá
pedig őt egy ember, mikor a mezőben bolyong vala, és
megkérdé őt az az ember, mondván: Mit keressz? 16
És monda: Az én bátyáimat keresem, kérlek, mondd
meg nékem, hol legeltetnek? 17 És monda az ember:
Elmentek innen, mert hallám, hogy mondák: Menjünk
Dóthánba. Elméne azért József az ő bátyjai után, és
megtalálá őket Dóthánban. 18 Mikor távolról megláták,
minekelőtte közel ért volna hozzájok, összebeszélének,
hogy megölik. 19 És szólának egymás között: Ímhol jő

az álomlátó! **20** Most hát jertek öljük meg őt, és vessük
őt valamelyik kútba; és azt mondjuk, hogy fenevad ette
meg, és meglátjuk, mi lesz az ő álmaiból. **21** Meghallá
pedig Rúben és megmenté őt kezökből, és mondá:
Ne üssük őt agyon. **22** És mondá nékik Rúben: Ne
ontsatok vért, vessétek őt ebbe a kútba, a mely itt a
pusztában van, de kezet ne vessetek reá. Azért, hogy
megszabadítsa őt kezökből, hogy visszavigye atyjához.
23 És lőn, a mint oda ére József az ő bátyjaihoz, letépték
Józsefről az ő felső ruháját, a czifra ruhát, mely rajta
vala. **24** És megragadák őt és beleveték a kútba; a
kút pedig üres vala, nem vala víz benne. **25** Azután
leűlének kenyerezni, és felemelék szemeiket, és láták,
hogy ímé egy Ismáelita karaván jő vala Gileádból, és
azoknak tevéi visznek vala fűszerszámot, balzsamot
és mirhát, menvén, hogy alávigyék Égyiptomba. **26** És
monda Júda az ő atyjafiainak: Mi haszna, ha megöljük a
mi atyánkfiát, és eltitkoljuk az ő vérét? **27** Jertek adjuk
el őt az Ismáelitáknak, és ne tegyük reá kezünket, mert
atyánkfia, vérünkből való ő. És hallgatának rá az ő
atyjafiai. **28** És menének arra Midiánita kereskedő férfiak,
és kivonák és felhozák Józsefet a kútból, és eladák
Józsefet az Ismáelitáknak húsz ezüstpénzen: azok
pedig elvivék Józsefet Égyiptomba. **29** És visszatére
Rúben a kúthoz, és ímé József nem vala a kútban, és
megszaggatá ruháit. **30** És megtére az ő atyjafiaihoz,
és monda: Nincsen a gyermek, és én, merre menjek
én? **31** Akkor vevék a József felső ruháját, és leölének
egy kecskebakot, és belemárták a felső ruhát a vérbe.
32 És elküldék a czifra ruhát, és elvivék atyjokhoz és
mondának: Ezt találtuk, ismerd meg, fiad ruhája-é vagy
nem? **33** És megismeré azt, és monda: Fiam felső
ruhája ez, fenevad ette meg őt, bizony széllyelszaggatta
Józsefet. **34** És megszaggatá Jákób ruháit, és zsákba
öltözék és gyászolá az ő fiát sokáig. **35** Felkelének pedig
minden ő fiai, és minden ő leányai, hogy vígasztalják
őt, de nem akara vígasztalódni, hanem monda: Sírva
megyek fiamhoz a sírba; és siratá őt az atyja. **(Sheol h7585)**
36 A Midiániták pedig eladák őt Égyiptomba Pótifárnak,
a Faraó főemberének, a testőrök főhadnagyának.

38 És lőn abban az időben, hogy Júda elméne az
ő atyjafiaitól, és betére egy Adullámbeli férfiúhoz,
kinek neve Khira vala. **2** És meglátá ott Júda egy Súah
nevű Kanaánbeli férfiúnak leányát, és elvevé azt, és
beméne hozzá. **3** És az fogada méhében és szűle fiat,
és nevezé nevét Hérnek. **4** És ismét fogada méhében,
s fiat szűle, és nevezé nevét Ónánnak. **5** Még egyszer
szűle fiat, és nevezé nevét Sélának, és mikor azt szűlé,
Khezibben vala. **6** És vőn Júda az ő elsőszülött fiának
Hérnek feleséget, ennek neve Thámár vala. **7** De Hér,
Júdának elsőszülött fia gonosz vala az Úr szemei előtt,
és megölé őt az Úr. **8** És monda Júda Ónánnak: Eredj
be a te bátyád feleségéhez, és vedd feleségűl mint
ságor, és támaszsz magot bátyádnak. **9** Ónán pedig
tudja vala, hogy a magzat nem lesz az övé, azért
valamikor az ő bátyja feleségéhez bemegy vala, földre
vesztegeti vala el a magot, hogy bátyjának magot ne
támaszszon. **10** És gonoszságnak tetszék az Úr szemei
előtt, a mit cselekeszik vala, annakokáért megölé őt
is. **11** És monda Júda Thámárnak, az ő menyének:
Maradj özvegyen addig a te atyád házában, míg az
én fiam Séla felnevekedik. Mert így gondolkodik vala:
Netalán ez is meghal, mint az ő bátyjai. Elméne azért
Thámár, és marada az ő atyja házában. **12** Sok idő
múlva meghala Súa leánya, a Júda felesége. Júda pedig
megvígasztalódék és elméne az ő juhainak nyírőihez,
barátjával az Adullámbeli Khirával, Thimnába. **13** Híről
adák pedig Thámárnak mondván: Ím a te ipad Thimnába
megy juhainak nyírésére. **14** Leveté azért magáról
özvegyi ruháját, elfátyolozá és beburkolá magát, és
leűle Enajim kapujába, mely a Thimnába vezető úton
van; mert látja vala, hogy felnevekedék Séla, és még
sem adák őt annak feleségűl. **15** Meglátá pedig őt
Júda, és tisztátalan személynek gondolá, mivelhogy
befedezte vala orczáját. **16** És hozzá tére az útra és
monda: Engedd meg kérlek, hogy menjek be te hozzád,
mert nem tudja vala, hogy az ő menye az. Ez pedig
monda: Mit adsz nékem ha bejösz hozzám? **17** És
felele: Küldök néked az én nyájamból egy kecskefiat.
És az monda: Adsz-é zálogot, míg megküldöd? **18**
És monda: Micsoda zálogot adjak néked? És monda:
Gyűrűdet, gyűrűd zsinórját és pálczádat, mely kezedben
van. Oda adá azért néki, és beméne hozzá, és teherbe
ejté. **19** Azután felkele és elméne, és leveté magáról a
fátyolt; és felvevé az ő özvegyi ruháját. **20** És megküldé
Júda a kecskefiat az ő Adullámbeli barátjától, hogy
visszavegye a zálogot az asszonytól, de nem találá
azt. **21** És megkérdé a helység férfiait, mondván: Hol
van az a felavatott parázna nő, a ki Enajim mellett
az útfélen vala? És azok mondának: Nem volt erre
felavatott parázna nő. **22** Visszatére tehát Júdához,
és monda: Nem találám azt meg, a helység lakosai
is azt mondák: Nem volt erre felavatott parázna nő.
23 És monda Júda: Tartsa magának, hogy csúffá ne
legyünk; ímé én megküldöttem volt ezt a kecskefiat, te
pedig nem találtad meg őt. **24** És lőn mintegy három
hónap múlva, jelenték Júdának, mondván: Thámár a te
menyed paráználkodott, és ímé terhes is a paráznaság
miatt. És monda Júda: Vigyétek ki őt, és égettessék
meg. **25** Mikor pedig kivitetnék, elkülde az ő ipához,
mondván: Attól a férfiútól vagyok terhes, a kiéi ezek. És
mondá: Ismerd meg, kérlek, kié e gyűrű, e zsinór, és
e pálcza. **26** És megismeré Júda és monda: Igazabb
ő nálamnál, mert bizony nem adám őt az én fiamnak
Sélának; de nem ismeré őt Júda többé. **27** És lőn az ő
szűlésének idején, ímé kettősök valának az ő méhében.

28 És lőn, hogy szűlése közben az egyik kinyújtá kezét,
és fogá a bába és veres fonalat köte reá, mondván: Ez
jött ki először. 29 De lőn, hogy a mikor visszavoná kezét,
ímé az ő testvére jöve ki. És mondá a bába: Hogy törtél
te magadnak rést? Azért nevezé nevét Pérecznek. 30
És utána kijöve az ő testvére kinek veres fonál vala
kezén; és nevezé nevét Zerákhnak.

39 József pedig aláviteték Égyiptomba és megvevé
őt az Ismáelitáktól, kik őt oda vitték vala, egy
égyiptomi ember Pótifár, a Faraó főembere, a testőrök
főhadnagya. 2 És az Úr Józseffel vala, és szerencsés
ember vala és az ő égyiptomi urának házában vala.
3 Látá pedig az ő ura, hogy az Úr van ő vele, és
hogy valamit cselekszik, az Úr mindent szerencséssé
tesz az ő kezében: 4 Kedvessé lőn azért József az ő
ura előtt, és szolgál vala néki; és háza felvigyázójává
tevé, és mindenét, a mije vala, kezére bízá. 5 És
lőn az időtől fogva, hogy házának és a mije volt,
mindenének gondviselőjévé tevé, megáldá az Úr az
égyiptomi embernek házát Józsefért; és az Úr áldása
vala mindenen, a mije csak volt a házban és a mezőn.
6 Mindent azért valamije vala József kezére bíza; és
semmire sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre,
melyet megeszik vala. József pedig szép termetű és
szép arczú vala. 7 És lőn ezek után, hogy az ő urának
felesége Józsefre veté szemeit, és monda: Hálj velem.
8 Ő azonban vonakodék s monda az ő ura feleségének:
Ímé az én uramnak én mellettem semmi gondja nincs
az ő háza dolgaira, és a mije van, mindenét az én
kezemre bízá. 9 Senki sincs nálamnál nagyobb az ő
házában; és tőlem semmit sem tiltott meg, hanem csak
téged, mivelhogy te felesége vagy; hogy követhetném
hát el ezt a nagy gonoszságot és hogyan vétkezném az
Isten ellen? 10 És lőn, hogy az asszony mindennap
azt mondogatá Józsefnek, de ő nem hallgata reá, hogy
vele háljon és vele egyesüljön. 11 Lőn azért egy napon,
hogy valami dolgát végezni a házba beméne, és a
háznép közűl senki sem vala ott benn a házban, 12 És
megragadá őt ruhájánál fogva, mondván: Hálj velem.
Ő pedig ott hagyá ruháját az asszony kezében és
elfuta és kiméne. 13 És mikor látja vala az asszony,
hogy az a maga ruháját az ő kezében hagyta, és
kifutott: 14 Összehívá a háznépet és szóla hozzájuk,
mondván: Lássátok, héber embert hozott hozzánk, hogy
megcsúfoljon bennünket. Bejött hozzám, hogy velem
háljon, s én fenszóval kiálték. 15 És lőn, a mint hallja
vala, hogy fenszóval kezdék kiáltani, ruháját nálam
hagyá és elfuta és kiméne. 16 Megtartá azért az ő
ruháját magánál, míg az ő ura haza jöve. 17 S ilyen
szókkal szóla hozzá, mondván: Bejöve hozzám a héber
szolga, a kit ide hoztál, hogy szégyent hozzon reám.
18 És mikor fenszóval kezdtem kiáltani, ruháját nálam
hagyá és kifuta. 19 És lőn, a mint hallja az ő ura
az ő feleségének beszédeit, melyeket néki beszélt,
mondván: Ilyesmiket tett velem a te szolgád; haragra
gerjede. 20 Vevé azért Józsefet az ő ura és veté őt
a tömlöczbe, melyben a király foglyai valának fogva,
és ott vala a tömlöczben. 21 De az Úr Józseffel vala,
és kiterjeszté reá az ő kegyelmességét és kedvessé
tevé őt a tömlöcztartó előtt. 22 És a tömlöcztartó mind
azokat a foglyokat, kik a tömlöczben valának, József
kezébe adá, úgyhogy a mi ott történik vala, minden
ő általa történék. 23 És semmi gondja nem vala a
tömlöcztartónak azokra, a melyek keze alatt valának,
mivelhogy az Úr vala Józseffel, és valamit cselekeszik
vala, az Úr szerencsévé teszi vala.

40 És lőn ezekután, hogy az égyiptomi király
pohárnoka és sütőmestere vétkezének az ő urok
ellen, az égyiptomi király ellen. 2 Megharaguvék azért
a Faraó az ő két főemberére, a főpohárnokra, és a
fősütőmesterre. 3 És fogságba vetteté azokat a testőrök
főhadnagyának házában levő tömlöczbe, arra a helyre,
ahol fogva vala József. 4 A testőrök főhadnagya pedig
Józsefet rendelé melléjük és szolgála nékik. És jó ideig
valának fogságban. 5 És az égyiptomi király pohárnoka
és sütőmestere, a kik a tömlöczben fogva valának,
látának álmot mindketten; mindegyik külön álmot, azon
egy éjjel, mindegyik az ő álmának értelme szerint. 6
És beméne hozzájok József reggel, látá, hogy ímé
bánkódnak vala. 7 És megkérdé a Faraó főembereit,
a kik az ő ura házánál vele együtt fogva valának,
mondván: Miért oly komor ma a ti orczátok? 8 És
mondának néki: Álmot láttunk és nincsen a ki megfejtse
azt. És monda nékik József: A megfejtés nem Isten
dolga-é? mondjátok el, kérlek, nékem. 9 Elbeszélé
azért a főpohárnok az ő álmát Józsefnek, és monda
néki: Álmomban ímé egy szőlőtő vala előttem; 10 És a
szőlőtőn három szál vessző vala, s alighogy bimbózék,
virágozék, és gerézdjei megérlelék a szőlőszemeket.
11 A Faraó pohara pedig az én kezemben vala, és
én vevém a szőlőszemeket és facsarám a Faraó
poharába, és adom vala a poharat a Faraó kezébe.
12 És monda néki József: Ez annak a megfejtése: a
három vesszőszál, három nap. 13 Harmadnap múlva a
Faraó felmagasztalja a te fejedet, és visszahelyez téged
hivatalodba, és adod a Faraó kezébe az ő poharát, az
előbbi tiszted szerint, mikor az ő pohárnokja valál. 14
Csakhogy azután megemlékezzél rólam, mikor néked
jól lesz dolgod, és cselekedjél, kérlek, irgalmasságot
velem, emlékezzél meg rólam a Faraó előtt és szabadíts
meg engem e házból. 15 Mert lopva hoztak el engem a
héberek földéről, és itt sem cselekedtem semmit, hogy
a tömlöczbe vessenek. 16 És látá a fősütőmester, hogy
jól magyaráz vala és monda Józsefnek: Álmodtam én
is, hogy ímé három kosár kalács vala fejemen. 17 A
felső kosárban pedig valának a Faraónak mindenféle

süteményei, és a madarak eszik vala azokat a kosárból,
az én fejemről. 18 És felele József és monda: Ez
annak a magyarázatja: a három kosár, három nap.
19 Harmadnap múlva fejedet véteti a Faraó és fára
akasztat fel téged, és a madarak leeszik rólad húsodat.
20 S lőn harmadnapon a Faraó születése napja, és
vendégséget szerze minden ő szolgáinak, s akkor a
főpohárnokot és a fősütőmestert is fölvevé szolgái közé.
21 És a főpohárnokot visszahelyezé pohárnokságába, és
nyújtotta a poharat a Faraó kezébe. 22 A fősütőmestert
pedig felakasztatá; a miképen magyarázta vala nékik
József. 23 És nem emlékezék meg a főpohárnok
Józsefről, hanem elfelejtkezék róla.

41 Lőn pedig két esztendő múlván, hogy a Faraó
álmot láta, s ímé áll vala a folyóvíz mellett. 2
És ímé a folyóvízből hét szép és kövér tehén jő vala
ki, és legel vala a nádasban. 3 S ímé azok után más
hét tehén jő vala ki a folyóvízből, rútak és ösztövérek,
és oda állanak vala ama tehenek mellé a folyóvíz
partján. 4 És elnyelék a rút és ösztövér tehenek a
hét szép és kövér tehenet; és felserkene a Faraó. 5
És elaluvék és másodszor is álmot láta, és ímé hét
gabonafej nevekedik vala egy száron, mind teljes és
szép. 6 És ímé azok után hét vékony s keleti széltől
kiszáradt gabonafej nevekedik vala. 7 És elnyelék a
vékony gabonafejek a hét kövér és teljes gabonafejet.
És felserkene a Faraó, és ímé álom vala. 8 Reggelre
kelvén, nyugtalankodék lelkében, elküldé azért és
egybehívatá Égyiptom minden jövendőmondóját, és
minden bölcsét és elbeszélé nékik a Faraó az ő álmát,
de senki sem vala, ki azokat megmagyarázta volna
a Faraónak. 9 Szóla azért a főpohárnok a Faraónak,
mondván: Az én bűneimről emlékezem e napon. 10 A
Faraó megharagudt vala az ő szolgáira, és fogságba
vettetett vala engem a testőrök főhadnagyának házába,
engem és a fősütőmestert. 11 És álmot látánk egy éjjel,
én is, az is; mindegyikünk a maga álmának értelme
szerint álmoda. 12 És vala velünk ott egy héber ifjú, a
testőrök főhadnagyának szolgája; elbeszéltük vala néki,
és ő megfejté nékünk a mi álmainkat; mindegyikünknek
az ő álma szerint fejté meg. 13 És lőn, hogy a
miképen megfejté nékünk, úgy lőn: engem visszahelyeze
hívatalomba, amazt pedig felakasztatá. 14 Elküldé azért
a Faraó és hívatá Józsefet, és hamarsággal kihozák
őt a tömlöczből, és megborotválkozék, ruhát válta és
a Faraóhoz méne. 15 És monda a Faraó Józsefnek:
Álmot láttam és nincs a ki megmagyarázza azt: Én
pedig azt hallottam rólad beszélni, hogy ha meghallod
az álmot, meg is magyarázod azt. 16 És felele József
a Faraónak, mondván: Nem én, Isten jelenti meg, a
mi a Faraónak javára van. 17 Monda azért a Faraó
Józsefnek: Álmomban ímé állok vala a folyóvíz partján.
18 És ímé a folyóvízből hét kövér és szép tehén jő
vala ki, és legel vala a nádasban. 19 S ímé azok után
más hét tehén jő vala ki, nagyon ösztövérek, rútak és
hitványak; egész Égyiptom földén nem láttam azokhoz
hitványságra hasonlókat. 20 És elnyelék az ösztövér és
rút tehenek, az elébbi hét kövér tehenet. 21 És azok
gyomrukban valának, de nem tetszik vala meg, hogy
gyomrukban volnának, mert külsejök oly rút vala, mint
az előtt. És felserkenék. 22 És láttam álmomban, és
ímé hét gabonafej nevekedik vala egy száron, mind
teljes és szép. 23 És ímé hét összeaszott, vékony,
keleti széltől kiszáradt gabonafej nevekedik vala azok
után, 24 És elnyelék a vékony gabonafejek a hét szép
gabonafejet. És elmondám az írástudóknak, de senki
sincs, a ki megmagyarázza nékem. 25 És monda József
a Faraónak: A Faraó álma egy és ugyanaz; a mit Isten
cselekedni akar, azt jelentette meg a Faraónak. 26 A hét
szép tehén, hét esztendő, a hét szép gabonafej az is hét
esztendő; az álom egy és ugyanaz. 27 A hét ösztövér
és rút tehén pedig, melyek amazok után jöttek ki, az is
hét esztendő, és a hét vékony, keleti széltől kiszáradt
gabonafej, az az éhségnek hét esztendeje. 28 Ez az a
mit mondék a Faraónak, hogy a mit Isten cselekedni
akar, megmutatta a Faraónak. 29 Ímé hét esztendő jő,
és nagy bőség lesz egész Égyiptomban. 30 Azok után
pedig következik az éhség hét esztendeje, s minden
bőséget elfelejtenek Égyiptom földén, és megemészti
az éhség a földet. 31 És nem ismerszik meg az elébbi
bőség e földön az utána következő éhség miatt, mert
igen nagy lesz. 32 Hogy pedig a Faraó álma kettős,
kétszeres vala, onnan van, mert Istennél elvégezett
dolog ez, és siet az Isten azt véghez vinni. 33 Most
azért szemeljen ki a Faraó egy értelmes és bölcs férfit,
és tegye Égyiptom földén gondviselővé. 34 Cselekedje
ezt a Faraó és rendeljen tiszttartókat az országnak, és
szedjen ötödöt Égyiptom földén a hét bő esztendőben.
35 És takarítsák be a következő jó esztendők minden
termését, és gyűjtsenek gabonát a Faraó keze alá,
élelmül a városokban, és tartsák meg, 36 És legyen az
élelem tartalékban az ország számára az éhség hét
esztendejére, melyek elkövetkeznek Égyiptom földére,
hogy el ne vesszen e föld az éhség miatt. 37 És tetszék
e beszéd a Faraónak és minden ő szolgáinak. 38
Monda azért a Faraó az ő szolgáinak: Találhatnánk-é
ehhez hasonló férfit, a kiben az Isten lelke van? 39 És
monda a Faraó Józsefnek: Mivelhogy Isten mind ezeket
néked jelentette meg, nincs hozzád fogható értelmes és
bölcs ember. 40 Te légy az én házamon főgondviselő,
és minden népem a te szavadra hallgasson, csak a
királyiszék tesz engem nálad nagyobbá. 41 Monda
továbbá a Faraó Józsefnek: Ímé fejedelemmé tettelek
az egész Égyiptom földén. 42 És levevé a Faraó a
maga gyűrűjét kezéről, és adá azt József kezére; és
felöltözteté őt drága gyolcs ruhába, és aranylánczot tőn

az ő nyakába. 43 És meghordoztatá őt az ő második
szekerén, és kiáltják vala ő előtte: Térdet hajtsatok!
Így tevé őt fejedelemmé az egész Égyiptom földén.
44 És monda a Faraó Józsefnek: Én vagyok a Faraó;
de te nálad nélkül senki se kezét, se lábát fel ne
emelhesse egész Égyiptom földén. 45 És nevezé a
Faraó József nevét Czafenát-Pahneákhnak, és adá
néki feleségűl Aszenáthot, Potiferának On papjának
leányát. És kiméne József Égyiptom földére. 46 József
pedig harmincz esztendős vala, mikor a Faraó előtt, az
égyiptomi király előtt álla. Kiméne tehát József a Faraó
elől, és bejárá az egész Égyiptom földét. 47 És a föld a
hét bő esztendő alatt tele marokkal ontá a termést. 48
És összegyűjté a hét esztendőnek minden eleségét,
mely vala Égyiptom földén, és a városokba takarítá az
élelmet, minden városba a körülte levő határ élelmét
takarítá be. 49 És felhalmozá József a gabonát, mint a
tenger fövénye, igen sokat, annyira, hogy megszűntek
azt számba venni, mivelhogy száma nem vala. 50
Józsefnek pedig születék két fia az éhség esztendejének
eljötte előtt, kiket szűle néki Aszenáth, Potiferának az On
papjának leánya. 51 És nevezé József az elsőszülöttnek
nevét Manassénak: mert úgymond, elfelejteté én velem
Isten minden én vesződségemet, és az én atyámnak
egész házát. 52 A másodiknak nevét pedig nevezé
Efraimnak: mivel, úgymond, megszaporított engem
Isten az én nyomorúságomnak földén. 53 Eltele tehát
a bőség hét esztendeje, a mely vala Égyiptomnak
földén. 54 És elkezdődék az éhség hét esztendeje,
mint megmondotta vala József; és lőn éhség minden
országban; de Égyiptom földén mindenütt vala kenyér.
55 De megéhezék egész Égyiptom földe is, és kenyérért
kiált vala a nép a Faraóhoz. – Monda pedig a Faraó
mind az Égyiptombelieknek: Menjetek Józsefhez, és a
mit mond néktek, azt míveljétek. 56 És az éhség mind
az egész földön vala. Akkor mind megnyitá József a
gabonás házakat, és árulja vala az Égyiptombelieknek;
mert nagyobbodik vala az éhség Égyiptom földén. 57 És
mind az egész föld Égyiptomba megy vala Józsefhez
gabonát venni; mert nagy vala az éhség az egész
földön.

42 És látá Jákób, hogy van gabona Égyiptomban és
monda Jákób az ő fiainak: Mit néztek egymásra?
2 És monda: Ímé hallom hogy Égyiptomban van gabona;
menjetek le oda, és vegyetek onnan nékünk gabonát,
hogy éljünk és ne haljunk meg. 3 Leméne azért
Józsefnek tíz bátyja Égyiptomba gabonát venni. 4 De
Benjámint a József öcscsét nem bocsátá el Jákób
az ő bátyjaival; mert mondá: Netalán veszedelem
érhetné. 5 Elmenének tehát Izráel fiai gabonát venni
az oda menőkkel együtt, mert éhség vala Kanaán
földén. 6 József pedig az ország kormányzója vala,
és ő árulja vala a gabonát a föld minden népének.
Eljutának azért a József bátyjai, és arczczal a földre
borúlának ő előtte. 7 Amint meglátá József az ő bátyjait,
megismeré őket, de idegennek mutatá magát hozzájok,
és kemény beszédekkel szóla nékik, mondván: Honnan
jöttetek? Azok pedig mondának: Kanaán földéről jöttünk
eleséget venni. 8 Megismeré pedig József az ő bátyjait,
de azok nem ismerék meg őt. 9 És megemlékezék
József az álmokról, a melyeket azok felől álmodott
vala. És monda nékik: Kémek vagytok ti, kik azért
jöttetek, hogy az ország védetlen részeit meglássátok.
10 És mondának néki: Nem uram, hanem eleséget
venni jöttek a te szolgáid. 11 Mi mindnyájan egy
ember fiai vagyunk: igaz emberek vagyunk. Soha
nem voltak kémek a te szolgáid. 12 Ismét monda:
Nem úgy van, hanem azért jöttetek, hogy az ország
védetlen részeit meglássátok. 13 Amazok mondának:
Mi, te szolgáid, tizenketten vagyunk testvérek, egy
embernek fiai, Kanaán földén; és ímé legkisebbikünk
most atyánknál van, egyikünk pedig nincsen meg. 14
József pedig monda nékik: Úgy van a mint néktek
mondám: kémek vagytok. 15 Ezzel lesztek próbára
téve: Úgy éljen a Faraó, hogy ki nem mentek innen, míg
ide nem jő a ti legkisebbik atyátokfia. 16 Küldjetek el
közűletek egyet, hogy hozza ide testvérteket; ti pedig
fogva lesztek. Így lesz próbára téve beszédetek, hogy
igaz járatban vagytok-é vagy nem? Úgy éljen a Faraó,
hogy ti kémek vagytok. 17 Annakokáért fogságban
tartá őket harmadnapig. 18 Harmadnap pedig monda
nékik József: Ezt cselekedjétek, hogy éljetek; az Istent
én is félem. 19 Ha igaz emberek vagytok, maradjon
fogva egyik testvéretek a ti tömlöczötökben, ti pedig
menjetek el, vigyetek gabonát házaitok szükségére.
20 Legkisebbik atyátokfiát pedig hozzátok én hozzám,
akkor igazolva lesznek beszédeitek és nem haltok meg.
És aképen cselekedének. 21 És mondának egymásnak:
Bizony vétkeztünk mi a mi atyánkfia ellen, a kinek
láttuk lelki szorongását, mikor nékünk könyörög vala,
de nem hallgattunk reá; azért következett reánk ez a
nyomorúság. 22 Rúben pedig felele nékik, mondván:
Avagy nem mondtam-é néktek, hogy ne vétkezzetek
a gyermek ellen, de ti nem hallgattatok reám. És ímé
vérét is keresik rajtunk! 23 És nem tudják vala ők,
hogy József érti őket, mert tolmács vala közöttük. 24
És elfordula tőlök és síra: Azután hozzájok fordula és
szóla nékik, és visszatartá közűlök Simeont, és szemök
láttára megkötözteté őt. 25 És parancsola József,
hogy töltsék meg edényeiket gabonával, és tegyék
vissza pénzöket mindeniknek az ő zsákjába, és hogy
adjanak nékik enni valót az útra; és így cselekedének
velök. 26 És felveték gabonájokat szamaraikra és
elmenének onnan. 27 És egyik kioldá zsákját, hogy
abrakot adjon szamarának a szálláson és meglátá az

ő pénzét, hogy ímé zsákja szájában van az. **28** És
monda az ő atyjafiainak: Visszatették az én pénzemet,
és ímé zsákomban van. Akkor megrettene szívök, és
remegve mondának egymásnak: Micsoda ez, a mit
Isten cselekedett velünk? **29** És eljutának atyjokhoz
Jákóbhoz Kanaán földére és mindazt elbeszélék néki
a mi velök történt vala, mondván: **30** Az a férfiú,
annak a földnek ura, keményen szóla nékünk, és úgy
bánt velünk, mintha az országot kémleltük volna. **31**
És mondánk néki: Igaz emberek vagyunk, soha nem
voltunk mi kémek. **32** Tizenketten vagyunk atyafiak, a
mi atyánknak fiai, egyikünk nincs meg, legkisebbikünk
pedig most atyánkkal van Kanaán földén. **33** És monda
nékünk az a férfiú, annak a földnek ura: Erről ismerem
meg, hogy igaz emberek vagytok: egyik atyátokfiát
hagyjátok nálam, a házaitok szükségére valót vigyétek,
és menjetek el; **34** És hozzátok hozzám a ti legkisebbik
atyátokfiát, akkor megtudom, hogy nem vagytok kémek,
hanem igaz emberek; akkor visszaadom néktek a ti
atyátokfiát, és ebben az országban kereskedhettek. **35**
És lőn a mint zsákjaikat kiüresíték, ímé az ő csomó
pénze mindeniknek zsákjában vala. A mint látták az ő
csomó pénzeiket ők és az ő atyjok, megfélemlének.
36 És monda nékik az ő atyjok Jákób: Megfosztotok
engem gyermekeimtől; József nincsen, Simeon sincsen.
Benjámint is elviszitek? mindez engem ér! **37** Akkor
szóla Rúben az ő atyjának, mondván: az én két fiamat
öld meg, ha meg nem hozom őt néked. Bízd az én
kezemre őt, és én visszahozom néked. **38** Az pedig
monda: Nem megy le oda az én fiam ti veletek, mert az
ő bátyja megholt és ő maga maradt meg; ha veszedelem
érné őt az úton, a melyen elmentek, ősz fejemet búba
borítva bocsátanátok le a koporsóba. **(Sheol h7585)**

43 Az éhség pedig elhatalmazott vala az országon.
2 És lőn mikor fogytán vala az eleség, melyet
Égyiptomból hoztak vala, monda nékik az ő atyjok:
Menjetek el ismét, vegyetek nékünk egy kevés eleséget.
3 És felele néki Júda, mondván: Erősen fogadkozék
az a férfiú, mondván: Színem elé ne kerűljetek, ha
veletek nem lesz a ti atyátokfia. **4** Ha azért elbocsátod
velünk a mi öcsénket, elmegyünk, és veszünk néked
eleséget; **5** Ha pedig el nem bocsátod, nem megyünk,
mert az a férfiú megmondá nékünk: Színem elé ne
kerűljetek, ha a ti atyátokfia veletek nem lesz. **6** És
monda Izráel: Miért cselekedtetek gonoszul velem,
hogy megmondtátok annak a férfiúnak, hogy még
van egy öcsétek? **7** Azok pedig mondának: Nagyon
tudakozódék az a férfiú felőlünk és nemzetségünk felől,
mondván: Él-é még atyátok? van-é még testvéretek? És
mi kérdéseihez képest feleltünk néki. Avagy tudhattuk-
é mi, hogy azt mondja: Hozzátok ide a ti atyátokfiát?
8 És monda Júda Izráelnek, az ő atyjának: Bocsásd
el azt a fiút én velem, és mi azonnal felkelünk és
elmegyünk, hogy éljünk és meg ne haljunk se mi, se
te, se a mi gyermekeink. **9** Én leszek kezes érette,
az én kezemből kérd elő. Ha vissza nem hozom őt
hozzád, és elődbe nem állítom őt, mind éltig bűnös
legyek előtted. **10** Bizony ha nem késlekedünk vala,
ez ideig már kétszer is megjöhettünk volna. **11** És
monda nékik Izráel az ő atyjok: Ha csakugyan így
kell lenni, akkor ezt cselekedjétek: Vegyetek e föld
válogatott gyümölcseiből a ti edényeitekbe, és vigyetek
ajándékot annak a férfiúnak; egy kevés balzsamot, egy
kevés mézet, fűszerszámokat, mirhát, diót, mandulát.
12 Pénzt pedig két annyit vigyetek magatokkal, sőt a
mely pénzt meghoztatok a ti zsákjaitok szájában, azt
is vigyétek vissza magatokkal, talán tévedés ez. **13**
Öcséteket is vegyétek, keljetek fel és menjetek vissza
ahhoz a férfiúhoz. **14** A mindenható Isten pedig engedje,
hogy kedvet találjatok annál a férfiúnál, és bocsássa
vissza ti veletek a másik atyátokfiát, és Benjámint.
Én pedig ha megfosztottnak kell lennem, hadd legyek
megfosztva. **15** Vevék azért a férfiak azt az ajándékot, és
vevének kétannyi pénzt az ő kezökbe, és Benjámint, és
felkelének és alámenének Égyiptomba, és megállának
József előtt. **16** A mint meglátá József ő velök Benjámint,
monda az ő háza gondviselőjének: Vidd be azokat az
embereket a házba, és ölj barmot, s készítsd el, mert
velem ebédelnek ez emberek ma délben. **17** És az
a férfiú aképen cselekedék, amint József parancsolta
vala, és bevivé az a férfiú azokat az embereket a József
házába. **18** És megfélemlének azok az emberek, a miért
bevivék őket a József házába, és mondának: A pénzért
hozattatánk ide be, mely először a mi zsákjainkba
tétetett volt, hogy reánk rohanjon, megtámadjon és
minket rabszolgákká tegyen a mi szamarainkkal együtt.
19 És járulának József házának gondviselőjéhez, és
szólának néki a ház ajtajában. **20** És mondának: Kérünk
uram! Ennekelőtte alájöttünk vala eleséget venni. **21** És
lőn mikor éjjeli szállásra jutánk és kioldjuk vala a mi
zsákjainkat: ímé mindenikünknek pénze az ő zsákjának
szájában vala, tulajdon pénzünk teljes mértéke szerint;
és visszahoztuk azt magunkkal. **22** De más pénzt is
hoztunk le magunkkal eleséget venni; nem tudjuk ki tette
a mi pénzünket zsákjainkba. **23** És monda: Legyetek
békén, ne féljetek; a ti Istentek és a ti atyátok Istene
adta néktek azt a kincset zsákjaitokba; pénzetek az én
kezemhez jutott. És kihozá hozzájok Simeont. **24** Bevivé
azután a férfiú azokat az embereket a József házába,
és vizet hozata, és megmosák lábaikat, és abrakot is
ada az ő szamaraiknak. **25** Ők pedig elkészíték az
ajándékot mire József délben megjöve; mert megértették
vala, hogy ott ebédelnek. **26** Mikor József haza jöve,
bevivék néki az ajándékot, mely kezökben vala, a házba,
és leborulának előtte a földig. **27** És kérdezősködék
egészségök felől, s monda: Egészségben van-é a ti vén

atyátok, a kiről nékem szóltatok? él-é még? 28 Azok
pedig mondának: Egészségben van a te szolgád, a mi
atyánk, még él. És meghajták magokat és leborulának.
29 És felemelé szemeit és látá Benjámint az ő atyjafiát,
az ő anyjának fiát, és monda: Ez-é a ti legkisebbik
atyátokfia, a ki felől nékem szóltatok vala? És ismét
monda: Az Isten légyen hozzád kegyelmes, fiam! 30
Akkor elsiete onnan József, mert felgerjede szíve az
ő öcscse iránt, és erőlteti vala a sírás; beméne azért
szobájába, és ott síra. 31 Azután megmosá orczáját, és
kiméne, és megtartóztatá magát, és monda: Hozzatok
enni valót. 32 És elhozák néki külön, azoknak is külön,
és az Égyiptombelieknek is, kik vele esznek vala,
külön: Mert nem ehettek az Égyiptombeliek együtt
a héberekkel, mert utálatos az az Égyiptombeliek
előtt. 33 Leűlének azért ő előtte, az elsőszülött az ő
elsőszülöttsége szerint, és a fiatalabb az ő fiatalsága
szerint. És az emberek álmélkodva nézének egymásra.
34 Ő pedig részt juttata azoknak maga elől és a Benjámin
része ötszörte nagyobb vala mindnyájok részénél. És
ivának és megittasodának ő nála.

44 Azután parancsola József az ő háza
gondviselőjének, mondván: Töltsd meg ez
embereknek zsákjait eleséggel a mennyit elvihetnek;
és mindeniknek pénzét tedd zsákja szájába. 2 Az én
poharamat pedig, az ezüst poharat, tedd a legkisebbik
zsákjának szájába gabonájának árával együtt. És az
József beszéde szerint cselekedék, a mint beszélt vala.
3 Reggel virradatkor, elbocsáttatának azok az emberek,
szamaraikkal együtt. 4 Kimenének a városból, de nem
messze haladhatának, a mikor monda József az ő
háza gondviselőjének: Kelj fel, siess utánuk azoknak
az embereknek és ha eléred őket, mondd nékik: Miért
fizettetek gonoszszal a jó helyébe? 5 Avagy nem
abból iszik-é az én uram? és abból szokott jövendölni!
Gonoszul cselekedtétek, a mit cselekedtetek! 6 És
utóléré őket, és ilyen szavakkal szóla nékik. 7 Azok
pedig mondának néki: Miért szól az én uram ilyen
szavakkal? Távol legyen szolgáidtól, hogy ilyen dolgot
cselekedjenek. 8 Ímé a pénzt, melyet zsákjaink szájában
találtunk vala, meghoztuk néked Kanaán földéről; hogy
loptunk volna hát urad házából ezüstöt vagy aranyat? 9
Akinél megtaláltatik a te szolgáid közűl, haljon meg az;
sőt mi is szolgái leszünk uramnak. 10 És monda: Mostan
is legyen beszédetek szerint: a kinél megtaláltatik, az
légyen nékem szolgám, ti pedig mentek legyetek. 11 És
sietének és leraká kiki az ő zsákját a földre, és kioldá kiki
az ő zsákját. 12 És keresgéle; a legnagyobbikon kezdé
s a legkissebbiken végezé, és megtalálá a poharat a
Benjámin zsákjában. 13 Azok pedig meghasogaták
ruhájokat, és kiki megterhelé a maga szamarát, és
visszatérének a városba. 14 És beméne Júda és
az ő atyjafiai a József házába, ki még ott vala, és
földre esének előtte. 15 És monda nékik József: Mi
dolog ez a mit cselekedtetek? Avagy nem tudjátok-é
hogy az ilyen magamféle ember jövendölni tud? 16
És monda Júda: Mit mondhatunk az én uramnak?
Mit szóljunk és mivel igazoljuk magunkat? Az Isten
büntetése utólérte szolgáidat. Ímé mi az én uram szolgái
vagyunk, mind mi, mind az, a kinek kezében a pohár
találtatott. 17 Ő pedig monda: Távol legyen tőlem,
hogy azt cselekedjem: az a kinek kezében találtatott a
pohár, az legyen nékem szolgám, ti pedig békességgel
menjetek el a ti atyátokhoz. 18 De Júda hozzá járula és
monda: Kérlek, uram, hadd szólhasson egy szót uram
fülébe a te szolgád, és ne gerjedjen fel haragod a te
szolgád ellen; mert hasonló vagy te a Faraóhoz. 19 Az
én uram kérdezte vala az ő szolgáit, mondván: Van-é
atyátok, vagy testvéretek? 20 Akkor mi azt felelénk az
én uramnak: Van egy vén atyánk, és egy kis gyermek,
a ki az ő vénségében lett; és ennek bátyja megholt,
és csak ő maga maradt az ő anyjától, és az ő atyja
szereti őt. 21 És azt mondád a te szolgáidnak: Hozzátok
én hozzám azt, hogy szemeimet reá vessem. 22 És
mondánk az én uramnak: Nem hagyhatja el az a fiú az
ő atyját; mert ha elhagyja atyját, meghal az. 23 És ezt
mondád a te szolgáidnak: Ha a ti legkisebbik atyátokfia
el nem jő veletek, színem elé se kerűljetek többé. 24
Mikor azért felmenénk a te szolgádhoz, az én atyámhoz
és tudtul adjuk vala néki az én uramnak beszédét; 25
És monda a mi atyánk: Menjetek vissza, és vegyetek
nékünk egy kevés eleséget. 26 És mondánk: Nem
mehetünk le; ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk lesz,
akkor lemegyünk; mert nem mehetünk ama férfiú színe
elé, ha a mi legkisebbik atyánkfia velünk nem lesz. 27
És monda a te szolgád, az én atyám, nékünk: Ti tudjátok
hogy az én feleségem nékem csak két fiat szűlt. 28 Az
egyik kiméne tőlem, és azt mondom vala: bizonyára
fenevad szaggatta széllyel és attól fogva nem láttam
őt. 29 Ha ezt is elviszitek szemeim elől, s veszedelem
találja érni, akkor az én ősz fejemet keserűségtől borítva
bocsátjátok alá a koporsóba. (Sheol h7585) 30 Ha tehát
most visszamenéndek a te szolgádhoz, az én atyámhoz,
és e fiú nem lesz velünk, mivelhogy annak lelke ennek
lelkéhez van nőve, 31 Ha meglátja, hogy nincs meg a
gyermek, meghal s akkor a te szolgáid, a te szolgádnak,
a mi atyánknak ősz fejét búba borítva bocsátják alá a
koporsóba. (Sheol h7585) 32 Mivel a te szolgád e fiúért az
ő atyjánál kezes lett, mondván: Ha vissza nem hozom
őt hozzád, mind éltig bűnös legyek az én atyám előtt. 33
Hadd maradjon azért e gyermek helyébe a te szolgád,
az én uramnak szolgájául; e gyermek pedig menjen
fel az ő bátyjaival. 34 Mert mimódon mehetnék én fel
atyámhoz, ha e gyermek velem nem lenne, a nélkül,
hogy ne lássam a nyomorúságot, mely atyámat érné?

45 És nem tartóztathatá magát tovább József
mindazok előtt, kik körűlötte állának és felkiálta:
Vezessetek ki minden embert mellőlem. És nem marada
senki nála, mikor megismerteté magát József az ő
atyjafiaival. **2** És hangos sírásra fakada, úgy hogy
meghallák az Égyiptombeliek, és meghallá a Faraó
háznépe is. **3** És monda József az ő atyjafiainak:
Én vagyok József, él-e még az én atyám? És nem
felelhetének néki az ő atyjafiai, mert megrettentek
vala tőle. **4** Monda azért József az ő atyjafiainak:
Jőjjetek közelebb hozzám! És közelebb menének. Akkor
monda: Én vagyok József, a ti testvéretek, kit eladtatok
vala Égyiptomba. **5** És most ne bánkódjatok, és ne
bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a
ti megmaradástokért küldött el engem Isten ti előttetek. **6**
Mert immár két esztendeje, hogy éhség van e földön, de
még öt esztendő van hátra, melyben sem szántás, sem
aratás nem lesz. **7** Az Isten küldött el engem ti előttetek,
hogy míveljem a ti megmaradásotokat e földön, és
hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. **8**
Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten,
ki engem a Faraó atyjává tett, és egész házának
urává, és Égyiptom egész földének fejedelmévé. **9**
Siessetek és menjetek fel atyámhoz, és mondjátok
néki: Ezt mondja a te fiad József: Az Isten engem
egész Égyiptomnak urává tett, jőjj le én hozzám, ne
késsél. **10** És Gósen földén lakozol, és én hozzám közel
leszesz, mind te, mind fiaid, mind fiaidnak fiai, juhaid,
barmaid, és mindened, a mid van. **11** És eltartalak ott
téged, mert még öt esztendei éhség lesz, hogy tönkre
ne juss te, és házadnépe, és semmi, a mid van. **12**
És ímé a ti szemeitek látják, és az én atyámfiának
Benjáminnak szemei, hogy az én szám szól hozzátok.
13 Beszéljétek hát el atyámnak minden én dicsőségemet
Égyiptomban, és mindazt, a mit láttatok. És siessetek
s hozzátok ide az én atyámat. **14** És nyakába borúla
az ő öccsének Benjáminnak és síra; Benjámin is síra
az ő nyakán. **15** És megcsókolá mind az ő testvéreit
és síra ő rajtok; azután beszédbe ereszkedének vele
az ő testvérei. **16** És eljuta a hír a Faraó házába is,
mondván: Eljöttek a József atyjafiai; és tetszék e dolog
mind a Faraónak, mind az ő szolgáinak. **17** És monda a
Faraó Józsefnek: Mondd meg a te atyádfiainak: Ezt
cselekedjétek: Terheljétek meg a ti barmaitokat, és
eredjetek, menjetek el Kanaán földére; **18** És vegyétek
fel atyátokat és házatok népét, és jőjjetek hozzám; és
én néktek adom Égyiptom földének javát, hogy éljétek e
földnek zsírját. **19** Ez is parancsolatúl legyen néked:
Ezt míveljétek, vigyetek magatokkal Égyiptom földéről
szekereket gyermekeitek és feleségeitek számára,
és vegyétek fel atyátokat és jőjjetek. **20** A ti házi
eszközeitekre pedig ne tekintsetek sóhajtva; mert egész
Égyiptom földének a legjava a tiétek. **21** És aképen
cselekedének Izráel fiai; és ada nékik József szekereket
a Faraó parancsolatja szerint; és enni valót is ada
nékik az útra. **22** Valamennyien valának, mindegyiknek
ada egy-egy öltöző ruhát: Benjáminnak pedig ada
háromszáz ezüst pénzt és öt öltöző ruhát. **23** Atyjának
pedig külde ilyenképen: tíz szamarat égyiptomi javakkal
terhelve, és tíz nőstény szamarat gabonával, kenyérrel
és egyéb élelemmel terhelve, az ő atyjának az útra.
24 És elbocsátá az ő testvéreit, és elmenének, és
monda nékik: Ne háborogjatok az úton. **25** Feljövének
azért Égyiptomból: és eljutának Kanaán földére az
ő atyjokhoz, Jákóbhoz. **26** És mikor tudtára adák,
mondván: József még él, és hogy uralkodik egész
Égyiptom földén; az ő szíve elalélt, mert nem hisz vala
nékik. **27** Elbeszélék azért néki József minden beszédét,
a melyeket velök beszélt vala, és látá a szekereket
is, a melyeket József küldött vala, hogy őt elvigyék;
akkor fölélede az ő atyjoknak, Jákóbnak lelke. **28** És
monda Izráel: Elég nékem, hogy József az én fiam
még él: lemegyek hát, hogy meglássam őt minekelőtte
meghalok.

46 Elindula azért Izráel minden hozzá tartozóival és
méne Beérsebába; és áldozék áldozatokat az ő
atyja Izsák Istenének. **2** És szóla Isten Izráelnek éjjeli
látomásban, és monda: Jákób, Jákób. Ő pedig monda:
Ímhol vagyok. **3** És monda: Én vagyok az Isten, a
te atyádnak Istene: Ne félj lemenni Égyiptomba: mert
nagy néppé teszlek ott téged. **4** Én lemegyek veled
Égyiptomba, és én bizonynyal fel is hozlak; és József
fogja bé a te szemeidet. **5** Felkerekedék azért Jákób
Beérsebából, és elvivék Izráel fiai Jákóbot az ő atyjokat,
és gyermekeiket és feleségeiket a szekereken, melyeket
a Faraó küldött vala érette. **6** És elvivék nyájaikat és
szerzeményeiket, melyeket Kanaán földén szereztek
vala, és jutának Égyiptomba Jákób és minden vele
levő magva. **7** Az ő fiait és fiainak fiait, az ő leányait,
és fiainak leányait és minden vele levő magvát elvivé
magával Égyiptomba. **8** Ezek pedig az Izráel fiainak
nevei, kik bementek Égyiptomba: Jákób és az ő fiai:
Jákóbnak elsőszülötte Rúben. **9** Rúben fiai pedig:
Khánokh, Pallu, Kheczrón, Khármi. **10** Simeon fiai
pedig: Jemúel, Jámin, Ohad, Jákhin, Czóhár és Saul
a kanaáni asszonynak fia. **11** Lévi fiai pedig: Gerson,
Kehát, Mérári. **12** Júda fiai pedig: Hér, Ónán, Séla,
Perecz, Zerákh; de megholt vala Hér és Ónán a Kanaán
földén. Perecznek fiai pedig: Kheczrón és Khámul. **13**
Izsakhár fiai pedig: Thóla, Puvah, Jób és Simrón. **14**
Zebulon fiai pedig: Szered, Élon, Jákhleél. **15** Ezek
Lea fiai, a kiket szűlt vala Jákóbnak Mésopotámiában,
Dínával az ő leányával együtt. Fiainak és leányainak
összes száma: harminczhárom lélek. **16** Gád fiai pedig:
Czifjon, Khaggi, Súni, Eczbón, Héri, Aródi és Areéli. **17**
Áser fiai pedig: Jimnáh, Jisváh, Jisvi, Beriha és Szerakh

az ő húgok; Berihának fiai pedig: Khéber és Málkhiel.
18 Ezek Zilpa fiai, kit Lábán adott vala Leának az ő
leányának; és ő szűlé ezt a tizenhat lelket Jákóbnak. 19
Rákhelnek, Jákób feleségének fiai: József és Benjámin.
20 És születének Józsefnek Égyiptom földén Manasse
és Efráim, a kiket Asznáth, Potiferának, On papjának
leánya szűlt néki. 21 Benjámin fiai pedig: Bela, Bekher,
Asbél, Géra, Nahamán, Ekhi, Rós, Muppim, Khuppim
és Ard. 22 Ezek Rákhel fiai, kik születtek Jákóbnak,
mindössze tizennégy lélek. 23 Dán fia pedig: Khusim.
24 Nafthali fiai pedig: Jakhczeél, Gúni, Jéczer és Sillém.
25 Ezek Bilha fiai, kit adott vala Lábán Rákhelnek az ő
leányának; és ezeket szűlte Jákóbnak, mindössze hét
lelket. 26 Valamennyi Jákóbbal Égyiptomba jött lélek, kik
az ő ágyékából származtak, a Jákób fiainak feleségeit
nem számítva, mindössze hatvanhat lélek. 27 József
fiai pedig, kik Égyiptomban születtek, két lélek. Jákób
egész házanépe, mely Égyiptomba ment vala, hetven
lélek. 28 Júdát pedig elküldé maga előtt Józsefhez,
hogy útmutatója legyen Gósen felé. És eljutának Gósen
földére. 29 És befogata József az ő szekerébe, és
eleibe méne Izráelnek az ő atyjának Gósenbe; s a mint
maga előtt látá, nyakába borula, és síra az ő nyakán sok
ideig. 30 És monda Izráel Józsefnek: Immár örömest
meghalok, minekutána láttam a te orczádat, hogy még
élsz. 31 József pedig monda az ő testvéreinek, és az
ő atyja házanépének: Felmegyek és tudtára adom a
Faraónak, és ezt mondom néki: Az én testvéreim és
atyám háznépe, kik Kanaán földén valának, eljöttek
én hozzám. 32 Azok az emberek pedig juhpásztorok,
mert baromtartó nép valának, és juhaikat, barmaikat, és
mindenöket valamijök van, elhozták. 33 S ha majd a
Faraó hivat titeket és azt kérdi: Mi a ti életmódotok? 34
Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltak a te szolgáid
gyermekségünktől fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi
atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden
juhpásztor utálatos az Égyiptombeliek előtt.

47 Elméne azért József és tudtára adá a Faraónak,
és monda: Az én atyám és atyámfiai, juhaikkal,
barmaikkal és mindenökkel valamijök volt, ide jöttek
Kanaán földéről; és most Gósen földén vannak. 2 És
vőn ötöt az ő testvérei közűl, és állítá őket a Faraó
elé. 3 És monda a Faraó a József testvéreinek: Mi a ti
életmódotok? És mondának a Faraónak: Juhpásztorok
a te szolgáid, mi is, mint a mi atyáink. 4 És mondának a
Faraónak: Azért jöttünk, hogy e földön tartózkodjunk,
mert a te szolgáid barmainak nincs legelője, mivelhogy
elhatalmazott az éhség Kanaán földén: hadd lakjanak
azért most a te szolgáid Gósen földén. 5 És szóla a
Faraó Józsefnek, mondván: A te atyád és a te atyádfiai
jöttek te hozzád. 6 Égyiptom földe ímé előtted van;
e föld legjobb részében telepítsd le a te atyádat és
atyádfiait, lakozzanak a Gósen földén: ha pedig tudod,
hogy vannak közöttök arra termett emberek, tedd azokat
az én barmaim gondviselőivé. 7 Bevivé József Jákóbot
is az ő atyját, és állítá őt a Faraó elé. És köszönté
Jákób a Faraót. 8 És monda a Faraó Jákóbnak: Hány
esztendős vagy? 9 Monda pedig Jákób a Faraónak:
Az én bujdosásom esztendeinek napjai száz harmincz
esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én
életem esztendeinek napjai, és nem érték el az én atyáim
élete esztendeinek napjait, a meddig ők bujdostak. 10
És megáldá Jákób a Faraót, és kiméne a Faraó elől. 11
Megtelepíté tehát József az ő atyját és atyjafiait, és ada
nékik birtokot Égyiptom földén, annak a földnek legjobb
részében a Rameszesz földén; a mint megparancsolta
vala a Faraó. 12 És ellátja vala József az ő atyját és
atyjafiait, és az ő atyjának egész házanépét kenyérrel,
gyermekeik számához képest. 13 És kenyér nem vala az
egész föld kerekségén, mert igen nagy vala az éhség,
és elalélt vala Égyiptom földe, és a Kanaán földe az
éhség miatt. 14 József pedig mind összeszedé a pénzt,
a mi találtatik vala Égyiptomnak és Kanaánnak földén a
gabonáért, a melyet azok vesznek vala; és bévivé József
a pénzt a Faraó házába. 15 És mikor elfogyott a pénz
Égyiptom földéről is, Kanaán földéről is, egész Égyiptom
Józsefhez méne, mondván: Adj nékünk kenyeret, miért
haljunk meg szemed láttára, azért hogy nincs pénz? 16
És monda József: Hozzátok ide barmaitokat, és adok
néktek a ti barmaitokért, ha nincs pénz. 17 És elvivék
barmaikat Józsefhez, és ada nékik József kenyeret
lovakért, juhokért, ökrökért és szamarakért: és eltartá
őket abban az esztendőben kenyérrel az ő barmaik
összeségéért. 18 Mikor pedig elmúlék az esztendő,
menének hozzá a második esztendőben, és mondának
néki: Nem titkolhatjuk el uramtól, hogy bizony elfogyott
a pénz, és a barom-nyájak mind uramnál vannak,
a mint látja az én uram semmi sem maradt, csak
testünk és földünk. 19 Miért veszszünk el szemed
láttára mind magunk, mind földünk? végy meg minket
és földünket kenyéren, és mi és a mi földünk szolgái
leszünk a Faraónak; csak adj magot, hogy éljünk s ne
haljunk meg, és a föld ne pusztuljon el. 20 Megvevé
azért József egész Égyiptom földét a Faraó részére,
mert az Égyiptombeliek mind eladák az ő földjöket,
mivelhogy erőt vett vala rajtok az éhség. És a föld
a Faraóé lőn. 21 A népet pedig egyik városból a
másikba telepíté Égyiptom egyik határszélétől másik
széléig. 22 Csak a papok földét nem vevé meg, mert
a papoknak szabott részök vala a Faraótól és abból
a szabott részből élnek vala, a mit nékik a Faraó ád
vala; annak okáért, nem adák el az ő földjöket. 23 És
monda József a népnek: Ímé megvettelek titeket a mai
napon, és a ti földeteket a Faraónak. Ímhol számotokra
a mag, vessétek be a földet. 24 És takaráskor adjatok a
Faraónak egy ötödrészt; négy rész pedig legyen a tiétek,

a mező bevetésére és éléstekre, mind magatoknak,
mind házatok népének, és gyermekeiteknek eledelül.
25 És mondának: Életünket megtartottad; hadd találjunk
kegyelmet uram szemei előtt, és szolgái leszünk a
Faraónak. 26 És törvénynyé tevé azt József mind e
mai napig Égyiptom földén, hogy a Faraóé az ötödrész,
csak a papok földe, egyedűl az nem volt a Faraóé.
27 Lakozék azért Izráel Égyiptom földében a Gósen
földén, és ott megöröködének, s megszaporodának és
megsokasodának felette igen. 28 Jákób pedig tizenhét
esztendeig él vala Égyiptom földén, és Jákób élete
esztendeinek napjai száz negyvenhét esztendő. 29 És
elközelgetének Izráel halálának napjai, és hívatá az ő
fiát Józsefet, s monda néki: Ha én te előtted kedves
vagyok, kérlek tedd a kezedet tomporom alá, és légy
hozzám szeretettel és hűséggel: Kérlek ne temess
el engem Égyiptomban. 30 Midőn elaluszom az én
atyáimmal, vígy ki engem Égyiptomból és temess el
az ő sírjokba. És monda: Én a te beszéded szerint
cselekszem. 31 És monda: Esküdjél meg nékem! és
megesküvék néki. És leborula Izráel az ágy fejére.

48 És lőn ezek után, megmondák Józsefnek: Ímé
a te atyád beteg; és elvivé magával az ő két fiát
Manassét és Efraimot. 2 És tudtára adák Jákóbnak,
mondván: Ímé a te fiad József hozzád jő; és összeszedé
erejét Izráel, s felüle az ágyon. 3 És monda Jákób
Józsefnek: A mindenható Isten megjelenék nékem
Lúzban, a Kanaán földén, és megálda engem. 4 És
monda nékem: Ímé én megszaporítlak és megsokasítlak
és népek sokaságává teszlek téged, s ezt a földet te
utánnad a te magodnak adom örök birtokul. 5 Most tehát
a te két fiad, a kik néked Égyiptom földén annakelőtte
születtek, hogy én hozzád jöttem vala Égyiptomba,
az enyéim; Efraim és Manasse, akár csak Rúben és
Simeon, az enyéim lesznek. 6 Ama szülötteid pedig,
kiket ő utánok nemzettél, tiéid lésznek, és az ő bátyjaik
nevéről neveztessenek az ő örökségökben. 7 Mert
mikor Mésopotámiából jövék, meghala mellettem Rákhel
Kanaán földén az úton, mikor még egy dűlőföldre
valék Efratától, és eltemetém őt ott az Efratába (azaz
Bethlehembe) vezető úton. 8 És meglátá Izráel a
József fiait és monda: Kicsodák ezek? 9 József pedig
monda az ő atyjának: Az én fiaim, kiket Isten itt adott
nékem. És monda: Hozd ide őket hozzám, hadd áldjam
meg. 10 Mert Izráelnek szemei meghomályosodának a
vénség miatt, és nem láthat vala. Közel vivé tehát őket
hozzá, ő pedig megcsókolgatá és megölelgeté őket.
11 És monda Izráel Józsefnek: Nem gondoltam, hogy
orczádat megláthassam, és íme az Isten megengedte
látnom magodat is. 12 Akkor kivevé József azokat az ő
atyjának térdei közül, és leborula arczczal a földre. 13 És
fogá József mindkettejöket, Efraimot jobbkezével Izráel
balkeze felől; Manassét pedig balkezével Izráelnek
jobbkeze felől és közel vivé őket hozzá. 14 Izráel pedig
kinyujtá az ő jobbkezét és rátevé Efraim fejére, pedig ő
a kisebbik vala, az ő balkezét pedig Manasse fejére.
Tudva tevé így kezeit, mert az elsőszülött Manasse
vala. 15 És megáldá Józsefet s monda: Az Isten, a
kinek előtte jártak az én atyáim Ábrahám és Izsák;
az Isten a ki gondomat viselte, a mióta vagyok, mind
e napig: 16 Amaz Angyal, ki megszabadított engem
minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék
az én nevemet és az én atyáimnak Ábrahámnak és
Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön.
17 Látván pedig József, hogy az ő atyja jobbkezét Efraim
fejére tevé, nem tetszék néki, és megfogá atyja kezét,
hogy Efraim fejéről Manasse fejére tegye át. 18 És
monda József az ő atyjának: Nem úgy atyám; mert ez
az elsőszülött, ennek fejére tedd jobb kezedet. 19 Nem
akará pedig az atyja és monda: Tudom fiam, tudom,
ő is néppé lesz, ő is megnevekedik; de az ő öccse
nálánál inkább megnevekedik, és az ő magja népek
sokaságává lesz. 20 És megáldá őket azon a napon,
mondván: Ha áld, téged említsen Izráel, mondván: Az
Isten téged olyanná tégyen mint Efraimot s Manassét.
És Efraimot eleibe tevé Manassénak. 21 És mondá
Izráel Józsefnek: Ímé én meghalok, de az Isten veletek
lesz és vissza visz titeket a ti atyáitok földére. 22 Én
pedig adok néked egy osztályrészt a te atyádfiainak
része felett, melyet az Emoreustól vettem fegyveremmel
és kézívemmel.

49 És szólítá Jákób az ő fiait, és monda: Gyűljetek
egybe, hadd jelentsem meg néktek, a mi rátok
következik a messze jövőben. 2 Gyűljetek össze
s hallgassatok Jákóbnak fiai! hallgassatok Izráelre,
a ti atyátokra. 3 Rúben, te elsőszülöttem, erőm,
tehetségem zsengéje, első a méltóságban, első a
hatalomban. 4 Állhatatlan, mint a víz, nem leszesz első,
mivel atyád ágyába léptél fel: akkor megfertőztetted!
Nyoszolyámba lépett ő. 5 Simeon és Lévi atyafiak,
erőszak eszközei az ő fegyverök. 6 Tanácsukban
ne légyen részes lelkem, gyűlésükkel ne egyesűljön
dicsőségem, mert haragjokban férfit öltek, s kedvök
telve inát szegték az ökörnek. 7 Átkozott haragjok,
mert erőszakos, és dühök, mivel kegyetlen; eloszlatom
őket Jákóbban, és elszélesztem Izráelben. 8 Júda!
téged magasztalnak atyádfiai, kezed ellenségeidnek
nyakán lesz s meghajolnak előtted atyáidnak fiai. 9
Oroszlánkölyök Júda; zsákmányt ejtvén, felmentél, fiam!
Lehevert, lenyúgodott, mint a hím oroszlán, és mint
nőstény oroszlán; ki veri őt fel? 10 Nem múlik el Júdától
a fejedelmi bot, sem a vezéri pálcza térdei közűl; míg
eljő Siló, és a népek néki engednek. 11 Szőlőtőhöz
köti szamarát, és nemes venyigéhez szamara vemhét,
ruháját borban mossa, felöltőjét a szőlő vérében. 12
Bortól veresek szemei, tejtől fehérek fogai. 13 Zebulon

a tenger partjáig lakozik, azaz a hajók kikötőjéig s
határának széle Czídonig ér. 14 Izsakhár erős csontú
szamár, a karámok közt heverész. 15 S látja, hogy jó
a nyugalom és hogy a föld mily kies: teher alá hajtja
hátát, s robotoló szolgává lesz. 16 Dán ítéli az ő népét,
mint Izráel akármelyik nemzetsége. 17 Dán kígyó lesz
az úton, szarvaskígyó az ösvényen, mely a ló körmébe
harap, hogy lovagja hanyatt esik. 18 Szabadításodra
várok Uram! 19 Gád! had háborgatja; majd ő hág annak
sarkába. 20 Ásernek kenyere kövér, királyi csemegét
szolgáltat. 21 Nafthali, gyorslábú szarvas, az ő beszéde
kedves. 22 Termékeny fa József, termő ág a forrás
mellett, ágazata meghaladja a kőfalat. 23 Keserítik,
lövöldözik és üldözik a nyilazók: 24 De mereven marad
kézíve, feszülten keze karjai, Jákób Hatalmasának
kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kősziklájától. 25
Atyád Istenétől, a ki segéljen; a mindenhatótól, a ki
megáldjon, az ég áldásaival, onnan felülről, a mélység
áldásaival, mely alant terül, az emlők és anyaméh
áldásaival. 26 Atyád áldásai meghaladják az ős hegyek
áldásait, az örök halmok kiességeit. Szálljanak József
fejére, a testvérek közűl kiválasztatottnak koponyájára.
27 Benjámin ragadozó farkas: reggel ragadományt
eszik, este pedig zsákmányt oszt. 28 Mind ezek Izráel
nemzetségei, tizenketten, és ez az a mit mondott nékik
az ő atyjok, mikor őket megáldá; mindeniket tulajdon
áldásával áldá meg. 29 És parancsola nékik és monda:
Én az én népemhez takaríttatom, temessetek engem az
én atyáimhoz, ama barlangba, mely a Khitteus Efron
mezején van. 30 Abba a barlangba, mely Kanaán
földén Mamré átellenében Makpelahnak mezején van,
melyet megvett Ábrahám a mezővel együtt a Khitteus
Efrontól, temetésre való örökségül. 31 Oda temették
el Ábrahámot és Sárát az ő feleségét; oda temették
Izsákot és Rebekát az ő feleségét; s oda temettem el
Leát is. 32 Szerzemény e mező és a barlang, mely
abban van, a Khéth fiaitól. 33 És elvégezé Jákób a
mit fiainak parancsolt és fölszedé lábait az ágyra, és
kimúlék és az ő népéhez takaríttaték.

50 József pedig az ő atyja orczájára borúla és
siránkozék felette és csókolgatá őt. 2 És
megparancsolá József az ő szolgáinak, az orvosoknak,
hogy balzsamozzák be az ő atyját; és bebalzsamozák
az orvosok Izráelt. 3 Mikor negyven nap eltelék, mert
akkorra telnek be a bebalzsamozás napjai, siraták
őt az Égyiptombeliek hetven napig. 4 És elmúlának
az ő siratásának napjai, és szóla József a Faraó
házanépéhez, mondván: Ha kedves vagyok előttetek,
szóljatok kérlek a Faraónak, mondván: 5 Az én atyám
engem megesketett, mondván: Ímé én meghalok; az
én síromba, melyet Kanaán földén ástam magamnak,
oda temess el engem. Most hát kérlek, hadd menjek
el, és temessem el az én atyámat, azután visszatérek.
6 És monda a Faraó: Eredj el és temesd el a te
atyádat, a mint megesketett téged. 7 Elméne azért
József, hogy az ő atyját eltemesse, és vele együtt
felmenének mind a Faraó szolgái, az ő házának vénei és
Égyiptom földének minden vénei. 8 Józsefnek is egész
háznépe; és az ő bátyjai, és az ő atyjának háznépe; csak
gyermekeiket, juhaikat és barmaikat hagyták a Gósen
földén. 9 Felmenének annakfelette ő vele szekerek is
és lovagok, úgy hogy igen nagy sereg vala. 10 Mikor
eljutának Atád szérűjéhez, mely a Jordánon túl van,
nagy és keserves sírással sírának ott. József pedig
hét napig gyászolá az ő atyját. 11 És láták az ország
lakosai, a Kanaán népe azt a gyászt Atád szérűjénél, és
mondának: Keserves gyásza ez az Égyiptombelieknek.
Azért nevezék azt a helyet Ábel Miczrajimnak, mely
a Jordánon túl van. 12 Aképen cselekedének azért
Jákóbbal az ő fiai, a miképen megparancsolta vala
nékik. 13 Elvivék ugyanis őt az ő fiai Kanaán földére és
eltemeték őt a Makpelah mezőnek barlangjába, melyet
vett vala Ábrahám a mezővel együtt temetésre való
örökségnek a Khitteus Efrontól Mamrénak átellenében.
14 És visszatére József Égyiptomba, ő, és az ő atyjafiai,
és mind azok, kik vele fölmentek vala az ő atyjának
temetésére, minekutána eltemette az ő atyját. 15 A
mint láták József bátyjai, hogy az ő atyjok meghalt,
ezt mondják vala: Hátha gyűlölni fog minket József,
és visszaadja nékünk mindazt a gonoszt, a mit rajta
elkövettünk. 16 Izenetet küldének azért Józsefhez,
mondván: A te atyád megparancsolta nékünk az ő holta
előtt, mondván: 17 Így szóljatok Józsefhez: Kérünk
téged, bocsásd meg a te atyádfiainak vétkét és bűnöket,
mert gonoszul cselekedtek te ellened. Most azért
bocsásd meg azoknak vétkét, a kik a te atyád Istenét
szolgálják. József pedig sír vala, mikor ezt mondák
néki. 18 Járulának pedig ő hozzá az ő testvérei is, és
leborúlának előtte és mondának: Ímé mi a te szolgáid
vagyunk. 19 József pedig monda: Ne féljetek: avagy
Isten gyanánt vagyok-é én? 20 Ti gonoszt gondoltatok
én ellenem, de Isten azt jóra gondolta fordítani, hogy
cselekedjék úgy a mint ma, hogy sok nép életét
megtartsa. 21 Most annakokáért ne féljetek: Eltartalak
én titeket és a ti gyermekeiteket. És megvígasztalá
őket és szívökre beszéle. 22 József pedig Égyiptomban
lakozék; mind ő, mind az ő atyjának házanépe. És éle
József száz tíz esztendeig. 23 És látá József Efraimtól
harmad ízben való fiait. Manasse fiának Mákhirnak is
születtek József térdén gyermekei. 24 És monda József
az ő testvéreinek: Én meghalok, de Isten bizonnyal
meglátogat titeket és felvisz titeket e földről arra a földre,
melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és
Jákóbnak. 25 És megesketé József Izráel fiait, mondván:
Mikor az Isten titeket bizonnyal meglátogat, vigyétek fel
innen az én tetemeimet magatokkal. 26 És meghala

József száz tíz esztendős korában, és bebalzsamozák,
és koporsóba tevék Égyiptomban.

2 Mózes

1 Ezek pedig az Izráel fiainak nevei, a kik Jákóbbal
Égyiptomba menének; kiki az ő házanépével méne:
2 Rúben, Simeon, Lévi és Júda; **3** Izsakhár, Zebulon és
Benjámin; **4** Dán és Nafthali, Gád és Áser. **5** Mindazok
a lelkek pedig, a kik Jákób ágyékából származtak
vala, hetvenen valának. József pedig Égyiptomban
vala. **6** És meghala József és minden ő atyjafia és
az az egész nemzedék. **7** Izráel fiai pedig szaporák
valának, szaporodának és sokasodának és igen-igen
elhatalmazának, úgy hogy megtelék velök az ország.
8 Azonközben új király támada Égyiptomban, a ki
Józsefet nem ismerte vala. **9** És monda az ő népének:
Ímé az Izráel fiainak népe több, és hatalmasabb
nálunknál. **10** Nosza bánjunk okosan vele, hogy el
ne sokasodjék és az ne legyen, hogy ha háború
támad, ő is ellenségünkhöz adja magát és ellenünk
harczoljon és az országból kimenjen. **11** Rendelének
azért föléjök robotmestereket, hogy nehéz munkákkal
sanyargassák őket. És építe a Faraónak gabonatartó
városokat, Pithomot és Ramszeszt. **12** De minél inkább
sanyargatják vala őt, annál inkább sokasodik és annál
inkább terjeszkedik vala, s félnek vala az Izráel fiaitól.
13 Pedig kegyetlenűl dolgoztaták az égyiptomiak az
Izráel fiait. **14** És kemény munkával keseríték életöket,
sárcsinálással, téglavetéssel és mindenféle mezei
munkával, minden munkájokkal, melyeket kegyetlenűl
dolgoztatnak vala velök. **15** És szóla Égyiptom királya a
héber bábáknak, a kik közűl egyiknek Sifra, a másiknak
Puá vala neve. **16** És monda: Mikoron héber asszonyok
körűl bábálkodtok, nézzetek a szűlőszékre: ha fiú az,
azt öljétek meg, ha pedig leány az, hadd éljen. **17** De a
bábák félék az Istent és nem cselekedének úgy a mint
Égyiptom királya parancsolta vala nékik, hanem életben
hagyják vala a gyermekeket. **18** Hívatá annakokáért
Égyiptom királya a bábákat és monda nékik: Miért
míveltétek azt, hogy életben hagytátok a gyermekeket?
19 A bábák pedig mondának a Faraónak: Mert a héber
asszonyok nem olyanok, mint az Égyiptombeliek: mert
azok élet-erősek; minekelőtte a bába hozzájok eljutna,
már szűlnek. **20** Annakokáért jól tőn Isten a bábákkal,
a nép pedig sokasodék és igen elhatalmazék. **21** És
lőn, hogy mivel a bábák félék az Istent: megépíté az
ő házukat. **22** Parancsola azért a Faraó minden ő
népének, mondván: Minden fiút, a ki születik, vessetek
a folyóvízbe, a leányt pedig hagyjátok mind életben.

2 És elméne egy Lévi nemzetségéből való férfiú és
Lévi-leányt vőn feleségűl. **2** És fogada méhében az
asszony és fiat szűle; és látá, hogy szép az és rejtegeté
három hónapig. **3** De mikor tovább nem rejtegetheté,
szerze annak egy gyékény-ládácskát, és bekené azt
gyantával és szurokkal s belétevé a gyermeket és
letevé a folyóvíz szélén a sás közé. **4** Az ő nénje
pedig megáll vala távolról, hogy megtudja: mi történik
vele? **5** És aláméne a Faraó leánya, hogy megfürödjék
a folyóvízben, szolgálóleányai pedig járkálnak vala a
víz partján. És meglátá a ládácskát a sás között s
elküldé az ő szolgálóleányát és kihozatá azt. **6** És
kinyitá és látá a gyermeket; és ímé egy síró fiú. És
könyörűle rajta és monda: A héberek gyermekei közűl
való ez. **7** Az ő nénje pedig monda a Faraó leányának:
Elmenjek-é s hívjak-é egy szoptatós asszonyt a héber
asszonyok közűl, hogy szoptassa néked a gyermeket?
8 És a Faraó leánya monda néki: Eredj el. Elméne
azért a leányzó, és elhívá a gyermek anyját. **9** És
monda néki a Faraó leánya: Vidd el ezt a gyermeket és
szoptasd fel nékem, és én megadom a te jutalmadat.
És vevé az asszony a gyermeket és szoptatá azt.
10 És felnevekedék a gyermek, és vivé őt a Faraó
leányához, és fia gyanánt lőn annak, és nevezé nevét
Mózesnek, és mondá: Mert a vízből húztam ki őt. **11** Lőn
pedig azokban a napokban, mikor Mózes felnevekedék,
kiméne az ő atyjafiaihoz és látá az ő nehéz munkájokat
s látá, hogy egy Égyiptombeli férfi üt vala egy héber
férfit az ő atyjafiai közűl. **12** Mikor ide-oda tekinte és
látá hogy senki sincs, agyonüté az Égyiptombelit és
elrejté azt a homokba. **13** Másnap is kiméne és ímé
két héber férfi veszekedik vala. És monda annak a ki
bűnös vala: Miért vered a te atyádfiát? **14** Az pedig
monda: Kicsoda tett téged fő emberré és bíróvá mi
rajtunk? Talán engem is meg akarsz ölni, mint megöléd
az égyiptomit? Mózes pedig megfélemlék és monda:
Bizony kitudódott a dolog. **15** A Faraó is meghallá azt
a dolgot és Mózest halálra keresteti vala: de elfuta
Mózes a Faraó elől és lakozék Midián földén; leűle
pedig egy kútnál. **16** Midián papjának pedig hét leánya
vala, és oda menének és vizet húzának és tele merék
a válúkat, hogy megitassák atyjoknak juhait. **17** A
pásztorok is oda menének és elűzék őket. Mózes pedig
felkele és segítséggel lőn nékik és megitatá juhaikat.
18 Mikor atyjokhoz Réhuelhez menének, monda ez: Mi az
oka, hogy ma ilyen hamar megjöttetek? **19** Ők pedig
mondának: Egy égyiptombeli férfi oltalmaza minket a
pásztorok ellen, annakfelette vizet is húzott nékünk,
és megitatta a juhokat. **20** S monda leányainak: És
hol van ő? miért hagytátok ott azt a férfit? hívjátok el,
hogy egyék kenyeret. **21** És tetszék Mózesnek, hogy ott
maradjon e férfiúnál, és ez feleségül adá Mózesnek
az ő leányát, Czipporát. **22** És fiat szűle ez és nevezé
nevét Gersomnak, mert mondá: Jövevény voltam az
idegen földön. **23** És lőn ama hosszú idő alatt, meghala
az Égyiptom királya, Izráel fiai pedig fohászkodnak
vala a szolgaság miatt, és kiáltnak vala és feljuta a
szolgaság miatt való kiáltásuk Istenhez. **24** És meghallá

Isten az ő fohászkodásukat és megemlékezék Isten az
Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről.
25 És megtekinté Isten az Izráel fiait és gondja vala
rájok Istennek.

3 Mózes pedig őrzi vala az ő ipának, Jethrónak a
Midián papjának juhait és hajtá a juhokat a pusztán túl
és juta az Isten hegyéhez, Hórebhez. 2 És megjelenék
néki az Úr angyala tűznek lángjában egy csipkebokor
közepéből, és látá, hogy ímé a csipkebokor ég vala; de
a csipkebokor meg nem emésztetik vala. 3 S monda
Mózes: Oda megyek, hogy lássam e nagy csudát, miért
nem ég el a csipkebokor. 4 És látá az Úr, hogy oda
méne megnézni, és szólítá őt Isten a csipkebokorból,
mondván: Mózes, Mózes. Ez pedig monda: Ímhol
vagyok. 5 És monda: Ne jőjj ide közel, oldd le a te
saruidat lábaidról; mert a hely, a melyen állasz, szent
föld. 6 És monda: Én vagyok a te atyádnak Istene,
Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak
Istene. Mózes pedig elrejté az ő orczáját, mert fél vala
az Istenre tekinteni. 7 Az Úr pedig monda: Látván láttam
az én népemnek nyomorúságát, a mely Égyiptomban
vagyon és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való
kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. 8 Le is szállok,
hogy megszabadítsam őt az Égyiptombeliek kezéből
és felvigyem őt arról a földről, jó és tágas földre, téjjel
és mézzel folyó földre, a Kananeusok, Khitteusok,
Emoreusok, Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok
lakóhelyére. 9 Mivel hát ímé feljutott hozzám az
Izráel fiainak kiáltása és láttam is a nyomorgatást,
a melylyel nyomorgatják őket az Égyiptombeliek: 10
Most azért eredj, elküldelek téged a Faraóhoz és
hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Égyiptomból.
11 Mózes pedig monda az Istennek: Kicsoda vagyok
én, hogy elmenjek a Faraóhoz és kihozzam az Izráel
fiait Égyiptomból? 12 És felele: Én veled lészek! és
ez lesz a jele, hogy én küldöttelek téged, hogy mikor
kihozod a népet Égyiptomból, ezen a hegyen fogtok
szolgálni az Istennek. 13 Mózes pedig monda az
Istennek: Ímé én elmegyek az Izráel fiaihoz és ezt
mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti
hozzátok; ha azt mondják nékem: Mi a neve? mit
mondjak nékik? 14 És monda Isten Mózesnek: VAGYOK
A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz:
A VAGYOK küldött engem ti hozzátok. 15 És ismét
monda Isten Mózesnek: Így szólj az Izráel fiaihoz: Az
Úr, a ti atyáitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak
Istene és Jákóbnak Istene küldött engem ti hozzátok.
Ez az én nevem mind örökké és ez az én emlékezetem
nemzetségről nemzetségre. 16 Menj el és gyűjtsd egybe
az Izráel véneit és mondd ezt nékik: Az Úr, a ti atyáitok
Istene, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene
megjelent nékem, mondván: Megemlékeztem rólatok
és arról a mit elkövettek rajtatok Égyiptomban. 17 És
mondám: Kiviszlek titeket az égyiptomi nyomorúságból
a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok, Perizeusok,
Khivveusok és Jebuzeusok földére, téjjel és mézzel
folyó földre. 18 És ha hallgatnak szavadra, akkor elmégy
te és az Izráel vénei Égyiptom királyához, s így szóltok
néki: Az Úr, a héberek Istene megjelent nékünk; most
azért hadd menjünk három napi útra a pusztába, hogy
áldozzunk az Úrnak a mi Istenünknek. 19 Én pedig
tudom, hogy az égyiptomi király nem engedi meg
néktek, hogy elmenjetek, még erőhatalomra sem. 20
Kinyújtom azért az én kezemet és megverem Égyiptomot
mindenféle csudáimmal, melyeket véghez viszek benne;
így azután elbocsát titeket. 21 És kedvessé tészem e
népet az Égyiptombeliek előtt, és lészen, hogy mikor
kimentek, nem mentek üresen. 22 Kérjen azért minden
asszony az ő szomszédasszonyától és háza lakó
asszonyától ezüst edényeket és arany edényeket és
ruhákat; és rakjátok azokat fiaitokra és leányaitokra, s
így foszszátok ki Égyiptomot.

4 Felele Mózes és monda: De ők nem hisznek nékem
s nem hallgatnak szavamra, sőt azt mondják: nem
jelent meg néked az Úr. 2 Az Úr pedig monda néki:
Mi az a kezedben? S ő monda: Vesző. 3 Vesd azt –
úgymond – a földre. És veté azt a földre és lőn kígyóvá;
és Mózes elfutamodék előle. 4 Monda pedig az Úr
Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet és fogd meg a farkát! És
kinyújtá kezét és megragadá azt, és vesszővé lőn az ő
kezében. 5 Hogy elhigyjék, hogy megjelent néked az
Úr, az ő atyáik Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és
Jákób Istene. 6 És ismét monda néki az Úr: Nosza dugd
kebeledbe a kezed; és kebelébe dugá kezét és kihúzá:
ímé az ő keze poklos vala, olyan mint a hó. 7 És monda:
Dugd vissza kebeledbe a kezed: és visszadugá kezét
kebelébe és kivevé azt kebeléből és ímé ismét olyanná
lőn mint teste. 8 És ha úgy lenne, hogy nem hisznek
néked és nem hallgatnak az első jel szavára, majd
hisznek a második jel szavának. 9 És ha úgy lenne,
hogy ennek a két jelnek sem hisznek és nem hallgatnak
szavadra: akkor meríts vizet a folyóvízből és öntsd a
szárazra, és a víz, a mit a folyóvízből merítettél, vérré
lesz a szárazon. 10 És monda Mózes az Úrnak: Kérlek,
Uram, nem vagyok én ékesenszóló sem tegnaptól,
sem tegnap előttől fogva, sem azóta, hogy szólottál
a te szolgáddal; mert én nehéz ajkú és nehéz nyelvű
vagyok. 11 Az Úr pedig monda néki: Ki adott szájat az
embernek? Avagy ki tesz némává vagy siketté, vagy
látóvá vagy vakká? Nemde én, az Úr? 12 Most hát
eredj és én lészek a te száddal, és megtanítlak téged
arra, a mit beszélned kell. 13 Ő pedig monda: Kérlek,
Uram, csak küldd, a kit küldeni akarsz. 14 És felgerjede
az Úr haragja Mózes ellen és monda: Nemde atyádfia
néked a Lévi nemzetségből való Áron? Tudom, hogy ő
ékesenszóló és ímé ő ki is jő előtted s mihelyt meglát,

örvendezni fog az ő szívében. **15** Beszélj azért vele, és
add szájába a beszédeket, és én lészek a te száddal
és az ő szájával és megtanítlak titeket arra, a mit
cselekedjetek. **16** És ő beszél majd helyetted a néphez
és ő lesz néked száj gyanánt, te pedig leszesz néki Isten
gyanánt. **17** Ezt a vesszőt pedig vedd kezedbe, hogy
véghez vidd vele ama jeleket. **18** És méne Mózes és
visszatére az ő ipához Jethróhoz és monda néki: Hadd
menjek és térjek vissza az én atyámfiaihoz Égyiptomba,
hogy meglássam, ha élnek-e még? És monda Jethró
Mózesnek: Eredj el békességgel. **19** Az Úr pedig monda
Mózesnek Midiánban: Eredj, térj vissza Égyiptomba;
mert meghaltak mindazok a férfiak, a kik téged halálra
kerestek vala. **20** És felvevé Mózes az ő feleségét és
az ő fiait és felülteté őket a szamárra és visszatére
Égyiptom földére. Az Isten vesszejét pedig kezébe
vevé Mózes. **21** És monda az Úr Mózesnek: Mikor
elindulsz, hogy visszatérj Égyiptomba, meglásd, hogy
mindazokat a csudákat véghez vidd a Faraó előtt,
melyeket kezedbe adtam; én pedig megkeményítem az
ő szívét, és nem bocsátja el a népet. **22** Ezt mondd azért
a Faraónak: Így szólt az Úr: Elsőszülött fiam az Izráel.
23 Ha azt mondom néked: Bocsásd el az én fiamat,
hogy szolgáljon nékem és te vonakodol elbocsátani:
ímé én megölöm a te elsőszülött fiadat. **24** És lőn az
úton, egy szálláson, eleibe álla az Úr és meg akarja
vala őt ölni. **25** De Czippora egy éles követ veve és
lemetszé az ő fiának előbőrét és lába elé veté mondván:
Bizony, vérjegyesem vagy te nékem! **26** És békét hagya
néki. Akkor monda: Vérjegyes a körűlmetélkedésért.
27 Áronnak pedig monda az Úr: Eredj Mózes eleibe
a pusztába! És elméne és találkozék vele az Isten
hegyénél és megcsókolá őt. **28** Mózes pedig elbeszélé
Áronnak az Úr mindama szavait, melyekkel őt elküldötte
vala és mindazokat a jeleket, melyeket reá bízott vala.
29 És méne Mózes és Áron és egybegyűjték Izráel
fiainak minden véneit. **30** És elmondá Áron mindazokat
a beszédeket, melyeket mondott vala az Úr Mózesnek
és megcselekedé a jeleket a nép szemei előtt. **31** És hitt
a nép, és megértette, hogy meglátogatta az Úr Izráel
fiait és megtekintette nyomorúságukat. És meghajták
magokat és leborulának.

5 Annakutána pedig elmenének Mózes és Áron és
mondának a Faraónak: Ezt mondá az Úr, Izráelnek
Istene: Bocsásd el az én népemet, hogy ünnepet üljenek
nékem a pusztában. **2** A Faraó pedig mondá: Kicsoda
az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam
Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom
el Izráelt. **3** Ők pedig mondának: A héberek Istene
megjelent nékünk; hadd mehessünk hát háromnapi
útra a pusztába, hogy áldozhassunk az Úrnak a mi
Istenünknek, hogy meg ne verjen minket döghalállal
vagy fegyverrel. **4** Égyiptom királya pedig monda nékik:
Mózes és Áron! miért vonjátok el a népet az ő munkáitól?
menjetek dolgotokra. **5** Ezt is mondja vala a Faraó: Ímé
a föld népe most sok, és ti elhagyatjátok velök az ő
munkáikat. **6** Parancsolá azért a Faraó azon a napon
a nép sarczoltatóinak és felvigyázóinak, mondván: **7**
Ne adjatok többé polyvát a népnek a téglavetéshez
mint ennekelőtte; hadd menjenek el ők magok és
szedjenek magoknak polyvát. **8** De a tégla számát,
mennyit ennekelőtte csináltak, vessétek ki rájok; azt
le ne szállítsátok, mert restek ők és azért kiáltoznak,
mondván: Menjünk el, áldozzunk a mi Istenünknek. **9**
Nehezíttessék meg a szolgálat ezeken az embereken,
hogy azzal legyen dolguk és ne hajtsanak hazug szóra.
10 Kimenének azért a nép sarczoltatói és felvigyázói
és ezt mondák a népnek mondván: Ezt mondja a
Faraó: Nem adok néktek polyvát. **11** Menjetek magatok,
szedjetek magatoknak polyvát onnan, a hol találtok;
mert semmi sem szállíttatik le szolgálatotokból. **12** És
elszélede a nép egész Égyiptom földén, hogy tarlót
szedjen polyva helyett. **13** A sarczoltatók pedig szorítják
vala, mondván: Végezzétek el munkátokat, napjában
a napi munkát, mint akkor, a mikor polyva volt. **14** És
verettetének az Izráel fiai közül való felvigyázók, a kiket
a Faraó sarczoltatói rendeltek vala föléjök, mondván:
Miért nem végeztétek el a rátok vetett téglaszámot
sem tegnap, sem ma úgy, mint ennekelőtte? **15** És
elmenének az Izráel fiai közül való felvigyázók és
kiáltának a Faraóhoz, mondván: Miért cselekszel így a
te szolgáiddal? **16** Polyvát nem adnak a te szolgáidnak
és azt mondják nékünk: Csináljatok téglát! És ímé a
te szolgáid verettetnek, a te néped pedig vétkezik.
17 Az pedig monda: Restek vagytok, restek, azért
mondjátok: Menjünk el, áldozzunk az Úrnak! **18** Most
pedig menjetek, dolgozzatok, polyvát ugyan nem adnak
néktek, de a rátok vetett tégla-számot be kell adnotok.
19 Akkor látják vala Izráel fiainak felvigyázói, hogy
bajban vannak, mivel azt kell mondaniok: a tégla-
számot le ne szállítsátok; napjában a napi munka
meglegyen. **20** És mikor kijövének a Faraótól, szembe
találkozának Mózessel és Áronnal. **21** S mondának
nékik: Lásson meg titeket az Úr és ítéljen meg, kik rossz
hírbe kevertetek minket a Faraó előtt és az ő szolgái
előtt, fegyvert adván azok kezébe, hogy megöljenek
minket. **22** És visszaméne Mózes az Úrhoz és monda:
Uram, miért engedsz rosszul bánni ezzel a néppel! Miért
küldél engem ide? **23** Mert attól fogva, hogy bemenék
a Faraóhoz, hogy a te nevedben szóljak, rosszabbul
bánik e néppel; megszabadítani pedig nem szabadítád
meg a te népedet.

6 Az Úr pedig monda Mózesnek: Majd meglátod mit
cselekszem a Faraóval; mert hatalmas kéz miatt kell
őket elbocsátani és hatalmas kéz miatt űzi el őket az ő
földéről. **2** Az Isten pedig szóla Mózeshez és monda

néki: Én vagyok az Úr. 3 Ábrahámnak, Izsáknak és
Jákóbnak úgy jelentem meg mint mindenható Isten, de
az én Jehova nevemen nem voltam előttük ismeretes.
4 Szövetséget is kötöttem velek, hogy nékik adom a
Kanaán földét, az ő tartózkodásuk földét, a melyen
tartózkodjanak. 5 Fohászkodását is meghallottam az
Izráel fiainak a miatt, hogy az Égyiptombeliek szolgálatra
szorítják őket, megemlékeztem az én szövetségemről.
6 Annakokáért mondd meg az Izráel fiainak: Én vagyok
az Úr és kiviszlek titeket Égyiptom nehéz munkái
alól és megszabadítlak titeket az ő szolgálatjoktól és
megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy büntető
ítéletek által. 7 És népemmé fogadlak titeket s Istentekké
lészek néktek és megtudjátok, hogy én vagyok a ti
Uratok Istentek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom nehéz
munkái alól. 8 És béviszlek titeket a földre, a mely
felől esküre emeltem fel kezemet, hogy Ábrahámnak,
Izsáknak és Jákóbnak adom azt, és néktek adom azt
örökségül, én az Úr. 9 Eképen szóla Mózes az Izráel
fiaihoz; de nem hallgatának Mózesre, a kislelkűség
és a kemény szolgálat miatt. 10 Az Úr pedig szóla
Mózeshez mondván: 11 Eredj be, szólj a Faraónak,
Égyiptom királyának, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő
földéről. 12 Mózes pedig szóla az Úr előtt, mondván:
Ímé Izráel fiai nem hallgatnak reám, hogy hallgatna
hát reám a Faraó, holott én nehéz ajkú vagyok? 13
És szóla az Úr Mózeshez és Áronhoz és rendelé őket
Izráel fiaihoz és a Faraóhoz, Égyiptom királyához, hogy
hozzák ki az Izráel fiait Égyiptom földéről. 14 Ezek atyáik
házanépének fejei: Rúbennek, Izráel elsőszülöttének
fiai: Khanókh, Pallu, Kheczrón és Karmi. Ezek a Rúben
nemzetségei. 15 Simeon fiai pedig: Jemúél, Jámin,
Óhad, Jákin, Czohar és Saul, a kanaánbeli asszony
fiai. Ezek a Simeon nemzetségei. 16 Ezek pedig a
Lévi fiainak nevei az ő születésök szerint: Gersón,
Kehát és Merári. Lévi életének esztendei pedig: száz
harminczhét esztendő. 17 Gersón fiai: Libni, Simhi, az
ő nemzetségeik szerint. 18 Kehát fiai pedig: Amrám,
Jiczhár, Khebrón és Huzziél. Kehát életének esztendei
pedig: száz harminczhárom esztendő. 19 Merári fiai
pedig: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetségei az
ő születésök szerint. 20 Amrám pedig feleségűl vevé
magának Jókébedet, atyjának húgát s ez szűlé néki
Áront és Mózest. Amrám életének esztendei pedig száz
harminczhét esztendő. 21 Jiczhár fiai pedig: Kórákh,
Nefeg és Zikri. 22 Huzziél fiai pedig: Misáél, Elczáfán
és Szithri. 23 Áron pedig feleségűl vevé magának
Elisebát, Aminádáb leányát, Nakhsón húgát s ez szűlé
néki Nádábot, Abíhut, Eleázárt és Ithámárt. 24 Kórákh
fiai pedig: Asszir, Elkánáh és Abiászáf. Ezek a Kórákh
nemzetségei. 25 Eleázár pedig az Áron fia, a Putiél
leányai közűl vőn magának feleséget s ez szűlé néki
Fineást. Ezek a Léviták atyáinak fejei az ő nemzetségeik
szerint. 26 Ez Áron és Mózes, a kiknek mondá az
Úr: Hozzátok ki az Izráel fiait Égyiptom földéről, az ő
seregeik szerint. 27 Ők azok, a kik szóltak a Faraónak
Égyiptom királyának, hogy kihozhassák az Izráel fiait
Égyiptomból. Ez Mózes és Áron. 28 És lőn a mikor
szóla az Úr Mózesnek Égyiptom földén. 29 Így szóla
az Úr Mózesnek, mondván: Én vagyok az Úr: mondd
el a Faraónak Égyiptom királyának mindazt, a mit én
szólok néked. 30 Mózes pedig monda az Úr előtt: Ímé
én nehéz ajakú vagyok, hogy hallgatna reám a Faraó?

7 Az Úr pedig monda Mózesnek: Lásd, Istenévé
teszlek téged a Faraónak, Áron pedig, a te atyádfia,
szószólód lészen. 2 Te mondj el mindent, a mit néked
parancsolok; Áron pedig, a te atyádfia mondja meg a
Faraónak, hogy bocsássa el Izráel fiait az ő földéről. 3 Én
pedig megkeményítem a Faraó szívét és megsokasítom
az én jeleimet és csudáimat Égyiptom földén. 4 És a
Faraó nem hallgat reátok; akkor én kezemet Égyiptomra
vetem és kihozom az én seregeimet, az én népemet,
az Izráel fiait Égyiptom földéről nagy büntető ítéletek
által. 5 S megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok
az Úr, a mikor kinyujtándom kezemet Égyiptomra és
kihozándom az Izráel fiait ő közülök. 6 És cselekedék
Mózes és Áron, a mint parancsolta vala nékik az Úr;
úgy cselekedének. 7 Mózes pedig nyolczvan esztendős
és Áron nyolczvanhárom esztendős vala, a mikor
a Faraóval beszéltek. 8 És szóla az Úr Mózesnek
és Áronnak mondván: 9 Ha szól hozzátok a Faraó
mondván: tegyetek csudát; akkor mondd Áronnak: Vedd
a te vessződet és vesd a Faraó elé; kígyóvá lesz. 10
Beméne azért Mózes és Áron a Faraóhoz, és úgy
cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala; veté
Áron az ő vesszejét a Faraó elé és az ő szolgái elé,
és kígyóvá lőn. 11 És előhívá a Faraó is a bölcseket
és varázslókat, és azok is, Égyiptom írástudói, úgy
cselekedének az ő titkos mesterségökkel. 12 Elveté
ugyanis mindenik az ő vesszejét és kígyókká lőnek;
de az Áron vesszeje elnyelé azok vesszejét. 13 És
megkeményedék a Faraó szíve és nem hallgata reájok,
a mint megmondotta vala az Úr. 14 Az Úr pedig monda
Mózesnek: Kemény a Faraó szíve, nem akarja a népet
elbocsátani. 15 Eredj a Faraóhoz reggel; ímé ő kimegy
a vízhez, és állj eleibe a folyóvíz partján, és a vesszőt,
a mely kígyóvá változott vala, vedd kezedbe. 16 És
mondd néki: Az Úr, a héberek Istene küldött engem
hozzád, mondván: Bocsásd el az én népemet, hogy
szolgáljanak nékem a pusztában; de ímé mindez ideig
meg nem hallgattál. 17 Így szólt az Úr: Erről tudod meg,
hogy én vagyok az Úr: Ímé én megsujtom a vesszővel,
a mely kezemben van, a vizet, a mely a folyóban van,
és vérré változik. 18 És a hal, a mely a folyóvízben
van, meghal, a folyóvíz pedig megbüdösödik és irtózni

fognak az Égyiptombeliek vizet inni a folyóból. **19** Monda azért az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Vedd a te vessződet és nyujtsd ki kezedet Égyiptom vizeire; azoknak folyóvizeire, csatornáira, tavaira és minden vízfogóira, hogy vérré legyenek és vér legyen Égyiptom egész földén, mind a fa-, mind a kőedényekben. **20** Mózes és Áron pedig úgy cselekedének, a mint az Úr parancsolta vala. És felemelé a vesszőt és megsujtá a vizet, a mely a folyóban vala a Faraó előtt és az ő szolgái előtt, és mind vérré változék a víz, a mely a folyóban vala. **21** A hal pedig, a mely a folyóvízben vala, meghala, és megbüdösödék a folyóvíz, és nem ihatának az Égyiptombeliek a folyónak vizéből; és vér vala az egész Égyiptom földén. **22** De úgy cselekedének Égyiptom írástudói is az ő varázslásukkal, és kemény maradt a Faraó szíve és nem hallgata reájok; a mint az Úr megmondotta vala. **23** És elfordula a Faraó és haza méne és ezen sem indula meg az ő szíve. **24** Az Égyiptombeliek pedig mindnyájan ássák vala a folyóvíz mellékét vízért, hogy ihassanak; mert nem ihatják vala a folyó vizét. **25** És hét nap telék el, a mióta az Úr megsujtotta vala a folyóvizet.

8 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz és mondd néki: Azt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. **2** Ha pedig te el nem akarod bocsátani, ímé én egész határodat békákkal verem meg. **3** És a folyóvíz békáktól pozsog és felmennek és bemennek a te házadba és ágyasházadba és ágyadra és a te szolgáid házába és néped közé és a te kemenczéidbe és sütőteknőidbe. **4** És reád és népedre s minden te szolgáidra felmennek a békák. **5** És monda az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki kezedet a te vessződdel a folyóvizekre, csatornákra és a tavakra, és hozd fel a békákat Égyiptom földére. **6** És kinyujtá kezét Áron Égyiptom vizeire, és békák jövének fel és ellepék Égyiptom földét. **7** De az írástudók is úgy cselekedének az ő titkos mesterségökkel és felhozák a békákat Égyiptom földére. **8** És hívatá a Faraó Mózest és Áront és monda: Könyörögjetek az Úrnak, hogy távolítsa el rólam és az én népemről a békákat, és én elbocsátom a népet, hogy áldozzék az Úrnak. **9** Mózes pedig monda a Faraónak: Parancsolj velem: mikorra könyörögjek éretted és a te szolgáidért és a te népedért, hogy elpusztuljanak a békák tőled és házaidtól; és csak a folyóvízben maradjanak meg. **10** Felele a Faraó: Holnapra. És monda Mózes: A mint kívánod, hogy megtudd, hogy nincs hasonló a mi Urunkhoz Istenünkhöz. **11** És eltávoznak a békák tőled, meg a te házaidtól, szolgáidtól és a te népedtől; csak a folyóvízben maradnak meg. **12** És kiméne Mózes és Áron a Faraótól és kiálta Mózes az Úrhoz a békák felől, a melyeket a Faraóra bocsátott vala. **13** És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék és kiveszének a békák a házakból, udvarokból és mezőkről. **14** És rakásokba gyűjték azokat össze és a föld megbüszhödék. **15** S a mint látá a Faraó, hogy baja könnyebbűl, megkeményíté az ő szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta vala az Úr. **16** És szóla az Úr Mózesnek: Mondd Áronnak: Nyujtsd ki a te vessződet és sujtsd meg a föld porát, hogy tetvekké legyen egész Égyiptom földén. **17** És aképen cselekedének. Áron kinyujtá kezét az ő vesszejével és megsujtá a föld porát, és tetvek lőnek emberen és barmon; a föld minden pora tetvekké lőn egész Égyiptom földén. **18** És úgy cselekedének az írástudók is az ő varázslásukkal, hogy tetveket hozzanak elő, de nem teheték; és valának a tetvek emberen és barmon. **19** És mondák az írástudók a Faraónak: Az Isten ujja ez. De kemény maradt a Faraó szíve, és nem hallgata reájok; a mint mondotta vala az Úr. **20** Az Úr pedig monda Mózesnek: Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe; ímé kimegy a vizek felé, és mondd néki: Ezt mondja az Úr: Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem. **21** Mert ha el nem bocsátod az én népemet, ímé én bocsátok te reád, a te szolgáidra és a te népedre és a te házaidra ártalmas bogarakat, és megtelnek az Égyiptombeliek házai ártalmas bogarakkal és a föld is, a melyen ők vannak. **22** De különválasztom azon a napon a Gósen földét, a melyen az én népem lakik, hogy ne legyenek ott ártalmas bogarak, azért, hogy megtudd, hogy én vagyok az Úr ezen a földön. **23** És különbséget tészek az én népem között és a te néped között. Holnap lészen e jelenség. **24** És aképen cselekedék az Úr; jövének ugyanis ártalmas bogarak a Faraó házára és az ő szolgái házára, és egész Égyiptom földén pusztává lőn a föld az ártalmas bogarak miatt. **25** És hívatá a Faraó Mózest és Áront és monda: Menjetek, áldozzatok a ti Istenteknek ezen a földön. **26** Mózes pedig monda: Nincs rendén, hogy úgy cselekedjünk, hogy mi azt áldozzuk az Úrnak a mi Istenünknek, a mi utálatos az Égyiptombeliek előtt: ímé, ha azt áldozzuk az ő szemeik előtt, a mi az Égyiptombelieknek utálatos, nem köveznek-é meg minket? **27** Háromnapi járó földre megyünk a pusztába és úgy áldozunk a mi Urunknak Istenünknek, a mint megmondja nékünk. **28** És monda a Faraó: Én elbocsátlak titeket, hogy áldozzatok a ti Uratoknak Istenteknek a pusztában, csak nagyon messze ne távozzatok; imádkozzatok érettem. **29** Mózes pedig monda: Ímé én kimegyek te tőled és imádkozom az Úrhoz és eltávoznak az ártalmas bogarak a Faraótól és az ő szolgáitól és az ő népétől holnap; csak megint el ne ámítson a Faraó, hogy el ne bocsássa a népet áldozni az Úrnak. **30** És kiméne Mózes a Faraótól és imádkozék az Úrhoz. **31** És az Úr Mózes beszéde szerint cselekedék; s eltávozának az ártalmas bogarak a Faraótól, szolgáitól és népétől; egy sem marada. **32**

De a Faraó ezúttal is megkeményíté az ő szívét és nem
bocsátá el a népet.

9 És monda az Úr Mózesnek: Menj a Faraóhoz és
beszélj vele: Ezt mondja az Úr, a héberek Istene:
Bocsásd el az én népemet, hogy szolgáljanak nékem: **2**
Mert ha nem akarod elbocsátani és tovább is tartóztatod
őket: **3** Ímé az Úr keze lészen a te mezei barmaidon,
lovakon, szamarakon, tevéken, ökrökön és juhokon; igen
nagy döghalál. **4** De különbséget tesz az Úr az Izráel
barmai között és Égyiptom barmai között, és mindabból,
a mi Izráel fiaié, egy sem vész el. **5** Időt is hagya az Úr,
mondván: Holnap cselekszi az Úr ezt a dolgot a földön.
6 Meg is cselekedé az Úr ezt a dolgot másodnapon, és
elhulla Égyiptomnak minden barma, de az Izráel fiainak
barma közül egy sem hullott el. **7** El is külde a Faraó,
és ímé egy sem hullt vala el az Izráeliták barma közül:
de a Faraó szíve kemény maradt, és nem bocsátá el a
népet. **8** Az Úr pedig monda Mózesnek és Áronnak:
Vegyétek tele markaitokat kemenczehamuval, és szórja
azt Mózes az ég felé a Faraó szeme láttára. **9** Hogy
porrá legyen Égyiptomnak egész földén, s emberen és
barmon hólyagosan fakadó fekéllyé legyen Égyiptomnak
egész földén. **10** Vevének azért kemenczehamut és a
Faraó elé állának, és Mózes az ég felé szórá azt; és
lőn az emberen és barmon hólyagosan fakadó fekély.
11 És az írástudók nem állhatnak vala Mózes előtt a
fekély miatt; mert fekély vala az írástudókon s mind az
Égyiptombelieken. **12** De az Úr megkeményíté a Faraó
szívét, és nem hallgata reájok, a mint megmondotta
vala az Úr Mózesnek. **13** És monda az Úr Mózesnek:
Kelj fel reggel és állj a Faraó eleibe és mondd néki:
Ezt mondja az Úr, a héberek Istene: Bocsásd el az én
népemet, hogy szolgáljanak nékem. **14** Mert ezúttal
minden csapásomat reá bocsátom a te szívedre, a te
szolgáidra és a te népedre azért, hogy megtudd, hogy
nincs én hozzám hasonló az egész földön. **15** Mert ha
most kinyujtanám kezemet és megvernélek téged és a
te népedet döghalállal, akkor kivágattatnál a földről. **16**
Ámde azért tartottalak fenn tégedet, hogy megmutassam
néked az én hatalmamat, és hogy hirdessék az én
nevemet az egész földön. **17** Ha tovább is feltartóztatod
az én népemet és nem bocsátod el őket: **18** Ímé
holnap ilyenkor igen nagy jégesőt bocsátok, a melyhez
hasonló nem volt Égyiptomban az napságtól fogva
hogy fundáltatott, mind ez ideig. **19** Most annakokáért
küldj el, hajtasd be barmaidat és mindenedet, valamid
a mezőn van; minden ember és barom, a mely a
mezőn találtatik és házba nem hajtatik, – jégeső szakad
arra, és meghal. **20** A ki a Faraó szolgái közűl az Úr
beszédétől megfélemedék, szolgáit és barmait házakba
futtatá. **21** A ki pedig nem törődék az Úr beszédével,
szolgáit és barmát a mezőn hagyá. **22** Az Úr pedig
monda Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet az égre, hogy
legyen jégeső Égyiptom egész földén az emberre,
baromra és a mező minden fűvére, Égyiptom földén.
23 Kinyujtá azért Mózes az ő vesszejét az égre, az
Úr pedig mennydörgést támaszta és jégesőt, és tűz
szálla le a földre, és jégesőt bocsáta az Úr Égyiptom
földére. **24** És lőn jégeső, és a tűz egymást éré az
igen nagy jégeső közt, a melyhez hasonló nem volt
az egész Égyiptom földén, mióta nép lakja. **25** És
elveré a jégeső egész Égyiptom földén mindazt, a mi a
mezőn vala, embertől baromig; a mező minden fűvét
is elveré a jégeső és a mező minden fáját is egybe
rontá. **26** Csak a Gósen földén, hol Izráel fiai valának,
nem volt jégeső. **27** A Faraó pedig elkülde és hívatá
Mózest és Áront, és monda nékik: Vétkeztem ezúttal;
az Úr az igaz; én pedig és az én népem gonoszok
vagyunk. **28** Imádkozzatok az Úrhoz, hogy legyen elég
a mennydörgés és jégeső, és akkor elbocsátlak titeket
és nem maradtok tovább. **29** Mózes pedig monda néki:
Mihelyt kimegyek a városból, felemelem kezeimet az
Úrhoz; megszűnnek a mennydörgések és nem lesz
többé jégeső, hogy megtudd, hogy az Úré a föld. **30**
De tudom, hogy te és a te szolgáid még nem féltek az
Úr Istentől. **31** A len pedig és az árpa elvereték, mert
az árpa kalászos, a len pedig bimbós vala. **32** De a
búza és a tönköly nem vereték el, mert azok késeiek.
33 És kiméne Mózes a Faraótól a városból és felemelé
kezeit az Úrhoz, és megszűnének a mennydörgések s a
jégeső és eső sem ömlik vala a földre. **34** Amint látá a
Faraó, hogy megszűnék az eső, meg a jégeső és a
mennydörgés, ismét vétkezék és megkeményíté szívét
ő és az ő szolgái. **35** És kemény maradt a Faraó szíve,
és nem bocsátá el az Izráel fiait, a mint megmondotta
vala az Úr Mózes által.

10 És monda az Úr Mózesnek: Menj be a Faraóhoz,
mert én keményítettem meg az ő szívét és az
ő szolgáinak szívét, azért hogy ezeket az én jeleimet
megtegyem közöttök. **2** És azért, hogy elbeszéljed azt a
te fiadnak és fiad fiának hallatára, a mit Égyiptomban
cselekedtem, és jeleimet, a melyeket rajtok tettem, hogy
megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **3** És beméne Mózes
és Áron a Faraóhoz és mondának néki: Ezt mondja az
Úr, a héberek Istene: Meddig nem akarod még magadat
megalázni én előttem? Bocsásd el az én népemet, hogy
szolgáljanak nékem. **4** Mert ha te nem akarod az én
népemet elbocsátani, ímé én holnap sáskát hozok a te
határodra. **5** És elborítja a földnek színét, úgy hogy nem
lesz látható a föld, és megemészti a megmenekedett
maradékot, a mi megmaradt néktek a jégeső után, és
megemészt minden fát, mely néktek sarjadzik a mezőn.
6 És betöltik a te házaidat, és minden szolgáidnak házát
és minden Égyiptombelinek házát, a mit nem láttak
a te atyáid, sem a te atyáid atyjai, a mióta e földön
vannak mind e mai napig. És megfordula s kiméne a

Faraó elől. 7 A Faraó szolgái pedig mondának őnéki:
Meddig lesz még ez mi nékünk romlásunkra? Bocsásd
el azokat az embereket, hogy szolgáljanak az Úrnak
az ő Istenöknek. Még sem veszed-é eszedbe, hogy
elvész Égyiptom? 8 És visszahozák Mózest és Áront a
Faraóhoz s monda ez nékik: Menjetek el, szolgáljatok az
Úrnak a ti Istenteknek. Kik s kik azok, a kik elmennek? 9
Mózes pedig monda: A mi gyermekeinkkel és véneinkkel
megyünk, a mi fiainkkal és leányainkkal, juhainkkal
és barmainkkal megyünk, mert az Úrnak innepet kell
szentelnünk. 10 Monda azért nékik: Úgy legyen veletek
az Úr, a mint elbocsátlak titeket és gyermekeiteket!
Vigyázzatok, mert gonoszra igyekeztek. 11 Nem úgy!
menjetek el ti férfiak és szolgáljatok az Úrnak, mert ti
is ezt kívántátok. És elűzék őket a Faraó színe elől.
12 És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki a te kezedet
Égyiptom földére a sáskáért, hogy jőjjön fel Égyiptom
földére és emészsze meg a földnek minden fűvét;
mindazt a mit a jégeső meghagyott. 13 Kinyujtá azért
Mózes az ő vesszejét Égyiptom földére, és az Úr egész
nap és egész éjjel keleti szelet támaszta a földre. Mire
reggel lőn, a keleti szél felhozá a sáskát. 14 És feljöve a
sáska egész Égyiptom földére s nagy sokasággal szálla
le Égyiptom egész határára. Annak előtte sem volt olyan
sáska s ezután sem lesz olyan. 15 És elborítá az egész
föld színét, és a föld elsötétedék, és megemészté a
földnek minden fűvét és a fának minden gyümölcsét,
a mit a jégeső meghagyott vala, és semmi zöld sem
marada a fán, sem a mezőnek fűvén egész Égyiptom
földén. 16 Akkor a Faraó siete hívatni Mózest és Áront
és monda: Vétkeztem az Úr ellen, a ti Istenetek ellen és
ti ellenetek. 17 Most annakokáért bocsásd meg csak ez
egyszer az én vétkemet és imádkozzatok az Úrhoz a ti
Istentekhez, hogy csak ezt a halált fordítsa el én tőlem.
18 És kiméne a Faraó elől és imádkozék az Úrhoz. 19
És fordíta az Úr igen erős nyugoti szelet, és felkapá
a sáskát és veté azokat a veres tengerbe; egy sáska
sem marada egész Égyiptom határán. 20 De az Úr
megkeményíté a Faraó szívét, és nem bocsátá el az
Izráel fiait. 21 És monda az Úr Mózesnek: Nyujtsd ki a
te kezedet az ég felé, hogy legyen setétség Égyiptom
földén és pedig tapintható setétség. 22 És kinyujtá
Mózes az ő kezét az ég felé, és lőn sűrű setétség
egész Égyiptom földén három napig. 23 Nem látták
egymást, és senki sem kelt fel az ő helyéből három
napig; de Izráel minden fiának világosság vala az ő
lakhelyében. 24 Akkor hívatá a Faraó Mózest és monda:
Menjetek el, szolgáljatok az Úrnak, csak juhaitok és
barmaitok maradjanak; gyermekeitek is elmehetnek
véletek. 25 Mózes pedig monda: Sőt inkább néked
kell kezünkbe adnod véres áldozatra és égő-áldozatra
valókat, hogy megáldozzuk a mi Urunknak Istenünknek.
26 És velünk jőnek a mi barmaink is, egy körömnyi sem
marad el, mert azokból veszünk, hogy szolgáljunk a
mi Urunknak Istenünknek; magunk sem tudjuk, mivel
szolgálunk az Úrnak, míg oda nem jutunk. 27 De az
Úr megkeményíté a Faraó szívét, és nem akará őket
elbocsátani. 28 És monda néki a Faraó: Menj el előlem;
vigyázz magadra, hogy többé az én orczámat ne lásd;
mert a mely napon az én orczámat látod, meghalsz. 29
Mózes pedig monda: Helyesen szólál. Nem látom többé
a te orczádat.

11 Az Úr pedig monda Mózesnek: Még egy csapást
hozok a Faraóra és Égyiptomra; azután elbocsát
titeket innen; a mikor mindenestől elbocsát, űzve hajt el
titeket innen. 2 Szólj azért a népnek füle hallatára, hogy
kérjenek a férfi az ő férfitársától, az asszony pedig az ő
asszonytársától ezüst edényeket és arany edényeket. 3
Az Úr pedig kedvessé tevé a népet az Égyiptombeliek
előtt. A férfiú Mózes is igen nagy vala Égyiptom földén a
Faraó szolgái előtt és a nép előtt. 4 És monda Mózes:
Ezt mondja az Úr: Éjfél körűl kimegyek Égyiptomba.
5 És meghal Égyiptom földén minden elsőszülött, a
Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi székében
űl, a szolgálónak első szülöttéig, a ki malmot hajt; a
baromnak is minden első fajzása. 6 És nagy jajgatás
lesz egész Égyiptom földén, a melyhez hasonló nem
volt és hasonló nem lesz többé. 7 De Izráel fiai közűl
az eb sem ölti ki nyelvét senkire, az embertől kezdve
a baromig; hogy megtudjátok, hogy különbséget tett
az Úr Égyiptom között és Izráel között. 8 És mindezek
a te szolgáid lejönnek hozzám és leborulnak előttem,
mondván: Eredj ki te és mind a nép, a mely téged
követ, és csak azután megyek el. És nagy haraggal
méne ki a Faraó elől. 9 Az Úr pedig monda Mózesnek:
Azért nem hallgat reátok a Faraó, hogy az én csudáim
sokasodjanak meg Égyiptom földén. 10 Mózes pedig és
Áron mindezeket a csudákat megtevék a Faraó előtt; de
az Úr megkeményíté a Faraó szívét. És nem bocsátá el
Izráel fiait az ő földéről.

12 Szólott vala pedig az Úr Mózesnek és Áronnak
Égyiptom földén, mondván: 2 Ez a hónap legyen
néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az
esztendő hónapjai között. 3 Szóljatok Izráel egész
gyűlekezetének, mondván: E hónak tizedikén mindenki
vegyen magának egy bárányt az atyáknak háza szerint,
házanként egy bárányt. 4 Hogyha a háznép kevés a
bárányhoz, akkor a házához közel való szomszédjával
együtt vegyen a lelkek száma szerint; kit-kit ételéhez
képest számítsatok a bárányhoz. 5 A bárány ép, hím,
egy esztendős legyen; a juhok közűl vagy a kecskék
közűl vegyétek. 6 És legyen nálatok őrizet alatt e hónap
tizennegyedik napjáig, és ölje meg Izráel községének
egész gyülekezete estennen. 7 És vegyenek a vérből,
és azokban a házakban, a hol azt megeszik, hintsenek

a két ajtófélre és a szemöldökfára. **8** A húst pedig egyék
meg azon éjjel, tűzön sütve, kovásztalan kenyérrel és
keserű fűvekkel egyék meg azt. **9** Ne egyetek abból
nyersen, vagy vízben főtten, hanem tűzön sütve, a fejét,
lábszáraival és belsejével együtt. **10** És ne hagyjatok
belőle reggelre, vagy a mi megmarad belőle reggelre,
tűzzel égessétek meg. **11** És ilyen módon egyétek azt
meg: Derekaitokat felövezve, saruitok lábaitokon és
pálczáitok kezetekben, és nagy sietséggel egyétek azt;
mert az Úr páskhája az. **12** Mert általmégyek Égyiptom
földén ezen éjszakán és megölök minden elsőszülöttet
Égyiptom földén, az embertől kezdve a baromig, és
Égyiptom minden istene felett ítéletet tartok, én, az Úr.
13 És a vér jelül lesz néktek a házakon, a melyekben
ti lesztek, s meglátom a vért és elmegyek mellettetek
és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmetekre, mikor
megverem Égyiptom földét. **14** És legyen ez a nap néktek
emlékezetül, és innepnek szenteljétek azt az Úrnak
nemzetségről nemzetségre; örök rendtartás szerint
ünnepeljétek azt. **15** Hét napig egyetek kovásztalan
kenyeret; még az első napon takarítsátok el a kovászt
házaitokból, mert valaki kovászost ejéndik az első
naptól fogva a hetedik napig, az olyan lélek irtassék ki
Izráelből. **16** Az első napon pedig szent gyűléstek legyen
és a hetedik napon is szent gyűléstek legyen; azokon
semmi munkát ne tegyetek, egyedül csak a mi eledelére
való minden embernek, azt el lehet készítenetek.
17 Megtartsátok a kovásztalan kenyér innepét; mert
azon a napon hoztam ki a ti seregeiteket Égyiptom
földéről; tartsátok meg hát e napot nemzetségről
nemzetségre, örök rendtartás szerint. **18** Az első
hónapban, a hónapnak tizennegyedik napján estve
egyetek kovásztalan kenyeret, a hónap huszonegyedik
napjának estvéjéig. **19** Hét napon át ne találtassék
kovász a ti házaitokban; mert valaki kovászost ejéndik,
az a lélek kiirtatik Izráel gyülekezetéből, akár jövevény,
akár az ország szülöttje legyen. **20** Semmi kovászost ne
egyetek, minden lakóhelyeteken kovásztalan kenyeret
egyetek. **21** Előhívá tehát Mózes Izráel minden véneit
és monda nékik: Fogjatok és vegyetek magatoknak
bárányt családaitok szerint és öljétek meg a páskhát.
22 És vegyetek egy kötés izsópot és mártsátok a
vérbe, a mely az edényben van, és hintsétek meg a
szemöldökfát és a két ajtófelet abból a vérből, a mely
az edényben van; ti közűletek pedig senki se menjen
ki az ő házának ajtaján reggelig. **23** Mikor általmegy
az Úr, hogy megverje az Égyiptombelieket és meglátja
a vért a szemöldökfán és a két ajtófélen: elmegy az
Úr az ajtó mellett és nem engedi, hogy a pusztító
bemenjen öldökölni a ti házaitokba. **24** Megtartsátok
azért ezt a dolgot, rendtartás gyanánt, magadnak és
fiaidnak mindörökre. **25** És mikor bementek a földre,
melyet az Úr ád néktek, a mint megmondotta vala: akkor
tartsátok meg ezt a szertartást. **26** Mikor pedig a ti fiaitok
mondandják néktek: Micsoda ez a ti szertartástok? **27**
Akkor mondjátok: Páskha-áldozat ez az Úrnak, a ki
elment az Izráel fiainak házai mellett Égyiptomban,
mikor megverte az Égyiptombelieket, a mi házainkat
pedig megoltalmazta. És a nép meghajtá magát és
leborula. **28** És menének és úgy cselekedének az Izráel
fiai, a mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek és
Áronnak; úgy cselekedének. **29** Lőn pedig éjfélkor,
hogy megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptomnak
földén, a Faraónak elsőszülöttétől fogva, a ki az ő királyi
székiben űl vala, a tömlöczbeli fogolynak elsőszülöttéig
és a baromnak is minden első fajzását. **30** És fölkele
a Faraó azon az éjszakán és mind az ő szolgái és
egész Égyiptom, és lőn nagy jajgatás Égyiptomban;
mert egy ház sem vala, melyben halott ne lett volna. **31**
És hívatá Mózest és Áront éjszaka és monda: Keljetek
fel, menjetek ki az én népem közűl, mind ti, mind
Izráel fiai és menjetek, szolgáljatok az Úrnak, a mint
mondátok. **32** Juhaitokat is, barmaitokat is vegyétek, a
mint mondátok és menjetek el és áldjatok engem is.
33 És az Égyiptombeliek erősen rajta valának, hogy a
népet mentül hamarább kiküldhessék az országból; mert
azt mondják vala: mindnyájan meghalunk. **34** És a nép
az ő tésztáját, minekelőtte megkelt volna, sütőteknőivel
együtt ruhájába kötve, vállára veté. **35** Az Izráel fiai pedig
Mózes beszéde szerint cselekedének és kérének az
Égyiptombeliektől ezüst edényeket és arany edényeket,
meg ruhákat. **36** Az Úr pedig kedvessé tette vala a
népet az Égyiptombeliek előtt, hogy kérésökre hajlának
és kifoszták az Égyiptombelieket. **37** És elindulának
Izráel fiai Rameszeszből Szukhóthba, mintegy hatszáz
ezeren gyalog, csupán férfiak a gyermekeken kívül. **38**
Sok elegy nép is méne fel velök; juh is, szarvasmarha
is, felette sok barom. **39** És sütének a tésztából, melyet
Égyiptomból hoztak vala, kovásztalan pogácsákat,
mert meg nem kelhet vala, mivelhogy kiűzetének
Égyiptomból és nem késhetének s még eleséget sem
készítének magoknak. **40** Az Izráel fiainak lakása
pedig, a míg Égyiptomban laknak, négyszáz harmincz
esztendő vala. **41** És lőn a négyszáz harmincz esztendő
végén, lőn pedig ugyanazon napon, hogy az Úrnak
minden serege kijöve Égyiptomnak földéről. **42** Az Úr
tiszteletére rendelt éjszaka ez, a melyen kihozta őket
Égyiptom földéről; az Úr tiszteletére rendelt éjszaka
Izráel minden fiai előtt nemzetségről nemzetségre. **43**
És monda az Úr Mózesnek és Áronnak: Ez a Páskha
rendtartása: Egy idegen származású se egyék abból.
44 Akárkinek is pénzen vett szolgája akkor egyék abból,
ha körűlmetélted. **45** A zsellér és a béres ne egyék
abból. **46** Egy házban egyék meg; a házból ki ne
vígy a húsból, és csontot se törjetek össze abban.
47 Izráel egész gyülekezete készítse azt. **48** És ha

jövevény tartózkodik nálad, és páskhát akarna készíteni az Úrnak: metéltessék körűl minden férfia, és úgy foghat annak készítéséhez, és legyen olyan, mint az országnak szülötte. Egy körűlmetéletlen se egyék abból. **49** Egy törvénye legyen az ott születettnek és a jövevénynek, a ki közöttetek tartózkodik. **50** És Izráel fiai mindnyájan megcselekedék; a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek és Áronnak, úgy cselekedének. **51** Ugyanazon napon hozá ki az Úr az Izráel fiait Égyiptomnak földéről, az ő seregeik szerint.

13 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Nékem szentelj minden elsőszülöttet, valami megnyitja az ő anyjának méhét az Izráel fiai között, akár ember, akár barom, enyim legyen az. **3** És monda Mózes a népnek: Megemlékezzél e napról, melyen kijöttetek Égyiptomból, a szolgálatnak házából; mert hatalmas kézzel hozott ki onnan titeket az Úr; azért ne egyetek kovászost. **4** Ma mentek ki, az Abib hónapban. **5** És ha majd bevisz téged az Úr a Kananeusok, meg Khittheusok, meg Emoreusok, meg Khivveusok és Jebuzeusok földére, melyről megesküdött a ti atyáitoknak, hogy néked adja azt a téjjel és mézzel folyó földet: akkor ebben a hónapban végezd ezt a szertartást. **6** Hét napon át kovásztalan kenyeret egyél, a hetedik napon pedig innepet ülj az Úrnak. **7** Kovásztalan kenyeret egyél hét napon át, és ne láttassék nálad kovászos kenyér, se kovász ne láttassék a te egész határodban. **8** És add tudtára a te fiadnak azon a napon, mondván: Ez a miatt van, a mit az Úr cselekedett velem, mikor kijövék Égyiptomból. **9** És legyen az néked jel gyanánt a te kezeden és emlékezetül a te szemeid előtt azért, hogy az Úr törvénye a te szádban legyen, mert hatalmas kézzel hozott ki téged az Úr Égyiptomból. **10** Tartsd meg azért ezt a rendelést annak idejében esztendőről esztendőre. **11** Ha pedig beviénd téged az Úr a Kananeusok földére, a miképen megesküdött néked és a te atyáidnak, és azt néked adándja: **12** Az Úrnak ajánld fel akkor mindazt, a mi az ő anyjának méhét megnyitja, a baromnak is, a mi néked lesz, minden méhnyitó fajzását; a hímek az Úré. **13** De a szamárnak minden első fajzását báránynyal váltsd meg; ha pedig meg nem váltod, szegd meg a nyakát. Az embernek is minden elsőszülöttét megváltsd a te fiaid közül. **14** És ha egykor a te fiad téged megkérdez, mondván: Micsoda ez? akkor mondd néki: Hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból, a szolgálatnak házából. **15** És lőn, mikor a Faraó megátalkodottan vonakodék minket elbocsátani: megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptom földén, az ember elsőszülöttétől a barom első fajzásáig; azért áldozok én az Úrnak minden hímet, mely anyja méhét megnyitja, és megváltom az én fiaimnak minden elsőszülöttét. **16** Legyen azért jel gyanánt a te kezeden és homlokkötő gyanánt a te szemeid előtt, mert hatalmas kézzel hozott ki minket az Úr Égyiptomból. **17** És lőn, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten: Netalán mást gondol a nép, ha harczot lát, és visszatér Égyiptomba. **18** Kerülő úton vezeté azért Isten a népet, a veres tenger pusztájának útján; és fölfegyverkezve jövének ki Izráel fiai Égyiptom földéről. **19** És Mózes elvivé magával a József tetemeit is, mert megesketvén megeskette vala Izráel fiait, mondván: Meglátogatván meglátogat titeket az Isten, akkor az én tetemeimet felvigyétek innen magatokkal. **20** És elindulának Szukhótból és táborba szállának Ethámban, a puszta szélén. **21** Az Úr pedig megy vala előttök nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nékik, hogy éjjel és nappal mehessenek. **22** Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől.

14 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj az Izráel fiainak, hogy forduljanak vissza és üssenek tábort Pi-Hahiróth előtt, Migdol között és a tenger között, Baál-Czefón előtt; ezzel átellenben üssetek tábort a tenger mellett. **3** Majd azt gondolja a Faraó az Izráel fiai felől: Eltévelyedtek ezek e földön; körülfogta őket a puszta. **4** Én pedig megkeményítem a Faraó szívét, és űzőbe veszi őket, hogy megdicsőíttessem a Faraó által és minden ő serege által és megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr. És úgy cselekedének. **5** És hírül vivék az égyiptomi királynak, hogy elfutott a nép, és megváltozék a Faraónak és az ő szolgáinak szíve a nép iránt és mondának: Mit cselekedtünk, hogy elbocsátottuk Izráelt a mi szolgálatunkból! **6** Befogata tehát szekerébe és maga mellé vevé az ő népét. **7** És vőn hatszáz válogatott szekeret és Égyiptom minden egyéb szekerét és hárman-hárman valának mindeniken. **8** És megkeményíté az Úr a Faraónak, az égyiptomi királynak szivét, hogy űzőbe vegye az Izráel fiait; Izráel fiai pedig mennek vala nagy hatalommal. **9** És az Égyiptombeliek utánok nyomulának és elérék őket a tenger mellett, a hol táboroznak vala, a Faraónak minden lova, szekere, meg lovasai és serege Pi-Hahiróth mellett, Baál-Czefón előtt. **10** A mint közeledék a Faraó, Izráel fiai felemelék szemeiket, és ímé az Égyiptombeliek nyomukban vannak. És nagyon megfélemlének s az Úrhoz kiáltának az Izráel fiai. **11** És mondának Mózesnek: Hát nincsenek-é Égyiptomban sírok, hogy ide a pusztába hoztál minket meghalni? Mit cselekedél velünk, hogy kihoztál minket Égyiptomból? **12** Nem ez volt-é a szó, a mit szóltunk vala hozzád Égyiptomban, mondván: Hagyj békét nékünk, hadd szolgáljunk az Égyiptombelieknek, mert jobb volt volna szolgálnunk az Égyiptombelieknek, hogynem mint a pusztában halnunk meg. **13** Mózes pedig monda a

népnek: Ne féljetek, megálljatok! és nézzétek az Úr
szabadítását, a melyet ma cselekszik veletek; mert a
mely Égyiptombelieket ma láttok, azokat soha többé
nem látjátok. 14 Az Úr hadakozik ti érettetek; ti pedig
veszteg legyetek. 15 És monda az Úr Mózesnek: Mit
kiáltasz hozzám? Szólj Izráel fiainak, hogy induljanak
el. 16 Te pedig emeld fel a te pálczádat és nyújtsd ki
kezedet a tengerre és válaszd azt kétfelé, hogy Izráel
fiai szárazon menjenek át a tenger közepén. 17 Én
pedig ímé megkeményítem az Égyiptombeliek szívét,
hogy bemenjenek utánok, és megdicsőíttetem a Faraó
által és az ő egész serege által, szekerei és lovasai által.
18 És megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az
Úr, ha majd megdicsőíttetem a Faraó által, az ő szekerei
és lovasai által. 19 Elindula azért az Istennek Angyala,
a ki jár vala az Izráel tábora előtt, és méne mögéjök;
a felhőoszlop is elindula előlök s mögéjök álla. 20 És
oda méne az Égyiptombeliek tábora és az Izráel tábora
közé; így lőn a felhő és a setétség: az éjszakát pedig
megvilágosítja vala. És egész éjszaka nem közelítettek
egymáshoz. 21 És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre,
az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtá a
tengert és szárazzá tevé a tengert, és kétfelé válának a
vizek. 22 És szárazon menének az Izráel fiai a tenger
közepébe, a vizek pedig kőfal gyanánt valának nékik
jobbkezök és balkezök felől. 23 Az Égyiptombeliek pedig
utánok nyomulának és bemenének a Faraó minden
lovai, szekerei és lovasai a tenger közepébe. 24 És lőn
hajnalkor, rátekinte az Úr az Égyiptombeliek táborára a
tűz- és felhő-oszlopból és megzavará az Égyiptombeliek
táborát. 25 És megállítá szekereik kerekeit és nehezen
vonszoltatá azokat. És mondának az Égyiptombeliek:
Fussunk az Izráel elől, mert az Úr hadakozik érettök
Égyiptom ellen. 26 És szóla az Úr Mózesnek: Nyújtsd
ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térjenek vissza az
Égyiptombeliekre, az ő szekereikre s lovasaikra. 27
És kinyújtá Mózes az ő kezét a tengerre, és reggel
felé visszatére a tenger az ő előbbi állapotjára; az
Égyiptombeliek pedig eleibe futnak vala, és az Úr
beleveszté az égyiptomiakat a tenger közepébe. 28
Visszatérének tehát a vizek és elboríták a szekereket
és a lovasokat, a Faraónak minden seregét, melyek
utánok bementek vala a tengerbe; egy sem marada
meg közülök. 29 De Izráel fiai szárazon menének át a
tenger közepén; a vizek pedig kőfal gyanánt valának
nékik jobb- és balkezök felől. 30 És megszabadítá az Úr
azon a napon Izráelt az Égyiptombeliek kezéből; és látá
Izráel a megholt Égyiptombelieket a tenger partján. 31
És látá Izráel azt a nagy dolgot, a melyet cselekedék az
Úr Égyiptomban: félé azért a nép az Urat és hívének az
Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.

15 Akkor éneklé Mózes és az Izráel fiai ezt az
éneket az Úrnak, és szólának mondván: Éneklek
az Úrnak, mert fenséges ő, lovat lovasával tengerbe
vetett. 2 Erősségem az Úr és énekem, szabadítómmá
lőn nekem; ez az én Istenem, őt dicsérem, atyámnak
Istene, őt magasztalom. 3 Vitéz harczos az Úr; az
ő neve Jehova. 4 A Faraónak szekereit és seregét
tengerbe vetette, s válogatott harczosai belefúltak a
veres tengerbe. 5 Elborították őket a hullámok, kő
módjára merültek a mélységbe. 6 Jobbod, Uram, erő által
dicsőül, jobbod, Uram, ellenséget összetör. 7 Fenséged
nagyságával zúzod össze támadóid, kibocsátod haragod
s megemészti az őket mint tarlót. 8 Orrod lehelletétől
feltorlódtak a vizek. És a futó habok fal módjára
megálltak; a mélységes vizek megmerevültek a tenger
szívében. 9 Az ellenség monda: Űzöm, utólérem őket,
zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtok. Kardomat
kirántom, s kiirtja őket karom. 10 Leheltél lehelleteddel
s tenger borítá be őket: elmerültek, mint az ólom a
nagy vizekben. 11 Kicsoda az istenek közt olyan, mint
te Uram? Kicsoda olyan, mint te, szentséggel dicső,
félelemmel dícsérendő és csudatévő? 12 Kinyújtottad
jobbkezedet, és elnyelé őket a föld. 13 Kegyelmeddel
vezérled te megváltott népedet, hatalmaddal viszed
be te szent lakóhelyedre. 14 Meghallják ezt a népek
és megrendülnek; Filisztea lakóit reszketés fogja el.
15 Akkor megháborodának Edom fejedelmei, Moáb
hatalmasait rettegés szállja meg, elcsügged a Kanaán
egész lakossága. 16 Félelem és aggodalom lepi meg
őket; karod hatalmától elnémulnak mint a kő, míg átvonul
néped, Uram! Míg átvonul a nép, a te szerzeményed. 17
Beviszed s megtelepíted őket örökséged hegyén, melyet
Uram, lakhelyűl magadnak készítél, szentségedbe Uram,
melyet kezed építe. 18 Az Úr uralkodik mind örökkön
örökké. 19 Mert bémenének a Faraó lovai, szekereivel
és lovasaival együtt a tengerbe, és az Úr visszafordítá
reájok a tenger vizét; Izráel fiai pedig szárazon jártak
a tenger közepén. 20 Akkor Miriám prófétaasszony,
Áronnak nénje dobot vőn kezébe, és kimenének utánna
mind az asszonyok dobokkal és tánczolva. 21 És felele
nékik Miriám: Énekeljetek az Úrnak, mert fenséges ő,
lovat lovasával tengerbe vetett. 22 Ennekutánna elindítá
Mózes az Izráelt a veres tengertől, és menének Súr
puszta felé; három napig menének a pusztában és nem
találának vizet. 23 És eljutának Márába, de nem ihatják
vala a vizet Márában, mivelhogy keserű vala. Azért is
nevezék nevét Márának. 24 És zúgolódik vala a nép
Mózes ellen, mondván: Mit igyunk? 25 Ez pedig az
Úrhoz kiálta, és mutata néki az Úr egy fát és beveté azt
a vízbe, és a víz megédesedék. Ott ada néki rendtartást
és törvényt és ott megkísérté. 26 És monda: Ha a te
Uradnak Istenednek szavára hűségesen hallgatsz és
azt cselekeszed, a mi kedves az ő szemei előtt és
figyelmezel az ő parancsolataira és megtartod minden
rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek

közül, a melyeket Égyiptomra bocsátottam, mert én
vagyok az Úr, a te gyógyítód. 27 És jutának Élimbe,
és ott tizenkét forrás vala és hetven pálmafa; és tábort
ütének ott a vizek mellett.

16 És elindulának Élimből és érkezék Izráel fiainak
egész gyülekezete a Szin pusztájába, mely Élim
között és Sinai között van, a második hónapnak
tizenötödik napján, Égyiptom földéről való kijövetelök
után. 2 És zúgolódék Izráel fiainak egész gyülekezete
Mózes és Áron ellen a pusztában. 3 S mondának
nékik Izráel fiai: Bár megholtunk volna az Úr keze
által Égyiptom földén, a mikor a húsos fazék mellett
ülünk vala, a mikor jól lakhatunk vala kenyérrel; mert
azért hoztatok ki minket ebbe a pusztába, hogy mind e
sokaságot éhséggel öljétek meg. 4 És monda az Úr
Mózesnek: Ímé én esőképen bocsátok néktek kenyeret
az égből; menjen ki azért a nép és szedjen naponként
arra a napra valót, hogy megkísértsem: akar-é az
én törvényem szerint járni, vagy nem? 5 A hatodik
napon pedig úgy lesz, hogy mikor elkészítik a mit
bevisznek, az kétannyi lesz, mint a mennyit naponként
szedegettek. 6 És monda Mózes és Áron Izráel minden
fiainak: Estve megtudjátok, hogy az Úr hozott ki titeket
Égyiptom földéről; 7 Reggel pedig meglátjátok az
Úr dicsőségét; mert meghallotta a ti zúgolódástokat
az Úr ellen. De mik vagyunk mi, hogy mi ellenünk
zúgolódtok? 8 És monda Mózes: Estve húst ád az
Úr ennetek, reggel pedig kenyeret, hogy jól lakjatok;
mert hallotta az Úr a ti zúgolódástokat, melylyel ellene
zúgolódtatok. De mik vagyunk mi? Nem mi ellenünk
van a ti zúgolódástok, hanem az Úr ellen. 9 Áronnak
pedig monda Mózes: Mondd meg az Izráel fiai egész
gyülekezetének: Járuljatok az Úr elé; mert meghallotta a
ti zúgolódástokat. 10 És lőn, mikor beszéle Áron az Izráel
fiai egész gyülekezetének, a puszta felé fordulának,
és ímé az Úr dicsősége megjelenék a felhőben. 11 És
szóla az Úr Mózesnek, mondván: 12 Hallottam az Izráel
fiainak zúgolódását, szólj nékik mondván: Estennen húst
esztek, reggel pedig kenyérrel laktok jól és megtudjátok,
hogy én vagyok az Úr a ti Istentek. 13 És lőn, hogy
estve fürjek jövének fel és ellepék a tábort, reggel
pedig harmatszállás lőn a tábor körül. 14 Mikor pedig
a harmatszállás megszűnék, ímé a pusztának színén
apró gömbölyegek valának, aprók mint a dara a földön.
15 A mint megláták az Izráel fiai, mondának egymásnak:
Mán ez! mert nem tudják vala mi az. Mózes pedig
monda nékik: Ez az a kenyér, melyet az Úr adott néktek
eledelül. 16 Az Úr parancsolata pedig ez: Szedjen
abból kiki a mennyit megehetik; fejenként egy ómert,
a hozzátok tartozók száma szerint szedjen kiki azok
részére, a kik az ő sátorában vannak. 17 És aképen
cselekedének az Izráel fiai és szedének ki többet, ki
kevesebbet. 18 Azután megmérik vala ómerrel, és annak
a ki többet szedett, nem vala fölöslege, és annak, a ki
kevesebbet szedett, nem vala fogyatkozása: kiki annyit
szedett, a mennyit megehetik vala. 19 Azt is mondá
nékik Mózes: Senki ne hagyjon abból reggelre. 20 De
nem hallgatának Mózesre, mert némelyek hagyának
abból reggelre; és megférgesedék s megbüszhödék.
Mózes pedig megharagudék reájok. 21 Szedék pedig
azt reggelenként, kiki a mennyit megehetik vala, mert ha
a nap felmelegedett, elolvad vala. 22 A hatodik napon
pedig két annyi kenyeret szednek vala, két ómerrel
egyre-egyre. Eljövének pedig a gyülekezet fejedelmei
mindnyájan és tudtára adták azt Mózesnek. 23 Ő
pedig monda nékik: Ez az, a mit az Úr mondott: A
holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat;
a mit sütni akartok, süssétek meg, és a mit főzni
akartok, főzzétek meg; a mi pedig megmarad, azt mind
tegyétek el magatoknak reggelre. 24 És eltevék azt
reggelre, a szerint a mint Mózes parancsolta vala, és
nem büszhödék meg s féreg sem vala benne. 25 És
monda Mózes: Ma egyétek azt meg, mert ma az Úrnak
szombatja van; ma nem találjátok azt a mezőn. 26 Hat
napon szedjétek azt, de a hetedik napon szombat van,
akkor nem lesz. 27 És lőn hetednapon: kimenének
a nép közül, hogy szedjenek, de nem találának. 28
És monda az Úr Mózesnek: Meddig nem akarjátok
megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet? 29
Lássátok meg! az Úr adta néktek a szombatot; azért ád ő
néktek hatodnapon két napra való kenyeret. Maradjatok
veszteg, kiki a maga helyén; senki se menjen ki az ő
helyéből a hetedik napon. 30 És nyugoszik vala a nép a
hetedik napon. 31 Az Izráel háza pedig Mánnak nevezé
azt; olyan vala az mint a kóriándrom magva, fehér; és
íze, mint a mézes pogácsáé. 32 És monda Mózes: Ezt
parancsolja az Úr: Egy teljes ómernyit tartsatok meg
abból maradékaitok számára, hogy lássák a kenyeret, a
mellyel éltettelek titeket a pusztában, mikor kihoztalak
titeket Égyiptom földéről. 33 Áronnak pedig monda
Mózes: Végy egy edényt és tégy bele egy teljes ómer
Mánt és tedd azt az Úr eleibe, hogy megtartassék
maradékaitok számára. 34 A mint parancsolta vala az
Úr Mózesnek, eltevé azt Áron a bizonyságtétel ládája
elé, hogy megtartassék. 35 Az Izráel fiai pedig negyven
esztendőn át evék a Mánt, míg lakó földre jutának; Mánt
evének mind addig, míg a Kanaán földének határához
jutának. 36 Az ómer pedig az éfának tizedrésze.

17 És elindula Izráel fiainak egész gyülekezete a
Szin pusztájából, az Úr rendeléséhez képest az ő
útjok rendje szerint és tábort ütének Refidimben. De a
népnek nem vala inni való vize. 2 Verseng vala azért a
nép Mózessel és mondák: Adjatok nékünk vizet, hogy
igyunk. És monda nékik Mózes: Miért versengtek én
velem? Miért kísértitek az Urat? 3 És szomjúhozik
vala ott a nép a vízre és zúgolódék a nép Mózes

ellen és monda: Miért hoztál ki minket Égyiptomból?
hogy szomjúsággal ölj meg minket, gyermekeinket és
barmainkat? 4 Mózes pedig az Úrhoz kiálta mondván:
Mit cselekedjem ezzel a néppel? Kevés hijja, hogy meg
nem köveznek engemet. 5 És az Úr monda Mózesnek:
Eredj el a nép előtt és végy magad mellé Izráel vénei
közűl; pálczádat is, melylyel a folyót megsujtottad, vedd
kezedbe és indulj el. 6 Ímé én oda állok te elődbe
a sziklára a Hóreben, és te sujts a sziklára, és víz
jő ki abból, hogy igyék a nép. És úgy cselekedék
Mózes Izráel vénei szeme láttára. 7 És nevezé annak a
helynek nevét Masszának és Méribának, Izráel fiainak
versengéséért, és mert kísértették az Urat, mondván:
Vajjon köztünk van-é az Úr vagy nincsen? 8 Eljöve
pedig Amálek és hadakozék Izráel ellen Refidimben. 9
És monda Mózes Józsuénak: Válaszsz nékünk férfiakat
és menj el, ütközzél meg Amálekkel. Holnap én a halom
tetejére állok és az Isten pálczája kezemben lesz. 10
És úgy cselekedék Józsué a mint mondotta vala néki
Mózes, megütközék Amálekkel: Mózes, Áron és Húr
pedig felmenének a halom tetejére. 11 És lőn, mikor
Mózes felemelé kezét, Izráel győz vala; mikor pedig
leereszté kezét, Amálek győz vala. 12 Mikor azért
Mózes kezei elnehezedének, követ hozának és alája
tevék, hogy arra űljön; Áron pedig és Húr tartják vala
az ő kezeit, egy felől az egyik, más felől a másik, és
felemelve maradának kezei a nap lementéig. 13 Józsué
pedig leveré Amáleket és az ő népét fegyver élivel. 14
És monda az Úr Mózesnek: Írd meg ezt emlékezetül
könyvbe és add tudtára Józsuénak, hogy mindenestől
eltörlöm Amálek emlékezetét az ég alól. 15 És építe
Mózes oltárt és nevezé nevét Jehova-Niszszi-nek. 16
És monda: Megesküdött az Úr, hogy harcza lesz az
Úrnak Amálek ellen nemzetségről nemzetségre.

18 És meghallá Jethró, Midián papja, Mózes ipa,
mindazt a mit Isten Mózessel és Izráellel az ő
népével cselekedett vala, hogy kihozta az Úr Izráelt
Égyiptomból. 2 És felvevé Jethró, a Mózes ipa Czipporát,
a Mózes feleségét – miután haza bocsátotta őt – 3 És
az ő két fiát is, a kik közűl az egyiknek neve Gersom,
mert azt mondotta vala: Bujdosó valék az idegen földön;
4 A másiknak neve pedig Eliézer; mert: Az én atyám
Istene segítségül volt nékem és megszabadított engem
a Faraó fegyverétől. 5 Eljuta tehát Jethró, a Mózes
ipa, az ő fiaival és feleségével Mózeshez a pusztába,
a hol ő táborozott vala az Isten hegye mellett. 6 És
megizené Mózesnek: Én Jethró a te ipad megyek te
hozzád a te feleségeddel és az ő két fia is ő vele. 7
Kiméne azért Mózes az ő ipa eleibe és meghajtá magát
és megcsókolá őt; és megkérdék egymást állapotuk
felől és bemenének a sátorba. 8 És elbeszélé Mózes
az ő ipának mind azt, a mit az Úr a Faraóval és az
Égyiptombeliekkel cselekedett vala Izráelért; mindazt a
sok bajt, a melyek útközben érték vala őket, és mimódon
szabadította meg őket az Úr. 9 És örvendeze Jethró
mindazon a jón, a mit az Úr az Izráellel cselekedett vala,
hogy megszabadítá őt az Égyiptombeliek kezéből. 10 És
monda Jethró: Áldott legyen az Úr, a ki megszabadított
titeket az Égyiptombeliek kezéből és a Faraó kezéből; a
ki megszabadította a népet az Égyiptombeliek keze alól.
11 Most tudom már, hogy nagyobb az Úr minden istennél;
mert az lett vesztökre, a mivel ellenök vétkeztek. 12 És
Jethró, a Mózes ipa égőáldozattal és véresáldozattal
áldozék az Istennek; Áron pedig és Izráel minden vénei
jövének, hogy kenyeret egyenek a Mózes ipával Isten
előtt. 13 És lőn másod napon, leűle Mózes törvényt tenni
a népnek; a nép pedig áll vala Mózes előtt reggeltől
estig. 14 S a mikor látja vala Mózes ipa mind azt, a mit
ő a néppel cselekedék, monda: Mi dolog az, a mit te a
néppel cselekszel; miért űlsz te egymagad, mind az
egész nép pedig előtted áll reggeltől estig? 15 És monda
Mózes az ő ipának: Mert a nép Isten akaratát tudakolni
jön hozzám; 16 Ha ügyök-bajok van, én hozzám jőnek
és törvényt teszek az ember között és felebarátja között
és tudtára adom az Isten végezéseit és törvényeit.
17 Mózes ipa pedig monda néki: Nem jó az, a mit te
cselekszel. 18 Felettébb kifáradsz te is, ez a nép is,
a mely veled van; mert erőd felett való dolog ez, nem
végezheted azt egymagad. 19 Most azért hallgass az én
szavamra, tanácsot adok néked és az Isten veled lesz.
Te légy a népnek szószólója az Isten előtt, és te vidd az
ügyeket Isten eleibe. 20 És tanítsd őket a rendeletekre
és törvényekre és add tudtokra az útat, a melyen járniok
kell és a tenni valót, a melyet tenniök kell. 21 És szemelj
ki magad az egész nép közűl derék, istenfélő férfiakat,
igazságos férfiakat, a kik gyűlölik a haszonlesést és
tedd közöttük előljárókká, ezeredesekké, századosokká,
ötvenedesekké és tizedesekké. 22 Ezek tegyenek
ítéletet a népnek minden időben, úgy hogy minden
nagyobb ügyet te elődbe hozzanak, minden csekélyebb
dologban pedig ők ítéljenek; így könnyítve lesz rajtad,
ha azt veled együtt hordozzák. 23 Ha ezt cselekszed
és az Isten is parancsolja néked: megállhatsz és az
egész nép is helyére jut békességben. 24 És hallgata
Mózes az ő ipa szavára és mindazt megtevé, a mit
mondott vala. 25 És választa Mózes az egész Izráelből
derék férfiakat és a nép fejeivé tevé őket, ezeredesekké,
századosokká, ötvenedesekké, és tizedesekké. 26 És
ítélik vala a népet minden időben; a nehéz dolgokat
Mózes elé viszik vala, minden kisebb dologban pedig ők
ítélnek vala. 27 És elbocsátá Mózes az ő ipát, és ez
elméne hazájába.

19 A harmadik hónapban azután hogy kijöttek vala
Izráel fiai Égyiptom földéről, azon a napon
érkezének a Sinai pusztába. 2 Refidimből elindulván,

érkezének a Sinai pusztába és táborba szállának
a pusztában; a hegygyel átellenben szálla pedig
ott táborba az Izráel. 3 Mózes pedig felméne az
Istenhez, és szóla hozzá az Úr a hegyről, mondván:
Ezt mondd a Jákób házanépének és ezt add tudtára
az Izráel fiainak. 4 Ti láttátok, a mit Égyiptommal
cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon
és magamhoz bocsátottalak titeket. 5 Mostan azért ha
figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én
szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép
közt az enyéim; mert enyim az egész föld. 6 És lesztek
ti nékem papok birodalma és szent nép. Ezek azok az
ígék, melyeket el kell mondanod Izráel fiainak. 7 Elméne
azért Mózes és egybehívá a nép véneit és eleikbe adá
mindazokat a beszédeket, melyeket parancsolt vala néki
az Úr. 8 És az egész nép egy akarattal felele és monda:
Valamit rendelt az Úr, mind megteszszük. És megvivé
Mózes az Úrnak a nép beszédét. 9 És monda az Úr
Mózesnek: Ímé én hozzád megyek a felhő homályában,
hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higyjenek
néked mindörökké. És elmondá Mózes az Úrnak a nép
beszédét. 10 Az Úr pedig monda Mózesnek: Eredj el
a néphez és szenteld meg őket ma, meg holnap és
hogy mossák ki az ő ruháikat; 11 És legyenek készek
harmadnapra; mert harmadnapon leszáll az Úr az egész
nép szeme láttára a Sinai hegyre. 12 És vess határt a
népnek köröskörűl, mondván: Vigyázzatok magatokra,
hogy a hegyre fel ne menjetek s még a szélét se
érintsétek; mindaz, a mi a hegyet érinti, halállal haljon
meg. 13 Ne érintse azt kéz, hanem kővel köveztessék
meg, vagy nyillal nyilaztassék le; akár barom, akár
ember, ne éljen. Mikor a kürt hosszan hangzik, akkor
felmehetnek a hegyre. 14 Leszálla azért Mózes a hegyről
a néphez, és megszentelé a népet, és megmosák az
ő ruháikat. 15 És monda a népnek: Legyetek készen
harmadnapra; asszonyhoz ne közelítsetek. 16 És lőn
harmadnapon virradatkor, mennydörgések, villámlások
és sűrű felhő lőn a hegyen és igen erős kürtzengés;
és megréműle mind az egész táborbeli nép. 17 És
kivezeté Mózes a népet a táborból az Isten eleibe és
megállának a hegy alatt. 18 Az egész Sinai hegy pedig
füstölög vala, mivelhogy leszállott arra az Úr tűzben és
felmegy vala annak füstje, mint a kemenczének füstje;
és az egész hegy nagyon reng vala. 19 És a kürt szava
mindinkább erősödik vala; Mózes beszél vala és az
Isten felel vala néki hangosan. 20 Leszálla tehát az Úr a
Sinai hegyre, a hegy tetejére, és felhívá az Úr Mózest a
hegy tetejére, Mózes pedig felméne. 21 És monda az Úr
Mózesnek: Menj alá, intsd meg a népet, hogy ne törjön
előre az Urat látni, mert közűlök sokan elhullanak. 22 És
a papok is, a kik az Úr eleibe járulnak, szenteljék meg
magokat, hogy reájok ne rontson az Úr. 23 Mózes pedig
monda az Úrnak: Nem jöhet fel a nép a Sinai hegyre,
mert te magad intettél minket, mondván: Vess határt a
hegy körűl, és szenteld meg azt. 24 De az Úr monda
néki: Eredj, menj alá, és jőjj fel te és Áron is veled; de
a papok és a nép ne törjenek előre, hogy feljőjjenek
az Úrhoz; hogy reájok ne rontson. 25 Aláméne azért
Mózes a néphez, és megmondá nékik.

20 És szólá Isten mindezeket az igéket, mondván:
2 Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak
téged Égyiptomnak földéről, a szolgálat házából. 3
Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem. 4 Ne
csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót
azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alant
a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak.
5 Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr a te
Istened, féltőn-szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem
az atyák vétkét a fiakban, harmad és negyediziglen, a
kik engem gyűlölnek. 6 De irgalmasságot cselekszem
ezeriziglen azokkal, a kik engem szeretnek, és az én
parancsolatimat megtartják. 7 Az Úrnak a te Istenednek
nevét hiába fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr
büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi. 8
Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed
azt. 9 Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden
dolgodat; 10 De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek
szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad,
se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod,
se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van; 11 Mert
hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert
és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig
megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját,
és megszentelé azt. 12 Tiszteld atyádat és anyádat,
hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te
Istened ád te néked. 13 Ne ölj. 14 Ne paráználkodjál.
15 Ne lopj. 16 Ne tégy a te felebarátod ellen hamis
tanúbizonyságot. 17 Ne kívánd a te felebarátodnak
házát. Ne kívánd a te felebarátodnak feleségét, se
szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát,
és semmit, a mi a te felebarátodé. 18 Az egész nép
pedig látja vala a mennydörgéseket, a villámlásokat,
a kürt zengését és a hegy füstölgését. És látja vala a
nép, és megrémüle, és hátrább álla. 19 És mondának
Mózesnek: Te beszélj velünk, és mi hallgatunk; de az
Isten ne beszéljen velünk, hogy meg ne haljunk. 20
Mózes pedig monda a népnek: Ne féljetek; mert azért
jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az
ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek. 21
Távol álla azért a nép, Mózes pedig közelebb méne
a felhőhöz, melyben az Isten vala. 22 És monda az
Úr Mózesnek: Ezt mondd az Izráel fiainak: Magatok
láttátok, hogy az égből beszéltem veletek. 23 Ne
csináljatok én mellém ezüst isteneket, és arany isteneket
se csináljatok magatoknak. 24 Földből csinálj nékem
oltárt, és azon áldozd a te égő- és hálaáldozatodat,

juhaidat és ökreidet. Valamely helyen akarom, hogy az
én nevemről megemlékezzetek, elmegyek tehozzád és
megáldalak téged. 25 Ha pedig kövekből csinálsz nékem
oltárt, ne építsd azt faragott kőből: mert a mint faragó
vasadat rávetetted, megfertőztetted azt. 26 Lépcsőkön
se menj fel az én oltáromhoz, hogy a te szemérmed fel
ne fedeztessék azon.

21 Ezek pedig azok a rendeletek, a melyeket eleikbe
kell terjesztened: 2 Ha héber szolgát vásárolsz, hat
esztendeig szolgáljon, a hetedikben pedig szabaduljon
fel ingyen. 3 Ha egyedűl jött, egyedűl menjen el; ha
feleséges ember, menjen el vele a felesége is. 4 Ha az
ő ura adott néki feleséget, és ez fiakat vagy leányokat
szűlt néki: az asszony, gyermekeivel együtt legyen az ő
uráé; ő pedig egyedűl menjen el. 5 De ha a szolga azt
mondaná: Szeretem az én uramat, az én feleségemet és
fiaimat, nem akarok felszabadulni: 6 Akkor vigye őt az ő
ura a bírák elé, és állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófélhez,
és az ő ura fúrja által az ő fülét árral; és szolgálja őt
mindörökké. 7 És ha valaki az ő leányát szolgálóul adja
el, ne úgy menjen el, mint a szolgák mennek. 8 Ha nem
tetszik az ő urának, hogy eljegyezze őt magának, akkor
váltassa ki; arra, hogy idegen népnek eladja, nincs
hatalma, mivel hűtelen volt hozzá. 9 Ha pedig a fiának
jegyzi el őt: a leányok törvénye szerint cselekedjék vele.
10 Ha mást vesz magának: ennek ételét, ruházatát és
házasságbeli igazát alább ne szállítsa. 11 Ha ezt a
hármat nem cselekszi vele: akkor menjen az el ingyen,
fizetés nélkűl. 12 A ki úgy megver valakit, hogy meghal,
halállal lakoljon. 13 De ha nem leselkedett, hanem
Isten ejtette kezébe: úgy helyet rendelek néked, a
hova meneküljön. 14 Ha pedig valaki szándékosan tör
felebarátja ellen, hogy azt orvúl megölje, oltáromtól is
elvidd azt a halálra. 15 A ki megveri az ő atyját vagy
anyját, halállal lakoljon. 16 A ki embert lop, és eladja
azt, vagy kezében kapják, halállal lakoljon. 17 A ki
szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon.
18 És ha férfiak összevesznek, és megüti valaki az
ő felebarátját kővel vagy öklével, és nem hal meg,
hanem ágyba esik: 19 Ha felkél, és mankóján kinn
jár: ne legyen büntetve az, a ki megütötte; csupán
fekvéséért fizessen és gyógyíttassa meg. 20 Ha pedig
valaki úgy üti meg szolgáját vagy szolgálóját bottal,
hogy az meghal keze alatt, büntettessék meg. 21 De
ha egy vagy két nap életben marad, ne büntettessék
meg, mert pénze ára az. 22 Ha férfiak veszekednek
és meglöknek valamely terhes asszonyt, úgy hogy idő
előtt szűl, de egyéb veszedelem nem történik: bírságot
fizessen a szerint, a mint az asszony férje azt reá kiveti,
de bírák előtt fizessen. 23 De ha veszedelem történik:
akkor életért életet adj. 24 Szemet szemért, fogat fogért,
kezet kézért, lábat lábért; 25 Égetést égetésért, sebet
sebért, kéket kékért. 26 Ha valaki az ő szolgájának
szemét, vagy szolgálójának szemét úgy üti meg, hogy
elpusztul, bocsássa azt szabadon az ő szeméért. 27 Ha
pedig szolgájának fogát, vagy szolgálójának fogát üti ki,
bocsássa azt szabadon az ő fogáért. 28 Ha férfit vagy
asszonyt öklel meg egy ökör, úgy hogy meghal: kővel
követtessék meg az ökör, és húsát meg ne egyék; de
az ökörnek ura ártatlan. 29 De ha az ökör azelőtt is
öklelős volt, és annak urát megintették, és még sem
őrizte azt, és férfit vagy asszonyt ölt meg: az ökör
követtessék meg, és az ura is halállal lakoljon. 30 Ha
pénzváltságot vetnek reá, fizessen lelke váltságáért
annyit, a mennyit reá kivetnek. 31 Akár fiút ökleljen meg,
akár leányt ökleljen meg: e szerint a rendelet szerint
kell cselekedni. 32 Ha szolgát öklel meg az ökör vagy
szolgálót: adassék azok urának harmincz ezüst siklus,
az ökör pedig követtessék meg. 33 Ha pedig valaki
vermet nyit meg, vagy ha valaki vermet ás, és nem fedi
azt be, és ökör vagy szamár esik bele: 34 A verem
ura fizessen; pénzül térítse meg azok urának, a hulla
pedig legyen az övé. 35 És ha valakinek ökre megdöfi
az ő felebarátja ökrét, úgy hogy az elpusztul: adják el
az eleven ökröt, és az árát osszák meg, és a hullát is
osszák el. 36 Vagy ha tudták, hogy az ökör már azelőtt
öklelős volt, és nem őrizte azt annak ura: fizessen ökröt
az ökörért, a hulla pedig az övé legyen.

22 Ha valaki ökröt vagy bárányt lop, és levágja vagy
eladja azt: öt barmot fizessen egy ökörért, és
négy juhot egy bárányért. 2 Ha ház-fölverésen kapják a
tolvajt, és úgy megverik, hogy meghal, nincs vérbűn
miatta. 3 Ha reá sütött a nap, vérbűn van miatta:
fizessen; ha nincs néki: adassék el tolvajságáért. 4 Ha
elevenen kapják kezében a lopott jószágot, akár ökör,
akár szamár, akár juh: két annyit fizessen érette. 5
Ha valaki mezőt vagy szőlőt étet le, úgy hogy barmát
elereszti, és az a más mezején legel: mezejének javából
és szőlőjének javából fizesse meg a kárt. 6 Ha tűz
támad, és tövisbe kap, és megég az asztag, vagy a
lábon álló gabona, vagy a mező: fizesse meg a kárt, a
ki a tüzet gyujtotta. 7 Ha valaki pénzt vagy edényeket
ád felebarátjának megőrzés végett, és ellopják annak
a férfiúnak házából: ha megtalálják a tolvajt, fizessen
kétannyit. 8 Ha nem találják meg a tolvajt, a ház urát
vigyék a bírák eleibe: hogy nem nyújtotta-é ki kezét az
ő felebarátja vagyonára. 9 Akármi bűn dolgában, akár
ökör, akár szamár, akár juh, akár ruha, akármi elveszett
jószág az, a miről azt mondja: ez az; mindkettőjük
ügye a bírák eleibe menjen, és a kit a bírák bűnösnek
mondanak, fizessen két annyit az ő felebarátjának. 10
Ha valaki szamarat, vagy ökröt, vagy bárányt, vagy
akármiféle barmot ád az ő felebarátja gondviselése
alá, és az elhull, vagy megsérül, vagy elhajtatik, úgy
hogy senki sem látta: 11 Az Úrra való esküvés legyen
kettejök közt, hogy nem nyújtotta-é ki kezét felebarátja

vagyonára; és ezt fogadja el annak ura, és az semmit
se fizessen. 12 Ha pedig ellopták tőle: megfizesse az
urának. 13 Ha széttépetett, hozza el azt bizonyságul; a
széttépettet nem fizeti meg. 14 Ha pedig valaki kölcsön
kér az ő felebarátjától, és az megsérül vagy elhull
urának távollétében: fizesse meg a kárt. 15 Ha ura
vele van, nem fizet; ha bérbe adatott, bérébe megy.
16 Ha valaki hajadont csábít el, a ki nincs eljegyezve,
és vele hál: jegyajándékkal jegyezze azt el magának
feleségül. 17 Ha annak atyja nem akarja azt néki adni:
annyi pénzt adjon, a mennyi a hajadonok jegyajándéka.
18 Varázsló asszonyt ne hagyj életben. 19 A ki barommal
közösül, halállal lakoljon. 20 A ki isteneknek áldozik, nem
csupán az Úrnak, megölettessék. 21 A jövevényen ne
hatalmaskodjál, és ne nyomorgasd azt, mert jövevények
voltatok Égyiptom földén. 22 Egy özvegyet vagy árvát
se nyomorítsatok meg. 23 Ha nyomorgatod azt, és
hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. 24 És
felgerjed haragom, és megöllek titeket fegyverrel, és a
ti feleségeitek özvegyekké lésznek, a ti fiaitok pedig
árvákká. 25 Ha pénzt adsz kölcsön az én népemnek, a
szegénynek a ki veled van; ne légy hozzá olyan, mint
a hitelező; ne vessetek reá uzsorát. 26 Ha zálogba
veszed a te felebarátod felső ruháját: naplemente
előtt visszaadd azt néki: 27 Mert egyetlen takarója,
testének ruhája az: miben háljon? Bizony, ha én hozzám
kiált, meghallgatom; mert én irgalmas vagyok. 28
A bírákat ne szidalmazd, és néped fejedelmét ne
átkozd. 29 Gabonáddal és boroddal ne késlekedjél; fiaid
elsőszülöttét nékem add. 30 Hasonlóképen cselekedjél
ökröddel, juhoddal; hét napig legyen az ő anyjával, a
nyolczadik napon nékem add azt. 31 És szent emberek
legyetek én előttem; a mezőn széttépett húst meg ne
egyétek; az ebnek vessétek azt.

23 Hazug hírt ne hordj; ne fogj kezet a gonoszszal,
hogy hamis tanú ne légy. 2 Ne indulj a sokaság
után a gonoszra, és peres ügyben ne vallj a sokasággal
tartva, annak elfordítására. 3 Szegénynek se kedvezz
az ő peres ügyében. 4 Ha előltalálod ellenséged eltévedt
ökrét vagy szamarát: hajtsd vissza néki. 5 Ha látod,
hogy annak a szamara, a ki téged gyűlöl, a teher alatt
fekszik, vigyázz, rajta ne hagyd; oldd le azt ő vele
együtt. 6 A te szegényednek igazságát el ne fordítsd az
ő perében. 7 A hazug beszédtől távol tartsd magad,
és az ártatlant s az igazat meg ne öld; mert én nem
adok igazat a gonosznak. 8 Ajándékot el ne végy: mert
az ajándék megvakítja a szemeseket, és elfordítja az
igazak ügyét. 9 A jövevényt ne nyomorgasd; hiszen
ti ismeritek a jövevény életét, mivelhogy jövevények
voltatok Égyiptom földén. 10 Hat esztendeig vesd be a te
földedet és takard be annak termését; 11 A hetedikben
pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyék meg
a te néped szegényei; a mi pedig ezektől megmarad,
egye meg a mezei vad. E képen cselekedjél szőlőddel
és olajfáddal is. 12 Hat napon át végezd dolgaidat, a
hetedik napon pedig nyúgodjál, hogy nyúgodjék a te
ökröd és szamarad, és megpihenjen a te szolgálód
fia és a jövevény. 13 Mindazt, a mit néktek mondtam,
megtartsátok, és idegen istenek nevét ne emlegessétek;
ne hallassék az a te szádból. 14 Háromszor szentelj
nékem innepet esztendőnként. 15 A kovásztalan kenyér
innepét tartsd meg; hét nap egyél kovásztalan kenyeret,
a mint megparancsoltam néked, az Abib hónap ideje
alatt; mert akkor jöttél ki Égyiptomból: és üres kézzel
senki se jelenjék meg színem előtt. 16 És az aratás
innepét, munkád zsengéjét, a melyet elvetettél a mezőn;
és a takarodás innepét az esztendő végén, a mikor
termésedet betakarítod a mezőről. 17 Esztendőnként
háromszor jelenjék meg minden férfiad az Úr Isten
színe előtt. 18 Ne ontsd ki az én áldozatom vérét
kovászos kenyér mellett, és ünnepi áldozatom kövére
meg ne maradjon reggelig. 19 A te földed zsengéjének
elsejét vidd el a te Uradnak Istenednek házába. Ne
főzd meg a gödölyét az ő anyjának tejében. 20 Ímé
én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrízzen
téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, a
melyet elkészítettem. 21 Vigyázz magadra előtte, és
hallgass az ő szavára; meg ne bosszantsd őt, mert nem
szenvedi el a ti gonoszságaitokat; mert az én nevem
van ő benne. 22 Mert ha hallgatándasz az ő szavára;
és mindazt megcselekedénded, a mit mondok: akkor
ellensége lészek a te ellenségeidnek, és szorongatom
a te szorongatóidat. 23 Mert az én Angyalom te
előtted megyen és beviszen téged az Emoreusok,
Khitteusok, Perizeusok, Kananeusok, Khivveusok és
Jebuzeusok közé, és kiirtom azokat. 24 Ne imádd
azoknak isteneit és ne tiszteld azokat, és ne cselekedjél
az ő cselekedeteik szerint; hanem inkább döntögesd le
azokat és tördeld össze bálványaikat. 25 És szolgáljátok
az Urat a ti Istenteket, akkor megáldja a te kenyeredet
és vizedet; és eltávolítom ti közűletek a nyavalyát. 26
El sem vetél, meddő sem lesz a te földeden semmi;
napjaid számát teljessé teszem. 27 Az én rettentésemet
bocsátom el előtted, és minden népet megrettentek, a
mely közé mégy, és minden ellenségedet elfutamtatom
előtted. 28 Darazsat is bocsátok el előtted, és kiűzi
előled a Khivveust, Kananeust és Khitteust. 29 De
nem egy esztendőben űzöm őt ki előled, hogy a föld
pusztává ne legyen, és meg ne sokasodjék ellened a
mezei vad. 30 Lassan-lassan űzöm őt ki előled, míg
megszaporodol és bírhatod a földet. 31 És határodat
a veres tengertől a Filiszteusok tengeréig vetem, és
a pusztától fogva a folyóvízig: mert kezeitekbe adom
annak a földnek lakosait, és kiűzöd azokat előled. 32 Ne
köss szövetséget se azokkal, se az ő isteneikkel. 33 Ne

lakjanak a te földeden, hogy bűnbe ne ejtsenek téged
ellenem: mert ha az ő isteneiket szolgálnád, vesztedre
lenne az néked.

24 És monda Mózesnek: Jőjj fel az Úrhoz te és
Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül
hetvenen, és hajtsátok meg magatokat előtte távolról. **2**
És csak Mózes közeledjék az Úrhoz, amazok pedig
ne közeledjenek, és a nép se jőjjön fel vele. **3** Elméne
azért Mózes, és elbeszélé a népnek az Úr minden
beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig
egyező szóval felele, mondván: Mindazokat a dolgokat,
a melyeket az Úr parancsolt, megcselekeszszük. **4**
Mózes pedig felírá az Úrnak minden beszédét, és felkele
reggel és oltárt építe a hegy alatt, és tizenkét oszlopot,
az Izráel tizenkét nemzetsége szerint. **5** Azután elküldé
az Izráel fiainak ifjait, és áldozának égő áldozatokat,
és hálaáldozatul tulkokat ölének az Úrnak. **6** Mózes
pedig vevé a vérnek felét, és tölté a medenczékbe:
a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. **7** Azután
vevé a szövetség könyvét, és elolvasá a nép hallatára;
azok pedig mondának: Mindent megteszünk, a mit
az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk. **8** Mózes
pedig vevé a vért, és ráhinté a népre, és monda: Ímé
a szövetségnek vére, melyet az Úr kötött ti veletek,
mindama beszédek szerint. **9** Azután felméne Mózes
és Áron, Nádáb és Abihu, és az Izráel vénei közül
hetvenen; **10** És láták az Izráel Istenét, és annak lábai
alatt valami zafir fényű tárgy vala, és olyan tiszta, mint
maga az ég. **11** És Izráel fiainak e választottjaira nem
bocsátá kezét: jóllehet látták az Istent, mindazáltal ettek
és ittak is. **12** És szóla az Úr Mózesnek: Jőjj fel én
hozzám a hegyre és maradj ott. És átadom néked a
kőtáblákat, és a törvényt és a parancsolatot, a melyeket
írtam, hogy azokra megtaníttassanak. **13** Felkele azért
Mózes és az ő szolgája Józsué, és felméne Mózes az
Isten hegyére. **14** A véneknek pedig monda: Várjatok
itt reánk, míg visszatérünk hozzátok: Ímé Áron és Húr
veletek vannak; a kinek valami ügye van, ő hozzájok
menjen. **15** Akkor felméne Mózes a hegyre; és felhő
borítá el a hegyet. **16** És az Úr dicsősége szálla alá a
Sinai hegyre, és felhő borítá azt hat napon át; a hetedik
napon pedig szólítá Mózest a felhő közepéből. **17** Az
Úr dicsőségének jelensége pedig olyan vala az Izráel
fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején.
18 És beméne Mózes a felhő közepébe, és felméne a
hegyre, és negyven nap és negyven éjjel vala Mózes a
hegyen.

25 És szóla az Úr Mózeshez, mondván: **2** Szólj az
Izráel fiainak, hogy szedjenek nékem ajándékokat;
minden embertől, a kit szíve hajt arra, szedjetek
nékem ajándékokat. **3** Ez pedig az az ajándék, a mit
tőlök szedjetek: arany és ezüst és réz. **4** És kék, és
bíborpiros, és karmazsinszinű fonal, meg len fonal, és
kecskeszőr. **5** És veresre festett kosbőrök, és borzbőrök,
és sittim-fa. **6** Mécsbe való olaj, kenet-olajhoz való
arómák, és füstöléshez való fűszerek. **7** Ónix-kövek
és foglalni való kövek, az efódhoz és a hósenhez. **8**
És készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök
lakozzam. **9** Mindenestől úgy csináljátok, a mint én
megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak
minden edényeinek formáját. **10** És csináljanak egy
ládát sittim-fából; harmadfél sing hosszút, másfél sing
széleset, és másfél sing magasat. **11** Borítsd meg azt
tiszta aranynyal, belől is kivül is megborítsd azt, és
csinálj reá köröskörűl arany pártázatot. **12** És önts ahhoz
négy arany karikát, és illeszd azokat a négy szegeletére;
egyik oldalára is két karikát, a másik oldalára is két
karikát. **13** Csinálj rúdakat is sittim-fából, és azokat
is megborítsd arannyal. **14** És a rúdakat dugd a láda
oldalain levő karikákba, hogy azokon hordozzák a ládát.
15 A rúdak álljanak a láda karikáiban; ne vegyék ki
azokból. **16** És a bizonyságot, a melyet néked adok,
tedd a ládába. **17** Csinálj fedelet is tiszta aranyból:
harmadfél sing hosszút, és másfél sing széleset. **18**
Csinálj két Kérubot is aranyból, vert aranyból csináld
azokat a fedélnek két végére. **19** Az egyik Kérubot
csináld az egyik végére innen, a másik Kérubot a másik
végére onnan: a fedélből csináljátok ki a Kérubokat
annak két végén. **20** A Kérubok pedig terjeszszék ki
szárnyaikat fölfelé, betakarva szárnyaikkal a fedelet;
arczaik egymásfelé legyenek; a Kérubok arczai a fedél
felé forduljanak. **21** A fedelet pedig helyezd a ládára
felül, a ládába pedig tedd a bizonyságot, a melyet
adok néked. **22** Ott jelenek meg néked, és szólok
hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a
bizonyság ládája felett vannak, mindazokról, a miket
általad parancsolok az Izráel fiainak. **23** Csinálj asztalt
is sittim-fából, két sing hosszút, egy sing széleset,
és másfél sing magasat. **24** És borítsd be azt tiszta
aranynyal, és csinálj reá köröskörül arany pártázatot.
25 Csinálj reá köröskörűl egy tenyérnyi karájt, karajára
pedig csinálj köröskörűl arany pártázatot. **26** Négy arany
karikát is csinálj hozzá, és illeszd a karikákat a négy
lábának négy szegletére. **27** A karáj mellett legyenek a
karikák rúdtartókul, hogy hordozhassák az asztalt. **28**
Azokat a rúdakat is sittim-fából csináld és aranynyal
borítsd be, és azokon hordozzák az asztalt. **29** Készítsd
el tálait is, csészéit is, kancsóit is, kelyheit is, a melyekkel
italáldozatot áldoznak; tiszta aranyból csináld azokat.
30 És tégy az asztalra szent kenyeret, mely mindenkor
előttem legyen. **31** Csinálj gyertyatartót is tiszta aranyból;
vert aranyból készüljön a gyertyatartó; annak szára,
ága csészéi, gombjai és virágai ugyanabból legyenek.
32 Hat ág jőjjön ki oldalaiból; három gyertyatartó-ág
az egyik oldalból, és három gyertyatartó-ág a másik

oldalból. **33** Mandolavirág formájú három csésze az egyik ágon, gombbal és virággal; és mandolavirág formájú három csésze a másik ágon is, gombbal és virággal; így legyen a gyertyatartóból kijövő mind a hat ágon. **34** A gyertyatartón pedig négy mandolavirág formájú csésze legyen, gombjaival és virágaival. **35** Gomb legyen a belőle kijövő két ág alatt; ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt, és ismét gomb a belőle kijövő két ág alatt: így a gyertyatartóból kijövő mind a hat ág alatt. **36** Gombjaik és ágaik magából legyenek; egy darab tiszta aranyból legyen verve az egész. **37** Csinálj hozzá hét mécset is, és úgy rakják fel mécseit, hogy előre világítsanak. **38** Hamvvevői és hamutartói is tiszta aranyból legyenek. **39** Egy tálentom tiszta aranyból csinálják azt, mindezeket az eszközöket. **40** Vigyázz, hogy arra a formára csináld, a mely a hegyen mutattatott néked.

26 A hajlékot pedig tíz kárpitból csináld: sodrott lenből, és kék, és bíborpiros, és karmazsin színűből, Kérubokkal, mestermunkával készítsd azokat. **2** Egy-egy kárpit hossza huszonnyolcz sing legyen, egy-egy kárpit szélessége pedig négy sing; egy mértéke legyen mindenik kárpitnak. **3** Öt kárpit legyen egymással egybefoglalva, ismét öt kárpit egymással egybefoglalva. **4** És csinálj hurkokat kék lenből az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; ugyanezt csináld a szélső kárpit szélével a másik egybefoglalásban is. **5** Ötven hurkot csinálj az egyik kárpiton; ötven hurkot csinálj ama kárpit szélén is, a mely a másik egybefoglalásban van; egyik hurok a másiknak általellenében legyen. **6** Csinálj ötven arany horgocskát is, és e horgocskákkal foglald össze egyik kárpitot a másikkal, hogy a hajlék egygyé legyen. **7** Ezután csinálj kecskeszőr kárpitokat sátorul a hajlék fölé; tizenegy kárpitot csinálj ilyet. **8** Egy kárpit hossza harmincz sing legyen, szélessége pedig egy kárpitnak négy sing; egy mértéke legyen a tizenegy kárpitnak. **9** És foglald egybe az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön; a hatodik kárpitot pedig kétrét hajtsd a sátor elejére. **10** És csinálj ötven hurkot az egyik kárpit szélén, a mely az egybefoglaltak között szélről van; és ötven hurkot a kárpit szélén a másik egybefoglalásban is. **11** Csinálj ötven rézhorgocskát is, és akaszd a horgocskákat a hurkokba, és foglald egybe a sátort, hogy egygyé legyen. **12** A sátor kárpitjának fölösleges része, a fölösleges kárpitnak fele csüggjön alá a hajlék hátulján. **13** Egy singnyi pedig egyfelől, és egy singnyi másfelől, abból, a mi a sátor kárpitjainak hosszában fölösleges, bocsáttassék alá a hajlék oldalain egyfelől is, másfelől is, hogy befedje azt. **14** Csinálj a sátornak takarót is veresre festett kosbőrökből, és e fölé is egy takarót borzbőrökből. **15** Csinálj a hajlékhoz deszkákat is sittim-fából, felállogatva. **16** A deszka hossza tíz sing legyen; egy-egy deszka szélessége pedig másfél sing. **17** Egy-egy deszkának két csapja legyen, egyik a másiknak megfelelő; így csináld a hajlék minden deszkáját. **18** A deszkákat pedig így csináld a hajlékhoz: húsz deszkát a déli oldalra, délfelé. **19** A húsz deszka alá pedig negyven ezüst talpat csinálj, két talpat egy-egy deszka alá, annak két csapjához képest; megint két talpat egy-egy deszka alá, a két csapjához képest. **20** A hajlék másik oldalául is, észak felől húsz deszkát. **21** És azokhoz is negyven ezüst talpat; két talpat egy deszka alá, megint két talpat egy deszka alá. **22** A hajlék nyugoti oldalául pedig csinálj hat deszkát. **23** A hajlék szegleteiül is csinálj két deszkát a két oldalon. **24** Kettősen legyenek alólról kezdve, felül pedig együtt legyenek egy karikába foglalva; ilyen legyen mindkettő; a két szeglet számára legyenek. **25** Legyen azért nyolcz deszka, és azokhoz tizenhat ezüst talp; két talp egy deszka alatt, megint két talp egy deszka alatt. **26** Csinálj reteszrúdakat is sittim-fából; ötöt a hajlék egyik oldalának deszkáihoz. **27** És öt reteszrúdat a hajlék másik oldalának deszkáihoz; és a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz is öt reteszrúdat hátulról. **28** A középső reteszrúd pedig a deszkák közepén az egyik végtől a másik végig érjen. **29** A deszkákat pedig borítsd meg aranynyal, és karikákat is aranyból csinálj azokhoz a reteszrúdak tartói gyanánt; a reteszrúdakat is megborítsd aranynyal. **30** A hajlékot pedig azon a módon állítsd fel, a mint néked a hegyen mutattatott. **31** És csinálj függönyt, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből; Kérubokkal, mestermunkával készítsék azt. **32** És tedd azt sittim-fából való, aranynyal borított négy oszlopra, a melyeknek horgai aranyból legyenek, négy ezüst talpon. **33** És tedd a függönyt a horgok alá, és vidd oda a függöny mögé a bizonyság ládáját és az a függöny válaszsza el néktek a szent helyet a szentek szentjétől. **34** Azután tedd rá a fedelet a bizonyság ládájára a szentek szentjébe. **35** Az asztalt pedig helyezd a függönyön kívül, és a gyertyatartót az asztal ellenébe, a hajlék déli oldalába; az asztalt pedig tedd az északi oldalba. **36** És csinálj leplet a sátor nyilására is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből, hímzőmunkával. **37** A lepelhez pedig csinálj öt oszlopot sittim-fából, és borítsd meg azokat aranynyal; azoknak horgai aranyból legyenek, és önts azokhoz öt réztalpat.

27 És csináld az oltárt sittim-fából, öt sing a hossza, és öt sing a szélessége; négyszegű legyen az oltár, és magassága három sing. **2** Szarvakat is csinálj a négy szegletére, szarvai magából legyenek, és borítsd meg azt rézzel. **3** Csinálj ahhoz fazekakat is a hamujának, hozzá való lapátokat, medenczéket, villákat és serpenyőket; minden hozzá való edényt rézből csinálj.

4 Csinálj ahhoz háló forma rostélyt is rézből, és csinálj a
hálóra négy rézkarikát, a négy szegletére. 5 És tedd azt
az oltár párkányzata alá alulról, úgy hogy a háló az oltár
közepéig érjen. 6 Csinálj az oltárhoz rúdakat is, sittim-fa
rúdakat, és borítsd meg azokat rézzel. 7 És dugják a
rúdakat a karikákba, és legyenek azok a rúdak az oltár
két oldalán, mikor azt hordozzák. 8 Üresre csináld azt,
deszkákból; a mint néked a hegyen mutattatott, úgy
csinálják. 9 Pitvart is csinálj a hajléknak; a déli oldalon a
pitvarhoz szőnyegeket, sodrott lenből; száz sing legyen
a hossza egy oldalnak. 10 Ahhoz húsz oszlopot, húsz
réz talpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüstből.
11 Épen úgy az északi oldalon, hoszszában, száz sing
hosszú szőnyeget; ahhoz húsz oszlopot, ezekhez húsz
réztalpat, és az oszlopok horgait és átalkötőit ezüstből.
12 A pitvar szélességéhez pedig nyugot felől ötven sing
szőnyeget; ahhoz tíz oszlopot és ezekhez tíz talpat.
13 A pitvarnak szélessége kelet felől is ötven sing. 14
És tizenöt sing szőnyeg legyen egyik oldalról, ehhez
három oszlop, ezekhez pedig három talp. 15 A másik
oldalról is tizenöt sing szőnyeg, ehhez három oszlop és
ezekhez három talp. 16 A pitvar kapuján pedig húsz
sing lepel legyen, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű
és sodrott lenből, himzőmunkával; ehhez négy oszlop,
ezekhez pedig négy talp. 17 A pitvar minden oszlopát
ezüst átalkötők vegyék körűl, horgaik ezüstből, talpaik
pedig rézből legyenek. 18 A pitvar hossza száz sing,
és szélessége ötven-ötven, magassága pedig öt sing;
leplei sodrott lenből, talpai pedig rézből legyenek. 19
A hajlék minden edénye, az ahhoz való mindennemű
szolgálatban, és minden szege, és a pitvarnak is minden
szege rézből legyen. 20 Te pedig parancsold meg az
Izráel fiainak, hogy hozzanak néked tiszta faolajat, a
melyet a világításhoz sajtoltak, hogy szünet nélkül égő
lámpát gyujthassanak. 21 A gyülekezet sátorában a
függönyön kivül, a mely a bizonyság előtt van, készítsék
el azt Áron és az ő fiai, estvétől fogva reggelig az Úr
előtt. Örök rendtartás legyen ez az ő nemzetségöknél
Izráel fiai között.

28 Te pedig hívasd magadhoz a te atyádfiát Áront, és
az ő fiait ő vele az Izráel fiai közűl, hogy papjaim
legyenek: Áron, Nádáb, Abihu, Eleázár, Ithamár, Áronnak
fiai. 2 És csinálj szent ruhákat Áronnak a te atyádfiának,
dicsőségére és ékességére. 3 És szólj minden bölcs
szívűeknek, a kiket betöltöttem a bölcseség lelkével,
hogy csinálják meg az Áron ruháit, az ő felszentelésére,
hogy papom legyen. 4 Ezek pedig a ruhák, a melyeket
készítsenek: hósen, efód, palást, koczkás köntös, süveg
és öv. És csináljanak szent ruhákat Áronnak a te
atyádfiának, és az ő fiainak, hogy papjaim legyenek.
5 Vegyék hát ők elő az aranyat, és a kék, és a
bíborpiros, és a karmazsinszínű fonalat és a lenfonalat.
6 És csinálják az efódot aranyból, kék és bíborpiros,
karmazsinszínű és sodrott lenből, mestermunkával. 7
Két vállkötő is legyen hozzá kapcsolva a két végéhez,
hogy összekapcsoltathassék. 8 Átkötő öve pedig, a
mely rajta van, ugyanolyan művű és abból való legyen;
aranyból, kék, és bíborpiros, és karmazsinszinű, és
sodrott lenből. 9 Annakutána végy két ónix-követ, és
mesd fel azokra az Izráel fiainak neveit. 10 Hatnak
nevét az egyik kőre, a másik hatnak nevét pedig a
másik kőre, az ő születésök szerint. 11 Kőmetsző
munkával, a mint a pecsétet metszik, úgy metszesd
e két követ az Izráel fiainak neveire; köröskörűl arany
boglárokba csináld azokat. 12 És tedd e két követ az
efód vállkötőire, az Izráel fiaira való emlékeztetés kövei
gyanánt, hogy emlékeztetőül hordozza Áron azoknak
neveit az ő két vállán az Úr előtt. 13 Csinálj annakokáért
arany boglárokat, 14 És két lánczot tiszta aranyból;
fonatékosan csináld azokat; sodrott művűek legyenek,
és tedd rá a sodrott lánczokat a boglárokra. 15 Azután
csináld meg az ítéletnek hósenét mestermunkával;
úgy csináld mint az efódot csináltad: aranyból, kék, és
bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből csináld
azt. 16 Négyszögű legyen, kétrétű, egy arasznyi hosszú
és egy arasznyi széles. 17 És foglalj abba befoglalni
való köveket; négy sor követ, ilyen sorban: szárdiusz,
topáz és smaragd; ez az első sor. 18 A második sor
pedig: karbunkulus, zafir és gyémánt. 19 A harmadik
sor: jáczint, agát és amethiszt. 20 A negyedik sor:
krizolith, ónix és jáspis; arany boglárokba legyenek
foglalva. 21 A kövek tehát az Izráel fiainak nevei szerint
legyenek, tizenkettő legyen az ő nevök szerint; mint a
pecsét, úgy legyen metszve, mindenik a reá való névvel,
a tizenkét nemzetség szerint. 22 A hósenre pedig csinálj
fonatékos lánczokat, sodrott művűeket, tiszta aranyból.
23 És csinálj a hósenre két arany karikát, és tedd a
két karikát a hósen két szegletére. 24 És a két arany
fonatékot fűzd a hósen két szegletén levő karikákba. 25
A két fonatéknak két végét pedig foglald a két boglárhoz,
és tűzd az efódnak vállkötőihez, annak előrészére. 26
Csinálj még két arany karikát, és tedd azokat a hósen
két szegletére, azon a szélén, a mely befelé van az
efód felől. 27 És csinálj még két arany karikát, és tedd
azokat az efód két vállkötőjére alól, annak előrésze
felől egybefoglalásához közel, az efód öve felett. 28
És csatolják a hósent az ő karikáinál fogva az efód
karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efód öve felett legyen,
és el ne váljék a hósen az efódtól. 29 És viselje Áron
az Izráel fiainak neveit az ítélet hósenén, az ő szíve
felett, a mikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőűl
az Úr előtt szüntelen. 30 Azután tedd az ítéletnek
hósenébe az Urimot és Thummimot, hogy legyenek
azok az Áron szíve felett, a mikor bemegy az Úr eleibe,
és hordozza Áron az Izráel fiainak ítéletét az ő szívén
az Úr színe előtt szüntelen. 31 És csináld az efód

palástját egészen kék lenből. 32 Közepén legyen nyílás
a fejének; a nyílásnak szegése legyen köröskörűl,
takácsmunka, olyan legyen mint a pánczél nyílása, hogy
el ne szakadjon. 33 És ennek alsó peremére csinálj
gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű
lenből, a peremére köröskörűl, és ezek közé arany
csengettyűket is köröskörűl. 34 Arany csengettyű, meg
gránátalma, arany csengettyű, meg gránátalma legyen
a palást peremén köröskörül. 35 És legyen az Áronon,
a mikor szolgál, hogy hallassék annak csengése, a
mikor bemegy a szenthelybe az Úr eleibe, és mikor
kijön, hogy meg ne haljon. 36 Csinálj egy lapot is tiszta
aranyból, és mesd ki arra, mint a pecsétet metszik:
Szentség az Úrnak. 37 És kösd azt kék zsinórra, hogy
legyen az a süvegen; a süvegnek előrészén legyen
az. 38 És legyen az az Áronnak homlokán, hogy Áron
viselje a szent áldozatok körűl elkövetett vétket, a
melyeket az Izráel fiai mindenféle szent adományaikban
szentelnek. Legyen azért szüntelen a homlokán, hogy
kedvesekké tegye őket az Úr előtt. 39 A lenköntöst
pedig koczkásan készítsd, és a süveget lenből csináld,
az övet meg hímző munkával készítsd. 40 Az Áron
fiainak is csinálj köntösöket, és csinálj nékik öveket
is, meg süvegeket is csinálj nékik, dicsőségökre és
ékességökre. 41 És öltöztesd fel azokba Áront a te
atyádfiát, és az ő fiait vele együtt, és kend fel őket, iktasd
be őket tisztjökbe, és szenteld fel őket, hogy papjaimmá
legyenek. 42 Csinálj nékik lábravalókat is gyolcsból,
hogy befödjék azoknak mezítelen testét, és az ágyéktól
a tomporig érjenek. 43 És legyenek azok Áronon és
az ő fiain, a mikor bemennek a gyülekezet sátorába,
vagy a mikor az oltárhoz járulnak, a szenthelyen való
szolgálattételre, hogy bűnt ne vigyenek oda és meg ne
haljanak. Örökkévaló rendtartás ez Áronnak és az ő
magvának ő utána.

29 Ez az, a mit ő velök cselekedjél, az ő
felszentelésökre, hogy az én papjaim legyenek:
Végy egy tulkot, fiatal marhát, és hiba nélkül való két
kost. 2 És kovásztalan kenyeret, és olajjal elegyített
kovásztalan kalácsokat, meg olajjal kent kovásztalan
lepényeket is; búzalisztlángból készítsd azokat. 3 És
tedd azokat egy kosárba, és vidd fel azokat a kosárban,
a tulokkal és a két kossal együtt. 4 Áront pedig és az ő
fiait állítsd a gyülekezet sátorának ajtaja elé, és mosd
meg őket vízzel. 5 És vedd a ruhákat, és öltöztesd
fel Áront a köntösbe, az efódhoz való palástba, és az
efódba, meg a hósenbe és övezd fel őt az efód övével.
6 Tedd a süveget is fejére, és a szent koronát tedd a
süvegre. 7 És vedd a kenetnek olaját, és töltsd az ő
fejére, így kend fel őt. 8 Fiait is állítsd elő, és öltöztesd
fel őket a köntösökbe. 9 És övezd körűl őket övvel,
Áront és az ő fiait, és tégy a fejökre süvegeket is, hogy
övék legyen a papság örök rendelés szerint. Így iktasd
be tisztökbe Áront és fiait. 10 Azután állíttasd a tulkot
a gyülekezet sátora elé, és Áron és az ő fiai tegyék
kezeiket a tulok fejére. 11 És vágd le a tulkot az Úr előtt
a gyülekezet sátorának ajtajánál. 12 Azután végy a
tulok véréből, és hintsd azt ujjaiddal az oltár szarvaira; a
többi vért pedig töltsd mind az oltár aljára. 13 És vedd a
kövéréből mindazt, a mi a belet fedi, és a májon lévő
hártyát, és a két vesét a rajtok lévő kövérrel együtt,
és füstölögtesd el az oltáron. 14 A tulok húsát, bőrét
és ganéját pedig égesd el a táboron kívül: bűnért való
áldozat az. 15 Vedd az egyik kost is, és Áron és az
ő fiai tegyék kezeiket a kos fejére. 16 Azután vágd le
a kost, és vedd annak vérét, és hintsd azt az oltárra
köröskörűl. 17 A kost pedig vagdald tagjaira, és mosd
meg a belét és lábszárait, és tedd rá tagjaira és fejére.
18 Azután füstölögtesd el az egész kost az oltáron:
égőáldozat az az Úrnak, kedves illatú tűzáldozat az
Úrnak. 19 Vedd a másik kost is, és Áron és az ő fiai
tegyék kezeiket a kos fejére. 20 Azután vágd le a kost,
és végy annak véréből, és hintsd meg azzal Áron füle
czimpáját és az ő fiai jobb fülének czimpáját, és az ő
jobb kezök hüvelykét és jobb lábok hüvelykét; a többi
vért pedig hintsd az oltárra köröskörül. 21 Azután végy
a vérből, mely az oltáron van, és a kenetnek olajából,
és hintsd Áronra és az ő ruháira, s vele együtt az
ő fiaira és az ő fiainak ruháira, hogy szent legyen ő
és az ő ruhái, s vele együtt az ő fiai és az ő fiainak
ruhái. 22 Azután vedd a kosból a kövérét, a farkát s a
belet borító kövéret, meg a máj hártyáját, meg a két
veséjét a rajtok levő kövérével, és a jobb lapoczkát;
mert felavatási kos ez. 23 Meg egy kenyeret és egy
olajos kalácsot és egy lepényt a kovásztalan kenyérnek
kosarából, mely az Úr előtt van; 24 És rakd mindezeket
az Áron kezeire és az Áron fiainak kezeire, és lóbáltasd
meg azokat az Úr előtt. 25 Azután vedd le azokat
kezükről, és füstölögtesd el az oltáron az égőáldozat
felett kedves illatul az Úr előtt; az Úrnak tűzáldozata
az. 26 Vedd az Áron felavatási kosának szegyét is,
és lóbbáld meg azt az Úr előtt; azután legyen az a
te részed. 27 Így szenteld meg a meglóbbált szegyet
és a felemelt lapoczkát, a melyet meglóbbáltak és a
melyet felemeltek, Áronnak és az ő fiainak felavatási
kosából. 28 És legyen ez Áronnak és az ő fiainak része
örökké az Izráel fiaitól: mert felmutatott adomány ez,
és felmutatott adomány legyen Izráel fiai részéről az ő
hálaáldozataikból; az Úrnak felmutatott adomány. 29 A
szent öltözetek pedig, a melyek az Áronéi, legyenek ő
utána az ő fiaié, hogy azokban kenettessenek fel, és
azokban állíttassanak tisztökbe. 30 Hét napon öltözzék
azokba, a ki az ő fiai közül ő utána pap lesz, a ki
bemenendő lesz a gyülekezet sátorába, hogy a szent
helyen szolgáljon. 31 A felavatási kost pedig vedd, és
főzd meg annak húsát szent helyen. 32 És a kosnak

húsát és a kenyeret, mely a kosárban van, a gyülekezet
sátorának ajtajánál egye meg Áron és az ő fiai. 33 Ők
egyék meg azokat, a mik által az engesztelés történt,
hogy tisztökbe állíttassanak és felszenteltessenek. De
idegen ne egyék azokból, mert szentek azok. 34 Ha
pedig valami megmarad az avatási húsból vagy a
kenyérből reggelig, tűzzel égesd meg a maradékot; meg
ne egyék, mert szent az. 35 Áronnal tehát és az ő fiaival
akképen cselekedjél, a mint megparancsoltam néked;
hét napon át állítsd őket tisztökbe. 36 És naponként
készíts bűnáldozati tulkot engesztelésül, és tisztítsd
meg az oltárt, mikor engesztelő áldozatot végzesz
rajta, és kend meg azt, hogy megszenteltessék. 37
Hét napon tégy engesztelő áldozatot az oltáron; és
szenteld meg azt, hogy felette igen szentséges legyen
az oltár. Valami illeti az oltárt, szent legyen. 38 Ez
pedig az, a mit áldoznod kell az oltáron: Esztendős
két bárányt mindennap szüntelen. 39 Az egyik bárányt
reggel áldozd meg, a másik bárányt pedig áldozd meg
estennen. 40 És az egyik bárányhoz végy egy tized
lisztlángot, egy negyed hin-nyi sajtolt olajjal vegyítve;
italáldozatul pedig egy negyed hin-nyi bort. 41 A másik
bárányt estennen áldozd meg, ugyanazzal az étel- és
italáldozattal készítsd azt, mint reggel; kedves illatul,
tűzáldozatul az Úrnak. 42 Szüntelen égőáldozat legyen
az a ti nemzetségeitek között a gyülekezet sátorának
ajtajánál az Úr előtt, a hol megjelenek néktek, hogy
veled ott szóljak. 43 Ott jelenek meg az Izráel fiainak,
és megszenteltetik az én dicsőségem által. 44 És
megszentelem a gyülekezetnek sátorát és az oltárt;
Áront és az ő fiait is megszentelem, hogy papjaim
legyenek. 45 És az Izráel fiai között lakozom, és nékik
Istenök lészek. 46 És megtudják, hogy én, az Úr vagyok
az ő Istenök, a ki kihoztam őket Égyiptom földéről, hogy
közöttök lakozhassam, én, az Úr az ő Istenök.

30 Csinálj oltárt a füstölő szerek füstölgésére is, sittim-
fából csináld azt. 2 Egy sing hosszú, egy sing
széles, négyszögű és két sing magas legyen, ugyanabból
legyenek szarvai is. 3 És borítsd meg azt tiszta aranynyal,
a tetejét és oldalait köröskörül, és szarvait is; arany
pártázatot is csinálj hozzá köröskörül. 4 Csinálj hozzá
két arany karikát is, pártázata alá a két oldalán, mindkét
oldalára csináld, hogy legyenek rúdtartókul, hogy azokon
hordozzák azt. 5 És a rúdakat csináld sittim-fából, és
borítsd meg azokat aranynyal. 6 És tedd azt a függöny
elé, a mely a bizonyság ládája mellett, a bizonyság
fedele előtt van, a hol megjelenek néked. 7 Áron pedig
füstölögtessen rajta minden reggel jó illatú füstölő szert;
mikor a mécseket rendbe szedi, akkor füstölögtesse
azt. 8 És a mikor Áron estennen felrakja a mécseket,
füstölögtesse azt. Szüntelen való illattétel legyen ez az
Úr előtt nemzetségről nemzetségre. 9 Ne áldozzatok
azon idegen füstölőszerekkel, se égőáldozattal, se
ételáldozattal; italáldozatot se öntsetek reá. 10 És
egyszer egy esztendőben engesztelést végezzen Áron
annak szarvainál az engesztelő napi áldozat véréből;
egy esztendőben egyszer végezzen engesztelést azon,
nemzetségről nemzetségre. Szentségek szentsége ez
az Úrnak. 11 Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: 12
Mikor Izráel fiait fejenként számba veszed, adja meg kiki
életének váltságát az Úrnak az ő megszámláltatásakor,
hogy csapás ne legyen rajtok az ő megszámláltatásuk
miatt. 13 Ezt adja mindaz, a ki átesik a számláláson: fél
siklust a szent siklus szerint (egy siklus húsz gera); a
siklusnak fele áldozat az Úrnak. 14 Mindaz, a ki átesik
a számláláson, húsz esztendőstől fogva felfelé, adja
meg az áldozatot az Úrnak. 15 A gazdag ne adjon
többet, és a szegény ne adjon kevesebbet fél siklusnál,
a mikor megadják az áldozatot az Úrnak engesztelésül
a ti lelketekért. 16 És szedd be az engesztelési pénzt
az Izráel fiaitól, és add azt a gyülekezet sátorának
szolgálatjára, hogy az Izráel fiainak emlékezetéül legyen
az az Úr előtt, engesztelésül a ti lelketekért. 17
Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván: 18 És csinálj
rézmedenczét, lábát is rézből, mosakodásra; és tedd
azt a gyülekezet sátora közé és az oltár közé, és tölts
bele vizet; 19 Hogy Áron és az ő fiai abból mossák
meg kezeiket és lábaikat. 20 A mikor a gyülekezet
sátorába mennek, mosakodjanak meg vízben, hogy
meg ne haljanak; vagy mikor az oltárhoz járulnak, hogy
szolgáljanak és tűzáldozatot füstölögtessenek az Úrnak.
21 Kezeiket is, lábaikat is mossák meg, hogy meg ne
haljanak. És örökkévaló rendtartásuk lesz ez nékik, néki
és az ő magvának nemzetségről nemzetségre. 22 Ismét
szóla az Úr Mózesnek mondván: 23 Te pedig végy
drága fűszereket, híg mirhát ötszáz siklusért, jóillatú
fahéjat fél ennyit, kétszáz ötvenért, és illatos kalmust is
kétszáz ötvenért. 24 Kásiát pedig ötszázért, a szent
siklus szerint, és egy hin faolajt. 25 És csinálj abból
szent kenetnek olaját, elegyített kenetet, a kenetkészítők
mestersége szerint. Legyen az szent kenő olaj. 26 És
kend meg azzal a gyülekezet sátorát és a bizonyság
ládáját. 27 Az asztalt is és annak minden edényét, a
gyertyatartót és annak edényeit, és a füstölő oltárt. 28
Az egészen égőáldozatnak oltárát is, és annak minden
edényit, a mosdómedenczét és annak lábát. 29 Így
szenteld meg azokat, hogy szentségek szentségévé
legyenek: Valami illeti azokat, szent legyen. 30 Kend fel
Áront is és az ő fiait is; így szenteld fel őket papjaimmá.
31 Az Izráel fiainak pedig így szólj: Szent kenetnek olaja
legyen ez nékem, a ti nemzetségeiteknél is. 32 Ember
testét azzal meg ne kenjék, se ahhoz hasonlót, annak
mértékei szerint ne csináljatok: szent az; szent legyen
előttetek is. 33 Valaki ahhoz hasonló kenetet csinál, vagy
azzal idegent ken meg, kitöröltessék az ő népe közül.
34 Monda ismét az Úr Mózesnek: Végy fűszereket,

csepegő gyantát, onyxot, galbánt, e fűszereket és tiszta
temjént, egyenlő mértékkel. 35 És csinálj belőlök füstölő
szert, a fűszercsináló elegyítése szerint; tiszta és szent
legyen az. 36 És abból törj apróra, és tégy belőle a
bizonyság ládája elé a gyülekezet sátorában, a hol
megjelenek néked. Szentségek szentsége legyen ez
előttetek. 37 És a füstölő szer, a melyet készítesz, az
Úrnak szentelt legyen előtted; annak mértéke szerint
magatoknak ne csináljatok. 38 Mindaz, a ki hasonló
füstölőt csinál ehhez, hogy azt illatoztassa, irtassék ki
az ő népe közül.

31 És szóla az Úr Mózesnek mondván: 2 Ímé,
név szerint meghívtam Bésaléelt, a Húr fiának
Urinak fiát a Júda nemzetségéből. 3 És betöltöttem
őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelemmel és
tudománynyal minden mesterséghez. 4 Hogy tudjon
kigondolni mindent, a mit aranyból, ezüstből, rézből kell
csinálni. 5 És foglaló köveket metszeni, fát faragni, és
mindenféle munkákat végezni. 6 És ímé Aholiábot is,
Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetségéből, mellé adtam;
és adtam minden értelmesnek szivébe bölcseséget, hogy
elkészítsék mind azt, a mit néked megparancsoltam. 7
A gyülekezet sátorát, a bizonyság ládáját, a fölibe való
fedelet, és a sátornak minden edényét. 8 Az asztalt
és annak edényit, a tiszta gyertyatartót, és minden
hozzávalót, és a füstölő oltárt. 9 Az egészen égőáldozat
oltárát és annak minden edényit, a mosdómedenczét
és annak lábát. 10 A szolgálathoz való ruhákat, Áron
papnak szent öltözetit, és az ő fiainak öltözetit, a papi
szolgálatra. 11 A kenetnek olaját, és a jó illatú füstölő
szert a szentséghez. Mindent úgy csináljanak, a mint
néked parancsoltam. 12 Azután szóla az Úr Mózesnek,
mondván: 13 Te szólj az Izráel fiainak, mondván: Az
én szombatimat bizony megtartsátok; mert jel az én
közöttem és ti köztetek nemzetségről nemzetségre,
hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ki titeket
megszentellek. 14 Megtartsátok azért a szombatot; mert
szent az ti néktek. A ki azt megrontja, halállal lakoljon.
Mert valaki munkát végez azon, annak lelke írtassék
ki az ő népe közül. 15 Hat napon munkálkodjanak,
a hetedik nap pedig a nyugodalomnak szombatja az
Úrnak szentelt nap: valaki szombatnapon munkálkodik,
megölettessék. 16 Megtartsák azért az Izráel fiai a
szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről
nemzetségre, örök szövetségül. 17 Legyen közöttem
és az Izráel fiai között örök jel ez; mert hat napon
teremtette az Úr a mennyet és a földet, hetednapon
pedig megszünt és megnyugodott. 18 Mikor pedig
elvégezte vele való beszédét a Sinai hegyen, által adá
Mózesnek a bizonyság két tábláját, az Isten ujjával írt
kőtáblákat.

32 Mikor látá a nép, hogy Mózes késik a hegyről
leszállani, egybegyűle a nép Áron ellen és mondá
néki: Kelj fel, csinálj nékünk isteneket, kik előttünk
járjanak; mert nem tudjuk mint lőn dolga ama férfiúnak
Mózesnek, a ki minket Égyiptom földéből kihozott. 2 És
monda nékik Áron: Szedjétek le az aranyfüggőket, a
melyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülein vannak,
és hozzátok én hozzám. 3 Leszedé azért mind az egész
nép az aranyfüggőket füleiről, és elvivék Áronhoz. 4 És
elvevé kezökből, és alakítá azt vésővel; így csinála abból
öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, a kik
kihoztak téged Égyiptom földéről. 5 Mikor látta ezt Áron,
oltárt építe az előtt, és kiálta Áron, mondván: Holnap
az Úrnak innepe lesz! 6 Felkelvén azért másnapon
jó reggel, áldozának égőáldozattal és hálaáldozattal
is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelének
játszani. 7 Szóla pedig az Úr Mózesnek: Eredj menj
alá; mert megromlott a te néped, a melyet kihoztál
Égyiptom földéből. 8 Hamar letértek az útról, a melyet
parancsoltam nékik, borjúképet öntöttek magoknak, azt
tisztelik és annak áldoznak, és azt mondják: Ezek a te
isteneid Izráel, a kik téged kihoztak Égyiptom földéből. 9
Monda ismét az Úr Mózesnek: Látom ezt a népet, bizony
keménynyakú nép. 10 Azért hagyj békét nékem, hadd
gerjedjen fel haragom ellenök, és törűljem el őket: Téged
azonban nagy néppé teszlek. 11 De Mózes esedezék
az Úrnak, az ő Istenének színe előtt, mondván: Miért
gerjedne Uram a te haragod néped ellen, a melyet nagy
erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Égyiptomnak
földéről? 12 Miért mondanák az égyiptomiak, mondván:
Vesztökre vivé ki őket, hogy elveszítse a hegyek között,
és eltörülje őket a föld színéről? Múljék el a te haragod
tüze, és hagyd abba azt a néped ellen való veszedelmet.
13 Emlékezzél meg Ábrahámról, Izsákról és Izráelről a te
szolgáidról, kiknek megesküdtél te magadra, mondván
nékik: Megsokasítom a ti magotokat mint az égnek
csillagait; és azt az egész földet, melyről szóltam, a
ti magotoknak adom, és örökségül bírják azt örökké.
14 És abba hagyá az Úr azt a veszedelmet, melyet
akart vala bocsátani az ő népére. 15 Megfordula azért
és megindula Mózes a hegyről, kezében a bizonyság
két táblája; mindkét oldalukon beírt táblák, mind egy
felől, mind más felől beírva. 16 A táblák pedig Isten
kezének csinálmányai valának, az írás is Isten írása
vala, kimetszve a táblákra. 17 Józsué pedig hallván a
nép rivalgását, monda Mózesnek: Harczkiáltás van a
táborban. 18 Az pedig felele: Nem diadalmasoknak,
sem meggyőzetteknek kiáltása ez, éneklés hangját
hallom én. 19 És mikor közeledett volna a táborhoz,
látá a borjút és a tánczolást, és felgerjede Mózesnek
haragja, és elveté kezéből a táblákat, és összetöré
azokat a hegy alatt. 20 Azután fogá a borjút, a melyet
csináltak vala, tűzben megégeté, és apróra töré mígnem

porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá azt az Izráel fiaival.
21 És monda Mózes Áronnak: Mit tett néked e nép,
hogy ilyen nagy bűnbe keverted? 22 Felele Áron: Ne
gerjedjen fel uram haragja: ismered e népet, hogy
gonosz. 23 Mert azt mondák nékem: Csinálj nékünk
isteneket, a kik előttünk járjanak; mert ama férfiúnak
Mózesnek, ki minket Égyiptom földéről kihozott, nem
tudjuk mint lőn dolga. 24 Én pedig felelék: Kinek van
aranya? Szedjétek le; és nékem ide adák, én pedig a
tűzbe vetettem, és e borjú formáltaték. 25 És látván
Mózes, hogy a nép megvadula, mert Áron megvadítá
vala őket, ellenségeik csúfjára. 26 Megálla Mózes a
tábor kapujában, és monda: A ki az Úré, ide hozzám! és
gyűlének ő hozzá mind a Lévi fiai. 27 És szóla nékik:
Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Kössön mindenitek
kardot az oldalára, menjetek által és vissza a táboron,
egyik kaputól a másik kapuig, és kiki ölje meg az ő
attyafiát, barátját és rokonságát. 28 A Lévi fiai pedig a
Mózes beszéde szerint cselekedének, és elhulla azon
a napon a népből úgymint háromezer férfiú. 29 És
mondá Mózes: Ma szenteljétek kezeiteket az Úrnak,
kiki az ő fia és attyafia ellen, hogy áldása szálljon ma
reátok. 30 És másnap monda Mózes a népnek: Nagy
bűnt követtetek el, most azért felmegyek az Úrhoz, talán
kegyelmet nyerhetek a ti bűneiteknek. 31 Megtére azért
Mózes az Úrhoz, és monda: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt
követett el: mert aranyból csinált magának isteneket. 32
De most bocsásd meg bűnöket; ha pedig nem: törölj ki
engem a te könyvedből, a melyet írtál. 33 És monda
az Úr Mózesnek: A ki vétkezett ellenem, azt törlöm
ki az én könyvemből. 34 Most azért eredj: vezesd a
népet a hová mondottam néked: Ímé, Angyalom megy
előtted; és az én látogatásom napján ezt az ő bűnöket
is meglátogatom. 35 És megverte az Úr a népet ezért is,
a mit cselekedtek a borjúval, melyet Áron készített vala.

33 Szóla azután az Úr Mózesnek: Eredj, menj
fel innen, te és a nép, a melyet kihoztál
Égyiptom földéről, a földre, a melyről megesküdtem
Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak mondván: A te
magodnak adom azt. 2 És bocsátok előtted Angyalt, és
kiűzöm a Kananeusokat, Emoreusokat, Khittheusokat,
Perizeusokat, Khivveusokat és Jebuzeusokat: 3 A
tejjel és mézzel folyó földre; de én nem megyek fel
köztetek, mert te keménynyakú nép vagy, hogy meg
ne emészszelek az úton. 4 Mikor meghallá a nép
ezt a kemény beszédet, gyászba borula, és senki
nem tevé fel az ékszereit. 5 Megmondotta vala az Úr
Mózesnek: Mondd meg az Izráel fiainak: Keménynyakú
nép vagy te, egy szempillantásban, ha közéd mennék,
megemésztenélek. Azért most vesd le a te ékességeidet
magadról, azután meglátom mit cselekedjem veled. 6
És lerakták magokról az Izráel fiai az ő ékességeket, a
Hóreb hegyétől fogva. 7 Mózes pedig vevé a sátort,
és felvoná azt a táboron kívül, messze a tábortól, és
nevezé azt gyülekezet sátorának, és lőn, hogy mind a ki
az Urat keresi, ki kelle mennie a gyülekezet sátorához,
a táboron kívül. 8 És lőn, hogy mikor Mózes kiméne
a sátorhoz, az egész nép felkele, és kiki mind az ő
sátorának ajtajában álla; nézvén Mózes után míg a
sátorba beméne. 9 És lőn, mikor Mózes beméne a
sátorba, hogy felhő-oszlop szálla alá, és megálla a
sátor ajtajában, és beszéle Mózessel. 10 És látá az
egész nép, hogy a felhő-oszlop a sátornak ajtaján áll, és
felkele az egész nép, és kiki meghajlék az ő sátorának
ajtajában. 11 Az Úr pedig beszéle Mózessel színről
színre, a mint szokott ember szólani barátjával; és
mikor Mózes a táborba visszatére, az ő szolgája az
ifjú Józsué, Núnnak fia, nem távozék el a sátorból.
12 És monda Mózes az Úrnak: Lásd, te azt mondod
nékem, vidd el ezt a népet, de nem mutattad meg
nékem kit küldesz velem; pedig azt mondtad nékem:
név szerint ismerlek téged, és kedvet találtál szemeim
előtt. 13 Most azért ha kedvet találtam szemeid előtt,
mutasd meg nékem a te útadat, hogy ismerjelek meg
téged, hogy kedvet találhassak előtted. És gondold meg,
hogy e nép a te néped. 14 És monda: Az én orczám
menjen-é veletek, hogy megnyugtassalak? 15 Monda
néki Mózes: Ha a te orczád nem jár velünk, ne vígy ki
minket innen. 16 Mert miről ismerhetjük meg, hogy én
és a te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról-é,
ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én
és a te néped minden néptől, a mely e földnek színén
van. 17 Monda azért az Úr Mózesnek: Megteszem ezt
is a mit kívántál; mert kedvet találtál szemeim előtt,
és név szerint ismerlek téged. 18 És mondá Mózes:
Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet. 19 És
monda az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem
a te orczád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr
nevét: És könyörülök, a kin könyörülök, kegyelmezek, a
kinek kegyelmezek. 20 Orczámat azonban, mondá, nem
láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén. 21 És
monda az Úr: Ímé van hely én nálam; állj a kősziklára.
22 És mikor átmegy előtted az én dicsőségem, a kőszikla
hasadékába állatlak téged, és kezemmel betakarlak
téged, míg átvonulok. 23 Azután kezemet elveszem
rólad, és hátulról meglátsz engemet, de orczámat nem
láthatod.

34 És monda az Úr Mózesnek: Vágj két kőtáblát,
hasonlókat az előbbiekhez, hogy írjam fel azokra
azokat a szavakat, a melyek az előbbi táblákon voltak, a
melyeket széttörtél. 2 És légy készen reggelre, és jöjj fel
reggel a Sinai hegyre, és állj ott előmbe a hegy tetején.
3 De senki veled fel ne jöjjön, és senki ne mutatkozzék
az egész hegyen; juhok és barmok se legeljenek a hegy
környékén. 4 Vágott azért két kőtáblát, az előbbiekhez
hasonlókat, és felkelvén reggel, felméne Mózes a Sinai

hegyre, a mint az Úr parancsolta néki, és kezébe vevé
a két kőtáblát. 5 Az Úr pedig leszálla felhőben, és ott
álla ő vele, és nevén kiáltá az Urat: 6 És az Úr elvonula
ő előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes
Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és
igazságú. 7 A ki irgalmas marad ezeríziglen; megbocsát
hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst
büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban,
és a fiak fiaiban harmad és negyedíziglen. 8 És Mózes
nagy sietséggel földre borula, és lehajtá fejét. 9 És
monda: Uram, ha előtted kedvet találtam, kérlek járjon
az Úr velünk; mert keménynyakú nép ez! Kegyelmezz a
mi vétkeinknek és gonoszságunknak, és fogadj minket
örökségeddé. 10 Ő pedig monda: Ímé szövetséget
kötök; a te egész néped előtt csudákat teszek, a
milyenek nem voltak az egész földön, sem a népek
között, és meglátja az egész nép, a mely között te
vagy, az Úrnak cselekedeteit; mert csudálatos az, a
mit én cselekszem veled. 11 Jegyezd meg magadnak
a mit ma parancsolok néked. Ímé kiűzöm előled az
Emoreust, Kananeust, Khittheust, Perizeust, Khivveust,
Jebuzeust. 12 Vigyázz magadra, nehogy szövetséget
köss annak a földnek lakosaival, a melybe bemégy,
hogy botránkozásra ne legyen közötted. 13 Hanem
oltáraikat rontsátok el, törjétek össze bálványaikat, és
vágjátok ki berkeiket. 14 Mert nem szabad imádnod más
istent; mert az Úr, a kinek neve féltőn szerető, féltőn
szerető Isten ő. 15 Hogy valamiképen szövetséget ne
köss annak a földnek lakosaival, hogy a mikor isteneiket
követvén paráználkodnak, és áldoznak az ő isteneiknek,
és meghívnak téged, egyél az ő áldozatukból. 16 És
feleséget ne végy az ő leányaik közül a te fiaidnak, hogy
mikor paráználkodnak az ő leányaik isteneiket követvén,
a te fiaidat is paráználkodásra vigyék, az ő isteneiket
követvén. 17 Ne csinálj magadnak öntött isteneket. 18 A
kovásztalan kenyér innepét megtartsad: hét nap egyél
kovásztalan kenyeret, a mint megparancsoltam néked,
az Abib hónap ideje alatt; mert Abib hónapban jöttél ki
Égyiptomból. 19 Mindaz a mi az anyja méhét megnyitja,
enyém legyen, és minden hímbarmod is, a mely a
te tehenednek vagy juhodnak első fajzása. 20 De a
szamárnak első vemhét juhon váltsd meg; ha pedig nem
váltod, szegd nyakát. Fiaid közül minden elsőszülöttet
megválts, és ne jöjjön üresen előmbe senki. 21 Hat
napon munkálkodjál, a hetedik napon pedig pihenj;
szántás és aratás idején is pihenj. 22 A hetek innepét
is megtartsd a búza zsengének aratásakor; meg a
betakarás innepét is az esztendő végén. 23 Háromszor
esztendőnként minden férfiú jelenjen meg az Úrnak,
Izráel Ura Istenének színe előtt. 24 Mert kiűzöm a
népeket előled, és kiszélesítem határodat, és senki nem
kívánja meg a te földedet, mikor felmégy, hogy a te Urad
Istened előtt megjelenjél, esztendőnként háromszor.
25 Áldozatom vérét ne ontsd ki kovász mellett, és a
husvét innepének áldozatja ne maradjon meg reggelig.
26 Földed zsengéiből az elsőt vidd fel az Úrnak a te
Istenednek házába. Ne főzz gödölyét az anyja tejében.
27 És monda az Úr Mózesnek: Írd fel ezeket a szavakat;
mert ezeknek a szavaknak értelme szerint kötöttem
szövetséget veled és Izráellel. 28 És ott vala az Úrral
negyven nap és negyven éjjel: kenyeret nem evett, vizet
sem ivott. És felírá a táblákra a szövetség szavait, a tíz
parancsolatot. 29 És lőn, a mikor Mózes a Sinai hegyről
leszálla, (a Mózes kezében vala a bizonyság két táblája,
mikor a hegyről leszálla) Mózes nem tudta, hogy az
ő orczájának bőre sugárzik, mivelhogyŐvele szólott.
30 És a mint Áron és az Izráel minden fiai meglátták
Mózest, hogy az ő orczájának bőre sugárzik: féltek
közelíteni hozzá. 31 Mózes pedig megszólítá őket, és
Áron és a gyülekezetnek fejei mind hozzá menének,
és szóla velök Mózes. 32 Azután az Izráel fiai is mind
hozzá járulának, és megparancsolá nékik mind azt, a
mit az Úr mondott néki a Sinai hegyen. 33 Mikor pedig
elvégezte Mózes velök a beszédet, leplet tőn orczájára.
34 És mikor Mózes az Úr elébe méne, hogy vele szóljon,
levevé a leplet, míg kijőne. Kijövén pedig, elmondá az
Izráel fiainak, a mi parancsot kapott. 35 És az Izráel
fiai láták a Mózes orczáját, hogy sugárzik a Mózes
orczájának bőre; és Mózes a leplet ismét orczájára
borítá, mígnem beméne, hogyŐvele szóljon.

35 És egybegyűjté Mózes az Izráel fiainak egész
gyülekezetét, és monda nékik: Ezek azok a dolgok,
a melyeket parancsolt az Úr, hogy cselekedjétek: 2 Hat
napon át munkálkodjatok; a hetedik nap pedig szent
legyen előttetek, az Úr nyugodalmának szombatja. Valaki
azon munkálkodik, megölettessék. 3 Ne gerjeszszetek
tüzet a ti házaitokban szombatnapon. 4 És szóla Mózes
az Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: Ez az, a
mit az Úr parancsolt, mondván: 5 Szedjetek magatok
közt ajándékot az Úrnak, mind, a kinek szíve önként
hajlandó arra, hozzon ajándékot az Úrnak, aranyat,
és ezüstöt, és rezet. 6 És kék, és bíborpiros, és
karmazsinszínű, és lenfonalat, és kecskeszőrt. 7 Veresre
festett kosbőröket, és borzbőröket és sittim-fát. 8 Világító
olajat, arómákat a kenet olajához, és fűszereket a
füstöléshez. 9 Ónix köveket és foglalni való köveket az
efódhoz és a hósenhez. 10 És a kik ti köztetek ahhoz
értők, jőjjenek elő, hogy csinálják meg mindazt, a mit az
Úr parancsolt: 11 A hajlékot, annak sátorát és takaróját,
horgait, deszkáit, reteszrúdjait, oszlopait és talpait. 12
A ládát és annak rúdjait, a fedéllel egybe, és a takaró
függönyt. 13 Az asztalt és annak rúdjait, és minden
edényét, és a szent kenyerekhez valókat. 14 A világító
gyertyatartót és a hozzá való eszközöket, mécseit, és
világító olajt. 15 A füstölő oltárt és rúdjait, a kenetnek
olaját, és a jó illatú füstölőt, a hajlék ajtajára ajtótakarót.

16 Az egészen égőáldozat oltárát, annak réz rostélyát, rúdjait és minden eszközeit, a mosdómedenczét és annak lábát. 17 A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait, és a pitvar kapujának leplét. 18 A hajlék szegeit, a pitvar szegeit, és azoknak köteleit. 19 A szolgálati ruhákat, a szent hajlékban való szolgálathoz, a szent ruhákat Áron papnak, és az ő fiainak ruháit, a papi szolgálatra. 20 Azután kiméne az Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes elől. 21 És eljöve mindenki, a kit a szíve indíta, és a kit lelke hajt vala, és hozának áldozatot az Úrnak, a gyülekezet hajlékának készítéséhez, és annak minden szolgálatához, és a szent ruhákhoz valókat. 22 És jövének férfiak és asszonyok együtt, mind, a kit szíve indított, hozának kapcsokat, függőket, gyűrűket, karpereczet, mindenféle arany eszközöket; a férfiak is, mind a kik aranyból hoztak áldozatot az Úrnak. 23 És minden ember, kinek a mije vala, hozott kék, bíborpiros, és karmazsinszínű, és lenfonalat, kecskeszőrt, veresre festett kosbőröket és borzbőröket. 24 Minden, a ki ezüstöt vagy rezet vihetett, felhozá azt áldozatul az Úrnak, és a kiknél sittim-fa találtaték a szolgálat különböző szükségeire, felhozák azt. 25 Az asszonyok közűl pedig mind, a kik ahhoz értettek, saját kezeikkel fonának, és felvivék azt a mit fontak, a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű, és a lenfonalat. 26 Azok az asszonyok pedig, a kik ahhoz értettek, fonának kecskeszőrt. 27 A főemberek pedig hozának ónix köveket, foglalni való köveket az efódhoz és a hósenhez. 28 Illatozó szert is és olajat, a mécsbe és a kenethez, és fűszereket a füstöléshez. 29 Minden férfi és asszony, a kit szíve önként indíta, hogy áldozzon az egész munkára, melyet az Úr parancsolt Mózes által, hogy véghez vigyenek: mind önként hoztak ajándékot az Úrnak az Izráel fiai. 30 És monda Mózes az Izráel fiainak: Ímé az Úr név szerint hívta el Bésaléelt, a Húr fiának Urinak fiát, a Júda nemzetségéből. 31 És betöltötte őt Istennek lelkével, bölcseséggel, értelemmel és tudománynyal minden mesterségben: 32 Hogy tudjon kigondolni mindent a mit aranyból, ezüstből és rézből kell csinálni; 33 És foglalásra való köveket metszeni, és fát faragni; és minden mesterséges munkát végezni. 34 Azontúl alkalmatossá tette arra is, hogy tanítson, mind ő, mind Aholiáb az Akhiszamák fia, a Dán nemzetségéből. 35 Betöltötte őket bölcseség lelkével, hogy tudjanak mindenféle faragó, és kötő, és hímző munkát készíteni, kék és bíborpiros, karmazsinszínű és lenfonálból, és takácsmunkát, a kik készítenek ilyenféle munkát és kigondolnak mesterműveket.

36 Azért Bésaléel és Aholiáb, és mindazok a bölcs férfiak, kiknek az Úr bölcseséget és értelmet adott, hogy meg tudják csinálni a szent hajlék szolgálatához való minden eszközöket: csinálják meg egészen úgy, a mint az Úr parancsolta. 2 Elhívá azért Mózes Bésaléelt, és Aholiábot, és mindazokat a bölcs férfiakat, a kiknek elméjébe tudományt adott vala az Úr, és mind a kit szíve arra indíta, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához. 3 És átvevék Mózestől mind azt az ajándékot, a mit az Izráel fiai hoztak vala, a szent hajlék felépítésének szolgálatára. Azontúl is minden reggel önkéntes ajándékot is hoztak. 4 Eljövének azért mind azok a bölcsek, kik a szent hajlék minden munkáján dolgoztak, kiki a maga munkájától, a melyen dolgozott. 5 És ezt mondák Mózesnek: Többet hord a nép ajándékba, mint a mennyi kell a munka elkészítésére, a melyet parancsolt az Úr, hogy csináljunk. 6 Parancsola azért Mózes, és hírré tevék a táborban: Se férfi, se asszony ezután ne készítsen ajándékot a szent munkára. És megszünék a nép hordani. 7 És az egész munka elvégzésére elég volt az adomány, még felesleges is. 8 És mind a bölcs szívű férfiak, kik munkálkodának, készíték a hajlékot, tíz kárpittal: sodrott lenből és kék, és bíborpiros és karmazsinszinűből, Kérubokkal, mestermunkával készíték azokat. 9 Egy-egy kárpit hossza huszonnyolcz sing, szélessége egy-egy kárpitnak négy sing vala; egy mértéke vala minden kárpitnak. 10 És öt kárpitot foglalának egybe, és ismét a más öt kárpitot is egybefoglalák, egyiket a másikkal. 11 És csinálának kék hurkokat az első kárpitnak szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; hasonlót csinálának a külső kárpit szélére, a másik egybefoglalásban is. 12 Az egyik kárpiton ötven hurkot csinálának, és ötven hurkot csinálának a másik kárpit szélén is, a mely a második egybefoglalásban vala; a hurkokat egymás ellenébe. 13 Csinálának ötven arany horgocskát is, és összefoglalák a kárpitokat a horgocskákkal, egyiket a másikkal, és egygyé lőn a hajlék. 14 Csinálának kárpitokat kecskeszőrből is, sátornak a hajlékra; tizenegy kárpitot csinálának ilyent. 15 Egy kárpit hossza harmincz sing, és egy kárpit szélessége négy sing; egy mértéke vala a tizenegy kárpitnak. 16 És egybefoglalák az öt kárpitot külön, és a hat kárpitot külön. 17 Csinálának ötven hurkot is a kárpit szélére, a mely szélről vala az egybefoglalásban; ötven hurkot csinálának a kárpit szélére a másik egybefoglalásban is. 18 Csinálának ötven rézhorgocskát is a sátor egybefoglalására, hogy egygyé legyen. 19 Csinálának takarót is a sátorra, veresre festett kosbőrökből, és azon felül egy takarót borzbőrökből. 20 És megcsinálák a deszkákat is a hajlékhoz sittim-fából, felállogatva. 21 Tíz sing a deszkának hossza, másfél sing pedig egy deszkának szélessége. 22 Egy deszkának két csapja vala, egyik a másiknak megfelelő; így csinálták a hajlék összes deszkáit. 23 A deszkákat pedig így rendezék a hajlékhoz: húsz deszkát déli oldalon, délfelé. 24 És a húsz deszka alá negyven ezüsttalpat készítének; az egyik

deszka alá két talpat, az ő két csapja szerint, a másik
deszka alá is két talpat, az ő két csapja szerint. 25 A
hajlék másik oldalául, az északi oldalon, szintén húsz
deszkát csinálának. 26 És negyven ezüsttalpat azok
alá, két talpat az egyik deszka alá, a másik deszka
alá is két talpat. 27 A hajlék napnyugoti oldalául hat
deszkát csinálának. 28 A hajlék szegleteiül pedig a két
oldalra, két deszkát csinálának. 29 És alólról kezdve
kettősök valának, felül pedig egybe valának foglalva
egy karikával; így cselekedének mind a kettővel, a két
szegleten. 30 Nyolcz deszka vala tehát, és azoknak
tizenhat ezüsttalpa, két-két talp egy-egy deszka alatt.
31 Csinálának reteszrúdakat is sittim-fából, ötöt a hajlék
egyik oldalának deszkáihoz. 32 És öt reteszrúdat a
hajlék másik oldalának deszkáihoz, és öt reteszrúdat
a hajlék nyugoti oldalának deszkáihoz hátulról. 33 És
megcsinálák a középső reteszrúdat is, hogy fusson a
deszkák közepén, végtől-végig. 34 A deszkákat pedig
aranynyal boríták be; a karikáikat aranyból csinálák,
gyűrűk gyanánt a reteszrúdakhoz, és a reteszrúdakat
is beboríták aranynyal. 35 Megcsinálák a függönyt
is, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott
lenből, mestermunkával csinálák azt, Kérubokkal. 36
És csinálának ahhoz négy oszlopot sittim-fából, és
beboríták azokat aranynyal, horgaik aranyból; és öntének
azokhoz négy ezüsttalpat. 37 És csinálának a sátor
nyílására leplet kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű,
és sodrott lenből, hímzőmunkával. 38 És ahhoz öt
oszlopot, horgaikkal együtt; és beboríták azoknak fejeit
és átalkötőit aranynyal; öt talpuk pedig rézből vala.

37 És megcsinálá Bésaléel a ládát sittim-fából;
harmadfél sing a hossza, szélessége másfél sing,
magassága is másfél sing. 2 És beborítá azt tiszta
aranynyal, mind belől, mind kivül, és csinála reá arany
pártázatot köröskörül. 3 És önte annak négy arany
karikát a négy szegletére; egyik oldalára is kettőt,
másikra is kettőt. 4 Csinála rúdakat is sittim-fából, és
beborítá azokat aranynyal. 5 És betolá a rúdakat a láda
oldalán levő karikákba, hogy a láda hordozható legyen.
6 Csinála fedelet is tiszta aranyból; harmadfél sing a
hossza, másfél sing a szélessége. 7 Csinála két Kérubot
is aranyból, vert aranyból csinálá azokat, a fedél két
végére. 8 Az egyik Kérubot az egyik végére innen,
a másik Kérubot a másik végére onnan; a fedélből
veré ki a Kérubokat, a két végére. 9 A Kérubok pedig
kiterjeszték szárnyaikat felfelé, betakarva szárnyaikkal a
fedelet, és arczaik egymással szembe valának; a fedél
felé valának a Kérubok arczai. 10 Megcsinálá az asztalt
is sittim-fából: két sing a hossza, a szélessége egy
sing, magassága másfél sing. 11 És beborítá azt tiszta
arannyal, és csinála reá köröskörül arany pártázatot.
12 Csinála egy tenyérnyi széles karájt is köröskörül;
és a karájhoz csinála arany pártázatot köröskörül. 13
Azután önte hozzá négy arany karikát, és a karikákat
ráilleszté a négy láb négy szegletére. 14 A karikák
a karáj mellett valának rúdtartókul, hogy az asztalt
hordozhassák. 15 Megcsinálá a rúdakat is sittim-fából,
és azokat beborítá aranynyal, hogy hordozhassák az
asztalt. 16 Megcsinálá az asztalra való edényeket
is: tálait, csészéit, kelyheit és kancsóit, a melyekkel
italáldozatot áldoznak, tiszta aranyból. 17 Megcsinálá a
gyertyatartót is tiszta aranyból, vert aranyból csinálá a
gyertyatartót; szára, ága, csészéi, gombjai és virágai
ő magából valának. 18 És hat ág jöve ki oldalaiból;
egyik oldalról is három gyertyatartó-ág, másik oldalról is
három gyertyatartó-ág. 19 Három mandolavirágformájú
csésze vala az egyik ágon, gombbal és virággal; így a
másik ágon is három mandolavirágformájú csésze vala
gombbal és virággal; így vala mind a hat ágon, a melyek
kijövének a gyertyatartóból. 20 A gyertyatartón pedig
négy mandolavirágformájú csésze vala, gombjaikkal és
virágaikkal. 21 És gomb vala a két ág alatt ő magából, és
gomb vala a két ág alatt ő magából, és gomb vala a két
ág alatt ő magából, a hat ág szerint, a mely belőle jöve
ki. 22 Gombjaik és ágaik belőle valának; az egész egy
vert munka vala, tiszta aranyból. 23 És megcsinálá hét
mécsét is, és azoknak hamvvevőit és hamutartóit, tiszta
aranyból. 24 Egy talentom tiszta aranyból csinálá azt
meg hozzá tartozó eszközeit is mind. 25 Megcsinálá a
füstölő oltárt is sittim-fából; hossza egy sing, szélessége
is egy sing, négyszögű; magassága pedig két sing;
ő magából valának szarvai. 26 És beborítá azt tiszta
aranynyal, tetejét és oldalait köröskörül, és a szarvait is;
és csinála hozzá arany pártázatot köröskörül. 27 És
két arany karikát csinála hozzá, a pártázata alá, a két
oldalán, mindkét oldalára, hogy legyenek rúdtartókul,
hogy azokon hordozhassák azt. 28 A rúdakat is sittim-
fából csinálá meg, és azokat is beborítá aranynyal.
29 A szent kenetnek olaját is megcsinálá, és a tiszta
fűszerekből való füstölőt a kenetkészítő mestersége
szerint.

38 És megcsinálá azután az egészen égőáldozat
oltárát sittim-fából; öt sing a hossza, öt sing a
szélessége; négyszögű és három sing magas. 2 És
csinála hozzá szarvakat is, a négy szegletére; ő magából
voltak a szarvai, és beborítá azt rézzel. 3 Azután
minden edényét is megcsinálá: a fazekakat, a lapátokat,
a medenczéket, a villákat és a szenes serpenyőket;
minden edényeit rézből csinálá. 4 Csinála az oltárhoz
hálóforma rostélyt is rézből, annak párkányzata alá,
alulról a közepéig. 5 Önte négy karikát is rézrostélynak
négy szegletére, rúdtartókul. 6 A rúdakat sittim-fából
csinálá meg, és rézzel borítá be. 7 És a rúdakat
betolá az oltár oldalain levő karikákba, hogy azokon
hordozhassák azt; deszkákból, üresre csinálá azt. 8
Megcsinálá a mosdómedenczét is rézből, és annak

lábát is rézből, a szolgálattevő asszonyok tükreiből, a
kik a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgáltak. 9 A
pitvart is megcsinálá dél felől; a déli oldalon a pitvar
szőnyege száz singnyi vala sodrott lenből. 10 Azoknak
húsz oszlopa, és húsz talpa rézből vala; az oszlopok
horgai, és azoknak általkötői ezüstből. 11 Észak felől
is száz singnyi. Azoknak húsz oszlopa és húsz talpa
rézből; az oszlopok horgai és általkötői ezüstből valának.
12 Napnyugot felől pedig ötven sing szőnyeg vala.
Azoknak tíz oszlopa és tíz talpa; az oszlopok horgai és
általkötői ezüstből valának. 13 A napkeleti oldalon is
ötven singnyi. 14 Egy felől tizenöt sing szőnyeg vala;
három oszlopa és azoknak három talpa. 15 És a másik
felől is: a pitvar kapujától jobbra is, balra is tizenöt sing
szőnyeg, és azoknak három oszlopa, három talpa. 16 A
pitvarnak minden szőnyege köröskörül sodrott lenből
vala. 17 Az oszlopok talpai rézből, az oszlopok horgai és
általkötői pedig ezüstből valának, azoknak fejei ezüsttel
beborítva. A pitvar oszlopait is mind ezüst általkötők
övezték. 18 A pitvar kapujának leple hímzőmunka vala,
kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből;
hossza húsz sing volt, magassága pedig szélességében
öt sing, a pitvar szőnyegeinek megfelelőleg. 19 Azoknak
négy oszlopa és négy talpa rézből, horgai ezüstből
valának; fejeiknek borítása, és általkötőik is ezüstből.
20 A hajléknak és a pitvarnak szegei pedig köröskörűl
mind rézből valának. 21 Ezek a hajléknak, a bizonyság
hajlékának részei, a mint megszámláltattak a Mózes
meghagyásából, a Léviták szolgálatára, Ithamár, az Áron
pap fia által. 22 Bésaléel a Húr fiának, Urinak fia a Júda
nemzetségéből, csinálta mind azt, a mit az Úr parancsolt
vala Mózesnek. 23 És vele együtt Aholiáb, Akhiszamák
fia, Dán nemzetségéből a ki mester vala a faragásban,
a kötő és hímzőmunkában, kék, és bíborpiros, és
karmazsinszínű, és lenfonállal. 24 Mind az az arany,
a mely a munkára, a szenthelynek összes munkáira
feldolgoztaték, ez az áldozati arany: huszonkilencz
talentom, és hétszáz harmincz siklus vala, a szent siklus
szerint. 25 Az ezüst pedig, a gyülekezet megszámlált
tagjaitól, száz talentom, és ezer hétszáz hetvenöt siklus,
a szent siklus szerint. 26 Fejenként egy beka, vagy is
fél siklus, a szent siklus szerint, mindenkitől, a ki átesett
a megszámláltatáson, húsz esztendőstől fölfelé, a kik
hatszáz háromezeren és ötszázötvenen valának. 27 A
száz talentom ezüstből megönték a szent helyhez való
talpakat, és a függöny oszlopainak talpait; száz talpat
száz talentomból, egy talentomból egy talpat. 28 Az ezer
hétszáz hetvenöt siklusból csinálák az oszlopok horgait,
és beboríták azoknak fejeit, és általfogák azokat. 29 Az
áldozati réz pedig hetven talentom, és kétezer négyszáz
siklus vala. 30 Abból csinálák a talpakat a gyülekezet
sátorának nyílásához, és a réz oltárt, az ahhoz való réz
rostélyt, és az oltárnak minden edényeit. 31 A pitvar
talpait is köröskörül, és a pitvar kapujához való talpakat,
meg a hajlék összes szegeit, és a pitvar összes szegeit
köröskörül.

39 A kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű fonálból
pedig csinálának szolgálati ruhákat a szenthelyen
való szolgálatra. Áronnak is úgy készíték a szent
ruhákat, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 2
Az efódot csinálák aranyból, kék, és bíborpiros, és
karmazsinszínű, és sodrott lenből. 3 És aranyból vékony
lapokat verének, és azokat fonalakká metélék, hogy
feldolgozzák a kék, és a bíborpiros, és a karmazsinszínű,
és a lenfonál közé, mestermunkával. 4 Csinálának
hozzá összekötött vállkötőket: a két végükön kapcsolák
össze. 5 Az átkötő öv is, a mely rajta vala, abból való,
ugyanolyan mívű vala, mint az efód: aranyból, kék,
és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből,
a mint az Úr parancsolta Mózesnek. 6 Megcsinálák
azután az ónix köveket is, arany boglárokba foglalva,
kimetszve pecsétmetszés módjára, az Izráel fiainak
neveire. 7 És rátették azokat az efód vállkötőire, az
Izráel fiaira való emlékeztetés kövei gyanánt, a mint
az Úr parancsolta vala Mózesnek. 8 Megcsinálák a
hósent is mestermunkával, mint az efódot, aranyból,
kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű, és sodrott lenből.
9 Négyszögű vala a hósen, és kétrétűre készíték azt;
egy arasz vala hossza, egy arasz a szélessége is két
rétben. 10 És négy sor követ foglalának abba, ily sorban:
szárdiusz, topáz, smaragd; az első sor. 11 A második
sor: karbunkulus, zafir és gyémánt. 12 A harmadik
sor: jáczint, agát és amethiszt. 13 A negyedik sor:
krizolith, ónix és jáspis, a melyek mind arany boglárokba
foglaltattak a magok helyén. 14 A kövek pedig Izráel
fiainak nevei szerint valának, tizenkettő vala az ő nevök
szerint, és pecsét módjára metszve, mindenik a reá való
névvel, a tizenkét nemzetség szerint. 15 És csinálának
a hósenre sodrott mívű fonatékot is tiszta aranyból. 16
Azután csinálának két arany boglárt, és két arany karikát;
és a két arany karikát rá tevék a hósen két szegletére.
17 A két arany fonatékot pedig a hósen két szegletén
levő két karikába fűzték. 18 És a két fonaték másik két
végét oda foglalák a két boglárhoz, és azokat az efód
vállkötőihez tűzék, annak előrészére. 19 Csinálának
más két arany karikát is, és oda tevék azokat a hósen
két szegletére, azon a szélén, a mely befelé vala az efód
felől. 20 És csinálának még két arany karikát, és azokat
az efód két vállkötőjére tevék, alól, annak előrésze
felől, az összefoglalás mellett, az efód övén felül. 21
És a hósent az ő karikáinál fogva odacsatolák az efód
karikáihoz, kék zsinórral, hogy az efódnak öve felett
legyen, és el ne váljék a hósen az efódtól; a mint az Úr
parancsolta vala Mózesnek. 22 És megcsinálák az efód
palástját takácsmunkával, egészen kék lenből. 23 És a

palást közepén levő nyílás olyan vala, mint a pánczélnak
nyílása; szegése vala a nyílásnak köröskörül, hogy el
ne szakadjon. 24 És a palást alsó peremére csinálának
gránátalmákat, kék, és bíborpiros, és karmazsinszínű
sodrott fonálból. 25 Csinálának csengettyűket is tiszta
aranyból, és tevék a csengettyűket a gránátalmák
közé, a palást peremére köröskörül a gránátalmák
közé. 26 Csengettyű meg gránátalma, csengettyű meg
gránátalma a palást peremén köröskörül, hogy abban
szolgáljanak, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek.
27 Megcsinálák a len köntösöket is takácsmunkával,
Áronnak és az ő fiainak. 28 A len süveget is, a süveg
ékességeit is lenből, és a gyolcs lábravalókat sodrott
lenből. 29 Az övet is sodrott lenből, és kék, bíborpiros
és karmazsinszínű fonálból hímzőmunkával, a mint az
Úr parancsolta vala Mózesnek. 30 A szent koronához
való lapot is megcsinálák tiszta aranyból, és felírák
rá a pecsétmetsző módjára: Szentség az Úrnak. 31
És kötének reá kék zsinórt, hogy felkössék azzal a
süvegre, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 32
Így végezteték el a gyülekezet sátora hajlékának egész
munkája; és az Izráel fiai egészen úgy csinálák, a mint
az Úr parancsolta vala Mózesnek, úgy csinálták. 33 És
vivék a hajlékot Mózeshez: a sátort és annak minden
eszközét, horgait, deszkáit, reteszrúdait, oszlopait,
és talpait. 34 A veresre festett kosbőrökből készült
takarót is, és a borzbőrökből készült takarót, és a
takarófüggönyt. 35 A bizonyság ládáját, annak rúdait, és
a fedelet. 36 Az asztalt és annak minden edényét, és a
szent kenyeret. 37 A tiszta gyertyatartót: annak mécseit,
a felszereléshez való mécseket s minden hozzávalót, a
világító olajjal együtt. 38 Az arany oltárt, a kenetnek
olaját, a fűszerekből való füstölőt, és a sátor nyílására
való leplet. 39 A réz oltárt és annak réz rostélyát, rúdait
és minden edényeit, a mosdómedenczét és annak
lábát. 40 A pitvar szőnyegeit, oszlopait, talpait: és a
pitvar kapujára való leplet, annak köteleit, szegeit, és a
hajlék szolgálatjára való minden eszközt a gyülekezet
sátoránál. 41 A szolgálati ruhákat, a szenthelyen való
szolgálatra, a szent ruhákat Áron papnak, és fiainak
ruháit a papi tisztre. 42 A mint parancsolta vala az Úr
Mózesnek, egészen úgy csinálának az Izráel fiai minden
munkát. 43 És megtekinte Mózes minden munkát,
és ímé elkészíték azt, úgy készíték el, a mint az Úr
parancsolta vala, és megáldá őket Mózes.

40 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Az első
hónapban, a hónap első napján, állítsd fel a
gyülekezet sátorának hajlékát. 3 És tedd oda a bizonyság
ládáját, és fedd be a ládát a fedéllel. 4 Azután vidd be
az asztalt, és hozd azt rendbe a reávalókkal. Vidd be a
gyertyatartót is, és gyújtsd meg annak mécseit. 5 És
helyheztesd a füstölő áldozat arany oltárát a bizonyság
ládája elé, tedd fel a leplet a hajlék nyílására. 6 Azután
helyheztesd az egészen égőáldozat oltárát a gyülekezet
sátora hajlékának nyílása elé. 7 A mosdómedenczét
pedig helyheztesd a gyülekezet sátora közé és az oltár
közé, és önts belé vizet. 8 Azután állítsd fel köröskörül
a pitvart, és a pitvar kapujára tedd rá a leplet. 9 Azután
vedd a kenetnek olaját, és kend meg a hajlékot és mind
azt a mi benne van: így szenteld meg azt, és minden
edényét, hogy szent legyen. 10 Kend meg az egészen
égőáldozat oltárát is és annak minden edényét; így
szenteld meg az oltárt, hogy az oltár legyen szentséges.
11 A mosdómedenczét és lábát is kend meg; így szenteld
meg azt. 12 Azután állítsd Áront és az ő fiait a gyülekezet
sátorának nyílásához, és mosd meg őket vízzel. 13 És
öltöztesd fel Áront a szent ruhákba, és kend fel őt; így
szenteld fel, és legyen papom. 14 Fiait is állítsd elő és
öltöztesd fel őket köntösökbe; 15 És kend fel őket, a
mint az ő atyjokat felkenéd, hogy legyenek papjaim,
és lészen az ő megkenetésök nékik örökös papság,
az ő nemzetségökben. 16 És egészen úgy cselekedék
Mózes, a mint az Úr parancsolta néki, úgy cselekedék.
17 Lőn azért a második év első hónapjában, a hónap első
napján, hogy felállíták a hajlékot. 18 Mózes tehát felállítá
a hajlékot, és letevé annak talpait, a deszkáit is felállítá,
beilleszté a reteszrúdakat, és felállítá annak oszlopait.
19 Azután kifeszíté a hajlékra a sátort, és a sátor
takaróját is reá teríté felülről, a mint parancsolta vala az
Úr Mózesnek. 20 És vevé és betevé a bizonyságot is a
ládába, a rúdakat pedig a ládára tevé, és a ládára felül
helyezteté a fedelet. 21 Azután bevivé a ládát a hajlékba,
és feltevé a takaró függönyt, és elfedezé a bizonyság
ládáját, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 22
Az asztalt is bevivé a gyülekezet sátorába, a hajléknak
északi oldalába, a függönyön kivül. 23 És rakott arra
kenyereket sorban az Úr előtt, a mint az Úr parancsolta
vala Mózesnek. 24 És a gyertyatartót helyhezteté a
gyülekezet sátorába az asztal ellenébe, a hajléknak déli
oldalán. 25 És meggyújtá a mécseket az Úr előtt, a mint
az Úr parancsolta vala Mózesnek. 26 Az arany oltárt
pedig helyhezteté a gyülekezet sátorába a függöny
elébe. 27 És füstölögtete rajta fűszerekből való füstölőt,
a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 28 A hajlék
nyílására a leplet is felvoná. 29 Az egészen égőáldozat
oltárát pedig helyhezteté a gyülekezet sátora hajlékának
nyílása elé, és áldozék azon egészen égőáldozattal és
ételáldozattal, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek.
30 A mosdómedenczét pedig helyhezteté a gyülekezet
sátora közé és az oltár közé, és önte abba vizet a
mosdásra. 31 És megmosák abból Mózes és Áron és
az ő fiai kezeiket és lábaikat. 32 Mikor a gyülekezet
sátorába menének, és mikor az oltárhoz járulának,
megmosdának, a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek.
33 Azután felállítá a pitvart a hajlék és az oltár körül, és
a pitvar kapujára feltevé a leplet. Így végezé el Mózes a

munkát. **34** És a felhő befedezé a gyülekezet sátorát,
és az Úrnak dicsősége betöltté a hajlékot. **35** És Mózes
nem mehete be a gyülekezet sátorába, mert a felhő rajta
nyugovék, és az Úrnak dicsősége tölté be a hajlékot.
36 És mikor a felhő felszáll vala a hajlékról, az Izráel
fiai elindulának; így lőn egész utazásuk alatt. **37** Ha
pedig a felhő nem szálla fel, ők sem indulának el, míg
csak fel nem szálla. **38** Mert az Úrnak felhője vala a
hajlékon nappal, éjjel pedig tűz vala azon, az Izráel
egész háznépének láttára, egész utazásuk alatt.

3 Mózes

1 Szólítá Mózest és beszéle vele az Úr a gyülekezet
sátorából, mondván: **2** Szólj Izráel fiainak, és mondd
meg nékik: Ha valaki közületek áldozni akar az Úrnak:
barmokból, tulok- és juhfélékből áldozzatok. **3** Ha
tulokféléből áldozik egészen égőáldozattal: hímmel és
éppel áldozzék. A gyülekezet sátorának ajtajához vigye
azt, hogy kedvessé legyen az Úr előtt. **4** És tegye kezét
az égőáldozat fejére, hogy kedves legyen ő érette, hogy
engesztelést szerezzen az ő számára. **5** És ölje meg a
tulkot az Úr előtt, az Áron fiai pedig, a papok, vigyék
fel a vért, és hintsék a vért köröskörűl az oltárra, a
mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. **6** Azután
vonja le az égőáldozat bőrét, azt pedig vagdalja el
tagjaira. **7** És az Áron pap fiai gerjeszszenek tüzet az
oltáron, és rakjanak fát a tűzre. **8** Azután rakják az Áron
fiai, a papok, a tagokat: a fejet és a kövérjét a fára,
a mely az oltáron lévő tűzön van. **9** A belét pedig és
lábszárait mossa meg vízben, és füstölögtesse el a
pap az egészet az oltáron egészen égőáldozatul. Ez
a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. **10** Ha pedig a
juhfélékből: bárányokból vagy kecskékből akar valaki
áldozni égőáldozatul, hímmel és éppel áldozzék. **11**
És ölje meg azt az oltár északi oldalánál az Úr előtt,
az Áron fiai pedig, a papok, hintsék annak vérét az
oltárra köröskörül. **12** Azután vagdalja el azt tagjaira, a
fejével és kövérjével együtt, a pap pedig rakja azokat
a fára, a mely az oltáron lévő tűzön van. **13** A belet
és a lábszárakat mossa meg vízben, a pap pedig
áldozza meg az egészet és füstölögtesse el az oltáron
égőáldozatul. Ez a tűzáldozat kedves illatú az Úrnak. **14**
Ha pedig madárféléből akar áldozni égőáldozatul az
Úrnak, gerliczékből vagy galambfiakból áldozzék. **15** És
vigye azt a pap az oltárhoz, és tekerje ki annak a fejét,
és füstölögtesse el az oltáron, a vérét pedig bocsássa ki
az oltár falára. **16** A begyét pedig rútságával egyben
vegye ki, és vesse azt az oltár keleti oldalára, a hamu
helyére. **17** És hasítsa meg azt a szárnyain, de el ne
szakaszsza egymástól, és füstölögtesse el azt a pap
az oltáron a fán, a mely a tűzőn van, égőáldozatul.
Tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak.

2 Mikor valaki ételáldozatot akar áldozni az Úrnak,
lisztlángból áldozzék, és öntsön arra olajat, és
temjént is tegyen arra. **2** És vigye azt az Áron fiaihoz,
a papokhoz, és vegyen ki abból egy tele marokkal;
annak lisztlángjából és olajából, az egész temjénével
együtt, és füstölögtesse el a pap az oltáron annak
emlékeztető részéül. Ez a tűzáldozat kedves illatú az
Úrnak. **3** A mi pedig megmarad az ételáldozatból,
Ároné és az ő fiaié legyen; szentséges áldozat ez az
Úrnak tűzáldozatai között. **4** Hogyha pedig ételáldozatot
kemenczében sültből akar áldozni valaki lisztlángból,
olajjal elegyített kovásztalan lepényei, vagy olajjal
megkent kovásztalan pogácsái legyenek. **5** Ha pedig
a te áldozatod serpenyőben sült ételáldozat, olajjal
elegyített kovásztalan lisztlángból legyen. **6** Darabold
azt el, és önts reá olajat, ételáldozat ez. **7** Ha pedig
a te ételáldozatod rostélyon sült, lisztlángból, olajjal
készíttessék. **8** És vidd el az ételáldozatot, a mi
ezekből készült, az Úrnak, és azt a papnak bemutatván,
az vigye azt el az oltárhoz. **9** És vegyen a pap az
ételáldozatból emlékeztető részt, és füstölögtesse el az
oltáron; tűzáldozat ez, kedves illatú az Úrnak. **10** A mi
pedig megmarad az ételáldozatból, Ároné és az ő fiaié
legyen; szentséges áldozat ez az Úrnak tűzáldozatai
között. **11** Semmi ételáldozat, a mit az Úrnak áldoztok,
kovászszal ne készüljön; mert kovászból és mézből
semmit se füstölögtethettek az Úrnak a tűzáldozatok
között. **12** Zsengeáldozatul felvihetitek azokat az Úrnak,
de az oltárra nem juthatnak fel kedves illatul. **13**
Minden te ételáldozatodat pedig sózd meg sóval, és a
te ételáldozatodból soha el ne maradjon a te Istened
szövetségének sója; minden te áldozatodhoz sót adj.
14 Ha zsengékből való ételáldozatot áldozol az Úrnak,
tűznél pergelt kalászból, és zsenge gabona-darából
áldozzad a te zsengéidnek áldozatát. **15** Adj hozzá
olajat, és tégy reá tömjént; ételáldozat ez. **16** A pap pedig
füstölögtesse el annak emlékeztető részét a darából és
olajból, az egész tömjénnel együtt. Tűzáldozat ez az
Úrnak.

3 Hogyha hálaáldozattal áldozik valaki, ha tulokféléből,
akár hímmel, akár nősténynyel áldozik: ép barmot
vigyen az Úr elé. **2** És tegye a kezét az ő áldozatjának
fejére, és ölje meg azt a gyülekezet sátorának nyílásánál,
és Áron fiai, a papok, öntsék a vért köröskörül az
oltárra. **3** Azután vigyen a hálaáldozatból tűzáldozatot
az Úrnak: a kövérjét, a mely a belet takarja, és mindazt
a kövérjét, a mely a belek között van. **4** A két vesét
is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a véknyaknál
van, és a májon lévő hártyát a vesékkel együtt vegye
el. **5** És füstölögtessék el azt Áron fiai az oltáron
az égőáldozattal együtt a tűzön lévő fán: tűzáldozat
ez, kedves illatú az Úrnak. **6** Hogyha pedig valaki
juhféléből áldozik hálaáldozatot az Úrnak, akár hím,
akár nőstény legyen az, épekkel áldozzék. **7** Ha bárányt
visz ő az ő áldozatául, vigye azt az Úr elébe. **8** És
tegye a kezét az ő áldozatjának fejére, azután ölje meg
azt a gyülekezet sátora előtt, és az Áron fiai öntsék
a vérét az oltárra köröskörül. **9** Azután áldozzék az
Úrnak e hálaáldozatból tűzáldozatot: a kövérjét, a farkát
egészen, a melyet a hátagerézdi végénél vágjon el, és
a belét takaró kövérjét, és minden kövérjét, a mely a
belek közt van. **10** És a két vesét is, és a rajtuk lévő

kövérséget, a mely a véknyaknál van, és a májon lévő
hártyát a vesékkel együtt vegye el. 11 És füstölögtesse
el azt a pap az oltáron: tűzáldozati eledel ez az Úrnak.
12 Hogyha kecskével áldozik valaki, azt is az Úr elé
vigye. 13 És tegye kezét annak fejére, és ölje meg
azt a gyülekezetnek sátora előtt, és öntsék az Áron
fiai annak vérét az oltárra körül. 14 És áldozzék abból
tűzáldozatot az Úrnak: a kövérjét, a mely betakarja a
belet, és mindazt a kövérjét, a mely a belek között van.
15 A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget, a mely a
véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a vesékkel
együtt vegye el. 16 És füstölögtesse el azokat a pap
az oltáron tűzáldozati eledelül, kedves illatul. A kövérje
mind az Úré legyen. 17 Örökkévaló rendtartás legyen a
ti nemzetségeiteknél minden ti lakhelyeteken: semmi
kövért és semmi vért meg ne egyetek!

4 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj
az Izráel fiainak, mondván: Ha valaki tévedésből
vétkezik az Úrnak valamely parancsolata ellen, úgy a
mint nem kellene cselekednie, és a parancsolatok közül
valamelyiknek ellene cselekszik: 3 Ha a felkent pap
vétkezik, a népnek romlására: hozzon az ő bűnéért, a
melyet elkövetett, egy tulkot, fiatal ép marhát az Úrnak
bűnáldozatul. 4 És vigye a tulkot a gyülekezet sátorának
nyílásához, az Úr elé, és tegye a kezét a tuloknak
fejére, és a tulkot ölje meg az Úr előtt. 5 És vegyen
a felkent pap a tuloknak véréből, és vigye be azt a
gyülekezet sátorába. 6 És mártsa be a pap az ő újját a
vérbe, és hintsen a vérből hétszer az Úr előtt a szent
hajléknak függönye felé. 7 És tegyen a pap a vérből
az Úr előtt a fűszerekből való füstölő oltár szarvaira,
a mely ott van a gyülekezet sátorában; a tulok vérét
pedig mind öntse az egészen égőáldozat oltárának
aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál van. 8
Azután a tuloknak, a mely bűnáldozatra való, minden
kövérjét szedje ki belőle: azt a kövérjét, amely betakarja
a belet, és mindazt a kövérjét, a mi a belek között
van. 9 A két vesét is, és a rajtuk lévő kövérséget,
a mely a véknyaknál van, és a májon lévő hártyát a
vesékkel együtt vegye el, 10 A miképen kiszedik a
hálaáldozatra való tulokból; és füstölögtesse el azokat
a pap az égőáldozatnak oltárán. 11 A tuloknak pedig
bőrét és minden húsát, fejével és lábszáraival együtt,
bélit és ganéját, 12 És mind az egész tulkot vigye ki
a táboron kivül tiszta helyre, a hová a hamut öntik:
és égesse el azt a fán, tűzben; ott égessék meg, a
hová a hamut öntik. 13 Hogyha pedig az Izráel fiainak
egész közönsége megtéved, és a gyülekezet előtt
rejtve marad e dolog; és valami olyat cselekesznek
az Úrnak valamelyik parancsolatja ellen, a mit nem
kellett volna cselekedni, és bűnösökké lesznek: 14 Mikor
kitudódik a bűn, a melyet elkövettek: akkor áldozzék a
gyülekezet egy tulkot, fiatal marhát a bűnért, és vigye
azt a gyülekezetnek sátora elé. 15 És a gyülekezet vénei
tegyék kezeiket a tuloknak fejére az Úr előtt, és ölje meg
a tulkot a pap az Úr előtt. 16 Azután vigyen be a felkent
pap a tulok véréből a gyülekezet sátorába. 17 És mártsa
be a pap az ő újját a vérbe, és hintsen abból hétszer az
Úr előtt a függöny felé. 18 És tegyen a vérből az oltár
szarvaira is, a mely az Úr előtt, a gyülekezet sátorában
van; a vért pedig mind öntse az egészen égőáldozat
oltárának aljára, a mely a gyülekezet sátorának nyílása
előtt van. 19 Minden kövérjét pedig szedje ki belőle, és
füstölögtesse el az oltáron. 20 És úgy cselekedjék azzal
a tulokkal, mint a bűnért való tulokkal cselekvék, úgy
cselekedjék vele, és engesztelést szerez számukra a
pap, és megbocsáttatik nékik. 21 És vigye ki a tulkot
a táboron kivül, és égesse el azt, miképen elégette
az első tulkot. A gyülekezet bűnéért való áldozat ez.
22 Ha fejedelem vétkezik, és cselekeszik valamit az
Úrnak, az ő Istenének parancsolata ellen, a mit nem
kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz tévedésből:
23 Ha tudtára esik néki a bűne, a melyet elkövetett,
akkor vigyen áldozatul egy ép kecskebakot, 24 És
tegye kezét a baknak fejére, és ölje meg azt azon a
helyen, a hol megölik az egészen égőáldozatot, az Úr
előtt; bűnért való áldozat ez. 25 És vegyen a pap a
bűnért való áldozatnak véréből az ő újjával, és tegyen
az égőáldozat oltárának szarvaira; a vérét pedig öntse
az égőáldozatok oltárának aljára. 26 A kövérjét pedig
mind füstölögtesse el az oltáron, mint a hálaáldozatnak
kövérjét. Így szerezzen néki a pap engesztelést az ő
bűnéért, és megbocsáttatik néki. 27 Ha pedig a föld
népe közül vétkezik valaki tévedésből, mivelhogy az
Úrnak valamelyik parancsolatja ellen olyat cselekeszik,
a mit nem kellett volna cselekedni, és bűnössé lesz; 28
Ha tudtára esik néki az ő bűne, a melyet elkövetett:
vigyen áldozatul az ő bűnéért, a melyet elkövetett, egy
ép nőstény kecskét. 29 És tegye a kezét a bűnért való
áldozat fejére, és ölje meg a bűnért való áldozatot az
egészen égőáldozat helyén. 30 És vegyen a pap annak
véréből az újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának
szarvaira, a vérét pedig mind öntse az oltárnak aljára.
31 Azután vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a
hálaáldozatnak kövérjét: és füstölögtesse el a pap az
oltáron, kedves illatul az Úrnak. Ekképen szerezzen néki
engesztelést a pap, és megbocsáttatik annak. 32 Ha
pedig bárányt visz az ő bűnért való áldozatául, nőstényt
és épet vigyen. 33 És tegye a kezét annak a bűnért való
áldozatnak fejére, és ölje meg azt bűnért való áldozatul
azon a helyen, a hol megölik az egészen égőáldozatot.
34 És vegyen a pap a bűnért való áldozat véréből az
újjával, és tegyen az égőáldozat oltárának szarvaira;
a vért pedig mind öntse az oltárnak aljára. 35 Azután
vegye el minden kövérjét, a mint elveszik a hálaáldozatra
való báránynak kövérjét, és füstölögtesse el azokat

a pap az oltáron az Úrnak tűzáldozataival. Ekképen
szerezzen néki engesztelést a pap az ő bűnéért, a
melyet elkövetett, és megbocsáttatik néki.

5 Ha azzal vétkezik valaki, hogy hallotta a káromló
beszédet, és bizonyság lehetne, hogy látta, vagy
tudja: ha meg nem jelenti azt, de hordozza az ő
vétségének terhét; **2** Vagy ha valaki illet akármely
tisztátalan dolgot, akár tisztátalan vadnak, akár
tisztátalan baromnak, akár tisztátalan féregnek holttestét,
és nem tud arról, hogy tisztátalanná lesz és vétkezik;
3 Vagy ha illeti az ember tisztátalanságát, akármi
tisztátalanságát, a mely tisztátalanná tesz, és nem tudta
azt, hanem azután értette meg, hogy vétkezett; **4** Vagy
ha valaki hirtelenkedve tesz esküt az ő ajkaival rosszra
vagy jóra, vagy akármi az, a mire hirtelenkedve esküszik
az ember, ha nem tudott arról, de azután megértette,
hogy azok közül valamelyikben vétkezett: **5** Akkor,
mivelhogy vétkezett ezek közül valamelyikben, vallja
meg, hogy mi az, a miben bűnössé lett; **6** És vigyen az
ő vétkéért az Úrnak, az ő bűnéért, a melyet elkövetett,
egy nőstény bárányt vagy kecskét a nyájból, bűnért
való áldozatul. Ekképen szerezzen néki engesztelést a
pap az ő bűnéért. **7** Ha pedig nincsen egy bárányhoz
való módja: vigyen az ő vétkéért való áldozatra két
gerliczét vagy két galambfiat az Úrnak, az egyiket bűnért
való áldozatul, a másikat egészen égőáldozatul. **8** És
vigye azokat a paphoz; az pedig áldozza meg először
azt, a mely bűnért való áldozat, és tekerje ki annak
fejét nyakcsigájánál, úgy, hogy el ne szakaszsza. **9** És
hintsen a bűnért való áldozat véréből az oltár oldalára,
a többi vért pedig nyomják ki az oltár aljára; bűnért
való áldozat ez. **10** A másikat készítse el egészen
égőáldozatul, úgy, a mint szokás; ekképen szerez néki
engesztelést a pap az ő bűnéért, a melyet elkövetett,
és megbocsáttatik néki. **11** Ha pedig nincs módja két
gerliczéhez vagy két galambfihoz sem: vigyen áldozatul
az, a ki vétkezett, egy efa lánglisztnek tizedrészét bűnért
való áldozatul; ne tegyen ahhoz olajat, és ne adjon
ahhoz tömjént, mert bűnért való áldozat ez. **12** És
vigye azt a paphoz, és markolja ki abból a pap teli
marokkal az emlékeztető részét, és füstölögtesse el az
oltáron az Úrnak tűzáldozataival. Bűnért való áldozat
az. **13** Így szerezzen néki engesztelést a pap az ő
bűnéért, a melyet elkövetett valamivel ama bűnök közül,
és megbocsáttatik néki. És legyen a papé, mint az
ételáldozat. **14** Azután szóla az Úr Mózesnek, mondván:
15 Ha valaki hűtlenséget követ el, és tévedésből vétkesen
elvesz az Úrnak szentelt dolgokból: vigyen az ő vétkéért
való áldozatot az Úrnak, egy ép kost a nyájból, a mint
te becsülöd, ezüst siklusokban, a szent siklus szerint,
vétekért való áldozatul. **16** És a mit vétkesen elvett
a szent dologból, azt fizesse meg, és tegye hozzá
az ötödrészét, és adja azt a papnak. Így szerez néki
engesztelést a pap a vétekért való áldozat kosával,
és megbocsáttatik néki. **17** Hogyha vétkezik valaki,
és cselekszik valamit az Úrnak valamely parancsolata
ellen, a mit nem kell cselekedni, ha nem tudta is:
vétkessé lesz, és hordozza az ő vétségének terhét:
18 Vigyen azért a nyájból egy ép kost a paphoz, a te
becslésed szerint, bűnért való áldozatul, és szerezzen
néki engesztelést a pap az ő tévedéséért, a melylyel
tudatlanságból tévedett, és megbocsáttatik néki. **19**
Bűnért való áldozat ez, mivelhogy bűnt követett el az Úr
ellen.

6 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **2** Mikor
vétkezik valaki, és hűtlenséget követ el az Úr
ellen, tudniillik eltagadja felebarátjának reábízott vagy
kezébe adott holmiját, vagy megrabolja vagy zsarolja
felebarátját; **3** Vagy ha elveszett holmit talált, és
eltagadja, vagy valami miatt hamisan esküszik, akármi
is az, a mit az ember úgy cselekszik, hogy vétkezik
vele: **4** Mivelhogy azért bűnössé lett és vétkezett, térítse
vissza az elrablottat, a mit rabolt, vagy a zsaroltat, a mit
zsarolt, vagy a reá bízottat, a mi reá bízatott, vagy az
elveszettet, a mit megtalált; **5** Vagy akármi legyen, a
mire hamisan esküdött, fizesse meg azt teljes értéke
szerint, és hozzátoldva az ötödrészét, adja azt annak, a
kié volt, bűnbevallásának napján. **6** Az ő bűnéért pedig
vigyen az Úrnak a nyájból egy ép kost a paphoz, a te
becslésed szerint, bűnért való áldozatul. **7** Így szerezzen
néki engesztelést a pap az Úr előtt, és megbocsáttatik
néki mindaz, a mit cselekedett, és a miben vétkezett. **8**
Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: **9** Parancsolj
Áronnak és az ő fiainak, mondván: Ez az egészen
égőáldozat törvénye: Legyen az egészen égőáldozat az
oltáron levő tüzelőhelyen egész éjszaka, mind reggelig,
és az oltárnak tüze égve maradjon azon. **10** A pap öltse
fel az ő gyolcs ruháját, és a gyolcs lábravalót is öltse
fel az ő testére, és szedje el a hamut, a mivé égette a
tűz az égőáldozatot az oltáron, és töltse azt az oltár
mellé. **11** Azután vesse le azt a ruháját, és öltözzék
más ruhába, és vigye ki a hamut a táboron kivül, tiszta
helyre. **12** Az oltáron lévő tűz pedig égve maradjon
azon, el ne aludjék, hanem égessen fát rajta a pap
minden reggel, és rakja reá az egészen égőáldozatot,
és azon füstölögtesse el a hálaáldozat kövérjét is. **13**
A tűz szüntelen égve maradjon az oltáron, és el ne
aludjék. **14** Ez pedig az ételáldozatnak törvénye: az
Áron fiai áldozzák azt az Úr előtt az oltáron. **15** És
vegyen valaki közülök az ételáldozat lisztlángjából egy
marokkal, és annak olajából is, a tömjént pedig, a
mely az ételáldozathoz való, mind; és égesse el az
oltáron; annak emlékeztető része kedves illat az Úr
előtt. **16** A mi pedig megmarad belőle, egyék meg Áron
és az ő fiai, kovásztalanul egyék meg, szenthelyen,

a gyülekezet sátorának pitvarában egyék meg azt.
17 Ne süssék azt kovászszal, mert nékik adtam azt,
részökül az én tűzáldozataimból; igen szentséges az,
mint a bűnért és vétekért való áldozat. 18 Az Áron fiai
közül minden férfiú egye azt. Örökkévaló rendtartás
legyen ez a ti nemzetségeiteknél az Úrnak tűzáldozatai
felől. Valaki illeti azokat, szent legyen. 19 Szóla ismét
az Úr Mózesnek, mondván: 20 Ez Áronnak és az
ő fiainak áldozatjok, a melyet az Úrnak áldozzanak,
mikor felkenik őket: Egy efa lisztlángnak tizedrésze
mindenkor ételáldozatul, fele reggel, fele pedig estve.
21 Serpenyőben készíttessék, olajjal összegyúrva vidd
el azt, az ételáldozati süteményeket darabokban áldozd
az Úrnak kedves illatul. 22 A mely pap az ő helyébe
kenetik fel az ő fiai közül, az mívelje ezt. Örökkévaló
rendtartás ez, az Úrnak mindenestől füstölögtessék el.
23 Mert a pap minden ételáldozatának mindenestől meg
kell égettetni, nem kell abból semmit megenni. 24 Szóla
ismét az Úr Mózesnek, mondván: 25 Szólj Áronnak
és az ő fiainak, mondván: Ez a bűnért való áldozat
törvénye: a mely helyen meg szokták ölni az egészen
égőáldozatot, azon a helyen öljék meg a bűnért való
áldozatot az Úr előtt; igen szentséges az. 26 A mely
pap megáldozza azt a bűnért, az egye meg azt, szent
helyen egye meg, a gyülekezet sátorának pitvarában.
27 Valami annak a húsát érinti, szent legyen, és ha
annak véréből valami a ruhájára esik valakinek, azt,
a mire a vér esett, mosd meg szenthelyen. 28 És a
cserépedényt, a melyben azt főzték, törjék el; hogyha
pedig érczfazékban főzték, súrolják meg, és mossák
meg vízzel. 29 A papok között minden férfiú eheti azt;
igen szentséges az. 30 Valamely bűnért való áldozat
véréből bevisznek a gyülekezet sátorába, a szenthelyen
való engesztelés végett, az meg nem ehető: tűzzel
égettessék meg.

7 Ez pedig a vétekért való áldozatnak törvénye; igen
szentséges az. 2 A mely helyen megölik az egészen
égőáldozatot, ott öljék meg a vétekért való áldozatot is,
és a vérét hintsék az oltárra köröskörül. 3 A kövérjét
pedig áldozzák meg mind, a farkát is, és a mely
kövér a belet takarja. 4 A két veséjét és a rajtuk lévő
kövérséget, a mely a véknyaknál van, úgyszintén a
májon lévő hártyát a vesékkel együtt szedje ki. 5 És
füstölögtesse el azokat a pap az oltáron tűzáldozatul
az Úrnak. Vétekért való áldozat ez. 6 A papok között
minden férfiú eheti azt, szenthelyen egyék meg; igen
szentséges az. 7 A milyen a bűnért való áldozat, olyan
a vétekért való áldozat is, egy törvényök van nékik. Azé
a papé az, a ki engesztelést szerez vele. 8 Ha a pap
egészen égőáldozatot áldoz valakiért, az égőáldozat
bőre, a melyet megáldoz, azé a papé legyen. 9 Minden
ételáldozat is, a melyet kemenczében sütnek és minden,
a mit rostélyon vagy serpenyőben készítenek, a papé
legyen, a ki azt áldozta. 10 Az olajjal elegyített és száraz
ételáldozat is mind az Áron fiaié legyen közösen, egyiké
úgy, mint a másiké. 11 Ez pedig a hálaáldozat törvénye,
a melyet áldoznak az Úrnak. 12 Ha dicsőítésül áldozza
azt valaki, a dicsőítés áldozatjával együtt áldozzék olajjal
elegyített kovásztalan lepényeket, és olajjal megkent
kovásztalan pogácsákat, és lisztlángból gyúrt, olajjal
elegyített lepényeket. 13 A lepényeken kivül kovászos
kenyeret is vigyen áldozatául, dicsőítő hálaáldozatjával
együtt. 14 És mindezekből az áldozatokból áldozzék
egyet-egyet az Úrnak felmutatott áldozatul; és legyen
azé a papé, a ki a hálaáldozatnak vérét elhinti. 15 És az
ő dicsőítő hálaáldozatjának húsát, az ő áldozásának
napján egyék meg; ne hagyjon abból reggelig. 16
Hogyha fogadásból vagy szabadakaratból áldozza
valaki az ő áldozatát, a mely napon áldozza azt,
azon a napon egyék meg az ő áldozatát; a mi pedig
megmarad abból, másnap egyék meg. 17 A mi pedig
annak az áldozatnak húsából tovább is megmarad,
harmadnapon tűzzel égettessék meg. 18 Mert ha az
ő hálaadó áldozatának húsából harmadnapon eszik
valaki, nem lesz az kedves; a ki áldozta azt, annak nem
számíttatik az az ő javára, sőt útálatos lesz; és valaki
eszik abból, hordozza az ő vétségének terhét. 19 Azt
a húst pedig, a mely valami tisztátalanhoz ér, meg ne
egyék, hanem tűzzel égessék meg. A mi különben a
húst illeti, mindenki ehetik húst, a ki tiszta; 20 De az,
a ki eszik a békeáldozatnak húsából, a mely az Úré,
noha az ő tisztátalansága rajta van, az ilyen ember
gyomláltassék ki az ő népe közül. 21 Ha valaki akármi
tisztátalanhoz ér, tisztátalan emberhez, vagy tisztátalan
baromhoz, vagy akármihez, a mi tisztátalan útálatosság,
és eszik a hálaadó áldozatnak húsából, a mely az Úré,
gyomláltassék ki az az ember az ő népe közül. 22
Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 23 Szólj az
Izráel fiainak, mondván: Az ökörnek, a bárránynak és
a kecskének semmi kövérjét meg ne egyétek. 24 A
hullott állatnak kövérje, és a vadtól megszaggatottnak
kövérje, akármi munkához felhasználható, de enni
meg ne egyétek! 25 Mert akárki egyék is az aféle
állatoknak kövérjéből, a melyekből tűzáldozatot visznek
az Úrnak, az az ember, a ki ilyet eszik, gyomláltassék ki
az ő népe közül. 26 És semmi vért se egyetek meg
bármely lakhelyeteken: se madárnak, se baromnak
vérét. 27 Valaki megeszik valami féle vért, az az ember
gyomláltassék ki az ő népe közül. 28 Szóla ismét az
Úr Mózesnek és monda: 29 Szólj az Izráel fiainak,
mondván: A ki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, maga
vigye az Úrnak az ő áldozatát az ő hálaáldozatából. 30
A maga keze vigye az Úrnak tűzáldozatát: a kövérjét
a szegyével együtt vigye el, a szegyét azért, hogy
meglóbálják azt az Úr előtt. 31 A pap pedig füstölögtesse
el azt a kövért az oltáron, a szegye pedig legyen Ároné

és az ő fiaié. 32 A jobblapoczkát is a papnak adjátok a
hálaadó áldozatból, hogy azt felmutassa. 33 A ki Áron
fiai közül a hálaáldozat vérét és kövérjét megáldozza, a
jobblapoczka annak a része legyen. 34 Mert a meglóbált
szegyet és a felmutatott lapoczkát elveszem Izráél
fiaitól az ő hálaadó áldozataikból, és adom azokat Áron
papnak és az ő fiainak, örökre kiszabott részül, az Izráél
fiaitól. 35 Ez az Áron felkenetési része, és az ő fiainak
felkenetési része az Úrnak tűzáldozataiból, a naptól
fogva, a melyen előállítá őket, hogy papi szolgálatot
tegyenek az Úrnak; 36 A melyet parancsolt az Úr, hogy
adják nékik az Izráel fiai, a mely napon felkente őket,
örökre kiszabott részül az ő nemzetségökben. 37 Ez az
egészen égőáldozatnak, az ételáldozatnak, a bűnért és
a vétekért való áldozatnak, a felavatási áldozatnak és a
hálaáldozatnak törvénye, 38 A melyet parancsolt az Úr
Mózesnek a Sinai hegyen, a mely napon parancsolta az
Izráel fiainak a Sinai pusztában, hogy áldozzanak az
Úrnak.

8 Szóla továbbá az Úr Mózesnek, mondván: 2 Vegyed
Áront és az ő fiait is vele, és az öltözeteket, a
kenetnek olaját, és bűnért való áldozati tulkot, két kost
és egy kosár kovásztalan kenyeret. 3 És az egész
gyülekezetet gyűjtsd egybe a gyülekezet sátorának
nyílásához. 4 És a képen cselekedék Mózes, a mint az
Úr parancsolta vala néki, és egybe gyűle a gyülekezet a
gyülekezet sátorának nyílásához. 5 Akkor monda Mózes
a gyülekezetnek: Ez a dolog, a mit az Úr parancsolt
cselekedni. 6 És előállatá Mózes Áront és az ő fiait, és
megmosá őket vízzel. 7 És reá adá Áronra a köntöst, és
felövezé őt az övvel, és reáveté a palástot, az efódot is
reáadá, és felövezé az efód övével, és megerősíté azt
rajta. 8 És feltevé arra a hósent, és betevé a hósenbe
az Urimot és a Thummimot. 9 Azután feltevé fejére a
süveget, és elől odatevé a süvegre az arany lapot, a
szent koronát, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek.
10 Vevé Mózes a kenetnek olaját is, és megkené a
hajlékot minden bennevalóval egybe, és felszentelé
azokat. 11 És hinte abból az oltárra is hétszer, és felkené
az oltárt és annak minden edényét, a mosdómedenczét
is a lábával együtt, hogy azokat megszentelje. 12 Az
Áron fejére is tölte a kenetnek olajából, és megkené őt,
hogy felszentelje őt. 13 És előállatá Mózes az Áron fiait
is, és felöltözteté azokat is az ő köntöseikbe, és felövezé
őket övvel, felköté nékik a süvegeket is, a mint az Úr
parancsolta vala Mózesnek. 14 Azután előhoza egy
tulkot a bűnért való áldozatra, és Áron az ő fiaival egybe
a bűnért való áldozat tulkának fejére tevé az ő kezét.
15 És miután megölték azt, vőn Mózes annak véréből,
és tőn az újjával az oltárnak szarvaira köröskörül,
és megtisztítá az oltárt, a többi vért pedig önté az
oltárnak aljára; és felszentelte azt, hogy engesztelést
szerezzen rajta. 16 Azután vevé mindazt a kövérséget,
a mely annak a bélin vala, és a máj hártyáját, és a
két veséjét és azoknak kövérségét, és elfüstölögteté
Mózes azokat az oltáron. 17 A tulkot pedig, azaz annak
bőrét, húsát és ganéját megégeté tűzzel a táboron kivül,
a mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 18 Azután
előállatá az égőáldozatra való kost, és Áron és az ő
fiai rátevék kezeiket a kos fejére. 19 És megölék azt;
Mózes pedig elhinté a vért az oltárra köröskörül. 20 És
a kost tagjaira vagdalák, és Mózes elfüstölögteté annak
a fejét, a tagjait és a kövérjét. 21 A beleket pedig és a
lábszárakat megmosta vízben, és elfüstölögteté Mózes
az egész kost az oltáron. Kedves illatú égőáldozat ez,
tűzáldozat ez az Úrnak, a mint megparancsolta vala az
Úr Mózesnek. 22 Azután előállatá a másik kost is, a
felavatási kost, és rátevék Áron és az ő fiai kezeiket a
kos fejére. 23 És megölék azt; Mózes pedig vőn annak
véréből, és tőn abból az Áron jobb fülének czimpájára,
és jobb kezének hüvelykére és jobb lábának hüvelykére.
24 Előállatá az Áron fiait is, és tőn Mózes a vérből azok
jobb fülének czimpájára, és jobb kezöknek hüvelykére és
jobb láboknak hüvelykére; azután oda tölté Mózes a vért
az oltárra köröskörül. 25 És vevé a kövérjét és a farkát
és mindazt a kövérjét, a mely a bélen van, továbbá a
máj hártyáját, és a két vesét azoknak kövérjével egybe,
és a jobb lapoczkát; 26 És a kovásztalan kenyerek
kosarából, a mely az Úr előtt vala, vőn egy kovásztalan
lepényt, egy olajos kalácsot, és egy pogácsát, és raká
azokat a kövérségekre és a jobb lapoczkára; 27 És tevé
mindezeket az Áron kezeire és az ő fiainak kezeire,
és meglóbáltatá azokat az Úr előtt. 28 Azután elvevé
azokat Mózes az ő kezeikből, és elfüstölögteté az
oltáron az egészen égőáldozattal egybe. Felavatási
áldozatok ezek, kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. 29
Elvevé pedig Mózes a szegyet, és meglóbálá azt az Úr
előtt; a felavatási kosból a Mózes része lőn ez, a mint
megparancsolta vala az Úr Mózesnek. 30 Azután vőn
Mózes a kenetnek olajából és a vérből, a mely az oltáron
vala, és meghinté Áront és az ő ruháit, az ő fiait és az ő
fiainak ruháit ő vele együtt, és megszentelé Áront és az
ő ruháit, és az ő fiait és az ő fiainak ruháit ő vele együtt.
31 És monda Mózes Áronnak és az ő fiainak: Főzzétek
meg a húst a gyülekezet sátorának nyílásánál, és ott
egyétek meg azt és a kenyeret, a mely a felavatási
áldozat kosarában van, a miképen megparancsoltam,
mondván: Áron és az ő fiai egyék meg azt. 32 A
mi pedig megmarad a húsból és kenyérből, tűzzel
égessétek meg. 33 De a gyülekezet sátorának nyílásán
ki ne menjetek hét napig, addig a napig, a melyen
betelnek a ti felavatástoknak napjai, mert hét nap avat
fel benneteket az Úr. 34 A miképen e napon cselekedett,
úgy parancsolta az Úr hogy cselekedjünk, hogy néktek
engesztelést szerezzünk. 35 A gyülekezet sátorának
nyílásánál maradjatok éjjel és nappal hét napig, és

tartsátok meg, a mit megtartani rendelt az Úr, hogy meg
ne haljatok; mert így parancsolta vala nékem. 36 Áron
azért és az ő fiai mind akképen cselekedének, a mint
megparancsolta vala nékik az Úr Mózes által.

9 És lőn a nyolczadik napon, hogy szólítá Mózes
Áront és az ő fiait, és Izráelnek véneit. 2 És monda
Áronnak: Végy egy borjút, fiatal bikát bűnért való
áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul, épek
legyenek, és vidd az Úr elé. 3 Szólj Izráel fiainak
is, mondván: Vegyetek egy kecskebakot bűnért való
áldozatul, és egy esztendős borjút és bárányt, épek
legyenek, egészen égőáldozatul. 4 És egy ökröt és egy
kost hálaáldozatul, hogy megáldozzátok az Úr előtt, és
olajjal elegyített ételáldozatot; mert ma az Úr megjelenik
néktek. 5 Elvivék azért, a miket Mózes parancsolt vala, a
gyülekezet sátora elé, és odajárula az egész gyülekezet,
és megálla ott az Úr előtt. 6 És monda Mózes: Ez a
dolog, a melyet az Úr parancsolt, cselekedjétek meg; és
megjelenik néktek az Úr dicsősége. 7 Áronnak pedig
monda Mózes: Járulj az oltárhoz, és készítsd el a te
bűnért való áldozatodat és egészen égőáldozatodat, és
végezz engesztelést magadért és a népért. Készítsd
el a nép áldozatát is, és végezz engesztelést érettök
is, a mint megparancsolta az Úr. 8 Járula azért Áron
az oltárhoz, és megölé a borjút, a mely az övé, bűnért
való áldozatul. 9 Áron fiai pedig odavivék ő hozzá a
vért, és ő bemártá az újját a vérbe, és tőn abból az oltár
szarvaira, a többi vért pedig kiönté az oltár aljához.
10 A kövérjét pedig és a veséket és a máj hártyáját
elfüstölögteté a bűnért való áldozatból az oltáron, a mint
az Úr parancsolta vala Mózesnek. 11 A húst pedig és a
bőrt tűzzel égeté meg a táboron kivül. 12 Azután megölé
az egészen égőáldozatot, Áron fiai pedig odavivék ő
hozzá a vért, és ő elhinté azt az oltáron köröskörül. 13 Az
egészen égőáldozatot is odavivék hozzá darabonként,
a fejével együtt, és elfüstölögteté az oltáron. 14 És
megmosá a belet és a lábszárakat, és elfüstölögteté
az oltáron az egészen égőáldozattal egybe. 15 Azután
megáldozá a nép áldozatát; vevé ugyanis a bűnért
való áldozat bakját, a mely a népé, és megölé azt, és
megáldozá azt bűnért való áldozatul, mint az előbbit. 16
Azután előhozá az egészen égőáldozatot, és elkészíté
azt szokás szerint. 17 Előhozá az ételáldozatot is,
és vőn abból egy teli marokkal, és elfüstölögteté az
oltáron a reggeli egészen égőáldozaton kivül. 18 Azután
megölé az ökröt és a kost hálaadó áldozatul a népért,
és Áron fiai odavivék ő hozzá a vért, és elhinté azt
az oltáron köröskörül. 19 Az ökörből és a kosból való
kövérségeket pedig, a farkat, a béltakarót, a veséket
és a máj hártyáját; 20 Odahelyezték e kövérségeket a
szegyekre, és elfüstölögteté e kövérségeket az oltáron.
21 De a szegyeket és a jobb lapoczkát meglóbálá
Áron az Úr előtt, a mint parancsolta vala Mózes. 22
Azután felemelé kezeit Áron a népre, és megáldá azt és
leszálla, miután elvégezte vala a bűnért való áldozatot,
az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot. 23 És
beméne Mózes és Áron a gyülekezetnek sátorába,
azután kijövének és megáldák a népet, az Úrnak
dicsősége pedig megjelenék az egész népnek. 24 Tűz
jöve ugyanis ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az
égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész
nép, és ujjongának és arczra esének.

10 Nádáb pedig és Abihu, Áronnak fiai, vevék egyen-
egyen az ő temjénezőjöket, és tőnek azokba
szenet és rakának arra füstölő szert, és vivének az
Úr elé idegen tüzet, a melyet nem parancsolt vala
nékik. 2 Tűz jöve azért ki az Úr elől, és megemészté
őket, és meghalának az Úr előtt. 3 És monda Mózes
Áronnak: Ez az, a mit szólt vala az Úr, mondván: A kik
hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem,
és az egész nép előtt megdicsőíttetnem. 4 Áron pedig
mélyen hallgata. Szólítá azért Mózes Misáelt és Elsafánt,
Uzzielnek, az Áron nagybátyjának fiait, és monda nékik:
Jertek ide, vigyétek ki atyátokfiait a szenthely elől, a
táboron kivül. 5 És odamenének, és kivivék őket az
ő köntöseikben a táboron kivül, a mint szólott vala
Mózes. 6 Azután monda Mózes Áronnak és az ő
fiainak, Eleázárnak és Ithamárnak: Fejeteket meg ne
meztelenítsétek, ruháitokat meg ne szaggassátok, hogy
meg ne haljatok és haragra ne gerjedjen az Úr az egész
gyülekezet ellen; a ti atyátokfiai pedig, Izráelnek egész
háza sirassák az égést, a melyet égetett az Úr. 7 A
gyülekezet sátorának nyílásán se menjetek ki, hogy meg
ne haljatok; mert az Úr kenetének olaja van rajtatok.
És cselekvének a Mózes beszéde szerint. 8 Áronnak
pedig szóla az Úr, mondván: 9 Bort és szeszes italt
ne igyatok te és a te fiaid veled, mikor bementek a
gyülekezet sátorába, hogy meg ne haljatok. Örökkévaló
rendtartás legyen ez a ti nemzetségeitekben. 10 Hogy
különbséget tehessetek a szent és közönséges között,
a tiszta és tisztátalan között. 11 És hogy taníthassátok
Izráel fiait mindazokra a rendelésekre, a melyeket az
Úr szólott vala nékik Mózes által. 12 Mózes pedig
szóla Áronnak és az ő megmaradt fiainak, Eleázárnak
és Ithamárnak: Vegyétek az ételáldozatot, a mely
megmaradt az Úrnak tűzáldozatiból, és egyétek meg
azt kovásztalan kenyerekkel az oltár mellett; mert igen
szentséges az. 13 Azért egyétek azt szent helyen,
mert kiszabott részed, és fiaidnak is kiszabott része
az, az Úrnak tűzáldozatiból; mert így parancsolta
nékem. 14 A meglóbált szegyet pedig, és a felmutatott
lapoczkát egyétek meg tiszta helyen, te, és a te fiaid és
leányaid is veled, mert kiszabott részül adattak azok
néked s kiszabott részül a te fiaidnak is, Izráel fiainak
hálaadó áldozataiból. 15 A felmutatott lapoczkát és
meglóbált szegyet a tűzáldozat kövérségeivel együtt

vigyék be, hogy meglóbálják az Úr előtt, és ez lesz a te
kiszabott részed, és veled a te fiaidé örökké, a mint
megparancsolta vala az Úr. **16** Azután szorgalmatosan
tudakozódék Mózes a bűnáldozatra való bak felől, de
ímé elégett vala. Haragra gerjede azért Eleázár és
Ithamár ellen, Áronnak megmaradt fiai ellen, mondván:
17 Miért nem ettétek meg a bűnért való áldozatot a
szenthelyen? Hiszen igen szentséges az, és néktek
adta azt az Úr a gyülekezet vétkének hordozásáért,
hogy engesztelést szerezzetek annak az Úr előtt. **18**
Ímé, nem vitetett be annak vére a szenthely belsejébe,
meg kellett volna azért ennetek a szenthelyen, a mint
megparancsoltam vala. **19** Áron pedig szóla Mózesnek:
Ímé ma áldozták meg az ő bűnért való áldozatukat és
egészen égőáldozatukat az Úr előtt, engem pedig ilyen
keserűségek értek: Ha megettem volna ma a bűnért
való áldozatot, vajjon jó lett volna-é az Úr előtt? **20**
Mikor ezt hallotta vala Mózes, jónak tetszék ez néki.

11 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván
nékik: **2** Szóljatok Izráel fiainak, mondván: Ezek
azok az állatok, a melyeket megehettek minden barmok
közül, a melyek vannak e földön: **3** Mindazt, a minek
hasadt a körme, és egészen ketté hasadt körme van, és
kérődző a barmok közt, megehetitek. **4** De a kérődzők
és a hasadt körműek közül ne egyétek meg ezeket:
A tevét, mert az kérődző ugyan, de nincs hasadt
körme; tisztátalan ez néktek. **5** A hörcsököt, mert
kérődző ugyan, de nem hasadt a körme; tisztátalan
ez néktek. **6** A nyulat, mert kérődző ugyan, de nem
hasadt a körme; tisztátalan ez néktek. **7** És a disznót,
mert hasadt körmű ugyan és egészen ketté hasadt
körme van, de nem kérődzik; tisztátalan ez néktek.
8 Ezeknek húsából ne egyetek, és holttestöket se
illessétek; tisztátalanok ezek néktek. **9** Mindazokból, a
melyek a vizekben élnek, ezeket ehetitek meg: A minek
úszószárnya és pikkelye van a vizekben, tengerekben
és folyóvizekben, azokat mind egyétek meg. **10** A minek
pedig nincsen úszószárnya és pikkelye a tengerekben
és folyóvizekben, legyen az akármely vízben nyüzsgő,
és akármely vízben élő állat; mind útálatos az néktek.
11 De legyenek is útálatosak néktek; azoknak húsából
ne egyetek, és holttestöket is útáljátok. **12** A minek
nincs úszószárnya és pikkelye a vizekben, mind útálatos
az néktek. **13** A szárnyas állatok közül pedig ezeket
útáljátok; meg ne egyétek, útálatosak ezek: a sas, a
saskeselyű és a halászó sas. **14** A sólyom és a héja az
ő nemével. **15** Minden holló az ő nemével. **16** A strucz, a
bagoly, a kakuk és a karvaly az ő nemével. **17** A kuvik, a
hattyú és a füles bagoly. **18** A bölömbika, a pelikán és a
gém. **19** Az eszterág és a szarka az ő nemével, a büdös
banka és a denevér. **20** Minden szárnyas féreg, a mely
négy lábon jár, útálatos néktek. **21** Csak azt ehetitek meg
a négylábú szárnyas férgek közül, a melynek lábain felül
szökő-szárai vannak, hogy szökdécselhessen azokkal a
földön. **22** Ezeket egyétek meg azok közül: az arbé-
sáskát az ő nemével, a szolám-sáskát az ő nemével,
a khargol-sáskát az ő nemével és a khagab-sáskát
az ő nemével. **23** Minden egyéb négylábú szárnyas
féreg pedig útálatos legyen néktek. **24** És ezekkel
tisztátalanokká teszitek magatokat; mindaz, a ki illeti
holttestüket, tisztátalan legyen estvéig. **25** Mindaz pedig,
a ki hordozza azoknak holttestét, mossa meg az ő
ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. **26** Minden barom,
a melynek hasadt a körme, de nincs egészen ketté
hasadva, és nem kérődzik, tisztátalan legyen néktek;
valaki illeti azt, tisztátalan legyen. **27** Minden állat,
a mely a négylábúak között a talpán jár, tisztátalan
legyen néktek; mindaz, a ki azoknak holttestét illeti,
tisztátalan legyen estvéig. **28** A ki pedig hordozza
azoknak holttestét, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan
legyen estvéig. Tisztátalanok azok néktek. **29** A földön
csúszó-mászó állatok között pedig ezek legyenek
tisztátalanok: a menyét, az egér és a gyík az ő nemével.
30 A sündisznó, a kaméleon, a tarka gyík, a csiga és a
vakondok. **31** Ezek tisztátalanok néktek minden csúszó-
mászó között; valaki illeti ezeket holtuk után, tisztátalan
legyen estvéig. **32** És minden, a mire ezek közül
holtuk után esik valamelyik, tisztátalan legyen; akármely
faedény, akár ruha, vagy bőr, vagy zsák; akármely
eszköz, a mivel dolgozni szoktak, vízbe tétessék, és
tisztátalan legyen estvéig, ezután tiszta legyen. **33**
Akármely cserépedény pedig, a melybe beleesik valami
azokból, mindazzal együtt, a mi benne van, tisztátalan
legyen, és az edényt törjétek el. **34** Minden megehető
eledel, a melyhez az ilyen edényből víz jut, tisztátalan,
és minden megiható ital is minden ilyen edényben
tisztátalan legyen. **35** És minden, a mire azoknak
holttestéből esik valami, tisztátalan; kemencze és tűzhely
lerontassék; tisztátalanok azok és tisztátalanok legyenek
néktek. **36** De a forrás, a kút, az egybegyűlt víz tiszta
legyen; de a mi azoknak holttestéhez ér, tisztátalan.
37 Hogyha azoknak holttestéből reáesik is valamely
vetőmagra, a mely elvetendő, tiszta legyen az. **38** De
ha vizet töltenek a magra, és úgy esik rá azoknak
holttestéből, tisztátalan az ilyen néktek. **39** Hogyha
olyan hullik el a barmok közül, a mely eledeletek néktek;
a ki annak holttestét illeti, tisztátalan legyen estvéig.
40 A ki pedig eszik annak holttestéből, mossa meg az
ő ruháit, és tisztátalan legyen estvéig. És mossa meg
ruháit az is, a ki hordozta annak holttestét, és tisztátalan
legyen estvéig. **41** Mindaz is, a mi csúszik-mászik a
földön, útálatos legyen, meg ne egyétek. **42** Mindazt, a
mi hason csúszik, és mindazt, a mi négy, sőt mindazt,
a mi több lábon jár, a földön csúszó-mászó bármely
állatot, meg ne egyétek ezeket, mert útálatosak ezek.
43 Meg ne fertéztessétek magatokat semmiféle csúszó-

mászó állattal, és meg ne tisztátalanítsátok magatokat
azokkal, hogy tisztátalanokká legyetek általok. 44 Mert
én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; szenteljétek meg azért
magatokat, és szentek legyetek, mert én szent vagyok,
és meg ne tisztátalanítsátok magatokat semmiféle állat
által, a mely csúszik-mászik a földön. 45 Mert én vagyok
az Úr, a ki felhoztalak titeket Égyiptom földéből, hogy
Istenetekké legyek néktek; legyetek azért szentek, mert
én szent vagyok. 46 Ez a törvény a baromfélékről, a
szárnyas állatokról, minden élő állatról, a mely nyüzsög
a vizekben, és minden állatról, a mely csúszik-mászik a
földön. 47 Hogy különbséget tehessetek a tisztátalan és
tiszta között, az olyan állat között, a mely megehető, és
az olyan állat között, a mely meg nem ehető.

12 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2
Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha az asszony
lebetegszik, és fiat szül, tisztátalan legyen hét napig; az
ő havi betegségének ideje szerint legyen tisztátalan. 3 A
nyolczadik napon pedig metéljék körül a fiú férfitestének
bőrét. 4 Azután harminczhárom napig maradjon otthon
a vértől való tisztulás miatt; semmi szent dolgot ne
illessen, a szent helyre se menjen be, míg el nem telnek
az ő tisztulásának napjai. 5 Ha pedig leányt szül, két
hétig legyen tisztátalan, mint havi betegségekor, és
hatvanhat napig maradjon otthon a vértől való tisztulása
végett. 6 Mikor pedig letelnek az ő tisztulásának napjai,
fiú miatt vagy leány miatt, hozzon egészen égőáldozatul
esztendős bárányt, galambfiat vagy gerliczét bűnért való
áldozatul, a gyülekezet sátorának nyílása elé a paphoz.
7 És áldozza meg azt az Úr előtt; és szerezzen néki
engesztelést; így lesz tisztává az ő vérfolyása után. Ez
a törvénye a fiút vagy leányt szülő asszonynak. 8 Ha
pedig nincs elég módja bárányhoz, vigyen két gerliczét
vagy két galambfiat, egyiket egészen égőáldozatul,
a másikat bűnért való áldozatul, és szerezzen néki
engesztelést a pap, és tiszta lesz.

13 Szóla ismét az Úr Mózesnek és Áronnak,
mondván: 2 Ha valamely ember testének bőrén
daganat, vagy tarjagosság, vagy fehér folt támad, és
az ő testének bőrén poklos fakadékká lehet: vigyék
el az ilyet Áronhoz, a paphoz, vagy egyvalamelyikhez
az ő papfiai közül. 3 És nézze meg a pap azt a test
bőrén lévő fakadékot. Ha a szőr a fakadékban fehérré
változott, és ha a fakadéknak felülete mélyebben van az
ő testének bőrénél: akkor poklos fakadék az. Mihelyt
látja ezt a pap, tisztátalannak ítélje azt. 4 Ha pedig
fehér folt van a teste bőrén, de annak felülete nincs
mélyebben a bőrnél, és a szőre sem változott meg
fehérré, akkor rekeszsze külön a pap a fakadékos
embert hét napig. 5 A hetedik napon pedig nézze
meg őt a pap, s ha szerinte a fakadék egy állapotban
van, át nem terjedt tovább a fakadék a bőrön, a pap
másodszor is rekeszsze őt külön hét napig. 6 Nézze
meg őt azután a pap a hetedik napon másodszor is, és
ha a fakadék meghalványodott, és nem terjedt tovább a
bőrön a fakadék, tisztának ítélje őt a pap; tarjagosság
az, mossa meg azért a ruháit és legyen tiszta. 7 De ha a
tarjagosság tovább terjedt a bőrön, miután a papnál az
ő megtisztulása végett jelentkezett: akkor másodszor is
jelentse magát a papnál. 8 És ha látja a pap, hogy ímé
tovább terjedt a tarjagosság a bőrön: ítélje azt a pap
tisztátalannak, poklosság az. 9 Ha poklos fakadék lesz
az emberen, vigyék tehát azt a paphoz. 10 És ha látja a
pap, hogy ímé fehér daganat van a bőrön, és az a szőrt
fehérré változtatta, és vadhús van a daganatban: 11 Idűlt
poklosság az az ő testének bőrén; azért tisztátalannak
ítélje azt a pap, ne is rekesztesse külön azt, mert
tisztátalan az. 12 Ha pedig folyton fejlődik a poklosság a
bőrön, és a poklos fakadék elborítja a fakadékosnak
egész bőrét tetőtől talpig mindenfelé, a merre a pap
szemei látnak; 13 És ha látja a pap, hogy ímé elborította
a poklosság annak egész testét: akkor ítélje tisztának
a fakadékot; mivelhogy egészen fehérré változott az,
tiszta az. 14 De mihelyt vadhús mutatkozik abban,
tisztátalan legyen. 15 Ha meglátja a pap a vadhúst,
tisztátalannak ítélje azt; a vadhús tisztátalan legyen,
poklosság az. 16 De ha a vadhús eltűnik, és fehérré
változik, akkor menjen a paphoz. 17 És ha megnézi azt
a pap, és a fakadék csakugyan fehérré változott, akkor
ítélje a pap a fakadékot tisztának, tiszta az. 18 Ha pedig
valakinek a teste bőrén kelevény volt, de begyógyult, 19
És a kelevény helyén fehér daganat, vagy vörhenyes
fehér folt támad, jelentse magát a papnál. 20 És ha
látja a pap, hogy íme annak felülete alább esik a bőrnél,
és a szőre fehérré változott: akkor ítélje azt a pap
tisztátalannak; poklos fakadék az, a mi a kelevényben
fakadt. 21 Ha pedig megnézi azt a pap, és íme nincs
abban fehér szőr, és nem is esett alább a bőrnél, sőt
meghalványodott az: akkor rekeszsze külön azt a pap
hét napig. 22 Ha azonban tovább terjed a bőrön; akkor
tisztátalannak ítélje azt a pap, poklos fakadék az. 23
De ha elébbi állapotában marad a folt, nem terjedt: a
kelevény forradása az, azért tisztának ítélje azt a pap.
24 Vagy ha valaki testének bőrén égési seb lesz, és a
seb helyén vörhenyesfehér folt támad vagy fehér; 25
És megnézi azt a pap, és íme a szőr fehérré változott
a foltban, és annak felülete mélyebben van a bőrnél:
poklosság az, a mi a seben fakadt, azért ítélje azt a pap
tisztátalannak, poklos fakadék az. 26 De ha megnézi azt
a pap, és ímé nincs a foltban fehér szőr, és nem is esett
az alább a bőrnél, sőt meg is halványodott az: akkor
rekeszsze azt külön a pap hét napig. 27 És nézze meg
azt a pap a hetedik napon; ha tovább terjedt a bőrön,
akkor tisztátalannak ítélje azt a pap, poklos fakadék az.
28 Ha pedig elébbi állapotában van a folt, nem terjedt a

bőrön, sőt meg is halványodott, égési daganat az; azért
tisztának ítélje azt a pap, mert égési seb forradása az.
29 És ha valamely férfiúnak vagy asszonynak fakadéka
támad a fején vagy a szakállában, 30 És a pap megnézi
a fakadékot, és íme annak felülete mélyebben van a
bőrnél; és abban a szőr sárga és vékony: akkor ítélje
azt a pap tisztátalannak, var az, fejnek vagy szakállnak
poklossága az. 31 Ha pedig megnézi a pap a varas
fakadékot, és ímé annak felülete nincsen mélyebben a
bőrnél, és nincsen abban fekete szőr: akkor rekeszsze
külön a pap azt, a kinek varas fakadéka van, hét napig.
32 És nézze meg a pap a fakadékot a hetedik napon, és
ha nem terjedt a var, és nem lett benne sárga szőr, és a
varnak felülete nem lett mélyebbé a bőrnél: 33 Akkor
borotválkozzék meg, de a varat le ne borotválja; a pap
pedig másodszor is rekeszsze külön a varas embert
hét napig. 34 És a pap nézze meg a varat a hetedik
napon, és ha nem terjed a var a bőrön, és annak felülete
nincsen mélyebben a bőrnél: akkor tisztának ítélje azt a
pap és mossa meg a ruháit, és tiszta lesz. 35 De ha
tovább terjed a var a bőrön, miután tisztának ítélte azt,
36 És megnézi azt a pap, és csakugyan terjedt a var a
bőrön: akkor ne is kutasson a pap a sárga szőr után,
tisztátalan az. 37 De ha a var szerinte egy állapotban
van, és fekete szőr indult abban, meggyógyult az a var,
tiszta az; tisztának ítélje azt a pap. 38 Ha pedig valamely
férfi vagy asszony testének bőrén foltok, fehér foltok
támadnak, 39 És megnézi a pap, és ímé a testök bőrén
lévő foltok halavány fehérek: a bőrön fakadt sömör az,
tiszta az az ember. 40 Hogyha valamely embernek
egészen elhull a haja, kopasz az, és tiszta az. 41 És ha
előlről hull el a haja, elől kopasz az, és tiszta az. 42
Hogyha pedig az ő egész kopasz, vagy elől kopasz fején
vörhenyes fehér fakadék támad, poklos fakadék az az ő
egész kopasz vagy elől kopasz fején. 43 Ha megnézi
azt a pap, és ímé a fakadék daganata vörhenyes fehér
az ő egész kopasz vagy elől kopasz fején, olyanforma,
mint a test bőrén való poklosság: 44 Poklos ember
az, tisztátalan az, igen tisztátalannak ítélje azt a pap,
mivelhogy fején van a fakadékja. 45 A poklos ember
pedig, a kin a fakadék van, megszaggatott ruhában
és mezítelen fővel legyen, és a bajuszát fedezze be,
és ezt kiáltsa: Tisztátalan, tisztátalan! 46 Mindaddig
tisztátalan legyen, a míg rajta van a fakadék, tisztátalan
az; csak ő maga lakjék, a táboron kivül legyen az ő
lakása. 47 Hogyha pedig valami ruhán van a poklos
fakadék, gyapjú ruhán vagy len ruhán, 48 Vagy lenből
és gyapjúból készült fonadékon vagy szöveten; vagy
bőrön, vagy valamely bőrből való készítményen; 49 És
ha az a fakadék zöld vagy vörhenyes színű a ruhán,
vagy bőrön, vagy szöveten, vagy fonadékon, vagy
akármely bőrből való eszközön: poklos fakadék az,
mutassák azért meg a papnak. 50 És nézze meg a pap
a fakadékot és rekeszsze külön azt a min a fakadék
van, hét napig. 51 A hetedik napon pedig nézze meg a
fakadékot. Ha terjed a fakadék a ruhán vagy szöveten,
vagy fonadékon vagy bőrön, és akármely készítményen,
a mivé a bőr feldolgoztatik: emésztő poklosság az a
fakadék, tisztátalan az. 52 Azért égesse meg azt a
ruhát, vagy a gyapjúból vagy a lenből készült szövetet
vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a
melyen a fakadék leend; mert emésztő poklosság az,
tűzön égessék meg azt. 53 De ha megnézi a pap, és
ímé nem terjedt a fakadék a ruhán, vagy szöveten, vagy
fonadékon, vagy akármely bőrből való eszközön: 54
Akkor parancsolja meg a pap, hogy mossák meg azt, a
min a fakadék van, és rekeszsze külön azt másodszor is
hét napig. 55 Ha pedig megnézi azt a pap a mosás után,
és ímé a fakadék nem változtatta meg a színét; ha nem
terjedt is a fakadék, tisztátalan az, tűzben égesd meg
azt; beevődés az, akár a fonákján, akár a színén legyen
az. 56 De ha látja a pap, hogy ímé meghalványodék
a fakadék a megmosatása után: akkor szakaszsza
el azt a ruhától vagy bőrtől, vagy a szövettől vagy a
fonadéktól. 57 És ha mégis mutatkozik a ruhán vagy
szöveten, vagy fonadékon, vagy akármely bőrből való
eszközön: akkor kiújulás az; tűzzel égesd meg azt, a
min a fakadék van. 58 Azt a ruhát pedig, vagy szövetet,
vagy fonadékot, vagy akármely bőrből való eszközt, a
melyet megmostál, ha eltávozik rólok a fakadék, mosd
meg másodszor is, és tiszta lesz. 59 Ez a törvénye a
poklos fakadéknak, akár gyapjú-, akár lenruhán, akár
szöveten, akár fonadékon, vagy akármely bőrből való
eszközön legyen, hogy tisztának vagy tisztátalannak
ítéltessék.

14 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2
Ez legyen a poklos embernek törvénye az ő
megtisztulásának napján, hogy vigyék a paphoz. 3 A pap
pedig menjen ki a táboron kivül, és nézze meg a pap, és
ha meggyógyult a pokloson a poklos fakadék: 4 Akkor
parancsolja meg a pap, hogy hozzanak a megtisztulandó
emberért két élő, tiszta madarat, czédrusfát, karmazsint
és izsópot; 5 Azután parancsolja meg a pap, hogy az
egyik madarat öljék meg cserépedényben, forrásvíz
felett. 6 Az élő madarat pedig, vegye azt és a czédrusfát,
a karmazsint és az izsópot; és mártsa be azokat és
az élő madarat a megölt madárnak vérébe a forrásvíz
felett. 7 És hintse meg a poklosságból megtisztulandó
embert hétszer, és ítélje azt tisztának; az élő madarat
pedig bocsássa szabadon a mezőre. 8 Azután a
megtisztulandó ember mossa ki az ő ruháit, borotválja
le minden szőrét, és mosódjék meg vízben, és tiszta
lesz; így menjen be azután a táborba, de a sátorán kivül
maradjon hét napig. 9 A hetedik napon pedig borotválja
le minden szőrét: a haját, szakállát, szemöldökeit és
minden egyéb szőrét borotválja le, és mossa ki ruháit,

és mossa meg a testét vízben, és tiszta lesz. **10** A
nyolczadik napon pedig vegyen két ép bárányt, meg egy
ép nőstény bárányt, egy esztendőst, és olajjal elegyített
három tized efa lisztlángot ételáldozatul, és egy lóg
olajt. **11** A pap pedig, a ki a tisztítást végzi, állassa a
megtisztulandó embert mindezekkel együtt az Úr elébe,
a gyülekezet sátorának nyílásához. **12** És vegye a pap
az egyik bárányt, és áldozza meg azt vétekért való
áldozatul a lóg olajjal együtt, és lóbálja meg azokat az
Úr előtt. **13** A bárányt pedig ott ölje meg, a hol a bűnért
való áldozatot és az egészen égőáldozatot ölik meg a
szent helyen; mert a miképen a bűnért, azonképen a
vétekért való áldozat is a papé; igen szentséges az. **14**
És vegyen a pap a vétekért való áldozatnak véréből, és
kenje meg azzal a megtisztulandó ember jobb fülének
czimpáját, és az ő jobb kezének hüvelykét, és jobb
lábának hüvelykét. **15** Vegyen a pap a lóg olajból is, és
töltsön a papnak a bal tenyerére. **16** És mártsa be a pap
az ő jobb kezének újját az olajba, mely az ő bal tenyerén
van, és hintsen az olajból az újjával hétszer az Úr előtt.
17 A maradék olajból pedig, a mely az ő tenyerén van,
kenje meg a pap a megtisztulandó ember jobb fülének
czimpáját, a jobb kezének hüvelykét és a jobb lábának
hüvelykét a vétekért való áldozat vérén felül. **18** És a
mi megmarad az olajból, a mely a pap tenyerén van,
kenje a megtisztulandó ember fejére; így szerezzen néki
engesztelést a pap az Úr előtt. **19** Azután készítsen a
pap bűnért való áldozatot, és szerezzen engesztelést a
tisztátalanságából megtisztulónak; azután ölje meg az
égőáldozatot. **20** És vigye fel a pap az égőáldozatot
és az ételáldozatot az oltárra; így szerezzen néki
engesztelést a pap, és tiszta lesz. **21** Hogyha pedig
szegény ő, és nincs módja azokhoz, akkor vegyen egy
bárányt vétekért való áldozatul meglóbálás végett, hogy
engesztelésül legyen érte; meg egy tized efa lisztlángot,
olajjal elegyítve, ételáldozatul, és egy lóg olajt. **22**
És két gerliczét vagy két galambfiat, a mint a módja
engedi, és legyen az egyik bűnért való áldozat, a másik
pedig egészen égőáldozat. **23** És vigye azokat az ő
tisztulásának nyolczadik napján a paphoz, a gyülekezet
sátorának nyílásához, az Úr elébe. **24** És vegye a
pap a vétekért való áldozat bárányát, és a lóg olajt,
és lóbálja meg azokat a pap az Úr előtt. **25** Azután
ölje meg a vétekért való áldozat bárányát, és vegyen
a pap a vétekért való áldozat véréből, és kenjen a
megtisztulandó ember jobb fülének czimpájára, és jobb
kezének hüvelykére, és jobb lábának hüvelykére. **26** Az
olajból pedig töltsön a pap a papnak baltenyerére. **27**
És hintsen a pap az ő jobb kezének újjával az olajból,
a mely az ő bal tenyerén van, hétszer az Úr előtt. **28**
Azután kenje meg a pap a tenyerén levő olajból a
megtisztulandó jobb fülének czimpáját, a jobb kezének
hüvelykét és a jobb lábának hüvelykét a vétekért való
áldozat vérének helyén. **29** A mi pedig megmarad a pap
tenyerén levő olajból, kenje a megtisztulandó fejére,
hogy engesztelésül legyen érette az Úr előtt. **30** És
készítse el az egyiket a gerliczék közül, vagy galambfiak
közül, a melyik az ő módjától telik. **31** Azt, a mi kitelik az
ő módjától: az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat
pedig egészen égőáldozatul az ételáldozattal egybe;
így szerezzen engesztelést a pap a megtisztulandó
embernek az Úr előtt. **32** Ez a törvénye annak, a
kin poklos fakadék van, de a kinek nincs módja az
ő megtisztulásánál. **33** Szóla ismét az Úr Mózesnek
és Áronnak, mondván: **34** Mikor bementek majd a
Kanaán földére, a melyet én adok néktek birtokul, és a
ti birtokotokban levő föld valamelyik házára poklosságot
bocsátok: **35** Akkor menjen el az, a kié a ház, és
jelentse meg a papnak, mondván: Mint a poklosság,
olyan mutatkozik nálam a házban. **36** A pap pedig
parancsolja meg, hogy takarítsák ki a házat, mielőtt oda
menne a pap a poklosság megnézésére, hogy semmi
se legyen tisztátalanná, a mi a házban van; és csak
azután menjen be a pap a ház megnézésére. **37** És ha
látja a poklosságot, hogy ímé a poklosság a háznak
falain zöld vagy vörhenyes horpadásokban mutatkozik,
és annak felülete alább esik a falnál: **38** Akkor menjen
ki a pap a házból, a háznak ajtaja elé, és zárja be a
házat hét napra. **39** A hetedik napon pedig térjen vissza
a pap, és ha látja, hogy ímé elterjedt a poklosság a ház
falán: **40** Akkor parancsolja meg a pap, hogy szedjék
ki a köveket, a melyeken a poklosság van, és vessék
azokat a városon kivül tisztátalan helyre; **41** A házat
pedig vakartassa le belül köröskörül, és a tapasztékot, a
melyet levakartak, töltsék a városon kivül tisztátalan
helyre. **42** És vegyenek elő más köveket, és illeszszék
be ama kövek helyére; tapasztékot is mást vegyenek, és
tapasszák be a házat. **43** Hogyha a poklosság visszatér,
és kiújul a házon, miután kiszedték a köveket, és miután
levakarták a házat, és miután be is tapasztották azt:
44 Akkor menjen be a pap, és nézze meg, és ha ímé
tovább terjedt a poklosság a házon: emésztő poklosság
az a házon, tisztátalan az; **45** Rontsák azért le a házat
köveivel együtt, és a fáit is, a háznak minden tapasztékát
is; és vigyék a városon kívül tisztátalan helyre. **46** A ki
pedig bemegy a házba akármikor, a míg az zárva van,
tisztátalan legyen az estvéig. **47** És a ki meghál abban
a házban, mossa meg a ruháit, és a ki eszik abban a
házban, az is mossa meg a ruháit. **48** Ha pedig bemegy
a pap és látja, hogy ímé nem terjedt a poklosság a
házon, miután megtapasztották a házat: akkor tisztának
ítélje a pap a házat, mert megszűnt a poklosság. **49**
A háznak megtisztítása végett pedig vegyen elő két
madarat, czédrusfát, karmazsint és izsópot. **50** És ölje
meg az egyik madarat cserépedényben, forrásvíz felett.
51 Azután vegye a czédrusfát, az izsópot, a karmazsint

és az élő madarat, és mártsa be azokat a megölt madár
vérébe és a forrásvízbe, és hintse meg azzal a házat
hétszer. 52 És tisztítsa meg a házat a madár vérével, a
forrásvízzel, az élő madárral, a czédrusfával, az izsóppal
és a karmazsinnal. 53 Az élő madarat pedig bocsássa
el a városon kivül a mezőre, így szerezzen engesztelést
a házért, és tiszta lesz. 54 Ez a törvénye mindenféle
poklos fakadéknak és varnak. 55 A ruha és a ház
poklosságának is. 56 A daganatnak, a tarjagosságnak
és a fehér foltnak; 57 Hogy megtudhassák: mikor tiszta
és mikor tisztátalan valami? Ez a poklosság törvénye.

15 Szóla ismét az Úr Mózesnek s Áronnak, mondván:
2 Szóljatok Izráel fiainak és mondjátok meg nékik:
Ha valamely férfiúnak magfolyása támad, az ő folyása
tisztátalan. 3 És pedig tisztátalan lesz e folyás miatt:
akár folytonos az ő magfolyása, akár megreked testében
ez a folyás; tisztátalanság ez ő nála. 4 Minden ágy, a
melyen fekszik a magfolyós, tisztátalan, és minden holmi
is, a melyre ráül, tisztátalan lesz. 5 Valaki azért illeti az
ő ágyát, mossa meg a ruháit, és mosódjék meg vízben,
és tisztátalan legyen estvéig. 6 Az is, aki a holmira ül,
a melyen a magfolyós ült vala, mossa meg ruháit, és
mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. 7 Az
is, a ki illeti a magfolyósnak testét, mossa meg a ruháit,
és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig.
8 És ha ráköp a magfolyós a tiszta emberre, mossa meg
ez a ruháját, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan
legyen estvéig. 9 És minden nyereg is, a melyre a
magfolyós ráült, tisztátalan legyen. 10 És akárki is, a ki
illet valamit, a mi annak alatta vala, tisztátalan legyen
estvéig, és a ki hordozza azokat, mossa meg ruháit, és
mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig. 11
És mindaz, a kit illet a magfolyós, úgy hogy kezeit le nem
öblíti vízzel, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben,
és tisztátalan legyen estvéig. 12 A cserépedény pedig, a
melyet a magfolyós illet, törettessék el, minden faedény
pedig öblíttessék ki vízzel. 13 Mikor pedig megtisztul a
magfolyós az ő folyásából, akkor számláljon hét napot
az ő tisztulására, és mossa meg ruháit, és a testét is
mossa le forrásvízben, és tiszta lesz. 14 És a nyolczadik
napon vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat, és
menjen el az Úr elé, a gyülekezet sátorának nyílásához,
és adja azokat a papnak. 15 És készítse el azokat a
pap; az egyiket bűnért való áldozatul, a másikat egészen
égőáldozatul; így szerezzen néki engesztelést a pap
az Úr előtt az ő magfolyása miatt. 16 Ha valamely
férfiúnak magömlése van, mossa meg az egész testét
vízben, és tisztátalan legyen estvéig. 17 És minden
ruha, és minden bőr, a melyre a magömlés kihat,
mosattassék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig,
18 És az asszony is, a kivel férfiú hál magömléssel.
Mosódjanak meg vízben, és tisztátalanok legyenek
estvéig. 19 Mikor asszony lesz magfolyóssá és véressé
lesz az ő magfolyása a testén, hét napig legyen az
ő havi bajában, és valaki illeti azt, tisztátalan legyen
estvéig. 20 Mindaz is, a min hál az ő havi bajában,
tisztátalan legyen és mindaz is, a min ül, tisztátalan
legyen. 21 És mindaz, a ki illeti az ő ágyát, mossa meg
ruháit, és mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen
estvéig. 22 És mindaz is, a ki illet bármely holmit, a
melyen ült, mossa meg ruháit, és mosódjék meg vízben,
és tisztátalan legyen estvéig. 23 Sőt ha valaki az ő
ágyán, vagy a holmikon illet is valamit, a melyeken ő
ült, tisztátalan legyen estvéig. 24 Ha pedig vele hál
valaki, és reá ragad arra az ő havi baja: tisztátalan
legyen hét napig, és minden ágy is, a melyen fekszik,
tisztátalan legyen. 25 És hogyha sok napig tart az
asszonynak az ő vérfolyása a havi bajának idején kivül,
vagy ha a folyás a havi bajon túl tart: valameddig az ő
tisztátalanságának folyása tart, úgy legyen, mint havi
bajának idején, tisztátalan az. 26 Minden ágy, a melyen
fekszik az ő folyásának egész ideje alatt, olyan legyen,
mint a havi baja idejében lévő ágya, és minden holmi
is, a melyre ráül, tisztátalan legyen, mint az ő havi
bajának tisztátalansága alatt. 27 És mindaz is, a ki illeti
azokat, tisztátalan lesz, mossa meg azért a ruháit, és
mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig.
28 Ha pedig megtisztul az ő folyásából: számláljon hét
napot, és azután tiszta legyen. 29 A nyolczadik napon
pedig vegyen elő két gerliczét vagy két galambfiat,
és vigye el azokat a papnak, a gyülekezet sátorának
nyílásához. 30 És készítse el a pap az egyiket bűnért
való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul;
így szerezzen néki engesztelést a pap az Úr előtt az
ő tisztátalanságának folyása miatt. 31 Így tartsátok
vissza Izráel fiait az ő tisztátalanságuktól, hogy meg ne
haljanak az ő tisztátalanságuk miatt, megfertőztetvén az
én hajlékomat, a mely közöttök van. 32 Ez a törvénye a
magfolyósnak, és annak, a kinek magömlése van, a mi
által tisztátalanná lesz; 33 És a havi bajban szenvedőnek
és a magfolyásban lévőnek, férfinak és asszonynak, és
annak a férfiúnak a ki tisztátalan asszonynyal hál.

16 És szóla az Úr Mózesnek, az Áron két fiának
halála után, a kik akkor haltak meg, a mikor az
Úrhoz járultak vala. 2 És monda az Úr Mózesnek:
Szólj a te atyádfiának, Áronnak, hogy ne menjen be
akármikor a szenthelyre a függönyön belül a fedél elé,
a mely a láda felett van, hogy meg ne haljon, mert
felhőben jelenek meg a fedél felett. 3 Ezzel menjen
be Áron a szenthelyre: egy fiatal tulokkal bűnért való
áldozatul, és egy kossal égőáldozatul. 4 Gyolcsból
készült szent köntöst öltsön magára, és gyolcs lábravaló
legyen a testén, gyolcs övvel övezze be magát, és
gyolcs süveget tegyen fel; szent ruhák ezek; mossa meg
azért a testét vízben, és úgy öltse fel ezeket. 5 Izráel
fiainak gyülekezetétől pedig vegyen át két kecskebakot

bűnért való áldozatul, és egy kost egészen égőáldozatul.
6 És áldozza meg Áron a bűnért való áldozati tulkot,
a mely az övé, és végezzen engesztelést magáért és
háza népéért. 7 Azután vegye elő a két kecskebakot,
és állassa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának
nyílásához, 8 És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik
sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért. 9 És áldozza
meg Áron azt a bakot, a melyre az Úrért való sors esett,
és készítse el azt bűnért való áldozatul. 10 Azt a bakot
pedig, a melyre az Azázelért való sors esett, állassa
elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa,
és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába. 11 Áron
pedig úgy áldozza meg a bűnért való áldozati tulkot, a
mely az övé, és úgy szerezzen engesztelést magáért
és háza népéért, hogy ölje meg a bűnért való áldozati
tulkot, a mely az övé. 12 És vegye tele a tömjénezőt
eleven szénnel az oltárról, a mely az Úr előtt van, és
vegye tele a két markát a porrá tört fűszerekből való
füstölőből, és vigye be a függönyön belől. 13 És vesse
a füstölőt a tűzre az Úr előtt, hogy befedje a füstölő
felhője a fedelet, a mely a bizonyság felett van, hogy
meg ne haljon. 14 Azután vegyen a tuloknak véréből
és hintsen újjával a fedél felső színére napkelet felé; a
fedél előtt pedig hétszer hintsen újjával a vérből. 15 És
ölje meg a bűnért való áldozati bakot, a mely a népé,
és vigye be annak vérét a függönyön belől, és úgy
cselekedjék annak vérével, a mint a tuloknak vérével
cselekedett: hintse ugyanis azt a fedélre és a fedél elé.
16 Így szerezzen engesztelést a szenthelynek Izráel
fiainak tisztátalanságai és vétkei miatt; mindenféle bűnei
miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, a mely
közöttök van, az ő tisztátalanságaik közepette. 17 Senki
se legyen a gyülekezet sátorában, a mikor bemegy a
szenthelybe, hogy engesztelést szerezzen, egészen
az ő kijöveteléig; és végezzen engesztelést magáért,
házanépéért, és Izráelnek egész gyülekezetéért. 18
Azután menjen ki az oltárhoz, a mely az Úr előtt van,
és végezzen engesztelést azért is; vegyen ugyanis a
tuloknak véréből és a baknak véréből, és kenje meg az
oltárnak szarvait köröskörül. 19 És hintsen arra a vérből
az ő újjával hétszer; így tegye tisztává, és így szentelje
meg azt Izráel fiainak tisztátalanságaitól. 20 Miután
pedig elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és
az oltárért való engesztelést; hozza elő az élő bakot. 21
És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és
vallja meg felette Izráel fiainak minden hamisságát és
minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a
baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel
a pusztába, 22 Hogy vigye el magán a bak minden
ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el
a bakot a pusztában. 23 Azután menjen be Áron a
gyülekezet sátorába, és vesse le a gyolcs ruhákat,
a melyeket felöltött, mikor bement a szenthelybe, és
hagyja ott azokat. 24 És mossa meg a testét vízben
szent helyen, és öltse fel a maga ruháit, úgy menjen
ki, és készítse el a maga egészen égőáldozatát és a
nép egészen égőáldozatát, és végezzen engesztelést
magáért és a népért. 25 A bűnért való áldozat kövérjét
pedig füstölögtesse el az oltáron. 26 Az pedig, a ki elvitte
az Azázelnek való bakot, mossa meg ruháit, és a testét
is mossa le vízben, és azután menjen be a táborba. 27 A
bűnért való áldozati tulkot pedig, és a bűnért való áldozati
bakot, a melyeknek vére engesztelés végett bevitetett a
szenthelyre, vigye ki a táboron kivül, és égessék meg
azoknak bőrét, húsát és ganéját tűzzel. 28 És a ki elégeti
ezeket, mossa meg ruháit, és a testét is mossa le vízben,
és azután így menjen be a táborba. 29 Örökkévaló
rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a
hónapnak tizedikén sanyargassátok meg magatokat
és semmi munkát ne végezzetek, se a benszülött,
se a közöttetek tartózkodó jövevény. 30 Mert ezen a
napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztítson
titeket; minden bűnötöktől megtisztultok az Úr előtt.
31 Szombatok szombatja ez néktek, sanyargassátok
meg azért magatokat; örökkévaló rendtartás ez. 32
És végezzen engesztelést a pap, a kit felkennek, és
a kit az ő tisztére felavatnak, hogy paposkodjék az
ő atyja helyett, és öltözködjék a gyolcs ruhákba, a
szent ruhákba: 33 És végezzen engesztelést a szentek
szentjéért, és a gyülekezet sátoráért, és az oltárért is
végezzen engesztelést, sőt a papokért és az egész
összegyülekezett népért is engesztelést végezzen.
34 És örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok, hogy
egyszer egy esztendőben engesztelést végezzenek
Izráel fiainak minden bűnéért. És úgy cselekedék, a
mint megparancsolta vala az Úr Mózesnek.

17 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj
Áronnak és az ő fiainak és Izráel minden fiának,
és mondd nékik: Ez az a dolog, a mit megparancsolt
az Úr, mondván: 3 Ha valaki Izráel házából ökröt,
vagy bárányt, vagy kecskét öl le a táborban, vagy a
ki öl a táboron kivül, 4 És nem viszi azt a gyülekezet
sátorának nyílásához, hogy áldozattal járuljon az Úrhoz,
az Úrnak hajléka előtt: vérontásul tulajdoníttassék az
annak az embernek; vért ontott, töröltessék ki azért az
ilyen ember az ő népe közűl: 5 Azért hogy vigyék el
Izráel fiai az ő véres áldozataikat, a melyeket áldoznak
vala a mezőn, vigyék el azokat az Úrnak, a gyülekezet
sátorának nyílásához, a paphoz, és áldozzák meg
azokat hálaáldozatul az Úrnak. 6 És hintse a pap a vért
az Úr oltárára, a mely a gyülekezet sátorának nyílásánál
van, a kövérjét pedig füstölögtesse el kedves illatul az
Úrnak. 7 És ne áldozzák többé véres áldozataikat az
ördögöknek, a kikkel ők paráználkodnak. Örökkévaló
rendtartás legyen ez nékik nemzetségről nemzetségre.
8 Mondjad nékik ezt is: Valaki az Izráel házából,

vagy a köztök tartózkodó jövevények közül, egészen
égőáldozatot áldoz vagy véres áldozatot, 9 És nem viszi
azt a gyülekezet sátorának nyílásához, hogy elkészítse
azt az Úrnak: irtassék ki az ilyen ember az ő népe közül.
10 És ha valaki Izráel házából, vagy a köztök tartózkodó
jövevények közül valamiféle vért megeszik: kiontom
haragomat az ellen, a ki a vért megette, és kiirtom azt az
ő népei közül. 11 Mert a testnek élete a vérben van, én
pedig az oltárra adtam azt néktek, hogy engesztelésül
legyen a ti életetekért, mert a vér a benne levő élet
által szerez engesztelést. 12 Azért mondtam Izráel
fiainak: Egy lélek se egyék vért közületek; a köztetek
tartózkodó jövevény se egye meg a vért. 13 És ha valaki
Izráel fiai közül, vagy a köztök tartózkodó jövevények
közül vadászásban vadat vagy madarat fog, a mely
megehető: ontsa ki annak vérét, és fedje be azt földdel.
14 Mert minden testnek élete az ő vére a benne levő
élettel. Azért mondom Izráel fiainak: Semmiféle testnek
a vérét meg ne egyétek, mert minden testnek élete az
ő vére; valaki megeszi azt, irtassék ki. 15 Ha pedig
valaki elhullott, vagy vadtól megszaggatott állatot eszik,
akár benszülött, akár jövevény: mossa meg ruháit, és
mosódjék meg vízben, és tisztátalan legyen estvéig,
azután tiszta. 16 Hogyha meg nem mossa ruháit, sem a
testét le nem mossa: viselje az ő vétségének terhét.

18 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj
Izráel fiaihoz, és mondd nékik: Én vagyok az
Úr, a ti Istenetek. 3 Ne cselekedjetek úgy, a mint
Égyiptom földén cselekesznek, a hol laktatok; úgy se
cselekedjetek, a mint Kanaán földén cselekesznek, a
hová beviszlek titeket; se azoknak rendtartásai szerint
ne járjatok. 4 Az én végzéseim szerint cselekedjetek,
és az én rendeleteimet tartsátok meg, azok szerint
járván. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 5 Tartsátok
meg azért az én rendeleteimet és az én végzéseimet, a
melyeket ha megcselekszik az ember, él azok által. Én
vagyok az Úr. 6 Senki se közelgessen valamely vér
szerint való rokonához, hogy felfedje annak szemérmét.
Én vagyok az Úr. 7 A te atyádnak szemérmét és a
te anyádnak szemérmét fel ne fedd; a te anyád ő, fel
ne fedd az ő szemérmét. 8 A te atyád feleségének
szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak szemérme az. 9
A te atyád leányának, vagy a te anyád leányának, a te
leánytestvérednek szemérmét, akár otthon született,
akár kivül született legyen; fel ne fedd szemérmöket.
10 A te fiad leányának szemérmét, vagy a te leányod
leányáét, ezeknek szemérmét fel ne fedd, mert a te
szemérmeid azok. 11 A te atyád felesége leányának
szemérmét, a ki a te atyádnak magzatja, leánytestvéred
ő, fel ne fedd ennek szemérmét. 12 A te atyád
leánytestvérének szemérmét fel ne fedd, a te atyádnak
vér szerint való rokona ő. 13 A te anyád leánytestvérének
szemérmét fel ne fedd, mert a te anyádnak vér szerint
való rokona ő. 14 A te atyád fiútestvérének szemérmét
fel ne fedd, annak feleségéhez ne közelgess, nagynénéd
ő. 15 A te menyednek szemérmét fel ne fedd; a
te fiadnak felesége ő: ne fedd fel az ő szemérmét.
16 A te fiútestvéred feleségének szemérmét fel ne
fedd; a te fiútestvérednek szemérme az. 17 Valamely
asszonynak és az ő leányának szemérmét fel ne fedd;
az ő fiának leányát, vagy leányának leányát el ne vedd,
hogy annak szemérmét felfedjed; mert vér szerint való
rokonok ők; fajtalankodás ez. 18 De feleségül se végy
senkit az ő leánytestvére mellé, hogy ellenkezés ne
legyen, ha felfeded ő mellette amannak szemérmét az
ő életében. 19 Asszonyhoz ne közelgess, az ő havi
tisztátalansága alatt, hogy felfedjed az ő szemérmét.
20 És a te felebarátodnak feleségéhez se add magad
közösülésre, hogy azzal magadat megfertőztessed.
21 A te magzatodból ne adj, hogy oda áldozzák a
Moloknak, és meg ne szentségtelenítsd a te Istenednek
nevét. Én vagyok az Úr. 22 Férfiúval ne hálj úgy,
a mint asszonynyal hálnak: útálatosság az. 23 És
semmiféle barommal se közösülj, hogy azzal magadat
megfertőztessed, és asszony se álljon meg barom
előtt, hogy meghágja őt; fertelmesség az. 24 Egyikkel
se fertőztessétek meg magatokat ezek közül; mert
mindezekkel ama pogányok fertőztették meg magokat,
kiket én kiűzök ti előletek. 25 És fertőzötté lett az a föld,
de meglátogatom azon az ő gonoszságát, mert kiokádja
az a föld az ő lakosait. 26 Tartsátok meg azért ti az én
rendeléseimet és végzéseimet, és ez útálatosságok
közül semmit meg ne cselekedjetek, se a benszülött, se
a közöttetek tartózkodó jövevény: 27 (Mert mindezeket
az útálatosságokat megcselekedték annak a földnek
lakosai, a mely előttetek van; és fertelmessé lőn az
a föld), 28 Hogy ki ne okádjon titeket az a föld, ha
megfertőztetitek azt, a mint kiokádja azt a népet, a mely
előttetek van. 29 Mert a ki megcselekszik valamit ez
útálatosságokból, mind kiirtatik az így cselekvő ember
az ő népe közül. 30 Tartsátok meg azért a mit én
megtartani rendelek, hogy egyet se kövessetek amaz
útálatos szokásokból, a melyeket követtek ti előttetek,
és meg ne fertőztessétek magatokat azokkal. Én, az Úr,
vagyok a ti Istenetek.

19 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2
Szólj Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, és
mondd nékik: Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti
Istenetek szent vagyok. 3 Az ő anyját és atyját minden
ember tisztelje, és az én szombatjaimat megtartsátok.
Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 4 Ne hajoljatok a
bálványokhoz, és ne csináljatok magatoknak öntött
isteneket. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 5 Hogyha
hálaadó áldozatot áldoztok az Úrnak, úgy áldozzátok,
hogy kedvesen fogadtassatok. 6 A ti áldozástok napján
és a következőn egyétek meg; a mi pedig harmadnapra

marad, égessétek meg tűzben. 7 Ha pedig harmadnapra
eszik valaki abból, útálatos az, nem lehet kedves. 8
És a ki eszi azt, viselje az ő álnokságának terhét;
mivelhogy megfertőztette az Úrnak szentségét, irtassék
ki az ilyen ember az ő népe közül. 9 Mikor a ti földetek
termését learatjátok, ne arasd le egészen a te meződnek
szélét, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd. 10
Szőlődet se mezgéreld le, és elhullott szemeit se szedd
fel szőlődnek, a szegénynek és a jövevénynek hagyd
meg azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 11 Ne
orozzatok, se ne hazudjatok és senki meg ne csalja
az ő felebarátját. 12 És ne esküdjetek hamisan az én
nevemre, mert megfertőzteted a te Istenednek nevét.
Én vagyok az Úr. 13 A te felebarátodat ne zsarold, se
ki ne rabold. A napszámos bére ne maradjon nálad
reggelig. 14 Siketet ne szidalmazz, és vak elé gáncsot
ne vess; hanem félj a te Istenedtől. Én vagyok az Úr. 15
Ne kövessetek el igazságtalanságot az ítéletben; ne
nézd a szegénynek személyét, se a hatalmas személyét
ne becsüld; igazságosan ítélj a te felebarátodnak. 16
Ne járj rágalmazóként a te néped között; ne támadj
fel a te felebarátodnak vére ellen. Én vagyok az Úr.
17 Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te
felebarátodat nyilván, hogy ne viseljed az ő bűnének
terhét. 18 Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te
néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint
magadat. Én vagyok az Úr. 19 Az én rendeléseimet
megtartsátok: Barmodat másféle állattal ne párosítsd,
szántóföldedbe kétféle magot ne vess, és kétféle szövetű
ruha ne legyen rajtad. 20 És ha valaki asszonynyal hál
és közösül, és az valamely férfi hatalma alatt lévő rabnő,
és sem ki nem váltatott, sem szabadon nem bocsáttatott:
büntetés érje, de meg ne ölettessenek, mert nem volt
szabad az asszony. 21 A férfiú pedig vigye el az ő
vétkéért való áldozatát az Úrnak a gyülekezet sátorának
nyílásához: egy kost vétekért való áldozatul. 22 És a
pap szerezzen néki engesztelést, a vétekért való áldozat
kosával az Úr előtt, az ő bűnéért, a melyet elkövetett,
és megbocsáttatik néki az ő bűne, a melyet elkövetett.
23 Mikor pedig bementek arra a földre, és plántáltok
ott mindenféle gyümölcstermő fát, annak gyümölcsét
körülmetéletlennek tartsátok, három esztendeig legyen
az néktek körülmetéletlen: meg ne egyétek. 24 A
negyedik esztendőben pedig annak minden gyümölcse
szent legyen, hálaáldozatul az Úrnak. 25 Csak az
ötödik esztendőben egyétek meg annak gyümölcsét,
és annak termését magatoknak gyüjtsétek. Én vagyok
az Úr, a ti Istenetek. 26 Ne egyetek vérrel valót, ne
varázsoljatok és ne bűvészkedjetek. 27 A ti hajatokat
kerekdedre ne nyírjátok, a szakállad végét se csúfítsd
el. 28 Testeteket a holt emberért meg ne hasogassátok,
se égetéssel magatokat meg ne bélyegezzétek. Én
vagyok az Úr. 29 A te leányodat meg ne becstelenítsd,
paráznaságra adván azt; hogy paráznává ne legyen
a föld, és be ne teljék a föld fajtalansággal. 30 Az én
szombatjaimat megtartsátok; szenthelyemet tiszteljétek.
Én vagyok az Úr. 31 Ne menjetek ígézőkhöz, és a
jövendőmondókat ne tudakozzátok, hogy magatokat
azokkal megfertőztessétek. Én vagyok az Úr, a ti
Istenetek. 32 Az ősz ember előtt kelj fel, és a vén
ember orczáját becsüld meg, és félj a te Istenedtől. Én
vagyok az Úr. 33 Hogyha jövevény tartózkodik nálad, a
ti földeteken, ne nyomorgassátok őt. 34 Olyan legyen
néktek a jövevény, a ki nálatok tartózkodik, mintha
közületek való benszülött volna, és szeressed azt mint
magadat, mert jövevények voltatok Égyiptom földén.
Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 35 Ne kövessetek
el igazságtalanságot az ítéletben, a hosszmértékben,
súlymértékben és ürmértékben. 36 Igaz mérték, igaz
font, igaz efa, és igaz hin legyen közöttetek. Én vagyok
az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom
földéből. 37 Tartsátok meg azért minden rendelésemet
és minden végzésemet, és cselekedjetek azok szerint.
Én vagyok az Úr.

20 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Izráel
fiainak pedig mondd meg: Valaki Izráel fiai közül
és az Izráelben tartózkodó jövevények közül odaadja az
ő magzatát a Moloknak, halállal lakoljon, a földnek népe
kövezze agyon kővel. 3 Én is kiontom haragomat az
ilyen emberre, és kiirtom azt az ő népe közül, mivelhogy
adott az ő magzatából a Moloknak, hogy megfertőztesse
az én szentségemet, és megszentségtelenítse az én
szent nevemet. 4 Ha pedig a föld népe behúnyja szemeit
az ilyen ember előtt, a mikor az oda adja az ő magzatát
a Moloknak, és azt meg nem öli: 5 Akkor én ontom ki
haragomat arra az emberre és annak házanépére, és
kiirtom azt és mindazokat, a kik ő utána paráználkodnak,
hogy a Molokkal paráználkodjanak, az ő népök közül. 6 A
mely ember pedig az ígézőkhöz és a jövendőmondókhoz
fordul, hogy azok után paráználkodjék, arra is kiontom
haragomat, és kiirtom azt az ő népe közül. 7 Szenteljétek
meg azért magatokat, és szentek legyetek, mert én,
az Úr, vagyok a ti Istenetek. 8 És tartsátok meg
az én rendeléseimet, és cselekedjétek azokat. Én
vagyok az Úr, a ti megszentelőtök. 9 Mert valaki
szidalmazza az ő atyját vagy anyját, halállal lakoljon;
atyját és anyját szidalmazta; vére rajta. 10 Ha valaki
más ember feleségével paráználkodik, mivelhogy az
ő felebarátjának feleségével paráználkodik: halállal
lakoljon a parázna férfi és a parázna nő. 11 Ha valaki az
ő atyjának feleségével hál, az ő atyjának szemérmét fedi
fel: halállal lakoljanak mindketten; vérök rajtok. 12 Ha
valaki az ő menyével hál, halállal lakoljanak mindketten,
fertelmességet követtek el; vérök rajtok. 13 És ha valaki
férfival hál, úgy a mint asszonynyal hálnak: útálatosságot
követtek el mindketten, halállal lakoljanak; vérök rajtok.

14 És ha valaki feleségül vesz valamely asszonyt annak
anyjával egybe: fajtalankodás ez; tűzzel égessék meg
azt és azokat, hogy ne legyen köztetek fajtalankodás.
15 Ha pedig valaki barommal közösül, halállal lakoljon,
és a barmot is öljétek meg. 16 Ha valamely asszony
akármely baromhoz járul, hogy az meghágja őt: öld meg
mind az asszonyt, mind a barmot, halállal lakoljanak;
vérök rajtok. 17 És ha valaki feleségül veszi az ő
leánytestvérét, atyjának leányát, vagy anyjának leányát,
és meglátja annak szemérmét, és az is meglátja az ő
szemérmét: gyalázatosság ez; azért irtassanak ki népök
fiainak láttára, az ő leánytestvérének szemérmét fedte
fel: viselje gonoszságának terhét. 18 És ha valaki havi
bajos asszonynyal hál, és felfedi annak szemérmét, és
forrását feltakarja, és az asszony is felfedi az ő vérének
forrását: mindketten irtassanak ki az ő népökből. 19 A te
anyád leánytestvérének, vagy az atyád leánytestvérének
szemérmét se fedd fel; mivelhogy az ő vérrokonát takarja
ki: viseljék gonoszságuk terhét. 20 És ha valaki az ő
nagynénjével hál, az ő nagybátyjának szemérmét fedte
fel: viseljék gonoszságuk terhét, magtalanul haljanak
meg. 21 Ha pedig elveszi valaki az ő fiútestvérének
feleségét: vérfertőzés az; az ő fiútestvérének szemérmét
fedte fel; magtalanok legyenek. 22 Tartsátok meg
minden rendelésemet és minden végzésemet, és azokat
cselekedjétek, hogy ki ne okádjon titeket az a föld, a
melybe én viszlek be titeket, hogy ott lakjatok. 23 És ne
járjatok annak a népnek rendtartási szerint, a melyet
kiűzök én előletek. Mivelhogy mindezeket cselekedték,
azért megútáltam őket. 24 Néktek pedig mondom: Ti
örökölni fogjátok az ő földüket, mert én néktek adom
azt örökségül, azt a tejjel és mézzel folyó földet. Én
vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kiválasztottalak titeket a
népek közül. 25 Tegyetek különbséget azért a tiszta és
tisztátalan barmok között, a tiszta és tisztátalan szárnyas
állatok között, és ne fertőztessétek meg magatokat
barommal vagy szárnyas állattal, sem semmiféle földön
csúszó állattal, a melyeket megkülönböztettem előttetek,
mint tisztátalanokat. 26 És legyetek nékem szentek,
mert én, az Úr, szent vagyok, a ki kiválasztottalak titeket
a népek közül, hogy enyéim legyetek. 27 És akár férfi,
akár asszony, hogyha ígéző vagy jövendőmondó lesz
közöttök, halállal lakoljanak; kővel kövezzétek azokat
agyon; vérök rajtok.

21 Szóla ismét az Úr Mózesnek: Szólj a papoknak,
Áron fiainak, és mondd meg nékik: Senki közülök
meg ne fertőztesse magát halottal az ő népe között;
2 Hanem ha a hozzá legközelebb álló vérrokonával:
anyjával, atyjával, fiával, leányával és fiútestvérével, 3
Vagy a hozzá legközelebb álló hajadon leánytestvérével,
a ki még nem ment férjhez: ezt megérintheti. 4 Mint fő-
ember ne fertőztesse meg magát az ő népe között, hogy
szentségtelenné ne legyen. 5 Ne nyírjanak kopaszságot
a fejükön, szakálluk szélét le ne messék, és a testükbe
vágásokat ne vágjanak. 6 Szentek legyenek Istenöknek,
és az ő Istenöknek nevét meg ne szentségtelenítsék,
mert az Úrnak tűzáldozatait, Istenöknek kenyerét ők
áldozzák; azért szentek legyenek. 7 Parázna és
megszeplősített asszonyt el ne vegyenek, se olyan
asszonyt, a ki elűzetett az ő férjétől, el ne vegyenek;
mert a pap az ő Istenének van szentelve. 8 Te is
szentnek tartsad őt, mert Istenednek kenyerét ő áldozza:
szent legyen azért előtted, mert szent vagyok én, az Úr,
a ti megszentelőtök. 9 Hogyha valamely papnak leánya
vetemedik paráznaságra, megszentségteleníti az ő
atyját, azért tűzzel égettessék meg. 10 A ki pedig főpap
az ő attyafiai között, a kinek fejére töltötték a kenetnek
olaját, és a kit felavattak az ő szolgálatára, hogy a szent
ruhákba felöltözzék: fejét meg ne meztelenítse, se ruháit
meg ne szaggassa, 11 És semmiféle holttesthez be ne
menjen: atyjával és anyjával se fertőztesse meg magát.
12 És a szenthelyből ki ne menjen, hogy az ő Istenének
szenthelyét meg ne szentségtelenítse, mert korona, az
ő Istenének kenet-olaja van ő rajta. Én vagyok az Úr.
13 Hajadont vegyen feleségül. 14 Özvegyet, elűzöttet,
megszeplősítettet, paráznát: ilyeneket el ne vegyen,
hanem hajadont vegyen feleségül az ő népe közül, 15
Hogy meg ne fertőztesse az ő magzatát az ő népe
között; mert én, az Úr vagyok az ő megszentelője.
16 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 17 Szólj
Áronnak, mondván: Ha lesz valaki a te magod közül,
az ő nemzetségökben, a kiben fogyatkozás leend, ne
áldozza áldozatul az ő Istenének kenyerét. 18 Mert
senki sem áldozhat, a kiben fogyatkozás van: vagy
vak, vagy sánta vagy csonka orrú, vagy hosszú tagú.
19 Sem az, a ki törött lábú vagy törött kezű, 20 Vagy
púpos, vagy törpe, vagy szemfájós, vagy viszketeges,
vagy sömörgös, vagy a ki megszakadott. 21 Senki,
a kiben fogyatkozás van, elő ne álljon Áronnak, a
papnak fiai közül, hogy tűzáldozatot vigyen fel az Úrnak;
fogyatkozás van ő benne, ne álljon elő, hogy megáldozza
az ő Istenének kenyerét. 22 Az ő Istenének kenyeréből,
a legszentségesebbikből és a szentségesből ehetik. 23
Csak a függönyhöz be ne menjen, és az oltárhoz ne
közelítsen, mert fogyatkozás van ő benne, hogy meg ne
fertőztesse az én szenthelyemet. Én vagyok az Úr, az ő
megszentelőjök. 24 És elmondá Mózes Áronnak, és az
ő fiainak, és Izráelnek minden fiainak.

22 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj
Áronnak és az ő fiainak, hogy tartóztassák meg
magokat Izráel fiainak szent adományaitól, hogy meg
ne fertőztessék az én szent nevemet azokkal, a miket
nékem szentelnek. Én vagyok az Úr. 3 Mondd meg
nékik: Ha valaki a ti nemzetségetekből, a ti összes
magzataitok közül hozzájárul a szent dolgokhoz, a
melyeket Izráel fiai szentelnek az Úrnak, mikor rajta

van az ő tisztátalansága: az ilyen ember irtassék ki én
előlem. Én vagyok az Úr. 4 Ha valaki az Áron fiai közül
poklos, vagy magfolyós, a szent dolgokból ne egyék,
míg meg nem tisztul. A ki pedig valamely halott által
megfertőzöttet illet, vagy valakit, a kinek magömlése
van, 5 Vagy ha valaki valamely férget illet, a mely által
tisztátalanná lesz, vagy embert, a kitől tisztátalanná lesz
annak valamilyen tisztátalanságához képest: 6 Az ilyen
ember, a ki effélét illet, tisztátalan legyen estvéig, és a
szent dolgokból ne egyék, hanem ha megmosta a testét
vízzel; 7 De mikor lemegy a nap, tiszta lesz, és azután
ehetik a szent dolgokból, mert az ő eledele az. 8 Elhullott
vagy széttépett állatot ne egyék, hogy tisztátalanná ne
legyen általa. Én vagyok az Úr. 9 Az én rendelésemet
pedig megtartsák, hogy bűnbe ne essenek miatta, és
meg ne haljanak a miatt, hogy megrontották azt. Én
vagyok az Úr, az ő megszentelőjök. 10 Idegen ember
ne egyék szenteltet, a papnak zsellére és bérese se
egyék szenteltet. 11 De ha megvásárol valakit a pap a
maga pénzén, az ehetik abból, és a ki házánál született:
ezek ehetnek az ő eledeléből. 12 De a pap leánya,
ha idegennek lesz a felesége, nem ehetik a szent
áldozatból. 13 Ha azonban a pap leánya özvegygyé
lesz vagy elválik, de magzata nincsen, és visszatér az
ő atyjának házához, mint leánykorában: akkor ehetik
az ő atyjának eledeléből; de idegen nem ehetik abból.
14 Ha pedig tévedésből eszik valaki szenteltet, tegye
ahhoz annak ötödrészét; így adja meg a papnak a
szenteltet. 15 És meg ne fertőztessék Izráel fiainak
szent dolgait, a melyeket áldoznak az Úrnak, 16 Hogy
vétkes hamisággal ne terheljék magokat, ha esznek
azoknak szent dolgaiból; mert én vagyok az Úr, az
ő megszentelőjök. 17 Szóla ismét az Úr Mózesnek,
mondván: 18 Szólj Áronnak és az ő fiainak és Izráel
minden fiának, és mondd meg nékik: ha valaki Izráel
házából, és az Izráelben levő jövevények közül felviszi a
maga áldozatát, akár fogadásból akár szabad akaratból,
a miket felvisznek az Úrnak egészen égőáldozatul,
19 Hogy kedvesen fogadtassanak: épek és hímek
legyenek, akár tulkok, akár bárányok, akár kecskék.
20 A miben pedig fogyatkozás van, abból semmit se
áldozzatok, mert nem lesz kedvessé ti érettetek. 21
És ha valaki hálaáldozattal áldozik az Úrnak, akár
fogadásának teljesítésére, akár szabad akaratból, akár
tulokféléből, akár juhféléből: ép legyen, hogy kedves
legyen; semmi fogyatkozás ne legyen abban. 22 Vakot,
vagy rokkantat, vagy csonkát, vagy fekélyest, vagy
viszketegest, vagy varast, ilyeneket ne áldozzatok az
Úrnak, és tűzáldozatul ne tegyetek ezekből az oltárra
az Úrnak. 23 Hosszú, vagy kurta tagú ökröt, vagy
bárányt szabad akaratból való áldozatul vihetsz ugyan,
de fogadási áldozatul nem lesz kedves. 24 Szétnyomott,
összezúzott, megszakadt, vagy kimetszett heréjűt se
áldozzatok az Úrnak. Se a ti földeteken ne cselekedjétek
ezt, 25 Se idegen ember kezéből ne áldozzatok semmi
ilyenből a ti Istenetek eledeléül; mert romlás van bennök,
fogyatkozás van bennök: nem fogadtatnak kedvesen
érettetek. 26 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván:
27 Borjú, bárány és kecske, ha megelletett, legyen az
anyja alatt hét napig, a nyolczadik naptól fogva és
azon túl kedves lesz az tűzáldozatul az Úrnak. 28
De tehenet és juhot, azt és annak fiát ne öljétek meg
egy napon. 29 Hogyha dicsőítő áldozattal áldoztok az
Úrnak, úgy áldozzatok, hogy kedvesen fogadtassatok.
30 Azon a napon egyétek meg, ne hagyjatok abból
reggelig. Én vagyok az Úr. 31 Tartsátok meg azért
az én parancsolataimat, és azokat cselekedjétek. Én
vagyok az Úr. 32 És meg ne fertőztessétek az én szent
nevemet, hogy megszenteltessem Izráel fiai között. Én
vagyok az Úr, a ti megszentelőtök, 33 A ki kihoztalak
titeket Égyiptom földéből, hogy Istenetek legyek néktek.
Én vagyok az Úr.

23 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2
Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik az
Úrnak ünnepeit, a melyeken szent gyülekezésekre
kell összegyülekeznetek. Ezek azok az én ünnepeim:
3 Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon
nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van,
semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen
az minden lakhelyeteken. 4 Ezek az Úrnak ünnepei, szent
gyülekezések napjai, a melyekre szabott idejökben kell
összegyülekeznetek. 5 Az első hónapban, a hónapnak
tizennegyedikén, estennen az Úrnak páskhája. 6 E
hónapnak tizenötödik napján pedig az Úr kovásztalan
kenyerének ünnepe. Hét napig egyetek kovásztalan
kenyeret. 7 Az első napon szent gyülekezéstek legyen,
semmi robota munkát ne végezzetek. 8 Hét napon át
pedig tűzáldozatot áldozzatok az Úrnak, és a hetedik
napon szent gyülekezéstek is legyen: semmi robota
munkát ne végezzetek. 9 Szóla ismét az Úr Mózesnek,
mondván: 10 Szólj Izráel fiainak és mondd meg nékik:
Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek, és
megaratjátok annak vetését: a ti aratástok zsengéjének
első kévéjét vigyétek a papnak. 11 Az pedig lóbálja
meg a kévét az Úr előtt, hogy kedvesen fogadtassék
érettetek; a szombat után való napon lóbálja azt meg
a pap. 12 A mely napon pedig meglóbáltatjátok a
kévét, áldozzatok az Úrnak egy ép, esztendős bárányt
egészen égőáldozatul. 13 Ahhoz pedig ételáldozatul
két tized efa lánglisztet, olajjal elegyítve; tűzáldozatul
az Úrnak, kedves illatul; italáldozatul pedig egy hin
bornak negyedrészét. 14 Új kenyeret pedig és pergelt
búzaszemeket és zsenge kalászokat ne egyetek mind a
napig, a míg be nem viszitek a ti Isteneteknek áldozatját.
Örök rendtartás ez nemzetségről nemzetségre minden
lakóhelyeteken. 15 Számláljatok azután a szombatra

következő naptól, attól a naptól, a melyen beviszitek a
meglóbálni való kévét, hét hetet, egészek legyenek azok.
16 A hetedik hétre következő napig számláljatok ötven
napot, és akkor járuljatok új ételáldozattal az Úrhoz.
17 A ti lakóhelyeitekből hozzatok fel két meglóbálni
való kenyeret; két tized efa lisztlángból legyenek azok,
kovászszal sütve, zsengékül az Úrnak. 18 A kenyérrel
együtt pedig áldozzatok meg hét bárányt, épeket,
esztendősöket, és egy tulkot, fiatal bikát, és két kost;
egészen égőáldozatul legyenek ezek az Úrnak, étel-
és italáldozatjokkal egybe; kedves illatú tűzáldozat
ez az Úrnak. 19 Készítsetek el egy kecskebakot is
bűnért való áldozatul, és két bárányt, esztendősöket,
hálaadó áldozatul. 20 És lóbálja meg azokat a pap a
zsengékből való kenyérrel az Úr előtt való lóbálással a
két báránynyal egybe. Szentek legyenek ezek az Úrnak
a pap számára. 21 És gyülekezzetek egybe ugyanazon a
napon; szent gyülekezéstek legyen néktek, semmi robota
munkát ne végezzetek. Örök rendtartás ez minden
lakóhelyeteken a ti nemzetségeitek szerint. 22 Mikor
pedig földetek termését learatjátok: ne arasd le egészen
a meződnek széleit, és az elhullott gabonafejeket
fel ne szedd; a szegénynek és jövevénynek hagyd
azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 23 Szóla ismét
az Úr Mózesnek, mondván: 24 Szólj Izráel fiaihoz,
mondván: A hetedik hónapban, a hónap első napján
ünnepetek legyen néktek, emlékeztető kürtzengéssel,
szent gyülekezéssel. 25 Semmi robota munkát ne
végezzetek, és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak. 26
Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 27 Ugyanennek
a hetedik hónapnak tizedikén az engesztelés napja van:
szent gyülekezéstek legyen néktek, és sanyargassátok
meg magatokat, és tűzáldozattal áldozzatok az Úrnak.
28 Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert
engesztelésnek napja az, hogy engesztelés legyen
érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. 29 Mert ha valaki
nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki
az ő népe közül. 30 És ha valaki valami dolgot végez
ezen a napon, elvesztem az ilyent az ő népe közül. 31
Semmi dolgot ne végezzetek; örök rendtartás legyen ez
nemzetségről nemzetségre minden lakhelyeteken. 32
Ünnepek ünnepe ez néktek, sanyargassátok meg azért
magatokat. A hónap kilenczedikének estvéjén, egyik
estvétől a másik estvéig ünnepeljétek a ti ünnepeteket.
33 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 34 Szólj Izráel
fiainak, mondván: Ugyanennek a hetedik hónapnak
tizenötödikén a sátorok ünnepe legyen az Úrnak hét
napig. 35 Az első napon szent gyülekezés legyen, semmi
robota munkát ne végezzetek. 36 Hét napon áldozzatok
az Úrnak tűzáldozatot, a nyolczadik napon pedig szent
gyülekezéstek legyen és újra tűzáldozattal áldozzatok
az Úrnak; berekesztő ünnep ez, semmi robota munkát
ne végezzetek azon. 37 Ezek az Úrnak ünnepei, a
melyeken szent gyülekezésekre kell gyülekeznetek,
hogy áldozzatok az Úrnak tűzáldozattal, egészen
égőáldozattal, ételáldozattal, véres- és italáldozattal:
minden napét a maga napján. 38 Az Úrnak szombatjain
kivül, adományaitokon kivül, fogadásból és szabad
akaratból való minden ajándékaitokon kivül a melyeket
adni szoktatok az Úrnak, 39 Ugyancsak a hetedik
hónapnak tizenötödik napján, a mikor a földnek termését
betakarjátok, az Úrnak ünnepét ünnepeljétek hét napig:
az első napon nyugodalom napja, és a nyolczadik
napon is nyugodalom napja legyen. 40 És vegyetek
magatoknak az első napon szép fának gyümölcsét,
pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját, és patak mellett
való fűzgalyakat, és örvendezzetek az Úr előtt, a ti
Istenetek előtt hét napig. 41 Így ünnepeljétek meg
azt az Úrnak ünnepét minden esztendőben hét napig.
Örökkévaló rendtartás legyen ez a ti nemzetségeiteknél;
a hetedik hónapban ünnepeljétek azt. 42 Sátorokban
lakjatok hét napig, minden benszülött sátorokban lakjék
Izráelben. 43 Hogy megtudják a ti nemzetségeitek, hogy
sátorokban lakattam Izráel fiait, a mikor kihoztam őket
Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 44
És szóla Mózes Izráel fiainak az Úrnak ünnepei felől.

24 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2
Parancsold meg Izráel fiainak, hogy hozzanak
néked tiszta faolajat, a melyet a világításhoz sajtoltak,
hogy szünet nélkül égő lámpákat gyújthassanak. 3
A bizonyság függönyén kivül, a gyülekezet sátorában
úgy helyheztesse el azokat Áron, hogy estvétől fogva
reggelig az Úr előtt legyenek. Örökkévaló rendtartás
legyen ez a ti nemzetségeiteknél. 4 A tiszta arany
gyertyatartóra rakja fel a mécseket; az Úr előtt legyenek
szüntelen. 5 És végy lisztlángot, és süss abból tizenkét
lepényt; két tized efából legyen egy lepény. 6 És
helyheztesd el azokat két rendben; hatot egy rendbe,
a tiszta arany asztalra az Úr elé. 7 És tégy mindenik
rendhez tiszta tömjént, és legyen emlékeztetőül a
kenyér mellett, tűzáldozatul az Úrnak. 8 Szombat napról
szombat napra rakja fel azt a pap az Úr elé szüntelen;
örök szövetség ez Izráel fiaival. 9 Azután legyen az
Ároné és az ő fiaié, a kik egyék meg azokat szent
helyen, mert mint igen szentséges, az övé az, az
Úrnak tűzáldozataiból, örök rendelés szerint. 10 Kiméne
pedig egy izráelbeli asszonynak fia, a ki égyiptomi
férfiútól való vala, Izráel fiai közé, és versengének a
táborban az izráelbeli asszonynak fia és egy izráelbeli
férfi. 11 És káromlá az izráelbeli asszony fia az Isten
nevét és átkozódék; elvivék azért azt Mózeshez. Az ő
anyjának neve pedig Selomith vala, Dibrinek leánya,
Dán nemzetségéből. 12 És őrizet alá veték azt, míg
kijelentést nyernének az Úr akarata felől. 13 Szóla azért
az Úr Mózesnek, mondván: 14 Vidd ki az átkozódót
a táboron kivül, és mindazok, a kik hallották, tegyék

kezeiket annak fejére és kövezze agyon azt az egész
gyülekezet. 15 Izráel fiainak pedig szólj, ezt mondván:
Ha valaki az ő Istenét átkozza, viselje az ő bűnének
terhét. 16 És a ki szidalmazza az Úrnak nevét, halállal
lakoljon, kövezze azt agyon az egész gyülekezet; akár
jövevény, akár benszülött, ha szidalmazza az Úrnak
nevét, halállal lakoljon. 17 Ha valaki agyon üt valamely
embert, halállal lakoljon. 18 Ha pedig barmot üt agyon
valaki, fizesse meg azt: barmot baromért. 19 És ha
valaki sérelmet ejt a felebarátján, a mint ő cselekedett,
vele is úgy cselekedjenek: 20 Törést törésért, szemet
szemért, fogat fogért; a milyen sérelmet ő ejtett máson,
olyan ejtessék rajta is. 21 A ki barmot üt agyon, fizesse
meg azt, de a ki embert üt agyon, halállal lakoljon. 22
Egy törvény legyen nálatok: a jövevény olyan legyen,
mint a benszülött, mert én vagyok az Úr, a ti Istenetek.
23 Szóla azért Mózes Izráel fiainak, és kivivék az
átkozódót a táboron kivül, és agyonverék azt kővel. És
úgy cselekedének Izráel fiai, a mint parancsolta vala az
Úr Mózesnek.

25 Szóla ismét az Úr Mózesnek a Sinai hegyen,
mondván: 2 Szólj Izráel fiainak és mondd meg
nékik: Mikor bementek a földre, a melyet én adok néktek,
nyugodjék meg a föld az Úrnak szombatja szerint. 3 Hat
esztendőn át vesd a te szántóföldedet, és hat esztendőn
át messed a te szőlődet, és takarítsd be annak termését;
4 A hetedik esztendőben pedig szombati nyugodalma
legyen a földnek, az Úrnak szombatja: szántóföldedet
ne vesd be, és szőlődet meg ne mesd. 5 A mi a te
tarló földeden magától terem, le ne arasd, és a mi a
te metszetlen szőlődön terem, meg ne szedjed; mert
nyugalom esztendeje lesz az a földnek. 6 És a mit a
föld az ő szombatján terem, legyen az eledelül néktek:
néked, szolgádnak, szolgáló leányodnak, béresednek és
zsellérednek, a kik nálad tartózkodnak; 7 A te barmodnak
is és a vadnak, a mely a te földeden van, legyen
annak minden termése eledelül. 8 Számlálj azután
hét szombat-esztendőt, hétszer hét esztendőt, úgy
hogy a hét szombat-esztendőnek ideje negyvenkilencz
esztendő legyen: 9 Akkor fúvasd végig a riadó kürtöt a
hetedik hónapban, a hónap tizedikén; az engesztelés
napján fúvasd végig a kürtöt a ti egész földeteken.
10 És szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, és
hirdessetek szabadságot a földön, annak minden
lakójának; kürtölésnek esztendeje legyen ez néktek, és
kapja vissza kiki az ő birtokát, és térjen vissza kiki az
ő nemzetségéhez. 11 Kürtölésnek esztendeje ez, az
legyen néktek az ötvenedik esztendő; ne vessetek és le
se arassátok, a mit önként terem a föld, és a metszetlen
szőlőjét se szedjétek meg annak. 12 Mert kürtölésnek
esztendeje ez, szent legyen néktek, a mezőről egyétek
meg annak termését. 13 A kürtölésnek ebben az
esztendejében, kapja vissza ismét kiki az ő birtokát. 14
Ha pedig eladsz valami eladni valót a te felebarátodnak,
vagy vásárolsz valamit a te felebarátodtól: egymást
meg ne csaljátok. 15 A kürtölés esztendejét követő
esztendők száma szerint vásárolj a te felebarátodtól; a
terméses esztendők száma szerint adjon el néked. 16
Az esztendők nagyobb számához képest nagyobb árt
adj azért, a mit veszesz, az esztendők kisebb számához
képest pedig kisebb árt adj azért, a mit veszesz, mert a
termések számát adja ő el néked. 17 Egymást azért
meg ne csaljátok, hanem félj a te Istenedtől: mert én
vagyok az Úr, a ti Istenetek. 18 Ha teljesítitek azért
az én rendeléseimet, és megtartjátok végzéseimet, és
teljesítitek azokat, bátorságosan lakhattok a földön.
19 És megtermi a föld az ő gyümölcsét, hogy eleget
ehessetek, és bátorságosan lakhattok azon. 20 Ha
pedig azt mondjátok: Mit eszünk a hetedik esztendőben,
ha nem vetünk, és termésünket be nem takarítjuk? 21
Én rátok bocsátom majd az én áldásomat a hatodik
esztendőben, hogy három esztendőre való termés
teremjen. 22 És mikor a nyolczadik esztendőre vettek,
akkor is az ó termésből esztek egészen a kilenczedik
esztendeig; mindaddig ó gabonát esztek, míg ennek
termése be nem jön. 23 A földet pedig senki el ne
adja örökre, mert enyém a föld; csak jövevények és
zsellérek vagytok ti nálam. 24 Azért a ti birtokotoknak
egész földén megengedjétek, hogy a föld kiváltható
legyen. 25 Ha elszegényedik a te atyádfia, és elad
valamit az ő birtokából, akkor álljon elő az ő rokona, a
ki közel van ő hozzá, és váltsa ki, a mit eladott az ő
atyjafia. 26 Ha pedig nincs valakinek kiváltó rokona,
de maga tesz szert annyira, hogy elege van annak
megváltásához: 27 Számlálja meg az eladása óta eltelt
esztendőket, a felül lévőt pedig térítse meg annak, a
kinek eladta volt, és újra övé legyen az ő birtoka. 28 Ha
pedig nincsen módjában, hogy visszatéríthesse annak,
akkor maradjon az ő eladott birtoka annál, a ki megvette
azt, egészen a kürtölésnek esztendejéig: a kürtölésnek
esztendejében pedig szabaduljon fel, és újra övé legyen
az ő birtoka. 29 Ha valaki lakó-házat ad el kerített
városban, az kiválthatja azt az eladás esztendejének
elteléséig; egy esztendőn át válthatja ki azt. 30 Ha pedig
ki nem váltják az esztendőnek teljes elteléséig, akkor a
ház, a mely kerített városban van, örökre azé és annak
nemzetségeié marad, a ki megvette azt; nem szabadul
fel a kürtölésnek esztendejében. 31 Az olyan falvak
házai pedig, a melyek nincsenek körülkerítve, mezei
földek gyanánt számíttassanak, kiválthatók legyenek,
és a kürtölésnek esztendejében felszabaduljanak. 32
A mi pedig a léviták városait illeti, az ő birtokukban
lévő városok házai a léviták által mindenkor kiválthatók
legyenek, 33 De a mit ki nem vált is valaki a léviták
közül, szabaduljon fel a kürtölésnek esztendejében,
az eladott ház, és az ő birtokának városa; mert a

léviták városainak házai tulajdon birtokuk nékik Izráel fiai között. 34 De a városaikhoz tartozó szántóföldeket el ne
adják, mert örök birtokuk az nékik. 35 Ha a te atyádfia
elszegényedik, és keze erőtlenné lesz melletted, segítsd
meg őt, akár jövevény, akár zsellér, hogy megélhessen
melletted. 36 Ne végy ő tőle kamatot vagy uzsorát,
hanem félj a te Istenedtől, hogy megélhessen melletted
a te atyádfia. 37 Pénzedet ne add néki kamatra, se
uzsoráért ne add a te eleségedet. 38 Én vagyok az Úr,
a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéről,
hogy néktek adjam Kanaán földét, és Istenetek legyek
néktek. 39 Ha pedig elszegényedik melletted a te
atyádfia, és eladja magát néked: ne szolgáltassad úgy
mint rabszolgát. 40 Mint béres, mint zsellér legyen nálad;
a kürtölésnek esztendejéig szolgáljon nálad. 41 Azután
menjen el tőled ő és vele az ő gyermekei, és térjen vissza
az ő nemzetségéhez, és térjen vissza az ő atyáinak
örökségébe. 42 Mert az én szolgáim ők, a kiket kihoztam
Égyiptom földéről: nem adathatnak el, mint rabszolgák.
43 Ne uralkodjál rajta kegyetlenül, hanem félj a te
Istenedtől. 44 Mind szolgád, mind szolgálóleányod, a kik
lesznek néked, a körületek lévő népek közül legyenek:
azokból vásárolj szolgát és szolgálóleányt; 45 Meg a
zsellérek gyermekei közül is, a kik nálatok tartózkodnak,
azokból is vásárolhattok, és azoknak nemzetségéből, a
kik veletek vannak, a kiket a ti földeteken nemzettek; és
legyenek a ti tulajdonotok. 46 És örökül hagyhatjátok
azokat a ti utánnatok való fiaitoknak, hogy örökségül
bírják azokat, örökké dolgoztathattok velük; de a ti
atyátokfiain, az Izráel fiain, egyik a másikán senki ne
uralkodjék kegyetlenül. 47 És ha a jövevény vagy
zsellér vagyonra tesz szert melletted, a te atyádfia pedig
elszegényedik mellette, és eladja magát a melletted lévő
jövevénynek, zsellérnek, vagy jövevény nemzetségéből
való sarjadéknak: 48 Mindamellett is, hogy eladta magát,
megváltható legyen; akárki megválthassa azt az ő
atyjafiai közül. 49 Vagy nagybátyja, vagy nagybátyjának
fia váltsa meg azt, vagy az ő nemzetségéből való
vérrokona váltsa meg azt, vagy, ha módja van hozzá,
maga váltsa meg őmagát. 50 És vessen számot azzal,
a ki megvette őt, attól az esztendőtől kezdve, a melyen
eladta magát annak, a kürtölésnek esztendejéig, és
az ő eladásának ára az esztendők száma szerint
legyen, a béres ideje szerint legyen nála. 51 Ha még
sok esztendő van hátra, azokhoz képest térítse meg
annak a váltságot az ő megvásárlásának árából. 52
Ha pedig kevés esztendő van hátra a kürtölésnek
esztendejéig, akkor is vessen számot vele, és az évek
számához képest fizesse vissza az ő váltságát. 53 Mint
esztendőről esztendőre fogadott béres legyen nála; ne
uralkodjék kegyetlenül rajta te előtted. 54 Ha pedig ilyen
módon meg nem váltatik, a kürtölésnek esztendejében
szabaduljon fel: ő és vele az ő gyermekei. 55 Mert az én
szolgáim Izráel fiai, az én szolgáim ők, a kiket kihoztam
Égyiptom földéről. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

26 Ne csináljatok magatoknak bálványokat, se
faragott képet, se oszlopot ne emeljetek
magatoknak, se kőszobrokat ne állítsatok fel a ti
földeteken, hogy meghajoljatok előtte, mert én vagyok
az Úr, a ti Istenetek. 2 Az én szombatjaimat
megtartsátok, és az én szenthelyemet tiszteljétek. Én
vagyok az Úr. 3 Ha az én rendeléseim szerint jártok,
és az én parancsolataimat megtartjátok, és azokat
megcselekszitek: 4 Esőt adok néktek idejében, és a
föld megadja az ő termését, a mező fája is megtermi
gyümölcsét. 5 És a ti cséplestek ott éri a szüretet, és a
szüret ott éri a vetést, és elégségig ehetitek kenyereteket,
és bátorságosan lakhattok a ti földeteken. 6 Mert
békességet adok azon a földön, hogy mikor lefeküsztök,
senki fel ne rettentsen; és kipusztítom az ártalmas vadat
arról a földről, és fegyver sem megy át a ti földeteken.
7 Sőt elűzitek ellenségeiteket, és elhullanak előttetek
fegyver által. 8 És közületek öten százat elűznek,
és közületek százan elűznek tízezeret, és elhullanak
előttetek a ti ellenségeitek fegyver által. 9 És hozzátok
fordulok, és megszaporítlak titeket, és megsokasítlak
titeket és szövetségemet megerősítem veletek. 10
És réginél régibbet ehettek, és az új elől is régit kell
kihordanotok. 11 És az én hajlékomat közétek helyezem,
és meg nem útál titeket az én lelkem. 12 És közöttetek
járok, és a ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem
lesztek. 13 Én vagyok az Úr, a ti Istenetek, a ki kihoztalak
titeket Égyiptom földéről, hogy ne legyetek azoknak
rabjai, és összetörtem a ti igátok szegeit, és egyenesen
járattalak titeket. 14 Ha pedig nem hallgattok reám, és
mind e parancsolatokat meg nem cselekeszitek; 15 És
ha megvetitek rendeléseimet, és ha az én végzéseimet
megútálja a ti lelketek, azáltal, hogy nem cselekszitek
meg minden én parancsolatomat, hanem felbontjátok
az én szövetségemet: 16 Bizony azt cselekszem én
veletek, hogy rettenetességet bocsátok reátok: a száraz
betegséget és a forrólázt, a melyek szemeket égetnek
és lelket epesztenek, és a ti magotokat hiába vetitek el,
mert ellenségeitek emésztik meg azt. 17 És kiontom
haragomat reátok, hogy elhulljatok a ti ellenségeitek
előtt, és uralkodjanak rajtatok a ti gyűlölőitek, és
fussatok, mikor senki nem kerget is titeket. 18 Ha pedig
ezek után sem hallgattok reám, hétszerte keményebben
megostorozlak titeket a ti bűneitekért; 19 És megtöröm a
ti megátalkodott kevélységeteket, és olyanná teszem az
eget felettetek, mint a vas, a földeteket pedig olyanná,
mint a réz. 20 És hiába fogy a ti erőtök, mert földetek
nem adja meg az ő termését, s a föld fája sem adja
meg az ő gyümölcsét. 21 Ha mégis ellenemre jártok, és
nem akartok reám hallgatni: hétszeres csapást borítok
reátok a ti bűneitekért. 22 És reátok bocsátom a mezei

vadakat, hogy megfoszszanak titeket gyermekeitektől,
kiirtsák barmaitokat, és elfogyaszszanak titeket, hogy
pusztákká legyenek a ti útaitok. 23 És ha ezek által
sem jobbultok meg, hanem ellenemre jártok: 24 Én is
bizony ellenetekre járok, és hétszeresen sújtalak titeket
a ti bűneitekért. 25 És hozok reátok bosszuló fegyvert,
a mely bosszút álljon a szövetség megrontásáért.
Ha városaitokba gyülekeztek össze, akkor döghalált
bocsátok reátok, és az ellenség kezébe adattok. 26 Mikor
eltöröm nálatok a kenyérnek botját, tíz asszony süti
majd a ti kenyereteket egy kemenczében, és megmérve
viszik vissza a ti kenyereiteket, és esztek, de nem
elégesztek meg. 27 És ha e mellett sem hallgattok reám,
hanem ellenemre jártok: 28 Én is ellenetekre járok búsult
haragomban, és bizony hétszeresen megostorozlak
titeket a ti bűneitekért. 29 És megeszitek a ti fiaitok húsát,
és megeszitek a ti leányaitok húsát. 30 És lerontom a ti
magaslataitokat, és kiirtom a ti nap-oszlopaitokat, és a
ti holttesteiteket bálványaitok holttetemeire hányatom,
és megútál titeket az én lelkem. 31 És városaitokat
sivataggá teszem; szenthelyeiteket is elpusztítom, és
nem lesz kedves nékem a ti jóillatú áldozatotok. 32
És elpusztítom ezt a földet, hogy álmélkodjanak rajta
a ti ellenségeitek, a kik letelepednek ebbe. 33 Titeket
pedig elszélesztelek a pogány népek közé, és kivont
fegyverrel űzetlek titeket, és pusztasággá lesz a ti
földetek, városaitok pedig sivataggá. 34 Akkor örül a
föld az ő szombatjainak az ő pusztaságának egész
ideje alatt, ti pedig a ti ellenségeitek földjén lesztek;
akkor nyugodni fog a föld és örül az ő szombatjainak.
35 Pusztaságának egész ideje alatt nyugodni fog,
mivelhogy nem nyugodott a ti szombatjaitokon, mikor
rajta laktatok. 36 A kik pedig megmaradnak közületek,
azoknak szívébe gyávaságot öntök az ő ellenségeiknek
földén, és megkergeti őket a szállongó falevél zörrenése,
és futnak, mintha fegyver elől futnának, és elhullanak,
ha senki nem kergeti is őket. 37 És egymásra hullanak,
mint a fegyver előtt, pedig senki sem kergeti őket, és
nem lesz megállásotok a ti ellenségeitek előtt. 38 És
elvesztek a pogány népek között, és a ti ellenségeitek
földe megemészt titeket. 39 A kik pedig megmaradnak
közületek, elsenyvednek az ő hamisságuk miatt a ti
ellenségeitek földén, sőt az ő atyáiknak hamissága miatt
is azokkal együtt elsenyvednek. 40 Akkor megvallják
az ő hamisságukat, és atyáiknak hamisságát az ő
hűtelenségökben, a melylyel hűtelenkedtek ellenem, és
hogy mivel ellenemre jártak. 41 Bizony én is ellenökre
járok, és beviszem őket az ő ellenségeik földjére; akkor
talán megalázódik az ő körülmetéletlen szívök, és akkor
az ő bűnöknek büntetését békével szenvedik: 42 Én
pedig megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről,
Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött
szövetségemről is megemlékezem, és e földről is
megemlékezem. 43 A föld tehát pusztán hagyatik tőlük,
és örül az ő szombatjainak, a míg pusztán marad
tőlük, ők pedig békével szenvedik bűnöknek büntetését,
azért, mert megvetették az én ítéleteimet, és megútálta
lelkök az én rendeléseimet. 44 De mindamellett is, ha
az ő ellenségeik földén lesznek is, akkor sem vetem
meg őket, és nem útálom meg őket annyira, hogy
mindenestől elveszítsem őket, felbontván velök való
szövetségemet, mert én, az Úr, az ő Istenök vagyok.
45 Sőt megemlékezem érettök az elődökkel kötött
szövetségről, a kiket kihoztam Égyiptom földéről, a
pogány népek láttára, hogy Istenök legyek nékik. Én
vagyok az Úr. 46 Ezek a rendelések, a végzések és a
törvények, a melyeket szerzett az Úr ő maga között és
Izráel fiai között a Sinai hegyen Mózes által.

27 Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj
Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Ha valaki
fogadásul a te becslésed szerint való személyeket
szentel az Úrnak: 3 Akkor, ha férfit kell becslened,
húsz esztendőstől hatvan esztendősig ötven ezüst
siklusra becsüljed, a szent siklus szerint. 4 Ha pedig
asszony-személy az, harmincz siklusra becsüljed. 5 Ha
pedig öt esztendőstől húsz esztendősig való, akkor a
fiúgyermeket húsz siklusra becsüljed, a leányt pedig tíz
siklusra. 6 Ha pedig egy hónapostól öt esztendősig való,
akkor a fiút öt ezüst siklusra becsüld, a leányt pedig
három ezüst siklusra. 7 Ha pedig hatvan esztendős
és azon felül való, ha férfi, akkor becsüljed tizenöt
siklusra, az asszony-személyt pedig tíz siklusra. 8
Ha pedig szegényebb az, mint te becsülted, akkor
állassák a pap elé, és becsülje meg azt a pap; a szerint
becsülje azt a pap, a milyen módja van a fogadást
tevőnek. 9 Ha pedig olyan barom az, a miből áldozni
szoktak az Úrnak: mindaz, a mit az eféléből ád valaki
az Úrnak, szent legyen. 10 Ne adjon mást helyette,
és ki ne cserélje azt: jót hitványért, vagy hitványat
jóért; de ha mégis kicserélne barmot barommal: mind
ez, mind az, a mivel kicserélte, szent legyen. 11 Ha
pedig valamely tisztátalan barom az, a melyből nem
vihetnek áldozatot az Úrnak: állassák azt a barmot a
pap elé. 12 És becsülje meg azt a pap akár jó, akár
hitvány, és a mint becsüli a pap, úgy legyen. 13 Ha
pedig meg akarja váltani, adja hozzá annak ötödrészét
a te becsléseden felül. 14 És ha valaki az ő házát
szenteli az Úrnak szentségül, azt is becsülje meg a
pap: akár jó, akár hitvány, és a mennyire a pap becsüli
azt, úgy maradjon. 15 Ha pedig az, a ki odaszentelte,
megváltja az ő házát: akkor adja ahhoz a te becslésed
szerint való árnak ötödrészét, és legyen az övé. 16
És ha valaki az ő mezei birtokából szentel valamit az
Úrnak, akkor a mag szerint becsüld meg, a mely abba
megy: egy hómer árpa-mag után ötven ezüst siklusra.

17 Ha a kürtölésnek esztendejétől szenteli oda az ő
mezejét, a mint becsülted, úgy maradjon. 18 Ha pedig
a kürtölés esztendeje után szenteli oda az ő mezejét,
a pap számítsa fel néki az árt az esztendők száma
szerint, a melyek hátra vannak a kürtölés esztendejéig,
és szállíttassék le a te becslésed. 19 És ha meg akarja
váltani a mezőt az, a ki odaszentelte, akkor adja ahhoz
az általad becsült árnak ötödrészét, és maradjon az övé.
20 Ha pedig nem váltja meg azt a mezőt, és ha eladja
azt a mezőt más valakinek, többé meg nem válthatja
azt. 21 És az a föld, mikor a kürtölésnek esztendejében
felszabadul, az Úrnak szenteltessék, mint valamely
néki szentelt mező, papok birtokává legyen az. 22 Ha
pedig pénzen vett mezejét, a mi nem az ő birtokának
mezejéből való, valaki az Úrnak szenteli: 23 Akkor
számolja fel néki a pap a te becslésed szerint való
összeget a kürtölés esztendejéig, és adja oda azt, a
mire te becsülted, azon a napon szentségül az Úrnak.
24 A kürtölésnek esztendejében visszaszáll a mező
arra, a kitől vette azt, a kinek birtoka volt az a föld. 25
Minden becslésed pedig a szent siklus szerint legyen;
húsz géra legyen a siklus. 26 Csak elsőszülöttet, a
mely elsőszülött úgyis az Úré, azt ne szenteljen a
baromféléből senki; akár borjú akár bárány, az Úré az.
27 Ha pedig tisztátalan baromból való az, váltsa meg a
te becslésed szerint, és adja hozzá annak ötödrészét;
ha pedig nem váltják meg, adassék el a te becslésed
szerint. 28 De semmi, a mit valaki teljesen az Úrnak
szentelt, mind abból a mije van, akár ember vagy barom,
akár mezei birtokából való, el ne adassék, és meg
se váltassék; minden, a mi teljesen néki szenteltetett,
igen szentséges az Úrnak. 29 Senki, a ki teljesen az
Úrnak szenteltetett az emberek közül, meg ne váltassék,
hanem halálra adassék bizonynyal. 30 A földnek minden
tizede, a föld vetéséből, a fa gyümölcséből az Úré;
szentség az az Úrnak. 31 És ha valaki meg akar valamit
váltani az ő tizedéből: adja hozzá annak ötödrészét. 32
És minden tizede a baromnak és juhnak, mindabból, a
mi a vessző alatt átmegy, a tizedik az Úrnak legyen
szentelve. 33 Ne tudakozódjék, ha jó-e vagy hitvány,
és el se cserélje azt; de ha mégis elcseréli azt, akkor
az, és a mit cserébe adott azért, szent legyen, és
meg se váltassék. 34 Ezek azok a parancsolatok, a
melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak a
Sinai hegyen.

4 Mózes

1 Szóla pedig az Úr Mózesnek a Sinai pusztájában, a
gyülekezet sátorában, a második hónapnak elsején,
az Égyiptom földéből való kijövetelök után a második
esztendőben, mondván: **2** Vegyétek számba Izráel
fiainak egész gyülekezetét, az ő nemzetségeik szerint,
az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek száma
szerint, minden férfiút főről főre, **3** Húsz esztendőstől
fogva és feljebb, mindent, a ki hadba mehet Izráelben;
számláljátok meg őket az ő seregök szerint, te és Áron.
4 És legyen veletek egy-egy férfiú mindenik törzsből,
mindenik feje legyen az ő atyái házának. **5** Ezek pedig
a férfiak nevei, a kik veletek legyenek: Rúbenből Elisúr,
Sedeúrnak fia. **6** Simeonból Selúmiel, Surisaddainak fia.
7 Júdából Naasson, Amminádábnak fia. **8** Izsakhárból
Néthánéel, Suárnak fia. **9** Zebulonból Eliáb, Hélonnak
fia. **10** József fiai közül: Efraimból Elisama, Ammihudnak
fia; Manasséból Gámliel, Pédasurnak fia. **11** Benjáminból
Abidán, Gideóni fia. **12** Dánból Ahiézer, Ammisaddai fia.
13 Áserből Págiel, Okránnak fia. **14** Gádból Eleásaf,
Déhuelnek fia. **15** Nafthaliból Akhira, Enánnak fia. **16**
Ezek a gyülekezetnek hivatalosai, az ő atyjok törzseinek
fejei, Izráel ezereinek is fejei ők. **17** Maga mellé vevé
azért Mózes és Áron e férfiakat, a kik név szerint is
előszámláltattak vala. **18** És összegyüjték az egész
gyülekezetet a második hónapnak első napján; és
vallást tőnek az ő születésökről, az ő nemzetségeik
szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek
száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb
főről főre. **19** A miképen megparancsolta vala az Úr
Mózesnek, úgy számlálá meg őket a Sinai pusztájában.
20 Valának pedig Rúbennek, Izráel elsőszülöttének
fiai, azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő
atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, főről
főre, minden férfiú, húsz esztendőstől fogva és feljebb,
minden hadba mehető; **21** A kik megszámláltattak a
Rúben törzséből: negyvenhat ezer és ötszáz. **22** Simeon
fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint,
az ő atyáiknak háznépe szerint, az ő megszámláltjai, a
neveknek száma szerint, főről főre, minden férfiú, húsz
esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **23**
A kik megszámláltattak Simeon törzséből: ötvenkilencz
ezer és háromszáz. **24** Gád fiai közül azoknak szülöttei
az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe
szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől
fogva és feljebb, minden hadba mehető; **25** A kik
megszámláltattak Gád törzséből: negyvenöt ezer és
hatszáz ötven. **26** Júda fiai közül azoknak szülöttei az ő
nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a
nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb,
minden hadba mehető; **27** A kik megszámláltattak Júda
törzséből: hetvennégy ezer és hatszáz. **28** Izsakhár fiai
közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az
ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint,
húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba
mehető; **29** A kik megszámláltattak Izsakhár törzséből:
ötvennégy ezer és négyszáz. **30** Zebulon fiai közül
azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő
atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz
esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **31**
A kik megszámláltattak Zebulon törzséből: ötvenhét ezer
és négyszáz. **32** József fiaiból Efraim fiai közül azoknak
szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak
háznépe szerint, a neveknek száma szerint, húsz
esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető; **33**
A kik megszámláltattak Efraim törzséből: negyvenezer
és ötszáz. **34** Manasse fiai közül azoknak szülöttei az ő
nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a
nevek száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb,
minden hadba mehető; **35** A kik megszámláltattak
Manasse törzséből: harminczkét ezer és kétszáz. **36**
Benjámin fiai közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik
szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma
szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb, minden
hadba mehető; **37** A kik megszámláltattak Benjámin
törzséből: harminczöt ezer és négyszáz. **38** Dán fiai
közül azoknak szülöttei az ő nemzetségeik szerint, az ő
atyáiknak háznépe szerint, a nevek száma szerint, húsz
esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető;
39 A kik megszámláltattak Dán törzséből: hatvankét
ezer és hétszáz. **40** Áser fiai közül azoknak szülöttei
az ő nemzetségeik szerint, az ő atyáiknak háznépe
szerint, a neveknek száma szerint, húsz esztendőstől
fogva és feljebb, minden hadba mehető; **41** A kik
megszámláltattak Áser törzséből: negyvenegy ezer és
ötszáz. **42** A Nafthali fiainak szülöttei az ő nemzetségeik
szerint, az ő atyáiknak háznépe szerint, a neveknek
száma szerint, húsz esztendőstől fogva és feljebb,
minden hadba mehető; **43** A kik megszámláltattak a
Nafthali törzséből: ötvenhárom ezer és négyszáz. **44**
Ezek azok a megszámláltattak, a kiket megszámláltak
Mózes és Áron és Izráel fejedelmei, tizenkét férfiú;
egy-egy férfiú vala az ő atyáiknak házanépéből. **45**
Valának azért mindnyájan, a kik megszámláltattak az
Izráel fiai közűl az ő atyáiknak háznépe szerint, húsz
esztendőstől fogva és feljebb, minden hadba mehető az
Izráelben; **46** Valának mindnyájan a megszámláltattak:
hatszáz háromezer és ötszáz ötven. **47** De a léviták az
ő atyáiknak háznépe szerint nem számláltattak közéjök.
48 Mert szólott vala az Úr Mózesnek, mondván: **49**
Csak a Lévi törzsét ne vedd számba, és azokat ne
számláld Izráel fiai közé; **50** Hanem a lévitákat rendeld
a bizonyság hajlékához, és minden edényéhez, és
minden ahhoz valókhoz; ők hordozzák a hajlékot, és
annak minden edényét, és ők szolgáljanak mellette, és

a hajlék körül táborozzanak. 51 És mikor a hajléknak
elébb kell indulni, a léviták szedjék azt szét, mikor pedig
megáll a hajlék, a léviták állassák azt fel, az idegen
pedig, a ki oda járul, meghaljon. 52 És tábort járjanak
Izráel fiai kiki az ő táborában, és kiki az ő zászlója
alatt, az ő seregeik szerint. 53 A léviták pedig tábort
járjanak a bizonyság hajléka körül, hogy ne legyen harag
Izráel fiainak gyülekezetén; és megtartsák a léviták a
bizonyság hajlékának őrizetét. 54 Cselekedének azért
az Izráel fiai mind a szerint, a mint parancsolta vala az
Úr Mózesnek, úgy cselekedének.

2 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván:
2 Az Izráel fiai, kiki az ő zászlója alatt, az ő atyáik
háznépének jeleivel járjon tábort, a gyülekezet sátora
körül járjon tábort annak oldalai felől. 3 Így járjanak
pedig tábort: Keletre naptámadat felől Júda táborának
zászlója az ő seregeivel; és Júda fiainak fejedelme
Naasson, Amminádáb fia. 4 Az ő serege pedig, vagyis
az ő megszámláltjaik: hetvennégy ezer és hatszáz. 5
Mellette pedig tábort járjon Izsakhár törzse, és Izsakhár
fiainak fejedelme Néthanéel, Suárnak fia. 6 Az ő serege
pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: ötvennégy ezer
és négyszáz. 7 Zebulon törzse, és Zebulon fiainak
fejedelme Eliáb, Hélon fia. 8 Az ő serege pedig, vagyis
az ő megszámláltjaik: ötvenhét ezer és négyszáz. 9
Mindnyájan, a kik megszámlálva voltak Júda táborában:
száz nyolcvanhat ezer és négyszáz, az ő seregeik
szerint. Ezek induljanak előre. 10 Rúben táborának
zászlója legyen dél felől az ő seregeivel, és Rúben
fiainak fejedelme Elisúr, Sedeúr fia. 11 Az ő serege
pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyvenhat ezer és
ötszáz. 12 Mellette pedig tábort járjon Simeon törzse,
és Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel, Surisaddai fia.
13 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik:
ötvenkilencz ezer és háromszáz. 14 Azután Gád
törzse, és Gád fiainak fejedelme: Eliásáf, a Réuel fia.
15 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik:
negyvenöt ezer és hatszáz ötven. 16 Mindnyájan, a kik
megszámlálva voltak Rúben táborában: száz ötvenegy
ezer és négyszáz ötven az ő seregeik szerint. Ezek
másodszorra induljanak. 17 Azután induljon a gyülekezet
sátora, a léviták táborával, a táboroknak közepette:
A miképen tábort járnak, a képen induljanak, kiki az
ő helyén, az ő zászlója mellett. 18 Efraim táborának
zászlója az ő seregeivel nyugot felé legyen, és Efraim
fiainak fejedelme: Elisáma, Ammihud fia. 19 Az ő serege
pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: negyven ezer és
ötszáz. 20 És ő mellette legyen Manasse törzse, és
Manasse fiainak fejedelme Gámliel, Pédasur fia. 21 Az ő
serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik, harminczkét
ezer és hétszáz. 22 Azután legyen Benjámin törzse és
Benjámin fiainak fejedelme: Abidám, Gideóni fia. 23 Az
ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: harminczöt
ezer és négyszáz. 24 Mindnyájan a kik megszámlálva
voltak Efraim táborában, száz nyolczezer és száz az ő
seregeik szerint. Ezek harmadszorra induljanak. 25 Dán
táborának zászlója legyen észak felől az ő seregeivel, és
a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, Ammisaddai fia. 26 Az
ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik: hatvankét
ezer és hétszáz. 27 Mellette pedig tábort járjon Áser
törzse, és Áser fiainak fejedelme: Págiel, az Okhrán
fia. 28 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik:
negyvenegy ezer és ötszáz. 29 Azután legyen Nafthali
törzse, és Nafthali fiainak fejedelme: Akhira, Enán fia.
30 Az ő serege pedig, vagyis az ő megszámláltjaik:
ötvenhárom ezer és négyszáz. 31 Mindnyájan, a kik
megszámlálva voltak Dán táborában, száz ötvenhét
ezer és hatszáz; utóljára induljanak az ő zászlóik szerint.
32 Ezek Izráel fiainak megszámláltjai az ő atyáiknak
háznépei szerint; mindnyájan, a kik megszámlálva voltak
táboronként, az ő seregeik szerint: hatszáz háromezer
ötszáz és ötven. 33 De a léviták nem voltak számba
véve Izráel fiai között, a mint megparancsolta volt az
Úr Mózesnek. 34 És cselekedének Izráel fiai mind a
szerint, a mint parancsolta volt az Úr Mózesnek: aképen
járának tábort, az ő zászlóik szerint, és úgy indulának,
kiki az ő nemzetsége szerint, az ő atyáiknak háznépe
szerint.

3 Ezek pedig Áronnak és Mózesnek szülöttei azon
a napon, a melyen szólott az Úr Mózesnek a Sinai
hegyen; 2 Ezek az Áron fiainak nevei: Az elsőszülött
Nádáb, azután Abihú, Eleázár és Ithamár. 3 Ezek
Áron fiainak, a felkenetett papoknak nevei, a kiket
papi szolgálatra avattak fel. 4 De Nádáb és Abihú
meghala az Úr előtt, mikor idegen tűzzel áldozának az
Úr előtt a Sinai pusztájában, fiaik pedig nem valának
nékik. Eleázár és Ithamár viselék azért a papságot,
Áronnak, az ő atyjoknak színe előtt. 5 Szóla pedig
az Úr Mózesnek, mondván: 6 Hozd elő Lévi törzsét,
és állassad Áron pap elé, hogy szolgáljanak néki. 7
És ügyeljenek az ő ügyére, és az egész gyülekezet
ügyére a gyülekezet sátora előtt, hogy végezhessék
a hajlék körül való szolgálatot. 8 Ügyeljenek pedig a
gyülekezet sátorának minden eszközére is, és Izráel
fiainak ügyeire is, hogy végezhessék a hajlék körül
való szolgálatot. 9 És adjad a lévitákat Áronnak és az
ő fiainak; mert valóban néki adattak Izráel fiaitól. 10
Áront pedig és az ő fiait rendeld föléjök, hogy őrizzék
az ő papságukat; és ha idegen járulna oda, haljon
meg. 11 Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván:
12 Ímé én kiválasztottam a lévitákat Izráel fiai közül,
minden elsőszülött helyett, a mely az ő anyjának
méhét megnyitja Izráel fiai között: azért legyenek a
léviták enyéim. 13 Mert enyém minden elsőszülött; a
mikor megöltem minden elsőszülöttet Égyiptom földén,
magamnak szenteltem minden elsőszülöttet Izráelben;

akár ember, akár barom, enyéim legyenek: én vagyok
az Úr. 14 Szóla azután az Úr Mózesnek a Sinai
pusztájában, mondván: 15 Számláld meg Lévi fiait az ő
atyáiknak háznépe szerint, az ő nemzetségeik szerint;
egy hónapostól fogva, és azon felül minden fineműt
számlálj meg. 16 Megszámlálá azért Mózes őket az Úr
szava szerint, a miképen meghagyatott vala néki. 17 És
ezek voltak a Lévi fiai az ő neveik szerint: Gerson, Kéhát
és Mérári. 18 Ezek pedig a Gerson fiainak nevei az ő
nemzetségök szerint: Libni és Simhi. 19 Továbbá a Kéhát
fiai az ő nemzetségök szerint: Amrám és Iczhár, Hebron
és Uzziél. 20 A Mérári fiai pedig az ő nemzetségök
szerint: Makhli és Músi. Ezek a Lévi nemzetségei,
az ő atyáiknak háznépe szerint. 21 Gersontól valók
a Libni nemzetsége és a Simhi nemzetsége; ezek a
Gersoniták nemzetségei. 22 Az ő megszámláltjaik, az
egy hónapostól fogva és feljebb minden fineműnek
száma szerint, az ő megszámláltjaik: hétezer és ötszáz.
23 A Gersoniták nemzetségei a hajlék megett járjanak
tábort nyugot felől. 24 És a Gersoniták atyái háznépének
fejedelme legyen Eliásáf, a Láél fia. 25 A Gerson
fiainak tiszte pedig: ügyelni a gyülekezet sátorában, a
hajlékra, a sátorra, annak takarójára, és a gyülekezet
sátora nyílásának leplére. 26 Továbbá a pitvarnak
szőnyegeire, és a pitvar nyílásának leplére, a mely van
a hajlékon és az oltáron köröskörül, és annak köteleire,
és minden azzal járó szolgálatra. 27 Kéháttól való
pedig az Amrám nemzetsége, az Iczhár nemzetsége, a
Hebron nemzetsége és az Uzziél nemzetsége: Ezek
Kéhátnak nemzetségei. 28 Minden fineműnek száma
szerint, egy hónapostól fogva és feljebb, nyolczezeren
és hatszázan valának a szenthelynek őrizői. 29 A Kéhát
fiainak nemzetségei a hajlék oldala mellett dél felől
járjanak tábort. 30 És a Kéhátiták nemzetségének, az ő
atyái háznépének fejedelme legyen Elisáfán, Uzziélnek
fia. 31 Az ő tisztök pedig, ügyelni a ládára, az asztalra, a
gyertyatartóra, az oltárokra és a szenthelynek edényeire,
a melyekkel szolgálnak, és a takaróra, és minden azzal
járó szolgálatra. 32 Továbbá a léviták fejedelmeinek
fejedelme legyen Eleázár, Áron pap fia: a szenthelyre
ügyelőknek előljárója. 33 Méráritól való a Makhli és
Músi nemzetségei; ezek a Mérári nemzetségei. 34
Az ő megszámláltjaik pedig minden fineműnek száma
szerint, egy hónapostól fogva és feljebb: hatezer és
kétszáz. 35 És a Mérári nemzetségének, az ő atyái
háznépének fejedelme legyen Suriel, az Abihail fia; a
hajléknak észak felől való oldala mellett járjanak tábort.
36 A Mérári fiainak pedig tisztök legyen felügyelni: a
hajlék deszkáira, annak reteszrúdaira, oszlopaira és
annak talpaira, minden edényeire és minden azzal járó
szolgálatra; 37 Továbbá a pitvar körül való oszlopokra
és azoknak talpaira, szegeire és köteleire. 38 A hajlék
előtt keletre, a gyülekezet sátora előtt naptámadat
felől, Mózes, Áron és az ő fiai járjanak tábort, a kik
felügyelnek a szenthely szolgálatára, és Izráel fiainak
ügyeire; ha pedig idegen járulna oda, haljon meg. 39
A léviták minden megszámláltja, a kiket Mózes és
Áron az Úr rendeletére nemzetségenként számláltak
vala meg, minden finemű, az egy hónapostól fogva és
feljebb: huszonkét ezer. 40 És monda az Úr Mózesnek:
Számláld meg Izráel fiainak minden finemű elsőszülöttét,
egy hónapostól fogva és feljebb, és pedig névszerint
számláld meg őket. 41 És válaszd a lévitákat nékem
(én vagyok az Úr) az Izráel fiai közül való minden
elsőszülött helyett; és a léviták barmait, Izráel fiai
barmainak minden első fajzása helyett. 42 Megszámlálá
azért Mózes, a mint parancsolta vala néki az Úr, Izráel
fiainak minden elsőszülöttét. 43 És lőn minden finemű
elsőszülött a nevek száma szerint, egy hónapostól
fogva és feljebb, az ő megszámláltjaik: huszonkét
ezer kétszáz és hetvenhárom. 44 És szóla az Úr
Mózesnek, mondván: 45 Válaszd a lévitákat az Izráel
fiai közül való minden elsőszülött helyett; és a léviták
barmait az ő barmaik helyett, és legyenek enyéim a
léviták. Én vagyok az Úr. 46 A mi pedig a kétszáz és
hetvenháromnak megváltását illeti, a kik felül vannak a
lévitákon Izráel fiainak elsőszülöttei közül: 47 Végy öt-öt
siklust fejenként; a szent siklus szerint vedd azt, (húsz
géra egy siklus). 48 És add azt a pénzt Áronnak és
az ő fiainak, váltságul a köztök lévő számfelettiekért.
49 Bevevé azért Mózes a váltságpénzt azoktól, a kik
felül voltak a lévitáktól megváltottakon. 50 Izráel fiainak
elsőszülöttitől vevé be e pénzt: ezer háromszáz és
hatvanöt siklust, a szent siklus szerint. 51 És adá Mózes
a megváltottaknak pénzét Áronnak és az ő fiainak,
az Úr rendelete szerint, a miképen parancsolta az Úr
Mózesnek.

4 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván:
2 Vedd számba a Kéhát fiait Lévi fiai közül
nemzetségenként, az ő atyjoknak háznépe szerint.
3 Harmincz esztendőstől és azon felül az ötven
esztendősökig mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy
munkálkodjék a gyülekezet sátorában. 4 Ez a
tisztök Kéhát fiainak a gyülekezet sátorában: a
legszentségesebbekről való gondviselés. 5 Áron és az
ő fiai pedig, mikor indulni akar a tábor, menjenek be,
és vegyék le a takaró függönyt, és takarják be azzal
a bizonyság ládáját. 6 És tegyenek arra borzbőrből
csinált takarót, és borítsák azt be egészen kékszínű
ruhával felülről, és dugják belé a rúdjait is. 7 A szent
kenyerek asztalát is borítsák be kékszínű ruhával, azon
felül tegyék rá a tálakat, a csészéket, a kelyheket, és
az italáldozathoz való kancsókat, és ama szüntelen
való kenyér is rajta legyen. 8 Azután borítsanak azokra
karmazsinszínű ruhát, és takarják be azt borzbőrből

való takaróval, és dugják belé a rúdjait is. 9 Vegyenek
azután kékszínű ruhát, és takarják be a világításra való
gyertyatartót és annak mécseit, hamvvevőit, hamutartóit
és minden olajos edényét, a melyekkel szolgálnak
körülte. 10 És tegyék azt és minden edényét borzbőrből
csinált takaróba, és tegyék saroglyára. 11 Az arany
oltárt is borítsák be kékszínű ruhával, és takarják be
borzbőrből csinált takaróval, és dugják belé a rúdjait is.
12 Vegyék elő azután a szolgálatnak minden eszközét, a
melyekkel szolgálni fognak a szenthelyen, és tegyék
kékszínű ruhába, és takarják be azokat borzbőrből
csinált takaróval, és tegyék a saroglyára. 13 Azután
takarítsák el a hamvat az oltárról, és borítsanak arra
bíborpiros színű ruhát. 14 És tegyék rá arra minden
ő eszközét, a melyekkel szolgálnak azon: a szenes
serpenyőket, a villákat, a lapátokat és a medenczéket, az
oltárnak minden eszközét; és borítsanak arra borzbőrből
csinált takarót, és dugják belé a rúdjait is. 15 Ha pedig
elvégezi Áron és az ő fiai a szenthelynek és a szenthely
minden edényének betakarását, mikor el akar indulni
a tábor: akkor jöjjenek el Kéhát fiai, hogy elvigyék
azokat; de ne illessék a szenthelynek semmi edényét,
hogy meg ne haljanak. Ezek Kéhát fiainak terhei a
gyülekezet sátorában. 16 Eleázárnak pedig, az Áron
pap fiának tiszte: a világító olajra, a füstölő szerekre, a
szüntelen való ételáldozatra és a kenetnek olajára; az
egész hajlékra és mindenre, a mi abban van, mind a
szenthelyre, mind annak edényeire való gondviselés. 17
Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak mondván: 18 A
Kéhátiták nemzetségének törzsét ne engedjétek kiirtani
a léviták közül; 19 Hanem ezt míveljétek ő velök, hogy
éljenek és meg ne haljanak, mikor járulnak a szentségek
szentségéhez: Áron és az ő fiai jöjjenek el, és rendeljék
el őket, kit-kit az ő szolgálatára és az ő terhére. 20
Egy pillanatra se menjenek be, hogy meglássák a
szenthelyet, hogy meg ne haljanak. 21 Szóla ezután az
Úr Mózesnek, mondván: 22 Vedd számba a Gerson fiait
is az ő atyjoknak háznépe szerint, az ő nemzetségök
szerint. 23 A harmincz esztendőstől és azon felül az
ötven esztendősig számláld meg őket; mindenkit, a ki
szolgálatot teljesíteni való, hogy szolgáljon a gyülekezet
sátorában. 24 Ez legyen munkájok a Gersoniták
nemzetségeinek a szolgálatban és a teherhordozásban:
25 Hordozzák a hajlék kárpitjait és a gyülekezet sátorát,
annak takaróját és a borzbőrből csinált takarót, a mely
rajta van felül, és a gyülekezet sátora nyilásának leplét.
26 És a pitvar szőnyegeit, és a pitvar kapunyílásának
leplét, a melyek a hajlékon és az oltáron köröskörül
vannak, azoknak köteleit, és az ő szolgálatjokhoz való
minden edényt; és mindazt, a mi tenni való azokkal,
ők teljesítsék. 27 Áronnak és az ő fiainak beszéde
szerint legyen a Gersoniták fiainak minden szolgálatjok,
minden terhökre és minden szolgálatjokra nézve; minden
terhöket pedig az ő őrizetökre bízzátok. 28 Ez a
Gersoniták fiai nemzetségének szolgálata a gyülekezet
sátorában; az ő szolgálatuk pedig legyen az Áron
pap fiának, Ithamárnak keze alatt. 29 A Mérári fiait is
az ő nemzetségeik szerint, az ő atyjoknak háznépei
szerint számláld meg. 30 A harmincz esztendőstől
és annál feljebb az ötven esztendősig számláld meg
őket; mindenkit, a ki szolgálatra való, hogy szolgálatot
végezzen a gyülekezet sátorában. 31 Ezek pedig, a
mikre ügyelniök kell a továbbvitelnél és a gyülekezet
sátorában való minden szolgálatuknál: a hajlék deszkái,
annak reteszrúdjai, oszlopai és talpai. 32 A pitvarnak is
köröskörül való oszlopai és azok talpai, szegei és kötelei,
azoknak minden szerszámai, és minden szolgálatjokhoz
való. Név szerint is megszámláljátok az edényeket,
a mikre a továbbvitelnél ügyelniök kell. 33 Ez legyen
szolgálatuk a Mérári fiai nemzetségeinek, a melylyel
szolgáljanak a gyülekezet sátorában, Ithamárnak, az
Áron pap fiának vezetése alatt. 34 És megszámlálá
Mózes és Áron és a gyülekezet fejedelmei a Kéhátiták
fiait, az ő nemzetségök szerint és az ő atyjoknak
háznépe szerint, 35 A harmincz esztendőstől és annál
feljebb, az ötven esztendősig mindenkit, a ki szolgálatra
való, hogy szolgáljon a gyülekezet sátorában. 36 Vala
pedig azoknak száma az ő nemzetségeik szerint: kétezer
hétszáz és ötven. 37 Ezek a Kéhátiták nemzetségeinek
megszámláltjai, mindazok, a kik szolgálnak vala a
gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált Mózes és
Áron az Úrnak parancsolatja szerint, a Mózes keze
által. 38 A Gerson fiainak száma az ő nemzetségeik
szerint, és az ő atyáiknak háznépe szerint. 39 A
harmincz esztendőstől és azon felül az ötven esztendősig
mindazok, a kik szolgálatra valók, hogy szolgáljanak
a gyülekezet sátorában. 40 Azoknak száma az ő
nemzetségök szerint, az ő atyjoknak háznépe szerint:
kétezer hatszáz és harmincz. 41 Ezek a Gerson
fiai nemzetségeinek megszámláltjai, a kik mindnyájan
szolgálnak a gyülekezet sátorában, a kiket megszámlált
Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint. 42 A Mérári
fiai nemzetségeinek száma az ő nemzetségei szerint, az
ő atyjoknak háznépe szerint; 43 A harmincz esztendőstől
és azon felül az ötven esztendősig mindazok, a kik
szolgálatra valók, hogy szolgáljanak a gyülekezet
sátorában; 44 Ezeknek száma az ő nemzetségeik
szerint: háromezer és kétszáz. 45 Ezek a Mérári fiai
nemzetségeinek megszámláltjai, a kiket megszámlált
Mózes és Áron az Úrnak beszéde szerint, a Mózes
keze által. 46 Mindnyájan a megszámláltatott léviták, a
kiket megszámlált Mózes és Áron, és Izráel fejedelmei
az ő nemzetségeik és atyjoknak háznépe szerint;
47 A harmincz esztendőstől és azon felül az ötven
esztendősig, a kik csak alkalmatosak a szolgálatra,
a szolgálatnak gyakorlására, és a továbbvitelnél való

szolgálatra a gyülekezetnek sátorában; **48** Ezeknek
száma lőn nyolczezer ötszáz és nyolczvan. **49** Az Úrnak
beszéde szerint számlálták meg őket a Mózes keze által
kit-kit az ő szolgálata szerint, és az ő vinni való terhe
szerint. Ez az a számlálás, a melyet az Úr parancsolt
vala Mózesnek.

5 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Parancsold
meg Izráel fiainak, hogy űzzenek ki a táborból
minden poklost, és minden magfolyóst, és mindenkit, a
ki holttest miatt lett tisztátalanná. **3** Űzzétek azt ki akár
férfi, akár asszony; a táboron kivül űzzétek őket, hogy
tisztátalanná ne tegyék az ő táborukat, mivelhogy én
közöttök lakozom. **4** És úgy cselekedének Izráel fiai, és
kiűzék azokat a táboron kivül; a miképen meghagyta
vala az Úr Mózesnek, úgy cselekedtek Izráel fiai. **5**
Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **6** Szólj Izráel
fiainak: Ha akár férfi, akár asszony, akármi emberi
bűnt követ el, a mely által hűtelenné válik az Úrhoz;
az a lélek vétkessé lesz. **7** Vallja meg azért az ő
bűnét, a melyet elkövetett, és fizesse meg a kárt, a mit
okozott, teljes értékében, azután toldja ahhoz annak
ötödrészét, és adja annak, a kinek kárt tett. **8** Ha pedig
nincs az embernek atyjafia, a kinek megfizetné a kárt:
a megtérített kár az Úré legyen a pap számára, az
engesztelésre való koson kivül, a melylyel engesztelés
tétetik érte. **9** Izráel fiainak minden szent dolgaiból
minden felmutatott áldozat azé a papé legyen, a kihez
viszik azt. **10** És kinek-kinek az ő szenteltje a magáé
legyen; a mit pedig kiki a papnak ád, azé legyen. **11**
Szóla azután az Úr Mózesnek, mondván: **12** Szólj Izráel
fiainak, és mondd meg nékik: Ha elhajol valakinek a
felesége, és hűtelenné válik iránta; **13** És hál valaki
ő vele közösülve, és az ő férje előtt titok marad, és
elrejtetik, hogy ő megfertőztetett; bizonyság pedig nincs
ellene, sem a bűnön nem kapták; **14** De felgerjed
ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a
feleségére, mivelhogy az megfertőztetett; vagy felgerjed
ő benne a féltékenység lelke, és féltékenykedik a
feleségére, jóllehet az meg nem fertőztetett. **15** Akkor
vigye a férfiú az ő feleségét a paphoz; és vigye el azzal
együtt az érette való áldozatot; egy efa árpalisztnek
tizedrészét; de ne öntsön arra olajt, és ne tegyen arra
temjént, mert féltékenységi ételáldozat ez, emlékeztető
ételáldozat ez, a mely hamisságra emlékeztet. **16** A pap
pedig léptesse elő az asszonyt, és állassa őt az Úr elé.
17 És vegyen a pap szent vizet cserépedénybe; a hajlék
pádimentomán levő porból is vegyen a pap, és tegye azt
a vízbe. **18** És állassa a pap az asszonyt az Úr elé és
fejét meztelenítse meg az asszonynak, és tegye annak
kezére az emlékeztető ételáldozatot, féltékenységi
ételáldozat az; és a papnak kezében legyen átokhozó
keserű víz. **19** És eskesse meg őt a pap, és ezt mondja
az asszonynak: Ha nem hált veled senki, és ha el nem
hajoltál tisztátalanságra a te férjed mellett, ne ártson
néked ez az átokhozó, keserű víz. **20** Ha pedig elhajoltál
a te férjed mellől, és megfertőztetted magadat, és valaki
közösült veled a te férjeden kívül, **21** Miután megeskette
a pap az asszonyt az átoknak esküjével, ezt mondja az
asszonynak: Tegyen tégedet az Úr átokká, és eskü-
példává a te néped között, megszárasztván az Úr a
te tomporodat, és a te méhedet dagadtá tévén. **22**
És menjen be az átokhozó víz a te belső részeidbe,
hogy megdagadjon a te méhed, és megszáradjon a
te tomporod. Az asszony pedig mondja: Ámen! Ámen!
23 És írja fel a pap ez átkokat levélre, azután törölje
le a keserű vízzel. **24** És itassa meg az asszonynyal
az átokhozó keserű vizet, hogy bemenjen ő belé az
átokhozó víz az ő keserűségére. **25** Azután vegye el a
pap az asszony kezéből a féltékenységi ételáldozatot,
és lóbálja meg azt az ételáldozatot az Úr előtt, és
áldozzék azzal az oltáron. **26** És vegyen egy marokkal a
pap az ételáldozatból emlékeztetőűl, és füstölögtesse el
az oltáron, és azután itassa meg az asszonynyal a vizet.
27 És ha megitatta vele a vizet, akkor lészen, hogy, ha
megfertőztette magát, és hűtelenné lett az ő férjéhez,
bemegy az az átokhozó víz ő belé az ő keserűségére,
és megdagad az ő méhe, és megszárad az ő tompora,
és az az asszony átokká lesz az ő népe között. **28** Ha
pedig nem fertőztette meg magát az asszony, hanem
tiszta: akkor ártatlan, és termékeny lészen. **29** Ez a
féltékenységi törvény, mikor elhajol az asszony az ő
férje mellől, és megfertőzteti magát; **30** Vagy mikor
valaki, a kiben felgerjed a féltékenység lelke annyira,
hogy féltékenykedik a feleségére; az ő feleségét állatja
az Úr elé. És cselekedjék vele a pap mind e törvény
szerint. **31** És ártatlan lesz a férfi a bűntől, az asszony
pedig viseli az ő bűnének terhét.

6 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Szólj Izráel
fiainak, és mondd meg nékik: Mikor férfi vagy
asszony külön fogadást tesz, nazireusi fogadást, hogy
így az Úrnak szentelje magát: **3** Bortól és részegítő
italtól szakassza el magát; boreczetet és részegítő
italból való eczetet ne igyék, és semmi szőlőből csinált
italt se igyék, se új, se asszú szőlőt ne egyék. **4** Az
ő nazireusságának egész idején át semmit a félét ne
igyék, a mi a szőlőtőről kerül, a szőlő magvától fogva a
szőlő héjáig. **5** Az ő nazireusi fogadásának egész idején,
beretva az ő fejét ne járja; míg be nem teljesednek a
napok, a melyekre az Úrnak szentelte magát, szent
legyen, hagyja növekedni az ő fejének hajfürteit. **6**
Az egész időn át, a melyre az Úrnak szentelte magát,
megholtnak testéhez be ne menjen. **7** Se atyjának,
se anyjának, se fiú- se leánytestvéreinek holttestével
meg ne fertőztesse magát, mikor meghalnak, mert
az ő Istenének nazireussága van az ő fején. **8** Az

ő nazireusságának egész idejében szent legyen az
Úrnak. 9 Ha pedig meghal valaki ő nála hirtelenséggel,
és megfertőzteti az ő nazireus fejét: nyírja meg a fejét
az ő tisztulásának napján, a hetedik napon nyírja meg
azt. 10 A nyolczadik napon pedig vigyen két gerliczét
vagy két galambfiat a papnak a gyülekezet sátorának
nyílásához. 11 És készítse el a pap egyiket bűnért
való áldozatul, a másikat pedig egészen égőáldozatul,
és szerezzen néki engesztelést, a miért vétkezett a
holttest miatt; és szentelje meg annak fejét azon napon.
12 És az ő nazireusságának napjait szentelje újra az
Úrnak, és vigyen az ő vétkéért való áldozatul egy
esztendős bárányt; az elébbi napok pedig essenek
el, mert megfertőztette az ő nazireusságát. 13 Ez
pedig a nazireus törvénye: A mely napon betelik az ő
nazireusságának ideje, vigyék őt a gyülekezet sátorának
nyílásához. 14 Ő pedig vigye fel az ő áldozatját az Úrnak:
egy esztendős, ép hím bárányt egészen égőáldozatul, és
egy esztendős, ép nőstény bárányt bűnért való áldozatul,
és egy ép kost hálaáldozatul. 15 Továbbá egy kosár
kovásztalan kenyeret, olajjal elegyített lángliszt ből való
lepényeket, és olajjal megkent kovásztalan pogácsákat,
a hozzájok való étel- és italáldozatokkal. 16 És vigye
azokat a pap az Úr elé, és készítse el annak bűnéért
való áldozatát és egészen égőáldozatát. 17 A kost is
készítse el hálaadó áldozatul az Úrnak, a kosárban lévő
kovásztalan kenyerekkel egybe, és készítse el a pap az
ahhoz való étel- és italáldozatot is. 18 A nazireus pedig
nyírja meg az ő nazireus fejét a gyülekezet sátorának
nyílásánál, és vegye az ő nazireus fejének haját, és
tegye azt a tűzre, a mely van a hálaadó áldozat alatt. 19
Vegye azután a pap a kosnak megfőtt lapoczkáját, és
egy kovásztalan lepényt a kosárból, és egy kovásztalan
pogácsát, és tegye a nazireus tenyerére, minekutána
megnyirta az ő nazireus fejét. 20 És lóbálja meg a pap
azokat áldozatul az Úr előtt; a papnak szenteltetett ez, a
meglóbált szegyen és a felemelt lapoczkán felül. Azután
igyék bort a nazireus. 21 Ez a nazireus törvénye, a ki
fogadást tett, és az ő áldozata az ő nazireusságáért az
Úrnak, azonkivül, a mihez módja van. Az ő fogadása
szerint, a melyet fogadott, a képen cselekedjék, az ő
nazireusságának törvénye szerint. 22 És szóla az Úr
Mózesnek, mondván: 23 Szólj Áronnak és az ő fiainak,
mondván: Így áldjátok meg Izráel fiait, mondván nékik:
24 Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet.
25 Világosítsa meg az Úr az ő orczáját te rajtad, és
könyörüljön te rajtad. 26 Fordítsa az Úr az ő orczáját te
reád, és adjon békességet néked. 27 Így tegyék az én
nevemet Izráel fiaira, hogy én megáldjam őket.

7 És lőn, hogy a mely napon elvégezé Mózes a
sátor felállítását, és felkené azt, és megszentelé
azt, minden edényével egybe, és az oltárt és annak
minden edényét; és felkené és megszentelé azokat:
2 Akkor előjövének az Izráel fejedelmei, az ő atyjok
házának fejei; ezek a törzsek fejedelmei, és ezek a
megszámláltattak felügyelői: 3 És vivék az ő áldozatukat
az Úr elé: hat borított szekeret, és tizenkét ökröt; egy-egy
szekeret két-két fejedelemért, és mindenikért egy-egy
ökröt; és odavivék azokat a sátor elébe. 4 És szóla az
Úr Mózesnek, mondván: 5 Vedd el ő tőlök, és legyenek
azok felhasználva a gyülekezet sátorának szolgálatában;
és add azokat a lévitáknak, mindeniknek az ő szolgálata
szerint. 6 Elvevé azért Mózes a szekereket és ökröket,
és adá azokat a lévitáknak. 7 Két szekeret és négy ökröt
ada a Gerson fiainak, az ő szolgálatuk szerint. 8 Négy
szekeret pedig és nyolcz ökröt ada a Mérári fiainak,
az ő szolgálatuk szerint, Ithamárnak, Áron pap fiának
keze alá. 9 A Kéhát fiainak pedig semmit nem ada;
mert a szentség szolgálata illette vala őket, a melyet
vállon hordoznak vala. 10 Vivének pedig a fejedelmek
az oltár felszentelésére valókat azon napon, a melyen
az felkenetett, és vivék a fejedelmek az ő áldozatukat
az oltár elébe. 11 És monda az Úr Mózesnek: Egyik
napon egyik fejedelem, másik napon másik fejedelem
vigye az ő áldozatát az oltár felszentelésére. 12 És vivé
első napon az ő áldozatát Naasson, az Amminádáb
fia, Júda nemzetségéből. 13 Vala pedig az ő áldozata,
egy ezüst tál, száz és harmincz siklus súlyú, egy
ezüst medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus
szerint, és mind a kettő telve vala olajjal elegyített
lisztlánggal, ételáldozatul. 14 Egy arany csésze, tíz
siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. 15 Egy fiatal tulok,
egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul.
16 Egy kecskebak bűnért való áldozatul. 17 Hálaadó
áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt kecskebak, öt
bárány, esztendősök. Ez Naassonnak, Amminádáb
fiának áldozata. 18 Másodnapon vivé Néthanéel,
Suárnak fia, Izsakhár nemzetségének fejedelme. 19
Vive az ő áldozatául egy ezüst tálat, száz és harmincz
siklus súlyút, egy ezüst medenczét, hetven siklus súlyút,
a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal
elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. 20 Egy arany
csészét, tíz siklus súlyút, füstölő szerekkel telve. 21 Egy
fiatal tulkot, egy kost, egy esztendős bárányt egészen
égőáldozatul. 22 Egy kecskebakot bűnért való áldozatul.
23 Hálaadó áldozatul pedig két ökröt, öt kost, öt bakot,
öt bárányt, esztendősöket. Ez Néthanéelnek a Suár
fiának áldozata. 24 Harmadik napon a Zebulon fiainak
fejedelme: Eliáb, Hélon fia. 25 Az ő áldozata volt
egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst
medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint,
mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal,
ételáldozatul. 26 Egy arany csésze, tíz siklus súlyú
füstölő szerekkel telve. 27 Egy fiatal tulok, egy kos,
egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. 28 Egy
kecskebak, bűnért való áldozatul. 29 Hálaadó áldozatul

pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök.
Ez Eliábnak, Hélon fiának áldozata. **30** Negyedik napon
a Rúben fiainak fejedelme: Elisúr, Sedeúrnak fia. **31**
Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus
súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent
siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített
lisztlánggal, ételáldozatul. **32** Egy arany csésze, tíz
siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **33** Egy fiatal tulok,
egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul.
34 Egy kecskebak bűnért való áldozatul. **35** Hálaadó
áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány,
esztendősök. Ez Elisúrnak, Sedeúr fiának áldozata.
36 Ötödnapon a Simeon fiainak fejedelme: Selúmiel,
Surisaddai fia. **37** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz
harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven
siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve
vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **38** Egy
arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve.
39 Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány,
egészen égőáldozatul. **40** Egy kecskebak, bűnért való
áldozatul. **41** Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt
kos, öt bak, öt bárány, esztendősök. Ez Selúmielnek,
Surisaddai fiának áldozata. **42** Hatodnapon a Gád
fiainak fejedelme: Éliásáf, a Dehuél fia. **43** Az ő áldozata
volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst
medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint,
mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal,
ételáldozatul. **44** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú,
füstölő szerekkel telve. **45** Egy fiatal tulok, egy kos,
egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul. **46** Egy
kecskebak bűnért való áldozatul. **47** Hálaadó áldozatul
pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök.
Ez Eliásáfnak, Dehuél fiának áldozata. **48** Hetednapon
az Efraim fiainak fejedelme: Elisáma, az Ammihúd fia.
49 Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus
súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent
siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített
lisztlánggal, ételáldozatul. **50** Egy arany csésze, tíz
siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **51** Egy fiatal tulok,
egy kos, egy esztendős bárány, egészen égőáldozatul.
52 Egy kecskebak bűnért való áldozatul. **53** Hálaadó
áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány,
esztendősök. Ez Elisámának, Ammihúd fiának áldozata.
54 Nyolczadnapon a Manasse fiainak fejedelme: Gamliél,
Pédasúr fia. **55** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz
harmincz siklus súlyú, egy ezüst medencze, hetven
siklus súlyú, a szent siklus szerint, mind a kettő telve
vala olajjal elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **56** Egy
arany csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **57**
Egy fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen
égőáldozatul. **58** Egy kecskebak bűnért való áldozatul.
59 Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak,
öt bárány, esztendősök. Ez Gámliélnek, a Pédasúr
fiának áldozata. **60** Kilenczednapon a Benjámin fiainak
fejedelme: Abidán, a Gideóni fia. **61** Az ő áldozata volt
egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst
medencze hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint,
mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal,
ételáldozatul. **62** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú,
füstölő szerekkel telve. **63** Egy fiatal tulok, egy kos,
egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. **64** Egy
kecskebak bűnért való áldozatul. **65** Hálaadó áldozatul
pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök.
Ez Abidánnak, Gideóni fiának áldozata. **66** Tizedik
napon a Dán fiainak fejedelme: Ahiézer, az Ammisaddai
fia. **67** Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz
siklus súlyú, egy ezüst medencze hetven siklus súlyú,
a szent siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal
elegyített lisztlánggal, ételáldozatul. **68** Egy arany
csésze, tíz siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **69** Egy
fiatal tulok, egy kos, egy esztendős bárány egészen
égőáldozatul. **70** Egy kecskebak bűnért való áldozatul.
71 Hálaadó áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt
bárány, esztendősök. Ez Ahiézernek, az Ammisaddai
fiának áldozata. **72** Tizenegyedik napon az Áser fiainak
fejedelme: Págiel, Okrán fia. **73** Az ő áldozata volt
egy ezüst tál, száz harmincz siklus súlyú, egy ezüst
medencze, hetven siklus súlyú, a szent siklus szerint,
mind a kettő telve vala olajjal elegyített lisztlánggal,
ételáldozatul. **74** Egy arany csésze, tíz siklus súlyú,
füstölő szerekkel telve. **75** Egy fiatal tulok, egy kos,
egy esztendős bárány egészen égőáldozatul. **76** Egy
kecskebak bűnért való áldozatul. **77** Hálaadó áldozatul
pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány, esztendősök.
Ez Págielnek, Okrán fiának áldozata. **78** Tizenkettedik
napon a Nafthali fiainak fejedelme: Ahira, Enán fia. **79**
Az ő áldozata volt egy ezüst tál, száz harmincz siklus
súlyú, egy ezüst medencze, hetven siklus súlyú, a szent
siklus szerint, mind a kettő telve vala olajjal elegyített
lisztlánggal, ételáldozatul. **80** Egy arany csésze, tíz
siklus súlyú, füstölő szerekkel telve. **81** Egy fiatal tulok,
egy kos, egy esztendős bárány egészen égőáldozatul.
82 Egy kecskebak bűnért való áldozatul. **83** Hálaadó
áldozatul pedig két ökör, öt kos, öt bak, öt bárány,
esztendősök. Ez Ahirának, az Enán fiának áldozata. **84**
Ez volt az áldozat az oltár felszentelésére, a napon, a
melyen felkenetett, az Izráelnek fejedelmeitől. Tizenkét
ezüst tál, tizenkét ezüst medencze, tizenkét arany
csésze. **85** Száz és harmincz siklus súlyú vala egy ezüst
tál, egy ezüst medencze pedig hetven siklus súlyú; az
edények minden ezüstje: kétezer négyszáz siklus, a
szent siklus szerint; **86** Tizenkét arany csésze, füstölő
szerekkel, tíz-tíz siklus súlyú vala egy-egy csésze, a
szent siklus szerint: A csészéknek minden aranya:
száz húsz siklus. **87** Az egészen égőáldozatra való
minden barom: tizenkét tulok, tizenkét kos, esztendős

bárány tizenkettő, a hozzájok való ételáldozatokkal, és
tizenkét kecskebak bűnért való áldozatul. 88 A hálaadó
áldozatra való minden barom pedig: huszonnégy tulok,
hatvan kos, hatvan bak, esztendős bárány hatvan. Ez
volt az oltár felszentelésére való áldozat, minekutána
felkenetett volt. 89 Mikor pedig bemegy vala Mózes a
gyülekezet sátorába, hogy szóljon ő vele, hallja vala
annak szavát, a ki szól vala vele a fedél felől, amely van
a bizonyság ládáján, a két Kérub közűl; és szól vala
vele.

8 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj
Áronnak és mondd meg néki: Mikor felrakod a
mécseket, a gyertyatartó elé világítson a hét mécs.
3 És úgy cselekedék Áron, és úgy raká fel mécseit,
hogy a gyertyatartónak ellenébe tegyenek világosságot,
a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. 4 A
gyertyatartó pedig ilyen alkotású: vert aranyból vala mind
a szára, mind a virága; vert mű az; ama forma szerint,
a melyet mutatott volt az Úr Mózesnek, úgy készíték
a gyertyatartót. 5 Szóla továbbá az Úr Mózesnek,
mondván: 6 Vedd a lévitákat Izráel fiai közül, és
tisztítsd meg őket. 7 Így cselekedjél pedig velök, hogy
megtisztítsad őket: hintsd reájok a tisztulás vizét, és
az egész testöket beretválják meg, és mossák meg
ruháikat, hogy tiszták legyenek. 8 Azután vegyenek egy
fiatal tulkot és hozzávaló ételáldozatul olajjal elegyített
lisztlángot; egy másik fiatal tulkot pedig vegyenek bűnért
való áldozatul. 9 Akkor vidd a lévitákat a gyülekezet
sátora elé, és gyűjtsd egybe Izráel fiainak egész
gyülekezetét. 10 Ezután vidd a lévitákat az Úr elé, és
Izráel fiai tegyék kezeiket a lévitákra. 11 Áron pedig
lóbálja meg a lévitákat, áldozatul az Úr előtt, Izráel
fiai részéről, hogy szolgáljanak az Úr szolgálatában.
12 A léviták pedig tegyék kezeiket a tulkok fejére;
azután készítsd el az egyiket bűnért való áldozatul,
a másikat pedig egészen égőáldozatul az Úrnak, a
lévitákért engesztelésül. 13 És állassad a lévitákat
Áron elé, és az ő fiai elé, és lóbáld meg őket áldozatul
az Úrnak. 14 És válaszd külön a lévitákat Izráel fiai
közül, hogy a léviták legyenek az enyéim. 15 És azután
menjenek el a léviták a gyülekezet sátorában való
szolgálatra. Így tisztítsd meg őket, és lóbáld meg őket
áldozatul. 16 Mert bizony nékem adattak ők Izráel
fiai közül; mind azok helyett, a kik az ő anyjok méhét
megnyitják; Izráelnek elsőszülöttei helyett vettem őket
magamnak. 17 Mert enyém minden elsőszülött Izráel
fiai között, emberből és baromból; a naptól fogva,
hogy megöltem minden elsőszülöttet Égyiptom földén,
magamnak szenteltem azokat. 18 A lévitákat pedig
minden elsőszülött helyett vettem magamnak Izráel fiai
között. 19 És odaadtam a lévitákat adományul Áronnak
és az ő fiainak Izráel fiai közül, hogy Izráel fiainak
tisztében járjanak a gyülekezet sátorában, és hogy
engesztelést végezzenek Izráel fiaiért, és ne legyen
Izráel fiai között csapás, ha a szenthelyhez közelednek
Izráel fiai. 20 Úgy cselekedék azért Mózes és Áron,
és Izráel fiainak egész gyülekezete a lévitákkal; a mint
parancsolt vala az Úr Mózesnek a léviták felől, mindazt
úgy cselekedék ő velök Izráel fiai. 21 És megtisztíták
magokat a léviták, és megmosák ruháikat, és meglóbálá
őket Áron áldozatul az Úr előtt, és engesztelést szerze
nékik Áron, hogy tisztákká tegye őket. 22 Azután pedig
bemenének a léviták, hogy végezzék az ő szolgálatukat
a gyülekezetnek sátorában Áron előtt és az ő fiai előtt;
a miképen parancsolt vala az Úr Mózesnek a léviták
felől, akképen cselekedének velök. 23 Szóla pedig az
Úr Mózesnek, mondván: 24 Ez is a lévitákra tartozik:
Huszonöt esztendős korától fogva és azon felül, menjen
be, hogy szolgálatot teljesítsen a gyülekezet sátorának
szolgálatában. 25 Ötven esztendős korától pedig lépjen
ki e szolgálatnak sorából, és ne szolgáljon többé. 26
Hanem segítse az ő atyafiait a gyülekezet sátorában,
hogy azok az ő tisztökben eljárjanak; de szolgálatot
ne teljesítsen. E képen cselekedjél a lévitákkal az ő
szolgálatukban.

9 Szóla pedig az Úr Mózesnek, a Sinai pusztájában,
az Égyiptom földéből való kijövetelöknek második
esztendejében, az első hónapban, mondván: 2 Izráel
fiai pedig készítsék el a páskhát a maga idejében. 3 E
hónapnak tizennegyedik napján, estennen készítsék
el azt a maga idejében. Minden ő rendtartása szerint,
és minden ő szertartása szerint készítsétek el azt. 4
Szóla azért Mózes Izráel fiainak, hogy készítsék el a
páskhát. 5 És elkészíték a páskhát az első hónapban,
a hónapnak tizennegyedik napján estennen, a Sinai
pusztájában; mindent úgy cselekedének Izráel fiai, a
mint az Úr parancsolta vala Mózesnek. 6 Valának pedig
némelyek, a kik tisztátalanok valának holtember illetése
miatt, és nem készítheték meg a páskhát azon a napon:
járulának azért Mózes elé és Áron elé azon a napon. 7
És mondának azok az emberek néki: Mi tisztátalanok
vagyunk holtember illetése miatt; miért tiltatunk meg,
hogy ne vigyünk áldozatot az Úrnak a maga idejében
Izráel fiai között? 8 És monda nékik Mózes: Legyetek
veszteg, míglen megértem: mit parancsol az Úr ti
felőletek? 9 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 10
Szólj Izráel fiainak, mondván: Ha valaki holtember illetése
miatt tisztátalan, vagy messze úton leend közületek,
vagy a ti utódaitok közül, mindazáltal készítsen páskhát
az Úrnak. 11 A második hónapnak tizennegyedik napján,
estennen, készítsék el azt; kovásztalan kenyérrel és
keserű füvekkel egyék meg azt. 12 Ne hagyjanak meg
abból semmit reggelig, és annak csontját meg ne törjék;
a páskhának minden rendtartása szerint készítsék el
azt. 13 A mely ember pedig tiszta, vagy nincs útban, és

elmulasztja a páskhát elkészíteni: irtassék ki az ilyen
az ő népe közül; mert az Úrnak áldozatát nem vitte fel
annak idejében; viselje az ilyen ember az ő bűnének
terhét. 14 Hogyha pedig jövevény tartózkodik köztetek,
és páskhát készít az Úrnak, a páskhának rendtartása
szerint és annak szertartásai szerint készítse azt; egy
rendtartástok legyen néktek, mind a jövevénynek, mind
a föld lakosának. 15 A hajlék felállításának napján pedig
befedezé a felhő a hajlékot, a bizonyság sátorát; és
estve a hajlék felett vala, tűznek ábrázatjában reggelig.
16 Úgy vala szüntelen: A felhő borítja vala azt; és tűznek
ábrázatja éjjel. 17 Mihelyt pedig felszáll vala a felhő a
sátorról, azonnal elindulnak vala Izráel fiai; és azon a
helyen, a hol a felhő megáll vala, ott ütnek vala tábort
Izráel fiai. 18 Az Úr szava szerint mennek vala Izráel
fiai, és az Úr szava szerint táboroznak vala; mind addig,
míg a felhő áll vala a hajlékon, táborban maradnak vala.
19 Még ha a felhő sok napig nyugszik vala a hajlékon,
akkor is megtartják vala Izráel fiai az Úr rendelését,
és nem indulának. 20 Megesék, hogy a felhő kevés
napon át lőn a hajlékon: akkor is az Úr szava szerint
maradnak vala táborban, és az Úr szava szerint indulnak
vala. 21 Megesék, hogy a felhő estvétől fogva ott lőn
reggelig; mikor azért reggel a felhő felszáll vala, akkor
indulnak vala el; vagy egy nap és egy éjjel lőn ott; mikor
azért a felhő felszáll vala, ők is indulának. 22 Vagy két
napig, vagy egy hónapig, vagy hosszabb ideig lőn ott;
a meddig késik vala a felhő a hajlékon, vesztegelvén
azon, táborban maradnak vala Izráel fiai is, és nem
indulnak vala tovább; mikor pedig az felszáll vala, ők
is indulnak vala. 23 Az Úr szava szerint járnak vala
tábort, és az Úr szava szerint indulnak vala. Az Úrnak
rendelését megtartják vala, az Úrnak Mózes által való
szava szerint.

10 Ismét szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2
Csináltass magadnak két kürtöt, vert ezüstből
csináltasd azokat, és legyenek azok néked a gyülekezet
összegyűjtésére, és a táborok megindítására. 3 És mikor
megfújják azokat, gyüljön te hozzád az egész gyülekezet,
a gyülekezet sátorának nyílása elé. 4 Ha csak egyet
fújnak meg, akkor gyűljenek hozzád a fejedelmek, Izráel
ezereinek fejei. 5 Ha pedig riadót fújtok, akkor induljon
azok tábora, a kik napkelet felől táboroznak. 6 Mikor
pedig másodszor fújtok riadót, akkor induljon azok
tábora, a kik dél felől táboroznak. Riadót fújjanak azok
indulására. 7 Mikor pedig összegyűjtitek a gyülekezetet,
egyszerűen kürtöljetek, és ne fújjatok riadót. 8 A
kürtöket pedig Áron fiai, a papok fújják; és legyen
ez néktek örökkévaló rendtartás a ti nemzetségeitek
között. 9 És mikor viadalra mentek a ti földetekben, a
titeket háborító ellenségetek ellen, akkor is azokkal a
kürtökkel fújjatok riadót, és emlékezetben lesztek az
Úr előtt, a ti Istenetek előtt, és megszabadultok a ti
ellenségeitektől. 10 A ti vígasságtoknak napján, és a ti
ünnepeiteken, és a ti hónapjaitok kezdetén is fújjátok
meg a kürtöket, a ti egészen égőáldozataitokra, és a ti
hálaáldozatitokra: és lesznek néktek emlékeztetőül a ti
Istenetek előtt. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 11 Vala
pedig a második esztendőben a második hónapban, a
hónapnak huszadik napján, felszálla a felhő a bizonyság
hajlékáról. 12 És elindulának Izráel fiai az ő menésöknek
rendje szerint a Sinai pusztájából; és megállapodék a
felhő Párán pusztájában. 13 Elindulának azért először
az Úrnak Mózes által való parancsolatja szerint. 14
Elindula pedig először a Júda fiai táborának zászlója az
ő seregei szerint; és az ő seregének feje vala Naasson,
az Amminádáb fia. 15 Az Izsakhár fiai törzséből való
seregnek feje pedig Néthanéel vala, Suárnak fia. 16 És
a Zebulon fiai törzséből való seregnek feje vala Eliáb,
Hélonnak fia. 17 És elbontatván a hajlék, elindulának
Gersonnak és Mérárinak fiai, a hajlék hordozói. 18
Azután indula a Rúben táborának zászlója az ő seregeik
szerint, és az ő seregének feje vala Elisur, Sedeúrnak
fia. 19 A Simeon fiai törzséből való seregnek pedig
feje vala Selúmiel, Surisaddainak fia. 20 És a Gád fiai
törzséből való seregnek feje vala Eliásáf, Dehuélnek
fia. 21 Elindulának a Kéhátiták is, a szentség hordozói,
és amazok felállíták vala a hajlékot, míg ezek oda
jutnak vala. 22 Azután elindula az Efraim fiai táborának
zászlója az ő seregei szerint, és az ő seregének feje
vala Elisáma, Ammihúdnak fia. 23 A Manasse fiai
törzséből való seregnek feje vala Gámliél, Pédasúrnak
fia. 24 A Benjámin fiai törzséből való seregnek feje vala
Abidán, Gideóninak fia. 25 Utolszor indula el a Dán fiai
táborának zászlója, mint az egész tábornak utócsapata
az ő seregei szerint; és az ő seregének feje vala
Ahiézer, az Ammisaddai fia. 26 Az Áser fiai törzséből
való seregnek pedig feje vala Págiel, Okhránnak fia.
27 És a Nafthali fiai törzséből való seregnek feje vala
Akhira, az Enán fia. 28 Ilyen vala Izráel fiainak menetele
az ő seregeik szerint: ekképen mentek. 29 Monda
pedig Mózes Hóbábnak, a ki fia vala a Midiánból való
Reuélnek, a Mózes ipának: Arra a helyre indulunk mi,
a mely felől azt mondta vala az Úr: néktek adom. Jer
el velünk, és jól teszünk veled, mert az Úr jót igért
Izráelnek. 30 Az pedig felele néki: Nem megyek, hanem
az én földemre és az én rokonaim közé megyek. 31
És monda Mózes: Kérlek, ne hagyj el minket: mert te
tudod, hol kell megszállanunk e pusztában, és légy
nékünk szemünk gyanánt. 32 És ha eljösz velünk, a
mi jót cselekszik velünk az Úr, közöljük azt veled. 33
Elmenének azért az Úr hegyétől háromnapi járásnyira,
és az Úr szövetségének ládája megyen vala ő előttök
háromnapi járásnyira, hogy kiszemelje nékik: hol kelljen
megszállaniok. 34 És az Úr felhője vala ő rajtok nappal,

mikor elindulának a táborból. 35 Mikor pedig el akarták
indítani a ládát, ezt mondja vala Mózes: Kelj fel Uram,
és széledjenek el a te ellenségeid, és fussanak el előled
a te gyűlölőid. 36 Mikor pedig megáll vala, ezt mondja
vala: Fordulj vissza Uram Izráelnek tízezerszer való
ezereihez.

11 És lőn, hogy panaszolkodék a nép az Úr hallására,
hogy rosszul van dolga. És meghallá az Úr, és
haragra gerjede, és felgyullada ellenök az Úrnak tüze
és megemészté a tábornak szélét. 2 Kiálta azért a nép
Mózeshez, és könyörge Mózes az Úrnak, és megszünék
a tűz. 3 És nevezé azt a helyet Thaberának; mert
felgyulladt vala ellenök az Úrnak tüze. 4 De a gyülevész
nép, a mely köztök vala, kívánságba esék, és Izráel fiai
is újra síránkozni kezdének, és mondának: Kicsoda ád
nékünk húst ennünk? 5 Visszaemlékezünk a halakra,
a melyeket ettünk Égyiptomban ingyen, az ugorkákra
és dinnyékre, a párhagymákra, vereshagymákra és
a foghagymákra. 6 Most pedig a mi lelkünk eleped,
mindennek híjával lévén; szemünk előtt nincs egyéb
mint manna. 7 (A manna pedig olyan vala mint a
kóriándrum magva, a színe pedig mint a bdelliomnak
színe. 8 Kiomol vala pedig a nép, és szedik vala a
mannát, és őrlik vala kézimalmokban, vagy megtörik vala
mozsárban, és megfőzik vala fazékban, és csinálnak
vala abból pogácsákat: az íze pedig olyan vala, mint
az olajos kalácsé. 9 Mikor pedig a harmat leszáll
vala a táborra éjjel, a manna is mindjárt leszáll vala
arra.) 10 És meghallá Mózes, hogy sír a nép, az ő
nemzetsége szerint, kiki az ő sátorának nyílása előtt;
és igen felgerjede az Úr haragja, és nem tetszék
az Mózesnek. 11 És monda Mózes az Úrnak: Miért
nyomorítád meg a te szolgádat? és miért nem találék
kegyelmet a te szemeid előtt, hogy ez egész népnek
terhét én reám vetéd? 12 Avagy tőlem fogantatott-e
mind ez egész nép? avagy én szűltem-e őt, hogy azt
mondod nékem: Hordozd őt a te kebleden, a miképen
hordozza a dajka a csecsemőt, arra a földre, a mely
felől megesküdtél az ő atyáinak? 13 Hol vegyek én
húst, hogy adjam azt mind ez egész népnek? mert reám
sírnak, mondván: Adj nékünk húst, hadd együnk! 14
Nem viselhetem én magam mind ez egész népet; mert
erőm felett van. 15 Ha így cselekszel velem, kérlek ölj
meg engemet, ölj meg ha kedves vagyok előtted, hogy
ne lássam az én nyomorúságomat. 16 Monda azért
az Úr Mózesnek: Gyűjts egybe nékem hetven férfiút
Izráel vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek
és annak előljárói, és vidd őket a gyülekezet sátorához,
és álljanak ott veled. 17 Akkor alá szállok, és szólok
ott veled, és elszakasztok abból a lélekből, a mely te
benned van, és teszem ő beléjök, hogy viseljék te veled
a népnek terhét, és ne viseljed te magad. 18 A népnek
pedig mondd meg: Készítsétek el magatokat holnapra,
és húst esztek; mert sírtatok az Úr hallására, mondván:
Kicsoda ád nékünk húst ennünk? mert jobban vala
nékünk dolgunk Égyiptomban. Azért az Úr ád néktek
húst és enni fogtok. 19 Nem csak egy napon esztek,
sem két napon, sem öt napon, sem tíz napon, sem
húsz napon; 20 Hanem egy egész hónapig, míglen kijön
az orrotokon, és útálatossá lesz előttetek; mivelhogy
megvetettétek az Urat, a ki közöttetek van; és sírtatok
ő előtte mondván: Miért jöttünk ide ki Égyiptomból?
21 És monda Mózes: Hatszáz ezer gyalogos e nép,
a mely között én vagyok, és te azt mondod: Húst
adok nékik, és esznek egy egész hónapig?! 22 Nemde
juhok és ökrök vágattatnak-é nékik, hogy elég legyen
nékik? vagy a tengernek minden hala összegyűjtetik-
é nékik, hogy elég legyen nékik? 23 Akkor monda az
Úr Mózesnek: Avagy megrövidült-é az Úrnak keze?
Majd meglátod: beteljesedik-é néked az én beszédem
vagy nem? 24 Kiméne azért Mózes, és elmondá a
népnek az Úr beszédét, és összegyűjte hetven férfiút a
nép vénei közül, és állatá őket a sátor körül. 25 Akkor
leszálla az Úr felhőben, és szóla néki, és elszakaszta
abból a lélekből, a mely vala ő benne, és adá a hetven
vén férfiúba. Mihelyt pedig megnyugovék ő rajtok a
lélek, menten prófétálának, de nem többé. 26 Két férfiú
azonban elmaradt vala a táborban; egyiknek neve Eldád,
a másiknak neve Médád, és ezeken is megnyugodott
vala a lélek; mert azok is az összeírottak közül valók, de
nem mentek vala el a sátorhoz, és mégis prófétálának a
táborban. 27 Elfutamodék azért egy ifjú, és megjelenté
Mózesnek, és monda: Eldád és Médád prófétálnak a
táborban. 28 Akkor felele Józsué, a Nún fia, Mózes
szolgája, az ő választottai közül való, és monda: Uram,
Mózes, tiltsd meg őket! 29 És felele néki Mózes: Avagy
érettem buzgólkodol-é? Vajha az Úrnak minden népe
próféta volna, hogy adná az Úr az ő lelkét ő beléjök.
30 Ezután visszatére Mózes a táborba, ő és az Izráel
vénei. 31 És szél jöve ki az Úrtól, és hoza fürjeket a
tengertől, és bocsátá a táborra egynapi járásnyira egy
felől, és egynapi járásnyira más felől a tábor körül, és
mintegy két sing magasságnyira a földnek színén. 32
Akkor felkele a nép és azon az egész napon, és egész
éjjel, és az egész következő napon gyűjtének magoknak
fürjeket, a ki keveset gyűjtött is, gyűjtött tíz hómert, és
kiteregeték azokat magoknak a tábor körül. 33 A hús
még foguk között vala, és meg sem emésztették vala, a
mikor az Úrnak haragja felgerjede a népre és megveré
az Úr a népet igen nagy csapással. 34 És elnevezék azt
a helyet Kibrot-thaavának: mert ott temeték el a mohó
népet. 35 Kibrot-thaavától elméne a nép Haseróthba; és
ott valának Haseróthban.

12 Miriám pedig és Áron szólának Mózes ellen a
kúsita asszony miatt, a kit feleségül vőn, mert
kúsita asszonyt vett vala feleségül. 2 És mondának:

Avagy csak Mózes által szólott-é az Úr? avagy nem
szólott-é mi általunk is? És meghallá az Úr. 3 (Az
az ember pedig, Mózes, igen szelíd vala, minden
embernél inkább, a kik e föld színén vannak.) 4 Mindjárt
monda azért az Úr Mózesnak, Áronnak és Miriámnak:
Menjetek ki ti hárman a gyülekezetnek sátorába; és
kimenének ők hárman. 5 Akkor leszálla az Úr felhőnek
oszlopában, és megálla a sátornak nyílásánál; és
szólítá Áront és Miriámot, és kimenének mindketten.
6 És monda: Halljátok meg most az én beszédeimet:
Ha valaki az Úr prófétája közöttetek, én megjelenek
annak látásban, vagy álomban szólok azzal. 7 Nem
így az én szolgámmal, Mózessel, a ki az én egész
házamban hív. 8 Szemtől szembe szólok ő vele, és
nyilvánvaló látásban; nem homályos beszédek által,
hanem az Úrnak hasonlatosságát látja. Miért nem
féltetek hát szólani az én szolgám ellen, Mózes ellen?
9 És felgyullada az Úr haragja ő reájok, és elméne.
10 És a felhő is eltávozék a sátor felül, és ímé Miriám
poklos vala, fejér mint a hó; és rátekinte Áron Miriámra,
és ímé poklos vala. 11 Monda azért Áron Mózesnek:
Kérlek Uram, ne tulajdonítsad nékünk e bűnt; mert
bolondul cselekedtünk és vétkeztünk! 12 Kérlek, ne
legyen olyan Miriám mint a holt, a melynek húsa félig
megemésztetik, mikor kijő az ő anyjának méhéből. 13
Kiálta azért Mózes az Úrhoz, mondván: Isten, kérlek,
gyógyítsd meg őt! 14 Az Úr pedig monda Mózesnek: Ha
csak az atyja pökött volna is az ő orczájára, avagy nem
kellene-é szégyenkeznie hetednapig? Rekesztessék ki
hét napig a táboron kívül, és azután hívassék vissza. 15
Kirekeszteték azért Miriám a táboron kivül hét napig.
És a nép nem indula tovább, míg vissza nem hívaték
Miriám. 16 Azután pedig elindula a nép Haseróthból, és
tábort ütének Párán pusztájában.

13 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Küldj
férfiakat, hogy kémleljék meg a Kanaán földét, a
melyet én adok Izráel fiainak; az ő atyáiknak mindenik
törzséből egy-egy férfiút küldjetek, mind olyat, a ki
főember közöttök. 3 Elküldé azért őket Mózes Párán
pusztájából az Úr rendelése szerint; és azok a férfiak
mindnyájan főemberek valának Izráel fiai között. 4
Ezek pedig azoknak nevei: A Rúben nemzetségéből
Sámmua, a Zakhúr fia. 5 A Simeon nemzetségéből
Safát, a Hóri fia. 6 A Júda nemzetségéből Káleb, a
Jefunné fia. 7 Az Izsakhár nemzetségéből Igál, a József
fia. 8 Az Efraim nemzetségéből Hósea, a Nún fia.
9 A Benjámin nemzetségéből Pálthi, a Rafú fia. 10
A Zebulon nemzetségéből Gaddiel, a Szódi fia. 11
A József nemzetségéből, a Manasse nemzetségéből
Gaddi, a Szúszi fia. 12 A Dán nemzetségéből Ammiél,
a Gemálli fia. 13 Az Áser nemzetségéből Szenthúr,
a Mikaél fia. 14 A Nafthali nemzetségéből Nahbi, a
Vofszi fia. 15 A Gád nemzetségéből Géuel, a Mákhi
fia. 16 Ezek ama férfiaknak nevei, a kiket elküldött
Mózes a földnek megkémlelésére. És nevezé Mózes
Hóseát, a Nún fiát Józsuénak. 17 És mikor elküldé őket
Mózes a Kanaán földének megkémlelésére, monda
nékik: Menjetek fel erre dél felől, és hágjatok fel a
hegyre. 18 És nézzétek meg a földet, hogy milyen
az; és a népet, a mely lakozik azon: erős-é az vagy
erőtlen, kevés-é az vagy sok? 19 És milyen a föld, a
melyben lakozik az: jó-é az vagy hitvány; és milyenek
a városok, a melyekben lakozik: táborokban vagy
erősségekben lakozik-é? 20 És milyen a föld: kövér-é
az, vagy sovány; van-é abban élőfa vagy nincs? És
legyetek bátorságosok, és szakaszszatok a földnek
gyümölcséből. Azok a napok pedig a szőlőzsendülés
napjai valának. 21 Felmenének azért, és megkémlelék
a földet a Czin pusztájától fogva mind Rehóbig, odáig, a
hol Hamáthba mennek. 22 És felmenének dél felől, és
jutának Hebronig; valának pedig ott Ahimán, Sésai és
Thalmai, az Anák fiai: (Hebron pedig hét esztendővel
építtetett elébb, mint az égyiptomi Czoán). 23 Mikor
pedig eljutának Eskol völgyéig, lemetszének ott egy
szőlővesszőt egy szőlőfürttel, és ketten vivék azt rúdon;
és a gránátalmákból és a figékből is szakasztának. 24
Azt a helyet elnevezék Eskol völgyének; a szőlőfürtért,
a melyet lemetszettek vala onnét Izráel fiai. 25 És
visszatérének a föld megkémleléséből negyven nap
mulva. 26 És menének, és jutának Mózeshez és
Áronhoz, és Izráel fiainak egész gyülekezetéhez, Párán
pusztájába, Kádesbe; és hírt vivének nékik és az
egész gyülekezetnek, és megmutaták nékik a földnek
gyümölcsét. 27 Így beszélének néki, és ezt mondák:
Elmentünk vala arra a földre, a melyre küldöttél vala
minket, és bizonyára tejjel és mézzel folyó az, és ez
annak gyümölcse! 28 Csakhogy erős az a nép, a mely
lakja azt a földet, és a városok erősítve vannak, és
felette nagyok; sőt még Anák fiait is láttuk ott. 29 Amálek
lakik a dél felől való földön, és Khitteus, Jebuzeus és
Emoreus lakik a hegyeken; a tenger mellett, és a Jordán
partján pedig Kananeus lakik. 30 És jóllehet Káleb
csendesíté a Mózes ellen háborgó népet, és azt mondja
vala: Bátran felmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet,
mert kétség nélkül megbírunk azzal; 31 Mindazáltal a
férfiak, a kik felmentek vala vele, azt mondják vala:
Nem mehetünk fel az ellen a nép ellen, mert erősebb az
nálunknál. 32 És rossz hírét vivék annak a földnek, a
melyet megkémleltek volt, Izráel fiaihoz, mondván: Az a
föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt,
olyan föld, a mely megemészti az ő lakóit; az egész nép
is, a melyet láttunk azon, szálas emberekből áll. 33 És
láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak
fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a
sáskák, és az ő szemeikben is olyanok valánk.

14 És felemelé szavát az egész gyülekezet, és síra a nép azon az éjszakán. **2** És mindnyájan zúgolódának Mózes ellen és Áron ellen Izráel fiai, és monda nékik az egész gyülekezet: Vajha megholtunk volna Égyiptom földén! vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk! **3** Miért is visz be minket az Úr arra a földre? hogy fegyver miatt hulljunk el? feleségeink és a kicsinyeink prédára legyenek? Nem jobb volna-é nékünk visszatérnünk Égyiptomba? **4** És mondának egymásnak: Szerezzünk előttünk járót, és térjünk vissza Égyiptomba. **5** Akkor arczczal leborulának Mózes és Áron Izráel fiai gyülekezetének egész községe előtt. **6** Józsué pedig, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, a kik a földnek kémlelői közül valók valának, meghasogaták ruháikat. **7** És szólának Izráel fiai egész gyülekezetének, mondván: A föld, a melyen általmentünk, hogy megkémleljük azt, igen-igen jó föld. **8** Ha az Úrnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nékünk adja azt, mely tejjel és mézzel folyó föld. **9** Csakhogy ne lázongjatok az Úr ellen, se ne féljetek annak a földnek népétől; mert ők nekünk csak olyanok, mint a kenyér; eltávozott tőlök az ő oltalmok, de az Úr velünk van: ne féljetek tőlök! **10** Mikor pedig az egész gyülekezet azon tanakodék, hogy megkövezze őket: megjelenék az Úrnak dicsősége a gyülekezet sátorában Izráel minden fiának. **11** És monda az Úr Mózesnek: Meddig gyaláz engemet ez a nép? Meddig nem hisznek nékem, mind ama csudatételeim mellett sem, a melyeket cselekedtem közöttök? **12** Megverem őket döghalállal, és elvesztem őket; téged pedig nagy néppé teszlek, és ő nálánál erősebbé. **13** És monda Mózes az Úrnak: Ha meghallják az égyiptombeliek (mert közülök hoztad fel e népet a te hatalmad által): **14** Elmondják majd e föld lakosainak, a kik hallották, hogy te Uram e nép között vagy, hogy szemtől szembe megjelentetted magadat te Uram, és hogy a te felhőd megállott ő rajtok, és felhőoszlopban jársz te ő előttök nappal, éjjel pedig tűzoszlopban. **15** Hogyha mind egyig elveszted e népet, így szólanak majd e népek, a melyek hallották a te híredet, mondván: **16** Mivelhogy nem vihette be az Úr e népet a földre, a mely felől megesküdött nékik, azért öldöste le őket a pusztában. **17** Most azért hadd magasztaltassék fel az Úrnak ereje, a miképen szólottál, mondván: **18** Az Úr késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú, megbocsát hamisságot és vétket, de a bűnöst nem hagyja büntetlenül; megbünteti az atyák álnokságait a fiakban harmad és negyed íziglen. **19** Kérlek, kegyelmezz meg e nép hamisságának a te irgalmasságod nagy volta szerint, a miképen megbocsátottál e népnek Égyiptomtól fogva mind eddig. **20** És monda az Úr: Megkegyelmeztem a te beszéded szerint. **21** De bizonnyal élek én, és betölti az Úr dicsősége az egész földet. **22** Hogy mindazok az emberek, a kik látták az én dicsőségemet és csudáimat, a melyeket cselekedtem Égyiptomban és e pusztában, és megkisértettek engemet immár tízszer, és nem engedtek az én szómnak: **23** Nem látják meg azt a földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak; senki nem látja azt azok közöl, a kik gyaláztak engem. **24** De az én szolgámat, Kálebet, mivelhogy más lélek volt vele, és tökéletességgel követett engem, beviszem őt arra a földre, a melyre bement vala, és örökségül bírja azt az ő magva. **25** De Amálek és Kananeus lakik a völgyben; holnap forduljatok meg, és induljatok a pusztába, a veres tenger útján. **26** Szóla annakfelette az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: **27** Meddig tűrjek e gonosz gyülekezetnek, a mely zúgolódik ellenem? Hallottam Izráel fiainak zúgolódásait, a kik zúgolódnak ellenem! **28** Mondd meg nékik: Élek én, azt mondja az Úr, hogy épen úgy cselekszem veletek, a miképen szólottatok az én füleim hallására! **29** E pusztában hullanak el a ti holttesteitek, és pedig mindazok, a kik megszámláltattak a ti teljes számotok szerint, húsz esztendőstől fogva és azon felül, a kik zúgolódtatok ellenem. **30** És nem mentek be arra a földre, a melyre nézve felemeltem az én kezemet, hogy lakosokká teszlek abban titeket; Kálebet, a Jefunné fiát és Józsuét, a Nún fiát kivéve. **31** De kicsinyeiteket, a kik felől azt mondtátok, hogy prédára lesznek; őket beviszem, és megismerik azt a földet, a melyet megútáltatok. **32** A ti holttesteitek azért a pusztában hullanak el. **33** A ti fiaitok pedig, mint a pásztorok, bujdosnak e pusztában negyven esztendeig, és viselik a ti paráználkodásitoknak büntetését, míglen megemésztetnek a ti holttesteitek e pusztában. **34** A napok száma szerint, a melyeken megkémleltétek a földet, (tudniillik negyven napon, egy-egy napért egy-egy esztendő), negyven esztendeig hordozzátok a ti hamisságotoknak büntetését, és megismeritek az én elfordulásomat. **35** Én, az Úr, szólottam. Bizonyára ezt mívelem az egész gonosz gyülekezettel, a mely összegyülekezett vala ellenem; ebben a pusztában emésztetnek meg, és ugyanott halnak meg. **36** A férfiak azért, a kiket elküldött vala Mózes a földnek megkémlelésére, és visszatérének és felzúdíták ellene az egész gyülekezetet, rossz hírt terjesztvén arról a földről: **37** Azok a férfiak azért, a kik rossz hírt terjesztének a földről, meghalának az Úr előtt csapás által. **38** Csak Józsué, a Nún fia, és Káleb, a Jefunné fia, maradának életben ama férfiak közül, a kik mentek vala a földet megkémlelni. **39** A mint pedig elbeszélé Mózes e beszédeket Izráel fiainak, a nép felette igen keserge. **40** És felkelének reggel, és felmenének a hegy tetejére, mondván: Ímé készek vagyunk elmenni a helyre, a melyről szólott az Úr, mert vétkeztünk. **41** És monda Mózes: Miért hágjátok át ilyen módon az Úr akaratát, holott nem sikerülhet az néktek. **42** Fel ne

menjetek, mert nem lesz közöttetek az Úr, hogy el ne
hulljatok a ti ellenségeitek előtt. 43 Mert az Amálek és
a Kananeus van ott előttetek, és fegyver által hulltok
el. Mivelhogy elfordultatok az Úrtól, nem is lesz az
Úr veletek. 44 Mindazáltal merészkedének felmenni a
hegy tetejére; de az Úr szövetségének ládája és Mózes
meg sem mozdulának a táborból. 45 Alászálla azért az
Amálek és a Kananeus, a ki lakik vala azon a hegyen,
és megverék őket, és vágák őket mind Hormáig.

15 Szóla pedig az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj
Izráel fiainak, és mondd nékik: Mikor bementek
a ti lakó földetekre, a melyet én adok néktek. 3 És
tűzáldozatot akartok készíteni az Úrnak, egészen égő-
vagy véres áldozatot, vagy fogadás teljesítése végett,
vagy szabadakarat szerint, vagy a ti ünnepiteken, hogy
tulok- vagy juhféléből kedves illatot készítsetek az
Úrnak: 4 Akkor, a ki áldozza az ő áldozatját, vigyen
az Úrnak ételáldozatul egy tizedrész efa lisztlángot,
egy negyedrész hin olajjal elegyítve. 5 Italáldozatul
pedig egy negyedrész hin bort adj az egészen égő-
vagy véres áldozathoz egy-egy bárány mellé. 6 Vagy ha
kossal áldozol, készíts ételáldozatul két tizedrész efa
lisztlángot megelegyítve egy hin olajnak harmadrészével;
7 Italáldozatul pedig egy hin bornak harmadrészét. Így
viszel az Úrnak jóillatú áldozatot. 8 Hogyha fiatal tulkot
akarsz készíteni egészen égő- vagy véres áldozatul
fogadás teljesítése végett, vagy hálaáldozatul az Úrnak:
9 Akkor vígy a fiatal tulokkal egyetemben ételáldozatul
három tizedrész efa lisztlángot, megelegyítve egy hin
olajnak felével. 10 Italáldozatul pedig vigy fel fél hin
bort; kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak. 11 Eképpen
cselekedjetek mindenik ökörnél, mindenik kosnál, mind
a juhoknak, mind a kecskéknek bárányainál. 12 A
barmok száma szerint, a melyeket áldozatra készítetek:
így cselekedjetek mindenikkel, az ő számok szerint.
13 Minden benszülött így cselekedjék ezekkel, hogy
kedves illatú tűzáldozatot vigyen az Úrnak. 14 Ha pedig
jövevény tartózkodik nálatok, vagy lesz köztetek a ti
nemzetségeitek szerint, és kedves illatú tűzáldozatot
készít az Úrnak: a miképen ti cselekesztek, a képen
cselekedjék az is. 15 Óh, község! néktek és a
köztetek lakozó jövevénynek egy rendtartástok legyen;
örökkévaló törvény legyen a ti nemzetségeiteknél, hogy
az Úr előtt olyan legyen a jövevény, mint ti. 16 Egy
törvényetek legyen, és egy szabályotok néktek és a
jövevénynek, a mely közöttetek lakik. 17 Szóla azután
az Úr Mózesnek, mondván: 18 Szólj Izráel fiainak, és
mondd meg nékik: Mikor bementek a földre, a melyre
én viszlek be titeket: 19 Akkor, ha majd esztek a földnek
kenyeréből, adjatok felemelt áldozatot az Úrnak. 20 A ti
tésztátok zsengéjét lepényként mutassátok fel áldozatul;
mint a szérűről felemelt áldozatot, úgy mutassátok fel
azt. 21 A ti tésztátok zsengéjéből adjatok az Úrnak
felemelt áldozatot, a ti nemzetségeitek szerint. 22 És
ha megtévelyedtek, és nem cselekszitek meg mind e
parancsolatokat, a melyeket szólott vala az Úr Mózesnek;
23 Mind azokat, a melyeket parancsolt az Úr néktek
Mózes által, az naptól fogva, a melyen parancsolta
azokat az Úr, és azután a ti nemzetségeiteknek is:
24 Akkor, hogyha a gyülekezet tudtán kivül esik a
tévedés, az egész gyülekezet áldozzék egy fiatal tulkot
egészen égőáldozatul, kedves illatul az Úrnak, és
étel- és italáldozatot is hozzá szokás szerint, és egy
kecskebakot bűnért való áldozatul. 25 És végezzen
engesztelést a pap Izráel fiainak egész gyülekezetéért,
és megbocsáttatik nékik, mert tévedés volt az; ők pedig
vigyék be az ő áldozatjokat tűzáldozatul az Úrnak, és a
bűnért való áldozatjokat az Úr elé az ő tévedésökért.
26 És megbocsáttatik Izráel fiai egész gyülekezetének, és
a közöttök tartózkodó jövevénynek; mert az egész nép
tévedésben volt. 27 Hogyha csak egy ember vétkezik
tévedésből: áldozzék egy esztendős kecskét bűnért
való áldozatul. 28 A pap végezzen engesztelést azért a
tévedő emberért, a ki tévedésből vétkezett az Úr előtt,
és ha engesztelést szerez néki, megbocsáttatik néki. 29
A benszülöttnek Izráel fiai között és a jövevénynek, a
ki közöttök tartózkodik: egy törvényetek legyen néktek
a felől, a ki tévedésből cselekszik. 30 De a mely
ember felemelt kézzel cselekszik, akár benszülött akár
jövevény, az Urat illeti az szidalommal, vágassék ki
azért az az ő népe közül; 31 Mivelhogy az Úrnak szavát
megvetette, és az ő parancsolatját megszegte, kiirtatván
kiirtassék az az ember, az ő hamissága legyen ő rajta.
32 Mikor pedig Izráel fiai a pusztában valának, találának
egy férfiat, ki fát szedeget vala szombatnapon. 33
És elvivék azt, a kik találták vala azt fát szedegetni,
Mózeshez és Áronhoz és az egész gyülekezethez. 34
És őrizet alá adák azt, mert nem vala kijelentve, mit
kelljen vele cselekedni. 35 És monda az Úr Mózesnek:
Halállal lakoljon az a férfi, kövezze őt agyon az egész
gyülekezet a táboron kivül. 36 Kivivé azért őt az egész
gyülekezet a táboron kivül, és agyon kövezék őt, és
meghala, a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek.
37 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 38 Szólj Izráel
fiainak, és mondjad nékik, hogy készítsenek magoknak
bojtokat az ő ruháik szegleteire az ő nemzetségeik
szerint, és tegyenek a szeglet bojtjára kék zsinórt. 39 És
arra való legyen néktek a bojt, hogy mikor látjátok azt,
megemlékezzetek az Úrnak minden parancsolatjáról,
hogy megcselekedjétek azokat; és ne nézzetek a
ti szívetek után, és a ti szemeitek után, a melyek
után ti paráználkodtok. 40 Hogy megemlegessétek,
és megcselekedjétek minden én parancsolatomat, és
legyetek szentek a ti Istenetek előtt. 41 Én vagyok az Úr,
a ti Istenetek, a ki kihoztalak titeket Égyiptom földéből,

hogy legyek néktek Istenetekké. Én vagyok az Úr, a ti
Istenetek.

16 Kóré pedig az Iczhár fia, a ki a Lévi fiának,
Kéhátnak fia vala; és Dáthán és Abirám, Eliábnak
fiai; és On, a Péleth fia, a kik Rúben fiai valának, fogták
magokat; **2** És támadának Mózes ellen, és velök Izráel
fiai közül kétszáz és ötven ember, a kik a gyülekezetnek
fejedelmei valának, tanácsbeli híres neves emberek. **3** És
gyülekezének Mózes ellen és Áron ellen, és mondának
nékik: Sokat tulajdonítotok magatoknak, holott az egész
gyülekezet, ezek mindnyájan szentek, és közöttök van az
Úr: miért emelitek azért fel magatokat az Úr gyülekezete
fölé? **4** És mikor hallá ezt Mózes, arczra borula, **5**
És szóla Kórénak és az ő egész gyülekezetének,
mondván: Reggel megmutatja az Úr: ki az övé és ki
a szent, és kit fogadott magához; mert a kit magának
választott, magához fogadja azt. **6** Ezt cselekedjétek
azért: Vegyetek magatoknak temjénezőket, Kóré és az
ő egész gyülekezete! **7** És tegyetek azokba tüzet, és
rakjatok rá füstölő szert az Úr előtt holnap, és az a férfiú
legyen szent, a kit kiválaszt az Úr. Sokat tulajdonítotok
magatoknak, Lévi fiai! **8** És monda Mózes Kórénak:
Halljátok meg, kérlek, Lévi fiai: **9** Avagy keveslitek-é
azt, hogy titeket Izráel Istene külön választott Izráel
gyülekezetétől, hogy magához fogadjon titeket, hogy
szolgáljatok az Úr sátorának szolgálatában, hogy álljatok
e gyülekezet előtt, és szolgáljatok néki? **10** És hogy
magának fogadott tégedet, és minden atyádfiát, a Lévi
fiait te veled; hanem még a papságot is kivánjátok?
11 Azért hát te és a te egész gyülekezeted az Úr
ellen gyülekeztetek össze; mert Áron micsoda, hogy
ő ellene zúgolódtok? **12** Elküldé azután Mózes, hogy
hívják elő Dáthánt és Abirámot, az Eliáb fiait. Azok
pedig felelének: Nem megyünk fel! **13** Avagy kevesled-
é azt, hogy felhozál minket a tejjel és mézzel folyó
földről, hogy megölj minket a pusztában; hanem még
uralkodni is akarsz rajtunk? **14** Éppen nem tejjel és
mézzel folyó földre hoztál be minket, sem szántóföldet
és szőlőt nem adtál nékünk örökségül! Avagy ki akarod-
é szúrni az emberek szemeit? Nem megyünk fel! **15**
Megharaguvék azért Mózes igen, és monda az Úrnak:
Ne tekints az ő áldozatjokra! Egy szamarat sem vettem
el tőlök, és egyet sem bántottam közülök. **16** Azután
monda Mózes Kórénak: Te és a te egész gyülekezeted
legyetek az Úr előtt; te és azok és Áron, holnap. **17** És
kiki vegye az ő temjénezőjét, és tegyetek abba füstölő
szert, és vigyétek az Úr elé, kiki az ő temjénezőjét;
kétszáz és ötven temjénezőt. Te is, és Áron is, kiki az
ő temjénezőjét. **18** Vevé azért kiki az ő temjénezőjét,
és tevének abba tüzet, és rakának arra füstölő szert,
és megállának a gyülekezet sátorának nyílása előtt,
Mózes is és Áron. **19** Kóré pedig összegyűjtötte vala
ellenök az egész gyülekezetet a gyülekezet sátorának
nyílásához, és megjelenék az Úrnak dicsősége az
egész gyülekezetnek. **20** És szóla az Úr Mózesnek és
Áronnak, mondván: **21** Váljatok külön e gyülekezettől,
hogy megemészszem őket egy szempillantásban. **22** Ők
pedig arczukra borulának, és mondának: Isten, minden
test lelkének Istene! nem egy férfiú vétkezett-é, és az
egész gyülekezetre haragszol-é? **23** Akkor szóla az
Úr Mózesnek, mondván: **24** Szólj a gyülekezetnek,
mondván: Menjetek el a Kóré, Dáthán és Abirám hajléka
mellől köröskörül. **25** Felkele azért Mózes, és elméne
Dáthán és Abirám felé, követék őt Izráel vénei. **26** És
szóla a gyülekezetnek, mondván: Kérlek, távozzatok
el ez istentelen emberek sátorai mellől, és semmit ne
illessetek abból, a mi az övék, hogy el ne veszszetek
az ő bűneik miatt. **27** És elmenének a Kóré, Dáthán
és Abirám hajlékai mellől köröskörül; Dáthán pedig
és Abirám kimenének, megállván az ő sátoraiknak
nyílásánál feleségeikkel, fiaikkal és kisdedeikkel. **28**
Akkor monda Mózes: Ebből tudjátok meg, hogy az Úr
küldött engemet, hogy cselekedjem mind e dolgokat,
hogy nem magamtól indultam: **29** Ha úgy halnak meg
ezek, a mint meghal minden más ember, és ha minden
más ember büntetése szerint büntettetnek meg ezek:
akkor nem az Úr küldött engemet. **30** Ha pedig az Úr
valami új dolgot cselekszik, és a föld megnyitja az ő
száját, és elnyeli őket, és mindazt, a mi az övék, és
elevenen szállanak alá pokolba: akkor megismeritek,
hogy gyalázták ezek az emberek az Urat. **(Sheol h7585)** **31**
És lőn, a mint elvégezé mind e beszédeket, meghasada
a föld alattok. **32** És megnyitá a föld az ő száját, és
elnyelé őket és az ő háznépeiket: és minden embert,
a kik Kóréei valának, és minden jószágukat. **33** És
alászállának azok és mindaz, a mi az övék, elevenen a
pokolra: és befedezé őket a föld, és elveszének a község
közül. **(Sheol h7585)** **34** Az Izráeliták pedig, a kik körülöttök
valának, mind elfutának azoknak kiáltására; mert azt
mondják vala: netalán elnyel minket a föld! **35** És tűz jöve
ki az Úrtól, és megemészté ama kétszáz és ötven férfiút,
a kik füstölő szerekkel áldoznak vala. **36** Szóla pedig az
Úr Mózesnek, mondván: **37** Mondd meg Eleázárnak,
Áron pap fiának, hogy szedje ki a temjénezőket a tűzből,
a tüzet pedig hintsd széjjel, mert megszenteltettek a
temjénezők; **38** Ezeknek temjénezői, a kik a magok
lelke ellen vétkeztek. És csináljanak azokból vékonyra
vert lapokat az oltár beborítására. Mivelhogy járultak
azokkal az Úr elé, és megszenteltettek: legyenek jegyül
Izráel fiainak. **39** Felszedé azért Eleázár pap a réz
temjénezőket, a melyekkel a megégettek járultak vala
oda, és vékonyra verette azokat az oltár beborítására.
40 Emlékeztetőül Izráel fiainak, hogy senki idegen, a
ki nem az Áron magvából való, ne járuljon az Úr elé
füstölő szerrel füstölögtetni, hogy úgy ne járjon, mint
Kóré és mint az ő gyülekezete, a miképen megmondotta

vala néki az Úr Mózes által. 41 És másnap felzúdula
Izráel fiainak egész gyülekezete Mózes ellen és Áron
ellen, mondván: Ti öltétek meg az Úrnak népét! 42
Mikor pedig egybegyűle a gyülekezet Mózes ellen és
Áron ellen, akkor fordulának a gyülekezet sátora felé:
és ímé befedezte vala azt a felhő, és megjelenék az
Úrnak dicsősége. 43 Mózes azért és Áron menének a
gyülekezet sátora elé. 44 És szóla az Úr Mózesnek,
mondván: 45 Menjetek ki e gyülekezet közül, hogy
megemészszem őket egy szempillantásban; ők pedig
orczájokra borulának. 46 És monda Mózes Áronnak:
Fogd a temjénezőt, és tégy abba tüzet az oltárról, és
rakj reá füstölő szert, és vidd hamar a gyülekezethez,
és végezz engesztelést értök, mert kijött az Úrtól a
nagy harag, elkezdődött a csapás. 47 Vevé azért Áron
a temjénezőt, a mint mondotta vala Mózes, és futa
a község közé, és ímé elkezdődött vala a csapás a
nép között. És füstölő áldozatot tőn, és engesztelést
szerze a népnek. 48 És megálla a megholtak között és
élők között; és megszűnék a csapás. 49 És valának,
a kik megholtak vala e csapás alatt, tizennégy ezer
hétszázan; azokon kivül, a kik megholtak vala a Kóré
dolgáért. 50 És visszatére Áron Mózeshez a gyülekezet
sátorának nyílásához. Így szűnék meg a csapás.

17 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Szólj
Izráel fiainak, és végy tőlök egy-egy vesszőt az ő
atyáiknak háza szerint; az ő atyáik házának valamennyi
fejedelmétől tizenkét vesszőt; és kinek-kinek a nevét írd
fel az ő vesszejére. 3 Az Áron nevét pedig írd a Lévi
vesszejére: mert egy vessző esik az ő atyjok házának
fejéért. 4 És tedd le azokat a gyülekezet sátorában a
bizonyság ládája elé, a hol megjelenek néktek. 5 És lesz,
hogy annak a férfiúnak vesszeje, a kit elválasztok, kihajt;
így hárítom el magamról Izráel fiainak zúgolódásait, a
melyekkel zúgolódnak ti ellenetek. 6 Szóla azért Mózes
Izráel fiainak, és adának néki mind az ő fejedelmeik egy-
egy vesszőt egy-egy fejedelemért; az ő atyáiknak háza
szerint tizenkét vesszőt; az Áron vesszeje is azok között
a vesszők között vala. 7 És letevé Mózes a vesszőket
az Úr elé a bizonyság sátorában. 8 És lőn másnap,
hogy beméne Mózes a bizonyság sátorába; és ímé
kihajtott vala a Lévi házából való Áronnak vesszeje, és
hajtást hajtott, és virágot növelt, és mandolát érlelt. 9 És
kihozá Mózes mind azokat a vesszőket az Úr színe elől
mind az Izráel fiai elé, és miután megnézték vala, vevé
kiki az ő vesszejét. 10 És monda az Úr Mózesnek: Vidd
vissza az Áron vesszejét a bizonyság ládája elé, hogy
őriztessék ott a lázadó fiaknak jegyül, hogy megszünjék
az én ellenem való zúgolódások, hogy meg ne haljanak.
11 És megcselekedé Mózes; a mint parancsolta vala az
Úr néki, akképen cselekedék. 12 És szólának Izráel
fiai Mózesnek, mondván: Ímé pusztulunk, veszünk, mi
mindnyájan elveszünk! 13 Valaki közel járul az Úrnak
sátorához, meghal. Avagy mindenestől elpusztulunk-
é?!

18 És monda az Úr Áronnak: Te és a te fiaid, és a
te atyádnak háza te veled, hordozzátok a szent
hajlék körül való hamisság büntetését. Te és a te fiaid
te veled, hordozzátok a ti papságtok hamisságának
büntetését. 2 A te atyádfiait, Lévinek törzsét, a te
atyádnak nemzetségét is vedd magad mellé, melletted
legyenek, és néked szolgáljanak; te pedig és a te
fiaid veled, szolgáljatok a bizonyság sátora előtt. 3
És ügyeljenek a te ügyedre és az egész sátornak
ügyére; de a szenthajlék edényeihez és az oltárhoz
ne járuljanak, hogy meg ne haljanak mind ők, mind ti.
4 És melletted legyenek, és ügyeljenek a gyülekezet
sátorának ügyére, a sátornak minden szolgálatja szerint;
de idegen ne járuljon ti hozzátok. 5 Ügyeljetek azért
a szenthajléknak ügyére, és az oltárnak ügyére, hogy
ne legyen ezután harag Izráel fiai ellen. 6 Mert íme
én választottam a ti atyátokfiait, a lévitákat Izráel fiai
közül, mint az Úrnak adottakat, néktek, ajándékul, hogy
szolgáljanak a gyülekezet sátorának szolgálatában.
7 Te pedig és a te fiaid te veled, ügyeljetek a ti
papságotokra mindenben, a mik az oltárhoz tartoznak,
és a függönyön belől vannak, hogy azokban szolgáljatok;
a ti papságotoknak tisztét adtam néktek ajándékul,
azért az idegen, a ki oda járul, haljon meg. 8 Szóla
azután az Úr Áronnak: Ímé én néked adtam az én
felemelt áldozataimra való ügyelést is, valamit Izráel
fiai nékem szentelnek, néked és a te fiaidnak adtam
azokat felkenetési díjul, örökkévaló rendelés szerint.
9 Ez legyen tiéd a legszentségesebbekből, a melyek
tűzzel meg nem égettetnek: Minden ő áldozatjok, akár
ételáldozatjok, akár bűnért való áldozatjok, akár pedig
vétekért való áldozatjok, a miket nékem adnak, mint
legszentségesebbek, tiéid legyenek és a te fiaidé. 10
A legszentségesebb helyen egyed meg azt, csak a
férfiak egyék azt; szentség legyen tenéked. 11 Ez is tiéd
legyen, mint felemelt áldozat az ő ajándékukból, Izráel
fiainak minden meglóbált áldozataival együtt; néked
adtam azokat és a te fiaidnak, és a te leányaidnak, a kik
veled vannak, örökkévaló rendelés szerint; mindenki,
aki tiszta a te házadban, eheti azt: 12 Az olajnak minden
kövérjét, és minden kövérjét a mustnak és gabonának,
azoknak zsengéit, a melyeket az Úrnak adnak, tenéked
adtam. 13 Mindennek első gyümölcsei az ő földjökön, a
melyeket az Úrnak visznek, tiéid legyenek; mindenki,
a ki tiszta a te házadban, egye azokat. 14 Minden, a
mi teljesen Istennek szenteltetik Izráelben, tiéd legyen.
15 Minden, ami az élő állatok közül az anyaméhet
megnyitja, a melyet az Úrnak visznek, mind emberekből
s mind barmokból a tiéd legyen; csakhogy az embernek

elsőszülöttét váltasd meg, és a tisztátalan állatnak
elsőszülöttét is megváltassad. 16 A melyek pedig
váltságosok, egy hónapostól kezdve váltasd meg a
te becslésed szerint, öt ezüst sikluson a szent siklus
szerint: húsz géra az. 17 De a tehénnek első fajzását,
vagy a juhnak első fajzását, vagy a kecskének első
fajzását meg ne váltasd; mert szentelni valók azok; a
véröket hintsd az oltárra, és azoknak kövérit füstölögtesd
el kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. 18 Azoknak
húsa pedig tiéd legyen, a miképen a meglóbált szegy,
és a mint a jobb lapoczka is tiéd lesz. 19 Minden
felemelt áldozatot a szent dolgokból, a melyeket az
Úrnak áldoznak Izráel fiai, néked adtam örökkévaló
rendelés szerint, és a te fiaidnak, és a te leányaidnak,
a kik veled vannak; sónak szövetsége ez, örökkévaló
az Úr előtt, néked és a te magodnak veled. 20 Monda
pedig az Úr Áronnak: Az ő földjökből örökséged nem
lesz, sem osztályrészed nem lesz néked ő közöttök:
Én vagyok a te osztályrészed és a te örökséged Izráel
fiai között. 21 De ímé a Lévi fiainak örökségül adtam
minden tizedet Izráelben; az ő szolgálatjokért való
osztályrész ez a melylyel teljesítik ők a gyülekezet
sátorának szolgálatát. 22 És ne járuljanak ezután Izráel
fiai a gyülekezetnek sátorához, hogy ne vétkezzenek, és
meg ne haljanak. 23 De a léviták teljesítsék a gyülekezet
sátorának szolgálatát, és ők viseljék az ő bűnüket;
örökkévaló rendelés legyen a ti nemzetségeiteknél, hogy
Izráel fiai között ne birjanak örökséget. 24 Mivelhogy
Izráel fiainak tizedét, a mit felemelt áldozatul visznek
fel az Úrnak, adtam a lévitáknak örökségül: azért
végeztem ő felőlök, hogy Izráel fiai között ne birjanak
örökséget. 25 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 26
A lévitáknak pedig szólj, és mondd meg nékik: Mikor
beszeditek Izráel fiaitól a tizedet, a melyet örökségtekül
adtam néktek azoktól, akkor áldozzatok abból felemelt
áldozatot az Úrnak; a tizedből tizedet. 27 És ez a ti
felemelt áldozatotok olyanul tulajdoníttatik néktek, mint
a szérűről való gabona és mint a sajtóból kiömlő bor. 28
Így vigyetek ti is felemelt áldozatot az Úrnak minden
ti tizedetekből, a melyet beszedtek Izráel fiaitól, és
adjátok abból az Úrnak felemelt áldozatot Áronnak, a
papnak. 29 Minden ti ajándékotokból vigyétek a felemelt
áldozatokat az Úrnak, mindenből a kövérjét, a mi abból
szentelni való. 30 Mondd meg azt is nékik: Mikor a
kövérjét áldozzátok abból, olyanul tulajdoníttatik az a
lévitáknak, mintha a szérűről és sajtóból adnák. 31
Megehetitek pedig azt minden helyen, ti és a ti házatok
népe; mert jutalmatok ez néktek a gyülekezet sátorában
való szolgálatokért. 32 És nem lesztek bűnösök a miatt,
ha abból a kövérjét áldozzátok: és Izráel fiainak szent
dolgait sem fertőztetitek meg, és meg sem haltok.

19 Szóla azután az Úr Mózesnek és Áronnak,
mondván: 2 Ez a törvény rendelése, a melyet
parancsolt az Úr, mondván: Szólj Izráel fiainak, hogy
hozzanak hozzád egy veres tehenet, épet, a melyben
ne legyen hiba, a melynek nyakán iga nem volt. 3 És
adjátok azt Eleázárnak, a papnak, és ő vitesse ki azt a
táboron kivül, és öljék meg azt ő előtte. 4 És vegyen
Eleázár, a pap annak véréből az ő újjával, és hintsen a
gyülekezet sátorának eleje felé annak véréből hétszer.
5 Azután égessék meg azt a tehenet az ő szemei előtt;
annak bőrét, húsát, és vérét a ganéjával együtt égessék
meg. 6 Akkor vegyen a pap czédrusfát, izsópot és
karmazsint, és vesse a tehénnek égő részei közé. 7 És
mossa meg a pap az ő ruháit, az ő testét is mossa le
vízzel, és azután menjen be a táborba, és tisztátalan
legyen a pap estvéig. 8 Az is, a ki megégeti azt, mossa
meg az ő ruháit vízzel, és az ő testét is mossa le vízzel,
és tisztátalan legyen estvéig. 9 Valamely tiszta ember
pedig szedje fel annak a tehénnek hamvát, és helyezze
el azt a táboron kivűl tiszta helyre, hogy legyen az
Izráel fiai gyülekezetének szolgálatára a tisztulásnak
vizéhez; bűnért való áldozat ez. 10 És az, a ki felszedi a
tehénnek hamvát, mossa meg az ő ruháit, és tisztátalan
legyen estvéig; és legyen ez Izráel fiainak és a köztök
tartózkodó jövevénynek örök rendelésül. 11 A ki illeti
akármely embernek a holttestét, és tisztátalanná lesz
hét napig: 12 Az olyan tisztítsa meg magát azzal a vízzel
harmadnapon és hetednapon, és tiszta lesz; ha pedig
nem tisztítja meg magát harmadnapon és hetednapon,
akkor nem lesz tiszta. 13 Valaki holtat illet, bármely
embert a ki megholt, és meg nem tisztítja magát, az
megfertézteti az Úrnak hajlékát; és irtassék ki az a lélek
Izráelből mivelhogy tisztulásnak vize nem hintetett ő
reá, tisztátalan lesz; még rajta van az ő tisztátalansága.
14 Ez legyen a törvény, mikor valaki sátorban hal
meg. Mindaz, a ki bemegy a sátorba, és mindaz, a ki
ott van a sátorban, tisztátalan legyen hét napig. 15
Minden nyitott edény is, a melyen nincs lezárható fedél,
tisztátalan. 16 És mindaz, a ki illet a mezőn fegyverrel
megöletettet, vagy megholtat, vagy emberi csontot,
vagy sírt, tisztátalan legyen hét napig. 17 És vegyenek
a tisztátalanért a bűnért való megégetett áldozatnak
hamvából, és töltsenek arra élő vizet edénybe. 18
Valamely tiszta ember pedig vegyen izsópot, és mártsa
azt vízbe, és hintse meg a sátort és minden edényt,
és minden embert, a kik ott lesznek; és azt is, a ki
a csontot, vagy a megöltet, vagy a megholtat, vagy
a koporsót illette. 19 Hintse pedig meg a tiszta a
tisztátalant harmadnapon és hetednapon, és tisztítsa
meg őt hetednapon; azután mossa meg az ő ruháit,
mossa le magát is vízzel, és tiszta lesz estve. 20 Ha
pedig valaki tisztátalanná lesz, és nem tisztítja meg
magát, az a lélek irtassék ki a község közűl; mivelhogy
az Úrnak szenthelyét megfertéztette, a tisztulásnak vize
nem hintetett ő reá, tisztátalan az. 21 Ez legyen ő nálok

örök rendelésül: mind az, a ki hinti a tisztulásnak vizét,
mossa meg az ő ruháit; mind az, a ki illeti a tisztulásnak
vizét, tisztátalan legyen estvéig. 22 És valamit illet a
tisztátalan, tisztátalan legyen az; és az a lélek is, a ki
illeti azt, tisztátalan legyen estvéig.

20 És eljutának Izráel fiai, az egész gyülekezet Czin
pusztájába az első hónapban és megtelepedék a
nép Kádesben, és meghala ott Miriám, és eltemetteték
ott. 2 De nem vala vize a gyülekezetnek, összegyűlének
azért Mózes és Áron ellen. 3 És feddőzék a nép
Mózessel, és szólának mondván: Vajha holtunk volna
meg, mikor megholtak a mi atyánkfiai az Úr előtt! 4
És miért hoztátok az Úrnak gyülekezetét e pusztába,
hogy meghaljunk itt mi, és a mi barmaink? 5 És miért
hoztatok fel minket Égyiptomból, hogy e rossz helyre
hozzatok minket, hol nincs vetés, sem füge, sem szőlő,
sem gránátalma, és inni való víz sincsen! 6 Elmenének
azért Mózes és Áron a gyülekezetnek színe elől, a
gyülekezet sátorának nyílása elé, és arczukra borulának;
és megjelenék nékik az Úrnak dicsősége. 7 És szóla
az Úr Mózesnek, mondván: 8 Vedd ezt a vesszőt, és
gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia,
és szóljatok ím e kősziklának az ő szemeik előtt, hogy
adjon vizet; és fakaszsz vizet nékik e kősziklából, és
adj inni a gyülekezetnek és az ő barmaiknak. 9 Vevé
azért Mózes azt a vesszőt az Úrnak színe elől a mint
parancsolta vala néki. 10 És összegyűjték Mózes és
Áron a gyülekezetet a kőszikla elé, és monda nékik:
Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kősziklából
fakasszunk-é néktek vizet? 11 És felemelé Mózes az
ő kezét, és megüté a kősziklát az ő vesszejével két
ízben; és sok víz ömle ki, és ivék a gyülekezet és az
ő barmai. 12 És monda az Úr Mózesnek és Áronnak:
Mivelhogy nem hittetek nékem, hogy megdicsőítettetek
volna engem Izráel fiainak szemei előtt: azért nem
viszitek be e községet a földre, a melyet adtam nékik. 13
Ezek a versengésnek vizei, a melyekért feddőztek Izráel
fiai az Úrral; és megdicsőítette magát ő bennök. 14
És külde Mózes követeket Kádesből Edom királyához,
kik így szólának: Ezt mondja a te atyádfia az Izráel:
Te tudod mindazt a nyomorúságot, a mely mi rajtunk
esett: 15 Hogy a mi atyáink alámentek Égyiptomba, és
sok ideig laktunk Égyiptomban, és hogy nyomorgatának
minket az égyiptombeliek, és a mi atyáinkat. 16 És
kiáltottunk az Úrhoz, és meghallgatta a mi szónkat, és
angyalt külde és kihozott minket Égyiptomból; és ímé
Kádesben vagyunk a te határodnak végvárosában. 17
Hadd mehessünk át a te földeden! Nem megyünk át
sem mezőn, sem szőlőn, és kútvizet sem iszunk; az
országúton megyünk, és nem térünk sem jobbra, sem
balra, míg általmegyünk a te határodon. 18 Felele pedig
Edom: Nem mehetsz át az én földemen, hogy fegyverrel
ne menjek ellened! 19 És mondának néki Izráel fiai:
A járt úton megyünk fel, és ha a te vizedet iszszuk,
én és az én barmaim, megadom annak az árát. Nincs
egyéb szándékom csak hogy gyalog mehessek át. 20
Az pedig monda: Nem mégy át. És kiméne ő ellene
Edom sok néppel és nagy erővel. 21 Mivel nem akará
Edom megengedni Izráelnek, hogy általmenjen az ő
országán: azért eltére Izráel ő tőle. 22 Majd elindulának
Kádesből, és jutának Izráel fiai, az egész gyülekezet a
Hór hegyére. 23 És szóla az Úr Mózesnek és Áronnak,
a Hór hegyénél, Edom földének határán, mondván:
24 Áron az ő népeihez takaríttatik: mert nem megy
be a földre, a melyet Izráel fiainak adtam, mivelhogy
ellenszegültetek az én szómnak a versengésnek vizénél.
25 Vedd Áront és Eleázárt, az ő fiát, és vezesd fel
őket a Hór hegyére. 26 És vetkeztesd le Áront az ő
ruháiból, és öltöztesd fel azokba Eleázárt, az ő fiát;
mert Áron az ő népéhez takaríttatik, és meghal ott. 27
És úgy cselekedék Mózes, a mint parancsolta vala az
Úr, és felmenének a Hór hegyére az egész gyülekezet
láttára. 28 És Mózes levetkezteté Áront az ő ruháiból,
és felöltözteté azokba Eleázárt, az ő fiát. És meghala
Áron ott a hegynek tetején, Mózes pedig és Eleázár
leszálla a hegyről. 29 És látá az egész gyülekezet,
hogy meghalt vala Áron, és siratá Áront harmincz napig
Izráelnek egész háza.

21 Mikor pedig meghallotta a Kananeus, Arad királya,
a ki lakozik vala dél felől, hogy jön Izráel a
kémeknek útán: megütközék Izráellel, és foglyokat ejte
közülök. 2 Fogadást tőn azért Izráel az Úrnak, és
monda: Ha valóban kezembe adod e népet, eltörlöm az
ő városait. 3 És meghallgatá az Úr Izráelnek szavát, és
kézbe adá a Kananeust, és eltörlé őket, és azoknak
városait. És nevezé azt a helyet Hormának. 4 És
elindulának a Hór hegyétől a veres tengerhez vivő
úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke
megkeseredék útközben. 5 És szóla a nép Isten ellen
és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Égyiptomból,
hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér,
víz sincsen, és e hitvány eledelt útálja a mi lelkünk.
6 Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és
megmardosák a népet, és sokan meghalának Izráel
népéből. 7 Akkor méne a nép Mózeshez, és mondának:
Vétkeztünk, mert szólottunk az Úr ellen és te ellened;
imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat.
És imádkozék Mózes a népért. 8 És monda az Úr
Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel
azt póznára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint
arra, életben maradjon. 9 Csinála azért Mózes rézkígyót,
és feltűzé azt póznára. És lőn, hogy ha a kígyó valakit
megmar vala, és az feltekinte a rézkígyóra, életben
marada. 10 Azután elindulának Izráel fiai, és tábort
ütének Obóthban. 11 Obóthból is elindulának, és tábort
ütének Hije-Abarimban, abban a pusztában, a mely

Moáb előtt vala napkelet felől. 12 Onnét elindulának, és
tábort ütének Zéred völgyében. 13 Onnét elindulának, és
tábort ütének az Arnon vizén túl, a mely van a pusztában,
és kijő az Emoreus határából. Mert az Arnon Moábnak
határa Moáb között és Emoreus között. 14 Azért van szó
az Úr hadainak könyvében: Vahébről Szúfában, és a
patakokról Arnonnál, 15 És a patakok folyásáról, a mely
Ar város felé hajol és Moáb határára dűl. 16 És onnét
Béérbe menének. Ez az a kút, a melynél mondotta vala
az Úr Mózesnek: Gyűjtsd össze a népet, és adok nékik
vizet. 17 Akkor éneklé az Izráel ez éneket: Jőjj fel óh kút!
énekeljetek néki! 18 Kút, a melyet fejedelmek ástak; a
nép előkelői vájtak, kormánypálczával, vezérbotjaikkal.
És a pusztából Mathanába menének. 19 És Mathanából
Nahaliélbe, és Nahaliélből Bámóthba. 20 Bámóthból
pedig abba a völgybe, a mely Moáb mezején van, onnan
a Piszga tetejére, a mely a sivatagra néz. 21 És külde
Izráel követeket Szíhonhoz, az Emoreusok királyához,
mondván: 22 Hadd mehessek át a te földeden! Nem
hajlunk mezőre, sem szőlőre, kútvizet sem iszunk; az
országúton megyünk, míg átmegyünk a te határodon.
23 De nem engedé Szíhon Izráelnek, hogy átmenjen az
ő határán, sőt egybegyűjté Szíhon minden népét, és
kiméne Izráel ellen a pusztába, és jöve Jaháczba; és
megütközék Izráellel. 24 És megveré őt Izráel fegyvernek
élivel, és elfoglalá annak földét Arnontól Jabbókig, az
Ammon fiaiig; mert erős vala az Ammon fiainak határa.
25 És elfoglalá Izráel mind e városokat, és megtelepedék
Izráel az Emoreusok minden városában, Hesbonban és
annak minden városában; 26 Mert Hesbon Szíhonnak
az Emoreusok királyának városa vala, ki is hadakozott
vala Moábnak előbbi királyával, és elvett vala minden
földet annak kezéből Arnonig. 27 Azért mondják a
példabeszédmondók: Jőjjetek Hesbonba! Építtessék
és erősíttessék Szíhon városa! 28 Mert tűz jött ki
Hesbonból, láng Szíhon városából; megemésztette
Art, Moábnak városát, Arnon magaslatainak urait. 29
Jaj néked Moáb! Elvesztél Kámosnak népe! Futásra
adta ő fiait, leányait fogságra Szíhonnak, az emoreus
királynak. 30 De mi lövöldöztük őket, elveszett Hesbon
Dibonig, és elpusztítottuk Nofáig, a mely Medebáig ér.
31 Megtelepedék azért Izráel az Emoreusok földén.
32 És elküldé Mózes, hogy megkémleljék Józert, és
bevevék annak városait, és kiűzé az Emoreust, a ki ott
vala. 33 Majd megfordulának, és felmenének a Básánba
vivő úton. És kijöve Og, Básán királya ő ellenök, ő
és egész népe, hogy megütközzenek Hedreiben. 34
Akkor monda az Úr Mózesnek: Ne félj tőle, mert a te
kezedbe adtam őt, és egész népét, és az ő földét. És
úgy cselekedjél vele, a miképen cselekedtél Szíhonnal
az Emoreusok királyával, a ki lakik vala Hesbonban. 35
Megverék azért őt és az ő fiait és egész népét annyira,
hogy egy sem marada belőle; és elfoglalák az ő földét.

22 És tovább menének Izráel fiai, és tábort ütének
Moáb mezőségen a Jordánon túl, Jérikhó
ellenében. 2 És mikor látta Bálák, a Czippór fia
mind azokat, a melyeket cselekedett vala Izráel az
Emoreussal: 3 Igen megrémüle Moáb a néptől, mivelhogy
sok vala az, és búsula Moáb Izráel fiai miatt. 4 Monda
azért Moáb Midián véneinek: Most elnyalja e sokaság
minden mi környékünket, a miképen elnyalja az ökör a
mezőnek pázsitját. (Bálák pedig, Czippórnak fia Moáb
királya vala abban az időben.) 5 Külde azért követeket
Bálámhoz, a Beór fiához Péthorba, a mely vala a
folyóvíz mellett, az ő népe fiainak földére, hogy hívják őt,
mondván: Ímé nép jött ki Égyiptomból, és ímé ellepte e
földnek színét, és megtelepszik én ellenemben. 6 Most
azért kérlek jőjj el, átkozd meg érettem e népet, mert
erősebb nálamnál; talán erőt vehetek rajta, megverjük
őt, és kiűzhetem őt e földből; mert jól tudom, hogy a
kit megáldasz, meg lesz áldva, és a kit megátkozol,
átkozott lesz. 7 Elmenének azért Moábnak vénei és
Midiánnak vénei, és a jövendőmondásnak jutalma
kezeikben vala, és jutának Bálámhoz, és megmondák
néki Bálák izenetét. 8 Ő pedig monda nékik: Háljatok
itt ez éjjel, és feleletet adok néktek, a miképen szól
nékem az Úr. És Moábnak fejedelmei ott maradának
Bálámnál. 9 Eljöve pedig az Isten Bálámhoz, és monda:
Kicsodák ezek a férfiak te nálad? 10 És monda Bálám
az Istennek: Bálák, Czippór fia, Moáb királya, küldött
én hozzám, ezt mondván: 11 Ímé e nép, a mely kijött
Égyiptomból, ellepte a földnek színét; most azért jőjj
el, átkozd meg azt érettem, talán megharczolhatok
vele, és kiűzhetem őt. 12 És monda Isten Bálámnak:
Ne menj el ő velök, ne átkozd meg azt a népet, mert
áldott az. 13 Felkele azért Bálám reggel, és monda a
Bálák fejedelmeinek: Menjetek el a ti földetekre; mert
nem akarja az Úr megengedni nékem, hogy elmenjek
veletek. 14 És felkelének Moáb fejedelmei, és jutának
Bálákhoz, és mondának: Nem akart Bálám eljönni
velünk. 15 Elküldé azért ismét Bálák több fejedelmet,
amazoknál előkelőbbeket. 16 És eljutának Bálámhoz,
és mondának néki: Ezt mondja Bálák, Czippórnak fia:
Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzám! 17 Mert igen-
igen megtisztellek téged, és akármit mondasz nékem,
megcselekszem. Jőjj el azért kérlek, és átkozd meg
értem e népet! 18 Bálám pedig felele és monda a Bálák
szolgáinak: Ha Bálák az ő házát aranynyal és ezüsttel
tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én
Istenemnek szavát, hogy valamit míveljek; kicsinyt vagy
nagyot. 19 Most mindazonáltal maradjatok itt kérlek ti is
ez éjjel, hadd tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem?
20 És eljöve Isten Bálámhoz éjjel, és monda néki: Ha
azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel,
menj el velök; de mindazáltal azt cselekedjed, a mit
mondok majd néked. 21 Felkele azért Bálám reggel,

és megnyergelé az ő szamarát, és elméne a Moáb
fejedelmeivel. 22 De megharaguvék Isten, hogy elmegy
vala ő. És megálla az Úrnak angyala az útban, hogy
ellenkezzék vele; ő pedig üget vala az ő szamarán,
és két szolgája vala vele. 23 És meglátá a szamár az
Úrnak angyalát, a mint áll vala az úton, és mezítelen
fegyvere a kezében; letére azért a szamár az útról,
és méne a mezőre; Bálám pedig veré az ő szamarát,
hogy visszatérítse azt az útra. 24 Azután megálla az
Úrnak angyala a szőlők ösvényén, holott innen is garád,
onnan is garád vala. 25 A mint meglátá a szamár az
Úrnak angyalát, a falhoz szorula, és a Bálám lábát is
oda szorítá a falhoz; ezért ismét megveré azt. 26 Az Úr
angyala pedig ismét tovább méne, és megálla szoros
helyen, hol nem volt út a kitérésre, sem jobbra, sem
balra. 27 A mint meglátá a szamár az Úrnak angyalát,
lefeküvék Bálám alatt, azért megharaguvék Bálám, és
megveré a szamarat bottal. 28 És megnyitá az Úr a
szamárnak száját, és monda a szamár Bálámnak: Mit
vétettem néked, hogy immár háromszor vertél meg
engem? 29 Bálám pedig monda a szamárnak: Mert
megcsúfoltál engem! Vajha volna fegyver a kezemben,
nyilván megölnélek most téged. 30 És monda a szamár
Bálámnak: Avagy nem te szamarad vagyok-é, a melyen
járni szoktál, a mióta megvagy, mind e napig? Avagy
szoktam volt-é veled e képen cselekedni? Az pedig
felele: Nem. 31 És megnyitá az Úr a Bálám szemeit,
és látá az Úr angyalát, a mint áll vala az útban, és
mezítelen fegyverét az ő kezében; akkor meghajtá
magát és arczra borula. 32 Az Úrnak angyala pedig
monda néki: Miért verted meg a te szamaradat immár
három ízben? Ímé én jöttem ki, hogy ellenkezzem veled,
mert veszedelmes ez az út én előttem. 33 És meglátott
engem a szamár, és kitért én előttem immár három
ízben; ha ki nem tért volna előlem, most meg is öltelek
volna téged, őt pedig életben hagytam volna. 34 Monda
azért Bálám az Úr angyalának: Vétkeztem, mert nem
tudtam, hogy te állasz előttem az útban. Most azért,
ha nem tetszik ez néked, visszatérek. 35 Az Úrnak
angyala pedig monda Bálámnak: Menj el e férfiakkal;
mindazáltal a mit én mondok majd néked, azt mondjad.
Elméne azért Bálám a Bálák fejedelmeivel. 36 Mikor
pedig meghallá Bálák, hogy jön Bálám, kiméne elébe
Moábnak egyik városába, a mely az Arnon vidékén, a
határ szélén vala. 37 És monda Bálák Bálámnak: Avagy
nem küldözgettem-é hozzád, hogy hívjanak téged?
Miért nem jösz vala én hozzám? Avagy valóban nem
tisztelhetnélek meg téged? 38 Bálám pedig monda
Báláknak: Ímé eljöttem hozzád. Most pedig szólhatok-é
magamtól valamit? A mi mondani valót Isten ád az én
számba, azt mondom. 39 És elméne Bálám Bálákkal,
és eljutának Kirjat-Husótba. 40 És vágata Bálák ökröket
és juhokat, és küldé Bálámnak és a fejedelmeknek,
a kik vele valának. 41 Reggel pedig magához vevé
Bálák Bálámot és felvivé őt a Baál magas hegyére,
hogy meglássa onnét a népnek valami részét.

23 És monda Bálám Báláknak: Építs itt nékem hét
oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkot és hét
kost. 2 És úgy cselekedék Bálák a miképen mondotta
vala Bálám. És áldozék Bálák és Bálám mindenik
oltáron egy-egy tulkot és egy-egy kost. 3 És monda
Bálám Báláknak: Állj meg a te égőáldozatod mellett,
én pedig elmegyek; talán előmbe jő az Úr nékem,
és a mit mutat majd nékem, megjelentem néked.
Elméne azért egy kopasz oromra. 4 És elébe méne
Isten Bálámnak, és monda néki Bálám: A hét oltárt
elrendeztem, és áldoztam mindenik oltáron egy-egy
tulkot és egy-egy kost. 5 Az Úr pedig ígét ada Bálámnak
szájába, és monda néki: Térj vissza Bálákhoz, és így
szólj. 6 És visszatére ő hozzá, és ímé áll vala az
ő égőáldozata mellett; ő maga és Moábnak minden
fejedelme. 7 És elkezdé az ő példázó beszédét, és
monda: Siriából hozatott engem Bálák, Moábnak királya
kelet hegyeiről, mondván: Jöjj, átkozd meg nékem
Jákóbot, és jöjj, szidalmazd meg Izráelt; 8 Mit átkozzam
azt, a kit Isten nem átkoz, és mit szidalmazzam azt,
a kit az Úr nem szidalmaz? 9 Mert sziklák tetejéről
nézem őt, és halmokról tekintem őt; ímé oly nép, a
mely maga fog lakni, és nem számláltatik a nemzetek
közé. 10 Ki számlálhatja meg a Jákób porát, és Izráel
negyedrészének számát? Haljon meg az én lelkem az
igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az
övé! 11 És monda Bálák Bálámnak: Mit cselekeszel
én velem? Hogy megátkozzad ellenségeimet, azért
hoztalak téged, és ímé igen megáldád őket. 12 Ez pedig
felele és monda: Avagy nem arra kell-é vigyáznom,
hogy azt szóljam, a mit az Úr adott az én számba? 13
Monda azután néki Bálák: Kérlek, jöjj velem más helyre,
honnét meglássad őt, de csak valamely részét látod
annak, és őt mindenestől nem látod, és átkozd meg
őt onnét nékem. 14 És vivé őt az őrállók helyére, a
Piszga tetejére, és építe hét oltárt, és áldozék egy-egy
tulkot és egy-egy kost mindenik oltáron. 15 És monda
Báláknak: Állj meg itt a te égőáldozatod mellett, én
pedig elébe megyek amoda. 16 Elébe méne azért az Úr
Bálámnak, és ígét ada az ő szájába, és monda: Térj
vissza Bálákhoz, és így szólj. 17 Méne azért ő hozzá,
és ímé ő áll vala az ő égőáldozata mellett, és Moáb
fejedelmei is ő vele. És monda néki Bálák: Mit szóla az
Úr? 18 Akkor elkezdé az ő példázó beszédét, és monda:
Kelj fel Bálák, és halljad; figyelj reám Czippórnak fia! 19
Nem ember az Isten, hogy hazudjék és nem embernek
fia, hogy megváltozzék. Mond-é ő valamit, hogy meg
ne tenné? Igér-é valamit, hogy azt ne teljesítené? 20
Ímé parancsolatot vettem, hogy áldjak; ha ő áld, én azt

meg nem fordíthatom. 21 Nem vett észre Jákóbban
hamisságot, és nem látott gonoszságot Izráelben. Az
Úr, az ő Istene van ő vele; és királynak szóló rivalgás
hangzik ő benne. 22 Isten hozta ki őket Égyiptomból, az
ő ereje mint a vad bivalyé. 23 Mert nem fog varázslás
Jákóbon, sem jövendőmondás Izráelen. Idején adatik
tudtára Jákóbnak és Izráelnek: mit mívelt Isten! 24
Ímé e nép felkél mint nőstény oroszlán, és feltámad
mint hím oroszlán; nem nyugszik, míg prédát nem
eszik, és elejtettek vérét nem iszsza. 25 Akkor monda
Bálák Bálámnak: Se ne átkozzad, se ne áldjad őt. 26
Felele pedig Bálám, és monda Báláknak: Avagy nem
szólottam volt-é néked, mondván: Valamit mond nékem
az Úr, azt mívelem? 27 És monda Bálák Bálámnak: Jöjj,
kérlek, elviszlek téged más helyre: talán tetszeni fog az
Istennek, hogy megátkozzad onnét e népet én érettem.
28 Elvivé azért Bálák Bálámot a Peór tetejére, a mely a
puszta felé néz. 29 És monda Bálám Báláknak: Építtess
itt nékem hét oltárt, és készíts el ide nékem hét tulkot
és hét kost. 30 Úgy cselekedék azért Bálák, a mint
mondotta volt Bálám, és áldozék minden oltáron egy-
egy tulkot és egy-egy kost.

24 Mikor pedig látta Bálám, hogy tetszik az Úrnak,
hogy megáldja Izráelt, nem indula, mint az előtt,
varázslatok után, hanem fordítá az ő orczáját a puszta
felé. 2 És mikor felemelte Bálám az ő szemeit, látá
Izráelt, a mint letelepedett az ő nemzetségei szerint; és
Istennek lelke vala ő rajta. 3 Akkor elkezdé az ő példázó
beszédét és monda: Bálámnak, Beór fiának szózata, a
megnyílt szemű embernek szózata. 4 Annak szózata, a
ki hallja Istennek beszédét, a ki látja a Mindenhatónak
látását, leborulva, de nyitott szemekkel: 5 Mily szépek
a te sátoraid óh Jákób! a te hajlékaid óh Izráel! 6
Mint kiterjesztett völgyek, mint kertek a folyóvíz mellett,
mint az Úr plántálta áloék, mint czédrusfák a vizek
mellett! 7 Víz ömledez az ő vedreiből, vetését bő víz
öntözi; királya nagyobb Agágnál, és felmagasztaltatik
az ő országa. 8 Isten hozta ki Égyiptomból, az ő ereje
mint a vad bivalyé: megemészti a pogányokat, az ő
ellenségeit; csontjaikat megtöri, és nyilaival által veri. 9
Lehever, nyugszik mint hím oroszlán, és mint nőstény
oroszlán; ki serkenti fel őt? A ki áld téged, áldott lészen,
és ki átkoz téged, átkozott lészen. 10 És felgerjede
Báláknak haragja Bálám ellen, és egybeüté kezeit, és
monda Bálák Bálámnak: Azért hívtalak téged, hogy
átkozd meg ellenségeimet; és ímé igen megáldottad
immár három ízben. 11 Most azért fuss a te helyedre.
Mondottam vala, hogy igen megtisztellek téged; de ímé
megfosztott téged az Úr a tisztességtől. 12 És monda
Bálám Báláknak: A te követeidnek is, a kiket küldöttél
volt hozzám, nem így szólottam-é, mondván: 13 Ha
Bálák az ő házát ezüsttel és aranynyal tele adná is
nékem, az Úrnak beszédét által nem hághatom, hogy
magamtól jót, vagy rosszat cselekedjem. A mit az Úr
szól, azt szólom. 14 Most pedig én elmegyek ímé az
én népemhez; jőjj, hadd jelentsem ki néked, mit fog
cselekedni e nép a te népeddel, a következő időben.
15 És elkezdé az ő példázó beszédét, és monda:
Bálámnak, Beór fiának szózata, a megnyilt szemű
ember szózata, 16 Annak szózata, a ki hallja Istennek
beszédét, és a ki tudja a Magasságosnak tudományát,
és a ki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de
nyitott szemekkel. 17 Látom őt, de nem most; nézem őt,
de nem közel. Csillag származik Jákóbból, és királyi
pálcza támad Izráelből; és általveri Moábnak oldalait,
és összetöri Sethnek minden fiait. 18 És Edom más
birtoka lesz, Szeir az ő ellensége is másnak birtoka
lesz; de hatalmasan cselekszik Izráel. 19 És uralkodik a
Jákóbtól való, és elveszti a városból a megmaradtat.
20 És mikor látja vala Amáleket, elkezdé az ő példázó
beszédét, és monda: Amálek első a nemzetek között,
de végezetre mindenestől elvész. 21 És mikor látja vala
a Keneust, elkezdé példázó beszédét, és monda: Erős
a te lakhelyed, és sziklára raktad fészkedet; 22 Mégis el
fog pusztulni Kain; a míg Assur téged fogva viszen. 23
Újra kezdé az ő példázó beszédét, és monda: Óh, ki
fog élni még, a mikor véghez viszi ezt az Isten? 24 És
Kittim partjairól hajók jőnek, és nyomorgatják Assúrt,
nyomorgatják Ébert is, és ez is mindenestől elvész. 25
Felkele azért Bálám, és elméne, hogy visszatérjen az ő
helyére. És Bálák is elméne az ő útján.

25 Mikor pedig Sittimben lakozik vala Izráel, kezde
a nép paráználkodni Moáb leányaival. 2 Mert
hívogaták a népet az ő isteneik áldozataira; és evék
a nép, és imádá azoknak isteneit. 3 És odaszegődék
Izráel Bál-Peórhoz; az Úr haragja pedig felgerjede
Izráel ellen. 4 És monda az Úr Mózesnek: Vedd elő e
népnek minden főemberét, és akasztasd fel őket az
Úrnak fényes nappal; hogy elforduljon az Úr haragjának
gerjedezése Izráeltől. 5 Monda azért Mózes Izráel
bíráinak: Kiki ölje meg az ő embereit, a kik odaszegődtek
Bál-Peórhoz. 6 És ímé eljöve valaki Izráel fiai közül, és
hoza az ő atyjafiai felé egy midiánbeli asszonyt, Mózes
szeme láttára, és Izráel fiai egész gyülekezetének
láttára; ők pedig sírnak vala a gyülekezet sátorának
nyilásánál. 7 És mikor látta vala Fineás, Eleázár fia,
Áron papnak unokája, felkele a gyülekezet közül, és
dárdáját vevé kezébe. 8 És beméne az izráelita férfi
után a sátorba, és általdöfé mindkettőjöket, mind az
izráelita férfit, mind az asszonyt hason. És megszünék
a csapás Izráel fiai között. 9 De meghaltak vala a
csapás miatt huszonnégy ezeren. 10 Akkor szóla az
Úr Mózesnek, mondván: 11 Fineás, Eleázár fia, Áron
pap unokája, elfordította az én haragomat Izráel fiaitól,

mivelhogy az én bosszúmat megállotta ő közöttök;
ezért nem pusztítom ki bosszúmban Izráel fiait. 12
Mondd azért: Ímé én az én szövetségemet, a békesség
szövetségét adom ő néki. 13 És lészen ő nála és az ő
magvánál ő utána az örökkévaló papságnak szövetsége;
mivelhogy bosszút állott az ő Istenéért, és engesztelést
végze Izráel fiaiért. 14 A megöletett izráelita férfinak
neve pedig, a ki a midiánbeli asszonynyal együtt öletett
meg, Zimri, a Szálu fia vala, a Simeon-nemzetség
háznépének fejedelme. 15 A megöletett midiánbeli
asszony neve pedig Kozbi, Czúr leánya, a ki a Midiániták
között az ő atyja háza nemzetségeinek fejedelme vala.
16 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 17 Támadjátok
meg a Midiánitákat, és verjétek meg őket, 18 Mert ők
megtámadtak titeket az ő cselszövéseikkel, a melyeket
Peórért és az ő hugokért Kozbiért, a midián fejedelem
leányáért szőttek ellenetek, a ki megöletett a Peór miatt
való csapásnak napján.

26 És lőn a csapás után, szóla az Úr Mózesnek
és Eleázárnak, az Áron pap fiának, mondván: 2
Vegyétek számba Izráel fiainak egész gyülekezetét,
húsz esztendőstől fogva és feljebb, az ő atyáiknak
háznépe szerint; mindenkit, a ki hadba mehet Izráelben.
3 Szóla azért velök Mózes és Eleázár, a pap, a Moáb
mezőségében a Jordán mellett, Jérikhó ellenében,
mondván: 4 Vegyétek számba a népet, húsz esztendőstől
fogva és feljebb, a miképen parancsolta vala az Úr
Mózesnek és Izráel fiainak, a kik kijöttek volt Égyiptom
földéből. 5 Rúben elsőszülötte Izráelnek. Rúben fiai ezek:
Hánoktól a Hánokiták, Pallutól a Palluiták nemzetsége.
6 Heczrontól a Heczroniták nemzetsége, Kármitól a
Kármiták nemzetsége. 7 Ezek a Rúbeniták nemzetségei.
És lőn az ő számok negyvenhárom ezer, hétszáz
és harmincz. 8 És a Pallu fiai valának: Eliáb. 9
Eliáb fiai pedig, Nemuél, Dáthán és Abirám. Ez a
Dáthán és Abirám a gyülekezet előljárói valának, a
kik feltámadtak vala Mózes ellen és Áron ellen. 10 És
megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé őket és Kórét,
meghalván az a gyülekezet, mivelhogy megemészte a
tűz kétszáz és ötven férfiút, a kik intőpéldául lőnek. 11
Kóré fiai pedig nem halának meg. 12 Simeon fiai az ő
nemzetségeik szerint ezek: Nemuéltől a Nemuéliták
nemzetsége, Jámintól a Jáminiták nemzetsége, Jákintól
a Jákiniták nemzetsége. 13 Zerákhtól a Zerákhiták
nemzetsége. Saultól a Sauliták nemzetsége. 14 Ezek a
Simeoniták nemzetségei: huszonkét ezer és kétszáz.
15 Gád fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Sefontól a
Sefoniták nemzetsége, Haggitól a Haggiták nemzetsége,
Súnitól a Súniták nemzetsége. 16 Oznitól az Ozniták
nemzetsége, Éritől azÉriták nemzetsége. 17 Arodtól az
Aroditák nemzetsége, Arélitől az Aréliták nemzetsége.
18 Ezek Gád fiainak nemzetségei; az ő számok szerint
negyven ezer és ötszáz. 19 Júda fiai: Ér és Onán.
És meghala Ér és Onán a Kanaán földén. 20 Júda
fiai pedig az ő nemzetségeik szerint ezek valának:
Séláhtól a Séláhiták nemzetsége, Pérecztől a Pérecziták
nemzetsége, Zerákhtól a Zerákhiták nemzetsége. 21
Pérecz fiai valának pedig: Heczrontól a Heczroniták
nemzetsége; Hámultól a Hámuliták nemzetsége. 22 Ezek
Júda nemzetségei az ő számok szerint: hetvenhat ezer
ötszáz. 23 Izsakhár fiai az ő nemzetségeik szerint ezek:
Thólától a Thóláiták nemzetsége; Puvától a Puviták
nemzetsége; 24 Jásubtól a Jásubiták nemzetsége;
Simrontól a Simroniták nemzetsége. 25 Ezek Izsakhár
nemzetségei az ő számok szerint: hatvannégy ezer
háromszáz. 26 Zebulon fiai az ő nemzetségeik
szerint ezek: Szeredtől a Szerediták nemzetsége,
Élontól az Éloniták nemzetsége, Jahleéltől a Jahleéliták
nemzetsége. 27 Ezek a Zebuloniták nemzetségei az ő
számok szerint: hatvan ezer ötszáz. 28 József fiai az
ő nemzetségeik szerint ezek: Manasse és Efraim. 29
Manasse fiai: Mákirtól a Mákiriták nemzetsége. Mákir
nemzé Gileádot; Gileádtól a Gileáditák nemzetsége.
30 Ezek Gileád fiai: Jezertől a Jezeriták nemzetsége,
Hélektől a Hélekiták nemzetsége. 31 És Aszriéltől
az Aszriéliták nemzetsége; Sekemtől a Sekemiták
nemzetsége. 32 És Semidától a Semidáták nemzetsége
és Héfertől a Héferiták nemzetsége. 33 Czélofhádnak
pedig, a Héfer fiának nem voltak fiai, hanem leányai; és
a Czélofhád leányainak nevei ezek: Makhla, Nóa, Hogla,
Milkha és Thircza. 34 Ezek Manasse nemzetségei, és az
ő számok ötvenkét ezer és hétszáz. 35 Ezek Efraim fiai
az ő nemzetségeik szerint: Suthelákhtól a Suthelákhiták
nemzetsége, Békertől a Békeriták nemzetsége, Tahántól
a Tahániták nemzetsége. 36 Ezek pedig a Suthelákh fiai:
Érántól az Éraniták nemzetsége. 37 Ezek Efraim fiainak
nemzetségei az ő számok szerint: harminczkét ezer és
ötszáz. Ezek József fiai az ő nemzetségeik szerint. 38
Benjámin fiai az ő nemzetségeik szerint ezek: Belától a
Belaiták nemzetsége; Asbéltől az Asbéliták nemzetsége;
Ahirámtól az Ahirámiták nemzetsége. 39 Sefufámtól
a Sefufámiták nemzetsége; Hufámtól a Hufámiták
nemzetsége. 40 Bela fiai pedig valának: Ard és Naamán:
Ardtól az Arditák nemzetsége; Naamántól a Naamániták
nemzetsége. 41 Ezek Benjámin fiai az ő nemzetségeik
szerint, és számok: negyvenöt ezer és hatszáz. 42
Ezek Dán fiai az ő nemzetségeik szerint: Suhámtól
a Suhámiták nemzetsége. Ezek Dán nemzetségei,
az ő nemzetségeik szerint. 43 A Suhamiták minden
nemzetsége az ő számok szerint: hatvannégy ezer és
négyszáz. 44 Áser fiai az ő nemzetségeik szerint ezek:
Jimnától a Jimnaiták nemzetsége; Jisvitől a Jisviták
nemzetsége; Bériától a Bérihiták nemzetsége. 45 A Béria
fiaitól: Khébertől a Khéberiták nemzetsége, Malkiéltől
a Malkiéliták nemzetsége. 46 Áser leányának pedig
neve vala Sérah. 47 Ezek Áser fiainak nemzetségei

az ő számok szerint: ötvenhárom ezer és négyszáz.
48 Nafthali fiai az ő nemzetségeik szerint ezek:
Jakhczeéltől a Jakhczeéliták nemzetsége, Gúnitól
a Gúniták nemzetsége. 49 Jéczertől a Jéczeriták
nemzetsége; Sillémtől a Sillémiták nemzetsége. 50
Ezek Nafthali nemzetségei az ő nemzetségeik szerint:
az ő számok pedig negyvenöt ezer és négyszáz. 51
Ezek Izráel fiainak megszámláltjai: hatszáz egyezer
hétszáz harmincz. 52 Szóla pedig az Úr Mózesnek,
mondván: 53 Ezeknek osztassék el az a föld örökségül,
az ő neveiknek száma szerint. 54 A nagyobb számúnak
adj nagyobb örökséget, a kisebb számúnak pedig tedd
kisebbé az ő örökségét; mindeniknek az ő száma szerint
adattassék az ő öröksége. 55 De sorssal osztassék el a
föld; az ő atyjok törzseinek nevei szerint örököljenek. 56
A sors szerint osztassék el az örökség, mind a sok és
mind a kevés között. 57 Ezek pedig Lévi megszámláltjai
az ő nemzetségeik szerint: Gérsontól a Gérsoniták
nemzetsége; Kéháttól a Kéhátiták nemzetsége; Mérárítól
a Mérárítak nemzetsége. 58 Ezek Lévi nemzetségei:
a Libniták nemzetsége, a Hébroniták nemzetsége,
a Makhliták nemzetsége, a Músiták nemzetsége, a
Kórahiták nemzetsége. Kéhát pedig nemzé Amrámot.
59 Amrám feleségének neve pedig Jókebed, a Lévi
leánya, a ki Égyiptomban született Lévinek; és ő
szülte Amrámnak Áront, Mózest, és Miriámot, az ő
leánytestvéröket. 60 És születének Áronnak: Nádáb
és Abihu, Eleázár és Ithamár. 61 És meghalának
Nádáb és Abihu, mikor idegen tűzzel áldozának az
Úr előtt. 62 És vala azoknak száma: huszonhárom
ezer, mind férfiak, egy hónapostól fogva és feljebb;
mert nem voltak beszámlálva az Izráel fiai közé, mivel
nem adatott nékik örökség Izráel fiai között. 63 Ezek
Mózesnek és Eleázárnak, a papnak megszámláltjai, a kik
megszámlálák Izráel fiait a Moáb mezőségében, Jérikhó
átellenében a Jordán mellett. 64 Ezek között pedig nem
volt senki a Mózestől és Áron paptól megszámláltattak
közűl, mikor megszámlálták vala Izráel fiait a Sinai
pusztájában. 65 Mert az Úr mondotta vala nékik:
Bizonynyal meghalnak a pusztában; és senki nem
maradt meg azok közül, hanem csak Káleb, a Jefunné
fia, és Józsué, a Nún fia.

27 Előállának pedig a Czélofhád leányai, a ki Héfer
fia vala, a ki Gileád fia, a ki Mákir fia, a ki Manasse
fia vala, József fiának, Manassénak nemzetségei közül.
Ezek pedig az ő leányainak neveik: Makhla, Nóa, Hogla,
Milkha és Thircza. 2 És megállának Mózes előtt, és
Eleázár pap előtt, és a fejedelmek előtt, és az egész
gyülekezet előtt a gyülekezet sátorának nyilásánál,
mondván: 3 A mi atyánk meghalt a pusztában, de ő nem
volt azoknak seregében, a kik összeseregeltek volt az Úr
ellen a Kóré seregében; hanem az ő bűnéért holt meg, és
fiai nem voltak néki. 4 Miért töröltetnék el a mi atyánknak
neve az ő nemzetsége közül, azért, hogy nincsen őnéki
fia? Adj örökséget nékünk a mi atyánknak atyjafiai
között. 5 Mózes pedig vivé ezeknek ügyét az Úr elé. 6
És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 7 Igazat szólnak
a Czélofhád leányai: Adj nékik örökségi birtokot az ő
atyjoknak atyjafiai között, és szállítsd rájok az ő atyjoknak
örökségét. 8 Izráel fiainak pedig szólj, mondván: Mikor
valaki meghal, és fia nem leend annak, akkor adjátok
annak örökségét az ő leányának. 9 Ha pedig nem
leend néki leánya, akkor adjátok az ő örökségét az ő
testvéreinek. 10 Ha pedig nem leendenek néki testvérei,
akkor adjátok az ő örökségét az ő atyja testvéreinek.
11 Ha pedig nem leendenek az ő atyjának testvérei,
akkor adjátok az ő örökségét annak, a ki legközelebbi
atyjafia az ő nemzetségéből, és bírja azt. Legyen
pedig az Izráel fiainak végezett törvényök, a miképen
megparancsolta az Úr Mózesnek. 12 Monda azután
az Úr Mózesnek: Menj fel az Abarim hegyére, és lásd
meg a földet, a melyet Izráel fiainak adtam. 13 Miután
pedig megláttad azt, takaríttatol te is a te népedhez,
a miképen oda takaríttatott Áron, a te testvéred; 14
Mivelhogy nem engedétek az én beszédemnek a Czin
pusztájában, a gyülekezet versengésének idején, hogy
megdicsőítettetek volna engemet ama vizeknél az ő
szemeik előtt. Ezek a versengésnek vizei Kádesnél
a Czin pusztájában. 15 Szóla azért Mózes az Úrnak,
mondván: 16 Az Úr, a minden test lelkének Istene,
rendeljen férfiút a gyülekezet fölé. 17 A ki kimenjen ő
előttök, és a ki bemenjen ő előttök; a ki kivigye őket, és
a ki bevigye őket, hogy ne legyen az Úr gyülekezete
olyan mint a juhok, a melyeknek nincsen pásztoruk. 18
Az Úr pedig monda Mózesnek: Vedd melléd Józsuét
a Nún fiát, a férfiút, a kiben lélek van, és tedd ő reá
a te kezedet. 19 És állasd őt Eleázár pap elé, és az
egész gyülekezet elé, és adj néki parancsolatokat az ő
szemeik előtt. 20 És a te dicsőségedet közöld ő vele,
hogy hallgassa őt Izráel fiainak egész gyülekezete. 21
Azután pedig álljon Eleázár pap elé, és kérdje meg őt
az Urimnak ítélete felől az Úr előtt. Az ő szava szerint
menjenek ki, és az ő szava szerint menjenek be, ő és
Izráel minden fia ő vele, és az egész gyülekezet. 22
Úgy cselekedék azért Mózes, a miképen parancsolta
vala az Úr néki; mert vevé Józsuét, és állatá őt Eleázár
pap elé, és az egész gyülekezet elé. 23 És tevé az ő
kezét ő reá, és ada néki parancsolatokat, a miképen
szólott vala az Úr Mózes által.

28 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Parancsold
meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik:
Ügyeljetek, hogy az én áldozatomat, kenyeremet kedves
illatú tűzáldozatul a maga idejében áldozzátok nékem.
3 És mondd meg nékik: Ez a tűzáldozat, a melyet
áldozzatok az Úrnak: egy esztendős, ép bárányokat,
naponként kettőt, szüntelen való egészen égőáldozatul.

4 Egyik bárányt reggel készítsd el, a másik bárányt
pedig estennen készítsd el. 5 És egy efa lánglisztnek
tizedrészét ételáldozatul, megelegyítve egy hin sajtolt
olajnak negyedrészével. 6 Ez a szüntelen való egészen
égőáldozat, a mely Sinai hegyen szereztetett kedves
illatú tűzáldozatul az Úrnak. 7 Annak italáldozatja
pedig egy hinnek negyedrésze egy-egy bárányhoz.
A szenthelyen adj italáldozatot, jó borból az Úrnak.
8 A másik bárányt készítsd el estennen, a reggeli
ételáldozat és annak italáldozatja szerint készítsd el
azt, jóillatú tűzáldozatul az Úrnak. 9 Szombatnapon
pedig áldozz két ép bárányt, esztendősöket, és két
tized efa lisztlángot olajjal elegyített ételáldozatul,
annak italáldozatjával egybe. 10 Ez a szombati
egészen égőáldozat szombatonként, a szüntelen való
egészen égőáldozaton és annak italáldozatján kivül.
11 A ti hónapjaitok kezdetén is áldozzatok az Úrnak
egészen égőáldozatul két fiatal tulkot, egy kost, és hét
egyesztendős, ép bárányt. 12 És egy-egy tulok mellé
olajjal elegyített három tized efa lánglisztet ételáldozatul,
egy-egy kos mellé pedig olajjal elegyített két tized
efa lánglisztet ételáldozatul. 13 És egy-egy bárány
mellé egy-egy tized efa lisztlángot olajjal elegyítve
ételáldozatul; égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat
ez az Úrnak. 14 Az azokhoz való italáldozat pedig
legyen fél hin bor egy tulok mellé, egy harmad hin egy
kos mellé, és egy negyed hin egy bárány mellé. Ez a
hónapos egészen égőáldozat minden hónap kezdetén,
az esztendőnek hónapjai szerint. 15 És egy kecskebakot
is készítsetek el bűnért való áldozatul az Úrnak, a
szüntelen való egészen égőáldozaton kívül, annak
italáldozatával egyben. 16 Az első hónapban pedig,
a hónapnak tizennegyedik napján az Úrnak páskhája
van. 17 És e hónapnak tizenötödik napján is ünnep
van; hét napon át kovásztalan kenyeret egyetek. 18
Első napon legyen szent gyülekezés; semmi robota
munkát ne végezzetek, 19 Hanem tűzáldozatul egészen
égőáldozatot vigyetek az Úrnak: két fiatal tulkot, egy
kost, egy esztendős bárányt hetet, a melyek épek
legyenek. 20 És azoknak ételáldozata olajjal elegyített
lisztláng legyen; három tizedrész efát tegyetek egy tulok
mellé, és két tizedrészt egy kos mellé. 21 Egy-egy bárány
mellé egy-egy tizedrészt tegyetek, a hét bárány szerint.
22 És bűnért való áldozatul egy bakot, hogy engesztelés
legyen értetek. 23 A reggeli egészen égőáldozaton
kívül, (a mely szüntelen való égőáldozat) készítsétek
el ezeket. 24 Ezek szerint készítsetek naponként hét
napon át kenyeret, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak; a
szüntelen való egészen égőáldozaton kívül készíttessék
az, annak italáldozatjával egyben. 25 A hetedik napon
is legyen néktek szent gyülekezésetek; semmi robota
munkát ne végezzetek. 26 A zsengék napján is, a mikor
új ételáldozatot visztek az Úrnak a ti hetes ünnepeteken:
szent gyülekezésetek legyen néktek; semmi robota
munkát ne végezzetek. 27 Hanem vigyetek kedves illatul
egészen égőáldozatot az Úrnak: két fiatal tulkot, egy
kost, és esztendős bárányt hetet. 28 És azokhoz való
ételáldozatul olajjal elegyített háromtized efa lisztlángot
egy tulok mellé, két tizedet egy kos mellé. 29 Egy-egy
bárány mellé egy-egy tizedrészt, a hét bárány szerint.
30 Egy kecskebakot is, hogy engesztelés legyen értetek.
31 A szüntelen való egészen égőáldozaton és annak
ételáldozatján kivül készítsétek ezeket: épek legyenek,
azoknak italáldozatjokkal egyben.

29 A hetedik hónapban pedig a hónapnak első
napján szent gyülekezésetek legyen néktek.
Semmi robota munkát ne végezzetek; kürt zengésének
napja legyen az néktek. 2 És készítsetek el kedves
illatul egészen égőáldozatot az Úrnak, egy fiatal
tulkot, egy kost, esztendős ép bárányt hetet. 3 És
azokhoz ételáldozatul olajjal elegyített három tized efa
lisztlángot a tulok mellé, két tizedrészt a kos mellé;
4 És egy-egy tizedrészt egy-egy bárány mellé, a hét
bárány szerint; 5 És egy kecskebakot bűnért való
áldozatul, hogy engesztelés legyen értetek, 6 az újhold
egészen égőáldozatján és annak ételáldozatján kivül,
és a szüntelen való egészen égőáldozaton és annak
ételáldozatján, és azoknak italáldozatjokon kivül, az ő
rendjök szerint, kedves illatú tűzáldozatul az Úrnak. 7 E
hetedik hónapnak tizedik napján is szent gyülekezésetek
legyen néktek; és sanyargassátok meg magatokat,
semmi munkát ne végezzetek; 8 És vigyetek az Úrnak
kedves illatú egészen égőáldozatul: egy fiatal tulkot,
egy kost, esztendős bárányt hetet, épek legyenek;
9 És azoknak ételáldozatául olajjal elegyített három
tized efa lisztlángot a tulok mellé; két tizedrészt az
egy kos mellé; 10 Egy-egy tizedrészt egy-egy bárány
mellé, a hét bárány szerint. 11 Egy kecskebakot bűnért
való áldozatul, az engesztelésre való bűnáldozaton
kivül, és a szüntelen való egészen égőáldozaton,
annak ételáldozatán és azoknak italáldozatjokon kivül.
12 A hetedik hónapnak tizenötödik napján is szent
gyülekezésetek legyen néktek; semmi robota munkát
ne végezzetek, és az Úrnak ünnepét hét napon
ünnepeljétek. 13 És vigyetek az Úrnak egészen
égőáldozatot, kedves illatú tűzáldozatul: tizenhárom
fiatal tulkot, két kost, esztendős bárányt tizennégyet,
épek legyenek. 14 És azoknak ételáldozatául olajjal
elegyített lisztlángból három tizedrész efát egy-egy tulok
mellé, a tizenhárom tulok szerint, két tizedrészt egy-egy
kos mellé, a két kos szerint. 15 És egy-egy tizedrészt
minden bárány mellé, a tizennégy bárány szerint. 16
És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen
való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és
italáldozatján kívül. 17 Másodnapon pedig tizenkét fiatal
tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket. 18

És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok
mellé, a kosok mellé, a bárányok mellé, az ő számok
szerint, a szokás szerint. 19 És egy kecskebakot bűnért
való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton,
annak ételáldozatján és azoknak italáldozatjokon kivül.
20 Harmadnap pedig tizenegy fiatal tulkot, két kost,
tizennégy ép bárányt, esztendősöket. 21 És azoknak
ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a tulkok mellé, a
kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok szerint,
a szokás szerint; 22 És egy kecskebakot bűnért való
áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton
és annak ételáldozatján és italáldozatján kivül. 23
Negyednapon pedig tíz fiatal tulkot, két kost, tizennégy
ép bárányt, esztendősöket. 24 Azoknak ételáldozatjokat
és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a
bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint;
25 És egy kecskebakot bűnért való áldozatul, a szüntelen
való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján és
italáldozatján kívül. 26 És ötödnapon kilencz fiatal
tulkot, két kost, tizennégy ép bárányt, esztendősöket:
27 És azoknak ételáldozatjokat és italáldozatjokat, a
tulkok mellé, a kosok mellé és a bárányok mellé,
azoknak számok szerint, a szokás szerint. 28 És egy
bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való egészen
égőáldozaton, annak ételáldozatján és italáldozatján
kívül. 29 És hatodnapon nyolcz tulkot, két kost,
tizennégy ép bárányt, esztendősöket. 30 És azoknak
ételáldozatjokat és italáldozatjokat a tulkok mellé,
a kosok mellé és a bárányok mellé, az ő számok
szerint, a szokás szerint; 31 És egy bakot bűnért
való áldozatul, a szüntelen való egészen égőáldozaton
kívül, annak ételáldozatján és italáldozatján kívül. 32
És hetedik napon hét tulkot, két kost, tizennégy ép
bárányt, esztendősöket; 33 És azoknak ételáldozatjokat
és italáldozatjokat a tulkok mellé, a kosok mellé és a
bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint;
34 És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen való
egészen égőáldozaton kívül, annak ételáldozatján és
italáldozatján kívül. 35 Nyolczadnapon bezáró ünnepetek
legyen néktek, semmi robota munkát ne végezzetek;
36 Hanem vigyetek az Úrnak egészen égőáldozatot,
kedves illatú tűzáldozatul: egy tulkot, egy kost, hét ép
bárányt, esztendősöket; 37 Azoknak ételáldozatjokat
és italáldozatjokat, a tulok mellé, a kos mellé, és a
bárányok mellé, az ő számok szerint, a szokás szerint;
38 És egy bakot bűnért való áldozatul, a szüntelen
való egészen égőáldozaton, annak ételáldozatján
és italáldozatján kívül. 39 Ezeket áldozzátok az
Úrnak a ti ünnepeiteken, azokon kívül, a miket
fogadásból, és szabad akaratból áldoztok, a ti egészen
égőáldozataitokul, ételáldozataitokul, italáldozataitokul,
és hálaáldozataitokul. 40 És megmondá Mózes Izráel
fiainak mind azokat, a melyeket az Úr parancsolt vala
Mózesnek.

30 És szóla Mózes az Izráel fiai közt lévő törzsek
fejeinek, mondván: Ez az a beszéd, a melyet
parancsolt az Úr: 2 Ha valamely férfi fogadást fogad
az Úrnak, vagy esküt tesz, hogy lekötelezze magát
valami kötésre: meg ne szegje az ő szavát; a mint az ő
szájából kijött, egészen úgy cselekedjék. 3 Ha pedig
asszony fogad fogadást az Úrnak, és kötésre kötelezi le
magát az ő atyjának házában az ő fiatalságában; 4 És
hallja az ő atyja az ő fogadását, vagy kötelezését, a
melylyel lekötelezte magát, és nem szól arra az ő atyja:
akkor megáll minden ő fogadása, és minden kötelezés
is, a melylyel lekötelezte magát, megálljon. 5 Ha pedig
megtiltja azt az ő atyja azon a napon, a melyen hallotta:
nem áll meg semmi fogadása és kötelezése, a melylyel
lekötelezte magát, és az Úr is megbocsát néki, mert az
ő atyja tiltotta meg azt. 6 Ha pedig férjhez megy, és így
terhelik őt az ő fogadásai vagy ajkán kiszalasztott szava,
a melylyel lekötelezte magát; 7 És hallja az ő férje, és
nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta azt:
akkor megállanak az ő fogadásai, és az ő kötelezései
is, a melyekkel lekötelezte magát, megálljanak. 8 Ha
pedig azon a napon, a melyen hallja a férje, megtiltja
azt: akkor erőtlenné teszi annak fogadását, a melyet
magára vett, és az ő ajakinak kiszalasztott szavát, a
melylyel lekötelezte magát; és az Úr is megbocsát
néki. 9 Az özvegy asszonynak pedig és az elváltnak
minden fogadása, a melylyel lekötelezi magát, megáll.
10 Ha pedig az ő férjének házában tesz fogadást, vagy
esküvéssel kötelezi magát valami kötésre: 11 Ha hallotta
az ő férje és nem szólt arra, nem tiltotta meg azt: akkor
annak minden fogadása megáll, és minden kötelezése,
a melylyel lekötelezte magát, megálljon. 12 De ha a
férje teljesen erőtlenné teszi azokat azon a napon, a
melyen hallotta: nem áll meg semmi, a mi az ő ajakin
kijött, sem fogadása, sem az ő maga lekötelezése;
az ő férje erőtlenné tette azokat, és az Úr megbocsát
néki. 13 Minden fogadását, és minden esküvéssel való
kötelezését a maga megsanyargattatására, a férje teszi
erőssé, és a férje teszi azt erőtlenné. 14 Hogyha nem
szólván nem szól néki a férje egy naptól fogva más
napig, akkor megerősíti minden fogadását, vagy minden
kötelezését, a melyeket magára vett; megerősíti azokat,
mert nem szól néki azon a napon, a melyen hallotta
azt. 15 Ha pedig azután teszi erőtelenekké azokat,
minekutána hallotta vala: ő hordozza az ő bűnének
terhét. 16 Ezek azok a rendelések, a melyeket parancsolt
az Úr Mózesnek, a férj és az ő felesége között, az atya
és leánya között, mikor még fiatalságában az ő atyjának
házában van.

31 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: **2** Állj
bosszút Izráel fiaiért a Midiánitákon, azután a
te népeidhez takaríttatol. **3** Szóla azért Mózes a
népnek, mondván: Készítsétek fel magatok közül a
viadalra való embereket, és induljanak Midián ellen,
hogy bosszút álljanak az Úrért Midiánon. **4** Ezret-ezret
egy-egy törzsből, Izráelnek minden törzséből küldjetek a
hadba. **5** Kiválogatának azért Izráel ezereiből, ezeret
törzsenként, tizenkét ezeret, viadalra készet. **6** És
elküldé őket Mózes, törzsenként ezeret-ezeret a hadba,
és velök Fineást, Eleázár papnak fiát is a hadba;
és a szent edények és a riadó kürtök valának az ő
keze alatt. **7** És harczolának Midián ellen, a miképen
megparancsolta vala az Úr Mózesnek, és minden férfiút
megölének. **8** A Midián királyait is megölék, azoknak
levágott népeivel egybe: Evit, Rékemet, Czúrt, Húrt, és
Rebát, Midiánnak öt királyát; és Bálámot a Beór fiát is
megölék fegyverrel. **9** És fogságba vivék Izráel fiai a
Midiániták feleségeit és azoknak kisdedeit, és azoknak
minden barmát és minden nyáját, és minden vagyonát
prédára veték. **10** Minden városukat pedig az ő lakhelyeik
szerint, és minden falvaikat tűzzel megégeték. **11** És
elvivének minden ragadományt és minden prédát mind
emberekből, mind barmokból. **12** És vivék Mózeshez
és Eleázár paphoz, és Izráel fiainak gyülekezetéhez a
foglyokat, a prédát és a ragadományokat a táborba,
a mely a Moáb mezőségén vala a Jordán mellett,
Jérikhó átellenében. **13** Kimenének azért Mózes és
Eleázár pap, és a gyülekezetnek minden fejedelme ő
eléjök a táboron kívül. **14** És megharaguvék Mózes a
hadnak vezetőire, az ezredesekre és századosokra,
a kik megjöttek vala a harczról. **15** És monda nékik
Mózes: Megtartottátok-é életben mind az asszonyokat?
16 Ímé ők voltak, a kik Izráel fiait Bálám tanácsából
hűtlenségre bírták az Úr ellen a Peór dolgában; és lőn
csapás az Úr gyülekezetén. **17** Most azért öljetek meg a
kisdedek közül minden fineműt; és minden asszonyt is,
a ki férfit ismert azzal való hálás végett, megöljetek. **18**
Minden leánygyermeket pedig, a kik nem háltak férfiúval,
tartsatok életben magatoknak. **19** Ti pedig maradjatok a
táboron kivül hét napig; a ki megölt valakit, és a ki hullát
érintett, mind tisztítsátok meg magatokat harmad és
hetednapon, magatokat és foglyaitokat. **20** Minden ruhát,
minden bőrből való eszközt, minden kecskeszőrből
való készítményt és minden faedényt; tisztítsátok meg
magatokat. **21** És monda Eleázár pap a vitézeknek, a
kik elmentek vala a hadba: Ez a törvény rendelése, a
melyet parancsolt vala az Úr Mózesnek: **22** Az aranyat,
ezüstöt, rezet, vasat, az ónt és ólmot bizonyára; **23**
Minden egyebet is, a mi állja a tüzet, vigyetek át a tűzön,
és megtisztíttatik, de a tisztító vízzel is tisztíttassék
meg; mindazt pedig, a mi nem állja a tűzet, vízen
vigyétek át. **24** Ruháitokat pedig mossátok meg a
hetedik napon, és tiszták lesztek: és azután bemehettek
a táborba. **25** Újra szóla az Úr Mózesnek, mondván:
26 Vedd számba az elfoglalt prédát, mind emberben,
mind baromban, te és Eleázár, a pap, és a gyülekezet
atyáinak fejei. **27** És oszszad a prédát két részre: a
hadakozók között, a kik hadba mentek, és az egész
gyülekezet között. **28** És végy részt az Úrnak a hadakozó
férfiaktól, akik hadba mentek: ötszázból egy lelket, az
emberek közül, az ökrök közül, a szamarak közül, és
a juhok közül. **29** Azoknak fele részéből vegyétek,
és adjad Eleázárnak, a papnak, felemelt áldozatul az
Úrnak. **30** Az Izráel fiainak járó fele részből pedig
egy elfogottat végy ötvenből: emberekből, ökrökből,
szamarakból, juhokból, és minden baromból; és adjad
azokat a lévitáknak, a kik ügyelnek az Úr hajlékának
ügyére. **31** És úgy cselekedék Mózes és Eleázár, a pap,
a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. **32** És vala
az a préda, azaz annak a zsákmánynak maradéka, a
mit a hadakozó nép zsákmányolt: hatszáz hetvenöt ezer
juh. **33** És hetvenhét ezer ökör. **34** És hatvanegy ezer
szamár. **35** Emberi lélek pedig: a leányok közül, a kik
nem ismertek vala férfival való egyesülést, ilyen lélek
összesen harminczkét ezer. **36** Vala pedig az egyik fele,
azoknak része, a kik hadba mentek vala: számszerint
háromszáz harminczhét ezer és ötszáz juh. **37** Vala
pedig az Úrnak része a juhokból: hatszáz és hetvenöt.
38 Az ökör pedig: harminczhat ezer; és azokból az
Úrnak része: hetvenkettő. **39** És a szamár: harmincz
ezer és ötszáz; azokból az Úrnak része: hatvanegy.
40 Emberi lélek pedig tizenhat ezer; és azokból az
Úrnak része: harminczhét lélek. **41** És adá Mózes az
Úrnak részét felemelt áldozatul Eleázárnak, a papnak,
a miképen parancsolta vala az Úr Mózesnek. **42** Az
Izráel fiainak eső másik fele részből pedig, a melyet
elválasztott Mózes a hadakozó férfiakétól. **43** (Vala
pedig a gyülekezetre eső felerész juhokból: háromszáz
harminczhét ezer és ötszáz; **44** Ökör: harminczhat ezer;
45 Szamár: harmincz ezer és ötszáz: **46** Emberi lélek:
tizenhat ezer.) **47** Az Izráel fiainak eső fele részből pedig
egy elfogottat vett Mózes ötvenből, az emberekből és a
barmokból; és adá azokat a lévitáknak, a kik ügyelnek
az Úr hajlékának ügyére, a miképen parancsolta vala
az Úr Mózesnek. **48** És járulának Mózeshez a had
ezereinek vezetői, az ezredesek és századosok. **49**
És mondának Mózesnek: Szolgáid megszámlálták a
hadakozó férfiakat, a kik a mi kezünk alatt voltak, és
senki közülünk el nem veszett. **50** Hoztunk azért az
Úrnak való áldozatul kiki a mit talált: aranyeszközöket,
karlánczokat, karpereczeket, gyűrűket, fülönfüggőket,
nyaklánczokat, hogy engesztelést végezzünk a mi
lelkünkért az Úr előtt. **51** És elvevé Mózes és Eleázár, a
pap, az aranyat ő tőlök, és a megkészített eszközöket
is mind. **52** És mindaz az arany, a melyet felemelt

áldozatul vivének az Úrnak, tizenhat ezer hétszáz és
ötven siklus vala az ezeredesektől és századosoktól. 53
A hadakozó férfiak közül kiki magának zsákmányolt. 54
Miután elvette vala Mózes és Eleázár, a pap, az aranyat
az ezeredesektől és századosoktól, bevivék azt a
gyülekezetnek sátorába, Izráel fiaira való emlékeztetőül
az Úr elé.

32 Rúben fiainak pedig és Gád fiainak igen sok
barmok vala. Mikor látták a Józér földét és a
Gileád földét, hogy ímé az a hely marhatartani való
hely: 2 Eljövének Gád fiai és Rúben fiai, és szólának
Mózesnek és Eleázárnak, a papnak, és a gyülekezet
fejedelmeinek, mondván: 3 Atárót, Díbon, Józér, Nimra,
Hesbon, Elealé, Sebám, Nébó és Béon: 4 A föld, a
melyet megvert az Úr az Izráel fiainak gyülekezete
előtt, baromtartó föld az; a te szolgáidnak pedig sok
marhájok van. 5 És mondának: Hogyha kedvet találtunk
a te szemeid előtt, adassék ez a föld a te szolgáidnak
örökségül, ne vígy minket át a Jordánon. 6 Mózes
pedig monda a Gád fiainak és Rúben fiainak: Avagy a ti
atyátokfiai hadakozni menjenek, ti pedig itt maradjatok?
7 És miért idegenítitek el Izráel fiainak szívét, hogy
által ne menjenek a földre, a melyet adott nékik az
Úr? 8 A ti atyáitok cselekedtek így, mikor elbocsátám
őket Kádes-Bárneából, hogy nézzék meg azt a földet;
9 Mert felmentek az Eskól völgyéig, és megnézék
a földet, és elidegeníték Izráel fiainak szívét, hogy
be ne menjenek arra a földre, a melyet adott vala
nékik az Úr. 10 Azért megharaguvék az Úr azon a
napon, és megesküvék, mondván: 11 Nem látják meg
azok az emberek, a kik feljöttek Égyiptomból, húsz
esztendőstől fogva és feljebb, azt a földet, a mely felől
megesküdtem Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak,
mivelhogy nem tökéletesen jártak én utánam; 12 Kivéve
a Kenizeus Kálebet, a Jefunné fiát és Józsuét, a Nún
fiát, mivelhogy tökéletesen jártak az Úr után. 13 És
megharaguvék az Úr Izráelre, és bujdostatá őket a
pusztában negyven esztendeig; míg megemészteték
az egész nemzetség, a mely gonoszt cselekedett vala
az Úr szemei előtt. 14 És ímé feltámadtatok a ti
atyáitok helyett, bűnös emberek maradékai, hogy az
Úr haragjának tüzét még öregbítsétek Izráel ellen. 15
Hogyha elfordultok az ő utaitól, még tovább is otthagyja
őt a pusztában, és elvesztitek mind az egész népet. 16 És
járulának közelebb ő hozzá, és mondának: Barmainknak
juhaklokat építünk itt, és a mi kicsinyeinknek városokat;
17 Magunk pedig felfegyverkezve, készséggel megyünk
Izráel fiai előtt, míg beviszszük őket az ő helyökre;
gyermekeink pedig a kerített városokban maradnak
e földnek lakosai miatt. 18 Vissza nem térünk addig
a mi házainkhoz, a míg Izráel fiai közül meg nem
kapja kiki az ő örökségét. 19 Mert nem veszünk mi
részt az örökségben ő velök a Jordánon túl és tovább,
mivelhogy meg van nékünk a mi örökségünk a Jordánon
innen napkelet felől. 20 És monda nékik Mózes: Ha azt
cselekszitek, a mit szóltok; ha az Úr előtt készültök fel
a hadra; 21 És átmegy közületek minden fegyveres a
Jordánon az Úr előtt, míg kiűzi az ő ellenségeit maga
előtt; 22 És csak azután tértek vissza, ha az a föld
meghódol az Úr előtt: akkor ártatlanok lesztek az Úr előtt,
és Izráel előtt, és az a föld birtokotokká lesz néktek az
Úr előtt. 23 Hogyha nem így cselekesztek, ímé vétkeztek
az Úr ellen; és gondoljátok meg, hogy a ti bűnötöknek
büntetése utólér benneteket! 24 Építsetek magatoknak
városokat a ti kicsinyeitek számára, és a ti juhaitoknak
aklokat; de a mit fogadtatok, azt megcselekedjétek. 25
És szólának Gád fiai és Rúben fiai Mózesnek, mondván:
A te szolgáid úgy cselekesznek, a mint az én Uram
parancsolja. 26 A mi kicsinyeink, feleségeink, juhaink és
mindenféle barmaink ott lesznek Gileád városaiban;
27 A te szolgáid pedig átmennek mindnyájan hadra
felkészülve, harczolni az Úr előtt, a miképen az én
Uram szól. 28 Parancsot ada azért ő felőlök Mózes
Eleázárnak, a papnak, és Józsuénak a Nún fiának,
és az Izráel fiai törzseiből való atyák fejeinek, 29 És
monda nékik Mózes: Ha átmennek a Gád fiai és a
Rúben fiai veletek a Jordánon, mindnyájan hadakozni
készen az Úr előtt, és meghódol a föld ti előttetek:
akkor adjátok nékik a Gileád földét birtokul. 30 Ha pedig
nem mennek át fegyveresen veletek, akkor veletek
kapjanak birtokot a Kanaán földén. 31 És felelének
a Gád fiai és a Rúben fiai, mondván: A mit mondott
az Úr a te szolgáidnak, akképen cselekeszünk. 32 Mi
átmegyünk fegyveresen az Úr előtt a Kanaán földére, de
miénk legyen a mi örökségünknek birtoka a Jordánon
innen. 33 Nékik adá azért Mózes, tudniillik a Gád
fiainak, a Rúben fiainak és a József fiának, Manasse
féltörzsének, Szihonnak, az Emoreusok királyának
országát, és Ógnak, Básán királyának országát; azt
a földet az ő városaival, határaival, annak a földnek
városait köröskörül. 34 És megépíték a Gád fiai Dibont,
Ataróthot, Aroért, 35 Atróth-Sofánt, Józért, Jogbehát,
36 Beth-Nimrát, és Beth-Haránt, kerített városokat
juhaklokkal egyben. 37 A Rúben fiai pedig megépíték
Hesbont, Elealét, Kirjáthaimot, 38 Nébót, Baál-Meont,
(változtatott néven nevezve) és Sibmát. És új neveket
adának a városoknak, a melyeket építének. 39 Mákirnak,
a Manasse fiának fiai pedig Gileádba vonulának, és
bevevék azt, és kiűzék az Emoreust, a ki ott vala. 40
Adá azért Mózes Gileádot Mákirnak, a Manasse fiának,
és lakozék abban. 41 Jáir pedig, a Manasse fia elméne,
és bevevé azoknak falvait, és hívá azokat Jáir falvainak.
42 Nóbah is elméne, és bevevé Kenáthot és annak
városait, és hívá azt Nóbáhnak, a maga nevéről.

33 Ezek Izráel fiainak szállásai, a kik kijövének
Égyiptom földéből az ő seregeik szerint Mózes

és Áron vezetése alatt. 2 (Megírá pedig Mózes
az ő kijövetelöket az ő szállásaik szerint, az Úrnak
rendeletére.) Ezek az ő szállásaik, az ő kijövetelök
szerint. 3 Elindulának Rameszeszből az első hónapban,
az első hónap tizenötödik napján. A páskha után való
napon jövének ki Izráel fiai felemelt kézzel, az egész
Égyiptom láttára. 4 (Az égyiptombeliek pedig temetik
vala azokat a kiket megölt vala az Úr ő közöttök, minden
elsőszülöttjöket; az isteneiken is ítéletet tartott vala
az Úr.) 5 És elindulának Izráel fiai Rameszeszből, és
tábort ütének Szukkótban. 6 És elindulának Szukkótból,
és tábort ütének Ethámban, a mely van a pusztának
szélén. 7 És elindulának Ethámból, és fordulának
Pihahiróth felé, a mely van Baál-Czefon előtt, és tábort
ütének Migdol előtt, 8 És elindulának Pihahiróthból, és
átmenének a tenger közepén a pusztába; és menének
három napi járásnyira az Ethám pusztáján; és tábort
ütének Márában. 9 És elindulának Márából, és jutának
Élimbe; Élimben pedig vala tizenkét kútfő és hetven
pálmafa; és tábort ütének ott. 10 És elindulának
Élimből, és tábort ütének a Veres tenger mellett. 11 És
elindulának a Veres tengertől, és tábort ütének a Szin
pusztájában. 12 És elindulának a Szin pusztájából, és
tábort ütének Dofkában. 13 És elindulának Dofkából, és
tábort ütének Álúsban. 14 És elindulának Álúsból, és
tábort ütének Refidimben, de nem vala ott a népnek
inni való vize. 15 És elindulának Refidimből, és tábort
ütének a Sinai pusztájában. 16 És elindulának a Sinai
pusztájából, és tábort ütének Kibrót-Thaavában. 17
És elindulának Kibrót-Thaavából, és tábort ütének
Haserótban. 18 És elindulának Haserótból, és tábort
ütének Rithmában. 19 És elindulának Rithmából, és
tábort ütének Rimmon-Péreczben. 20 És elindulának
Rimmon-Péreczből, és tábort ütének Libnában. 21 És
elindulának Libnából, és tábort ütének Risszában. 22 És
elindulának Risszából, és tábort ütének Kehélátban.
23 És elindulának Kehélátból, és tábort ütének a Séfer
hegyénél. 24 És elindulának a Séfer hegyétől és
tábort ütének Haradában. 25 És elindulának Haradából,
és tábort ütének Makhélótban. 26 És elindulának
Makhélótból, és tábort ütének Tháhátban. 27 És
elindulának Tháhátból, és tábort ütének Thárakhban. 28
És elindulának Thárakhból, és tábort ütének Mitkában. 29
És elindulának Mitkából, és tábort ütének Hasmonában.
30 És elindulának Hasmonából, és tábort ütének
Moszérótban. 31 És elindulának Moszérótból, és tábort
ütének Bené-Jaakánban. 32 És elindulának Bené-
Jaakánból, és tábort ütének Hór-Hagidgádban. 33
És elindulának Hór-Hagidgádból, és tábort ütének
Jotbathában. 34 És elindulának Jotbathából, és tábort
ütének Abronában. 35 És elindulának Abronából, és
tábort ütének Eczjon-Geberben. 36 És elindulának
Eczjon-Geberből, és tábort ütének Czin pusztájában; ez
Kádes. 37 És elindulának Kádesből, és tábort ütének a
Hór hegyénél, az Edom földének szélén. 38 Felméne
pedig Áron, a pap, a Hór hegyére az Úr rendelése
szerint, és meghala ott a negyvenedik esztendőben,
Izráel fiainak Égyiptom földéből való kijövetelök után,
az ötödik hónapban, a hónap elsején. 39 Áron pedig
száz és huszonhárom esztendős vala, mikor meghala a
Hór hegyén. 40 Hallott pedig a Kananeus, Arad királya
(ez pedig dél felől lakozik vala a Kanaán földén) Izráel
fiainak jövetele felől. 41 És elindulának a Hór hegyétől,
és tábort ütének Czalmonában. 42 És elindulának
Czalmonából, és tábort ütének Púnonban. 43 És
elindulának Púnonból, és tábort ütének Obothban. 44 És
elindulának Obothból, és tábort ütének Ijé-Abárimban,
a Moáb határán. 45 És elindulának Ijé-Abárimból, és
tábort ütének Dibon-Gádban. 46 És elindulának Dibon-
Gádból, és tábort ütének Almon-Diblathaimban. 47 És
elindulának Almon-Diblathaimból, és tábort ütének az
Abarim hegységnél, Nébó ellenében. 48 És elindulának
az Abarim hegységétől, és tábort ütének a Moáb
mezőségén, a Jordán mellett, Jérikhó ellenében. 49
Tábort ütének pedig a Jordán mellett, Beth-Hajjesimóthtól
Abel-Hassittimig, a Moáb mezőségén. 50 És szóla az
Úr Mózesnek a Moáb mezőségén, a Jordán mellett,
Jerikhó ellenében, mondván: 51 Szólj Izráel fiainak,
és mondd meg nékik: Mikor átmentek ti a Jordánon a
Kanaán földére: 52 Űzzétek ki akkor a földnek minden
lakosát a ti színetek elől, és veszessétek el minden
írott képeiket, és minden ő öntött bálványképeiket is
elveszessétek, és minden magaslataikat rontsátok el!
53 Űzzétek ki a földnek lakóit, és lakozzatok abban;
mert néktek adtam azt a földet, hogy bírjátok azt. 54
Azt a földet pedig sorsvetés által vegyétek birtokotokba
a ti nemzetségeitek szerint. A nagyobb számúnak
nagyobbítsátok az ő örökségét, a kisebb számúnak
kisebbítsd az ő örökségét. A hová a sors esik valaki
számára, az legyen az övé. A ti atyáitoknak törzsei
szerint vegyétek át birtokotokat. 55 Ha pedig nem
űzitek ki annak a földnek lakosait a ti színetek elől,
akkor, a kiket meghagytok közülök, szálkákká lesznek
a ti szemeitekben, és tövisekké a ti oldalaitokban,
és ellenségeitek lesznek néktek a földön, a melyen
lakoztok. 56 És akkor a miképen gondoltam, hogy
cselekszem azokkal, úgy cselekszem majd veletek.

34 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 2 Parancsold
meg Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Hogyha
bementek ti a Kanaán földére; (ez a föld, a mely
örökségűl esik néktek, tudniillik a Kanaán földe az ő
határai szerint), 3 Akkor legyen a ti déli oldalatok a
Czin pusztájától fogva Edom határáig, és legyen a ti
déli határotok a Sós tenger végétől napkelet felé. 4
És kerüljön a határ dél felől az Akrabbim hágójáig, és
menjen át Czinig, és a vége legyen Kádes-Barneától

délre; és menjen tova Haczár-Adárig, és menjen
át Aczmonig. 5 Azután kerüljön a határ Aczmontól
Égyiptom patakáig, a vége pedig a tengernél legyen.
6 A napnyugoti határotok pedig legyen néktek a nagy
tenger; ez legyen néktek a napnyugoti határotok. 7 Ez
legyen pedig a ti északi határotok: a nagy tengertől
fogva vonjatok határt a Hór hegyének. 8 A Hór hegyétől
vonjatok határt a Hamáthba való bejárásig; a határnak
vége pedig Czedádnál legyen. 9 És tovamenjen a határ
Zifronig, a vége pedig Haczar-Enán legyen. Ez legyen
néktek az északi határotok. 10 A napkeleti határt pedig
vonjátok Haczar-Enántól Sefámig. 11 És hajoljon le
a határ Sefámtól Ribláig, Aintól napkeletre; és újra
hajoljon le a határ, és érje a Kinnéreth tenger partját
napkelet felé. 12 Azután hajoljon le a határ a Jordán
felé, a vége pedig a Sós tenger legyen. Ez legyen a ti
földetek az ő határai szerint köröskörül. 13 És parancsot
ada Mózes Izráel fiainak, mondván: Ez az a föld, a
melyet sors által vesztek birtokotokba, a mely felől
parancsot ada az Úr, hogy adjam azt kilencz törzsnek,
és fél törzsnek; 14 Mert megkapták a Rúbeniták fiainak
törzse az ő atyáiknak háza szerint, a Gáditák fiainak
törzse, az ő atyáiknak háza szerint, és a Manasse fél
törzse is, megkapták az ő örökségöket. 15 Két törzs és
egy fél törzs megkapta az ő örökségét a Jordánon túl,
Jérikhó ellenében napkelet felől. 16 Szóla azután az Úr
Mózesnek, mondván: 17 Ezek azoknak a férfiaknak
nevei, a kik örökségül fogják néktek elosztani azt a
földet: Eleázár, a pap, és Józsué, a Nún fia. 18 És
törzsenként egy-egy fejedelmet vegyetek mellétek a
földnek örökségül való elosztására. 19 Ezek a férfiaknak
nevei: a Júda törzséből Káleb, a Jefunné fia. 20 A
Simeon fiainak törzséből Sámuel, az Ammihúd fia. 21
A Benjámin törzséből Elidád, a Kiszlon fia. 22 A Dán
fiainak törzséből Bukki fejedelem, a Jógli fia. 23 A
József fia közül, a Manasse fiainak törzséből Hanniél
fejedelem, az Efód fia. 24 Az Efraim fiainak törzséből
Kemuél fejedelem, a Siftán fia. 25 És a Zebulon fiainak
törzséből Eliczáfán fejedelem, a Parnák fia. 26 És az
Izsakhár fiainak törzséből Paltiél fejedelem, az Azzán
fia. 27 És az Áser fiainak törzséből Akhihúd fejedelem,
a Selómi fia. 28 És a Nafthali fiainak törzséből Pédahél
fejedelem, az Ammihúd fia. 29 Ezek azok, a kiknek
megparancsolá az Úr, hogy örökséget oszszanak Izráel
fiainak a Kanaán földén.

35 És szóla az Úr Mózesnek a Moáb mezőségén
a Jordán mellett, Jérikhó ellenében, mondván: 2
Parancsold meg Izráel fiainak, hogy adjanak a lévitáknak
az ő örökségi birtokukból lakásra való városokat;
a városokhoz pedig adjatok azok környékén legelőt
is a lévitáknak; 3 Hogy legyenek nékik a városok
lakóhelyekül, a legelők pedig legyenek az ő barmaiknak,
jószágaiknak és mindenféle állatjoknak. 4 És azoknak
a városoknak legelői, a melyeket a lévitáknak adtok,
a város falától és azon kivül, ezer singnyire legyenek
köröskörül. 5 Mérjetek azért a városon kivül, napkelet
felől két ezer singet, dél felől is kétezer singet, napnyugot
felől kétezer singet, és észak felől kétezer singet;
és a város legyen középben. Ez legyen számukra a
városok legelője. 6 A városok közül pedig, a melyeket a
lévitáknak adtok, hat legyen menedékváros, a melyeket
azért adjatok, hogy oda szaladjon a gyilkos; és azokon
kivül adjatok negyvenkét várost. 7 Mind a városok, a
melyeket adnotok kell a lévitáknak, negyvennyolc város,
azoknak legelőivel egyben. 8 A mely városokat pedig
Izráel fiainak örökségéből adtok, azokhoz attól, a kinek
több van, többet vegyetek, és attól, a kinek kevesebb
van, kevesebbet vegyetek; mindenik az ő örökségéhez
képest, a melyet örökül kapott, adjon az ő városaiból a
lévitáknak. 9 És szóla az Úr Mózesnek, mondván: 10
Szólj Izráel fiainak, és mondd meg nékik: Mikor átmentek
ti a Jordánon a Kanaán földére: 11 Válaszszatok ki
magatoknak városokat, a melyek menedékvárosaitok
legyenek, hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki történetből
öl meg valakit. 12 És legyenek azok a ti városaitok
menedékül a vérbosszuló ellen, és ne haljon meg a
gyilkos, míg ítéletre nem áll a gyülekezet elé. 13 A
mely városokat pedig oda adtok, azok közül hat legyen
néktek menedékvárosul. 14 Három várost adjatok a
Jordánon túl, és három várost adjatok a Kanaán földén;
menedékvárosok legyenek azok. 15 Izráel fiainak és a
jövevénynek, és az ő közöttök lakozónak menedékül
legyen az a hat város, hogy oda szaladjon az, a ki
történetből öl meg valakit. 16 De ha valaki vaseszközzel
úgy üt meg valakit, hogy meghal, gyilkos az; halállal
lakoljon a gyilkos. 17 És ha kézben levő kővel, a
melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy meghal, gyilkos
az; halállal lakoljon a gyilkos. 18 Vagy ha kézben lévő
faeszközzel, a melytől meghalhat, üti meg úgy, hogy
meghal, gyilkos az; halállal lakoljon a gyilkos. 19 A
vérbosszuló rokon ölje meg a gyilkost; mihelyt találkozik
vele, ölje meg azt. 20 Hogyha gyűlölségből taszítja meg
őt, vagy szántszándékkal úgy hajít valamit reá, hogy
meghal; 21 Vagy ellenségeskedésből kezével üti meg
azt úgy, hogy meghal: halállal lakoljon az, a ki ütötte;
gyilkos az; a vérbosszuló rokon ölje meg azt a gyilkost,
mihelyt találkozik vele. 22 Ha pedig hirtelenségből,
ellenségeskedés nélkül taszítja meg őt; vagy nem
szántszándékból hajít reá akármiféle eszközt; 23 Vagy
akármiféle követ, a melytől meghalhat, úgy ejt valakire,
a kit nem látott, hogy meghal, holott nem volt ő annak
ellensége, sem nem kereste annak vesztét: 24 Akkor
ítéljen a gyülekezet az agyonütő között és a vérbosszuló
rokon között e törvények szerint. 25 És mentse ki a
gyülekezet a gyilkost a vérbosszuló rokonnak kezéből, és
küldje vissza azt a gyülekezet az ő menedékvárosába, a

melybe szaladott vala, és lakozzék abban, míg meghal
a főpap, a ki felkenetett a szent olajjal. 26 Ha pedig
kimegy a gyilkos az ő menedékvárosának határából, a
melybe szaladott vala; 27 És találja őt a vérbosszuló
rokon az ő menedékvárosának határán kivül, és megöli
az a vérbosszuló rokon a gyilkost: nem lesz annak
vére ő rajta; 28 Mert az ő menedékvárosában kell
laknia a főpap haláláig; a főpap halála után pedig
visszatérhet a gyilkos az ő örökségének földére. 29
És legyenek ezek néktek ítéletre való rendelések a ti
nemzetségeitek szerint, minden lakhelyeteken. 30 Ha
valaki megöl valakit, tanúk szavára gyilkolják meg a
gyilkost; de egy tanú nem lehet elég tanú senki ellen,
hogy meghaljon. 31 Az olyan gyilkos életéért pedig ne
vegyetek el váltságot, a ki halálra való gonosz, hanem
halállal lakoljon. 32 Attól se vegyetek váltságot, a ki
az ő menedékvárosába szaladt, hogy visszamehessen
és otthon lakozzék a főpap haláláig. 33 És meg ne
fertőztessétek a földet, a melyben lesztek; mert a vér,
az megfertézteti a földet, és a földnek nem szerezhető
engesztelés a vér miatt, a mely kiontatott azon, csak
annak vére által, a ki kiontotta azt. 34 Ne tisztátalanítsd
meg azért azt a földet, a melyben laktok, a melyben én
is lakozom; mert én, az Úr, Izráel fiai között lakozom.

36 Járulának pedig Mózeshez az atyák fejei a Gileád
fiainak nemzetségéből, a ki Mákirnak, Manasse
fiának fia vala, a József fiainak nemzetségéből, és
szólának Mózes előtt és Izráel fiai atyáinak fejedelmei
előtt. 2 És mondának: Az én uramnak megparancsolta
az Úr, hogy sors által adja ezt a földet örökségül Izráel
fiainak; de azt is megparancsolta az Úr az én Uramnak,
hogy a mi atyánkfiának, Czélofhádnak örökségét adja
oda az ő leányainak. 3 És ha Izráel fiai közül valamely
más törzs fiaihoz mennek feleségül: elszakasztatik az ő
örökségök a mi atyáink örökségétől, és oda csatoltatik
az annak a törzsnek örökségéhez, a melynél feleségül
lesznek; a mi örökségünk pedig megkisebbedik. 4
És mikor Izráel fiainál a kürtzengés ünnepe lesz, az
ő örökségök akkor is annak a törzsnek örökségéhez
csatoltatik, a melynél feleségül lesznek. Eképen a mi
atyáink törzseinek örökségéből vétetik el azok öröksége.
5 Parancsot ada azért Mózes Izráel fiainak az Úr
rendelése szerint, mondván: A József fiainak törzse
igazat szól. 6 Ez az, a mit parancsolt az Úr a Czélofhád
leányai felől, mondván: A kihez jónak látják, ahhoz
menjenek feleségül, de csak az ő atyjok törzsének
háznépéből valóhoz menjenek feleségül, 7 Hogy át ne
szálljon Izráel fiainak öröksége egyik törzsről a másik
törzsre; hanem Izráel fiai közül kiki ragaszkodjék az ő
atyái törzsének örökségéhez. 8 És minden leányzó, a ki
örökséget kap Izráel fiainak törzsei közül, az ő atyja
törzsebeli háznépből valóhoz menjen feleségül, hogy
Izráel fiai közül kiki megtartsa az ő atyáinak örökségét. 9
És ne szálljon az örökség egyik törzsről a másik törzsre,
hanem Izráel fiainak törzsei közül kiki ragaszkodjék az ő
örökségéhez. 10 A miképen megparancsolta vala az
Úr Mózesnek, a képen cselekedtek vala a Czélofhád
leányai. 11 Mert Makhla, Thircza, Hogla, Milkha és
Nóa, a Czélofhád leányai, az ő nagybátyjok fiaihoz
mentek vala feleségül; 12 A József fiának, Manassé
fiainak nemzetségéből valókhoz mentek vala feleségül;
és lőn azoknak öröksége az ő atyjok nemzetségének
törzsénél. 13 Ezek a parancsolatok és végzések, a
melyeket Mózes által parancsolt az Úr Izráel fiainak,
Moáb mezőségén a Jordán mellett, Jérikhó ellenében.

5 Mózes

1 Ezek az igék, a melyeket szólott Mózes az egész
Izráelnek, a Jordánon túl a pusztában, a mezőségen,
a Veres tenger ellenében, Párán és Tófel, és Lábán és
Haczéróth, és Dizaháb között. 2 Tizenegy napi járóföldön
Hórebtől fogva, a Szeir hegyének menve, Kádes-
Barneáig. 3 Lőn pedig a negyvenedik esztendőben, a
tizenegyedik hónapban, a hónapnak első napján, szóla
Mózes az Izráel fiainak mind a szerint, a mint parancsolt
vala az Úr néki azok felől. 4 Minekutána megverte
vala Szihont az Emoreusok királyát, a ki lakik vala
Hesbonban, és Ógot, Básánnak királyát Edreiben, a ki
lakik vala Asthárótban: 5 A Jordánon túl, a Moáb földén,
kezdé Mózes magyarázni ezt a törvényt, mondván: 6
Az Úr, a mi Istenünk szólott nékünk a Hóreben, ezt
mondván: Elég ideig laktatok e hegy alatt; 7 Forduljatok
meg, és induljatok, és menjetek az Emoreusok hegyére,
és annak minden szomszéd vidékére, a mezőségen, és
a hegyes-völgyes földön, és dél felé, és a tengernek
partján, a Kananeusok földére és a Libánusra, a nagy
folyóvízig, az Eufrates folyóig. 8 Ímé előtökbe adtam
a földet; menjetek be, és bírjátok azt a földet, a mely
felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, Ábrahámnak,
Izsáknak és Jákóbnak, hogy nékik adja, és ő utánok
az ő magvoknak. 9 És szólottam vala néktek abban
az időben, ezt mondván: Nem viselhetlek egymagam
titeket; 10 Az Úr, a ti Istenetek megsokasított titeket
elannyira, hogy oly sokan vagytok ti most, mint az égnek
csillagai. 11 Az Úr, a ti atyáitoknak Istene szaporítson
meg titeket ezerszerte is inkább mint most vagytok,
és áldjon meg titeket, a miképen igérte néktek! 12
Miképen viselhetném én egymagam a terheiteket és
a ti bajaitokat és a ti pereiteket? 13 Válaszszatok
magatoknak bölcs, értelmes és a ti törzseitekben
ismeretes férfiakat, és én azokat elöljáróitokká teszem.
14 És felelétek nékem, és mondátok: Jó dolog, a
mit mondál, hogy míveled azt. 15 Vevém azért a ti
törzseiteknek főbbjeit, a bölcs és ismeretes férfiakat, és
tevém őket elöljáróitokká: ezredesekké, századosokká,
ötvenedesekké, tizedesekké és tiszttartókká, a ti
törzseitek szerint. 16 És megparancsolám abban az
időben a ti biráitoknak, mondván: Hallgassátok ki
atyátokfiait, és ítéljetek igazságosan mindenkit, az ő
atyjafiaival és jövevényeivel egyben. 17 Ne legyetek
személyválogatók az ítéletben: kicsinyt úgy, mint nagyot
hallgassatok ki; ne féljetek senkitől, mert az ítélet
az Istené; a mi pedig nehéznek tetszik néktek, én
előmbe hozzátok, és én meghallgatom azt. 18 És
megparancsoltam néktek abban az időben mindent,
a mit cselekedjetek. 19 Azután elindulánk a Hórebtől,
és bejártuk ama nagy és rettenetes pusztát, a melyet
láttatok, az Emoreusok hegyének menve, a miképen
parancsolta volt az Úr, a mi Istenünk nékünk; és eljutánk
Kádes-Barneához. 20 És mondám néktek: Eljutottatok
az Emoreusok hegyéig, a melyet az Úr, a mi Istenünk
ád nékünk. 21 Ímé elődbe adta az Úr, a te Istened ezt a
földet: menj fel, bírjad azt, a miképen megmondotta az
Úr, a te atyáidnak Istene néked; ne félj, és meg ne rettenj!
22 Ti pedig mindnyájan hozzám járultátok és mondátok:
Küldjünk embereket előre, hogy kémleljék meg nékünk
azt a földet, és hozzanak nékünk hírt az út felől, a
melyen felmenjünk, és a városok felől, a melyekbe
bevonuljunk. 23 És tetszék nékem ez a beszéd, és
vevék közületek tizenkét férfiút, minden törzsből egyet-
egyet. 24 És fordulának és felmenének a hegyre, és
eljutának az Eskól völgyéig, és kikémlelék azt. 25 És
vőnek kezeikbe annak a földnek gyümölcséből, és alá
hozák hozzánk, és hírt hozának nékünk és mondának:
Jó az a föld, a melyet az Úr, a mi Istenünk ád nékünk.
26 De ti nem akartatok felmenni; hanem pártot ütétek
az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsa ellen. 27 És
zúgolódátok a ti sátoraitokban, és mondátok: mivelhogy
gyűlöl minket az Úr, azért hozott ki minket Égyiptom
földéből, hogy adjon minket az Emoreus kezébe, és
elpusztítson minket. 28 Hová mennénk fel mi? A mi
atyánkfiai megrettenték a mi szíveinket, mondván: Az a
nép nagyobb és szálasabb nálunknál; a városok nagyok
és megerősíttettek az égig; még Anák fiakat is láttunk
ott! 29 Akkor mondám néktek: Ne rettegjetek és ne
féljetek azoktól; 30 Az Úr, a ti Istenetek, a ki előttetek
megy, ő hadakozik ti érettetek mind a szerint, a mint
cselekedett vala veletek Égyiptomban a ti szemeitek
előtt; 31 És a pusztában, a hol láttad, hogy úgy hordozott
téged az Úr, a te Istened, a miképen hordozza az ember
az ő fiát, mind az egész úton, a melyen jártatok, míg
jutátok e helyre. 32 Mindazáltal nem hivétek az Úrnak, a
ti Isteneteknek. 33 A ki előttetek jár vala az úton, hogy
helyet szemeljen ki néktek, a hol táborozzatok, éjjel
tűzben, hogy megmutassa néktek az útat, a melyen
járjatok, és felhőben nappal. 34 Meghallá pedig az Úr
beszédetek szavát, és megharaguvék, és megesküvék,
mondván: 35 E gonosz nemzetségből való emberek
közül egy sem látja meg azt a jó földet, a mely felől
megesküdtem, hogy a ti atyáitoknak adom; 36 Kivéve
Kálebet, a Jefunné fiát; ő meglátja azt, és ő néki adom
azt a földet, a melyet tapodott, és az ő fiainak, mert
tökéletességgel követte az Urat. 37 Még én reám is
megharaguvék az Úr miattatok, mondván: Te sem mégy
oda be! 38 Józsué, a Nún fia, a ki áll te előtted, ő megy
be oda; azért biztassad őt, mert ő osztja el az örökséget
Izráelnek. 39 És a ti kicsinyeitek, a kikről szólátok hogy
prédául lesznek, és a ti fiaitok, a kik nem tudnak most
sem jót, sem gonoszt, azok mennek be oda, mert nékik
adom azt, és ők bírják azt. 40 Ti pedig forduljatok vissza,
és induljatok a pusztába, a Veres tenger felé. 41 És azt

felelétek, és azt mondátok nékem: Vétkeztünk az Úr
ellen, mi felmegyünk és hadakozunk mind a szerint,
a mint parancsolta nékünk az Úr, a mi Istenünk! És
felövezétek magatokat, kiki az ő harczi eszközeivel, és
készek valátok felmenni a hegyre. 42 Monda pedig az
Úr nékem: Mondd meg nékik: Ne menjetek fel, és ne
harczoljatok, mert nem vagyok közöttetek: hogy meg ne
verettessetek a ti ellenségeitektől. 43 És megmondám
néktek, de nem hallgattatok rám, hanem pártot ütöttetek
az Úr parancsolata ellen, és vakmerősködétek, és
felmenétek a hegyre. 44 De kijöve az Emoreus, a ki lakik
vala azon a hegyen, ti ellenetek, és megkergetének
titeket, mint a méhek szokták cselekedni, és vagdaltak
vala titeket Szeirtől Hormáig. 45 És visszatérétek onnét,
és sírátok az Úr előtt, de nem hallgatá meg az Úr a
ti szavatokat, és nem figyele rátok. 46 És sok időn át
lakozátok Kádesben, a meddig ott lakozátok.

2 Annakutána megfordulánk, és indulánk a pusztába a
Veres tenger felé, a miképen szólott vala nékem az
Úr, és kerülgettük a Szeir hegyét sok ideig. 2 De szóla az
Úr nékem, mondván: 3 Elég már e hegyet kerülgetnetek,
forduljatok észak felé. 4 Parancsolj azért a népnek,
mondván: Mikor általmentek a ti atyátokfiainak, az
Ézsaú fiainak határán, a kik Szeirben lakoznak: jóllehet
félnek tőletek, mindazáltal igen vigyázzatok! 5 Ne
ingereljétek őket, mert nem adok az ő földjükből néktek
egy talpalatnyit sem; mert Ézsaúnak adtam a Szeir
hegyét örökségül. 6 Pénzen vásároljatok tőlük enni
valót, hogy egyetek, és vizet is pénzen vegyetek tőlük,
hogy igyatok, 7 Mert az Úr, a te Istened megáldott téged
a te kezednek minden munkájában; tudja, hogy e nagy
pusztaságon jársz; immár negyven esztendeje veled
van az Úr, a te Istened; nem szűkölködtél semmiben.
8 És általmenénk a mi atyánkfiai között, az Ézsaú fiai
között, a kik lakoznak vala Szeirben, a síkság útján
Eláthtól és Éczjon-Gebertől fogva. Azután megfordulánk
és általmenénk a Moáb pusztájának útjára. 9 És monda
az Úr nékem: Ne hadakozzál Moáb ellen, és ne ingereld
azt hadra, mert nem adok az ő földéből néked semmi
örökséget; mert a Lót fiainak adtam Art örökségül. 10
(Az Emeusok laktak abban annak előtte, nagy nép, sok
és szálas, mint az Anákok. 11 Óriásoknak állíttatnak
vala azok is, mint az Anákok, és a Moábiták Emeknek
hívták őket. 12 Szeirben pedig Horeusok laktak az
előtt, a kiket az Ézsaú fiai kiűztek, és kiirtottak színök
elől, és azoknak helyén laktak, a miképen cselekedék
Izráel is az ő örökségének földén, a melyet adott néki
az Úr.) 13 Most keljetek fel, és menjetek át a Záred
patakán; és átkelénk a Záred patakán. 14 Az idő pedig,
a melyet eljáránk Kádes-Barneától, míg általmenénk
a Záred patakán, harmincznyolcz esztendő, a mely
alatt kiveszett a hadra való férfiak egész nemzetsége
a táborból, a mint megesküdt vala az Úr nékik. 15 E
felett az Úrnak keze is vala ő rajtok, hogy elveszítse
őket a táborból az ő kipusztulásukig. 16 És lőn, hogy a
mint a hadakozó férfiak mind elpusztulának, kihalván
a nép közül. 17 Így szóla az Úr nékem, mondván: 18
Ma te általmégy a Moáb határán Ar felé, 19 És mikor
közel jutsz az Ammon fiaihoz, ne háborgasd őket, ne
is ingereld őket, mert nem adok néked az Ammon
fiainak földjéből örökséget, mert a Lót fiainak adtam
azt örökségül. 20 (Óriások földének tartották azt is;
óriások laktak azon régenten, a kiket az Ammoniták
Zanzummoknak hívtak. 21 Ez a nép nagy, sok és szálas
volt, valamint az Anákok, de kivesztette őket az Úr azok
színe elől, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak
azoknak helyén; 22 A miképen cselekedett az Ézsaú
fiaival is, a kik Szeir hegyén laknak, a mikor kiveszté
előlök a Horeusokat, hogy bírják azoknak örökségét,
és lakjanak azoknak helyén mind e mai napig. 23 Az
Avveusokat is, a kik falvakban laknak vala Gázáig,
kiirtották a Káftoreusok a kik kijöttek volt Káftorból,
és lakának azoknak helyén.) 24 Keljetek fel azért,
induljatok, menjetek át az Arnon patakán; lásd: kezedbe
adtam Szihont, Hesbonnak királyát: az Emoreust, és
annak földét; kezdj hozzá, foglald el azt, és hadakozzál
ő ellene. 25 E napon kezdem rábocsátani a népekre,
hogy féljenek és rettegjenek tőled az egész ég alatt, és
a kik híredet hallják, rendüljenek meg és reszkessenek
te előtted. 26 És követeket küldék a Kedemót pusztából
Szihonhoz, Hesbon királyához békességes beszéddel
ezt izenvén: 27 Hadd menjek át a te földeden! Útról-útra
megyek, nem térek le se jobbra, se balra. 28 Eleséget
pénzen adj nékem, hogy egyem; vizet is pénzen adj
nékem, hogy igyam; csak gyalog hadd megyek át: 29
A miképen cselekedtek én velem az Ézsaú fiai, a kik
Szeirben laknak; és a Moábiták, a kik Arban laknak;
míglen átmegyek a Jordánon arra a földre, a melyet
az Úr, a mi Istenünk ád nékünk! 30 De nem akarta
Szihon, Hesbon királya, hogy átmenjünk ő rajta, mert
megkeményítette volt az Úr, a te Istened az ő lelkét, és
engedetlenné tette az Ő szívét, hogy a te kezedbe adja
őt, a mint nyilván van e mai napon. 31 Monda pedig az
Úr nékem: Lásd: elkezdem átadni néked Szihont és az ő
földét; kezdj hozzá, foglald el azt, hogy az ő földe örököd
legyen. 32 És kijöve Szihon mi előnkbe minden népével,
hogy megvívjon velünk Jahácznál. 33 De az Úr, a mi
Istenünk kezünkbe adá őt, és levertük őt és az ő fiait és
minden ő népét. 34 És elfoglaltuk minden ő városát
abban az időben, és fegyverre hánytuk az egész várost:
férfiakat, asszonyokat, és kisdedeket; nem hagytunk
menekülni senkit. 35 De a barmokat prédára vetettük
közöttünk, és a városokból való ragadományokat, a
melyeket elfoglaltunk volt. 36 Aróertől fogva, a mely
van az Arnon patakának partján, és a völgyben lévő

várostól fogva Gileádig, egy város sem volt, a melylyel
ne bírtunk volna. Mind azokat az Úr, a mi Istenünk adta
a mi kezünkbe. 37 De az Ammon fiainak földéhez nem
közeledtél, sem a Jabbók patak egész oldalához, sem
a hegyen lévő városokhoz, sem semmi olyanhoz, a
melyektől eltiltott téged az Úr, a mi Istenünk.

3 És megfordulánk, és felmenénk Básán felé, és kijöve
előnkbe Óg, Básánnak királya, ő és minden népe,
hogy megvívjon velünk Edreiben. 2 De az Úr monda
nékem: Ne félj tőle, mert a te kezedbe adtam őt és
minden ő népét és földjét; és úgy cselekedjél vele, a
mint cselekedtél Szihonnal, az Emoreusok királyával,
a ki Hesbonban lakik vala. 3 És kezünkbe adá az Úr,
a mi Istenünk Ógot is, Básánnak királyát és minden
ő népét, és úgy megvertük őt, hogy menekülni való
sem maradt belőle. 4 És abban az időben elfoglaltuk
minden városát; nem volt város, a melyet el nem vettünk
volna tőlök: hatvan várost, Argóbnak egész vidékét,
a Básenbeli Ógnak országát. 5 Ezek a városok mind
meg valának erősítve magas kőfalakkal, kapukkal és
zárokkal, kivévén igen sok kerítetlen várost. 6 És
fegyverre hánytuk azokat, a mint cselekedtünk vala
Szihonnal, Hesbon királyával, fegyverre hányván az
egész várost: férfiakat, asszonyokat és a kisdedeket is.
7 De a barmokat és a városokból való ragadományokat
mind magunk közt vetettük prédára. 8 És elvettük
abban az időben az Emoreusok két királyának kezéből
azt a földet, a mely a Jordánon túl vala, az Arnon
pataktól fogva a Hermon hegyéig. 9 (A Sidoniak a
Hermont Szirjonnak, az Emoreusok pedig Szenirnek
hívják.) 10 A síkságnak minden városát, és az egész
Gileádot, meg az egész Básánt Szalkáig és Edreig,
a melyek a Básánbeli Óg országának városai voltak.
11 Mert egyedül Óg, Básánnak királya maradt meg
az óriások maradéka közül. Ímé az ő ágya vas-ágy,
nemde Rabbátban az Ammon fiainál van-é? Kilencz
sing a hosszasága és négy sing a szélessége, férfi
könyök szerint. 12 Ezt a földet pedig, a melyet abban az
időben örökségünkké tettünk, Aróertől fogva, a mely
az Arnon patak mellett van, és a Gileád hegyének
felét, és annak városait odaadtam a Rúbenitáknak és
Gáditáknak. 13 A Gileád többi részét pedig, és az
egész Básánt, az Óg országát odaadtam a Manassé fél
törzsének, Argóbnak egész vidékét. Ezt az egész Básánt
óriások földének hívták. 14 Jair, Manassénak fia, kapta
Argóbnak egész vidékét, a Gessuriták és Maakátiták
határáig; és azokat a Básánnal együtt az ő nevéről Jair
faluinak hívják mind e mai napig. 15 Mákirnak pedig
adtam Gileádot. 16 A Rúbenitáknak és a Gáditáknak
pedig adtam Gileádtól fogva Arnonnak patakáig (a határ
pedig a patak közepe) és a Jabbók patakáig, a mely az
Ammon fiainak határa; 17 És a síkságot és határul a
Jordánt, a Kinnerettől a Síkság tengeréig, a Sóstengerig,
a mely a Piszga-hegy lába alatt van napkelet felől. 18 És
parancsolék abban az időben néktek, mondván: Az Úr,
a ti Istenetek adta néktek ezt a földet, hogy bírjátok azt;
felfegyverkezvén, menjetek át a ti atyátok fiai, Izráel fiai
előtt mind, a kik hadakozásra valók vagytok. 19 Csak
feleségeitek, kicsinyeitek és barmaitok (mert tudom,
hogy sok barmotok van) maradjanak a ti városaitokban,
a melyeket én adtam néktek. 20 Mindaddig, a míg
nyugodalmat ád az Úr a ti atyátokfiainak, mint néktek, és
azok is bírhatják a földet, a melyet az Úr, a ti Istenetek
ád nékik a Jordánon túl. Azután térjetek vissza, kiki az ő
örökségébe, a melyet adtam néktek. 21 Józsuénak is
parancsolék abban az időben, mondván: Szemeiddel
láttad mindazt, a mit cselekedett az Úr, a ti Istenetek ama
két királylyal; így cselekszik az Úr minden országgal, a
melyen átmégy. 22 Ne féljetek tőlök, mert az Úr, a ti
Istenetek, maga hadakozik ti érettetek! 23 Könyörgék
is az Úrnak abban az időben, mondván: 24 Uram,
Isten, te elkezdetted megmutatni a te szolgádnak a te
nagyságodat és hatalmas kezedet! Mert kicsoda olyan
Isten mennyben és földön, a ki cselekedhetnék a te
cselekedeteid és hatalmad szerint? 25 Hadd menjek át
kérlek, és hadd lássam meg azt a jó földet, a mely a
Jordánon túl van, és azt a jó hegyet, és a Libanont! 26
De megharaguvék az Úr én reám ti miattatok, és nem
hallgatott meg engem; hanem ezt mondá az Úr nékem:
Elég ez néked, ne szólj többet már nékem e dolog felől!
27 Menj fel a Piszga tetejére, és emeld fel a te szemeidet
napnyugot felé és észak felé, dél felé és napkelet felé,
és nézz szét a te szemeiddel, mert nem mégy át ezen a
Jordánon. 28 Józsuénak pedig parancsolj, és bátorítsd
őt, és erősítsd őt, mert ő megy át e nép előtt, és ő teszi
őket örököseivé annak a földnek, a melyet meglátsz. 29
És ott maradánk a völgyben, Beth-Peórral szemben.

4 Most pedig hallgass ó Izráel a rendelésekre
és végzésekre, a melyekre én tanítlak titeket,
hogy azok szerint cselekedjetek, hogy élhessetek, és
bemehessetek, és bírhassátok a földet, a melyet az
Úr, a ti atyáitoknak Istene ád néktek. 2 Semmit se
tegyetek az ígéhez, a melyet én parancsolok néktek,
se el ne vegyetek abból, hogy megtarthassátok az
Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait, a melyeket
én parancsolok néktek. 3 Szemeitekkel láttátok, a mit
cselekedett az Úr Baal-Peór miatt; hogy minden embert,
a ki Baal-Peór után járt, kipusztított az Úr, a te Istened
te közüled. 4 Ti pedig, a kik ragaszkodtatok az Úrhoz, a
ti Istenetekhez, mindnyájan éltek e napig. 5 Lássátok,
tanítottalak titeket rendelésekre és végzésekre, a mint
megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy
azok szerint cselekedjetek azon a földön, a melybe
bementek, hogy bírjátok azt. 6 Megtartsátok azért és
megcselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcseségtek és

értelmetek a népek előtt, a kik meghallják majd mind e
rendeléseket, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes
nép ez a nagy nemzet! 7 Mert melyik nagy nemzet
az, a melyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mi
hozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá
kiáltunk? 8 És melyik nagy nemzet az, a melynek olyan
rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az
egész törvény, a melyet én ma adok elétek?! 9 Csak
vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne
felejtkezzél azokról, a melyeket láttak a te szemeid, és
hogy el ne távozzanak a te szívedtől teljes életedben,
hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak
fiaival. 10 El ne felejtkezzél a napról, a melyen az Úr
előtt, a te Istened előtt állottál a Hóreben, a mikor azt
mondta nékem az Úr: Gyűjtsd egybe nékem a népet,
hogy hallassam véle beszédeimet, hogy tanuljanak
félni engem, minden időben, a míg e földön élnek, és
tanítsák meg fiaikat is. 11 És előjárulátok, és megállátok
a hegy alatt; a hegy pedig tűzben ég vala mind az ég
közepéig, mindamellett sötétség, köd és homályosság
vala. 12 És szóla az Úr néktek a tűz közepéből. A szavak
hangját ti is halljátok vala, de csak a hangot; alakot
azonban nem láttok vala. 13 És kijelenté néktek az ő
szövetségét, a melyre nézve utasított titeket a tíz ige
teljesítésére, és felírá azokat két kőtáblára. 14 Engem is
utasított az Úr abban az időben, hogy tanítsalak meg
titeket a rendelésekre és végzésekre, hogy azok szerint
cselekedjetek azon a földön, a melyre átmentek, hogy
bírjátok azt. 15 Őrizzétek meg azért jól a ti lelketeket,
mert semmi alakot nem láttatok akkor, a mikor a tűznek
közepéből szólott hozzátok az Úr a Hóreben; 16 Hogy el
ne vetemedjetek, és faragott képet, valamely bálványféle
alakot ne csináljatok magatoknak, férfi vagy asszony
képére; 17 Képére valamely baromnak, a mely van
a földön; képére valamely repdeső madárnak, a mely
röpköd a levegőben; 18 Képére valamely földön csúszó-
mászó állatnak; képére valamely halnak, a mely van a
föld alatt lévő vizekben. 19 Se szemeidet fel ne emeld az
égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az
égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne
borulj azok előtt, és ne tiszteljed azokat, a melyeket az
Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt.
20 Titeket pedig kézen fogott az Úr, és kihozott titeket
a vas kemenczéből, Égyiptomból, hogy legyetek néki
örökös népe, miképen e mai napon vagytok. 21 De én
reám megharaguvék az Úr ti miattatok, és megeskövék,
hogy nem megyek át a Jordánon, és hogy nem megyek
be arra a jó földre, a melyet az Úr, a te Istened, ád
néked örökségül. 22 Miután én meghalok e földön, nem
megyek át a Jordánon; ti pedig átmentek, és bírjátok
azt a jó földet; 23 Vigyázzatok, hogy az Úrnak, a ti
Isteneteknek szövetségéről, a melyet kötött veletek, el
ne felejtkezzetek, és ne csináljatok magatoknak faragott
képet, akármihez is hasonlót, a miképen megparancsolta
az Úr, a te Istened. 24 Mert az Úr, a te Istened emésztő
tűz, féltőn szerető Isten ő. 25 Hogyha majd fiakat és
unokákat nemzesz, és megvénhedtek azon a földön, és
elvetemedtek, és csináltok magatoknak faragott képet,
akármihez is hasonlót, és gonoszt cselekesztek az
Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, haragra ingerelvén
őt: 26 Bizonyságul hívom ti ellenetek e mai napon
a mennyet és a földet, hogy elveszvén hamarsággal
elvesztek a földről, a melyre átmentek a Jordánon,
hogy bírjátok azt; nem laktok sok ideig azon, hanem
pusztára kipusztultok róla. 27 És az Úr szétszór titeket a
népek közé, és szám szerint kevesen maradtok meg
a népek között, a kik közé visz titeket az Úr. 28 És
szolgáltok ott emberi kéz által csinált isteneknek: fának
és kőnek, a melyek nem látnak, nem is hallanak, nem is
esznek, nem is szagolnak. 29 De ha onnan keresed
meg az Urat, a te Istenedet, akkor is megtalálod,
hogyha teljes szívedből és teljes lelkedből keresed
őt. 30 Mikor nyomorúságban leéndesz, és utólérnek
téged mindezek az utolsó időkben, és megtérsz az
Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő szavára: 31
(Mert irgalmas Isten az Úr, a te Istened), nem hágy
el téged, sem el nem veszít, sem el nem felejtkezik
a te atyáidnak szövetségéről, a mely felől megesküdt
nékik. 32 Mert tudakozzál csak a régi időkről, a melyek
te előtted voltak, ama naptól fogva, a melyen az Isten
embert teremtett e földre, és pedig az égnek egyik
szélétől az égnek másik széléig, ha történt-é e nagy
dologhoz hasonló, vagy hallatszott-é ehhez fogható? 33
Hallotta-é valamely nép a tűz közepéből szóló Istennek
szavát, a miképen hallottad te, hogy életben maradt
volna? 34 Avagy próbálta-é azt Isten, hogy elmenjen és
választszon magának népet valamely nemzetség közül,
kisértésekkel: jelekkel, csudákkal, haddal, hatalmas
kézzel, kinyújtott karral, és nagy rettenetességek által, a
miképen cselekedte mind ezeket ti érettetek az Úr, a
ti Istenetek Égyiptomban, szemeitek láttára? 35 Csak
néked adatott láthatóan tudnod, hogy az Úr az Isten
és nincsen kivüle több! 36 Az égből hallatta veled az
ő szavát, hogy tanítson téged, a földön pedig mutatta
néked amaz ő nagy tüzét, és hallottad beszédét a
tűz közepéből. 37 És mivel szerette a te atyáidat, és
kiválasztotta az ő magvokat is ő utánok, és kihozott
téged az ő orczájával Égyiptomból, az ő nagy erejével:
38 Hogy kiűzzön náladnál nagyobb és erősebb népeket
előled, hogy bevigyen téged, és adja néked az ő
földjöket örökségül, mint a mai napon van: 39 Tudd
meg azért e mai napon, és vedd szívedre, hogy az
Úr az Isten, fent a mennyben, és alant e földön, és
nincsen több! 40 Tartsd meg azért az ő rendeléseit és
parancsolatait, a melyeket én parancsolok ma néked,
hogy jól legyen dolgod és a te fiaidnak te utánad, és

hogy mindenkor hosszú ideig élj azon a földön, a melyet
az Úr, a te Istened ád néked. 41 Akkor választa Mózes
három várost a Jordánon túl napkelet felé; 42 Hogy
oda fusson a gyilkos, a ki nem akarva gyilkolta meg
az ő felebarátját, a ki az előtt nem gyűlölte vala, és
hogy életben maradjon, ha befutott valamelyikbe e
városok közül. 43 Tudniillik Beczert a pusztában, a
sík földön a Ruben fiainak, Rámótot Gileádban a Gád
fiainak, és Gólánt Básánban a Manassé fiainak. 44 Ez
pedig a törvény, a melyet Mózes adott az Izráel fiai
elé. 45 Ezek a bizonyságtételek, a rendelések és a
végzések, a melyeket szóla Mózes Izráel fiainak, mikor
Égyiptomból kijöttek vala. 46 A Jordánon túl a völgyben,
Beth-Peórnak átellenében, Szihonnak, az Emoreusok
királyának földjén, a ki lakozik vala Hesbonban, a kit
megvert vala Mózes, az Izráel fiaival egyben, mikor
Égyiptomból kijöttek vala. 47 És elfoglalák az ő földét,
és Ógnak, Básán királyának földét, az Emoreusok két
királyáét, a kik a Jordánon túl laknak vala napkelet felől.
48 Aróertől fogva, mely az Arnon patakának partján
van, a Sion hegyéig, a mely a Hermon; 49 És az
egész síkságot a Jordánon túl napkelet felé, a síkság
tengeréig, a Piszga hegy aljáig.

5 És szólítá Mózes az egész Izráelt, és monda
nékik: Hallgasd meg Izráel a rendeléseket és a
végzéseket, a melyeket elmondok én ma fületek
hallására, és tanuljátok meg azokat, és ügyeljetek
azokra, megcselekedvén azokat! 2 Az Úr, a mi Istenünk
szövetséget kötött velünk a Hóreben. 3 Nem a mi
atyáinkkal kötötte az Úr e szövetséget, hanem mi velünk,
a kik íme itt vagyunk e mai napon mindnyájan és élünk.
4 Színről színre szólott veletek az Úr a hegyen, a tűz
közepéből. 5 (Én pedig az Úr között és ti közöttetek
állok vala abban az időben, hogy megjelentsem néktek
az Úr beszédét; mert ti a tűztől féltek vala, és nem
menétek fel a hegyre) mondván: 6 Én, az Úr, vagyok a
te Istened, a ki kihoztalak téged Égyiptomnak földéből,
a szolgálatnak házából. 7 Ne legyenek néked idegen
isteneid én előttem. 8 Ne csinálj magadnak faragott
képet, és semmi hasonlót azokhoz, a melyek fenn az
égben, vagy a melyek alant a földön, vagy a melyek a
vizekben a föld alatt vannak. 9 Ne imádd és ne tiszteld
azokat; mert én, az Úr, a te Istened, féltőn szerető Isten
vagyok, a ki megbüntetem az atyák vétkét a fiakban,
harmad és negyedíziglen, a kik engem gyűlölnek; 10
De irgalmasságot cselekeszem ezeríziglen azokkal,
a kik engem szeretnek, és az én parancsolataimat
megtartják. 11 Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába
fel ne vedd; mert nem hagyja azt az Úr büntetés
nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi. 12 Vigyázz a
szombatnak napjára, hogy megszenteld azt, a miképen
megparancsolta néked az Úr, a te Istened. 13 Hat napon
át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat. 14 De
a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja:
semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se
leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se ökröd,
se szamarad, és semminémű barmod, se jövevényed,
a ki a te kapuidon belől van, hogy megnyugodjék a
te szolgád és szolgálóleányod, mint te magad; 15
És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Égyiptom
földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős
kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az
Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.
16 Tiszteld atyádat és anyádat, a mint megparancsolta
néked az Úr, a te Istened; hogy hosszú ideig élj, és hogy
jól legyen dolgod azon a földön, a melyet az Úr, a te
Istened ád te néked. 17 Ne ölj. 18 És ne paráználkodjál.
19 És ne lopj. 20 És ne tégy a te felebarátod ellen hamis
tanubizonyságot. 21 És ne kívánd a te felebarátodnak
feleségét; és ne áhítsd a te felebarátodnak házát,
szántóföldét; se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét,
se szamarát és semmit, a mi a te felebarátodé. 22
Ez ígéket szólá az Úr a ti egész gyülekezeteteknek
a hegyen a tűz, a felhő és a homályosság közepéből
nagy felszóval, és nem többet; és felírá azokat két
kőtáblára, és adá azokat nékem. 23 És lőn, mikor a
szót a setétség közepéből halljátok vala, és a hegy
tűzzel ég vala, hozzám jövétek a ti törzseiteknek minden
fejedelmével és vénjével; 24 És mondátok: Ímé az Úr,
a mi Istenünk megmutatta nékünk az ő dicsőségét és
nagyságát; és az ő szavát hallottuk a tűznek közepéből;
e mai napon pedig láttuk, hogy az Isten emberrel szól,
és ez mégis él. 25 Most hát miért haljunk meg? Mert
megemészt e nagy tűz minket. Ha még tovább halljuk
az Úrnak, a mi Istenünknek szavát, meghalunk! 26 Mert
kicsoda az, az összes halandók közül, a ki a tűznek
közepéből szóló élő Istennek szavát hallotta, mint mi,
hogy megélt volna? 27 Járulj oda te, és hallgasd meg
mind azt, a mit mond az Úr, a mi Istenünk, és te majd
beszéld el nékünk mind, a mit néked mond az Úr, a mi
Istenünk, és mi meghallgatjuk, és megcselekeszszük.
28 És meghallá az Úr a ti beszédetek szavát, a mikor
beszéltek vala velem, és monda nékem az Úr: Hallottam
e nép beszédének szavát, a mint beszéltek vala hozzád;
mind jó, a mit beszéltek vala. 29 Vajha így maradna az
ő szívök, hogy félnének engem, és megtartanák minden
parancsolatomat minden időben, hogy jól legyen dolguk
nékik és az ő gyermekeiknek mindörökké! 30 Menj el,
és mondd meg nékik: Térjetek vissza a ti sátoraitokba.
31 Te pedig állj ide mellém, hogy elmondjam néked
minden parancsolatomat, rendelésemet és végzésemet,
a melyekre tanítsd meg őket, hogy cselekedjék azon
a földön, a melyet én adok néktek örökségül. 32
Vigyázzatok azért, hogy úgy cselekedjetek, a mint az Úr,
a ti Istenetek parancsolta néktek; ne térjetek se jobbra,
se balra. 33 Mindig azon az úton járjatok, a melyet az

Úr, a ti Istenetek parancsolt néktek, hogy éljetek, és jó
legyen dolgotok, és hosszú ideig élhessetek a földön, a
melyet bírni fogtok.

6 Ezek pedig a parancsolatok, a rendelések és a
végzések, a melyek felől parancsolta az Úr, a ti
Istenetek, hogy megtanítsam azokat néktek, hogy azok
szerint cselekedjetek azon a földön, a melyre átmenőben
vagytok, hogy bírjátok azt; **2** Hogy féljed az Urat, a
te Istenedet, és megtartsad minden ő rendelését és
parancsolatát, a melyeket én parancsolok néked: te és a
te fiad, és a te unokád, teljes életedben, és hogy hosszú
ideig élhess. **3** Halld meg azért Izráel, és vigyázz,
hogy megcselekedjed, hogy jól legyen dolgod, és hogy
igen megsokasodjál a tejjel és mézzel folyó földön, a
miképen megigérte az Úr, a te atyáidnak Istene néked.
4 Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! **5** Szeressed
azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes
lelkedből és teljes erődből. **6** És ez ígék, a melyeket e
mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben.
7 És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről,
mikor a te házadban ülsz, vagy mikor úton jársz, és
mikor lefekszel, és mikor felkelsz. **8** És kössed azokat
a te kezedre jegyül, és legyenek homlokkötőül a te
szemeid között. **9** És írd fel azokat a te házadnak
ajtófeleire, és a te kapuidra. **10** És mikor bevisz téged
az Úr, a te Istened a földre, a mely felől megesküdt a te
atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy
ad néked nagy és szép városokat, a melyeket nem
építettél; **11** És minden jóval telt házakat, a melyeket
nem te töltöttél meg, és ásott kutakat, a melyeket
nem te ástál, szőlő- és olajfakerteket, a melyeket nem
te plántáltál; és eszel és megelégszel: **12** Vigyázz
magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a ki kihozott
téged Égyiptom földéről, a szolgaságnak házából! **13**
Féljed az Urat, a te Istenedet, ő néki szolgálj, és az ő
nevére esküdjél. **14** Ne járjatok idegen istenek után,
azoknak a népeknek istenei közül, a kik körültetek
vannak; **15** (Mert az Úr, a te Istened féltőn szerető Isten
te közötted), hogy az Úrnak, a te Istenednek haragja
fel ne gerjedjen reád, és el ne törüljön téged a föld
színéről. **16** Meg ne kísértsétek az Urat, a ti Isteneteket,
miképen megkísértettétek Maszszában! **17** Szorosan
megtartsátok az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatait,
az ő bizonyságait és rendeléseit, a melyeket parancsolt
néked. **18** És azt cselekedjed, a mi igaz és jó az Úrnak
szemei előtt, hogy jól legyen dolgod, és bemehess és
bírhasd azt a jó földet, a mely felől megesküdött az Úr a
te atyáidnak. **19** Hogy elűzzed minden ellenségedet a
te színed elől, a mint megmondotta az Úr. **20** Ha a te
fiad megkérdez téged ezután, mondván: Mire valók e
bizonyságtételek, rendelések és végzések, a melyeket
az Úr, a mi Istenünk parancsolt néktek: **21** Akkor azt
mondjad a te fiadnak: Szolgái voltunk Égyiptomban
a Faraónak; de kihozott minket az Úr Égyiptomból
hatalmas kézzel. **22** És tőn az Úr Égyiptomban nagy
és veszedelmes jeleket és csudákat a Faraón és az ő
egész háznépén, a mi szemeink láttára. **23** Minket pedig
kihoza onnét, hogy bevigyen minket, és nékünk adja azt
a földet, a mely felől megesküdött a mi atyáinknak. **24**
És megparancsolta nékünk az Úr, hogy cselekedjünk
mind e rendelések szerint, hogy féljük az Urat, a mi
Istenünket, hogy jó dolgunk legyen teljes életünkben,
hogy megtartson minket az életben, mint e mai napon.
25 És ez lesz nékünk igazságunk, ha vigyázunk arra,
hogy megtartsuk mind e parancsolatokat, az Úr előtt, a
mi Istenünk előtt, a miképen megparancsolta nékünk.

7 Mikor bevisz téged az Úr, a te Istened a földre,
a melyre te bemenendő vagy, hogy bírjad azt; és
sok népet kiűz te előled a Khitteust, a Girgazeust, az
Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust, és
a Jebuzeust: hétféle népet, náladnál nagyobbakat és
erősebbeket; **2** És adja őket az Úr, a te Istened a te
hatalmadba, és megvered őket: mindenestől veszítsd
ki őket; ne köss velök szövetséget, és ne könyörülj
rajtok. **3** Sógorságot se szerezz ő velök, a leányodat
se adjad az ő fioknak, és az ő leányukat se vegyed a
te fiadnak; **4** Mert elpártoltatja a te fiadat én tőlem, és
idegen isteneknek szolgálnak; és felgerjed az Úrnak
haragja reátok, és hamar kipusztít titeket. **5** Hanem így
cselekedjetek velök: Oltáraikat rontsátok le, oszlopaikat
törjétek össze, berkeiket vágjátok ki, faragott képeiket
pedig tűzzel égessétek meg. **6** Mert az Úrnak, a te
Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr,
a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép
közül e föld színén. **7** Nem azért szeretett titeket az Úr,
sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél
többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben
vagytok; **8** Hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy
megtartsa az esküt, a melylyel megesküdt volt a ti
atyáitoknak; azért hozott ki titeket az Úr hatalmas kézzel,
és szabadított meg téged a szolgaságnak házából,
az égyiptombeli Faraó királynak kezéből. **9** És hogy
megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ő az Isten, a
hívséges Isten, a ki megtartja a szövetséget és az
irgalmasságot ezeríziglen azok iránt, a kik őt szeretik, és
az ő parancsolatait megtartják. **10** De megfizet azoknak
személy szerint, a kik őt gyűlölik, elvesztvén őket; nem
késlekedik az ellen, a ki gyűlöli őt, megfizet annak
személy szerint. **11** Tartsd meg azért a parancsolatot,
a rendeléseket és végzéseket, a melyeket én e mai
napon parancsolok néked, hogy azokat cselekedjed.
12 Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknek, és
megtartjátok, és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened
is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, a
mely felől megesküdött a te atyáidnak. **13** És szeretni

fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged; és
megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földednek
gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; teheneid
fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, a mely felől
megesküdt a te atyáidnak, hogy néked adja azt. 14
Áldottabb lészesz minden népnél; nem lészen közötted
magtalan férfi és asszony, sem barmaid között meddő.
15 És távol tart az Úr te tőled minden betegséget, és
Égyiptomnak minden gonosz nyavalyáját, a melyeket
ismersz; nem veti azokat te reád, hanem mind azokra,
a kik gyűlölnek téged. 16 És megemészted mind a
népeket, a melyeket néked ád az Úr, a te Istened;
ne kedvezzen a te szemed nékik, és ne tiszteld az ő
isteneit; mert tőr gyanánt volna az néked. 17 Ha azt
mondod a te szívedben: Többen vannak e népek, mint
én, miképen űzhetem én ki őket? 18 Ne félj tőlök;
emlékezzél meg csak azokról, a miket cselekedett az Úr,
a te Istened a Faraóval és mind az égyiptombeliekkel:
19 A nagy kisértésekről, a melyeket láttak a te szemeid,
és a jelekről és csudákról; az erős kézről, és a kinyujtott
karról, a melylyel kihozott téged az Úr, a te Istened! Így
cselekeszik az Úr, a te Istened minden néppel, a melytől
te félsz. 20 Sőt még a darázsokat is rájok bocsátja az
Úr, a te Istened mind addig, míglen elvesznek azok is,
a kik megmaradtak, és a kik elrejtőztek te előled. 21
Ne rettenj meg azok előtt, mert közötted van az Úr,
a te Istened, nagy és rettenetes Isten! 22 És lassan-
lassan kiűzi az Úr, a te Istened e népeket te előled.
Nem lehet őket hirtelen kipusztítanod, hogy a mezei
vadak meg ne sokasodjanak ellened! 23 De az Úr, a te
Istened elődbe veti őket, és nagy romlással rontja meg
őket, míglen elvesznek. 24 Az ő királyaikat is kezedbe
adja, hogy eltöröljed az ő nevöket az ég alól; senki
ellened nem állhat, míglen elveszted őket. 25 Az ő
isteneiknek faragott képeit tűzzel égesd meg; az azokon
lévő ezüstöt és aranyat meg ne kívánd, és magadnak el
ne vedd, hogy tőrbe ne essél miatta; mert útálatosság
az az Úr előtt, a te Istened előtt. 26 Útálatosságot pedig
ne vígy be a te házadba, hogy átokká ne légy, mint az,
hanem megvetvén vesd meg azt, és útálván útáld meg
azt, mert átkozott.

8 Mind azt a parancsolatot, a melyet én e mai
napon parancsolok néked, tartsátok meg és
teljesítsétek, hogy élhessetek és megsokasodhassatok,
bemehessetek és bírhassátok a földet, a mely felől
megeskődött az Úr a ti atyáitoknak. 2 És emlékezzél
meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr,
a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában,
hogy megsanyargasson és megpróbáljon téged, hogy
nyilvánvaló legyen, mi van a te szívedben; vajjon
megtartod-é az ő parancsolatait vagy nem? 3 És
megsanyargata téged, és megéheztete, azután pedig
enned adá a mannát, a melyet nem ismertél, sem a te
atyáid nem ismertek, hogy tudtodra adja néked, hogy
az ember nem csak kenyérrel él, hanem mind azzal
él az ember, a mi az Úrnak szájából származik. 4 A
te ruházatod le nem kopott rólad, sem a te lábad meg
nem dagadott immár negyven esztendőtől fogva. 5
Gondold meg azért a te szívedben, hogy a miképen
megfenyíti az ember az ő gyermekét, úgy fenyít meg
téged az Úr, a te Istened; 6 És őrizd meg az Úrnak,
a te Istenednek parancsolatait, hogy az ő útján járj,
és őt féljed. 7 Mert az Úr, a te Istened jó földre visz
be téged; bővizű patakoknak, forrásoknak és mély
vizeknek földére, a melyek a völgyekben és a hegyeken
fakadnak. 8 Búza-, árpa-, szőlőtő- fige- és gránátalma-
termő földre, faolaj- és méz-termő földre. 9 Oly földre, a
melyen nem nyomorogva eszed kenyeredet, és a hol
semmiben sem szűkölködöl; oly földre, a melynek kövei
vas, és a melynek hegyeiből rezet vághatsz! 10 Ha
azért eszel majd és megelégszel: dícsérjed az Urat, a
te Istenedet azért a jó földért, a melyet néked adott.
11 Vigyázz magadra, hogy el ne felejtkezzél az Úrról,
a te Istenedről, meg nem tartván az ő parancsolatait,
végzéseit, rendeléseit, a melyeket én parancsolok néked
e mai napon; 12 Hogy mikor eszel és jól lakol, és
szép házakat építesz, és lakozol azokban; 13 És mikor
a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd
és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod
megszaporodik: 14 Fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved,
és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, a ki kihozott
téged Égyiptom földéből, a szolgaságnak házából; 15
A ki vezérlett téged a tüzes kígyóknak, skorpióknak,
és szomjúságnak nagy és rettenetes pusztáján, a
melyben víz nem vala; a ki vizet ada néked a kemény
kősziklából; 16 A ki mannával étete téged a pusztában,
a mit nem ismertek a te atyáid, hogy megsanyargasson
és hogy megpróbáljon téged, és jól tegyen veled
azután: 17 És ne mondjad ezt a te szívedben: Az én
hatalmam, és az én kezemnek ereje szerzette nékem e
gazdagságot! 18 Hanem emlékezzél meg az Úrról, a te
Istenedről, mert ő az, a ki erőt ád néked a gazdagságnak
megszerzésére, hogy megerősítse az ő szövetségét, a
mely felől megeskődt a te atyáidnak, miképen e mai
napon van. 19 Ha pedig teljesen megfelejtkezel az
Úrról, a te Istenedről, és idegen istenek után jársz, és
azoknak szolgálsz, és meghajtod magadat azoknak;
bizonyságot tészek e mai napon ti ellenetek, hogy
végképen elvesztek. 20 Mint azok a nemzetek, a kiket
az Úr elveszt előletek, azonképen vesztek el; azért mert
nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára.

9 Halljad Izráel, te általmégy ma a Jordánon, hogy
bemenvén, örökségül bírj náladnál nagyobb és
erősebb népeket, nagy és az égig megerősített
városokat; 2 Nagy és szálas népet, Anák-fiakat, a

kikről magad is tudod és magad is hallottad: kicsoda
állhat meg Anák fiai előtt? 3 Tudd meg azért e mai
napon, hogy az Úr, a te Istened az, a ki átmegy előtted
mint emésztő tűz, ő törli el azokat, és ő alázza meg
azokat te előtted; és kiűzöd, és hamar elveszted őket,
a miképen az Úr megmondotta néked. 4 Mikor azért
kiűzi az Úr, a te Istened azokat te előled, ne szólj a
te szívedben, mondván: Az én igazságomért hozott
be engem az Úr, hogy örökségül bírjam ezt a földet;
holott e népeket az ő istentelenségökért űzi ki te előled
az Úr; 5 Nem a te igazságodért, sem a te szívednek
igaz voltáért mégy te be az ő földük bírására; hanem
az Úr, a te Istened e népeknek istentelenségéért űzi
ki őket előled, hogy megerősítse az ígéretet, a mely
felől megesküdt az Úr a te atyáidnak: Ábrahámnak,
Izsáknak és Jákóbnak. 6 Tudd meg azért, hogy az Úr,
a te Istened nem a te igazságodért adja néked ezt a
jó földet birtokul, mert kemény nyakú nép vagy te! 7
Emlékezzél meg róla, és el ne felejtsed azokat, a mikkel
haragra indítottad az Urat, a te Istenedet a pusztában!
A naptól fogva, a melyen kijöttél Égyiptom földéből,
mind addig, míglen e helyre jutottatok, az Úr ellen
tusakodtatok vala. 8 Már a Hóreben haragra indítátok
az Urat, és annyira megharaguvék reátok az Úr, hogy
el akara veszteni titeket. 9 Mikor felmegyek vala a
hegyre, hogy átvegyem a kőtáblákat, a szövetségnek
tábláit, a melyet az Úr kötött vala veletek, és a hegyen
maradtam vala negyven nap és negyven éjjel: kenyeret
nem ettem, sem vizet nem ittam vala. 10 Akkor átadá
nékem az Úr a két kőtáblát, a melyek az Isten ujjával
valának beírva, és rajtok valának mind amaz ígék, a
melyeket mondott vala az Úr néktek a hegyen a tűz
közepéből, a gyülekezésnek napján. 11 És mikor a
negyven nap és negyven éj elmultával átadá az Úr
nékem a két kőtáblát, a szövetségnek tábláit; 12 Akkor
monda az Úr nékem: Kelj fel, hamar menj innen alá;
mert elvetemedett a te néped, a kit kihoztál Égyiptomból;
hamar eltértek az útról, a melyet parancsoltam vala
nékik, öntött bálványt készítettek magoknak. 13 Ismét
szóla nékem az Úr, mondván: Láttam e népet, és bizony
kemény nyakú nép ez! 14 Hagyj békét nékem, hadd
pusztítsam el őket, és töröljem el az ő nevöket az ég
alól, és teszlek téged ennél nagyobb és erősebb néppé!
15 Megfordulék azért, és alájövék a hegyről, a hegy
pedig tűzzel ég vala, és a szövetségnek két táblája az
én két kezemben vala. 16 És mikor látám, hogy ímé
vétkeztetek vala az Úr ellen, a ti Istenetek ellen; öntött
borjút csináltatok vala magatoknak; hamar letértetek vala
az útról, a melyet az Úr parancsolt vala néktek: 17 Akkor
megragadám a két táblát, és elhajítám a két kezemből,
és összetörém azokat a ti szemeitek láttára. 18 És
leborulék az Úr előtt, mint annakelőtte, negyven nap és
negyven éjjel, kenyeret nem ettem és vizet sem ittam;
minden ti bűnötökért, a melyeket elkövettetek vala, azt
cselekedvén, a mi gonosz az Úr előtt, hogy ingereljétek
őt. 19 Mert félek vala a haragtól és búsulástól, a melylyel
ti reátok úgy megharagudt vala az Úr, hogy el akart
vala pusztítani titeket. És meghallgata az Úr engem
akkor is. 20 Áronra is igen megharagudt vala az Úr,
és el akará őt is pusztítani; de ugyanakkor imádkozám
Áronért is. 21 A ti bűnötöket pedig, a borjút, a melyet
készítettetek, megragadám, és megégetém azt tűzzel;
és összetörém azt, jól megőrölvén, mígnem porrá
morzsolódék, azután bevetém annak porát a patakba,
a mely a hegyről foly vala alá. 22 És Thaberában,
Massában, és Kibrot-Taavában is haragra indítátok az
Urat. 23 És mikor az Úr elküldött vala titeket Kádes-
Barneából, mondván: Menjetek fel, és bírjátok örökségül
a földet, a melyet néktek adtam: akkor is tusakodtatok
vala az Úrnak, a ti Isteneteknek beszéde ellen, nem
hittetek néki, és nem hallgattatok az ő szavára. 24
Tusakodók voltatok az Úr ellen, a mióta ismerlek titeket.
25 És leborulék az Úr előtt azon a negyven napon és
negyven éjjel, a melyeken leborultam vala; mert azt
mondotta vala az Úr, hogy elveszt titeket. 26 Akkor
imádkozám az Úrhoz, és mondék: Uram, Isten! ne
rontsd meg a te népedet, és a te örökségedet, a kit a te
nagyságoddal szabadítottál meg, a kit erős kézzel hoztál
ki Égyiptomból. 27 Emlékezzél meg a te szolgáidról:
Ábrahámról, Izsákról és Jákóbról; ne nézzed e népnek
keménységét, istentelenségét és bűnét! 28 Hogy ne
mondja a föld népe, a honnét kihoztál minket: mivelhogy
az Úr nem vihette be őket a földre, a melyet igért volt
nékik, és mivelhogy gyűlölte őket, azért hozta ki őket,
hogy megölje őket a pusztában. 29 Pedig ők a te néped
és a te örökséged, a melyet kihoztál a te nagy erőddel,
és a te kinyujtott karoddal!

10 Abban az időben monda az Úr nékem: Faragj
magadnak két kőtáblát, az előbbiekhez hasonlókat,
és jőjj fel hozzám a hegyre, és csinálj faládát. 2 És
felírom a táblákra azokat az ígéket, a melyek az előbbi
táblákon valának, a melyeket széttörtél; és tedd azokat
a ládába. 3 Csinálék azért ládát sittim-fából, és faragék
két kőtáblát is, az előbbiekhez hasonlókat; és felmenék
a hegyre, és a két kőtábla kezemben vala. 4 És felírá
a táblákra az előbbi írás szerint a tíz ígét, a melyeket
szólott vala az Úr ti hozzátok a hegyen, a tűznek
közepéből a gyülekezésnek napján, és átadá az Úr
azokat nékem. 5 Akkor megfordulék és alájövék a
hegyről, és betevém a táblákat a ládába, a melyet
csináltam vala, hogy ott legyenek, a miképen az Úr
parancsolta vala nékem. 6 Izráel fiai pedig elindulának
Beeróthból, a mely a Jákán fiaié, Moszérába. Ott halt
meg Áron, és ugyanott el is temetteték, és Eleázár, az ő
fia lőn pappá helyette. 7 Innét indulának Gudgódba,

Gudgódból pedig Jotbatába, bővízű patakok földére.
8 Abban az időben választa ki az Úr a Lévi törzsét,
hogy hordozza az Úr szövetségének ládáját, és hogy
az Úr előtt álljon, és néki szolgáljon, és hogy áldjon
az ő nevében mind e napig. 9 Ezért nem volt része
és öröksége a Lévinek az ő atyafiaival; az Úr az ő
öröksége, a miképen megmondotta vala néki az Úr,
a te Istened. 10 Én pedig ott állottam a hegyen, mint
az előbbi napokban, negyven nap és negyven éjjel: és
meghallgata engem az Úr akkor is, és nem akara téged
elveszteni az Úr. 11 És monda az Úr nékem: Kelj fel,
menj és járj a nép előtt, hogy bemenjenek és bírják a
földet, a mely felől megesküdtem az ő atyáiknak, hogy
nékik adom. 12 Most pedig, óh Izráel! mit kíván az Úr, a
te Istened tőled? Csak azt, hogy féljed az Urat, a te
Istenedet; hogy minden ő utain járj, és szeresd őt, és
tiszteljed az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, és
teljes lelkedből, 13 Megtartván az Úrnak parancsolatait
és rendeléseit, a melyeket én ma parancsolok néked,
hogy jól legyen dolgod! 14 Ímé az Úréi, a te Istenedéi
az egek, és az egeknek egei, a föld, és minden, a mi
rajta van! 15 De egyedül a ti atyáitokat kedvelte az Úr,
hogy szeresse őket, és az ő magvokat: titeket választott
ki ő utánok minden nép közül, a mint e mai napon is
látszik. 16 Metéljétek azért körül a ti szíveteket, és ne
legyetek ezután keménynyakúak; 17 Mert az Úr, a ti
Istenetek, isteneknek Istene, és uraknak Ura; nagy,
hatalmas és rettenetes Isten, a ki nem személyválogató,
sem ajándékot el nem fogad. 18 Igazságot szolgáltat az
árvának és az özvegynek; szereti a jövevényt, adván
néki kenyeret és ruházatot. 19 Szeressétek azért a
jövevényt; mert ti is jövevények voltatok Égyiptom
földén. 20 Az Urat, a te Istenedet féljed, őt tiszteljed,
ő hozzá ragaszkodjál, és az ő nevére esküdjél. 21 Ő
a te dícséreted, és a te Istened, a ki azokat a nagy
és rettenetes dolgokat cselekedte veled, a melyeket
láttak a te szemeid. 22 A te atyáid hetvenen mentek
vala alá Égyiptomba; most pedig az Úr, a te Istened
megsokasított téged, mint az égnek csillagait!

11 Szeresd azért az Urat, a te Istenedet, tartsd meg
az ő megtartani valóit: rendeléseit, végzéseit és
parancsolatait minden időben. 2 És tudjátok meg ma
(mert nem a ti fiaitokkal szólok, a kik nem tudják és nem
látták) az Úrnak, a te Isteneteknek fenyítését, nagyságát,
erős kezét és kinyújtott karját, 3 Jeleit és cselekedeteit,
a melyeket Égyiptomban cselekedett a Faraóval, az
égyiptombeliek királyával, és az ő egész földével; 4 És
a melyeket cselekedett az égyiptombeliek seregével,
lovaival és szekereivel, mivelhogy reájok árasztá a Veres
tenger vizeit, mikor üldözének titeket, és elveszté őket
az Úr mind e mai napig; 5 És a melyeket cselekedett
veletek a pusztában, a míg e helyre jutátok; 6 És a
melyeket cselekedett Dáthánnal és Abirámmal, Eliábnak
a Rúben fiának fiaival, mikor a föld megnyitá az ő száját,
és elnyelé őket háznépeikkel, sátoraikkal, és minden
marhájokkal egyetemben, a mely az övék vala, az egész
Izráel között. 7 Mert saját szemeitekkel láttátok az Úrnak
minden nagy cselekedetét, a melyeket cselekedett. 8
Tartsátok meg azért mind a parancsolatokat, a melyeket
én ma parancsolok néked, hogy megerősödjetek,
bemenjetek és bírjátok a földet, a melyre átmentek,
hogy bírjátok azt. 9 És hogy sok ideig élhessetek a
földön, a mely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak,
hogy nékik és az ő magvoknak adja azt a tejjel és
mézzel folyó földet. 10 Mert a föld, a melyre te bemégy,
hogy bírjad azt, nem olyan az, mint Égyiptomnak
földe, a honnan kijöttetek; a melyben elveted vala a
te magodat és a te lábaddal kell vala megöntöznöd,
mint egy veteményes kertet; 11 Hanem az a föld, a
melyre átmentek, hogy bírjátok azt, hegyes-völgyes
föld, az égnek esőjéből iszik vizet. 12 Oly föld az, a
melyre az Úr, a te Istened visel gondot; mindenkor rajta
függenek az Úrnak, a te Istenednek szemei az esztendő
kezdetétől az esztendő végéig. 13 Lészen azért, hogyha
valóban engedelmeskedtek az én parancsolataimnak,
a melyeket én ma parancsolok néktek, úgy hogy az
Urat, a ti Istenteket szeretitek, és néki szolgáltok teljes
szívetekből és teljes lelketekből: 14 Esőt adok a ti
földetekre alkalmatos időben: korai és kései esőt, hogy
betakaríthasd a te gabonádat, borodat és olajodat;
15 Füvet is adok a te meződre a te barmaidnak; te
pedig eszel és megelégszel. 16 Vigyázzatok azért,
hogy a ti szívetek meg ne csalattassék, és el ne
térjetek, és ne tiszteljetek idegen isteneket, és ne
boruljatok le előttök. 17 Különben az Úrnak haragja
felgerjed reátok, és bezárja az eget, hogy eső ne
legyen, és a föld az ő gyümölcsét meg ne teremje; és
hamarsággal elvesztek a jó földről, a melyet az Úr ád
néktek. 18 Vegyétek azért szívetekre és lelketekre e
szavaimat, és kössétek azokat jegyül a ti kezetekre, és
homlokkötőkül legyenek a ti szemeitek között; 19 És
tanítsátok meg azokra a ti fiaitokat, szólván azokról,
mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel
és mikor felkelsz. 20 És írd fel azokat a te házadnak
ajtófeleire és a te kapuidra; 21 Hogy megsokasodjanak
a ti napjaitok és fiaitoknak napjai azon a földön, a mely
felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nékik adja
mindaddig, a míg az ég a föld felett lészen. 22 Mert ha
szorosan megtartjátok mind e parancsolatot, a melyet
én parancsolok néktek, hogy a szerint cselekedjetek;
ha szeretitek az Urat, a ti Istenteket, ha minden ő
útain jártok, és ő hozzá ragaszkodtok: 23 Akkor kiűzi
az Úr mind azokat a nemzeteket ti előletek, és úrrá
lesztek nálatoknál nagyobb és erősebb nemzeteken.
24 Minden hely, a melyet lábatok talpa megnyom,
tiétek lesz, a pusztától a Libanonig, és a folyóvíztől,

az Eufrátes folyóvizétől a nyugoti tengerig lesz a ti
határotok. 25 Nem állhat meg senki előttetek; azt míveli
az Úr, a ti Istenetek, hogy féljenek és rettegjenek titeket
az egész föld színén, a melyre rátapostok, a mint
megmondotta néktek. 26 Lásd, én adok ma előtökbe
áldást és átkot! 27 Az áldást, ha engedelmeskedtek az
Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak, a melyeket én
e mai napon parancsolok néktek; 28 Az átkot pedig,
ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek
parancsolatainak, és letértek az útról, a melyet én ma
parancsolok néktek, és idegen istenek után jártok, a
kiket nem ismertetek. 29 És mikor bevisz téged az Úr, a
te Istened arra a földre, a melyre te bemégy, hogy bírjad
azt: akkor mondd el az áldást a Garizim hegyén, az
átkot pedig az Ebál hegyén. 30 Nemde azok túl vannak
a Jordánon, a napnyugoti út megett, a Kananeusok
földén, a kik a síkságon laknak Gilgálnak átellenében, a
Móré tölgyei mellett?! 31 Mert ti átmentek a Jordánon,
hogy bemenvén bírhassátok a földet, a melyet az Úr, a
ti Istenetek ád néktek. Ha bírni fogjátok azt, és lakni
fogtok abban: 32 Vigyázzatok, hogy mind e rendelések
és végzések szerint cselekedjetek, a melyeket én ma
adok ti előtökbe.

12 Ezek a rendelések és a végzések, a melyeket meg
kell tartanotok, azok szerint cselekedvén azon a
földön, a melyet az Úr, a te atyáidnak Istene ád néked,
hogy bírjad azt minden időben a míg éltek a földön: 2
Pusztára pusztítsátok el mind azokat a helyeket, a hol
azok a nemzetek, a kiknek ti urai lesztek, szolgáltak
az ő isteneiknek a magas hegyeken, a halmokon, és
minden zöldelő fa alatt. 3 És rontsátok el azoknak
oltárait, törjétek össze oszlopaikat, tűzzel égessétek
meg berkeiket, és vagdaljátok szét az ő isteneiknek
faragott képeit, a nevöket is pusztítsátok ki arról a
helyről. 4 Ne cselekedjetek így az Úrral, a ti Istenetekkel;
5 Hanem azt a helyet, a melyet kiválaszt az Úr, a ti
Istenetek minden ti törzsetek közül, hogy az ő nevét
oda helyezze és ott lakozzék, azt gyakoroljátok és oda
menjetek. 6 És oda vigyétek egészen égőáldozataitokat,
véres áldozataitokat, tizedeiteket, kezeiteknek felemelt
áldozatát, mind fogadásból, mind szabad akaratból való
adományaitokat, és a ti barmaitoknak és juhaitoknak
első fajzását. 7 És ott egyetek az Úrnak, a ti Isteneteknek
színe előtt, és örvendezzetek ti és a ti házatok minden
népe, kezetek minden keresményének, a melyekkel
megáld téged az Úr, a te Istened. 8 Ne cselekedjetek ott
mind a szerint, a mint mi cselekszünk itt most, mindenik
azt, a mi jónak látszik néki. 9 Mert még ez ideig nem
mentetek be a nyugodalmas helyre, és az örökségbe, a
melyet az Úr, a te Istened ád néked. 10 Mikor pedig
átmentek a Jordánon, és lakozni fogtok azon a földön,
a melyet az Úr, a ti Istenetek ád néktek örökségül,
és megnyugtat titeket minden ellenségetektől, a kik
körületek vannak, és bátorsággal fogtok lakozni: 11 Akkor
arra a helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a ti Istenetek,
hogy ott lakozzék az ő neve, oda vigyetek mindent, a
mit én parancsolok néktek: egészen égőáldozataitokat,
véres áldozataitokat, tizedeiteket és kezeiteknek felemelt
áldozatát, és minden megkülönböztetett fogadástokat,
a melyeket fogadtok az Úrnak. 12 És örvendezzetek
az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind
a ti fiaitok, és leányaitok, mind a ti szolgáitok és
szolgálóleányaitok, mind a lévita, a ki a ti kapuitokon
belől lészen; mert nincs néki része vagy öröksége ti
veletek. 13 Vigyázz, hogy a te egészen égőáldozataidat
ne áldozzad minden helyen, a melyet meglátsz; 14
Hanem azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr a te
törzseid közül valamelyikben: ott áldozzad a te egészen
égőáldozatidat, és ott cselekedjél mindent, a mit én
parancsolok néked. 15 Mindazáltal a te lelkednek teljes
kívánsága szerint vághatsz barmot és ehetel húst,
minden te kapuidon belől, az Úrnak, a te Istenednek
áldásához képest, a melyet ád néked; mind a tisztátalan,
mind a tiszta eheti azt, ép úgy mint az őzet és a szarvast.
16 Csakhogy a vért meg ne egyétek; a földre öntsd
azt, mint a vizet. 17 Nem eheted meg a te kapuidon
belől sem gabonádnak, sem mustodnak, sem olajodnak
tizedét, sem barmaidnak és juhaidnak első fajzását;
sem semmi fogadási áldozatodat, a melyet fogadsz,
sem szabad akarat szerint való adományaidat, sem a
te kezednek felemelt áldozatát; 18 Hanem az Úrnak a
te Istenednek színe előtt egyed azokat azon a helyen,
a melyet kiválaszt az Úr a te Istened: te és a te fiad,
leányod, szolgád, szolgálóleányod és a lévita, a ki a
te kapuidon belől van; és örvendezzél az Úrnak, a te
Istenednek színe előtt mindenben, a mire kezedet veted.
19 Vigyázz, hogy el ne hagyjad a lévität valameddig élsz
a te földeden. 20 Mikor az Úr, a te Istened kiszélesíti a te
határodat, a miképen igérte vala néked, és ezt mondod:
Húst ehetném! mivelhogy a te lelked húst kíván enni:
egyél húst a te lelkednek teljes kívánsága szerint. 21 Ha
messze van tőled a hely, a melyet az Úr, a te Istened
választ, hogy oda helyezze az ő nevét, és leölsz, a mint
parancsoltam néked, a te barmaidból és juhaidból, a
melyeket az Úr ád majd néked: akkor egyél azokból a
te kapuidban a te lelkednek teljes kívánsága szerint.
22 De, a mint az őzet és a szarvast eszik, úgy egyed
azokat; a tisztátalan és a tiszta egyaránt ehetik abból.
23 Csakhogy abban állhatatos légy, hogy a vért meg ne
egyed; mert a vér, az a lélek: azért a lelket a hússal
együtt meg ne egyed! 24 Meg ne egyed azt, a földre
öntsd azt, mint a vizet. 25 Meg ne egyed azt, hogy jól
legyen dolgod néked és a te gyermekeidnek is utánad,
mivelhogy azt cselekszed, a mi igaz az Úr szemei előtt.
26 De ha valamit megszentelsz a tiéidből, vagy fogadást
teszesz: vedd fel, és vidd azt arra a helyre, a melyet

kiválaszt az Úr. 27 És az Úrnak, a te Istenednek oltárán
áldozd meg a te egészen égőáldozataidat, azoknak
húsát és vérét; egyéb áldozataidnak vérét azonban
öntsd az Úrnak, a te Istenednek oltárára, a húsát pedig
megeheted. 28 Vigyázz és hallgasd meg mindezeket
az ígéket, a melyeket én parancsolok néked, hogy jól
legyen dolgod, néked és a te gyermekeidnek utánad
mind örökké; mivelhogy azt cselekszed, a mi jó és
igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt. 29 Mikor
kiirtja előled az Úr, a te Istened a nemzeteket, a kikhez
bemégy, hogy bírjad őket, és bírni fogod őket, és
lakozol majd az ő földükön: 30 Vigyázz magadra, hogy
őket követvén tőrbe ne essél, miután már kivesztek
előled; és ne tudakozzál az ő isteneik felől, mondván:
Miképen tisztelik e nemzetek az ő isteneiket? én is
akképen cselekszem. 31 Ne cselekedjél így az Úrral,
a te Isteneddel, mert mind azt az útálatosságot, a mit
gyűlöl az Úr, megcselekedték az ő isteneikkel; mert
még fiaikat és leányaikat is megégetik vala tűzzel az ő
isteneiknek. 32 Mindazt, a mit én parancsolok néktek,
megtartsátok, és a szerint cselekedjetek: semmit ne
tégy ahhoz, és el se végy abból!

13 Mikor te közötted jövendőmondó, vagy álomlátó
támad és jelt vagy csodát ád néked; 2 Ha
bekövetkezik is az a jel vagy a csoda, a melyről szólott
vala néked, mondván: Kövessünk idegen isteneket,
a kiket te nem ismersz, és tiszteljük azokat: 3 Ne
hallgass efféle jövendőmondónak beszédeire, vagy
az efféle álomlátóra; mert az Úr, a ti Istenetek kísért
titeket, hogy megtudja, ha szeretitek-é az Urat, a ti
Isteneteket teljes szívetekből, és teljes lelketekből? 4
Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, és őt féljétek, és
az ő parancsolatait tartsátok meg, és az ő szavára
hallgassatok, őt tiszteljétek, és ő hozzá ragaszkodjatok. 5
Az a jövendőmondó pedig vagy álomlátó ölettessék meg;
mert pártütést hirdetett az Úr ellen, a ti Istenetek ellen, a
ki kihozott titeket Égyiptom földéből, és megszabadított
téged a szolgaságnak házából; hogy elfordítson téged
arról az útról, a melyet parancsolt néked az Úr, a te
Istened, hogy azon járj. Gyomláld ki azért a gonoszt
magad közül. 6 Ha testvéred, a te anyádnak fia, vagy
a te fiad vagy leányod, vagy a kebleden lévő feleség,
vagy lelki-testi barátod titkon csalogat, mondván: Nosza
menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket nem
ismertetek sem te, sem atyáid. 7 Ama népek istenei
közül, a kik körültetek vannak, közel hozzád vagy
távol tőled, a földnek egyik végétől a másik végéig:
8 Ne engedj néki, és ne hallgass reá, ne nézz reá
szánalommal, ne kíméld és ne rejtegesd őt; 9 Hanem
megölvén megöljed őt; a te kezed legyen először rajta
az ő megölésére, azután pedig az egész népnek keze.
10 Kövekkel kövezd meg őt, hogy meghaljon; mert
azon igyekezett, hogy elfordítson téged az Úrtól, a te
Istenedtől, a ki kihozott téged Égyiptomnak földéből,
a szolgaságnak házából; 11 És hallja meg az egész
Izráel, és féljenek és ne cselekedjenek többé ahhoz
hasonló gonoszt te közötted. 12 Ha valamelyikben a te
városaid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád néked,
hogy ott lakjál, ezt hallod mondani: 13 Emberek jöttek ki
közüled, istentelenségnek fiai, és elfordítják városuk
lakosait, mondván: Nosza, menjünk és tiszteljünk idegen
isteneket, a kiket nem ismertetek: 14 Akkor keress,
kutass és szorgalmatosan tudakozódjál, és ha igaz, és
bizonyos a dolog, és megtörtént az efféle útálatosság
közötted: 15 Hányd kard élére annak a városnak
lakosait; áldozd fel azt mindenestől, a mi benne van;
a barmát is kard élére hányd. 16 És a mi préda van
benne, hordd mind együvé az ő piaczának közepére, és
égesd meg a várost tűzzel és annak minden prédáját is
teljes áldozatul az Úrnak, a te Istenednek, és legyen
rom mind örökké, és soha többé fel ne építtessék. 17
Ne ragadjon semmi a te kezedhez abból az átokra
valóból, hogy szűnjék meg az Úr haragjának búsulása,
és könyörületes legyen hozzád, és könyörüljön rajtad,
és megszaporítson téged, a miképen megesküdt a te
atyáidnak, 18 Ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek
szavára, megtartván minden ő parancsolatát, a melyeket
én ma parancsolok néked, hogy azt cselekedjed, a mi
igaz az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt.

14 Ti az Úrnak, a ti Isteneteknek fiai vagytok; ne
vagdaljátok meg magatokat, se szemeitek között
ne csináljatok kopaszságot, a halottért, 2 Mert szent
népe vagy te az Úrnak, a te Istenednek, és az Úr
választott téged, hogy légy néki tulajdon népe minden
nép közül, a melyek a föld színén vannak. 3 Semmi
útálatosságot meg ne egyél. 4 Ezek azok az állatok, a
melyeket megehettek: az ökör, juh, kecske, 5 Szarvas,
őz, bival, vadkecske, zerge, vad bika és jávor. 6
És mindazt az állatot, a melynek hasadt a körme
és egészen ketté hasadt körme van, és kérődző az
állatok között, megehetitek. 7 De a kérődzők és hasadt
körműek közül ne egyétek meg ezeket: a tevét, a
nyulat és hörcsököt, mert kérődznek ugyan, de körmük
nem hasadt; tisztátalanok legyenek ezek néktek. 8
És a disznót, mert hasadt ugyan a körme, de nem
kérődzik; tisztátalan legyen ez néktek. Ezeknek húsából
ne egyetek, holttestöket se illessétek. 9 Ezeket ehetitek
meg mindazokból, melyek vízben élnek: a minek
úszó szárnya és pikkelye van, mind megegyétek; 10
Valaminek pedig nincsen úszó szárnya és pikkelye,
meg ne egyétek; tisztátalan az néktek. 11 Minden tiszta
madarat megehettek. 12 Ezek pedig, a melyeket meg
ne egyetek közülök: a sas, a saskeselyű és a halászó
sas. 13 A keselyű, a héja és a sólyom az ő nemével.
14 Minden holló az ő nemével. 15 A strucz, a bagoly,

a kakuk és a karvaly az ő nemével. 16 A kuvik, a
fülesbagoly és a bölömbika. 17 A pelikán, a gém és a
hattyú. 18 Az eszterág és a szarka az ő nemével; a
büdösbanka és a denevér. 19 Minden szárnyas féreg is
tisztátalan legyen néktek; meg ne egyétek. 20 Minden
tiszta szárnyast megehettek. 21 Semmi holttestet meg
ne egyetek; a jövevénynek, a ki a te kapuidon belől
van, adjad azt, hogy egye meg azt, vagy add el az
idegennek, mert szent népe vagy te az Úrnak, a te
Istenednek. Ne főzd a gödölyét az ő anyja tejében. 22
Esztendőről esztendőre tizedet végy a te magodnak
minden terméséből, a mely a te meződön terem. 23
És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon
a helyen, a melyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő
neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te
barmaidnak és juhaidnak első fajzását; hogy tanuljad
félni az Urat, a te Istenedet minden időben. 24 Ha pedig
hosszabb néked az út, hogysem oda vihetnéd azokat,
mivelhogy távol esik tőled az a hely, a melyet az Úr, a te
Istened választ, hogy oda helyezze az ő nevét, téged
pedig megáldott az Úr, a te Istened: 25 Akkor add el
pénzen, és kösd a kezedbe a pénzt, és menj el arra a
helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened; 26 És adjad
a pénzt mind azért, a mit kíván a te lelked: ökrökért,
juhokért, borért és vidámító italért és mindenért, a mit
megáhít néked a te lelked, és egyél ott az Úrnak, a
te Istenednek színe előtt, és örvendezzél te és a te
házadnak népe. 27 A lévität pedig, a ki a te kapuidon
belől van, ne hagyd el, mert nincsen néki része, sem
öröksége veled. 28 A harmadik esztendő végén vidd ki
annak az esztendő termésének minden tizedét, és rakd
le a te kapuidba. 29 És eljön a lévita (a kinek nincsen
része és öröksége te veled), és a jövevény, árva és
özvegy, a kik a te kapuidon belől vannak, és esznek
és megelégesznek, hogy megáldjon téged az Úr, a te
Istened a te kezednek minden munkájában, a melyet
végzesz.

15 A hetedik esztendő végén elengedést mívelj.
2 Ez pedig az elengedésnek módja: Minden
kölcsönadó ember engedje el, a mit kölcsönadott az
ő felebarátjának; ne hajtsa be az ő felebarátján és
atyjafián; mert elengedés hirdettetett az Úrért. 3 Az
idegenen hajtsd be; de a mid a te atyádfiánál lesz,
engedje el néki a te kezed. 4 De nem is lesz közötted
szegény, mert igen megáld téged az Úr azon a földön,
a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül,
hogy bírjad azt. 5 De csak úgy lesz ez, ha hallgatsz
az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván és
teljesítvén mind azt a parancsolatot, a melyet én
ma parancsolok néked. 6 Mert az Úr, a te Istened
megáld téged, a miképen megmondotta néked; és sok
népnek adsz zálogos kölcsönt, te pedig nem kérsz
kölcsönt, és sok népen fogsz uralkodni, és te rajtad
nem uralkodnak. 7 Ha mégis szegénynyé lesz valaki a
te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te
földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked: ne
keményítsd meg a te szívedet, be se zárjad kezedet
a te szegény atyádfia előtt; 8 Hanem örömest nyisd
meg a te kezedet néki, és örömest adj kölcsön néki, a
mennyi elég az ő szükségére, a mi nélkül szűkölködik. 9
Vigyázz magadra, hogy ne legyen a te szívedben valami
istentelenség, mondván: Közelget a hetedik esztendő,
az elengedésnek esztendeje; és elfordítsd szemedet a
te szegény atyádfiától, hogy ne adj néki; mert ő ellened
kiált az Úrhoz, és bűn lesz benned. 10 Bizonyára adj
néki, és meg ne háborodjék azon a te szíved, mikor
adsz néki; mert az ilyen dologért áld meg téged az Úr, a
te Istened minden munkádban, és mindenben, a mire
kezedet veted. 11 Mert a szegény nem fogy ki a földről,
azért én parancsolom néked, mondván: Örömest nyisd
meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának
a te földeden. 12 Hogyha eladja magát néked a te
atyádfia, a zsidó férfi és zsidó asszony, és szolgál téged
hat esztendeig: a hetedik esztendőben bocsássad őt
szabadon mellőled. 13 És mikor szabadon bocsátod őt
mellőled, ne bocsásd el őt üresen; 14 Hanem terheld
meg őt bőven a te juhaidból, a te szérűdről, és a te
sajtódból; a mivel megáldott téged az Úr, a te Istened,
adj néki abból. 15 És emlékezzél meg róla, hogy te
is szolga voltál Égyiptom földén, és megszabadított
téged az Úr, a te Istened; azért parancsolom én ma ezt
néked. 16 Ha pedig ezt mondja néked: Nem megyek
el tőled, mert szeret téged és a te házadat, mivelhogy
jól van néki te nálad dolga: 17 Akkor vedd az árat,
és fúrd a fülébe és az ajtóba; és legyen szolgáddá
mindvégig; így cselekedjél szolgálóleányoddal is. 18 Ne
essék nehezedre, hogy szabadon bocsátod őt mellőled;
(hiszen két annyi bérre valót szolgált néked hat éven
át, mint a béres-munkás) és megáld téged az Úr, a te
Istened mindenben, a mit cselekszel. 19 Barmaid és
juhaid első fajzásának minden hímjét az Úrnak, a te
Istenednek szenteljed. Ne munkálkodjál a te tehenednek
első fajzásán, és meg ne nyírjad a te juhaidnak első
fajzását. 20 Az Úrnak, a te Istenednek színe előtt edd
meg azt esztendőről esztendőre, te és a te házad
népe, azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr. 21
Hogyha valami fogyatkozás lesz benne; sánta vagy vak
lesz, vagy akármely fogyatkozásban szenvedő: meg ne
áldozd azt az Úrnak, a te Istenednek. 22 A te kapuidon
belől edd meg azt; a tisztátalan és a tiszta egyaránt,
mintha őz volna az vagy szarvas. 23 Csakhogy a vérét
meg ne edd, hanem a földre öntsd azt, mint a vizet.

16 Ügyelj az Abib hónapra, és készíts az Úrnak, a
te Istenednek páskhát; mert az Abib hónapban
hozott ki téged az Úr, a te Istened Égyiptomból éjjel. 2
Páskha gyanánt pedig ölj az Úrnak, a te Istenednek

juhot és ökröt azon a helyen, a melyet kiválaszt az
Úr, a te Istened, hogy oda helyezze az ő nevét. 3 Ne
egyél azzal semmi kovászost, hanem hét napon át
egyél azzal kovásztalan lepényeket, nyomorúságnak
kenyerét, (mert sietséggel jöttél ki Égyiptom földéről)
hogy megemlékezzél arról a napról életednek minden
idejében, a melyen kijöttél Égyiptom földéről. 4 És ne
lásson senki kovászt hét napon át sehol a te határodban;
és a húsból, a melyet az első napon estve megáldozol,
semmi ne maradjon reggelig. 5 Nem ölheted le a
páskhát akármelyikben a te városaid közül, a melyeket
az Úr, a te Istened ád néked; 6 Hanem azon a helyen,
a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened, hogy az ő nevét
oda helyezze: ott öld le a páskhát estve, napnyugtakor,
abban az időben, a mikor kijöttél Égyiptomból. 7 Azon a
helyen süsd és edd is meg, a melyet kiválaszt az Úr, a
te Istened; reggel pedig fordulj vissza és menj haza
a te hajlékodba. 8 Hat napon át egyél kovásztalant;
hetednapon pedig az Úrnak, a te Istenednek berekesztő
ünnepe lévén, ne munkálkodjál azon. 9 Számlálj azután
magadnak hét hetet; attól fogva kezdjed számlálni a hét
hetet, hogy sarlódat a vetésbe bocsátod. 10 És tarts
hetek ünnepét az Úrnak, a te Istenednek, a te kezednek
szabad akarat szerint való adományával, a melyet ahhoz
képest adj, a mint megáldott téged az Úr, a te Istened.
11 És örvendezz az Úrnak, a te Istenednek színe előtt,
te és a te fiad, és leányod, szolgád, szolgálóleányod, és
a lévita, a ki a te kapuidon belől van, és a jövevény, az
árva és az özvegy, a kik te közötted vannak, azon a
helyen, a melyet kiválasztott az Úr, a te Istened, hogy
oda helyezze az ő nevét. 12 És emlékezzél meg róla,
hogy te is szolga voltál Égyiptomban; és tartsd meg,
és teljesítsd e rendeléseket. 13 A sátorok ünnepét hét
napig tartsd, mikor begyűjtöd a termést a te szérűdről és
sajtódról. 14 És örvendezz a te ünnepeden, te és a te
fiad, a te leányod, szolgád és szolgálóleányod, a lévita,
a jövevény, az árva és az özvegy, a kik belől vannak
a te kapuidon. 15 Hét napig ünnepelj az Úrnak, a te
Istenednek azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; mert
megáld téged az Úr, a te Istened minden termésedben,
és kezeidnek minden munkájában; azért örvendezz
igen! 16 Minden esztendőben háromszor jelenjen meg
közüled minden férfiú az Úrnak, a te Istenednek színe
előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt; a kovásztalan
kenyerek ünnepén, a hetek ünnepén, és a sátorok
ünnepén. De üres kézzel senki se jelenjen meg az Úr
előtt! 17 Kiki az ő képessége szerint adjon, az Úrnak,
a te Istenednek áldása szerint, a melyet ád néked.
18 Bírákat és felügyelőket állíts minden kapudba, a
melyeket az Úr, a te Istened ád néked, a te törzseid
szerint, hogy ítéljék a népet igaz ítélettel. 19 El ne
fordítsd az itéletet; személyt se válogass; ajándékot se
végy; mert az ajándék megvakítja a bölcsek szemeit, és
elfordítja az igazak beszédét. 20 Igazságot, igazságot
kövess, hogy élhess, és örökségül bírhasd azt a földet,
a melyet az Úr, a te Istened ád néked. 21 Ne plántálj
magadnak berket semmiféle fából, az Úrnak, a te
Istenednek oltára mellé, a melyet készítesz magadnak.
22 Oszlopot se emelj magadnak, a mit gyűlöl az Úr, a te
Istened.

17 Ne áldozzál az Úrnak, a te Istenednek olyan
ökröt és juhot, a melyen valami fogyatkozás
van, akármi hiba; mert útálatosság az az Úrnak, a te
Istenednek. 2 Hogyha találtatik közötted valamelyikben
a te kapuid közül, a melyeket az Úr, a te Istened ád
néked, vagy férfiú vagy asszony, a ki gonoszt cselekszik
az Úrnak, a te Istenednek szemei előtt, megszegvén
az ő szövetségét; 3 És elmegy és szolgál idegen
isteneket, és imádja azokat, akár a napot, akár a holdat,
vagy akármelyet az égnek seregei közül, a melyet nem
parancsoltam; 4 És megjelentetik néked, és meghallod:
jól megtudakozd; és hogyha igaz, és bizonyos a dolog,
és megtörtént ez az útálatosság Izráelben: 5 Akkor
vidd ki azt a férfiút vagy azt az asszonyt, a ki azt a
gonoszságot mívelte, a te kapuidba, (a férfiút vagy az
asszonyt) és kövezd agyon őket, hogy meghaljanak. 6
Két tanú vagy három tanú szavára halállal lakoljon a
halálra való; de egy tanú szavára meg ne haljon. 7 A
tanúk keze legyen első rajta, hogy megölettessék, és
azután mind az egész nép keze. Így tisztítsd ki magad
közül a gonoszt. 8 Ha megfoghatatlan valami előtted, a
mikor ítélned kell vér és vér között, ügy és ügy között,
sérelem és sérelem között, vagy egyéb versengések
között a te kapuidban: akkor kelj fel, és menj el arra a
helyre, a melyet kiválaszt az Úr, a te Istened. 9 És menj
be a Lévita-papokhoz és a bíróhoz, a ki lesz majd abban
az időben; és kérdezd meg őket, és ők tudtul adják
néked az ítéletmondást. 10 És annak a mondásnak
értelme szerint cselekedjél, a melyet tudtul adnak néked
azon a helyen, a melyet kiválaszt az Úr; és vigyázz,
hogy mind a szerint cselekedjél, a mint tanítanak téged.
11 A törvény szerint cselekedjél, a melyre tanítanak
téged, és az ítélet szerint, a melyet mondanak néked; el
ne hajolj attól a mondástól, a melyet tudtul adnak néked,
se jobbra, se balra. 12 Ha pedig elbizakodottságból
azt cselekszi valaki, hogy nem hallgat a papra, a ki ott
áll, szolgálván az Urat, a te Istenedet, vagy a bíróra:
haljon meg az ilyen ember. Így tisztítsd ki a gonoszt
Izráelből. 13 És mind az egész nép hallja, és féljen, hogy
elbizakodottan senki ne cselekedjék többé. 14 Mikor
bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened ád
néked, és bírod azt, és lakozol abban, és ezt mondod:
Királyt teszek magam fölé, miképen egyéb népek, a
melyek körültem vannak: 15 Azt emeld magad fölé
királyul, a kit az Úr, a te Istened választ. A te atyádfiai
közül emelj magad fölé királyt; nem tehetsz magad fölé

idegent, a ki nem atyádfia. **16** Csak sok lovat ne tartson,
és a népet vissza ne vigye Égyiptomba, hogy lovat
sokasítson, mivelhogy az Úr megmondta néktek: Ne
térjetek többé vissza azon az úton! **17** Sok feleséget
se tartson, hogy a szíve el ne hajoljon; se ezüstjét, se
aranyát felettébb meg ne sokasítsa. **18** És mikor az ő
országának királyi székére ül, írja le magának könyvbe
e törvénynek mását a Lévita-papokéból. **19** És legyen
az ő nála, és olvassa azt életének minden idejében,
hogy tanulja félni az Urat, a te Istenedet, hogy megtartsa
e törvénynek minden ígéjét, és e rendeléseket, hogy
azokat cselekedje. **20** Fel ne fuvalkodjék az ő szíve az
ő atyjafiai ellen, se el ne hajoljon a parancsolattól jobbra
vagy balra, hogy hosszú ideig éljen az ő országában ő
és az ő fiai Izráelben.

18 A Lévita-papoknak, a Lévi egész nemzetségének
ne legyen se része, se öröksége Izráellel, hanem
éljenek az Úrnak tüzes áldozatjaiból és örökségéből.
2 Annakokáért ne legyen néki öröksége az ő atyjafiai
között: Az Úr az ő öröksége, a mint megmondotta néki.
3 És ez legyen a papoknak törvényes része a néptől,
azoktól, a kik áldoznak akár ökörrel, akár juhval, hogy
a papnak adják a lapoczkát, a két állat és a gyomrot.
4 A te gabonád, mustod és olajod zsengéjét, és a
te juhaid gyapjának zsengéjét néki adjad; **5** Mert őt
választotta ki az Úr, a te Istened minden te nemzetséged
közül, hogy álljon szolgálatra az Úrnak nevében, ő
és az ő fiai minden időben. **6** Mikor pedig eljön a
Lévita valamelyikből a te egész Izráelben lévő kapuid
közül, a hol ő lakik, és bemegy az ő lelkének teljes
kívánsága szerint arra a helyre, a melyet kiválaszt az
Úr: **7** Szolgáljon az Úrnak az ő Istenének nevében, mint
az ő többi atyjafiai, a Léviták, a kik ott állanak az Úr
előtt. **8** Az eledelekben egyenlőképen részesedjenek,
kivéve azt, a mit eladott valaki az ő atyai örökségéből.
9 Mikor te bemégy arra a földre, a melyet az Úr, a
te Istened ád néked: ne tanulj cselekedni azoknak a
népeknek útálatosságai szerint. **10** Ne találtassék te
közötted, a ki az ő fiát vagy leányát átvigye a tűzön,
se jövendőmondó, se igéző, se jegymagyarázó, se
varázsló; **11** Se bűbájos, se ördöngősöktől tudakozó, se
titok-fejtő, se halottidéző; **12** Mert mind útálja az Úr,
a ki ezeket míveli, és ez ilyen útálatosságokért űzi ki
őket az Úr, a te Istened te előled. **13** Tökéletes légy az
Úrral, a te Isteneddel. **14** Mert ezek a nemzetek, a kiket
te elűzesz, igézőkre és jövendőmondókra hallgatnak;
de tenéked nem engedett ilyet az Úr, a te Istened. **15**
Prófétát támaszt néked az Úr, a te Istened te közüled, a
te atyádfiai közül, olyat mint én: azt hallgassátok! **16**
Mind a szerint, amint kérted az Úrtól, a te Istenedtől a
Hóreben a gyülekezésnek napján mondván: Ne halljam
többé az Úrnak, az én Istenemnek szavát, és ne lássam
többé ezt a nagy tüzet, hogy meg ne haljak! **17** Az Úr
pedig monda nékem: Jól mondták a mit mondtak. **18**
Prófétát támasztok nékik az ő atyjokfiai közül, olyat
mint te, és az én ígéimet adom annak szájába, és
megmond nékik mindent, a mit parancsolok néki. **19**
És ha valaki nem hallgat az én ígéimre, a melyeket az
én nevemben szól, én megkeresem azon! **20** De az a
próféta, a ki olyat mer szólani az én nevemben, a mit én
nem parancsoltam néki szólani, és a ki idegen istenek
nevében szól: haljon meg az a próféta. **21** Ha pedig azt
mondod a te szívedben: miképen ismerhetjük meg az
ígét, a melyet nem mondott az Úr? **22** Ha a próféta az
Úr nevében szól, és nem lesz meg, és nem teljesedik
be a dolog: ez az a szó, a melyet nem az Úr szólott;
elbizakodottságból mondotta azt a próféta; ne félj attól!

19 Mikor kiírtja az Úr, a te Istened a nemzeteket, a
kiknek földjét néked adja az Úr, a te Istened, és
bírni fogod őket, és lakozol az ő városaikban és az ő
házaikban: **2** Válaszsz ki magadnak három várost a
te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked,
hogy örököljed azt. **3** Készítsd meg magadnak az
utat azokhoz, és oszszad három részre a te országod
határát, a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül;
azok arra valók legyenek, hogy minden gyilkos oda
meneküljön. **4** Ez pedig a gyilkos törvénye, a ki oda
menekül, hogy élve maradjon: A ki nem szándékosan
öli meg az ő felebarátját, és nem gyűlöli vala azt
azelőtt; **5** A ki például elmegy az ő felebarátjával
az erdőre fát vágni, és meglódul a keze a fejszével,
hogy levágja a fát, és leesik a vas a nyeléről, és
úgy találja az ő felebarátját, hogy az meghal: az ilyen
meneküljön e városok egyikébe, hogy élve maradjon.
6 Különben a vérbosszuló rokon űzőbe veszi az ő
szívének búsulásában, és eléri, ha az út hosszú leend,
és agyon üti őt, holott nem méltó a halálra, mivel azelőtt
nem gyűlölte azt. **7** Azért én parancsolom néked,
mondván: Három várost válaszsz magadnak. **8** Ha
pedig az Úr, a te Istened kiterjeszti a te határodat, a
mint megesküdt a te atyáidnak, és néked adja mind az
egész földet, a melynek megadását megígérte volt a te
atyáidnak; **9** (Hogyha megtartod mind e parancsolatot,
megtévén azt, a mit én ma parancsolok néked, tudniillik,
hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és járj az ő utain
minden időben): akkor e háromhoz szerezz még három
várost. **10** Hogy ártatlan vér ne ontassék ki a te földeden,
a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, és
hogy a vér ne legyen rajtad. **11** De hogyha lesz valaki,
a ki gyűlöli az ő felebarátját, és meglesi azt, és reá
támad és úgy üti meg, hogy meghal, és bemenekül
valamelyikbe e városok közül: **12** Akkor az ő városának
vénei küldjenek embereket, és vonják ki azt onnét, és
adják azt a vérbosszúló rokon kezébe, hogy meghaljon.

13 Ne nézz reá szánalommal, hanem tisztítsd ki az
ártatlan vérontást Izráelből, hogy jól legyen dolgod. 14
A te felebarátodnak határát el ne told, a mely határt az
ősök vetettek a te örökségedben, a melyet örökölni fogsz
azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked,
hogy bírjad azt. 15 Ne álljon elő egy tanú senki ellen
semmiféle hamisság és semmiféle bűn miatt; akármilyen
bűnben bűnös valaki, két tanú szavára vagy három tanú
szavára álljon a dolog. 16 Ha valaki ellen gonosz tanú áll
elő, hogy pártütéssel vádolja őt: 17 Akkor álljon az a két
ember, a kiknek ilyen perök van, az Úr elé, a papok és a
bírák elé, a kik abban az időben lesznek; 18 És a bírák
vizsgálják meg jól a dolgot, és ha hazug tanú lesz a
tanú, a ki hazugságot szólott az ő atyjafia ellen: 19 Úgy
cselekedjetek azzal, a mint ő szándékozott cselekedni
az ő atyjafiával. Így tisztítsd ki közüled a gonoszt; 20
Hogy a kik megmaradnak, hallják meg, és féljenek, és
többször ne cselekedjenek te közötted ilyen gonosz
dolgot. 21 Ne nézz reá szánalommal; lelket lélekért,
szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért.

20 Mikor hadba mégy ellenséged ellen, és látsz
lovakat, szekereket, náladnál nagyobb számú
népet: ne félj tőlök, mert veled van az Úr, a te Istened,
a ki felhozott téged Égyiptom földéről. 2 És mikor az
ütközethez készültök, álljon elő a pap, és szóljon a
népnek; 3 És ezt mondja nékik: Hallgasd meg Izráel! Ti
ma készültök megütközni ellenségeitekkel: A ti szívetek
meg ne lágyuljon, ne féljetek, és meg ne rettenjetek,
se meg ne rémüljetek előttök; 4 Mert az Úr, a ti
Istenetek veletek megy, hogy harczoljon érettetek a ti
ellenségeitekkel, hogy megtartson titeket. 5 Az előljárók
pedig szóljanak a népnek, mondván: Kicsoda az olyan
férfi, a ki új házat épített, de még fel nem avatta azt?
Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy meg
ne haljon a harczban, és más valaki avassa fel azt.
6 És kicsoda olyan férfi, a ki szőlőt ültetett és nem
vette el annak hasznát? Menjen el, és térjen vissza az
ő házába, hogy meg ne haljon a harczban, és más
valaki vegye el annak hasznát. 7 És kicsoda olyan
férfi, a ki feleséget jegyzett el magának, de még el nem
vette? Menjen el, és térjen vissza házába, hogy meg
ne haljon a harczban, és más valaki vegye azt el. 8
Még tovább is szóljanak az előljárók a néphez, és ezt
mondják: Kicsoda olyan férfi, a ki félénk és lágy szívű?
Menjen el, és térjen vissza az ő házába, hogy az ő
atyjafiainak szíve úgy meg ne olvadjon, mint az ő szíve.
9 És mikor elvégzik az előljárók beszédöket a néphez,
állítsanak seregvezéreket a nép élére. 10 Mikor valamely
város alá mégy, hogy azt megostromold, békességgel
kínáld meg azt. 11 És ha békességgel felel néked,
és kaput nyit, akkor az egész nép, a mely találtatik
abban, adófizetőd legyen, és szolgáljon néked. 12 Ha
pedig nem köt békességet veled, hanem harczra kél
veled, akkor zárd azt körül; 13 És ha az Úr, a te Istened
kezedbe adja azt: vágj le abban minden fineműt fegyver
élével; 14 De az asszonyokat, a kis gyermekeket,
a barmokat és mind azt, a mi lesz a városban, az
egész zsákmányolni valót magadnak prédáljad; és
fogyaszd el a te ellenségeidtől való zsákmányt, a kiket
kezedbe ad néked az Úr, a te Istened. 15 Így cselekedjél
mindazokkal a városokkal, a melyek igen messze esnek
tőled, a melyek nem e nemzetek városai közül valók. 16
De e népek városaiban, a melyeket örökségül ad néked
az Úr, a te Istened, ne hagyj élni csak egy lelket is; 17
Hanem mindenestől veszítsd el őket: a Khittheust, az
Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust és
a Jebuzeust, a mint megparancsolta néked az Úr, a
te Istened; 18 Azért, hogy meg ne tanítsanak titeket
az ő mindenféle útálatosságaik szerint cselekedni, a
melyeket ők cselekesznek az ő isteneiknek, és hogy
ne vétkezzetek az Úr ellen, a ti Istenetek ellen. 19
Mikor valamely várost hosszabb ideig tartasz körülzárva,
hadakozván az ellen, hogy bevegyed azt: ki ne veszítsd
annak egy élőfáját sem, fejszével vágván azt; hanem
egyél arról, és azt magát ki ne irtsad; mert ember-é
a mezőnek fája, hogy ostrom alá jusson miattad? 20
Csak a mely fáról tudod, hogy nem gyümölcstermő, azt
veszítsd el és irtsd ki, és abból építs erősséget az ellen
a város ellen, a mely te ellened hadakozik, mind addig,
a míg leomlik az.

21 Hogyha agyonütöttet találnak azon a földön, a
melyet az Úr, a te Istened ád néked birtokul, és
az a mezőn fekszik, és nem tudható: ki ölte meg azt;
2 Akkor a te véneid és a te bíráid menjenek ki, és
mérjék meg a földet a városokig, a melyek az agyonütött
körül vannak; 3 És a mely város legközelebb esik az
agyonütötthöz, annak a városnak vénei vegyenek egy
üszőtinót, a melylyel még nem dolgoztattak, és a mely
nem vont még jármot; 4 És annak a városnak vénei
vigyék az üszőt valamely folyóvíz völgyébe, a melyet
nem szántanak és nem vetnek, és szegjék nyakát az
üszőnek ott a völgyben. 5 És járuljanak oda a papok,
Lévi fiai; (mert őket választotta az Úr, a te Istened, hogy
szolgáljanak néki, és hogy áldjanak az Úr nevében,
és az ő ítéletök szerint legyen minden per és minden
sérelem). 6 És mindnyájan annak a városnak vénei, a
kik legközelebb esnek az agyonütötthöz, mossák meg
kezeiket a nyakaszegett üsző felett a völgyben; 7 És
szóljanak és mondják: A mi kezeink nem ontották ki
ezt a vért, sem a mi szemeink nem látták. 8 Bocsáss
meg a te népednek, Izráelnek, a melyet megváltottál,
Uram, és ne engedd, hogy ártatlan vér ontása legyen
Izráel között, a te néped között! És bocsánatot nyernek
a vérért. 9 Te azért tisztítsd ki közüled az ártatlan
vérnek kiontását, mert így cselekszed azt, a mi igaz az
Úr előtt. 10 Mikor hadba mégy ellenségeid ellen, és

kezedbe adja őket az Úr, a te Istened, és azok közül
foglyokat ejtesz; 11 És meglátsz a foglyok között egy
szép ábrázatú asszonyt, és megszereted azt, úgy hogy
elvennéd feleségül: 12 Vidd be őt a te házadba, hogy
nyirja meg a fejét, és messe le körmeit. 13 És az ő fogoly
ruháját vesse le magáról, és maradjon a te házadban,
hogy sirassa az ő atyját és anyját egész hónapig; és
csak azután menj be hozzá, és légy az ő férje, és
legyen ő a te feleséged. 14 Hogyha pedig nem tetszik
néked, bocsásd el őt az ő kivánsága szerint; de pénzért
semmiképen el ne add őt; ne hatalmaskodjál rajta,
miután megrontottad őt. 15 Ha valakinek két felesége
van, az egyik szeretett, a másik gyűlölt, és szülnek néki
fiakat, mind a szeretett, mind a gyűlölt, és a gyűlöltnek
fia lesz az elsőszülött: 16 Azon a napon, a melyen az ő
fiait örökösökké teszi a maga jószágában, nem teheti
elsőszülötté a szeretettnek fiát a gyűlöltnek fia felett, a ki
elsőszülött; 17 Hanem az elsőszülöttet, a gyűlöltnek fiát
ismerje el, két részt adván néki mindenből, a mije van;
mert az az ő erejének zsengéje, övé az elsőszülöttség
joga. 18 Ha valakinek pártütő és makacs fia van, a ki
az ő atyja szavára és anyja szavára nem hallgat, és
ha megfenyítik, sem engedelmeskedik nékik: 19 Az
ilyet fogja meg az ő atyja és anyja, és vigyék azt az ő
városának véneihez és az ő helységének kapujába,
20 És ezt mondják a város véneinek: Ez a mi fiunk
pártütő és makacs, nem hallgat a mi szónkra, tobzódó
és részeges: 21 Akkor az ő városának minden embere
kövekkel kövezze meg azt, hogy meghaljon. Így tisztítsd
ki közüled a gonoszt, és az egész Izráel hallja meg, és
féljen! 22 Ha valakiben halálos ítéletre való bűn van, és
megölik, és felakasztatod azt fára: 23 Ne maradjon éjjel
az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a
napon; mert átkozott Isten előtt a ki fán függ; és meg ne
fertéztessed azt a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád
néked örökségül.

22 Ne nézd el, ha a te atyádfiának ökre vagy juha
tévelyeg, és ne fordulj el azoktól, hanem bizony
tereld vissza azokat a te atyádfiához. 2 Hogyha pedig
nincs közel hozzád a te atyádfia, vagy nem is ismered őt:
hajtsd a barmot a magad házához, és legyen nálad, míg
keresi azt a te atyádfia, és akkor add vissza néki. 3 És
ekképen cselekedjél szamarával, ekképen cselekedjél
ruhájával és ekképen cselekedjél a te atyádfiának
minden elveszett holmijával, a mi elveszett tőle és te
megtaláltad; nem szabad félrevonulnod. 4 Ha látod,
hogy a te atyádfiának szamara vagy ökre az úton eldűlve
fekszik, ne fordulj el azoktól, hanem vele együtt emeld fel
azokat. 5 Asszony ne viseljen férfiruházatot, se férfi ne
öltözzék asszonyruhába; mert mind útálatos az Úr előtt,
a te Istened előtt, a ki ezt míveli. 6 Ha madárfészek akad
elédbe az úton valamely fán vagy a földön, madárfiakkal
vagy tojásokkal, és az anya rajta ül a fiakon vagy a
tojásokon: meg ne fogd az anyát a fiakkal egyben; 7
Hanem bizony bocsásd el az anyát, és a fiakat fogd el
magadnak, hogy jól legyen dolgod, és hosszú ideig élj.
8 Ha új házat építesz, házfedeledre korlátot csinálj, hogy
vérrel ne terheld a te házadat, ha valaki leesik arról. 9
Ne vess a te szőlődbe kétféle magot, hogy fertőzötté ne
legyen az egész: a mag, a melyet elvetsz és a szőlőnek
termése. 10 Ne szánts ökrön és szamáron együtt. 11
Ne öltözzél vegyes szövésű azaz gyapjúból és lenből
szőtt ruhába. 12 A te felsőruhádnak négy szegletére, a
melyet felülre öltesz, bojtokat csinálj magadnak. 13 Ha
valaki feleséget vesz, és bemegy hozzá, és meggyűlöli
azt, 14 És szégyenletes dolgokkal vádolja, és rossz
hírbe keveri azt, mert ezt mondja: E feleséget vettem
magamnak, és hozzá mentem, de nem találtam ő benne
szűzességet: 15 Akkor vegye azt a leánynak atyja és
anyja, és vigyék a leány szűzességének jeleit a város
vénei elé a kapuba; 16 És mondja a leánynak atyja a
véneknek: Leányomat feleségül adtam e férfiúnak, de
gyűlöli őt; 17 És íme szégyenletes dolgokkal vádolja,
mondván: Nem találtam a te leányodban szűzességet;
pedig ímhol vannak az én leányom szűzességének jelei!
És terítsék ki a ruhát a város vénei elé. 18 Akkor a város
vénei fogják meg azt a férfit, és ostorozzák meg őt; 19
És bírságolják meg száz ezüst siklusra, és adják ezt a
leány atyjának; mert rossz hírbe kevert egy izráelita
szűzet; és legyen annak felesége, és el nem bocsáthatja
azt teljes életében. 20 Ha pedig igaz lesz a vádolás, és
nem találtatik szűzesség a leányban: 21 Akkor vigyék
ki a leányt az ő atyjának háza elé, és az ő városának
emberei kövezzék meg kővel, hogy meghaljon; mert
gyalázatosságot cselekedett Izráelben, paráználkodván
az az ő atyjának házánál. Így tisztítsd ki közüled a
gonoszt. 22 Ha rajtakapnak valamely férfit, hogy férjes
asszonynyal hál, ők mindketten is meghaljanak: a férfi, a
ki az asszonynyal hált, és az asszony is. Így tisztítsd ki
a gonoszt Izráelből. 23 Ha szűz leány van jegyben egy
férfiúval, és megtalálja azt valaki a városban, és vele hál:
24 Vigyétek ki mindkettőjöket annak a városnak kapuja
elé, és kövezzétek meg őket kővel, hogy meghaljanak.
A leányt azért, hogy nem kiáltott a városban, a férfit
pedig azért, hogy meggyalázta az ő felebarátjának
feleségét. Így tisztítsd ki a gonoszt Izráelből. 25 De
hogyha mezőn találja a férfi a jegyben járó leányt, és
erőszakoskodik rajta a férfi és vele hál: csak maga a
férfi haljon meg, a ki azzal hált; 26 A leányt pedig ne
bántsd, mert a leánynak nincsen halálos bűne, mivel
olyan ez a dolog, mint a mikor valaki felebarátjára támad
és azt agyonüti. 27 Mert a mezőn találta őt; kiálthatott a
jegyben járó leány, de nem volt a ki megoltalmazza őt.
28 Ha valaki el nem jegyzett szűz leánynyal találkozik,
és megragadja azt, és vele hál, és rajta kapják őket:

29 Akkor a férfi, a ki vele hált, adjon a leány atyjának
ötven ezüst siklust, a leány pedig legyen feleségévé.
Mivelhogy meggyalázta azt, nem bocsáthatja el azt
teljes életében. 30 Ne vegye el senki az ő atyjának
feleségét, és az ő atyjának takaróját fel ne takarja!

23 Akinek szeméremteste zúzott vagy megcsonkított,
ne menjen be az Úrnak községébe. 2 A fattyú
se menjen be az Úrnak községébe; még tizedízig se
menjen be az Úrnak községébe. 3 Az Ammoniták és
Moábiták se menjenek be az Úrnak községébe; még
tizedízig se menjenek be az Úrnak községébe, soha
örökké: 4 Azért, mert nem jöttek előtökbe kenyérrel
és vízzel az úton, mikor kijöttetek Égyiptomból; és
mivelhogy felbérlette ellened Bálámot, a Beór fiát, a
mesopotámiabeli Péthorból valót, hogy megátkozzon
téged. 5 De az Úr, a te Istened nem akarta meghallgatni
Bálámot; hanem fordította az Úr, a te Istened az átkot
néked áldásodra, mivelhogy szeretett téged az Úr, a te
Istened. 6 Ne keresd az ő békességöket és az ő javokat
teljes életedben, soha. 7 Ne útáld az Edomität; mert
atyádfia az; ne útáld az égyiptombelit, mert jövevény
voltál az ő földén. 8 Az olyan fiak, a kik harmadízen
születnek nékik, bemehetnek az Úrnak községébe. 9
Ha táborba szállsz a te ellenséged ellen: őrizkedjél
minden gonosztól. 10 Ha volna valaki közötted, a ki nem
volna tiszta valami éjszakai véletlenség miatt: menjen
ki a táborból, és ne menjen vissza a táborba; 11 És
mikor eljő az estve, mossa meg magát vízzel, és a nap
lementével menjen be a táborba. 12 A táboron kívül
valami helyed is legyen, hogy kimehess oda. 13 És
legyen ásócskád a fegyvered mellett, hogy mikor leülsz
kivül, gödröt ás azzal és ha felkelsz, betakarhassad
azt, a mi elment tőled; 14 Mert az Úr, a te Istened, a te
táborodban jár, hogy megszabadítson téged, és elődbe
vesse a te ellenségeidet: legyen azért a te táborod
szent, hogy ne lásson te közted valami rútságot, és el
ne forduljon tőled. 15 Ne add ki a szolgát az ő urának,
a ki az ő urától hozzád menekült. 16 Veled lakjék, te
közötted, azon a helyen, a melyet választ valamelyikben
a te városaid közül, a hol néki tetszik; ne nyomorgasd
őt. 17 Ne legyen felavatott paráznanő Izráel leányai
közűl; se felavatott paráznaférfi ne legyen Izráel fiai
közül. 18 Ne vidd be a paráznanő bérét és az eb-bért
az Úrnak, a te Istenednek házába akárminémű fogadás
fejében; mert mind a kettőt útálja az Úr, a te Istened. 19
A te atyádfiától ne végy kamatot: se pénznek kamatját,
se eleségnek kamatját, se semmi egyébnek kamatját,
a mit kamatra szokás adni. 20 Az idegentől vehetsz
kamatot, de a te atyádfiától ne végy kamatot, hogy
megáldjon téged az Úr, a te Istened mindenben, a mire
kinyujtod kezedet, azon a földön, a melyre bemégy,
hogy bírjad azt. 21 Ha fogadással ígérsz valamit az
Úrnak, a te Istenednek: ne halogasd annak megadását;
mert bizony megkeresi azt rajtad az Úr, a te Istened, és
bűnül tulajdoníttatik az néked. 22 Ha pedig nem teszesz
fogadást, bűn sem tulajdoníttatik néked. 23 Ügyelj arra, a
mi ajkaidon kijön, és úgy teljesítsd, a mit száddal ígérsz,
mint mikor szabad akaratból teszesz fogadást az Úrnak,
a te Istenednek. 24 Ha bemégy a te felebarátodnak
szőlőjébe, egyél szőlőt kívánságod szerint jóllakásodig,
de edényedbe ne rakj. 25 Ha bemégy a te felebarátod
vetésébe, kezeddel szaggass kalászokat, de sarlóval ne
vágj be a te felebarátod vetésébe.

24 Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé
teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvére
valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és
ír néki váló levelet, és kezébe adja azt annak, és elküldi
őt házától; 2 És kimegy az ő házából, és elmegy és
más férfiué lesz; 3 És a második férfiú is meggyűlöli őt,
és ír néki váló levelet, és kezébe adja azt, és elküldi
őt házától; vagy ha meghal az a második férfi, a ki
elvette azt magának feleségül; 4 Az első férje, a ki
elküldte őt, nem veheti őt másodszor is magához,
hogy feleségévé legyen, minekutána megfertéztetett;
mert útálatosság ez az Úr előtt; te pedig ne tedd
bűnössé a földet, a melyet az Úr, a te Istened ád néked
örökségül. 5 Hogyha valaki újonnan vesz feleséget,
ne menjen hadba, és ne vessenek reá semmiféle
terhet; egy esztendeig szabad legyen az ő házában,
és vidámítsa a feleségét, a kit elvett. 6 Zálogba senki
ne vegyen kézimalmot vagy malomkövet, mert életet
venne zálogba. 7 Hogyha rajtakapnak valakit, a ki
embert lop az ő atyjafiai közül, Izráel fiai közül, és
hatalmaskodik rajta, vagy eladja azt: haljon meg az
a tolvaj. Így tisztítsd ki a gonoszt te közüled. 8 A
poklosság csapásában vigyázz, hogy szorgalmatosan
megtartsad és megcselekedjed mindazt, a mire a Lévita-
papok tanítanak titeket; vigyázzatok, hogy a miképen
megparancsoltam nékik, a képen cselekedjetek. 9
Emlékezzél meg arról, a mit cselekedett az Úr, a te
Istened Miriámmal az úton, mikor kijöttetek Égyiptomból.
10 Ha kölcsön adsz valamit a te felebarátodnak: ne
menj be az ő házába, hogy magad végy zálogot tőle;
11 Kivül állj meg, és az ember, a kinek kölcsönt adsz,
maga vigye ki hozzád az ő zálogát. 12 Hogyha szegény
ember az, ne feküdjél le az ő zálogával; 13 Bizony
add vissza néki azt a zálogot napnyugtakor, hogy az ő
ruhájában feküdjék le, és áldjon téged. És igazságul lesz
ez néked az Úr előtt, a te Istened előtt. 14 A szegény
és szűkölködő napszámoson ne erőszakoskodjál, akár
atyádfiai, akár a te jövevényeid azok, a kik a te földeden
a te kapuid között vannak. 15 Azon a napon add meg
az ő bérét, és le se menjen felette a nap; mert szegény
ő, és kivánkozik az után az ő lelke, hogy ellened ne
kiáltson az Úrhoz, és bűn ne legyen rajtad. 16 Meg

ne ölettessenek az atyák a fiakért, se a fiak meg ne
ölettessenek az atyákért; kiki az ő bűnéért haljon meg.
17 A jövevénynek és az árvának igazságát el ne csavard;
és az özvegynek ruháját ne vedd zálogba. 18 Hanem
emlékezzél vissza, hogy szolga voltál Égyiptomban,
és megváltott téged az Úr, a te Istened, onnét. Azért
parancsolom én néked, hogy így cselekedjél. 19 Mikor
learatod aratni valódat a te meződön, és kévét felejtesz a
mezőn, ne térj vissza annak felvételére; a jövevényé, az
árváé és az özvegyé legyen az, hogy megáldjon téged
az Úr, a te Istened, kezeidnek minden munkájában. 20
Ha olajfád termését lerázod, ne szedd le, a mi még
utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen
az. 21 Ha szőlődet megszeded, ne mezgeréld le, a
mi utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé
legyen az. 22 És emlékezzél vissza, hogy szolga voltál
Égyiptomnak földén. Azért parancsolom néked, hogy
így cselekedjél.

25 Ha per támad férfiak között, és törvény elé
mennek, és megítélik őket, és igazat adnak az
igaznak és bűnösnek mondják a bűnöst: 2 Akkor, ha
a bűnös ütleget érdemel, vonassa le azt a bíró, és
üttessen arra maga előtt annak bűnössége szerint való
számban. 3 Negyvenet üttessen rá, ne többet, hogy
netalán, ha ennél több ütést üttet reá, alávalóvá legyen
előtted a te atyádfia. 4 Ne kösd be az ökörnek száját,
mikor nyomtat! 5 Ha testvérek laknak együtt, és meghal
egy közülök, és nincs annak fia: a megholtnak felesége
ne menjen ki a háztól idegen férfiúhoz; hanem a sógora
menjen be hozzá, és vegye el őt magának feleségül,
és éljen vele sógorsági házasságban. 6 És majd az
elsőszülött, a kit szülni fog, a megholt testvér nevét
kapja, hogy annak neve ki ne töröltessék Izráelből. 7
Hogyha a férfinak nincs kedve elvenni az ő ángyát,
menjen el az ő ángya a kapuba a vénekhez, és mondja:
Sógorom vonakodik fentartani az ő testvérének nevét
Izráelben, nem akar velem sógorsági házasságban
élni. 8 Akkor hívják azt az ő városának vénei, és
beszéljenek vele; és ha megáll és ezt mondja: nincs
kedvem őt elvenni: 9 Akkor járuljon hozzá az ő ángya a
vének szemei előtt, és húzza le saruját annak lábáról,
és köpjön az arczába, és szóljon, és ezt mondja: Így
kell cselekedni azzal a férfival, a ki nem építi az ő
testvérének házát. 10 És „lehúzott sarujú háznép”-nek
nevezzék az ő nevét Izráelben. 11 Ha két férfi összevesz
egymással, és az egyiknek felesége oda járul, hogy
megszabadítsa az ő férjét annak kezéből, a ki veri azt,
és kinyujtja kezét, és megfogja annak szeméremtestét:
12 Vágd el annak kezét, meg ne szánja szemed. 13 Ne
legyen a te zsákodban kétféle font: nagyobb és kisebb.
14 Ne legyen a te házadban kétféle éfa: nagyobb és
kisebb. 15 Teljes és igaz fontod legyen néked; teljes és
igaz éfád legyen néked; hogy hosszú ideig élj azon a
földön, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. 16 Mert
az Úr előtt, a te Istened előtt útálni való mindaz, a ki
ezeket cselekszi; és mindaz, a ki hamisságot mível. 17
Megemlékezzél arról, a mit Amálek cselekedett rajtad
az úton, a mikor Égyiptomból kijöttetek: 18 Hogy reád
támadt az úton, és megverte a seregnek utolsó részét,
mind az erőtleneket, a kik hátul valának, a mikor magad
is fáradt és lankadt voltál, és nem félte az Istent. 19
Mikor azért megnyugtat majd téged az Úr, a te Istened,
minden te köröskörül lévő ellenségedtől azon a földön,
a melyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül, hogy
bírjad azt: töröld el Amálek emlékezetét az ég alól; el ne
felejtsd!

26 Mikor pedig bemégy arra a földre, a melyet az
Úr, a te Istened ád néked örökségül, és bírni
fogod azt, és lakozol abban: 2 Akkor végy a föld
minden gyümölcsének zsengéjéből, a melyet szerezz a
te földedből, a melyet az Úr, a te Istened ád néked; és
tedd kosárba és menj oda a helyre, a melyet kiválaszt
az Úr, a te Istened, hogy ott lakozzék az ő neve; 3
És menj be a paphoz, a ki abban az időben lesz, és
mondjad néki: Vallást teszek ma az Úr előtt, a te Istened
előtt, hogy bejöttem a földre, a mely felől megesküdt
az Úr a mi atyáinknak, hogy nékünk adja. 4 És a pap
vegye el a kosarat kezedből, és tegye azt az Úrnak, a
te Istenednek oltára elé. 5 És szólj, és mondjad az Úr
előtt, a te Istened előtt: Veszendő mesopotámiai vala az
atyám, és alament vala Égyiptomba, és jövevény volt
ott kevesed magával; nagy, erős és temérdek néppé
lőn ottan. 6 Bosszúsággal illetének pedig minket az
Égyiptombeliek, és nyomorgatának minket, és vetének
reánk kemény szolgálatot. 7 Kiáltánk azért az Úrhoz,
a mi atyáink Istenéhez, és meghallgatta az Úr a mi
szónkat, és megtekintette a mi nyomorúságunkat,
kínunkat és szorongattatásunkat; 8 És kihozott minket
az Úr Égyiptomból erős kézzel, kinyújtott karral, nagy
rettentéssel, jelekkel és csudákkal; 9 És behozott minket
e helyre, és adta nékünk ezt a földet, a tejjel és mézzel
folyó földet. 10 Most azért ímé elhoztam ama föld
gyümölcsének zsengéjét, a melyet nékem adtál Uram. És
rakd le azt az Úr előtt, a te Istened előtt, és imádkozzál az
Úr előtt, a te Istened előtt; 11 És örömet találj mindabban
a jóban, a melyet ád néked az Úr, a te Istened, és a
te házadnépének; te és a lévita, és a jövevény, a ki
te közötted van. 12 Ha a harmadik esztendőben, a
tizednek esztendejében, minden termésedből egészen
megadod a tizedet, és adod a lévitának, a jövevénynek,
az árvának és özvegynek, hogy egyenek a te kapuid
között, és jól lakjanak: 13 Akkor ezt mondjad az Úr
előtt, a te Istened előtt: Kitakarítottam a szent részt a
házból, és oda adtam azt a lévitának, a jövevénynek,
az árvának és az özvegynek minden te parancsolatod
szerint, a melyet parancsoltál nékem; nem hágtam

át egyet sem a te parancsolataidból, sem el nem
felejtettem! 14 Nem ettem belőle gyászomban, nem
pusztítottam belőle tisztátalanul, és halottra sem adtam
belőle. Hallgattam az Úrnak, az én Istenemnek szavára;
a szerint cselekedtem, a mint parancsoltad nékem.
15 Tekints alá a te szentségednek lakóhelyéből a
mennyekből, és áldd meg Izráelt, a te népedet, és a
földet, a melyet nékünk adtál, a mint megesküdtél vala
a mi atyáinknak, a tejjel és mézzel folyó földet. 16
E mai napon az Úr, a te Istened parancsolja néked,
hogy e rendelések és végzések szerint cselekedjél:
tartsd meg azért és cselekedjed azokat teljes szívedből
és teljes lelkedből! 17 Azt kívántad ma kimondatni az
Úrral, hogy Isteneddé lesz néked, hogy járhass az ő
útain, megtudhassad az ő rendeléseit, parancsolatait
és végzéseit, és engedhess az ő szavának; 18 Az
Úr pedig azt kívánja ma kimondatni veled, hogy az ő
tulajdon népévé leszesz, a miképen szólott néked, és
minden ő parancsolatát megtartod, 19 Hogy feljebb
valóvá tegyen téged minden nemzetnél, a melyeket
teremtett, dícséretben, névben és dicsőségben, és hogy
szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, a mint
megmondta vala.

27 Mózes pedig és Izráel vénei parancsot adának
a népnek, mondván: Tartsátok meg mind e
parancsolatot, a melyet én parancsolok ma néktek. 2
És a mely napon általmentek a Jordánon arra a földre,
a melyet az Úr, a te Istened ád néktek: nagy köveket
állíts fel, és meszeld be azokat mészszel. 3 És mihelyt
általmégy, írd fel azokra e törvénynek minden ígéjét,
hogy bemehess arra a földre, a melyet az Úr, a te Istened
ád néked, a tejjel és mézzel folyó földre, a miképen
megígérte néked az Úr, a te atyáidnak Istene. 4 Mihelyt
azért általmentek a Jordánon, állítsátok fel azokat a
köveket, a melyeket én e mai napon parancsolok néktek,
az Ebál hegyén; és meszeld be azokat mészszel. 5
És építs ott oltárt az Úrnak, a te Istenednek; olyan
kövekből való oltárt, a melyeket vassal meg ne faragj. 6
Ép kövekből építsd az Úrnak, a te Istenednek oltárát;
és áldozzál azon egészen égőáldozatokat az Úrnak, a
te Istenednek. 7 Áldozzál hálaáldozatokat is, és egyél
ott, és vigadozzál az Úr előtt, a te Istened előtt. 8
És írd fel a kövekre e törvénynek minden ígéjét igen
világosan! 9 És szóla Mózes és a Lévi nemzetségéből
való papok az egész Izráelnek, mondván: Figyelj és
hallgass Izráel! E mai napon lettél az Úrnak, a te
Istenednek népévé. 10 Hallgass azért az Úrnak, a te
Istenednek szavára, és cselekedjél az ő parancsolatai
és rendelései szerint, a melyeket, én parancsolok ma
néked. 11 És parancsola Mózes azon a napon a népnek,
mondván: 12 Ezek álljanak fel a népnek megáldására a
Garizim hegyén, mikor általmentek a Jordánon: Simeon,
Lévi, Júda, Izsakhár, József és Benjámin. 13 Ezek pedig
az átkozásra álljanak fel az Ebál hegyén: Rúben, Gád,
Áser, Zebulon, Dán és Nafthali. 14 Szóljanak pedig
a léviták, és ezt mondják az egész Izráel népének
felszóval: 15 Átkozott az ember, a ki faragott és öntött
képet csinál, útálatára az Úrnak, mesterember kezének
munkáját, és rejtve tartja azt! És feleljen az egész nép
és mondja: Ámen! 16 Átkozott a ki kevésre becsüli
az ő atyját vagy anyját! És mondja az egész nép:
Ámen! 17 Átkozott, a ki elmozdítja az ő felebarátjának
határát! És mondja az egész nép: Ámen! 18 Átkozott,
a ki félrevezeti a vakot az úton! És mondja az egész
nép: Ámen! 19 Átkozott, a ki elfordítja a jövevénynek,
árvának és özvegynek igazságát! És mondja az egész
nép: Ámen! 20 Átkozott, a ki az ő atyjának feleségével
hál, mert feltakarja az ő atyjának takaróját! És mondja
az egész nép: Ámen! 21 Átkozott, a ki közösül valamely
barommal! És mondja az egész nép: Ámen! 22 Átkozott,
a ki az ő leánytestvérével hál, az ő atyjának leányával
vagy az ő anyjának leányával! És mondja az egész nép:
Ámen! 23 Átkozott, a ki az ő napával hál! És mondja
az egész nép: Ámen! 24 Átkozott, a ki megöli az ő
felebarátját titkon! És mondja az egész nép: Ámen!
25 Átkozott, a ki ajándékot fogad el, hogy ártatlan
lélek vérét ontsa! És mondja az egész nép: Ámen! 26
Átkozott, a ki meg nem tartja e törvénynek ígéit, hogy
cselekedje azokat! És mondja az egész nép: Ámen!

28 Ha pedig szorgalmatosan hallgatsz az Úrnak, a
te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted
minden ő parancsolatát, a melyeket én parancsolok ma
néked: akkor e földnek minden népénél feljebbvalóvá
tesz téged az Úr, a te Istened; 2 És reád szállanak
mind ez áldások, és megteljesednek rajtad, ha hallgatsz
az Úrnak, a te Istenednek szavára. 3 Áldott leszesz a
városban, és áldott leszesz a mezőben. 4 Áldott lesz a
te méhednek gyümölcse és a te földednek gyümölcse,
és a te barmodnak gyümölcse, a te teheneidnek fajzása
és a te juhaidnak ellése. 5 Áldott lesz a te kosarad és a
te sütő tekenőd. 6 Áldott leszesz bejöttödben, és áldott
leszesz kimentedben. 7 Az Úr megszalasztja előtted a
te ellenségeidet, a kik reád támadnak; egy úton jőnek ki
reád, és hét úton futnak előled. 8 Áldást parancsol melléd
az Úr a te csűreidben és mindenben, a mire ráteszed
kezedet; és megáld téged azon a földön, a melyet az
Úr, a te Istened ád néked. 9 Az Úr felkészít téged
magának szent néppé, a miképen megesküdt néked, ha
megtartod az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, és
az ő útain jársz. 10 És megérti majd a földnek minden
népe, hogy az Úrnak nevéről neveztetel, és félnek
tőled. 11 És bővölködővé tesz téged az Úr minden
jóban: a te méhednek gyümölcsében, a te barmodnak
gyümölcsében és a te földednek gyümölcsében, azon a
földön, a mely felől megesküdt az Úr a te atyáidnak,
hogy néked adja azt. 12 Megnyitja néked az Úr az

ő drága kincsesházát, az eget, hogy esőt adjon a te
földednek alkalmas időben, és megáldja kezednek
minden munkáját, és kölcsönt adsz sok népnek, te
pedig nem veszesz kölcsönt. 13 És fejjé tesz téged az
Úr és nem farkká, és mindinkább feljebbvaló leszesz és
nem alábbvaló, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek
parancsolataira, a melyeket én parancsolok ma néked,
hogy tartsd meg és teljesítsd azokat; 14 És ha el nem
térsz egyetlen ígétől sem, a melyeket én parancsolok
néktek, se jobbra, se balra, járván idegen istenek után,
hogy azokat tiszteljétek. 15 Ha pedig nem hallgatsz
az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsad
és teljesítsed minden parancsolatát és rendelését,
a melyeket én parancsolok ma néked: reád jőnek
mind ez átkok, és megteljesednek rajtad: 16 Átkozott
leszesz a városban, és átkozott a mezőn. 17 Átkozott
lesz a te kosarad és a te sütő tekenőd. 18 Átkozott
lesz a te méhednek gyümölcse és a te földednek
gyümölcse, a te teheneidnek fajzása és a te juhaidnak
ellése. 19 Átkozott leszesz bejöttödben, és átkozott
leszesz kimentedben. 20 Bocsát az Úr te reád átkot,
bomlást és romlást mindenben, a mit kezdesz vagy
cselekszel; mígnem eltöröltetel és mígnem gyorsasággal
elveszesz a te cselekedeteidnek gonoszsága miatt,
a melyekkel elhagytál engem. 21 Hozzád ragasztja
az Úr a döghalált, mígnem elemészt téged arról a
földről, a melyre bemégy, hogy bírjad azt. 22 Megver
téged az Úr szárazbetegséggel hidegleléssel, gyulasztó
és izzasztó betegséggel, aszálylyal, szárazsággal és
ragyával; és üldöznek téged, mígnem elveszesz. 23
Eged, a mely fejed felett van, rézzé, a föld pedig, a
mely lábad alatt van, vassá válik. 24 Az Úr eső helyett
port és hamut ád a te földedre; az égből száll reád,
mígnem elpusztulsz. 25 Az Úr megszalaszt téged a te
ellenségeid előtt; egy úton mégy ki ő reá, és hét úton
futsz előtte, és a föld minden országának rettentésére
leszel. 26 És eledelévé lesz a te holttested az ég
minden madarának és a föld vadainak, és nem lesz, a ki
elűzze azokat. 27 Megver téged az Isten Égyiptomnak
fekélyével, és sülylyel, varral és viszketegséggel, a
melyekből ki nem gyógyíttathatol. 28 Megver téged
az Úr tébolyodással, vakággal és elme-zavarodással;
29 És tapogatni fogsz délben, a mint tapogat a vak a
setétségben; és szerencsétlen leszel a te útaidban,
sőt elnyomott és kifosztott leszel minden időben, és
nem lesz, a ki megszabadítson. 30 Feleséget jegyzesz
magadnak, de más férfi hál azzal; házat építesz, de
nem lakol benne; szőlőt ültetsz, de nem veszed annak
hasznát. 31 A te ökröd szemed előtt vágatik le, és
nem eszel abból; a te szamarad elragadtatik előled,
és nem tér vissza hozzád; a te juhaid ellenségeidnek
adatnak, és nem lesz, a ki megszabadítson. 32 A te
fiaid és leányaid más népnek adatnak, és a te szemeid
néznek és epekednek utánok egész napon, és nem lesz
erő a te kezedben. 33 A te földednek gyümölcsét, és
minden fáradságos szerzeményedet oly nép emészti fel,
a melyet nem ismertél, sőt elnyomott és megnyomorított
leszel minden időben. 34 És megtébolyodol a látványtól,
a melyet látni fognak a te szemeid. 35 Megver téged az
Úr gonosz kelésekkel a te térdeiden és czombjaidon,
a melyekből ki nem gyógyíttathatol, talpadtól fogva a
koponyádig. 36 Az Úr elvisz téged és a te királyodat, a kit
magad fölé emelsz, oly nép közé, a melyet nem ismertél
sem te, sem a te atyáid; és szolgálni fogsz ott idegen
isteneket: fát és követ. 37 És iszonyattá, példabeszéddé
és gúnynyá leszel minden népnél, a melyek közé elűz
téged az Úr. 38 Sok magot viszel ki a mezőre, de
keveset takarsz be, mert felemészti azt a sáska. 39
Szőlőket ültetsz és míveled azokat, de bort nem iszol,
meg sem szeded, mert elemészti azokat a féreg. 40
Olajfáid lesznek minden határodban, de nem kened
magadat olajjal, mert olajfádnak gyümölcse lehull. 41
Fiakat és leányokat nemzesz, de nem lesznek tiéid; mert
fogságra jutnak. 42 Minden fádat és földednek minden
gyümölcsét megemészti a sáska. 43 A jövevény, a ki
közötted van, feljebb-feljebb emelkedik feletted, te pedig
alább-alább szállasz. 44 Ő fog néked kölcsönt adni, és
nem te kölcsönzöl néki; ő fej lesz, te pedig fark leszel.
45 És ez átkok mind reád szállanak, és üldöznek téged
és megteljesednek rajtad, míglen elpusztulsz; mert nem
hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy
megtartottad volna az ő parancsolatait és rendeléseit, a
melyeket parancsolt néked; 46 És rajtad lesznek jelül
és csudául, és a te magodon mind örökké. 47 A miatt,
hogy nem szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel
és jó szívvel, mindennel bővölködvén: 48 Szolgálod
majd a te ellenségeidet, a kiket reád bocsát az Úr,
éhen és szomjan, mezítelen és mindennek szűkiben;
és vasigát vet a te nyakadra, míglen elpusztít téged.
49 Hoz az Úr ellened népet meszszünnen, a földnek
széléről, nem különben, a mint repül a sas; oly népet, a
melynek nyelvét nem érted; 50 Vad tekintetű népet, a
mely nem tiszteli a vén embert, és a gyermeknek nem
kedvez: 51 És felemészti a te barmodnak tenyészését
és a te földednek gyümölcsét, mígnem kipusztulsz;
a mely nem hágy néked a te gabonádból, borodból,
olajodból, és a te teheneidnek fajzásából, juhaidnak
elléséből, mígnem kiveszít téged. 52 És megszáll
téged minden városodban, míglen leomolnak a te
magas és erős kőfalaid, a melyekben bízol, minden te
földeden: megszáll téged minden városodban, minden
te földeden, a melyet az Úr, a te Istened ád néked. 53
És megeszed a te méhednek gyümölcsét, a te fiaidnak
és leányidnak húsát, a kiket ád néked az Úr, a te Istened
– a megszállás és szorongattatás alatt, a melylyel
megszorongat téged a te ellenséged. 54 A te közötted

való finnyás és igen kedvére nevekedett férfi is irígy
szemmel tekint az ő atyjafiára, az ő szeretett feleségére
és fiainak maradékrészére, a kik megmaradtak még.
55 Hogy ne kelljen adnia azok közül senkinek az ő
fiainak húsából, a mit eszik, mivelhogy semmi egyebe
nem marad a megszállás és szorongattatás alatt, a
melylyel megszorongat téged a te ellenséged minden
városodban. 56 A közötted való finnyás és kedvére
nevekedett asszony (a ki meg se próbálta talpát
a földre bocsátani az elkényesedés és finnyásság
miatt) irígy szemmel tekint az ő szeretett férjére, fiára,
leányára. 57 Az ő mássa miatt, a mely elmegy tőle
és gyermekei miatt, a kiket megszül; mert megeszi
ezeket titkon, mikor mindenből kifogy, a megszállás és
szorongattatás alatt, a melylyel megszorongat téged
a te ellenséged a te városaidban. 58 Hogyha meg
nem tartod és nem teljesíted e törvény minden ígéjét,
a melyek meg vannak írva e könyvben, hogy féljed e
dicsőséges és rettenetes nevet, az Úrét, a te Istenedét:
59 Csudálatosakká teszi az Úr a te csapásaidat, és a te
magodnak csapásait: nagy és maradandó csapásokká,
gonosz és maradandó betegségekké. 60 És reád
fordítja Égyiptomnak minden nyavalyáját, a melyektől
irtóztál vala, és hozzád ragadnak azok. 61 Mindazt a
betegséget és mindazt a csapást is, a melyek nincsenek
megírva e törvénynek könyvében, reád rakja az Úr,
míglen kipusztulsz. 62 És kevesen maradtok meg, a kik
annak előtte oly sokan voltatok, mint az égnek csillagai;
mivelhogy nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek
szavára. 63 És a miképen örvendezett az Úr rajtatok,
hogy jót tett veletek és megsokasított titeket: akképen
fog örvendezni az Úr rajtatok, hogy kiveszt és kipusztít
titeket; és ki fogtok gyomláltatni arról a földről, a melyre
te bemégy, hogy bírjad azt. 64 És szétszór téged az
Úr minden nép közé, a földnek egyik végétől a földnek
másik végéig; és szolgálni fogsz ott idegen isteneket,
a kiket sem te nem ismertél, sem a te atyáid: fát és
követ. 65 De e nemzetek között sem pihensz meg,
és nem lesz a te talpadnak nyugodalma; mert rettegő
szívet, epedő szemeket és sóvárgó lelket ád ott néked
az Úr. 66 És a te életed kétséges lesz majd előtted: és
rettegni fogsz éjjel és nappal, és nem bízol életedben.
67 Reggel azt mondod: Bárcsak estve volna! estve pedig
azt mondod: Bárcsak reggel volna! – a te szívednek
rettegései miatt, a melylyel rettegsz, és a te szemeidnek
látása miatt, a melyet látsz. 68 És visszavisz téged az
Úr Égyiptomba hajókon, azon az úton, a melyről azt
mondtam néked, hogy nem fogod azt többé meglátni! És
áruljátok ott magatokat a ti ellenségeiteknek szolgákul
és szolgálóleányokul, de nem lesz, a ki megvegyen.

29 Ezek annak a szövetségnek ígéi, a mely felől
megparancsolta az Úr Mózesnek, hogy kösse meg
azt Izráel fiaival Moábnak földén, azon a szövetségen
kivül, a melyet kötött vala velök a Hóreben. 2 És
előhivatá Mózes az egész Izráelt, és monda nékik: Ti
láttátok mind azt, a mit szemeitek előtt cselekedett az
Úr Égyiptom földén a Faraóval és minden ő szolgájával,
és egész földével: 3 A nagy kísértéseket, a melyeket
láttak a te szemeid, a jeleket és ama nagy csudákat. 4
De nem adott az Úr néktek szívet, hogy jól értsetek,
szemeket, hogy lássatok, és füleket, hogy halljatok,
mind e mai napig. 5 Mindamellett is vezérlettelek titeket
a pusztában negyven esztendeig; nem koptak le a ti
ruháitok rólatok, és a te sarud sem kopott le lábadról. 6
Kenyeret nem ettetek, sem bort, sem részegítő italt nem
ittatok, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti
Istenetek. 7 És eljutottatok e helyre, és kijöve előnkbe
Szíhon, Hesbonnak királya, és Óg, Básánnak királya,
hogy megütközzenek velünk, de megvertük őket. 8
És elvettük az ő földjöket, és odaadtuk örökségül a
Rubenitáknak, Gáditáknak és a Manassé-törzs felének.
9 Tartsátok meg azért e szövetségnek ígéit, és a szerint
cselekedjetek, hogy szerencsések legyetek mindenben,
a mit cselekesztek. 10 Ti e napon mindnyájan az Úr előtt,
a ti Istenetek előtt álltok: a ti főembereitek, törzseitek,
véneitek és a ti tiszttartóitok, Izráelnek minden férfia; 11
A ti kicsinyeitek, feleségeitek és a te jövevényed, a ki a
te táborodban van, sőt favágóid és vízmerítőid is; 12
Hogy szövetségre lépjetek az Úrral, a ti Istenetekkel, és
pedig az ő esküjével erősített kötésre, a melyet ma köt
meg veled az Úr, a te Istened; 13 Hogy az ő népévé
emeljen ma téged, ő pedig legyen néked Istened, a
miképen szólott néked, és a miképen megesküdt a te
atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak. 14 És
nem csak ti veletek kötöm én e szövetséges, és ez
esküvéses kötést, 15 Hanem azzal, a ki itt van velünk,
és itt áll e mai napon az Úr előtt, a mi Istenünk előtt,
és azzal is, a ki nincsen e mai napon itt velünk. 16
(Mert ti tudjátok miképen laktunk Égyiptomnak földén,
és miképen jöttünk által a nemzetek között, a kiken
általjöttetek. 17 És láttátok az ő undokságaikat és
bálványaikat: fát és követ, ezüstöt és aranyat, a melyek
nálok vannak.) 18 Vajha ne lenne közöttetek férfi vagy
asszony, nemzetség vagy törzs, a kinek szíve elforduljon
e napon az Úrtól, a mi Istenünktől, hogy elmenjen
és szolgáljon e nemzetek isteneinek; vajha ne lenne
köztetek méreg- és ürömtermő gyökér! 19 És ha lesz,
a ki hallja ez esküvéses kötésnek ígéit, és boldognak
állítja magát az ő szívében, ezt mondván: Békességem
lesz nékem, ha a szívem gondolata szerint járok is,
(hogy a részeg és a szomjas együtt veszszenek): 20
Nem akar majd az Úr annak megbocsátani, sőt felgerjed
akkor az Úrnak haragja és búsulása az ilyen ember
ellen, és rászáll arra minden átok, a mely meg van írva
e könyvben, és eltörli az Úr annak nevét az ég alól. 21
És kiválasztja azt az Úr veszedelemre, Izráelnek minden

törzse közül, a szövetségnek minden átka szerint, a
melyek meg vannak írva e törvénykönyvben. 22 És ezt
fogja mondani a következő nemzedék, a ti fiaitok, a kik ti
utánatok támadnak, és az idegen, a ki messze földről jön
el, ha látni fogják e földnek csapásait és nyomorúságait,
a melyekkel megnyomorította azt az Úr: 23 Kénkő és só
égette ki egész földjét, be sem vethető, semmit nem
terem, és semmi fű sem nevekedik rajta; olyan, mint
Sodomának, Gomorának, Ádmának és Czeboimnak
elsülyesztett helye, a melyeket elsülyesztett az Úr
haragjában és búsulásában. 24 Azt fogják majd kérdezni
mind a nemzetek: Miért cselekedett az Úr így ezzel a
földdel? Micsoda nagy felgerjedése ez a haragnak? 25
És ezt mondják majd: Azért, mert elhagyták az Úrnak,
az ő atyáik Istenének szövetségét, a melyet akkor
kötött velök, a mikor kihozta őket Égyiptom földéről;
26 És elmentek, és szolgáltak idegen isteneket, és
imádták azokat; olyan isteneket, a kiket nem ismertek
volt és nem adott nékik az Isten. 27 És felgerjedett az
Úrnak haragja e föld ellen, hogy reá hozza mindazt
az átkot, a mely meg van írva e könyvben. 28 És
kigyomlálta őket az Úr az ő földjökről haragjában,
búsulásában és nagy indulatjában; és vetette őket más
földre, a mint mai nap is van. 29 A titkok az Úréi, a mi
Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és
a mi fiainké mind örökké, hogy e törvénynek minden
ígéjét beteljesítsük.

30 És ha majd elkövetkeznek reád mind ezek: az
áldás és az átok, a melyet elődbe adtam néked;
és szívedre veszed azt ama nemzetek között, a kik
közé oda taszított téged az Úr, a te Istened; 2 És
megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez, és hallgatsz az ő
szavára mind a szerint, a mint én parancsolom néked
e napon, te és a te fiaid teljes szívedből és teljes
lelkedből: 3 Akkor visszahozza az Úr, a te Istened
a te foglyaidat, és könyörül rajtad, és visszahozván,
összegyűjt majd téged minden nép közül, a kik közé
oda szórt téged az Úr, a te Istened. 4 Ha az ég szélére
volnál is taszítva, onnét is összegyűjt téged az Úr,
a te Istened, és onnét is felvesz téged; 5 És elhoz
téged az Úr, a te Istened a földre, a melyet bírtak a te
atyáid, és bírni fogod azt; és jól tesz veled, és inkább
megsokasít téged, mint a te atyáidat. 6 És körülmetéli
az Úr, a te Istened a te szívedet, és a te magodnak
szívét, hogy szeressed az Urat, a te Istenedet teljes
szívedből és teljes lelkedből, hogy élj. 7 Mind ez átkokat
pedig rábocsátja az Úr, a te Istened a te ellenségeidre
és gyűlölőidre, a kik üldöztek téged. 8 Te azért térj
meg, és hallgass az Úr szavára, és teljesítsd minden
parancsolatát, a melyeket én e mai napon parancsolok
néked. 9 És bővölködővé tesz téged az Úr, a te
Istened kezeidnek minden munkájában, a te méhednek
gyümölcsében, a te barmodnak gyümölcsében és a
te földednek gyümölcsében, a te jódra. Mert hozzád
fordul az Úr és öröme lesz benned a te jódra, a
miképen öröme volt a te atyáidban. 10 Hogyha hallgatsz
az Úrnak, a te Istenednek szavára, megtartván az ő
parancsolatait és rendeléseit, a melyek meg vannak
írva e törvénykönyvben, és ha teljes szívedből és teljes
lelkedből megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez. 11 Mert
e parancsolat, a melyet én e mai napon parancsolok
néked, nem megfoghatatlan előtted; sem távol nincs
tőled. 12 Nem a mennyben van, hogy azt mondanád:
Kicsoda hág fel érettünk a mennybe, hogy elhozza azt
nékünk, és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt? 13
Sem a tengeren túl nincsen az, hogy azt mondanád:
Kicsoda megy át érettünk a tengeren, hogy elhozza azt
nékünk és hallassa azt velünk, hogy teljesítsük azt?
14 Sőt felette közel van hozzád ez íge: a te szádban
és szívedben van, hogy teljesítsed azt. 15 Lám elődbe
adtam ma néked az életet és a jót: a halált és a gonoszt.
16 Mikor én azt parancsolom néked ma, hogy szeressed
az Urat, a te Istenedet, hogy járj az ő útain, és tartsd meg
az ő parancsolatait, rendeléseit és végzéseit, hogy élj
és szaporodjál, és megáldjon téged az Úr, a te Istened
a földön, a melyre bemégy, hogy bírjad azt. 17 Ha pedig
elfordul a te szíved, és nem hallgatsz meg, sőt elhajolsz
és idegen isteneket imádsz, és azoknak szolgálsz; 18
Tudtotokra adom ma néktek, hogy bizony elvesztek:
nem éltek sok ideig azon a földön, a melyre a Jordánon
általkelvén, bemégy, hogy bírjad azt. 19 Bizonyságul
hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az
életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot:
válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te
magod; 20 Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és
hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá;
mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága; hogy
lakozzál azon a földön, a mely felől megesküdt az Úr a
te atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy
nékik adja azt.

31 És méne Mózes, és ez ígéket mondotta vala az
egész Izráelnek; 2 Monda pedig nékik: Száz és
húsz esztendős vagyok ma, nem járhatok többé ki és
be: az Úr pedig azt mondá nékem: Nem mégy át ezen a
Jordánon. 3 Az Úr, a te Istened maga megy át előtted,
ő pusztítja el e nemzeteket előtted, hogy bírjad őket;
Józsué az, a ki átmegy előtted, a mint megmondotta
az Úr. 4 És akképen cselekeszik azokkal az Úr, a
miképen cselekedett Szíhonnal és Óggal az Emoreusok
királyaival, és azoknak földjökkel, a melyeket elpusztított
vala. 5 Ha azért előtökbe adja őket az Úr, egészen a
szerint a parancsolat szerint cselekedjetek velök, a mint
parancsoltam néktek. 6 Legyetek erősek és bátrak,
ne féljetek és ne rettegjetek tőlök, mert az Úr, a te
Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el
nem hágy téged. 7 Szólítá azért Mózes Józsuét, és

monda néki az egész Izráel szemei előtt: Légy erős és
bátor, mert te mégy be e néppel a földre, a mely felől
megesküdt az Úr az ő atyáiknak, hogy nékik adja, és te
osztod el azt nékik örökségül. 8 Az Úr, ő az, a ki előtted
megy, ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem
hágy téged: ne félj és ne rettegj! 9 És megírá Mózes
e törvényt, és adá azt a papoknak, a Lévi fiainak, a
kik hordozzák az Úr szövetségének ládáját, és Izráel
minden vénjének. 10 És megparancsolá nékik Mózes,
mondván: A hetedik esztendő végén, az elengedés
esztendejének idejében, a sátorok innepén; 11 Mikor
eljön az egész Izráel, hogy megjelenjék az Úr előtt, a te
Istened előtt azon a helyen, a melyet kiválaszt: olvasd
fel e törvényt az egész Izráel előtt fülök hallására. 12
Gyűjtsd egybe a népet, a férfiakat, az asszonyokat, a
kicsinyeket és a te jövevényedet, a ki a te kapuidon
belől van, hogy hallják és tanuljanak, és féljék az Urat, a
ti Isteneteket, és tartsák meg és teljesítsék e törvénynek
minden ígéjét. 13 És az ő fiaik is, a kik nem tudják még,
hallják és tanulják meg, hogy az Urat, a ti Isteneteket
kell félni mind addig, a míg éltek azon a földön, a
melyre általkeltek a Jordánon, hogy bírjátok azt. 14
Monda azután az Úr Mózesnek: Ímé elközelgettek a te
napjaid, hogy meghalj; hívd elő Józsuét, és álljatok fel a
gyülekezetnek sátorában, hogy parancsolatokat adjak
néki. Elméne azért Mózes és Józsué, és felállának
a gyülekezet sátorában. 15 És megjelenék az Úr a
sátorban, felhőoszlopban, és megálla a felhőoszlop a
sátor nyílása felett, 16 És monda az Úr Mózesnek: Ímé
te elaluszol a te atyáiddal, és ez a nép felkél, és idegen
istenek után jár és paráználkodik azon a földön, a
melyre bemegy, hogy lakozzék azon; és elhágy engem,
és felbontja az én szövetségemet, a melyet én ő vele
kötöttem. 17 De felgerjed az én haragom ő ellene azon
a napon, és elhagyom őt, és elrejtem az én orczámat ő
előle, hogy megemésztessék. És mikor utóléri a sok baj
és nyomorúság, mondani fogja azon a napon: Avagy
nem azért értek-é engem ezek a bajok, hogy nincsen az
én Istenem én közöttem? 18 Én pedig valóban elrejtem
az én orczámat azon a napon az ő minden gonoszsága
miatt, a melyet cselekedett, mivelhogy más istenekhez
fordult. 19 Most pedig írjátok fel magatoknak ez éneket,
és tanítsd meg arra Izráel fiait; adjad azt szájokba,
hogy legyen nékem ez ének bizonyságul Izráel fiai
ellen. 20 Mert beviszem őt arra a földre, a mely felől
megesküdtem az ő atyáinak, a tejjel és mézzel folyó
földre; és eszik, jóllakik és meghízik, azután pedig más
istenekhez fordul, és azoknak szolgál, és meggyaláz
engem, és felbontja az én szövetségemet. 21 Mikor
pedig utóléri őt a sok baj és nyomorúság: akkor szóljon
ez az ének előtte bizonyságképen (mert nem megy
feledésbe az ő maradékának szájából), mert tudom
az ő gondolatát, a mely szerint cselekszik már most
is, minekelőtte bevinném őt arra a földre, a mely felől
megesküdtem vala. 22 Megírá azért Mózes ezt az éneket
azon a napon, és megtanítá arra Izráel fiait. 23 Azután
parancsola az Úr Józsuénak, a Nún fiának, és monda:
Légy erős és bátor, mert te viszed be Izráel fiait arra a
földre, a mely felől megesküdtem nékik; és én veled
leszek. 24 Mikor pedig teljesen és mind végig beírta
Mózes e törvény ígéit könyvbe: 25 Parancsola Mózes a
lévitáknak, a kik hordozzák vala az Úr szövetségének
ládáját, mondván: 26 Vegyétek e törvénykönyvet, és
tegyétek ezt az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládája
oldalához, és legyen ott ellened bizonyságul; 27 Mert
én ismerem a te pártos voltodat, és kemény nyakadat.
Ímé most is, holott még köztetek élek, pártot ütöttetek
az Úr ellen; mennyivel inkább halálom után? 28
Gyűjtsétek én hozzám a ti törzseiteknek minden vénjét
és a ti előljáróitokat, hadd mondjam el ez ígéket az ő
füleik hallására, és hadd hívjam bizonyságul ellenök a
mennyet és földet. 29 Mert tudom, hogy halálom után
mind inkább-inkább megromoltok és eltértek az útról,
a melyet parancsoltam néktek; és utólér majd titeket
a veszedelem a későbbi időben, mivelhogy gonoszt
cselekesztek az Úrnak szemei előtt, bosszantván őt
kezeiteknek csinálmányával. 30 Azután elmondá Mózes
Izráel egész gyülekezetének füle hallására ez éneknek
ígéit, mind végig.

32 Figyeljetek egek, hadd szóljak! Hallgassa a föld is
számnak beszédeit! 2 Csepegjen tanításom, mint
eső; hulljon mint harmat a beszédem; mint langyos zápor
a gyenge fűre, s mint permetezés a pázsitra! 3 Mert az Úr
nevét hirdetem: magasztaljátok Istenünket! 4 Kőszikla!
Cselekedete tökéletes, mert minden ő úta igazság!
Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő! 5
Gonoszak voltak hozzá, nem fiai, a magok gyalázatja;
romlott és elvetemült nemzedék. 6 Így fizettek-é az
Úrnak: balga és értelmetlen nép?! Nem atyád-é ő, a ki
teremtett? Ő alkotott és erősített meg. 7 Emlékezzél
meg az ős időkről; gondoljátok el annyi nemzedék éveit!
Kérdezd meg atyádat és megjelenti néked, a te véneidet
és megmondják néked! 8 Mikor a Felséges örökséget
osztott a népeknek; mikor szétválasztá az ember fiait:
megszabta a népek határait, Izráel fiainak száma szerint,
9 Mert az Úrnak része az ő népe, Jákób néki sorssal
jutott öröksége. 10 Puszta földön találta vala őt, zordon,
sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt reá, őrizte,
mint a szeme fényét; 11 Mint a fészkén felrebbenő sas,
fiai felett lebeg, kiterjeszti felettök szárnyait, felveszi
őket, és tollain emeli őket: 12 Egymaga vezette őt az
Úr; idegen Isten nem volt ő vele. 13 A föld magaslatain
járatta őt, mezők terméseivel étette, kősziklából is mézet
szopatott vele, kovaszirtből is olajat; 14 Tehenek vaját,
és juhok tejét bárányok kövérjével, básáni kosokat és
bakkecskéket a buza java kövérjével; és szőlő vérét, bort

ittál. 15 És meghízott Jesurun, és rúgódozott. Meghíztál,
megkövéredtél, elhájasodtál. És elhagyá Istent,
teremtőjét, és megveté az ő üdvösségének kőszikláját.
16 Idegen istenekkel ingerelték, útálatosságokkal
bosszantották. 17 Ördögöknek áldoztak, nem Istennek;
isteneknek, a kiket nem ismertek; újaknak, a kik csak
most támadtak, a kiket nem rettegtek a ti atyáitok. 18 A
Kősziklát, a ki szült téged, elfeledted; megfelejtkeztél
Istenről, a ki nemzett téged. 19 Látta ezt az Úr és
megútálta bosszúságában az ő fiait és leányait. 20 És
monda: Elrejtem orczámat előlök, hadd látom, mi lesz
a végök? Mert elzüllött nemzetség ez, fiak, a kikben
nincs hűség! 21 Azzal ingereltek ők, a mi nem isten;
hiábavalóságaikkal bosszantottak engem; én pedig
azzal ingerlem őket, a mi nem népem: bolond nemzettel
bosszantom őket. 22 Mert tűz lobban fel haragomban
és leég a Seol fenekéig; megemészti a földet és
gyümölcsét, és felgyújtja a hegyek alapjait. (Sheol h7585)
23 Veszedelmeket halmozok reájok, nyilaimat mind rájok
fogyasztom. 24 Éhségtől aszottan, láztól emésztetten és
keserű dögvésztől – a vadak fogait is rájok bocsátom,
a porban csúszók mérgével együtt. 25 Kivül fegyver
pusztít, az ágyasházakban rettegés: ifjat és szűzet,
csecsszopót a vén emberrel együtt. 26 Mondom:
Elfuvom őket, eltörlöm emlékezetöket az emberek közül.
27 Ha nem tartanék az ellenség bosszantásától, hogy
szorongatóik a dolgot félremagyarázzák, és hogy ezt
mondják: A mi kezünk a hatalmas, és nem az Úr
cselekedte mind ezt! - 28 Mert tanács-vesztett nép ez,
és nincs bennök értelem. 29 Vajha eszesek volnának,
megértenék ezt, meggondolnák, hogy mi lesz a végök!
30 Miképen kergethetne egy ezeret, és kettő hogyan
űzhetne tízezeret, ha az ő Kősziklájok el nem adja
őket, és ha az Úr kézbe nem adja őket?! 31 Mert
a mi Kősziklánk nem olyan, mint az ő kősziklájok;
ellenségeink is megítélhetik! 32 Mert az ő szőlőjök
Sodoma szőlője és Gomora mezősége; bogyóik mérges
bogyók, keserűek a gerézdjeik. 33 Sárkányok mérge az
ő boruk, áspiskígyóknak kegyetlen epéje. 34 Nincsen-é
ez elrejtve nálam, lepecsételve az én kincseim között?
35 Enyém a bosszúállás és megfizetés, a mikor lábuk
megtántorodik; mert közel van az ő veszedelmök napja,
és siet, a mi rájok vár! 36 Mert megítéli az Úr az ő
népét, és megkönyörül az ő szolgáin, ha látja, hogy
elfogyott az erő, s védett és védtelen oda van. 37 És
ezt mondja: Hol az ő istenök? a Kőszikla, a melyben
bizakodtak? 38 A kik megették az ő véres áldozataik
kövérjét, megitták az ő italáldozatuk borát: keljenek
fel és segítsenek meg titeket, és oltalmazzanak meg
titeket! 39 Most lássátok meg, hogy én vagyok, és nincs
Isten kivülem! Én ölök és elevenítek, én sebesítek és én
gyógyítok, és nincs, a ki kezemből megszabadítson.
40 Mert felemelem kezemet az égre, és ezt mondom:
Örökké élek én! 41 Ha megélesítem fényes kardomat
és ítélethez fog kezem: bosszút állok ellenségeimen és
megfizetek gyűlölőimnek. 42 Megrészegítem nyilaimat
vérrel, és kardom jól lakik hússal: a legyilkoltak és
foglyok vérével, az ellenség vezéreinek fejéből! 43
Ujjongjatok ti nemzetek, ő népe! Mert ő megtorolja az ő
szolgáinak vérét, bosszút áll az ő ellenségein, földjének
és népének megbocsát! 44 Elméne azért Mózes és
elmondá ez éneknek minden ígéjét a nép füle hallására,
ő és Józsué a Nún fia. 45 És mikor végig elmondá
Mózes mind ez ígéket az egész Izráelnek, 46 Monda
nékik: Vegyétek szívetekre mind ezeket az ígéket, a
melyekkel én bizonyságot teszek ellenetek e mai napon;
és parancsoljátok meg fiaitoknak, hogy tartsák meg és
teljesítsék e törvénynek minden ígéjét; 47 Mert nem
hiábavaló íge ez néktek; hanem ez a ti életetek, és ez
íge által hosszabbítjátok meg napjaitokat azon a földön,
a melyre általmentek a Jordánon, hogy bírjátok azt. 48
És ugyanezen a napon szóla az Úr Mózesnek, mondván:
49 Menj fel ebbe az Abarim hegységbe, a Nébó hegyére,
a mely Moáb földén van és pedig Jérikhóval átellenben;
és nézd meg a Kanaán földét, a melyet én Izráel
fiainak adok örökségül. 50 És halj meg a hegyen,
a melyre felmégy, és takaríttassál a te népedhez, a
miképen meghalt Áron, a te testvéred a Hór hegyén, és
takaríttatott az ő népeihez; 51 Mivelhogy vétkeztetek
ellenem Izráel fiai között a versengésnek vizénél, a
Czin pusztájában Kádesnél: mert nem szenteltetek meg
engem Izráel fiai között. 52 Mert szemközt látod a földet;
de arra a földre, a melyet én adok Izráel fiainak, oda
nem mégy be.

33 Ez pedig az áldás, a melylyel megáldá Mózes,
az Istennek embere, Izráel fiait az ő halála előtt. 2
Monda ugyanis: Az Úr a Sinai hegyről jött, és Szeirből
támadt fel nékik; Párán hegyéről ragyogott elő, tízezer
szent közül jelent meg, jobbja felől tüzes törvény vala
számukra. 3 Bizony szereti ő a népeket! Mind kezednél
vannak az ő szentjei, oda szegődnek, a te lábaidhoz,
és hallgatják a te beszédeidet. 4 Törvényt parancsolt
nékünk Mózes, örökségül Jákób községének. 5 És király
lőn Jesurunban, mikor összegyűltek a népnek fejei, és
együtt voltak Izráel törzsei. 6 Éljen Rúben és meg ne
haljon; és száma legyen embereinek. 7 Ez pedig a Júda
áldása; és monda: Hallgasd meg Uram a Júda szavát,
és vidd be őt az ő népéhez. Az ő keze elégséges
legyen néki, de légy segítsége az ő szorongatói ellen. 8
Léviről pedig monda: A te Thummimod és Urimod a te
kegyes férfiadé, a kit megkísértél Masszában, a kivel
perbe szálltál Mériba vizeinél. 9 A ki azt mondta az ő
atyjáról és anyjáról: Nem láttam őt; és az ő atyjafiait
nem ismerte, fiaival sem gondolt; mert megtartották a
te beszédedet, és ragaszkodtak szövetségedhez. 10
Tanítják a te végzéseidre Jákóbot, és a te törvényedre

Izráelt; füstölőt tesznek a te orczád elé, és égőáldozatot
a te oltárodra. 11 Áldd meg Uram az ő erejét, és
az ő kezének munkája legyen kedves előtted! Törd
meg derekukat a reá támadóknak és az ő gyűlölőinek,
hogy fel ne kelhessenek! 12 Benjáminról monda: Az
Úrnak kedveltje! Bátorságban lakozik mellette, fedezi
őt minden időben, és az ő vállai között lakik. 13
Józsefről pedig monda: Áldott az Úrtól az ő földe
az égnek kincseivel, a harmattal és az alant elterülő
mélységes vizekkel; 14 A nap érlelte drága terméssel,
és a hold sarjasztotta drágaságokkal; 15 És az ős
hegyek javaival, és az örök halmok drágaságaival; 16 A
földnek drágaságaival és bőségével. A csipkebokorban
lakozónak jó kedve szálljon Józsefnek fejére, az ő
atyjafiai közül kiválasztottnak koponyájára! 17 Tehenének
első fajzása dicsőségére van; szarvai bivalyszarvak;
népeket öklel azokkal mindenfelé a földnek széléig.
És ezek Efraim tízezrei és Manassé ezrei. 18 És
Zebulonról monda: Örvendj Zebulon a te kimentedben,
és te Izsakhár a te sátraidban. 19 Népeket hívogatnak a
hegyre, igaz áldozattal áldoznak ott; mert a tengerek
bőségét szopják, és a fövénynek rejtett kincseit. 20 És
Gádról monda: Áldott az, a ki kiterjeszti Gádot! Mint
nőstény oroszlán, úgy lakik, és szétszaggat kart és
koponyát. 21 Az elejét nézte ki magának, mert ott volt
elrejtve a törvényadó osztályrésze. De elméne a népnek
fejedelmeivel, az Úrnak igazságát cselekedte, és az ő
végzését Izráellel együtt. 22 És Dánról monda: Dán
oroszlánnak kölyke, a mely Básánból szökik ki. 23 És
Nafthaliról monda: Ó Nafthali, a ki az Úrnak jó kedvével
bővölködöl és áldásával vagy teljes! Vedd birtokba a
tengert és a délt. 24 És Áserről monda: Áldott a többi
fiak felett Áser! Legyen az ő atyjafiai előtt kedves, és
áztassa lábát olajban. 25 Vas és réz legyenek a te
záraid; és élteden át tartson erőd. 26 Nincs olyan, mint
a Jesurun Istene! Az egeken száguld segítségedre,
és fenségében a felhőkön. 27 Hajlék az örökkévaló
Isten, alant vannak örökkévaló karjai; elűzi előled az
ellenséget, és ezt mondja: Pusztítsd! 28 És bátorságban
lakozik Izráel, egymaga lesz Jákób forrása a gabona
és a bor földén, és az ő egei harmatot csepegnek.
29 Boldog vagy Izráel! Kicsoda olyan mint te? Nép, a
kit az Úr véd, a te segítségednek pajzsa, és a ki a te
dicsőségednek fegyvere! Hízelegnek majd néked a te
ellenségeid, és te azoknak magaslatait taposod.

34 És felméne Mózes a Moáb mezőségéről a Nébó
hegyére, a Piszga tetejére, a mely átellenben van
Jérikhóval; és megmutatá néki az Úr az egész földet,
a Gileádot Dánig; 2 És az egész Nafthalit, Efraim és
Manassé földét, az egész Júda földét a túlsó tengerig; 3
És a déli tartományt, és Jérikhónak, a pálmafák városa
völgyének környékét, Czoárig. 4 És monda néki az Úr:
Ez a föld az, a mely felől megesküdtem Ábrahámnak,
Izsáknak, Jákóbnak, mondván: a te magodnak adom
azt. Megengedtem néked, hogy szemeiddel lásd, de
oda nem mégy át. 5 És meghala ott Mózes, az Úrnak
szolgája a Moáb földén, az Úr szava szerint. 6 És
eltemeték őt a völgyben, a Moáb földén, Béth-Peórral
átellenben; és senki sem tudja az ő temetésének helyét
e mai napig. 7 Mózes pedig száz és húsz esztendős
volt, mikor meghalt; nem homályosodott vala meg az
ő szeme, sem el nem fogyatkozott vala az ő ereje.
8 És siraták Izráel fiai Mózest a Moáb mezőségén
harmincz napig; és eltelének a Mózes siratásának,
azaz gyászolásának napjai. 9 Józsué, a Nún fia pedig
beteljesedék bölcseségnek lelkével; mert Mózes tette
vala ő reá kezeit; és hallgatának reá Izráel fiai, és úgy
cselekedének, a mint parancsolta vala az Úr Mózesnek.
10 És nem támadott többé Izráelben olyan próféta,
mint Mózes, a kit ismert volna az Úr színről-színre: 11
Mindazokban a jelekben és csudákban, a melyekért
küldötte vala őt az Úr, hogy véghez vigye azokat
Égyiptom földén, a Faraón, minden ő szolgáján, és az
ő egész földén; 12 És mindama hatalmas erőben, és
mindama nagy rettenetességben, a melyeket véghez
vitt Mózes az egész Izráel szemei előtt.

Józsué

1 És lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után,
szóla az Úr Józsuénak, a Nún fiának, Mózes
szolgájának, mondván: **2** Mózes, az én szolgám meghalt;
most azért kelj fel, menj át ezen a Jordánon, te és
mind ez a nép arra a földre, a melyet én adok nékik,
az Izráel fiainak. **3** Minden helyet, a melyet talpatok
érint, néktek adtam, a miképen szólottam Mózesnek. **4**
A pusztától és a Libánontól fogva a nagy folyóvízig,
az Eufrates folyóvízig, a Khitteusoknak egész földe és
a nagy tengerig napnyugat felé lesz a ti határotok. **5**
Meg nem áll senki előtted életednek minden idejében; a
miképen Mózessel vele voltam, teveled is veled leszek;
el nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled. **6**
Légy bátor és erős, mert te teszed majd e népet annak
a földnek örökösévé, a mely felől megesküdtem az ő
atyáiknak, hogy nékik adom azt. **7** Csak légy bátor
és igen erős, hogy vigyázz és mindent ama törvény
szerint cselekedjél, a melyet Mózes, az én szolgám
szabott elődbe; attól se jobbra, se balra ne hajolj,
hogy jó szerencsés lehess mindenben, a miben jársz!
8 El ne távozzék e törvénynek könyve a te szádtól,
hanem gondolkodjál arról éjjel és nappal, hogy vigyázz
és mindent úgy cselekedjél, a mint írva van abban,
mert akkor leszel jó szerencsés a te utaidon és akkor
boldogulsz. **9** Avagy nem parancsoltam-é meg néked:
légy bátor és erős? Ne félj, és ne rettegj, mert veled
lesz az Úr, a te Istened mindenben, a miben jársz. **10**
Parancsola azért Józsué a nép előljáróinak, mondván:
11 Menjetek által a táboron, és parancsoljátok meg a
népnek, mondván: Készítsetek magatoknak útravalót,
mert harmadnap mulva átmentek ti ezen a Jordánon,
hogy bemenjetek és bírjátok azt a földet, a melyet az
Úr, a ti Istenetek ád néktek birtokul. **12** A Rúben és
Gád nemzetségének pedig, és a Manassé nemzetség
felének szóla Józsué, mondván: **13** Emlékezzetek
meg a dologról, a mit megparancsolt néktek Mózes,
az Úrnak szolgája, mondván: Az Úr, a ti Istenetek
megnyugtatott titeket, és néktek adta ezt a földet. **14**
Feleségeitek, gyermekeitek és barmaitok maradjanak e
földön, a melyet adott néktek Mózes a Jordánon túl;
ti pedig fegyveres kézzel menjetek át atyátokfiai előtt,
mindnyájan, a kik közületek erős vitézek, és segéljétek
meg őket; **15** A míg megnyugosztja az Úr a ti atyátokfiait
is, mint titeket, és bírják ők is a földet, a melyet az Úr,
a ti Istenetek ád nékik: akkor aztán térjetek vissza a
ti örökségtek földére és bírjátok azt, a melyet Mózes,
az Úr szolgája adott néktek a Jordánon túl, napkelet
felől. **16** Azok pedig felelének Józsuénak, mondván:
Mindent megcselekszünk, a mit parancsoltál nékünk,
és a hová küldesz minket, oda megyünk. **17** A mint
Mózesre hallgattunk, épen úgy hallgatunk majd te reád,
csak legyen veled az Úr, a te Istened, a miképen vele
volt Mózessel. **18** Mindenki, a ki ellene szegül a te
szódnak, és nem hallgat a te beszédedre mindabban, a
mit parancsolsz néki, megölettessék. Csak bátor légy
és erős!

2 És Józsué, a Nún fia, elküldé Sittimből titkon két
férfiút kémekül, mondván: Menjetek el, tekintsétek
meg azt a földet és Jérikhót. Azok pedig elmenének,
és bemenének egy parázna asszonynak házába, a
kinek Ráháb vala neve, és ott hálának. **2** Mikor pedig
megjelentették ezt Jérikhó királyának, mondván: Íme,
férfiak jöttek ide ez éjszaka az Izráel fiai közül e földnek
kémlelésére; **3** Akkor küldé Jérikhó királya Ráhábhoz,
mondván: Hozd ki a férfiakat, a kik bementek hozzád, a
kik házadba mentek, mert azért jöttek, hogy kikémleljék
az egész földet. **4** Az asszony pedig fogá a két férfiút, és
elrejté vala őket, és monda: Úgy van! Bejöttek hozzám
a férfiak, de azt sem tudom, honnan valók voltak. **5**
És kimentek e férfiak kapuzáráskor a setétben; nem
tudom, hová mentek a férfiak; siessetek gyorsan utánok,
mert utólérhetitek őket. **6** Pedig ő felhágatta őket a
házhéjára, és elbujtatta őket a száras len közé, a mely
néki a házhéjára volt kirakva. **7** És utánok sietének a
férfiak a Jordánhoz vivő úton a rév felé; a kaput pedig
bezárták, azután, hogy kimenének azok, a kik őket
üldözik vala. **8** Ők pedig még le sem feküvének, a
mikor felméne ő hozzájok az asszony a házhéjára, **9** És
monda a férfiaknak: Tudom, hogy az Úr néktek adta ezt
a földet, és hogy megszállt minket a félelem miattatok,
és hogy e földnek minden lakosa megolvad előttetek.
10 Mert hallottuk, hogy megszárította az Úr a Veres
tenger vizét előttetek, a mikor kijöttetek Égyiptomból, és
hogy mit cselekedtetek az Emoreusok két királyával, a
kik túl voltak a Jordánon, Szíhonnal és Óggal, a kiket
megöltetek. **11** És a mint hallottuk, megolvadott a mi
szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem
miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az
égben és alant a földön! **12** Most azért esküdjetek meg
kérlek, nékem az Úrra, hogy a mint én irgalmasságot
cselekedtem veletek, ti is irgalmasságot cselekesztek
majd az én atyámnak házával, és igaz jelt adtok nékem,
13 Hogy életben hagyjátok az én atyámat és anyámat,
férfi és nőtestvéreimet, és mindent, a mi az övék, és
megmentitek a mi lelkünket a haláltól. **14** És mondának
néki a férfiak: A mi lelkünket érje helyettetek a halál, ha
meg nem jelentitek ezt a mi dolgunkat. És ha nékünk
adja az Úr ezt a földet, irgalmasságot és igazságot
cselekszünk veled. **15** Alábocsátá azért őket kötélen
az ablakon (mert az ő háza a kőkerítés falán vala,
és ő a kőkerítésen lakik vala). **16** És monda nékik: A
hegyre menjetek, hogy rátok ne találjanak az üldözők,
és ott rejtőzködjetek három napig, a míg visszatérnek
az üldözők; azután pedig menjetek a magatok útján. **17**

A férfiak pedig mondának néki: Ártatlanok leszünk ezen
te esketésedtől, a melylyel te megeskettél minket! 18 Ha
bejövünk mi erre a földre, kösd e veres fonalú zsinórt
ahhoz az ablakhoz, a melyen alábocsátottál minket;
atyádat, anyádat és atyádfiait pedig, és atyádnak egész
háznépét gyűjtsd be magadhoz a házba. 19 És akkor,
ha akárki kijön a te házadnak ajtain, annak vére az ő
fején lesz, mi pedig ártatlanok leszünk; mindannak vére
pedig, a ki te veled lesz a házban, a mi fejünkön legyen,
ha valakinek keze lenne azon. 20 Ha pedig megjelented
ezt a mi dolgunkat, akkor mi fel leszünk oldva az eskü
alól, a melylyel te megeskettél minket. 21 Monda pedig
amaz: A mint szólottatok, úgy legyen! Ekkor elbocsátá
őket, és elmenének; a veres zsinórt pedig reaköté az
ablakra. 22 És elmenének és eljutának a hegyre, és
ott maradának három nap, mígnem visszatérének az
üldözők. Keresék ugyanis őket az üldözők minden úton,
de nem találták vala. 23 Akkor a két férfiú visszatére, és
leszállának a hegyről, és átmenének a Jordánon, és
eljutának Józsuéhoz, a Nún fiához, és elbeszélének
néki mindent, a mi történt vala velök. 24 És mondának
Józsuénak: Bizony kezünkbe adta az Úr azt az egész
földet; meg is olvadt már a földnek minden lakosa
miattunk.

3 Felkele azért Józsué jó reggel, és elindulának
Sittimből, és eljutának a Jordánhoz, ő és Izráel fiai
mindnyájan, és meghálának ott, mielőtt általmentek
volna. 2 Lőn pedig három nap mulva, hogy általmenének
a vezérek a táboron; 3 És parancsolának a népnek,
mondván: Mihelyt meglátjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek
frigyládáját és a Lévi nemzetségéből való papokat, a kik
hordozzák azt, ti is induljatok meg a ti helyetekről és
menjetek utána. 4 Csakhogy legyen köztetek és a között
mintegy kétezer singnyi távolság; közel ne menjetek
ahhoz, hogy megismerhessétek az útat, a melyen
mennetek kell, mert nem jártatok ezen az úton soha
ez előtt. 5 Józsué pedig monda a népnek: Tisztítsátok
meg magatokat, mert holnap az Úr csudákat cselekszik
köztetek. 6 A papoknak is szóla Józsué, mondván:
Vegyétek fel a frigyládát, és menjetek át a nép előtt.
Felvevék azért a frigyládát, és mennek vala a nép előtt.
7 Az Úr pedig monda Józsuénak: E napon kezdelek
téged felmagasztalni az egész Izráel szemei előtt, hogy
megtudják, hogy a miképen vele voltam Mózessel, te
veled is veled leszek. 8 Te azért parancsolj a papoknak,
a kik a frigyládát hordozzák, mondván: Mikor bementek
a Jordán vizének szélébe, álljatok meg a Jordánban. 9
Ekkor monda Józsué Izráel fiainak: Járuljatok ide, és
halljátok meg az Úrnak, a ti Isteneteknek szavait! 10
És monda Józsué: Ebből tudjátok meg, hogy az élő
Isten van köztetek, és hogy kétség nélkül elűzi előletek
a Kananeust, a Khittheust, a Khivveust, a Perizeust,
a Girgazeust, az Emoreust és a Jebuzeust: 11 Íme
az egész föld Urának frigyládája előttetek megy át a
Jordánon! 12 Most azért válaszszatok magatoknak
tizenkét férfiút Izráel nemzetségeiből, egy-egy férfiút
egy-egy nemzetségből. 13 És mihelyt megnyugosznak
majd a Jordán vizében a papok talpai, a kik az Úrnak,
az egész föld Urának ládáját hordozzák: a Jordán
vize ketté szakad, és a felülről aláfolyó víz megáll egy
rakásban. 14 És lőn, hogy a mint megindula a nép az ő
sátraiból, hogy általmenjen a Jordánon, és a papok, a
frigyládának hordozói, a nép előtt: 15 És a mint a láda
hordozói a Jordánhoz jutának, és a ládahordozó papok
bemárták lábaikat a víznek szélébe (a Jordán pedig az
egész aratási idő alatt telve vala minden ő partja felett):
16 Megálla a víz, a mely felülről foly vala alá, és álla
egy rakásban, nagy messzire Ádám városánál, a mely
Czarthan mellett vala; a puszta tengere, a Sóstenger
felé aláfolyó víz pedig egészen elfuta, és általméne a
nép Jérikhó előtt. 17 A papok pedig, az Úr frigyládájának
hordozói, ott állának a szárazon a Jordán közepében
bátorsággal, és az egész Izráel szárazon megy vala
át, mindaddig, míg az egész nép teljesen általméne a
Jordánon.

4 Mikor pedig az egész nép teljesen általment vala
a Jordánon, szóla az Úr Józsuénak, mondván: 2
Vegyetek magatokhoz a népből tizenkét férfiút, egy-
egy férfiút egy-egy nemzetségből. 3 És parancsoljátok
nékik, mondván: Vegyetek fel innét a Jordán közepéből,
arról a helyről, a hol bátorsággal állanak a papok lábai,
tizenkét követ, és vigyétek át azokat magatokkal, és
tegyétek le a szálláson, a hol megháltok ez éjszaka.
4 Előhivá azért Józsué a tizenkét férfiút, a kiket az
Izráel fiai közül rendelt vala, egy-egy férfiút egy-egy
nemzetségből; 5 És monda nékik Józsué: Menjetek át
az Úrnak, a ti Isteneteknek frigyládája előtt a Jordán
közepébe, s vegyen fel mindegyikőtök egy-egy követ az
ő vállára, az Izráel fiai nemzetségeinek száma szerint,
6 Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik majd
ezután a ti fiaitok, mondván: Mire valók néktek ezek
a kövek? 7 Mondjátok meg nékik, hogy kétfelé vált a
Jordánnak vize az Úr frigyládája előtt, mikor általment a
Jordánon; ketté vált a Jordánnak vize, és ezek a kövek
emlékeztetőül lesznek az Izráel fiainak mindörökre. 8
És úgy cselekedének Izráel fiai, a mint megparancsolta
vala Józsué, és felvevének a Jordán közepéből tizenkét
követ, a mint megmondotta vala az Úr Józsuénak, az
Izráel fiai nemzetségeinek száma szerint, és általhozák
magokkal az éjjeli szállásra és ott letevék azokat. 9
Tizenkét követ állíta fel Józsué a Jordán közepén is,
azon a helyen, a hol állottak vala a frigyládát vivő papok
lábai; ott is vannak mind e mai napig. 10 A papok pedig,
a ládának hordozói, állanak vala a Jordán közepén,
a míg végbe mene mind az a dolog, a mit parancsolt

vala az Úr Józsuénak, hogy mondja meg a népnek,
egészen úgy, a mint Mózes parancsolta vala Józsuénak.
A nép pedig sietett és általméne. 11 És a mint véget
ére az egész nép általmenetele, általméne az Úr ládája
is és a papok is, a nép előtt. 12 Általmentek vala a
Rúben fiai, a Gád fiai és Manassé félnemzetsége is
felfegyverkezve az Izráel fiai előtt, a miképen szólt vala
nékik Mózes. 13 Mintegy negyven ezernyi fegyveres
vitéz ment vala át az Úr előtt a harczra, Jérikhónak
sík mezejére. 14 Azon a napon felmagasztalá az Úr
Józsuét az egész Izráel szemei előtt, és félék őt, a mint
félték vala Mózest, életének minden napjaiban. 15 Mert
szólt vala az Úr Józsuénak, mondván: 16 Parancsold
meg a papoknak, a kik a bizonyság ládáját hordozzák,
hogy jőjjenek fel a Jordánból. 17 És parancsola Józsué
a papoknak, mondván: Jőjjetek fel a Jordánból! 18 És
lőn, hogy a mint a papok, az Úr frigyládájának hordozói,
feljöttek vala a Jordán közepéből, és érintik vala a
papok talpai a szárazt: visszatére a Jordán vize az
ő helyére, és folyt vala, mint az előtt, minden partja
felett. 19 A nép pedig az első hónak tizedik napján jöve
fel a Jordánból, és tábort üte Gilgálban, Jérikhónak
keleti határán. 20 Azt a tizenkét követ is, a melyeket a
Jordánból hoztak vala, Gilgálban állatá fel Józsué. 21
És szóla Izráel fiainak, mondván: Ha fiaitok kérdezik
majd apáiktól, mondván: Mire valók ezek a kövek? 22
Tudassátok majd a ti fiaitokkal, mondván: Szárazon jött
át Izráel ezen a Jordánon. 23 Mert kiszárította az Úr, a ti
Istenetek a Jordán vizét ti előttetek, míg általjövétek
rajta, a miképen cselekedett vala az Úr, a ti Istenetek a
Veres tengerrel, a melyet megszárított előttünk; míg
általjövénk rajta. 24 Hogy megismerje a földnek minden
népe az Úrnak kezét, hogy bizony erős az; hogy féljétek
az Urat, a ti Isteneteket minden időben.

5 Lőn pedig, a mint meghallák az Emoreusok minden
királyai, a kik a Jordánon túl laknak napnyugot felé,
és a Kananeusok minden királyai, a kik a tenger mellett
laknak vala, hogy kiszáraztotta az Úr a Jordánnak vizét
az Izráel fiai előtt, a míg általjöttünk vala; megolvada az
ő szívök, és nem vala többé bátorság bennök Izráel fiai
miatt. 2 Ez időben monda az Úr Józsuénak: Csinálj
magadnak kőkéseket, és másodszor is metéld körül az
Izráel fiait. 3 És csinála Józsué magának kőkéseket, és
körülmetélé Izráel fiait a körülmetéletlenség halmán.
4 Az ok pedig, a miért körülmetélé őket Józsué, ez:
Mindaz a nép, a mely kijött vala Égyiptomból; a férfiak,
a hadakozó emberek mindnyájan meghaltak vala a
pusztában, útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból. 5
Mert körül volt ugyan metélve mindaz a nép, a mely
kijött vala; de azt a népet, a mely a pusztában született,
útközben, a míg jöttek vala Égyiptomból, nem metélték
vala körül; 6 Mert negyven esztendeig jártak Izráel
fiai a pusztában, mialatt elemészteték a hadakozó
férfiaknak egész népsége, a kik Égyiptomból jöttek vala
ki, mivelhogy nem hallgattak vala az Úr szavára; a kiknek
megesküdt az Úr, hogy nem láttatja meg velök a földet,
a mely felől megesküdt vala az Úr az ő atyáiknak, hogy
nékünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. 7 Fiaikat
állította vala azért helyökbe, ezeket metélé körül Józsué,
mert körülmetéletlenek valának, mivelhogy nem metélék
vala körül őket az útban. 8 Miután pedig mind az egész
nép körülmetéltetett vala, veszteg lőnek az ő helyökön
a táborban, míglen meggyógyulának. 9 És monda
az Úr Józsuénak: Ma fordítottam el rólatok Égyiptom
gyalázatát; ezért hívják e hely nevét Gilgálnak mind
a mai napig. 10 És Gilgálban táborozának Izráel fiai,
és megkészíték a páskhát a hónapnak tizennegyedik
napján, estve, Jérikhónak mezején. 11 És evének a
föld terméséből a páskhának másodnapján kovásztalan
kenyeret és pörkölt gabonát, ugyanezen a napon. 12 És
másnaptól kezdve, hogy ettek vala a föld terméséből,
megszűnék a manna, és nem volt többé mannájok az
Izráel fiainak; hanem Kanaán földének gyümölcséből
evének abban az esztendőben. 13 Lőn pedig, a mikor
Józsué Jérikhónál vala, felemelé az ő szemeit, és látá,
hogy íme egy férfiú áll vala előtte meztelen karddal
kezében. És hozzá méne Józsué, és monda néki:
Közülünk való vagy-é te, vagy ellenségeink közül?
14 Az pedig monda: Nem, mert én az Úr seregének
fejedelme vagyok, most jöttem. És leborula Józsué a
földre arczczal, és meghajtá magát, és monda néki: Mit
szól az én Uram az ő szolgájának? 15 És monda az Úr
seregének fejedelme Józsuénak: Oldd le a te saruidat
lábaidról, mert szent a hely, a melyen állasz. És úgy
cselekedék Józsué.

6 Jérikhó pedig be- és elzárkózott vala az Izráel fiai
miatt, se ki nem jöhetett, se be nem mehetett senki.
2 És monda az Úr Józsuénak: Lásd! kezedbe adtam
Jérikhót és királyát a sereg vitézeivel együtt. 3 Azért
járjátok körül a várost mind ti hadakozó emberek,
megkerülvén egyszer a várost. Így cselekedjél hat
napon át. 4 És hét pap hordozzon hét kos-szarvból való
kürtöt a láda előtt; a hetedik napon azonban hétszer
kerüljétek meg a várost, a papok pedig kürtöljenek
a kürtökkel. 5 És ha majd belefúnak a kos-szarvba,
mihelyt meghalljátok a kürtnek szavát, kiáltson fel az
egész nép nagy kiáltással, és leszakad a város kőfala
magától, és felmegy arra a nép, kiki az előtte való
helyen. 6 Előhívá azért Józsué, a Nún fia, a papokat és
monda nékik: Vegyétek fel a frigyládát, hét pap pedig
vigyen hét kos-szarvból való kürtöt az Úr ládája előtt.
7 A népnek pedig monda: Menjetek el, és kerüljétek
meg a várost, a fegyveresek pedig menjenek az Úr
ládája előtt. 8 És úgy lőn, a mint mondotta vala Józsué
a népnek. A hét pap ugyanis, a kik a kos-szarvból

való hét kürtöt vivék, az Úr előtt megy vala, és kürtölt
vala a kürtökkel, az Úrnak frigyládája pedig utánok
megy vala. 9 A fegyveresek pedig előttök mennek
vala a kürtölő papoknak, és a köznép követi vala a
ládát, menvén és kürtölvén kürtökkel. 10 A népnek
pedig parancsolt vala Józsué, mondván: Ne kiáltsatok,
hangotokat se hallassátok, és szó se jőjjön ki szátokból
addig a napig, a míg azt mondom néktek: Kiáltsatok; és
akkor kiáltsatok. 11 Körüljárák azért az Úrnak ládájával
a várost, egyszer megkerülvén; azután visszatérének a
táborba, és az éjszakát a táborban tölték. 12 Józsué
pedig felkele jó reggel, és felvevék a papok az Úrnak
ládáját. 13 És a hét pap, a kik a kos-szarvból való hét
kürtöt vivék, az Úr ládája előtt megy vala folyton, és
kürtöl vala a kürtökkel, a fegyveresek pedig előttök
mennek vala, és a köznép követi az Úrnak ládáját,
menvén és kürtökkel kürtölvén. 14 A második napon is
egyszer kerülék meg a várost, azután visszatérének a
táborba. Így cselekedének hat napon át. 15 És lőn a
hetedik napon, hogy felkelének, mihelyt a hajnal feljöve,
és megkerülék a várost a szokott módon hétszer; csak
ezen a napon kerülék meg a várost hétszer. 16 És lőn,
hogy a hetedik forduláskor kürtölnek vala a papok a
kürtökkel, Józsué pedig monda a népnek: Kiáltsatok,
mert néktek adta az Úr a várost! 17 És legyen a város
maga, és minden, a mi benne van, teljesen az Úrnak
szentelve; csak a parázna Ráháb maradjon életben, ő
és mindazok, a kik vele vannak a házban, mert elrejtette
a követeket, a kiket küldöttünk volt. 18 Mindazáltal ti
óvjátok meg magatokat a teljesen Istennek szentelt
dolgoktól, hogy miután néki szentelitek, el ne vegyetek
a teljesen néki szentelt dolgokból, hogy Izráel táborát
átkozottá ne tegyétek, és bajba ne keverjétek azt. 19
Hanem mivel minden ezüst- és arany-, meg réz- és
vasedény az Úrnak van szentelve, az Úrnak kincse
közé jusson. 20 Kiálta azért a nép, mihelyt kürtölének a
kürtökkel. Lőn ugyanis, a mint meghallá a nép a kürtnek
szavát, kiálta a nép nagy kiáltással, és leszakada a
kőfal magától, és felméne a nép a városba, kiki az
előtte való helyen, és bevevék a várost. 21 És teljesen
kipusztítának mindent, a mi csak vala a városban, a
férfitól az asszonyig, a gyermektől az öregig, sőt az
ökörig, juhig és a szamárig, fegyver élivel. 22 A két
férfiúnak pedig, a kik megkémlelték vala a földet, monda
Józsué: Menjetek be a parázna asszonynak házába és
hozzátok ki onnét az asszonyt és mindazt, a mije van, a
miképen megesküdtetek néki. 23 Bemenének azért a
kémlő ifjak, és kihozák Ráhábot, és az ő atyját, anyját
és az ő atyjafiait, és mindazt, a mije vala, és minden
cselédjét is kihozák, és helyezék őket Izráel táborán
kivül. 24 A város pedig megégeték tűzzel, és mind
azt, a mi benne vala; csakis az ezüstöt és aranyat és
a réz- és vasedényeket rakták az Úr házának kincsei
közé. 25 A parázna Ráhábot pedig, és az ő atyjának
háznépét és mindenét, a mije vala, élni hagyta vala
Józsué, és ott lakik az Izráel között mind e mai napig;
mert elrejtette vala a követeket, a kiket küldött volt
Józsué, hogy kikémleljék Jérikhót. 26 És átkot szóla
Józsué azon a napon, mondván: Átkozott legyen az Úr
előtt az a férfiú, a ki felkél, hogy megépítse e várost,
Jérikhót! Az ő első szülöttjére rakja le annak alapját s
legifjabb fiára állítsa fel annak kapuit! 27 És vala az Úr
Józsuéval, és lőn híre az egész földön.

7 De az Izráel fiai hűtlenül bántak vala a teljesen
Istennek szentelt dolgokkal, mert elvőn a teljesen
Istennek szentelt dolgokból Ákán, Kárminak fia (ki
a Zabdi fia, ki a Zéra fia a Júda nemzetségéből);
felgerjede azért az Úrnak haragja Izráel fiai ellen. 2
Külde ugyanis Józsué férfiakat Jérikhóból, Aiba, a mely
Bethaven mellett van, Bétheltől napkelet felé, és szóla
nékik, mondván: Menjetek fel és kémleljétek ki azt a
földet. És felmenének a férfiak és kikémlelék Ait. 3
Majd visszatérének Józsuéhoz, és mondának néki: Ne
menjen fel az egész nép; mintegy kétezer férfi, vagy
mintegy háromezer férfi menjen fel, és megverik Ait. Ne
fáraszd oda az egész népet, hiszen kevesen vannak
azok! 4 Felméne azért oda a népből mintegy háromezer
férfi; de elfutának Ai férfiai elől. 5 És megölének közülök
Ai férfiai mintegy harminczhat férfit, és üldözék őket a
kaputól kezdve egész Sébarimig, és levágták őket a
lejtőn. Azért megolvada a népnek szíve, és lőn olyanná,
mint a víz. 6 Józsué pedig megszaggatá az ő ruháit,
és földre borula arczczal az Úrnak ládája előtt mind
estvéig, ő és Izráel vénei, és port hintének a fejökre. 7
És monda Józsué: Ah Uram Istenem! Miért is hozád
által ezt a népet a Jordánon, hogyha az Emoreus
kezébe adsz minket, hogy elveszítsen? Vajha úgy
akartuk volna, hogy maradtunk volna túl a Jordánon!
8 Óh Uram! mit mondjak, miután meghátrált Izráel az
ő ellenségei előtt! 9 Ha meghallják a Kananeusok
és e földnek minden lakói, és ellenünk fordulnak, és
kiirtják nevünket e földről: mit cselekszel majd a te
nagy nevedért? 10 És monda az Úr Józsuénak: Kelj
fel! Miért is borulsz te arczra? 11 Vétkezett Izráel, és
általhágták szövetségemet is, a melyet rendeltem nékik,
mert elvettek a teljesen nékem szentelt dolgokból is, és
loptak is és hazudtak is, és edényeik közé is dugdostak.
12 Ezért nem bírtak megállni Izráel fiai az ő ellenségeik
előtt, hátat fordítottak ellenségeiknek, mert átkozottakká
lettek. Nem leszek többé veletek, ha ki nem vesztitek
magatok közül azt a nékem szentelt dolgot. 13 Kelj fel,
és tisztítsd meg a népet, és mondjad: Tisztítsátok meg
magatokat holnapra, mert ezt mondá az Úr, Izráelnek
Istene: Istennek szentelt dolog van közötted, Izráel! Nem
állhatsz meg a te ellenségeid előtt, míg el nem távolítjátok

közületek az Istennek szentelt dolgot. 14 Azért jőjjetek
elő reggel nemzetségeitek szerint; a nemzetség pedig,
a melyet bűnösnek jelent az Úr, jőjjön elő családonként;
a család pedig, a melyet bűnösnek jelent az Úr, jőjjön
elő házanként, a ház pedig, a melyet bűnösnek jelent
az Úr, jőjjön elő férfianként. 15 És lészen, hogy a ki az
Istennek szentelt dologban bűnösnek találtatik, tűzzel
égettessék meg, ő és mindene, a mije van, mivelhogy
megszegte az Úrnak szövetségét, és mivel alávaló
dolgot cselekedett Izráelben. 16 Felkele azért Józsué
és jó reggel előállítá Izráelt az ő nemzetségei szerint,
és bűnösnek jelenteték a Júda nemzetsége. 17 Ekkor
előállítá a Júda családjait, és bűnösnek jelenteték a Zéra
családja; azután előállítá a Zéra családját férfianként,
és bűnösnek jelenteték a Zabdi háza. 18 És előállítá
az ő házát férfianként, és bűnösnek találtaték Ákán,
Kárminak fia, a ki Zabdi fia, a ki a Júda nemzetségéből
való Zérának fia. 19 Monda azért Józsué Ákánnak:
Fiam, adj dicsőséget, kérlek, az Úrnak, Izráel Istenének,
és tégy néki vallást, és add tudtomra, kérlek, nékem,
mit cselekedtél, és el ne titkoljad tőlem! 20 Ákán pedig
felele Józsuénak, és monda: Bizony én vétkeztem az Úr
ellen, Izráel Istene ellen, és ezt s ezt cselekedtem! 21
Láték ugyanis a zsákmány közt egy jó babiloni köntöst,
kétszáz siklus ezüstöt és egy arany vesszőt, a melynek
súlya ötven siklus vala, és megkivántam ezeket, és
elvevém ezeket, és ímé elrejtve vannak a földben, a
sátoromnak közepében, az ezüst pedig alatta van. 22
Ekkor követeket külde Józsué s ezek a sátorba futának,
és ímé, elrejtve vala az az ő sátorában, és az ezüst is
alatta vala. 23 Kivivék azért azokat a sátor közepéből,
és vivék Józsuéhoz és Izráelnek minden fiához, és
lerakák azokat az Úr előtt. 24 Józsué pedig fogá Ákánt,
a Zéra fiát, az ezüstöt, a köntöst és az aranyvesszőt,
az ő fiait és leányait, az ő ökreit, szamarait és juhait,
sátorát és mindent, a mije vala, és vele lévén az egész
Izráel is, vivék azokat Akor völgyébe. 25 És monda
Józsué: Miért rontottál meg minket? Rontson meg téged
e napon az Úr! És elborítá őt egész Izráel kövekkel, és
megégeték őket tűzzel, miután megkövezték vala őket.
26 És nagy kőhalmot rakának feléje; megvan mind e
napig. És megszűnék az Úr haragjának gerjedezése.
Ezért nevezik ezt a helyet Akor völgyének mind e napig.

8 És monda az Úr Józsuénak: Ne félj és ne rettegj!
Vedd magadhoz mind a fegyverfogható népet, és
kelj fel és menj fel Aiba, meglásd: kezedbe adom
Ainak királyát és az ő népét, városát és földét. 2 Úgy
cselekedjél Aival és az ő királyával, a mint cselekedtél
Jérikhóval és az ő királyával; de zsákmányolni valóját
és barmait magatoknak zsákmányolhatjátok! Vess lest a
városnak, annak háta megett! 3 Felkele azért Józsué és
az egész fegyverfogható nép, hogy felmenjenek Aiba, és
kiválaszta Józsué harminczezer erős férfiút és elküldé
őket éjjel. 4 És parancsola nékik, mondván: Vigyázzatok!
Ti lest vettek a városnak, a város háta megett; igen
messzire ne menjetek a várostól, és mindnyájan készen
legyetek! 5 Én pedig és az egész nép, a mely velem van,
megközelítjük a várost. És ha kijönnek ellenünk, mint
először, akkor megfutamodunk előttök. 6 És utánunk
jönnek, mígnem elszakasztjuk őket a várostól, mert
azt fogják mondani: Futnak előlünk, mint először. És a
míg futunk előttök, 7 Ti támadjatok elő a leshelyből, és
foglaljátok el a várost, mert az Úr, a ti Istenetek adja
azt a ti kezetekbe. 8 És ha majd beveszitek a várost,
gyújtsátok fel a várost tűzzel. Az Úrnak szava szerint
cselekedjetek, vigyázzatok, megparancsoltam néktek! 9
Elküldé azért őket Józsué, és elmenének a leshelyre,
és megszállának Béthel és Ai között, Aitól napnyugat
felé; Józsué pedig ez éjszakán a nép között hála. 10
És felkele Józsué, jó reggel, és megszemlélé a népet,
és felméne ő és Izráelnek vénei a nép előtt Aiba. 11
És felméne a fegyverfogható nép is mind, a mely vele
vala, és elközelítének és jutának a város elé, és táborba
szállának Aitól északra, a völgy pedig köztök és Ai közt
vala. 12 És vőn mintegy ötezer férfiút, és lesbe állítá
őket Béthel és Ai között a városnak nyugati részén. 13
Így állíták fel a népet, az egész tábort, a mely Aitól
észak felé, utócsapatja pedig a várostól napnyugot felé
vala. Józsué pedig beméne ez éjszakán a völgynek
közepébe. 14 És lőn, hogy mikor meglátta vala Ainak
királya, sietve felkelének, és kijövének a város férfiai
Izráel ellen a harczra; ő és egész népe a megszabott
helyre, a síkság elejére, mert nem tudja vala, hogy lest
vetének néki a város háta mögött. 15 Józsué pedig
és az egész Izráel mintha megverettek volna előttök
futnak vala a puszta felé vivő úton. 16 És felriasztaték
az egész nép, a mely a városban vala, hogy üldözze
őket. És üldözék Józsuét, és elszakadának a várostól.
17 És nem marada ember Aiban, sem Béthelben, a
ki nem jött volna Izráel után, és ott hagyák a várost
kinyitva, és üldözék Izráelt. 18 Az Úr pedig monda
Józsuénak: Emeld fel a kopját, a mely kezedben van,
Ai felé, mert kezedbe adom azt. És felemelé Józsué a
kopját, a mely kezében vala, a város felé. 19 A lesben
levők pedig nagy hamarsággal felkelének helyökről,
és a mint felemelte vala kezét, futásnak eredének,
és bemenének a városba, és bevevék azt, és nagy
hamarsággal tűzbe boríták a várost. 20 Ai férfiai pedig
hátratekintének, és láták, hogy ímé a városnak füstje
felszáll vala az ég felé, és hogy nincsen módjukban
imide vagy amoda elfutni, mert a nép, a mely fut vala a
pusztának, visszafordul vala az üldöző felé. 21 Józsué
ugyanis és az egész Izráel látták vala, hogy a lesben
levők bevették a várost, és hogy a városnak füstje
felszállott vala: visszafordulának azért és vágák Ainak

férfiait. 22 Amazok pedig a városból jövének ki ellenök,
és így közben valának Izráelnek: ezek innen, amazok
meg amonnan, és vágák őket mindaddig, a míg egy
sem marada közülök élve, vagy a ki elszaladt volna. 23
Ainak királyát is elfogák élve, és elvivék őt Józsué elé.
24 Mikor pedig leöldösé Izráel Ainak minden lakosát
a mezőn, a pusztában, a hol üldözték vala őket, és
mikor mindnyájan elhullottak vala az utolsóig fegyver
éle alatt: visszafordula az egész Izráel Ai ellen, és vágá
azt fegyver élével. 25 Mindazok pedig, a kik e napon
elhullottak, férfiak és asszonyok együtt, tizenkét ezeren
valának; Ainak minden embere. 26 Józsué ugyanis
nem voná vissza a kezét, a melyet a kopjával együtt
felemelt vala, míglen megölék Ainak minden lakosát. 27
A barmot azonban és a mi zsákmányolni valója volt
ennek a városnak, magának zsákmányolá el Izráel az Úr
rendelete szerint. A mint utasította vala Józsuét. 28 Ait
pedig felgyujtatá Józsué és tevé örökkévaló kőhalommá,
pusztassággá mind e napig. 29 Ainak királyát pedig
felakasztá fára és ott vala estvéig; de naplementekor
parancsolt Józsué, és levevék annak holttestét a fáról,
és veték a város kapujának bejáratához, és nagy rakás
követ hordának fölébe, mind e napig. 30 Majd oltárt
építe Józsué az Úrnak, Izráel Istenének Ebál hegyén, 31
Miképen megparancsolta vala Mózes, az Úrnak szolgája
Izráel fiainak, a mint meg van írva Mózes törvényének
könyvében; oltárt ép kövekből, melyeket vas nem érintett
és vivének arra egészen égőáldozatot az Úrnak, és
áldozának hálaáldozatokat. 32 És felírá ott kövekre a
Mózes törvényének mását, a melyet az írt vala Izráel
fiai elé. 33 Az egész Izráel pedig és az ő vénei, vezérei
és bírái ott álltak vala kétfelől a láda mellett, a Lévita-
papok előtt, a kik az Úrnak frigyládáját hordozták vala,
úgy a jövevény, mint a benszülött, fele a Garizim hegye
felé, fele pedig Ebál hegye felé, a mint megparancsolta
Mózes az Úr szolgája, hogy megáldaná az Izráel népét
először. 34 Azután pedig felolvasta a törvénynek minden
ígéjét, az áldást és az átkot, mind úgy, a mint meg
van írva a törvény könyvében. 35 Nem volt egy íge
sem azok közül, a melyeket Mózes parancsolt vala,
a melyet fel nem olvasott volna Józsué, az Izráelnek
egész gyülekezete előtt, még az asszonyok, gyermekek,
jövevények előtt is, a kik járnak vala közöttök.

9 Lőn pedig, hogy mikor ezt meghallották mind ama
királyok, a kik a Jordánon túl a hegyeken és síkon
és a nagy tengernek egész partja-mentén valának
a Libánon ellenében: a Khittheus, az Emoreus, a
Kananeus, a Perizeus, a Khivveus és a Jebuzeus:
2 Egybegyülekezének, hogy megvívjanak Józsuéval
és Izráellel egy akarattal. 3 De meghallák Gibeon
lakosai is, a mit Józsué Jérikhóval és Aival cselekedett
vala. 4 És ők is ravaszul cselekedének. Elmenének
ugyanis és követekül adák ki magokat. Szerzének azért
szamaraikra ócska zsákokat, és ócska, megrepedezett
és összekötözött boros tömlőket; 5 És ócska,
megfoltozott sarukat lábaikra, és ócska ruhákat magokra;
az útravaló kenyerök is mind száraz és penészes vala.
6 Így menének el Józsuéhoz a táborba Gilgálba, és
mondának néki, és Izráel férfiainak: Messze földről
jöttünk, most azért kössetek frigyet mi velünk. 7 Izráel
férfiai pedig mondának a Khivveusnak: Hátha közöttem
lakol te; hogyan kössek azért frigyet te veled? 8 Azok
pedig mondának Józsuénak: Szolgáid vagyunk mi! És
monda nékik Józsué: Kik vagytok, és honnan jöttetek?
9 És mondának néki: Igen messze földről jöttek a
te szolgáid, az Úrnak, a te Istenednek nevéért, mert
hallottuk az ő hírét és mindazt, a mit Égyiptomban
cselekedett; 10 Mindazt is, a mit cselekedett az
Emoreusok két királyával, a kik valának túl a Jordánon,
Szíhonnal, Hesbon királyával és Ággal, Básán királyával,
a ki Astarótban vala. 11 Ezért szólának nékünk a
mi véneink és földünk lakosai is mind, mondván:
szerezzetek magatoknak eledelt az útra, és menjetek
eléjök, és mondjátok nékik: Szolgáitok vagyunk mi,
most azért kössetek frigyet mi velünk! 12 Ez a mi
kenyerünk meleg volt, a mikor eleségül elhoztuk a
mi házainkból elindulván, hogy hozzátok jőjjünk; most
ímé, száraz és penészes lett. 13 Ezek a boros tömlők
is, a melyeket új korukban töltöttünk vala meg, íme,
de megszakadoztak; e mi ruháink és saruink pedig
megavultak az útnak igen hosszú volta miatt! 14 És
vőnek a férfiak azoknak eledeléből, az Úr tanácsát
pedig nem kérték vala. 15 És békességesen bánt velök
Józsué, és frigyet köte velök, hogy életben hagyja őket,
a gyülekezet fejedelmei pedig megesküdének nékik. 16
De harmadnap múlva azután, hogy frigyet kötöttek vala
velök, meghallják, hogy közel valók azok hozzájok, sőt
közöttök lakoznak azok. 17 Elindulának azért Izráel fiai,
és eljutának azoknak városaihoz harmadnapon. Városaik
pedig valának: Gibeon, Kefira, Beéróth és Kirjáth-
Jeárim. 18 De nem bánták őket Izráel fiai, mivelhogy
megesküdtek vala nékik a gyülekezet főemberei az Úrra,
Izráel Istenére, és zúgolódék az egész gyülekezet a
főemberek ellen. 19 Mondának azért mind a főemberek
az egész gyülekezetnek: Mi megesküdtünk nékik az
Úrra, Izráel Istenére, most hát nem bánthatjuk őket.
20 Ezt cselekedjük velök, hogy életben hagyjuk őket,
és így nem lesz harag ellenünk az esküvésért, a
melylyel megesküdtünk nékik. 21 Mondának azért a
főemberek nékik: Ám éljenek! És lőnek favágóivá és
vízhordozóivá az egész gyülekezetnek, a mint szólottak
vala nékik a főemberek. 22 Hívatá ugyanis őket Józsué,
és szóla nékik, mondván: Miért csaltatok meg minket,
ezt mondván: Igen messziről valók vagyunk mi tőletek,
holott ti közöttünk laktok? 23 Most azért átkozottak

legyetek, és ne fogyjon ki közületek a szolga, a favágó
és vízhordó az én Istenemnek házába. 24 Azok pedig
felelének Józsuénak, és mondának: Mivelhogy nyilván
tudtokra esett a te szolgáidnak az, a mit az Úr, a ti
Istenetek parancsolt vala Mózesnek, az ő szolgájának,
hogy néktek adja ezt az egész földet, és hogy kiirtja
előletek a földnek minden lakosát: igen féltettük tőletek a
mi életünket, ezért cselekedtük ezt a dolgot. 25 És most
ímé, a te kezedben vagyunk, a mint cselekedni jónak és
igaznak tetszik előtted, úgy cselekedjél mivelünk! 26
És úgy cselekedék velök, és kiszabadítá őket Izráel
fiainak kezéből, és nem ölék meg őket. 27 És tevé
őket Józsué azon a napon favágókká és vízhordókká a
gyülekezethez és az Úr oltárához, mind e napig, azon a
helyen, a melyet választánd.

10 Lőn pedig, hogy a mikor meghallá Adonisédek,
Jeruzsálemnek királya, hogy bevette vala Józsué
Ait, és elpusztította azt, és hogy a mint cselekedett vala
Jérikhóval és annak királyával, úgy cselekedett Aival és
annak királyával, és hogy békességre léptek Gibeon
lakói Izráellel, és közöttük vannak: 2 Igen megijedének,
mivelhogy nagy város vala Gibeon, olyan mint egy a
királyi városok közül, sőt nagyobb vala az Ainál, férfiai
pedig mind vitézek valának. 3 Külde azért Adonisédek,
Jeruzsálemnek királya Hohámhoz, Hebronnak királyához
és Pireámhoz Jármutnak királyához és Jáfiához,
Lákisnak királyához és Debirhez, Eglonnak királyához,
mondván: 4 Jőjjetek fel hozzám, és segéljetek meg
engem, és verjük meg Gibeont, mert békességre lépett
Józsuéval és Izráel fiaival! 5 Összegyülének azért, és
felméne az Emoreusoknak öt királya: Jeruzsálemnek
királya, Hebronnak királya, Jármutnak királya, Lákisnak
királya, Eglonnak királya, ők magok és minden seregök,
és tábort ütének Gibeonnál, és hadakozának ellene.
6 Küldének azért Gibeon férfiai Józsuéhoz a táborba,
Gilgálba, mondván: Ne vond meg kezeidet a te
szolgáidtól! Jőjj fel hozzánk hamar és ments meg minket,
és segíts rajtunk, mert mind felgyűltek ellenünk az
Emoreusok királyai, a kik a hegyen lakoznak. 7 Felméne
azért Józsué Gilgálból, ő maga és az egész hadakozó
nép vele, és a seregnek minden vitéze. 8 Monda pedig
az Úr Józsuénak: Ne félj tőlök, mert kezedbe adtam
őket; senki sem áll meg közülök előtted. 9 És rájok töre
Józsué nagy hirtelen, miután egész éjszaka ment vala
Gilgálból. 10 És megrettenté őket az Úr Izráel előtt, és
megveré őket Gibeonnál nagy vereséggel, és űzé őket
a Bethoronba vivő úton, és vágá őket egészen Azekáig
és Makkedáig. 11 Mikor pedig futnak vala ők Izráel előtt
a bethoroni lejtőn, az Úr nagy köveket hullata rájok az
égből egész Azekáig, és meghalának. Többen valának,
a kik a jégeső kövei miatt haltak vala meg, mint azok, a
kiket fegyverrel öltek meg Izráel fiai. 12 Akkor szóla
Józsué az Úrnak azon a napon, a melyen odavetette
az Úr az Emoreust Izráel fiai elé; ezt mondotta vala
pedig Izráel szemei előtt: Állj meg nap, Gibeonban,
és hold az Ajalon völgyében! 13 És megálla a nap,
és vesztegle a hold is, a míg bosszút álla a nép az
ő ellenségein. Avagy nincsen-é ez megírva a Jásár
könyvében? És megálla a nap az égnek közepén és
nem sietett lenyugodni majdnem teljes egy napig. 14
És nem volt olyan nap, mint ez, sem annakelőtte, sem
annakutána, hogy ember szavának engedett volna az
Úr, mert az Úr hadakozik vala Izráelért. 15 Ezután
visszatére Józsué és vele az egész Izráel a táborba,
Gilgálba. 16 Ez az öt király pedig elfutott vala, és
elrejtőzék Makkedában a barlangban. 17 És megizenék
ezt Józsuénak, mondván: Megtaláltatott az öt király,
elrejtőzve a makkedai barlangban. 18 És monda Józsué:
Hengergessetek nagy köveket a barlang szájához és
rendeljetek mellé férfiakat, hogy őrizzék őket. 19 Ti
pedig meg ne álljatok, nyomuljatok ellenségeitek után
és vágjátok utócsapataikat, és ne engedjétek őket
bejutni az ő városaikba, mert kezetekbe adta őket az
Úr, a ti Istenetek. 20 Minekutána pedig elvégezték
Józsué és Izráelnek fiai azoknak igen nagy vereséggel
való verését, egészen azok megsemmisítéséig, és
az élvemaradtak a megerősített városokba vonultak:
21 Visszatére az egész nép Józsuéhoz a táborba,
Makkedába békességgel; nyelvét se mozdította senki
Izráel fiai ellen. 22 És monda Józsué: Nyissátok fel a
barlang száját, és hozzátok ki hozzám ezt az öt királyt a
barlangból! 23 És akképen cselekedének, és kihozák
hozzá a barlangból ezt az öt királyt: Jeruzsálem királyát,
Hebron királyát, Jármut királyát, Lákis királyát, Eglon
királyát. 24 Mikor pedig kihozták vala ezt az öt királyt
Józsuéhoz, előhívatá Józsué Izráelnek minden férfiát,
és monda a hadakozó nép vezéreinek, a kik vele mentek
vala: Jőjjetek elő, tegyétek lábaitokat e királyoknak
nyakára. Eljövének azért és tevék lábaikat azoknak
nyakára. 25 És monda nékik Józsué: Ne féljetek, és
meg ne rettenjetek; legyetek bátrak és erősek, mert
ekképen cselekszik az Úr minden ellenségetekkel, a
kik ellen ti hadakoztok. 26 Azután pedig megveré őket
Józsué, és megölé őket, és felakasztatá őket öt fára,
és felakasztva maradtak a fákon mind estvéig. 27 Lőn
pedig a nap lementének idején, parancsola Józsué, és
levevék őket a fákról, és behányák őket a barlangba,
a melyben elbújtak vala, és nagy köveket rakának a
barlang szája elé, mind e napig. 28 Makkedát is bevevé
Józsué ugyanazon a napon, és fegyver élére hányá
azt és annak királyát, és megölé őket és egy lelket
sem engedett menekülni azokból, a melyek benne
valának. Úgy cselekedék Makkedának királyával, a mint
cselekedett vala Jérikhónak királyával. 29 Általméne
annakutána Józsué és vele az egész Izráel Makkedából

Libnába, és hadakozék Libnával. 30 És kezébe adá
az Úr azt is Izráelnek, és annak királyát; és fegyver
élére hányá azt, és egy lelket sem engede menekülni
azokból a melyek benne valának. És úgy cselekedék
annak királyával, a mint cselekedett vala Jérikhónak
királyával. 31 Libnából pedig általméne Józsué és vele
az egész Izráel Lákisba, és táborba szálla mellette, és
hadakozék ellene. 32 És kezébe adá az Úr Izráelnek
Lákist és bevevé azt másodnapon, és fegyver élére
hányá azt, és minden lelket, a mely benne vala, egészen
úgy, amint cselekedett vala Libnával. 33 Akkor feljöve
Hórám, Gézernek királya, hogy megsegélje Lákist, de
megveré Józsué őt és az ő népét annyira, hogy egy
menekülőt sem hagya meg néki. 34 Lákisból pedig
általméne Józsué és vele az egész Izráel Eglonba,
és táborba szállának ellene, és hadakozának ellene.
35 És bevevék azt ugyanazon a napon, és fegyver
élére hányák azt; és megöle minden lelket, a mely
benne vala, ugyanazon a napon, egészen úgy, amint
cselekedett vala Lákissal. 36 Felméne azután Józsué
Eglonból és ő vele az egész Izráel Hebronba, és
hadakozának az ellen. 37 És bevevék azt, és fegyver
élére hányák azt, és annak királyát és minden városát,
és egy lelket sem engede menekülni azokból, a melyek
benne valának, egészen úgy, a mint cselekedett vala
Eglonnal, elvesztvén azt és minden lelket, a mely benne
vala. 38 Fordula azután Józsué, és vele az egész
Izráel Debirnek, és hadakozék az ellen. 39 És bevevé
azt és annak királyát és minden városát, és fegyver
élére hányá őket, és megölének minden lelket, a mely
benne vala, nem hagyott menekülni valót. A miképen
cselekedett vala Hebronnal, úgy cselekedék Debirrel és
annak királyával, avagy a miképen Libnával és annak
királyával cselekedett vala. 40 Megveré azért Józsué az
egész földet; a hegységet és a déli vidéket, a síkságot és
a lejtőket és mindazoknak királyait, menekülni valót sem
hagyott; és megöle minden élőt, a mint megparancsolta
vala az Úr, az Izráelnek Istene. 41 Megveré pedig
őket Józsué Kádes Barneától fogva egész Gázáig, a
Gósennek is minden földét, egész Gibeonig. 42 És
mindezeket a királyokat és azoknak földjét egy útban
hódítá meg Józsué, mivelhogy az Úr, Izráelnek Istene
hadakozott vala Izráelért. 43 Azután visszatére Józsué
és vele az egész Izráel a táborba, Gilgálba.

11 Mikor pedig meghallotta ezt Jábin, Hásornak
királya, külde Jobábhoz, Mádonnak királyához,
és Simronnak királyához, és Aksáfnak királyához, 2
És azokhoz a királyokhoz, a kik laknak vala észak
felé a hegységben, és a pusztában Kinneróttól délre,
és a síkságon, és Dór magaslatain a tenger felé;
3 A Kananeushoz napkelet és napnyugat felé, és
az Emoreushoz, a Khittheushoz, a Perizeushoz, a
Jebuzeushoz a hegyek közé, és a Khivveushoz a
Hermon alá, Mispának földére. 4 És kijövének ők és
velök az ő egész táboruk, sok nép, olyan sok, mint a
fövény, a mely a tenger partján van, és igen sok ló
és szekér. 5 És összegyülének mindezek a királyok,
és megindulának, és táborba szállának együttesen
Méromnak vizeinél, hogy hadakozzanak Izráel ellen.
6 Ekkor monda az Úr Józsuénak: Ne félj tőlök, mert
holnap ilyenkorra mindnyájokat átdöfötten vetem az
Izráel elé; lovaikat bénítsd meg, szekereiket pedig
égesd meg tűzzel. 7 Elméne azért Józsué és vele az
egész hadakozó nép azok ellen a Mérom vizeihez nagy
hirtelen, és reájok rohanának. 8 És adá őket az Úr
Izráelnek kezébe, és verék őket és űzék őket egészen
a nagy Sidonig és Miszrefót-Majimig, és Mispának
völgyéig napkelet felé, és leverék őket annyira, hogy
senki sem maradt közülök életben. 9 És úgy cselekedék
velök Józsué, a mint megmondotta vala néki az Úr: az
ő lovaikat megbénítá, szekereiket pedig tűzzel égeté
el. 10 Majd visszafordula Józsué ugyanazon időben
és bevevé Hásort, királyát pedig fegyverrel megölé
(Hásor ugyanis mindezeknek az országoknak feje volt
az előtt); 11 És levágának minden lelket, a mely benne
vala, megölvén őket fegyver élével; nem maradt meg
egy élő sem; Hásort pedig tűzzel égeté meg. 12 És
e királyoknak minden városát és minden királyukat is
meghódoltatá Józsué, és megölé őket fegyver élével,
kipusztítván őket, a mint megparancsolta vala Mózes,
az Úrnak szolgája. 13 Csak épen azokat a városokat
nem égeté meg Izráel, a melyek halmokon állottak
vala, kivéve Hásort, egyedül ezt égeté meg Józsué.
14 És e városoknak minden zsákmányolni valóját, és
a barmokat is magoknak zsákmányolák el Izráel fiai;
csak az embereket hányák mind fegyver élére, míglen
kipusztíták őket. Nem hagytak meg egy élőt sem. 15
A mint parancsolt az Úr Mózesnek, az ő szolgájának,
úgy parancsolt Mózes Józsuénak, és úgy cselekedék
Józsué, semmit el nem hagyott mindabból, a mit az
Úr parancsolt vala Mózesnek. 16 És elfoglalá Józsué
mindazt a földet, a hegységet, az egész déli vidéket, az
egész Gósen földét, úgy a síkságot, mint a pusztát, és
Izráel hegyét és annak síkságát. 17 A kopasz hegytől
fogva, a mely Szeír felé emelkedik, egészen Baál-Gádig,
a Libanon völgyében, a Hermon hegye alatt; királyaikat
pedig mind elfogá és megveré és megölé őket. 18 Sok
napon át viselt hadat Józsué mindezekkel a királyokkal.
19 Nem volt város, a mely békességre lépett volna Izráel
fiaival, kivéve a Gibeonban lakó Khivveusokat; haddal
vették azt meg mind. 20 Mert az Úrtól volt az, hogy
megkeményítvén szíveiket, haddal menjenek Izráel
ellen, hogy eltörölje őket; hogy ne legyen nékik irgalom,
hanem hogy elpusztítsa őket, a mint megparancsolta
vala az Úr Mózesnek. 21 Majd elméne Józsué ez
időben, és kiirtá az Anákokat a hegyek közül Hebronból,

Debirből, Anábból és Júdának minden hegyéből, és
Izráelnek minden hegyéből; városaikkal együtt törlé el
őket Józsué. 22 Nem maradtak Anákok Izráel fiainak
földén, csak Gázában, Gáthban és Asdódban hagyattak
meg. 23 Elfoglalá azért Józsué az egész földet egészen
úgy, a mint az Úr mondotta vala Mózesnek, és adá azt
Józsué örökségül Izráelnek, osztályrészeikhez képest,
nemzetségeik szerint. A föld pedig megnyugovék a
harcztól.

12 Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket levertek
Izráelnek fiai, és a kiknek földjét birtokba vették a
Jordánon túl, napkelet felé, az Arnon pataktól fogva a
Hermon hegyéig, és az egész mezőséget kelet felől: 2
Szíhon, az Emoreusok királya, a ki lakik vala Hesbonban,
a ki uralkodik vala Aróertől fogva, a mely van az Arnon
patak partján, és a patak közepétől és a Gileád felétől
a Jabbok patakig, az Ammon fiainak határáig. 3 És a
mezőségtől a Kinneróth tengerig napkelet felé, és a
puszta tengeréig, a Sóstengerig napkelet felé, a Béth-
Jesimothi útig, és délfelé a Piszga hegyoldalainak aljáig.
4 És Ógnak, a Básán királyának tartománya, a ki Refaim
maradékai közül való, a ki Astarotban és Edreiben
lakozik vala. 5 És uralkodik vala Hermon hegyén,
Szalkhában és az egész Básánban, a Gesurnak és
Maakhátnak határáig, és a fél Gileádon, Szíhonnak,
Hesbon királyának határáig. 6 Mózes, az Úrnak szolgája
és Izráelnek fiai verték le őket, és oda adta azt a
földet Mózes, az Úrnak szolgája örökségül a Rúben
és Gád nemzetségeknek és a Manassé nemzetség
felének. 7 Ezek pedig ama földnek királyai, a kiket
levertek vala Józsué és az Izráelnek fiai a Jordán másik
oldalán napnyugat felé, Baál-Gádtól fogva, a mely van a
Libánon völgyében, egészen a kopasz hegyig, a mely
Szeír felé emelkedik. És oda adá azt Józsué örökségül
az Izráel nemzetségeinek, az ő osztályrészeik szerint:
8 A hegységben és a síkságon, a mezőségen és a
hegyoldalakon, a pusztán és a déli vidéken, a Khittheus,
Emoreus, Kananeus, Perizeus, Khivveus és Jebuzeusok
földjét. 9 Jérikhónak királya egy; Ainak, a mely oldalra
vala Béthel felé, királya egy; 10 Jeruzsálemnek királya
egy, Hebronnak királya egy; 11 Jármutnak királya
egy, Lákisnak királya egy; 12 Eglonnak királya egy,
Gézernek királya egy; 13 Debirnek királya egy, Gédernek
királya egy; 14 Hormáhnak királya egy, Aradnak királya
egy; 15 Libnának királya egy; Adullámnak királya
egy; 16 Makkedának királya egy, Béthelnek királya
egy; 17 Tappuáhnak királya egy, Héfernek királya
egy; 18 Afeknek királya egy, Lassáronnak királya egy;
19 Mádonnak királya egy, Hásornak királya egy; 20
Simron Meronnak királya egy, Aksáfnak királya egy;
21 Taanáknak királya egy, Megiddónak királya egy; 22
Kedesnek királya egy, a Kármelen levő Jokneámnak
királya egy; 23 A Dór magaslatán levő Dórnak királya
egy, a Gilgál népeinek királya egy; 24 Tirczának királya
egy; összesen harminczegy király.

13 Mikor Józsué megvénhedett és igen megidősödött
vala, monda az Úr néki: Te megvénhedtél, igen
megidősödtél, pedig még igen sok föld maradt elfoglalni
való. 2 Ez az a föld, a mi fennmaradt: A Filiszteusoknak
minden tartománya és az egész Gesur. 3 A Sikhórtól
fogva, a mely Égyiptom felett foly, egészen Ekronnak
határáig északra, mely a Kananeushoz számíttatik;
a Filiszteusok öt fejedelemsége: a Gázáé, Asdódé,
Askelóné, Gáthé, Ekroné és az Avveusoké. 4 Délről
a Kananeusnak egész földe és Meára, a mely a
Sídonbelieké, Afékáig, az Emoreusok határáig. 5
Továbbá a Gibli földe és az egész Libanon napkelet
felé, Baál-Gádtól fogva, a mely a Hermon hegy alatt
van, egészen addig, a hol Hamáthba mennek. 6 A
hegységnek minden lakosát a Libanontól Miszrefóth-
Majimig, a Sídoniakat mind, magam űzöm ki őket
Izráel fiai elől, csak sorsold ki Izráelnek örökségül, a
mint megparancsoltam néked. 7 Mostan azért oszd
el ezt a földet örökségül kilencz nemzetségnek, és a
Manassé nemzetség felének. 8 Ő vele együtt a Rúben
és Gád nemzetségek elvették örökségöket, a melyet
adott vala nékik Mózes, túl a Jordánon, napkelet felé,
a miképen adta vala nékik Mózes, az Úrnak szolgája.
9 Aróertől fogva, a mely az Arnon patak partján van,
úgy a várost, a mely a völgynek közepette van, mint
Medebának minden sík földét Dibonig. 10 És minden
városát Szíhonnak, az Emoreusok királyának, a ki
uralkodik vala Hesbonban, az Ammon fiainak határáig.
11 És Gileádot és Gesurnak és Maakátnak határát, az
egész Hermon hegyet és az egész Básánt Szalkáig. 12
Básánban Ógnak egész országát, a ki uralkodik vala
Astarótban és Edreiben. Ez maradt vala meg a Refaim
maradékai közül, de leveré és kiűzé őket Mózes. 13
De Izráel fiai nem űzék ki a Gesurit és a Maakhátit, és
ott is lakik a Gesuri és Maakháti az Izráel között mind
e mai napig. 14 Csak Lévi nemzetségének nem adott
örökséget; az Úrnak, Izráel Istenének tüzes áldozatai
az ő öröksége, a mint szólott vala néki. 15 Adott vala
pedig Mózes örökséget a Rúben fiai nemzetségének az
ő családjaik szerint. 16 És lőn az ő határuk Aróertől
fogva, a mely az Arnon folyó partján van, úgy a város,
a mely a völgy közepette van, mint az egész sík föld
Medeba mellett; 17 Hesbon és annak minden városa, a
melyek a sík földön vannak; Dibon, Bámoth-Baal és
Béth-Baál-Meon; 18 És Jahcza, Kedemót és Méfaát; 19
És Kirjáthaim, Szibma és Czeret-Sáhár a völgy mellett
való hegyen: 20 És Béth-Peór, a Piszga hegyoldalai,
és Béth-Jesimóth. 21 És a sík föld minden városa és
Szíhonnak, az Emoreusok királyának egész országa, a
ki uralkodik vala Hesbonban, a kit megvert vala Mózes,
őt és a Midiánnak fejedelmeit: Evit és Rékemet, Czúrt

és Húrt és Rébát, Szíhonnak fejedelmeit, a kik e földön
laktak vala. 22 A jövendőmondó Bálámot is, Beórnak
fiát, megölék Izráel fiai fegyverrel, azokkal együtt, a
kiket levágtak vala. 23 Vala tehát a Rúben fiainak határa
a Jordán és melléke. Ez a Rúben fiainak öröksége
az ő családjaik szerint, a városok és azoknak falui.
24 A Gád nemzetségének, a Gád fiainak is adott vala
örökséget Mózes, az ő családjaik szerint. 25 És lőn
az ő határuk Jaázer és Gileádnak minden városa és
az Ammon fiai földjének fele Aróerig, a mely Rabba
felett van. 26 És Hesbontól fogva Ramath-Miczpéig
és Betónimig, meg Mahanáimtól Debir határáig. 27
A völgyben pedig Béth-Harám, Béth-Nimra, Szukkóth
és Czáfon, Szíhonnak, Hesbon királyának maradék
országa, a Jordán és melléke, a Kinnereth tenger
széléig a Jordánon túl napkelet felé. 28 Ez a Gád fiainak
örökségök, az ő családjaik szerint, a városok és azoknak
falui. 29 A Manassé nemzetség felének is adott vala
Mózes örökséget. És lőn a Manassé fiainak félágáé, az
ő családjaik szerint; 30 És lőn az ő határuk: Mahanáimtól
fogva az egész Básán, Ógnak, Básán királyának egész
országa és Jairnak minden faluja, a melyek Básánban
vannak, hatvan város. 31 És pedig Gileádnak fele és
Astarót és Edrei, Óg országának városai Básánban,
a Manassé fiának, Mákirnak fiaié, Mákir feléé, az ő
családjaik szerint. 32 Ezek azok, a miket örökségül
adott vala Mózes a Moáb mezőségén, a Jordánon túl
Jérikhótól napkelet felé. 33 A Lévi nemzetségének pedig
nem adott vala Mózes örökséget. Az Úr, Izráelnek Istene
az ő örökségök, a mint szólott vala nékik.

14 Ezek pedig azok, a miket örökségül vőnek el
Izráel fiai a Kanaán földén, a miket örökségül
adtak nékik Eleázár, a pap, Józsué, a Nún fia és az atyai
fejedelmek, a kik valának Izráel fiainak nemzetségei
felett; 2 Sorsvetés által való örökségökül, (a mint
megparancsolta vala az Úr Mózes által) a kilencz
nemzetségnek és a félnemzetségnek: 3 Mert két
nemzetségnek és fél nemzetségnek a Jordánon túl
adott vala Mózes örökséget, a Lévitáknak pedig nem
adott vala örökséget ő közöttök. 4 Mert a József fiai két
nemzetség voltak: Manassé és Efraim; a Lévitáknak
pedig nem adtak osztályrészt a földből, hanem csak
városokat lakásul és az azokhoz való legelőket barmaik
és marháik számára. 5 A mint megparancsolta vala az
Úr Mózesnek, úgy cselekedének az Izráel fiai, és úgy
oszták fel a földet. 6 Hozzámenének pedig Józsuéhoz
Júdának fiai Gilgálba és monda néki a Kenizeus Káleb,
Jefunné fia: Te tudod azt a dolgot, a melyet beszélt vala
az Úr Mózesnek, az Isten emberének én felőlem és te
felőled Kádes-Barneában. 7 Negyven esztendős valék
én, mikor elküldött engem Mózes az Úrnak szolgája
Kádes-Barneából, hogy kikémleljem a földet, és úgy
hoztam néki hírt, a mint az én szívemben vala. 8
Atyámfiai pedig, a kik feljöttek vala velem, elrémítették
a népnek szívét, de én tökéletesen követtem az Urat,
az én Istenemet. 9 És megesküvék Mózes azon a
napon, mondván: Bizony a föld, a melyet megtapodott
a te lábad, tiéd lesz örökségül, és a te fiaidé mind
örökké, mivelhogy tökéletesen követted az Urat, az én
Istenemet. 10 Most pedig, ímé megtartott engem az Úr
életben, a mint szólott vala; most negyvenöt esztendeje,
a mióta szólott vala az Úr e dologról Mózesnek, a mi
alatt Izráel a pusztában bolyongott vala; és most ímé,
nyolczvanöt esztendős vagyok! 11 Még ma is olyan
erős vagyok, a milyen azon a napon voltam, a mikor
elküldött engem Mózes; a milyen akkor volt az én erőm,
most is olyan az én erőm a harczoláshoz és járásra-
kelésre. 12 Most azért add nékem ezt a hegyet, a
melyről szólt vala az Úr azon a napon; mert magad
is hallottad azon a napon, hogy Anákok vannak ott,
és nagy, erősített városok; hátha velem lesz az Úr, és
kiűzöm őket, a mint megmondotta az Úr. 13 És megáldá
őt Józsué, és odaadá Hebront Kálebnek, a Jefunné
fiának örökségül. 14 Azért lőn Hebron a Kenizeus
Kálebé, a Jefunné fiáé, örökségül mind e mai napig, a
miért hogy tökéletesen követte vala az Urat, Izráelnek
Istenét. 15 A Hebron neve pedig annakelőtte Kirjáth-
Arba volt; a ki a legnagyobb ember volt az Anákok
között. A föld pedig megnyugodott a harcztól.

15 A Júda fiai nemzetségének sors által való része
pedig az ő családjaik szerint ez vala: Edomnak
határa felé a Czin pusztája délre, a déli határnak végén.
2 Vala pedig az ő déli határuk a Sóstengernek szélétől,
a tengernyelvtől fogva, a mely délfelé fordul. 3 És halad
délre az Akrabbim hágónak, majd átmegy Czin felé, és
felmegy délről Kádes-Barneának, átmegy Hesronnak,
felmegy Adárnak és kerül Karka felé; 4 Majd átmegy
Asmonnak és halad Égyiptom patakának. A határ szélei
pedig a tengernél vannak. Ez a ti határotok délre. 5
Napkelet felé pedig a Sóstenger a határ a Jordán
végéig; az északi rész határa pedig a tengernyelvtől,
a Jordán végétől kezdődik. 6 És felmegy ez a határ
Béth-Hoglának, és átmegy északra Béth-Arabán majd
felmegy ez a határ Rúben fiának, Bohánnak kövéhez. 7
És felmegy ez a határ Debirbe is az Akor völgyéből, és
északnak fordul Gilgál felé, a mely átellenében van az
Adummim hágójának, a mely a pataktól délfelé esik. És
átmegy a határ az Én-semes vizeire és tova halad a
Rógel forrása felé. 8 Azután felmegy a határ a Hinnom
fiának völgyén, Jebuzeusnak, azaz Jeruzsálemnek déli
oldala felé; felmegy továbbá e határ a hegynek tetejére,
a mely átellenben van a Hinnom völgyével napnyugat
felé, a mely északra van a Refaim völgyének szélén. 9
És hajlik e határ a hegynek tetejétől a Neftoáh víznek
kútfejéhez és kimegy az Efron hegyének városai felé;
majd hajlik e határ Baalának, azaz Kirjáth-Jeárimnak.

10 Baalától pedig fordul e határ napnyugotnak a Szeír-
hegy felé, és átmegy északnak a Jeárim-hegy oldala
felé, azaz Kesalon felé és alámegy Béth-Semesnek és
átmegy Timnának. **11** Majd tova megy e határ Ekron
északi oldala felé, és hajlik e határ Sikkeronnak, és
átmegy a Baala hegynek, és tova megy Jabnéel felé. A
határ szélei pedig a tengernél vannak. **12** A napnyugati
határ pedig a nagy tenger és melléke. Ez Júda fiainak
határa köröskörül az ő házoknépe szerint. **13** Kálebnek,
a Jefunné fiának pedig a Júda fiai között ada részt, az
Úrnak Józsuéhoz való szavai szerint; Kirjáth-Arbának,
Anák atyjának városát, azaz Hebront. **14** És kiűzé
onnan Káleb Anáknak három fiát: Sésait, Ahimánt és
Tálmait, Anák gyermekeit. **15** És felméne innét Debir
lakói ellen, Debirnek neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer
volt. **16** És monda Káleb: A ki megveri Kirjáth-Széfert
és elfoglalja azt, néki adom Akszát, az én leányomat
feleségül. **17** Elfoglala pedig azt Othniél, Kénáznak, a
Káleb testvérének fia; és néki adá Akszát, az ő leányát
feleségül. **18** És lőn, hogy a mikor eljöve az, biztatá
őt, hogy kérjen az ő atyjától mezőt. Leszálla azért a
szamárról; Káleb pedig monda néki: Mi bajod? **19** Ő
pedig monda: Adj áldást nékem! Mivelhogy száraz földre
helyeztél engem, adj azért nékem vízforrásokat is. És
néki adá a felső forrást és az alsó forrást. **20** Ez a Júda
fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint. **21**
A Júda fiai nemzetségének városai pedig a déli végtől
kezdve Edom határa felé valának: Kabseél, Éder és
Jágur; **22** Kina, Dimóna és Adada; **23** Kedes, Hásor és
Ithnán; **24** Zif, Télem és Bealóth; **25** Hásor-Hadatha
és Kerioth-Hesron, azaz Hásor; **26** Amam, Séma és
Móláda; **27** Hasar-Gaddah, Hesmón és Béth-Pelet; **28**
Hasar-Suál, Beer-Seba és Bizjotheja; **29** Baála, Ijjim
és Eczem; **30** Elthólád, Keszil és Hormah; **31** Siklág,
Madmanna és Szanszanna; **32** Lebaóth, Silhim, Ain és
Rimmon. Összesen huszonkilencz város és ezek falui.
33 A síkságon: Esthaól, Czórah és Asnáh; **34** Zanoah,
Én-Gannim, Tappuáh és Énám; **35** Jármut, Adullám,
Szókó és Azéka; **36** Saáraim, Adithaim, Gedéra és
Gederóthaim. Tizennégy város és azok falui. **37** Senán,
Hadása és Migdal-Gad; **38** Dilán, Miczpe és Jokteél;
39 Lákis, Boczkát és Eglon; **40** Kabbon, Lahmász és
Kitlis; **41** Gedéróth, Béth-Dágon, Naama és Makkéda.
Tizenhat város és ezeknek falui. **42** Libna, Ether és
Asán; **43** Jifta, Asná és Neczib; **44** Keila, Akzib és
Marésa. Kilencz város és ezeknek falui. **45** Ekron,
ennek mezővárosai és falui. **46** Ekrontól fogva egész a
tengerig mind azok, a melyek Asdód mellett vannak, és
azoknak falui. **47** Asdód, ennek mezővárosai és falui;
Gáza, ennek mezővárosai és falui; Égyiptom patakjáig,
és a nagy tenger és melléke. **48** A hegységen pedig:
Sámír, Jathír és Szókó; **49** Danna, Kirjáth-Szanna, azaz
Debir; **50** Anáb, Estemót és Anim; **51** Gósen, Hólon
és Giló. Tizenegy város és ezeknek falui. **52** Aráb,
Dúma és Esán; **53** Janum, Béth-Tappuah és Aféka; **54**
Humta, Kirjáth-Arba, azaz Hebron és Czihor. Kilencz
város és ezeknek falui. **55** Maón, Karmel, Zif és Júta;
56 Jezréel, Jokdeám és Zánoah; **57** Kajin, Gibea és
Timna. Tíz város és ezeknek falui. **58** Halhul, Béth-
Czúr és Gedor; **59** Maarát, Béth-Anóth és Elthekon. Hat
város és ezeknek falui. **60** Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-
Jeárim, és Rabba. Két város és ezeknek falui. **61** A
pusztában: Béth-Arábá, Middin és Szekáka; **62** Nibsán,
Ir-Melah és Én-Gedi. Hat város és ezeknek falui. **63** De
a Jebuzeusokat, Jeruzsálemnek lakóit, Júda fiai nem
bírták kiűzni, azért laknak ott a Jebuzeusok Júda fiaival
együtt Jeruzsálemben, mind e mai napig.

16 A József fiainak sors által való része pedig
juta a jérikhói Jordántól fogva, Jérikhó vizei felé
napkeletnek a pusztára, a mely felmegy Jérikhótól a
Béthel hegyének. **2** És tovamegy Béthelből Lúzba, és
átmegy az Arkiták határára, Ataróthra. **3** Majd lemegy a
tenger felé a Jafleteus határának, az alsó Bethoronnak
határáig és Gézerig, a szélei pedig a tengernél vannak. **4**
Elvevék azért az ő örökségöket Józsefnek fiai: Manassé
és Efraim. **5** Efraim fiainak határa is az ő családjaik
szerint vala, és pedig az ő örökségöknek határa napkelet
felé, Atróth-Adártól felső Bethoronig vala. **6** És kimegy a
határ a tengerre; Mikhmethattól észak felé, és fordul
a határ kelet felé Thaanath-Silónak és átmegy azon
napkelet felé Janoáhnak. **7** Janoáhtól pedig lemegy
Ataróthba és Naaróthba, és éri Jérikhót, és kimegy a
Jordánnak. **8** Tappuahtól tovamegy a határ a tenger felé
a Kána patakjának, a szélei pedig a tengernél vannak. Ez
az Efraim fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik
szerint. **9** És a városok, a melyek kiválasztattak Efraim
fiai számára a Manassé fiai örökségének közepette,
mind e városok és ezeknek falui. **10** De ki nem űzék a
Kananeust, a ki lakik vala Gézerben; azért ott lakik a
Kananeus az Efraim között mind e napig, és lőn robotos
szolgává.

17 Lőn sors által való része Manassé nemzetségének
is, mert ő vala elsőszülötte Józsefnek, Mákirnak,
a Manassé elsőszülöttének, Gileád atyjának, mivelhogy
hadakozó férfiú vala, juta néki Gileád és Básán.
2 Manassé többi fiainak is juta az ő családjaik
szerint: Abiézer fiainak, Hélek fiainak, Aszriél fiainak,
Sekem fiainak, Héfer fiainak és Sémida fiainak. Ezek
Manassénak a József fiának fiúgyermekei, az ő
családjaik szerint. **3** De Czélofhádnak, Héfer fiának (ez
Gileád fia, ez Mákir fia, ez Manassé fia) nem valának
fiai, hanem csak leányai. Ezek valának pedig leányainak
nevei: Makhla, Nóa, Khogla, Milkha és Thircza. **4**
Ezek odajárulának Eleázár pap elé, Józsuénak, a
Nún fiának eleibe és a fejedelmek elé, mondván: Az

Úr megparancsolta Mózesnek, hogy örökséget adjon
nékünk a mi atyánkfiai között. Adott vala azért nékik
örökséget az Úr beszéde szerint, az ő atyjoknak bátyjai
között. 5 Tíz rész esék azért Manassénak, Gileád és
Básán földén kívül, a melyek túl vannak a Jordánon.
6 Mert a Manassé leányai örökséget kaptak az ő fiai
között; Gileád földe pedig a Manassé többi fiaié lőn. 7 A
Manassé határa pedig Ásertől Mikmetháth felé vala, a
mely Sikem előtt van. És méne a határ jobbkéz felé, Én-
Tappuahnak lakói felé. 8 Manasséé volt Tappuah földe,
de Tappuah a Manassé határa felé az Efraim fiaié vala.
9 És alámegy a határ a Kána patakjára, a pataknak déli
részére. Ezek a városok Efraiméi a Manassé városai
között. Manassé határa pedig a pataktól észak felé és a
széle a tengernél vala. 10 Délről Efraimé, északról pedig
Manasséé, és ennek határa a tenger vala. De észak felől
Áserbe ütköznek, napkelet felől pedig Issakhárba. 11 És
a Manasséé vala Issakhárban és Áserben: Béth-Seán és
mezővárosai, Jibleám és mezővárosai, Dórnak lakosai
és mezővárosai, Én-Dórnak lakosai és mezővárosai,
Thaanaknak lakosai és mezővárosai, és Megiddó lakosai
és mezővárosai, három hegyi tartomány. 12 De nem
bírták elfoglalni Manassénak fiai ezeket a városokat, és
sikerült a Kananeusnak ott maradni azon a földön. 13
De mihelyt megerősödtek vala Izráel fiai, robot alá veték
a Kananeust, de teljességgel nem űzék ki őket. 14
József fiai pedig szóltak vala Józsuéval, mondván: Miért
adtál nékem egy sors szerint való örökséget és egy
osztályrészt, holott én sok nép vagyok, mivelhogy ez
ideig megáldott engem az Úr?! 15 Józsué pedig monda
nékik: Ha sok nép vagy te, menj fel az erdőre, és írts
ott magadnak a Perizzeusoknak és Refaimnak földén,
ha szoros néked az Efraim hegye. 16 És mondának
a József fiai: Nem elegendő nékünk ez a hegy, a
Kananeusoknak pedig, a kik a völgyi síkon laknak,
mindnek vas-szekerök van; úgy azoknak, a kik Béth-
Seanban és mezővárosaiban, mint azoknak, a kik a
Jezréel völgyében vannak. 17 Szóla pedig Józsué a
József házának, Efraimnak és Manassénak, mondván:
Sok nép vagy te és nagy erőd van néked, nem lesz
néked csak egy sors szerint való részed; 18 Mert hegyed
lesz néked. Ha erdő az, úgy írtsd ki azt, és annak szélei
is a tieid lésznek; mert kiűzöd a Kananeust, noha vas-
szekere van néki, s noha erős az.

18 Izráel fiainak egész gyülekezete pedig
összegyülekezék Silóban és oda helyhezteték a
gyülekezetnek sátorát, minekutána meghódola előttök a
föld. 2 De maradtak vala még Izráel fiai között, akiknek
nem osztották vala ki az ő örökségöket: hét nemzetség.
3 Monda azért Józsué Izráel fiainak: Meddig vonakodtok
még elmenni, hogy elfoglaljátok a földet, a melyet
néktek adott az Úr, a ti atyáitoknak Istene? 4 Hozzatok
elő három-három férfiút nemzetségenként, és elküldöm
őket, hogy keljenek fel és járják el a földet, és írják
fel azt az ő örökségük szerint, és térjenek vissza
hozzám; 5 Azután oszszák fel azt magok közt hét
részre. Júda maradjon meg a maga határaiban dél felől,
József háza pedig maradjon meg a maga határaiban
észak felől. 6 És ti írjátok le a földet hét részre, és
hozzátok ide hozzám, hogy sorsot vessek itt néktek
az Úr előtt, a mi Istenünk előtt. 7 Mert a Lévitáknak
nincs részök ti közöttetek; mivelhogy az Úrnak papsága
az ő örökségök; Gád pedig és Rúben és Manassé fél
nemzetsége megkapták az ő örökségöket a Jordánon
túl napkelet felé, a mit Mózes, az Úrnak szolgája
adott vala nékik. 8 És felkelének azok a férfiak, és
elmenének. Parancsola pedig Józsué azoknak, a kik
elmenének, hogy leírják a földet, mondván: Menjetek el
és járjátok el a földet, és írjátok le azt, azután térjetek
vissza hozzám, és itt vetek néktek sorsot Silóban, az Úr
előtt. 9 Elmenének azért a férfiak, és által menének a
földön, és leírák azt városonként hét részre, könyvben,
azután visszatérének Józsuéhoz a táborba, Silóba.
10 És sorsot vete nékik Józsué Silóban az Úr előtt,
és elosztá ott Józsué a földet Izráel fiai között az ő
osztályrészeik szerint. 11 És kijöve a Benjámin fiai
nemzetségének sors szerint való része az ő családjaik
szerint; és pedig esék az ő sors szerint való részöknek
határa a Júda fiai és a József fiai közé. 12 Vala pedig
az ő határok az északi oldalon a Jordántól fogva, és
felméne a határ Jérikhó háta mögé észak felé, azután
felméne a hegyre napnyugat felé, a szélei pedig Béth-
Aven pusztájánál valának. 13 Onnan pedig átmegy a
határ Luz-felé, Lúznak azaz Béthelnek háta mögé dél
felől; azután alámegy a határ Ataroth-Adárnak a hegyen,
a mely dél felől van alsó Béth-Horontól. 14 Majd tovább
megy a határ, és kerül a nyugoti oldalnak dél felé, attól
a hegytől, a mely átellenben van Béth-Horonnal délről;
a szélei pedig Kirjáth-Baál, azaz Kirjáth-Jeárim felé,
a Júda fiainak városa felé vannak. Ez a napnyugoti
határ. 15 A déli oldala pedig van Kirjáth-Jeárim szélétől
kezdve, és megy a határ napnyugot felé, megy a
Nefthoa vizének kútfejéhez. 16 Azután alámegy a határ
a hegynek széléhez, a mely átellenben van a Hinnom
fiának völgyével, a mely észak felé van a Refaim
völgyében; alámegy a Hinnom völgyébe is a Jebuzeus
mellett dél felé, és alámegy a Rógel forrásához. 17 És
kerül észak felől, és megy Én-Semesnek, azután megy
Gelilothnak, a mely átellenben van az Adummimba
felvivő úttal; majd alámegy Bohánnak, a Rúben fiának
kövéhez. 18 És átmegy az Arabával átellenben levő
oldalra észak felé, és alámegy Arabába is. 19 Átmegy a
határ azután Béth-Hogla oldalára észak felé; a határ
szélei pedig északnak a Sóstenger csúcsánál, délnek a
Jordán végénél vannak. Ez a dél felé való határ. 20 A
Jordán pedig határolja azt a napkelet felől való oldalról.

Ez a Benjámin fiainak öröksége az ő határaik szerint
köröskörül, az ő családjaik szerint. 21 A Benjámin
fiai nemzetségének városai pedig az ő családjaik
szerint ezek: Jérikhó, Béth-Hogla, és Emek-Keczicz; 22
Béth-Arábá, Czemaraim és Béthel; 23 Avvim, Pára
és Ofra; 24 Kefár-Amóni, Ofni és Gába. Tizenkét
város és azoknak falui. 25 Gibeon, Ráma és Beéroth;
26 Miczpe, Kefira és Mócza; 27 Rekem, Jirpeél és
Thareala; 28 Czéla, Elef és Jebuzeus, azaz Jeruzsálem,
Gibeath, Kirjáth. Tizennégy város és ezeknek falui. Ez a
Benjámin fiainak öröksége az ő családjaik szerint.

19 A sors által való második rész juta Simeonnak, a
Simeon fiai nemzetségének az ő családjaik szerint,
és lőn az ő örökségök a Júda fiainak öröksége között.
2 És lőn az övék az ő örökségökül: Beer-Seba, Seba
és Móláda; 3 Haczar-Sual, Bála és Eczem; 4 Eltolád,
Bethul és Horma; 5 Cziklág, Béth-Markaboth és Haczar-
Szusza; 6 Béth-Lebaoth és Sarúhen. Tizenhárom város
és ezeknek falui. 7 Ain, Rimmon, Ether és Asán. Négy
város és ezeknek falui; 8 És mindazok a faluk, a
melyek e városok körül valának Baalath-Beérig, délen
Rámatig. Ez a Simeon fiai nemzetségének öröksége az
ő családjaik szerint. 9 A Júda fiainak osztályrészéből
lőn a Simeon fiainak örökségök, mert a Júda fiainak
osztályrésze nagyobb vala mint illett volna nékik; ezért
öröklének Simeon fiai azoknak öröksége között. 10 A
sors által való harmadik rész juta a Zebulon fiainak
az ő családjaik szerint, és lőn az ő örökségöknek
határa Száridig. 11 És felmegy az ő határuk nyugotnak,
Mareala felé, és éri Dabbasethet, és éri a folyóvizet
is, a mely átellenben van Jokneámmal. 12 Száridtól
pedig napkelet felé fordul Kiszloth-Tábor határára,
és tova megy Daberáthnak, és felmegy Jafiának. 13
Innen pedig átmegy kelet felé Gittha-Héfernek és Ittha-
Kaczinnak, és tova megy Rimmonnak, kerülvén Néa
felé: 14 És ennél kerül a határ északról Hannathonnak;
a széle pedig a Jiftah-Él völgye. 15 Továbbá Kattáth,
Nahalál, Simron, Jidealá és Bethlehem. Tizenkét város
és azoknak falui. 16 Ez a Zebulon fiainak öröksége
az ő családjaik szerint; ezek a városok és ezeknek
falui. 17 A sors által való negyedik rész Issakhárnak,
az Issakhár fiainak juta, az ő családjaik szerint. 18 És
lőn az ő határuk: Jezréel, Keszuloth és Súnem: 19
Hafaráim, Sion és Anaharath; 20 Rabbith, Kisjon és
Ébecz; 21 Remeth, Én-Gannim, Én-Hadda és Béth-
Paczczécz. 22 És éri a határ Tábort, Sahaczimát
és Béth-Semest, a határuknak széle pedig a Jordán.
Tizenhat város és ezeknek falui. 23 Ez az Izsakhár fiai
nemzetségének öröksége, az ő családjaik szerint: a
városok és ezeknek falui. 24 A sors által való ötödik rész
pedig juta az Áser fiai nemzetségének az ő családjaik
szerint. 25 És lőn az ő határuk: Helkath, Háli, Beten és
Aksáf; 26 Alammelek, Ameád és Misál, és éri Karmelt
nyugot felé és Sihór-Libnáthot. 27 Azután visszafordul
napkelet felé Béth-Dágonnak, és éri Zebulont és a
Jiftah-Él völgyét észak felől, Béth-Émeket és Neiélt,
és tovamegy Kabulnak balkéz felől; 28 És Ebronnak,
Rehobnak, Hammonnak és Kánának a nagy Czidonig.
29 Azután visszafordul a határ Rámának, Tyrusnak erős
városáig; és újra fordul a határ Hósznak, a szélei pedig
a tengernél vannak Akzib oldala felől; 30 És Umma,
Afék és Rehób. Huszonkét város és ezeknek falui. 31
Ez az Áser fiai nemzetségének örökösége az ő családjaik
szerint: ezek a városok és ezeknek falui. 32 A sors
által való hatodik rész juta a Nafthali fiainak, a Nafthali
fiainak az ő családjaik szerint. 33 Lőn pedig a határuk:
Heleftől, Elontól fogva Czaanannimnál Adámi-Nekebig
és Jabneél-Lakkumig; a széle pedig a Jordán vala. 34
Azután fordul a határ nyugot felé Aznoth-Tábornak;
innen pedig tovamegy Hukkóknak, és éri Zebulont dél
felől, Ásert pedig éri nyugot felől, és a Júdát is; a Jordán
napkelet felé vala. 35 Erősített városok ezek: Cziddim,
Czér, Hammath, Rakkath és Kinnereth; 36 Adáma,
Ráma és Hásor; 37 Kedes, Edrei és Én-Hásor; 38
Jireon, Migdal-Él, Horem, Béth-Anath és Béth-Semes.
Tizenkilencz város és ezeknek falui. 39 Ez a Nafthali
fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik szerint: a
városok és ezeknek falui. 40 A sors által való hetedik
rész juta a Dán fiai nemzetségének az ő családjaik
szerint. 41 És lőn az ő örökségüknek határa: Czóra,
Estháol és Ir-Semes; 42 Saalabbin, Ajjálon és Jithla;
43 Élon, Timnatha és Ekrón; 44 Eltheké, Gibbethon és
Baaláth; 45 Jehud, Bené-Bárak és Gath-Rimmon; 46
Mé-Jarkon és Rakkon, a Jáfó átellenében levő határral.
47 De tovább méne ezeknél a Dán fiainak határa.
Felmenének ugyanis a Dán fiai, és hadakozának Lesem
ellen, és el is foglalák azt, és veték azt fegyver élére, és
birtokba vevék azt, és lakozának benne, és nevezék
Lesemet Dánnak, az ő atyjoknak Dánnak nevére. 48 Ez
a Dán fiai nemzetségének öröksége az ő családjaik
szerint: ezek a városok és ezeknek falui. 49 Mikor pedig
elvégezték vala a földnek örökbe vételét annak határai
szerint, akkor adának Izráel fiai örökséget Józsuénak, a
Nún fiának ő közöttök. 50 Az Úr rendelése szerint adák
néki azt a várost, a melyet kért vala: Timnath-Szerához
az Efraim hegyén, és megépíté azt a várost, és abban
lakozék. 51 Ezek azok az örökségek, a melyeket örökül
adának Eleázár, a pap és Józsué, a Nún fia és az
atyáknak fejei az Izráel fiai nemzetségeinek sors szerint,
Silóban, az Úr előtt, a gyülekezet sátorának nyílásánál.
Így végezék el a földnek felosztását.

20 Majd szóla az Úr Józsuénak, mondván: 2 Szólj az
Izráel fiainak, mondván: Válaszszatok magatoknak
menekülésre való városokat, a melyekről szóltam néktek
Mózes által, 3 Hogy oda szaladjon a gyilkos, a ki megöl

valakit tévedésből, nem szándékosan, és legyenek
azok menedékül nékik a vérbosszúló elől. 4 A ki pedig
beszalad valamelyikbe e városok közül, álljon az a város
kapujába, és beszélje el az ő dolgait a város véneinek
hallatára, és vegyék be őt magok közé a városba, és
adjanak néki helyet, hogy velök lakozzék. 5 Hogyha
pedig kergeti azt a vérbosszúló, ki ne adják a gyilkost
annak kezébe, mert nem szándékosan ölte meg az ő
felebarátját, és nem gyűlölte ő azt annakelőtte. 6 És
lakozzék abban a városban mindaddig, a míg ítéletre
állhat a gyülekezet elé, a míg meghal a főpap, a ki
abban az időben lesz, azután térjen vissza a gyilkos,
és menjen haza az ő városába és az ő házába, abba
a városba, a melyből elfutott vala. 7 És kiválaszták
Kedest Galileában a Nafthali hegyén, Sikemet az Efraim
hegyén és Kirjáth-Arbát, azaz Hebront a Júda hegyén. 8
Túl a Jordánon pedig Jérikhótól napkelet felé választák
Beczert a pusztában, a sík földön Rúben nemzetségéből;
Rámothot Gileádban, a Gád nemzetségéből, és Gólánt
Básánban a Manassé nemzetségéből. 9 Ezek voltak a
meghatározott városok mind az Izráel fiainak, mind a
jövevénynek, a ki közöttük tartózkodik vala, hogy oda
szaladjon mindaz, a ki megöl valakit tévedésből, és meg
ne haljon a vérbosszúlónak keze által, míg oda nem áll
a gyülekezet elé.

21 És hozzámenének a Léviták atyai fejedelmei
Eleázárhoz, a paphoz, és Józsuéhoz, a Nún
fiához és az atyai fejedelmekhez, a kik valának Izráel
fiainak nemzetségei felett, 2 És szólának nékik Silóban,
a Kanaán földén, mondván: Az Úr megparancsolta
Mózes által, hogy adjatok nékünk városokat lakóhelyül,
és azokhoz való legelőket barmaink részére. 3 Adák
azért Izráel fiai a Lévitáknak az ő örökségökből, az
Úrnak rendelése szerint, ezeket a városokat és azoknak
legelőit. 4 Esék pedig a sors a Kehátiták családjaira,
és juta a Léviták közül való Áron pap fiainak a Júda
nemzetségétől, a Simeon nemzetségétől és a Benjámin
nemzetségétől sors szerint tizenhárom város; 5 Kehát
többi fiainak pedig az Efraim nemzetségének családjaitól,
Dán nemzetségétől és Manassé fél nemzetségétől sors
szerint tíz város. 6 A Gerson fiainak pedig az Issakhár
nemzetségének családjaitól, az Áser nemzetségétől, a
Nafthali nemzetségétől és Manassénak Básánban levő
fél nemzetségétől sors szerint tizenhárom város; 7 Mérári
fiainak az ő családjaik szerint a Rúben nemzetségétől,
Gád nemzetségétől és Zebulon nemzetségétől tizenkét
város. 8 Adák azért Izráel fiai e városokat és ezeknek
legelőit a Lévitáknak, a miképen megparancsolta vala
az Úr Mózes által, sors szerint. 9 Adák pedig a Júda
fiainak nemzetségéből és Simeon fiainak nemzetségéből
ezeket a városokat, a melyek névszerint olvashatók. 10
És lőn, hogy esék a sors először a Lévi fiai közül való
Kehátnak családjaiból az Áron fiaira. 11 És adák nékik
az Anák atyjának városát, Kirjáth-Arbát, azaz Hebront
a Júda hegyén, és annak körülötte levő legelőit; 12
A városnak szántóföldjét és faluit pedig Kálebnek, a
Jefunné fiának adák birtokául. 13 Az Áron pap fiainak
pedig adák a gyilkosok menekülésének városát, Hebront
és annak legelőjét, Libnát és annak legelőjét. 14 Jatthirt
és annak legelőjét; Estemoát és annak legelőjét; 15
Holont és annak legelőjét, és Debirt és annak legelőjét;
16 Aint és annak legelőjét, Juttát és annak legelőjét,
Béth-Semest és annak legelőjét. Kilencz várost e két
nemzetségből. 17 A Benjámin nemzetségéből pedig
Gibeont és annak legelőjét, Gébát és annak legelőjét; 18
Anathótot és annak legelőjét, Almont és annak legelőjét:
négy várost. 19 Az Áron fiainak, a papoknak városai
összesen tizenhárom város és azoknak legelői. 20
A Kehát fiai családjainak pedig, s a Kehát fiai közül
való többi Lévitáknak városai, az ő sorsuk szerint, az
Efraim nemzetségéből valának. 21 Nékik adák ugyanis
a gyilkosok menekülésének városát, Sikemet és annak
legelőjét az Efraim hegyén, és Gezert és annak legelőjét;
22 Kibczaimot és annak legelőjét, Béth-Horont és annak
legelőjét: négy várost. 23 A Dán nemzetségéből pedig
Elthekét és annak legelőjét, Gibbethont és annak
legelőjét; 24 Ajjálont és annak legelőjét; Gath-Rimmont
és annak legelőjét; négy várost. 25 A Manassé fél
nemzetségéből pedig: Taanákot és annak legelőjét,
Gath-Rimmont és annak legelőjét: két várost. 26
Összesen tíz várost és azoknak legelőit a Kehát fiai többi
családjainak. 27 A Gerson fiainak pedig, a kik a Léviták
családjaiból valának, adák a Manassé fél nemzetségéből
a gyilkosok menekülésének városát, Gólánt Básánban
és annak legelőjét, és Beesterát és annak legelőjét: két
várost. 28 Az Issakhár nemzetségéből pedig: Kisjont
és annak legelőjét, Dobráthot, és annak legelőjét, 29
Jármutot és annak legelőjét, és Én-Gannimot és annak
legelőjét: négy várost. 30 Az Áser nemzetségéből pedig:
Misált és annak legelőjét, Abdont és annak legelőjét,
31 Helkathot és annak legelőjét, és Rehobot és annak
legelőjét: négy várost. 32 A Nafthali nemzetségéből
pedig: a gyilkosok menekülésének városát, Kedest
Galileában és annak legelőjét, Hammoth-Dórt és annak
legelőjét, és Karthant és annak legelőjét: három várost.
33 A Gersoniták összes városai, az ő családjaik szerint,
tizenhárom város és azoknak legelői. 34 A Mérári
fiai családjainak pedig, e még hátralevő Lévitáknak,
adák a Zebulon nemzetségéből: Jokneámot és annak
legelőjét, Karthát és annak legelőjét, 35 Dimnát és
annak legelőjét, Nahalált és annak legelőjét; négy
várost. 36 A Rúben nemzetségéből pedig: Béczert
és annak legelőjét, Jahczát és annak legelőjét, 37
Kedémothot és annak legelőjét, és Méfaathot és annak
legelőjét: négy várost. 38 A Gád nemzetségéből pedig: a
gyilkosok menekülésének városát, Rámothot Gileádban

és annak legelőjét, Mahanaimot és annak legelőjét, **39** Hesbont és annak legelőjét; Jaézert és annak legelőjét: összesen négy várost. **40** A Mérári fiainak városai az ő családjaik szerint, a kik a Léviták családjai közül maradtak fel, valának az ő sorsuk szerint összesen tizenkét város. **41** A Lévitáknak összes városai az Izráel fiainak birtoka között: negyvennyolcz város azoknak legelőivel. **42** Valának ezek a városok a tulajdonképeni város és körülöttök azoknak legelői. Így vala ez mind e városoknál. **43** Megadá azért az Úr Izráelnek mindazt a földet, a mely felől megesküdött vala, hogy odaadja azt az ő atyáiknak. És bírák azt, és lakozának abban. **44** Nyugodalmat is ada nékik az Úr mindenfelől, szintén úgy, a mint megesküdött vala az ő atyáiknak. És senki nem állott meg ellenökben valamennyi ellenségeik közül; minden ellenségöket kezökbe adá az Úr. **45** Nem esett el csak egy szó is mindama jó szóból, a melyet szólott vala az Úr az Izráel házának. Mindaz betelt.

22 Akkor hivatá Józsué a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manassé fél nemzetségét, **2** És monda nékik: Ti megtartottátok mindazt, a mit Mózes, az Úrnak szolgája parancsolt néktek, és hallgattatok az én szómra mindenben, a mit parancsoltam néktek; **3** Nem hagytátok el a ti atyátokfiait immár sok nap óta mind e mai napig, és megtartottátok a megtartandókat, az Úrnak, a ti Isteneteknek parancsolatját. **4** Most pedig nyugodalmat adott az Úr, a ti Istenetek a ti atyátokfiainak, a mint megmondta vala nékik; most azért térjetek vissza, és menjetek a ti sátraitokba, a ti örökségteknek földére, a melyet Mózes, az Úrnak szolgája adott vala néktek túl a Jordánon. **5** Csak igen vigyázzatok, hogy teljesítsétek a parancsolatot és a törvényt, a melyet parancsolt néktek Mózes, az Úrnak szolgája, hogy szeressétek az Urat, a ti Isteneteket, és járjatok minden ő útján, és tartsátok meg az ő parancsolatait, és ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljatok néki teljes szívetekből és teljes lelketekből. **6** És megáldá őket Józsué, azután elbocsátá őket, és elmenének az ő sátraikba. **7** Mert a Manassé nemzetsége felének Mózes adott vala örökséget Básánban; a másik felének pedig Józsué adott az ő atyjafiaival a Jordánon innen napnyugot felől. És a mikor elbocsátá is őket Józsué az ő sátraikba, akkor is megáldá őket, **8** És szóla nékik, mondván: Nagy gazdagsággal térjetek vissza sátraitokba, és igen sok barommal, ezüsttel, arannyal, rézzel, vassal és igen sok ruhával. Az ellenségeitektől vett zsákmányt oszszátok meg a ti atyátokfiaival. **9** Visszatérének azért, és elmenének a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsége Izráel fiaitól, Silóból, a mely Kanaán földén van, hogy menjenek Gileád földére, az ő örökségüknek földébe, a melyben örökséget vőnek az Úr rendelése szerint Mózes által. **10** Mikor a Jordán mellékére értek, a mely még Kanaán földén van, építének a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsége ott a Jordán mellett oltárt, nagy, láttatós oltárt. **11** Meghallák pedig Izráel fiai, hogy ezt mondják vala: Ímé a Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fél nemzetsége oltárt építettek átellenben a Kanaán földével, a Jordán mellékén, Izráel fiainak oldala felől. **12** A mint meghallák Izráel fiai, egybegyűle Izráel fiainak egész gyülekezete Silóban, hogy hadakozni induljanak fel ellenök. **13** Küldék pedig Izráel fiai a Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetségéhez Gileád földére Fineást, Eleázárnak, a papnak fiát; **14** Tíz fejedelmet is vele, egy-egy fejedelmet az ősök háza szerint Izráelnek minden nemzetségéből. Ezek mind fejedelmei valának az ő őseik házának, Izráelnek ezerei között. **15** És eljutának a Rúben fiaihoz, a Gád fiaihoz és a Manassé fél nemzetségéhez a Gileád földére, és szólának ő velök, mondván: **16** Így szól az Úrnak egész gyülekezete: Micsoda vétek ez, a melylyel vétkeztetek Izráelnek Istene ellen, hogy immár elfordultatok az Úrtól, építvén magatoknak oltárt, hogy pártot üssetek immár az Úr ellen?! **17** Avagy kevés-é nékünk a Peór miatt való hamisságunk, a miből ki sem tisztultunk még mind e napig, és a miért csapás lőn az Úrnak gyülekezetén? **18** És ti elfordultatok immár az Úrtól; pedig ha ti pártot üttök ma az Úr ellen: holnap majd Izráelnek egész gyülekezetére haragszik meg. **19** Ha pedig tisztátalannak tetszik előttetek a ti örökségeteknek földje: úgy jőjjetek át az Úr örökségének földjére, a hol ott áll az Úrnak sátora, és legyetek örökösökké mi közöttünk; de az Úr ellen ne üssetek pártot, és ellenünk se üssetek pártot, építvén magatoknak oltárt, az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kivül. **20** Avagy nem Ákán, a Zéra fia vétkezék-é nagy vétekkel az Istennek szentelt dolog ellen; mégis az Izráelnek egész gyülekezete ellen lőn a harag! És az a férfiú nem egymaga halt meg az ő bűnéért! **21** Felelének pedig a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé fél nemzetsége, és szólának az Izráel ezereinek fejeihez: **22** Az Istenek Istene az Úr, az Istenek Istene az Úr: ő tudja, és az Izráel is megtudja. Ha pártütésből és ha az Úr ellen való vétekből van ez: ne tartson meg minket e napon! **23** Ha azért építettünk magunknak oltárt, hogy elforduljunk az Úrtól, vagy pedig hogy áldozzunk azon egészen égőáldozatot és ételáldozatot; vagy hogy tegyünk arra hálaadásnak áldozatját: – lássa meg ezt ő maga az Úr! **24** Hát nem inkább a miatt való féltünkben cselekedtük-é ezt, hogy így gondolkoztunk: Maholnap így szólhatnak a ti fiaitok a mi fiainkhoz, mondván: Mi közötök van néktek az Úrhoz, Izráel Istenéhez? **25** Hiszen határt vetett az Úr mi közöttünk és ti közöttetek Rúben fiai és Gád fiai – a Jordánt; nincsen néktek részetek az Úrban! És elidegeníthetnék a ti fiaitok a mi fiainkat, hogy ne féljék az Urat! **26** Mondottuk azért: Nosza fogjunk hozzá, hogy építsünk oltárt, se nem

egészen égőáldozatra, se nem véres áldozatra; 27
Hanem hogy bizonyság legyen az mi közöttünk és
ti közöttetek, és a mi utánunk való nemzetségeink
között, hogy szolgálni akarjuk az Urat ő előtte a mi
egészen égőáldozatainkkal, véres áldozatainkkal és
hálaáldozatainkkal, és hogy ne mondhassák a ti fiaitok
maholnap a mi fiainknak: Nincs néktek részetek az
Úrban. 28 Mondottuk azért: Ha így szólanának maholnap
nékünk vagy a mi nemzetségeinknek, ezt mondjuk
majd: Lássátok az Úr oltárának mássát, a melyet a mi
atyáink készítettek, nem egészen égőáldozatra, sem
nem véres áldozatra, hanem hogy bizonyság legyen
mi közöttünk és ti közöttetek! 29 Távol legyen tőlünk,
hogy pártot üssünk az Úr ellen, és elforduljunk immár az
Úrtól, építvén oltárt égőáldozatra, ételáldozatra és véres
áldozatra az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán kivül, a
mely az ő sátora előtt van! 30 Hallván pedig Fineás, a
pap és a gyülekezetnek fejedelmei és Izráel ezereinek
fejei, a kik vele valának, a beszédeket, a melyeket
szólottak vala a Rúben fiai, a Gád fiai és a Manassé
fiai; tetszésre találtak vala előttök. 31 És monda Fineás,
az Eleázár pap fia a Rúben fiainak, Gád fiainak és a
Manassé fiainak: Ma tudtuk meg, hogy köztünk van az
Úr, mivelhogy nem vétkeztetek e vétekkel az Úr ellen.
Most megszabadítottátok Izráel fiait az Úr kezéből.
32 Visszatére azért Fineás, az Eleázár pap fia és a
fejedelmek a Rúben fiaitól, a Gád fiaitól a Gileád földéről
a Kanaán földére Izráelnek fiaihoz, és megbeszélék
nékik e dolgot. 33 És tetszésre talált e dolog Izráel fiai
előtt is, és áldák az Istent Izráel fiai, és nem mondák,
hogy hadakozni menjenek fel ellenök, hogy elveszessék
a földet, a melyben lakoznak a Rúben fiai és a Gád fiai.
34 Az oltárt pedig így nevezék Rúben fiai és a Gád fiai:
„Bizonyság ez közöttünk, hogy az Úr az Isten.”

23 Lőn pedig sok nappal azután, hogy nyugodalmat
adott vala az Úr Izráelnek minden ő körülötte lévő
ellenségeitől: megvénhedék Józsué és megidősödék.
2 Előhívá ekkor Józsué az egész Izráelt, annak
véneit, fejeit, biráit és felügyelőit, és monda nékik: Én
megvénhedtem és megidősödtem. 3 Magatok is láttatok
mindent, a mit az Úr, a ti Istenetek mind eme népekkel
cselekedett ti előttetek; mivelhogy maga az Úr, a ti
Istenetek harczolt érettetek. 4 Ímé elosztám néktek sors
által a fennmaradt népeket örökségül a ti nemzetségeitek
szerint, a Jordántól kezdve, és mindazokat a népeket, a
melyeket kipusztítottam, és a nagy tengert is napnyugat
felől. 5 Az Úr pedig, a ti Istenetek kiűzi őket a ti orczátok
elől, és kiűzi őket ti előletek, hogy örököseivé legyetek
az ő földüknek, a mint megmondotta vala néktek az
Úr, a ti Istenetek. 6 Legyetek azért igen erősek, hogy
megtartsátok és megcselekedjétek mind azt, a mi meg
van írva a Mózes törvényének könyvében; hogy el ne
távozzatok attól se jobbkézre, se balkézre; 7 Hogy
össze ne elegyedjetek ezekkel a népekkel, azokkal, a
melyek fenmaradtak közöttetek; isteneiknek nevét ki se
ejtsétek, azokra ne esküdjetek, se ne szolgáljatok nékik,
se előttök meg ne hajoljatok; 8 Hanem ragaszkodjatok
az Úrhoz, a ti Istenetekhez, a miképen e mai napig
cselekedtetek! 9 Ezért űzött ki az Úr előletek nagy
és erős népeket: a mi pedig titeket illet, senki meg
nem állhatott ellenetekben mind e napig. 10 Egy férfiú
közületek elűz ezeret, mert az Úr, a ti Istenetek az, a ki
harczol érettetek, a miképen megmondta vala néktek. 11
Azért igen vigyázzatok magatokra, hogy szeressétek az
Urat, a ti Isteneteket! 12 Mert ha elfordulván elfordultok
tőle és ragaszkodtok e népek maradékaihoz, a melyek
itt maradtak ti közöttetek; és sógorságot köttök ő velök
és összeelegyedtek velök és ők veletek: 13 Bizonynyal
megtudjátok majd, hogy az Úr, a ti Istenetek ki nem űzi
többé e népeket ti előletek; sőt inkább lésznek ti néktek
tőrré és hurokká, oldalaitokban ostorrá, szemeitekben
pedig tövisekké, míglen kivesztek erről a jó földről, a
melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti néktek. 14 Én pedig
ímé megyek már a minden földinek útján: Tudjátok meg
azért teljes szívetek és teljes lelketek szerint, hogy egy
szó sem esett el mindama jó szóból, a melyeket az
Úr, a ti Istenetek szólott vala felőletek. Minden betelt
rajtatok, egy szó sem esett el azokból! 15 De a miképen
betelt rajtatok mind az a jó szó, a melyeket az Úr, a ti
Istenetek szólott vala felőletek: akképen teljesíti majd
rajtatok mind a gonosz szót is az Úr, míglen kipusztít
titeket e jó földről, a melyet az Úr, a ti Istenetek adott ti
néktek. 16 Ha általhágjátok az Úrnak, a ti Isteneteknek
szövetségét, a melyet parancsolt néktek, és elmentek
és szolgáltok idegen isteneknek, és meghajoltok azok
előtt: akkor felgerjed ellenetek az Úrnak haragja, és
hamar kivesztek e jó földről, a melyet ő adott néktek.

24 Józsué pedig összegyűjté Izráelnek minden
nemzetségét Síkembe, és előhívá Izráelnek véneit,
fejeit, biráit és felügyelőit, és oda állának az Úr elébe,
2 És monda Józsué az egész népnek: Ezt mondja
az Úr, Izráelnek Istene: A folyóvizen túl lakoztak
régenten a ti atyáitok: Tháré, Ábrahámnak atyja és
Nákhórnak atyja, és idegen isteneknek szolgáltak vala.
3 De áthozám a ti atyátokat, Ábrahámot a folyóvíz
túlsó oldaláról, és elhordozám őt az egész Kanaán
földén, és megsokasítám az ő magvát; és adám néki
Izsákot. 4 Izsáknak pedig adám Jákóbot és Ézsaut. És
Ézsaunak a Szeír hegyét adám birtokul, Jákób pedig
és az ő fiai alámenének Égyiptomba. 5 Majd elküldém
Mózest és Áront, és megverém Égyiptomot úgy, a hogy
cselekedtem vala közöttök; azután pedig kihoztalak
vala titeket. 6 És kihoztam a ti atyáitokat Égyiptomból,
és jutátok a tengerhez, és űzék az égyiptomiak a ti
atyáitokat szekerekkel és lovasokkal a Veres tengerig.

7 Akkor az Úrhoz kiáltának, és homályt vete ti közétek
és az égyiptomiak közé, és rájok vivé a tengert és
elborítá őket. Szemeitek is látták azt, a mit cselekedtem
vala az égyiptomiakkal; ti pedig sok ideig lakoztatok
a pusztában. 8 Majd elhozálak titeket az Emoreusok
földére, a kik túl laktak vala a Jordánon, és hadakozának
ellenetek; de kezetekbe adám őket, és bírátok az
ő földüket, őket pedig eltörlém a ti orczátok elől. 9
Majd felkele Bálák, a Czippor fia, Moábnak királya,
és hadakozék Izráellel, és elkülde és hivatá Bálámot,
a Beór fiát, hogy átkozzon meg titeket. 10 De nem
akarám meghallgatni Bálámot, ezért áldva áldott vala
titeket, és megszabadítálak titeket az ő kezéből. 11
Majd általjövétek a Jordánon, és jutátok Jérikhóba, és
hadakozának veletek Jérikhónak urai: az Emoreus,
Perizeus, Kananeus, Khittheus, Girgazeus, Khivveus és
Jebuzeus; de kezetekbe adám őket. 12 Mert elbocsátám
előttetek a darázsokat, és űzék azokat előletek: az
Emoreusok két királyát, de nem a te fegyvered által,
de nem a te kézíved által! 13 És adék néktek földet, a
melyben nem munkálkodtál, és városokat, a melyeket
nem építettetek vala, mégis bennök laktok; szőlőket
és olajfákat, a melyeket nem ti ültettetek, de esztek
azokról. 14 Azért hát féljétek az Urat, és szolgáljatok
néki tökéletességgel és hűséggel; és hányjátok el
az isteneket, a kiknek szolgáltak a ti atyáitok túl a
folyóvizen és Égyiptomban, szolgáljatok az Úrnak. 15
Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok
az Úrnak: válaszszatok magatoknak még ma, a kit
szolgáljatok; akár azokat az isteneket, a kiknek a ti
atyáitok szolgáltak, a míg túl valának a folyóvizen, akár
az Emoreusok isteneit, a kiknek földjén lakoztok: én
azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. 16 A
nép pedig felele, és monda: Távol legyen tőlünk, hogy
elhagyjuk az Urat, szolgálván idegen isteneknek! 17 Sőt
inkább az Úr, a mi Istenünk az, a ki felhozott minket és
atyáinkat Égyiptom földéből, a szolgák házából, és a
ki ezeket a nagy jeleket tette a mi szemeink előtt, és
megtartott minket minden útunkban, a melyen jártunk,
és mind ama népek között, a melyek között általjöttünk;
18 És kiűzött az Úr minden népet, az Emoreust is, e
földnek lakóját, a mi orczánk elől: Mi is szolgálunk az
Úrnak, mert ő a mi Istenünk! 19 Józsué pedig monda a
népnek: Nem szolgálhattok az Úrnak, mert szent Isten ő,
féltőn szerető Isten ő; nem bocsátja meg a ti vétkeiteket
és bűneiteket; 20 Hogyha elhagyjátok az Urat, és
szolgáltok idegen isteneknek: akkor elfordul és roszszal
illet benneteket, és megemészt titeket, minekutána jól
cselekedett veletek. 21 Akkor monda a nép Józsuénak:
Nem, mert mi az Úrnak szolgálunk! 22 Józsué pedig
monda a népnek: Bizonyságok vagytok magatok ellen,
hogy ti választottátok magatoknak az Urat, hogy néki
szolgáljatok. És mondának: Bizonyságok! 23 Most azért
hányjátok el az idegen isteneket, a kik köztetek vannak,
és hajtsátok sziveteket az Úrhoz, Izráelnek Istenéhez. 24
És monda a nép Józsuénak: Az Úrnak, a mi Istenünknek
szolgálunk, és az ő szavára hallgatunk. 25 Szerze azért
Józsué szövetséget a néppel e napon, és ada eleibe
rendelést és végzést Síkemben. 26 És beírá Józsué e
dolgokat az Isten törvényének könyvébe, és vőn egy
nagy követ, és oda helyhezteté azt a cserfa alá, a mely
vala az Úrnak szent házában. 27 És monda Józsué az
egész népnek: Ímé ez a kő lesz ellenünk bizonyságul;
mert ez hallotta az Úrnak minden beszédét, a melyet
szólott vala nékünk; és lesz ellenetek bizonyságul, hogy
ne hazudjatok a ti Istenetek ellen. 28 És elbocsátá
Józsué a népet, kit-kit a maga örökségébe. 29 És
lőn e dolgok után, hogy meghala Józsué, a Nún fia,
az Úrnak szolgája, száztíz esztendős korában, 30
És eltemeték őt az ő örökségének határában Timnat-
Szerában, a mely az Efraim hegyén van, a Gaas
hegytől észak felé. 31 Izráel pedig az Urat szolgálta
vala Józsuénak minden idejében, és a véneknek is
minden idejökben, a kik hosszú ideig éltek Józsué
után, és a kik tudják vala minden cselekedetét az
Úrnak, a melyet cselekedett vala Izráellel. 32 A József
csontjait pedig, a melyeket felhoztak vala Izráel fiai
Égyiptomból, eltemették Síkemben, a mezőnek abban a
részében, a melyet szerzett vala Jákób Hámornak, a
Síkem atyjának fiaitól száz pénzén; és lőnek a József
fiainak örökségévé. 33 Meghala Eleázár is, Áronnak
fia, és eltemeték őt Gibeathban, az ő fiának Fineásnak
városában, a mely néki adatott az Efraim hegyén.

Birák

1 És lőn Józsué halála után, hogy megkérdék az Izráel
fiai az Urat, mondván: Ki menjen legelőször közülünk
a Kananeusra, hogy hadakozzék ő ellene? **2** És monda
az Úr: Júda menjen! Ímé az ő kezébe adtam azt a
földet. **3** Ekkor monda Júda az ő atyjafiának Simeonnak:
Jer velem együtt a nékem sors által jutott örökségbe,
hogy hadakozzunk a Kananeus ellen, és én is elmegyek
veled a néked sors által jutott örökségbe. És Simeon
elméne vele. **4** És felméne Júda, és kezökbe adá az
Úr a Kananeust és a Perizeust, és levágtak közülök
Bézekben tízezer embert. **5** És találák Adonibézeket
Bézekben, és hadakozának ő ellene, és megverék
a Kananeust és a Perizeust. **6** És megfutamodott
Adonibézek, de űzőbe vevék, és elfogván őt, elvágták
kezeinek és lábainak hüvelykújjait. **7** Ekkor monda
Adonibézek: Hetven király szedeget vala asztalom alatt,
a kiknek elvágattam kezeik és lábaik hüvelykujjait; a mint
én cselekedtem, úgy fizetett nékem az Isten. Azután
elvivék őt Jeruzsálembe, és ott meghala. **8** Azután
Jeruzsálem ellen hadakoztak a Júda fiai, és elfoglalván
azt, lakosait levágták fegyvernek élivel, a várost pedig
lángba borították. **9** Azután pedig alámenének a Júda
fiai, hogy harczoljanak a hegységen, a déli tartományban
és a lapályon lakó Kananeus ellen. **10** És elment Júda a
Hebronban lakó Kananeus ellen, – Hebron neve azelőtt
Kirjáth-Arba volt, – és megverték Sésait, Achimánt
és Thalmáit. **11** Onnan pedig méne Debir lakói ellen.
Debir neve pedig azelőtt Kirjáth-Széfer volt. **12** És
monda Káleb: A ki Kirjáth-Széfert megveri és elfoglalja,
annak feleségül adom az én leányomat, Akszát. **13** És
elfoglalá azt Othniel, Kénáz fia, Káleb öcscse, és néki
adá Akszát, az ő leányát feleségül. **14** És lőn, hogy
a mikor eljöve az, biztatá őt, hogy kérjen mezőt az ő
atyjától. Leszálla azért a szamárról, Káleb pedig monda
néki: Mi bajod van? **15** Ő pedig monda néki: Adj áldást
nékem: mert déli vidékre helyheztettél engem, adj most
vízforrásokat is. És néki adá Káleb a felső forrást és
az alsó forrást. **16** És Keneusnak, a Mózes ipának
fiai is felmentek a pálmák városából a Júda fiaival a
Júda pusztájára, mely délre van Aradtól, és elmentek
és letelepedtek a nép között. **17** És elment Júda az
ő atyjafiával, Simeonnal, és megverék a Czéfátban
lakó Kananeust, és elpusztíttották azt, és elnevezték
a várost Hormának. **18** Azután elfoglalta Júda Gázát
és annak határát, Askelont és annak határát, Ekront
és annak határát. **19** Vala pedig az Úr Júdával, és
kiűzé a hegység lakóit; de a völgy lakóit nem lehetett
kiűzni, mert vas-szekereik voltak. **20** És Kálebnek adták
Hebront, a mint meghagyta volt Mózes, és kiűzé onnan
Anák három fiát. **21** De a Jebuzeust, Jeruzsálemnek
lakóját nem űzték el a Benjámin fiai, és ezért lakik a
Jebuzeus a Benjámin fiaival Jeruzsálemben még máig
is. **22** És felméne a József háza is, Béthel ellen, és
az Úr volt ő vele. **23** És kikémlelteté a József háza
Béthelt. A város neve pedig régenten Lúz volt. **24** És
látának a kémek egy férfiút, a ki a városból jött vala,
és mondának néki: Mutasd meg a város bejárását,
és irgalmasságot cselekszünk veled. **25** És mikor ez
megmutatta nékik a város bejárását, a várost fegyver
élére hányták; de azt a férfiút és egész házanépét
elbocsáták. **26** És elment az a férfiú a Khitteusok földére,
és várost épített, és elnevezé azt Lúznak. Ez annak
neve mind e mai napig. **27** És nem űzte el Manassé a
lakosokat sem Béthseánból és annak mezővárosaiból,
sem Taanakból és mezővárosaiból, sem Dórból és
mezővárosaiból, sem a Jibleámnak és mezővárosainak
lakosait, sem Megiddónak és mezővárosainak lakosait.
És a Kananeusnak tetszett ott lakni azon a földön. **28**
És mikor Izráel megerősödött, adófizetőjévé tette a
Kananeust; de elűzni nem űzte el. **29** És Efraim sem
űzte ki a Kananeust, a ki Gézerben lakott; hanem a
Kananeus ott lakott közöttük Gézerben. **30** Zebulon
sem űzte el sem Kitron lakosait, sem Nahalólnak lakóit,
hanem közöttük lakozott a Kananeus, és adófizetőikké
lettek. **31** Áser sem űzte el sem Akkó, sem Sidon, sem
Akhláb, sem Akzib, sem Helba, sem Afik, sem Rehob
lakóit. **32** És ott lakott Áser a Kananeusok, a föld lakói
között, mert nem űzte el őket. **33** Nafthali sem űzte
el sem Béth-Semes lakosait, sem Béth-Anath lakóit,
hanem ott lakott a Kananeusok, a föld lakói között, és
Béth-Semes és Béth-Anath lakói adófizetőikké lettek.
34 Az Emoreusok pedig felszorították a Dán fiait a
hegységbe, mert nem engedték meg, hogy lejőjjenek a
völgybe. **35** És az Emoreusoknak tetszett ott lakni a
Héresz hegységen, Ajalonban és Saalbimban; de mikor
a József házának keze rájok nehezedett, adófizetőkké
lettek. **36** Az Emoreusok határa pedig az Akrabbim
hágójától és Sélától fölfelé volt.

2 Felméne pedig az Úrnak angyala Gilgálból Bókimba,
és monda: Én vezettelek fel titeket Égyiptomból,
és hoztalak benneteket erre a földre, a mely felől
megesküdtem a ti atyáitoknak, és mondék: Nem bontom
fel az én szövetségemet ti veletek soha örökké. **2**
Csakhogy ti se kössetek frigyet ennek a földnek lakosival,
rontsátok le az ő oltáraikat; de ti nem hallgattatok az én
szómra. Miért cselekedtétek ezt? **3** Annakokáért azt
mondom: Nem űzöm el őket előletek, hanem legyenek
néktek mint tövisek a ti oldalaitokban, és az ő isteneik
legyenek ti néktek tőr gyanánt. **4** És lőn, hogy mikor az
Úrnak angyala ezeket mondá az Izráel minden fiainak:
felemelé a nép az ő szavát és síra. **5** És elnevezték azt
a helyet Bókimnak, és áldozának ott az Úrnak. **6** És
elbocsátá Józsué a népet, és elmenének az Izráel fiai,
kiki az ő örökségébe, hogy bírják a földet. **7** És a nép az

Urat szolgálta Józsuénak egész életében, és a véneknek
minden napjaiban, a kik hosszú ideig éltek Józsué
után, a kik látták az Úrnak minden dolgait, melyeket
cselekedett vala Izráellel. 8 És meghalt Józsué, a
Nún fia, az Úr szolgája, száztíz esztendős korában.
9 És eltemeték őt örökségének határában, Timnat-
Héreszben, az Efraim hegyén, északra a Gaas hegyétől.
10 És az az egész nemzetség gyűjteték az ő atyáihoz,
és támadott más nemzetség ő utánok, a mely nem
ismerte sem az Urat, sem az ő cselekedeteit, melyeket
cselekedett Izráellel. 11 És gonoszul cselekedtek az
Izráel fiai az Úrnak szemei előtt, mert a Baáloknak
szolgáltak. 12 És elhagyák az Urat, atyáik Istenét, a ki
kihozta őket Égyiptom földéből, és más istenek után
jártak, a pogány népek istenei közül, a kik körülöttük
voltak, és azok előtt hajtották meg magukat, és haragra
ingerelték az Urat. 13 És elhagyták az Urat, és szolgáltak
Baálnak és Astarótnak. 14 És felgerjedett az Úrnak
haragja Izráel ellen, és adá őket a ragadozók kezébe,
és elragadozák őket, és adá őket a körülöttük való
ellenségeik kezébe, és még csak megállani sem bírtak
ellenségeik előtt. 15 A hova csak kivonultak, mindenütt
ellenök volt az Úr keze rontásukra, a mint megmondotta
volt az Úr, és a mint megesküdt volt az Úr nékik. És igen
megnyomorodának. 16 És támasztott az Úr bírákat,
a kik megszabadíták őket szorongatóiknak kezéből.
17 De bíráikra sem hallgattak, hanem más istenekkel
paráználkodtak, és azoknak hajtották meg magukat,
és hamar letértek az útról, a melyen atyáik jártak, kik
az Úrnak parancsára hallgattak; ők nem cselekedtek
így. 18 Mert mikor bírákat támasztott az Úr nékik,
az Úr maga volt a bíróval, és megszabadította őket
ellenségeik kezéből a biró egész idejére, mert megindult
az Úr panaszaikon, melyeket emeltek elnyomóik és
szorongatóik miatt. 19 De mihelyt a bíró meghalt,
visszatértek, és jobban megromlottak, mint atyáik; más
istenek után jártak, azoknak szolgáltak, és azok előtt
hajtották meg magukat, föl nem hagytak cselekedeteikkel
és nyakas magaviseletökkel. 20 Ezért felgerjedett
az Úrnak haragja Izráel ellen, és monda: Mivelhogy
általhágta ez a nemzetség az én szövetségemet,
melyet atyáiknak parancsoltam, és nem hallgatott az én
szavamra: 21 Én sem űzök ki többé senkit sem előlük
azon pogányok közül, a kiket meghagyott Józsué, a
mikor meghalt; 22 Hanem azok által kísértem Izráelt,
ha vajjon megtartják-é az Úrnak útát, járván azon, a
miképen megtartották az ő atyáik, avagy nem? 23 Ezért
hagyta meg az Úr ezeket a pogányokat, és nem is űzte
ki hamar, és nem adta őket Józsué kezébe.

3 Ezek pedig a pogányok, a kiket meghagyott az Úr,
hogy azok által kísértse Izráelt, azokat a kik nem
ismerték a Kanaánért való harczokat, 2 Csak azért, hogy
az Izráel fiainak nemzetségei megismerjék, hogy tanítsa
őket hadakozásra, csak azokat, a kik azelőtt ezt nem
tudták: 3 A Filiszteusok öt fejedelemsége, a Kananeusok
mindnyájan, és a Sidoniusok, meg a Khivveusok, a
kik a Libánon hegyén laknak, a Baálhermon hegyétől
fogva Hamath bemeneteléig. 4 Kik azért hagyattak meg,
hogy megkísértse általok az Úr Izráelt, hogy meglássa,
vajjon engedelmeskednek-é az Úr parancsolatainak
melyeket parancsolt az ő atyáiknak Mózes által? 5 Így
az Izráel fiai a Kananeusok, Khitteusok, Emoreusok,
Perizeusok, Khivveusok és Jebuzeusok között laktak, 6
És azok leányait vették magoknak feleségül, a saját
leányaikat pedig oda adták azok fiainak, és szolgálák
azoknak isteneit. 7 És gonoszul cselekedtek az Izráel
fiai az Úr szemei előtt, és elfelejtkezének az Úrról, az ő
Istenökről, és a Baáloknak és Aseráknak szolgáltak. 8
Ezért felgerjedett az Úrnak haragja az Izráel ellen, és
adá őket Kusán-Risathaimnak, Mesopotámia királyának
kezébe, és nyolcz évig szolgáltak az Izráel fiai Kusán-
Risathaimnak. 9 Ekkor az Úrhoz kiáltának az Izráel
fiai, és az Úr szabadítót támasztott az Izráel fiainak,
aki megszabadítá őket: Othnielt, Kénáz fiát, Káleb
öcscsét. 10 És az Úrnak lelke vala ő rajta, és biráskodott
Izráelben, és a mint kiméne a hadra, az Úr kezébe adta
Kusán-Risathaimot, Mesopotámia királyát, és ránehezült
keze Kusán-Risathaimra. 11 És megnyugovék a föld
negyven esztendeig, és meghalt Othniel, a Kénáz fia.
12 De az Izráel fiai ismét gonoszul cselekedének az
Úr szemei előtt, és megerősítette az Úr Eglont, Moáb
királyát Izráel ellen, azért, mert gonoszul cselekedtek az
Úrnak szemei előtt. 13 Ez magához gyűjtötte Ammonnak
és Amáleknek fiait, és elment, és megverte Izráelt, és
elfoglalták a pálmák városát. 14 És szolgálák az Izráel
fiai Eglont, a Moáb királyát tizennyolcz esztendeig. 15
Ekkor megint az Úrhoz kiáltottak Izráel fiai, és az Úr
szabadítót támasztott nékik: Ehudot, Gérának fiát, ki
Jemininek volt a fia, a ki suta volt. És mikor az Izráel fiai
ajándékot küldének általa Eglonnak, Moáb királyának,
16 Ehud szerze magának egy kétélű kardot, egy singnyi
hosszút, és azt az ő ruhája alatt a jobb temporára övezé.
17 És bemutatá az ajándékot Eglonnak, Moáb királyának.
Eglon pedig igen kövér ember vala. 18 És lőn, hogy
mikor elvégezé az ajándék bemutatását, elbocsátá az
embereket, a kik az ajándékot vitték vala. 19 Ő maga
pedig visszatért a Gilgál közelében lévő kőbányáktól és
monda: Titkos beszédem van veled, óh király! És ez
monda: Hallgass! és kimenének előle mindnyájan, kik
állanak vala körülötte. 20 És Ehud akkor ment be hozzá,
mikor épen az ő hűsölő felházában ült magányosan,
és monda Ehud néki: Istennek beszéde van nálam te
hozzád. És fölkele az királyi székből. 21 Akkor kinyújtá
Ehud az ő balkezét, és kirántá kardját a jobb temporáról,
és beleüté azt annak hasába. 22 És beméne még a
markolatja is a vasa után és berekeszté a háj a fegyver

vasát, mert nem vonta ki a kardot annak hasából, sőt
átment annak vékonyán. 23 Általméne pedig Ehud a
csarnokon, minekutána bevonta maga után a felház
ajtait, és bezárta. 24 A mint ő kiméne, jövének annak
szolgái, és láták, hogy ímé a felház ajtai be vannak
zárva, és mondának: Bizonyára szükségét végzi a
hűsölő kamarájában. 25 De mikor váltig várakoztak és
ímé nem nyitotta meg a felház ajtaját, fogák a kulcsot és
megnyiták: és ímé az ő urok ott feküdt a földön halva. 26
Ehud pedig elmenekült vala, míg azok késedelmezének,
és elhaladván a kőbányák mellett, Szeirához futott. 27
És a mikor oda megérkezett, kürtjébe fújt az Efraim
hegyén, és alámenének ő vele az Izráel fiai a hegyről,
és ő előttük. 28 És monda nékik: Jertek utánam, mert
kezetekbe adta az Úr a ti ellenségeteket, Moábot. És
levonultak ő utána, és elfoglalák a Jordán réveit, melyek
Moáb felé vezettek, és nem engedtek azokon senkit
általkelni. 29 És leöltek a Moábiták közül akkor mintegy
tízezer embert, mind erős és vitéz férfiakat, úgy hogy
egy sem menekült el. 30 Így aláztatott meg Moáb
abban az időben Izráel keze alatt. És megnyugovék a
föld nyolczvan esztendeig. 31 Ő utána pedig Sámgár,
Anáthnak fia volt bíró, a ki hatszáz Filiszteus férfiút ölt
meg egy ökörösztökével, és megszabadítá ő is Izráelt.

4 De az Izráel fiai azután is gonoszul cselekedének az
Úrnak szemei előtt, mikor Ehud meghalt. 2 Azért adá
őket az Úr Jábinnak, a Kanaán királyának kezébe, a ki
Hásorban uralkodott; seregének vezére pedig Sisera
volt. Ez a pogányok városában, Harósethben lakott. 3
És kiáltának az Izráel fiai az Úrhoz, mert kilenczszáz
vas-szekere volt, és húsz esztendeig zsarnokoskodott
az Izráel fiai felett erőszakkal. 4 Ebben az időben
Debora, a prófétanő, a Lappidoth felesége volt biró
Izráelben. 5 És ő a Debora-pálmája alatt lakott Ráma és
Béthel között, az Efraim hegyén, és ide jöttek fel hozzá
az Izráel fiai törvényre. 6 És elküldé és hivatá Bárákot,
az Abinoám fiát, Kedes-Nafthaliból, és monda néki:
Avagy nem parancsolta-é meg az Úr, Izráelnek Istene:
Menj és vonulj fel a Thábor hegyére, és végy magadhoz
tízezer embert a Nafthali és a Zebulon fiai közül? 7 És
te ellened kihozom a Kison patakjához Siserát, Jábin
hadvezérét, az ő szekereit és seregét, és kezedbe adom
őt. 8 És monda néki Bárák: Ha velem jösz, elmegyek;
de ha nem jösz el velem, én sem megyek. 9 Ki felele:
Elmenvén elmegyek te veled, csakhogy nem a tied lesz
a dicsőség az útban, a melyre mégy, mert asszony
kezébe adja az Úr Siserát. És felkele Debora, és elméne
Bárákkal Kedes felé. 10 Összegyűjté annakokáért
Bárák Zebulont és Nafthalit Kedesbe, és elvive magával
tízezer embert, és elméne vele Debora is. 11 A Keneus
Héber pedig elvált a Keneusoktól, Hobábnak, a Mózes
ipának fiaitól, és sátorát a Saanaim tölgyesénél vonta
fel, mely Kedes mellett van. 12 Hírül vivék pedig
Siserának, hogy Bárák, az Abinoám fia felvonult a
Thábor hegyére. 13 Egybegyűjté azért Sisera minden
szekereit, a kilenczszáz vas-szekeret, és egész népét,
mely vele volt, a pogányok városából, Harósethből, a
Kison patakjához. 14 És monda Debora Báráknak: Kelj
fel, mert ez a nap az, a melyen kezedbe adja az Úr
Siserát! hisz maga az Úr vezet téged! És alájöve Bárák
a Thábor hegyéről, és a tízezer ember ő utána. 15
És megrettenté az Úr Siserát minden szekereivel és
egész táborával fegyvernek élivel Bárák előtt, anynyira,
hogy Sisera leugrott szekeréről, és gyalog futott. 16
Bárák pedig a szekereket és a tábort egész Harósethig,
a pogányok városáig űzé, és Siserának egész tábora
elhulla fegyvernek éle miatt, még csak egyetlen egy sem
maradt meg. 17 Sisera pedig gyalog futott Jáhelnek,
a Keneus Héber feleségének sátoráig, mert béke volt
Jábin között, Hásor királya között, és a Keneus Héber
háznépe között. 18 És kiméne Jáhel Sisera elé, és
monda néki: Jőjj be Uram, jőjj be hozzám, ne félj! És
betére ő hozzá a sátorba, és betakará őt lasnakkal. 19
Az pedig monda néki: Adj kérlek innom egy kis vizet,
mert szomjúhozom. És megnyita ez egy tejes tömlőt, és
ada néki inni, és betakará őt. 20 És az annakfelette
monda néki: Állj a sátor ajtajába, és ha valaki jőne és
kérdezne, és ezt mondaná: Van-é itt valaki? mondjad:
Nincsen! 21 Ekkor Jáhel, a Héber felesége vevé a
sátorszöget, és pőrölyt vőn kezébe, és beméne ő hozzá
halkan, és beveré a szöget halántékába, úgy hogy
beszegeződék a földbe. Amaz pedig nagy fáradtság
miatt mélyen aludt vala, és így meghala. 22 És ímé, a
mint Bárák űzve keresné Siserát, Jáhel kiméne elébe, és
monda néki: Jöszte és megmutatom néked az embert,
a kit keressz. És beméne ő hozzá, és ímé Sisera ott
feküdt halva, és a szög halántékában. 23 Így alázá meg
Isten azon a napon Jábint, a Kanaán királyát az Izráel
fiai előtt. 24 Az Izráel fiainak keze pedig mind jobban
ránehezedék Jábinra, a Kanaán királyára, mígnem
kiirták Jábint, a Kanaán királyát.

5 Énekelt pedig Debora és Bárák, az Abinoám fia
azon a napon, mondván: 2 Hogy a vezérek vezettek
Izráelben, Hogy a nép önként kele föl: áldjátok az Urat!
3 Halljátok meg királyok, figyeljetek fejedelmek! Én,
én az Úrnak éneket mondok, Dícséretet zengek az
Úrnak, az Izráel Istenének. 4 Uram, mikor Szeirből
kijövél, Mikor lépdelél Edom mezejéről: Megrendült a
föld, csepegett az ég, A föllegek is víztől áradának. 5
A hegyek megrendültek az Úrnak orczája előtt, Még
ez a Sinai is, az Úrnak, az Izráel Istenének színe
előtt. 6 Sámgárnak, az Anath fiának napjaiban, Jáhel
idejében pihentek az utak, És az útonjárók tekervényes
ösvényekre tértek. 7 Megszüntek a kerítetlen helyek
Izráelben, megszüntek végképen, Mígnem én Debora

felkelék, Felkelék Izráel anyjaként. 8 Új isteneket ha
választott a nép, Mindjárt kigyúlt a harcz a kapuk előtt;
De paizs, és dárda avagy láttatott-é A negyvenezereknél
az Izráel között? 9 Szívem azoké, kik parancsolnak
Izráelben, Kik a nép közül önként ajánlkoztak: áldjátok
az Urat! 10 Kik ültök fehér szamarakon, Kik ültök a
szőnyegeken És a kik gyalog jártok: mind énekeljetek! 11
Az íjászok szavával a vízmerítők között, Ott beszéljék az
Úrnak igazságát, Az ő faluihoz való igazságit Izráelben.
Akkor újra a kapukhoz vonul az Úr népe! 12 Kelj fel,
kelj fel Debora! Serkenj fel, serkenj fel, mondj éneket!
Kelj fel Bárák és fogva vigyed foglyaidat, Abinoám
fia! 13 Akkor lejött a hősök maradéka; Az Úrnak népe
lejött hozzám a hatalmasok ellen. 14 Efraimból, kiknek
gyökere Amálekben, Utánad Benjámin, a te néped közé;
Mákirból jöttek le vezérek, És Zebulonból, kik a vezéri
pálczát tartják. 15 És Issakhár fejedelmei Deborával, És
mint Issakhár, úgy Bárák A völgybe rohan követőivel.
Csak a Rúben patakjainál Vannak nagy elhatározások.
16 Miért maradtál ülve a hodályban? Hogy hallgasd
nyájad bégetéseit?! Rúben patakjainál nagyok voltak
az elhatározások! 17 Gileád a Jordánon túl pihen.
Hát Dán miért időzik hajóinál? Áser a tenger partján
ül és nyugszik öbleinél. 18 De Zebulon, az halálra
elszánt lelkű nép, És Nafthali, a mezőség magaslatain!
19 Királyok jöttek, harczoltanak; Akkor harczoltak a
Kanaán királyai Taanaknál, Megiddó vizénél; De egy
darab ezüstöt sem vettenek. 20 Az égből harczoltak,
A csillagok az ő helyökből vívtak Siserával! 21 A
Kison patakja seprette el őket; Az ős patak, a Kison
patakja! Végy erőt én lelkem! 22 Akkor csattogtak a
lovak körmei A futás miatt, lovagjaik futásai miatt. 23
Átkozzátok Mérozt – mond az Úr követje, – Átkozva-
átkozzátok annak lakosait! Mert nem jöttek az Úrnak
segítségére, Az Úrnak segélyére vitézei közé. 24 De
áldott legyen az asszonyok felett Jáhel, A Keneus Héber
felesége, A sátorban lakó nők felett legyen áldott! 25 Az
vizet kért, ő tejet adott, Fejedelmi csészében nyújtott
tejszínét. 26 Balját a szegre, Jobbját pedig a munkások
pőrölyére nyújtotta, És ütötte Siserát, szétzúzta fejét, És
összetörte, általfúrta halántékát, 27 Lábainál leroskadt,
elesett, feküdt, Lábai között leroskadt, elesett; A hol
leroskadt, ott esett el megsemmisülve. 28 Kinézett
az ablakon, és jajgatott Siserának anyja a rostélyzat
mögül: „Miért késik megjőni szekere? Hol késlekednek
kocsijának gördülései?” 29 Fejedelemasszonyinak
legokosabbjai válaszolnak néki; Ő egyre csak azok
szavait ismételgeti: 30 „Vajjon nem zsákmányra találtak-
é, s mostan osztozkodnak? Egy-két leányt minden
férfiúnak; A festett kelmék zsákmányát Siserának;
Tarka szövetek zsákmányát, tarkán hímzett öltözeteket,
Egy színes kendőt, két tarka ruhát nyakamra, mint
zsákmányt.” 31 Így veszszenek el minden te ellenségid,
Uram! De a kik téged szeretnek, tündököljenek mint
a kelő nap az ő erejében! És megnyugovék a föld
negyven esztendeig.

6 És gonoszul cselekedének az Izráel fiai az Úrnak
szemei előtt, azért adá őket az Úr a Midiániták
kezébe hét esztendeig. 2 És hatalmat vőn a Midiániták
keze az Izráelen, és a Midiánitáktól való féltökben
készítették magoknak az Izráel fiai azokat a barlangokat,
rejtekhelyeket és erősségeket, a melyek a hegységben
vannak. 3 Mert ha vetett Izráel, mindjárt ott termettek a
Midiániták, az Amálekiták és a Napkeletnek fiai, és rájok
törtek. 4 És táborba szálltak ellenök, és pusztították a
földnek termését egész addig, a merre Gázába járnak,
és nem hagytak élésre valót Izráelben, sem juhot, sem
ökröt, sem szamarat. 5 Mert barmaikkal és sátoraikkal
vonultak föl; csapatosan jöttek, mint a sáskák, úgy hogy
sem nékik magoknak, sem tevéiknek nem volt száma,
és ellepték a földet, hogy elpusztítsák azt. 6 Mikor azért
igen megnyomorodott az Izráel a Midiániták miatt, az
Úrhoz kiáltának az Izráel fiai. 7 Mikor pedig kiáltottak
vala az Izráel fiai az Úrhoz Midián miatt: 8 Prófétát külde
az Úr az Izráel fiaihoz, és monda nékik: Azt mondja az
Úr, Izráel Istene: Én vezettelek fel titeket Égyiptomból,
és hoztalak ki titeket a szolgálatnak házából, 9 És
én mentettelek meg benneteket az Égyiptombeliek
kezéből, és minden nyomorgatóitoknak kezökből, a kiket
kiűztem előletek, és néktek adtam az ő földjüket. 10 És
mondék néktek: Én, az Úr, vagyok a ti Istenetek; ne
féljétek az Emoreusok isteneit, kiknek földén laktok; de
ti nem hallgattatok az én szómra. 11 És eljöve az Úrnak
angyala, és leüle ama cserfa alatt, a mely Ofrában van,
a mely az Abiézer nemzetségéből való Joásé vala,
és az ő fia Gedeon épen búzát csépelt a pajtában,
hogy megmentse a Midiániták orczája elől. 12 Ekkor
megjelenék néki az Úrnak angyala, és monda néki: Az
Úr veled, erős férfiú! 13 Gedeon pedig monda néki:
Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket
mindez? és hol vannak minden ő csoda dolgai, a
melyekről beszéltek nékünk atyáink, mondván: Nem
az Úr hozott-é fel minket Égyiptomból?! Most pedig
elhagyott minket az Úr, és adott a Midiániták kezébe.
14 És az Úr hozzá fordula, és monda: Menj el ezzel a
te erőddel, és megszabadítod Izráelt Midián kezéből.
Nemde, én küldelek téged? 15 És monda néki: Kérlek
uram, miképen szabadítsam én meg Izráelt? Ímé az én
nemzetségem a legszegényebb Manasséban, és én
vagyok a legkisebb atyámnak házában. 16 És monda
néki az Úr: Én leszek veled, és megvered Midiánt, mint
egy embert. 17 Ő pedig monda néki: Ha kegyelmet
találtam a te szemeid előtt, kérlek, adj nékem valamely
jelt, hogy te szólasz én velem. 18 El ne menj kérlek
innen, míg vissza nem jövök hozzád, és ki nem hozom

az én áldozatomat, és le nem teszem elődbe. Az pedig
monda: Én itt leszek, míg visszatérsz. 19 Gedeon pedig
elméne, és elkészíte egy kecskegödölyét és egy efa
lisztből kovásztalan pogácsákat, és betevé a húst egy
kosárba, és a hús levét fazékba, és kivivé hozzá a
cserfa alá, és felajánlá néki. 20 És monda néki az Isten
angyala: Vegyed a húst és a kovásztalan kenyereket,
és rakd erre a kősziklára, és a hús levét öntsd rá. És
úgy cselekedék. 21 Ekkor kinyújtá az Úrnak angyala
pálczájának végét, mely kezében vala, és megérinté
a húst, és a kovásztalan kenyeret; és tűz jött ki a
kősziklából, és megemészté a húst és a kovásztalan
kenyereket. Az Úrnak angyala pedig eltünt az ő szemei
elől. 22 Látván pedig Gedeon, hogy az Úrnak angyala
volt az, monda Gedeon: Jaj nékem Uram, Istenem! mert
az Úrnak angyalát láttam színről színre! 23 És monda
néki az Úr: Békesség néked! ne félj, nem halsz meg!
24 És építe ott Gedeon oltárt az Úrnak, és nevezé azt
Jehova-Salomnak (azaz: az Úr a béke), mely mind e mai
napig megvan az Abiézer nemzetségének városában,
Ofrában. 25 És lőn ugyanazon éjjel, hogy monda az Úr
néki: Végy egy tulkot atyádnak ökrei közül, és egy másik
tulkot, a mely hét éves, és rontsd le a Baál oltárát, a
mely a te atyádé és a berket, a mely a mellett van, vágd
ki. 26 És építs oltárt az Úrnak, a te Istenednek, ennek
a megerősített helynek tetején alkalmatos helyen, és
vedd a második tulkot, és áldozd meg égőáldozatul a
berek fájával, a melyet kivágsz. 27 Ekkor Gedeon tíz
férfiút vőn maga mellé az ő szolgái közül, és a képen
cselekedék, a mint megmondotta vala néki az Úr. De
miután félt atyjának háznépétől és a városnak férfiaitól
ezt nappal cselekedni, éjszaka tevé meg. 28 Mikor aztán
felkeltek reggel a városnak férfiai, íme már össze volt
törve a Baál oltára, és levágva a mellette levő berek,
és a második tulok égőáldozatul azon az oltáron, a
mely építteték. 29 És mondának egyik a másikának:
Ki cselekedte ezt? És mikor utána kérdezősködtek
és tudakozódtak, azt mondották: Gedeon, a Joás fia
cselekedte ezt a dolgot. 30 Akkor mondának a városnak
férfiai Joásnak: Add ki fiadat, meg kell halnia, mert
lerontotta a Baál oltárát és mert kivágta a berket, a
mely mellette volt. 31 Joás pedig monda mindazoknak,
a kik körülötte állának: Baálért pereltek ti? Avagy ti
oltalmazzátok-é őtet? Valaki perel ő érette, ölettessék
meg reggelig. Ha isten ő, hát pereljen ő maga, hogy
oltára lerontatott! 32 És azon a napon elnevezték őt
Jerubbaálnak, mondván: Pereljen ő vele Baál, mert
lerontotta az ő oltárát. 33 És mikor az egész Midián és
Amálek és a Napkeletiek egybegyűlének, és általkeltek
a Jordánon, és tábort jártak a Jezréel völgyében: 34
Az Úrnak lelke megszállotta Gedeont, és megfúván
a harsonákat, egybehívá az Abiézer házát, hogy őt
kövesse. 35 És követeket külde egész Manasséba, és
egybegyűle az is ő utána; és követeket külde Aserbe
és Zebulonba és Nafthaliba, és feljövének eleikbe. 36
És monda Gedeon az Istennek: Ha csakugyan az én
kezem által akarod megszabadítani Izráelt, a miképen
mondottad, 37 Íme egy fürt gyapjat teszek a szérűre, és
ha csak maga a gyapjú lesz harmatos, míg az egész
föld száraz leénd: erről megtudom, hogy valóban az én
kezem által szabadítod meg Izráelt, a mint mondottad.
38 És úgy lőn. Mert mikor másnap reggel felkelt, és
megszorítá a gyapjat, harmatot facsart ki a gyapjúból,
egy tele csésze vizet. 39 És monda Gedeon az Istennek:
Ne gerjedjen fel a te haragod én ellenem, hogy még
egyszer szólok. Hadd tegyek kísérletet, kérlek, még
egyszer e gyapjúval. Legyen, kérlek, szárazság csak
a gyapjún, és harmat az egész földön. 40 És úgy
cselekedék Isten azon az éjszakán, és lőn szárazság
csak magán a gyapjún, míg az egész földön harmat lőn.

7 Felkele pedig jó reggel Jerubbaál – ez Gedeon
– és az egész nép, mely vele volt, és táborba
szállának a Haród kútjánál, és a Midián tábora tőle
északra volt, a Moré halomtól fogva, a völgyben. 2 És
monda az Úr Gedeonnak: Több ez a nép, mely veled
van, hogysem kezébe adhatnám Midiánt; Izráel még
dicsekednék velem szemben, mondván: Az én kezem
szerzett szabadulást nékem! 3 Azért kiálts a népnek füle
hallatára, mondván: A ki fél és retteg, térjen vissza, és
menjen el a Gileád hegységről. És visszatérének a nép
közül huszonkétezeren, és csak tizezeren maradának
ott. 4 És monda az Úr Gedeonnak: Még ez a nép
is sok; vezesd őket le a vízhez, és ott megpróbálom
őket néked, és a melyikről azt mondom néked: Ez
menjen el veled, az menjen el veled; de bármelyikről azt
mondom: Ez ne menjen el veled, az ne is menjen. 5 És
levezette a népet a vízhez, és monda az Úr Gedeonnak:
Mindazokat, a kik nyelvökkel nyalnak a vízből, mint a
hogyan nyal az eb, állítsd külön, valamint azokat is, a
kik térdeikre esnek, hogy igyanak. 6 És lőn azoknak
száma, a kik kezökkel szájokhoz véve nyaldosák a
vizet, háromszáz férfiú; a nép többi része pedig mind
térdre esve ivott. 7 És monda az Úr Gedeonnak: E
háromszáz férfiú által szabadítlak meg titeket, a kik
nyaldosták vala a vizet, és adom Midiánt kezedbe; a
többi nép pedig menjen el, kiki a maga helyére. 8 És ők
kezökbe vevék a népnek útravalóját és kürtjeit. Az Izráel
többi férfiait pedig mind elküldötte, mindeniket a maga
hajlékába, és csak a háromszáz férfiút tartotta meg.
A Midián tábora pedig alatta feküdt a völgyben. 9 És
monda néki az Úr azon az éjszakán: Kelj fel, menj alá a
táborba, mert kezedbe adtam őket. 10 Ha pedig félsz
lemenni, menj le te és Púra, a te szolgád a táborba.
11 És hallgasd meg, mit beszélnek, hogy annakutána
megerősödjenek a te kezeid, és menj alá a táborba. És

lement ő és Púra, az ő szolgája a fegyveresek szélső
részéhez, a kik a táborban voltak. 12 És a Midiániták és
az Amálekiták és a Napkeletiek minden fiai úgy feküdtek
a völgyben, mint a sáskák sokasága, és tevéiknek
nem volt száma sokaságuk miatt, mint a fövenynek,
mely a tenger partján van. 13 Mikor pedig Gedeon
oda ment, ímé az egyik férfiú épen álmát beszélte el a
másiknak, és monda: Ímé álmot álmodtam, hogy egy
sült árpakenyér hengergett alá a Midiániták táborára, és
mikor a sátorig jutott, megütötte azt, úgy hogy eldőlt, és
felfelé fordította azt, és a sátor ledőlt. 14 A másik aztán
felele és monda: Nem egyéb ez, mint Gedeonnak, a
Joás fiának, az Izráelből való férfiúnak fegyvere, az
ő kezébe adta az Isten Midiánt és egész táborát. 15
És mikor hallotta Gedeon az álomnak elbeszélését és
annak magyarázatát, meghajtá magát, és visszatére az
Izráel táborába, és monda: Keljetek fel, mert kezetekbe
adta az Úr a Midián táborát. 16 És a háromszáz embert
három csapatba osztá el, és mindeniknek kezébe
egy-egy kürtöt adott, és üres korsókat és fáklyákat e
korsókba. 17 És monda nékik: Én reám vigyázzatok, és
úgy cselekedjetek. És ímé én bemegyek a tábornak
szélibe, és akkor, a mint én cselekszem, ti is úgy
cselekedjetek. 18 Ha én a kürtbe fúvok és mindazok, a
kik velem vannak, akkor ti is fújjátok meg a kürtöket
az egész tábor körül, és ezt kiáltsátok: az Úrért és
Gedeonért! 19 És leméne Gedeon, és az a száz
férfiú, a ki vele volt, a tábor széléhez a középső éjjeli
őrség kezdetén, a mikor épen az őrség felváltatott,
és kürtölének a kürtökkel és összetörék a korsókat,
a melyek kezökben valának. 20 És kürtölt mind a
három csapat a kürtökkel, és összetörték a korsókat, és
balkezükben tartották a fáklyákat, jobb kezükben pedig
a kürtöket, hogy kürtöljenek, és kiáltának: Fegyverre!
Az Úrért és Gedeonért! 21 És mindenik ott állott
a maga helyén a tábor körül. Erre az egész tábor
futásnak eredt, és kiáltozott, és menekült. 22 És
mikor a háromszáz ember belefújt kürtjébe, fordítá
az Úr kinek-kinek fegyverét az ő felebarátja ellen az
egész táborban, és egész Béth-Sittáig futott a tábor,
Czererah felé, Abelmehola határáig, Tabbathon túl. 23
És egybegyűjtettek az Izráel férfiai Nafthaliból, Áserből
és az egész Manasséből, és úgy űzék a Midiánitákat. 24
És követeket külde Gedeon az egész Efraim hegységbe,
ezt izenvén: Jőjjetek alá a Midiániták ellen és foglaljátok
el előttök a vizeket Béthbaráig, és a Jordánt. És
egybegyűle Efraimnak minden férfia, és elzárák a vizeket
Béthbaráig, és a Jordánt is. 25 És elfogák Midiánnak két
fejedelmét, Orebet és Zéebet, és megölék Orebet az
Oreb kőszikláján, és Zéebet megölék a Zéeb pajtájában,
és űzték a Midiánitákat. Orebnek és Zéebnek fejét pedig
elvivék Gedeonnak a Jordánon túl.

8 És mondának az Efraim férfiai néki: Miért cselekedted
azt mi velünk, hogy el nem hívtál minket, mikor
a Midián ellen való hadakozásra indultál? És erősen
feddőzének vele. 2 Ő pedig monda nékik: Vajjon
cselekedtem-é én olyan dolgot, mint ti? Nem többet ér-é
Efraim szőlőmezgerlése, mint Abiézer egész szüretje?
3 Kezetekbe adta az Isten Midiánnak fejedelmeit, Orebet
és Zéebet; hát mit cselekedhettem én olyat, mint ti?!
Akkor lecsendesedék az ő felháborodott lelkök, mikor
e beszédet mondotta vala. 4 Mikor pedig Gedeon a
Jordánhoz ére, átkele azzal a háromszáz férfiúval, a kik
vele valának, az üldözéstől kifáradottan. 5 És monda a
Sukkót férfiainak: Adjatok, kérlek, e népnek, mely engem
követ, kenyeret, mert fáradtak, én pedig űzöm Zébát és
Sálmunáht, Midiánnak királyait. 6 És mondának Sukkót
előljárói: Zébának és Sálmunáhnak öklét már kezedben
tartod-é, hogy kenyeret adjunk a te seregednek? 7
Gedeon pedig monda: Ha kezembe adja az Úr Zébát
és Sálmunáht, a pusztának tüskéivel és csalánjaival
csépelem meg testeteket. 8 És felmenvén onnan
Pénuelbe, hasonlóképen szóla azoknak is, és Pénuel
férfiai épen úgy feleltek néki, a mint feleltek volt a Sukkót
férfiai. 9 És szóla a Pénuel férfiainak is, mondván: Mikor
békességben visszatérek, lerontom ezt a tornyot. 10
Zéba pedig és Sálmunáh Kárkorban valának, és az
ő seregök velök, mintegy tizenötezeren, mind a kik
megmaradtak a Napkeletieknek egész táborából. Az
elesettek száma százhúszezer fegyverfogható férfiú
volt. 11 És felméne Gedeon a sátorban lakók útján
keletre Nobahtól és Jogbehától, és szétverte a tábort,
pedig a tábor biztonságban érezte magát. 12 És
Zéba és Sálmunáh elfutottak; de ő utánok ment, és
elfogta a Midián két királyát: Zébát és Sálmunáht, és
szétszórta az egész tábort. 13 Mikor pedig Gedeon,
a Joás fia, visszatért a harczból a Heresz hágójától:
14 Megfogott egy gyermeket a sukkótbeliek közül, és
tudakozódott tőle. Ez pedig felírta néki Sukkótnak
előljáróit és véneit, hetvenhét férfiút. 15 Mikor aztán
a Sukkót férfiaihoz ment vala, monda: Ímhol Zéba és
Sálmunáh, a kik miatt gúnyolódtatok velem, mondván:
Vajjon Zéba és Sálmunáh öklét már kezedben tartod-
é, hogy kenyeret adjunk kifáradott embereidnek? 16
És előfogá a város véneit, és a pusztának töviseit és
csalánjait vévén, megtanítá azokkal Sukkótnak férfiait.
17 Azután Pénuel tornyát rontá le, és a város férfiait
ölte meg. 18 És monda Zébának és Sálmunáhnak:
Milyenek voltak azok a férfiak, a kiket a Thábor hegyén
megöltetek? Ők pedig mondának: Mint a milyen te
vagy, olyanok voltak ők is, és mindenik olyan arczú,
mint egy-egy királyfi. 19 És monda: Az én atyámfiai,
az én anyámnak fiai voltak azok. Él az Úr! ha életben
hagytátok volna őket, én sem ölnélek meg titeket! 20
És monda Jéthernek, az ő elsőszülöttjének: Kelj fel,

öld meg őket. De a fiú nem húzta ki kardját, mert fél
vala, mivelhogy még gyermek vala. 21 És monda Zéba
és Sálmunáh: Kelj fel te és te ölj meg minket, mert a
milyen a férfiú, olyan az ő ereje. És felkele Gedeon, és
megölé Zébát és Sálmunáht, és elvevé az ő tevéiknek
nyakán levő ékességeket. 22 És mondának az Izráel
férfiai Gedeonnak: Uralkodjál felettünk te és a te fiad
és a te fiadnak fia, mert megszabadítottál bennünket a
Midiániták kezéből. 23 És monda nékik Gedeon: Én nem
uralkodom felettetek, sem az én fiam nem fog uralkodni
rajtatok. Az Úr uralkodik ti felettetek! 24 Azután monda
nékik Gedeon: Egyet kívánok csak tőletek, hogy adja
nékem mindenikőtök a zsákmányul ejtett fülön függőket;
mert arany fülön függőik voltak azoknak, mivelhogy
Izmaeliták valának. 25 És mondának: Örömest néked
adjuk. És leterítettek egy ruhát, és mindenki arra
dobá a fülön függőket, melyeket prédául ejtett. 26
Az arany fülön függőknek pedig, a melyeket elkért,
súlya ezerhétszáz arany siklus volt, amaz ékességeken,
függőkön és bíborruhákon kívül, a melyek a Midián
királyain voltak, és az aranylánczok nélkül, a melyek
tevéik nyakán valának. 27 És készíte abból Gedeon
efódot, és helyhezteté azt a maga városában, Ofrában,
és ott paráználkodott azután az egész Izráel, és lőn
ez Gedeonnak és házanépének tőrbeejtésére. 28 Így
aláztattak meg a Midiániták az Izráel fiai előtt, és nem
is emelték fel azután már fejüket, és megnyugovék
a föld negyven esztendeig Gedeon idejében. 29 És
hazatért Jerubbaál, a Joás fia, és megtelepedett otthon.
30 És Gedeonnak volt hetven fia, kik az ő ágyékából
származtak, mert sok felesége volt néki. 31 És az ő
ágyasa is, a ki Sikemben volt, szült néki egy fiat, és
nevezé azt Abiméleknek. 32 És meghala Gedeon, a
Joás fia, késő vénségében, és eltemetteték atyjának,
Joásnak sírjába, Ofrában, Abiezer városában. 33 Lőn
pedig, hogy mikor meghalt Gedeon, elfordulának az
Izráel fiai az Úrtól, és a Baálokkal paráználkodának, és
a Baál-Beritet tevék istenökké. 34 És nem emlékezének
meg az Izráel fiai az Úrról, az ő Istenökről, a ki őket
megszabadította minden ellenségeik kezéből köröskörül.
35 És nem cselekedének irgalmasságot a Jerubbaál
Gedeon házával mind ama jók szerint, a melyeket ő tett
vala az Izráellel.

9 És elméne Abimélek, a Jerubbaál fia Sikembe, az ő
anyjának atyjafiaihoz, és beszélt velök, valamint az
ő anyja atyjának egész nemzetségével, mondván: 2
Mondjátok meg, kérlek, Sikem minden férfiának hallatára,
melyik jobb néktek, hogy hetven férfiú uralkodjék-é
rajtatok, Jerubbaálnak minden fia, vagy pedig csak egy
ember uralkodjék felettetek? És emlékezzetek meg
arról, hogy én a ti csontotok és a ti testetek vagyok. 3 És
elmondották anyjának testvérei róla mind e beszédeket
Sikem minden férfiainak füle hallatára, és Abimélek felé
hajlott az ő szívök, mert azt mondák: Atyánkfia ő! 4
És adának néki hetven ezüst pénzt a Baál-Beritnek
házából, és ezzel holmi henyélő és hiábavaló embereket
fogadott magának Abimélek, a kik őt követék. 5 És
elméne atyjának házához Ofrába, és megölé testvéreit,
Jerubbaál fiait, a hetven férfiút egy kövön, és csak
Jóthám maradt meg, Jerubbaálnak legkisebb fia, mert
ez elrejtőzött. 6 És összegyülekezék Sikemnek egész
polgársága, és Millónak egész háza, és elmenének
és királylyá választák Abiméleket az alatt a magas
tölgy alatt, a mely Sikemben áll. 7 Mikor pedig ezt
elbeszélték vala Jóthámnak, elment és megállott a
Garizim hegy tetején, és nagy felszóval kiálta, és így
szóla hozzájuk: Hallgassatok rám, Sikem férfiai, hogy
reátok is hallgasson az Isten! 8 Egyszer elmenvén
elmentek a fák, hogy királyt választszanak magoknak,
és mondának az olajfának: Uralkodjál felettünk! 9 De az
olajfa így felelt nékik: Elhagyjam az én kövérségemet, a
melylyel tisztelnek Istent és embereket, és elmenjek,
hogy ingadozzam a fák felett? 10 Akkor a fügefának
szólottak a fák: Jer el te, és uralkodjál rajtunk! 11 De a
fügefa is azt mondta nékik: Elhagyjam-é édességemet
és jó gyümölcseimet, és elmenjek, hogy ingadozzam a
fák felett? 12 Azután a szőlőtőnek mondák a fák: Jer
el te, uralkodjál rajtunk. 13 Azonban a szőlőtő is azt
mondta nékik: Elhagyjam-é mustomat, a mely isteneket
és embereket vidámít, és elmenjek, hogy ingadozzam
a fák felett? 14 Mondának végre a fák mindnyájan a
galagonyabokornak: Jer el te, uralkodjál mi rajtunk. 15 És
monda a galagonyabokor a fáknak: Ha igazán királylyá
kentek engem magatok felett, jőjjetek el, nyugodjatok
az én árnyékomban: de hogyha nem, jőjjön tűz ki
a galagonyabokorból, és égesse meg a Libanonnak
czédrusait. 16 Hát ti is most igazán és becsületesen
cselekedtetek-é, hogy Abiméleket tettétek királylyá, és
jól cselekedtetek-é Jerubbaállal és házanépével, és
úgy bántatok-é vele, a mint megérdemelte? 17 Mert
érettetek harczolt atyám, és még életével is semmit nem
gondolván, mentett meg titeket a Midiánnak kezéből.
18 Ti pedig most felkeltetek az én atyámnak háza
ellen, és megöltétek gyermekeit, hetven férfiút egy
kövön, és királylyá választottátok Sikem férfiai felett
Abiméleket, az ő szolgálójának fiát, mert atyátokfia! 19
Ha igazán és becsületesen cselekedtetek Jerubbaállal
és az ő házával a mai napon, örüljetek Abiméleknek,
és örüljön ő is néktek; 20 De hogyha nem, jőjjön tűz
ki Abimélekből, és emészsze meg Sikem férfiait és
Milló házát, és származzék tűz Sikem férfiaiból és Milló
házából, és emészsze meg Abiméleket! 21 És elfutott
Jóthám, és elmenekült, és elment Beérbe az ő atyjafia,
Abimélek elől, és ott telepedett meg. 22 Mikor pedig
uralkodék Abimélek Izráel felett három esztendeig:

23 Egy gonosz lelket bocsátott Isten Abimélek és
Sikem férfiai közé, és pártot ütöttek Sikem férfiai
Abimélek ellen, 24 Hogy eljőjjön a Jerubbaál hetven
fián elkövetett kegyetlenség büntetése, és szálljon az ő
vérök Abimélekre, testvérökre, a ki megölte őket, és
Sikem férfiaira, a kik az ő kezeit megerősítették, hogy
megölje az ő atyjafiait. 25 És lest vetének néki a Sikem
férfiai a hegyeknek tetején, és kiraboltak mindenkit, a
ki elment mellettök az úton, mely dolgot megmondák
Abiméleknek. 26 És eljött Gaál, Ebed fia és az ő atyjafiai,
és bementek Sikembe, és bízának ő hozzá Sikem férfiai.
27 Annyira, hogy kimenvén a mezőre, leszüretelték
szőlőiket, mindjárt ki is taposták, és örömünnepet ültek,
és bementek az ő istenöknek házába, és ettek és
ittak, és szidalmazták Abiméleket. 28 És monda Gaál,
Ebed fia: Kicsoda Abimélek és kicsoda Sekem, hogy
szolgáljunk néki? Nem Jerubbaál fia-é ő, és nem Zebul-
é az ő kormányzója? Ti szolgáljátok Hámornak, Sekem
atyjának férfiait; de miért szolgálnánk mi? 29 Csak volna
az én kezemben e nép, majd elűzném Abiméleket.
És monda Abiméleknek: Öregbítsd meg seregedet, és
jőjj ki! 30 Mikor pedig meghallotta Zebul, a városnak
kormányzója, Gaálnak, az Ebed fiának beszédit, nagy
haragra gyulladt, 31 És követeket küldött Abimélekhez
Thormába, ezt izenvén: Ímé Gaál, az Ebed fia és az
ő testvérei Sikembe jöttek, és fellázítják a várost te
ellened. 32 Most azért készülj fel éjszaka, te és a te
néped, mely veled van, és állj lesbe a mezőn. 33 És
reggel, napfelköltekor korán kelj fel, és törj a városra, és
mikor ő és az ő népe kivonul ellened: cselekedjél vele a
szerint, a mint akarod. 34 És felkelt Abimélek és az
egész nép, a mely vele volt, éjszaka, és lesbe állottak
Sikem ellen négy csapatban. 35 És kijött Gaál, az Ebed
fia és megállott a város kapujának nyílásában. És felkelt
Abimélek is, meg a nép is, mely vele volt, a lesből. 36 És
a mint meglátta Gaál a csapatot, monda Zebulnak: Ímé
nép jő alá a hegyeknek tetejéről. Zebul pedig monda
néki: A hegyek árnyékát nézed férfiaknak. 37 De Gaál
csak folytatta beszédét, és monda: Ímé egy másik
csapat meg az ország közepéből jő alá; a harmadik
csapat pedig a jós-tölgyfa útján jő. 38 Ekkor monda néki
Zebul: Hol van most szád, melylyel mondád: Kicsoda
Abimélek, hogy szolgáljunk néki? Nem ez a nép-é az,
a melyet kisebbítettél? No, most vonulj ki ellene, és
harczolj vele. 39 És kivonult Gaál Sikem polgárainak
élén, és megütközött Abimélekkel. 40 De Abimélek
megfutamította, úgy hogy elmenekült előle, és sok
sebesült elesett a kapu bejáratáig. 41 Abimélek pedig
Arumában maradt, és Zebul elűzte Gaált és atyjafiait,
hogy ne lakjanak Sikemben. 42 És lőn, hogy másnap
kiméne a nép a mezőre, és megmondák Abiméleknek.
43 És az vette az ő népét, és három csapatra osztotta
el, és lesbe állott a mezőn; és látta, hogy ímé a nép jő
ki a városból. Rájok támadt, és megverte őket. 44 És
Abimélek és az a csapat, a mely vele volt, megtámadta
és megszállotta a város kapuját; a másik két csapat
pedig megtámadta mind a mezőn levőket, és megverte
őket. 45 És Abimélek egész nap vívta a várost, mígnem
bevette a várost, és a népet, mely benne volt, leölte:
a várost pedig lerombolta, és behinté azt sóval. 46
Mikor pedig ezt meghallották Sikem tornyának minden
férfiai, az El-Berith isten házának várába mentek. 47 És
mikor Abiméleknek elmondották, hogy Sikem tornyának
minden férfiai ott gyűltek össze: 48 Felment Abimélek a
Sálmon hegyére, ő és az egész nép, mely vele volt, és
fejszét vett kezébe, és faágakat vágott le, és azokat
felszedte, és vállára rakta, és monda a népnek, a mely
vele volt: A mit láttatok, hogy cselekedtem, ti is azt
tegyétek gyorsan, mint én. 49 Erre az egész népből
kiki vágott magának ágakat, és követték Abiméleket, és
lerakták a fát a vár körül, és tűzzel rájuk gyujtották a
várat, úgy hogy meghaltak a Sikem tornyának minden
férfiai, közel ezer férfi és asszony. 50 Abimélek pedig
elment Thébesbe, és táborba szállott Thébes ellen,
és bevette azt. 51 De egy erős torony volt a város
közepén, és oda menekült minden férfi és asszony, és
a városnak minden lakosa; ezt magukra zárták, és a
toronynak padlására mentek fel. 52 És Abimélek oda
ment a toronyig, és ostrom alá vette azt, és egészen a
torony ajtajáig közeledett, hogy azt tűzzel égesse fel. 53
Akkor egy asszony egy malomkődarabot gördített le
Abimélek fejére, és bezúzta koponyáját. 54 Ki mindjárt
oda hívta fegyverhordozó apródját, és monda néki:
Vond ki kardodat, és ölj meg engem, hogy ne mondják
felőlem: Asszony ölte meg őt! És keresztülszúrta őt
az apród, és meghalt. 55 Mikor pedig az Izráel férfiai
látták, hogy Abimélek meghalt, kiki visszatért a maga
helyére. 56 Így fizetett meg Isten Abiméleknek azért
a gonoszságért, melyet atyja ellen elkövetett, hogy
megölte hetven testvérét. 57 És a Sikem férfiainak fejére
is visszahárított Isten minden rosszat, és reájuk szállott
Jóthámnak, a Jerubbaál fiának átka.

10 Támada pedig Abimélek után az Izráel
megszabadítására Thóla, Puának, a Dodó fiának
fia, Issakhár nemzetségéből való, a ki Sámirban lakott,
az Efraim hegységben. 2 És bíráskodék Izráelben
huszonhárom esztendeig, és meghala, és eltemetteték
Sámirban. 3 Ő utána következett Jáir, a gileádbeli, és
ítélé Izráelt huszonkét esztendeig. 4 Ennek harmincz
fia volt, kik harmincz szamárcsikón nyargaltak, és volt
nékik harmincz városuk, melyeket mind e mai napig Jáir
faluinak neveznek, melyek Gileád földén vannak. 5 És
meghalt Jáir, és eltemetteték Kámonban. 6 De az Izráel
fiai újra gonoszul cselekedtek az Úrnak szemei előtt,
mert szolgáltak a Baáloknak és Astarótnak, és Sziria
isteneinek, és Sidon isteneinek, és Moáb isteneinek, és

az Ammon fiai isteneinek, és a Filiszteusok isteneinek,
és elhagyták az Urat, és nem szolgáltak néki. 7
Felgerjedett azért az Úrnak haragja Izráel ellen, és adá
őket a Filiszteusoknak és az Ammon fiainak kezökbe. 8
És ezek szorongatták és nyomorgatták az Izráel fiait
attól az évtől fogva tizennyolcz esztendőn keresztül,
Izráelnek minden fiait a kik a Jordánon túl valának az
Emoreusoknak földén, mely Gileádban van. 9 És átkeltek
az Ammon fiai a Jordánon, hogy hadakozzanak Júda és
Benjámin ellen és az Efraim háza ellen, és felette igen
szorongattaték az Izráel. 10 Akkor az Úrhoz kiáltottak
az Izráel fiai, mondván: Vétkeztünk te ellened, mert
elhagytuk a mi Istenünket, és szolgáltunk a Baáloknak.
11 Az Úr pedig monda az Izráel fiainak: Nemde én
szabadítottalak-é meg benneteket az Égyiptombeliektől,
az Emoreusoktól, az Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól, 12
És a Sidonbeliektől, az Amálekitáktól és a Maonitáktól,
mikor titeket szorongattak, és ti én hozzám kiáltottatok,
megszabadítottalak titeket az ő kezökből? 13 És ti mégis
elhagytatok engem, és idegen isteneknek szolgáltatok;
annakokáért többé nem szabadítlak meg titeket ezután.
14 Menjetek és kiáltsatok azokhoz az istenekhez, a kiket
választottatok, szabadítsanak meg azok benneteket
a ti nyomorúságtoknak idején. 15 Felelének pedig az
Izráel fiai az Úrnak: Vétkeztünk, cselekedjél úgy velünk,
a mint jónak látszik a te szemeid előtt, csak most az
egyszer szabadíts még meg, kérünk! 16 És elvetették
maguktól az idegen isteneket, és szolgáltak az Úrnak.
És megesett az ő szíve az Izráel nyomorúságán. 17 És
összegyülekeztek az Ammon fiai, és táborba szállottak
Gileádban, és összegyűltek az Izráel fiai is, és Mispában
táboroztak. 18 És Gileád népe és fejedelmei egyik a
másikától kérdezgették: Ki az a férfiú, a ki megkezdi a
harczot az Ammon fiai ellen? Legyen az feje Gileád
összes lakóinak!

11 A Gileádból való Jefte pedig nagy hős volt, és
egy parázna asszonynak volt a fia, s Jeftét Gileád
nemzette. 2 De mikor Gileádnak a felesége is szült néki
fiakat, és megnőttek az ő feleségének fiai: akkor elűzték
Jeftét és azt mondták néki: Nem fogsz örökösödni
atyánknak házában, mert más asszonynak vagy a fia.
3 És elfutott Jefte az ő atyjafiai elől, és Tób földén
telepedett meg, és henyélő emberek gyűltek össze Jefte
körül, és együtt portyáztak. 4 És történt napok mulva,
hogy az Ammon fiai harczba keveredtek Izráellel. 5
És lőn, hogy a mint harczolni kezdtek az Ammon fiai
Izráellel, Gileád vénei elmentek, hogy visszahozzák
Jeftét a Tób földéről. 6 És mondának Jeftének: Jer el, és
légy nékünk fejedelmünk, és harczoljunk az Ammon fiai
ellen. 7 Jefte pedig monda Gileád véneinek: Avagy nem
ti vagytok-é, a kik engem meggyűlöltetek, és kiűztetek
atyámnak házából? És miért jöttetek most hozzám a
ti nyomorúságtoknak idején? 8 És mondának Gileád
vénei Jeftének: Azért fordultunk most hozzád, hogy
jőjj el velünk, és hadakozzál az Ammon fiai ellen, és
légy mi nékünk fejünk, és Gileád minden lakosinak.
9 És monda Jefte Gileád véneinek: Ha visszavisztek
engem, hogy hadakozzam az Ammon fiai ellen, és
kezembe adja őket az Úr: igazán fejetekké leszek? 10
Akkor mondának Gileád vénei Jeftének: Az Úr a tanúnk,
ha a te beszéded szerint nem cselekeszünk! 11 És
elment Jefte Gileád véneivel, és a nép a maga fejévé
és fejedelmévé tette őt. És megmondá Jefte minden
beszédit az Úr előtt Mispában. 12 És követeket küldött
Jefte az Ammon fiainak királyához, ezt izenvén: Mi
dolgom van nékem veled, hogy hozzám jöttél, hogy
hadakozzál az én földem ellen? 13 És monda az
Ammon fiainak királya Jefte követeinek: Mert elvette
Izráel az én földemet, mikor Égyiptomból feljött, az
Arnontól fogva Jabbókig és a Jordánig, most te add
azokat vissza békességgel. 14 Ismét külde pedig Jefte
követeket az Ammon fiainak királyához; 15 És monda
néki: Ezt izeni Jefte: Nem vette el Izráel sem a Moáb
földét, sem az Ammon fiainak földét; 16 Mert mikor kijött
Égyiptomból, a pusztában bolyongott Izráel egész a
Veres tengerig, és mikor Kádesbe ért, 17 Követeket
küldött Izráel Edom királyához, mondván: Hadd menjek
át, kérlek, országodon; de Edom királya nem hallgatta
meg. Majd Moáb királyához is küldött; de ez sem
engedé, és így Izráel ott maradt Kádesben. 18 És
mikor tovább vándorolt a pusztában, megkerülte Edom
földét és Moáb földét, és napkelet felől érkezett a
Moáb földéhez, és ott táborozott túl az Arnonon; de
Moáb határába nem ment be, mert az Arnon Moáb
határa. 19 Ekkor követeket küldött Izráel Szihonhoz, az
Emoreusok királyához, Hesbon királyához, és monda
néki Izráel: Hadd menjek át, kérlek, országodon az
én helyemre. 20 De Szihon nem hitt Izráelnek, hogy
átvonul az ő határán, hanem összegyűjtötte Szihon
az ő egész népét, és táborba szállott Jahásban, és
harczolt az Izráel ellen. 21 Az Úr, az Izráel Istene
pedig Szihont és egész népét Izráel kezébe adta, és
megverték őket, és elfoglalta Izráel az Emoreusoknak,
ama föld lakóinak, egész országát. 22 És birtokába
vette az Emoreusok egész határát, az Arnontól fogva
Jabbókig, és a pusztától a Jordánig. 23 És mikor az Úr,
az Izráel Istene maga űzte ki az Emoreusokat az ő népe,
az Izráel elől, most te akarnád ezt elfoglalni? 24 Hát
nem úgy van-é, hogy a mit bírnod adott néked Kámos,
a te istened, azt bírod? Mi meg mindazoknak örökségét
bírjuk, a kiket az Úr, a mi Istenünk űzött ki mi előlünk.
25 És most vajjon mennyivel vagy te különb Báláknál,
Czippor fiánál, Moáb királyánál? Avagy versengett-é ez
az Izráellel, és hadakozott-é valaha ellenük? 26 Míg
Izráel Hesbonban és annak mezővárosaiban, Aroerben
és ennek mezővárosaiban és az Arnon mellett való

összes városokban háromszáz esztendőn át lakott:
miért nem foglaltátok el abban az időben? 27 Én nem
vétettem te ellened, hanem te cselekszel velem gonoszt,
hogy harczolsz ellenem. Az Úr, a biró, tegyen ma ítéletet
az Izráel és az Ammon fiai között. 28 De az Ammon
fiainak királya nem hallgatott Jefte szavaira, a melyeket
izent néki. 29 Jeftén pedig lőn az Úrnak lelke, és
általméne Gileádon és Manassén, és általméne Gileád
Mispén, és Gileád Mispéből felvonult az Ammon fiai
ellen. 30 És fogadást tőn Jefte az Úrnak, és monda:
Ha mindenestől kezembe adod az Ammon fiait: 31
Akkor valami kijövénd az én házamnak ajtaján előmbe,
mikor békével visszatérek az Ammon fiaitól, legyen az
Úré, és megáldozom azt egészen égőáldozatul. 32 És
kivonult Jefte az Ammon fiai ellen, hogy hadakozzék
velök, és kezébe adá néki azokat az Úr. 33 És veré őket
Aroertől fogva mindaddig, míg mennél Minnithbe, húsz
városon át, és egész Abel-Keraminig nagy vérontással,
és az Ammon fiai megaláztattak az Izráel fiai előtt.
34 Mikor pedig méne Jefte Mispába az ő házához:
ímé az ő leánya jött ki eleibe dobokkal és tánczoló
sereggel; ez volt az ő egyetlenegyje, mert nem volt néki
kivülötte sem fia, sem leánya. 35 És mikor meglátta
őt, megszaggatá ruháit, és monda: Óh leányom, de
megszomorítottál és megháborítottál engem! Mert én
fogadást tettem az Úrnak, és nem vonhatom vissza.
36 Az pedig monda néki: Atyám, ha fogadást tettél az
Úrnak, úgy cselekedjél velem, a mint fogadtad, miután
az Úr megadta az ellenségiden: az Ammon fiain való
bosszút. 37 És monda az ő atyjának: Csak azt az egyet
tedd meg nékem; ereszsz el engem két hónapra, hadd
menjek el és vonulhassak félre a hegyekre, hogy sírjak
szűzességemen leánybarátaimmal. 38 És ő monda:
Menj el. És elbocsátá őt két hónapra. Az pedig elment
és az ő leánybarátai, és siratta az ő szűzességét
a hegyeken. 39 És a két hónap elteltével visszatért
atyjához, és betöltötte az ő felőle való fogadást, a
melyet tett, és ő soha nem ismert férfiút. És szokássá
lett Izráelben, 40 Hogy esztendőnként elmentek az
Izráel leányai, hogy dicsőítsék a gileádbeli Jefte leányát
esztendőnként négy napon át.

12 Összegyűlének pedig az Efraim férfiai, és
általmenének északra, és mondának Jeftének:
Miért szállottál harczba az Ammon fiaival, és miért nem
hívtál minket is, hogy menjünk veled? Most azért a te
házadat megégetjük te veled együtt tűzzel. 2 És monda
Jefte nékik: Nagy háborúságunk volt, nékem és az én
népemnek, az Ammon fiaival: és hívtalak titeket; de ti
nem szabadítottatok meg engem az ő kezökből. 3 És a
mikor láttam, hogy ti nem akartok segíteni, koczkára
vetém saját életemet, és általmenék az Ammon fiai
ellen, az Úr pedig kezembe adta őket. És most miért
jöttetek fel hozzám, hogy hadakozzatok én ellenem? 4
És ekkor egybegyűjté Jefte Gileádnak minden férfiait,
és megtámadta Efraimot, és megverték Gileád férfiai
Efraimot, mert azt mondották: Efraim szökevényei
vagytok ti, kik Gileádban, Efraim és Manassé között
laktok. 5 És elfoglalák a Gileádbeliek Efraim előtt a
Jordán réveit, és lőn, hogy mikor az Efraim közül való
menekülők azt mondják vala: Hadd menjek által: azt
kérdezték tőlük a gileádbeli férfiak Efraimbeli vagy-
é? És ha az azt mondotta: nem! 6 Akkor azt mondák
néki: Mondd: Sibboleth! És ha Szibbolethet mondott,
mert nem tudta úgy kimondani, akkor megfogták őt és
megölték a Jordán réveinél, és elesett ott abban az
időben az Efraimbeliek közül negyvenkétezer. 7 Ítélé
pedig Jefte Izráelt hat esztendeig, és meghalt Jefte,
a Gileádbeli, és eltemetteték Gileád egyik városában.
8 És ítélé ő utána az Izráelt Ibsán, ki Bethlehemből
való volt. 9 Ennek harmincz fia volt és harmincz leányt
házasított ki, és harmincz leányt hozott be kivül az ő
fiainak, és itélé Izráelt hét esztendeig. 10 És meghala
Ibsán, és eltemetteték Bethlehemben. 11 És bíráskodék
ő utána Élon Izráelben, ki a Zebulon nemzetségéből
való volt, és ítélé Izráelt tíz esztendeig. 12 És meghalt
Élon, a Zebulonbeli, és eltemetteték Ajalonban, Zebulon
földén. 13 Ő utána pedig Abdon bíráskodott Izráelben, a
Pireathonita Hillel fia. 14 Ennek negyven fia és harmincz
unokája volt, kik hetven szamárcsikón nyargaltak, és
ítélte Izráelt nyolcz esztendeig. 15 És meghalt Abdon, a
Pireathonita Hillel fia, és eltemetteték Pireathonban,
Efraim földén, az Amálekiták hegységén.

13 Az Izráel fiai pedig újra gonoszul cselekedtek
az Úrnak szemei előtt, azért az Úr őket a
Filiszteusoknak kezébe adá negyven esztendeig. 2
És élt ebben az időben egy férfiú Czórából, a Dán
nemzetségéből való, névszerint Manoah, kinek felesége
magtalan volt, és nem szült. 3 És megjelent az Úrnak
angyala az asszonynak, és monda néki: Ímé most
magtalan vagy, és nem szültél; de terhes leszesz,
és fiat szülsz. 4 Azért most megójjad magad, és
ne igyál se bort, se más részegítő italt, és ne egyél
semmi tisztátalant. 5 Mert íme terhes leszesz, és
fiat szülsz, és beretva ne érintse annak fejét, mert
Istennek szenteltetett lesz az a gyermek anyjának
méhétől fogva, és ő kezdi majd megszabadítani Izráelt
a Filiszteusok kezéből. 6 És elment az asszony, és
elbeszélte ezt férjének, mondván: Istennek egy embere
jöve hozzám, kinek tekintete olyan volt, mint az Isten
angyalának tekintete, igen rettenetes, úgy hogy meg
sem mertem kérdezni, hogy honnan való, és ő sem
mondotta meg nékem a nevét. 7 És monda nékem: Íme
terhes leszesz, és fiat fogsz szülni; azért most se bort,
se más részegítő italt ne igyál, és semmi tisztátalant
ne egyél, mert Istennek szentelt lesz az a gyermek,

anyja méhétől fogva halála napjáig. 8 Manoah pedig az
Úrhoz könyörgött, és monda: Kérlek, Uram! az Istennek
amaz embere, a kit küldöttél volt, hadd jőjjön el ismét
hozzánk, és tanítson meg minket, hogy mit cselekedjünk
a születendő gyermekkel. 9 És meghallgatá az Isten
Manoah kérését, mert az Istennek angyala megint eljött
az asszonyhoz, mikor az a mezőn ült, és az ő férje
Manoah nem volt vele. 10 Akkor az asszony elsietett,
és elfutott, és elbeszélé férjének, és monda néki: Ímé
megjelent nékem az a férfiú, a ki a multkor hozzám jött.
11 És felkelt, és elment Manoah az ő felesége után, és
mikor odaért ahhoz a férfiúhoz, monda néki: Te vagy-é
az a férfiú, a ki ez asszonynyal beszéltél? És monda: Én
vagyok. 12 És monda Manoah: Ha beteljesedik ígéreted,
miként bánjunk a gyermekkel, és mit cselekedjék ő? 13
Az Úrnak angyala pedig monda Manoáhnak: Mindentől,
a mit csak mondottam az asszonynak, őrizkedjék. 14
Mindabból, a mi csak a bortermő szőlőből származik, ne
egyék, és bort és más részegítő italt ne igyék, és semmi
tisztátalant ne egyék. Mindazt, a mit parancsoltam néki,
tartsa meg. 15 És monda Manoah az Úr angyalának:
Kérlek, hadd tartóztassunk meg téged, hogy készítsünk
néked egy kecskegödölyét. 16 De az Úrnak angyala így
szólt Manoáhhoz: Ha megmarasztasz is, nem eszem
kenyeredből, és ha áldozatot készítesz, az Úrnak áldozd
azt. Mert Manoah nem tudta, hogy az Úrnak angyala
vala. 17 És monda Manoah az Úr angyalának: Kicsoda
a te neved, hogy ha majd beteljesedik a te beszéded,
tisztességgel illethessünk téged. 18 És monda néki
az Úrnak angyala: Miért kérdezősködöl nevem után,
a mely olyan csodálatos? 19 Mikor aztán Manoah a
kecskegödölyét és ételáldozatot vette, és megáldozá
azt egy sziklán az Úrnak: csodadolgot cselekedék
Manoahnak és feleségének szeme láttára: 20 Tudniillik,
mikor a láng felcsapott az oltárról az ég felé, az oltár
lángjában felszállott az Úrnak angyala. Mikor pedig ezt
megláttták Manoah és az ő felesége, arczczal a földre
borultak. 21 És többé nem jelent meg az Úrnak angyala
Manoáhnak és feleségének. Ekkor tudta meg Manoah,
hogy az Úrnak angyala volt az. 22 És monda Manoah
az ő feleségének: Meghalván meghalunk, mert az Istent
láttuk. 23 Akkor monda néki az ő felesége: Ha meg
akart volna ölni az Úr minket, nem fogadta volna el
kezünkből az egészen égőáldozatot és az ételáldozatot,
és nem mutatta volna nékünk mindezeket, sem pedig
nem hallatott volna velünk ilyeneket. 24 És szült az
asszony fiat, és nevezé annak nevét Sámsonnak, és
felnevekedék a gyermek, és megáldá őt az Úr. 25 És
kezdé az Úrnak lelke őt indítani a Dán táborában, Czóra
és Estháol között.

14 És lement Sámson Timnátba, és meglátott egy
nőt Timnátban a Filiszteusok lányai közül. 2 És
mikor hazament, elbeszélte ezt atyjának és anyjának,
és monda: Egy nőt láttam Timnátban a Filiszteusok
leányai között, most azért vegyétek őt nékem feleségül.
3 És monda néki az ő atyja és anyja: Hát nincsen a te
atyádfiainak és az én egész népemnek leányai között nő,
hogy te elmégy, hogy feleséget végy a körülmetéletlen
Filiszteusok közül? És monda Sámson az ő atyjának: Őt
vegyed nékem, mert csak ő kedves az én szemeim előtt.
4 Az ő atyja és anyja pedig nem tudják vala, hogy ez az
Úrtól van, hogy ő alkalmatosságot keres a Filiszteusok
ellen, mert abban az időben a Filiszteusok uralkodtak
Izráel felett. 5 És lement Sámson az ő atyjával és
anyjával Timnátba, és mikor Timnátnak szőlőhegyéhez
értek, íme egy oroszlánkölyök jött ordítva elébe. 6
És felindítá őt az Úrnak lelke, és úgy kettészakasztá
azt, mint a hogyan kettészakasztatik a gödölye; pedig
semmi sem volt kezében. De atyjának és anyjának nem
mondta el, a mit cselekedett. 7 És mikor leérkezett,
beszélt a nővel, a ki kedves volt Sámson szemei előtt.
8 Mikor pedig egynéhány nappal azután visszatért, hogy
őt hazavigye, lekerült, hogy megnézze az oroszlánnak
holttestét: hát íme egy raj méh volt az oroszlánnak
tetemében, és méz. 9 És kiszedte azt markaiba, és
a mint ment-mendegélt, eszegetett belőle, és mikor
hazaért atyjához és anyjához, adott abból nékik is,
és azok is ettek; de nem mondta meg nékik, hogy az
oroszlán holttetéméből vette ki a mézet. 10 És azután
lement az ő atyja ahhoz a nőhöz, és Sámson lakodalmat
tartott ott, mert úgy szoktak cselekedni az ifjak. 11
Mikor pedig meglátták őt a Filiszteusok, harmincz társat
adtak mellé, hogy legyenek ő vele. 12 És monda nékik
Sámson: Hadd vessek előtökbe egy találós mesét, ha
azt megfejtitek nékem a lakodalom hét napja alatt és
kitaláljátok; adok néktek harmincz inget és harmincz
öltöző ruhát; 13 De ha nem tudjátok megfejteni, ti adtok
nékem harmincz inget és harmincz öltöző ruhát. Azok
pedig mondának néki: Add elő találós mesédet, hadd
halljuk. 14 Ő pedig monda nékik: Az evőből étek jött ki
S az erősből édes jött ki. De nem tudták a találós mesét
megfejteni három egész napon át. 15 Lőn annakokáért
heted napon, mondának Sámson feleségének: Vedd reá
férjedet, hogy fejtse meg nékünk a találós mesét, hogy
valamiképen meg ne égessünk téged és a te atyádnak
házát tűzzel; vagy azért hívtatok ide minket, hogy
koldussá tegyetek bennünket, vagy nem? 16 És sírt a
Sámson felesége ő előtte, és monda: Bizony te gyűlölsz
engem, és nem szeretsz. Egy találós mesét vetettél az
én népem fiai elé és nékem sem fejtetted meg. Ő pedig
monda néki: Íme még atyámnak és anyámnak sem
mondtam meg, hát néked mondanám meg? 17 Az pedig
hét napon át sírdogált előtte, a meddig a lakodalom
tartott. Végre a hetedik napon megmondá néki, mert
folyvást zaklatta őt. Ő pedig aztán megfejté a találós
mesét népe fiainak. 18 És mondának néki a város férfiai

a hetedik napon, mielőtt még a nap lement volna: Mi
édesebb, mint a méz, És mi erősebb, mint az oroszlán?
Ki monda nékik: Ha nem az én üszőmön szántottatok
volna, Mesém soha ki nem találtátok volna. 19 Ekkor
felindítá őt az Úrnak lelke, és elment Askelonba, és
megölt közülök harmincz férfiút, és elvette ruhájukat és
azoknak adta ez öltöző ruhákat, a kik a találós mesét
megoldották. És felgerjedett haragjában elment az ő
atyjának házához. 20 A Sámson felesége pedig férjhez
ment az ő egyik társához, a kit társaságába vett vala.

15 Lőn pedig néhány nap múlva, a búzaaratásnak
idejében, meglátogatta Sámson az ő feleségét,
egy kecskegödölyét vivén néki, és monda: Bemegyek
az én feleségemhez a hálóházba. De nem hagyá őt
bemenni az ő atyja. 2 És monda annak atyja: Azt
gondoltam, hogy gyűlölve gyűlölöd őt, azért odaadtam őt
a te társadnak; de hát vajjon húga nem szebb-é nálánál?
Legyen ő helyette most az a tied. 3 És monda néki
Sámson: Teljesen igazam lesz most a Filiszteusokkal
szemben, ha kárt okozok nékik. 4 És elment Sámson,
és összefogdosott háromszáz rókát, és csóvákat vévén,
a rókák farkait egymáshoz kötözé, és egy-egy csóvát
tett minden két rókának farka közé. 5 És meggyújtá
tűzzel a csóvákat, és beeresztette azokat a Filiszteusok
gabonájába, és felgyújtá a gabonakalangyákat, az álló
vetéseket, a szőlőket és az olajfaerdőket. 6 Akkor
mondának a Filiszteusok: Ki cselekedte ezt? És mondák:
Sámson, Thimneus veje, mert elvette tőle az ő feleségét,
és adta azt az ő társának. Felmenének annakokáért
a Filiszteusok, és megégeték az asszonyt és annak
atyját tűzzel. 7 Sámson pedig monda nékik: Bátor
ezt cselekedtétek, mégis addig nem nyugszom meg,
míg bosszúmat ki nem töltöm rajtatok. 8 És megverte
őket keményen válluktól tomporukig, és lement és
lakott Ethamban, a sziklabarlangban. 9 A Filiszteusok
pedig felmentek, és megszállották Júdát, és Lehiben
telepedtek le. 10 Akkor mondának a Júda férfiai: Miért
jöttetek fel ellenünk? Azok pedig mondának: Sámsont
megkötözni jöttünk fel, hogy úgy cselekedjünk vele,
mint ő cselekedett mi velünk. 11 Ekkor háromezer
ember ment le Júdából Ethamba, a sziklabarlanghoz, és
monda Sámsonnak: Nem tudod-é, hogy a Filiszteusok
uralkodnak mi rajtunk? Miért cselekedted ezt velünk?
Ő pedig monda nékik: A miképen cselekedtek ők
velem, én is úgy cselekedtem velök. 12 És mondának
néki: Azért jöttünk le, hogy megkötözzünk, és hogy
a Filiszteusok kezébe adjunk téged. Sámson pedig
monda nékik: Esküdjetek meg nékem, hogy ti nem
rohantok reám. 13 És azok felelének néki, mondván:
Nem! csak megkötözvén megkötözünk, és kezökbe
adunk; de nem ölünk meg téged. Azután megkötözték
őt két új kötéllel, és felvezették őt a kősziklárol. 14
És mikor Lehi felé közeledett, és a Filiszteusok már
ujjongtak elébe: felindítá őt az Úrnak lelke, és olyanok
lettek a karján levő kötelek, mint a lenszálak, melyeket
megperzsel a tűz és lemállottak a kötések kezeiről.
15 És egy nyers szamárállcsontot talála, és kinyújtván
kezét, felvevé azt, és agyonvert vele ezer embert. 16
És monda Sámson: Szamár állcsontjával seregeket
seregre, Szamár állcsontjával ezer férfit vertem le. 17
És mikor ezt elmondotta, elvetette kezéből az állcsontot,
és elnevezé azt a helyet Ramath-Lehinek. 18 Azután
megszomjúhozék felette igen és felkiáltott az Úrhoz, és
monda: Te adtad szolgád kezébe ezt a nagy győzelmet,
és most szomjan kell meghalnom, és a körülmetéletlenek
kezébe jutnom. 19 Akkor meghasítá Isten a zápfogat,
mely az állcsontban volt, és víz fakadt ki abból. Ő pedig
ivott, ereje megtért, és megéledett. Azért neveztetik a
„segítségül hívás forrásának" e hely Lehiben mind e
mai napig, 20 És ítélé Sámson Izráelt a Filiszteusok
idejében húsz esztendeig.

16 És elment Sámson Gázába, és meglátott ott
egy parázna asszonyt, és bement hozzá. 2 A
gázabelieknek pedig mikor megmondották, mondván:
Ide jött Sámson! körülvevék őt, és leselkedének ő utána
egész éjszakán át a város kapujában, és hallgatóztak
egész éjjel, és azt mondták: Reggel, ha világos lesz,
megöljük őt. 3 És aluvék Sámson éjfélig. Éjfélkor pedig
felkelt, és megfogván a város kapujának szárnyait,
a kapufélfákkal és a závárokkal együtt kiszakította
azokat, és vállaira vette, és felvitte a hegy tetejére,
mely Hebronnal szemben fekszik. 4 És történt azután,
hogy megszeretett egy asszonyt a Sórek völgyében,
a kinek neve Delila volt. 5 És felmenének ő hozzá a
Filiszteusok fejedelmei, és mondának néki: Kérdezd ki
őt és tudd meg, miben áll az ő nagy ereje, és miképen
vehetünk rajta erőt, hogy megkötözzük és megkínozzuk
őt, és mi mindenikünk adunk néked ezerszáz ezüst
siklust. 6 És monda Delila Sámsonnak: Mondd meg
nékem, miben van a te nagy erőd és mivel kellene téged
megkötni, hogy megkínozhassanak téged. 7 És felele
néki Sámson: Ha megkötöznek hét nyers gúzszsal,
melyek még meg nem száradtak, akkor elgyengülök
és olyan leszek, mint más ember. 8 Akkor hoztak
néki a Filiszteusok fejedelmei hét nyers gúzst, a mely
még nem volt száraz, és megkötözé őt azzal. 9 A
lesben állók pedig ott vártak annál a hálókamarában.
És monda néki: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! És
elszakasztá a gúzsokat, miképen elszakad a csepűfonal,
ha tűz éri, – és ki nem tudódék, miben volt az ő ereje.
10 És monda Delila Sámsonnak: Ímé rászedtél, és
hazugságot szóltál nékem, most mondd meg igazán,
hogy mivel lehet téged megkötözni? 11 Ő pedig monda
néki: Ha erősen megkötöznek új kötelekkel, melyekkel
még semmi dolgot nem végeztek, akkor elgyengülök

és olyan leszek, mint más ember. 12 És vett Delila
új köteleket, és megkötözte őt velük, és monda néki:
Rajtad a Filiszteusok, Sámson! (mert ott leselkedtek
utána a hálókamarában). De ő letépte azokat karjairól,
mint a fonalat. 13 És monda Delila Sámsonnak: Meddig
fogsz még rászedni engem és hazudni nékem? Mondd
meg egyszer már, mivel kötöztethetel meg? – Ő pedig
monda néki: Ha összeszövöd az én fejemnek hét
fonatékját a nyüstfonállal. 14 És szeggel megerősítvén
a zugolyt, monda: Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Az
pedig felébredvén álmából, kitépte a zugolyszeget és
a nyüstfonalat. 15 Ekkor monda néki Delila: Miképen
mondhatod: Szeretlek téged, ha szíved nincsen én
velem? Immár három ízben szedtél rá engem, és nem
mondtad meg, hogy miben van a te nagy erőd? 16 Mikor
aztán őt minden nap zaklatta szavaival, és gyötörte őt:
halálosan belefáradt a lelke, 17 És kitárta előtte egész
szívét, és monda néki: Borotva nem volt soha az én
fejemen, mert Istennek szentelt vagyok anyám méhétől
fogva; ha megnyírattatom, eltávozik tőlem az én erőm,
és megerőtlenedem, és olyan leszek, mint akármely
ember. 18 És mikor látta Delila, hogy kitárta volna
előtte egész szívét, elküldött, és elhívatá a Filiszteusok
fejedelmeit, és ezt izené: Jőjjetek fel ez egyszer, mert ő
kitárta nékem egész szívét. És felmentek ő hozzá a
Filiszteusok fejedelmei, és a pénzt is felvitték kezökben.
19 És elaltatta őt az ő térdein, és előhívott egy férfiút,
és lenyíratta az ő fejének hét fonatékát, és kezdé őt
kínozni. És eltávozott tőle az ő ereje. 20 És monda:
Rajtad a Filiszteusok, Sámson! Mikor pedig az az ő
álmából felserkent, monda: Kimegyek most is, mint
egyébkor, és lerázom a kötelékeket; mert még nem
tudta, hogy az Úr eltávozott ő tőle. 21 De a Filiszteusok
megfogták őt, és kiszúrták szemeit, és levezették
őt Gázába, és ott megkötözték két vaslánczczal, és
őrölnie kellett a fogházban. 22 De az ő fejének haja
újra kezdett nőni, miután megnyíretett. 23 És mikor
a Filiszteusok fejedelmei összegyűltek, hogy az ő
istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot áldozzanak, és
hogy örvendezzenek, mondának: Kezünkbe adta a mi
istenünk Sámsont, a mi ellenségünket. 24 És mikor látta
őt a nép, dícsérték az ő istenöket, mert – mondának
– kezünkbe adta a mi istenünk a mi ellenségünket,
földünk pusztítóját, és a ki sokakat megölt mi közülünk.
25 Lőn pedig, hogy mikor megvídámult az ő szívök,
mondának: Hívjátok Sámsont, hadd játszék előttünk. És
előhívák Sámsont a fogházból, és játszék ő előttük, és
az oszlopok közé állíttották őt. 26 Sámson pedig monda
a fiúnak, a ki őt kézenfogva vezette: Ereszsz el, hadd
fogjam meg az oszlopokat, a melyeken a ház nyugszik,
és hadd támaszkodjam hozzájuk. 27 A ház pedig tele volt
férfiakkal és asszonyokkal, és ott voltak a Filiszteusok
összes fejedelmei, és a tetőzeten közel háromezeren,
férfiak és asszonyok, a Sámson játékának nézői. 28
Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott, és monda: Uram,
Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősíts meg
engemet, csak még ez egyszer, óh Isten! hadd álljak
egyszer bosszút a Filiszteusokon két szemem világáért!
29 És átfogta Sámson a két középső oszlopot, melyeken
a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat
bal kezével, és hozzájok támaszkodott. 30 És monda
Sámson: Hadd veszszek el én is a Filiszteusokkal! És
nagy erővel megrándította az oszlopokat, és rászakadt a
ház a fejedelmekre és az egész népre, mely abban volt,
úgy hogy többet megölt halálával, mint a mennyit megölt
életében. 31 És lementek az ő testvérei és atyjának
egész háza, és elvivék őt, és hazatérvén, eltemették
Czóra és Estháol között, atyjának, Manoahnak sírjába,
minekutána húsz esztendeig ítélte az Izráelt.

17 Vala pedig egy férfiú Efraimnak hegyéről való,
kinek neve Míka vala; 2 És monda az ő anyjának:
Az az ezerszáz ezüst, mely tőled elvétetett, és a mely
miatt te átkozódál, és füleimbe is mondtad, ímé az az
ezüst én nálam van, én vettem el azt. És monda az ő
anyja: Légy megáldva, fiam, az Úrtól! 3 És visszaadta
az ezerszáz ezüstpénzt az ő anyjának. És monda az ő
anyja: Szentelve szentelem e pénzt az Úrnak az én
kezeimből fiaimért, hogy egy faragott és öntött bálvány
készíttessék abból, azért most visszaadom azt tenéked.
4 De ő megint visszaadá a pénzt anyjának, és vőn az ő
anyja kétszáz ezüstpénzt, és odaadá azt az ötvösnek,
és az készített abból egy faragott és öntött bálványt. Ez
azután a Míka házában volt. 5 És a férfiúnak, Míkának
volt egy temploma, és készített efódot és terafimot, és
felszentele az ő fiai közül egyet, és ez lőn néki papja.
6 Ebben az időben nem volt király Izráelben, hanem
kiki azt cselekedte, a mit jónak látott. 7 Vala pedig egy
ifjú, Júdának Bethleheméből, a Júda nemzetségéből
való, ki Lévita vala, és ott tartózkodott vala. 8 És
elméne ez a férfiú Júdának Bethlehem városából, hogy
ott tartózkodjék, a hol helyet talál. Így jött az Efraim
hegyére, Míka házához, vándorlása közben. 9 És
monda néki Míka: Honnan jössz? És monda: Lévita
vagyok Júdának Bethleheméből, és járok s kelek, hogy
hol találnék helyet. 10 És monda néki Míka: Maradj
nálam, és légy nékem atyám és papom, és én adok
néked esztendőnként tíz ezüstpénzt és egy öltöző ruhát
és eledelt. És a Lévita beszegődött. 11 És tetszék a
Lévitának, hogy megmaradjon annál a férfiúnál; és olyan
lőn néki az az ifjú, mint egyik az ő fiai közül. 12 És
felszentelte Míka a Lévität; így lett papjává az ifjú, és
maradt Míka házánál. 13 És monda Míka: Most tudom,
hogy jól fog velem tenni az Úr, mert e Lévita lett papom.

18 Ebben az időben nem volt király Izráelben, és
ezekben a napokban keresett a Dán nemzetsége

magának örökséget, a hol lakjék, mert nem jutott néki
mind ez ideig az Izráel törzsei között osztályrész. 2
És elküldöttek a Dán fiai az ő házoknépe közül öt
férfiút, vitéz férfiakat a magok határaikból, Czórából és
Estháolból, hogy kémleljék ki és nézzék meg jól a földet,
és mondának nékik: Menjetek el, kémleljétek ki a földet.
És elérkeztek az Efraim hegyéhez, a Míka házához,
és ott megháltak. 3 Mikor a Míka házánál voltak,
megismerték az ifjú Lévitának hangját, és hozzá mentek,
és mondának néki: Ki hozott téged ide? Mit csinálsz itt,
és mi járatban vagy? 4 Ő pedig monda nékik: Ezt meg
ezt cselekedte velem Míka, és megfogadott engem, és
papjává lettem. 5 És mondának néki: Kérdezd meg
Istentől, hogy hadd tudjuk meg, ha szerencsés lesz-
é a mi útunk, a melyen járunk? 6 És monda nékik a
pap: Menjetek el békességgel; a ti útatok, a melyen
jártok, az Úr előtt van. 7 És elment az öt férfiú, és
Laisba jutott, és látták a népet, a mely benne volt, hogy
minden félelem nélkül lakik, a Sidonbeliek szokása
szerint él csendesen és bátorságosan, és nincs senki, a
ki őket bántaná az országban, vagy úr volna felettök, és
távol vannak a sidoniaktól, és nincs senkivel semmi
dolguk. 8 És mikor visszatértek atyjokfiaihoz Czórába
és Estháolba, és kérdezték tőlök az ő atyjokfiai: Mi
jóval jártatok? 9 Mondának: Keljetek fel, és menjünk
fel ellenök, mert láttuk a földet, hogy ímé igen jó, és ti
veszteg ültök? ne legyetek restek a menetelre, hogy
elmenjetek elfoglalni azt a földet. 10 Ha elmentek,
biztonságban élő néphez mentek, és a tartomány tágas;
mert Isten kezetekbe adta azt a helyet, a hol semmiben
sincs hiány, a mi csak a földön van. 11 És elment onnét
a Dán nemzetségéből, Czórából és Estháolból, hatszáz
férfiú hadiszerszámokkal felkészülten. 12 És felvonultak,
és táborba szállottak Kirjáth-Jeárimban, Júdában. Ezért
hívják azt a helyet Dán táborának mind e mai napig.
És ez Kirjáth-Jeárim mögött fekszik. 13 És onnan
felvonultak az Efraim hegyére, és Míka házába mentek.
14 És szólott az az öt férfiú, a ki elment kikémlelni Lais
földét és monda atyjafiainak: Tudjátok-é, hogy ebben a
házban efód és teráf, faragott és öntött bálvány van? Hát
elgondolhatjátok, hogy mit cselekedjetek. 15 És betértek
oda, és az ifjú Lévitához mentek a Míka házába, és
köszöntötték őt: Békességgel! 16 A hadiszerszámokkal
felkészült hatszáz férfiú pedig, kik a Dán fiai közül valók
voltak, a kapu előtt állott. 17 És az az öt férfiú, a ki
a föld kikémlelésére ment volt el, mikor felment és
megérkezett oda, elvette a faragott képet, az efódot, a
teráfot és az öntött bálványt; a pap pedig ott állott a kapu
előtt a hadiszerszámokkal felkészült hatszáz férfiúval.
18 Mikor pedig ezek a Míka házához bementek és
elvették a faragott képet, az efódot, a teráfot és az öntött
bálványt, monda nékik a pap: Mit míveltek? 19 Azok
pedig mondának néki: Hallgass, tedd kezed ajakadra,
és jőjj el velünk, és légy nékünk atyánk és papunk.
Melyik jobb, hogy egy ember házának légy papja, vagy
hogy Izráelben egy nemzetségnek és háznépnek légy
papja? 20 És örvendett ezen a papnak szíve, és elvitte
az efódot és a teráfot és a faragott képet, és velök a nép
közé ment. 21 És megfordulván elvonultak, magok előtt
küldve a gyermekeket, a barmokat és drágaságaikat.
22 Mikor pedig már messze jártak a Míka házától,
a férfiak, a kik a Míka házának szomszédságában
laktak, összegyűltek, és utána mentek a Dán fiainak.
23 És utánok kiáltoztak a Dán fiainak. Azok pedig
visszafordulván mondának Míkának: Mi bajod van, hogy
így felsereglettél? 24 És monda: Isteneimet vettétek el,
a melyeket készíttettem, és papomat, és elmentetek,
hát mim van még egyebem? és mégis azt mondjátok
nékem: mi bajom van? 25 És mondának néki a Dán fiai:
Ne hallasd többé hangodat, hogy rátok ne rontsanak e
felbőszített emberek, és te a magad életét és házadnépe
életét el ne veszítsd! 26 És elmentek a Dán fiai a magok
útján, és mikor Míka látta, hogy azok erősebbek nála,
megfordult, és visszatért házához. 27 Ők pedig elvitték,
a mit Míka készíttetett, és a papot, a ki nála volt, és
Lais ellen mentek, a nyugodtan és biztonságban élő
nép ellen, és leölték őket fegyvernek élivel, és a várost
megégették tűzzel. 28 És nem volt senki, a ki őket
megszabadította volna, mert messze volt Sidontól, és
semmi dolguk nem volt senkivel. Lais pedig a Béth-
Rehob völgyében feküdt és itt építették meg a várost,
és telepedtek meg benne. 29 És elnevezték a város
nevét Dánnak, atyjoknak Dánnak nevéről, a ki Izráelnek
született volt. Bár először Lais volt a város neve. 30
És felállították magoknak a Dán fiai a faragott képet,
és Jonathán, a Manasse fiának Gersomnak fia és az
ő fiai voltak papok a Dán nemzetségében egészen a
föld fogságának idejéig. 31 És felállítva tarták a Míka
faragott képét, a melyet az készíttetett, mindaddig, míg
az Istenháza Silóban volt.

19 Ugyanebben az időben, a mikor nem volt király
Izráelben, mint jövevény tartózkodott az Efraim
hegység oldalán egy Lévita, a ki ágyas nőt szerzett
magának Júda Bethlehemből. 2 Paráználkodék pedig
nála az ő ágyasa és elméne tőle atyjának házához,
Júdának Bethlehemébe, és ott maradt négy hónapig.
3 Ekkor felkelvén az ő férje, utána ment, hogy lelkére
beszéljen, és hogy visszavigye őt. Szolgája és egy pár
szamár volt vele. Az pedig bevezette őt az ő atyjának
házába, és mikor meglátta őt a leánynak atyja, örvendve
eléje ment. 4 És ott tartóztatá őt ipa, a leánynak atyja,
és ő ott maradt nála három napig, és ettek, ittak, és
ott is háltak. 5 És mikor a negyedik napon reggel
korán felkeltek, és ő felkészült, hogy elmenjen, monda
a leánynak atyja az ő vejének: Erősítsd meg szívedet
egy falat kenyérrel, azután menjetek el. 6 És leültek,

és mindketten együtt ettek és ittak, és monda a leány
atyja a férfiúnak: Gondold meg és hálj itt az éjjel és
gyönyörködjék a te szíved. 7 Mikor pedig felkelt az a
férfiú, hogy elmenjen, addig marasztá őt az ipa, hogy
ott maradt megint éjszakára. 8 És felkelt azután az
ötödik napon jókor reggel, hogy elmenjen, és monda
a leánynak atyja: Erősítsd meg, kérlek, a te szívedet.
És mulatozának, míg elhanyatlék a nap, és együtt
evének mindketten. 9 Ekkor felkele az a férfiú, hogy
elmenjen ágyasával és szolgájával; de ipa, a leánynak
atyja, így szólt hozzá: Ímé a nap már lehanyatlik, hogy
beesteledjék, azért háljatok meg itt; ímé nyugalomra
hajlik a nap, hálj itt, és gyönyörködjék a te szíved;
holnap aztán készüljetek fel jókor reggel a ti útatokra,
és menj el sátorodba. 10 De a férfiú nem akart ott
meghálni, és felkelt és elment, és egész Jebusig jutott,
– ez Jeruzsálem. Egy pár megterhelt szamár és ágyasa
volt vele. 11 Mikor pedig Jebus mellett voltak, a nap már
igen alászállott, és monda a szolga az ő urának: Jerünk
és térjünk be a Jebuzeusok e városába, és háljunk ott.
12 És monda néki az ő ura: Ne térjünk be az idegenek
városába, a hol senki sincs az Izráel fiai közül, inkább
menjünk el Gibeáig. 13 És monda az ő szolgájának:
Siess, és menjünk e két hely valamelyikébe, és háljunk
vagy Gibeában, vagy Rámában. 14 És tovább vonultak,
és elmenének, és a nap Gibea mellett ment le felettök, a
mely Benjáminé. 15 És oda tértek, hogy bemenjenek és
megháljanak Gibeában. Mikor pedig oda bement, leült a
város piaczán, mert nem volt senki, a ki őket házába
behívná éjszakára. 16 És ímé egy öreg ember jöve a
munkából a mezőről késő estve. Ez a férfiú az Efraim
hegységéről való volt, és csak jövevény Gibeában, míg a
helynek lakói Benjámini ták voltak. 17 És mikor felemelte
szemeit, és meglátta azt az utas embert a város piaczán,
monda az öreg ember néki: Hová mégy és honnan jösz?
18 Ez pedig monda néki: Megyünk Júda Bethlehemből
az Efraim hegység oldaláig, a honnan való vagyok. Júda
Bethlehemében voltam és most az Úr házához megyek,
és nincsen senki, a ki házába fogadna engem. 19 Pedig
szalmánk és abrakunk is van szamaraink számára, és
kenyerem és borom is van a magam és a te szolgálód
és emez ifjú számára, ki szolgáddal van, úgy hogy
semmiben sem szűkölködünk. 20 Ekkor monda a vén
ember: Békesség néked! Mindarra, a mi nélkül csak
szűkölködöl, nékem lesz gondom. Csak nem hálsz itt az
utczán?! 21 És elvezette őt az ő házához és abrakot
adott az ő szamarainak. Azután megmosták lábaikat, és
ettek és ittak. 22 És mikor vígan laknának, ímé a város
férfiai, a Béliál fiainak emberei, körülvették a házat, és
az ajtót döngetve, mondának az öreg embernek, a ház
urának, mondván: Hozd ki azt a férfiút, a ki házadhoz
jött, hogy ismerjük meg őtet. 23 És kiment hozzájuk az
a férfiú, a háznak ura és monda nékik: Ne, atyámfiai,
ne cselekedjetek ilyen gonoszt, minekutána az a férfiú
az én házamhoz jött, ne tegyétek vele azt az alávaló
dolgot. 24 Ímé itt van hajadon leányom és az ő ágyasa,
ezeket hozom ki néktek, és ezeket nyomorgassátok, és
tegyétek velök azt, a mit csak tetszik, csak e férfiúval ne
cselekedjétek azt az alávaló dolgot. 25 A férfiak azonban
nem akartak reá se hallgatni. Ekkor kézen fogta az a
férfiú az ő ágyasát, és kivitte nékik az utczára. Ezek
pedig megszeplősíték őt, és gonoszul élének vele egész
éjszaka reggelig, és csak mikor feltetszett a hajnal,
akkor bocsátották el. 26 És elment az asszony virradat
előtt és reggel ott rogyott össze annak a férfiúnak háza
ajtajánál, a melyben az ő ura volt reggelig. 27 Mikor
pedig felkelt az ő ura reggel, és kinyitotta a ház ajtaját,
és kiment, hogy útnak induljon, ímé az asszony, az ő
ágyasa, ott feküdt elterülve a ház ajtaja előtt, és kezei
a küszöbön. 28 És monda néki: Kelj fel és menjünk
el. De az nem felelt néki. Ekkor feltette őt a szamárra,
és felkelt a férfiú, és elment hazájába. 29 És mikor
hazaért, kést vett elő, és megfogta ágyasát, és tagról-
tagra szétvagdalta őt tizenkét darabba, és szétküldözte
Izráel minden határába. 30 Lőn pedig, hogy mindenki, a
ki ezt látta, azt mondotta: Nem történt és nem láttatott
ehhez hasonló dolog, mióta csak feljöttek az Izráel fiai
Égyiptomnak földéből mind e mai napig. Gondolkodjatok
e dolog felől, tartsatok tanácsot és beszéljétek meg.

20 Erre kivonultak az Izráel minden fiai és
összegyülekezett a nép, mint egy ember, Dántól
fogva Bersebáig és a Gileád földéig, az Úrhoz Mispába.
2 És megjelentek az egész népnek főfő emberei,
az Izráelnek minden nemzetségei az Isten népének
gyülekezetében, négyszázezer gyalogos, fegyverfogható
férfiú. 3 De meghallották a Benjámin fiai is, hogy
felmentek az Izráel fiai Mispába. Az Izráel fiai pedig
mondának: Mondjátok meg, hogy mint történt ez
a gonoszság? 4 És felele a Lévita, a megöletett
asszonynak férje, és monda: Gibeába, mely Benjáminé,
mentem én és az én ágyasom, hogy ott megháljak. 5
És ellenem támadtak Gibeának férfiai, és körülvették
miattam a házat éjjel, engem akartak megölni, de
az én ágyasomat nyomorgatták meg annyira, hogy
meghalt. 6 Ekkor fogtam ágyasomat, és szétvagdaltam
őt, és szétküldöztem az Izráel örökségének minden
tartományaiba, mert útálatosságot és aljasságot követtek
el Izráelben. 7 Ímé mindnyájan, kik itt vagytok Izráel fiai,
szóljatok erről és tanácskozzatok felőle. 8 Ekkor felállott
az egész nép, mint egy ember, mondván: Senki közülünk
sátorába ne menjen, és senki házához ne térjen, 9 Mert
most Gibea ellen ezt cselekedéndjük: sorsot vetünk
rá. 10 És választunk tíz férfiút száz közül, és százat
ezer közül, és ezeret tízezer közül, Izráelnek minden
nemzetségéből, hogy hordjanak élelmet a népnek, hogy
ez elmenvén, cselekedjék Benjámin Gibeájával annak

minden gonoszsága szerint, melyet elkövetett Izráelben.
11 És összegyülekezett Izráel minden férfia a város ellen,
mint egy ember, egyesülten. 12 És követeket küldöttek
az Izráel nemzetségei Benjámin minden törzseihez,
mondván: Micsoda aljasság az, a mi ti közöttetek
történt? 13 Most adjátok ki azokat a férfiakat, a Béliál
fiait, a kik Gibeában vannak, hogy megöljük őket, és
kitisztítsuk a gonoszt Izráelből. De a Benjámin fiai nem
akartak hallgatni testvéreiknek, az Izráel fiainak szavára,
14 Hanem egybegyűltek a Benjámin fiai a városokból
Gibeába, hogy kimenjenek harczolni az Izráel fiaival. 15
És azon a napon a Benjámin fiai, a kik a városokból jöttek
fel, huszonhatezer fegyverfogható férfiút számlálának,
Gibea lakóin kivül, kik szám szerint hétszázan voltak,
mind válogatott férfiú. 16 Ebből az egész népből volt
hétszáz válogatott férfiú, a kik suták voltak. Ezek
mindnyájan a parittyával hajszálnyira biztosan találtak
és nem hibázták el. 17 Az Izráel fiai pedig szám
szerint, a Benjámin fiain kivül, négyszázezeren voltak,
fegyverfogható emberek, és mind hadakozó férfiak. 18
Ekkor felkeltek, és felmentek Béthelbe, és megkérdék
az Istent, és mondának az Izráel fiai: Ki menjen fel
először közülünk a Benjámin fiai ellen hadakozni? És
monda az Úr: Júda először. 19 Felkeltek azért az
Izráel fiai reggel, és táborba szállottak Gibea előtt. 20
És kimentek Izráel emberei harczolni Benjámin ellen,
és csatarendbe állottak fel ellenök az Izráel emberei
Gibeánál. 21 És kivonultak a Benjámin fiai is Gibeából,
és levertek az Izráel fiai közül az nap huszonkétezeret a
földre. 22 De a nép, Izráel férfiai, megbátoríták magukat,
és újra csatarendbe állottak ugyanazon a helyen, a
melyen előtte való nap sorakoztak. 23 És felmenének
az Izráel fiai, és ott sírtak, az Úr előtt egész estig, és
megkérdezték az Urat, mondván: Vajjon elmenjek-é még
harczolni az én atyámfiának, Benjáminnak fiai ellen? Az
Úr pedig monda: Menjetek fel ellene! 24 És mikor az
Izráel fiai másnap a Benjámin fiai ellen felvonultak, 25
Kijött elébük Benjámin Gibeából másnap, és levert az
Izráel fiai közül még tizennyolczezer embert a földre,
kik mindannyian fegyverfoghatók valának. 26 Ekkor
felment Izráel minden fia és az egész nép, és elmenvén
Béthelbe, sírtak, és ott maradtak az Úr előtt és bőjtöltek
aznap egész estvéig, és égőáldozattal és hálaadó
áldozattal áldoztak az Úr előtt. 27 És megkérdezék az
Izráel fiai az Urat, – mert ott volt abban az időben az Isten
frigyládája. 28 És Fineás, az Áron fiának Eleázárnak fia
szolgált körülötte abban az időben – mondván: Vajjon
még egyszer felmenjek-é harczolni az én atyámfiának
Benjáminnak fiaival, vagy pedig abbanhagyjam? És
monda az Úr: Menj, mert holnap kezedbe adom őket.
29 És leseket vetett Izráel Gibea ellen köröskörül.
30 És felvonultak az Izráel fiai a Benjámin fiai ellen
harmadnapon, és felállottak Gibea ellen úgy, mint
annakelőtte. 31 Ekkor kijöttek a Benjámin fiai a nép ellen,
elszakasztatának a várostól, és elkezdették a népet
verni, és ölni, mint annakelőtte, a mezőn, a két úton,
melynek egyike Béthelbe, másika Gibea felé vezet, és
már megöltek mintegy harmincz férfiút Izráelből. 32 És
mondának a Benjámin fiai: Megverettetnek ezek előttünk
megint, mint először. Az Izráel fiai pedig mondának:
Fussunk el és szakaszszuk el őket a várostól, ki az
országútra. 33 És az Izráel minden fia elhagyta helyét
és Baál-Thámárnál állott fel. Izráel lesei pedig előtörtek
rejtekhelyeikből Maareh-Gabából. 34 Ekkor az egész
Izráelből tízezer válogatott férfiú tört Gibea ellen, és néki
búsulának a harcznak, és amazok észre sem vették,
hogy veszedelemben forognak. 35 Így verte le az Úr
Izráel előtt Benjámint, és elpusztítottak az Izráel fiai azon
a napon a Benjámin fiai közül huszonötezerszáz férfiút,
kik mind fegyverfoghatók voltak. 36 Benjámin fiai tehát
látták, hogy megveretnek, mivel Izráel férfiai csak azért
adtak helyet Benjáminnak, mert ők a lesekben bíztak, a
melyeket Gibeánál helyeztek el. 37 És a les elősietett és
előtört Gibea ellen, és a les bevonult, és leölte az egész
várost fegyvernek élivel. 38 És abban egyeztek meg
Izráel férfiai a les-csapatokkal, hogy erős füstfelleget
bocsátanak fel a városból. 39 Mikor aztán az Izráel férfiai
visszafordultak a harcz közben, és Benjámin megkezdte
az öldöklést és leölt mintegy harmincz férfiút Izráelből, és
azt gondolta magában: Bizony megverettetnek előttünk,
mint az első ütközetben: 40 Épen akkor kezdett a
felhő felemelkedni a városból, mint egy füstoszlop. És
mikor aztán Benjámin hátratekintett, látta, hogy íme
a város lángja már feléri az eget. 41 És az Izráel fiai
megfordultak, és megijedének a Benjámin fiai, a kik
most látták csak, hogy rajtok a veszedelem. 42 És
elfutottak az Izráel férfiai elől a pusztába vivő útra; de a
harcz ott is utólérte őket, és az út közepén ölték le a
városból jövőket. 43 Körülvették Benjámint, üldözték őt,
letiporták a pihenő helyen, egészen a Gibea előtt keletre
eső vidékig. 44 És elesett Benjámin közül tizennyolczezer
ember, mindnyájan vitéz férfiak. 45 Ekkor megfordultak,
és a pusztába menekültek, a Rimmon sziklájához; de az
útakon még megöltek közülök ötezer embert, és azután
egész Gideomig mentek utánok, és megöltek közülök
kétezer embert. 46 Azok tehát, akik elestek Benjámin
közül, összesen huszonötezeren voltak, kik mindannyian
fegyvert fogtak azon a napon, és mindnyájan vitéz
férfiak voltak. 47 De hatszáz férfiú megfordult, és
elmenekült a pusztába a Rimmon kősziklájára, és ott is
maradt a Rimmon szikláján négy hónapig. 48 Az Izráel
férfiai pedig visszatértek a Benjámin fiaira, és megölték
őket fegyvernek élével a városokban az emberektől
a barmokig, és a mi csak található volt; az összes
városokat pedig, miket találtak, tűzzel égették meg.

21 És az Izráel fiai megesküdtek Mispában, mondván:
Senki mi közülünk nem adja leányát Benjáminnak
feleségül. **2** És a nép elment Béthelbe, és ott volt
egész estvéig az Isten előtt, és felemelve szavát, nagy
sírással sírt. **3** És mondának: Oh Uram! Izráelnek
Istene! Miért történt ez Izráelben, hogy ma Izráelből egy
nemzetség hiányzik? **4** És lőn másnap reggel, felkele
a nép és ott oltárt épített, és egészen égőáldozatot
és hálaadó áldozatot áldozott. **5** És mondának az
Izráel fiai: Kicsoda az, a ki nem jött fel a gyülekezetbe
az Izráelnek minden nemzetségei közül az Úrhoz?
Mert nagy esküt tettek volt egyszer a felől, a ki fel
nem jött az Úrhoz Mispába, mondván: Meghalván
meghaljon az! **6** És megszánák az Izráel fiai Benjámint,
az ő atyjokfiát, és mondának: Kivágattatott ma egy
nemzetség Izráelből. **7** Mit cselekedjünk azokkal, a kik
megmaradtak, hogy feleséget kaphassanak? Mert mi
megesküdtünk az Úrra, hogy nem adjuk nékik feleségül
a mi leányainkat. **8** És mondának: Van-é valaki az
Izráel nemzetségei közül, a ki nem jött fel az Úrhoz
Mispába? És íme Jábes-Gileádból nem jött fel senki
a gyülekezet táborába. **9** Mert megszámlálá magát a
nép, és ímé nem vala ott senki a Jábes-Gileád lakosai
közül. **10** Ekkor elküldött a gyülekezet oda tizenkétezer
harczban edzett férfiút, és megparancsolták nékik,
mondván: Menjetek el, és vágjátok le Jábes-Gileád
lakóit fegyvernek élivel, még az asszonyokat és a
gyermekeket is. **11** És ezt kell cselekednetek, hogy
minden férfiút és minden asszonyt, a ki már férfiúval hált,
öljetek meg. **12** Találának pedig a Jábes-Gileád lakói
között négyszáz szűz leányt, a kik még nem ismertek
férfiút férfival való hálással, és elvitték őket a táborba
Silóba, mely vala a Kanaán földén. **13** És elküldött
az egész gyülekezet, és izent a Benjámin fiainak, kik
a Rimmon szikláján voltak, és békességet ígérének
nékik. **14** Így tért vissza abban az időben Benjámin,
és nékik adták azokat feleségül, a kiket meghagytak
Jábes-Gileád asszony népei közül; de így sem lőn elég
nékik. **15** És bánkódék a nép Benjámin miatt, hogy az
Úr ilyen rést csinált az Izráel törzsein. **16** Mondának
azért a gyülekezet vénei: Mit tegyünk, hogy a többiek is
feleséget kapjanak, mert Benjáminból kipusztíttattak az
asszonyok? **17** És mondának: A Benjáminiták birtoka
örökség szerint ezeké, a kik megmaradtak, mert nem
szabad Izráelben egy nemzetségnek sem eltöröltetni. **18**
De mi nem adhatunk nékik feleségeket leányaink közül,
mert megesküdtek az Izráel fiai, mondván: Átkozott, a
ki feleséget ad Benjáminnak! **19** És mondának: Ímé
az Úrnak esztendőnként való ünnepnapja lesz most
Silóban, a mely északra fekszik Bétheltől, napkelet
felé az országút mellett, a mely Bétheltől Sikem felé
visz, és délre Lebonától. **20** Ezt parancsolák azért
a Benjámin fiainak: Menjetek el, és leselkedjetek a
szőlőkben. **21** És ha látjátok, hogy jőnek Siló leányai a
körtánczban tánczolni, akkor jőjjetek elő a szőlőkből,
és vegyetek magatoknak kiki feleséget a Siló leányai
közül, és menjetek el a Benjámin földére. **22** Ha aztán
atyjaik vagy testvéreik hozzánk jőnek perlődni, akkor azt
mondjuk nékik: Könyörüljetek rajtuk mi érettünk, mert
nem hozhattunk mindeniknek feleséget ama hadból,
és minthogy nem ti adtátok nékik, most nem vagytok
vétkesek. **23** És ekképen cselekedtek a Benjámin fiai,
és vőnek feleségeket az ő számuk szerint a tánczolók
közül, a kiket elraboltak. És elmentek, és hazatértek
örökségükbe, és felépítették a városokat, és azokban
laktak. **24** Az Izráel fiai pedig eltávoztak onnét abban
az időben, mindegyik a maga nemzetségéhez és
háznépéhez, és elmentek onnét kiki a maga örökségébe.
25 Ebben az időben nem volt király Izráelben; azért
mindenki azt cselekedte, a mi jónak látszott az ő szemei
előtt.

Ruth

1 És lőn azon napokban, a mikor a bírák bíráskodának,
éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda
Bethlehemből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő
meg a felesége, és a két fia. **2** A férfi neve Elimélek
és felesége neve Naómi; két fiok neve pedig Mahlon
és Kiljon; efrataiak, a Júda Bethlehemből valók. És
eljutának Moáb mezejére, és ott valának. **3** Meghala
pedig Elimélek a Naómi férje, és marada ő és az ő
két fia. **4** A kik Moábita leányokat vőnek feleségül; az
egyiknek neve Orpa, és a másiknak neve Ruth. És
ott lakozának közel tíz esztendeig. **5** Meghalának ők
is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az
asszony az ő két fia és férje nélkül. **6** Felkele azért ő
és az ő menyei, és ő visszatére Moáb mezejéről; mert
hallotta vala Moáb mezején, hogy meglátogatta az Úr
az ő népét, hogy adjon nékik kenyeret. **7** És kiméne
arról a helyről, a hol volt, és vele a két menye. És
menének az úton, hogy visszatérjenek Júda földére, **8**
És monda Naómi az ő két menyének: Menjetek, térjetek
vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az
Úr irgalmasságot veletek, a miképen ti cselekedtetek
a megholtakkal és én velem! **9** Adja az Úr tinéktek,
hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában.
És megcsókolá őket; és ők nagy felszóval sírának. **10**
És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te
népedhez! **11** Naómi pedig mondá: Térjetek vissza
leányaim! Miért jönnétek én velem? Hát ugyan vannak-
é még fiak az én méhemben, a kik férjeitek lehetnének?
12 Térjetek vissza leányaim! menjetek, mert én már
vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha
azt mondanám is, hogy van reménységem; még ha
ez éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat: **13**
Ugyan megvárhatnátok-é őket, a míg felnőnek? Ugyan
megtartóztatnátok-é magatokat miattok, hogy férjhez
ne menjetek? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az
én keserüségem, mint a tietek, mert engem talált az
Úrnak keze. **14** Azok pedig nagy felszóval tovább
sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát; Ruth azonban
ragaszkodék hozzá. **15** Ő pedig monda: Ímé a te
sógorasszonyod visszatért az ő népéhez, és az ő
isteneihez, térj vissza te is a te sógorasszonyod után. **16**
Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy
visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda megyek,
és a hol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én
népem, és Istened az én Istenem. **17** A hol te meghalsz,
ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen
velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem
tőled. **18** Mikor pedig látá, hogy erősködik vele menni,
nem szóla néki többet. **19** És menének mind a ketten,
míglen Bethlehembe érkezének. És lőn, hogy mikor
Bethlehembe érkezének, megmozdult az egész város
miattok, és mondák: Nemde nem Naómi ez? **20** És ő
monda nékik: Ne hívjatok engem Naóminak, hívjatok
inkább Márának, mert nagy keserűséggel illetett engem
a Mindenható. **21** Többed magammal mentem el, és
elárvultan hozott vissza engemet az Úr; miért hívnátok
hát engem Naóminak, holott az Úr ellenem fordult, és a
Mindenható nyomorúsággal illetett engemet? **22** Így tért
vissza Naómi, és vele a Moábita Ruth, az ő menye,
a ki hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig
Bethlehembe az árpaaratás kezdetén.

2 Vala pedig Naóminak egy rokona az ő férje után,
előkelő derék ember Elimélek nemzetségéből; neve
Boáz. **2** És monda a Moábita Ruth Naóminak: Hadd
menjek, kérlek, a mezőre, hogy kalászokat szedegessek
az után, a kinek szemei előtt kedvességet találok.
És az monda: Menj édes leányom. **3** Elméne azért
és odaérkezék, szedegete a mezőn az aratók után,
és történetesen oda talált a Boáz szántóföldjére, a
ki Elimélek nemzetségéből való volt. **4** És ímé Boáz
kijöve Bethlehemből, és monda az aratóknak: Az Úr
legyen veletek! És ők mondának néki: Áldjon meg
téged az Úr! **5** És monda Boáz az ő szolgájának,
a ki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó? **6**
És felele a szolga, az aratók felügyelője, és monda:
Az a Moábita leányzó ez, a ki Naómival jött a Moáb
mezejéről. **7** A ki mondá: Hadd szedegessek, kérlek, és
hadd tarlózgassak a kévék közt az aratók után. És ide
jöve, és itt marada reggeltől fogva mind mostanig: és
csak épen most pihent egy keveset a házban. **8** És
mondá Boáz Ruthnak: Ugyan hallod-é édes leányom!
Ne menj szedegetni más mezőre és el ne menj innen;
hanem menj mindenütt szolgálóim után. **9** Szemeid
legyenek a mezőn, a melyet aratnak, és járj utánok. Ímé
meghagytam a szolgáknak, hogy ne bántsanak téged,
és ha megszomjúhozol, menj az edényekhez és igyál
abból, a mit a szolgák merítenek. **10** Akkor ez arczra
borula és meghajtá magát a földig, és monda néki:
Hogy-hogy találtam ilyen kedvességet a te szemeid
előtt, hogy rám tekintettél, holott én idegen vagyok? **11**
Boáz pedig felele, és monda néki: Bizony elmondtak
nékem mindent, amit cselekedtél a te napaddal, férjed
halála után, hogy elhagytad a te atyádat és a te anyádat
és a te születésednek földét, és jöttél ahhoz a néphez,
a melyet nem ismertél azelőtt. **12** Fizessen meg az Úr a
te cselekedetedért, és legyen teljes a te jutalmad az
Úrtól, Izráelnek Istenétől, a kinek szárnyai alatt oltalmat
keresni jöttél. **13** Ez pedig monda: Találjak kedvességet
a te szemeid előtt uram, mert megvigasztaltál engem, és
mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem
vagyok a te szolgálóleányaid közül. **14** És az evésnek
idejekor szóla néki Boáz: Jer ide, és egyél a kenyérből,
és mártsd be a te falatodat az eczetes lébe. És ő leüle az

aratók mellé. És pergelt gabonát nyújtott néki, és evett,
s jóllakott, sőt még hagyott is. 15 Azután felállott, hogy
szedegessen és Boáz megparancsolta az ő szolgáinak,
mondván: A kévék között is hadd szedegessen, és meg
ne pirongassátok őt. 16 Sőt húzogassatok ki néki a
kévékből is, és hagyogassatok el, hogy szedje fel, és
meg ne dorgáljátok őt. 17 És ő szedegete a mezőn mind
estiglen, és kicsépelé, a mit szedegetett, és lett abból
szinte egy efa árpa. 18 És felvevé és beméne a városba,
és napaasszonya látá, a mit ő szedegetett. Aztán
elővevé és odaadá néki, a mit meghagyott, minekutána
jóllakott vala. 19 És monda néki az ő napaasszonya:
Hol szedegettél ma, és hol munkálkodtál? Áldott legyen,
a ki rád tekintett. És elbeszélte az ő napaasszonyának,
hogy kinél munkálkodott, és monda: Annak a férfiúnak a
neve, a kinél ma munkálkodtam: Boáz. 20 És monda
Naómi az ő menyének: Áldott legyen ő az Úrtól, a ki nem
vonta meg irgalmasságát az élőktől és a megholtaktól!
És Naómi monda néki: Közel valónk nékünk az a
férfiú; legközelebbi rokonaink közül való ő. 21 És szóla
a Moábita Ruth: Még azt is mondta ő nékem: Menj
mindenütt az én munkásaim után, a míg csak el nem
végzik az én egész aratásomat. 22 És monda Naómi
Ruthnak, az ő menyének: Jó, édes leányom, hogy az ő
szolgálóival jársz, ne is találjanak téged más mezőn. 23
Így járt ő mindenütt a Boáz szolgálói után, szedegetve,
míg az árpaaratás és búzaaratás bevégződött; és az ő
napaasszonyával lakott.

3 És monda néki Naómi, az ő napaasszonya: Édes
leányom! ne keressek-é néked nyugalmat, hogy jól
legyen dolgod? 2 Avagy nem rokonunk-é Boáz, a kinek
szolgálóival voltál? Ímé ő az éjjel árpát szór a szérűn. 3
Annakokáért fürödjél meg, és kend meg magadat, és
vedd magadra ruháidat, és menj le a szérűre; észre
ne vétesd magadat a férfiúval, a míg el nem végezi
ételét és italát. 4 És majd ha lefekszik, jegyezd meg a
helyet, a hol fekszik, és menj oda, és hajtsd fel a leplet
lábánál, és feküdjél oda. Ő majd megmondja néked, mit
cselekedjél. 5 És ő monda néki: Mindazt, a mit mondasz,
megcselekszem. 6 És lement a szérűre, és mindent
úgy cselekedett, a mint napaasszonya parancsolta. 7
És Boáz evett és ivott, és felvidámult az ő szíve. És
elment, hogy lefeküdjék a garmada szélén; és az eljött
titkon, és felhajtá lába felől a leplet, és lefeküvék. 8
Történt pedig éjfél tájon, hogy felrettent a férfiú, és
odafordult. És ímé: asszony fekszik az ő lábainál. 9
És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth
vagyok, a te szolgálód; terjeszszed ki hát takaródat a
te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon. 10
És ő monda: Az Úrnak áldotta vagy te, édes leányom!
Utóbbi szereteteddel jobbat cselekedtél, mint az elsővel:
hogy nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag
után. 11 Most hát, édes leányom, ne félj! Mindent,
a mit mondasz, megteszek néked; mert tudja az én
népemnek egész kapuja, hogy derék asszony vagy.
12 És most: bizony igaz, hogy közel rokon vagyok: de
van nálamnál még közelebbi rokon is. 13 Ez éjszakán
hálj itt; s majd reggel, ha az megvált téged, jó: váltson
meg; ha pedig nem akar téged megváltani, akkor én
váltalak meg. Él az Úr! Feküdj itt reggelig. 14 És feküvék
az ő lábainál reggelig, és felkele, mielőtt valaki az ő
felebarátját megismerheté, mert mondá: Meg ne tudja
senki, hogy ez az asszony a szérűre jött. 15 És monda:
Add ide a nagy kendődet, a mely rajtad van, és tartsd.
És ő oda tartotta azt. Boáz pedig mért hat mérték árpát,
és feladta néki, maga pedig bement a városba. 16 És
elméne az ő napaasszonyához, és az monda: Hogy
vagy édes leányom? És ő elbeszélt néki mindent, a
mit cselekedett vele az a férfi. 17 És monda: Ezt a hat
mérték árpát adá nékem, mert monda: Ne menj üresen
a te napadhoz. 18 És monda Naómi: Légy veszteg
leányom, míg megtudod, hova dől el a dolog; mert nem
nyugszik az a férfiú, míg véghez nem viszi a dolgot még
ma.

4 Boáz pedig felment a kapuba, és ott leült. És ímé arra
ment az a legközelebbi rokon, a kiről Boáz beszélt
vala, és monda néki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az oda
ment és leüle. 2 Ekkor ő maga mellé vett tíz férfiút
a város vénei közül és monda: Üljetek ide! És azok
leülének. 3 És ő monda a legközelebbi rokonnak: Azt
a darab szántóföldet, mely a mi atyánkfiáé, Eliméleké
volt, eladja Naómi, a ki haza jött a Moáb mezejéről. 4
Én pedig gondoltam, hogy füledbe juttatom, mondván:
Vedd meg az itt ülők előtt és az én népemnek vénei
előtt. Ha megváltod: váltsd meg; és ha nem váltod
meg: jelentsd ki előttem, hogy tudjam; mert rajtad
kívül nincs, a ki megváltaná, és én vagyok utánad.
És az monda: Én megváltom. 5 És monda Boáz: A
mely napon megveszed a szántóföldet Naómi kezéből,
akkor a Moábita Ruthtól, a megholtnak feleségétől
veszed meg, hogy nevet támaszsz a megholtnak, az ő
örökségében. 6 A legközelebbi rokon pedig monda:
Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszessem
a magam örökségét; váltsd meg te magadnak az én
rokoni részemet, mert én nem válthatom meg. 7 Ez
vala pedig a szokás régen Izráelben, a megváltás és
cserélés alkalmával, minden dolognak megerősítésére:
A férfi lehúzta az ő saruját és oda adta felebarátjának,
és ez volt a bizonyság Izráelben. 8 Monda annakokáért
a legközelebbi rokon Boáznak: Vedd meg magadnak!
És lehúzta a saruját. 9 És monda Boáz a véneknek és
az egész népnek: Ti vagytok tanui ma, hogy megvettem
mindent, a mi Eliméleké volt, és mindent, a mi Kiljoné
és Mahloné volt, Naómi kezéből; 10 Sőt a Moábita
Ruthot is, Mahlonnak feleségét feleségül vettem, hogy
nevet támaszszak a megholtnak az ő örökségében, és

ki ne veszszen a megholtnak neve az ő atyjafiai közül
és az ő helységének kapujából. Tanuk vagytok ma. **11**
És monda az egész nép, mely a kapuban vala és a
vének: Tanuk vagyunk! Tegye az Úr az asszonyt, a ki
a te házadba megy, olyanná, mint Rákhel és Lea, a
kik ketten építették fel Izráel házát, és gyűjts vagyont
Efratában és szerezz nevet Bethlehemben. **12** És a te
házad legyen, miként a Pérecz háza – a kit Thámár
szült Júdának – abból a magzatból, a melyet az Úr
adánd néked ettől az asszonytól. **13** Elvevé annakokáért
Boáz Ruthot, és lőn az néki felesége, és beméne hozzá,
és megadá az Úr, hogy az fogana az ő méhében,
és szült fiút. **14** És mondák az asszonyok Naóminak:
Áldott az Úr, a ki ma nem engedte meg, hogy rokon
nélkül maradj; emlegessék az ő nevét Izráelben! **15** És
legyen ő a te lelkednek megvidámítója, és vénségednek
istápolója, mert menyed szülte őt, az, a ki téged szeret,
és a ki többet ér néked hét fiúnál. **16** Ekkor megfogá
Naómi a gyermeket, és ölébe vevé, és dajkája lőn
annak. **17** A szomszédasszonyok pedig nevet adának
néki, mondván: Fia született Naóminak, és nevezték
az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid
atyjának. **18** És a Pérecz nemzetségei ezek: Pérecz
nemzé Hesront; **19** Hesron pedig nemzé Rámot, és
Rám nemzé Amminádábot; **20** Amminádáb pedig nemzé
Naássont, és Naásson nemzé Sálmónt; **21** Sálmón
pedig nemzé Boázt, és Boáz nemzé Obedet; **22** És
Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot.

1 Sámuel

1 Volt egy ember, Ramataim-Czofimból, az Efraim
hegységéről való, és az ő neve Elkána vala,
Jerohámnak fia, ki Elihu fia, ki Tohu fia, ki Sof fia
volt; Efraimita vala. **2** És két felesége volt néki; az
egyiket Annának, a másikat pedig Peninnának hívták.
Peninnának gyermekei valának, de Annának nem
valának gyermekei. **3** És ez az ember felmegy vala
esztendőnként az ő városából, hogy imádkozzék és
áldozatot tegyen a Seregek Urának Silóban. Ott pedig
Éli két fia, Hofni és Fineás valának az Úrnak papjai.
4 És azon a napon, melyen Elkána áldozni szokott,
Peninnának, az ő feleségének, és minden fiának és
leányának áldozati részt ád vala; **5** Annának pedig
kétakkora részt ád vala, mivel Annát igen szerette; de
az Úr bezárá az ő méhét. **6** Igen bosszantja vala pedig
Annát vetélkedő társa, hogy felingerelje, mivel az Úr
bezárá az ő méhét. **7** És így történt ez esztendőről
esztendőre; valahányszor felment az Úrnak házába,
ekképen bosszantá őt, ő pedig sír vala és semmit sem
evék. **8** És monda néki Elkána, az ő férje: Anna, miért
sírsz, és miért nem eszel? Mi felett bánkódol szívedben?
Avagy nem többet érek-é én néked tíz fiúnál? **9** És
felkele Anna, minekutána evének Silóban és minekutána
ivának, (Éli pap pedig az Úrnak templomában az
ajtófélnél ül vala székében), **10** És lelkében elkeseredve,
könyörge az Úrnak, és igen sír vala. **11** És fogadást
tőn, mondván: Seregeknek Ura! ha megtekinted a te
szolgáló leányodnak nyomorúságát, és megemlékezel
rólam, és nem feledkezel el szolgáló leányodról, hanem
fiúmagzatot adsz szolgáló leányodnak: én őt egész
életére az Úrnak ajánlom, és borotva nem érinti az ő
fejét soha! **12** Mivelhogy pedig hosszasan imádkozék
az Úr előtt: Éli figyel vala az ő szájára; **13** És mivel
Anna szívében könyörge (csak ajka mozgott, szava
pedig nem volt hallható): Éli gondolá, hogy részeg. **14**
Monda azért néki Éli: Meddig leszel részeg? Távolítsd el
mámorodat magadtól. **15** Anna pedig felele, és monda
néki: Nem, Uram! bánatos lelkű asszony vagyok én;
sem bort, sem részegítő italt nem ittam, csak szívemet
öntöttem ki az Úr előtt. **16** Ne tartsd a te szolgáló
leányodat rossz asszonynak, mert az én bánatomnak
és szomorúságomnak teljességéből szólottam eddig.
17 És felele Éli, és monda: Eredj el békességgel, és
Izráelnek Istene adja meg a te kérésedet, a melyet
kértél tőle. **18** Ő pedig monda: Legyen kedves előtted
a te szolgáló leányod! És elméne az asszony az ő
útjára és evék, és arcza nem vala többé szomorú. **19**
És reggel felkelének, és minekutána imádkozának az
Úr előtt, visszatértek, és elmenének haza Rámába.
És ismeré Elkána az ő feleségét, Annát, és az Úr
megemlékezék róla. **20** És történt idő multával, hogy
terhes lőn Anna, és szüle fiat és nevezé őt Sámuelnek,
mert úgymond az Úrtól kértem őt. **21** És mikor felméne
a férfi, Elkána és az ő egész háznépe, hogy bemutassa
az Úrnak esztendőnként való áldozatát és fogadását:
22 Anna nem ment fel, hanem monda férjének: Mihelyt
a gyermeket elválasztándom, felviszem őt, hogy az Úr
előtt megjelenjen, és ott maradjon örökké. **23** És monda
néki Elkána, az ő férje: Cselekedjél úgy, a mint néked
tetszik, maradj itthon, míg elválasztod; csakhogy az Úr
teljesítse be az ő beszédét! Otthon marada azért az
asszony és szoptatta gyermekét, a míg elválasztá. **24**
És minekutána elválasztotta, felvivé magával; három
tulokkal, egy efa liszttel és egy tömlő borral, és bevivé őt
az Úrnak házába, Silóban. A gyermek pedig még igen
kicsiny vala. **25** És levágták a tulkot, és a gyermeket
Élihez vitték. **26** Ő pedig monda: Óh Uram! Él a te
lelked, Uram, hogy én vagyok az az asszony, a ki
itt állott melletted, és könyörgött az Úrnak. **27** Ezért
a fiúért könyörögtem, és az Úr megadta kérésemet,
a melyet tőle kértem. **28** Most azért én is az Úrnak
szentelem; teljes életére az Úrnak legyen szentelve! És
imádkozának ott az Úrhoz.

2 És imádkozék Anna, és monda: Örvendez az én
szívem az Úrban, Felmagasztaltatott az én szarvam
az Úrban. Az én szám felnyílt ellenségeim ellen, Mert
szabadításodnak örvendezek én! **2** Senki sincs olyan
szent, mint az Úr, Sőt rajtad kivül senki sincs. Nincsen
olyan kőszál, mint a mi Istenünk. **3** Ne szóljatok oly
kevélyen, oly nagyon kevélyen; Szátokból ne jőjjön
kérkedő szó, Mert mindentudó Isten az Úr, És a
cselekedeteket ő ítéli meg. **4** Az erős kézíjjasokat
megrontja, És a roskadozókat erővel övedzi fel, **5** A
megelégedettek bérért szegődnek el, Éhezők pedig nem
lesznek; S míg a magtalan hét gyermeket szül, A sok
gyermekű megfogyatkozik. **6** Az Úr öl és elevenít, Sírba
visz és visszahoz. **(Sheol h7585)** **7** Az Úr szegénynyé
tesz és gazdagít, Megaláz s fel is magasztal; **8** Felemeli
a porból a szegényt, És a sárból kihozza a szűkölködőt,
Hogy ültesse hatalmasok mellé, És a dicsőségnek
székét adja nékik; Mert az Úré a földnek oszlopai,
És azokra helyezé a föld kerekségét. **9** Híveinek
lábait megoltalmazza, De az istentelenek setétségben
némulnak el, Mert nem az erő teszi hatalmassá az
embert. **10** Az Úr, a kik vele versengenek, megrontja,
Mennydörög felettök az égben, Az Úr megítéli a földnek
határait, Királyának pedig hatalmat ad, És felemeli
felkentjének szarvát! **11** Elméne ezután Elkána Rámába
az ő házához; a gyermek pedig az Úrnak szolgája lett
Éli pap előtt. **12** Éli fiai azonban Béliál fiai valának, nem
ismerék az Urat. **13** És a papoknak ez vala szokásuk a
néppel szemben: Ha mikor valaki áldozatot tesz vala,
eljött a papnak szolgája, midőn a húst főzték, és a

háromágú villácska az ő kezében vala; **14** És beüti vala
a serpenyőbe, vagy üstbe, vagy fazékba, vagy edénybe,
és mindent, a mit a villácskával kihúz, magának veszi el
a pap. Így cselekesznek egész Izráellel, kik oda mennek
Silóba. **15** És minekelőtte a kövérét megáldoznák, eljön
a papnak szolgája és azt mondja az áldozó embernek:
Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled
főtt húst, hanem csak nyerset. **16** És ha az ember
azt mondja néki: Hadd gyújtsák meg most a kövérét,
azután vedd el, a mint lelked kívánja: akkor azt mondják
vala: Semmiképen nem, hanem most adjad, mert ha
nem, erővel elveszem. **17** Igen nagy volt azért az
ifjaknak bűne az Úr előtt, mert az emberek megútálják
vala az Úrnak áldozatát. **18** Sámuel pedig szolgál
vala az Úrnak, mint gyermek, gyolcs efóddal körül
övezve. **19** És anyja kicsiny felső ruhát csinált vala néki,
és felvivé néki esztendőnként, mikor férjével felment
az esztendőnként való áldozat bemutatására. **20** És
megáldá Éli Elkánát és az ő feleségét, és monda: Adjon
az Úr néked magzatot ez asszonytól a helyett, a kiért
könyörgött, és a kit az Úrnak kért. És haza menének.
21 És meglátogatá az Úr Annát, ki az ő méhében
fogada, és szült három fiút és két leányt. És a gyermek
Sámuel felnevekedék az Úrnál. **22** Éli pedig igen vén
vala, és meghallá mindazt, a mit fiai cselekesznek
egész Izráellel, és hogy az asszonyokkal hálnak, kik
a gyülekezet sátorának nyílása előtt szolgálnak. **23**
Monda azért nékik: Miért cselekesztek ilyen dolgot?
Mert hallom a ti gonosz cselekedeteiteket mind az egész
néptől. **24** Ne tegyétek fiaim! mert nem jó hír az, melyet
hallok; vétkessé teszitek az Úrnak népét. **25** Ha ember
embertársa ellen vétkezik, megítéli az Isten; de ha az Úr
ellen vétkezik az ember, ki lehetne érette közbenjáró?
De nem hallgatának atyjok szavára, mert az Úr meg
akará őket ölni. **26** A gyermek Sámuel pedig folytonosan
növekedék és kedves volt mind az Úr, mind az emberek
előtt. **27** És eljöve Istennek embere Élihez, és monda
néki: Így szól az Úr: Nem jelentettem-é ki magamat
atyád házának, midőn Égyiptomban a Faraó házában
valának? **28** És kiválasztám őt papnak Izráel minden
nemzetségei közül magamnak, hogy áldozzon az én
oltáromon; hogy füstölő szert füstölögtessen, hogy az
efódot előttem viselje; és atyád házára bíztam Izráel
fiainak minden tüzes áldozatait. **29** Miért tapossátok meg
az én véres áldozatomat és ételáldozatomat, melyet
rendeltem e hajlékban? És te többre becsülöd fiaidat,
mint engem, hogy magatokat hízlaljátok az én népem
Izráel minden áldozatának elejével. **30** Azért így szól az
Úr, Izráelnek Istene, jóllehet megmondottam, hogy a te
házad és atyádnak háza mindörökké én előttem jár; de
most, azt mondja az Úr, távol legyen tőlem, mert a kik
engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek, a kik
azonban engem megutálnak, megutáltatnak. **31** Ímé,
napok jőnek, és levágom a te karodat és atyád házának
karját, hogy ne legyen vén ember a te házadban. **32** És
meglátod az Isten hajlékának szorongattatását, mind
a helyett, a mi jót cselekedett volna Izráellel; és nem
lészen vén ember a te házadban soha. **33** Mindazonáltal
nem fogok mindenkit kiirtani oltárom mellől, te éretted,
hogy szemeidet emészszem és lelkedet gyötörjem; de
egész házadnépe férfikorban hal meg. **34** És az legyen
előtted a jel, a mi következik két fiadra, Hofnira és
Fineásra, hogy egy napon halnak meg mind a ketten.
35 Támasztok azonban magamnak hűséges papot,
ki kedvem és akaratom szerint cselekszik; és építek
néki állandó házat, és az én felkentem előtt fog járni
mindenkor. **36** És lészen, hogy mind az, a ki megmarad
a te házadból, eljön, hogy leboruljon előtte egy ezüst
pénzecskéért és egy darab kenyérért, és ezt mondja:
ugyan helyezz el engem a papi tisztségek egyikébe,
hogy ehessem egy falat kenyeret.

3 És a gyermek Sámuel szolgál vala az Úrnak Éli
előtt. És abban az időben igen ritkán volt az Úrnak
kijelentése, nem vala nyilván való látomás. **2** És történt
egyszer, mikor Éli az ő szokott helyén aludt, (szemei
pedig homályosodni kezdének, hogy látni sem tudott),
3 És az Istennek szövétneke még nem oltatott el, és
Sámuel az Úrnak templomában feküdt, hol az Istennek
ládája volt: **4** Szólott az Úr Sámuelnek, ő pedig felele:
Ímhol vagyok! **5** És Élihez szalada, és monda: Ímhol
vagyok, mert hívtál engem; ő pedig felele: Nem hívtalak,
menj vissza, feküdjél le. Elméne azért és lefeküvék. **6**
És szólítá az Úr ismét: Sámuel! Sámuel pedig felkelvén,
Élihez ment, és monda: Ímhol vagyok, mert hívtál
engem. És ő felele: Nem hívtalak fiam, menj vissza,
feküdjél le. **7** Sámuel pedig még nem ismerte az
Urat, mert még nem jelentetett ki néki az Úrnak ígéje.
8 És szólítá az Úr harmadszor is Sámuelt; ő pedig
felkelvén, Élihez ment és monda: Ímhol vagyok, mert
hívtál engem. Akkor eszébe jutott Élinek, hogy az Úr
hívja a gyermeket. **9** Monda azért Éli Sámuelnek: Menj
el, feküdjél le, és ha szólítanak téged, ezt mondjad: Szólj
Uram, mert hallja a te szolgád. Elméne azért Sámuel,
és lefeküvék az ő helyére. **10** Akkor eljövén az Úr, oda
állott és szólítá, mint annak előtte: Sámuel, Sámuel! És
monda Sámuel: Szólj, mert hallja a te szolgád! **11** És
monda az Úr Sámuelnek: Ímé én oly dolgot cselekszem
Izráelben, melyet valakik hallanak, mind a két fülök
megcsendül bele. **12** Azon a napon véghez viszem Élin
mind azt, a mit kijelentettem háza ellen; megkezdem és
elvégezem. **13** Mert megjelentettem néki, hogy elítélem
az ő házát mind örökre, az álnokság miatt, a melyet jól
tudott, hogy miként teszik vala útálatosokká magokat az
ő fiai, és ő nem akadályozta meg őket. **14** Annakokáért
megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem töröltetik
el Éli házának álnoksága, sem véres áldozattal, sem

ételáldozattal. 15 Aluvék azért Sámuel mind reggelig,
és akkor kinyitá az Úr házának ajtait. És Sámuel nem
meri vala megjelenteni Élinek a látomást. 16 Szólítá
azért Éli Sámuelt, és monda: Fiam, Sámuel! Ő pedig
felele: Ímhol vagyok. 17 És monda: Mi az a dolog,
melyet mondott néked az Úr? El ne titkold előttem! Úgy
cselekedjék veled az Isten most és azután is, ha te
valamit elhallgatsz előttem mind abból, a mit mondott
néked! 18 Megmondott azért Sámuel néki mindent,
és semmit sem hallgatott el előtte. Ő pedig monda:
Ő az Úr, cselekedjék úgy, a mint néki jónak tetszik.
19 Sámuel pedig fölnevekedék, és az Úr vala ő vele,
és semmit az ő ígéiből a földre nem hagy vala esni.
20 És megtudá egész Izráel Dántól Bersebáig, hogy
Sámuel az Úr prófétájául rendeltetett. 21 És az Úr kezde
ismét megjelenni Silóban, mert kijelentette magát az Úr
Sámuelnek Silóban, az Úrnak beszéde által.

4 És ismeretessé lett Sámuel beszéde egész Izráelben.
És kiméne Izráel a Filiszteusok ellen harczolni, és
tábort járának Ében-Ézernél, a Filiszteusok pedig tábort
járának Áfekben. 2 És csatarendbe állának a Filiszteusok
Izráel ellen, és megütközének, és megveretteték Izráel
a Filiszteusok által, és levágának a harczmezőn mintegy
négyezer embert. 3 És mikor a nép a táborba visszatért,
mondának Izráel vénei: Vajjon miért vert meg minket
ma az Úr a Filiszteusok előtt?! Hozzuk el magunkhoz
az Úr frigyládáját Silóból, hogy jőjjön közénk az Úr,
és szabadítson meg ellenségeink kezéből. 4 Elkülde
azért a nép Silóba, és elhozák onnan a Seregek Urának
frigyládáját, a ki ül a Khérubok felett. Ott volt Éli két
fia is az Isten frigyládájával, Hofni és Fineás. 5 És
mikor az Úr frigyládája a táborba érkezék, rivalgott az
egész Izráel nagy rivalgással, hogy megrendüle a föld.
6 Mikor pedig meghallották a Filiszteusok a rivalgás
hangját, mondának: Micsoda nagy rivalgás hangja ez
a zsidók táborában? És mikor megtudták, hogy az
Úrnak ládája érkezett a táborba, 7 Megfélemlének a
Filiszteusok, mert mondának: Isten a táborba jött! És
mondának: Jaj nékünk! mert nem történt ilyen soha
az előtt. 8 Jaj nékünk! Kicsoda szabadít meg minket
ennek a hatalmas Istennek kezéből? Ez az az Isten, a ki
Égyiptomot mindenféle csapással sújtotta a pusztában.
9 Legyetek bátrak és legyetek férfiak, Filiszteusok! hogy
ne kelljen szolgálnotok a zsidóknak, mint a hogy ők
szolgáltak néktek. Azért legyetek férfiak, és harczoljatok!
10 Megütközének azért a Filiszteusok, és megveretett
Izráel, és kiki az ő sátorába menekült; és a vereség
oly nagy volt, hogy Izráel közül harminczezer gyalog
hullott el. 11 És az Isten ládája is elvétetett, és meghala
Élinek mindkét fia, Hofni és Fineás. 12 Akkor elszalada
a harczból egy ember a Benjámin nemzetségéből, és
Silóba ment azon a napon, ruháit megszaggatván és
port hintvén a fejére. 13 És ímé mikor oda ért, Éli
az ő székében ült, az útfélen várakozván; mert szíve
rettegésben volt az Isten ládája miatt. És mihelyt odaért
az ember, hogy hírt mondjon a városban, jajveszékelt
az egész város. 14 És meghallotta Éli a kiáltás hangját,
és monda: Micsoda nagy zajongás ez? Az az ember
pedig sietve eljöve, és megmondotta Élinek. 15 Éli pedig
kilenczvennyolcz esztendős volt, és szemei annyira
meghomályosodtak, hogy már nem is látott. 16 És
monda az ember Élinek: Én a harczból jövök, én a
harczból menekültem ma. És monda: Mi dolog történt,
fiam? 17 Felele a követ, és monda: Megfutamodék
Izráel a Filiszteusok előtt, és igen nagy veszteség lőn a
népben, és a te két fiad is meghalt, Hofni és Fineás, és
az Isten ládáját is elvették. 18 És lőn, hogy midőn az
Isten ládáját említé, hátraesék a székről a kapufélhez,
és nyakát szegte és meghala, mert immár vén és
nehéz ember vala. És ő negyven esztendeig ítélt Izráel
felett. 19 És az ő menye, Fineásnak felesége, várandós
vala; és a mikor meghallá a hírt, hogy az Isten ládája
elvétetett és az ő ipa és férje meghalának, térdre esék
és szűle, mert a fájdalmak meglepték. 20 És mikor
elalélt, mondának azok, akik mellette állanak vala: Ne
félj, mert fiút szültél; de ő nem felelt és nem figyelt arra.
21 És nevezé a gyermeket Ikábódnak, mondván: „Oda
van Izráel dicsősége”, mert elvétetett az Isten ládája, és
az ő ipa és az ő férje. 22 És monda ismét: Oda van
Izráel dicsősége, mert elvétetett az Isten ládája.

5 A Filiszteusok pedig vevék az Isten ládáját és
elvitték Ében-Ézerből Asdódba. 2 És megfogták a
Filiszteusok az Isten ládáját, és bevivén azt a Dágon
templomába, Dágon mellé helyezték el. 3 És mikor
az Asdódbeliek másnap korán felkelének, ímé Dágon
leesett arczczal a földre az Úr ládája előtt. És felvevék
Dágont, és ismét helyreállíták. 4 Mikor pedig másnap
korán reggel felkelének, ímé Dágon ismét leesett
arczczal a földre az Úr ládája előtt; és Dágonnak
feje és két kezefeje letörve a küszöbön valának, csak
Dágon dereka maradt meg. 5 Annakokáért a Dágon
papjai és mind azok, akik a Dágon templomába járnak,
nem lépnek a Dágon küszöbére Asdódban mind e
mai napig. 6 És az Úrnak keze az Asdódbeliekre
nehezedék, és pusztítja vala őket; és megveré őket
fekélyekkel, Asdódot és határait. 7 Mikor azért látták
az Asdódbeliek, hogy így van a dolog, mondának: Ne
maradjon nálunk Izráel Istenének ládája, mert reánk
nehezedett az ő keze, és Dágonra, a mi istenünkre. 8
Elküldének tehát, és összegyűjték a Filiszteusoknak
minden fejedelmeit, és mondának: Mit csináljunk Izráel
Istenének ládájával? Azok pedig felelének: Vigyék
Gáthba az Izráel Istenének ládáját. És elvivék Izráel
Istenének ládáját. 9 És történt azután, hogy elvitték, az
Úrnak keze igen nagy rémületére lőn a városnak; és

megveré a városnak lakosait kicsinytől fogva nagyig,
és fekélyek támadának rajtok. 10 Elküldék azért az
Istennek ládáját Ekronba. És lőn, hogy a mikor Ekronba
jutott az Istennek ládája, felzúdulának az Ekronbeliek,
mondván: Reám hozták Izráel Istenének ládáját, hogy
megöljön engem és az én népemet. 11 Annakokáért
elküldének, és összegyűjték a Filiszteusoknak minden
fejedelmeit, és mondának: Küldjétek el Izráel Istenének
ládáját, hogy térjen vissza helyére, és ne öljön meg
engem és az én népemet. Mert halálos rémület volt az
egész városban; igen súlyos volt ott Istennek keze. 12
És azok az emberek, a kik nem haltak meg, fekélyekkel
sújtattak annyira, hogy a város jajkiáltása felhatott az
égig.

6 És az Úrnak ládája hét hónapig volt a Filiszteusok
földén. 2 Akkor szólíták a Filiszteusok a papokat
és jövendőmondókat, mondván: Mit tegyünk az
Úrnak ládájával? Mondjátok meg nékünk, mi módon
küldjük haza? 3 Azok pedig felelének: Ha elküldítek
Izráel Istenének ládáját, ne küldjétek azt üresen,
hanem hozzatok néki vétekért való áldozatot; akkor
meggyógyultok, és megtudjátok, miért nem távozik
el az ő keze rólatok. 4 És mondának: Micsoda az a
vétekért való áldozat, melyet hoznunk kell néki? Azok
pedig felelének: A Filiszteusok fejedelmeinek száma
szerint öt fekélyforma arany és öt arany egér, mert
ugyanazon csapás van mindeneken, a ti fejedelmeiteken
is. 5 Csináljátok meg azért fekélyeiteknek képmását
és egereiteknek képmását, melyek pusztítják a földet,
és így adjatok Izráel Istenének dicsőséget, talán
megkönnyebbedik az ő keze rajtatok, és a ti isteneteken
és földeteken. 6 Miért keményítenétek meg szíveiteket,
mint megkeményítették szívöket Égyiptom és a Faraó?
Avagy nem úgy volt-é, hogy a mint hatalmát megmutatta
rajtok, elbocsátá őket, hogy elmenjenek? 7 Most azért
vegyetek és készítsetek egy új szekeret és két borjas
tehenet, melyeken még nem volt járom; és fogjátok
be a szekérbe a teheneket, borjaikat pedig vigyétek
el tőlök haza; 8 És vegyétek az Úrnak ládáját, és
tegyétek a szekérre; az aranyszerszámokat pedig,
melyeket vétekért való áldozatul hoztok néki, tegyétek
egy táskába az oldalára, és bocsássátok el, hadd
menjen el. 9 És nézzetek utána, hogy ha az ő határának
útján Béth-Semes felé tart, akkor ő szerezte nékünk
ezt a nagy bajt; ha pedig nem, akkor megtudjuk, hogy
nem az ő keze sújtott minket, hanem csak véletlen volt
az, a mi velünk történt. 10 Úgy cselekedének azért az
emberek; és vettek két borjas tehenet, és befogták a
szekérbe, borjaikat pedig berekeszték otthon. 11 És
feltették az Úrnak ládáját a szekérre és a táskát az
arany egerekkel és fekélyeiknek képmásával. 12 A
tehenek pedig egyenesen a Béth-Semes felé vivő úton
menének; egy úton mentek, folytonosan bőgve, és sem
jobbra, sem balra nem térének le. És a Filiszteusok
fejedelmei utánok menének Béth-Semes határáig. 13 A
Béth-Semesbeliek pedig búzaaratással foglalkozának
a völgyben, és felemelvén szemeiket, meglátták a
ládát: és örvendezének, hogy látták. 14 A szekér pedig
eljutott a Béth-Semesből való Józsua mezejére, és ott
megállott. Vala pedig ott egy nagy kő, és felvagdalták
a szekér fáit és a teheneket megáldozták az Úrnak
egészen égőáldozatul. 15 Akkor a Léviták levették az
Úrnak ládáját és a táskát, mely mellette volt, melyben az
aranyszerszámok valának, és a nagy kőre helyezték. A
Béth-Semesbeli emberek pedig azon a napon egészen
égőáldozatot és véres áldozatot áldoztak az Úrnak. 16
És mikor a Filiszteusok öt fejedelme ezt látta, visszatére
azon napon Ekronba. 17 Az arany fekélyek pedig,
melyeket a Filiszteusok vétekért való áldozatul hoztak
az Úrnak, ezek: egyet Asdódért, egyet Gázáért, egyet
Askelonért, egyet Gáthért, egyet Ekronért. 18 Az arany
egerek pedig a Filiszteusok minden városainak száma
szerint valának, melyek az öt fejedelem alá tartoztak, a
kerített városoktól a kerítetlen helységekig. És bizonyság
az a nagy kő, a melyre az Úrnak ládáját helyezték,
mind a mai napig, a Béth-Semesből való Józsua
mezején. 19 És megvere az Úr a Béth-Semesbeliek
közül némelyeket, mivel az Úrnak ládájába tekintének.
Megvere pedig a nép közül ötvenezer és hetven embert.
És a nép szomorkodott, hogy az Úr ily nagy csapással
sújtotta vala a népet. 20 Mondának azért a Béth-
Semesbeliek: Kicsoda állhat meg az Úr előtt, e szent
Isten előtt? És kihez megy el mi tőlünk? 21 Követeket
küldének akkor Kirjáth-Jeárim lakosaihoz, mondván: A
Filiszteusok visszahozták az Úrnak ládáját, jőjjetek el,
és vigyétek el azt magatokhoz.

7 És eljövének a Kirjáth-Jeárimbeliek, és felvitték az
Úrnak ládáját, és bevivék Abinádáb házába, mely
a dombon vala; és Eleázárt, az ő fiát az Úr ládájának
őrizésére rendelék. 2 És lőn, hogy attól a naptól fogva,
a melyen Kirjáth-Jeárimban hagyták a ládát, sok idő
eltelék, tudniillik húsz esztendő. És Izráelnek egész
háza síránkozék az Úr után. 3 Sámuel pedig szóla
Izráel egész házához, mondván: Ha ti teljes szívetekből
megtértek az Úrhoz, és eltávolítjátok magatok közül az
idegen isteneket és Astarótot, és szíveiteket elkészítitek
az Úrnak, és csak néki szolgáltok: akkor megszabadít
titeket a Filiszteusok kezéből. 4 Elhányák azért Izráel
fiai a bálványokat és Astarótot, és csak az Úrnak
szolgálának. 5 Akkor Sámuel mondá: Gyűjtsétek össze
egész Izráelt Mispába, hogy imádkozzam értetek az
Úrhoz. 6 Összegyűlének azért Mispában, és vizet
merítvén, kiönték az Úr előtt; és böjtölének azon a napon,
és így szólának ott: Vétkeztünk az Úr ellen. És ekképen
ítélé Sámuel Izráel fiait Mispában. 7 Mikor pedig a
Filiszteusok meghallották, hogy Izráel fiai összegyűlének

Mispában, feljöttek a Filiszteusok fejedelmei Izráel ellen.
És mikor ezt meghallották Izráel fiai, megrémülének a
Filiszteusoktól. 8 És mondának Izráel fiai Sámuelnek:
Ne szünjél meg érettünk könyörögni az Úrhoz, a
mi Istenünkhöz, hogy szabadítson meg minket a
Filiszteusok kezéből. 9 Vett azért Sámuel egy szopós
bárányt, és megáldozá azt egészen égőáldozatul az
Úrnak. És fohászkodék Sámuel Izráelért az Úrhoz, és
az Úr meghallgatá őt. 10 És lőn, hogy a mikor Sámuel
az égőáldozatot végezé, eljövének a Filiszteusok, hogy
Izráel ellen harczoljanak. Az Úr pedig mennydörge
nagy hangon azon a napon a Filiszteusok felett és
annyira megzavarta őket, hogy megverettetének Izráel
előtt. 11 Akkor kijövének Izráel emberei Mispából,
és üldözték a Filiszteusokat és verték őket egészen
Bethkáron alól. 12 Sámuel pedig vett egy követ, és
felállítá Mispa és Sén között, és Ében-Háézernek
nevezte el, mert mondá: Mindeddig megsegített minket
az Úr! 13 És megaláztatának a Filiszteusok, és nem
menének többé Izráel határára. És az Úrnak keze a
Filiszteusok ellen volt Sámuelnek teljes életében. 14 És
visszavevé Izráel a városokat, a melyeket a Filiszteusok
Izráeltől elvettek vala, Ekrontól fogva Gáthig, és az ő
határukat megszabadítá Izráel a Filiszteusok kezéből. És
békesség lőn Izráel és az Emoreusok között. 15 Sámuel
pedig életének minden napjaiban ítéle Izráel felett. 16
És elmegy vala esztendőnként, és bejárá Béthelt, Gilgált
és Mispát, és ítéletet hozott vala Izráel felett mind e
helyeken. 17 Annakutána visszatére Rámába, mert ott
vala az ő háza, és ott is ítéletet hoza Izráel felett; és
oltárt építe ott az Úrnak.

8 És lőn, hogy a mikor Sámuel megvénhedett, az ő
fiait tevé bírákká Izráel felett. 2 Elsőszülött fiának
pedig Joel volt a neve és a másodiknak Abia, kik
Beérsebában bíráskodtak. 3 De fiai nem járának az
ő útjain, hanem a telhetetlenség után indulának, és
ajándékot fogadának el, és elfordíták az igaz ítéletet.
4 Összegyűlének azért Izráelnek minden vénei, és
elmentek Sámuelhez Rámába. 5 És mondának néki:
Ímé te megvénhedtél, és fiaid nem járnak útaidon; most
azért válaszsz nékünk királyt, a ki ítéljen felettünk, mint
minden népnél szokás. 6 Azonban Sámuelnek nem
tetszék a beszéd, hogy azt mondák: Adj nékünk királyt,
a ki ítéljen felettünk. És könyörge Sámuel az Úrhoz.
7 És monda az Úr Sámuelnek: Fogadd meg a nép
szavát mindenben, a mit mondanak néked, mert nem
téged útáltak meg, hanem engem útáltak meg, hogy ne
uralkodjam felettök. 8 Mindama cselekedetek szerint, a
melyeket véghez vittek attól a naptól kezdve, a melyen
kihoztam őket Égyiptomból, egészen a mai napig (hogy
elhagytak engem, és idegen isteneknek szolgáltak):
veled is a szerint cselekesznek. 9 Most azért hallgass
szavukra; mindazáltal tégy ellenök bizonyságot, és add
tudtokra a király hatalmát, a ki uralkodni fog felettök. 10
És Sámuel megmondá az Úrnak minden beszédeit a
népnek, mely tőle királyt kért. 11 És monda: A királynak,
a ki uralkodni fog felettetek, ez lesz a hatalma: fiaitokat
elveszi és szekér vezetőivé és lovasaivá teszi őket,
és szekere előtt futnak. 12 Ezredesekké teendi őket,
és hadnagyokká ötven ember felett; velök szántatja
meg barázdáit, és velök végezteti aratását, készítteti
hadi szerszámait és harczi szekereihez az eszközöket.
13 Leányaitokat pedig elviszi kenőcskészítőknek,
szakácsnéknak és sütőknek. 14 Elveszi legjobb
szántóföldeiteket, szőlőhegyeiteket és olajfás kerteiteket,
és szolgáinak adja. 15 Veteményeiteket és szőlőiteket
megdézsmálja, és főbb embereinek és szolgáinak adja.
16 Elveszi szolgáitokat, szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat
és szamaraitokat, és a maga dolgát végezteti azokkal.
17 Barmaitokat megdézsmálja, és ti szolgái lesztek néki.
18 És panaszkodni fogtok annak idejében királyotok
miatt, kit magatok választottatok, de az Úr nem fog
meghallgatni akkor titeket. 19 A nép azonban nem
akart Sámuel szavára hallgatni, és mondának: Nem!
hanem király legyen felettünk. 20 És mi is úgy legyünk,
mint a többi népek, hogy királyunk ítéljen minket is,
és előttünk járjon, és vezesse a mi harczainkat. 21 És
miután Sámuel meghallgatta a népnek minden szavát,
megmondta azokat az Úrnak. 22 És monda az Úr
Sámuelnek: Hallgass szavokra, és adj nékik királyt. És
Sámuel monda Izráel férfiainak: Menjetek el haza, ki-ki
az ő városába.

9 És volt egy ember a Benjámin nemzetségéből,
kinek neve vala Kis, Abielnek fia, ki Sérornak fia, ki
Bekoráthnak fia, ki Afiákhnak fia, ki Benjámin házából
való volt; igen tehetős ember vala. 2 És volt néki egy
Saul nevű fia, ifjú és szép; ő nála Izráel fiai közül senki
sem volt szebb; vállától felfelé magasabb vala az egész
népnél. 3 És elvesztek vala Kisnek, a Saul atyjának
szamarai, és monda Kis Saulnak, az ő fiának: Végy
magad mellé egyet a szolgák közül, és kelj fel, menj
el, keresd meg a szamarakat. 4 És bejárá az Efraim
hegységét, és bejárta Salisa földét, de nem találták
meg; és bejárták Sáálim földét, de nem voltak ott;
és bejárá Benjámin földét, de nem találták meg. 5
Mikor pedig a Suf földére jutottak, monda Saul az ő
szolgájának, a ki vele volt: Jer, térjünk vissza, nehogy
atyám elvetve a szamarak gondját, miattunk aggódjék.
6 Az pedig monda néki: Ímé az Istennek embere most e
városban van, és az az ember tiszteletben áll; mind
az, a mit mond, beteljesedik. Most azért menjünk el
oda, talán megmondja nékünk is a mi útunkat, hogy
merre menjünk. 7 És monda Saul az ő szolgájának:
Elmehetünk oda, de mit vigyünk ez embernek? mert a
kenyér elfogyott tarisznyánkból, és nincsen mit vigyünk

ajándékba az Isten emberének; mi van nálunk? 8 A szolga pedig felele ismét Saulnak, és monda: Ímé van nálam egy ezüst siklusnak negyedrésze, oda adom ezt az Isten emberének, hogy megmondja nékünk a mi útunkat. 9 Régen Izráelben azt mondák, mikor valaki elment Istent megkérdezni: Jertek, menjünk el a nézőhöz; mert a kit most prófétának neveznek, régen nézőnek hívták. 10 És Saul monda az ő szolgájának: Helyesen beszélsz; jer, menjünk el. Elmenének azért a városba, hol az Istennek embere volt. 11 A mint pedig a város felhágóján menének, leányokkal találkozának, a kik vizet meríteni jöttek ki, és mondának nékik: Itt van-é a néző? 12 És azok felelének nékik, és mondának: Igen, amott van előtted, siess azért, mert ma jött a városba, mivel ma lesz a népnek véres áldozata ím e hegyen. 13 A mint a városba mentek, azonnal megtaláljátok, mielőtt felmenne a hegyre, hogy egyék; mert a nép nem eszik addig, míg ő el nem jön, mivel a véres áldozatot ő áldja meg, és azután esznek a meghívottak. Azért most menjetek fel, mert épen most fogjátok őt megtalálni. 14 Felmenének azért a városba. És mikor a városban menének, ímé akkor jöve ki Sámuel velök szemben, hogy a hegyre felmenjen. 15 És az Úr kijelentette Sámuelnek füleibe, egy nappal az előtt, hogy Saul eljött, mondván: 16 Holnap ilyenkor küldök hozzád egy embert a Benjámin földéről, és kend fel őt fejedelmül az én népem, Izráel felett, hogy megszabadítsa az én népemet a Filiszteusok kezéből; mert megtekintém az én népemet, mivel felhatott az ő kiáltása hozzám. 17 Mikor pedig Sámuel meglátta Sault, szóla néki az Úr: Ímé ez az az ember, a kiről szólottam néked, ő uralkodjék az én népem felett. 18 Akkor Saul a kapu alatt Sámuelhez közeledék és monda: Ugyan mondd meg nékem, hol van itt a néző háza? 19 Sámuel pedig felele Saulnak, és monda: Én vagyok az a néző; menj fel előttem a hegyre, és egyetek ma én velem, reggel pedig elbocsátlak téged, és megmondom néked mind azt, a mi szívedben van. 20 A szamarak miatt pedig, melyek tőled ezelőtt három nappal elvesztek, ne aggódjál, mert megtaláltattak. És kié leend mind az, a mi Izráelben becses? Avagy nem a tiéd és a te atyádnak egész házáé? 21 És Saul felele, és monda: Avagy nem Benjáminita vagyok-é én, Izráelnek legkisebb törzséből való? És az én nemzetségem nem legkisebb-é Benjámin törzsének nemzetségei között? Miért szólasz tehát hozzám ilyen módon? 22 Akkor Sámuel megfogta Sault és az ő szolgáját, és bevezette őket az étkező helyre; és nékik adta a főhelyet a meghívottak között, kik mintegy harminczan valának. 23 És monda Sámuel a szakácsnak: Hozd elő azt a darabot, melyet odaadtam néked, és a melyről azt mondám, hogy tartsd magadnál. 24 Akkor a szakács felhozta a czombot és a mi rajta volt, és Saul elé tevé. És ő monda: Ímhol a megmaradt rész, vedd magad elé és egyél, mert erre az időre tétetett az el számodra, mikor mondám: Meghívtam a népet. Evék azért Saul azon a napon Sámuellel. 25 És miután lejöttek a hegyről a városba, a felházban beszélgetett Saullal. 26 És korán felkelének. Történt ugyanis, hogy hajnalhasadtakor kiálta Sámuel Saulnak a felházba, mondván: Kelj fel, hogy elbocsássalak téged. És felkelt Saul, és kimenének ketten, ő és Sámuel az utczára. 27 Mikor pedig lemenének a város végére, Sámuel monda Saulnak: Mondd meg a szolgának, hogy menjen előre előttünk – és előre ment -, te pedig most állj meg, hogy megmondjam néked az Istennek beszédét.

10 Akkor elővevé Sámuel az olajos szelenczét, és az ő fejére tölté, és megcsókolá őt, és monda: Nem úgy van-é, hogy fejedelemmé kent fel az Úr téged az ő öröksége felett? 2 Mikor azért te most elmégy tőlem, találkozni fogsz két emberrel a Rákhel sírja mellett, Benjámin határában, Selsáhnál, a kik azt mondják néked: Megtalálták a szamarakat, melyeknek keresésére indultál vala; és ímé, a te atyád felhagyott már a szamarakkal, és miattatok aggódik, mondván: Mit tegyek a fiamért? 3 És mikor onnan tovább mégy, és a Thábor tölgyfájához jutsz, három ember fog téged ott találni, kik Béthelbe mennek fel Istenhez; az egyik három gödölyét visz, a másik visz három egész kenyeret, és a harmadik visz egy tömlő bort. 4 És azok békességesen köszöntenek téged, és két kenyeret adnak néked; te pedig vedd el azokat kezökből. 5 Azután eljutsz az Isten hegyére, hol a Filiszteusok előőrsei vannak. Mikor pedig bemégy oda a városba, a próféták seregével fogsz találkozni, kik a hegyről jőnek le, előttök lant, dob, síp és hárfa lesz, és ők magok prófétálnak. 6 Akkor az Úrnak lelke reád fog szállani, és velök együtt prófétálni fogsz, és más emberré leszesz. 7 Mikor pedig mind e jelek beteljesednek rajtad, tedd meg magadért mind azt, a mi csak kezed ügyébe esik, mert az Isten veled van. 8 Most azért menj le én előttem Gilgálba, és ímé én lemegyek te hozzád, hogy égőáldozatot áldozzam és hálaáldozatot hozzak. Hét napig várakozzál, míg hozzád megyek, és akkor tudtodra adom, hogy mit cselekedjél. 9 És lőn, a mint hátra fordult, hogy Sámueltől eltávozzék, elváltoztatá Isten az ő szívét, és azon a napon beteljesedének mind azok a jelek. 10 És mikor elmenének ama hegyre, ímé a prófétáknak serege vele szembe jöve, és az Istennek lelke ő reá szálla, és prófétála ő közöttök. 11 És lőn, hogy mind azok, kik ismerték őt annakelőtte, mikor látták, hogy ímé a prófétákkal együtt prófétál, monda a nép egymás közt: Mi lelte Kisnek fiát? Avagy Saul is a próféták közt van? 12 És felele egy közülök, és monda: Ugyan kicsoda az ő atyjuk? Azért lőn példabeszéddé: Avagy Saul is a próféták közt van? 13 És mikor elvégezé a prófétálást, felment a hegyre. 14

Saulnak nagybátyja pedig monda néki és a szolgájának:
Hol jártatok? És ő monda: A szamarakat kerestük,
de mivel sehol sem láttuk, Sámuelhez menénk. 15
Akkor monda Saulnak a nagybátyja: Ugyan mondd meg
nékem, mit mondott néktek Sámuel? 16 És monda Saul
a nagybátyjának: Nyilván megmondotta nékünk, hogy a
szamarakat megtalálták. De a mit Sámuel a királyságról
mondott, nem beszélte el néki. 17 És összehívta
Sámuel a népet Mispába az Úrhoz. 18 És monda Izráel
fiainak: Így szól az Úr, Izráelnek Istene: Én hoztam ki
Izráelt Égyiptomból, és én szabadítottalak meg titeket
az égyiptombeliek kezéből és mind amaz országok
kezéből, melyek sanyargatának titeket. 19 Ti pedig
most megvetettétek a ti Isteneteket, a ki megszabadított
titeket minden bajaitokból és nyomorúságaitokból; és azt
mondottátok néki: Adj királyt nékünk. Most azért álljatok
az Úr elé a ti nemzetségeitek és ezreitek szerint. 20 És
mikor előállatá Sámuel Izráelnek minden nemzetségét,
kiválasztaték sors által a Benjámin nemzetsége. 21
Akkor előállatá a Benjámin nemzetségét az ő házanépei
szerint, és kiválasztaték a Mátri házanépe, azután
kiválasztaték Saul, Kisnek fia; és keresék őt, de nem
találták meg. 22 Megkérdezték azért ismét az Urat:
Vajjon eljön-é ide az az ember? És az Úr monda: Ímé ő a
holmik közé rejtőzék el. 23 Akkor elfutának, és előhozták
őt onnan. És mikor a nép közé álla, kimagaslék az
egész nép közül vállától kezdve felfelé; 24 És Sámuel
monda az egész népnek: Látjátok-é, a kit választott az
Úr? hogy nincsen hozzá hasonló az egész nép között!
Akkor felkiálta az egész nép, és monda: Éljen a király!
25 Sámuel pedig előadá a nép előtt a királyság jogát, és
beírá egy könyvbe, és letevé az Úr elé. És elbocsátá
Sámuel az egész népet, mindenkit a maga házához.
26 Azután Saul is elment haza Gibeába és vele ment
a sokaság, a kiknek szívét Isten megindította vala.
27 Némely kaján emberek azonban azt mondák: Mit
segíthet ez rajtunk? és megvetették őt és ajándékot
nem vivének néki. Ő pedig olyan volt, mintha semmit
sem hallott volna.

11 És feljöve az Ammonita Náhás, és tábort jára
Jábes Gileád ellen. A Jábesbeliek pedig mondának
mindnyájan Náhásnak: Köss velünk szövetséget, és mi
szolgálni fogunk néked. 2 És monda nékik az Ammonita
Náhás: Úgy szövetséget kötök veletek, ha kivágatom
mindnyájatoknak jobb szemét, és tehetem ezt egész
Izráelnek gyalázatára. 3 Jábes vénei pedig mondának
néki: Engedj nékünk hét napot, hogy követeket küldjünk
Izráelnek minden határára; és ha senki sem segít
meg minket, akkor kimegyünk hozzád. 4 Elmenének
azért a követek Saulhoz Gibeába, és elmondták e
beszédeket a nép füle hallatára. És felemelé az egész
község az ő szavát, és sírának. 5 Saul pedig épen a
mezőről jött vala a barmok után; és monda Saul: Mi
történt a néppel, hogy sírnak? És elmondták néki a
Jábesbeliek beszédeit. 6 És mikor hallotta e beszédeket,
az Úrnak lelke Saulra szálla, és az ő haragja nagyon
felgerjede. 7 És vett egy pár ökröt, és feldarabolá
azokat, és a követektől elküldé Izráelnek minden
határára, mondván: A ki nem vonul Saul után és
Sámuel után, annak ökreivel így cselekesznek. És az
Úrnak félelme szálla a népre, és kivonulának mind
egy szálig. 8 És megszámlálá őket Bézekben. És
Izráel fiai háromszázezeren valának, a Júdabeliek pedig
harminczezeren. 9 És mondának a követeknek, kik
oda menének: Így szóljatok a Jábes-Gileádbelieknek:
Holnap, mikor a nap felmelegszik, megszabadultok. És
elmenének a követek, és megmondák a Jábesbelieknek,
és ők örvendezének. 10 Mondának azért a Jábesbeliek:
Holnap kimegyünk hozzátok, hogy egészen úgy
cselekedjetek velünk, a mint néktek jónak tetszik.
11 Másodnapon pedig Saul a népet három seregre
osztá, és kora hajnalban a táborra ütének, és verték
Ammont mindaddig, míg a nap felmelegedék; a kik
pedig megmaradtak, úgy szétszórattak, hogy kettő
sem maradt közülök együtt. 12 Akkor a nép monda
Sámuelnek: Kicsoda volt az, a ki mondá: Saul fog-é
rajtunk uralkodni? Adjátok elő a férfiakat, hogy megöljük
őket! 13 Saul azonban azt mondá: Senkit se öljetek
meg a mai napon, mert ma szerzett szabadulást az Úr
Izráelnek. 14 Sámuel pedig monda a népnek: Jertek,
menjünk el Gilgálba, és újítsuk meg ott a királyságot.
15 Elméne azért az egész nép Gilgálba, és ott az Úr
előtt Gilgálban királylyá tették Sault; és áldoztak ott
hálaáldozatot az Úr előtt, és felette örvendezének ott,
Saul és Izráelnek minden férfiai.

12 És monda Sámuel az egész Izráelnek: Ímé
meghallgattam szavaitokat mindenben, valamit
nékem mondottatok, és királyt választottam néktek. 2 És
most ímé a király előttetek jár. Én pedig megvénhedtem
és megőszültem, és az én fiaim ímé ti köztetek vannak,
és én is előttetek jártam ifjúságomtól fogva mind a
mai napig. 3 Itt vagyok, tegyetek bizonyságot ellenem
az Úr előtt és az ő felkentje előtt: kinek vettem el az
ökrét, és kinek vettem el a szamarát, és kit csaltam
meg, kit sanyargattam, és kitől fogadtam el ajándékot,
hogy a miatt szemet hunyjak? és visszaadom néktek.
4 Ők pedig felelének: Nem csaltál meg minket, nem
sanyargattál minket, és senkitől semmit el nem fogadtál.
5 És ő monda nékik: Legyen bizonyság az Úr ti ellenetek,
és bizonyság az ő felkentje ezen a napon, hogy semmit
sem találtatok kezemben! Ők pedig mondának: Legyen
bizonyságul. 6 És monda Sámuel a népnek: Igen,
az Úr, a ki rendelte Mózest és Áront, és a ki kihozta
atyáitokat Égyiptom földéről! 7 Most azért álljatok
elő, hadd perlekedjem veletek az Úr előtt az Úrnak
minden jótéteményei felett, a melyeket cselekedett

veletek és a ti atyáitokkal. 8 Miután Jákób Égyiptomba
ment vala, atyáitok az Úrhoz kiáltának, és az Úr
elküldé Mózest és Áront, a kik kihozták atyáitokat
Égyiptomból, és letelepíték erre a helyre. 9 De ők
elfeledték az Urat, az ő Istenöket, azért adá őket
Siserának, a Hásor serege vezérének kezébe, és a
Filiszteusok kezébe és Moáb királyának kezébe, és
azok harczolának ellenök. 10 Akkor kiáltának az Úrhoz,
és mondák: Vétkeztünk, mert elhagytuk az Urat, és
szolgáltunk a Baáloknak és Astarótnak; most azért
szabadíts meg minket ellenségeinknek kezéből, hogy
néked szolgáljunk. 11 És elküldé az Úr Jerubbaált és
Bédánt és Jeftét és Sámuelt, és megszabadíta titeket
mindenfelől ellenségeitek kezéből, és biztonságban
laktatok. 12 Mikor pedig láttátok, hogy Náhás, az Ammon
fiainak királya ellenetek jöve, azt mondátok nékem:
Semmiképen nem, hanem király uralkodjék felettünk,
holott csak a ti Istenetek, az Úr a ti királyotok. 13 Most
azért, ímhol a király, a kit választottatok, a kit kértetek.
Ímé, az Úr királyt adott néktek. 14 Hogyha az Urat félitek,
és néki szolgáltok; szavára hallgattok és az Úr szája
ellen engedetlenek nem lesztek; és mind ti, mind pedig
a király, a ki felettetek uralkodik, az Urat, a ti Isteneteket
követitek: megtartattok. 15 Ha pedig az Úr szavára nem
hallgattok, és az Úr szava ellen engedetlenek lesztek:
az Úrnak keze ellenetek leend, miként a ti atyáitok ellen.
16 Most is azért álljatok meg, és lássátok meg azt a
nagy dolgot, a melyet az Úr visz véghez szemeitek előtt.
17 Avagy nem búzaaratás van-é most? Kiáltani fogok az
Úrhoz, és ő mennydörgést és esőt ád, hogy megtudjátok
és meglássátok, mily nagy a ti gonoszságtok, melyet
cselekedtetek az Úr szemei előtt, mikor királyt kértetek
magatoknak. 18 Kiálta azért Sámuel az Úrhoz, és az Úr
mennydörgést és esőt adott azon a napon. És az egész
nép nagyon megrettene az Úrtól és Sámueltől. 19 És
monda az egész nép Sámuelnek: Könyörögj szolgáidért
az Úrhoz, a te Istenedhez, hogy meg ne haljunk, mert
minden bűneinket csak öregbítettük azzal a bűnnel,
hogy királyt kértünk magunknak. 20 És monda Sámuel
a népnek: Ne féljetek! Ha már mind e gonoszságot
véghez vittétek, most ne távozzatok el az Úrtól, hanem
az Úrnak szolgáljatok teljes szívetekből. 21 Ne térjetek
el a hiábavalóságok után, a melyek nem használnak,
meg sem szabadíthatnak, mert hiábavalóságok azok.
22 Mert nem hagyja el az Úr az ő népét, az ő nagy
nevéért; mert tetszett az Úrnak, hogy titeket a maga
népévé válaszszon. 23 Sőt tőlem is távol legyen, hogy
az Úr ellen vétkezzem és felhagyjak az érettetek való
könyörgéssel; hanem inkább tanítani foglak titeket a jó
és igaz útra. 24 Csak féljétek az Urat, és szolgáljatok
néki hűségesen, teljes szívetekből; mert látjátok; mily
nagy dolgot cselekedett veletek. 25 Ha pedig folytonos
rosszat cselekesztek: mind ti, mind királyotok elvesztek.

13 Saul harmincz éves volt, mikor királylyá lett és
mikor uralkodék az Izráel felett két esztendeig,
2 Választa Saul magának az Izráel közül háromezer
embert, és kétezer Saullal vala Mikmásban és Béthel
hegységén, ezer pedig Jonathánnal volt Gibeában,
a Benjámin városában; a népnek többi részét pedig
elbocsátá, kit-kit a maga hajlékába. 3 És Jonathán
megveré a Filiszteusoknak előőrsét, mely Gébában vala,
és meghallották ezt a Filiszteusok; Saul pedig megfúvatta
a trombitát az egész országban, mondván: Hallják meg a
zsidók! 4 És meghallotta egész Izráel, hogy azt mondák:
Megverte Saul a Filiszteusok előőrsét, és gyűlöletessé
vált Izráel a Filiszteusok előtt. A nép pedig egybegyűle
Saul mellé Gilgálba. 5 Összegyűlének a Filiszteusok is,
hogy harczoljanak Izráel ellen; harminczezer szekér
és hatezer lovas volt, a nép pedig oly sok volt, mint
a tenger partján lévő föveny; és feljövének és tábort
ütének Mikmásnál, Béth-Aventől keletre. 6 Mikor pedig
Izráel férfiai látták, hogy bajban vannak – mert a
nép szorongattatott -: elrejtőzék a nép a barlangokba,
a bokrok és kősziklák közé, sziklahasadékokba és
vermekbe. 7 És a zsidók közül némelyek általmenének
a Jordánon, Gád és Gileád földére. Saul pedig még
Gilgálban volt, és az egész nép, mely mellette vala,
rettegett. 8 És várakozék hét napig, a Sámuel által
meghagyott ideig, de Sámuel nem jött el Gilgálba, a
nép pedig elszélede mellőle. 9 Akkor monda Saul:
Hozzátok ide az égőáldozatot és a hálaáldozatokat. És
égőáldozatot tőn. 10 És mikor elvégezte az égőáldozatot;
ímé megérkezék Sámuel, és Saul eleibe ment, hogy
köszöntse őt. 11 És monda Sámuel: Mit cselekedtél?!
Saul pedig felele: Mikor láttam, hogy a nép elszélede
mellőlem, és te nem jöttél el a meghagyott időre, a
Filiszteusok pedig összegyűlének már Mikmásban,
12 Azt mondám: Mindjárt reám törnek a Filiszteusok
Gilgálban, és én az Úrnak színe előtt még nem
imádkozám; bátorságot vevék azért magamnak és
megáldozám az égőáldozatot. 13 Akkor monda Sámuel
Saulnak: Esztelenül cselekedtél; nem tartottad meg az
Úrnak, a te Istenednek parancsolatját, melyet parancsolt
néked, pedig most mindörökre megerősítette volna az
Úr a te királyságodat Izráel felett. 14 Most azonban
a te királyságod nem lesz állandó. Keresett az Úr
magának szíve szerint való embert, a kit az ő népe
fölé fejedelmül rendelt, mert te nem tartottad meg, a
mit az Úr parancsolt néked. 15 Felkele ezután Sámuel,
és elment Gilgálból Benjámin városába, Gibeába. És
Saul megszámlálta a népet, mely körülötte található
volt, mintegy hatszáz embert. 16 Saul pedig és az
ő fia, Jonathán és a nép, mely körülöttök található
vala, Benjámin városában, Gébában tartózkodának,
és a Filiszteusok Mikmásnál táborozának. 17 Akkor
a Filiszteusok táborából egy dúló sereg vált ki három

csapatban; az egyik csapat az Ofra felé vivő útra fordult
Suál földének; 18 A másik csapat a Bethoron felé vivő
útra fordula; a harmadik csapat pedig a határ felé vivő
útra fordult, mely a Sebóim völgyén át a pusztáig terjed.
19 És kovácsot egész Izráel földén nem lehetett találni,
mert a Filiszteusok azt mondák: Ne csinálhassanak a
zsidók szablyát vagy dárdát. 20 És egész Izráelnek a
Filiszteusokhoz kellett lemenni, hogy megélesítse ki-
ki a maga kapáját, szántóvasát, fejszéjét és sarlóját,
21 (Minthogy megtompulának a kapák, szántóvasak,
a háromágú villa és a fejszék) és hogy az ösztökét
kiegyenesítsék. 22 Azért az ütközet napján az egész
népnél, mely Saullal és Jonathánnal vala, sem szablya,
sem dárda nem találtaték, hanem csak Saulnál és az ő
fiánál Jonathánnál volt található. 23 És a Filiszteusok
előőrse kijöve Mikmás szorosához.

14 És történt egy napon, hogy Jonathán, a Saul fia azt
mondá szolgájának, a ki az ő fegyverét hordozza
vala: Jer, menjünk át a Filiszteusok előőrséhez, mely
amott túl van; de atyjának nem mondá meg. 2 Saul
pedig Gibea határában, a gránátfa alatt tartózkodék,
mely Migron nevű mezőn van; és a nép, mely vele volt,
mintegy hatszáz ember vala. 3 És Ahija is, ki Silóban
az efódot viseli, fia Akhitobnak, az Ikábód testvérének,
Fineás fiának, a ki az Úr papjának, Élinek fia vala. És a
nép nem tudta, hogy Jonathán eltávozék. 4 A szorosok
között pedig, melyeken keresztül akara menni Jonathán
a Filiszteusok előőrséhez, volt egy hegyes kőszikla
innen, és volt egy hegyes kőszikla túlfelől. Az egyiknek
Boczécz, a másiknak pedig Sené volt a neve. 5 Az
egyik sziklacsúcs északra volt, Mikmás átellenében, és
a másik délre, Géba átellenében. 6 És monda Jonathán
a szolgának, a ki az ő fegyverét hordozá: Jer, menjünk
át ezeknek a körülmetéletleneknek előőrséhez, talán
tenni fog az Úr érettünk valamit, mert az Úr előtt nincs
akadály, hogy sok vagy pedig kevés által szerezzen
szabadulást. 7 És fegyverhordozója felele néki: Tégy
mindent a te szíved szerint; indulj néki, ímé én veled
leszek kívánságod szerint. 8 Jonathán pedig monda:
Nosza menjünk fel ez emberekhez, és mutassuk meg
magunkat nékik. 9 Ha azt mondják nékünk: Várjatok
meg, míg oda érkezünk ti hozzátok, akkor álljunk meg
helyünkön, és ne menjünk fel hozzájok; 10 Ha pedig
azt mondják: Jertek fel mihozzánk, akkor menjünk fel,
mert az Úr kezünkbe adta őket. És ez legyen nékünk a
jel. 11 Mikor pedig megmutatták magokat mind ketten a
Filiszteusok előőrsének, mondának a Filiszteusok: Ímé a
zsidók kijődögélnek a barlangokból, a hova rejtőzének.
12 És szólának némelyek az előőrs emberei közül
Jonathánnak és az ő fegyverhordozójának, és mondák:
Jertek fel mi hozzánk, és valamit mondunk néktek.
Akkor monda Jonathán az ő fegyverhordozójának: Jőjj
fel utánam, mert az Úr Izráel kezébe adta őket. 13
És felmászott Jonathán négykézláb, és utána az ő
fegyverhordozója. És hullanak vala Jonathán előtt, és
fegyverhordozója is öldökül utána. 14 És az első ütközet,
melyben Jonathán és fegyverhordozója mintegy húsz
embert ölének meg, egy hold földön egy fél barázda
hosszányin volt. 15 És félelem támada a táborban, a
mezőn és az egész nép között; az előőrs és a dúló
sereg – azok is megrémülének – és a föld megrendüle;
és Istentől való rettegés lőn. 16 És megláták a Saul
őrei Benjámin városában, Gibeában, hogy a sokaság
elszéledett és ide-oda elszóratott. 17 Akkor monda Saul
a népnek, mely vele volt: Nosza vegyétek számba a
népet, és vizsgáljátok meg, ki ment el mi közülünk;
és a mikor számba vették, ímé Jonathán és az ő
fegyverhordozója nem valának ott. 18 És monda Saul
Ahijának: Hozd elő az Isten ládáját; mert az Isten ládája
akkor Izráel fiainál vala. 19 És történt, hogy a míg
Saul a pappal beszéle, a Filiszteusok táborában mind
nagyobb lőn a zsibongás. Monda azért Saul a papnak:
Hagyd abba, a mit kezdettél. 20 És felkiálta Saul és
a nép, mely vele volt, és elmenének az ütközetre.
Ott pedig egyik a másik ellen harczola, és igen nagy
zűrzavar lőn. 21 És azok a zsidók is, kik, mint azelőtt
is, a Filiszteusokkal valának, s velök együtt feljövének
a táborba és a körül valának, azok is Izráel népéhez
csatlakozának, mely Saul és Jonathán mellett vala. 22
És Izráelnek mindazon férfiai, kik elrejtőzének Efraim
hegységében, mikor meghallották, hogy a Filiszteusok
menekültek, azok is üldözni kezdék őket a harczban. 23
És megsegíté az Úr azon a napon Izráelt. És a harcz
Béth-Avenen túl terjede. 24 És Izráel népe igen elepedett
vala azon a napon, mert Saul esküvel kényszeríté a
népet, mondván: Átkozott az, a ki kenyeret eszik estvéig,
míg bosszút állok ellenségeimen, azért az egész nép
semmit sem evék. 25 És az egész föld népe eljuta az
erdőbe, hol méz vala a föld szinén. 26 Mikor pedig a
nép beméne az erdőbe, jóllehet folyt a méz, mindazáltal
senki sem érteté kezét szájához, mert félt a nép az eskü
miatt. 27 Jonathán azonban nem hallotta vala, hogy
atyja megesketé a népet, és kinyújtá a vessző végét,
mely kezében vala, és bemártá azt a lépesmézbe,
és kezét szájához vivé; és felvidulának az ő szemei.
28 Szóla pedig valaki a nép közül, és mondá: Atyád
ünnepélyesen megesketé a népet, mondván: Átkozott
az, a ki csak kenyeret is eszik ma, és e miatt a nép
kimerüle. 29 És monda Jonathán: Atyám bajba vitte
az országot; lássátok mennyire felvidulának szemeim,
hogy ízlelék egy keveset ebből a mézből. 30 Hátha még
a nép jól evett volna ma ellenségeinek zsákmányából,
melyet talált! Vajjon nem nagyobb lett volna-é akkor
a Filiszteusok veresége?! 31 És megverék azon a
napon a Filiszteusokat Mikmástól Ajálonig. És a nép
nagyon kimerüle. 32 Akkor a nép a prédának esék,

és fogának juhot, ökröt és borjúkat, és megölék a
földön, és megevé a nép vérestől. 33 Megjelenték
azért Saulnak, és mondának: Ímé a nép vétkezik az Úr
ellen, mert vérrel elegy eszik. Ő pedig monda: Hűtlenül
cselekedtetek, gördítsetek azért most hozzám egy nagy
követ. 34 Monda továbbá Saul: Menjetek el mindenfelé
a nép között, és mondjátok meg nékik, hogy mindenki
a maga ökrét és mindenki a maga juhát hozza én
hozzám, és itt öljétek meg és egyétek meg, és nem
fogtok vétkezni az Úr ellen, vérrel elegy evén. Akkor
elhozta az egész nép, kézzel fogván ki-ki a maga ökrét
azon éjjel, és ott megölék. 35 Saul pedig oltárt épített
az Úrnak; azt az oltárt építé először az Úrnak. 36 És
monda Saul: Menjünk le ez éjjel a Filiszteusok után, és
foszszuk ki őket virradatig, és senkit se hagyjunk meg
közülök. Azok pedig mondának: A mint néked tetszik,
úgy cselekedjél mindent. De a pap azt mondá: Járuljunk
ide az Istenhez. 37 És megkérdezé Saul az Istent:
Lemenjek-é a Filiszteusok után? Izráelnek kezébe adod-
é őket? De ő nem felelt néki azon a napon. 38 Monda
azért Saul: Jertek ide mindnyájan, a népnek oszlopai,
hogy megtudjátok és meglássátok, kiben volt ez a bűn
ma? 39 Mert él az Úr, a ki Izráelt oltalmazza, hogy
ha fiamban, Jonathánban volna is, meg kell halnia;
és az egész nép közül senki sem felele néki. 40 És
monda egész Izráelnek: Ti legyetek az egyik oldalon,
én pedig és az én fiam, Jonathán legyünk a másik
oldalon. És válaszola a nép Saulnak: A mint néked
tetszik, úgy cselekedjél. 41 Akkor szóla Saul az Úrnak,
Izráel Istenének: Szolgáltass igazságot! És kiválasztaték
Jonathán és Saul, a nép pedig megmeneküle. 42
És monda Saul: Vessetek sorsot közöttem és fiam,
Jonathán között. És kiválasztaték Jonathán. 43 Akkor
monda Saul Jonathánnak: Mondd meg nékem, mit
cselekedtél? Jonathán pedig elbeszélte néki, és monda:
A pálcza végével, mely kezembe vala, ízlelék egy
keveset a mézből; itt vagyok, haljak meg! 44 És Saul
monda: Úgy cselekedjék az Úr most és ezután is,
hogy meg kell halnod Jonathán. 45 A nép azonban
monda Saulnak: Jonathán haljon-é meg, a ki ezt a
nagy szabadulást szerezte Izráelben? Távol legyen!
Él az Úr, hogy egyetlen hajszála sem esik le fejéről a
földre, mert Istennek segedelmével cselekedte ezt ma.
Megváltá azért a nép Jonathánt, és nem hala meg.
46 Akkor Saul megtére a Filiszteusok üldözéséből; a
Filiszteusok pedig az ő helyökre haza menének. 47
Miután tehát Saul átvette a királyságot Izráel felett,
hadakozék minden ellenségivel mindenfelé: Moáb ellen
és Ammon fiai ellen és Edom ellen és a Czobeusok
királyai ellen és a Filiszteusok ellen; és mindenütt, a
hol megfordula, keményen cselekedék. 48 És sereget
gyűjtvén, megverte Amáleket, és megszabadítá Izráelt
fosztogatóinak kezéből. 49 Valának pedig Saul fiai:
Jonathán, Jisvi és Málkisua; és két leányának neve: az
idősebbiknek Méráb, és a kisebbiknek neve Mikál. 50
És Saul feleségét Akhinóámnak hívták, a ki Akhimaás
leánya volt. Seregének vezetőjét pedig Abnernek hívták,
a ki Saul nagybátyjának, Nérnek volt a fia; 51 Mert Kis,
a Saul atyja és Nér, az Abner atyja, Abiel fiai valának.
52 A Filiszteusok elleni háború pedig igen heves volt
Saulnak egész életében; azért, a hol csak látott Saul
egy-egy erős vagy egy-egy bátor férfit, azt magához
fogadta.

15 És monda Sámuel Saulnak: Engem küldött el az
Úr, hogy királylyá kenjelek fel téged az ő népe,
az Izráel felett; most azért figyelj az Úr beszédének
szavára. 2 Így szól a Seregek Ura: Megemlékeztem
arról, a mit cselekedett Amálek Izráellel, hogy útját
állta néki, mikor feljöve Égyiptomból. 3 Most azért
menj el és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el
mindenét; és ne kedvezz néki, hanem öld meg mind
a férfit, mind az asszonyt; mind a gyermeket, mind a
csecsemőt; mind az ökröt, mind a juhot; mind a tevét,
mind a szamarat. 4 És összehívá Saul a népet, és
megszámlálá őket Thélaimban, kétszázezer gyalogost,
és Júdából tízezer embert. 5 És elméne Saul Amálek
városáig, és megütközék ott egy völgyben. 6 És monda
Saul a Kéneusnak: Menjetek, távozzatok el, menjetek
ki az Amálekiták közül, hogy velök együtt téged is
el ne veszesselek, mert te irgalmasságot cselekedtél
Izráel minden fiaival, mikor Égyiptomból feljövének. És
eltávozék Kéneus az Amálekiták közül. 7 Saul pedig
megveré Amáleket Havilától fogva egészen addig, a
merre Súrba mennek, mely Égyiptom átellenében van.
8 És Agágot, az Amálekiták királyát elfogta élve, a
népet pedig mind kardélre hányatá. 9 Saul és a nép
azonban megkímélte Agágot és a juhoknak, barmoknak
és másodszülötteknek javát; a bárányokat és mindazt, a
mi jó vala, nem akarták azokat elpusztítani, hanem a mi
megvetett és értéktelen dolog volt, mindazt elpusztíták.
10 Akkor szóla az Úr Sámuelnek, mondván: 11
Megbántam, hogy Sault királylyá tettem, mert eltávozott
tőlem, és beszédeimet nem tartotta meg. Sámuel pedig
felháborodék és kiálta az Úrhoz egész éjszaka. 12 És
korán felkele Sámuel, hogy találkozzék Saullal reggel;
és hírül adák Sámuelnek, ezt mondván: Saul Kármelbe
ment, és ímé emlékoszlopot állított magának; azután
megfordula, és tovább ment és lement Gilgálba, 13
És a mint Sámuel Saulhoz érkezék, monda néki Saul:
Áldott vagy te az Úrtól! Én végrehajtám az Úrnak
parancsolatját. 14 Sámuel azonban monda: Micsoda az
a juhbégetés, mely füleimbe hat és az az ökörbőgés,
melyet hallok? 15 És monda Saul: Az Amálekitáktól
hozták azokat, mert a nép megkímélte a juhoknak
és ökröknek javát, hogy megáldozza az Úrnak, a te

Istenednek; a többit pedig elpusztítottuk. 16 Akkor monda
Sámuel Saulnak: Engedd meg, hogy megmondjam
néked, a mit az Úr mondott nékem ez éjjel. Ő pedig
monda néki: Beszélj. 17 Monda azért Sámuel: Nemde
kicsiny valál te a magad szemei előtt is, mindazáltal
Izráel törzseinek fejévé lettél, és az Úr királylyá kent fel
téged Izráel felett?! 18 És elküldé az Úr téged az úton, és
azt mondá: Menj el, és pusztítsd el az Amálekitákat, kik
vétkezének; és hadakozzál ellenök, míg megsemmisíted
őket. 19 Miért nem hallgattál az Úrnak szavára, és miért
estél néki a prédának, és cselekedted azt, a mi bűnös
az Úr szemei előtt? 20 És felele Saul Sámuelnek: Én
bizonyára hallgattam az Úr szavára, és azon az úton
jártam, a melyre engem az Úr elküldött; és elhoztam
Agágot, az Amálekiták királyát, és az Amálekitákat
elpusztítottam. 21 A nép azonban elvette a prédából a
megsemmisítésre rendelt juhoknak és ökröknek javát,
hogy megáldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgálban.
22 Sámuel pedig monda: Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt
az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való
engedelmesség? Ímé, jobb az engedelmesség a véres
áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! 23 Mert,
mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség;
és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés.
Mivel te megvetetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett
téged, hogy ne légy király. 24 Akkor monda Saul
Sámuelnek: Vétkeztem, mert megszegtem az Úrnak
szavát és a te beszédedet; de mivel féltem a néptől,
azért hallgattam szavokra. 25 Most azért bocsásd meg
az én vétkemet, és térj vissza velem, hogy könyörögjek
az Úrnak. 26 Sámuel pedig monda Saulnak: Nem térek
vissza veled, mert megvetetted az Úrnak beszédét, és
az Úr is megvetett téged, hogy ne légy király Izráel
felett. 27 És mikor megfordula Sámuel, hogy elmenjen,
megragadta felső ruhájának szárnyát, és leszakada. 28
Akkor monda néki Sámuel: Elszakítá tőled az Úr a mai
napon Izráelnek királyságát, és adta azt felebarátodnak,
a ki jobb náladnál. 29 Izráelnek erőssége pedig nem
hazudik, és semmit meg nem bán, mert nem ember ő,
hogy valamit megbánjon. 30 És ő monda: Vétkeztem,
mindazáltal becsülj meg engem népemnek vénei előtt
és Izráel előtt, és velem térj vissza, hogy könyörögjek
az Úrnak, a te Istenednek. 31 Visszatére azért Sámuel
Saullal, és könyörgött Saul az Úrnak. 32 Sámuel
pedig monda: Hozzátok ide előmbe Agágot, Amálek
királyát. És elméne Agág kényesen ő hozzá, és monda
Agág: Bizonyára eltávozék a halál keserűsége. 33 És
monda Sámuel: Miként a te kardod asszonyokat tett
gyermektelenekké, úgy legyen gyermektelenné minden
asszonyok felett a te anyád! És darabokra vagdalá
Sámuel Agágot az Úr előtt Gilgálban. 34 Ezután Sámuel
elment Rámába, Saul pedig felment az ő házához
Gibeába, Saul városába. 35 És Sámuel nem látogatá
meg többé Sault egész halálának idejéig; de bánkódék
Sámuel Saul miatt. Az Úr pedig megbánta, hogy királylyá
tette Sault Izráel felett.

16 És monda az Úr Sámuelnek: Ugyan meddig
bánkódol még Saul miatt, holott én megvetettem
őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te
szarudat olajjal, és eredj el; én elküldelek téged a
Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam
magamnak királyt. 2 Sámuel pedig monda: Hogyan
menjek el!? Ha meghallja Saul, megöl engemet. És
monda az Úr: Vígy magaddal egy üszőt, és azt mondjad:
Azért jöttem, hogy az Úrnak áldozzam. 3 És hívd
meg Isait az áldozatra, és én tudtodra adom, hogy
mit cselekedjél, és kend fel számomra azt, a kit
mondándok néked. 4 És Sámuel megcselekedé, a
mit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembe. A
város vénei pedig megijedének, és eleibe menvén,
mondának: Békességes-é a te jöveteled? 5 Ő pedig
felele: Békességes; azért jöttem, hogy áldozzam az
Úrnak. Szenteljétek meg azért magatokat, és jertek el
velem az áldozatra. Isait és az ő fiait pedig megszentelé,
és elhívá őket az áldozatra. 6 Mikor pedig bemenének,
meglátta Eliábot, és gondolá: Bizony az Úr előtt van
az ő felkentje! 7 Az Úr azonban monda Sámuelnek:
Ne nézd az ő külsőjét, se termetének nagyságát, mert
megvetettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, a mit az
ember; mert az ember azt nézi, a mi szeme előtt van,
de az Úr azt nézi, mi a szívben van. 8 Szólítá azért
Isai Abinádábot, és elvezeté őt Sámuel előtt; ő pedig
monda: Ez sem az, kit az Úr választa. 9 Elvezeté azután
előtte Isai Sammát; ő pedig monda: Ez sem az, a kit
az Úr választa. 10 És így elvezeté Isai Sámuel előtt
mind a hét fiát; Sámuel pedig mondá Isainak: Nem
ezek közül választott az Úr. 11 Akkor monda Sámuel
Isainak: Mind itt vannak-é már az ifjak? Ő pedig felele:
Hátra van még a kisebbik, és ímé ő a juhokat őrzi.
És monda Sámuel Isainak: Küldj el, és hozasd ide
őt, mert addig nem fogunk leülni, míg ő ide nem jön.
12 Elküldé azért, és elhozatá őt. (Ő pedig piros vala,
szép szemű és kedves tekintetű.) És monda az Úr: Kelj
fel és kend fel, mert ő az. 13 Vevé azért Sámuel, az
olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a
naptól fogva az Úrnak lelke Dávidra szálla, és azután is.
Felkele azután Sámuel és elméne Rámába. 14 És az
Úrnak lelke eltávozék Saultól, és gonosz lélek kezdé
gyötörni őt, mely az Úrtól küldetett. 15 És mondának
Saul szolgái néki: Ímé most az Istentől küldött gonosz
lélek gyötör téged! 16 Parancsoljon azért a mi urunk
szolgáidnak, kik körülötted vannak, hogy keressenek
olyan embert, a ki tudja a hárfát pengetni, és mikor
az Istentől küldött gonosz lélek reád jön, pengesse
kezével, hogy te megkönnyebbülj. 17 És monda Saul

az ő szolgáinak: Keressetek tehát számomra olyan
embert, a ki jól tud hárfázni, és hozzátok el hozzám. **18**
Akkor felele egy a szolgák közül, és monda: Ímé én
láttam a Bethlehemben lakó Isainak egyik fiát, a ki tud
hárfázni, a ki erős vitéz és hadakozó férfiú, értelmes
és szép ember, és az Úr vele van. **19** Követeket külde
azért Saul Isaihoz, és monda: Küldd hozzám a fiadat,
Dávidot, ki a juhok mellett van. **20** Isai pedig vőn
egy szamarat, egy kenyeret, egy tömlő bort és egy
kecskegödölyét, és elküldé Saulnak az ő fiától, Dávidtól.
21 Mikor pedig Dávid elméne Saulhoz és megálla előtte,
az igen megszerette őt, és fegyverhordozója lőn néki.
22 És elküde Saul Isaihoz, mondván: Maradjon Dávid
én nálam, mert igen megkedveltem őt. **23** És lőn, hogy
a mikor Istennek lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát
és kezével pengeté; Saul pedig megkönnyebbüle és
jobban lőn, és a gonosz lélek eltávozék tőle.

17 És összegyűjték a Filiszteusok seregeiket a
harczra, és összegyűlének Sokónál, mely Júdában
van, és táborozának Sokó és Azéka között, Efes-
Dammimnál. **2** Saul és az Izráeliták pedig összegyűlének,
és tábort ütének az Elah völgyében; és csatarendbe
állának a Filiszteusok ellen. **3** És a Filiszteusok a
hegyen állottak innen, az Izráeliták pedig a hegyen
állottak túlfelől, úgy hogy a völgy közöttük vala. **4**
És kijöve a Filiszteusok táborából egy bajnok férfiú,
a kit Góliáthnak hívtak, Gáth városából való, kinek
magassága hat sing és egy arasz vala. **5** Fején rézsisak
vala és pikkelyes pánczélba volt öltözve; a pánczél súlya
pedig ötezer rézsiklusnyi vala. **6** Lábán réz lábpánczél
és vállain rézpaizs volt. **7** És dárdájának nyele olyan
volt, mint a takácsok zugolyfája, dárdájának hegye pedig
hatszáz siklusnyi vasból volt; és előtte megy vala, ki
a paizst hordozza vala. **8** És megállván, kiálta Izráel
csatarendjeinek, és monda nékik: Miért jöttetek ki, hogy
harczra készüljetek? Avagy nem Filiszteus vagyok-é én
és ti Saul szolgái? Válaszszatok azért magatok közül
egy embert, és jőjjön le hozzám. **9** Ha azután meg bír
velem vívni és engem legyőz: akkor mi a ti szolgáitok
leszünk; ha pedig én győzöm le őt és megölöm: akkor ti
legyetek a mi szolgáink, hogy szolgáljatok nékünk. **10**
Monda továbbá a Filiszteus: Én gyalázattal illetém a
mai napon Izráel seregét, állítsatok azért ki ellenem egy
embert, hogy megvívjunk egymással. **11** Mikor pedig
meghallotta Saul és az egész Izráel a Filiszteusnak ezt
a beszédét, megrettenének és igen félnek vala. **12** És
Dávid, Júda városából, Bethlehemből való amaz Efratita
embernek volt a fia, a kit Isainak hívtak, a kinek nyolcz
fia volt, és e férfiú a Saul idejében vén ember vala,
emberek közt korban előhaladt. **13** És Isainak három
idősebbik fia Saullal elment a háborúba. Az ő három
fiának pedig, a kik a háborúba menének, ezek valának
neveik: az idősebbik Eliáb, a második Abinádáb és a
harmadik Samma. **14** És Dávid volt a legkisebbik. Mikor
pedig a három idősebb elment Saul után: **15** Dávid
elméne és visszatére Saultól, hogy atyjának juhait őrizze
Bethlehemben. **16** A Filiszteus pedig előjön vala reggel
és estve, és kiáll vala negyven napon át. **17** És monda
Isai az ő fiának, Dávidnak: Vedd testvéreid számára ezt
az efa pergelt búzát és ezt a tíz kenyeret, és sietve vidd
el a táborba testvéreidhez. **18** Ezt a tíz sajtot pedig vidd
el az ezredesnek, és látogasd meg testvéreidet, hogy
jól vannak-é, és hozz tőlük jelt. **19** Saul pedig azokkal
együtt és az egész Izráel az Elah völgyében valának,
hogy harczolnának a Filiszteusok ellen. **20** Felkele
azért Dávid korán reggel, és a nyájat egy pásztorra
bízván, felvette a terhet és elment, a mint meghagyta
néki Isai; és eljutott a tábor kerítéséhez; a sereg pedig,
mely kivonult csatarendben, hadi zajt támasztott. **21** És
csatarendbe állának Izráel és a Filiszteusok, csatarend
csatarend ellen. **22** Akkor Dávid rábízta a holmit arra, a
ki a hadi szerszámokat őrzi, és elfuta a harcztérre és
odaérve, kérdezősködék testvéreinek állapota felől. **23**
És míg ő beszélt velök, ímé a bajnok férfi, a Góliáth nevű
Filiszteus, a ki Gáthból való volt, előjöve a Filiszteusok
csatarendei közül, és most is hasonlóképen beszél
vala; és meghallá ezt Dávid. **24** Az Izráeliták pedig,
mikor látták azt a férfit, mindnyájan elfutának előle,
és igen félnek vala. **25** És mondának az Izráeliták:
Láttátok-é azt a férfit, a ki feljöve? Mert azért jött ki,
hogy gyalázattal illesse Izráelt. Ha valaki megölné őt,
nagy gazdagsággal ajándékozná meg a király, leányát is
néki adná, és atyjának házát szabaddá tenné Izráelben.
26 És szóla Dávid azoknak az embereknek, a kik ott
állának vele, mondván: Mi történik azzal, a ki megöli
ezt a Filiszteust, és elveszi a gyalázatot Izráelről?
Mert kicsoda ez a körülmetéletlen Filiszteus, hogy
gyalázattal illeti az élő Istennek seregét?! **27** A nép
pedig e beszéd szerint felele néki, mondván: Ez történik
azzal az emberrel, a ki megöli őt. **28** És meghallá Eliáb
az ő nagyobbik testvére, hogy az emberekkel beszéle;
és nagyon megharaguvék Eliáb Dávidra, és monda:
Miért jöttél ide, és kire bíztad azt a néhány juhot, a
mely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és
szívednek álnokságát, hogy csak azért jöttél ide, hogy
megnézd az ütközetet! **29** Dávid pedig felele: Ugyan mit
cselekedtem én most? hiszen csak szóbeszéd volt ez.
30 És elfordula tőle egy másikhoz, és ugyan úgy szóla,
mint korábban, és a nép is az előbbi beszéd szerint
válaszola néki. **31** És mikor meghallották azokat a
szavakat, a melyeket Dávid szóla, megmondák Saulnak,
ki magához hívatá őt. **32** És monda Dávid Saulnak:
Senki se csüggedjen el e miatt; elmegy a te szolgád
és megvív ezzel a Filiszteussal. **33** Saul pedig monda
Dávidnak: Nem mehetsz te e Filiszteus ellen, hogy vele

megvívj, mert te gyermek vagy, ő pedig ifjúságától fogva
hadakozó férfi vala. 34 És felele Dávid Saulnak: Pásztor
volt a te szolgád, atyjának juhai mellett; és ha eljött az
oroszlán és a medve, és elragadott egy báránytól a nyáj
közül: 35 Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám
szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam
szakálánál fogva, és levágtam és megöltem őt. 36 A te
szolgád mind az oroszlánt, mind a medvét megölte:
Úgy lesz azért e körülmetéletlen Filiszteus is, mint
azok közül egy, mert gyalázattal illeté az élő Istennek
seregét. 37 És monda Dávid: Az Úr, a ki megszabadított
engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg
fog szabadítani engem e Filiszteusnak kezéből is. Akkor
monda Saul Dávidnak: Eredj el, és az Úr legyen veled!
38 És felöltözteté Saul Dávidot a maga harczi ruhájába;
rézsisakot tett a fejére, és felöltözteté őt pánczélba.
39 Akkor Dávid felköté kardját harczi ruhája fölé, és
járni akart, mert még nem próbálta. És monda Dávid
Saulnak: Nem bírok ezekben járni, mert még nem
próbáltam; és leveté azokat Dávid magáról. 40 És
kezébe vette botját, és kiválasztván magának a patakból
öt síma kövecskét, eltevé azokat pásztori szerszámába,
mely vele volt, tudniillik tarisznyájába, és parittyájával
kezében közeledék a Filiszteushoz. 41 Akkor elindult
a Filiszteus is, és Dávidhoz közeledék, az az ember
pedig, a ki a paizsát hordozza, előtte vala. 42 Mikor
pedig oda tekinte a Filiszteus, és meglátta Dávidot,
megvetette őt, mert ifjú volt és piros, egyszersmind
szép tekintetű. 43 És monda a Filiszteus Dávidnak: Eb
vagyok-é én, hogy te bottal jössz reám? És szidalmazá
a Filiszteus Dávidot Istenével együtt. 44 Monda továbbá
a Filiszteus Dávidnak: Jőjj ide hozzám, hogy testedet az
égi madaraknak és a mezei vadaknak adjam. 45 Dávid
pedig monda a Filiszteusnak: Te karddal, dárdával és
paizszsal jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának,
Izráel seregei Istenének nevében megyek ellened, a
kit te gyalázattal illetél. 46 A mai napon kezembe ad
téged az Úr, és megöllek téged, és fejedet levágom
rólad. A Filiszteusok seregének tetemét pedig az égi
madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai
napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek
Istene. 47 És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem
kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úré
a had, és ő titeket kezünkbe fog adni. 48 És mikor a
Filiszteus felkészült, és elindult, és Dávid felé közeledék:
Dávid is sietett és futott a viadalra a Filiszteus elé. 49
És Dávid benyúlt kezével a tarisznyába és kivett onnan
egy követ, és elhajítván, homlokán találta a Filiszteust,
úgy, hogy a kő homlokába mélyede, és arczczal a
földre esék. 50 Így Dávid erősebb volt a Filiszteusnál,
parittyával és kővel. És levágta a Filiszteust és megölte
őt, pedig kard nem is vala a Dávid kezében. 51 És
oda futott Dávid, és reá állott a Filiszteusra, és vevé
annak kardját, kirántotta hüvelyéből, és megölé őt,
és fejét azzal levágta. A Filiszteusok pedig a mint
meglátták, hogy az ő hősük meghalt, megfutamodának.
52 És felkelének Izráel és Júda férfiai és felkiáltának,
és üldözék a Filiszteusokat egészen Gáthig és Ekron
kapujáig. És hullának a Filiszteusok sebesültjei a Saraim
felé vezető úton Gáthig és Ekronig. 53 Visszatérének
azután Izráel fiai a Filiszteusok üldözéséből, és feldúlták
azoknak táborát. 54 Dávid pedig felvevé a Filiszteusnak
fejét, és elvitte Jeruzsálembe, fegyvereit pedig a maga
sátorába rakta le. 55 Saul pedig mikor látta, hogy
Dávid kiment a Filiszteus elé, monda Abnernek, a sereg
fővezérének: Abner! ki fia e gyermek? És felele Abner:
Él a te lelked oh király, hogy nem tudom! 56 És monda
a király: Kérdezd meg tehát, hogy ki fia ez az ifjú? 57
És a mint visszajött Dávid, miután megölte a Filiszteust,
megfogá őt Abner, és Saulhoz vitte; és a Filiszteusnak
feje kezében vala. 58 És monda néki Saul: Ki fia vagy
te, oh gyermek? Dávid pedig felele: A te szolgádnak, a
Bethlehemből való Isainak a fia vagyok.

18 Minekutána pedig elvégezte a Saullal való
beszélgetést, a Jonathán lelke egybeforrt a Dávid
lelkével, és Jonathán úgy szerette őt, mint a saját
lelkét. 2 És Saul magához vevé őt azon a napon, és
nem engedé, hogy visszatérjen atyja házához. 3 És
szövetséget kötének Jonathán és Dávid egymással,
mivel úgy szerette őt, mint a saját lelkét. 4 És Jonathán
leveté felső ruháját, a mely rajta volt, és Dávidnak adta,
sőt hadi öltözetét is, saját kardját, kézívét és övét.
5 És elméne Dávid mindenüvé, a hová Saul küldé, és magát
eszesen viseli vala. És Saul a harczosok fölé tevé őt,
és kedves lőn az egész nép előtt, és a Saul szolgái
előtt is. 6 És a mint hazafelé jövének, mikor Dávid
visszatért, miután a Filiszteusokat leverte, kimentek az
asszonyok Saul király elé Izráelnek minden városaiból,
hogy énekeljenek és körben tánczoljanak, dobokkal,
vígassággal és tomborákkal. 7 És énekelni kezdének
az asszonyok, kik vígadozának és mondának: Megverte
Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét. 8 Saul
pedig igen megharaguvék, és gonosznak tetszék az ő
szemei előtt ez a beszéd, és monda: Dávidnak tízezeret
tulajdonítanak és nékem tulajdonítják az ezeret, így
hát már csak a királyság hiányzik néki. 9 Saul azért
attól a naptól kezdve rossz szemmel néz vala Dávidra,
sőt azután is. 10 Másnap pedig megszállta Sault az
Istentől küldött gonosz lélek, és prófétálni kezde a
maga házában; Dávid pedig hárfázott kezével, mint
naponként szokta, és a dárda Saul kezében vala. 11 És
elhajítá Saul a dárdát, azt gondolván: Dávidot a falhoz
szegezem; de Dávid két ízben is félrehajolt előle. 12 És
félni kezde Saul Dávidtól, mert az Úr vele volt, Saultól
pedig eltávozék. 13 És Saul elbocsátá őt magától és
ezredesévé tevé; és kimegy vala és bejő vala a nép

előtt. 14 És Dávid minden útjában magát eszesen
viseli vala, mert az Úr vele volt. 15 Mikor pedig látta
Saul, hogy ő igen eszesen viseli magát, félni kezde
tőle. 16 De az egész Izráel és Júda szereté Dávidot,
mert ő előttük méne ki és jöve be. 17 És monda Saul
Dávidnak: Ímé idősebbik leányomat, Mérábot néked
adom feleségül, csak légy az én vitéz fiam, és harczold
az Úrnak harczait; mert azt gondolá Saul: Ne az én
kezem által vesszen el, hanem a Filiszteusok keze által.
18 Dávid pedig monda Saulnak: Kicsoda vagyok én, és
micsoda az én életem, és atyámnak családja Izráelben,
hogy a királynak veje legyek? 19 De történt abban
az időben, mikor Mérábot, a Saul leányát Dávidnak
kellett volna adni, hogy a Meholáthból való Hadrielnek
adták őt feleségül. 20 Mikál, a Saul leánya azonban
megszereté Dávidot, és mikor ezt megmondák Saulnak,
tetszék néki a dolog. 21 És monda Saul: Néki adom őt,
hogy ő legyen veszedelmére és a Filiszteusok keze
legyen ellene. Monda azért Saul Dávidnak másodízben:
Légy tehát most az én vőm. 22 És megparancsolá
Saul az ő szolgáinak: Beszéljetek Dáviddal titokban,
mondván: Ímé a király jóindulattal van irántad, és szolgái
is mind szeretnek téged, légy azért veje a királynak.
23 És elmondák a szolgák Dávid előtt e beszédeket.
Dávid pedig monda: Olyan kicsiny dolog előttetek, hogy
a király vejévé legyen valaki, holott én szegény és
megvetett ember vagyok? 24 És megmondák Saulnak
az ő szolgái, mondván: Ezt meg ezt mondta Dávid. 25
Saul pedig monda: Mondjátok meg Dávidnak: Nem kiván
a király más jegyajándékot, hanem csak száz Filiszteus
előbőrét, hogy bosszút állj a király ellenségein; mert Saul
a Filiszteusok keze által akará Dávidot elpusztítani. 26
Megmondák azért az ő szolgái Dávidnak e beszédeket;
és tetszék ez a dolog Dávidnak, hogy a király veje
legyen. A kitűzött napok még el sem telének, 27 Mikor
Dávid felkelt, és elment embereivel együtt, és levágott
a Filiszteusok közül kétszáz férfit; és elhozá Dávid
előbőreiket, és mind beadta azokat a királynak, hogy a
királynak veje lehessen. És néki adá Saul az ő leányát,
Mikált, feleségül. 28 Mikor pedig Saul látta és megtudta,
hogy az Úr Dáviddal van, és Mikál, a Saul leánya szereti
őt: 29 Akkor Saul még inkább félni kezde Dávidtól.
És Saul ellensége lőn Dávidnak teljes életében. 30 A
Filiszteusok vezérei pedig gyakran betörnek vala, de
valahányszor betörének, Dávid Saul minden szolgáinál
eszesebben viselé magát; azért felette híressé lőn az ő
neve.

19 És szóla Saul fiának, Jonathánnak, és a többi
szolgáinak, hogy öljék meg Dávidot; de Jonathán,
a Saul fia nagyon szereté őt. 2 Megmondá azért
Jonathán Dávidnak, mondván: Az én atyám, Saul azon
van, hogy téged megöljön, azért vigyázz magadra
reggel; titkos helyen tartózkodjál és rejtsd el magad. 3
Én pedig kimegyek, és atyám mellett megállok a mezőn,
a hol te leszesz, és beszélni fogok atyámmal felőled,
és meglátom, mint lesz, és tudtodra adom néked. 4
És Jonathán kedvezően nyilatkozék Dávid felől az ő
atyja, Saul előtt, és monda néki: Ne vétkezzék a király
Dávid ellen, az ő szolgája ellen, mert ő nem vétett
néked, sőt szolgálata felette hasznos volt néked. 5 Mert
ő koczkára tette életét és megverte a Filiszteust, és
az Úr nagy szabadulást szerze az egész Izráelnek.
Te láttad azt és örültél rajta; miért vétkeznél azért az
ártatlan vér ellen, megölvén Dávidot ok nélkül. 6 És
hallgatott Saul Jonathán szavára, és megesküvék Saul:
Él az Úr, hogy nem fog megöletni! 7 Akkor szólítá
Jonathán Dávidot, és megmondá néki Jonathán mind
e beszédeket; és Saulhoz vezeté Jonathán Dávidot,
a ki ismét olyan lőn előtte, mint annakelőtte. 8 A
háború pedig ismét megkezdődék, és Dávid kivonula,
és harczola a Filiszteusok ellen, és nagy vereséget
okozott nékik, és azok elfutának előle. 9 Az Istentől
küldött gonosz lélek azonban megszállta Sault, mikor
házában ült és dárdája kezében vala; Dávid pedig
pengeté a hárfát kezével. 10 Akkor Saul a dárdával
Dávidot a falhoz akará szegezni, de félrehajolt Saul elől,
és a dárda a falba verődött. Dávid pedig elszalada, és
elmenekült azon éjjel. 11 És követeket külde Saul a
Dávid házához, hogy reá lessenek és reggel megöljék
őt. De tudtára adá Dávidnak Mikál, az ő felesége,
mondván: Ha meg nem mented életedet ez éjjel, holnap
megölnek. 12 És lebocsátá Mikál Dávidot az ablakon; ő
pedig elment és elszalada, és megmenté magát. 13
És vevé Mikál a theráfot és az ágyba fekteté azt, és
feje alá kecskeszőrből készült párnát tett, és betakará
lepedővel. 14 Mikor pedig Saul elküldé a követeket,
hogy Dávidot megfogják, azt mondá: Dávid beteg. 15
És Saul elküldé ismét a követeket, hogy megnézzék
Dávidot, mondván: Ágyastól is hozzátok őt előmbe, hogy
megöljem őt. 16 És mikor a követek oda menének: ímé,
a theráf volt az ágyban, és feje alatt a kecskeszőrből
készült párna volt. 17 Akkor monda Saul Mikálnak:
Mi dolog, hogy engem úgy megcsaltál? – elbocsátád
az én ellenségemet, és ő elmenekült. És felele Mikál
Saulnak: Ő mondá nékem, bocsáss el engem, vagy
megöllek téged. 18 Dávid pedig elfutván, megszabadula;
és elment Sámuelhez Rámába, és elbeszélte néki
mindazt, a mit Saul vele cselekedett. Elméne ezután ő
és Sámuel, és Nájóthban tartózkodának. 19 És tudtára
adák Saulnak, mondván: Ímé Dávid Nájóthban van,
Rámában. 20 Követeket külde azért Saul, hogy Dávidot
fogják meg. A mint azonban meglátták a prófétáknak
seregét, a kik prófétálának, és Sámuelt, a ki ott állott,
mint az ő elöljárójuk; akkor az Istennek lelke Saul
követeire szállott, és azok is prófétálának. 21 Mikor
pedig megmondták Saulnak, más követeket külde, és

azok is prófétálának. Akkor harmadízben is követeket
küldé Saul, de azok is prófétálának. 22 Elméne azért ő
maga is Rámába. És a mint a nagy kúthoz érkezék, mely
Székuban van, megkérdezé, mondván: Hol van Sámuel
és Dávid? És felelének: Ímé Nájóthban, Rámában. 23
És elméne oda Nájóthba, Rámában. És az Istennek
lelke szálla ő reá is, és folytonosan prófétála, míg
eljutott Nájóthba, Rámában. 24 És leveté ő is ruháit, és
prófétála, ő is Sámuel előtt és ott feküvék meztelenül
azon az egész napon és egész éjszakán. Azért mondják:
Avagy Saul is a próféták közt van-é?

20 Elfuta azért Dávid Nájóthból, mely Rámában
van, és elméne és monda Jonathánnak: Mit
cselekedtem? Mi vétkem van és mi bűnöm atyád előtt,
hogy életemre tör? 2 Ő pedig monda néki: Távol
legyen! Te nem fogsz meghalni. Ímé az én atyám nem
cselekszik sem nagy, sem kicsiny dolgot, hogy nékem
meg ne mondaná. Miért titkolná el azért atyám előlem
ezt a dolgot? Nem úgy van! 3 Mindazáltal Dávid még
megesküvék, és monda: Bizonyára tudja a te atyád,
hogy te kedvelsz engem, azért azt gondolá: Ne tudja
ezt Jonathán, hogy valamikép meg ne szomorodjék.
De bizonyára él az Úr és él a te lelked, hogy alig
egy lépés van köztem és a halál között. 4 És felele
Jonathán Dávidnak: A mit lelked kiván, megteszem
éretted. 5 És monda Dávid Jonathánnak: Ímé holnap
újhold lesz, mikor a királylyal kellene leülnöm, hogy
egyem, de te bocsáss el engem, hogy elrejtőzzem a
mezőn a harmadik nap estvéjéig. 6 Ha kérdezősködnék
atyád utánam, ezt mondjad: Sürgősen kéredzett Dávid
tőlem, hogy elmehessen Bethlehembe, az ő városába,
mert ott az egész nemzetségnek esztendőnként való
áldozatja van most. 7 Ha azt fogja mondani: Jól van,
úgy békessége van a te szolgádnak; ha pedig nagyon
megharagudnék, úgy tudd meg, hogy a gonosz tettre
elhatározta magát. 8 Cselekedjél azért irgalmasságot a
te szolgáddal, mert az Úr előtt szövetséget kötöttél én
velem, a te szolgáddal. Ha azonban gonoszság van
bennem, ölj meg te; miért vinnél atyádhoz engemet?
9 Jonathán pedig felelé: Távol legyen az tőled! Ha
bizonyosan megtudom, hogy atyám elhatározta magát
arra, hogy a gonosz tettet rajtad végrehajtsa, avagy
nem mondanám-é meg azt néked? 10 És monda
Dávid Jonathánnak: Kicsoda adja nékem tudtomra,
hogy a mit atyád felelni fog néked, szigorú-é? 11
És monda Jonathán Dávidnak: Jer, menjünk ki a
mezőre; és kimenének mindketten a mezőre. 12 Akkor
monda Jonathán Dávidnak: Az Úr az Izráelnek Istene;
ha kipuhatolhatom atyámtól holnap ilyenkorig vagy
holnapután, hogy ímé Dávid iránt jó akarattal van, tehát
nem küldök-é ki akkor hozzád és jelentem-é meg néked?
13 Úgy cselekedjék az Úr Jonathánnal most és azután
is, ha atyámnak az tetszenék, hogy gonoszszal illessen
téged: hogy tudtodra adom néked, és elküldelek téged,
hogy békében elmehess. És az Úr legyen veled, mint
volt az én atyámmal! 14 És ne csak a míg én élek, és
ne csak magammal cselekedjél az Úrnak irgalmassága
szerint, hogy meg ne haljak; 15 Hanem meg ne vond
irgalmasságodat az én házamtól soha, még akkor se,
hogyha az Úr kiirtja Dávid ellenségeit, mindegyiket a
földnek színéről! 16 Így szerze szövetséget Jonathán a
Dávid házával; mondván: vegyen számot az Úr a Dávid
ellenségeitől. 17 És Jonathán még egyszer megesketé
Dávidot, iránta való szeretetéből; mert úgy szerette őt,
mint a saját lelkét. 18 Monda pedig néki Jonathán:
Holnap újhold lesz, és kérdezősködni fognak utánad,
mert helyed üres leend. 19 A harmadik napon pedig
jőjj alá gyorsan, és eredj arra a helyre, a hol elrejtőzél
amaz esemény napján, és maradj ott az útmutató kő
mellett. 20 És én három nyilat lövök oldalához, mintha
magamtól czélba lőnék. 21 És ímé utánuk küldöm
a gyermeket: Eredj, keresd meg a nyilakat. Ha azt
mondom a gyermeknek: Ímé mögötted vannak emerre:
hozd el azokat és jőjj elő, mert békességed van néked,
és nincs baj, él az Úr! 22 Ha pedig azt mondom a
gyermeknek: Ímé előtted vannak a nyilak amarra: akkor
menj el, mert elküldött téged az Úr. 23 És erre a dologra
nézve, a melyet megbeszéltünk egymás közt, ímé az Úr
legyen bizonyság közöttem és közötted mind örökké!
24 Elrejtőzék azért Dávid a mezőn. És mikor az újhold
eljött, leült a király az ebédhez, hogy egyék. 25 És
mikor leült a király a maga székébe, most is úgy, mint
máskor, a fal mellett levő székbe: Jonathán felkele, és
Abner ült Saul mellé; a Dávid helye pedig üres vala. 26
És Saul semmit sem szólott azon a napon, mert azt
gondolá: Valami történt vele; nem tiszta, bizonyosan
nem tiszta. 27 És lőn az újhold után következő napon, a
második napon, mikor ismét üres volt a Dávid helye,
monda Saul az ő fiának, Jonathánnak: Isainak fia
miért nem jött el az ebédre sem tegnap, sem ma? 28
Jonathán pedig felele Saulnak: Elkéredzék tőlem Dávid
Bethlehembe; 29 És monda: Ugyan bocsáss el engem,
mert nemzetségünknek áldozata van most a városban,
és ezt parancsolta nékem bátyám; azért, ha kedvelsz
engem, kérlek, hadd menjek el, hogy megnézzem
testvéreimet. Ezért nem jött el a király asztalához.
30 Akkor felgerjede Saulnak haragja Jonathán ellen
és monda néki: Te elfajult, engedetlen gyermek! Jól
tudom, hogy kiválasztottad az Isainak fiát a magad
gyalázatára és anyád szemérmének gyalázatára! 31
Mert mindaddig, míg Isainak fia él a földön, nem állhatsz
fenn sem te, sem a te királyságod; most azért küldj
érette, és hozasd ide őt hozzám, mert ő a halál fia. 32
Jonathán pedig felele Saulnak, az ő atyjának, és monda
néki: Miért kell meghalnia, mit vétett? 33 Akkor Saul
utána dobta dárdáját, hogy általüsse őt. És megérté

Jonathán, hogy atyja elvégezé, hogy megölje Dávidot.
34 És felkele Jonathán az asztaltól nagy haraggal, és
semmit sem evék az újholdnak második napján, mert
bánkódott Dávid miatt, mivel atyja gyalázattal illeté őt.
35 És reggel kiméne Jonathán a mezőre a Dáviddal
együtt meghatározott időben, és egy kis gyermek volt
vele. 36 És monda a gyermeknek: Eredj, keresd meg
a nyilakat, a melyeket ellövök. És mikor a gyermek
elfutott, ellövé a nyilat, úgy hogy rajta túl méne. 37
És mikor a gyermek arra a helyre érkezék, a hol a
nyíl vala, melyet Jonathán ellőtt, a gyermek után kiálta
Jonathán, és monda: Avagy nem tovább van-é a nyíl
előtted? 38 És kiálta Jonathán a gyermek után: Gyorsan
siess, meg ne állj! És a gyermek, ki Jonathánnal vala,
felszedé a nyilat és urához ment. 39 A gyermek pedig
semmit sem értett, hanem csak Jonathán és Dávid
értették e dolgot. 40 Átadá azután Jonathán fegyverét a
gyermeknek, a ki vele volt, és monda néki: Eredj el, vidd
be a városba. 41 Mikor pedig elment a gyermek, felkele
Dávid a kő déli oldala mellől és arczczal a földre borula,
és háromszor meghajtotta magát; és megcsókolták
egymást, és együtt sírtak, mígnem Dávid hangosan
zokogott. 42 Akkor monda Jonathán Dávidnak: Eredj el
békességgel! Mivelhogy megesküdtünk mind a ketten
az Úrnak nevére, mondván: Az Úr legyen köztem és
közted, az én magom között és a te magod között
örökre. Felkele ezután és elméne. Jonathán pedig
bement a városba.

21 És Dávid elméne Nóbba Akhimélek paphoz.
Akhimélek pedig megrettenve ment Dávid elé, és
monda néki: Mi dolog, hogy csak egyedül vagy, és senki
sincs veled? 2 És monda Dávid Akhimélek papnak: A
király bízott reám valamit, és monda nékem: Senki se
tudja meg azt a dolgot, a miért elküldélek téged, és a
mit parancsoltam néked; azért a szolgákat elküldém
erre és erre a helyre. 3 Most azért, mi van kezednél?
Adj öt kenyeret nékem, vagy egyebet, a mi van. 4 És
felele a pap Dávidnak, és monda: Nincs közönséges
kenyér kezemnél, hanem csak szentelt kenyér van, ha
ugyan a szolgák tisztán tartották magokat, legalább az
asszonytól. 5 Dávid pedig felele a papnak, és monda
néki: Bizonyára el volt tiltva mi tőlünk az asszony mind
tegnap, mind azelőtt, mikor elindulék, és a szolgák
holmija is tiszta vala (jóllehet az út közönséges): azért
bizonyára megtartatik ma szentnek az edényekben. 6
Adott azért a pap néki szentelt kenyeret, mert nem volt
ott más kenyér, hanem csak szent kenyér, melyeket
elvettek az Úrnak színe elől, hogy meleg kenyeret
tegyenek a helyett azon a napon, a melyen az előbbit
elvevék. 7 Vala pedig ott azon a napon Saul szolgái közül
egy ember, ott tartózkodva az Úr előtt, a kit Doégnak
hívtak, a ki Edomita volt, Saul pásztorainak számadója.
8 És monda Dávid Akhiméleknek: Nincsen-é kezednél
egy dárda vagy valami fegyver? mert sem kardomat,
sem fegyverzetemet nem hoztam magammal, mivel a
király dolga sürgős vala. 9 És monda a pap: A Filisteus
Góliáthnak a kardja, a kit te megöltél az Elah völgyében,
ímhol van posztóba betakarva az efód mögött; ha azt el
akarod vinni, vidd el, mert azonkivül más nincsen itt. És
monda Dávid: Nincs ahhoz hasonló, add ide azt nékem.
10 És felkele Dávid, és elfutott azon a napon Saul
elől, és elment Ákhishoz, Gáthnak királyához. 11 És
mondának Ákhis szolgái néki: Vajjon nem ez-é Dávid,
annak az országnak királya? Vajjon nem erről énekeltek-
é a körtánczban, mondván: Saul megverte az ő ezerét,
Dávid is az ő tízezerét? 12 És mikor eszébe vevé Dávid
ezeket a beszédeket, igen megrémüle Ákhistól, Gáthnak
királyától. 13 És megváltoztatá magaviseletét ő előttük,
és őrjönge kezeik között, és irkál vala a kapuknak
ajtain, nyálát pedig szakállán folyatja alá. 14 És monda
Ákhis az ő szolgáinak: Ímé látjátok, hogy ez az ember
megőrült, miért hoztátok őt hozzám? 15 Szűkölködöm-e
őrültekben, hogy ide hoztátok ezt, hogy bolondoskodjék
előttem? Ez jőjjön-e be házamba?

22 Elméne azért onnan Dávid, és elfutott Adullám
barlangjába. És mikor meghallották testvérei és
atyjának egész háza népe, oda menének hozzá. 2
És hozzá gyűlének mindazok, a kik nyomorúságban
valának, és mindazok, a kiknek hitelezőik voltak,
és minden elkeseredett ember, ő pedig vezérük lett
azoknak; és mintegy négyszázan valának ő vele. 3 És
elméne onnan Dávid Miczpába, Moáb földére, és monda
Moáb királyának: Hadd jőjjön ide hozzátok az én atyám
és anyám, míg megtudom, hogy mit fog cselekedni
velem az Isten. 4 És vivé őket Moáb királya elé, és
ott maradának vele mindaddig, míg Dávid a várban
volt. 5 Gád próféta pedig monda Dávidnak: Ne maradj a
várban, hanem eredj és menj el Júda földére. Elméne
azért Dávid, és Héreth erdejébe ment. 6 És meghallotta
Saul, hogy előtűnt Dávid és azok az emberek, a kik vele
valának; (Saul pedig Gibeában tartózkodék a hegyen a
fa alatt és dárdája a kezében vala és szolgái mindnyájan
mellette állának). 7 Monda azért Saul az ő szolgáinak,
a kik mellette állottak: Halljátok meg Benjáminnak
fiai! Isainak fia adni fog-é néktek mindnyájatoknak
szántóföldeket és szőlőhegyeket, és mindnyájatokat
ezredesekké és századosokká fog-é tenni, 8 Hogy
mindnyájan összeesküdtetek ellenem? És senki sincs,
a ki tudósítana engem, hogy fiam szövetséget kötött
Isai fiával? És senki sincs közöttetek, a ki szánakoznék
felettem, és megmondaná nékem, hogy fiam fellázította
szolgámat ellenem, hogy leselkedjék utánam, mint
a hogy e mai napon megtetszik? 9 Akkor felele az
Edomita Doég, a ki Saul szolgái közt állott: Én láttam,
hogy az Isai fia Nóbba ment vala az Akhitób fiához,
Akhimélek paphoz. 10 A ki ő érette megkérdé az

Urat, és eleséget adott néki, sőt a Filiszteus Góliáth
kardját is néki adá. 11 Akkor elkülde a király, hogy
elhívják Akhimélek papot, az Akhitób fiát és atyjának
egész házanépét, a papokat, a kik Nóbban valának; és
eljövének mindnyájan a királyhoz. 12 És monda Saul:
Halld meg most te, Akhitóbnak fia! Ő pedig monda:
Ímhol vagyok uram. 13 És monda néki Saul: Miért
ütöttetek pártot ellenem, te és Isainak fia, hogy kenyeret
és kardot adtál néki, és ő érette megkérdezéd az Istent,
hogy fellázadjon ellenem, hogy leselkedjék, mint a hogy
most történik? 14 És felele Akhimélek a királynak, és
monda: Minden szolgáid között kicsoda hűségesebb
Dávidnál, a ki a királynak veje, és a ki akaratod szerint
jár, és tisztelt ember a te házadban? 15 Vajjon csak ma
kezdém-e az Istent ő érette megkérdezni? Távol legyen
tőlem! Ne tulajdonítson olyat a király szolgájának, sem
atyám egész házanépének, mert erről a dologról semmit
sem tud a te szolgád, sem kicsinyt, sem nagyot. 16 A
király pedig monda: Meg kell halnod Akhimélek, néked
és a te atyád egész házanépének! 17 És monda a
király a poroszlóknak, a kik mellette állának: Vegyétek
körül és öljétek le az Úrnak papjait, mert az ő kezök
is Dávid mellett vala, mert tudták, hogy ő menekül,
és még sem mondták meg nékem. A király szolgái
azonban nem akarták kezeiket felemelni, hogy az Úrnak
papjaira rohanjanak. 18 Akkor monda a király Doégnak:
Fordulj nékik te, és rohanj a papokra. És ellenük fordula
az Edomita Doég, és ő rohana a papokra. És azon
a napon nyolczvanöt embert ölt meg, a kik gyolcs
efódot viselének. 19 És Nóbot is, a papok városát
fegyvernek élével vágatá le, mind a férfit, mind az
asszonyt, mind a gyermeket, mind a csecsemőt; az
ökröt és szamarat és bárányt, fegyvernek élével. 20
Akhitób fiának, Akhiméleknek egy fia azonban, a kit
Abjáthárnak hívtak, elmenekült, és Dávid után futott. 21
És megmondá Abjáthár Dávidnak, hogy megölette Saul
az Úrnak papjait. 22 Dávid pedig monda Abjáthárnak:
Tudtam én azt már aznap, mert ott volt az Edomita
Doég, hogy bizonyosan megmondja Saulnak. Én adtam
okot atyád egész házanépének halálára. 23 Maradj
nálam, ne félj; mert a ki az én életemet halálra keresi,
az keresi a te életedet is, azért te bátorságosan lehetsz
mellettem.

23 Értesíték pedig Dávidot, mondván: Ímé a
Filiszteusok hadakoznak Kehilla ellen, és dúlják a
szérűket. 2 Akkor megkérdezé Dávid az Urat, mondván:
Elmenjek és leverjem-é ezeket a Filiszteusokat? És
monda az Úr Dávidnak: Eredj el, és verd le a
Filiszteusokat, és szabadítsd meg Kehillát. 3 A Dávid
emberei azonban mondának néki: Ímé, mi itt Júdában
is félünk, mennyivel inkább, ha Kehillába megyünk a
Filiszteusok táborára. 4 Akkor Dávid ismét megkérdezé
az Urat, az Úr pedig válaszola néki, és monda: Kelj fel,
és menj el Kehillába, mert én a Filiszteusokat kezedbe
adom. 5 Elméne azért Dávid és az ő emberei Kehillába,
és harczola a Filiszteusok ellen, és elhajtá marhájokat,
és felette igen megveré őket. És megszabadítá Dávid
Kehilla lakosait. 6 Lőn pedig, hogy a mikor Abjáthár,
az Akhimélek fia Dávidhoz menekült, az efódot is
magával vitte. 7 Megmondák akkor Saulnak, hogy Dávid
Kehillába ment; és monda Saul: Kezembe adta őt az
Isten, mert ott szorult, mivel kulcsos és záros városba
méne. 8 És összegyűjté Saul a harczra az egész népet,
hogy Kehillába menjen, és körülfogja Dávidot és az ő
embereit. 9 Mikor pedig Dávid megtudta, hogy Saul ő
ellene gonoszt forral, mondá Abjáthár papnak: Hozd
elő az efódot. 10 És monda Dávid: Uram, Izráel Istene!
bizonynyal meghallotta a te szolgád, hogy Saul ide akar
jőni Kehillába, hogy elpusztítsa a várost miattam. 11
Vajjon kezébe adnak-é engem Kehilla lakosai? Vajjon
lejön-é Saul, a mint hallotta a te szolgád? Óh Uram,
Izráel Istene, mondd meg a te szolgádnak! És monda
az Úr: Lejön. 12 És monda Dávid: Vajjon Saul kezébe
adnak-é Kehilla lakosai engem és az én embereimet?
És monda az Úr: Kezébe adnak. 13 Felkele azért Dávid
és az ő emberei, mintegy hatszázan, és kimenének
Kehillából, és ide s tova járnak vala, a hol csak
járhatának. Midőn pedig Saulnak megmondák, hogy
elmenekült Dávid Kehillából, felhagyott az elmenetellel.
14 És Dávid a pusztában tartózkodék az erős helyeken,
és a Zif pusztájában levő hegységen marada. És Saul
mindennap keresé, de az Isten nem adá őt kezébe.
15 Mikor pedig Dávid látta, hogy Saul kiment, hogy
élete ellen törjön; és mikor Dávid a Zif pusztájában,
az erdőben vala: 16 Felkele Jonathán, a Saul fia, és
elment Dávidhoz az erdőbe, és megerősíté az ő kezét
az Istenben. 17 És monda néki: Ne félj, mert Saulnak,
az én atyámnak keze nem fog utólérni téged, és te király
leszesz Izráel felett, és én második leszek te utánad,
és Saul is, az én atyám, tudja, hogy így lesz. 18 És
szövetséget kötének ketten az Úr előtt. És Dávid az
erdőben marada, Jonathán pedig haza ment. 19 És
felmenének a Zifeusok Saulhoz Gibeába, mondván:
Avagy nem nálunk lappang-é Dávid az erős helyeken
az erdőben, Hakila halmán, mely a sivatagtól jobbkézre
van?! 20 Most azért minthogy lelkednek főkivánsága
az, hogy lejőjj, óh király, jőjj le; és a mi gondunk lesz,
hogy a királynak kezébe adjuk őt. 21 És monda Saul:
Legyetek megáldva az Úrtól, hogy szánakoztok rajtam!
22 Menjetek azért el, és vigyázzatok ezután is, hogy
megtudjátok és meglássátok az ő tartózkodási helyét,
és hogy ki látta őt ott, mert azt mondották nékem,
hogy igen ravasz ő. 23 Annakokáért nézzetek meg
és tudjatok meg minden búvóhelyet, a hol ő lappang
és minden bizonynyal térjetek vissza hozzám, hogy

elmenjek veletek; és ha az országban van, kikutatom őt
Júdának minden ezrei között. 24 Azok pedig felkelének,
és elmenének Zifbe Saul előtt. Dávid pedig és az ő
emberei Máon pusztájában valának a mezőségen, a
mely a sivatagtól jobbkézre van. 25 És elméne Saul az
ő embereivel együtt, hogy megkeresse őt. Dávidnak
azonban megizenték, és ő leszállott a kőszikláról, és
Máon pusztájában tartózkodék. Mikor pedig meghallotta
Saul, üldözé Dávidot Máon pusztájában. 26 És Saul a
hegynek egyik oldalán méne, Dávid és az ő emberei
pedig a hegynek másik oldalán. És épen, mikor Dávid
nagyon sietett, hogy elmenekülhessen Saul elől, és Saul
és az ő emberei már körül is kerítették Dávidot és az ő
embereit, hogy megfogják, 27 Akkor érkezék egy követ
Saulhoz, mondván: Siess és jőjj! mert a Filiszteusok
betörtek az országba. 28 Akkor megtére Saul Dávid
üldözéséből, és a Filiszteusok ellen ment. Azért hívják
azt a hegyet a menekülés kősziklájának. 29 És Dávid
elméne onnan, és Engedi erősségei közt tartózkodék.

24 Lőn pedig, hogy a mikor visszatért Saul
a Filiszteusok üldözéséből, megizenték néki,
mondván: Ímé Dávid az Engedi pusztájában van. 2 Maga
mellé vőn azért Saul az egész Izráel közül háromezer
válogatott embert, és elment, hogy megkeresse Dávidot
és az ő embereit a vadkecskék kősziklain. 3 És eljutott a
juhaklokhoz, a melyek az útfélen vannak, hol egy barlang
volt; és beméne Saul, hogy ott szükségét végezze;
Dávid pedig és az ő emberei a barlang rejtekeiben
valának. 4 Akkor mondák Dávidnak az ő emberei: Ímé
ez az a nap, a melyről azt mondotta az Úr néked: Ímé
kezedbe adom ellenségedet, hogy úgy cselekedjél vele,
a mint néked tetszik. Felkele azért Dávid, és elmetszé
orozva Saul ruhájának szárnyát. 5 Lőn pedig ezután,
hogy megesett a Dávid szíve rajta, hogy elmetszé Saul
ruhájának szárnyát; 6 És monda az ő embereinek:
Oltalmazzon meg engem az Úr attól, hogy ily dolgot
cselekedjem az én urammal, az Úrnak felkentjével, hogy
kezemet felemeljem ellene, mert az Úrnak felkentje ő.
7 És megfeddé Dávid kemény szókkal embereit, és
nem engedte meg nékik, hogy Saul ellen támadjanak.
Mikor pedig Saul felkelt a barlangból, és elment az úton:
8 Dávid is felkelt ezután, és kiment a barlangból, és
Saul után kiálta, mondván: Uram király! Mikor pedig
Saul hátratekinte, Dávid arczczal a földre hajolt, és
tisztességet tőn néki. 9 És monda Dávid Saulnak: Miért
hallgatsz az olyan ember szavaira, a ki azt mondja:
Ímé Dávid romlásodra tör?! 10 Ímé a mai napon látták
a te szemeid, hogy az Úr téged kezembe adott ma a
barlangban, és azt mondották, hogy öljelek meg téged,
de én kedvezék néked, és azt mondám: Nem emelem
fel kezemet az én uram ellen, mert az Úrnak felkentje
ő. 11 Azért atyám! nézd, ugyan nézd felső ruhádnak
szárnyát kezemben, mert mikor levágtam felső ruhádnak
szárnyát, nem öltelek meg téged! Azért tudd meg és
lássad, hogy nincsen az én kezemben hamisság és
semmi gonoszság és nem vétkeztem ellened, de te
mégis életem után leselkedel, hogy elveszessed azt. 12
Az Úr tegyen ítéletet közöttem és közötted, és álljon
bosszút az Úr érettem rajtad, de az én kezem nem
lesz ellened. 13 A mint a régi példabeszéd mondja: A
gonoszoktól származik a gonoszság; de az én kezem
nem lesz ellened. 14 Ki ellen jött ki Izráelnek királya? Kit
kergetsz? Egy holt ebet, vagy egy bolhát? 15 Legyen
azért az Úr ítélőbiró, és tegyen ítéletet közöttem és
közötted, és lássa meg; ő forgassa az én ügyemet, és
szabadítson meg engem kezedből. 16 És lőn, hogy
a mikor elmondotta Dávid e szókat Saul előtt, monda
Saul: A te szavad-é ez, fiam, Dávid? És felkiálta Saul,
és síra. 17 És monda Dávidnak: Te igazságosabb vagy
én nálamnál, mert te jót cselekedtél velem, én pedig
rosszal fizettem néked. 18 És te megmondottad nékem
a mai napon, minémű jót cselekedtél velem, hogy az Úr
kezedbe adott engem, és te még sem öltél meg engem.
19 Mert ha valaki megtalálja ellenségét, elbocsátja-
é őt békében az úton? Annakokáért fizessen az Úr
néked jóval azért, a mit velem ma cselekedtél. 20 Most
pedig, mivel tudom, hogy te király leszesz, és Izráelnek
királysága a te kezedben állandó lesz: 21 Esküdjél meg
nékem most az Úrra, hogy én utánam nem fogod kiirtani
maradékomat és nevemet nem fogod kitörölni atyám
házából! 22 És Dávid megesküvék Saulnak. És Saul
elméne haza, Dávid pedig és az ő emberei felmenének
az ő erősségökbe.

25 Meghala pedig Sámuel, és egybegyűle az
egész Izráel, és siratták őt, és eltemették az ő
házában Rámában. Dávid pedig felkelt és elment Párán
pusztájába. 2 És volt egy ember Máonban, a kinek
jószága Kármelben vala, és ez igen tehetős ember
volt: háromezer juha és ezer kecskéje volt néki. És
Kármelben épen juhait nyírta. 3 (Azt az embert pedig
Nábálnak, és feleségét Abigailnak hívták, a ki igen
eszes és szép termetű asszony volt; a férfi azonban
durva és rossz erkölcsű vala, a Káleb nemzetségéből
való volt.) 4 És meghallotta Dávid a pusztában, hogy
Nábál a juhait nyírja. 5 Elküldé azért Dávid tíz ifjút, és
monda Dávid az ifjaknak: Menjetek fel Kármelbe, és
mikor Nábálhoz érkeztek, köszöntsétek őt nevemben
békességesen. 6 És így szóljatok: Légy békességben az
életben, legyen békességben a te házadnépe és legyen
békességben mindened, a mid van! 7 Most hallottam,
hogy juhaidat nyiratod. A te pásztoraid pedig velünk
valának, nem bántottuk őket, és semmijök sem hibázott
az alatt az egész idő alatt, míg Kármelben valának. 8
Kérdezd meg szolgáidat, ők meg fogják mondani néked.
Legyenek azért ez ifjak kedvesek előtted, mert alkalmas
időben jöttünk. Adj kérlek abból, a mi kezed közt van,

szolgáidnak, és a te fiadnak, Dávidnak. 9 Elmenének
azért a Dávid szolgái, és szólának Nábálnak mind e
beszédek szerint a Dávid nevében, és várakozának.
10 Nábál pedig felele a Dávid szolgáinak, és monda:
Kicsoda Dávid és kicsoda Isainak fia? Mai napság
sok olyan szolga van, a kik elszöknek uraiktól. 11
Vegyem azért kenyeremet és vizemet és az én levágott
marhámat, a melyet nyíróimnak levágattam, hogy olyan
embereknek adjam, a kikről azt sem tudom, hova valók?
12 Akkor megfordulának a Dávid szolgái az ő útjokra,
és visszatérének; és mikor megérkezének, értesítették
őt mind e beszédek felől. 13 És monda Dávid az ő
embereinek: Kösse fel mindenki kardját! És felköté
mindenki a kardját, Dávid is felköté az ő kardját; és
felment Dávid után mintegy négyszáz ember; kétszáz
pedig ott maradt a podgyásznál. 14 Abigailt pedig,
a Nábál feleségét értesíté a szolgák közül egy ifjú,
mondván: Ímé Dávid követeket küldött a pusztából,
hogy köszöntsék a mi urunkat, de ő elűzé őket. 15 Azok
az emberek pedig igen jók voltak mi hozzánk; és nem
volt bántódásunk, és semmink nem hibázott az alatt
az egész idő alatt, míg velök jártunk, mikor a mezőn
voltunk. 16 Olyanok voltak reánk nézve, mint a kőfal,
mind éjjel, mind nappal, az alatt az egész idő alatt, míg
velök valánk, mikor a juhokat őriztük. 17 Most azért értsd
meg és lássad, hogy mit kelljen cselekedned, mert jelen
van a veszedelem a mi urunk és az ő egész háza ellen,
ő pedig oly kegyetlen ember, hogy senki sem szólhat
néki. 18 Akkor Abigail sietve vőn kétszáz kenyeret, két
tömlő bort, öt juhot elkészítve, öt mérték pergelt búzát,
száz kötés aszúszőlőt és kétszáz kötés száraz fügét,
és a szamarakra rakta. 19 És monda az ő szolgáinak:
Menjetek el előttem, ímé én utánatok megyek; de
férjének, Nábálnak nem mondá meg. 20 És történt,
hogy a mint a szamáron megy vala, és leereszkedék
a hegynek egyik mellékösvényén: ímé Dávid és az ő
emberei lejövének eleibe, és ő összetalálkozék velök.
21 Dávid pedig azt mondotta volt: Bizony hiába őriztem
ennek mindenét, a mije van a pusztában, hogy semmi
híjja nem lett mindannak, a mi az övé, mert ő a jó helyett
roszszal fizet nékem. 22 Úgy cselekedjék az Isten
Dávid ellenségeivel most és ezután is, hogy reggelig
meg nem hagyok mindabból, a mi az övé, még egy
ebet sem. 23 Mikor pedig meglátta Abigail Dávidot,
sietve leszállott a szamárról, és arczczal leborula Dávid
előtt, és meghajtá magát a földig. 24 És az ő lábaihoz
borula, és monda: Óh uram! én magam vagyok a bűnös,
mindazáltal hadd beszéljen a te szolgálóleányod te
előtted, és hallgasd meg szolgálóleányodnak szavait.
25 Kérlek, ne törődjék az én uram Nábállal, ezzel a
kegyetlen emberrel, mert a milyen a neve, olyan ő
maga is; bolond az ő neve és bolondság van benne.
Én azonban, a te szolgálóleányod, nem láttam az
én uramnak szolgáit, a kiket elküldöttél volt. 26 Most
pedig, óh uram! él az Úr és él a te lelked, hogy az Úr
akadályozott meg téged, hogy gyilkosságba ne essél,
és ne saját kezeddel szerezz magadnak elégtételt. Most
azért olyanok legyenek ellenségeid, mint Nábál, és
valakik az én uramnak megrontására törekesznek. 27
És most ezt az ajándékot, a melyet a te szolgálóleányod
hozott az én uramnak, adják a vitézeknek, a kik az
én uram körül forgolódnak. 28 Bocsásd meg azért
a te szolgálóleányodnak vétkét; mert az én uramnak
bizonyára maradandó házat épít az Úr, mert az Úrnak
harczait harczolja az én uram, és gonoszság nem
találtatik te benned a te életedben. 29 És ha valaki
feltámadna ellened, hogy téged üldözzön és életed
ellen törjön: az én uramnak lelke az élőknek csomójába
leend bekötve az Úrnál a te Istenednél; ellenségeidnek
lelkét pedig a parittyának öbléből fogja elhajítani. 30
És mikor az Úr megadja a jót az én uramnak mind a
szerint, a mint megmondotta felőled, és téged fejedelmül
rendel Izráel fölé: 31 Akkor, óh uram, nem leend ez
néked bántásodra és szívednek fájdalmára, hogy ok
nélkül vért ontottál, és hogy az én uram saját maga
szerzett magának elégtételt. Mikor azért jót tesz az Úr
az én urammal: emlékezzél meg szolgálóleányodról.
32 És monda Dávid Abigailnak: Áldott legyen az Úr,
Izráelnek Istene, a ki téged ma előmbe küldött! 33
És áldott legyen a te tanácsod, és áldott légy te
magad is, hogy a mai napon megakadályoztál engem,
hogy gyilkosságba ne essem, és ne saját kezemmel
szerezzek magamnak elégtételt! 34 Bizonyára él az
Úr, az Izráelnek Istene, a ki megakadályozott engem,
hogy veled gonoszul ne cselekedjem, mert ha te nem
siettél és nem jöttél volna előmbe, úgy Nábálnak nem
maradt volna meg reggelre csak egyetlen ebe sem. 35
És átvevé Dávid az ő kezéből, a mit hozott néki, és
monda néki: Eredj el békességben a te házadhoz; lásd,
hallgattam szavadra, és megbecsültem személyedet. 36
Mikor pedig Abigail Nábálhoz visszaérkezék, ímé olyan
lakoma volt az ő házában, mint a király lakomája, és
Nábál szíve vigadozék azon, mert igen megrészegedett;
azért ő semmit sem mondott meg néki, sem kicsinyt,
sem nagyot egészen reggelig. 37 Reggel pedig, mikor
Nábál kijózanodék, megmondá néki felesége ezeket a
dolgokat; és elhala az ő szíve ő benne, és olyanná lőn,
mint a kő. 38 És mintegy tíz nap mulva megveré az Úr
Nábált, és meghala. 39 És mikor Dávid meghallotta, hogy
Nábál meghalt, monda: Áldott legyen az Úr, ki bosszút
állott Nábálon az én gyaláztatásomért, és szolgáját
visszatartotta a gonosztól, a Nábál gonoszságát pedig
visszafordítá az Úr az ő fejére! És elküldé Dávid,
és izent Abigailnak, hogy elvenné őt feleségéül. 40
Elmenének azért Dávid szolgái Abigailhoz Kármelbe, és
beszélének vele, mondván: Dávid küldött minket hozzád,

hogy téged elvegyen feleségéül. **41** Ő pedig felálla, és
meghajtotta magát arczczal a földre, és monda: Ímé a
te szolgálóleányod szolgáló lesz, hogy mossa az én
uram szolgáinak lábait. **42** És Abigail sietve felkele,
és felült a szamárra és az ő öt szolgálóleánya, a kik
körülötte valának, és elment Dávid követei után, és az ő
felesége lőn. **43** Ahinoát is elvevé Dávid Jezréelből,
és mind a kettő felesége lőn néki. **44** Saul pedig az ő
leányát, Mikált, a Dávid feleségét Páltinak, a Láis fiának
adá, a ki Gallimból való volt.

26 És menének a Zifeusok Saulhoz Gibeába,
mondván: Nemde nem a Hakila halmán lappang-
é Dávid, a puszta átellenében? **2** Felkele azért Saul,
és lement Zif pusztájába, és vele volt Izráel közül
háromezer válogatott ember, hogy megkeresse Dávidot
Zif pusztájában. **3** És tábort jára Saul a Hakila halmán,
mely a puszta átellenében van, az úton; Dávid pedig a
pusztában tartózkodék. És mikor észrevette, hogy Saul
utána ment a pusztába: **4** Kémeket küldött ki Dávid,
és megtudta biztosan, hogy Saul eljött. **5** És felkele
Dávid, és elment arra a helyre, a hol Saul táborozott,
és megnézte Dávid azt a helyet, a hol feküvék Saul
és Abner, a Nér fia, seregének fővezére. Saul pedig a
kerített táborban feküvék, és a nép körülötte táborozott.
6 Akkor szóla Dávid, és monda a Hitteus nemzetségéből
való Akhiméleknek és Abisainak, a Seruja fiának, a ki
Joábnak testvére vala, mondván: Ki jön le velem Saulhoz
a táborba? És mondá Abisai: Lemegyek én veled. **7** És
elméne éjjel Dávid, és Abisai a nép közé. És ímé, Saul
lefeküvén, alszik vala a kerített táborban, és dárdája a
földbe volt szúrva fejénél; Abner pedig és a nép körülötte
feküvének. **8** Akkor monda Abisai Dávidnak: Kezedbe
adta a mai napon Isten a te ellenségedet; most azért,
hadd szegezzem a földhöz őt a dárdával egy ütéssel,
és másodszor nem ütöm át. **9** Dávid azonban monda
Abisainak: Ne veszesd el őt! Mert vajjon ki emelhetné
fel kezét az Úrnak felkentje ellen büntetlenül?! **10** És
monda Dávid: Él az Úr, hogy az Úr megveri őt! Vagy
eljön az ő napja és meghal, vagy pedig harczba megy
és ott vész el! **11** Távoztassa el azért az Úr tőlem azt,
hogy kezemet az Úrnak felkentje ellen emeljem, hanem
csak vedd a dárdát, mely feje mellett van, és a vizes
korsót, és menjünk el. **12** Akkor elvevé Dávid a dárdát
és a vizes korsót Saul feje mellől, és elmenének. És
senki sem volt, a ki látta volna, sem a ki észrevette
volna, sem a ki felserkent volna, hanem mindnyájan
aluvának, mert az Úr mély álmot bocsátott reájok. **13**
És mikor Dávid általment a túlsó oldalra, megállott a
hegy tetején messzire, úgy, hogy nagy távolság volt
közöttük. **14** És kiálta Dávid a népnek és Abnernek, a
Nér fiának, mondván: Nem felelsz-é Abner? És felele
Abner, és monda: Kicsoda vagy te, hogy így kiáltasz a
királynak? **15** Dávid pedig monda Abnernek: Avagy nem
férfi vagy-é te, és kicsoda olyan, mint te Izráelben? És
miért nem vigyáztál a te uradra, a királyra? Mert a nép
közül oda ment egy ember, hogy elveszesse a te uradat,
a királyt. **16** Nem jó dolog ez, a mit cselekedtél! Él az
Úr, hogy halál fiai vagytok ti, a miért nem vigyáztatok
a ti uratokra, az Úrnak felkentjére! Most azért nézd
meg, hol van a király dárdája és a vizes korsó, a mely
fejénél volt? **17** És megismeré Saul a Dávid hangját,
és monda: A te hangod-é ez fiam, Dávid? Dávid pedig
monda: Az én hangom, uram király! **18** És monda: Miért
üldözi szolgáját az én uram? Ugyan mit cselekedtem,
és micsoda gonoszság van én bennem? **19** Most azért
hallgassa meg az én uram, a király, az ő szolgájának
szavát! Ha az Úr ingerelt fel téged ellenem: vajha jóillatú
volna előtte az áldozat; ha pedig emberek: átkozottak
legyenek az Úr előtt, mert kiűznek most engemet,
hogy ne részesülhessek az Úrnak örökségében, azt
mondván: Eredj, szolgálj idegen isteneknek. **20** Azért ne
omoljék az én vérem a földre távol az Úr színétől; mert
Izráelnek királya kijött, hogy egy bolhát keressen, úgy,
mint egy fogoly madarat üldöznek a hegyeken. **21** Saul
pedig monda: Vétkeztem! térj vissza fiam, Dávid, mert
többé nem cselekszem veled gonoszul, mivel az én
életem kedves volt előtted a mai napon. Ímé, esztelenül
cselekedtem, és igen nagyot vétettem. **22** És felele
Dávid, és monda: Ímhol a király dárdája, jőjjön ide a
szolgák közül egy, és vigye el azt. **23** Az Úr pedig
fizessen meg mindenkinek az ő igazsága és hűsége
szerint, mert az Úr kezembe adott téged ma, de én nem
akartam felemelni kezemet az Úrnak felkentje ellen. **24**
És a mennyire drága volt a mai napon a te lelked én
előttem, legyen annyira drága az én lelkem az Úr előtt,
és szabadítson meg engem minden nyomorúságból! **25**
Akkor monda Saul Dávidnak: Áldott légy te, fiam Dávid,
hatalmasan is fogsz cselekedni, és győzni is fogsz! És
elment Dávid a maga útjára, Saul pedig visszatért az ő
helyére.

27 És monda Dávid magában: Egy napon mégis
el kell pusztulnom a Saul keze miatt, nincs jobb
reám nézve, mintha gyorsan elmenekülök a Filiszteusok
tartományába, így Saul felhagy azzal, hogy engem
tovább is üldözzön Izráel egész területén, és így
megszabadulok az ő kezéből. **2** Felkelvén azért Dávid,
elméne ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának,
Ákhishoz, a Máok fiához, Gáth királyához. **3** És Dávid
Ákhisnál tartózkodék Gáthban, ő és az ő emberei,
mindegyik a maga házanépével együtt; Dávid és az ő
két felesége, a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből
való Abigail, a Nábál felesége. **4** Mikor pedig Saulnak
megmondották, hogy Dávid Gáthba menekült, nem
üldözé tovább őt. **5** És monda Dávid Ákhisnak: Ha
kedvet találtam előtted, adj helyet nékem valamelyik

vidéki városban, hogy ott lakjam: miért laknék a te szolgád veled a királyi városban? 6 És néki adá Ákhis azon a napon Siklágot; lőn azért Siklág a Júda királyaié mind e mai napig. 7 És lőn ama napoknak száma, míg Dávid a Filiszteusok földén lakozék, egy esztendő és négy hónap. 8 És felméne Dávid embereivel együtt és megtámadták a Gessureusokat, a Girzeusokat és az Amálekitákat: mert ezek voltak annak a földnek lakosai eleitől fogva, a melyen Súrba mégy egészen Égyiptom földéig. 9 És mikor Dávid megverte az országot, sem férfit, sem asszonyt nem hagyott életben, és elvitt juhot, ökröt, szamarakat, tevéket és ruhákat, és úgy tért vissza és ment Ákhishoz. 10 Mikor pedig Ákhis azt kérdé: Hova törtetek be most? Dávid ekként felele: Júda déli részére és Jerákhméelnek déli részére és Kéneusnak déli részére. 11 Dávid azonban sem férfit, sem asszonyt nem hagyott életben, hogy Gáthba vigye, mondván: Valamikép ellenünk ne nyilatkozzanak és azt mondják: Így cselekedett Dávid. Ez volt az ő szokása amaz egész idő alatt, míg a Filiszteusok földjén tartózkodék. 12 És Ákhis bízott Dávidban, mondván: Bizonyosan gyűlöletessé tette magát az ő népe, Izráel előtt, azért örökké az én szolgám leend.

28 És történt abban az időben, hogy a Filiszteusok összegyűjték seregeiket a hadra, hogy harczoljanak Izráel ellen. És monda Ákhis Dávidnak: Tudd meg, hogy velem kell jőnöd a táborba, mind néked, mind embereidnek. 2 Dávid pedig felele Ákhisnak: Meglátod bizonynyal, hogy mit fog cselekedni a te szolgád. És monda Ákhis Dávidnak: Ennélfogva fejem oltalmazójává teszlek mindenkorra. 3 Sámuel pedig meghalt vala, és siratá őt az egész Izráel, és eltemeték őt saját városában, Rámában; Saul pedig a varázslókat és jövendőmondókat kiirtá a földről. 4 És mikor a Filiszteusok egybegyűlvén, eljövének és tábort járának Sunemnél: egybegyűjté Saul is az egész Izráelt, és tábort járának Gilboánál. 5 A mint azonban Saul meglátta a Filiszteusok táborát, megfélemlék és az ő szíve nagyon megrémüle. 6 És megkérdezé Saul az Urat, de az Úr nem felelt néki sem álomlátás, sem az Urim, sem a próféták által. 7 Akkor monda Saul az ő szolgáinak: Keressetek nékem egy halottidéző asszonyt, hogy elmenjek hozzá, és megkérdezzem őt. Szolgái pedig mondának néki: Ímé, Endorban van egy halottidéző asszony. 8 Másnak tetteté azért Saul magát, és más ruhákat vevén magára, elméne ő és vele két férfi; és elmenének éjjel az asszonyhoz, és monda: Mondj jövendőt nékem halottidézés által, és idézd fel nékem azt, a kit mondok néked. 9 És monda az asszony néki: Ímé te jól tudod, hogy mit cselekedett Saul, hogy kiirtá a földről a varázslókat és jövendőmondókat; miért akarod azért tőrbe ejteni az én lelkemet, hogy megöless engem?! 10 És megesküvék néki Saul az Úrra, mondván: Él az Úr, hogy e dolog miatt büntetésed nem lészen. 11 Monda azért az asszony: Kit idézzek fel néked? És ő monda: Sámuelt idézd fel nékem. 12 Mikor pedig az asszony Sámuelt meglátta, hangosan felkiáltott. És szóla az asszony Saulnak, mondván: Miért csaltál meg engem? hiszen te vagy Saul! 13 És monda néki a király: Ne félj! Ugyan mit láttál? Az asszony pedig monda Saulnak: istenfélét látok feljőni a földből. 14 És ő monda néki: Milyen ábrázata van? Ő pedig monda: Egy vén ember jő fel, és palást van rajta. És megismeré Saul, hogy az Sámuel, és meghajtá magát arczczal a föld felé, és tisztességet tőn néki. 15 Sámuel pedig monda Saulnak: Miért háborgattál, hogy felidéztettél engemet? És felele Saul: Igen nagy szorultságban vagyok; a Filiszteusok hadakoznak ellenem, az Isten pedig eltávozék tőlem, és nem felel már nékem sem próféták által, sem álomlátás által; azért hívtalak téged, hogy megmondjad nékem, mit kelljen cselekednem? 16 És monda Sámuel: Ugyan miért kérdezel engemet, ha az Úr eltávozott tőled és ellenségeddé lőn?! 17 És a szerint cselekedett az Úr, a mint általam megmondotta vala: elvette az Úr a királyságot a te kezedből, és adta azt a te társadnak, Dávidnak. 18 Mivel nem hallgattál az Úrnak szavára, és nem hajtottad végre az ő felgerjedt haragját az Amálekitákon: azért cselekszik most így veled az Úr. 19 És az Úr Izráelt is veled együtt a Filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszesz. Izráelnek táborát is a Filiszteusok kezébe adja az Úr. 20 Akkor Saul a maga egész nagyságában hirtelen a földre esék, mert nagyon megrémüle Sámuel szavaitól; és semmi erő nem vala benne, mert egész nap és egész éjjel semmit sem evék. 21 Akkor az asszony Saulhoz ment, és mikor látta, hogy annyira megrémült, monda néki: Ímé a te szolgálóleányod hallgatott szavadra, és koczkára tettem életemet, és megfogadtam szavaidat, a melyeket mondottál nékem: 22 Most azért hallgass te is szolgálóleányod szavára, hadd tegyek egy falat kenyeret elődbe, és egyél, hogy erőd legyen, mikor útra kelsz. 23 Ő azonban vonakodék, és mondá: Nem eszem; de szolgái és az asszony is kényszeríték őt, és ő engedett szavoknak, felkelt a földről, és felüle az ágyra. 24 Vala pedig az asszony házánál egy hízott borjú, és sietve levágta azt; azután lisztet vett, és meggyúrta, és sütött kovásztalan pogácsát. 25 És vivé Saul elé és az ő szolgái elé, és evének; azután felkeltek és elmenének azon az éjszakán.

29 Akkor a Filiszteusok összegyűjték minden seregeiket Afeknél; Izráel pedig tábort jár vala a forrásnál, mely Jezréel mellett van. 2 És a Filiszteusok vezérei kivonulának, ki százzal, ki ezerrel, Dávid pedig és az ő emberei hátul menének Ákhissal. 3 És mondának a Filiszteusok vezérei: Mit akarnak ezek a zsidók? És monda Ákhis a Filiszteusok vezéreinek: Avagy nem ez-

é Dávid, Saulnak, az Izráel királyának szolgája, a ki már napok óta, sőt évek óta nálam van, és nem találtam benne semmi rosszat attól a naptól fogva, hogy átjött, a mai napig. 4 De megharaguvának ő reá a Filiszteusok vezérei, és mondának néki a Filiszteusok vezérei: Küldd vissza ezt az embert, hogy térjen vissza a helyére oda, a melyet rendeltél néki, és ne jőjjön el mi velünk a harczba, hogy ellenünk ne forduljon a harczban; mert ugyan mivel tehetné magát kedvesebbé ura előtt, hacsak nem ezeknek a vitézeknek fejeivel? 5 Avagy nem ez-é Dávid, a kiről így énekelnek a körtánczban: Megverte Saul az ő ezerét, és Dávid is az ő tízezerét? 6 Szólítá azért Ákhis Dávidot, és monda néki: Él az Úr, hogy te becsületes vagy, és kedves előttem mind kimenésed, mind bejövésed velem a táborba, mert semmi rosszat nem találtam benned attól a naptól fogva, hogy hozzám jöttél, e mai napig; de a vezérek előtt nem vagy kedves. 7 Most azért térj vissza, és menj el békességben, és semmit se cselekedjél, a mi a Filiszteusok vezérei előtt helytelen. 8 És monda Dávid Ákhisnak: Vajjon mit cselekedtem, és mit találtál a te szolgádban attól a naptól fogva, hogy nálad voltam, a mai napig, hogy ne menjek el, és ne harczoljak a királynak, az én uramnak ellenségei ellen? 9 Ákhis pedig felele, és monda Dávidnak: Tudom; bizonyára kedves vagy előttem, mint az Istennek angyala; de a Filiszteusok vezérei mondák: El ne jőjjön velünk a harczba. 10 Azért kelj fel korán reggel uradnak szolgáival együtt, a kik veled eljövének; keljetek fel korán reggel, mihelyt megvirrad, és menjetek el. 11 Felkele azért Dávid embereivel együtt, hogy korán reggel elmenjen és visszatérjen a Filiszteusok földére. A Filiszteusok pedig felmenének Jezréelbe.

30 És történt, hogy a mikor Dávid harmadnapon embereivel Siklágba megérkezék, ímé az Amálekiták betörének a déli vidékre és Siklágba, és leverték Siklágot, és felégették azt tűzzel. 2 És fogságba hurczolák az asszonyokat, a kik benne valának, kicsinytől fogva nagyig; senkit sem öltek meg, hanem elhurczolták, és elmentek az ő útjokra. 3 Mikor azért Dávid embereivel együtt a városba érkezék; ímé az tűzzel felégettetett vala, feleségeik, fiaik és leányaik pedig fogságba hurczoltattak. 4 Akkor Dávid és a nép, a mely ő vele volt, felkiáltának és annyira sírának, hogy végre erejök sem volt a sírásra. 5 Dávidnak két felesége is fogságba hurczoltatott, a Jezréelből való Ahinoám és a Kármelből való Abigail, a Nábál felesége. 6 És Dávid igen nagy szorultságba juta, mert a nép arról beszélt, hogy megkövezi őt, mivel az egész nép lelke elkeseredett fiaik és leányaik miatt. Dávid azonban megerősíté magát az Úrban, az ő Istenében. 7 És monda Dávid Abjáthár papnak, az Akhimélek fiának: Hozd ide nékem az efódot. És Abjáthár oda vivé az efódot Dávidhoz. 8 És megkérdezé Dávid az Urat, mondván: Üldözzem-é ezt a sereget? Utólérem-é őket? És monda néki: Üldözzed, mert bizonyosan utóléred, és szabadulást szerzesz. 9 Elméne azért Dávid, ő és az a hatszáz ember, a kik vele valának. És mikor a Bésor patakához jutának, ott a népnek egy része megállott. 10 Dávid azonban négyszáz emberrel tovább üldözé az ellenséget; kétszáz ember pedig ott megállott, mivel fáradtabbak valának, mintsem hogy a Bésor patakán átkelhettek volna. 11 És találának a mezőn egy égyiptomi embert, a kit Dávidhoz vivének, és adának néki kenyeret, hogy egyék, és megitatták őt vízzel. 12 És adának néki egy csomó száraz fügét és két kötés aszuszőlőt; és miután evett, magához tért, mert három nap és három éjjel sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott. 13 És monda néki Dávid: Ki embere vagy te, és honnan való vagy? Ő pedig monda: Égyiptomi ifjú vagyok, egy Amálekita embernek szolgája, és elhagyott engem az én uram, mivel megbetegedtem immár ma harmadnapja. 14 Mi törtünk be a Kréteusok déli vidékére, és oda, a mely Júdáé, és Kálebnek déli vidékére; és Siklágot felégettük tűzzel. 15 És Dávid monda néki: Elvezetsz-é minket ahhoz a sereghez? És ő monda: Esküdjél meg nékem az Istenre, hogy nem ölsz meg engem, sem az én uramnak kezébe át nem adsz, és én elvezetlek téged ahhoz a sereghez. 16 Elvezeté azért őket; és ímé, azok elszéledének az egész vidéken, és evének, ivának és tánczolának az igen nagy zsákmány felett, a melyet a Filiszteusok tartományából és Júda tartományából hozának. 17 És vágta őket Dávid alkonyattól fogva másnap estvéig, és senki sem menekült meg közülök, hanem csak négyszáz ifjú ember, a kik tevékre ülének és elfutának. 18 És mindent megszabadított Dávid, valamit elvittek az Amálekiták; az ő két feleségét is megszabadítá Dávid. 19 És semmijök sem hiányzott, sem kicsiny, sem nagy, sem fiaik, sem leányaik, a zsákmányból sem és mindabból, a mit elvittek tőlük; Dávid mindent visszahozott. 20 És elvivé Dávid mind a juhokat és barmokat, melyeket tulajdon barmuk előtt hajtának, és azt mondják vala: Ez a Dávid zsákmánya! 21 Midőn pedig Dávid ahhoz a kétszáz emberhez érkezék, a kik fáradtabbak valának, minthogy Dávidot követhették volna, és ott hagyta őket a Bésor patakjánál: kimenének Dávid elé és a nép elé, a mely vele volt. Dávid pedig a néphez közeledék, és köszönté őket békességgel. 22 Akkor mondának mind azok közül, a kik Dáviddal elmenének, így szólván: Minthogy mind a gonosz emberek és Béliál emberei nem jöttek el velünk, semmit se adjunk nékik a zsákmányból, a melyet visszaszereztünk, hanem csak kinek-kinek a maga feleségét és gyermekeit, azokat vigyék el, és menjenek el. 23 Dávid azonban így szóla: Ne cselekedjetek így, atyámfiai, azzal, a mit az Úr adott nékünk; ő oltalmazott

minket és adá kezünkbe a sereget, a mely ellenünk
jött vala. 24 Vajjon kicsoda engedhetne néktek ebben
a dologban? Sőt inkább, a mekkora annak a része, a
ki elment a harczba, akkora legyen annak is a része,
a ki a holminál marada; egyenlőképen osztozzanak.
25 És úgy történt ez attól a naptól fogva azután is;
törvénynyé és szokássá tette ezt Izráelben mind e mai
napig. 26 Mikor pedig Dávid Siklágba érkezék, külde a
zsákmányból Júda véneinek, az ő barátainak, mondván:
Ímé az Úr ellenségeinek zsákmányából való ajándék
számotokra. 27 Azoknak tudniillik, a kik Béthelben, a
kik dél felé Rámóthban, és a kik Jathirban laknak; 28
A kik Aroerben, a kik Sifmótban és a kik Estemoában
laknak; 29 A kik Rákálban, a kik a Jerakhméeliták
városaiban és a kik a Kéneusok városaiban laknak; 30
A kik Hormában, a kik Kor-Asánban és a kik Athákban
laknak; 31 A kik Hebronban és mindazon helyeken, a
hol Dávid embereivel megfordult vala.

31 És megütközének a Filiszteusok Izráellel, és
elfutottak Izráel férfiai a Filiszteusok elől, és
elhullának a seb miatt a Gilboa hegységén. 2 A
Filiszteusok pedig utólérték Sault és az ő fiait, és
megölték a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és
Málkisuát, a Saul fiait. 3 És a küzdelem igen heves lőn
Saul ellen, mikor megtalálták őt a kézíves emberek,
és igen megrettene a kézívesektől. 4 És mondá Saul
az ő fegyverhordozójának: Húzd ki kardodat, és szúrj
keresztül azzal engem, hogy valami módon reám ne
jőjjenek e körülmetéletlenek, és keresztülszúrjanak
engemet és gúnyt űzzenek belőlem. De fegyverhordozója
nem akará, mert nagyon félt. Akkor Saul vevé a kardot
és belébocsátkozék. 5 És fegyverhordozója a mint
meglátta, hogy Saul meghalt, ő is belébocsátkozék az ő
kardjába, és vele együtt meghala. 6 És meghala Saul
és az ő három fia és fegyverhordozója, sőt emberei is
mindnyájan egyenlőképen azon a napon. 7 És mikor
megláttá az Izráel férfiai, a kik a völgyön túl és a
Jordánon túl laktak vala, hogy Izráel férfiai elfutottak,
és hogy Saul és az ő fiai meghalának: elhagyták a
városokat és elfutának. A Filiszteusok pedig eljövének
és lakának azokban. 8 És történt másnap, mikor a
Filiszteusok kimentek, hogy kirabolják az elesetteket,
megtalálták Sault és az ő három fiát, a kik a Gilboa
hegyén esének el. 9 És levágták fejét és fegyverzetét
lehúzták, és elküldötték a Filiszteusok tartományába
szerénszerte, hogy hírt mondanának bálványaiknak
templomában és a nép között. 10 És fegyverzetét Astarot
templomában helyezték el, testét pedig felfüggeszték
Bethsán kerítésére. 11 Mikor pedig értesültek felőle
Jábes-Gileád lakói, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok
Saullal: 12 Felkelének mindnyájan a vitéz férfiak, és
menének egész éjjel, és miután levették Saul testét
és az ő fiainak testeit Bethsán kerítéséről, elmentek
Jábesbe, és ott megégették őket; 13 Csontjaikat pedig
felszedték, és eltemették a tamaris fa alatt Jábesben;
és bőjtölének hét napig.

2 Sámuel

1 És lőn Saul halála után, mikor Dávid visszatért
az Amálekiták legyőzéséből, és Dávid két napig
Siklágban időzött: **2** Ímé a harmadik napon egy férfi
jöve a táborból Saultól, és az ő ruhái megszaggatva
valának, fején pedig föld vala; és a mikor Dávidhoz ért,
leesék a földre, és meghajtá magát. **3** Monda pedig néki
Dávid: Honnét jössz? Felele néki: Az Izráel táborából
szaladék el. **4** Monda néki Dávid: Mondd meg kérlek
nékem, mint lőn a dolog? Ő pedig felele: Megfutamodék
a nép a harczból, és a nép közül nagy sokaság esett
el, és meghalának. Sőt Saul is és Jonathán az ő fia
meghalának. **5** Dávid pedig mondá az ifjúnak, ki néki
ezt elbeszélé: Honnan tudod, hogy meghalt Saul és
Jonathán az ő fia? **6** Felele az ifjú, ki a hírt hozta:
Történetből felmenék a Gilboa hegyére, és ímé Saul
az ő dárdájára támaszkodott vala, és ímé a szekerek
és lovagok utólérék őtet. **7** Hátratekintvén pedig Saul,
megláta engem és szólíta, és mondék: Ímhol vagyok
én. **8** Monda pedig nékem: Ki vagy te? Felelék néki:
Amálekita vagyok. **9** Akkor monda nékem: Kérlek állj
mellém és ölj meg engem, mert dermedtség fogott
el engem, pedig a lélek még teljesen bennem van.
10 Annakokáért én mellé állván, megölém őtet, mert
tudtam, hogy meg nem él, miután elesett, és elhozám
a koronát, mely az ő fején vala, és az aranypereczet,
mely az ő karján volt, és azokat ímé ide hoztam az én
uramnak. **11** Akkor megragadá Dávid a maga ruháit
és megszaggatá, úgyszintén a többi emberek is, a kik
ő vele valának. **12** És nagy zokogással sírának, és
bőjtölének mind estvéig, Saulon és Jonathánon, az ő
fián, és az Úrnak népén és Izráelnek házán, mivelhogy
fegyver által hullottak el. **13** És monda Dávid az ifjúnak,
a ki ezt elbeszélé néki: Honnét való vagy te? Felele: Egy
jövevény Amálekita férfi fia vagyok. **14** Ismét monda
néki Dávid: Hogy nem féltél felemelni kezedet az Úr
felkentjének elvesztésére? **15** És szólíta Dávid egyet
az ő szolgái közül, kinek monda: Jőjj elő és öld meg
őt. Ki általüté azt, és meghala. **16** És monda néki
Dávid: A te véred legyen a te fejeden: mert a tennen
nyelved vallása bizonyságot tesz ellened, mondván:
Én öltem meg az Úrnak felkentjét. **17** És keservesen
síra Dávid ilyen sírással, Saulon és Jonathánon, az ő
fián, **18** És monda (íjdal ez, hogy megtanulják Júda
fiai, mely be van írva a Jásár könyvébe): **19** Izráel! a
te ékességed elesett halmaidon: miként hullottak el a
hősök! **20** Meg ne mondjátok Gáthban, ne hirdessétek
Askelon utczáin, hogy ne örvendjenek a Filiszteusok
leányai, és ne ujjongjanak a körülmetéletlenek leányai.
21 Gilboa hegyei, se harmat, se eső ti reátok ne
szálljon, és mezőtök ne teremjen semmi áldozatra valót;
mert ott hányatott el az erős vitézek paizsa, Saulnak
paizsa, mintha meg nem kenettetett volna olajjal. **22**
A megölteknek vérétől és a hősöknek kövérétől
Jonathán kézíve hátra nem tért, és a Saul fegyvere
hiába nem járt. **23** Sault és Jonathánt, a kik egymást
szerették és kedvelték míg éltek, a halál sem szakította
el; a saskeselyűknél gyorsabbak és az oroszlánoknál
erősebbek valának. **24** Izráel leányai! sirassátok Sault,
ki karmazsinba öltöztetett gyönyörűen, és aranynyal
ékesíté fel ruhátokat. **25** Oh, hogy elhullottak a hősök a
harczban! Jonathán halmaidon esett el! **26** Sajnállak
testvérem, Jonathán, kedves valál nékem nagyon,
hozzám való szereteted csudálatra méltóbb volt az
asszonyok szerelménél. **27** Oh, hogy elhullottak a hősök!
És elvesztek a hadi szerszámok!

2 Ezek után lőn, hogy megkérdezé Dávid az
Urat, mondván: Felmenjek-é Júdának valamelyik
városába? Kinek felele az Úr: Menj fel. És monda Dávid:
Hová menjek? Felele: Hebronba. **2** Felméne azért oda
Dávid és az ő két felesége is, Ahinoám, a Jezréelből
való, és Abigail, a Karmelből való, Nábál felesége. **3**
És embereit is, a kik vele valának, felvivé Dávid, kit-kit
a maga házanépével, és lakának Hebron városaiban.
4 És eljövének Júda férfiai, és ott felkenék Dávidot
királynak a Júda házán. Mikor pedig megjelentették
Dávidnak, mondván: A Gileádból való Jábes emberei
voltak azok, kik eltemették Sault; **5** Követeket külde
Dávid a Gileádból való Jábes embereihez, és ezt
izené néki: Áldottak vagytok ti az Úrtól, kik ezt az
irgalmasságot cselekedtétek a ti uratokkal, Saullal, hogy
eltemettétek; **6** Annakokáért most az Úr cselekedjék
veletek irgalmasságot és igazságot; sőt én is ezt a jót
teszem veletek, hogy ezt cselekedtétek; **7** Most azért a
ti kezeitek erősödjenek meg, és legyetek erős férfiak,
mert megholt a ti uratok Saul, és immár engem felkent
királynak Júda háza önmagán. **8** Abner pedig, a Nér
fia, a ki Saulnak fővezére vala, felvevé Isbósetet, a
Saul fiát, és elvivé Mahanáimba. **9** És királylyá tette
őt Gileádon, Asuron és Jezréel városán, és az Efraim
és Benjámin nemzetségein, és az egész Izráelen.
10 Negyven esztendős vala Isbóset, Saul fia, mikor
uralkodni kezde Izráelen, és két esztendeig uralkodék.
Csak Júdának háza követé Dávidot. **11** Lőn pedig
az időnek száma, míg Dávid király volt Hebronban
Júdának házán, hét esztendő és hat hónap. **12** És
elméne Abner, a Nér fia, és Isbósetnek, a Saul fiának
szolgái Mahanáimból Gibeonba. **13** Joáb is Sérujának
fia, és a Dávid szolgái elmenvén, összetalálkozának
azokkal a Gibeon halastavánál, és maradának ezek a
halastón innét, amazok pedig a halastón túl. **14** Akkor
monda Abner Joábnak: Nosza álljanak elő néhányan az
ifjak, és viaskodjanak előttünk. És monda Joáb: Hát
álljanak elő. **15** Felkelének azért és egyenlő számban
általmenének a Benjámin nemzetéből és a Saul fiának,

Isbósetnek seregéből tizenketten, és a Dávid szolgái
közül is tizenketten. 16 És kiki az ő társának fejét
megragadá, és fegyverét oldalába üté; és egyenlőképen
mind elhullának; és nevezék azt a mezőt Helkáth-
Hassurimnak, mely Gibeonban van. 17 És felette erős
harcz lőn azon a napon, és megvereték Abner és az
Izráel népe a Dávid szolgái által. 18 Három fia vala pedig
ott Sérujának: Joáb, Abisai és Asáel; Asáel pedig könnyű
lábú vala, mint egy vadkecske, mely a mezőn lakik. 19
És Asáel üldözé Abnert; és se jobbfelé, se balfelé nem
tére ki Abner után való futásában. 20 Hátratekintvén
pedig Abner, monda: Te vagy-é Asáel? Felele: Én
vagyok. 21 És monda néki Abner: Térj másfelé, vagy
jobbkézre vagy balkézre, és fogj meg egyet az ifjak
közül, és foszd ki őt mindenéből; de Asáel nem akarta
őt elhagyni. 22 Ismét monda Abner Asáelnek: Menj
el hátam mögül. Miért verjelek téged a földhöz? És
micsoda orczával menjek Joábhoz, a te bátyádhoz? 23
Mikor azért semmiképen nem akart eltérni, általüté őt
Abner a dárda végével, az ötödik oldalcsontja között,
és hátul jöve ki a dárda; és elesék azon a helyen, és
ugyanott meghala. És lőn, hogy mindazok, a kik arra
a helyre érkezének, a hol Asáel elesett és meghalt
vala, megállának. 24 Joáb pedig és Abisai tovább
üldözék Abnert; és midőn a nap lement, elérkezének az
Amma halmára, mely Giah átellenében vala, a Gibeon
pusztája melletti úton. 25 Akkor egybegyülekezének az
Abner után való Benjámin fiai, egy csoportot alkotva, és
megállának egy halomnak tetején. 26 És kiálta Abner
Joábnak, és monda: Vajjon szűntelenül öldökölnie kell-é
a fegyvernek? Nem tudod-é, hogy siralmas lesz ennek a
vége? És meddig nem mondod a népnek, hogy térjenek
vissza testvéreiknek hátukról? 27 És monda Joáb:
Él az Isten, hogy ha te nem szólottál volna, bizony
már reggel eltávozott volna a nép, és nem kergette
volna az ő atyjafiait. 28 Trombitát fuvata azért Joáb,
és megálla az egész nép, és nem üldözék tovább
Izráelt, és nem harczolának tovább. 29 Abner pedig és
az ő vitézei azon az egész éjszakán mennek vala a
mezőségen, és általkelének a Jordánon, és az egész
vidéket bejárván, jutának Mahanáimba. 30 Joáb pedig
megtérvén Abner üldözéséből, összegyűjté az egész
népet, és hiányozának Dávid szolgái közül tizenkilenczen
és Asáel. 31 A Dávid szolgái pedig Benjámin nemzetéből,
az Abner szolgái közül háromszázhatvan embert ölének
meg, a kik meghalának. 32 És felvevén Asáelt, eltemeték
őt atyjának sírboltjában, mely Bethlehemben vala. Joáb
pedig és az ő vitézei egész éjjel menve, Hebronban
virradának meg.

3 Sok ideig tartó hadakozás lőn a Saul háznépe
között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind
feljebb-feljebb emelkedik és erősbödik vala; a Saul háza
pedig alább-alább száll és fogy vala. 2 Fiai születének
Dávidnak Hebronban, kik között elsőszülött vala Ammon,
a Jezréelből való Ahinoámtól; 3 A második pedig Kileáb,
a Kármelbeli Nábál feleségétől, Abigailtól való, és a
harmadik Absolon, a Máákha fia, a ki a Gessurbeli
Thalmai király leánya vala; 4 És a negyedik Adónia,
Haggitnak fia, és az ötödik Sefátia, Abitál fia, 5 A hatodik
Ithreám, Eglától, Dávid feleségétől való: ezek születtek
Dávidnak Hebronban. 6 Míg a hadakozás tartott a
Saul házanépe és a Dávid házanépe között, Abner
igen ragaszkodék a Saul házanépéhez. 7 Vala pedig
Saulnak egy ágyasa, kinek neve vala Rizpa, Ajának
leánya; és monda Isbóset Abnernek: Miért mentél be az
én atyámnak ágyasához? 8 Felette igen megharaguvék
azért Abner az Isbóset szaván, és monda: Ebfej vagyok-
é én, ki Júdával tart? Én most nagy irgalmasságot
cselekedtem a te atyádnak, Saulnak házával, az ő
atyjafiaival és rokonságaival, és nem adtalak téged
Dávidnak kezébe; és te mégis ez asszonynak vétkét
reám fogod most. 9 Úgy cselekedjék Isten Abnerrel most
és ezután is, hogy a mint megesküdött az Úr Dávidnak,
én is a szerint cselekeszem vele: 10 Hogy elveszem a
királyságot Saulnak házától, és megerősítem Dávidnak
székét az Izráel és a Júda felett, Dántól fogva mind
Bersebáig. 11 És nem felelhete semmit erre Abnernek,
mivelhogy igen fél vala tőle. 12 Követeket külde azért
Abner Dávidhoz maga helyett ilyen izenettel: Vajjon
kié az ország? Azt mondván: Tégy frigyet velem, és
ímé az én erőm is te melletted lesz, hogy az egész
Izráelt hozzád hajtsam. 13 Kinek felele Dávid: Jó, én
frigyet kötök veled. De mindazáltal egyet kérek tőled,
mondván: Addig ne lássad az én arczomat, míg el nem
hozod nékem Mikált, a Saul leányát, mikor ide akarsz
jőni, hogy arczomat lássad. 14 És követeket külde
Dávid Isbósethez, a Saul fiához, kik ezt mondják: Add
vissza az én feleségemet, Mikált, kit én száz Filiszteus
előbőrével jegyeztem el magamnak. 15 Elkülde azért
Isbóset, és elvéteté őt az ő férjétől Páltieltől, Láis
fiától. 16 És vele ment az ő férje is, sírva követvén
őt Bahurimig; és ott mondá néki Abner: Eredj, menj
vissza; és haza tére. 17 Annakutána Abner szóla az
Izráel véneinek, mondván: Immár régtől fogva kivántátok
Dávidot, hogy királyotok legyen néktek: 18 Azért most
vigyétek véghez; mert az Úr szólott Dávidnak, ezt
mondván: Az én szolgámnak, Dávidnak keze által
szabadítom meg az én népemet Izráelt a Filiszteusok
kezéből, és minden ellenségeinek kezéből. 19 Azután
szóla Abner a Benjámin nemzetségével is, és elméne
Abner Dávidhoz is Hebronba, hogy megjelentse néki
mindazt, a mi tetszenék Izráel népének és Benjámin
egész nemzetségének. 20 Mikor pedig eljutott Abner
Dávidhoz Hebronba és ő vele együtt húsz ember,
megvendégelé Dávid Abnert és a vele volt embereket.
21 Ennekutána monda Abner Dávidnak: Felkelek és

elmegyek, hogy az egész Izráelt ide gyűjtsem az én
uram eleibe, a király eleibe, a kik frigyet kössenek te
veled, és uralkodjál mindeneken úgy, a mint szívednek
tetszik. És visszabocsátá Dávid Abnert, és elméne
békével. 22 És ímé a Dávid szolgái és Joáb jőnek vala
a táborból, és sok prédát hoznak magukkal, de Abner
nem volt már Dávidnál Hebronban, mert elbocsátotta őt
és békével elment vala. 23 Joáb pedig és az egész
sereg, mely ő vele vala, a mint megérkezének, értesíték
Joábot e dolog felől, mondván: Ide jött Abner, Nérnek fia
a királyhoz, és visszabocsátá őt, és békével hazatére.
24 Beméne azért Joáb a királyhoz és monda: Mit
cselekedtél? Ímé Abner hozzád jött, miért bocsátád el őt,
hogy elmenjen? 25 Ismered-é Abnert, a Nér fiát? Csak
azért jött volt ide, hogy megcsalhasson, és kikémlelje a
te kijövésedet és bemenésedet, és megtudjon mindent,
a mit te cselekszel. 26 És kimenvén Joáb Dávidtól,
követeket külde Abner után, kik visszahozák őt a Sira
kútjától; Dávid azonban nem tudja vala. 27 Visszajövén
Abner Hebronba, félreszólítá őt Joáb a kapu között,
mintha titokban akarna vele beszélni, és általüté ott
őt az ötödik oldalbordájánál, és meghala Asáelnek, a
Joáb atyjafiának véréért. 28 Mely dolgot minekutána
megtudott Dávid, monda: Ártatlan vagyok én és az én
országom mindörökké az Úr előtt, Abnernek, a Nér
fiának vérétől. 29 Szálljon ez Joábnak fejére, és az ő
atyjának egész háznépére; és el ne fogyjon a Joáb
házából a folyásos, a bélpoklos, a mankón járó, és a ki
fegyver miatt vész el, és a kenyér nélkül szűkölködő.
30 Joáb pedig és Abisai, az ő atyjafia azért ölék meg
Abnert, mivelhogy megölte vala az ő atyjokfiát, Asáelt
Gibeonban a harczon. 31 Monda pedig Dávid Joábnak
és mind az egész népnek, mely vele vala: Szaggassátok
meg ruháitokat, és öltözzetek zsákba, és sírjatok Abner
előtt! Dávid király pedig megy vala a koporsó után; 32
És eltemeték Abnert Hebronban. Akkor felkiálta a király,
és igen síra az Abner koporsója felett, és síra az egész
nép is. 33 És a király gyászdalt szerezvén Abner felett,
monda: Gaz halállal kelle kimulnia Abnernek? 34 A
te kezeid nem voltak megkötve, sem lábaid békóba
verve; de úgy vesztél el, mint álnok ember miatt szokott
elveszni az ember! És siratá őt ismét az egész nép. 35
Előjöve pedig mind az egész nép, hogy enni adjanak
Dávidnak, mikor még a nap fenn vala, de megesküvék
Dávid, ezt mondván: Úgy cselekedjék én velem az Isten
most és ezután is, hogy míg a nap le nem megy, sem
kenyeret, sem egyebet nem eszem. 36 Mely dolgot
mikor az egész község megértett, igen tetszék nékik;
valamint a többi dolga is, a mit a király cselekeszik
vala, igen tetszék nékik. 37 És megértette azon a
napon az egész nép és az egész Izráel, hogy nem
a királytól volt, hogy Abnert, a Nér fiát megölték. 38
Monda pedig a király az ő szolgáinak: Nem tudjátok-
é, hogy nagy fejedelem esett ma el az Izráelben? 39
Én pedig ma erőtelen, noha felkent király vagyok; ezek
pedig a Sérujának fiai hatalmasabbak nálamnál. De
fizessen meg az Úr annak, a ki gonoszt cselekeszik, az
ő gonoszsága szerint.

4 Mikor pedig meghallotta Saul fia, hogy meghalt
Abner Hebronban, igen megfogyatkozék az ő ereje.
Sőt az egész Izráel megrémüle. 2 Két fővezére volt
a Saul fiának, egyiknek neve Bahana és a másiknak
neve Rékáb, Rimmonnak fiai, ki Beerótból való vala, a
Benjámin fiai közül; mert Beerót is a Benjámin városai
közé számláltatik. 3 Elfutottak vala pedig a Beerótbeliek
Gittáimba, és lőnek ott jövevények mind e mai napig.
4 Jonathánnak pedig, a Saul fiának volt egy sánta fia
(öt esztendős vala, mikor Jezréelből hír jött Saul és
Jonathán felől, és felvevé őt a dajkája, hogy elszaladjon
vele; lőn pedig, hogy mikor a dajka gyorsan futott,
elesett, és megsántula), ennek neve vala Méfibóset. 5
Elmenének azért a Beerótbeli Rimmonnak fiai, Rékáb
és Bahana, és bemenének Isbósetnek házába, mikor a
nap legmelegebb vala és ő déli álmát aluszsza vala. 6
Bemenvén azért ezek a ház belsejébe, gabonát vive,
általüték őt az ötödik oldalborda alatt; s Rékáb és az
ő atyjafia, Bahana, elszaladának. 7 Mikor azért ezek
a házba bementek, és ő hálószobájában az ágyán
feküvék, megsebesítvén megölték őt, s fejét levágva,
felvették az ő fejét, és egész éjjel mennek vala a sík
mezőn. 8 És elvivék Isbóset fejét Dávidhoz Hebronba,
és mondának a királynak: Ímhol Isbósetnek, Saul fiának,
a te ellenségednek feje; a ki üldözé a te lelkedet, és az
Úr bosszút állott e mai napon az én uramért, a királyért,
Saulon és az ő maradékán. 9 Felele pedig Dávid
Rékábnak és Bahanának, az ő atyjafiának, a Beerótbeli
Rimmon fiainak, és monda nékik: Él az Úr, ki az én
életemet megszabadította minden nyomorúságból, 10
Hogy én azt, a ki nékem hírt hozott vala, ezt mondván:
Ímé meghalt Saul (és azt hitte, hogy azzal nékem örömet
szerez), megragadván megöletém őt Siklágban, holott
jutalmat kellett volna adnom néki hírmondásáért: 11
Mennyivel inkább az istentelen embereket, kik ágyában,
a maga házában ölték meg az igaz embert? Azért most
vajjon ne kivánjam-é meg az ő vérét kezeitekből, hogy
titeket eltöröljelek a földről? 12 Parancsola azért Dávid
az ő szolgáinak, hogy megöljék őket; és elvagdalák
kezeiket és lábaikat; és felakaszták őket Hebronban,
a halastó mellett. Isbósetnek pedig fejét felvevén,
eltemeték az Abner sírboltjába, Hebronban.

5 Eljövének pedig Dávidhoz Hebronba Izráelnek
minden nemzetségei, és szólának ilyenképen: Ímé
mi a te csontodból és testedből valók vagyunk, 2
Mert ennekelőtte is, mikor Saul uralkodott felettünk,
te vezérelted ki s be Izráelt, és az Úr azt mondotta

néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te
fejedelem leszel Izráel felett. 3 Eljövének azért Izráelnek
minden vénei a királyhoz Hebronba, és frigyet tőn
velek Dávid király Hebronban az Úr előtt, és királylyá
kenék Dávidot Izráel felett. 4 Harmincz esztendős vala
Dávid, mikor uralkodni kezde, és negyven esztendeig
uralkodék. 5 Hebronban uralkodék a Júda nemzetségén
hét esztendeig és hat hónapig; és Jeruzsálemben
uralkodék harminczhárom esztendeig az egész Izráel
és Júda nemzetségein. 6 Felméne pedig a király és
az ő népe Jeruzsálembe a Jebuzeusok ellen, kik azt a
földet lakják vala, ők azonban azt mondák Dávidnak:
Nem jössz ide be, hanem a sánták és vakok előznek
téged! melylyel azt jelenték: Nem jő ide be Dávid. 7
Bevevé mindazáltal Dávid a Sion várát, és az immár
a Dávid városa. 8 Mert azt mondá Dávid ama napon:
Mindenki, a ki vágja a Jebuzeusokat, menjen fel a
csatornához és vágja ott a sántákat és a vakokat,
a kiket gyűlöl a Dávid lelke. Ezért mondják: Vak és
sánta ne menjen be a házba! 9 És lakozék Dávid
abban a várban, és nevezé azt Dávid városának; és
megépíté Dávid köröskörül, Millótól fogva befelé. 10
Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék,
mert az Úr, a Seregeknek Istene vala ő vele. 11
Követeket külde pedig Hirám, Tírusnak királya Dávidhoz,
és czédrusfákat is, ácsmestereket és kőmíveseket, és
építének házat Dávidnak. 12 És belátta Dávid, hogy az
Úr megerősítette őt az Izráel felett való királyságában,
és hogy felmagasztalta az ő királyságát az ő népéért,
Izráelért. 13 Vőn pedig még magának Dávid ágyasokat,
és feleségeket Jeruzsálemből, minekutána Hebronból
oda ment; és lőnek még Dávidnak fiai és leányai. 14 És
ezek a nevei azoknak, a kik Jeruzsálemben születtek:
Sammua, Sóbáb, Nátán, Salamon, 15 Ibhár, Elisua,
Néfeg, Jáfia, 16 Elisáma, Eljada és Eliféletet. 17 Mikor
pedig a Filiszteusok meghallották, hogy királylyá kenték
Dávidot az Izráelen; felkelének mind a Filiszteusok,
hogy Dávidot megkeressék; melyet megértvén Dávid,
aláméne az erősségbe. 18 A Filiszteusok pedig
elérkezének és elszéledének a Réfaim völgyében. 19
Megkérdé azért Dávid az Urat ilyen szóval: Elmenjek-
é a Filiszteusok ellen? Kezembe adod-é őket? Felele
az Úr Dávidnak: Menj el, mert kétség nélkül kezedbe
adom a Filiszteusokat. 20 Elérkezék azért Dávid Baál
Perázimba, és megveré ott őket Dávid, és monda:
Szétszórta az Úr ellenségimet előttem, mint a víz szokott
eloszlani; azért nevezé azt a helyet Baál Perázimnak. 21
És ott hagyák az ő bálványaikat, melyeket felszedének
Dávid és az ő szolgái. 22 Azután ismét feljövének a
Filiszteusok, és elszéledének a Réfaim völgyében. 23
Megkérdé azért Dávid az Urat, ki ezt felelé: Ne menj
most reájok; hanem kerülj a hátuk mögé és a szederfák
ellenében támadd meg őket. 24 És mikor a szederfák
tetején indulásnak zaját fogod hallani, akkor indulj meg,
mert akkor kimegy te előtted az Úr, hogy megverje
a Filiszteusok táborát. 25 És úgy cselekedék Dávid,
a mint megparancsolta vala néki az Úr: és vágta a
Filiszteusokat Gibeától fogva, mind addig, míg Gézerbe
mennél.

6 Összegyűjté ezek után Dávid az egész Izráelnek
színét, harmincezer embert. 2 És felkelvén, elméne
Dávid az egész néppel együtt, mely vele vala, Júdának
városába, Bahalába, hogy elhozza onnét az Isten ládáját,
mely Névről, a Seregek Urának nevéről neveztetik, ki
ül a Kérubok között. 3 És tevék az Isten ládáját új
szekérre, és elhozák azt Abinádábnak házától, mely
vala a dombon, és Uzza és Ahió, Abinádáb fiai vezetik
az új szekeret. 4 Elvivék azért azt az Abinádáb házából,
mely a dombon vala, az Isten ládájával, és Ahió a
láda előtt megyen. 5 Dávid pedig és az egész Izráel
népe örvendeznek vala az Úr előtt, jegenyefából való
minden szerszámokkal, hegedűkkel, lantokkal, dobokkal,
sípokkal és czimbalmokkal. 6 És mikor Nákonnak
szérűjére jutának, kinyújtá Uzza az ő kezét az Isten
ládájára, és megtartá azt; mert az ökrök félremozdították
vala. 7 Ennekokáért felgerjede az Úr haragja Uzza
ellen, és megölé ott őt az Isten vakmerőségéért: és
meghala ott az Isten ládája mellett. 8 És bosszankodék
Dávid, hogy az Úr ilyen romlással rontotta meg Uzzát,
és nevezé azt a helyet Péres Uzzának, mind e mai
napig. 9 Megfélemlék azért Dávid azon a napon
az Úrtól, és monda: Hogyan jőjjön az Úr ládája én
hozzám? 10 És nem akará Dávid magához vinni az
Úrnak ládáját Dávidnak városába, hanem letéteté azt
Dávid a Gitteus Obed Edom házánál. 11 És lőn az
Úrnak ládája a Gitteus Obed Edom házánál három
hónapig, és megáldá az Úr Obed Edomot és egész
háznépét. 12 És megmondák Dávid királynak ilyen
szóval: Megáldotta az Úr az Obed Edom házát és
mindenét, a mije van, az Isten ládájáért. És elmenvén
Dávid, elvivé az Isten ládáját az Obed Edom házától
Dávid városába vígassággal. 13 Mikor pedig azok, a kik
az Úr ládáját vitték, hat lépést mentek, áldozék ott egy
ökröt és hízott borjút. 14 Dávid pedig teljes erejéből
tánczol vala az Úr előtt, és gyolcs efódot övedzett
magára Dávid. 15 Dávid azért és Izráelnek egész háza
felvivék az Úr ládáját énekléssel és trombitaszóval. 16
Lőn pedig, hogy mikor az Úr ládája Dávid városába ért,
Mikál, Saulnak leánya kinéz vala az ablakon, és látván,
hogy Dávid király ugrál és tánczol az Úr előtt, megútálá
őt szívében. 17 Mikor pedig bevitték az Úr ládáját,
és elhelyezék azt az ő helyére a sátornak közepére,
melyet számára Dávid felállíttatott: akkor áldozott Dávid
egészen égőáldozatokat és hálaadó áldozatokat, az
Úr előtt. 18 Mikor pedig elvégezte Dávid az egészen
égőáldozatot, és a hálaadó áldozatot, megáldá a népet a

Seregek Urának nevében. 19 És osztogattata Dávid mind
az egész népnek, Izráel egész seregének, férfiaknak és
asszonyoknak, mindenkinek egy-egy lepényt, egy-egy
darab húst, és egy-egy kalácsot; és elméne mind az
egész nép, kiki az ő házához. 20 Mikor pedig Dávid
hazament, hogy megáldja az ő háznépét is: kijöve Mikál,
a Saul leánya Dávid eleibe, és monda: Mily dicsőséges
vala ma Izráel királya, ki az ő szolgáinak szolgálói előtt
felfosztózott vala ma, mint a hogy egy esztelen szokott
felfosztózni! 21 És monda Dávid Mikálnak: Az Úr előtt,
ki inkább engem választott, mint atyádat és az ő egész
házanépét, hogy az Úr népének, Izráelnek fejedelme
legyek, igen, az Úr előtt örvendezém. 22 Sőt minél
inkább megalázom magamat és minél alábbvaló leszek
a magam szemei előtt: annál dicséretreméltóbb leszek
a szolgálók előtt, a kikről te szólasz. 23 Ennekokáért
Mikálnak, Saul leányának nem lőn soha gyermeke az ő
halálának napjáig.

7 Lőn pedig, hogy mikor a király az ő palotájában üle,
és az Úr mindenfelől békességet adott néki minden
ellenségeitől, 2 Monda a király Nátán prófétának: Ímé
lássad, én czédrusfából csinált palotában lakom, az
Istennek ládája pedig a kárpitok között van. 3 És monda
Nátán a királynak: Eredj, s valami a te szívedben van,
vidd véghez, mert az Úr veled van. 4 Azonban lőn
az Úr szava Nátánhoz azon éjjel, mondván: 5 Menj
el, és mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt
mondja az Úr: Házat akarsz-é nékem építeni, hogy
abban lakjam? 6 Mert én nem laktam házban attól a
naptól fogva, hogy kihoztam Izráel fiait Égyiptomból,
mind e mai napig, hanem szüntelen sátorban és
hajlékban jártam. 7 Valahol csak jártam Izráel fiai között,
avagy szólottam-é csak egy szót is Izráel valamelyik
nemzetségének, a kinek parancsoltam, hogy legeltesse
az én népemet Izráelt, mondván: Miért nem építettetek
nékem czédrusfából való házat? 8 Most azért ezt
mondd meg az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja
a Seregeknek Ura: Én hoztalak ki téged a kunyhóból,
a juhok mögül, hogy légy fejedelem az én népem
felett, az Izráel felett; 9 És veled voltam mindenütt,
valahová mentél, és kiirtottam minden ellenségeidet
előtted; és nagy hírnevet szerzettem néked, mint a
nagyoknak hírneve, a kik e földön vannak. 10 Helyet is
szerzék az én népemnek Izráelnek, és ott elplántálám
őt, és lakozék az ő helyében, és többé helyéből ki nem
mozdíttatik, és nem fogják többé az álnokságnak fiai
nyomorgatni őt, mint annakelőtte, 11 Attól a naptól
fogva, hogy bírákat rendeltem az én népem az Izráel
felett. Békességet szereztem tehát néked minden
ellenségeidtől. És megmondotta néked az Úr, hogy
házat csinál néked az Úr. 12 Mikor pedig a te napjaid
betelnek, és elaluszol a te atyáiddal, feltámasztom
utánad a te magodat, mely ágyékodból származik, és
megerősítem az ő királyságát: 13 Az fog házat építeni
az én nevemnek, és megerősítem az ő királyságának
trónját mindörökké. 14 Én leszek néki atyja, és ő
lészen nékem fiam, a ki mikor gonoszul cselekszik,
megfenyítem őt emberi veszszővel és emberek fiainak
büntetésével; 15 Mindazáltal irgalmasságomat nem
vonom meg tőle, miképen megvonám Saultól, a kit
kivágék előtted. 16 És állandó lészen a te házad, és
a te országod mindörökké tiéd lészen, és a te trónod
erős lészen mindörökké. 17 Mind e beszéd szerint,
és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak. 18
Bemenvén azért Dávid király, leborula az Úr előtt, és
monda: Micsoda vagyok én, Uram Isten! és micsoda
az én házam népe, hogy engem ennyire elővittél? 19
És ez még csekélynek tetszett néked, Uram Isten!
hanem ímé szólasz a te szolgádnak háza felől messze
időre valókat; és ez törvény az emberre nézve, Uram
Isten! 20 De mi szükség Dávidnak többet szólani néked,
holott te jól ismered, Uram Isten, a te szolgádat? 21 A
te igéretedért, és a te jóakaratod szerint cselekedted
mindezeket a nagy dolgokat, hogy megjelentsd a
te szolgádnak. 22 Ennekokáért felmagasztaltattál,
Uram Isten: mert senki sincs olyan, mint te, és rajtad
kivül nincsen Isten, mind a szerint, a mint hallottuk
a mi füleinkkel. 23 Mert melyik nép olyan, mint a
te néped, az Izráel, melyért elment volna az Isten,
hogy megváltsa magának való népül, és magának
nevet szerezzen, és érettetek oly nagyokat cselekedjék
és országodért oly csudálatos dolgokat néped előtt,
melyet megszabadítottál Égyiptomból, a pogányoktól
és isteneiktől. 24 Mert megerősítetted magadnak a te
népedet, az Izráelt, népedül mindörökké; és te voltál,
Uram, nékik Istenök. 25 Most annakokáért, Uram Isten, a
mit szóltál a te szolgád felől, és az ő háza felől, teljesítsd
be mindörökké; és cselekedjél úgy, a mint szólottál;
26 Hogy felmagasztaltassék a te neved mindörökké,
ilyen szókkal: A Seregeknek Ura az Izráelnek Istene,
és Dávidnak, a te szolgádnak háza legyen állandó te
előtted! 27 Mert megjelentetted a te szolgádnak fülébe,
óh Seregeknek Ura és Izráelnek Istene, ezt mondván:
Házat építek néked. Ezért készteté szolgádat az ő
szíve, hogy ilyen könyörgéssel könyörögjön hozzád. 28
Most azért, óh Uram Isten, (mert te vagy az Isten, és a
te beszéded igazság, és te mondottad ezt a jót a te
szolgád felől), 29 Legyen a te jóakaratodnak áldása a te
szolgádnak házán, hogy legyen előtted mindörökké;
mert te szólottál, Uram Isten, azért a te áldásoddal
áldassék meg a te szolgádnak háza mindörökké.

8 Ezek után megveré Dávid a Filiszteusokat, és
megalázá őket: és elfoglalá Dávid a Filiszteusok
kezéből Méteg Ammát. 2 És megveré a Moábitákat is,
és kötéllel méré meg őket, lefektetvén őket a földre;

két kötéllel méré azokat, a kik megölendők, és egy
teljes kötéllel azokat, a kik életben hagyandók valának;
és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái lőnek. 3
Megveré Dávid Hadadézert is, Réhóbnak fiát, Czóbának
királyát, mikor elméne, hogy hatalmát kiterjessze az
Eufrátes folyó vizéig. 4 És foglyul ejtett Dávid közülök
ezer és hétszáz lovagot, és húszezer gyalog embert; és
inaikat elvagdaltatá Dávid minden szekeres lovaknak
és csak száz szekérbe valót hagyott meg közülök.
5 Eljövének pedig a Siriabeliek Damaskusból, hogy
megsegítsék Hadadézert, Czóbának királyát; és levága
Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer férfit. 6 És
helyeze Dávid állandó sereget a damaskusi Siriába;
és a Siriabeliek Dávidnak adófizető szolgái lettek. És
megoltalmazá az Úr Dávidot valahová megyen vala. 7 És
elvevé Dávid az arany paizsokat is, melyek Hadadézer
szolgáin valának, és bevivé azokat Jeruzsálembe. 8
Hoza annakfelette Dávid király a Hadadézer városaiból,
Bétákhból és Berótaiból felette igen sok rezet. 9 Mikor
pedig meghallá Tói, Hamát királya, hogy megverte Dávid
Hadadézernek minden seregeit; 10 Küldé Tói Jórámot,
az ő fiát Dávid királyhoz, hogy békességesen köszöntse
őt, és áldja, hogy harczolt Hadadézer ellen és megverte
őt (mert Hadadézer Tóival is hadakozik vala). És a Tói
fia kezében aranyból, ezüstből és rézből való edények
valának, 11 Melyeket Dávid király az Úrnak szentele,
azzal az ezüsttel és aranynyal együtt, a melyet az Úrnak
szentele mind ama népektől, a kiket meghódoltatott;
12 A Siriabeliektől, Moábitáktól, az Ammon fiaitól, a
Filiszteusoktól, az Amálekitáktól és a Réhób fiától,
Hadadézertől, Czóbának királyától nyert prédából. 13
És hírnevet szerze Dávid, a mikor visszatért, miután a
Siriabelieket leverte a sós völgyben, tizennyolczezeret.
14 Az Idumeusok közé is állandó sereget rendele, egész
Idumeába állandó sereget rendele, és az Idumeusok
mind Dávid szolgái lettek. És megoltalmazá az Úr
Dávidot, valahová megyen vala. 15 Uralkodék azért
Dávid az egész Izráelen, és szolgáltat vala Dávid az
egész nép között ítéletet és igazságot. 16 Fővezére
volt Joáb, Sérujának fia, Jósafát pedig, Ahiludnak fia,
emlékíró vala. 17 Sádók pedig, Akhitóbnak fia, és
Akhimélek, Abjátárnak fia papok valának, és Sérája
íródeák. 18 Benája Jéhójadának fia, a Kereteusok és
Peleteusok előljárója, a Dávid fiai pedig főkök valának.

9 Monda pedig Dávid: Maradt-é még valaki a Saul
házanépe közül, hogy irgalmasságot cselekedjem
ő vele Jonathánért? 2 Vala pedig Saul házából egy
szolga, kinek neve vala Siba, kit Dávidhoz szólítának,
és monda a király néki: Te vagy-é Siba? Felele: Én
vagyok a te szolgád. 3 Akkor monda a király: Maradt-é
még valaki a Saul házanépe közül, hogy cselekedjem
vele az Isten irgalmasságát? Felele Siba a királynak:
Van még Jonathánnak egy fia, ki mind a két lábára
sánta. 4 Monda néki a király: Hol van? És monda Siba a
királynak: Ímé az Ammiel fiának, Mákirnak házában van
Ló-Debárban. 5 Akkor elküldé Dávid király, és elhozatá
őt a Mákirnak, az Ammiel fiának házából Ló-Debárból. 6
És mikor megérkezett Dávidhoz Méfibóset, Jonathánnak
a Saul fiának fia, arczczal leborula, és tisztességet tőn
néki; és monda Dávid: Méfibóset! ki felele: Ímhol a
te szolgád. 7 Monda néki Dávid: Ne félj; mert kétség
nélkül irgalmasságot cselekeszem veled Jonathánért,
a te atyádért; és visszaadom néked Saulnak, a te
nagyatyádnak minden majorságát, és néked mindenkor
asztalomnál lesz ételed. 8 Akkor fejet hajta Méfibóset,
és monda: Micsoda a te szolgád, hogy a holt ebre
reá tekintettél, minemű én vagyok? 9 Szólítá azután a
király Sibát, Saulnak szolgáját, és monda néki: Valamije
volt Saulnak és egész háznépének, mindazokat a te
urad fiának adtam. 10 A majorságnak azért te viseljed
gondját, és a te fiaid és szolgáid, és beszolgáltassad,
hogy legyen a te urad fiának kenyere, melylyel éljen.
Méfibóset pedig, a te uradnak fia, az én asztalomnál
eszik mindenkor. Vala pedig Sibának tizenöt fia és
húsz szolgája. 11 Felele Siba a királynak: Valamit az
én uram, a király parancsol nékem, szolgájának, a
képen cselekeszik a te szolgád. És Méfibóset az én
asztalomnál eszik, mint a király fiainak egyike. 12 Vala
pedig Méfibósetnek egy fiacskája, kinek neve Mika vala;
a Siba házában lakozók pedig mindnyájan Méfibóset
szolgái valának. 13 Méfibóset tehát Jeruzsálemben
lakozék, mert mindenkor a király asztalánál eszik vala;
és ő mind a két lábára sánta vala.

10 Lőn pedig azután, meghala az Ammon fiainak
királya, és uralkodék helyette Hánon, az ő fia. 2 És
monda Dávid: Irgalmasságot teszek Hánonnal, Náhás
fiával, miképen az ő atyja is velem irgalmasságot tett; és
hozzá külde Dávid, hogy vigasztalja őt szolgái által atyja
halála felől. Mikor Dávid szolgái Ammon fiainak földére
érkezének: 3 Mondának az Ammon fiainak vezérei
Hánonnak, az ő uroknak: Vajjon becsüli-é Dávid ezzel
előtted a te atyádat, hogy hozzád vigasztalókat küldött?
Vajjon Dávid nem inkább azért küldötte-é hozzád
szolgáit, hogy a várost megszemléljék és kikémleljék és
teljesen elpusztítsák. 4 Elfogatá azért Hánon a Dávid
szolgáit, és szakáloknak felét lenyiratá, és ruháikat
félben elmetszeté az alfelekig, és elbocsátá őket. 5 A
mint ezt Dávidnak hírül hozták, eleikbe külde, (mert ezek
az emberek igen meggyaláztattak) és ezt izené a király:
Maradjatok Jerikhóban mindaddig, míg megnevekedik
szakálotok; és úgy jőjjetek haza. 6 Látván pedig az
Ammon fiai, hogy gyűlöltekké lettek Dávid előtt, követet
küldének az Ammon fiai, és felfogadák Siriában a Béth-
Réhóbbelieket és ugyancsak Siriában a Czóbeusokat,
húszezer gyalogot, és Maakának királyát ezer emberrel,
és a Tóbbelieket, tizenkétezer embert. 7 A mint ezt

Dávid meghallá, elküldötte Joábot és a vitézeknek egész
seregét. 8 Kivonulának az Ammon fiai is, és csatarendbe
állottak a kapu bejárata előtt. A Siriabeli Czóbeusok,
Réhóbbeliek, Tóbbeliek és Maaka magukban valának a
mezőn. 9 Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul
ellenség van ő ellene, kiválogatá az Izráel népének
színét, és a Siriabeliek ellenében állítá fel. 10 A népnek
maradékát az ő öcscsének, Abisainak vezetésére bízta,
hogy felállítsa azt Ammon fiainak ellenében. 11 És
monda: Ha erősebbek lesznek a Siriabeliek nálamnál,
nékem segítségül légy. Ha pedig az Ammon fiai náladnál
hatalmasabbak lesznek, elmegyek, hogy megsegítselek.
12 Légy erős és legyünk bátrak a mi nemzetségünkért
és a mi Istenünknek városaiért; és az Úr cselekedjék
úgy, a mint néki tetszik. 13 Elérkezék azért Joáb és az
ő vele való sereg a Siriabeliek ellen az ütközetre, és
megfutamodának ő előtte. 14 Látván pedig az Ammon
fiai, hogy megfutamodtak a Siriabeliek, megfutamodának
ők is Abisai előtt, és beszaladának a városba; és
megtére Joáb az Ammon fiaitól és méne Jeruzsálembe.
15 Mikor pedig látták a Siriabeliek, hogy megverettettek
az Izráeliták által, ismét együvé gyülekezének. 16 És
elküldé Hadadézer, és elhozatá a Siriabelieket, a kik
a vizen túl valának, és jövének Helámba; és Sobák,
Hadadézernek fővezére volt élükön. 17 Megizenék pedig
Dávidnak, a ki egybegyűjté egész Izráelt, és általméne
a Jordánon, és juta Hélámhoz: és sereget rendelének a
Siriabeliek Dávid ellen, és megütközének vele. 18 De a
Siriabeliek megfutamodtak Izráel előtt, és levága Dávid
a Siriabeliek közül hétszáz szekerest és negyvenezer
lovagot, Sobákot is, a seregnek fővezérét megölé; és
ugyanott meghala. 19 Mikor pedig látták mindazok a
királyok, a kik Hadadézernek szolgái valának, hogy az
Izráel által megverettek, békét kötöttek Izráellel és nékik
szolgálának; és nem merének többé a Siriabeliek kijőni
az Ammon fiainak segítségére.

11 Lőn pedig az esztendő fordulásakor, mikor a
királyok hadba szoktak menni, elküldé Dávid
Joábot és az ő szolgáit ő vele, és mind az egész
Izráelt, hogy elveszessék az Ammon fiait, és megszállják
Rabba városát; Dávid pedig Jeruzsálemben maradt.
2 És lőn estefelé, mikor felkelt Dávid az ő ágyából,
és a királyi palota tetején sétála: láta a tetőről egy
asszonyt fürdeni, ki igen szép termetű vala. 3 És elküldé
Dávid, és tudakozódék az asszony felől, és monda
egy ember: Nemde nem ez-é Bethsabé, Eliámnak
leánya, a Hitteus Uriás felesége? 4 Akkor követeket
külde Dávid, és elhozatá őt; ki beméne ő hozzá, és
vele hála, mikor az ő tisztátalanságából megtisztult; és
annakutána visszaméne az ő házához. 5 És fogada
méhében az asszony, és elküldvén, megizené Dávidnak
ilyen szóval: Teherbe estem! 6 Akkor Dávid izene
Joábnak: Küldd haza hozzám a Hitteus Uriást; és
elküldé Joáb Uriást Dávidhoz. 7 Mikor pedig eljutott
Uriás ő hozzá, megkérdé őt Dávid Joábnak békessége
felől, a népnek békessége felől és a harcz folyása
felől. 8 Ezután monda Dávid Uriásnak: Menj haza,
és mosd meg lábaidat; kimenvén pedig Uriás a király
házából, a király ajándékot külde utána. 9 Uriás azonban
lefeküvék a királyi palota bejárata előtt az ő urának
minden szolgáival, és nem méne a maga házához. 10
És megjelenték Dávidnak, mondván: Nem ment le Uriás
az ő házához. Akkor monda Dávid Uriásnak: Nemde
nem útról jöttél-é? Miért nem mentél le a te házadhoz?
11 Felele Uriás Dávidnak: Az Isten ládája, Izráel és Júda
nemzetsége sátorokban laknak, és az én uram Joáb,
és az én uramnak szolgái a nyilt mezőn táboroznak:
hogy mennék én be az én házamba, hogy egyem és
igyam és feleségemmel háljak? Úgy élj te és úgy éljen
a te lelked, hogy nem mívelem azt! 12 Monda azért
Dávid Uriásnak: Maradj itt ma is, és holnap elbocsátlak.
Ott marada azért Uriás Jeruzsálemben az nap és más
napra kelve is. 13 Ennekutána hivatá őt Dávid, és ő
vele evék és ivék, és lerészegíté őt, és kiméne estve
aludni az ő ágyára, az ő urának szolgáival együtt, de
házához nem méne alá. 14 Megvirradván pedig, levelet
íra Dávid Joábnak, melyet Uriástól küldött el. 15 Írá
pedig a levélben, mondván: Állassátok Uriást legelől, a
hol a harcz leghevesebb és háta mögül fussatok el,
hogy megölettessék és meghaljon. 16 Lőn azért, hogy
mikor ostromlá Joáb a várost, állatá Uriást arra a helyre,
a hol tudja vala, hogy erős vitézek vannak. 17 Kijövén
azért a városbeli nép, megharczolának Joábbal, és
elhullának egyesek a nép közül, Dávid szolgái közül,
és a Hitteus Uriás is meghala. 18 Követet külde akkor
Joáb, és megizené Dávidnak az ütközetnek egész
lefolyását. 19 És megparancsolá a követnek, mondván:
Ha az ütközetnek egész lefolyását teljesen előadtad
a királynak, 20 És ha a király haragra lobbanva azt
mondja néked: Miért mentetek olyan közel a városhoz
harczolni? Avagy nem tudtátok-é, hogy lelövöldöznek a
kőfalról? 21 Kicsoda ölte meg Abiméleket, a Jérubbóset
fiát? Nemde nem egy asszony üté-é agyon a kőfalról
egy malomkődarabbal és meghala Tébesben? Azért
miért mentetek közel a kőfalhoz? Akkor mondd meg: A
te szolgád a Hitteus Uriás is meghalt. 22 Elméne azért
a követ, és mikor megérkezett, elbeszélé Dávidnak
mindazt, a mivel megbízta volt őt Joáb. 23 És monda a
követ Dávidnak: Azok az emberek erőt vettek felettünk,
és a mezőre kijöttek ellenünk, de mi visszaűztük őket a
kapu bejáratáig; 24 Azonban a kőfalról lövöldözének
a nyilasok a te szolgáidra, és a király szolgái közül
egyesek meghaltak; és a te szolgád, a Hitteus Uriás
is meghalt. 25 Monda azért Dávid a követnek: Ezt
mondjad Joábnak: Ne bánkódjál a miatt; mert a fegyver

úgy megemészt egyet, mint mást. Fokozzad azért
támadásodat a város ellen, hogy elpusztítsad azt. Így
biztasd őt. 26 Meghallá pedig Uriásnak felesége, hogy
meghalt Uriás, az ő férje, és siratá az ő férjét. 27 És
mikor a gyászolásnak ideje eltelt, érette külde Dávid és
házába viteté őt és lőn néki felesége, és szüle néki egy
fiat. De ez a dolog, a melyet Dávid cselekedett, nem
tetszék az Úrnak.

12 Elküldé azért az Úr Dávidhoz Nátán prófétát, ki
bemenvén hozzá, monda néki: Két ember vala
egy városban, egyik gazdag, a másik szegény. 2 A
gazdagnak felette sok juhai és ökrei valának; 3 A
szegénynek pedig semmije nem vala egyéb egy kis
nőstény báránykájánál, a melyet vett és táplált vala, s
felnevelkedett nála gyermekeivel együtt; saját falatjából
evett és poharából ivott és keblén aludt, és néki olyan
vala, mintegy leánya. 4 Mikor pedig utazó vendége
érkezett a gazdagnak: sajnált az ő ökrei és juhai közül
hozatni, hogy a vendégnek ételt készítsen belőle, a
ki hozzá ment vala; hanem elvevé a szegénytől az ő
bárányát, és azt főzeté meg a vendégnek, a ki hozzá
ment. 5 Akkor felgerjede Dávidnak haragja az ember
ellen, és monda Nátánnak: Él az Úr, hogy halálnak
fia az az ember, a ki azt cselekedte. 6 A bárányért
pedig négy annyit kell adnia, mivelhogy ezt mívelte, és
annak nem kedvezett. 7 És monda Nátán Dávidnak:
Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izráelnek
Istene: Én kentelek fel téged, hogy király légy Izráel
felett, és megszabadítottalak téged a Saul kezéből.
8 És néked adtam a te urad házát, és a te uradnak
feleségeit a te kebeledbe; ennek felette néked adtam
Izráelnek és Júdának házát; és ha még ez kevés volt,
ezt s ezt adtam volna néked. 9 Miért vetetted meg az
Úrnak beszédét, oly dolgot cselekedvén, mely útálatos
ő előtte? A Hitteus Uriást fegyverrel ölted meg, és az
ő feleségét magadnak vetted feleségül; magát pedig
az Ammon fiainak fegyverével ölted meg. 10 Most
azért ne távozzék el a fegyver soha házadból, mivel
megútáltál engem, és a Hitteus Uriás feleségét elvetted,
hogy feleséged legyen. 11 Ezt mondja az Úr: Ímé én
épen a saját házadból bocsátok reád csapásokat, és
feleségeidet szemed láttára veszem el, és adom más
felebarátodnak, és hál a te feleségeiddel fényes nappal.
12 Mert te titkon cselekedtél; de én az egész Izráel
előtt és napvilágnál cselekeszem azt. 13 Monda azért
Dávid Nátánnak: Vétkeztem az Úr ellen! És monda
Nátán Dávidnak: Az Úr is elvette a te bűnödet, nem
fogsz meghalni. 14 Mindazáltal, mivel alkalmat adtál a
gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban: a te fiad
is, a ki lett néked, bizonynyal meghal. 15 Ezekután
elméne Nátán az ő házához. És megveré az Úr a
gyermeket, a kit az Uriás felesége szült vala Dávidnak;
és megbetegedék. 16 És könyörge Dávid az Istennek a
gyermekért, és bőjtöle is Dávid, és bemenvén, a földön
feküvék éjjel. 17 Felkelének azért az ő házának vénei és
menének ő hozzá, hogy felemeljék őt a földről: de nem
akará, és nem is evék ő velek kenyeret. 18 Hetednapra
azért meghala a gyermek, és nem merik vala a Dávid
szolgái néki megmondani, hogy meghalt a gyermek,
mert ezt mondják vala: Ímé, még mikor a gyermek élt,
szólottunk néki és meg sem hallotta szónkat; hogyan
mondanánk meg néki, hogy meghalt a gyermek, hogy
magának bajt szerezzen? 19 Látván pedig Dávid,
hogy az ő szolgái suttognak, eszébe vevé Dávid, hogy
meghalt a gyermek, és monda Dávid az ő szolgáinak:
Meghalt-é a gyermek? Azok mondának: Meghalt. 20
Felkelvén azért Dávid a földről, megmosdék és megkené
magát és más ruhát vőn magára, és bemenvén az Úr
házába, imádkozék. Azután beméne a maga házába,
és kérésére kenyeret vivének eleibe, és evék. 21 Akkor
mondának az ő szolgái néki: Mi dolog ez, a mit míveltél?
Míg a gyermek élt, bőjtöltél és sírtál; most pedig, hogy
meghalt a gyermek, felkelél és kenyeret ettél. 22 Monda
ő: Míg a gyermek élt, addig bőjtöltem és sírtam; mert
ezt mondottam: Ki tudja, talán az Úr könyörül rajtam, és
megél a gyermek. 23 De most, hogy meghalt, vajjon
miért bőjtölnék? Vajjon visszahozhatom-é azzal? Én
megyek ő hozzá, de ő nem jő ide vissza én hozzám. 24
És megvigasztalá Dávid az ő feleségét, Bethsabét, és
beméne hozzá, és vele hála. És ő szült fiat, és nevezé
annak nevét Salamonnak, és az Úr szereté azt, 25 A
mint megizente vala Nátán próféta által, ki nevezé az ő
nevét Jedidjának, az Úrért. 26 Joáb pedig hadakozék
az Ammon fiainak városa, Rabba ellen, és megvevé a
királyi várost. 27 És követeket külde Dávidhoz Joáb
ilyen követséggel: Hadakoztam Rabba ellen, és meg
is vettem a városnak egyik részét, a hol a víz van.
28 Most azért gyűjtsd egybe a népnek maradékát, és
szállj táborba a város ellen, foglald el azt, nehogy
valamiképen, ha én foglalnám el, róla neveztessék az
én nevem. 29 Egybegyűjté azért Dávid mind az egész
népet, és aláméne Rabba ellen, és harczola ellene, és
elfoglalá azt. 30 És elvevé az ő királyuknak koronáját
annak fejéről, melynek súlya egy tálentum arany volt,
és drága kövekkel vala rakva, és lőn a Dávid fején,
és a városból felette sok zsákmányt hozott el. 31 A
népet pedig, mely benne vala, kihozatá; és némelyét
fűrész, némelyét vasborona alá, némelyét fejsze alá
vetteté; némelyeket mészkemenczén vitt által, és így
cselekedék az Ammon fiainak minden városával. Haza
méne azután Dávid és az egész nép Jeruzsálembe.

13 Lőn ennekutána, hogy Absolonnak, Dávid fiának
igen szép huga vala, kinek neve Támár vala;
és Amnon, a Dávid fia megszereté őt. 2 Igen nagy
gyötrelemben vala pedig Amnon, úgy hogy beteggé lett

az ő hugáért, Támárért; mert szűz vala, és Amnon előtt
lehetetlennek tünt fel, hogy rajta valamit elkövessen. 3
Vala azonban Amnonnak egy barátja, kinek Jonadáb
vala neve, Simeának, Dávid testvérének fia; Jonadáb
pedig igen eszes ember vala. 4 Ki monda néki: Mi az
oka, hogy te naponként soványodol, királynak fia? Nem
mondhatnád-é meg nékem? És monda néki Amnon:
Támárt, Absolon öcsémnek hugát igen szeretem.
5 És monda néki Jonadáb: Feküdj le ágyadba, és
tedd betegnek magadat. És ha eljön atyád, hogy
meglátogasson, mondd azt néki: Jőjjön ide, kérlek,
Támár, az én hugom, hadd adjon ennem; és itt szemem
előtt készítse el az ételt, hogy én is lássam, és az ő
kezéből egyem. 6 Lefeküvék azért Amnon, és tetteté,
mintha beteg volna; mikor azután eljött a király, hogy őt
meglátogassa, monda Amnon a királynak: Kérlek, hadd
jőjjön ide hozzám Támár hugom, hadd csináljon előttem
egy pár bélest, és hadd egyem az ő kezéből. 7 Elküldé
azért Dávid a Támár házához, ezt izenvén: Eredj el
mindjárt az Amnon bátyád házához, és készíts valami
ennivalót néki. 8 Beméne azért Támár az Amnon bátyja
házába, ő pedig fekszik vala. És lisztet vévén, meggyúrá
és bélest csinála ő előtte, és megfőzé a bélest. 9
Előhozá annakutána a serpenyőt, és kitölté eleibe;
de ő nem akara enni. És monda Amnon: Küldjetek ki
mellőlem mindenkit; és kimenének mindnyájan előle. 10
Akkor monda Amnon Támárnak: Hozd be a kamarába
az étket, hadd egyem kezedből; vevé azért Támár a
bélest, melyet készített vala, és bevivé Amnon bátyjának
az ágyasházba. 11 És eleibe vivé, hogy egyék, és
megragadá őt, és monda néki: Jőjj, feküdj mellém,
húgom. 12 Ő pedig monda néki: Ne, bátyám, engem meg
ne ronts, mert nem szoktak így cselekedni Izráelben,
ne kövess el ilyen gyalázatot. 13 És én, ugyan hová
vigyem szégyenemet? Te pedig olyan leszel Izráelben,
mint egy bolond. Azért kérlek, szólj a királynak, mert
nem fog megtagadni engem tőled. 14 Ő azonban nem
akart szavára hallgatni, hanem erősebb levén nála,
erőt vett rajta, és vele feküvék. 15 És meggyűlölé őt
Amnon felette igen, mert nagyobb lőn gyűlölete, melylyel
gyűlölte őt, a szeretetnél, melylyel őt megszerette vala.
És monda néki Amnon: Kelj fel, eredj dolgodra. 16 Ki
felele néki: Ne kövess el nagyobb gonoszságot annál,
a melyet rajtam véghezvittél, hogy elűzz engem. Ő
azonban nem akart reá hallgatni, 17 Hanem beszólítá
szolgáját, a ki néki szolgál vala, és monda: Űzd ki őt
gyorsan előlem, és zárd be az ajtót utána. 18 Vala
pedig ő rajta igen szép tarka szoknya, a milyenben
a király leányai szoktak járni, míg szűzek valának.
Kiűzé azért őt a szolga, és bezárá az ajtót utána.
19 Hamut hinte azért Támár az ő fejére, és a tarka
szoknyát, mely rajta volt, meghasogatá, kezét pedig
fejére tevén, jajgatva jár vala. 20 És monda néki a
bátyja, Absolon: Talán Amnon bátyád volt veled? Azért
hallgass most, hugom, mert atyádfia, ne bánkódjál azon
felettébb. Lakozék azért Támár nagy árvaságban az ő
bátyjának, Absolonnak házában. 21 Dávid király pedig
hallván mindezeket, felette igen megharaguvék. 22 Nem
szóla pedig semmit felőle Absolon Amnonnak, sem jót,
sem gonoszt; mert igen gyűlöli vala Absolon Amnont,
mivelhogy megszeplősítette az ő hugát, Támárt. 23 És
lőn két esztendő mulva, mikor Absolonnak juhait nyírták
Baál-Hásorban, mely Efraimban van, meghívá Absolon
mind a király fiait. 24 Beméne Absolon a királyhoz is,
és monda: Ímé most nyírják a te szolgádnak juhait,
azért jőjjön el kérem a király és az ő szolgái a te
szolgáddal. 25 Monda a király Absolonnak: Ne, fiam,
ne menjünk el mindnyájan, hogy meg ne terheljünk
téged. És ismét erőlteti vala őt, de nem akara elmenni,
hanem megáldá őt. 26 Monda mégis Absolon: Ha nem,
úgy jőjjön el velünk Amnon, az én testvérem. Felele
néki a király: Miért menne el veled? 27 Mikor pedig
erőltette őt Absolon, elbocsátá ő vele Amnont is és
mind a király fiait. 28 Parancsola pedig Absolon az ő
szolgáinak, ezt mondván: Kérlek, vigyázzatok, és mikor
Amnon a bortól jókedvű lesz és mondom néktek: akkor
üssétek le Amnont és öljétek meg őt, semmit ne féljetek,
hiszen én parancsoltam néktek, legyetek bátrak, ne
féljetek. 29 Úgy cselekedének azért az Absolon szolgái
Amnonnal, a mint Absolon parancsolta vala. A király
fiai pedig mindnyájan felkelének, és ki-ki öszvérére
üle, és elszaladának. 30 Mikor pedig még az útban
voltak, a hír eljutott Dávidhoz, mondván: Mind megölte
Absolon a király fiait, egy sem maradt meg közülök. 31
Akkor felkele a király, megszaggatá ruháit, és a földre
feküvék, és az ő szolgái mindnyájan megszaggatott
ruhában állanak vala előtte. 32 Szóla pedig Jonadáb,
Simeának, a Dávid testvérének fia, és monda: Ne
mondja azt az én uram, hogy a királynak minden fiait
megölték, mert csak Amnon halt meg egyedül; mert
attól a naptól fogva, hogy az ő hugát megszeplősítette,
Absolonnak mindig szájában volt ez a dolog. 33 Ne
vegye azért szívére az én uram, a király, azt gondolván,
hogy a királynak minden fiai meghaltak, mert csak
Amnon halt meg egyedül. 34 Absolon pedig elmenekült.
És felemelvén az őrálló az ő szemeit, látá, hogy sok
ember jő az úton ő mögötte, a hegyoldalon. 35 És
monda Jonadáb a királynak: Ímé jőnek a király fiai;
a mint a te szolgád mondá, úgy történt. 36 És lőn, a
mint megszünt beszélni, megérkezének a király fiai,
és szavokat felemelvén, sírának; és maga a király is
és az ő szolgái mindnyájan felette igen sírának. 37
Absolon pedig elfuta, és méne Talmaihoz, Ammihur
fiához, Gessurnak királyához. És Dávid minden nap
siratá az ő fiát. 38 Absolon pedig, minekutána elfutott és
Gessurba ment, három esztendeig volt ott. 39 Dávid

király pedig felhagyott azzal, hogy Absolon ellen menjen,
mert megvigasztalódott Amnon felől, hogy meghalt.

14 Észrevévén Joáb, Sérujának fia, hogy a királynak
szíve vágyakozik Absolon után, 2 Elküldé Joáb
Tékoa városába, és hozata onnét egy asszonyt, ki igen
eszes vala, és monda néki: Kérlek tetessed, mintha
nagy keserűséged volna, és öltözzél fel gyászruhába,
és olajjal se kend meg magadat; és légy olyan, mint
aféle asszony, ki sokáig siratta halottját. 3 És menj
be a királyhoz, s így és így szólj hozzá. És Joáb
szájába adta, hogy mit kelljen szólani. 4 Szóla azért a
Tékoabeli asszony a királynak, minekutána arczczal a
földre leborult, és térdet-fejet hajtott, és monda: Segíts
meg, óh király! 5 És monda néki a király: Mi bajod
van? Felele az: Óh, én özvegyasszony vagyok, mert
az én férjem meghalt. 6 És a te szolgálódnak két fia
vala, kik összevesztek a mezőn, és mivel nem vala
senki, a ki őket megvédte volna, az egyik megsérté a
másikat és megölé. 7 És ímé az egész háznép ellene
támadott a te szolgálóleányodnak, és ezt mondják: Add
kezünkbe az ő testvérének gyilkosát, hadd öljük meg őt
az ő testvérének lelkéért, a kit megölt, és veszessük el
az örököst is. Így akarják eloltani a kicsiny szikrácskát,
a mely nékem megmaradott, hogy az én férjemnek
ne maradjon se neve, se maradéka a föld színén. 8
Monda azért a király az asszonynak: Menj el házadhoz,
és parancsolok a te dolgod felől. 9 Felele pedig a
Tékoából való asszony a királynak: Uram király, én
rajtam legyen a bűn súlya és az én atyámnak házán, de
a király és az ő trónja ártatlan leszen. 10 Monda erre a
király: A ki te ellened szól, hozd ide előmbe, és többé
nem fog illetni téged. 11 Akkor ő monda: Emlékezzék
meg kérlek, a király az Úrról, a te Istenedről: hogy a
vérbosszúló ne szaporítsa a pusztulást, és hogy az
én fiamat ne veszessék el. Felele a király: Él az Úr,
hogy a te fiadnak egy hajszála sem esik le a földre.
12 És monda az asszony: Kérlek, hadd szóljon a te
szolgálód csak egy szót az én uramnak, a királynak;
és ő monda: Szólj. 13 Akkor monda az asszony: Miért
gondoltál ehhez hasonló dolgot az Isten népe ellen
(mert mivel a király ezt a szót szólotta, mintegy maga is
bűnös), hogy a király azt, a kit eltaszított magától, nem
hívatja vissza? 14 Mert bizonyára meg kell halnunk, és
olyanok vagyunk, mint a víz, mely a földre kiöntetvén,
fel nem szedhető, és az Isten egy lelket sem akar
elvenni, hanem azt a gondolatot gondolja magában,
hogy ne legyen számkivetve előtte az eltaszított sem.
15 Most annakokáért azért jöttem ide, hogy én szólnék
a királynak, az én uramnak, noha sokan rettentettek
engem ettől; mindazáltal azt mondotta a te szolgálód:
Mégis beszélek a királylyal, hátha megteszi a király, a
mit az ő szolgálóleánya mond. 16 Igen, meghallgatja a
király, és megszabadítja az ő szolgálóleányát annak
kezéből, a ki engem el akar veszteni és velem együtt
az én fiamat az Istennek örökségéből. 17 Annakfelette
ezt gondolta a te szolgálóleányod: Az én uramnak, a
királynak beszéde szerezzen nyugodalmat, mert mint az
Istennek angyala, olyan az én uram, a király, mivelhogy
meghallgatja mind a jót, mind a gonoszt. És az Úr a te
Istened legyen te veled. 18 És felelvén a király, monda
az asszonynak: Kérlek, ne tagadd meg, a mit tőled
kérek. És monda az asszony: Mondja el az én uram, a
király, kérlek! 19 És monda a király: Vajjon mindezekben
nem a Joáb keze van-é veled? Felele az asszony, és
monda: Él a te lelked, óh uram, király, hogy sem jobbra,
sem balra nem lehet térni attól, a mit az én uram, a
király szól; mert a te szolgád Joáb hagyta ezt nékem, és
mindezeket a szókat ő adta a te szolgálóleányodnak
szájába. 20 Hogy a dolognak más fordulatot adjon,
azért tette ezt Joáb, a te szolgád. De az én uram bölcs,
az Isten angyalának bölcsesége szerint, hogy mindent
észrevegyen, a mi a földön van. 21 Akkor monda a király
Joábnak: Ímé megteszem ezt a dolgot. Eredj el, és hozd
haza az én fiamat, Absolont. 22 És a földre arczczal
leborula Joáb, és térdet-fejet hajtván, megköszöné a
királynak, és monda Joáb: Ma ismerte meg, uram király,
a te szolgád, hogy van valami becsületem előtted; mert
az ő szolgájának beszédét megcselekedte a király.
23 Felkele azért Joáb, és elméne Gessurba, és haza
hozá Absolont Jeruzsálembe. 24 És monda a király:
Menjen a maga házába, és az én színemet ne lássa.
Tére azért Absolon az ő házába, és a királynak orczáját
nem láthatá. 25 Nem vala pedig az egész Izráelben
olyan szép ember, mint Absolon, ki dicséretre olyan
méltó volna; tetőtől fogva talpig ő benne semmi hiba
nem vala. 26 És mikor a fejét megnyiratja (mert minden
esztendőben megnyiratja vala, mivel igen nehéz volna,
azért nyiratja le), az ő fejének haja nyom vala kétszáz
siklust a királyi mérték szerint. 27 Lőn pedig Absolonnak
három fia és egy leánya, kinek neve Támár vala; ez
igen szép termetű asszony vala. 28 Két esztendőt töltött
immár Absolon Jeruzsálemben, de a királynak színét
még nem látta. 29 Elküldé azért Absolon Joábhoz, hogy
őt a királyhoz küldje, ki nem akara hozzá menni; és
elküldé másodszor is, de ő még sem akart elmenni.
30 Monda azért az ő szolgáinak: Nézzétek, a Joáb
gazdasága az enyém mellett van, és ott van az ő árpája:
menjetek el, és gyújtsátok fel tűzzel; és meggyújták az
Absolon szolgái a gazdaságot tűzzel. 31 Felkele azért
Joáb, és méne Absolonhoz az ő házába, és monda
néki: Mi az oka, hogy a te szolgáid az én gazdaságomat
felgyújtották tűzzel? 32 Felele Absolon Joábnak: Azért
mert hozzád küldöttem ily szóval, hogy ide jőjj, hogy a
királyhoz küldjelek, hogy ezt mondjad néki: Mi szükség
volt hazajőnöm Gessurból? Jobb volna most is nékem
ott lennem. Most azért szeretném a király arczát látni;

ha van bennem álnokság, ölessen meg engem. 33
Elméne azért Joáb a királyhoz, és megmondá néki. És
akkor hivatá a király Absolont, és elméne a királyhoz, és
fejet hajtván a király előtt, arczczal a földre borula. És
megcsókolá a király Absolont.

15 Lőn pedig annakutána, szerze magának Absolon
szekeret, lovakat és ötven embert, kik előtte
szaladjanak. 2 És reggelenként felkelvén Absolon,
megálla az útfélen a kapuban, és mindenkit, a kinek
dolga lévén, a királyhoz megy ítélet végett, megszólíta
Absolon, és megkérdé: Micsoda városból való vagy
te? És ha azt mondá: Izráelnek egyik nemzetségéből
való a te szolgád; 3 Monda néki Absolon: Ímé a te
beszéded mind jó és mind igaz; de senki sincs, a ki
téged meghallgatna a királynál. 4 Mondja vala ismét
Absolon: Vajha valaki engem tenne ítélőbírává e földön,
és én hozzám jőne minden ember, a kinek valami
ügye és pere volna, igazat tennék néki. 5 Mikor pedig
valaki hozzá megy és fejet hajt vala néki, azonnal kezét
nyujtja vala, és megfogván, megcsókolja vala őt. 6 És
e képen cselekedék Absolon egész Izráellel, valakik
ítéletért a királyhoz mennek vala, és így Absolon az
Izráel fiainak szíveket alattomban megnyeri vala. 7 Lőn
pedig negyven esztendő mulván, monda Absolon a
királynak: Hadd menjek el, és teljesítsem Hebronban
azt a fogadást, melyet fogadtam az Úrnak; 8 Mert
fogadást tett a te szolgád, mikor Gessurban laktam, mely
Siriában van, ezt mondván: Ha valóban hazavezérel
engem az Úr Jeruzsálembe, az Úrnak szolgálok. 9
Monda néki a király: Menj el békével; és felkelvén,
elméne Hebronba. 10 Hírnököket külde pedig Absolon
Izráelnek minden nemzetségéhez, hogy megmondják:
Mikor a trombitaszót halljátok, azt mondjátok: Absolon
uralkodik Hebronban. 11 És Absolonnal együtt kétszáz
férfi is elméne Jeruzsálemből, kiket meghívott, kik
jóhiszeműleg menének, semmit nem tudván a dologról.
12 És elküldvén Absolon, hivatá a Gilóból való Akhitófelt
is, Dávidnak tanácsosát, az ő városából Gilóból, míg ő az
áldozatot végezte. És igen nagy lőn az összeesküvés, és
a nép gyülekezék és szaporodék Absolon mellett. 13 És
követ méne Dávidhoz ilyen izenettel: Az Izráel népének
szíve Absolon felé hajlik. 14 Akkor monda Dávid minden
szolgáinak, kik vele valának Jeruzsálemben: Keljetek
fel, és fussunk el, mert itt nincsen számunkra menekülés
Absolon elől; siessetek elmenni, hogy valamikép sietve
utól ne érjen minket, s ne hozzon szerencsétlenséget
reánk, és a várost le ne vágja fegyvernek élével. 15
Mondának pedig a király szolgái a királynak: Minden
úgy legyen, a mint tetszik a királynak, a mi urunknak,
ímé itt vannak a te szolgáid. 16 Kiméne azért a király és
egész háznépe ő utána, és otthon hagyá a király tíz
ágyasát, hogy őrizzék a házat. 17 És kimenvén a király
és egész háznépe ő utána, megállapodának a legszélső
háznál. 18 És minden szolgái ő mellé menének; és a
Kereteusok, a Peleteusok mind, a Gitteusok is mind, az
a hatszáz férfi, kik vele jövének Gáthból, elvonulának a
király előtt. 19 Monda pedig a király a Gitteus Ittainak:
Miért jössz el te is mi velünk? Menj vissza, és maradj a
királynál, mert te idegen vagy és vissza is költözhetel
szülő helyedre. 20 Csak tegnap jöttél, és már ma
zaklassalak téged, hogy velünk jőjj? Én megyek oda,
a hova mehetek; te pedig térj vissza, és vidd vissza
testvéredet is; irgalmasság és igazság legyen veled. 21
És felele Ittai a királynak, mondván: Él az Úr és él az én
uram, a király, hogy valahol lesz az én uram, a király,
mind halálában, mind életében, ott lesz a te szolgád is.
22 Monda azért Dávid Ittainak: Ám jőjj el és menjünk el.
És elméne a Gitteus Ittai és az ő emberei együtt, még
a kicsinyek is, valakik vele valának. 23 És az egész
föld népe nagy jajgatással sír vala, mikor az egész nép
elméne. A király azért általméne a Kedron patakán,
és a nép mind átméne az útra, a puszta felé. 24 És
ímé vele vala Sádók is, és a Léviták mind, kik az Isten
szövetségének ládáját hordozzák vala; és letevék az
Isten ládáját. Azonközben Abjátár is felméne, míg a
nép a városból mind kitakarodék. 25 És monda a király
Sádóknak: Vidd vissza az Isten ládáját a városba, ha
én az Úr előtt kedves leszek, engem ismét haza hoz,
megmutatja nékem azt, és az ő sátorát. 26 Ha pedig azt
mondja: Nem gyönyörködöm benned: Ímhol vagyok,
cselekedjék velem úgy, a mint néki tetszik. 27 Monda
annakfelette a király Sádók papnak: Nemde nem próféta
vagy-é te? Azért menj haza békességben a városba,
Akhimás is, a te fiad, és az Abjátár fia, Jonathán, a ti két
fiatok, veletek együtt. 28 Lássátok, ímé én itt időzöm,
ennek a pusztának sík mezején, míg tőletek hír jő, és
nékem izentek. 29 Visszavivék azért Sádók és Abjátár
Jeruzsálembe az Isten ládáját, és otthon maradának. 30
Dávid pedig felméne az olajfáknak hegyén, mentében
sírva, fejét beborítva, saru nélkül ment, és az egész
nép, mely vele volt, kiki beborította fejét, és mentökben
sírának. 31 Megizenék azonközben Dávidnak, hogy
Akhitófel is a pártosok között van Absolonnal, és monda
Dávid: Kérlek, óh Uram, hiúsítsd meg az Akhitófel
tanácsát. 32 És a mint feljuta Dávid a hegy tetejére,
hogy ott imádkozzék az Istennek, ímé eleibe jöve az
Árkeából való Khúsai, ki ruháját megszaggatá és földet
hinte fejére. 33 És monda néki Dávid: Ha eljösz velem,
terhemre leszel nékem; 34 De ha a városba visszatérsz,
és ezt mondod Absolonnak: Te szolgád vagyok, óh
király; ennekelőtte a te atyád szolgája voltam, most
immár a te szolgád leszek, megronthatod Akhitófelnek
ellenem való tanácsát. 35 És ímé veled lesznek ott
Sádók és Abjátár papok; azért minden dolgot, a mit
hallándasz a király házából, mondj meg a papoknak,
Sádóknak és Abjátárnak. 36 Ímé ott van velök az ő két

fiok is, Akhimás, a Sádók fia, és Jonathán, az Abjátár
fia, kik által nékem mindjárt megizenhetitek, valamit
hallotok. 37 Elméne azért Khúsai, a Dávid barátja a
városba, Absolon pedig bevonula Jeruzsálembe.

16 Mikor pedig Dávid egy kevéssé alább ment a hegy
tetejéről, eleibe jöve Siba, a Mefibóset szolgája,
két megnyergelt szamárral, melyeken kétszáz kenyér és
száz kötés aszúszőlő és száz csomó füge és egy tömlő
bor vala. 2 És monda a király Sibának: Mit akarsz ezzel?
Felele Siba: A szamarak a király háznépéé legyenek,
hogy rajtok járjanak; a kenyér pedig és a füge, hogy a
szolgák megegyék, és a bor, hogy igyék, a ki megfárad
a pusztában. 3 És monda a király: Hol van most a te
uradnak fia? Felele Siba a királynak: Ímé Jeruzsálemben
marada, mert azt mondja: Visszaadja ma nékem Izráel
háznépe az én atyámnak országát. 4 És monda a
király Sibának: Ímé minden tied legyen, valamije volt
Mefibósetnek. Monda akkor Siba: Meghajtom magamat;
vajha kegyelmet találnék előtted, óh uram király! 5
Elméne azután Dávid király Bahurimig, és ímé onnan
egy férfi jöve ki a Saul nemzetségéből való, kinek neve
Sémei vala, Gérának fia, és kijövén szidalmazza vala
őket. 6 És kővel hajigálá Dávidot és Dávid királynak
minden szolgáit, jóllehet az egész nép és az erős férfiak
mindnyájan az ő jobb és balkeze felől valának. 7 És
így szóla Sémei szitkozódása közben: Eredj, eredj
te vérszopó és istentelen ember! 8 Megfizet most
az Úr néked Saul egész házanépének véréért, a ki
helyett te uralkodol; és adta az Úr az országot a te
fiadnak, Absolonnak: és ímé te nyomorúságban vagy,
mert vérszopó ember vagy! 9 Monda pedig Abisai,
Sérujának fia, a királynak: Hogyan szidalmazhatja ez
a holt eb az én uramat, a királyt? Majd én elmegyek
és fejét veszem. 10 Monda pedig a király: Mi közöm
van veletek, Sérujának fiai? Hadd szidalmazzon, mert
az Úr mondotta néki: Szidalmazzad Dávidot; és ki
mondhatja néki: Miért míveled ezt? 11 És monda Dávid
Abisainak és minden szolgáinak: Íme az én fiam, ki
az én ágyékomból származott, kergeti az én életemet:
hogyne cselekedné tehát e Benjáminita? Hagyjatok
békét néki, hadd szidalmazzon; mert az Úr mondotta
néki. 12 Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra,
és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett.
13 És megy vala Dávid és az ő népe az úton, Sémei
pedig a hegyoldalon átellenében menvén, mentében
átkozódik és köveket hajigál vala ő ellenébe, és port
hány vala. 14 Eljuta annakutána a király és az egész
nép, mely vele vala, Ajefimbe, és ott megnyugovék.
15 Absolon pedig és az egész nép, Izráelnek férfiai,
bemenének Jeruzsálembe, és Akhitófel is ő vele. 16
Mikor pedig az Arkeából való Khúsai, a Dávid barátja
bement Absolonhoz, monda Khúsai Absolonnak: Éljen a
király, éljen a király! 17 És monda Absolon Khúsainak:
Ez-é a barátod iránti szereteted? Miért nem mentél el
barátoddal? 18 Felele Khúsai Absolonnak: Nem, hanem
a kit az Úr és ez a nép választ, és az Izráelnek minden
fiai: azé leszek és azzal maradok. 19 Azután ugyan kinek
szolgálnék örömestebb, mint az én barátom fiának?
A mint szolgáltam a te atyádnak, szintén olyan leszek
te hozzád is. 20 Monda pedig Absolon Akhitófelnek:
Adjatok tanácsot, mit cselekedjünk? 21 Felele Akhitófel
Absolonnak: Menj be a te atyádnak ágyasaihoz, a
kiket itthon hagyott, hogy őriznék a házat: és megérti
az egész Izráel, hogy te atyád előtt gyűlöltté tetted
magadat, és annál inkább megerősödnek mindazoknak
kezeik, a kik melletted vannak. 22 Sátort vonának azért
Absolonnak a tetőn, és beméne Absolon az ő atyjának
ágyasaihoz, az egész Izráelnek szeme láttára. 23 És
Akhitófel tanácsa, melyet adott, olyannak tekintetett
abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte
volna; olyan volt Akhitófelnek minden tanácsa mind
Dávid előtt, mind Absolon előtt.

17 Monda azért Akhitófel Absolonnak: Engedj
kiválasztanom tizenkétezer embert, hogy felkeljek,
és üldözzem Dávidot ez éjjel. 2 És megtámadom
őt, míg fáradt és erőtlen kezű; megrettentem őt, és
megfutamodik az egész nép, mely vele van; és a királyt
magát megölöm. 3 És visszavezetem te hozzád az
egész népet, mert az egésznek visszatérése attól a
férfiútól függ, a kit te üldözöl; és akkor az egész nép
békességben lesz. 4 Igen tetszék e beszéd Absolonnak
és Izráel minden véneinek. 5 És monda Absolon:
Hívják ide mégis az Arkeabeli Khúsait is, és hallgassuk
meg, mit szól ő is. 6 És mikor megérkezék Khúsai
Absolonhoz, monda néki Absolon ilyenképen: Akhitófel
ilyen tanácsot ád, megfogadjuk-é az ő szavát, vagy ne?
Szólj hozzá. 7 Monda akkor Khúsai Absolonnak: Nem
jó tanács az, a melyet Akhitófel ez egyszer adott. 8
És monda Khúsai: Tudod magad, hogy a te atyád és
az ő emberei igen erős vitézek és igen elkeseredett
szívűek, mint a kölykeitől megfosztott medve a mezőn.
Annakfelette a te atyád igen hadakozó ember, ki nem
alszik a néppel együtt. 9 Ilyenkor ő valami barlangban
lappang, vagy valami más helyen, és meglehet, hogy
mindjárt kezdetben elesvén némelyek közülök, valaki
meghallja, és azt kezdi mondani: Megveretett az Absolon
népe. 10 És még az erős vitéz is, kinek szíve olyan,
mint az oroszlánnak szíve, igen megrémül; mert az
egész Izráel tudja, hogy a te atyád igen erős vitéz,
és azok is, a kik vele vannak, erős vitézek. 11 Én
azért azt tanácsolom, hogy gyűjtsd magadhoz az egész
Izráelt Dántól fogva mind Bersebáig, oly számban, mint
a tenger partján való föveny; és magad is menj el a
hadba. 12 Akkor aztán támadjuk meg őt azon a helyen,
a hol található, és úgy lepjük meg őt, miként a harmat a
földre esik, hogy se közüle, se azok közül, a kik vele

vannak, egy se maradjon meg. 13 Ha pedig városba
szaladna, mind az egész Izráel köteleket húzzon a
város körül, és vonjuk azt a patakba, hogy még csak
egy kövecskét se találjanak ott. 14 És monda Absolon
és Izráelnek minden férfia: Jobb az Arkeabeli Khúsainak
tanácsa az Akhitófel tanácsánál. Az Úr parancsolta vala
pedig, hogy az Akhitófel tanácsa elvettessék, mely jó
vala, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra. 15
Monda pedig Khúsai Sádók és Abjátár papoknak: Ilyen
s ilyen tanácsot adott Akhitófel Absolonnak és Izráel
véneinek; én pedig ilyen s ilyen tanácsot adtam. 16 Azért
sietve küldjetek el, és izenjétek meg Dávidnak ilyen
szóval: Ne maradj ez éjjel a pusztának mezején, hanem
inkább menj át, hogy valamiképen el ne nyelettessék a
király és az egész nép, mely vele van. 17 Jonathán
pedig és Akhimás a Rógel forrásánál állanak vala, a
hová méne egy leányzó, ki megmondá ezeket nékik,
és ők elmenvén, megmondák Dávid királynak, mert
nem akarják vala magokat megmutatni, bemenvén a
városba. 18 Meglátá mindazáltal őket egy szolga, és
megmondá Absolonnak: Elmenének azért ők ketten
sietséggel, és menének egy ember házába Bahurim
városában, kinek tornáczában volt egy kút, és oda
szállának alá. 19 Az asszony pedig egy terítőt vőn és
beteríté a kút száját, arra pedig darált árpát hintett; és
nem vevék észre. 20 Menének pedig az Absolon szolgái
az asszonyhoz a házba, és mondának: Hol van Akhimás
és Jonathán? Felele nékik az asszony: Általgázolának
a patakon. És keresék őket, de mivel nem találták,
visszatérének Jeruzsálembe. 21 Mikor pedig elmentek,
kijövének a kútból, és elmenvén, megmondák ezeket
Dávid királynak, és mondának Dávidnak: Keljetek fel
és menjetek által gyorsan a vizen; mert ilyen tanácsot
adott ti ellenetek Akhitófel. 22 Felkele azért Dávid és
mind a vele való nép, és általkelének a Jordánon,
míg megvirrada; egy sem hiányzék, a ki által nem
ment volna a Jordánon. 23 Látván pedig Akhitófel,
hogy az ő tanácsát nem hajtották végre: megnyergelé
szamarát, és felkelvén elméne házához, az ő városába;
és elrendezvén háznépének dolgát, megfojtá magát, és
meghala; és eltemetteték az ő atyjának sírjába. 24 És
midőn Dávid Mahanáimba érkezett, átkele Absolon a
Jordánon, ő és Izráelnek férfiai mindnyájan ő vele. 25
És Amasát tevé Absolon fővezérré a sereg felett Joáb
helyett. Amasa pedig egy férfi fia vala, a kinek a neve
az Izráelita Jithra vala, a ki beméne Abigailhoz, a Náhás
leányához, ki Sérujának, a Joáb anyjának nővére vala.
26 És tábort jára Izráel és Absolon a Gileád földén. 27
Lőn pedig, hogy mikor Dávid Mahanáimba jutott, ímé
Sóbi, az Ammoniták városából, Rabbából való Náhásnak
fia, és a Ló-Debár városból való Ammielnek fia, Mákir,
és a Gileád tartományában, Rógelimban lakozó Barzillai.
28 Ágyneműt, medenczéket és cserépedényeket, búzát,
árpát, lisztet, pergelt búzát, babot, lencsét, pergelt árpát,
29 Mézet, vajat, juhot, ünősajtokat hozának Dávidnak és
az ő vele való népnek eleségül. Mert azt gondolják vala
magokban: A nép éhes, fáradt és eltikkadt a pusztában.

18 Megszámlálá pedig Dávid a népet, a mely vele
vala, s ezredeseket és századosokat rendele
föléjök. 2 És hagyá Dávid a népnek harmadrészét Joáb
keze alatt, és harmadrészét Séruja fiának, Abisainak,
Joáb atyjafiának keze alatt, harmadrészét pedig bízá
a Gitteus Ittai kezére. És monda a népnek a király:
Bizony én magam is elmegyek veletek. 3 De a nép
monda: Ne jőjj; mert ha netalán mi megfutamodunk is,
velünk nem gondolnak, és ha felerészben meghalunk is,
velünk semmit sem gondolnak; de te teszesz anynyit,
mint mi tízezeren: jobb azért, hogy te a városból légy
nékünk segítségül. 4 Monda azért nékik a király: A mi
néktek jónak tetszik, én azt mívelem. Megálla azért
a király a kapuban, és az egész sereg megy vala ki
százanként és ezerenként. 5 Parancsola pedig a király
Joábnak, Abisainak és Ittainak, mondván: Az én fiammal,
Absolonnal én érettem kiméletesen bánjatok; hallá
pedig ezt mind az egész had, mikor a király mindenik
vezérnek parancsola Absolon felől. 6 Kiméne azért a
nép a mezőre, az Izráel ellenébe, és megütközének az
Efraim erdejénél. 7 És megvereték ott az Izráel népe
a Dávid szolgái által, és nagy veszteség volt ott azon
a napon, mintegy húszezer emberé. 8 És kiterjedt a
harcz az egész vidékre, és a nép közül sokkal többet
emészte meg az erdő, mint a fegyver azon a napon. 9
És találkozék Absolon Dávid szolgáival; Absolon pedig
egy öszvéren ül vala. És beméne az öszvér a nagy
cserfák sűrű ágai alá, hol fennakadt fejénél fogva egy
cserfán, függvén az ég és föld között, az öszvér pedig
elszaladt alóla. 10 Kit mikor egy ember meglátott, hírül
adá Joábnak, és monda: Ímé, láttam Absolont egy
cserfán függeni. 11 Monda pedig Joáb az embernek,
a ki megmondotta vala néki: Ímé láttad, és miért nem
ütötted le ott őt a földre? Az én dolgom lett volna
azután, hogy megajándékozzalak tíz ezüst siklussal és
egy övvel. 12 Monda az ember Joábnak: Ha mindjárt
ezer ezüstpénzt adnál is kezembe, nem ölném meg a
király fiát; mert a mi fülünk hallására parancsolá a király
néked, Abisainak és Ittainak, ezt mondván: Kiméljétek,
bárki legyen, az ifjút, Absolont. 13 Vagy ha orozva
törtem volna életére – mivel a király előtt semmi sem
marad titokban – magad is ellenem támadtál volna. 14
Monda azért Joáb: Nem akarok előtted késedelmezni;
és vőn három nyilat kezébe és Absolonnak szívébe lövé,
minthogy még élt a cserfán. 15 Körülfogák akkor a Joáb
fegyverhordozó szolgái tízen, és általverék Absolont, és
megölék őt. 16 Megfúvatá azután a trombitát Joáb, és
megtére a nép Izráelnek űzéséből, mert kimélni akará
Joáb a népet. 17 Absolont pedig felvevék, és veték

őt az erdőn egy nagy verembe, és igen nagy rakás
követ hányának reá. És az egész Izráel elmenekülé,
kiki az ő sátorába. 18 Absolon pedig vett és még
életében emelt magának emlékoszlopot, a mely a
király völgyében van. Mert ezt mondja vala: Nincsen
nékem oly fiam, a kin az én nevemnek emlékezete
maradhatna; azért az oszlopot a maga nevére nevezé;
és az Absolon oszlopának hívattatik mind e mai napig.
19 Monda pedig Akhimás, Sádók fia: Majd elfutok, és
megmondom a királynak, hogy megszabadította őt az
Úr az ő ellenségeinek kezéből. 20 És monda néki Joáb:
Ne légy ma hírmondó, hanem holnap mondd meg a hírt,
ma pedig ne mondd meg; mivelhogy a király fia meghalt.
21 Monda azonközben Joáb Kúsinak: Eredj el, mondd
meg a királynak, a mit láttál; és meghajtá magát Kúsi
Joáb előtt, és elszaladt. 22 És szóla ismét Akhimás,
Sádók fia, és monda Joábnak: Bármint legyen, hadd
fussak el én is Kúsi után! Monda Joáb: Miért futnál
fiam; nem néked való ez a hírmondás?! 23 Bármint
legyen, hadd fussak el mégis! Ő pedig monda néki:
Ám fuss el. Elfuta azért Akhimás a síkon való úton,
és megelőzé Kúsit. 24 Dávid pedig ül vala a két kapu
között, és az őrálló felméne a kapu tetejére, a kőfalra,
és felemelvén szemeit, látá, hogy egy ember igen fut
egyedül. 25 Kiálta azért az őrálló, és megmondá a
királynak, és monda a király: Ha egyedül jő, hír van az
ő szájában. Amaz pedig mind közelebb jöve. 26 Látá
pedig az őrálló, hogy másik ember is fut, és lekiálta az
őrálló a kapunállónak, mondván: Ímé más ember is
fut egyedül. Akkor monda a király: Az is hírmondó. 27
Monda ismét az őrálló: A mint látom, az elsőnek olyan a
futása, mint Akhimásnak, a Sádók fiának; és monda a
király: Jó ember az, és jó hírrel jő. 28 Kiáltván azért
Akhimás, monda a királynak: Békesség! És meghajtá
magát arczczal a földre a király előtt, és monda: Áldott
az Úr a te Istened, ki kezedbe adta az embereket, kik
felemelték kezeiket az én uram ellen, a király ellen. 29
Monda akkor a király: Hogy van Absolon fiam? Felele
Akhimás: Látám a nagy sereglést, mikor elküldé Joáb a
király szolgáját és a te szolgádat; de nem tudom, mi
történt. 30 És monda a király: Eredj tova, és állj meg ott;
félreméne azért, és megálla ott. 31 E közben Kúsi is
megérkezett, és monda Kúsi: Ezt izenik a királynak,
az én uramnak, hogy az Úr megszabadított ma téged
mindeneknek kezéből, a kik ellened támadtak volt. 32
Monda a király Kúsinak: Hogy van Absolon fiam? Felele
Kúsi: Úgy legyenek az én uramnak, a királynak minden
ellenségei, és valakik te ellened gonoszul feltámadnak,
mint a te fiad. 33 És megháborodék a király, és felméne
a kapu felett való házba, és síra, és ezt mondja vala
mentében: Szerelmes fiam, Absolon! édes fiam, édes
fiam, Absolon! bár én haltam volna meg te helyetted,
Absolon, édes fiam, szerelmes fiam!

19 És megjelenték Joábnak, hogy a király siratja
és gyászolja Absolont. 2 És gyászra fordult a
szabadulás azon a napon az egész népre nézve,
mert a nép azon a napon hallja vala, hogy beszélik:
Így bánkódik a király az ő fián. 3 És belopózkodék
a nép azon a napon, bemenvén a városba, mint
lopózkodni szokott a nép, mely szégyenli magát, hogy a
harczból elmenekült. 4 A király pedig eltakarván orczáját,
fenszóval kiáltja vala a király: Édes fiam, Absolon!
Absolon, édes fiam! szerelmes fiam! 5 Akkor méne
Joáb a házba a királyhoz, és monda: Megszégyenítetted
e mai napon minden te szolgáidnak orczáját, kik e
mai napon a te lelkedet megszabadították, és a te
fiaidnak és leányidnak lelkeit, és feleségidnek lelkeit,
és ágyasidnak lelkeit; 6 Szeretvén azokat, a kik téged
gyűlölnek és gyűlölvén azokat, a kik téged szeretnek;
mert kijelentetted ma, hogy előtted a vezérek és szolgák
mind semmik; mert tapasztaltam ma, hogy csak élne
Absolon, ha mi mindnyájan meghaltunk volna is ma,
jobbnak tetszenék néked. 7 Azért most kelj fel, menj
ki, és szólj kedvök szerint a te szolgáidnak; mert
esküszöm az Úrra, hogy ha ki nem jössz, ez éjjel
egy ember sem marad melletted, és ez gonoszabb
lesz reád nézve mindama nyomorúságnál, mely veled
történt ifjúságodtól fogva, mind e mai napig. 8 Felkele
azért a király és leüle a kapuban, és hírül adták az
egész népnek, mondván: Ímé a király a kapuban ül.
Akkor mind az egész nép eleibe jöve a királynak.
Izráel pedig elmenekült, kiki az ő sátorába. 9 Mind az
egész nép között pedig nagy veszekedés vala Izráelnek
mindenik nemzetségében, kik ezt mondják vala: A
király szabadított meg minket a mi ellenségeinknek
kezéből, a Filiszteusok kezéből is ő szabadított meg;
és most Absolon elől elmenekült az országból. 10
Absolon pedig, kit felkentünk vala, meghalt a hadban.
Mit késtek azért hazahozni a királyt? 11 Dávid király
pedig elküldé Sádók és Abjátár papokhoz, mondván:
Szóljatok a júdabeli véneknek, ezt mondván: Mi az oka,
hogy utolsók akartok lenni a királynak hazahozásában?
Mert az egész Izráelnek szava eljutott a királynak
házába. 12 Én atyámfiai vagytok, én csontom és én
testem vagytok; miért lesztek tehát utolsók a királynak
hazahozásában? 13 És Amasának azt mondjátok:
Nemde te is nem én csontom és testem vagy-é? Úgy
cselekedjék velem az Isten és úgy segéljen, ha nem
leszel a sereg fővezére minden időben én előttem
Joáb helyett. 14 És megnyeré Júda minden emberének
szívét, mint egy emberét, kik elküldének a királyhoz: Jőjj
haza mind te, mind a te szolgáid. 15 Hazatére azért
a király; és a mint a Jordánhoz érkezék, Júda férfiai
Gilgálba menének, hogy a királynak eleibe jussanak, és
általvigyék a királyt a Jordánon. 16 Siete pedig Sémei
is, Gérának fia, a Bahurimból való Benjáminita, és ő is a

Júda nemzetségével eleibe méne Dávid királynak. **17** És ezer ember vala ő vele Benjámin nemzetségéből, és Siba, a Saul házában való szolga, és tizenöt fia, és húsz szolgája is vele valának, és általmenének a Jordánon a király előtt. **18** Kompot is vivének által, hogy a király háznépét általhozzák, és hogy kedve szerint cselekedjenek. Sémei pedig Gérának fia, térdre esék a király előtt, mikor a Jordánon általment. **19** És monda a királynak: Ne tulajdonítsa vétkül nékem az én uram az én álnokságomat; és ne emlékezzél meg arról, hogy gonoszul cselekedék veled a te szolgád azon a napon, a melyen az én uram, a király Jeruzsálemből kiméne, hogy szívére venné a király; **20** Mert elismeri a te szolgád, hogy én vétkeztem, és ímé az egész József nemzetsége közül én jöttem ma először, hogy a királynak, az én uramnak eleibe menjek. **21** És felele Abisai, Sérujának fia és monda: Nem ölöd-é meg azért Sémeit, hogy káromlásokat szólott az Úrnak felkentje ellen? **22** Monda pedig Dávid: Mi közöm van veletek, Sérujának fiai, hogy ellenkezni akartok velem ma? Ma kellene-é embert ölni Izráelben? Mintha nem tudnám, hogy ma lettem újonnan Izráel királya. **23** És monda a király Sémeinek: Nem halsz meg; és megesküvék néki a király. **24** Méfibóset is, Saulnak fia eleibe jöve a királynak, és sem lábait, sem szakálát meg nem tisztította, sem ruháját meg nem mosatta attól a naptól fogva, hogy a király elment vala, mindama napig, a melyen békességgel haza jöve. **25** És lőn, hogy mikor Jeruzsálemből kijött eleibe a királynak, monda néki a király: Miért nem jöttél volt el velem Méfibóset? **26** És ő felele: Uram király, az én szolgám csalt meg engem; mert azt mondotta a te szolgád: Megnyergeltetem a szamarat, és felülök rá, és elmegyek a királylyal; mert sánta a te szolgád. **27** És rágalmazott engem, a te szolgádat az én uram, a király előtt; de az én uram, a király olyan, mint az Istennek angyala: azért cselekedjél úgy, a mint néked tetszik! **28** Mert jóllehet az én atyámnak egész háznépe csak halált érdemlett volna az én uramtól, a királytól, mégis a te szolgádat azok közé helyezéd, a kik asztalodnál esznek. Azért micsoda követelésem és micsoda kérésem volna még a király előtt? **29** Monda néki akkor a király: Mi szükség többet szólnod? Én megmondottam, hogy te és Siba osztozzatok meg a jószágon. **30** És monda Méfibóset a királynak: Elveheti az egészet, csakhogy az én uram, a király békességben haza jöhete. **31** A Gileádból való Barzillai is eljöve Rógelimból, és általméne a királylyal a Jordánon, kisérvén őt a Jordánon. **32** Barzillai pedig igen vén ember vala, nyolczvan esztendős, és ő táplálta vala a királyt, míg Mahanáimban lakott; mert igen gazdag ember vala. **33** Monda pedig a király Barzillainak: Jere velem és eltartlak téged magamnál Jeruzsálemben. **34** Barzillai pedig monda a királynak: Mennyi az én életem esztendeinek napja, hogy én felmehetnék a királylyal Jeruzsálembe? **35** Nyolczvan esztendős vagyok ma, avagy képes vagyok-é még különbséget tenni a jó és rossz között, vagy érzem-é, a te szolgád, ízét annak, a mit eszem és iszom, vagy gyönyörködhetem-é az éneklő férfiak és asszonyok hangjaiban? Miért lenne terhére a te szolgád az én uramnak, a királynak? **36** Egy kevés ideig óhajtana a Jordánon átmenni a királylyal a te szolgád; miért adna azért a király nékem ily nagy jutalmat? **37** Hadd menjen vissza, kérlek, a te szolgád, és hadd haljak meg az én városomban, az én atyámnak és anyámnak temetőhelyében. Hanem inkább ímhol a te szolgád, Kimhám, menjen el ő a királylyal, az én urammal, és cselekedjél úgy vele, a mint néked jónak tetszik. **38** És monda a király: Jőjjön el velem Kimhám és azt cselekszem vele, a mi néked tetszik; és valamit tőlem kivánsz, megcselekeszem veled. **39** Mikor pedig általkelt a Jordánon az egész nép, és a király is általment, megcsókolván a király Barzillait, megáldá őt, ki visszatére az ő helyére. **40** Általméne pedig a király Gilgálba, és Kimhám ő vele megy vala és Júdának egész népe, a kik a királyt átszállították, sőt Izráel népének is fele. **41** És ímé, Izráelnek minden férfiai eljövének a királyhoz és mondák a királynak: Miért loptak el téged a mi atyánkfiai, a Júda nemzetsége? És hozták által a királyt és az ő háznépét a Jordánon, és Dávidnak minden embereit vele egyetemben? **42** Felelének pedig mindnyájan a Júda férfiai az Izráel férfiainak: Azért, mert a király közelebb áll hozzám; és miért neheztelsz ezért a dologért? Avagy megvendégelt-é azért a király? Avagy megajándékozott-é valami ajándékkal? **43** Felelvén pedig az Izráel férfiai a Júda férfiainak, mondának: Tízszeres részem van nékem a királyhoz, és Dávidra nézve is elsőbbségem van feletted. Miért tartottál azért semminek engem? Avagy nem én tettem-é legelőször szóvá, hogy hozzuk haza a mi királyunkat? De mindazáltal erősebb lőn a Júda férfiainak szava, az Izráel férfiainak szavánál.

20 Vala pedig ott történetesen egy istentelen ember, kinek neve Séba vala, Bikrinek fia, Benjámin nemzetségéből való férfiú. Ez trombitát fuvata, és monda: Nincsen nékünk semmi közünk Dávidhoz, és semmi örökségünk nincsen az Isai fiában. Azért oh Izráel, oszoljatok el, kiki az ő sátorába. **2** Eltávozék azért mind az Izráel népe Dávidtól Séba után, Bikri fia után. A Júda nemzetségéből valók azonban mellette maradának az ő királyoknak, a Jordán vizétől fogva mind Jeruzsálemig. **3** Bemenvén pedig Dávid az ő házába Jeruzsálemben, előhozatá a király azt a tíz ágyasát, a kiket otthon hagyott vala a ház őrzésére; és őrizet alá rekeszté és tápláltatá azokat; de hozzájok be nem méne. És őrizet alatt lőnek haláloknak napjáig, özvegységben élvén. **4** Monda pedig a király Amasának: Gyűjtsd össze nékem a Júda nemzetségét három nap

alatt, és magad is itt légy jelen. 5 Elméne azért Amasa,
hogy összegyűjtse Júdát, de több ideig késék, mint a
hogy a király meghagyta vala néki. 6 Monda akkor
Dávid Abisainak: Ímé majd gonoszabbul cselekeszik
velünk Séba, Bikrinek fia, Absolonnál: Vedd magad
mellé a te uradnak szolgáit, és kergesd meg őt, nehogy
erős városokat szerezzen magának, és elmeneküljön
előlünk. 7 Kimenének azért ő utána a Joáb emberei, és
a Kereteusok és Peleteusok és az erősek mindnyájan,
és kimenének Jeruzsálemből, hogy üldözzék Sébát,
Bikrinek fiát. 8 Mikor pedig ama nagy kősziklánál voltak,
mely Gibeonnál van, Amasa jöve eleikbe; Joáb pedig
ruhájába öltözvén, az ő ruháján felül derekához övedzett
fegyvere a hüvelyében vala, mely mikor Joáb ment,
leesék. 9 És monda Joáb Amasának: Egészségben
vagy-é atyámfia? És Joáb megfogá jobbkezével az
Amasa szakálát, mintha meg akarná csókolni. 10
Amasa azonban nem őrizkedék a fegyvertől, mely Joáb
kezében vala, és általüté őt az ötödik oldalborda alatt,
és kiontá a bélit a földre, és noha többször nem üté
által, mindazáltal meghala; Joáb pedig és Abisai, az ő
atyjafia, üldözék azután Sébát, a Bikri fiát. 11 Megálla
pedig az Amasa teste felett Joábnak egy szolgája, és
monda: Valaki Joábbal tart és Dávidnak javát kívánja,
Joáb után siessen. 12 Amasa pedig fetreng vala a
vérben az útnak közepén; látván pedig egy ember,
hogy ott mindenki megálla, kivoná Amasát az útról a
mezőre, és ruhát vete ő reá; mivel látta, hogy valaki
csak arra ment, mind megállott. 13 Minekutána pedig
kivonták az útról, minden ember Joáb után siet vala,
hogy üldözzék Sébát, Bikrinek fiát. 14 És általméne
Séba Izráelnek minden nemzetségein, Abelán és Béth-
Maakán, és egész Béreán, kik egybegyűlvén, követik
vala őt. 15 És eljövén, körülfogták őt Abelában Béth-
Maaka városában, és nagy töltést emelének a város
ellen, mely a kőfallal egyenlő volt; és az egész nép,
mely Joábbal vala, rombolá, hogy ledöntse a kőfalat, 16
Akkor kiálta egy eszes asszony a városból: Halljátok
meg, halljátok meg! Mondjátok meg, kérlek, Joábnak:
Jőjj ide hozzám, valamit mondok néked! 17 Ki mikor
hozzá ment, monda az asszony: Te vagy-é Joáb?
Felele: Én vagyok. Ki monda néki: Hallgasd meg a te
szolgálóleányodnak szavát. És felele: Meghallgatom.
18 Akkor monda az asszony: Korábban azt szokták
mondani: Kérdezzék meg Abelát, és úgy végeztek. 19
Én Izráel békeszerető hívei közül való vagyok, te pedig
el akarsz pusztítani egy várost és anyát Izráelben? Miért
akarod elnyelni az Úrnak örökségét? 20 Akkor felele
Joáb, és monda: Távol legyen, távol legyen az én tőlem,
hogy elnyeljem és elveszessem! 21 Nem úgy van a
dolog, hanem egy ember az Efraim hegységéből való,
a kinek neve Séba, a Bikri fia, felemelte kezét Dávid
király ellen: adjátok kézbe azt egyedül, és elmegyek a
város alól. És monda az asszony Joábnak: Ímé majd
kivetjük a kőfalon a fejét néked. 22 Elméne azért az
asszony nagy eszesen az egész községhez, és elvágatá
Sébának, a Bikri fiának fejét, és kiveték Joábnak. Akkor
megfuvatá a trombitát, és hazaoszlának a város alól kiki
az ő sátorába, Joáb pedig hazaméne Jeruzsálembe,
a királyhoz. 23 Joáb pedig Izráel egész serege felett
való volt, Benája pedig, Jójadának fia, a Kereteusok és
Peleteusok vezére vala. 24 Adorám pedig adószedő, és
Jósafát, Ahiludnak fia, emlékíró vala. 25 Séja íródeák,
Sádók pedig és Abjátár papok valának. 26 A Jairból
való Ira is Dávidnak fő embere vala.

21 Lőn pedig nagy éhség Dávidnak idejében három
egész esztendeig egymás után, és megkeresé
e miatt Dávid az Urat, és monda az Úr: Saulért és az
ő vérszopó háznépéért van ez: mivelhogy megölte a
Gibeonitákat. 2 Hivatá azért a király a Gibeonitákat és
szóla nékik: (A Gibeoniták pedig nem az Izráel fiai közül
valók valának, hanem az Emoreusok maradékából, a
kiknek az Izráel fiai megesküdtek vala; Saul mindazáltal
alkalmat keresett vala, hogy azokat levágassa az
Izráel és Júda nemzetsége iránti buzgalmából). 3
És monda Dávid a Gibeonitáknak: Mit cselekedjem
veletek, és mivel szerezzek engesztelést, hogy áldjátok
az Úrnak örökségét? 4 Felelének néki a Gibeoniták:
Nincsen nékünk sem ezüstünk, sem aranyunk Saulnál
és az ő házánál, és nem kell mi nékünk, hogy
valaki megölettessék Izráelben. És monda: Valamit
mondotok, megcselekszem veletek. 5 Akkor mondának
a királynak: Annak az embernek a házából, a ki
megemésztett minket, és a ki ellenünk gonoszt gondola,
hogy megsemmisíttessünk, és meg ne maradhassunk
Izráel egész határában; 6 Adj nékünk hét embert
az ő maradékai közül, a kiket felakaszszunk az Úr
előtt, Saulnak, az Úr választottjának Gibeájában. És
monda a király: Én átadom. 7 És kedveze a király
Méfibósetnek, Jonathán fiának, ki Saul fia vala, az Úr
nevére tett esküvésért, mely közöttök tétetett, Dávid
és Jonathán között, a Saul fia között. 8 De elvevé a
király Aja leányának, Rispának két fiát, kiket Saulnak
szült vala, Armónit és Méfibósetet, és a Saul leányának,
Mikálnak öt fiát, kiket szült Barzillai fiának, Adrielnek,
a Méholátból valónak. 9 És adá azokat a Gibeoniták
kezébe, a kik felakaszták őket a hegyen az Úr előtt.
Ezek tehát egyszerre heten pusztulának el, és az aratás
első napjaiban, az árpaaratás kezdetén ölettek meg.
10 Vőn pedig Rispa, Ajának leánya egy zsákruhát, és
kiteríté azt magának a kősziklán az aratás kezdetétől
fogva, míg eső lőn reájok az égből: és nem engedé
az égi madarakat azokra szállani nappal, sem pedig a
mezei vadakat éjszaka. 11 És megmondák Dávidnak, a
mit Rispa, Ajának leánya, Saulnak ágyasa cselekedett.
12 Akkor elméne Dávid, és elhozá a Saul és Jonathán

tetemeit a Jábes-Gileádbeliektől, kik ellopták vala azokat
a Bethsánnak utczájáról, a hol őket a Filiszteusok
felakasztották vala, mikor a Filiszteusok megverték Sault
a Gilboa hegyén. 13 És elhozták onnét Saulnak és az ő
fiának, Jonathánnak tetemeit, és összeszedték azoknak
tetemeit is, a kik felakasztattak. 14 És eltemeték Saulnak
és az ő fiának, Jonathánnak tetemeit a Benjámin
földében, Sélában, az ő atyjának, Kisnek sírboltjában;
és megtették mindazt, a mit a király parancsolt. És
kiengesztelődött ez által Isten az ország iránt. 15 Ezután
ismét háborút kezdének a Filiszteusok Izráel ellen; és
elméne Dávid az ő szolgáival együtt, és harczolának a
Filiszteusok ellen, annyira, hogy Dávid elfárada. 16 Akkor
Jisbi Bénób, ki az óriások maradékából való vala (kinek
kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott, és új hadi
szerszámmal volt felövezve), elhatározá magában, hogy
megöli Dávidot; 17 De Abisai, Sérujának fia segített néki
és általüté a Filiszteust és megölé. Akkor esküvéssel
fogadák néki a Dávid szolgái, ezt mondván: Soha többé
velünk hadba nem jössz, hogy az Izráelnek szövétnekét
el ne oltsad. 18 Lőn azután is harczuk a Filiszteusokkal
Gób városánál, és Sibbékai, Husát városból való, akkor
megölé Sáfot, ki az óriások maradékai közül való vala.
19 Azután újra lőn háború a Filiszteusokkal Góbnál, hol
Elkhanán, a Bethlehemből való Jaharé Oregimnek fia
megölé a Gitteus Góliátot, kinek kopjanyele olyan vala,
mint a szövőknek zugolyfája. 20 Gáthban is volt háború,
hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat
ujjai valának, azaz mindenestől huszonnégy, és ez is
óriástól származott vala. 21 És szidalmazá Izráelt, de
megölé Jonathán, Dávid bátyjának, Simeának fia. 22
Ezek négyen származtak Gáthban az óriástól, kik mind
Dávid keze által és az ő szolgáinak kezeik által estek el.

22 Dávid pedig ezt az éneket mondotta az Úrnak azon
a napon, mikor az Úr megszabadítá őt minden
ellenségeinek kezéből, és a Saul kezéből. 2 És monda:
Az Úr az én kősziklám és kővám, és szabadítóm
nékem. 3 Az Isten az én erősségem, ő benne bízom én.
Paizsom nékem ő s idvességemnek szarva, erősségem
és oltalmam. Az én idvezítőm, ki megszabadítasz az
erőszakosságtól. 4 Az Úrhoz kiáltok, a ki dícséretreméltó;
És megszabadulok ellenségeimtől. 5 Mert halál hullámai
vettek engem körül, Az istentelenség árjai rettentettek
engem; 6 A pokol kötelei vettek körül, S a halál tőrei estek
reám. (Sheol h7585) 7 Szükségemben az Urat hívtam, S
az én Istenemhez kiáltottam: És meghallá lakóhelyéről
szavamat, S kiáltásom eljutott füleibe. 8 Akkor rengett
és remegett a föld, Az égnek fundamentumai inogtak,
És megrendülének, mert haragudott Ő. 9 Füst szállt
fel orrából, És emésztő tűz szájából, Izzószén gerjedt
belőle. 10 Lehajtá az eget és leszállt, És homály volt
lábai alatt. 11 A Khérubon ment és röpült, És a szelek
szárnyain tünt fel. 12 Sötétségből maga körül sátrakat
emelt, Esőhullást, sűrű felhőket. 13 Az előtte levő
fényességből Izzó szenek gerjedének. 14 És dörgött az
égből az Úr, És a Magasságos hangot adott. 15 Ellövé
nyilait és szétszórta azokat, Villámot, és összekeverte
azokat. 16 És meglátszottak a tenger örvényei, S a világ
fundamentumai felszínre kerültek, Az Úrnak feddésétől,
Orra leheletének fúvásától. 17 Lenyúlt a magasságból és
felvett engem, S a mélységes vizekből kihúzott engem.
18 Hatalmas ellenségimtől megszabadított engem;
Gyűlölőimtől, kik hatalmasabbak valának nálam. 19
Reámtörtek nyomorúságom napján, De az Úr gyámolóm
volt nékem. 20 Tágas helyre vitt ki engem, Kiragadott,
mert jóakaróm nékem. 21 Az Úr megfizetett nékem
igazságom szerint, Kezeimnek tisztasága szerint fizetett
meg nékem. 22 Mert megőriztem az Úrnak utait, S
gonoszul nem szakadtam el Istenemtől. 23 Mert ítéletei
mind előttem vannak, S rendeléseitől nem távoztam el.
24 Tökéletes voltam előtte, s őrizkedtem rosszaságomtól.
25 Ezért megfizet nékem az Úr igazságom szerint,
Szemei előtt való tisztaságom szerint. 26 Az irgalmashoz
irgalmas vagy, A tökéletes vitézhez tökéletes vagy. 27
A tisztához tiszta vagy, A visszáshoz pedig visszás.
28 Segítesz a nyomorult népen, Szemeiddel pedig
megalázod a felfuvalkodottakat. 29 Mert te vagy az
én szövétnekem, Uram, S az Úr megvilágosítja az
én sötétségemet. 30 Mert veled harczi seregen is
átfutok, Az én Istenemmel kőfalon is átugrom. 31 Az
Istennek útja tökéletes; Az Úrnak beszéde tiszta; Paizsa
ő mindeneknek, a kik ő benne bíznak. 32 Mert kicsoda
volna Isten az Úron kivül? S kicsoda kőszikla a mi
Istenünkön kivül? 33 Isten az én erős kővám, Ki
vezérli az igaznak útját. 34 Lábait olyanná teszi, mint a
szarvasé, S magas helyekre állít engem. 35 Kezeimet
harczra tanítja, Hogy az érczív karjaim által törik el.
36 Idvességednek paizsát adtad nékem, S kegyelmed
nagygyá tett engem. 37 Lépéseimet kiszélesítetted
alattam. És bokáim meg nem tántorodtak. 38 Üldözöm
ellenségeimet és elpusztítom őket, Nem térek vissza,
míg meg nem semmisítem őket. 39 Megsemmisítem,
eltiprom őket, hogy fel nem kelhetnek, Lábaim alatt
hullanak el. 40 Mert te erővel öveztél fel engem a
harczra, Lenyomtad azokat, kik ellenem támadtak. 41
Megadtad, hogy ellenségeim hátat fordítottak nékem,
Gyülölőim, a kiket elpusztítottam én, 42 Felnéztek,
de nem volt, ki megszabadítsa, Az Úrhoz, de nem
felelt nékik. 43 Szétmorzsolom őket, mint a föld porát,
Összezúzom, mint az utcza sarát, széttaposom őket. 44
Megmentettél népemnek pártoskodásaitól, Népeknek
fejéül tartasz fenn engemet, Oly nép szolgál nékem,
melyet nem ismertem. 45 Idegen fiak hizelkednek
nékem, S egy hallásra engedelmeskednek, 46 Idegen
fiak elcsüggednek, S váraikból reszketve jőnek elő. 47
Él az Úr és áldott az én kősziklám. Magasztaltassék az

Isten, idvességem kősziklája. 48 Isten az, ki bosszút
áll értem, S alám hajtja a népeket. 49 Ki megment
engem ellenségeimtől, Te magasztalsz fel engem az
ellenem támadók fölött, S az erőszakos embertől
megszabadítasz engem. 50 Dícsérlek azért téged, Uram,
a pogányok között, S nevednek dícséretet éneklek.
51 Nagy segítséget ad az ő királyának, Irgalmasságot
cselekszik felkentjével, Dáviddal és az ő magvával
mindörökké!

23 Ezek Dávidnak utolsó beszédei. Dávidnak, Isai
fiának szózata, annak a férfiúnak szózata, a ki
igen felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és
Izráel dalainak kedvencze. 2 Az Úrnak lelke szólott
én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által. 3
Izráelnek Istene szólott, Izráelnek kősziklája mondá
nékem: A ki igazságosan uralkodik az emberek felett,
a ki Isten félelmével uralkodik: 4 Olyan az, mint a
reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen
reggel; napsugártól, esőtől sarjadzik a fű a földből.
5 Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt? Mert
örökkévaló szövetséget kötött velem, mindennel ellátva
és állandót. Mert az én teljes idvességemet és minden
kivánságomat nem sarjadoztatja-é? 6 De az istentelenek
mindnyájan olyanok, mint a kitépett tövis, melyhez
kézzel nem nyúlnak; 7 Hanem a ki hozzá akar nyúlni is,
fejszét és rudat vesz hozzá, hogy ugyanazon helyen
tűzzel égettessék meg. 8 Ezek pedig a Dávid erős
vitézeinek nevei: Joseb-Bassebet, a Tahkemonita, a
ki a testőrök vezére; ő dárdáját forgatván, egy ízben
nyolczszázat sebesített meg. 9 Ő utána volt Eleázár,
Dódónak fia, ki Ahóhi fia vala; ő egyike a három
hősnek, a kik Dáviddal valának, mikor a Filiszteusok
által kigúnyoltatának, összegyülekezvén ott a harczra,
és az Izráeliták megfutamodtak volt. 10 Ő megállván,
vágta a Filiszteusokat mindaddig, míg a keze elfáradt,
és a keze a fegyverhez ragadt. És nagy szabadulást
szerze az Úr azon a napon, a nép pedig visszatére
ő utána, de csak a fosztogatásra. 11 Ő utána volt
Samma, a Harárból való Agénak fia. És összegyűlének a
Filiszteusok egy seregbe ott, a hol egy darab szántóföld
volt tele lencsével, a nép pedig elfutott a Filiszteusok
elől: 12 Akkor ő megálla annak a darab földnek közepén,
és megoltalmazá azt, és megveré a Filiszteusokat, és
az Úr nagy szabadítást szerze. 13 A harmincz vezér
közül is hárman lementek, és elérkezének aratáskor
Dávidhoz az Adullám barlangjába, mikor a Filiszteusok
táborban valának a Réfaim völgyében. 14 Dávid
akkor a sziklavárban volt, a Filiszteusok őrsége pedig
Bethlehemnél. 15 Vizet kivánt vala pedig Dávid, és
monda: Kicsoda hozna nékem vizet innom a bethlehemi
kútból, mely a kapu előtt van? 16 Akkor a három vitéz
keresztül tört a Filiszteusok táborán, és merítének vizet
a bethlehemi kútból, mely a kapu előtt van, és elhozván,
vivék Dávidnak. Ő azonban nem akará meginni, hanem
kiönté azt az Úrnak. 17 És monda: Távol legyen
tőlem, Uram, hogy én ezt míveljem: avagy azoknak az
embereknek vérét igyam-é meg, kik életöket halálra
adva mentek el a vízért? És nem akará azt meginni.
Ezt mívelte a három hős. 18 Továbbá Abisai, Joábnak
atyjafia, Sérujának fia, a ki e háromnak feje volt, a ki
háromszáz ellen felemelvén dárdáját, megölé azokat; és
néki nagy híre vala a három között. 19 A három között
bizonyára híres volt és azoknak vezére vala, mindazáltal
ama hárommal nem ért fel. 20 Benája is, Jójadának
fia, vitéz ember, nagytehetségű, a ki Kabséelből való
vala; ez ölé meg a Moábitáknak két fővitézét. Ugyanő
elmenvén, az oroszlánt is megölé a veremben, télen.
21 Ugyanő ölt meg egy Égyiptomból való tekintélyes
embert. Az égyiptomi kezében dárda vala, és ő csak
egy pálczával méne reá; és kivevé az égyiptomi kezéből
a dárdát, és megölé őt a maga dárdájával. 22 Ezeket
cselekedé Benája, Jójadának fia, és néki is jó híre vala
a három erős vitéz között. 23 Híres volt ő a harmincz
között, mindazáltal ama hárommal nem ért fel. És
előljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok között. 24 Asáel is,
Joáb atyjafia, e harmincz közül való, kik ezek: Elkhanán,
a bethlehemi Dódónak fia. 25 Haród városbeli Samma;
azon Haródból való Elika. 26 Héles, Páltiból való; Híra,
a Thékoából való Ikkes fia. 27 Abiézer, Anathóthból;
Mébunnai, Húsáthból való. 28 Sálmon, Ahóhitból való;
Maharai, Nétofátból. 29 Héleb, Bahanának fia, Nétofátból
való; Ittai, Ribainak fia, Gibeából való, mely Benjámin
fiaié. 30 Benája, Piráthonból való; Hiddai, a patak
mellett való Gáhasbeli. 31 Abiálbon, Árbátból való;
Azmávet, Bárhumból való. 32 Eljáhba, Sahalbomból
való; Jásen fia, Jonathán. 33 Samma, Harárból való;
Ahiám, Arárból való Sarárnak fia. 34 Elifélet, Ahásbainak
fia, Maakátból való; Eliám, Gilóbeli Akhitófelnek fia.
35 Hesrai, Kármelből való; Paharai, Arbiból való. 36
Jigeál, Sobabeli Nátánnak fia; Báni, Gádból való. 37
Sélek, Ammonita; Naharai, Beerótból való, Joábnak, a
Séruja fiának fegyverhordozója. 38 Ira, Jithriből való;
Gáreb, Jithriből való. 39 Hitteus Uriás. Mindössze
harminczheten.

24 Ismét felgerjede az Úrnak haragja Izráel ellen,
és felingerlé Dávidot ő ellenek, ezt mondván:
Eredj el, számláld meg Izráelt és Júdát. 2 Monda azért
Dávid Joábnak, az ő serege fővezérének: Menj el,
járd be Izráelnek minden nemzetségeit, Dántól fogva
Beersebáig, és számláljátok meg a népet, hogy tudjam a
népnek számát. 3 És monda Joáb a királynak: Sokasítsa
meg az Úr, a te Istened a népet, s adjon még százannyit,
mint a mennyi most van, és lássák azt az én uramnak,
a királynak szemei: de miért akarja ezt az én uram, a
király? 4 Azonban hatalmasabb volt a királynak szava a

Joábénál és a többi főemberekénél. Kiméne azért Joáb
és a többi vezérek a király elől, hogy megszámlálják a
népet, az Izráelt. 5 És általkelének a Jordánon és tábort
járának Aroer város mellett jobbkéz felől, Gád völgyében,
és Jáser mellett. 6 Azután menének Gileádba, és a
Hodsi alföldére. Innét menének a Dán Jáán mellé, és
Sídon környékére. 7 Ezután menének a Tírus erős
városához, és a Hivveusoknak és Kananeusoknak
minden városaiba. Innét menének a Júdának dél felől
való részére, Beersebába. 8 És mikor bejárták az egész
országot, hazamenének Jeruzsálembe, kilencz hónap
és húsz nap mulva. 9 És beadá Joáb a megszámlált
népnek számát a királynak; és Izráelben nyolczszázezer
erős fegyverfogható férfi, és Júda nemzetségében
ötszázezer férfiú vala. 10 Minekutána pedig Dávid
a népet megszámlálta, megsebhedék az ő szíve, és
monda Dávid az Úrnak: Igen vétkeztem abban, a mit
cselekedtem. Azért most, óh Uram, vedd el, kérlek,
a te szolgádnak álnokságát; mert felette esztelenül
cselekedtem! 11 És mikor felkelt reggel Dávid, szóla
az Úr Gád prófétának, a ki Dávidnak látnoka vala, ezt
mondván: 12 Menj el, és szólj Dávidnak: Ezt mondja
az Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszd egyiket
magadnak ezek közül, hogy a szerint cselekedjem veled.
13 Elméne azért Gád Dávidhoz, és tudtára adá néki, és
monda néki: Akarod-é, hogy hét esztendeig való éhség
szálljon földedre? Vagy hogy három hónapig ellenségeid
előtt bujdossál és ellenséged kergessen téged? Vagy
hogy három napig döghalál legyen országodban? Most
gondold meg és lásd meg, micsoda választ vigyek
annak, a ki engem elküldött. 14 És monda Dávid Gádnak:
Felette igen szorongattatom; de mégis, hadd essünk
inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága, és
ne essem ember kezébe. 15 Bocsáta annakokáért az
Úr döghalált Izráelre, reggeltől fogva az elrendelt ideig,
és meghalának a nép közül Dántól fogva Beersebáig,
hetvenezer férfiak. 16 És mikor felemelte kezét az angyal
Jeruzsálem ellen is, hogy azt is elpusztítsa, megelégelé
az Úr a veszedelmet, és monda az angyalnak, a ki a
népet öli vala: Elég immár, hagyd el. Az Úrnak angyala
pedig vala a Jebuzeus Arauna szérűje mellett. 17 És
szóla Dávid az Úrnak, mikor látta az angyalt, a ki a
népet vágja vala, és monda: Ímé én vétkeztem és én
cselekedtem hamisságot, de ezek a juhok ugyan mit
cselekedtek? Kérlek, inkább forduljon a te kezed ellenem
és az én atyámnak háznépe ellen. 18 Méne azért Gád
Dávidhoz azon a napon, és monda néki: Eredj, menj
el, és rakass oltárt az Úrnak a Jebuzeus Araunának
szérűjén. 19 És elméne Dávid Gádnak beszéde szerint,
a mint az Úr megparancsolta vala. 20 És feltekintvén
Arauna, látá, hogy a király az ő szolgáival ő hozzá megy;
és Arauna kimenvén, meghajtá magát a király előtt,
arczczal a föld felé. 21 És monda Arauna: Mi az oka,
hogy az én uram, a király az ő szolgájához jő? Felele
Dávid: Azért, hogy megvegyem tőled e szérűt, és oltárt
építsek ezen az Úrnak, hogy megszünjék a csapás a
nép között. 22 Monda Arauna Dávidnak: Vegye el hát az
én uram, a király, és áldozza fel, a mi néki tetszik. Ímhol
vannak az ökrök az áldozathoz; a boronák és az ökrök
szerszámai pedig fa helyett; 23 Arauna mindezt, óh
király, a királynak adja. És monda Arauna a királynak: A
te Urad Istened engeszteltessék meg általad. 24 Monda
pedig a király Araunának: Nem, hanem pénzen veszem
meg tőled, mert nem akarok az Úrnak, az én Istenemnek
ingyen való áldozatot áldozni. Megvevé azért Dávid azt
a szérűt és az ökröket ötven ezüst sikluson. 25 És oltárt
építe ott Dávid az Úrnak, és áldozék egészen égő és
hálaáldozattal; és megkegyelmeze az Úr a földnek, és
megszünék a csapás Izráelben.

1 Királyok

1 Mikor pedig megvénhedt és megöregedett Dávid
király, bár leplekkel takargatták be, mégsem bírt
felmelegedni. 2 És mondának néki az ő szolgái:
Keressenek az én uramnak, a királynak egy szűz
leányt, a ki a király körül legyen, és őt ápolja, aludjék
karjai között, és melegítse fel az én uramat, a királyt.
3 Keresének annakokáért egy szép leányt Izráelnek
minden határiban; és találák a Súnem városából való
Abiságot, a kit el is hozának a királyhoz. 4 És a leány
igen szép volt, és a királyt ápolta és szolgált néki. De
a király nem ismeré őt. 5 Adónia pedig, Haggitnak
fia, felfuvalkodék, ezt mondván: Én fogok uralkodni!
És szerze magának szekereket, lovagokat és ötven
előtte járó férfiakat. 6 Kit az ő atyja soha meg nem
szomoríta, ezt mondván: Miért cselekszel így?! Ez
is pedig igen szép férfi volt, és őt Haggit szülte volt
Dávidnak Absolon után. 7 És tanácskozék Joábbal,
Séruja fiával és Abjatár pappal, kik az Adónia pártján
voltak. 8 De Sádók pap, meg Benája, a Jójada fia,
és Nátán próféta, és Sémei, és Réhi, és a Dávid
erős vitézei nem állottak Adónia mellé. 9 Mikor pedig
Adónia áldozatot mutatott be juhokból, ökrökből és
egyéb kövér barmokból a Zohélet kősziklánál, a mely a
Rógel forrása mellett volt: meghívá egész rokonságát, a
király fiait, Júda minden férfiait, a király szolgáit; 10 De
Nátán prófétát és Benáját és amaz erős vitézeket és
Salamont, az ő atyjafiát nem hívá el. 11 Szóla akkor
Nátán Bethsabénak, a Salamon anyjának, mondván:
Nem hallottad-é, hogy Adónia, a Haggit fia uralkodik,
és a mi urunk Dávid nem tud róla semmit? 12 Jövel
azért, hadd adjak néked tanácsot, hogy megmentsd a te
életedet, és a te fiadnak, Salamonnak életét. 13 Eredj,
menj be Dávid királyhoz, és mondd ezt néki: Uram király,
nemde nem esküdtél-é meg a te szolgálóleányodnak
ilyenképen: Salamon, a te fiad uralkodik én utánam,
és ő ül az én királyi székembe? Miért uralkodik hát
Adónia? 14 És ímé mialatt még te ott a királylyal
beszélsz, én is bemegyek utánad, és kiegészítem a
te beszédidet. 15 És beméne Bethsabé a királyhoz a
kamarába. És a király igen megvénhedett vala, és a
Súnemből való Abiság szolgál vala a királynak. 16 És
fejet hajta Bethsabé, és meghajtá magát a királynak. És
monda a király: Mit kivánsz? 17 Felele néki Bethsabé:
Édes uram, te megesküdtél az Úrra, a te Istenedre a
te szolgálóleányodnak ilyenképen: Salamon, a te fiad
uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi székembe.
18 És ímé mégis Adónia lett királylyá; és ímé, uram
király, te nem tudsz erről semmit. 19 Mert áldozott
ökrökkel és nagy sok kövér barmokkal bőségesen, és
vendégekké hívta a királynak minden fiait, és Abjatár
papot és Joábot, a seregnek hadnagyát, csak Salamont,
a te szolgádat nem hívta meg. 20 Még most te vagy,
Uram, a király; az egész Izráel népének szemei reád
néznek, hogy megjelentsed nékik, kicsoda fog ülni az
én uramnak, a királynak székében, ő utána. 21 De ha
az én uram, a király, az ő atyáival elaluszik: akkor én és
az én fiam, Salamon leszünk bűnösök. 22 És ímé, mikor
még a királylyal szólana, Nátán próféta megérkezék.
23 És bejelenték a királynak, mondván: Itt van Nátán
próféta. És bemenvén a király eleibe, meghajtá magát a
király előtt, arczczal a földre leborulván. 24 És monda
Nátán: Uram király, te mondottad-é: Adónia legyen én
utánam a király, és ő üljön az én királyi székembe?
25 Mert ma alament, és áldozott ökrökkel és kövér
barmokkal bőségesen, és vendégekké hívta a királynak
minden fiait és a seregnek hadnagyait és Abjatár papot:
és ímé ők esznek és isznak ő előtte, és immár azt
kiáltották: Éljen Adónia király! 26 Engem pedig, a ki a te
szolgád vagyok, és Sádók papot és Benáját, a Jójada
fiát, és Salamont, a te szolgádat nem hívta meg. 27
Avagy az én uramtól, a királytól lett-é ez a dolog, hogy
nem adtad tudtára a te szolgádnak, kicsoda fogna ülni
az én uramnak, a királynak székiben az ő holta után.
28 És felelvén Dávid király, monda: Hívjátok hozzám
Bethsabét, a ki beméne a király eleibe, és megálla a
király előtt. 29 És megesküvék a király, mondván: Él
az Úr, a ki megszabadította az én lelkemet minden
nyomorúságból, 30 Hogy a miképen megesküdtem
néked az Úrra, Izráel Istenére, ezt mondván: A te fiad
Salamon uralkodik én utánam, és ő ül az én királyi
székembe én helyettem: ezt ma így meg is teszem. 31
És fejet hajta Bethsabé, arczczal a földre leborulván, és
magát meghajtván a király előtt, monda: Éljen az én
uram, Dávid király, mindörökké! 32 Azután monda Dávid
király: Hívjátok hozzám Sádók papot és Nátán prófétát
és Benáját, Jójadának fiát. És ezek bemenének a király
eleibe. 33 És monda nékik a király: Vegyétek mellétek
a ti uratoknak szolgáit, és ültessétek Salamont, az én
fiamat az én öszvéremre, és vigyétek alá őt Gihonba;
34 És kenje őt ott Sádók pap és Nátán próféta Izráelnek
királyává; és fújjátok meg a harsonákat, és kiáltsátok:
Éljen Salamon király! 35 És jőjjetek fel onnét ő utána;
és eljövén, üljön az én királyi székembe, és ő uralkodjék
én helyettem; mert immár meghagytam néki, hogy ő
legyen fejedelme mind Izráelnek, mind Júdának. 36
Felele akkor Benája, a Jójada fia a királynak, és monda:
Ámen! Így szóljon az Úr, az én uramnak, a királynak
Istene is. 37 A miképen vele volt az Úr az én urammal,
a királylyal: azonképen legyen vele Salamonnal is, és
magasztalja feljebb az ő királyi székét az én uramnak,
Dávid királynak királyi székénél. 38 Aláméne azért
Sádók pap és Nátán próféta és Benája, a Jójada fia, a
Kereteusok is és a Peleteusok, és felülteték Salamont a
Dávid király öszvérére, és alávivék őt Gihonba. 39 És

vevé Sádók pap az olajos szarut az Úr sátorából, és
megkené Salamont; azután kürtölének, és az egész
nép ezt kiáltá: Éljen Salamon király! 40 És felvonult
utána az egész nép, és a nép sípolt és felette ujjongott,
úgy hogy a föld is megrepedne kiáltásuk zajától. 41
És Adónia is meghallotta és vendégei is mind, a kik
nála valának, miután a lakomát már elvégezték; és
meghallá Joáb is a kürtölés szavát, és monda: Miért
e zaj és mozgás a városban? 42 És a mikor ő még
szólana, ímé megérkezék Jonathán, az Abjátár pap fia.
És monda Adónia: Jőjj be, mert megbízható férfiú vagy,
és jó hírt mondasz. 43 Jonathán pedig felelvén, monda
Adóniának: Igen, a mi urunk, Dávid király, Salamont tette
királylyá. 44 És elküldötte ő vele Sádók papot a király és
Nátán prófétát, és Benáját, a Jójada fiát, a Kereteusokat
is és Peleteusokat, és őt a király öszvérére ülteték, 45
És Sádók pap Nátán prófétával együtt királylyá kente
fel őt Gihonnál, és onnét vonulnak fel örömmel; ettől
zendült meg a város. Ez az a zaj, a melyet hallottatok.
46 És immár be is ült Salamon az országnak királyi
székibe; 47 És a király szolgái is bemenének, hogy
áldják a mi urunkat, Dávid királyt, mondván: Tegye
az Isten a Salamon nevét híresebbé a te nevednél,
és magasztalja feljebb az ő székit a te székednél. És
meghajtá magát a király az ő ágyán. 48 És ekképen is
szóla a király: Áldott az Úr, Izráel Istene, a ki adott e
mai napon olyat, a ki szemeim láttára helyettem üljön
az én királyi székemben. 49 Akkor megrettenének, és
felkelének mindnyájan a hivatalosok, a kik Adóniával
valának, és kiki mind dolgára méne. 50 De Adónia félt
Salamontól, és felkészülve elfutott, és megragadta az
oltárnak szarvait. 51 Hírül adák pedig Salamonnak ilyen
szókkal: Ímé Adónia Salamon királytól való féltében
megfogá az oltárnak szarvait, ezt mondván: Esküdjék
meg ma nékem Salamon király, hogy meg nem öli az ő
szolgáját fegyverrel. 52 És monda Salamon: Ha jámbor
lészen, egy hajszál fejéről le nem esik a földre; de
ha gonoszság találtatik ő benne, meg kell halnia. 53
Elküldé azért Salamon király, és elhozák őt az oltártól;
és eljövén meghajtá magát Salamon király előtt; és
monda Salamon király: Menj el a te házadhoz.

2 Mikor pedig elközelgett Dávidnak ideje, hogy
meghaljon, parancsot ada Salamonnak az ő fiának,
ezt mondván: 2 Én elmegyek az egész földnek útján;
erősítsd meg magad és légy férfiú. 3 És őrízd meg az
Úrnak a te Istenednek őrizetit, hogy az ő útain járj, és
megőrizzed az ő rendeléseit, parancsolatit és ítéleteit,
és bizonyságtételeit, a mint meg van írva a Mózes
törvényében: hogy előmented legyen mindenekben,
a melyeket cselekedéndesz, és mindenütt, valamerre
fordulándasz; 4 Hogy megteljesítse az Úr az ő beszédét,
melyet szólott nékem, mondván: Ha megőriziéndik a te
fiaid az ő útjokat, járván én előttem tökéletességgel,
teljes szívök és teljes lelkök szerint; ezt mondván,
mondom: Soha el nem fogy a férfiú te közüled az
Izráelnek királyi székiből. 5 Azt is jól tudod, mit
cselekedett én velem Joáb, a Séruja fia, mit cselekedett
az Izráel seregeinek két fővezérével, Abnerrel, a Nér
fiával, és Amasával, a Jéter fiával, a kiket megölt,
harczi vért ontván békességnek idején, és hintett
harczi vért az ő derekának övére és az ő lábának
saruira. 6 Cselekedjél a te bölcseséged szerint, és ne
engedd, hogy megőszülvén, békességgel menjen a
koporsóba. (Sheol h7585) 7 De a gileádbeli Barzillainak
fiaival cselekedjél irgalmasságot, és legyenek a te
asztalod vendégei, mert így közeledtek ők is hozzám,
mikor Absolon, a te testvéred elől menekültem. 8
És ímé veled van Sémei, Gérának fia, a Bahurimbeli
Benjáminita, a ki gyalázatosan szidalmazott akkor,
mikor Mahanáimba mentem; de aztán, mikor elém
alájött a Jordánhoz, megesküdtem néki az Úrra, és
mondék: Nem öllek meg téged fegyverrel; 9 Te azonban
ne hagyd őt büntetés nélkül, és mivel eszes férfiú
vagy, tudod, mit kelljen cselekedned vele, hogy az
ő vénségét vérrel bocsássad a koporsóba. (Sheol
h7585) 10 Azután elaludt Dávid az ő atyáival, és
eltemetteték a Dávid városában. 11 Az idő pedig, a
melyben uralkodék Dávid Izráelen, negyven esztendő.
Hebronban uralkodék hét esztendeig, Jeruzsálemben
pedig uralkodék harminchárom esztendeig. 12 Azután
Salamon ült Dávidnak, az ő atyjának királyi székibe, és
megerősödék az ő királyi birodalma felette igen. 13 De
Adónia, a Haggit fia beméne Bethsabéhoz, a Salamon
anyjához, és az monda: Békességes-é a te jöveteled?
Ki felele: Békességes. 14 És monda: Beszédem volna
veled. Monda az: Szólj. 15 Akkor monda Adónia: Te
tudod, hogy az ország az enyém vala, és az egész
Izráel reám néz vala, hogy én uralkodjam; de elvételeték
az ország tőlem, és lőn az én atyámfiáé, mert az Úrtól
adattaték néki. 16 Most egy kérést kérek tőled, ne
szégyenítsd meg orczámat. Az pedig monda: Beszélj!
17 És monda: Beszélj, kérlek Salamon királylyal; mert
ő a te kérésedet meg nem veti, hogy adja nékem a
Súnemből való Abiságot feleségül. 18 Felele Bethsabé:
Jól van, majd szólok melletted a királynak. 19 És
beméne Bethsabé Salamon királyhoz, hogy beszéljen
vele Adónia érdekében; és felkele a király, és elébe
menvén meghajtá magát előtte, és leüle királyi székibe;
és széket tétete a király anyjának, hogy üljön az ő
jobbkeze felől. 20 És monda Bethsabé: Egy kis kérést
kérek tőled, ne szégyenítsd meg orczámat. És monda
néki a király: Kérj édes anyám; mert nem szégyenítem
meg orczádat. 21 Monda ő: Adassék a Súnemből való
Abiság Adóniának, a te testvérednek feleségül. 22
Akkor felele Salamon király, és monda az ő anyjának:

De miért kéred te a Súnembeli Abiságot Adóniának?
Kérjed néki az országot is; mert ő az én bátyám, és
vele egyetért Abjátár pap, és Joáb, a Séruja fia. 23
És megesküvék Salamon király az Úrra, mondván:
Úgy cselekedjék velem az Isten, és úgy segéljen, hogy
Adónia a saját élete ellen szólotta ezt a beszédet!
24 Most azért él az Úr, a ki megerősített engem és
ültetett engem az én atyámnak, Dávidnak királyi székibe,
és a ki házat szerzett nékem, a mint megmondotta
volt: ma Adóniának meg kell halnia! 25 Elküldé azért
Salamon király Benáját, a Jójada fiát, a ki levágá őt,
és meghala. 26 Abjátár papnak pedig monda a király:
Menj el Anathótba, a te jószágodba, mert halálnak fia
vagy; de ma meg nem öletlek, mivel te hordoztad az Úr
Istennek ládáját Dávid, az én atyám előtt, és mivel az én
atyámnak minden nyomorúságaiban részes voltál. 27 És
kiűzé Salamon Abjátárt, hogy ne legyen az Úrnak papja,
hogy beteljesedjék az Úrnak beszéde, a melyet szólott
vala az Éli háza felől Silóban. 28 És eljutott ez a hír
Joábhoz, mert Joáb Adóniához hajlott vala, noha azelőtt
nem hajlott vala Absolonhoz, és elfuta Joáb az Úrnak
sátorába, és megfogá az oltárnak szarvait. 29 Hírül adák
pedig Salamon királynak, hogy Joáb az Úrnak sátorához
futott, és ímé az oltár mellett áll. Ekkor elküldé Salamon
Benáját, a Jójada fiát, mondván: Menj el, vágd le őt. 30
Mikor pedig Benája az Úrnak sátorához ért, monda néki:
Ezt mondja a király: Jőjj ki. Kinek felele Joáb: Nem,
itt akarok meghalni. És megvivé Benája a királynak e
dolgot, mondván: Így szólott Joáb és így felelt nékem.
31 És monda néki a király: Cselekedjél úgy, a mint
szólott; vágd le őt és temesd el, hogy elvedd az ártatlan
vért, a melyet kiontott Joáb, én rólam és az én atyámnak
házáról. 32 És fordítsa az Úr az ő fejére az ő vérét,
a miért nálánál igazabb és jobb két férfira támadott,
és megölé őket fegyverrel az én atyámnak, Dávidnak
tudta nélkül, tudniillik Abnert, Nérnek fiát, az Izráel
seregének fővezérét és Amasát, Jéternek fiát, Júda
vitézeinek fővezérét. 33 Ezeknek a vére térjen Joáb
fejére és az ő magvának fejére mindörökké: Dávidnak
pedig és az ő magvának és az ő házának és királyi
székének békessége legyen az Úrtól mindörökké. 34 És
elméne Benája, Jójada fia, és reá rohanván megölé
őt; és eltemetteték az ő házában, a pusztában. 35
Rendelé pedig a király a Jójada fiát ő helyette a sereg
fölé, és Sádók papot rendelé a király Abjátár helyett.
36 És elküldé a király, és magához hivatá Sémeit, és
monda néki: Építs házat magadnak Jeruzsálemben
és lakjál ott; és onnét ne menj ki se ide, se tova. 37
Mert valamely nap kimeneméndesz, és általmeneméndesz a
Kidron patakján, tudd meg, hogy meg kell halnod, a te
véred lészen tennen fejeden. 38 És monda Sémei a
királynak: Tetszik nékem e beszéd; a miképen szólott az
én uram, a király, a képen cselekeszik a te szolgád;
és sok ideig lakék Sémei Jeruzsálemben. 39 Lőn
azonban három esztendő mulva, hogy Sémeinek két
szolgája elszökött Ákishoz, Maaka fiához, a Gáthbeli
királyhoz; és hírül adák Sémeinek, mondván: Ímé a te
szolgáid Gáthban vannak. 40 Ekkor felkelt Sémei, és
megnyergelé szamarát, és elméne Gáthba Ákishoz, hogy
megkeresse az ő szolgáit. Oda érvén Sémei, meghozá
szolgáit Gáthból. 41 Hírül adák pedig Salamonnak,
hogy elment Sémei Jeruzsálemből Gáthba, és haza jött.
42 Akkor elküldé a király, és magához hivatá Sémeit,
és monda néki: Nemde esküvéssel kényszerítettelek-
é téged az Úrra, és bizonyságot tettem néked, ezt
mondván: Valamely napon kimeneméndesz, s ide s tova
meneméndesz, bizonynyal tudjad, hogy meghalsz; és azt
mondád nékem: Tetszik e beszéd, megértettem. 43
Miért nem tartottad hát meg az Úr előtt való esküvést,
és a parancsolatot, a melyet néked parancsoltam? 44
Monda annakfelette a király Sémeinek: Te tudod mindazt
a gonoszságot, a melyről a te szíved bizonyság, és
a melyet atyámmal Dáviddal cselekedtél: az Úr most
mindazt a gonoszságot a saját fejedre fordította. 45
Salamon király pedig áldott lészen, és Dávidnak királyi
széke lészen állandó az Úr előtt mindörökké. 46 És
parancsola a király Benájának, a Jójada fiának, a ki
elméne, és levágá Sémeit, és meghala. És az ország
megerősödék Salamon kezében.

3 Sógorságot szerze azután Salamon a Faraóval, az
Égyiptombeli királylyal; és elvevé a Faraó leányát, és
hozá Dávidnak városába, míg elvégezé az ő házának
és az Úr házának építését és Jeruzsálemnek kőfalát
köröskörül. 2 De a nép áldozik vala a magas helyeken;
mert nem építtetett vala ház az Úr nevének mind
ez ideig. 3 Szereté pedig Salamon az Urat, járván
Dávidnak, az ő atyjának parancsolatiban, kivéve, hogy a
magas helyeken áldozott, és ott tömjénezett. 4 És mikor
Gibeonba ment a király, hogy ott áldozzék, mert ott volt
a nagy magaslat, és Salamon azon az oltáron áldozott
égőáldozatul ezer barmot: 5 Megjelenék Gibeonban
az Úr Salamonnak azon éjjel álmában, és monda az
Isten: Kérj, a mit akarsz, hogy adjak néked. 6 És monda
Salamon: Te a te szolgáddal, az én atyámmal, Dáviddal
nagy irgalmasságot cselekedtél, a miképen ő is járt
előtted híven, igazán és hozzád egyenes szívvel, és
megtartottad néki ezt a nagy irgalmasságot, hogy néki
fiat adtál, a ki az ő királyi székében ül, a mint e mai
napon megtetszik. 7 És most, óh én Uram Istenem,
te tetted a te szolgádat királylyá, Dávid, az én atyám
helyett. Én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok
kimenni és bejönni. 8 És a te szolgád a te néped
között van, a melyet te magadnak választottál, nagy
nép ez, a mely meg nem számláltathatik, meg sem
írattathatik a sokaság miatt. 9 Adj azért a te szolgádnak
értelmes szívet, hogy tudja ítélni a te népedet, és tudjon

választást tenni a jó és gonosz között; mert kicsoda
kormányozhatja ezt a te nagy népedet? 10 És tetszék e
beszéd az Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért. 11
Monda azért az Isten néki: Mivelhogy ezt kérted tőlem,
és nem kértél magadnak hosszú életet, sem nem kértél
gazdagságot, sem pedig nem kérted a te ellenségidnek
lelkét; hanem bölcseséget kértél az ítélettételre: 12 Ímé a
te beszéded szerint cselekszem, ímé adok néked bölcs
és értelmes szívet, úgy hogy hozzád hasonló nem volt te
előtted, és utánad sem támad olyan, mint te. 13 Sőt még
a mit nem kértél, azt is megadom néked, gazdagságot
és dicsőséget: úgy hogy a királyok között nem lesz
hozzád hasonló senki minden te idődben. 14 És ha az
én útaimon járándasz, megőrizvén az én végzéseimet
és parancsolatimat, a miképen járt a te atyád, Dávid:
meghosszabbítom életed idejét. 15 És mikor felserkent
Salamon, ímé álom volt. És méne Jeruzsálembe, és álla
az Úr szövetségének ládája elé, és áldozék egészen
égőáldozatokat, és készíte hálaáldozatokat, és szerze
nagy lakomát minden szolgáinak. 16 Abban az időben
jött a királyhoz két parázna asszony, és megálla ő előtte.
17 És monda az egyik asszony: Kérlek uram, én és ez az
asszony egy házban laktunk, és szültem ő nála abban a
házban. 18 És harmadnappal az én szülésem után,
ez az asszony is szült, és együtt valánk, senki idegen
nem volt velünk a házban, hanem csak mi ketten valánk
abban a házban. 19 És ennek az asszonynak éjszaka
meghalt a fia: mert ráfekült. 20 És felkelt éjfélkor, és
elvitte az én fiamat mellőlem, mert a te szolgálóleányod
aludt, és azt maga mellé fekteté, míg az ő meghalt fiát
én mellém fektette. 21 Mikor pedig hajnalban felkeltem,
hogy megszoptassam az én fiamat: ímé, megholt; de
reggel jól megnézegetvén, látám, hogy az nem az én
fiam, a kit én szültem. 22 Monda pedig a másik asszony:
Nem úgy van, az én fiam az, a ki él, a te fiad pedig az, a
ki meghalt. Amaz viszont monda: Nem, hanem a te fiad
az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki él. És ekképen
versengettek a király előtt. 23 Akkor monda a király: Ez
azt mondja: Ez az én fiam, a ki él, és a te fiad az, a
ki meghalt; amaz meg ezt mondja: Semmiképen nem,
hanem a te fiad az, a ki meghalt, és az én fiam az, a ki
él. 24 És monda a király: Hozzatok nékem kardot! És
mikor oda hozák a kardot a király elé, 25 Monda a király:
Vágjátok két részre az eleven gyermeket, és adjátok az
egyik részt egyiknek, a másikat pedig a másiknak. 26
Ekkor monda az az asszony, a kié vala az élő gyermek,
a királynak, mert megindult szíve gyermekén: Kérlek,
uram, adjátok néki az élő gyermeket, és ne öljétek meg
őt. A másik pedig azt mondja vala. Se enyim, se tied
ne legyen; vágjátok ketté. 27 Akkor felele a király, és
monda: Adjátok amannak az élő gyermeket, és meg ne
öljétek azt, mert az az ő anyja. 28 És mikor hallotta
az egész Izráel ezt az ítéletet, a melyet tett vala a
király, félék a királynak orczáját, mert látták, hogy Isten
bölcsesége van az ő szívében az ítélettételre.

4 És lőn Salamon király az egész Izráel felett királylyá.
2 Ezek valának pedig az ő főemberei: Azária, Sádók
papnak fia. 3 Elihóref és Ahija, Sisának fiai íródeákok,
Jósafát, az Ahilud fia, emlékíró vala. 4 És Benája, a
Jójada fia, a sereg hadnagya; Sádók pedig és Abjátár
papok. 5 És Azáriás, a Nátán fia, a tiszttartók előljárója;
és Zábud, a Nátán fia, főtanácsos és a király barátja.
6 És Ahisár udvarbíró; Adónirám pedig, az Abda fia,
kincstartó. 7 Vala pedig Salamonnak tizenkét tiszttartója
az egész Izráelen, a kik ellátták a királyt és az ő
háznépét: esztendőnként mindeniknek egy hónapig
kellett az ellátásról gondot viselnie. 8 És ezek azoknak
neveik: Húrnak fia az Efraim hegyén. 9 Dékernek fia
Mákásban, Sahálbimban, Béth-Semesben és Elonban
és Béth-Hanánban. 10 Hésednek fia Arúbotban, ő hozzá
tartozott Szókó és Héfer egész földe. 11 Abinádáb fiaié
volt Dór egész határa. A Salamon leánya, Táfát, vala néki
felesége. 12 Bahana, az Ahilud fia, bírja vala Taanákot
és Megiddót és egész Béth-Seánt, mely Sartána mellett
vala Jezréel alatt, Béth-Seántól fogva mind Abela
Méholáig és mind Jokméámon túl. 13 Gébernek fia,
Rámóth Gileádban: övé valának Jáirnak, a Manasse
fiának falui, melyek Gileádban valának; az övé volt az
Argób tartománya, mely Básánban vala, hatvan nagy
város kőfallal és érczzárakkal megerősítve. 14 Ahinádáb,
Iddó fia Mahanáimban. 15 Ahimaás Naftaliban; a
Salamon leányát, Bosmátát vevé magának feleségül
ő is. 16 Bahana, Khúsai fia, Áserben és Alóthban. 17
Jósafát, Paruákh fia, Issakhárban. 18 Simei, Éla fia,
Benjáminban. 19 Géber, Uri fia, a Gileád földében,
Sihonnak, az Emoreus királyának földében, és Ógnak,
a Básánbeli királynak földében; és ez egy tiszttartó bírja
vala azt a földet. 20 És Júda és Izráel megsokasodott,
olyan sok volt, mint a tenger mellett való föveny, és ettek,
ittak és vigadtak. 21 Salamon pedig uralkodék minden
országokon a folyóvíztől fogva egész a Filiszteusok
földéig és Égyiptomnak határáig, és ajándékokat hoznak
vala, és szolgálnak vala Salamonnak, életének minden
idejében. 22 És Salamon eledele naponként ez vala:
harmincz véka zsemlyeliszt és hatvan véka közönséges
liszt; 23 Tíz hízlalt ökör, húsz füvön járt ökör és száz juh;
a szarvasokon, őzeken, bivalokon és hízlalt madarakon
kivül. 24 Mert ő uralkodék minden helyeken a folyóvizen
túl Thifsától fogva egész Gázáig; minden királyokon,
a kik a folyóvizen túl valának; és békessége volt néki
minden alattvalóitól köröskörül. 25 És lakozék Júda és
Izráel bátorsággal, kiki mind az ő szőlőtője és fügefája
alatt. Dántól fogva Bersebáig; Salamonnak minden
idejében. 26 És Salamonnak volt negyvenezer szekérbe
való lova az istállókban, és tizenkétezer lovagja. 27 És
ezek a tiszttartók ellátták Salamon királyt és mindazokat,

a kik a Salamon király asztalánál valának, kiki az ő
hónapján, minden fogyatkozás nélkül. 28 Azután árpát
és szalmát is hoztak a lovaknak és a paripáknak arra a
helyre, a hol a király volt, kiki az ő rendelete szerint.
29 És az Isten adott bölcseséget Salamonnak és igen
nagy értelmet és mély szívet, mint a fövény, mely a
tenger partján van. 30 Úgy hogy a Salamon bölcsesége
nagyobb volt, mint a napkelet minden fiainak bölcsesége
és Égyiptomnak egész bölcsesége. 31 Sőt bölcsebb volt
minden embereknél, még az Ezráhita Ethánnál is és
Hémánnál, Kálkólnál és Dardánál, a Máhol fiainál; és híre
neve vala minden nemzetségek között köröskörül. 32
És szerze háromezer példabeszédet, és az ő énekeinek
száma ezer és öt volt. 33 Szólott a fákról is, a Libánon
czédrusfájától az izsópig, a mely a falból nevekedik ki;
és szólott a barmokról, a madarakról, a csúszó-mászó
állatokról és a halakról is. 34 És jőnek vala minden
népek közül, hogy hallgassák a Salamon bölcseségét;
a földnek minden királyaitól, a kik hallották vala az ő
bölcseségét.

5 És Hírám, Tírus királya elküldé az ő szolgáit
Salamonhoz, mikor meghallotta, hogy őt kenték
királylyá az ő atyja helyett; mert Hírám szerette Dávidot
teljes életében. 2 És külde Salamon Hírámhoz, ezt
izenvén néki: 3 Te tudod, hogy Dávid, az én atyám nem
építhete házat az Úrnak, az ő Istenének nevének a
háborúk miatt, a melyekkel őt körülvették vala, mígnem
az Úr az ő lábainak talpa alá vetette azokat; 4 De
most az Úr, az én Istenem nékem nyugodalmat adott
mindenfelől, úgy hogy semmi ellenségem és senkitől
semmi bántásom nincs. 5 Ímé azt gondoltam magamban,
hogy házat építek az Úrnak, az én Istenemnek nevének,
a miképen szólott az Úr Dávidnak, az én atyámnak,
ezt mondván: A te fiad, a kit helyetted ültetek a
te királyi székedbe, ő építi meg azt a házat az én
nevemnek. 6 Most azért parancsold meg, hogy vágjanak
nékem czédrusfákat a Libánonon. Az én szolgáim
is együtt lesznek a te szolgáiddal; a te szolgáidnak
pedig jutalmát megadom néked mind a szerint, a mit
mondándasz; mert tudod, hogy nincsen mi közöttünk
olyan ember, a ki a favágáshoz úgy értene, mint a
Sidonbeliek. 7 Mikor azért meghallotta Hírám a Salamon
izenetét, igen megörült, és monda: Áldott legyen e
mai napon az Úr, a ki Dávidnak bölcs fiat adott e
nagy népen. 8 És elküldé Hírám Salamonhoz, ezt
izenvén: Megértettem a mi felől küldöttél hozzám; én
megteszem minden kivánságodat mind a czédrusfákra,
mind a fenyőfákra nézve. 9 Az én szolgáim a Libánonról
aláviszik a tengerre a fákat: én pedig azokat tutajokra
rakatván, a tengeren addig a helyig vitetem, a melyet
te megizentetsz nékem, és azokat ott kihányatom, és
te vitesd el. Te pedig abban teljesítsd kivánságomat,
hogy adj eledelt az én háznépemnek. 10 Ada azért
Hírám Salamonnak czédrusfákat és fenyőfákat, minden
kivánsága szerint. 11 Salamon pedig ada Hírámnak
húszezer véka búzát az ő háznépének táplálására, és
húszezer kórus sajtolt olajat. Ezt adja vala Salamon
Hírámnak esztendőről-esztendőre. 12 Az Úr azért
bölcsességet ada Salamonnak, a mint megmondotta
vala néki; és békesség lőn Hírám és Salamon között,
és ők szövetséget tőnek egymással. 13 Salamon
király pedig robotosokat szedete az egész Izráelből; és
harminczezer ember lőn robotossá. 14 A kiket aztán
elküldé a Libánonra, minden hónapra tíz-tízezer ember
egymás után. Egy hónapig a Libánon hegyén valának,
két hónapig az ő házoknál. Adónirám vala pedig a
robotosok feje. 15 Ezenkivül Salamonnak hetvenezer
teherhordója, és nyolczvanezer kővágója volt a hegyen.
16 A pallérok fejedelmein kivül, a kikre Salamon a
munkának igazgatását bízta volt, a kik háromezeren
és háromszázan valának, a kik a munkálkodó népet
szorgalmaztatták. 17 És megparancsolá a király, hogy
nagy és drága köveket vágjanak ki, nevezetesen faragott
köveket a ház fundamentomául; 18 Melyeket kifaragának
a Salamon kőmívesei és a Hírám ácsai és a Gibleusok;
és elkészíték a fákat és a köveket a ház építéséhez.

6 És megépítteték az Úrnak háza az Izráel
fiainak Égyiptom földéből való kijövetele után a
négyszáznyolczvanadik esztendőben, Salamon Izráel
felett való uralkodásának negyedik esztendejében, a Zif
hónapban, mely a második hónap. 2 És a ház, a melyet
Salamon király az Úrnak építe, hatvan sing hosszú,
húsz sing széles és harmincz sing magas volt. 3 És
egy tornácz vala a ház temploma előtt, a melynek a
hossza húsz sing volt, a háznak szélessége szerint;
a szélessége pedig tíz sing volt a ház hosszában. 4
És építe a házon ablakokat is lezárt rostélyzattal. 5 És
építe a ház falaira emeleteket köröskörül, a ház falai
körül a szent helyen és a szentek szentjén, és készíte
mellék helyiségeket körül. 6 Az alsó emelet belső
szélessége öt sing, a középső szélessége hat sing és a
harmadik szélessége hét sing volt, és bemélyedéseket
építe a ház körül kivülről, hogy az emeletek gerendái
ne nyúljanak be a ház falaiba. 7 Mikor pedig a ház
építteték, a kőbányának egészen kifaragott köveiből
építtetett, úgy hogy sem kalapácsnak, sem fejszének,
sem valami egyéb vasszerszámnak pengése nem
hallattatott a háznak felépítésénél. 8 Az alsó emelet
középső mellékhelyiségéhez egy ajtó vezetett a ház jobb
oldalán, és egy csiga-grádics vitt fel a középső emeletbe,
és a középsőből a harmadikba. 9 Megépíté ekként azt
a házat és elvégezé, és befedé a házat gerendákkal és
czédrusfadeszkákkal. 10 És megépíté az emeleteket az
egész ház körül, a melyeknek magasságok öt-öt sing
volt, és a házhoz czédrusfagerendákkal ragasztattak. 11
És lőn az Úrnak beszéde Salamonhoz, ezt mondván: 12

Ez ama ház, a melyet te építesz: Ha az én rendelésimben
járszt, és az én ítéletim szerint cselekszel, és megtartod
minden én parancsolatimat, azokban járván: Én is
bizonyára megerősítem veled az én beszédemet, a
melyet szólottam Dávidnak, a te atyádnak; 13 És az
Izráel fiai között lakozom, és nem hagyom el az én
népemet, az Izráelt. 14 Megépíté azért Salamon azt
a házat, és elvégezé azt. 15 És megbéllelé a ház
falait belől czédrusfával, a ház padlózatától egészen a
padlásig beborítá belől fával; a ház padlózatát pedig
beborítá fenyődeszkákkal. 16 És építe a ház hátulján
egy húsz sing hosszú czédrusfa falat a padlózattól egész
a padlásig, és építé azt a ház hátulsó részének: szentek-
szentjének. 17 Az előtte való szenthely hossza negyven
sing volt. 18 Belülről az egész ház merő czédrus volt,
kivésett sártökökkel és kinyilt virágbimbókkal, úgy hogy
semmi kő ki nem látszott. 19 És a szentek-szentjét
építé a ház belső részében, hogy abba helyheztesse az
Úr szövetségének ládáját. 20 A szentek-szentje belső
részének a hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz
sing, a magassága is húsz sing, és beborítá azt finom
aranynyal; az oltárt is beborítá czédrusdeszkákkal. 21
És Salamon beborította a házat belől finom aranynyal,
és arany lánczot vont a belső rész előtt, a melyet
szintén bevont aranynyal. 22 Úgy, hogy az egész ház
be volt vonva merő aranynyal, sőt az oltárt is, a mely a
szentek-szentje előtt volt, egészen beborítá aranynyal.
23 És csinált a szentek-szentjébe két tíz sing magas
Kérubot olajfából. 24 És öt sing volt az egyik Kérub
szárnya, és öt sing a másik Kérub szárnya is, úgy,
hogy az egyik szárnya végétől, a másik szárnya végéig
tíz sing vala. 25 A másik Kérub is tíz sing volt; és
mind a két Kérubnak mind a mértéke, mind a faragása
egy vala; 26 Úgy, hogy az egyik Kérub magassága
tíz sing, és ugyanannyi a másik Kérubé is. 27 És
helyezteté a Kérubokat a ház belsejébe, és a mint a
Kérubok kiterjeszték szárnyukat, az egyiknek szárnya a
ház egyik falát, a másik Kérub szárnya pedig a másik
falát érte; de a ház közepén összeért egyik szárny a
másikkal. 28 És beborítá a Kérubokat aranynyal. 29 És
a ház összes falain köröskörül kivül és belől Kérubokat,
pálmafákat és kinyilt virágokat metszetett ki. 30 És
beborítá még a ház padlóját is aranynyal kivül és belől.
31 És a szentek-szentjének bemenetelén csinála ajtót
olajfából, az ajtófélfák kiszögellése egy ötödrész volt;
32 És két ajtószárnyat olajfából, és metszete reájok
Kérubokat, pálmafákat és kinyilt virágokat, és beborítá
azokat aranynyal; a Kérubokat is és a pálmafákat
is megaranyoztatá. 33 E képen csinált a templom
szenthelyénél is négyszegletű ajtófélfákat olajfából. 34
És csinált két ajtót cziprusfából, és az egyik ajtón is
két forgó ajtószárny volt, a másik ajtón is két forgó
ajtószárny. 35 És metszete azokra Kérubokat és
pálmafákat és kinyilt virágokat, és beborítá aranynyal,
rá alkalmaztatva azt a metszésre. 36 Azután felépíté
a belső pitvart három rend faragott kőből és egy rend
czédrusgerendából. 37 Az ő uralkodásának negyedik
esztendejében fundáltaték az Úrnak háza Zif hónapban.
38 És a tizenegyedik esztendőben, Búl havában, (mely
a nyolczadik hónap) végezteték el a ház, minden dolga
és rendje szerint. És így építé azt hét esztendeig.

7 Azután a maga házát építé Salamon tizenhárom
esztendeig, a mely alatt elvégezé az ő házát egészen.
2 Megépíté a Libánon erdő házát is, melynek hossza
száz sing vala, szélessége ötven sing, magassága
harmincz sing; építé azt négy rend czédrusoszlopon és
az oszlopokon czédrusgerendák valának. 3 És bepadlá
czédrusdeszkákkal felül a gerendák felett, melyek
valának negyvenöt oszlopon, mindenik renden tizenöt. 4
És három rend ablak rajta egymással átellenben, három-
három ellenében. 5 És mind az ajtók és azoknak oldalfái
négyszögűek valának az ablakokkal együtt, és egyik
ablak a másiknak átellenébe volt mind a három renden.
6 És építé az oszlopcsarnokot, a melynek hossza ötven
sing és szélessége harmincz sing volt; és egy tornáczot
ez elé, és oszlopokat és vastag gerendákat ezek elé.
7 És építé a trón-termet, a hol ítélt, a törvényházat, a
melyet czédrusfával bélelt meg a padlózattól fogva fel
a padlásig. 8 Azután a saját házát építé, a melyben
ő maga lakott, a másik udvarba befelé a teremtől,
hasonlóan a másikhoz, és építe egy házat a Faraó
leányának is, a kit feleségül vett Salamon, hasonlót e
teremhez. 9 Mindezek drágakövekből voltak, mérték
szerint kifaragva, fűrészszel metszve minden oldalról, a
fundamentomtól a tetőzetig, kivül is mind a nagy pitvarig.
10 Még a fundamentom is drága és nagy kövekből
volt: tíz singnyi kövekből és nyolcz singnyi kövekből.
11 És ezeken felül voltak a mérték szerint faragott
drágakövek és czédrusfák. 12 És a nagy pitvarban
köröskörül három sor faragott kő és egy sor faragott
czédrusgerenda volt, épen mint az Úr házának belső
pitvara és a ház tornácza. 13 És elküldé Salamon
király, és elhozatá Hírámot Tírusból. 14 Ez egy özvegy
asszonynak volt a fia a Nafthali nemzetségéből; az ő
atyja pedig Tírusbeli rézmíves ember vala; és ez teljes
vala bölcseséggel, értelemmel és tudománynyal, hogy
tudna csinálni mindenféle mívet rézből. Ki mikor Salamon
királyhoz jött, minden mívet megcsinála néki. 15 És
formála két réz oszlopot, az egyik oszlop magassága
tizennyolcz sing volt, és tizenkét sing zsinór éri vala
át mind a két oszlopot. 16 És készíte két gömböt
érczből öntve, hogy azokat az oszlopok tetejére tegye,
és öt sing magas volt az egyik gömb és öt sing magas
volt a másik gömb. 17 Reczés mívű hálók, lánczmívű
zsinórok voltak a gömbökön, a melyek az oszlopok

tetején valának; hét volt az egyik gömbön, és hét volt a
másik gömbön is. 18 És megkészíté az oszlopokat, és
két sor díszítést tett köröskörül az egyik hálón, hogy
befedje a gömböket, a melyek az oszlopfőkön voltak;
és így csinálá a másik gömböt is. 19 És a gömbök,
a melyek a tornáczban levő oszlopok tetején voltak,
liliom formájúak voltak, négy singnyiek. 20 Gömbök
voltak a két oszlopon, felül, közel a kidomborodáshoz,
a mely a háló mellett volt. És kétszáz gránátalma volt
sorban köröskörül a második gömbön. 21 És felállítá az
oszlopokat a templom tornáczában; és felállítá a jobb
oszlopot, és nevezé annak nevét Jákinnak, és felállítá
a bal oszlopot, és nevezé annak nevét Boáznak. 22
És az oszlopok tetején liliomok formáltattak vala. És
ilyen módon végezteték el az oszlopok míve. 23 És
csinála egy öntött tengert, mely egyik szélétől fogva
a másik széléig tíz sing volt, köröskörül kerek, és öt
sing magas, és a kerületit harmincz sing zsinór érte
vala körül. 24 Valának pedig a peremén alól köröskörül
formáltatva apró sártökök; tíz-tíz mindenik singben az
egész tenger körül, az ilyen sártököcskék két renddel
valának öntve köröskörül a maga öntésében. 25 És
tizenkét ökrön állott, három északra fordulva, három
nyugotra, három délre és három naptámadatra, és a
tenger fölül rajtok, hátok pedig mind befelé. 26 És a
vastagsága egy tenyérnyi volt, és a pereme olyan, mint
a pohár ajaka, vagy a liliom virága, és kétezer báth fért
bele. 27 És készíte tíz ércz-talpat, mindegyik talpat négy
sing hosszúra, és négy sing szélesre, és három sing
magasra. 28 És e talpak így voltak csinálva: oldalaik
voltak, és az oldalak a szélpártázatok között voltak. 29
És az oldalakon, a melyek a pártázatok között voltak,
oroszlánok, ökrök és Kérubok voltak, és a pártázatokon
felül is ekként; az oroszlánok és ökrök alatt pedig
czifrázatok voltak bevésett munkával. 30 És mindenik
talpnak négy-négy réz kereke és réz tengelye volt, és a
négy szegleten támaszok voltak; a mosdómedenczén
alul voltak e támaszok öntve, és mindegyiknek oldalán
czifrázatok. 31 És a szája az ő kerekded fészkének
belső részétől fogva oda felfelé egy singnyi volt, és a
fészeknek szája kerekded vala, oszlopformára csinálva,
másfél singnyi széles, és szájánál is szép metszések
valának, és azoknak pártázatai négyszögűek valának,
nem gömbölyűek. 32 És négy kerék volt a pártázatok
alatt, és a kerekek tengelyei a talphoz voltak erősítve, és
mindenik keréknek magassága másfél sing vala. 33 És
e kerekek hasonlóak valának a szekérnek kerekeihez,
csakhogy a tengelyeik, kerékagyaik, küllőik, talpaik
mind öntve valának. 34 És négy vállacskát csinált
mindenik talp négy szegletén; magából a talpból jöttek
ki a vállacskák. 35 És e talp tetején fél singnyi kerekded
magasság volt köröskörül, és a talp tetején voltak
annak tartókezei és pártázatai a maga öntéséből. 36
Metsze pedig annak tábláira, tartókezeire, pártázataira
Kérubokat, oroszlánokat és pálmafákat: mindeniknek
az üres helye szerint, és koszorút köröskörül. 37 Így
készítette a tíz talpat egy öntésből, egy mérték és forma
szerint. 38 És csinála tíz mosdómedenczét is rézből, és
mindenik mosdómedenczébe negyven báth fér vala; és
mindenik mosdómedencze négy singnyi vala, és a tíz
talp mindenikén egy-egy mosdómedencze vala. 39 És
helyhezteté a talpak ötét a ház jobbfelől való részére,
és ötét a ház balfelől való részére; a tengert pedig
helyhezteté a ház jobbrésze felől naptámadatra dél
ellenébe. 40 És készített Hírám még üstöket, lapátokat
és medenczéket, és elvégezé az egész munkát, a
melyet Salamon királynak csinált az Úr házához; 41
Tudniillik a két oszlopot és a kerek gömböket, a melyek
a két oszlop tetejére tétettek, és a két hálót a két kerek
gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetejére
tétettek. 42 És a négyszáz gránátalmát a két hálóra; két
rend gránátalmát minden hálóba, a két kerekded gömb
befejezésére, a melyek valának az oszlopok tetején;
43 A tíz talpat és a talpakra való tíz mosdómedenczét;
44 Az egy tengert és a tizenkét ökröt a tenger alá; 45
Fazekakat, lapátokat és medenczéket. És mindezek
az edények, a melyeket Hírám Salamon királynak az
Úr háza számára készített, csiszolt rézből voltak. 46 A
Jordán völgyében önteté ezeket a király az agyagos
földben, Sukhót és Sártán között. 47 És mindezeket
az edényeket Salamon méretlen hagyá, a réznek
felettébb való sokasága miatt. 48 És megcsináltata
Salamon minden egyéb felszerelést is, mely az Úr
házához szükséges volt: az arany oltárt, az arany
asztalt, melyen a szent kenyerek állottak. 49 És a
gyertyatartókat színaranyból, ötöt jobbfelől és ötöt
balfelől a szentek-szentje elé, és arany virágokat,
lámpákat, és hamvvevőket. 50 Azután csészéket,
késeket, medenczéket, tömjénezőket és serpenyőket
színaranyból, sőt a belső ház, a szentek-szentje és
a szenthely ajtainak sarkait is mind aranyból. 51 És
ilyenképen elvégezteték az egész mű, a melyet Salamon
király csinála az Úrnak házához. És bevivé Salamon az
ő atyjától, Dávidtól az Istennek szenteltetett jószágot, az
ezüstöt, aranyat és az edényeket és azokat is az Úr
házának kincsei közé tevé.

8 Akkor összegyűjté Salamon az Izráel véneit és
a nemzetségeknek minden fejeit, az Izráel fiai
atyjaiknak fejedelmeit Salamon királyhoz Jeruzsálembe,
hogy az Úr szövetségének ládáját felvigyék a Dávid
városából, mely a Sion. 2 És felgyűlének Salamon
királyhoz az Izráel minden férfiai az Ethánim havában,
az ünnepen; ez a hetedik hónap. 3 Mikor pedig eljöttek
mindnyájan az Izráel vénei: felvevék a papok a ládát, 4
És felvivék az Úr ládáját, a gyülekezetnek sátorát, és

mind a szent edényeket, melyek valának a sátorban, és
felvivék azokat a papok és a Léviták. 5 És Salamon
király és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá
gyűlt, megyen vala ő vele a láda előtt, áldozván juhokkal
és ökrökkel, melyek meg sem számláltathatnának, sem
pedig meg nem irattathatnának a sokaság miatt. 6
És bevivék a papok az Úr szövetségének ládáját az
ő helyére a ház belső részébe, a szentek-szentjébe,
a Kérubok szárnyai alá. 7 Mert a Kérubok kiterjesztik
vala szárnyaikat a láda helye felett, és befedik vala
a Kérubok a ládát és annak rúdjait felülről. 8 És a
rudak olyan hosszúak voltak, hogy azok vége látható
volt a szenthelyen a szentek-szentjének első része
felől; azonban kivül nem voltak láthatók; és ott vannak
mind e mai napig. 9 És nem volt egyéb a ládában,
mint csak a két kőtábla, a melyeket Mózes a Hórebnél
helyezett bele, mikor az Úr szövetséget kötött az Izráel
fiaival, mikor kijövének Égyiptom földéből. 10 Mikor
pedig kijöttek a papok a szenthelyből: köd tölté be
az Úrnak házát, 11 Úgy, hogy meg sem állhattak a
papok az ő szolgálatjokban a köd miatt; mert az Úr
dicsősége töltötte vala be az Úrnak házát. 12 Akkor
monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék
ködben. 13 Építve építettem házat néked lakásul; helyet,
a hol örökké lakjál. 14 Azután megfordult a király, és
megáldá Izráel egész gyülekezetét és az Izráel egész
gyülekezete felállott. 15 És monda: Áldott legyen az Úr,
Izráelnek Istene, a ki szólott az ő szája által Dávidnak, az
én atyámnak; és azt az ő hatalmasságával beteljesítette,
mondván: 16 Attól a naptól fogva, a melyen kihoztam
az én népemet, az Izráelt Égyiptomból, soha nem
választottam egyetlen várost sem az Izráel minden
nemzetségei közül, hogy ott nékem házat építenének,
a melyben lenne az én nevem; hanem csak Dávidot
választottam, hogy ő legyen az én népem, Izráel felett.
17 És ámbár az én atyám, Dávid már elvégezte volt,
hogy ő épít házat az Úrnak, Izráel Istene nevének;
18 De az Úr azt mondá Dávidnak, az én atyámnak:
Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én nevemnek házat
építs, jól cselekedted, hogy szívedben ezt végezted;
19 Mégis nem te építesz házat nékem, hanem a te
fiad, a ki a te ágyékodból származik, az épít házat az
én nevemnek. 20 És beteljesíté az Úr az ő beszédét,
a melyet szólott; mert felkelék az én atyám, Dávid
helyett, és ülék az Izráel királyi székibe, a miképen
megmondotta vala az Úr, és megépítém a házat az
Úr, Izráel Istene nevének. 21 És helyet szerzettem ott
a ládának, a melyben az Úrnak szövetsége vagyon,
a melyet szerzett a mi atyáinkkal, mikor kihozta őket
Égyiptom földéből. 22 És oda állott Salamon az Úr
oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szembe,
és felemelé kezeit az ég felé, 23 És monda: Uram,
Izráel Istene! nincsen hozzád hasonló Isten, sem az
égben ott fenn, sem a földön itt alant, a ki megtartod a
szövetséget és az irgalmasságot a te szolgáidnak, a
kik te előtted teljes szívvel járnak; 24 A ki megtartottad
azt, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak
szólottál; mert magad szólottál néki, és a te hatalmaddal
beteljesítetted, a mint e mai napon megtetszik. 25
Most azért Uram, Izráel Istene, tartsd meg, a mit a
te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak igértél, ezt
mondván: A te magodból való férfiú el nem fogy én
előttem, a ki az Izráel királyi székibe üljön; csakhogy
a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy én előttem
járjanak, a mint te én előttem jártál. 26 Most teljesítsd
be, Izráel Istene, a te szavaidat, a melyeket szólottál a
te szolgádnak, Dávidnak, az én atyámnak. 27 Vajjon
gondolható-é, hogy lakozhatnék az Isten a földön? Ímé
az ég, és az egeknek egei be nem foghatnak téged;
mennyivel kevésbbé e ház, a melyet én építettem. 28
De tekints a te szolgád imádságára és könyörgésére,
óh Uram, én Istenem, hogy meghalljad a dicséretet és
az imádságot, a melylyel a te szolgád könyörög előtted
e mai napon; 29 Hogy a te szemeid e házra nézzenek
éjjel és nappal, e helyre, a mely felől azt mondottad: Ott
lészen az én nevem; hallgasd meg ez imádságot, a
melylyel könyörög a te szolgád e helyen. 30 És hallgasd
meg a te szolgádnak és a te népednek, az Izráelnek
könyörgését, a kik imádkozándanak e helyen; hallgasd
meg lakhelyedből, a mennyekből, és meghallgatván
légy kegyelmes! 31 Mikor vétkeződik valaki felebarátja
ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjék és
ő ide jő, megesküszik az oltár előtt ebben a házban:
32 Te hallgasd meg a mennyekből, és vidd véghez,
és tégy igazat a te szolgáid között, kárhoztatván
az istentelent, hogy fején teljék a mit keresett; és
megigazítván az igazat, megfizetvén néki az ő igazsága
szerint. 33 Mikor megverettetik a te néped, az Izráel,
az ő ellenségeitől, mivel ellened vétkeztek, és hozzád
megtéréndenek, és vallást teéndenek a te nevedről, és
néked imádkozándanak és könyörgéndenek e házban:
34 Te hallgasd meg a mennyekből, és bocsásd meg
az Izráelnek, a te népednek vétkét; és hozd vissza
őket arra a földre, a melyet adtál az ő atyáiknak. 35
Mikor berekesztetik az ég, és nem lészen eső, mert
ellened vétkeztek; és imádkozándanak e helyen, és
vallást teéndenek a te nevedről, és megtéréndenek az ő
bűnökből, mert te szorongatod őket: 36 Te hallgasd meg
őket a mennyekből, és légy kegyelmes a te szolgáidnak
és az Izráelnek, a te népednek vétke iránt, tanítsd
meg őket a jó útra, a melyen járjanak; és adj esőt a
te földedre, a melyet örökségül adtál a te népednek.
37 Éhség ha lesz e földön, ha döghalál, aszály, ragya,
sáska, cserebogár; ha ellenség szállja meg kapuit; vagy
más csapás és nyavalya jövénd reájok: 38 A ki akkor
könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy a te

egész néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő szívére
mért csapást, és kiterjeszténdi kezeit e ház felé: 39 Te
hallgasd meg a mennyekből, a te lakhelyedből és légy
kegyelmes, és cselekedd azt, hogy kinek-kinek fizess
az ő útai szerint, a mint megismerted az ő szívét, mert
egyedül csak te ismered minden embernek szívét. 40
Hogy féljenek téged mind éltig, míg e földnek színén
lakoznak, a melyet adtál a mi atyáinknak. 41 Sőt még
az idegen is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való,
ha eljövénd messze földről a te nevedért; 42 (Mert
meghallják a te nagyságos nevedet és a te hatalmas
kezedet és kinyújtott karodat), és eljövén imádkozánd
e házban: 43 Te hallgasd meg a mennyekből, a te
lakhelyedből, és add meg az idegennek mindazt, a
miért könyörög néked, hogy mind az egész földön való
népek megismerjék a te nevedet, és féljenek úgy téged,
miképen a te néped az Izráel; és ismerjék meg, hogy a
te nevedről neveztetik ez a ház, a melyet én építettem.
44 Ha a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen,
az úton, a melyen te küldöd el, és imádkozándik az
Úrhoz, fordulván az úton e város felé, a melyet te
magadnak választottál és e ház felé, a melyet építettem
a te nevednek: 45 Hallgasd meg a mennyekből az
ő imádságokat és könyörgésöket, és szerezz nékik
igazságot. 46 Ha te ellened vétkezéndenek, – mert
nincsen ember, a ki ne vétkeznék – és megharagudván
reájok, ellenség kezébe adándod, és fogva elviéndik
őket azok, a kiktől megfogattak, az ellenségnek földére,
messze vagy közel; 47 És eszökre térnek a földön,
melyre fogva vitettek, és megtérvén könyörgenek néked
azoknak földökön, a kiktől fogva elvitettek, mondván:
Vétkeztünk, hamisan és istentelenül cselekedtünk! 48 És
megtéréndenek te hozzád teljes szívökből és lelkökből,
az ő ellenségöknek földében, a kik őket fogva elvitték,
és imádkozándanak hozzád az ő földöknek útja felé
fordulva, a melyet adtál az ő atyáiknak, és e város felé, a
melyet magadnak választottál, és e ház felé, a melyet a
te nevednek építettem: 49 Hallgasd meg a mennyekből,
a te lakhelyedből az ő imádságokat és könyörgésöket,
és szerezz nékik igazságot; 50 És légy kegyelmes a te
néped iránt, a kik ellened vétkezéndenek, és minden
bűneik iránt, a melyekkel ellened vétkeztek; és szerezz
kedvességet nékik azok előtt, a kik őket fogva tartják,
hogy könyörüljenek rajtok; 51 Mert ők a te néped és
örökséged, a kiket kihoztál Égyiptomból, a vaskemencze
közepéből, 52 Hogy a te szemeid nézzenek a te
szolgádnak imádságára és a te népednek az Izráelnek
könyörgésére; meghallgatván őket mindenkor, mikor
téged segítségül hívnak. 53 Mert te különválasztottad
őket magadnak örökségül a földnek minden népei közül;
a miképen megmondottad volt Mózes, a te szolgád
által, mikor kihoztad a mi atyáinkat Égyiptomból, Uram
Isten! 54 És mikor elvégezte Salamon az Úr előtt
való minden imádságát és könyörgését, felkele az Úr
oltára elől, és megszünék az ő térdein való állástól,
és kezeinek az égbe felemelésétől. 55 És felállván
megáldá az Izráel egész gyülekezetét, felszóval ezt
mondván: 56 Áldott legyen az Úr, a ki nyugodalmat
adott az ő népének, az Izráelnek, minden ő beszéde
szerint, csak egy beszéde is hiábavaló nem volt minden
ő jó beszédei közül, a melyeket szólott Mózes, az ő
szolgája által. 57 Az Úr, a mi Istenünk, legyen velünk, a
miképen volt a mi atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el
se távozzék tőlünk, 58 Hanem hajtsa magához a mi
szívünket, hogy járjunk minden ő útaiban, és őrizzük
meg az ő parancsolatit, rendeléseit és végzésit, a
melyeket a mi atyáinknak parancsolt. 59 És ezek a
szavak, a melyekkel imádkoztam az Úr előtt, legyenek
jelen az Úr előtt a mi Istenünk előtt éjjel és nappal,
hogy ítéletet tegyen az ő szolgájának és az ő népének,
az Izráelnek, minden időben, 60 Hogy megismerjék a
földön minden népek, hogy csak az Úr az Isten, és
hogy ő kívülötte nincsen más. 61 És a ti szívetek legyen
tökéletes az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy járjatok az
ő rendeléseiben, és őrizzétek meg az ő parancsolatit,
miképen e mai napon. 62 És a király és az egész
Izráel ő vele, áldozatokat áldozának az Úr előtt. 63 És
Salamon áldozék hálaadó áldozatul, a melyet áldozék
az Úrnak: huszonkétezer ökröt, százhúszezer juhot.
És e képen szentelék fel az Úr házát a király és az
Izráel minden fiai. 64 Ugyanazon napon szentelé fel a
király a középső pitvart, mely az Úrnak háza előtt vala;
mert ott szerze egészen égőáldozatokat, ételáldozatokat
és hálaáldozatok kövéreit. Mert a rézoltár, mely az
Úr előtt állott, kisebb volt, mintsem reá fért volna az
égőáldozat, az ételáldozat és a hálaáldozatok kövére.
65 És Salamon ünnepet szerze ebben az időben, és vele
együtt az egész Izráel; egy nagy gyűlést Hámát határától
fogva Égyiptom határáig, az Úr előtt, a mi Istenünk előtt,
hét napig és újra hét napig, azaz tizennégy napig. 66
És a nyolczadik napon elbocsátá a népet. És áldák
a királyt, és elmenének az ő hajlékaikba örömmel és
víg szívvel, mindama jók felett, a melyeket cselekedett
az Úr az ő szolgájával, Dáviddal, és az Izráellel, az ő
népével.

9 És lőn, mikor elvégezte Salamon az Úr házának és
a király házának építését, és mindent a mit kívánt
és a mit akart építeni Salamon: 2 Megjelenék az Úr
Salamonnak másodszor is, a miként megjelent volt néki
Gibeonban. 3 És monda néki az Úr: Meghallgattam a te
imádságodat és könyörgésedet, a melylyel könyörgöttél
előttem: Megszenteltem e házat, a melyet építettél,
abba helyheztetvén az én nevemet mindörökké, és ott
lesznek az én szemeim, és az én szívem mindenkor.
4 És ha te előttem járándasz, a mint járt Dávid, a te
atyád, egyenes és tökéletes szívvel, úgy cselekedvén

mindenekben, a mint néked megparancsoltam, az
én rendelésimet és végzésimet megtartándod; 5
Megerősítem a te birodalmadnak trónját az Izráelen
mindörökké, a mint megígértem volt Dávidnak a te
atyádnak, mondván: Nem fogy el a te nemzetségedből
való férfiú az Izráel királyi székéből. 6 De hogyha
elszakadtok ti és a ti fiaitok én tőlem, és meg nem
őrizénditek az én parancsolatimat és végzéseimet,
melyeket előtökbe adtam; hanem elmentek, és idegen
isteneknek szolgáltok, és meghajoltok azok előtt: 7
Kigyomlálom az Izráelt e föld színéről, a melyet nékik
adtam; e házat, melyet az én nevemnek szenteltem,
elvetem szemeim elől, és az Izráel példabeszédül
és meséül lészen minden nép előtt. 8 És bár e ház
felséges, mégis a kik elmennek mellette, elcsodálkoznak,
felkiáltanak, és azt mondják: Miért cselekedett így az
Úr ezzel a földdel és ezzel a házzal? 9 És azt felelik:
Azért, mert elhagyták az Urat, az ő Istenöket, a ki az
ő atyáikat kihozta volt Égyiptom földéből, és idegen
istenekhez ragaszkodtak, és azokat imádták, és azoknak
szolgáltak: ezért bocsátá ő reájok az Úr mind ezt a
nyomorúságot. 10 És lőn a húsz esztendő végén, a
mialatt Salamon a két házat, az Úr házát és a király házát
megépíté, 11 A melyekhez Hírám, Tírus királya adott
volt ajándékban Salamonnak czédrusfákat, fenyőfákat,
aranyat egész kivánsága szerint: ada Salamon király
Hírámnak húsz várost Galileának földén. 12 És kiméne
Hírám Tírusból, hogy megnézze azokat a városokat, a
melyeket Salamon néki ada, de nem tetszettek azok
néki. 13 És monda: Miféle városok ezek, atyámfia, a
melyeket nékem adtál? És Kábul földnek nevezé azokat
mind e mai napig. 14 Küldött vala pedig Hírám a királynak
százhúsz tálentom aranyat. 15 És ez az összege
annak az adónak is, a melyet kivetett volt Salamon
király, hogy megépíthesse az Úr házát, és a maga
házát, és Millót, és Jeruzsálem kőfalait, és Kháczort,
Megiddót és Gézert. 16 Mert a Faraó, Égyiptom királya,
feljött volt, és meghódítá Gézert, és felégette tűzzel,
és a Kananeusokat, a kik a városban laktak, megölte,
és adá azt ajándékban az ő leányának, a Salamon
feleségének. 17 És megépíté Salamon Gézert és az
alsó Bethoront; 18 Bahalátot és Thadmort a pusztában,
azon a földön; 19 És a tárházak minden városait, a
melyek a Salamonéi valának, a szekerek városait,
és a lovagok városait, és mindeneket, a melyeknek
építéséhez Salamonnak kedve volt Jeruzsálemben
és a Libánonon, és az ő birodalmának egész földén.
20 És mindazt a népet, a mely megmaradott volt az
Emoreusoktól, Hitteusoktól, Perizeusoktól, Hivveusoktól,
Jebuzeusoktól, a kik nem valának az Izráel fiai közül.
21 Azoknak fiait, a kik ő utánok azon a földön maradtak
volt, a kiket az Izráeliták ki nem irthattak, Salamon
jobbágyokká tette mind e mai napig. 22 De az Izráel fiai
közül senkit nem vetett Salamon szolgálat alá, hanem
ezek hadakozó férfiak voltak és ő szolgái és főemberei
és hadnagyai és az ő szekereinek és lovagjainak fejei.
23 És a hivatalnokoknak, a kik Salamon munkáinak
élén állottak, száma ötszázötven volt, a kik igazgatták
a népet, a mely dolgozott a munkán. 24 És a Faraó
leánya felméne a Dávid városából a maga házába, a
melyet Salamon épített néki. Akkor építé meg Millót is.
25 És áldozék Salamon minden esztendőben háromszor,
égő és hálaáldozatot azon az oltáron, a melyet épített
vala az Úrnak, és áldozik vala jóillattal azon, a mely
az Úr előtt vala. És elvégezé a házat. 26 És hajókat is
csináltata Salamon király Esiongáberben, a mely Elót
mellett van a Veres tenger partján, az Edom földén.
27 És elküldé Hírám az ő szolgáit a hajókon, a kik jó
hajósok és a tengeren jártasak valának, a Salamon
szolgáival. 28 És egész Ofirig menének, és hozának
onnét négyszázhúsz tálentom aranyat, és vivék azt
Salamon királyhoz.

10 A Séba királynéasszonya pedig hallván
Salamonnak hírét és az Úr nevét, eljöve, hogy
megkisértgesse őt nehéz kérdésekkel. 2 És bejöve
Jeruzsálembe igen nagy sereggel és tevékkel, a melyek
hoznak vala fűszerszámokat, igen sok aranyat és
drágaköveket, és Salamonhoz méne, és szóla vele
mindenekről, a melyek szívén voltak. 3 És Salamon
megfelelt néki mindenre, semmi sem volt a király előtt
elrejtve, a mire ne tudott volna néki felelni. 4 És a
mikor látta Séba királynéasszonya Salamonnak minden
bölcseségét, és a házat, a melyet épített vala; 5 És az
ő asztalának étkeit, és szolgáinak lakásait, és szolgái
udvarlásának módját, és azok öltözeteit, és pohárszékeit,
és az ő áldozatját, a melylyel az Úrnak házában áldozott:
a lélekzete is elállott; 6 És monda a királynak: Mind
igaz, a mit az én földemben hallottam volt a te dolgaid
felől és a te bölcseségedről, 7 De én hinni sem akartam
azokat a beszédeket, míg én magam el nem jöttem, és
szemeimmel nem láttam. És ímé nékem a felét sem
beszélték el: te meghaladtad bölcseséggel és jósággal
a hírt, a melyet hallottam felőled. 8 Boldogok a te
embereid, boldogok ezek a te szolgáid, a kik udvarlanak
néked mindenkor, és hallhatják a te bölcseségedet: 9
Legyen az Úr, a te Istened áldott, a ki kedvelt téged,
hogy az Izráel királyi székibe ültetett, mert szerette
az Úr az Izráelt mindörökké, és királylyá tett téged,
hogy ítéletet és igazságot szolgáltass. 10 És ada a
királynak száz és húsz tálentom aranyat, és igen sok
fűszerszámot és drágakövet. Nem hoztak azután ilyen
és ennyi sokaságú fűszerszámot, a mennyit Séba
királynéasszonya ada Salamon királynak. 11 És a
Hírám hajója is, mely aranyat hozott Ofirból, ébenfát
is hozott Ofirból nagy bőséggel és drágaköveket. 12
És csinála a király az ébenfából oszlopokat az Úr

házába és a király házába, és az éneklőknek hegedűket
és lantokat; nem hoztak soha többé olyan ébenfákat,
és nem is láttak olyanokat mind e mai napig. 13
És Salamon király ada a Séba királynéasszonyának
mindent, a mit csak kívánt és kért tőle, azokon kivül, a
melyeket gazdagságához képest ada Salamon király
néki. Annakutána megtére, és méne az ő földébe
szolgáival egyetemben. 14 Vala pedig mértéke az
aranynak, a mely kezéhez jő vala Salamonnak minden
esztendőben, hatszáz és hatvanhat tálentom arany.
15 Azonkivül, a mi jő vala az árus emberektől és a
fűszerszámokkal kereskedő kalmároktól, és mind az
Arábiabeli királyoktól, és annak a földnek tiszttartóitól.
16 És csináltata Salamon király kétszáz paizst tiszta
vert aranyból; mindenik paizsra hatszáz aranyat adott.
17 És háromszáz kerek paizst vert aranyból, három
font aranyat ada mindenik paizsra: és azokat a király
helyhezteté a Libánon erdő házába. 18 És készíte a
király elefántcsontból egy nagy királyi széket és beborítá
azt finom aranynyal. 19 Hat grádicsa volt e királyi
széknek és e szék teteje kerekded vala hátul, és karjai
valának mindkétfelől az ülés mellett, és két oroszlán álla
ott a karoknál. 20 És tizenkét oroszlán álla ott kétfelől
a grádics hat lépésén. Senki soha olyant nem csinált
egyetlen országban sem. 21 És Salamon királynak
összes ivóedényei is aranyból voltak, és a Libánon erdő
házának összes edényei tiszta aranyból; nem volt azok
között semmi ezüst, mert annak semmi becse nem vala
Salamon idejében. 22 Mert a király Társis hajója, a
mely a tengeren Hírám hajójával járt, minden három
esztendőben egyszer fordult meg, s hozott a Társis
hajó aranyat, ezüstöt, elefántcsontokat, majmokat és
pávákat. 23 És feljebb magasztaltaték Salamon király
gazdagsággal és bölcseséggel a földön való minden
királyoknál. 24 És mind az egész föld kivánja vala látni
Salamont, hogy hallhatnák az ő bölcseségét, melyet
Isten az ő szívébe adott volt. 25 És azok néki ajándékot
hoznak vala, ezüst és arany edényeket, öltözeteket, hadi
szerszámokat, fűszerszámokat, lovakat, öszvéreket,
esztendőnként. 26 És gyűjte Salamon szekereket és
lovagokat, úgy hogy ezer és négyszáz szekere, és
tizenkétezer lovagja volt néki, a kiket helyheztete a
szekerek városaiba, és a király mellé Jeruzsálemben.
27 És felhalmozá a király Jeruzsálemben az ezüstöt mint
a követ, és a czédrust, mint a vad fügefákat, a melyek
nagy tömegben vannak a mezőn. 28 És Salamonnak
Égyiptomból hozának lovakat, és a király kereskedői
sereggel vették volt a lovakat megszabott áron. 29 És
egy-egy szekér hatszáz ezüst siklusért és egy-egy ló
százötven siklusért ment fel és jött ki Égyiptomból, és
ugyancsak ők szállították ezeket a Hitteusok királyainak
és Siria királyainak.

11 Salamon király pedig megszerete sok idegen
asszonyt, még pedig a Faraó leányán kivül
a Moábiták, Ammoniták, Edomiták, Sídonbeliek és
Hitteusok leányait, 2 Olyan népek közül, a kik felől
azt mondotta volt az Úr az Izráel fiainak: Ne menjetek
hozzájok, és őket se engedjétek magatokhoz jőni,
bizonyára az ő isteneik után hajtják a ti szíveteket.
Ezekhez ragaszkodék Salamon szeretettel. 3 És
valának néki feleségei, hétszáz királynéasszony és
háromszáz ágyas; és az ő feleségei elhajták az ő
szívét. 4 És mikor megvénült Salamon, az ő feleségei
elhajták az ő szívét az idegen istenek után, úgy hogy
nem volt már az ő szíve tökéletes az Úrhoz, az ő
Istenéhez, a mint az ő atyjának, Dávidnak szíve. 5 Mert
Salamon követi vala Astoretet, a Sídonbeliek istenét,
és Milkómot, az Ammoniták útálatos bálványát. 6 És
gonosz dolgot cselekedék Salamon az Úr szemei előtt,
és nem követé olyan tökéletességgel az Urat, mint
Dávid, az ő atyja. 7 Akkor építe Salamon templomot
Kámosnak, a Moábiták útálatos bálványának a hegyen,
a mely Jeruzsálem átellenében van, és Moloknak,
az Ammon fiai útálatos bálványának. 8 És ekképen
cselekedék Salamon mind az ő idegen feleségeivel,
a kik az ő isteneiknek tömjéneztek és áldoztak. 9
Megharaguvék azért az Úr Salamonra, hogy elhajlott
az ő szíve az Úrtól, Izráel Istenétől, a ki megjelent volt
néki kétszer is, 10 És azt parancsolta volt néki, hogy ne
kövessen idegen isteneket, és mégsem őrizte meg az
Úr parancsolatját. 11 Monda azért az Úr Salamonnak:
Miután ez történt veled, és nem őrizted meg az én
szövetségemet és az én rendelésimet, a melyeket
parancsoltam néked: elszakasztván elszakasztom tőled
az országot, és adom a te szolgádnak. 12 Mindazáltal
míg élsz, nem cselekeszem ezt Dávidért, a te atyádért;
hanem a te fiadnak kezétől szakasztom el azt. 13
De nem szakasztom el az egész birodalmat; hanem
egy nemzetséget adok a te fiadnak Dávidért, az én
szolgámért és Jeruzsálemért, a melyet magamnak
választottam. 14 És ellenséget támaszta az Úr
Salamonra, az Edombeli Hadádot, a ki az Edombeli
királyi nemből való vala. 15 Mert mikor Dávid az
Edomiták ellen ment volt, és Joáb, a sereg fővezére
elment volt a megöletteknek temetésére, és levágott
minden férfiú nemet Edomban, – 16 Mert hat hónapig
volt ott Joáb az egész Izráellel, míg minden férfiúi
nemet ki nem vesztett Edomban, - 17 Akkor szaladott
vala el Hadád és vele együtt valami Edomiták az ő
atyjának szolgái közül ő vele, bemenvén Égyiptomba.
Hadád pedig akkor még kis gyermek volt. 18 Kik
felkelvén Midiánból, menének Páránba, és melléjök
vévén a Páránbeli férfiak közül, bemenének Égyiptomba
a Faraóhoz, az Égyiptombeli királyhoz, a ki házat ada
néki, és ételt, italt szolgáltata néki, és jószágot is ada

néki. 19 Igen kedvében lőn azért Hadád a Faraónak,
úgyannyira, hogy feleségül adá néki az ő feleségének
hugát, Táfnes királyasszonynak hugát. 20 És a Táfnes
huga szülé néki Génubátot, az ő fiát, és elválasztá
azt Táfnes a Faraó házában, és Génubát ott volt a
Faraó házában, a Faraó fiai között. 21 Mikor pedig
Hadád meghallotta Égyiptomban, hogy Dávid elaludt
az ő atyáival, és hogy Joáb is, a seregnek fővezére,
meghalt, monda Hadád a Faraónak: Bocsáss el engem,
hadd menjek el az én földembe. 22 És felele néki
a Faraó: Mi nélkül szűkölködöl én nálam, hogy a te
földedbe igyekezel menni? Felele az: Semmi nélkül
nem szűkölködöm, de kérlek bocsáss el engem. 23 És
támaszta az Isten néki más ellenséget is, Rézont, az
Eljada fiát, a ki elfutott vala Hadadézertől, a Sóbabeli
királytól, az ő urától. 24 És hadakozó férfiakat gyűjtött
maga mellé, és ő vala a sereg hadnagya, mikor megölé
őket Dávid; azután Damaskusba menvén ott lakának,
és uralkodának Damaskusban. 25 És ellensége volt
Izráelnek Salamonnak egész életében, a nyomorúságon
kivül, a melyet Hadád szerze, és gyűlölte Izráelt, és
uralkodott Siriában. 26 Azután Jeroboám, a Nébát fia,
Seredából való Efrateus, – a kinek anyja Sérua, egy
özvegy asszony volt – a Salamon szolgája emelte fel
kezét a király ellen. 27 Annak pedig, a miért felemelte
kezét a király ellen, ez volt az oka: Mikor Salamon
megépítette Millót, és berakatta az ő atyjának, a Dávid
városának romlását; 28 Jeroboám erős férfiú vala; és
látván Salamon, hogy az ő szolgája az ő dolgában
szorgalmatos, reá bízá a József háza gondviselésének
egész terhét. 29 És történt ebben az időben, hogy mikor
kiment egyszer Jeroboám Jeruzsálemből, találkozék az
úton Ahijával, a Silóbeli prófétával, és rajta új köpönyeg
volt, és csak ketten valának a mezőn együtt. 30 És
megragadván Ahija az új ruhát, a mely azon volt, hasítá
azt tizenkét részre. 31 És monda Jeroboámnak: Vedd
el magadnak a tíz részt; mert ezt mondja az Úr, Izráel
Istene: Ímé elszakasztom ez országot Salamon kezétől,
és néked adom a tíz nemzetséget; 32 Egy nemzetséget
hagyok pedig ő nála az én szolgámért, Dávidért, és
Jeruzsálem városáért, a melyet magamnak választottam
az Izráel minden nemzetségei közül, 33 Még pedig
azért, mert elhagytak engem, és imádták Astoretet, a
Sídonbeliek istenét, és Kámost, a Moábiták istenét, és
Milkomot, az Ammon fiainak istenét, és nem jártak az én
utaimban, hogy azt cselekedték volna, a mi tetszett volna
az én szemeimnek: az én rendelésimet és végzéseimet,
a mint Dávid, az ő atyja. 34 De nem veszem el az
egész birodalmat az ő kezétől, hanem akarom, hogy
fejedelem legyen életének minden idejében, Dávidért az
én szolgámért, a kit választottam; mivelhogy megőrizte
az én parancsolatimat és rendeléseimet; 35 Hanem
az ő fiának kezétől már elveszem a királyságot, és
néked adom azt, tudniillik a tíz nemzetséget. 36 Az ő
fiának pedig egy nemzetséget adok, hogy Dávidnak, az
én szolgámnak legyen előttem szövétneke mindenkor
Jeruzsálemben, a városban, a melyet magamnak
választottam, hogy ott helyheztessem az én nevemet.
37 Téged pedig felveszlek, és uralkodol mindenekben a
te lelkednek kívánsága szerint, és király lész az Izráelen.
38 És ha te minden parancsolatimnak engedéndesz,
és járándasz az én utaimban, és azt cselekedénded,
a mi tetszik nékem, megőrizvén az én rendelésimet
és parancsolatimat, a mint Dávid, az én szolgám
cselekedett: én veled leszek, és építek néked állandó
házat, a mint Dávidnak építettem, és néked adom az
Izráelt. 39 És megsanyargatom ezért a Dávid magvát:
de még sem örökre. 40 Igyekezik vala pedig Salamon
megölni Jeroboámot; ezért felkelvén Jeroboám, futa
Égyiptomba, Sésákhoz, az Égyiptombeli királyhoz, és
ott volt Égyiptomban, Salamon haláláig. 41 Salamonnak
egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei, a melyeket
cselekedett, és bölcsesége avagy nem írattattak-é meg
a Salamon cselekedeteiről írott könyvben? 42 Az az idő
pedig, a melyben uralkodott Salamon Jeruzsálemben
az egész Izráelen: negyven esztendő. 43 És elaluvék
Salamon az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyjának,
Dávidnak városában. És Roboám, az ő fia uralkodék
helyette.

12 És elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt
fel az egész Izráel, hogy királylyá tegyék őt. 2
Mikor pedig meghallotta ezt Jeroboám, a Nébát fia, (a ki
még Égyiptomban volt, a hová futott volt Salamon király
elől, és Égyiptomban tartózkodék Jeroboám, 3 És hozzá
küldvén, elhivaták őt); elmenének Jeroboám és az Izráel
egész gyülekezete, és szólának Roboámnak, mondván:
4 A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te
most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát,
és a nehéz igát, a melyet mi reánk vetett, és szolgálunk
néked. 5 És monda nékik: Menjetek el, és harmadnap
mulva jőjjetek vissza hozzám. És a nép elméne. 6 És
tanácsot tarta Roboám király a vénekkel, a kik Salamon,
az ő atyja előtt állottak vala életében, mondván: Micsoda
tanácsot adtok ti, hogy milyen választ adjak e népnek?
7 És szólának azok, mondván: Ha e mai napon szolgája
lész e népnek, és nékik szolgálsz, és választ adsz
nékik, és jó szót adsz nékik: mind éltig szolgálnak
néked. 8 De ő megveté a vének tanácsát, a melyet
néki adtak, és tanácsot tarta az ifjakkal, a kik ő vele
együtt nevekedtek volt fel, és a kik ő előtte udvarlottak.
9 És monda azoknak: Micsoda tanácsot adtok ti, hogy
választ adjunk e népnek, a mely nékem szólván, azt
mondja: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet reánk
vetett a te atyád? 10 És mondának néki az ifjak, a kik
együtt nevekedtek volt fel ő vele: Így szólj ennek a
népnek, a mely szólván néked, ezt mondja: A te atyád

megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd
meg nékünk; e képen szólj nékik: Az én kis ujjam
vastagabb az én atyám derekánál. 11 Most azért, ha az
én atyám reátok nehéz igát vetett, én még nehezebbé
teszem a ti igátokat: ha az én atyám ostorral fékezett
titeket, én skorpiókkal ostorozlak benneteket. 12 És
elméne Jeroboám és mind az egész nép Roboámhoz
harmadnap, a mint meghagyta volt a király, ezt mondván:
Jőjjetek hozzám harmadnapon. 13 És a király kemény
választ adott a népnek, megvetve a vének tanácsát, a
melyet adtak vala néki; 14 És szóla nékik az ifjak tanácsa
szerint, mondván: Ha az én atyám megnehezítette a
ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én
atyám ostorral fékezett titeket, én skorpiókkal ostorozlak
benneteket. 15 És nem hallgatá meg a király a népet;
mert ezt az Úr fordította ekként, hogy megerősítse az ő
beszédét, a melyet szólott volt az Úr a Silóbeli Ahija által
Jeroboámnak, a Nébát fiának. 16 Mikor pedig látta az
egész Izráel, hogy meg nem hallgatta őket a király, felele
az egész nép a királynak ekképen: Micsoda részünk
van nékünk Dávidban? Nincsen nékünk örökségünk
az Isai fiában: menj el a te hajlékidba, óh Izráel! Most
viseld gondját immár a te házadnak, óh Dávid! Elméne
azért az Izráel az ő hajlékiba; 17 Úgy hogy Roboám
csak azokon az Izráel fiain uralkodék, a kik Júda
városaiban laktak. 18 És a mikor elküldé Roboám király
Adorámot, az adószedőt, megkövezé őt az egész Izráel,
és meghala, és maga Roboám király is hamarsággal
szekerébe üle, hogy elmeneküljön Jeruzsálembe. 19 Így
szakada el az Izráel népe Dávidnak házától mind e mai
napig. 20 És lőn, mikor meghallotta az egész Izráel,
hogy megjött Jeroboám, érette küldvén, hivaták őt a
gyülekezetbe, és királylyá tevék őt az egész Izráelen;
senki pedig nem követé Dávidnak házát, hanem csak
egyedül a Júda nemzetsége. 21 És mikor megérkezett
Roboám Jeruzsálembe, összegyűjté Júda egész házát
és Benjámin nemzetségét, száznyolczvanezer válogatott
hadra való férfiút, hogy hadakozzanak az Izráel házával,
és visszanyerjék az országot Roboámnak, a Salamon
fiának. 22 De az Isten beszéde lőn Sémajához, az Isten
emberéhez, mondván: 23 Ezt mondjad Roboámnak, a
Salamon fiának, a Júda királyának, és az egész Júda és
Benjámin házának, és a többi népnek, mondván: 24 Azt
mondja az Úr: Fel ne menjetek, és ne hadakozzatok a ti
atyátokfiai ellen, az Izráel ellen; térjetek meg kiki a maga
házába, mert én tőlem lett e dolog. És ők engedének
az Úr beszédének, és visszatérvén, elmenének az
Úr beszéde szerint. 25 Jeroboám pedig megépíté
Síkemet az Efraim hegyén, és abban lakék; és onnét
kimenvén, építé Pénuelt. 26 És monda Jeroboám
az ő szívében: Majd visszatér ez ország a Dávid
házához; 27 Ha felmegy a nép, hogy áldozatot tegyen
Jeruzsálemben az Úrnak házában; e népnek szíve
az ő urához, Roboámhoz, a Júda királyához hajol,
és engem megölnek, és visszatérnek Roboámhoz, a
Júda királyához. 28 Tanácsot tartván azért a király,
csináltata két arany borjút, és monda nékik: Sok néktek
Jeruzsálembe felmennetek: Ímhol vannak a te isteneid,
óh Izráel, a kik téged kihoztak Égyiptomnak földéből. 29
És az egyiket helyhezteté Béthelbe, a másikat pedig
Dánba. 30 És e dolog nagy bűnnek lett az okozója, mert
a nép felment az egyik elé egészen Dánig. 31 Azután
felállítá a magas helyek templomát, és papokat szerze
a nép aljából, a kik nem voltak a Lévi fiai közül. 32 És
szerze Jeroboám egy ünnepet is a nyolczadik hónapban,
a hónap tizenötödik napján, a Júdabeli ünnep módja
szerint, és áldozék az oltáron. Hasonlóképen cselekedék
Béthelben is, áldozván a borjúknak, a melyeket csinált
vala, és szerze Béthelben papokat a magaslatokhoz, a
melyeket csinált vala. 33 És áldozék azon az oltáron
is, a melyet Béthelben állított fel, a nyolczadik hónap
tizenötödik napján, abban a hónapban, a melyet az
ő szívében gondolt vala; és ünnepet szerze az Izráel
fiainak, és felméne az oltárra, hogy jóillatot szerezzen.

13 És ímé Isten embere jöve Júdából Béthelbe, az
Úrnak intésére, és Jeroboám ott állott az oltár
mellett, hogy tömjént gyújtson. 2 És kiálta az oltár
ellen az Úr intése szerint, és monda: Oltár, oltár! ezt
mondja az Úr: Ímé egy fiú születik a Dávid házából, a
kinek neve Józsiás lészen, a ki megáldozza rajtad a
magaslatok papjait, a kik most te rajtad tömjéneznek, és
emberek csontjait égetik meg rajtad, 3 És ugyanazon
napon csudát tőn, mondván: E lészen jegye, hogy az Úr
mondotta légyen ezt: Ímé az oltár meghasad, és kiomol
a hamu, mely rajta van. 4 És a mikor meghallotta a király
az Isten emberének beszédét, a melyet kiáltott vala az
oltár ellen Béthelben, kinyújtá Jeroboám az ő kezét az
oltártól, mondván: Fogjátok meg őt. És megszárada
az ő keze, a melyet kinyújtott volt ellene, és nem tudta
azt magához visszavonni. 5 És meghasadt az oltár, és
kiomlott a hamu az oltárról a jel szerint, a melyet tett
vala az Isten embere az Úrnak beszéde által. 6 És szóla
a király, és monda az Isten emberének: Könyörögj az
Úrnak a te Istenednek, és imádkozz érettem, hogy ismét
hozzám hajoljon az én kezem. És mikor könyörgött az
Isten embere az Úrnak, visszahajla a király keze, és
olyan lőn, mint azelőtt. 7 És monda a király az Isten
emberének: Jere haza velem és egyél ebédet, meg
akarlak ajándékozni. 8 És monda az Isten embere
a királynak: Ha a te házadnak felét nékem adnád is,
nem mennék el veled, és nem enném kenyeret, sem
vizet nem innám e helyen; 9 Mert azt parancsolta az
Úr nékem az ő beszéde által, mondván: Ne egyél ott
kenyeret, vizet se igyál; vissza se térj az úton, a melyen
elmenéndesz. 10 És elméne más úton, és nem tére
meg azon az úton, a melyen Béthelbe ment. 11 És

lakozék Béthelben egy vén próféta, a kihez eljövén az ő
fia, elbeszélé az ő atyjának mindazt a dolgot, a melyet
aznap az Isten embere cselekedett volt Béthelben, és
a beszédeket, a melyeket szólott vala a királynak; és
elbeszélék azokat az ő atyjoknak. 12 Akkor monda
nékik az ő atyjok: Mely úton ment el? És megmutaták
az ő fiai az útat, a melyen elment volt az Isten embere,
a ki Júdából jött. 13 És monda az ő fiainak: Nyergeljétek
meg nékem a szamarat; és mikor megnyergelék néki a
szamarat, felüle reá, 14 És elméne az Isten embere
után, és megtalálá őt egy cserfa alatt ülve, és monda
néki: Te vagy-é amaz Isten embere, a ki Júdából jöttél?
És monda: Én vagyok. 15 Akkor monda néki: Jere
haza velem és egyél kenyeret. 16 De az felele: Nem
mehetek vissza veled, be sem mehetek veled; nem
eszem kenyeret, vizet sem iszom veled e helyen; 17
Mert meg van nékem az Úrnak beszédével parancsolva:
Ne egyél kenyeret, vizet se igyál ott, és ne térj azon az
úton vissza, a melyen oda menéndesz. 18 És felele
az néki: Én is olyan próféta vagyok, mint te, és nékem
angyal szólott az Úrnak beszédével, mondván: Hozd
vissza őt veled a te házadba, hogy kenyeret egyék és
vizet igyék. És e képen hazuda néki. 19 Megtére azért
vele, és kenyeret evék az ő házában, és vizet ivék. 20
Mikor pedig az asztalnál ülének: lőn az Úr beszéde a
prófétához, a ki őt visszahozta vala, 21 És kiálta az
Isten emberének, a ki Júdából jött vala, ezt mondván:
Ezt mondja az Úr: Mivelhogy engedetlen voltál az Úr
szájának, és meg nem tartottad a parancsolatot, a
melyet néked az Úr, a te Istened parancsolt volt; 22
Hanem visszatértél, és kenyeret ettél és vizet ittál azon
a helyen, a mely felől azt mondotta vala néked: Ne
egyél ott kenyeret, vizet se igyál: Nem temettetik a te
tested a te atyáid sírjába. 23 És miután evett kenyeret
és ivott, megnyergelék a szamarat a prófétának, a kit
visszahozott vala. 24 És mikor elment, egy oroszlán
találá őt az úton, a mely megölé őt; és az ő teste az
úton fekszik vala, és mind a szamár, mind az oroszlán a
holttest mellett állanak vala. 25 És ímé az arra menő
emberek láták az úton heverő testet, és az oroszlánt
a holttest mellett állani; és elmenvén, elbeszélék a
városban, a melyben a vén próféta lakott. 26 A mit mikor
meghallott a próféta, a ki visszahozta vala őt az útról,
monda: Az Isten embere az, a ki engedetlen volt az Úr
szájának; ezért adta az Úr őt az oroszlánnak, és az
törte össze és ölte meg őt, az Úrnak beszéde szerint,
a melyet szólott volt néki. 27 És szóla az ő fiainak,
mondván: Nyergeljétek meg nékem a szamarat. És
felnyergelték. 28 És ő elment és megtalálá a holttestet
az útfélre vetve, és a szamarat és az oroszlánt a holttest
mellett állva. Az oroszlán nem evett a holtból, és a
szamarat sem tépte szét. 29 És felvevé a próféta az
Isten emberének holttestét, és feltevé azt a szamárra,
és visszahozá azt, és beméne a városba a vén próféta,
hogy ott sirassa és eltemesse őt. 30 És eltemeté a holtat
a maga sírboltjába, és siraták őt: Ah szerelmes atyámfia!
31 És miután eltemette őt, szóla az ő fiainak, mondván:
Ha meghalok, ebbe a sírba temessetek engem is, a
melybe az Isten embere temettetett, tetemimet tegyétek
az ő tetemei mellé; 32 Mert beteljesedik az, a mit
kiáltott az Úrnak beszédével az oltár ellen, a mely
Béthelben van, és a magas helyeken való házak ellen,
a melyek Samaria városaiban vannak. 33 De még e
történet után sem tért meg Jeroboám az ő gonosz
útjáról, hanem ismét papokat rendele a nép aljából a
magaslatokra, és a ki akarja vala, azt szentelé fel, hogy
legyen a magaslatok papja. 34 És ez a dolog lett az
oka a Jeroboám háza vétkének, és a föld színéről való
kiirtatásának és megsemmisíttetésének.

14 Ebben az időben megbetegedék Abija, a Jeroboám
fia. 2 És monda Jeroboám az ő feleségének:
Kelj fel most, és változtasd meg öltözetedet, hogy
meg ne ismerjék, hogy te vagy Jeroboám felesége,
és menj el Silóba: Ímé ott van Ahija próféta, a ki
nékem megmondotta volt, hogy királylyá leszek e
népen. 3 És végy magadhoz tíz kenyeret és pogácsát,
és egy edényben mézet, és menj el hozzá; ő majd
megmondja néked, mi történik a gyermekkel. 4 És e
képen cselekedék a Jeroboám felesége; és felkészülvén,
elméne Silóba, és beméne az Ahija házába. Ahija
azonban már nem látott; mert meghomályosodtak az ő
szemei a vénség miatt. 5 És az Úr monda Ahijának:
Ímé a Jeroboám felesége jött hozzád, hogy valamit
kérdjen tőled az ő fia felől, mert beteg; te azért így s
így szólj néki. És mikor bement, másnak tetteté magát.
6 De mikor meghallotta Ahija az ő lábainak zörejét, a
mint az ajtóhoz közelgete, monda: Jőjj be Jeroboám
felesége; miért tetteted magadat másnak? Én te hozzád
kemény követséggel küldettem. 7 Menj el, mondd
meg Jeroboámnak: Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene:
Mivelhogy én téged e nép közül felmagasztaltalak,
és téged fejedelemmé tettelek az én népemen, az
Izráelen; 8 És elszakasztottam az országot a Dávid
házától, és azt néked adtam; te azonban nem voltál
olyan, mint az én szolgám, Dávid, a ki megőrizte az én
parancsolatimat, és a ki engem követett teljes szívéből,
csak azt cselekedvén, a mi kedves az én szemeim előtt;
9 Hanem gonoszabbul cselekedtél mindazoknál, a kik te
előtted voltak; mert elmentél és idegen isteneket csináltál
magadnak, és öntött bálványokat, hogy engem haragra
ingerelj, és engem hátad mögé vetettél: 10 Azért ímé
én veszedelmet hozok a Jeroboám házára, és kiirtom
Jeroboámnak még az ebét is, és mind a berekesztettet,
mind az elhagyottat Izráelben, és kihányom a Jeroboám
háza maradékait, miképen a ganéjt kihányják, mígnem
vége lesz. 11 A ki meghal a Jeroboám maradékai

közül a városban, azt az ebek eszik meg; a ki pedig a
mezőn hal meg, az égi madarak eszik meg; mert az
Úr szólott. 12 Te pedig kelj fel, és menj haza, mert a
mint belépsz a városba, meghal a gyermek; 13 És az
egész Izráel siratja őt, és eltemeti őt, mert a Jeroboám
magvából csak egyedül ő temettetik el sírba, mivel a
Jeroboám háznépe közül az Úr iránt, Izráel Istene iránt
csak ő benne találtatott valami jó. 14 És támaszt az Úr
magának királyt Izráelben, a ki kigyomlálja a Jeroboám
házát egy napon. De mit mondok? Már is támasztott!
15 És megveri az Úr az Izráelt, mint a hogy a nád a
vízben ide s tova hányattatik, és elszakasztja az Izráelt
erről a jó földről, a melyet adott az ő atyáiknak, és
szétszórja őket a folyóvizen túl, mivelhogy Aserákat
csináltak magoknak, hogy az Urat ingereljék. 16 És
kézbe adja az Izráelt a Jeroboám bűneiért, a ki maga is
vétkezett és az Izráelt is bűnbe ejtette. 17 És felkészült
a Jeroboám felesége, elment és juta Thirsába. És mikor
a ház küszöbén belépett, meghalt a gyermek. 18 És
eltemeték őt, és siratá őt az egész Izráel, az Úrnak
beszéde szerint, a melyet szólott az ő szolgája, Ahija
próféta által. 19 Jeroboámnak pedig egyéb cselekedetei,
mimódon hadakozott és uralkodott, ímé meg vannak
írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 20 És
az idő, a melyben uralkodott Jeroboám, huszonkét
esztendő, és elaluvék az ő atyáival, és uralkodék Nádáb,
az ő fia, ő helyette. 21 Roboám pedig, a Salamon
fia Júdában uralkodék: Negyvenegy esztendős volt
Roboám, mikor uralkodni kezdett, és tizenhét esztendeig
uralkodott Jeruzsálemben, abban a városban, a melyet
az Úr választott volt magának az Izráelnek minden
nemzetségei közül, hogy ott helyheztesse az ő nevét;
és az ő anyjának Naama volt a neve, a ki az Ammon
nemzetségéből való volt. 22 Júda is gonoszul cselekedék
az Úr szemei előtt, és sokkal nagyobb haragra indíták
őt az ő vétkeikkel, a melyekkel vétkeztek, mint atyáik
azokkal, a melyeket ők cselekedtek volt. 23 Mert ők is
építének magoknak magaslatokat, és faragott képeket
és Aserákat minden magas halmon, és minden zöldellő
fa alatt. 24 És valának férfi paráznák is az országban,
és cselekedének a pogányok minden útálatos vétkei
szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt. 25 És
lőn Roboám király ötödik esztendejében, feljött Sisák,
az Égyiptombeli király Jeruzsálem ellen. 26 És elvivé
az Úr házának kincseit, és a király házának kincseit,
és mindent, a mi csak elvihető volt; elvitte mind az
arany paizsokat is, a melyeket Salamon csináltatott, 27
A melyek helyett Roboám király azután rézpaizsokat
csináltatott, és adá azokat a testőrök fejedelmeinek
kezébe, a kik a király házának kapunállói valának.
28 És valahányszor a király bement az Úr házába,
bevitték azokat a testőrök, és ismét visszahozták a
testőrök házába. 29 Roboámnak pedig több dolgai és
minden cselekedetei, nemde nem meg vannak-é írva
a Júda királyainak krónika-könyvében? 30 És folyton
hadakozás volt Roboám és Jeroboám között. 31 És
elaluvék Roboám az ő atyáival, és eltemetteték az ő
atyáival a Dávid városában; és az ő anyjának Naama
volt a neve, az Ammoniták nemzetségéből való; és
Abija, az ő fia, lett a király ő helyette.

15 Jeroboám királynak, a Nébát fiának tizennyolczadik
esztendejében Abija lett a király Júdában. 2
És három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő
anyjának neve Maaka, az Abisálom leánya. 3 És járt
az ő atyjának minden bűneiben, a melyeket ő előtte
cselekedett, és nem volt az ő szíve olyan tökéletes az ő
Urához Istenéhez, mint Dávidnak, az ő atyjának szíve.
4 De mindazáltal Dávidért adott néki az Úr az ő Istene
szövétneket Jeruzsálemben: felmagasztalván az ő fiát
ő utána és Jeruzsálemet megerősítvén; 5 Mert Dávid
azt cselekedte, a mi kedves volt az Úr szemei előtt,
és el nem távozott azoktól, a melyeket parancsolt néki
az ő életének minden idejében, kivéve a Hitteus Uriás
dolgát. 6 És hadakozás volt Roboám és Jeroboám
között mind éltig. 7 Abija egyéb dolgai és minden
cselekedetei pedig vajjon nincsenek-é megírva a Júda
királyainak krónika-könyvében? És hadakozás volt Abija
és Jeroboám között. 8 És elaluvék Abija az ő atyáival, és
eltemeték őt a Dávid városában; és uralkodék helyette
Asa, az ő fia. 9 Jeroboámnak az Izráel királyának a
huszadik esztendejében Asa lett a király Júdában, 10
És uralkodék negyvenegy esztendeig Jeruzsálemben;
és az ő anyjának Maaka vala neve, az Abisálom leánya.
11 És Asa azt cselekedé, a mi kedves volt az Úr szemei
előtt, mint Dávid, az ő atyja. 12 Mert kiveszté a férfiú
paráznákat az országból; és lerontá mind a bálványokat,
a melyeket csináltak volt az ő atyái. 13 És Maakát az
ő anyját is megfosztá a királynéságtól, mivelhogy egy
iszonyú bálványt csináltatott a berekben; és elrontá Asa
az ő bálványát, és megégeté azt a Kidron pataknál.
14 De ha a magaslatokat nem rontották is le, mégis
Asának szíve tökéletes volt az Úrhoz életének minden
napjaiban. 15 És bevitte az Úrnak házába az ezüstöt és
az aranyat, és az edényeket, a melyeket az ő atyja és ő
maga arra szenteltek volt. 16 És hadakozás volt Asa és
Baása, az Izráel királya között mind éltig. 17 Mert feljöve
Baása, az Izráel királya Júda ellen, és megépíté Rámát,
hogy senkit ki és be ne bocsásson Asához a Júda
királyához. 18 És vévén Asa mind az ezüstöt és aranyat,
a mely megmaradott volt mind az Úr, mind a király
házának kincseiből; adá azt az ő szolgáinak kezébe, és
elküldé azt Asa király Benhadádnak, Tabrimmon fiának,
a ki Héczion fia volt, Siria királyának, a ki Damaskusban
lakott, ezt izenvén néki: 19 Szövetség van köztem és
te közötted, az én atyám és a te atyád között. Ímé
ajándékot küldök néked, ezüstöt és aranyat, bontsd fel

a te szövetségedet Baásával, az Izráel királyával, hogy
távozzék el tőlem. 20 És Benhadád engedelmeskedett
Asa királynak és elküldé az ő seregeinek vezéreit
az Izráel városai ellen; és bevevé Hijont és Dánt, és
Abel Beth-Maakát, és az egész Kinneróthot a Nafthali
egész földével. 21 Mikor pedig Baása ezt meghallotta,
abbahagyta Ráma építését, és lakék Thirsában. 22
Akkor Asa király egybegyűjté az egész Júdát, senkit
ki nem hagyván, és elhordák Rámának mind követi,
mind fáját, a melyekkel Baása épített volt, és építé
azokból Asa király Gébát, a Benjámin nemzetségében
és Mispát. 23 Asának minden egyéb dolgai pedig
és egész uralkodása és valamit cselekedett, és a
városok, a melyeket épített, vajjon nincsenek-é megírva
a Júda királyainak krónika-könyvében? kivéve azt, hogy
vénségében megbetegedett a lábaira. 24 És elaluvék
Asa az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival Dávidnak,
az ő atyjának városában. És Jósafát, az ő fia, uralkodék
helyette. 25 Izráelben pedig Nádáb, a Jeroboám fia
lett a király, Asának, a Júdabeli királynak második
esztendejében; és két esztendeig uralkodék Izráelen; 26
És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt és jára
az ő atyjának útján és annak vétkében, a melylyel bűnbe
ejtette volt az Izráelt. 27 De Baása, az Ahija fia, az
Issakhár nemzetségéből, pártot ütött ellene, és megveré
őt Baása Gibbethonnál a Filiszteusok városánál; mert
Nádáb és az egész Izráel Gibbethonnál táboroztak.
28 És megölé őt Baása, Asának, a júdabeli királynak
harmadik esztendejében, és uralkodék helyette. 29 És
lőn, mikor uralkodni kezdett, levágá Jeroboámnak egész
háznépét; egy lelket sem hagyott Jeroboám háznépéből,
mígnem mind elveszté őket az Úrnak beszéde szerint, a
melyet megmondott volt az ő szolgája, a Silóbeli Ahija
által, 30 A Jeroboám vétkeiért, a melyekkel vétkezék és
az Izráelt is vétekbe ejté; és a bosszantásért, a melylyel
felbosszantotta az Urat, Izráel Istenét. 31 Nádáb egyéb
dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é
megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 32 És
hadakozás volt Asa és Baása, az Izráel királya között
mind éltig. 33 Asának, a Júdabeli királynak harmadik
esztendejében lett Baása, az Ahija fia királylyá az egész
Izráelen Thirsában, huszonnégy esztendeig. 34 És
gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, és jára a
Jeroboám útján, és az ő vétkében, a melylyel bűnbe
ejtette az Izráelt.

16 Lőn azonban az Úrnak beszéde Jéhuhoz, a
Hanáni fiához, Baása ellen, mondván: 2 Mivelhogy
téged felemeltelek a porból, és fejedelemmé tettelek
téged az én népemen, az Izráelen, te pedig a Jeroboám
útján jársz, és bűnbe ejted az én népemet, az Izráelt,
hogy engem haragra indítsanak az ő vétkeikkel: 3 Íme
én elvetem Baása maradékait, és az ő háza maradékait,
és olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a
Nébát fiának házát. 4 A ki Baása maradékai közül a
városban hal meg, azt az ebek eszik meg; a ki pedig
a mezőn haländ meg, azt az égi madarak eszik meg.
5 Baása több dolgai pedig, és a mit cselekedett, és
az ő uralkodása vajjon nincsenek-é megírva az Izráel
királyainak krónika-könyvében? 6 És elaluvék Baása az
ő atyáival, és eltemetteték Thirsában, és az ő fia, Ela
uralkodék ő utána. 7 És nemcsak azért lőn az Úrnak
beszéde Jéhu próféta, a Hanáni fia által Baása és az
ő háza ellen és minden ő gonoszsága ellen, a melyet
cselekedett volt az Úr szemei előtt, őt haragra indítván
az ő kezeinek cselekedetei által, hogy olyan lesz mint a
Jeroboám háza, hanem azért is, mert azt megölte. 8 És
Asának, a Júda királyának huszonhatodik esztendejében
lett királylyá Ela, a Baása fia, az Izráelen Thirsában, két
esztendeig. 9 Azonban az ő szolgája Zimri, a szekerek
fél részének feje, pártot ütött ellene. És Ela Thirsában
volt, és az ital miatt igen megrészegedett az Arsa
házában, a ki az ő házának Thirsában gondviselője volt;
10 És eljövén Zimri, megveré és megölé őt, Asának, a
Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében, és ő
uralkodék helyette. 11 Mikor pedig királylyá lett és trónját
elfoglalta, kiirtá Baása egész házát minden rokonságával
és barátaival együtt és nem hagyott belőle még csak egy
ebet sem. 12 Így veszté ki Zimri a Baása egész házát,
az Úrnak beszéde szerint, a melyet Baása ellen szólott
Jéhu próféta által: 13 Baása minden vétkeiért, és Elának,
az ő fiának vétkeiért, a kik vétkeztek és vétekbe ejtették
az Izráelt, haragra indítván az Urat, Izráelnek Istenét
az ő bálványozásukkal. 14 Elának egyéb dolgai pedig
és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva
az Izráel királyainak krónika-könyvében? 15 Asának,
a Júdabeli királynak huszonhetedik esztendejében,
uralkodék Zimri hét napig Thirsában; a nép pedig
Gibbethon előtt táborozott, a mely a Filiszteusoké. 16
Mikor pedig hallotta a nép a táborban beszélni, hogy
pártot ütött Zimri és a királyt meg is ölte: az egész Izráel
azon a napon Omrit, az Izráel seregeinek fővezérét
választá királylyá a táborban. 17 És felvonult Omri és
az egész Izráel ő vele Gibbethonból, és megszállák
Thirsát. 18 De Zimri, a mikor látta, hogy a várost
bevették, bemenvén a királyi ház palotájába, tűzzel
magára gyújtá a királyi házat, és meghala. 19 Az ő
bűneiért, a melyekkel vétkezék, gonoszul cselekedvén
az Úr szemei előtt; járván a Jeroboám útjában és az
ő bűnében, a melyet cselekedett volt, vétekbe ejtvén
az Izráelt. 20 Zimrinek egyéb dolgai pedig és az ő
pártütése, a melyet cselekedett, vajjon nincsenek-é
megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? 21
Akkor kétfelé hasonlék az Izráel népe: a nép egyik része
Tibnit, a Ginát fiát követte és azt tette királylyá, a másik
része pedig Omrihoz ragaszkodott. 22 De a népnek az
a része, a mely Omrihoz ragaszkodott, erősebb volt,

mint az a nép, a mely Tibnit, a Ginát fiát követte, és
meghalván Tibni, uralkodék Omri. 23 Asának, a Júdabeli
királynak harminczegyedik esztendejében uralkodék
Omri Izráelben tizenkét esztendeig; Thirsában uralkodék
hat esztendeig. 24 És megvevé áron a Samaria hegyét
Sémertől két tálentom ezüstön; és építe a hegyre, és
nevezé a várost, a melyet építe, Sémernek, a hegy
urának nevéről, Samariának. 25 És gonoszul cselekedék
Omri az Úr szemei előtt, és gonoszságával meghaladá
mind az ő előtte valókat. 26 És jára Jeroboámnak,
a Nébát fiának minden útján és az ő bűnében, a
melylyel vétekbe ejté az Izráelt, haragra indítván az
Urat, Izráel Istenét az ő bálványozásai által. 27 Omrinak
egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő
erőssége, a melylyel cselekedett, vajjon nincsenek-é
megírva az Izráelbeli királyok krónika-könyvében? 28 És
elaluvék Omri az ő atyáival, és eltemetteték Samariában,
és uralkodék ő utána az ő fia, Akháb. 29 Akháb
pedig, az Omri fia uralkodni kezde Izráelen, Asának, a
Júdabeli királynak harmincznyolczadik esztendejében;
és uralkodék Akháb, az Omri fia, Izráelen Samariában
huszonkét esztendeig. 30 És gonoszabbul cselekedék
Akháb, az Omri fia az Úr szemei előtt mindazoknál, a
kik ő előtte voltak. 31 Mert nem elégedék meg azzal,
hogy Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneiben járjon,
hanem elméne és feleségül vevé magának Jézabelt,
Ethbaálnak, a Sídonbeli királynak leányát, és elmenvén,
a Baálnak szolgála, és meghajtá magát annak. 32
És oltárt emele a Baálnak a Baál házában, a melyet
Samariában épített. 33 És csinált Akháb Aserát is, és
jobban haragra indítá Akháb az Urat, Izráel Istenét, mint
az Izráel valamennyi királya, a kik ő előtte voltak. 34
Ennek idejében építé meg a Béthelbeli Hiel Jérikhót.
Az ő elsőszülött fiának, Abirámnak élete árán veté
meg annak fundamentomát, és az ő kisebbik fiának,
Ségubnak élete árán állítá fel annak kapuit, az Úr
beszéde szerint, a melyet szólott volt Józsué, a Nún fia
által.

17 És szóla Thesbites Illés, a Gileád lakói közül,
Akhábnak: Él az Úr, az Izráel Istene, a ki előtt
állok, hogy ez esztendőkben sem harmat, sem eső
nem lészen; hanem csak az én beszédem szerint.
2 És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, mondván: 3
Menj el innét, és menj napkelet felé, és rejtezzél el
a Kérith patakja mellett, mely a Jordán felé folyik. 4
És a patakból lesz néked italod; a hollóknak pedig
megparancsoltam, hogy tápláljanak téged ott. 5 Elméne
azért, és az Úrnak beszéde szerint cselekedék; és
elméne és leüle a Kérith patakja mellett, a mely a
Jordán felé folyik. 6 És a hollók hoztak néki kenyeret
és húst reggel és este, és a patakból ivott. 7 És lőn
néhány nap múlva, hogy kiszáradt a patak; mert nem
volt eső a földre. 8 És lőn az Úrnak beszéde ő hozzá,
mondván: 9 Kelj fel, és menj el Sareptába, a mely
Sídonhoz tartozik, és légy ott; ímé megparancsoltam
ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad.
10 És felkelvén, elméne Sareptába, és mikor a város
kapujához érkezett, ímé egy özvegyasszony volt ott, a
ki fát szedegetett, és megszólítván azt, monda néki:
Hozz, kérlek, egy kevés vizet nékem valami edényben,
hogy igyam. 11 De mikor az elment, hogy vizet hozzon,
utána kiáltott, és monda néki: Hozz, kérlek, egy falat
kenyeret is kezedben. 12 Az pedig monda: Él az Úr,
a te Istened, hogy nincs semmi sült kenyerem, csak
egy marok lisztecském van a vékában, és egy kevés
olajom a korsóban, és most egy kis fát szedegetek, és
haza megyek, és megkészítem azt magamnak és az én
fiamnak, hogy megegyük és azután meghaljunk. 13
Monda pedig néki Illés: Ne félj, menj el, cselekedjél a te
beszéded szerint; de mindazáltal nékem süss abból
először egy kis pogácsát, és hozd ide; magadnak és a
te fiadnak pedig azután süss; 14 Mert azt mondja az Úr,
Izráel Istene, hogy sem a vékabeli liszt el nem fogy,
sem a korsóbeli olaj meg nem kevesül addig, míg az
Úr esőt ád a földnek színére. 15 És ő elméne, és az
Illés beszéde szerint cselekedék, és evék mind ő, mind
amaz, mind annak háznépe, naponként. 16 A vékabeli
liszt nem fogyott el, sem pedig a korsóbeli olaj nem
kevesült meg, az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott
Illés által. 17 És lőn ezek után, hogy megbetegedék a
ház gazdasszonyának fia, és az ő betegsége felette
nagy vala, annyira, hogy már a lélekzete is elállott. 18
Monda azért Illésnek: Mit vétettem ellened, Istennek
embere? Azért jöttél hozzám, hogy eszembe juttassad
álnokságomat, és megöljed az én fiamat? 19 És monda
néki: Add ide a te fiadat. És ő elvevé azt az ő kebeléről,
és felvivé a felházba, a melyben ő lakik vala, és az ő
ágyára fekteté. 20 Akkor kiálta az Úrhoz, és monda: Én
Uram, Istenem, nyomorúságot hozol erre az özvegyre
is, a kinél én lakom, hogy az ő fiát megölöd? 21 És
ráborult háromszor a gyermekre, és felkiáltott az Úrhoz,
mondván: Én Uram, Istenem, térítsd vissza e gyermek
lelkét ő belé! 22 És meghallgatta az Úr Illés szavát,
és megtért a gyermekbe a lélek, és megélede. 23 És
felvévén Illés a gyermeket, alávivé őt a felházból a
házba, és adá őt az ő anyjának, és monda Illés: Lássad,
él a te fiad! 24 És monda az asszony Illésnek: Most
tudtam meg, hogy te Isten embere vagy, és hogy az
Úrnak beszéde a te ajkadon: igazság.

18 És lőn sok idő multán, a harmadik esztendőben,
az Úrnak beszéde Illéshez, mondván: Menj el,
mutasd meg magadat Akhábnak, és esőt adok a föld
színére. 2 És elméne Illés, hogy megmutassa magát
Akhábnak. Nagy éhség volt pedig Samariában. 3 És
Akháb hivatá Abdiást, a ki az ő házának gondviselője
volt. (Abdiás pedig felette igen féli vala az Urat; 4 Mert

mikor Jézabel megölette az Úr prófétáit, Abdiás száz
prófétát vett oltalmába, és rejtette el ötvenenként egy-
egy barlangba, és ott táplálta őket kenyérrel és vízzel).
5 És monda Akháb Abdiásnak: Menj el az országba
szerén-szerte a vizek forrásaihoz és a patakokhoz,
hogyha valami füvet találhatnánk, hogy a lovakat és
öszvéreket megtarthatnánk életben, és ne hagynánk
a barmokat mindenestől elpusztulni. 6 Eloszták azért
magok közt a földet, a melyen kiki elmenjen. Akháb
egyedül ment az egyik úton, és Abdiás is egyedül ment
a másik úton. 7 És mikor Abdiás az úton ment, ímé
Illés előtalálá őt, és mikor felismerte őt, arczra borula és
monda: Nem te vagy-é az, uram, Illés? 8 Felele néki: Én
vagyok; menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van
Illés. 9 Ő pedig monda: Mit vétettem ellened, hogy a te
szolgádat Akháb kezébe akarod adni, hogy megöljön
engem? 10 Él az Úr a te Istened: nincs sem nemzetség,
sem ország, a hova el nem küldött volna az én uram,
hogy megkeressen téged. És ha azt mondották: Nincs
itt! az országot és a népet megesküdtette, hogy téged
csakugyan nem találtak meg. 11 És most te azt mondod:
Menj el, mondd meg a te uradnak: Ímé itt van Illés.
12 Ha most elmegyek tőled, téged pedig olyan helyre
ragad el az Úrnak Lelke, a melyet én nem tudok, és én
elmegyek, hogy megmondjam Akhábnak, és ha ő téged
nem talál meg, engem öl meg; pedig a te szolgád féli
az Urat gyermekségétől fogva. 13 Nem mondották-é
meg az én uramnak, mit cselekedtem, mikor Jézabel
megölette az Úr prófétáit? hogy hogyan rejtettem el
az Úr prófétái közül száz férfiút ötvenenként egy-egy
barlangba és tápláltam őket kenyérrel és vízzel. 14
És te mégis azt mondod: Menj el és mondd meg a te
uradnak: Ímé itt van Illés; hogy megöljön engemet. 15 És
felele Illés: Él a Seregeknek Ura, a ki előtt állok: e mai
napon megmutatom magamat néki. 16 Elméne azért
Abdiás Akháb eleibe, és megjelenté ezt néki, és eleibe
méne Akháb Illésnek. 17 És mikor meglátta Akháb Illést,
monda Akháb néki: Te vagy-é az Izráel megháborítója?
18 Ő pedig monda: Nem én háborítottam meg az Izráelt,
hanem te és a te atyád háza, azzal, hogy elhagytátok az
Úrnak parancsolatait, és a Baál után jártatok. 19 Most
azért küldj el, gyűjtsd hozzám az egész Izráelt a Kármel
hegyre, és a Baál négyszázötven prófétáját, és az
Aserának négyszáz prófétáját, a kik a Jézabel asztaláról
élnek. 20 És elküldé Akháb mind az egész Izráel fiaihoz,
és egybegyűjté a prófétákat a Kármel hegyre. 21 És
odamenvén Illés az egész sokasághoz, monda: Meddig
sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha
pedig Baál, kövessétek azt. És nem felelt néki a nép
csak egy szót sem. 22 Akkor monda Illés a népnek: Én
maradtam meg csak egyedül az Úr prófétái közül; míg
a Baál prófétái négyszázötvenen vannak; 23 Adjatok
azért nékünk két tulkot, és ők válaszszák magoknak az
egyik tulkot, a melyet vagdaljanak darabokra, és rakják
a fákra; de tüzet ne tegyenek alája; én pedig a másikat
készítem el, a melyet a fákra rakok, de tüzet én sem
teszek alája. 24 Akkor hívjátok segítségül a ti istenteknek
nevét, és én is segítségül hívom az Úrnak nevét; és
a mely isten tűz által felel, az az Isten. És felelvén az
egész sokaság, monda: Jó lesz! 25 És monda Illés
a Baál prófétáinak: Válaszszátok el magatoknak az
egyik tulkot, és készítsétek el ti először; mert ti többen
vagytok, és hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, de
tüzet ne tegyetek alája. 26 És vevék a tulkot, a melyet
nékik adott, és azt elkészíték, és segítségül hívák a
Baálnak nevét reggeltől fogva délig, mondván: Baál!
hallgass meg minket! De nem jött szó, sem felelet.
És ott sántikáltak az oltár körül, a melyet készítettek.
27 Mikor pedig már dél lett, elkezdte őket gúnyolni
Illés, azt mondván: Kiáltsatok hangosabban, hiszen
isten! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton
van, vagy talán aluszik, és felserken. 28 És elkezdtek
hangosan kiabálni és az ő szokásuk szerint késekkel és
borotvákkal metélték magokat, míg csak ki nem csordult
a vérök. 29 Mikor pedig a dél elmúlt, prófétálni kezdtek
egész az esteli áldozatig; de akkor sem lett se szó,
se felelet, se meghallgattatás. 30 Akkor monda Illés
az egész sokaságnak: Jőjjetek én hozzám. És hozzá
méne az egész sokaság, és megépíté az Úr oltárát, a
mely leromboltatott volt. 31 És vőn Illés tizenkét követ, a
Jákób fiai nemzetségeinek száma szerint, a kiknek az
Isten azt mondotta volt: Izráel legyen a te neved; 32
És oltárt építe a kövekből az Úr nevében, és egy árkot
húzott az oltár körül, a melybe két véka vetni való mag
férne. 33 És oda készíté a fát, és felvagdalá a tulkot, és
felraká azt a fára; 34 És monda: Töltsetek meg négy
vedret vízzel, és öntsétek az égőáldozatra és a fára.
Monda ismét: Tegyétek ezt még egyszer! És másodszor
is azt tevék. Monda még is: Harmadszor is tegyétek
meg! És harmadszor is azt mívelék; 35 Úgy, hogy a
víz lecsurgott az oltárról, és még az árok is tele lett
vízzel. 36 És a mikor eljött az esteli áldozás ideje, oda
lépett Illés próféta, és monda: Óh Uram, Ábrahámnak,
Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e
mai napon, hogy te vagy az Isten az Izráelben, és
hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a
te parancsolatodból cselekedtem. 37 Hallgass meg
engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg
e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és te fordítod
vissza az ő szívöket! 38 Akkor alászálla az Úr tüze,
és megemészté az égőáldozatot, a fát, a köveket és
a port, és felnyalta a vizet, a mely az árokban volt.
39 Mikor ezt látta az egész sokaság, arczra borult, és
monda: Az Úr az Isten! az Úr az Isten! 40 És monda
Illés nékik: Fogjátok meg a Baál prófétáit; senki el ne
szaladjon közülök! És megfogák őket, és alávivé őket

Illés a Kison patakja mellé, és megölé ott őket. **41** Akkor
monda Illés Akhábnak: Eredj fel, egyél és igyál, mert
nagy esőnek zúgása hallszik. **42** És felment Akháb,
hogy egyék és igyék. Illés pedig felment a Kármel hegy
tetejére, és leborula a földre, és az ő orczáját az ő két
térde közé tevé; **43** És monda az ő szolgájának: Menj
fel, és nézz a tenger felé. És felment, és arrafelé nézett,
és monda: Nincsen semmi. És monda Illés: Menj vissza
hétszer. **44** És lőn hetedúttal, monda a szolga: Ímé
egy kis felhőcske, mint egy embernek a tenyere, jő
fel a tengerből. Akkor monda: Menj fel, mondd meg
Akhábnak: Fogj be és menj le, hogy meg ne késleljen
az eső. **45** És lőn azonközben, hogy besötétedett az ég
a fellegektől és a széltől, és nagy eső lett. Akháb pedig
szekérre ült és elment Jezréelbe. **46** És lőn az Úr keze
Illésen, és felövezvén az ő derekát, még Akháb előtt
futott el Jezréel felé.

19 És Akháb elbeszélé Jézabelnek mindazokat, a
melyeket Illés cselekedett és a többek között,
hogy hogyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel.
2 És követet külde Jézabel Illéshez, mondván: Ezt
cselekedjék velem az istenek és úgy segéljenek, ha
holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint
a hogy te cselekedtél azoknak életekkel mind egyig. **3**
A mit mikor megértett, felkelvén elméne, vigyázván az ő
életére. És méne Beersebába, a mely Júdában volt; és
ott hagyá az ő szolgáját. **4** Ő pedig elméne a pusztába
egynapi járó földre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá,
és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég!
Most óh Uram, vedd el az én lelkemet; mert nem vagyok
jobb az én atyáimnál! **5** És lefeküvék és elaluvék a
fenyőfa alatt. És ímé angyal illeté őt, és monda néki:
Kelj fel, egyél. **6** És mikor körülnézett, ímé fejénél vala
egy szén között sült pogácsa és egy pohár víz. És evék
és ivék, és ismét lefeküvék. **7** És az Úr angyala eljött
másodszor is és megilleté őt, és monda: Kelj fel, egyél;
mert erőd felett való utad van. **8** És ő felkelt, és evett
és ivott; és méne annak az ételnek erejével negyven
nap és negyven éjjel egész az Isten hegyéig, Hórebig.
9 És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És ímé
lőn az Úrnak beszéde ő hozzá, és monda néki: Mit
csinálsz itt Illés? **10** Ő pedig monda: Nagy búsulásom
van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a te
szövetségedet az Izráel fiai, a te oltáraidat lerontották,
és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én
egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.
11 És monda: Jőjj ki és állj meg ezen a hegyen, az
Úr előtt. És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr
előtt megyen vala nagy erős szél, a mely a hegyeket
megszaggatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr
előtt; de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél
után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban
sem. **12** És a földindulás után tűz jöve, de nem volt
az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd
hang hallatszék. **13** És mikor Illés ezt hallotta, befedé
az ő arczát palástjával, és kimenvén, megálla a barlang
ajtajában, és ímé szózat lőn ő hozzá, a mely ezt mondá:
Mit csinálsz itt Illés? **14** És ő felele: Nagy búsulásom
van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izráel fiai
elhagyták a te szövetségedet, lerontották a te oltáraidat,
és a te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül
maradtam, és engem is halálra keresnek. **15** És monda
az Úr néki: Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át
Damaskusba, és mikor oda jutándasz, kenjed királylyá
Hazáelt Siriában; **16** És Jéhut, a Nimsi fiát kenjed
királylyá Izráelben, és Elizeust, az Abelméholabeli Sáfát
fiát pedig kenjed prófétává a te helyedbe. **17** És lészen,
hogy a ki megmenekedik Hazáel fegyverétől, azt Jéhu
öli meg, és a ki megmenekedik a Jéhu fegyverétől, azt
Elizeus öli meg. **18** De meghagyok Izráelben hétezer
embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak,
és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt. **19** És
ő elmenvén onnét, megtalálá Elizeust, a Sáfát fiát,
a mint szántott tizenkét járom ökörrel, és ő maga a
tizenkettedikkel volt; és Illés hozzá méne, és az ő
palástját reá veté. **20** És ő elhagyván az ökröket, Illés
után futott, és monda: Kérlek hadd csókoljam meg az
én atyámat és az én anyámat, és azután követlek.
És monda: Menj, térj vissza; mert mit cselekedtem
tenéked? **21** És elmenvén ő tőle, vőn azután egy pár
ökröt, és levágá azt, és az ekéhez való szerszámokból
tüzet rakván, megfőzé azok húsát, és a népnek adá,
és evének; és felkelvén, elméne Illés után, és szolgála
néki.

20 És Benhadád, Siria királya összegyűjté egész
seregét, és harminczkét király volt ő vele és
nagyon sok ló és szekér, és felméne és megszállá
Samariát, és ostromolni kezdte azt. **2** És követeket
küldött Akhábhoz, az Izráel királyához a városba; **3** És
azt izené néki: Azt mondja Benhadád: A te ezüstöd
és aranyad az enyém, a te feleségeid is és a te szép
fiaid is az enyémek. **4** És felele az Izráel királya, és
monda: A mint megmondottad uram, király, tiéd vagyok
mindenekkel, a melyeket bírok. **5** Megtérvén pedig a
követek, mondának: Azt mondja Benhadád: Miután
hozzád küldöttem, és azt izentem, hogy a te ezüstödet
és aranyadat és a te feleségeidet és fiaidat add nékem;
6 Azért holnap ilyenkor elküldöm az én szolgáimat
hozzád, és felkutatják a te házadat, és a te szolgáid
házait; és kezekhez veszik, a mi csak kedves előtted,
és elhozzák. **7** Akkor egybehívá az Izráel királya mind
az ország véneit, és monda: Vegyétek eszetekbe, és
lássátok meg, minemű gonosz szándékkal van ez; mert
hozzám küldött az én feleségeimért és gyermekeimért,
ezüstömért és aranyomért, és meg nem tagadtam tőle.

8 És mondának néki a vének mindnyájan, és az egész
nép: Ne engedj néki, és az ő akaratját be ne teljesítsd.
9 És ő monda a Benhadád követeinek: Mondjátok meg
az én uramnak, a királynak: Mindazokat, a melyek
felől először izentél a te szolgádnak, megcselekszem,
de ezt a dolgot nem tehetem meg. Így elmenvén
a követek, megmondák néki a választ. 10 Akkor
hozzá külde Benhadád, és monda: Úgy cselekedjenek
velem az istenek és úgy segéljenek, hogy Samariának
minden pora sem elég, hogy a velem való nép közül
mindeniknek csak egy-egy marokkal is jusson! 11 És
felele az Izráel királya, mondván: Mondjátok meg néki:
Ne kérkedjék úgy, a ki fegyverbe öltözik, mint a ki már
leveti a fegyvert! 12 Meghallván pedig ezt a választ,
mikor ő ivott a királyokkal a sátorokban, monda az ő
szolgáinak: Vegyétek körül a várost! És azok körülvevék
azt. 13 És ímé egy próféta méne Akhábhoz, az Izráel
királyához, a ki ezt mondá: Azt mondja az Úr: Avagy
nem láttad-é mindezt a nagy sokaságot: ímé e mai
napon kezedbe adom azt, hogy megtudjad, hogy én
vagyok az Úr! 14 Monda pedig Akháb: Ki által? És
felele: Azt mondja az Úr: A tartományok fejedelmeinek
ifjai által. Akkor monda Akháb: Ki kezdje meg a harczot?
És felele: Te! 15 Megszámlálá azért a tartományok
fejedelmeinek ifjait, a kik kétszázharminczketten voltak;
ezekután megszámlálá mind az Izráel fiainak is minden
népét, hétezer embert. 16 És elindulának délben.
Benhadád pedig ott ivott a királyokkal a sátorokban, és
lerészegedett ő és a harminczkét király, a ki segítségére
jött vele. 17 És a tartományok fejedelmeinek ifjai vonultak
ki legelőször. Benhadád pedig elküldé, és megmondották
néki, ezt mondván: Valami férfiak jöttek ki Samariából!
18 És monda: Akár békességért jöttek ki, fogjátok
meg őket elevenen; akár viadalért jöttek ki, fogjátok el
őket elevenen. 19 De mikor kivonultak a városból a
tartományok fejedelmeinek ifjai és a sereg, a mely őket
követte: 20 Mindenik vágni kezdte azt, a ki eléje került,
és elfutottak a Siriabeliek, az Izráel pedig kergette őket,
és megfutott maga Benhadád, Siria királya is lovon a
lovagokkal együtt. 21 És azután kivonult az Izráel királya,
és megveré mind a lovagokat, mind a szekereket, és
megveré a Siriabelieket nagy csapással. 22 És méne
az Izráel királyához egy próféta, és ezt mondá néki:
Menj el, erősítsd meg magad, és vedd eszedbe és lásd
meg, mit kelljen cselekedned, mert esztendő mulva
ismét feljő Siria királya ellened. 23 A siriabeli király
szolgái pedig mondának néki: A hegyeknek istenei az ő
isteneik, azért győztek le bennünket; de vívjunk csak
meg velök a síkon, és meglátod, ha le nem győzzük-é
őket? 24 És tedd ezt: Küldd el a királyokat, mindeniket
a maga helyéről; és állíts hadnagyokat helyettök, 25
És szervezz magadnak olyan sereget, mint az volt, a
melyet elvesztettél, és olyan lovakat és szekereket,
mint amazok voltak; és vívjunk meg velök a síkon,
és meglátod, ha le nem győzzük-é őket? És engede
az ő szavoknak, és akképen cselekedék. 26 Mikor
azért az esztendő elmult, rendbeszedte Benhadád a
Siriabelieket, és feljöve Afekbe, hogy hadakozzék az
Izráel ellen. 27 De az Izráel fiai összeszámláltattak és
elláttattak élelemmel, és eleikbe menének azoknak.
Táborba szállván pedig az Izráel fiai, amazokhoz képest
olyanok voltak, mint két kicsiny kecskenyájacska; míg a
Siriabeliek ellepték a földet. 28 Jött vala pedig egy Isten
embere, és szóla az Izráel királyának, mondván: Azt
mondja az Úr: Azért mert a Siriabeliek azt mondották,
hogy csak a hegyeknek Istene az Úr, és nem a
völgyeknek Istene is: mindezt a nagy sokaságot a te
kezedbe adom, hogy megismerjétek, hogy én vagyok
az Úr. 29 És ott táboroztak egészen velök szemben
hetednapig. A hetedik napon azután megütköztek, és az
Izráel fiai levágtak a Siriabeliek közül egy nap százezer
gyalogost. 30 És a többiek elmenekültek Afek városába;
de a falak rászakadtak a megmaradott huszonkétezer
emberre, és Benhadád is elfutott és ott bolyongott a
városban kamaráról-kamarára. 31 És mondának néki az
ő szolgái: Ímé hallottuk, hogy az Izráel házának királyai
kegyelmes királyok, azért hadd öltözzünk zsákokba, és
vessünk köteleket a mi nyakunkba, és menjünk ki az
Izráel királyához, talán életben hagyja a te lelkedet. 32
És zsákokba öltözének, és köteleket vetének nyakokba,
és elmenének az Izráel királyához, és mondának: A te
szolgád, Benhadád, ezt mondja: Hagyd életben kérlek,
az én lelkemet! És monda: Él-e még? én atyámfia ő! 33
És a férfiak jó jelnek vették azt, és gyorsan megragadták
a szót, és mondának: A te atyádfia Benhadád él. És
monda: Menjetek, és hozzátok ide őt. Kijöve azért ő
hozzá Benhadád, és felülteté őt az ő szekerébe, 34
És monda néki: A városokat, a melyeket elvett volt az
én atyám a te atyádtól, azokat visszaadom, és csinálj
magadnak utczákat Damaskusban, mint az én atyám
csinált volt Samariában; én ezzel a kötéssel bocsátlak
el téged. És szövetséget kötött vele, és elbocsátá őt.
35 Egy férfiú pedig a próféták fiai közül monda az ő
felebarátjának az Úr beszéde szerint: Verj meg engem
kérlek; de ez nem akará őt megverni. 36 Akkor monda
néki: Azért, mert nem engedtél az Úr szavának: ímé
mihelyt én tőlem elmégy, megöl téged az oroszlán.
És a mikor elment ő tőle, találá őt egy oroszlán, és
megölé. 37 Találá azután más férfiat, a kinek monda:
Kérlek, verj meg engem. És megveré az annyira, hogy
megsebesítette. 38 És elméne a próféta, és az útfélen a
király elé álla és elváltoztatá magát szemeit bekötözvén.
39 Mikor pedig arra ment el a király, kiálta a királyhoz, és
monda: A te szolgád kiment volt a hadba, és ímé egy
férfiú eljövén, hoza én hozzám egy férfiút, és monda:
Őrizd meg ezt a férfiút; ha elszaladánd, meg kell halnod

érette, vagy egy tálentom ezüstöt fizetsz. 40 És mialatt
a te szolgádnak itt és amott dolga volt, az az ember
már nem volt. És monda néki az Izráel királya: Az a te
ítéleted; magad akartad. 41 És mindjárt elvevé a kötést
az ő szeméről, és megismeré őt az Izráel királya, hogy
a próféták közül való. 42 És monda néki: Ezt mondja
az Úr: Mert elbocsátottad kezedből a férfiút, a kit én
halálra szántam, azért lelked lészen lelkéért, és néped
népéért. 43 És házához méne az Izráel királya szomorú
és megbúsult szívvel, és méne Samariába.

21 És történt ezek után, hogy a Jezréelbeli Nábótnak
egy szőlője volt Jezréelben, Akhábnak, Samaria
királyának a háza mellett. 2 És szóla Akháb Nábótnak,
mondván: Add nékem a te szőlődet, hogy legyen
veteményes kertem; mert közel van az én házamhoz,
és néked érette jobb szőlőt adok annál, vagy ha néked
tetszik, pénzül adom meg az árát. 3 És felele Nábót
Akhábnak: Isten őrizzen, hogy néked adjam az én
atyáimtól maradt örökséget. 4 Akkor haza méne Akháb
nagy bánattal és haraggal a beszéd miatt, a melyet
szólott néki a Jezréelbeli Nábót, mondván: Nem adom
néked az én atyáimtól maradt örökséget; és lefeküvék
az ő ágyára, és arczát a fal felé fordítá, és nem evék
kenyeret. 5 Hozzá menvén az ő felesége Jézabel, monda
néki: Miért háborodott meg a te szíved, és kenyeret
nem eszel? 6 És ő monda néki: Mert ama Jezréelbeli
Nábóttal beszéltem, és azt mondám néki: Add nékem a
te szőlődet pénzért, vagy ha inkább tetszik, más szőlőt
adok néked érette, ő pedig azt mondta: Nem adom
néked az én szőlőmet. 7 Akkor monda néki Jézabel,
az ő felesége: Te bírod-é most az Izráel királyságát?
Kelj fel, egyél kenyeret, és a te szíved örvendezzen, én
majd néked adom a Jezréelbeli Nábót szőlőjét. 8 És
levelet írt Akháb nevével, a melyet megpecsételt az ő
gyűrűjével, és elküldé azt a levelet a véneknek és a
főembereknek, a kik Nábóttal egy városban laktak; 9
És a levélben ezt írta, mondván: Hirdessetek bőjtöt, és
ültessétek Nábótot a nép élére; 10 És ültessetek vele
szembe két istentelen embert, a kik tanúbizonyságot
tegyenek ő ellene, mondván: Megszidalmaztad az Istent
és a királyt. Azután vigyétek ki, és kövezzétek meg
őt, hogy meghaljon. 11 És ekképen cselekedének a
vének és a főemberek, a kik az ő városában laktak,
a mint Jézabel nékik megparancsolta, és a mint a
levélben megírta, a melyet nékik küldött; 12 Bőjtöt
hirdetének, és ülteték Nábótot a nép élére. 13 Előjöve
azután két istentelen ember, és leült vele szemben, és
tanúbizonyságot tettek ez istentelen emberek Nábót ellen
a nép előtt, mondván: Megszidalmazta Nábót az Istent és
a királyt. Kivivék azért őt a városból, és megkövezék, és
meghala. 14 Azután megizenék Jézabelnek, mondván:
Megköveztetett Nábót, és meghalt. 15 Mikor pedig
meghallotta Jézabel, hogy megköveztetett Nábót és
meghalt, monda Jézabel Akhábnak: Kelj fel és foglald el
a Jezréelbeli Nábót szőlőjét, a melyet nem akart néked
pénzért oda adni; mert nem él Nábót, hanem meghalt. 16
És mikor meghallotta Akháb, hogy Nábót meghalt, felkelt
Akháb, hogy lemenjen a Jezréelbeli Nábót szőlőjébe, és
azt elfoglalja. 17 Akkor szóla az Úr Thesbites Illésnek,
mondván: 18 Kelj fel, és menj Akhábnak, az Izráelbeli
királynak eleibe, a ki Samariában lakik, ímé ott van a
Nábót szőlőjében, a melybe lement, hogy azt elfoglalja;
19 És szólj néki, ezt mondván: Így szól az Úr: Nemde
megölted-é és nemde el is foglaltad-é? És szólj néki,
mondván: Ezt mondja az Úr: Ugyanazon a helyen, a hol
felnyalták az ebek Nábót vérét, ebek nyalják fel a te
véredet is! 20 És monda Akháb Illésnek: Megint rám
találtál ellenségem? És ő monda: Rád találtam; mert te
magadat mindenestől arra adtad, hogy gonoszságot
cselekedjél az Úr szemei előtt. 21 Ímé, azt mondja
az Úr: Veszedelmet hozok reád, és elvesztem a te
maradékaidat, és kigyomlálom Akhábnak még az ebét
is, és a berekesztettet és az elhagyatottat Izráelben; 22
És olyanná teszem a te házadat, mint Jeroboámnak, a
Nébát fiának házát, és mint Baásának, az Ahija fiának
házát azért, a miért haragra ingerlettél engem, és a
miért bűnbe ejtetted az Izráelt. 23 És Jézabel felől is
szóla az Úr, mondván: Az ebek eszik meg Jézabelt
Jezréel kőfala előtt; 24 Azt, a ki Akháb házából a
városban hal meg, az ebek eszik meg; azt pedig, a ki a
mezőben hal meg, az égi madarak eszik meg. 25 Mert
bizonyára nem volt Akhábnak mássa, a ki magát arra
adta volna, hogy csak gonoszságot cselekedjék az Úr
szemei előtt, a melyre az ő felesége, Jézabel ösztökélé
őt. 26 Mert igen útálatos dolgot cselekedék, követvén a
bálványokat mind a szerint, a mint cselekedének az
Emoreusok, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel fiai előtt.
27 Lőn pedig, mikor meghallotta Akháb e beszédeket,
megszaggatá az ő ruháit, és zsákba öltözék és bőjtöle,
és a zsákban hála, és nagy alázatossággal jár vala. 28
És szóla az Úr Thesbites Illésnek, mondván: 29 Nem
láttad-é, hogy Akháb hogyan megalázta magát előttem?
Mivelhogy pedig megalázta magát előttem, nem hozom
reá a veszedelmet az ő életében, hanem csak az ő fia
idejében hozom el a veszedelmet az ő házára.

22 És három esztendő lefolyt úgy, hogy nem volt
hadakozás a Siriabeliek és az Izráel között. 2 De
a harmadik esztendőben alámene Josafát, Júda királya
az Izráel királyához, 3 Akkor monda az Izráel királya az
ő szolgáinak: Nem tudjátok-é, hogy Rámoth Gileád a
miénk? És mi hallgatunk és nem veszszük vissza azt
Siria királyától? 4 És monda Josafátnak: Feljössz-é
velem e hadba Rámoth Gileád ellen? Felele Josafát az
Izráel királyának: Úgy én, mint te, úgy az én népem,

mint a te néped; úgy az én lovaim, mint a te lovaid. **5**
És monda Josafát az Izráel királyának: Kérdezősködjél
még ma az Úr beszéde után. **6** És összegyűjté az Izráel
királya a prófétákat, közel négyszáz férfiút, és monda
nékik: Elmenjek-é Rámoth Gileád ellen hadba, vagy
elhagyjam? És mondának: Menj fel; mert az Úr kezébe
adja azt a királynak. **7** És monda Josafát: Nincs itt már
több prófétája az Úrnak, hogy attól is tudakozódhatnánk?
8 És monda az Izráel királya Josafátnak: Még van egy
férfiú, a ki által megkérdhetjük az Urat, Mikeás, a Jemla
fia; de én gyűlölöm őt, mert soha nem jövendöl nékem
jót, hanem mindig csak rosszat. És monda Josafát: Ne
beszéljen így a király! **9** És előszólíta az Izráel királya
egy udvariszolgát, és monda: Hívd ide hamar Mikeást, a
Jemla fiát. **10** És ott ült az Izráel királya és Josafát, Júda
királya, ruhákba öltözötten, mindenik a maga trónusán
Samaria kapuja előtt a térségen, és a próféták mind
ott jövendöltek előttük. **11** És Sédékiás, a Kénaána
fia, vasszarvakat készített, és monda: Ezt mondja az
Úr: Ezekkel ökleled a Siriabelieket, míg meg nem
emészted őket. **12** És a próféták is mindnyájan ekképen
jövendöltek, mondván: Menj fel Rámoth Gileád ellen, és
jó szerencséd lesz; mert azt az Úr a király kezébe adja.
13 A követ pedig, a ki elment volt, hogy elhívja Mikeást,
szóla néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal
jót jövendölnek a királynak: szólj, kérlek, te is úgy, mint
azok közül egy, és jövendölj jót. **14** Mikeás pedig monda:
Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az Úr
mondánd nékem. **15** És mikor a királyhoz ment, monda
néki a király: Mikeás! elmenjünk-é Rámoth Gileád ellen
hadba, vagy elhagyjuk? Ő pedig monda néki: Menj fel és
járj szerencsével; az Úr kezébe adja azt a királynak. **16**
És monda néki a király: Még hányszor kényszerítselek
téged, hogy az igaznál egyebet ne mondj nékem az
Úr nevében? **17** És monda: Látám az egész Izráelt
szétszéledve a hegyeken, mint a juhokat, a melyeknek
nincsen pásztoruk. És monda az Úr: Nincsen ezeknek
urok? Térjen vissza kiki az ő házához békességben. **18**
És monda az Izráel királya Josafátnak: Nemde nem
megmondottam-é néked, hogy soha jót nékem nem
jövendöl, hanem csak rosszat. **19** És monda Mikeás:
Azért halld meg most az Úr beszédét: Látám az Urat
az ő székiben ülni, és az egész mennyei sereget az
ő jobb- és balkeze felől mellette állani. **20** És monda
az Úr: Kicsoda csalja meg Akhábot, hogy felmenjen,
és elvesszen Rámoth Gileádnál? És ki egyet, ki mást
szól vala hozzá. **21** Akkor előjőve egy lélek, a ki az Úr
eleibe álla, és monda: Én akarom megcsalni őt. Az Úr
pedig monda néki: Miképen? **22** És felele: Kimegyek
és hazug lélek leszek minden ő prófétáinak szájában.
Akkor monda az Úr: Csald meg és győzd meg; menj ki,
és cselekedjél úgy. **23** Ímé az Úr a hazugságnak lelkét
adta mindezeknek a te prófétáidnak szájába; és az Úr
szólott veszedelmes dolgot ellened. **24** Akkor odalépett
Sédékiás, a Kénaána fia, és arczul csapván Mikeást,
monda: Hogyan? Eltávozott volna én tőlem az Úrnak
lelke, hogy csak néked szólana? **25** És monda Mikeás:
Ímé meglátod azon a napon, a mikor az egyik kamarából
a másik kamarába mégy be, hogy elrejtőzhess. **26**
Az Izráel királya pedig monda: Fogjad Mikeást, és
vidd vissza őt Ammonhoz, a város fejedelméhez, és
Joáshoz, a király fiához; **27** És mondjad: Ezt mondja
a király: Vessétek ezt a tömlöczbe, és tápláljátok őt
a nyomorúság kenyerével és a nyomorúság vizével,
míg békességgel megjövök. **28** Monda pedig Mikeás:
Ha békességgel térsz vissza, nem az Úr szólott én
általam. Azután monda: Halljátok ezt meg minden
népek! **29** És felvonult az Izráel királya, és Josafát, a
Júda királya Rámoth Gileád ellen. **30** És monda az
Izráel királya Josafátnak: Megváltoztatom ruhámat, és
úgy megyek a viadalra, te pedig öltözzél fel ruhádba.
És elváltoztatá ruháját az Izráel királya, és úgy méne
a viadalra. **31** Siria királya pedig megparancsolá az
ő szekerei harminczkét fejedelmeinek, mondván: Ne
vívjatok se kicsinynyel, se nagygyal, hanem egyedül
csak az Izráel királya ellen vívjatok. **32** És a mikor
meglátták a szekerek fejedelmei Josafátot, mondának:
Nyilván ez az Izráel királya; és reá rohanván vívának
ellene. De Josafát elkezdett kiáltani. **33** Mikor pedig
látták a szekerek fejedelmei, hogy nem az Izráel királya,
ott hagyták. **34** Egy ember pedig csak úgy találomra
kilövé az ő kézívét, és találá az Izráel királyát a pánczél
és a kapocs között. És ő monda a kocsisának: Fordulj
meg és vigy ki engem a táborból, mert megsebesültem!
35 És az ütközet mind erősebb lett azon a napon,
és a király az ő szekerében állott a Siriabeliek ellen,
és meghalt este felé, és a vér a sebből a szekérbe
csorgott. **36** És kikiálták napnyugotkor a táborban,
mondván: Minden ember menjen haza a maga városába
és földjébe! **37** És meghalt a király és visszavitetvén
Samariába, eltemeték a királyt Samariában. **38** És mikor
mosták az ő szekerét a Samaria mellett lévő tóban:
az ebek nyalták az ő vérét, és paráznák fürödtek ott,
az Úrnak beszéde szerint, a melyet szólott volt. **39**
Akhábnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei,
az elefántcsontból építtetett ház, és mind a városok, a
melyeket épített, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel
királyainak krónika-könyvében? **40** És elaluvék Akháb
az ő atyáival; és uralkodék ő utána fia, Akházia. **41** És
Josafát, az Asa fia lett királylyá Júdában, Akhábnak, az
Izráel királyának negyedik esztendejében. **42** És Josafát
harminczöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és
huszonöt esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő
anyjának Azuba volt a neve, Silhi leánya. **43** És jára
Asának, az ő atyjának minden útjában, és abból ki
nem tére, azt cselekedvén, a mi az Úr szemei előtt

kedves. Csakhogy a magaslatokat nem rombolták le, és
a nép még áldozott és tömjénezett a magaslatokon.
44 És békességben élt Josafát az Izráel királyával. **45**
Josafátnak egyéb dolgai pedig és az ő ereje, a melylyel
cselekedett, és a melylyel hadakozott, vajjon nincsenek-
é megírva a Júda királyainak krónika-könyvében? **46**
A férfi paráznákat is, a kik még megmaradtak volt az
ő atyjának, Asának idejéből, kiűzte az országból. **47**
Akkor nem volt király Edomban, hanem csak helyettes
király. **48** És Josafát Társis hajókat csináltatott, hogy
aranyért mennének Ofirba, de nem mehettek el; mert
a hajók összetörtek Esiongáberben. **49** Akkor mondá
Akházia, az Akháb fia, Josafátnak: Hadd menjenek el
az én szolgáim a te szolgáiddal e hajókon; de Josafát
nem akará. **50** És elaluvék Josafát az ő atyáival; és
eltemetteték az ő atyáival az ő atyjának, Dávidnak
városában; és az ő fia, Jórám, uralkodék helyette. **51**
Akházia pedig, az Akháb fia kezde uralkodni Izráelen
Samariában, Josafátnak, a Júda királyának tizenhetedik
esztendejében, és uralkodék Izráelben két esztendeig.
52 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei előtt, járván
az ő atyjának és anyjának útján, és Jeroboámnak, a
Nébát fiának útján, a ki bűnbe ejté az Izráelt; **53** És
szolgála a Baálnak, és azt imádá és haragra indítá az
Urat, Izráel Istenét, mint a hogy az ő atyja cselekedett.

2 Királyok

1 És elszakadt Moáb, Akháb halála után, az Izráeltől.
2 És mikor Akházia kibukott az ő felházának korlátján
Samariában, és megbetegedék, követeket külde el, a
kiknek azt parancsolá: Menjetek el, kérdjetek tanácsot a
Baálzebubtól, az Ekron istenétől, hogy meggyógyulok-é e
betegségből? **3** Az Úrnak angyala pedig szóla Thesbites
Illésnek: Kelj fel, menj el eleibe a Samariabeli király
követeinek, és szólj nékik: Nincs-é Isten Izráelben, hogy
Baálzebubhoz, az Ekron istenéhez mentek tanácsot
kérdeni? **4** Azért azt mondja az Úr: Az ágyból, a
melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség nélkül
meghalsz. És elméne Illés. **5** És mikor a követek
visszajöttek ő hozzá, monda nékik: Miért jöttetek vissza?
6 És felelének néki: Egy férfiú jöve előnkbe, és monda
nékünk: Menjetek el, térjetek vissza a királyhoz, a ki
titeket elküldött, és mondjátok meg néki: Ezt mondja
az Úr: Nincs-é Izráelben Isten, hogy te Baálzebubhoz,
Ekron istenéhez küldesz tanácsot kérdeni? Azért az
ágyból, a melyben fekszel, fel nem kelsz, hanem kétség
nélkül meghalsz. **7** És monda nékik: Milyen volt az a
férfiú, a ki előtökbe jött volt, és ezeket a beszédeket
szólá néktek? **8** És felelének néki: Egy szőr-ruhás
ember, derekán bőr övvel felövezve. Akkor monda:
Thesbites Illés volt. **9** És hozzá külde egy ötven ember
előtt járó főembert, az alatta való ötven emberrel. És
mikor ez hozzá felment, ott ült fenn a hegy tetején, és
monda néki: Isten embere, a király azt parancsolja: Jőjj
le! **10** Felelvén Illés, monda az ötven ember előtt járó
főembernek: Ha én Isten embere vagyok, szálljon tűz alá
az égből, és emészszen meg téged és az alattad való
ötven embert. És tűz szálla alá az égből, és megemészté
őt és az ő ötven emberét. **11** És ismét külde ő hozzá a
király más ötven ember előtt való főembert, mind az
ötven férfival egybe, a ki szóla és monda néki: Isten
embere, a király azt parancsolja, hogy hamar jőjj alá!
12 És felele Illés, és monda nékik: Ha Isten embere
vagyok, szálljon tűz az égből alá, és emészszen meg
téged és a te ötven emberedet. És Istennek tüze szálla
alá az égből, és megemészté őt és az ő ötven emberét.
13 És újra elküldött egy harmadik ötven ember előtt járó
főembert is, az ő ötven emberével együtt, és felmenvén
ez az ötven ember előtt járó főember, elméne és térdre
borult Illés előtt, és könyörögvén néki, monda: Óh Isten
embere, kérlek, legyen becsülete a te szemeid előtt
az én lelkemnek, és ezeknek a te szolgáidnak, ez
ötven ember lelkének! **14** Ímé tűz szállott le az égből
és megemészté az ötven ember előtt való elébbi két
főembert, az ő ötven emberével egybe: Most azért
legyen becsülete az én lelkemnek a te szemeid előtt!
15 Ekkor szóla az Úr angyala Illésnek: Menj alá vele,
ne félj semmit tőle. És ő felkelvén aláméne vele a
királyhoz. **16** És szóla néki: Ezt mondja az Úr: A miért
követeket küldöttél tanácsot kérdeni Baálzebubhoz,
Ekron istenéhez, mintha nem volna Izráelben Isten,
a kinek a beszédéből tanácsot kérdhetnél: azért fel
nem kelsz ez ágyból, a melyben fekszel, hanem kétség
nélkül meghalsz. **17** És meghalt az Úrnak beszéde
szerint, a melyet szólott Illés, és uralkodék Jórám
ő helyette, Jórámnak, a Josafát fiának, a Júdabeli
királynak második esztendejében; mert Akháziának
nem volt fia. **18** Akháziának egyéb dolgai pedig, a
melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva az
Izráel királyainak krónika-könyvében?

2 És lőn mikor az Úr Illést fel akará vinni a szélvész
által mennyekbe: elméne Illés és Elizeus Gilgálból.
2 És monda Illés Elizeusnak: Maradj itt, kérlek, mert az
Úr Béthelbe küldött engem. És felele Elizeus: Él az Úr,
és a te lelked, hogy el nem hagylak téged! És mikor
lemenének Béthel felé: **3** Kijövének a próféták fiai, a
kik Béthelben valának, Elizeushoz, és mondának néki:
Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr elragadja a te
uradat tőled? És monda: Tudom én is, hallgassatok. **4**
És monda néki Illés: Elizeus! Maradj itt, kérlek; mert
az Úr engem Jérikhóba küldött. Ő azonban monda:
Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged.
És mikor elmenének Jérikhóba: **5** A próféták fiai, a kik
Jérikhóban valának, Elizeushoz jövének, és mondának
néki: Nem tudod-é, hogy e mai napon az Úr a te uradat
elragadja tőled? És ő monda: Én is tudom, hallgassatok.
6 Azután monda néki Illés: Maradj itt, kérlek, mert az
Úr engem a Jordán mellé küldött. De ő felele: Él az
Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És
elmenének együtt mindketten. **7** Ötven férfiú pedig
a próféták fiai közül utánok menvén, velök szemben
messze megállának, mikor ők ketten a Jordán mellett
megállottak. **8** És fogá Illés az ő palástját, és összehajtva
azt, megüté azzal a vizet; és az kétfelé válék; úgy
hogy mind a ketten szárazon menének át rajta. **9** És
mikor általmentek, monda Illés Elizeusnak: Kérj tőlem,
mit cselekedjem veled, mielőtt tőled elragadtatom.
És monda Elizeus: Legyen, kérlek, a te benned való
léleknek kettős mértéke én rajtam. **10** És ő monda:
Nehéz dolgot kértél; mégis, ha majd meglátándasz
engem, mikor tőled elragadtatom, meglesz, a mit kérsz:
ha pedig meg nem látándasz, nem lesz meg. **11** És lőn,
a mikor menének és menvén beszélgetének, ímé egy
tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztá őket egymástól.
És felméne Illés a szélvészben az égbe. **12** Elizeus
pedig ezt látván, kiált vala: Édes atyám, édes atyám!
Izráel szekerei és lovagjai! És nem látá őt többé. És
vevé a maga ruháit, és két részre szakasztá azokat, **13**
És felemelé az Illés palástját, a mely róla leesett, és
visszatért, és megállott a Jordán partján. **14** És vevé
az Illés palástját, a mely róla leesett, és azzal megüté

a vizet, és monda: Hol van az Úr, az Illés Istene?
És mikor ő is megütötte a vizet, kétfelé válék az; és
általméne Elizeus. 15 És mikor látták őt a próféták
fiai, a kik átellenben Jérikhónál valának, mondának: Az
Illés lelke megnyugodt Elizeuson. És eleibe menének
néki, és meghajták magokat ő előtte a földig; 16 És
mondának néki: Ímé a te szolgáid között van ötven
ember, erős férfiak, küldd el őket, hadd keressék meg a
te uradat, hátha az Úrnak lelke ragadta el őt, és letette
őt valamelyik hegyen, vagy völgyben. De ő monda:
Ne küldjetek. 17 De azok kényszerítették őt egész
a megszégyenülésig, és monda: Hát küldjetek el! És
elküldék az ötven férfiút, de harmadnapig keresvén sem
találák meg őt. 18 És mikor visszajöttek ő hozzá, mert
Jérikhóban lakott, monda nékik: Nem mondottam-é,
hogy ne menjetek el? 19 És mondának a város férfiai
Elizeusnak: Ímé e város jó lakóhely volna, a mint uram
magad látod; de a vize ártalmas, és a föld gyümölcsét
meg nem érleli. 20 És monda: Hozzatok nékem egy új
csészét, és tegyetek sót belé. És elhozák néki. 21 Ő
pedig kiment a forráshoz, és bele veté a sót, és monda:
Ezt mondja az Úr: Meggyógyítottam e vizeket; nem
származik ezután azokból halál és idétlen termés. 22
És egészségesekké lőnek a vizek mind e mai napig,
Elizeus beszéde szerint, a melyet szólott. 23 Felméne
azután onnét Béthelbe; és mikor az úton felfelé méne,
apró gyermekek jövének ki a városból, a kik őt csúfolják
vala, ezt mondván: Jőjj fel, kopasz, jőjj fel, kopasz! 24
És hátratekintvén és meglátván őket, megátkozá őket
az Úr nevében, és az erdőből két nőstény medve jövén
ki, szétszaggata közülök negyvenkét gyermeket. 25
Onnét azután felment a Kármel hegyére; onnét pedig
Samariába tért vissza.

3 Jórám pedig, az Akháb fia kezde uralkodni
Izráelen Samariában Josafátnak, a Júda királyának
tizennyolczadik esztendejében, és uralkodék tizenkét
esztendeig. 2 És gonoszul cselekedék az Úrnak szemei
előtt, de nem annyira, mint az ő atyja és anyja; mert
elrontá a Baál képét, a melyet az ő atyja készíttetett
volt. 3 De mindazáltal követé Jeroboámnak, a Nébát
fiának bűneit, a ki vétekbe ejtette volt az Izráelt, és el
nem távozék azoktól. 4 És Mésának, a Moáb királyának
nagyon sok juha volt, és az Izráel királyának adóban
százezer bárány és százezer kos gyapját fizette. 5 De
mikor meghalt Akháb, a Moáb királya elszakadt az Izráel
királyától. 6 Kiméne azért Jórám király azon a napon
Samariából, és megszámlálá az egész Izráelt; 7 És
elméne, és külde követeket Josafáthoz, Júda királyához,
ezt izenvén néki: A Moáb királya elszakadt tőlem; eljösz-
é velem a Moáb ellen a hadba? Felele: Felmegyek, úgy
én, mint te; úgy az én népem, mint a te néped; úgy
az én lovam, mint a te lovaid. 8 És monda: Mely úton
menjünk fel? Felele: Az Edom pusztájának útján. 9 És
elméne az Izráel királya és Júda királya és az Edom
királya; és mikor hét napig bolyongtak az úton, nem
volt vize sem a tábornak, sem a velök volt barmoknak.
10 Akkor monda az Izráel királya: Jaj, jaj; az Úr azért
hívta egybe e három királyt, hogy a Moáb kezébe adja
őket! 11 És monda Josafát: Nincs itt az Úr prófétái közül
egy sem, hogy általa tanácsot kérhetnénk az Úrtól? És
felele egy az Izráel királyának szolgái közül, és monda:
Itt van Elizeus, a Sáfát fia, a ki Illésnek kezeire vizet
tölt vala. 12 És monda Josafát: Nála van az Úrnak
beszéde. És alámenének hozzá az Izráel királya és
Josafát és az Edom királya. 13 És monda Elizeus az
Izráel királyának: Mi közöm van hozzád? Menj a te
atyádnak és anyádnak prófétáihoz! És monda néki az
Izráel királya: Ne utasíts el; mert az Úr gyűjtötte össze
ezt a három királyt, hogy a Moáb kezébe adja őket. 14
És monda Elizeus: Él a Seregek Ura, a ki előtt állok, ha
nem nézném Josafátnak, a Júda királyának személyét,
bizony téged nem néznélek, és rád sem tekintenék; 15
Hozzatok ide egy énekest. És mikor énekelt előtte az
éneklő, az Úrnak keze lőn ő rajta. 16 És monda: Ezt
mondja az Úr: Csináljatok itt és ott e patakon árkokat;
17 Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok sem szelet, sem
esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok
mind ti, mind a ti nyájatok és barmaitok. 18 Kevés
pedig még ez az Úr szemei előtt, hanem a Moábot is
kezetekbe adja. 19 És megvesztek minden kulcsos
várost és minden szép várost, és minden jótermő fát
kivagdaltok, és minden kútfőt betöltötök, és minden
jó szántóföldet behánytok kövekkel. 20 És lőn reggel,
a mikor áldozatot szoktak tenni, ímé vizek jőnek vala
Edom útjáról, és megtelék a föld vízzel. 21 Mikor pedig
meghallotta az egész Moáb, hogy feljöttek a királyok
ő ellenök harczolni, egybegyűlének mindnyájan, a kik
fegyvert foghattak, és megállottak az ő tartományuk
határán. 22 És mikor felkeltek reggel, és a nap feljött
a vizekre, úgy láták a Moábiták, mintha ő ellenökbe
az a víz vereslenék, mint a vér. 23 És mondának:
Vér ez! Megvívtak a királyok egymással, és megölte
egyik a másikát. Prédára most, Moáb! 24 De mikor
az Izráel táborához jutottak, felkeltek az Izráeliták,
és megverték a Moábitákat, és azok megfutamodtak
előttök; betörtek hozzájok és leverték Moábot. 25 És
városaikat lerontották, és a jó szántóföldekre kiki követ
hányt, és elborították azt kövekkel, és minden kútfőt
behánytak, és minden jótermő fát kivágtak, úgy hogy
csak Kir-Haréset kőfalait hagyták fenn; de körülvevék
azt is a parittyások, és lerontották. 26 Látván pedig
a Moáb királya, hogy legyőzettetik a viadalban, maga
mellé vett hétszáz fegyverfogó férfiút, hogy keresztül
törjenek az Edom királyához; de nem bírtak. 27 Akkor
vevé az ő elsőszülött fiát, a ki ő helyette uralkodandó
volt, és égőáldozatul megáldozá a kőfalon. Mely dolog

felett az Izráel népe igen felháborodék, és elmenének
onnét, és megtérének az ő földjökbe.

4 És kiálta egy asszony a próféták fiainak feleségei
közül Elizeushoz, és monda: A te szolgád, az én
férjem meghalt; te tudod, hogy a te szolgád félte az
Urat. Eljött pedig a hitelező, hogy elvigye mind a két
gyermekemet, hogy néki szolgái legyenek. **2** Monda néki
Elizeus: Mit cselekedjem veled? Mondd meg nékem,
mi van a házadban? Monda az: A te szolgálóleányod
házában nincs egyéb, csak egy korsó olaj. **3** Akkor
monda: Menj el, kérj ott kinn minden te szomszédidtól
üres edényeket, de ne keveset; **4** És menj be és
zárkózzál be magad a te fiaiddal, és tölts az olajból
mindenik edénybe, és a tele edényt állítsd félre. **5** És
elment ő tőle, és bezárkózott az ő fiaival, azok hordták
néki az edényeket, ő maga pedig csak töltögetett. **6** És
mikor megtöltötte az edényeket, monda az ő fiának:
Hozz ide még egy edényt. Felele az: Nincs több edény;
és akkor megállott az olaj. **7** És elment, és elmondá
ezt az Isten emberének. Az pedig monda: Menj el,
add el az olajat, és fizesd ki hiteleződet; te pedig és
a te fiaid éljetek a maradékából. **8** És történt ebben
az időben, hogy Elizeus Súnembe ment. Ott volt egy
gazdag asszony, a ki tartóztatá őt, hogy nála egyék
kenyeret. És lőn, hogy valamikor csak arra járt, betért
oda, hogy kenyeret egyék. **9** És monda az asszony
a férjének: Ímé úgy veszem észre, hogy az az Isten
embere, a ki szüntelen erre jár által, szent ember; **10**
Csináljunk, kérlek, egy kicsiny felházat, és tegyünk
abba néki egy ágyat, asztalt, széket és gyertyatartót,
hogy mikor hozzánk jön, hadd térjen oda. **11** És történt
egy napon, hogy oda ment Elizeus, és megszállott a
felházban, és megpihent ott. **12** És monda Géházinak,
az ő szolgájának: Hívd ide azt a Súnemität. Előhívá
azért azt, és eleibe álla. **13** Megmondotta volt pedig
néki: Mondd meg néki: Ímé nagy szorgalmatossággal
szolgálsz nékünk, mit kivánsz, hogy cselekedjem veled?
Nincs-é valami mondani valód a király előtt, vagy a sereg
fővezére előtt? És monda az: Én az én nemzetségem
között békességgel lakom. **14** Monda Elizeus: Mit
lehetne tehát érette tennünk? Felele Géházi: Nincs fia
és a férje vén ember. **15** És monda: Hívd ide! És a mikor
oda hívta, megállott az ajtóban. **16** És monda Elizeus:
Esztendő ilyenkorra fiút fogsz ölelni. És monda az: Ne,
édes uram, Isten embere, ne mondj képtelen dolgot a te
szolgálóleányodnak! **17** És teherbe esék az asszony és
fiat szült abban az időben, a melyet megmondott volt
Elizeus. **18** De mikor megnőtt a gyermek, történt, hogy
egy napon kiment az ő atyjához, az aratókhoz, **19** És
monda az ő atyjának: Jaj fejem, jaj fejem! És monda az
ő atyja a szolgának: Vidd el őt az anyjához. **20** Ki mikor
felvette őt, vivé az ő anyjához, és az az ölében tartá
délig, és akkor meghalt. **21** És felméne az asszony, és
az Isten emberének ágyára tevé őt, és az ajtót bezárván
kijöve onnét. **22** És előhívatá az ő férjét és monda:
Kérlek, küldj ide nékem egyet a szolgák közül és egy
szamarat, hadd menjek el hamar az Isten emberéhez,
és mindjárt megjövök. **23** És az monda: Miért mégy
ő hozzá, ma nincs sem újhold, sem szombat? Felele
az: Csak hagyd rám! **24** És megnyergelé a szamarat,
és monda a szolgának: Hajtsd és siess, ne késlelj
engem a menésben, hanem ha mondándom néked.
25 És elmenvén, juta az Isten emberéhez a Kármel
hegyére. És mikor meglátá őt az Isten embere távolról,
monda Géházinak, az ő szolgájának: Ímé a Súnemita
ez! **26** Fuss, kérlek, eleibe, és kérdezd meg tőle, ha
békességben van-é mind ő, mind az ő férje, mind
az ő gyermeke? Monda az: Békességben! **27** Mikor
pedig az Isten emberéhez jutott a hegyre, átölelte az ő
lábait; de Géházi oda ment, hogy elűzze őt, az Isten
embere azonban így szólt: Hagyj békét néki, mert
megkeseredett az ő szíve, és az Úr eltitkolta tőlem, és
nem jelentette meg nékem. **28** És monda az: Vajjon én
kértem-é fiat az én uramtól? Nemde nem mondám-é
néked: Ne csalj meg engemet? **29** És monda Elizeus
Géházinak: Övezd fel derekadat, és vedd kezedbe az
én pálczámat, és menj el, ha valakivel találkozol, ne
köszönj néki, és annak is, a ki köszön néked, ne felelj,
és az én pálczámat tedd a gyermek arczára. **30** De a
gyermeknek anyja monda: Él az Úr és él a te lelked,
hogy el nem hagylak téged. Felkele azért és követé őt.
31 Géházi pedig már előttök elment volt, és a pálczát
a gyermek arczára fekteté, de nem szólott és nem
is eszmélt rá a gyermek. Azért visszatért eleibe, és
megmondá néki, mondván: Nem támadt fel a gyermek.
32 És bement Elizeus a házba, és ímé a gyermek ott
feküdt halva az ő ágyán. **33** És bement, és bezárta az
ajtót magára és a gyermekre, és könyörgött az Úrnak.
34 És az ágyra felhágván, a gyermekre feküdt, és az
ő száját a gyermek szájára tevé, szemeit szemeire,
kezeit kezeire, és ráborult, és megmelegedék a gyermek
teste. **35** Azután felállott, és egyszer alá és fel járt
a házban, majd újra felment és reáborult. Akkor a
gyermek prüsszente vagy hétszer, és felnyitá szemeit
a gyermek. **36** Ő pedig szólítá Géházit, és monda:
Hívd ide a Súnemität. És oda hívá azt. És mikor oda
ment, monda: Vedd a te fiadat. **37** Ki mikor bement,
lábához esék, és leborula a földre, és az ő fiát fogván,
kiméne. **38** Azután visszament Elizeus Gilgálba. Éhség
vala pedig akkor az országban, és a próféták fiai ő vele
laknak vala. És monda az ő szolgájának: Tedd fel a
nagy fazekat, és főzz valami főzeléket a próféták fiainak.
39 Kiméne azért egy a mezőre, hogy paréjt szedjen.
És holmi vad indákra találván, tele szedé az ő ruháját
azokról sártökkel, és mikor hazament, belevagdalta a
fazékba főzeléknek; de nem tudta, hogy mi az? **40** Mikor

azután feladták a férfiaknak, hogy egyenek, és ők enni
kezdének a főzelékből, felkiáltának és mondának: Halál
van a fazékban, Isten embere! És nem bírták megenni.
41 Ő pedig monda: Hozzatok lisztet. És beleveté azt
a fazékba, és monda: Add fel immár a népnek, hadd
egyenek. És nem volt már semmi rossz a fazékban. 42
Jöve pedig egy férfi Baál Sálisából, és hoz vala az Isten
emberének első zsengék kenyereit, húsz árpakenyeret,
és megzsendült gabonafejeket az ő ruhájában; de ő
monda: Add a népnek, hadd egyenek. 43 Felele az ő
szolgája: Minek adjam ezt száz embernek? Ő pedig
monda ismét: Add a népnek, hadd egyenek, mert ezt
mondja az Úr: Esznek és még marad is. 44 És ő eleikbe
adá, és evének, és még maradt is belőle, az Úrnak
beszéde szerint.

5 És Naámán, a siriai király seregének fővezére,
az ő ura előtt igen nagy férfiú és nagyrabecsült
volt, mert általa szabadította volt meg az Úr Siriát;
és az a férfi vitéz hős, de bélpoklos volt. 2 Egyszer
portyázó csapatok mentek ki Siriából, és azok Izráel
országából egy kis leányt vittek el foglyul, és ez Naámán
feleségének szolgált. 3 És monda ez az ő asszonyának:
Vajha az én uram szembe lenne azzal a prófétával,
a ki Samariában van, kétség nélkül meggyógyítaná
őt az ő bélpoklosságából. 4 És Naámán beméne, és
elbeszélé az ő urának, mondván: Így s így szólott az
Izráel országából való leány! 5 Akkor monda Siria
királya: Menj el, és ím levelet küldök az Izráel királyának.
Elméne azért és vőn magával tíz tálentom ezüstöt
és hatezer aranyat, azon felül tíz öltöző ruhát. 6
És elvivé a levelet az Izráel királyának, ezt írván:
Mikor e levél hozzád érkezik, ímé az én szolgámat,
Naámánt azért küldöttem hozzád, hogy őt gyógyítsd
meg bélpoklosságából. 7 De a mikor elolvasta az
Izráel királya a levelet, megszaggatá az ő ruháit és
monda: Isten vagyok-e én, hogy öljek és elevenítsek,
hogy ez én hozzám küld, hogy gyógyítsam meg e
férfiút az ő bélpoklosságából? Vegyétek eszetekbe
és lássátok, hogy csak okot keres ellenem. 8 Mikor
pedig meghallotta Elizeus, az Isten embere, hogy az
Izráel királya ruháit megszaggatta, külde a királyhoz
ilyen izenettel: Miért szaggattad meg a te ruháidat?
Hadd jőjjön hozzám, és tudja meg, hogy van próféta
Izráelben. 9 És elméne Naámán lovaival és szekereivel,
és megálla az Elizeus házának ajtaja előtt. 10 És külde
Elizeus követet ő hozzá, mondván: Menj el és fürödj
meg hétszer a Jordánban, és megújul a te tested,
és megtisztulsz. 11 Akkor megharaguvék Naámán és
elment, és így szólt: Íme én azt gondoltam, hogy kijő
hozzám, és előállván, segítségül hívja az Úrnak, az ő
Istenének nevét, és kezével megilleti a beteg helyeket,
és úgy gyógyítja meg a kiütést. 12 Avagy nem jobbak-é
Abana és Párpár, Damaskus folyóvizei Izráel minden
vizeinél? Avagy nem fürödhetném-é meg azokban,
hogy megtisztuljak? Ilyen módon megfordulván, nagy
haraggal elment. 13 De hozzá menének az ő szolgái, és
szólának néki, mondván: Atyám, ha valami nagy dolgot
mondott volna e próféta neked, avagy nem tetted volna-
é meg? Mennyivel inkább, a mikor csak azt mondja,
hogy fürödj meg és megtisztulsz? 14 Beméne azért
a Jordánba, és belemeríté magát abba hétszer az
Isten emberének beszéde szerint, és megújult az ő
teste, mint egy kis gyermek teste, és megtisztult. 15
Azután visszatért egész kiséretével az Isten emberéhez,
és bemenvén megálla előtte, és monda: Ímé, most
tudom már, hogy nincsen az egész földön Isten, csak
Izráelben! Azért most vedd el, kérlek, ez ajándékot a
te szolgádtól. 16 Ő pedig monda: Él az Úr, a ki előtt
állok, hogy el nem veszem. Kényszeríti vala pedig őt,
hogy elvegye; de ő nem akará. 17 És monda Naámán:
Ha nem; adj kérlek a te szolgádnak e földből annyit,
a mennyit elbír két öszvér; mert a te szolgád többé
égőáldozattal, vagy egyéb áldozattal nem áldozik idegen
isteneknek, hanem csak az Úrnak. 18 Ebben a dologban
legyen az Úr kegyelmes a te szolgádnak, hogy mikor
bemegy az én uram a Rimmon templomába, hogy ott
imádkozzék, és ő az én kezemre támaszkodik, ha akkor
én is meghajlok a Rimmon templomában: azt, hogy én
meghajlok a Rimmon templomában, bocsássa meg az
Úr a te szolgádnak ebben a dologban. 19 És monda
néki Elizeus: Eredj el békességgel. És mikor elment
ő tőle úgy egy mértföldnyire, 20 Géházi, Elizeusnak,
az Isten emberének szolgája azt gondolta: Ímé az én
uram megkimélé ezt a Siriabeli Naámánt, és nem akará
tőle elvenni, a mit hozott volt; él az Úr, hogy utána
futok, és valamit kérek tőle. 21 És utána futott Géházi
Naámánnak. Látván pedig Naámán őt, hogy utána fut,
leugrott a szekérből és eleibe méne és monda: Rendben
van minden? 22 És monda: Rendben. Az én uram
küldött engem, ezt mondván: Ímé most csak ez órában
jött hozzám két ifjú az Efraim hegyéről a próféták fiai
közül: adj kérlek azoknak egy tálentom ezüstöt és két
öltöző ruhát. 23 És monda Naámán: Kérlek végy két
tálentomot. És kényszeríté őt és egybeköte két tálentom
ezüstöt két zsákba, és két öltöző ruhát, és azokat két
szolgájának adá, a kik előtte vitték azokat. 24 De mikor
a dombhoz ért, elvette tőlök azokat, és elrejté egy
házban, és elbocsátá a férfiakat, és elmenének. 25 Ő
pedig bemenvén, megálla az ő ura előtt, és monda néki
Elizeus: Honnét, Géházi? Felele: Nem ment a te szolgád
sehová. 26 Ő pedig monda néki: Nem ment-é el az én
szívem veled, mikor az a férfiú leszállott szekeréből
előtted? Most az ideje, hogy szerezz ezüstöt, és hogy
végy ruhákat, olajfákat, szőlőket, juhokat, barmokat,
szolgákat és szolgálóleányokat?! 27 Azért rád és a te

magodra ragad a Naámán bélpoklossága mindörökké.
És kiment ő előle megpoklosodva, mint a hó.

6 És mondának a próféták fiai Elizeusnak: Ímé ez a
hely, a hol nálad lakunk, igen szoros nékünk; **2** Hadd
menjünk el, kérlek, a Jordán mellé, hogy mindenikünk
egy-egy fát hozzon onnét, hogy ott valami hajlékot
építsünk magunknak, a melyben lakjunk. És monda:
Menjetek el! **3** És monda egy közülök: Nyugodj meg
rajta, és jőjj el a te szolgáiddal. És monda: Én is
elmegyek. **4** És elméne velök. És menének a Jordán
mellé, és ott fákat vágtak. **5** És történt, hogy mikor egy
közülök egy fát levágna, a fejsze beesék a vízbe. Akkor
kiálta és monda: Jaj, jaj, édes uram! pedig ezt is kölcsön
kértem! **6** És monda az Isten embere: Hová esett? És
mikor megmutatta néki a helyet, levágott egy fát és utána
dobta, és a fejsze feljött a víz színére. **7** És monda:
Vedd ki. És kinyújtván kezét, kivevé azt. **8** Siria királya
pedig hadat indított Izráel ellen, és tanácsot tartván az ő
szolgáival, monda: Itt meg itt lesz az én táborom. **9** És
elküldé az Isten embere az Izráel királyához, mondván:
Vigyázz, ne hagyd el azt a helyet, mert ott akarnak
a siriaiak betörni. **10** És elküldé az Izráel királya arra
a helyre, a melyről néki az Isten embere szólott, és
őt megintette volt, és vigyázott magára nem egyszer,
sem kétszer. **11** És felháborodott ezen a siriai király
szíve, és összegyűjtvén az ő szolgáit, monda nékik:
Miért nem mondjátok meg nékem, ki tart közülünk az
Izráel királyával?! **12** Akkor monda egy az ő szolgái
közül: Nem úgy, uram király, hanem Elizeus próféta,
a ki Izráelben van, jelenti meg az Izráel királyának a
beszédeket, a melyeket te a te titkos házadban beszélsz.
13 És monda: Menjetek el és nézzétek meg, hol van,
hogy utána küldjek és elhozassam őt. És megjelenték
néki, mondván: Ímé Dótánban van. **14** Akkor lovakat,
szekereket és nagy sereget külde oda, a kik elmenének
éjjel, és körülvevék a várost. **15** Felkelvén pedig jókor
reggel az Isten emberének szolgája, kiméne, és ímé
seregek vették körül a várost, és lovak és szekerek.
És monda néki az ő szolgája: Jaj, jaj, édes uram!
mit cselekedjünk? **16** Felele ő: Ne félj. Mert többen
vannak, a kik velünk vannak, mint a kik ő velök. **17** És
imádkozott Elizeus és monda: Óh Uram! nyisd meg
kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a
szolga szemeit és láta, és ímé a hegy rakva volt tüzes
lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül. **18** És mikor
azok hozzá lementek, könyörgött Elizeus az Úrnak,
mondván: Verd meg ezt a népet vaksággal! És megveré
őket vaksággal az Elizeus kivánsága szerint. **19** És
monda nékik Elizeus: Nem ez az út, sem ez a város;
jertek el én utánam, és ahhoz a férfiúhoz vezetlek
titeket, a kit kerestek. És elvezeté őket Samariába. **20**
És mikor bementek Samariába, monda Elizeus: Óh
Uram, nyisd meg ezek szemeit, hogy lássanak. És
megnyitá az Úr az ő szemeiket és látának, és ímé
Samaria közepében voltak. **21** Az Izráel királya pedig
mikor látta őket, monda Elizeusnak: Vágván vágassam-
é őket, atyám? **22** És monda: Ne vágasd. Le szoktad-é
vágatni azokat, a kiket karddal vagy kézívvel fogsz el?
Adj nékik kenyeret és vizet, hogy egyenek és igyanak,
és elmenjenek az ő urokhoz. **23** És nagy lakomát
szerzett nékik; és miután ettek és ittak, elbocsátá őket.
Ők pedig elmenének az ő urokhoz; és ettől fogva többé
nem jöttek a siriai portyázó csapatok az Izráel földjére.
24 És lőn ezek után, hogy Benhadád, Siria királya
összegyűjté egész seregét, és felment és megszállotta
Samariát. **25** És igen nagy inség lett Samariában, mert
addig tartották megszállva a várost, míg egy szamárfej
nyolczvan ezüst, és egy véka galambganéj öt ezüst lett.
26 És mikor az Izráel királya a kőfalon széjjeljára, egy
asszony kiálta ő hozzá, mondván: Légy segítséggel,
uram király! **27** A király monda: Ha nem segít meg
téged az Isten, hogyan segítselek én meg? A szérűről
vagy a sajtóról? **28** És monda néki a király: Mit akarsz?
Monda az: Ez az asszony azt mondta nékem: Add ide a
te fiadat, hogy együk meg őt ma, az én fiamat pedig
holnap eszszük meg. **29** És megfőztük az én fiamat, és
megettük őt. Mikor azután másnap azt mondtam néki:
Add ide a te fiadat, hogy azt is együk meg, ő elrejté az
ő fiát. **30** Mikor pedig hallotta a király az asszonynak
beszédét, megszaggatá az ő ruháit, a mint a kőfalon
járt, és meglátta a nép, hogy ímé alól zsákruha van
az ő testén. **31** És monda: Úgy cselekedjék velem az
Isten és úgy segéljen, ha Elizeusnak, a Sáfát fiának feje
ma rajta marad! **32** Elizeus pedig ott ült az ő házában,
és együtt ültek vele a vének. És elküldött a király egy
férfiat maga előtt. Mielőtt azonban hozzá jutott volna
a követ, monda Elizeus a véneknek: Látjátok-é, hogy
az a gyilkos hogyan küld ide, hogy a fejemet vétesse?
Vigyázzatok, hogy mikor ide ér a követ, zárjátok be
az ajtót és szorítsátok meg őt az ajtóban: Ímé az ő
ura lábainak dobogása követi őt. **33** És mikor még
így beszélne velök, már a követ leérkezett hozzá és
nyomában a király, és monda: Ímé ilyen veszedelem
származott az Úrtól; várjak-é még tovább az Úrra?

7 És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét.
Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy köböl
zsemlyelisztet egy sikluson, és két köböl árpát egy
sikluson vesznek Samaria kapujában. **2** És felelvén
egy főember, a kinek kezére támaszkodott a király, az
Isten emberének, monda: Hacsak az Úr ablakokat nem
csinál az égen; akkor meglehet? És monda Elizeus:
Ímé, te szemeiddel meg fogod látni, de nem eszel
belőle. **3** A kapu előtt pedig volt négy bélpoklos
férfi, a kik mondák egymásnak: Miért maradunk itt,
hogy meghaljunk éhen? **4** Ha azt határozzuk is, hogy

bemegyünk a városba, ott is inség van, és akkor ott
halunk meg; ha pedig itt maradunk, akkor itt halunk meg;
jertek el azért, szökjünk el a Siriabeliek táborába, ha
meghagyják életünket, élünk, ha megölnek, meghalunk.
5 És felkeltek alkonyatkor, hogy a Siriabeliek táborába
menjenek; és mikor odaértek a Siriabeliek táborának
széléhez, ímé már nem volt ott senki. 6 Mert az Úr
azt cselekedte volt, hogy a Siriabeliek tábora szekerek
zörgését és lovak dobogását, és nagy sereg robogását
hallotta, és mondának egymásnak: Ímé az Izráel királya
bérbe fogadta meg ellenünk a Hitteusok királyit és
az Égyiptombeliek királyit, hogy ellenünk jőjjenek.
7 És felkelvén elfutának alkonyatkor, és elhagyák
mind sátoraikat, mind lovaikat, mind szamaraikat, a
mint a tábor volt, és elfutának, csakhogy életöket
megmenthessék. 8 Mikor azért e bélpoklosok a tábor
széléhez értek, bemenvén egy sátorba, evének és
ivának, és elvivének onnét ezüstöt, aranyat és ruhákat,
és elmenvén elrejték azokat; és megtérvén más sátorba
menének be, és abból is hozának és elmenvén, elrejték.
9 És monda egyik a másiknak: Nem igazán cselekszünk:
ez a mai nap örömmondás napja, ha mi hallgatunk, és
a virradatot megvárjuk, büntetés ér bennünket; most
azért jertek és menjünk el, és mondjuk meg a király
házának. 10 És elmenének, és kiáltának a város kapuján
állónak, és elbeszélék nékik, mondván: Odamentünk
volt a Siriabeliek táborába, és ímé már nem volt ott
senki; emberek szava nem hallatszott, csak a lovak
és szamarak vannak kikötve, és a sátorok úgy, a mint
voltak. 11 Kiáltának azért a kapunállók, és hírré tevék
ott benn a király házában. 12 És felkele éjszaka a
király, és monda az ő szolgáinak: Megmondom néktek,
mit csinálnak velünk a Siriabeliek. Tudják, hogy éhen
vagyunk, és csak azért mentek ki a táborból, hogy
elrejtőzzenek a mezőn, mondván: Mikor kijönnek a
városból, megfogjuk őket elevenen, és bemegyünk a
városba. 13 Akkor felele egy az ő szolgái közül, és
monda: Ki kell választani a megmaradt lovak közül,
a melyek a városban megmaradtak, ötöt, – ímé épen
olyanok ezek, mint Izráelnek egész sokasága, a mely
megmaradt; ímé épen olyanok ezek, mint Izráel egész
sokasága, a mely elpusztult, – és küldjük ki, hadd
lássuk meg. 14 És vevének két szekeret lovakkal, és
kiküldé a király a siriaiak táborába, mondván: Menjetek
el és nézzétek meg. 15 És mikor utánuk mentek
egész a Jordánig, ímé az egész út rakva volt ruhákkal
és edényekkel, a melyeket a siriaiak a sietségben
elhánytak. És mikor visszajöttek a követek, és elmondák
ezt a királynak: 16 Kiment a nép, és kirabolta a Siriabeliek
táborát, és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson, és
két köböl árpát egy sikluson vettek, az Úrnak beszéde
szerint. 17 A király pedig azt a főembert, a kinek kezére
szokott támaszkodni, oda rendelte a kapuhoz. És a nép
eltapodá őt a kapuban, és meghala, a mint az Isten
embere megmondotta, a ki megjövendölte ezt, mikor
a király lement hozzá. 18 Úgy történt, a mint az Isten
embere a királynak jövendölte: Két köböl árpát egy
sikluson és egy köböl zsemlyelisztet egy sikluson adnak
holnap ilyenkor Samaria kapujában. 19 És ezt felelte
volt a főember az Isten emberének, mondván: Hacsak
az Úr ablakokat nem csinál az égen; akkor meglehet?
és ő azt mondotta rá: Ímé te szemeiddel meg fogod
látni; de nem eszel belőle. 20 És teljesen így történt
vele, mert eltapodá őt a nép a kapuban és meghalt.

8 És Elizeus szólott volt annak az asszonynak, a kinek
a fiát feltámasztotta volt, mondván: Kelj fel, és menj
el a te házadnépével együtt, és tartózkodjál, a hol
tartózkodhatol; mert az Úr éhséget hívott elő, és el is
jött a földre hét esztendeig. 2 És felkelt az asszony,
és az Isten emberének beszéde szerint cselekedék,
és elment ő és az ő háznépe, és lakék a Filiszteusok
földében hét esztendeig. 3 Mikor pedig elmult a hét
esztendő, visszatért az asszony a Filiszteusok földéből,
és elment, hogy panaszolkodjék a királynak az ő házáért
és szántóföldeiért. 4 A király pedig beszélt Géházival,
az Isten emberének szolgájával, mondván: Beszéld el,
kérlek, nékem mindazokat a csudálatos dolgokat, a
melyeket Elizeus cselekedett. 5 És mikor elbeszélé a
királynak, mimódon támasztotta fel a halottat, ímé az
asszony, a kinek a gyermekét feltámasztotta volt, éppen
akkor kiáltott a királyhoz az ő házáért és szántóföldeiért;
és monda Géházi: Uram király, ez az az asszony és
ez az ő fia, a kit feltámasztott Elizeus. 6 És kikérdezé
a király az asszonyt, és az elbeszélé néki; és ada a
király ő mellé egy udvari szolgát, mondván: Adasd
vissza néki minden jószágát, és a szántóföldnek minden
hasznát attól az időtől fogva, a mióta elhagyta a földet
egész mostanig. 7 És Elizeus elment Damaskusba,
Benhadád pedig, Siria királya beteg volt, és hírül adák
néki, mondván: Az Isten embere ide jött. 8 És monda a
király Hazáelnek: Végy ajándékot kezedbe, és menj
eleibe az Isten emberének, és kérj tanácsot az Úrtól ő
általa, mondván: Meggyógyulok-é ebből a betegségből?
9 És eleibe ment Hazáel, és ajándékokat vitt kezében
mindenféle drága damaskusi jószágból negyven teve
terhét; és elment, és megállott előtte, és így szólt: A te
fiad, Benhadád, Siria királya, az küldött engem hozzád,
mondván: Vajjon meggyógyulok-é ebből a betegségből?
10 Felele néki Elizeus: Menj el, mondd meg néki: Nem
maradsz életben, mert megjelentette nékem az Úr, hogy
halált hal. 11 És mereven ránézett Hazáelre, mígnem
zavarba jött; végre sírni kezdett az Isten embere. 12 És
monda Hazáel: Miért sír az én uram? És felele: Mert
tudom a veszedelmet, a melyet az Izráel fiaira hozol;
az ő erős városait megégeted, az ő ifjait fegyverrel
levágatod, és kis gyermekeit a földhöz vered, és terhes

asszonyait ketté vágod. 13 És monda Hazáel: Kicsoda
a te szolgád, ez az eb, hogy ilyen nagy dolgokat
cselekednék? És felele Elizeus: Megjelentette nékem az
Úr, hogy te leszel Siria királya. 14 És elméne Elizeustól,
és beméne az ő urához, és az monda néki: Mit mondott
Elizeus? és monda: Azt mondta, hogy meggyógyulsz. 15
Másnap azonban elővett egy takarót és bemártván azt
vízbe, ráteríté az ő arczára, és meghalt: és uralkodék
Hazáel ő helyette. 16 És Jórámnak, az Akháb fiának,
az Izráel királyának ötödik esztendejében, mikor még
Josafát vala Júda királya, uralkodni kezdett Jórám, a
Josafát fia, Júda királya. 17 Harminczkét esztendős volt,
mikor uralkodni kezdett, és nyolcz esztendeig uralkodott
Jeruzsálemben. 18 És járt az Izráel királyainak útján,
a miképen cselekedtek volt az Akháb házából valók;
mert az Akháb leánya volt a felesége, és gonoszul
cselekedék az Úr szemei előtt. 19 De az Úr még sem
akarta elveszteni Júdát Dávidért, az ő szolgájáért; a mint
megigérte volt néki, hogy szövétneket ad néki és az ő
fiainak mindörökké. 20 Az ő idejében szakadt el Edom a
Júda birodalmától, és választott királyt magának. 21 És
átment Jórám Seirbe és minden harczi szekere ő vele,
s mikor éjjel felkelt és megtámadta az Edomitákat, a kik
körülzárták őt, és a szekerek fejedelmeit, megfutott a
nép, kiki az ő hajlékába. 22 És elszakadt Edom a Júda
birodalmától mind e mai napig; ugyanebben az időben
szakadt el Libna is. 23 Jórámnak egyéb dolgai pedig és
minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a Júda
királyainak krónika-könyvében? 24 És elaluvék Jórám
az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival a Dávid
városában, és uralkodék Akházia, az ő fia, ő helyette. 25
Jórámnak az Akháb, az Izráel királya fiának tizenkettedik
esztendejében kezdett uralkodni Akházia, Jórámnak,
a Júdabeli királynak fia. 26 Huszonkét esztendős volt
Akházia, mikor uralkodni kezdett, és egy esztendeig
uralkodott Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Athália
volt, Omrinak, az Izráel királyának leánya. 27 És járt
az Akháb házának útján, és gonoszul cselekedék az
Úr szemei előtt, mint az Akháb háza; mert az Akháb
házának veje vala. 28 És hadba ment Jórámmal,
az Akháb fiával, Siria királya, Hazáel ellen, Rámóth
Gileádba; de a Siriabeliek megverték Jórámot. 29 Akkor
visszatért Jórám király, hogy meggyógyíttassa magát
Jezréelben a sebekből, a melyeket rajta a Siriabeliek
Ráma alatt ütöttek, mikor Hazáel, Siria királya ellen
harczolt. Akházia pedig, a Jórám fia, Júda királya
aláméne, hogy meglátogassa Jórámot, az Akháb fiát
Jezréelben, a hol az betegen feküdt.

9 Elizeus próféta pedig szólíta egyet a prófétáknak fiai
közül, és monda néki: Övezd fel derekadat, és
vedd kezedbe e korsócska olajat, és menj el Rámóth
Gileádba. 2 És menj be oda, és nézd meg, hol van
Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia. Mikor pedig oda
érsz, költsd fel őt az ő atyjafiai közül, és vidd be a
belső kamarába, 3 És vedd elő e korsócska olajat,
és töltsd az ő fejére, ezt mondván: Azt mondja az Úr:
Téged kentelek királylyá Izráelen! És az ajtót kinyitván,
fuss el, és semmit ott ne időzz. 4 És elment az ifjú,
a próféta tanítványa, Rámóth Gileádba. 5 És mikor
bement, ímé a seregek fejedelmei ott ültek együtt,
és ő monda: Beszédem volna veled, fejedelem! És
monda Jéhu: Kivel volna beszéded ennyiőnk közül?
És monda: Te veled, fejedelem! 6 Felkele azért, és
bement a házba, és fejére tölté az olajat, és monda
néki: Azt mondja az Úr, Izráel Istene: Királylyá kentelek
téged az Úrnak népén, az Izráelen, 7 Hogy elveszítsed
Akhábnak, a te uradnak háznépét; mert bosszút állok
az én szolgáimnak, a prófétáknak véréért, és mind az
Úr szolgáinak véréért Jézabelen. 8 És kivész egészen
az Akháb háza, és kigyomlálom mind az Akhábhoz
tartozókat, még az ebet is, mind a berekesztettet, mind
az elhagyottat Izráelben; 9 És olyanná teszem az Akháb
házát, mint Jeroboámnak, a Nébát fiának házát, és mint
Baasának, az Ahija fiának házát. 10 Jézabelt pedig az
ebek eszik meg Jezréel mezején, és nem lesz, a ki
eltemesse őt. És kinyitván az ajtót, elfutott. 11 És mikor
Jéhu kiment az ő urának szolgáihoz, mondának néki:
Békességes-é a dolog? Miért jött e bolond hozzád?
És felele nékik: Hiszen ismeritek ez embert és az ő
beszédét! 12 És mondának: Hazugság! Mondd meg az
igazat. És monda: Így s így szóla nékem, mondván:
Azt mondja az Úr: Királylyá kentelek téged Izráelen. 13
Akkor nagy sietséggel kiki mind vevé az ő ruháját, és
alája terítették a grádics felső részére és megfuvaták a
harsonákat, és kikiálták: Jéhu uralkodik! 14 Így ütött
pártot Jéhu, Josafátnak, a Nimsi fiának fia, Jórám ellen.
Jórám pedig ott táborozott volt Rámóth Gileád alatt
az egész Izráellel, Hazáel, Siria királya ellen. 15 De
visszatért volt Jórám király, hogy magát Jezréelben
gyógyíttassa a sebekből, a melyeket a Siriabeliek ütöttek
rajta, mikor Hazáel, Siria királya ellen harczolt. És monda
Jéhu: Ha néktek is úgy tetszik, ne engedjetek senkit
kimenni a városból, a ki elmenjen és hírül vigye ezt
Jezréelbe. 16 És befogatott Jéhu, és elment Jezréelbe,
a hol Jórám feküdt, és a hova Akházia is, a Júda
királya lement volt, hogy meglátogassa Jórámot. 17
Mikor pedig az őrálló, a ki Jezréelben a tornyon állott,
meglátta Jéhu seregét, hogy jő, monda: Valami sereget
látok. Akkor monda Jórám: Válaszsz egy lovast és
küldj eléjök, és mondja ezt: Békességes-é a dolog? 18
És oda lovagolt a lovas eléjük, és monda: Azt kérdi a
király: Békességes-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod
van a békességgel? Kerülj a hátam mögé. Megjelenté
pedig ezt az őrálló, mondván: Hozzájok ment ugyan a
követ; de nem tért vissza. 19 Akkor elküldött egy másik

lovast, a ki hozzájok ment, és monda: Azt kérdi a király:
Békességes-é a dolog? Felele Jéhu: Mi gondod van a
békességgel? Kerülj a hátam mögé. 20 Hírül adá ezt
is az őrálló, mondván: Hozzájok ment ugyan; de nem
jött vissza. De a hajtás olyan, mint Jéhunak, a Nimsi
fiának hajtása; mert mint egy őrült, úgy hajt. 21 Akkor
monda Jórám: Fogjatok be! És befogván az ő szekerét,
kiméne Jórám, az Izráel királya, és Akházia, a Júda
királya, mindenik a maga szekerén, Jéhu eleibe, és a
Jezréelbeli Nábót mezején találkoztak vele. 22 És mikor
meglátta Jórám Jéhut, monda: Békességes-é a dolog,
Jéhu? Felele ő: Mit békesség?! Mikor Jézabelnek, a te
anyádnak paráznasága és varázslása mindig nagyobb
lesz! 23 Akkor megfordítá Jórám az ő kezét és futni
kezde, és monda Akháziának: Árulás ez, Akházia? 24
Jéhu pedig meghúzván az ívét, Jórámot hátba lövé a
lapoczkák között úgy, hogy a szívén ment át a nyíl,
és lerogyott a szekérben. 25 És monda Bidkárnak,
az ő hadnagyának: Fogd meg és vesd a Jezréelbeli
Nábót mezejére; mert emlékezz csak vissza, mikor mi,
én és te, ketten az ő atyja, Akháb után lovagoltunk,
és az Úr ő felőle ezt a fenyegetést mondotta: 26
Bizonyára megkeresem a Nábót vérét és az ő fiainak
vérét, a melyet tegnap láttam, azt mondja az Úr: Azért
megfizetek néked ezen a szántóföldön, azt mondja az
Úr: Most azért fogjad őt, és vesd a szántóföldre, az Úr
beszéde szerint. 27 Akházia pedig, a Júda királya, mikor
látta ezt, futni kezde a kert házának útján; de Jéhu
utána menvén, monda: Ezt is vágjátok le a szekérben
és megsebesíték őt a Gúr hágójánál, a mely Jibleám
mellett van; és ő Megiddóba menekülvén, ott meghalt.
28 És az ő szolgái elvitték őt szekéren Jeruzsálembe,
és eltemették az ő sirboltjába az ő atyáival a Dávid
városában. 29 Akházia pedig uralkodni kezdett Júdában
Jórámnak, az Akháb fiának tizenegyedik esztendejében.
30 És mikor Jéhu Jezréelbe ment és Jézabel ezt
meghallotta, arczát megékesíté kenettel, felékesítette
fejét, és kitámaszkodott az ablakon. 31 És mikor Jéhu
bevonult a kapun, monda: Békesség van-é, óh Zimri!
uradnak gyilkosa? 32 Ő pedig feltekintve az ablakra,
monda: Ki van ott velem? Ki? És alátekintett két vagy
három főember. 33 És monda azoknak: Vessétek alá őt.
És aláveték, és az ő vére szétfrecskendezett a falra
és a lovakra, és eltapodtatá őt. 34 Bemenvén pedig
oda, evett és ivott, és monda: Nézzetek utána annak az
átkozottnak és temessétek el; hiszen mégis csak király
leánya. 35 De mikor kimentek, hogy eltemetnék őt, már
semmit sem találtak belőle, csak a koponyáját, a lábait
és a keze fejeit. 36 És visszamenvén, megmondák néki,
és ő monda: Ez az Úr beszéde, a melyet szólott az ő
szolgája, Thesbites Illés által, mondván: Az ebek eszik
meg Jézabel testét a Jezréel földén, 37 És olyan lesz
Jezréel földjén a Jézabel teste, mint a mezőn a ganéj,
úgy, hogy senki meg nem mondhatja: Ez Jézabel!

10 Akhábnak pedig hetven fia volt Samariában.
És levelet írt Jéhu, és elküldé azt Samariába
Jezréel fejedelmeihez, a vénekhez, és az Akháb fiainak
tútoraihoz, ilyen parancsolattal: 2 Mihelyt e levél hozzátok
jut, a kiknél vannak a ti uratok fiai a szekerekkel, lovakkal,
az erős városokkal és fegyverekkel együtt, 3 Nézzétek
meg, melyik a legjobb és a legigazabb a ti uratok fiai
közül, azt ültessétek az ő atyjának királyi székébe, és
harczoljatok a ti uratok házáért. 4 És megrettenének
felette igen, és mondának: Ímé már két király nem
maradhatott meg ő előtte, mimódon maradhatnánk hát
mi meg? 5 És elküldének mind a király házának, mind a
városnak fejedelmei, és a vének és a tútorok Jéhuhoz,
mondván: A te szolgáid vagyunk mi, valamit parancsolsz
nékünk, azt cselekeszszük; mi senkit királylyá nem
teszünk, a mi néked tetszik, azt cselekedjed! 6 És írt
nékik levelet másodszor is, mondván: Ha velem tartotok
és az én beszédemre hallgattok, vegyétek fejöket a
férfiaknak, a ti uratok fiainak, és jőjjetek hozzám holnap
ilyenkor Jezréelbe. És a király fiai: hetven férfiú, és a
város nagyjaival tartottak, a kik nevelték őket. 7 És
mikor a levél hozzájok jutott, vevék a király fiait, és
megölték a hetven férfiút, és fejeiket kosarakba rakták,
és ő hozzá küldték Jezréelbe. 8 És mikor odaérkezett a
követ, és bejelenté néki, mondván: Elhozták a király
fiainak fejeit, monda: Rakjátok két rakásba azokat a
kapu előtt reggelig. 9 És mikor reggel kiment, megállott,
és monda az egész népnek: Ti igazak vagytok. Ímé
az én uram ellen én ütöttem pártot és én öltem meg
őt; de ki ölte meg mind ezeket? 10 Azért vegyétek
eszetekbe ebből, hogy az Úrnak beszédéből egyetlen
egy sem esik a földre, a mit az Úr az Akháb háza ellen
szólott, és az Úr véghezvitte, a mit az ő szolgája, Illés
által mondott. 11 Azután levágá Jéhu mindazokat, a
kik megmaradtak volt az Akháb házából Jezréelben,
és minden főemberét, egész rokonságát és minden
papját, míg csak ki nem irtotta a maradékát is. 12 És
felkelvén, elindult és elment Samariába. De útközben
volt a pásztorok juhnyíró háza. 13 És itt Akháziának, a
Júda királyának atyjafiaira talált Jéhu, és monda: Kik
vagytok? És felelének azok: Akházia atyjafiai vagyunk,
és alájöttünk, hogy köszöntsük a király gyermekeit és a
királyné fiait. 14 Ő pedig monda: Fogjátok meg őket
elevenen. És megfogták őket elevenen, és megölték
őket a juhnyíróház kútja mellett, negyvenkét férfiút; és
egyetlen egyet sem hagyott meg közülük. 15 És mikor
elment onnét, Jonadábbal, a Rekháb fiával találkozott, a
ki elébe jött, és köszönté őt, és monda néki: Vajjon olyan
igaz-é a te szíved, mint az én szívem a te szívedhez?
És felele Jonadáb: Olyan. Ha így van, nyújts kezet. És
ő kezet nyújta, és felülteté őt maga mellé a szekérbe.

16 És monda: Jer velem és lásd meg, mint állok bosszút
az Úrért. És vele együtt vitték őt az ő szekerén. 17 És
megérkezett Samariába, és levágta mindazokat, a kik az
Akháb nemzetségéből megmaradtak volt Samariában,
míg ki nem veszté azt az Úr beszéde szerint, a melyet
szólott Illésnek. 18 És Jéhu összegyűjté az egész népet,
és monda néki: Akháb kevéssé szolgálta Baált; Jéhu
sokkal jobban akarja szolgálni. 19 Most azért hívjátok
hozzám a Baál minden prófétáit, minden papját és
minden szolgáját; senki el ne maradjon; mert nagy
áldozatot akarok tenni a Baálnak; valaki elmarad, meg
kell halni annak. Jéhu pedig ezt álnokságból cselekedte,
hogy elveszítse a Baál tisztelőit. 20 És monda Jéhu:
Szenteljetek ünnepet Baálnak. És kikiálták. 21 És
szétküldött Jéhu egész Izráelbe, és eljövének mind
a Baál tisztelői, és senki el nem maradt a ki el nem
jött volna, és bemenének a Baál templomába, és
megtelék a Baál temploma minden zugában. 22 Akkor
monda a ruhatárnoknak: Hozz ruhákat ki a Baál minden
tisztelőinek. És hozott nékik ruhákat. 23 És bement Jéhu
és Jonadáb, a Rekháb fia a Baál templomába, és monda
a Baál tisztelőinek: Tudakozzátok meg és lássátok
meg, hogy valamiképen ne legyen itt veletek az Úr
szolgái közül valaki, hanem csak a Baál tisztelői. 24 És
mikor bementek, hogy ajándékokkal és égőáldozatokkal
áldozzanak, Jéhu oda állított kivül nyolczvan embert, a
kiknek azt mondta: A ki egyet elszalaszt azok közül, a
kiket én kezetekbe adok, annak meg kell érette halni.
25 Mikor pedig elvégezték az égőáldozatot, monda Jéhu
a vitézeknek és hadnagyoknak: Menjetek be, vágjátok
le őket, csak egy is közülök meg ne meneküljön!
És levágták őket fegyver élével, és elhányták az ő
holttestöket a vitézek és a hadnagyok. Azután elmentek
a Baál templomának városába, 26 És kihordván a
Baál templomának bálványait, megégeték azokat. 27
És lerontották a Baál képét is templomostól együtt,
és azt árnyékszékké tették mind e mai napig. 28 Így
veszté ki Jéhu a Baált Izráelből. 29 De Jeroboámnak, a
Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe ejté az Izráelt, nem
szakadt el Jéhu, az arany borjúktól, melyek Béthelben
és Dánban valának. 30 És monda az Úr Jéhunak:
A miért szorgalmatosan megcselekedted azt, a mi
nékem tetszett, és az én szívem kívánsága szerint
cselekedtél az Akháb házával: azért a te fiaid negyedízig
ülnek az Izráel királyi székiben. 31 De Jéhu még
sem igyekezett azon, hogy az Úrnak, Izráel Istenének
törvényében járjon teljes szívéből, mert nem szakadt el
a Jeroboám bűneitől, a ki bűnbe ejtette az Izráelt. 32
Abban az időben kezdett az Úr pusztítani Izráelben, és
megveré őket Hazáel, Izráel minden határában. 33 A
Jordántól egész napkeletig, a Gileádbelieknek, a Gád
nemzetségének, a Rúben nemzetségének, Manasse
nemzetségének egész földjét. Aroertől fogva; mely az
Arnon patak mellett van, mind Gileádot, mind Básánt.
34 Jéhunak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei,
és minden erőssége, vajjon nincsenek-é megírva az
Izráel királyainak krónika-könyvében? 35 És elaluvék
Jéhu az ő atyáival, és eltemeték őt Samariában. És
uralkodék Joákház, az ő fia, helyette. 36 A napok pedig,
a melyekben uralkodott Jéhu Izráelen Samariában,
huszonnyolcz esztendő.

11 És Athália, Akházia anyja, mikor látta, hogy
fia meghalt, felkelt és az egész királyi magot
megölette. 2 De Jóseba, Jórám király leánya, Akházia
huga, fogá Joást, Akházia fiát, és ellopván őt a király fiai
közül, a kik megölettettek vala, elrejté az ő dajkájával
együtt az ágyasházban; és elrejték őt Athália elől
úgy, hogy ez nem ölettetéк meg. 3 És elrejtve vala
Joás ő vele együtt az Úr házában hat esztendeig,
és Athália uralkodott az országban. 4 A hetedik
esztendőben azonban elküldött Jójada, és magához
hivatta a Káriánusok és a testőrök csapatainak vezéreit,
és bevitte őket magával az Úr házába, és szövetséget
kötött velök, és megesküdteté őket az Úr házában, és
megmutatta nékik a király fiát. 5 És megparancsolta
nékik, mondván: Ezt kell cselekednetek: közületek a
harmadrész, a kik szombaton jőnek őrségre, tartsa
a király házának őrizetét; 6 A harmadrésze legyen
a Súr kapuban, és a harmadrésze a testőrök háta
mögött való kapuban, és nagy szorgalmatossággal
őrizzétek e házat, hogy senki reánk ne üthessen.
7 Az a két rész pedig közületek, az egész, a mely
szombaton az őrszolgálatból kilép, vigyázzon az Úr
házának megőrzésére a királyhoz vezető részen. 8 És
vegyétek körül a királyt, mindenki kezében fegyverével,
és a ki a sorokba benyomul, ölettessék meg, és a király
körül legyetek kijövetelekor és bemenetelekor. 9 És a
csapatok vezérei úgy cselekedtek, a mint meghagyta
volt nékik Jójada pap; és mindenik maga mellé vette az ő
embereit, azokat, a kik bementek szombaton az őrségre,
azokkal együtt, a kiket felváltottak szombaton, és Jójada
paphoz mentek. 10 És a pap a csapatok vezéreinek
azokat a kopjákat és paizsokat adta oda, a melyek
Dávid királyéi voltak és az Úr házában voltak. 11 És a
testőrök ott állottak a király körül, mindenik fegyverrel
kezében, a ház jobb szárnyától a bal szárnyáig, az
oltár és a szenthely felé. 12 És kivezeté Jójada a
király fiát, és fejébe tevé a koronát, és kezébe adá a
bizonyságtételt, és királylyá tevék őt és felkenék; és
kezeikkel tapsolván, kiáltának: Éljen a király! 13 Mikor
pedig Athália meghallotta a testőröknek és a községnek
kiáltását, bement a néphez az Úr házába. 14 És mikor
szétnézett, ímé a király ott állott az emelvényen, a
mint szokás, és a király előtt állottak a fejedelmek és
a trombitások, és az egész föld népe ujjongott, és

trombitáltak. Akkor megszaggatá Athália az ő ruháit,
és kiáltván, monda: Összeesküvés! Összeesküvés! 15
De parancsola Jójada pap a csapatok vezéreinek, a
sereg hadnagyainak, és monda nékik: Vezessétek ki
őt a sorok között, és ha valaki őt követné, öljétek meg
fegyverrel. Mert azt mondta a pap: Ne ölettessék meg az
Úr házában. 16 És útat nyitottak néki, és ő arra az útra
ment, a merre a lovakat vezetik be a király házába, és
ott megölték. 17 És kötést tőn Jójada az Úr, a király és
a nép között, hogy ők az Úrnak népe lesznek; és külön
a király és a nép között. 18 És elment az egész föld
népe a Baál templomába, és azt lerombolta, és oltárait
és bálványait teljesen összetörte, és Matthánt, a Baál
papját az oltárok előtt ölték meg. És a pap gondviselőket
rendele az Úr házában. 19 És maga mellé vévén a
csapatok vezéreit, a Káriánusokat és a testőröket és az
egész föld népét, elvivék a királyt az Úrnak házából, és
menének a testőrök kapujának útján a király házához.
És Joás üle a királyok székébe. 20 És örvendezett mind
az egész föld népe, és megnyugovék a város, miután
megölték Atháliát fegyverrel a király háza mellett. 21
Joás hét esztendős volt, mikor uralkodni kezdett.

12 Jéhunak hetedik esztendejében tették Joást
királylyá, és negyven esztendeig uralkodott
Jeruzsálemben; az ő anyjának pedig Sibja vala neve,
a ki Beersebából való volt. 2 És cselekedék Joás
kedves dolgot az Úr szemei előtt mindaddig, a míg
Jójada pap oktatá őt; 3 Azonban a magaslatok
oltárai nem rontattak le, a nép még mindig ott
áldozott és tömjénezett a magaslatok oltárain. 4
És megparancsolá Joás a papoknak, hogy minden
pénzt, a mely Istennek szenteltetik és az Úr házába
bevitetik, mind a megszámlálás pénzét és a személyek
váltságának pénzét, mind pedig, a melyet kiki szabad
akaratja szerint az Úr házához bevisz. 5 Vegyék
magokhoz a papok, mindenik a maga ismerősétől,
és építsék meg az Úr házának romlásait mindenütt,
a hol romlást látnak rajta. 6 De mikor Joás király
huszonharmadik esztendejéig sem építették meg a
papok az Úr házának romlásait, 7 Előhivatta Joás király
Jójada papot a többi papokkal együtt, és monda nékik:
Miért nem építitek meg az Úr házának romlásait? Ezután
ne vegyétek a pénzt magatokhoz a ti ismerőseitektől,
hanem az Úr háza romlásainak építésére adjátok azt. 8
És a papok beleegyeztek, hogy többé semmi pénzt nem
vesznek el a néptől, és nem javítják ki a ház romlásait. 9
És Jójada pap vett egy ládát, és annak a fedelén csinált
egy nyílást, és helyhezteté azt az oltár mellé jobbfelől, a
mely felől az Úr házába bemennek, hogy abba töltsenek
a papok, a templom küszöbinek őrizői minden pénzt, a
melyet az Úr házába hoznak. 10 És mikor látták, hogy
sok pénz van a ládában, felment a király íródeákja a
főpappal együtt, csomóba kötötték és megszámlálták
a pénzt, a mely az Úr házában találtatott. 11 És a
megmért pénzt a munka vezetőinek kezeibe adták, a
kik az Úr házához voltak rendelve, és ezek kiadták azt
az ácsoknak és építőknek, a kik a házon dolgoztak, 12
És a kőmíveseknek és a kőfaragóknak, fa és faragott
kő vásárlására, az Úr háza romlásainak kijavítására,
és mindarra, a mi a ház javítására szükséges volt. 13
De abból a pénzből, a melyet bevittek az Úr házába,
nem csináltattak az Úr házához sem ezüst poharakat,
sem késeket, sem medenczéket, sem trombitákat, sem
valami egyéb arany vagy ezüst edényt. 14 Hanem a
munkásoknak adták azt, és csak az Úr házát javították
ki abból. 15 Számot sem vettek azoktól az emberektől, a
kiknek keze által kiadták a pénzt a munkásoknak, mert
híven jártak el. 16 De a vétekért és a bűnért való pénzt
nem vitték az Úr házába; az a papoké lett. 17 Ebben
az időben jött fel Hazáel, Siria királya, és megszállotta
Gáthot, és be is vette azt; azután megfordult Hazáel,
hogy Jeruzsálem ellen menjen. 18 De Joás, Júda királya,
vevé mind a megszentelt ajándékokat, a melyeket az ő
atyái, Josafát, Jórám és Akházia, Júda királyai az Úrnak
szenteltek volt, és a melyeket ő maga szentelt néki, és
minden aranyat, a mely találtaték mind az Úr házának,
mind pedig a király házának kincsei között, és elküldé
Hazáelnek, Siria királyának, és az elment Jeruzsálem
alól. 19 Joásnak egyéb dolgai és minden cselekedetei
pedig, vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak
krónika-könyvében? 20 Fellázadván pedig az ő szolgái,
pártot ütének ellene, és megölték Joást Beth-Millóban,
a merre Sillába megy az ember. 21 Jozakhár, a Simeáth
fia, és Jozadáb, a Sómer fia, az ő szolgái ölték meg
őt, és meghalt és eltemették őt az ő atyáival, a Dávid
városában. És Amásia, az ő fia lett a király ő helyette.

13 Joásnak, az Akházia fiának, Júda királyának
huszonharmadik esztendejében lett király Joákház,
a Jéhu fia Izráelen Samariában tizenhét esztendeig. 2
És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és követé
Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit, a ki bűnbe ejté
az Izráelt, és nem szakadt el azoktól. 3 És felgerjedt
az Úr haragja Izráel ellen, és adá őket Hazáelnek, a
Siria királyának kezébe, és Benhadádnak, a Hazáel
fiának kezébe, az ő életének minden idejében. 4 De
könyörgött Joákház az Úrnak, és meghallgatá őt az
Úr; mert megtekintette az Izráel nyomorúságát, hogy
mikép nyomorgatja őket Siria királya. 5 És az Isten
szabadítót küldött Izráelnek, a ki megmentette őket a
Siriabeliek hatalmától, hogy az Izráel fiai lakhassanak
az ő sátoraikban, mint azelőtt. 6 De még sem távoztak
el a Jeroboám házának bűneitől, a ki bűnbe ejté az
Izráelt, hanem azokban jártak; sőt az Asera is helyén
maradt Samariában; 7 Pedig nem hagyattatott meg

Joákháznak több nép, mint ötven lovag, tíz szekér és
tízezer gyalogos; a többit mind megölte Siria királya,
és olyanná tette, mint a cséplő pora. 8 Joákház
egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei és az ő
ereje, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel királyainak
krónika-könyvében? 9 És elaluvék Joákház az ő
atyáival, és eltemették őt Samariában; és az ő fia, Joás,
uralkodék ő helyette. 10 Joásnak, a Júda királyának
harminczhetedik esztendejében lett a király Joás, a
Joákház fia, Izráelen Samariában, tizenhat esztendeig.
11 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, és nem
távozék el Jeroboámnak, a Nébát fiának semmi bűnétől,
a ki az Izráelt bűnbe ejté, hanem azokban járt. 12
Joásnak egyéb dolgai pedig és valamit cselekedett
és az ő erőssége, a melylyel Amásia, a Júda királya
ellen harczolt, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel
királyainak krónika-könyvében? 13 És elaluvék Joás
az ő atyáival, és Jeroboám ült az ő királyi székibe;
és eltemetteték Joás Samariában, az Izráel királyai
mellé. 14 És megbetegedett Elizeus olyan betegséggel,
a melybe bele is halt, és lement hozzá Joás, az
Izráel királya, és arczára borulván sírt és monda: Édes
atyám, édes atyám! Izráel szekerei és lovagjai! 15
És monda néki Elizeus: Végy kézívet és nyilakat. És
ő kézívet és nyilakat vett kezébe. 16 Akkor monda
az Izráel királyának: Fogd meg kezeddel a kézívet.
És ő megfogván azt kezével, Elizeus is rátette kezeit
a király kezeire; 17 És monda: Nyisd ki az ablakot
napkelet felől. És mikor kinyitotta, monda Elizeus:
Lőjj! És lőtt. Akkor monda: Az Úrnak győzedelmes
nyíla ez, győzedelmes nyíl a Siriabeliek ellen; mert
megvered a Siriabelieket Afekben a megsemmisülésig.
18 Monda azután: Vedd fel a nyilakat. És felvette. Ő
pedig monda az Izráel királyának: Lőjj a földbe, és bele
lőtt a földbe háromszor; azután abbahagyta. 19 Akkor
megharaguvék reá az Isten embere, és monda: Ötször
vagy hatszor kellett volna lőnöd, akkor megverted volna
a Siriabelieket a megsemmisülésig; de így már csak
háromszor vered meg a Siriabelieket. 20 Azután meghalt
Elizeus, és eltemették. A moábita portyázó csapatok
pedig az országba törtek a következő esztendőben.
21 És történt, hogy egy embert temettek, és mikor
meglátták a csapatokat, gyorsan odatették azt az embert
az Elizeus sírjába; de a mint odajutott és hozzáért az
Elizeus tetemeihez, megelevenedett és lábaira állott.
22 Hazáel pedig, Siria királya nyomorgatá az Izráelt
Joákház minden napjaiban. 23 De megkegyelmezett
az Úr nékik, és megkönyörült rajtok, és hozzájok tért
az ő szövetségéért, a melyet kötött volt Ábrahámmal,
Izsákkal és Jákóbbal, és nem akarta őket elveszíteni,
sem el nem vetette őket az ő orczája elől mind ez
ideig. 24 És meghalt Hazáel, Siria királya, és az ő fia,
Benhadád lett helyette a király. 25 És visszavevé Joás,
a Joákház fia Benhadádnak, a Hazáel fiának kezéből a
városokat, a melyeket erővel elvett volt Joákháznak, az
ő atyjának kezéből. Háromszor veré meg őt Joás, és
visszaszerezte Izráel városait.

14 Joásnak, a Joákház fiának, Izráel királyának
második esztendejében kezdett uralkodni Amásia,
Joásnak, a Júda királyának fia. 2 Huszonöt esztendős
volt, mikor uralkodni kezdett, és huszonkilencz
esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának
pedig Joáddán volt a neve, Jeruzsálemből való. 3 És
kedves dolgot cselekedett az Úr szemei előtt, de még
sem annyira, mint Dávid, az ő atyja, hanem csak úgy tett
mindent, mint az ő atyja, Joás. 4 Mert a magaslatokat
nem rontották le, hanem a nép még mindig ott áldozott
és ott tömjénezett a magaslatokon. 5 Mikor azután a
birodalom kezében megerősödött, megölte az ő szolgáit,
a kik a királyt, az ő atyját megölték volt. 6 De a gyilkosok
fiait nem ölte meg, a mint meg van írva a Mózes
törvénykönyvében, a melyben az Úr megparancsolta
és megmondotta: Meg ne ölettessenek az atyák a
fiakért, se a fiak meg ne ölettessenek az atyákért;
kiki az ő bűnéért haljon meg. 7 Ugyanő megvert az
Edomiták közül tízezeret a sós völgyben; és bevette
Sélát ostrommal, és ezt nevezé Jokteélnek mind e mai
napig. 8 Akkor követeket küldött Amásia Joáshoz, a
Joákház fiához, a ki Jéhunak, az Izráel királyának volt a
fia, ezt izenvén: Jere, nézzünk egymás szemébe! 9 És
elküldé Joás, Izráel királya Amásiához, Júda királyához,
ezt válaszolván: A bogácskóró, mely a Libánonon van,
elküldött a Libánon czédrusfájához, ezt izenvén: Add a
te leányodat az én fiamnak feleségül; de a mező vadja,
a mely a Libánonon van, átszaladt a bogácskórón,
és eltapodta azt. 10 Megverted az Edomitákat, azért
fuvalkodtál fel szívedben. Elégedjél meg a dicsőséggel
és maradj otthon; miért akarsz a szerencsétlenséggel
harczra kelni, hogy elessél magad is és Júda is veled
együtt? 11 De Amásia nem hallgatott reá, és felvonult
Joás, Izráel királya, és szembe-szállottak egymással, ő
és Amásia, Júda királya Bethsemesnél, amely Júdában
van. 12 De megveretett Júda Izráeltől, és kiki elfutott
az ő sátorába. 13 És Amásiát, Júda királyát, Joásnak,
az Akházia fiának fiát is elfogta Joás, Izráel királya
Bethsemesnél; és Jeruzsálem ellen ment, és lerontotta
Jeruzsálem kerítését, az Efraim kapujától egész a
szegletkapuig, négyszáz singre. 14 És elvitt minden
aranyat, minden ezüstöt és minden edényt, a mely
találtatott az Úr házában és a király házának kincsei
között, és kezeseket is vévén, visszatért Samariába.
15 Joás egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett,
és az ő erőssége, és miképen hadakozott Amásia, a
Júda királya ellen, vajjon nincsenek-é megírva az Izráel
királyainak krónika-könyvében? 16 És elaluvék Joás az ő
atyáival, és eltemetteték Samariában az Izráel királyaival

együtt; és az ő fia, Jeroboám uralkodék ő helyette. 17
Amásia pedig, Joásnak, a Júda királyának fia, Joásnak,
a Joákház fiának, az Izráel királyának halála után
még tizenöt esztendeig élt. 18 És Amásiának egyéb
dolgai vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak
krónika-könyvében? 19 És pártot ütöttek ő ellene
Jeruzsálemben, és ő Lákisba menekült; de utána
küldtek Lákisba, és megölték ott. 20 És visszahozták
őt lovakon, és eltemetteték Jeruzsálemben, a Dávid
városában az ő atyáival. 21 És az egész Júda népe
vevé Azáriát, a ki tizenhat esztendős volt, és őt tette
királylyá, az ő atyja, Amásia helyett. 22 Ő építé meg
Elátot, a melyet visszavett Júdának azután, hogy a
király elaludt az ő atyáival. 23 Amásiának, Joásnak,
a Júda királya fiának tizenötödik esztendejétől fogva
uralkodott Jeroboám, Joásnak, az Izráel királyának fia
Samariában, negyvenegy esztendeig. 24 És gonoszul
cselekedék az Úr szemei előtt, mert Jeroboámnak,
a Nébát fiának semmi bűnétől el nem távozott, a ki
bűnbe ejtette az Izráelt. 25 Ő szerezte vissza az Izráel
határát Emáthtól fogva a pusztasági tengerig, az Úrnak,
Izráel Istenének beszéde szerint, a melyet szólott volt
az ő szolgája, Jónás próféta, az Amittai fia által, a ki
Gáth-Kéferből való volt. 26 Mert megtekintette az Úr az
Izráel igen nagy nyomorúságát, hogy a berekesztetett
és az elhagyatott is semmi és nincs senki, a ki az
Izráelt megszabadítaná. 27 És nem mondta azt az Úr,
hogy az Izráel nevét eltörli az ég alól; annakokáért
megszabadította őket Jeroboám, a Joás fia által. 28
Jeroboám egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei
és az ő erőssége, hogy miképen hadakozott, és mi
módon nyerte vissza Damaskust és a Júdához tartozó
Hámátot az Izráelnek, vajjon nincsenek-é megírva az
Izráel királyainak krónika-könyvében? 29 És elaluvék
Jeroboám az ő atyáival, Izráel királyaival, és uralkodék
az ő fia, Zakariás, ő helyette.

15 Jeroboámnak, az Izráel királyának huszonhetedik
esztendejében kezdett uralkodni Azária,
Amásiának, a Júda királyának fia. 2 Tizenhat esztendős
volt, mikor uralkodni kezdett, és ötvenkét esztendeig
uralkodott Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve
Jekólia, Jeruzsálemből való. 3 És kedves dolgot
cselekedék az Úr szemei előtt mind a szerint, a
mint az ő atyja, Amásia cselekedett; 4 Csakhogy a
magaslatok nem rontattak le, a nép még ott áldozott
és tömjénezett a magaslatokon. 5 És megverte az Úr
a királyt, mert bélpoklos lett egész halála napjáig, és
külön házban lakott, és Jótám, a király fia kormányozta
a házat, és ő szolgáltatott törvényt a föld népének. 6
Azáriának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei,
vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-
könyvében? 7 És elaluvék Azária az ő atyáival, és
eltemeték őt az ő atyáival a Dávid városában, és az
ő fia, Jótám, uralkodék ő helyette. 8 Azáriának, a
Júda királyának harmincznyolczadik esztendejében
kezdett uralkodni Zakariás, a Jeroboám fia Izráelen,
Samariában hat hónapig. 9 És gonoszul cselekedék az
Úr szemei előtt, miképen az ő atyái cselekedtek volt.
Nem hagyta el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneit,
a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 10 És összeesküdött
ellene Sallum, a Jábes fia, és megölte őt a nép szeme
láttára, és megölvén őt, ő uralkodott helyette. 11
Zakariásnak egyéb dolgai pedig, ímé meg vannak írva
az Izráel királyainak krónika-könyvében. 12 Ez az
Úr beszéde, a mit Jéhu felől szólott, mondván: A te
fiaid negyedízig ülnek Izráel trónján. És így történt.
13 Sallum, a Jábes fia lett a király Uzziának, Júda
királyának harminczkilenczedik esztendejében, de csak
egy hónapig uralkodott Samariában; 14 Mert Menáhem,
a Thirsabeli Gádi fia feljött, és Samariába ment, és
megölte Sallumot, a Jábes fiát Samariában, és megölvén
őt, ő uralkodott helyette. 15 Sallumnak egyéb dolgai
pedig és összeesküvése, a melyet csinált, ímé meg
vannak írva az Izráel királyainak krónika-könyvében. 16
Akkor verte le Menáhem Tifsáhot és mindazokat, a kik
benne voltak, és egész határát Thirsától fogva, mert
nem bocsátották be, azért veré le, és még a terhes
asszonyokat is mind felhasogatá benne. 17 Azáriának,
Júda királyának harminczkilenczedik esztendejétől fogva
uralkodott Menáhem, a Gádi fia Izráelen tíz esztendeig
Samariában. 18 És gonoszul cselekedék az Úr szemei
előtt; nem hagyta el Jeroboámnak, a Nébát fiának
bűneit teljes életében, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 19
És rátört Púl, Assiria királya az országra, és Menáhem
Púlnak ezer tálentom ezüstöt adott azért, hogy legyen
néki segítséggel az ő birodalmának megerősítésében.
20 És Menáhem adót vetett Izráelben a gazdagokra,
ötven ezüst siklust minden egyes emberre, hogy azt
Assiria királyának adja, és visszatért Assiria királya, és
nem maradt ott az országban. 21 Menáhemnek egyéb
dolgai pedig és minden cselekedetei, vajjon nincsenek-
é megírva az Izráel királyainak krónika-könyvében? 22
És elaluvék Menáhem az ő atyáival, és uralkodék az ő
fia, Pekája ő helyette. 23 És Azáriának, Júda királyának
ötvenedik esztendejében kezdett uralkodni Pekája, a
Menáhem fia, Izráelen Samariában két esztendeig. 24
És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, nem távozék
el Jeroboámnak, a Nébát fiának bűneitől, a ki vétekbe
ejtette az Izráelt. 25 És pártot ütött ellene Péka, a
Remália fia, az ő hadnagya, és megölte őt Samariában,
a király házának palotájában, Argóbbal és Arjéval és
ötven emberrel a Gileádbeliek fiai közül, és megölte őt,
és ő lett helyébe a király. 26 Pekájának egyéb dolgai
pedig és minden cselekedetei, ímé meg vannak írva az
Izráel királyainak krónika-könyvében. 27 Azáriának,

Júda királyának ötvenkettedik esztendejében kezdett
uralkodni Péka, a Remália fia, Izráelen Samariában
húsz esztendeig. 28 És gonoszul cselekedék az Úr
szemei előtt; nem távozék el Jeroboámnak, a Nébát
fiának bűneitől, a ki vétekbe ejtette az Izráelt. 29
Pékának, az Izráel királyának idejében jött el Tiglát-
Piléser, Assiria királya, és foglalta el Hijont, Abélt, Beth-
Maakát, Jánoát, Kédest, Hásort, Gileádot, Galileát és a
Nafthali egész földét, és hurczolta el őket, Assiriába. 30
De Hósea, az Ela fia, pártot ütött Péka, a Remália fia
ellen, és levágta és megölte őt, és ő lett helyébe a király
Jótámnak, az Uzzia fiának huszadik esztendejében. 31
Pékának egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei,
ímé meg vannak írva az Izráel királyainak krónika-
könyvében. 32 Pékának, a Remália fiának, az Izráel
királyának második esztendejében kezdett uralkodni
Jótám, Uzziának, a Júda királyának fia. 33 Huszonöt
esztendős volt, a mikor uralkodni kezdett, és tizenhat
esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő anyjának
Jérusa volt a neve, a Sádók leánya. 34 És kedves dolgot
cselekedék az Úr szemei előtt, mind a szerint, a mint az
ő atyja, Uzzia cselekedék; 35 Csak a magaslatokat
nem rontották le; még ott áldozott és tömjénezett a
nép a magaslatokon. Ő építette meg az Úr házának
felső kapuját. 36 Jótámnak egyéb dolgai pedig és
minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a
Júda királyainak krónika-könyvében? 37 Ebben az
időben kezdte az Úr rákküldeni Júdára Réczint, Siria
királyát, és Pékát, a Remália fiát. 38 És elaluvék Jótám
az ő atyáival, és eltemetteték az ő atyáival, Dávidnak,
az ő atyjának városában, és Akház, az ő fia, uralkodék
ő helyette.

16 Pékának, a Remália fiának tizenhetedik
esztendejében kezdett uralkodni Akház, Jótámnak,
a Júda királyának fia. 2 Húsz esztendős volt Akház, mikor
uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodott
Jeruzsálemben; de nem azt cselekedé, a mi az Úrnak,
az ő Istenének tetszett volna, a mint Dávid, az ő atyja,
3 Hanem az Izráel királyainak útjokon járt, még az ő
fiát is átvitte a tűzön, a pogányok útálatosságai szerint,
a kiket az Úr az Izráel fiai előtt kiűzött volt. 4 És ott
áldozott és tömjénezett a magaslatokon és a halmokon
és minden zöld fa alatt. 5 Abban az időben jött fel
Réczin, Siria királya, és Péka, a Remália fia, az Izráel
királya, Jeruzsálemet vívatni, és körülzárták Akházt, de
nem tudták legyőzni. 6 Akkor nyerte vissza Réczin, Siria
királya Elátot a Siriabelieknek, és irtotta ki a zsidókat
Elátból; és Siriabeliek jövének Elátba, és ott laknak
mind e mai napig. 7 És követeket küldött Akház Tiglát-
Piléserhez, Assiria királyához, ezt izenvén: Te szolgád
és a te fiad vagyok; jőjj fel és szabadíts meg engem
Siria királyának kezéből és az Izráel királyának kezéből,
a kik reám támadtak. 8 És vevé Akház az ezüstöt
és aranyat, és a mely találtaték az Úr házában és
a király házának kincsei között, és ajándékba küldé
Assiria királyának. 9 És engedett néki Assiria királya,
és feljövén Assiria királya Damaskus ellen, bevette
azt, és a benne levőket Kirbe hurczolta; Réczint pedig
megölte. 10 És eleibe ment Akház Tiglát-Pilésernek,
Assiria királyának Damaskusba, és mikor meglátta
Akház király azt az oltárt, a mely Damaskusban volt,
elküldte Akház király annak az oltárnak hasonlatosságát
és képét minden felszerelésével Uriás paphoz. 11 És
megépítette Uriás pap az oltárt arra a formára, a melyet
Akház király Damaskusból küldött, és elkészíté azt Uriás
pap, mire Akház király visszajött Damaskusból. 12 És
mikor megjött a király Damaskusból és meglátta a király
az oltárt: az oltárhoz ment a király és áldozott rajta, 13
És meggyújtotta az ő égőáldozatját és ételáldozatját, és
áldozott italáldozattal is, és az ő hálaáldozatainak vérét
elhintette az oltár körül. 14 És a rézoltárt, a mely az
Úr előtt állott, elviteté a ház elől, hogy ne álljon az ő
oltára és az Úr háza között, és helyhezteté azt az oltár
szegletéhez észak felől. 15 És megparancsolta Akház
király Uriás papnak, mondván: E nagy oltáron gyújtsd
meg a reggeli égőáldozatot és az esteli ételáldozatot,
a király égőáldozatját is az ő ételáldozatával együtt,
az egész föld népének is mind égőáldozatát, mind
ételáldozatját, mind italáldozatját, és az égőáldozat
minden vérét és egyéb áldozatnak minden vérét a körül
hintsed el; a rézoltár felől pedig még majd gondolkozom.
16 És Uriás pap mind a szerint cselekedék, a mint Akház
király megparancsolta. 17 És letörte Akház király a talpak
oldalait, és lehányta azokról a mosdómedenczéket;
a tengert is ledobta a rézökrökről, a melyeken állott,
és kőtalapzatra tette. 18 És áthelyezte a szombati
hajlékot, a melyet a házban építettek, és a király külső
bejáró helyét az Úr házában, Assiria királya miatt. 19
Akháznak egyéb dolgai pedig, a melyeket cselekedett,
vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-
könyvében? 20 És elaluvék Akház az ő atyáival, és
eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában, és
uralkodék ő helyette az ő fia, Ezékiás.

17 Akháznak, a Júda királyának tizenkettedik
esztendejében kezdett uralkodni Hóseás, az Ela
fia, Samariában Izráelen, kilencz esztendeig. 2 És
gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt; de nem annyira,
mint Izráel ama királyai, a kik előtte éltek. 3 Ez ellen
jött fel Salmanassár, Assiria királya, és szolgájává lett
Hóseás, és adót fizetett néki. 4 De mikor Assiria királya
megtudta, hogy Hóseás pártot ütött ellene és követeket
küldött Suához, Égyiptom királyához, az évenkénti adót
pedig nem küldötte meg Assiria királyának: elfogatta
őt Assiria királya és börtönbe vetette. 5 És felméne
az assiriai király az egész ország ellen, és feljövén
Samaria ellen, azt három esztendeig ostromolta. 6 És

Hóseásnak kilenczedik esztendejében bevette Assiria
királya Samariát, és elhurczolta az Izráelt Assiriába; és
Halában és Háborban a Gózán folyó mellett, és a Médek
városaiban telepítette le őket. 7 Ez pedig azért történt,
mert az Izráel fiai vétkeztek az Úr ellen, az ő Istenök
ellen, a ki őket kihozta Égyiptom földéből, a Faraónak,
az égyiptomi királynak kezéből, és idegen isteneket
tiszteltek. 8 És jártak a pogányok szerzésekben, a kiket
az Úr kiűzött volt az Izráel fiai elől, és úgy cselekedtek,
mint az Izráel királyai. 9 És alattomban oly dolgokat
cselekedtek az Izráel fiai, a melyek ellenére voltak
az Úrnak, az ő Istenöknek, és építettek magoknak
magaslatokat minden városaikban, az őrtornyoktól a
kerített városokig. 10 És emeltek magoknak faragott
képeket és Aserákat minden magas halmokon és
minden zöld fa alatt. 11 És ott tömjéneztek minden
magaslaton, mint a pogányok, a kiket az Úr kiűzött volt
előlök, és gonosz dolgokat cselekedtek, a melyekkel
az Urat haragra indították. 12 És a bálványoknak
szolgáltak, a kik felől az Úr azt parancsolta volt nékik:
Ezt ne cselekedjétek. 13 És mikor bizonyságot tett az
Úr Izráelben és Júdában minden prófétája és minden
látnoka által, ezt mondván: Térjetek meg a ti gonosz
útaitokról, és őrizzétek meg az én parancsolataimat
és rendeléseimet, az egész törvény szerint, a melyet
parancsoltam a ti atyáitoknak; és a melyet ti hozzátok
küldöttem az én szolgáim, a próféták által: 14 Akkor
nem engedelmeskedtek, hanem megkeményítették az ő
nyakokat atyáik makacssága szerint, a kik nem hittek
az Úrban, az ő Istenökben. 15 Sőt megvetették az ő
rendeléseit és szövetségét, a melyet atyáikkal kötött,
és az ő bizonyságtételeit, a melyekkel megintette őket,
és hiábavalóságot követvén, magok is hiábavalókká
lettek, és a körültök való pogányok után indultak,
a kik felől pedig azt parancsolta nékik az Úr, hogy
azokat ne utánozzák. 16 És elhagyták az Úrnak, az ő
Istenöknek minden parancsolatját, és öntött képeket
csináltak magoknak, két borjút és készítettek Aserát,
és meghajlottak az ég minden seregei előtt, és a Baált
tisztelték. 17 És átvitték fiaikat és leányaikat a tűzön,
jövendőket mondtak és varázslást űztek, és magokat
teljesen eladták a bűnnek az Úr bosszantására. 18 Azért
igen megharaguvék az Úr Izráelre, és elveté őt színe
elől; és semmi nem maradt meg, hanem csak a Júda
nemzetsége egyedül. 19 Sőt még a Júda sem őrizte
meg az Úrnak, az ő Istenének parancsolatait, hanem az
Izráel szerzésiben jártak, úgy cselekedvén, mint azok.
20 Elidegenült azért az Úr az egész Izráel magvától,
és megsanyargatta őket, és a kóborlók kezébe adta
őket, mígnem mind elvetette az ő szemei elől; 21 Mert
elszakasztotta Izráelt a Dávid házától, és királylyá tevék
Jeroboámot, a Nébát fiát. És Jeroboám elcsalta az
Izráelt az Úrtól, és igen nagy vétekbe ejtette őket. 22
És az Izráel fiai követték Jeroboám minden bűnét, a
melyeket elkövetett, és nem távoztak el azoktól; 23
Míglen elveté az Úr az ő színe elől az Izráelt, a mint
megmondotta minden ő szolgái, a próféták által. Így
hurczoltatott el fogságra az Izráel az ő földéből Assiriába
mind e mai napig. 24 És más népet telepített be Assiria
királya Babilóniából, Kutából, Avából, Hámátból és
Sefárvaimból, és beszállítá őket Samaria városaiba az
Izráel fiai helyett, a kik birtokba vették Samariát, és annak
városaiban laktak. 25 És történt ott lakásuk kezdetén,
hogy nem az Urat félték, és az Úr oroszlánokat bocsátott
reájok, a melyek többet megöltek közülök. 26 Mondának
azért Assiria királyának: A pogányok, a kiket ide hoztál
és Samaria városaiba telepítettél, nem tudják e föld
Istene tiszteletének módját, azért oroszlánokat bocsátott
az rájok, a melyek megölik őket, mert nem tudják e föld
Istene tiszteletének módját. 27 Parancsola azért Assiria
királya, mondván: Vigyetek oda egyet a papok közül, a
kiket onnét elhoztatok, a ki menjen el és lakjék ott, és
tanítsa meg őket ama föld Istene tiszteletének módjára.
28 És elméne egy a papok közül, a kiket Samariából
elvittek volt, és lakék Béthelben, és megtanította őket,
hogy mikép tiszteljék az Urat. 29 De azért mindenik nép
külön isteneket csinált magának, és behelyezték azokat
a magaslatok házaiba, a melyeket a Samaritánusok
építettek, mindenik nemzetség a maga városában, a
melyben lakott. 30 A Babilonból való férfiak csinálták a
Sukkót-Benótot, a Kutból való férfiak csinálták a Nérgelt,
és a Hámátból való férfiak az Asimát csinálták; 31 A
Háveusok pedig a Nibeházt és a Tartákot csinálták, míg
a Sefárvaimbeliek tűzzel égették meg az ő magzatjaikat
az Adraméleknek és Anaméleknek, a Sefárvaimbeliek
isteneinek. 32 De miután az Urat is tisztelték, a
magaslatokra papokat állítottak a maguk tömegéből,
a kik ő érettök áldoztak a magaslatok házaiban. 33
Így tisztelték az Urat és szolgálták az ő isteneiket is,
ama népek szokása szerint, a kik közül elhozták volt
őket. 34 És mind e mai napig az ő régi szokásuk szerint
cselekesznek; nem tisztelik igazán az Urat, és nem
cselekesznek az ő rendeléseik és szokásuk szerint,
sem pedig ama törvény és parancsolat szerint, a melyet
az Úr parancsolt a Jákób fiainak, a kiknek az Izráel
nevet adta. 35 És a kikkel az Úr szövetséget kötött, és
megparancsolta nékik, mondván: Ne tiszteljetek idegen
isteneket, és ne imádjátok őket, és ne szolgáljatok és ne
áldozzatok nékik; 36 Hanem csak az Urat tiszteljétek, őt
imádjátok és néki áldozzatok, a ki titeket kihozott az
Égyiptom földéből nagy erővel és kinyújtott karral. 37
És őrizzétek meg az ő rendeléseit, ítéleteit, törvényét
és parancsolatját, a melyeket megírt néktek, azokat
cselekedvén minden időben, és idegen isteneket ne
tiszteljetek; 38 És el ne felejtkezzetek a kötésről, a
melyet veletek tettem, és ne tiszteljetek idegen isteneket;

39 Hanem az Urat tiszteljétek, a ti Isteneteket, és ő
megszabadít titeket minden ellenségetek kezéből. 40 De
ezek nem engedelmeskedtek, hanem előbbi szokásaik
szerint cselekedtek. 41 Így tisztelték ezek a pogányok az
Urat és szolgálták az ő bálványaikat, és így cselekedtek
az ő fiaik és unokáik is, a mint az ő eleik cselekedtek,
mind e mai napig.

18 És Hóseásnak, az Ela fiának, az Izráel
királyának harmadik esztendejében kezdett
uralkodni Ezékiás, Akháznak, a Júda királyának fia. 2
Huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és
huszonkilencz esztendeig uralkodott Jeruzsálemben;
anyjának neve Abi, a Zakariás leánya. 3 És kedves
dolgot cselekedék az Úr szemei előtt, a mint az ő atyja,
Dávid cselekedett volt. 4 Ő rontotta le a magaslatokat,
törte el az oszlopokat, és vágta ki az Aserát, és törte
össze az érczkígyót is, a melyet Mózes csinált; mert
mind az ideig az Izráel fiai jóillatot tettek annak, és
nevezék azt Nékhustánnak. 5 Egyedül az Úrban, Izráel
Istenében bízott, és ő utána nem volt hozzá hasonló
Júda minden királyai között sem azok között, a kik
ő előtte voltak. 6 Mert az Úrhoz ragaszkodott, és el
nem hajlott ő tőle, és megőrizte az ő parancsolatait, a
melyeket az Úr Mózesnek parancsolt vala. 7 És vele
volt az Úr mindenütt és a hova csak ment, előmenetele
volt. És elszakadt Assiria királyától, és nem szolgált
néki. 8 Megverte a Filiszteusokat is egész Gázáig és
határukat, az őrtornyoktól a kerített városokig. 9 Ezékiás
királynak negyedik esztendejében – a mely Hóseásnak,
az Ela fiának, az Izráel királyának hetedik esztendeje
– feljött Salmanassár, Assiria királya Samaria ellen,
és megszállotta azt; 10 És elfoglalta három esztendő
mulva, Ezékiás hatodik esztendejében – ez Hóseásnak,
az Izráel királyának kilenczedik esztendeje – ekkor
vették be Samariát. 11 És elhurczolta Assiria királya
az Izráelt Assiriába, és letelepíté Halába, Háborba, a
Gózán folyó mellé, és a Médeusok városaiba; 12 Azért,
mert nem hallgattak az Úrnak, az ő Istenöknek szavára,
hanem megszegték az ő szövetségét, mindazokat, a
melyeket Mózes, az Úr szolgája parancsolt vala; sem
nem hallgattak rájok, sem nem cselekedték azokat. 13
Ezékiás királynak pedig tizennegyedik esztendejében
feljött Sénakhérib, Assiria királya Júdának minden kerített
városa ellen, és elfoglalta azokat. 14 Akkor elküldött
Ezékiás, Júda királya Assiria királyához Lákisba, ezt
izenvén: Vétkeztem, térj el én rólam; a mit rám vetsz,
elviselem! És Assiria királya Ezékiásra, Júda királyára
háromszáz tálentom ezüstöt és harmincz tálentom
aranyat vetett ki. 15 És Ezékiás oda adott minden
ezüstöt, a mely találtatott az Úr házában és a király
házának kincsei között. 16 Ugyanebben az időben
fosztotta meg Ezékiás az Úr templomának ajtajait és
az ajtók félfáit, a melyeket Ezékiás, Júda királya maga
boríttatott be, és oda adta azokat Assiria királyának. 17
És Assiria királya mégis oda küldte Thartánt, Rabsárist
és Rabsakét Lákisból Ezékiás királyhoz igen nagy haddal
Jeruzsálembe, és felmenének és jutának Jeruzsálembe,
és feljövén és oda érvén, megállának a felső halastó
zsilipjénél, a mely a ruhafestő útja mellett van. 18 És
kihívaták a királyt. És kiméne hozzájok Eliákim, a Hilkia
fia, ki a király házának gondviselője volt, és Sebna,
az íródeák, és Joákh, az Asáf fia, az emlékíró. 19 És
monda nékik Rabsaké: Mondjátok meg Ezékiásnak: Ezt
mondja a király, Assiria nagy királya: Micsoda bizodalom
ez, a melyben te bizakodtál? 20 Azt mondád: csak
szóbeszéd; tanács és erő kell a hadakozáshoz; vajjon
kihez bíztál, hogy fellázadtál ellenem? 21 Ímé, ebben a
törött nádszálban bizakodol, Égyiptomban, melyhez ha
ki támaszkodik, bemegy az ő kezébe és általlikasztja?
Ilyen a Faraó, Égyiptom királya mindenekhez, a kik ő
hozzá bíznak! 22 Vagy azt akarjátok nékem mondani: Mi
az Úrban, a mi Istenünkben bízunk; hát nem ez-é az, a
kinek magaslatait és oltárait lerontotta Ezékiás, és mind
Júdának, mind Jeruzsálemnek megparancsolta: Ez oltár
előtt imádkozzatok Jeruzsálemben? 23 Nosza, fogadj
hát az én urammal, Assiria királyával: Én néked kétezer
lovat adok, ha tudsz reájok adni annyi lovast. 24 Hogy
verhetnél hát vissza az én uram legkisebb hadnagyai
közül csak egyet is, és hogyan bízhatol Égyiptomhoz
a szekerek és a lovagok miatt? 25 Vajjon az Úr tudta
nélkül jöttem-é fel e hely ellen, hogy azt elveszessem?
Az Úr mondotta nékem: Menj fel e föld ellen, és veszesd
el azt! 26 És monda Eliákim, a Hilkia fia, és Sebna és
Joákh Rabsakénak: Beszélj, kérlek, a te szolgáiddal
siriai nyelven, mert jól értjük; és ne beszélj velünk
zsidóul e nép füle hallatára, a mely a kőfalon van. 27
És felele nékik Rabsaké: Vajjon a te uradhoz, vagy te
hozzád küldött-é engem az én uram, hogy elmondjam
e dolgokat, avagy nem inkább e férfiakhoz-é, a kik a
kőfalon ülnek, hogy azután veletek együtt egyék meg a
saját ganéjokat, és igyák meg a saját vizeletöket? 28
És oda állott Rabsaké, és hangosan kezdett zsidóul
beszélni, mondván: Halljátok meg a királynak, Assiria
nagy királyának beszédit! 29 Azt mondja a király: Meg ne
csaljon titeket Ezékiás; mert nem szabadíthat meg titeket
az ő kezéből. 30 És ne biztasson titeket Ezékiás az
Úrral, ezt mondván: Kétség nélkül megszabadít minket
az Úr, és nem adatik e város az assiria király kezébe.
31 Ne hallgassatok Ezékiásra; mert így szól Assiria
királya: Békéljetek meg velem, és jőjjetek ki hozzám, és
kiki egyék az ő szőlőjéből és fügefájáról, és igyék az ő
kútjának vizéből; 32 Míg eljövök és elviszlek titeket a ti
földetekhez hasonló földre, gabonás és boros földre,
kenyeres és szőlős földre, olajfás, és mézes földre, hogy
élhessetek és meg ne haljatok. Ne higyjetek Ezékiásnak,
mert félrevezet benneteket, mikor azt mondja: Az Úr

megszabadít minket! 33 Vajjon megszabadították-é
a pogányok istenei, mindenik a maga földjét Assiria
királyának kezéből? 34 Hol vannak Hámátnak és
Arphádnak istenei? Hol Sefárvaimnak, Hénának és
Hivvának istenei? És Samariát is megszabadították-é az
én kezemből? 35 Kicsoda a földön való minden istenek
közül, a ki megszabadíthatta volna az ő földjét az én
kezemből, hogy az Úr is kiszabadíthatná Jeruzsálemet
az én kezemből? 36 De a nép csak hallgatott, és
nem felelt néki csak egy igét sem; mert a király
megparancsolta volt, mondván: Ne feleljetek néki.
37 És elment Eliákim, a Hilkia fia, a király házának
gondviselője, és Sebna, az íródeák, és Joákh, az Asáf
fia, az emlékíró, Ezékiáshoz megszaggatott ruhákban,
és elmondák néki Rabsaké beszédit.

19 Mikor pedig ezeket hallotta Ezékiás király,
megszaggatta az ő ruháit, és zsákba öltözék,
és bement az Úr házába. 2 És elküldte Eliákimot, a
király házának gondviselőjét, és Sebnát, az íródeákot,
és a papoknak véneit, a kik zsákba öltöztek, Ésaiás
prófétához, az Ámós fiához; 3 És mondának néki: Ezt
mondja Ezékiás: E nap nyomorúságnak, szidalmazásnak
és káromlásnak napja; mert a fiak a szülésre jutottak,
de nincs erő szüléshez. 4 Netalán az Úr, a te Istened
meghallotta Rabsakénak minden beszédit, a kit elküldött
az ő ura, Assiria királya, hogy szidalommal illesse az élő
Istent és káromló beszédekkel, a melyeket az Úr, a te
Istened meghallott: könyörögj azért azokért, a kik még
megmaradtak. 5 És elmenének az Ezékiás király szolgái
Ésaiáshoz. 6 És monda nékik Ésaiás: Ezt mondjátok a
ti uratoknak: Ezt mondja az Úr: Ne félj a beszédektől, a
melyeket hallottál, a melyekkel szidalmaztak engem
Assiria királyának szolgái. 7 Ímé én oly lelket adok belé,
hogy hírt hallván, visszatér az ő földjére és fegyverrel
vágatom le őt az ő földjében. 8 És mikor visszatért
Rabsaké, Assiria királyát Libna ellen harczolva találta,
mert meghallotta volt, hogy Lákisból elment. 9 És hallván
Tirháka felől, a szerecsen király felől, ezt mondván:
Ímé kijött, hogy hadakozzék te ellened; visszafordult
és követeket küldött Ezékiáshoz, ezt izenvén: 10 Így
szóljatok Ezékiásnak, a Júda királyának, mondván:
Meg ne csaljon téged a te Istened, a kiben bízol,
ezt mondván: Nem adatik Assiria királyának kezébe
Jeruzsálem. 11 Ímé hallottad, mit cselekedtek Assiria
királyai minden országokkal, elvesztvén azokat; és te
megszabadulhatsz-é? 12 Vajjon megszabadították-é
a pogányok istenei azokat, a kiket elvesztettek az én
atyáim: Gózánt, Aránt, Résefet és az Eden fiait, a kik
Thelasárban voltak? 13 Hol van Hámát királya, Arphád
királya és Sefárvaim város királya? Héna és Hivva?
14 És elvevé Ezékiás a levelet a követek kezéből, és
elolvasá azt, és felment az Úr házába, és kiterjeszté azt
Ezékiás az Úr előtt; 15 És imádkozék Ezékiás az Úr
előtt, és monda: Uram, Izráel Istene! a ki a Kérubok
között lakol, te vagy egyedül e föld minden országainak
Istene, te teremtetted a mennyet és a földet; 16 Hajtsd
hozzám, Uram, a te füledet és halld meg; nyisd fel
Uram, a te szemeidet és lásd meg: és halld meg a
Sénakhérib beszédét, a ki ide küldött, hogy szidalommal
illesse az élő Istent. 17 Igaz, Uram, Assiria királyai
elpusztították a pogányokat és azok országait. 18 És
az ő isteneiket a tűzbe hányták; de azok nem voltak
istenek, hanem csak emberi kéz alkotásai, fa és kő, azért
vesztették el őket. 19 Most azonban, mi Urunk, Istenünk,
szabadíts meg, kérlek, minket az ő kezéből, hogy
megismerje e föld minden országa, hogy te, az Úr, vagy
az egyetlen Isten! 20 Akkor elküldött Ésaiás, az Ámós
fia, Ezékiáshoz, ezt mondván: Azt mondja az Úr, Izráel
Istene: A te könyörgésedet, Assiria királya, Sénakhérib
felől, meghallgattam. 21 Ez az, a mit az Úr ő felőle
mondott: Megutál téged és megcsúfol téged Sionnak
szűz leánya, utánad fejét hajtogatja Jeruzsálem leánya.
22 Kit szidalmaztál és kit gyaláztál? És ki ellen emelted
fel a te szódat, vagy ki ellen emelted fel a te szemeidet
a magasságba? Az Izráel szentje ellen! 23 Követeid által
gúnyoltad az Urat, és mondád: Szekereim sokaságával
meghágom a hegyek magasságait, a Libánon oldalait, és
levágom magas czédrusait, legfelségesebb cziprusfáit,
és bemegyek csúcsának lakóhelyébe, kertes erdejébe.
24 Ástam és ittam idegen vizeket, és kiszárítom lábaim
talpával Égyiptom minden folyóvizét. 25 Avagy nem
hallottad? Régen megcsináltam, ős időktől elvégeztem
ezt! Most csak véghezvittem, hogy puszta kőhalmokká
döntsd össze az erős városokat; 26 És hogy a benne
lakók erejökben megfogyatkozzanak, megrontassanak
és megszégyenüljenek, és olyanok legyenek mint a
mező füve, fiatal paréj, a háztető füve és mint a
kalászhajtás előtt elszáradt gabona. 27 És ismerem a
te ülésedet, és járásodat kelésedet, és ellenem való
tombolásodat; 28 A te ellenem való tombolásodért és a
te elbizakodásodért, a mely felhatott füleimbe, az én
karikámat orrodba vetem, és zabolámat szádba, és
visszaviszlek azon az úton, a melyen eljöttél. 29 Te
néked pedig, Ezékiás, legyen ez jeled: Ez esztendőben
táplál a hulladék termése, a második esztendőben, a mi
magától terem; de a harmadik esztendőben már vettek
és arattok, szőlőket plántáltok és azok gyümölcsét
eszitek. 30 És a Júda házából a kiszabadult és a
megmaradt gyökeret ver alól, és gyümölcsöt terem felül.
31 Mert Jeruzsálemből fog származni a maradék, és
a megszabadult a Sion hegyéről; a Seregek Urának
buzgó szerelme cselekszi ezt! 32 Azért azt mondja
az Úr Assiria királya felől: Be nem jő e városba, és
nyilat sem lő bele, sem paizs nem ostromolja azt, sem
sánczot nem ás mellette. 33 Azon az úton, a melyen

jött, tér vissza, de e városba be nem jő, azt mondja az
Úr. 34 És megoltalmazom e várost, hogy megtartsam
azt, én érettem és Dávidért, az én szolgámért. 35 És
azon az éjszakán kijött az Úr angyala, és levágott az
Assiriabeli táborban száznyolczvanötezeret, és mikor
jó reggel felkeltek, ímé mindenütt holttestek hevertek.
36 És elindult, és elment, és visszafordult Sénakhérib,
Assiria királya, és Ninivében maradt. 37 És lőn, mikor ő
a Nisróknak, az ő Istenének templomában imádkozék,
Adramélek és Sarézer, az ő fiai, levágták őt fegyverrel:
magok pedig elszaladtak az Ararát földébe, és az ő fia,
Esárhaddon uralkodék helyette.

20 Ebben az időben halálosan megbetegedett
Ezékiás, és hozzá menvén Ésaiás próféta, az
Ámós fia, monda néki: Azt mondja az Úr: Rendeld el
házadat, mert meghalsz és nem élsz. 2 Akkor arczczal
a falhoz fordult, és könyörgött az Úrnak, mondván:
3 Óh Uram, emlékezzél meg róla, hogy te előtted
hűséggel és tökéletes szívvel jártam, és hogy azt
cselekedtem, a mi jó volt a te szemeid előtt. És sírt
Ezékiás nagy sírással. 4 Azonban Ésaiás még alig ért
a város közepére, mikor az Úr beszéde lőn ő hozzá,
mondván: 5 Menj vissza és mondd meg Ezékiásnak, az
én népem fejedelmének: Azt mondja az Úr, Dávidnak, a
te atyádnak Istene: Meghallgattam a te imádságodat,
láttam a te könyhullatásidat, ímé én meggyógyítlak
téged, harmadnapra felmégy az Úr házába; 6 És a
te idődet tizenöt esztendővel meghosszabbítom, és
megszabadítlak téged és e várost Assiria királyának
kezéből, és megoltalmazom e várost én érettem és
Dávidért, az én szolgámért, 7 És monda Ésaiás:
Hozzatok egy kötés száraz fügét ide. És hozának,
és azt a kelevényre kötötték, és meggyógyult. 8 És
mikor azt kérdezé Ezékiás Ésaiástól: Mi lesz a jele,
hogy meggyógyít engem az Úr, és hogy harmadnapra
felmehetek az Úr házába? 9 Felele Ésaiás: Ez legyen
jeled az Úrtól, hogy ő megcselekeszi ezt a dolgot, a
melyről szólott néked: Előremenjen-é az árnyék tíz
grádicscsal, vagy visszatérjen-é tíz grádicscsal? 10 És
felele Ezékiás: Könnyű az árnyéknak tíz grádicscsal
alábbszállani. Ne úgy, hanem menjen hátra az árnyék
tíz grádicscsal. 11 És könyörgött Ésaiás próféta az
Úrhoz, és visszatérité az árnyékot Akház napóráján,
azokon a grádicsokon, a melyeken már alámént volt,
tíz grádicscsal. 12 Ebben az időben küldött Berodákh
Baladán, Baladánnak, a babilóniai királynak fia levelet
és ajándékokat Ezékiásnak; mert meghallotta, hogy
Ezékiás beteg volt. 13 És meghallgatá őket Ezékiás, és
megmutatta nékik az ő egész kincseshézát, az ezüstöt,
az aranyat, a fűszerszámokat, a drága kenetet és az
ő fegyveres házát és mindent, a mi csak találtatott az
ő kincstáraiban, és nem volt semmi az ő házában és
egész birodalmában, a mit meg nem mutatott volna
Ezékiás. 14 Ekkor jött Ésaiás próféta Ezékiás királyhoz,
és monda néki: Mit mondtak ezek a férfiak, és honnét
jöttek hozzád? És felele Ezékiás: Messze földről jöttek,
Babilóniából. 15 És monda: Mit láttak a te házadban?
Felele Ezékiás: Mindent láttak, a mi csak van az én
házamban, és nem volt semmi az én tárházamban, a
mit nékik meg ne mutattam volna. 16 Akkor monda
Ésaiás Ezékiásnak: Halld meg az Úrnak beszédét: 17
Ímé eljő az idő, a mikor mindaz, a mi a te házadban
van, és a mit eltettek a te atyáid e mai napig, elvitetik
Babilóniába, és semmi sem marad meg, azt mondja az
Úr. 18 És a te fiaid közül is, a kik tőled származnak és
születnek, elhurczoltatnak és udvariszolgák lesznek a
babilóniai király udvarában. 19 Ezékiás pedig monda
Ésaiásnak: Jó az Úr beszéde, a melyet szólál: És
monda: Nem merő jóság-é, ha békesség és hűség lesz
az én napjaimban? 20 Ezékiásnak egyéb dolgai pedig
és minden erőssége, és hogy miképen csinálta a tavat
és a vízcsöveket, a melyekkel a vizet a városba vezette,
vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-
könyvében? 21 És elaluvék Ezékiás az ő atyáival, és az
ő fia, Manasse uralkodék helyette.

21 Manasse tizenkét esztendős volt, mikor uralkodni
kezdett, és ötvenöt esztendeig uralkodott
Jeruzsálemben, és az ő anyjának Hefsiba volt a neve. 2
És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a pogányok
útálatossága szerint, a kiket az Úr kiűzött volt az Izráel
fiai elől: 3 Mert újra megépítette a magaslatokat, a
melyeket Ezékiás, az ő atyja lerontott, és oltárokat emelt
a Baálnak, és állított Aserát, mint a hogy Akháb, az
Izráel királya cselekedett volt, és imádta az összes
mennyei seregeket és azoknak szolgált. 4 És oltárokat
is épített az Úr házában, a mely felől azt mondotta volt
az Úr: Jeruzsálemben helyheztetem az én nevemet!
5 Oltárokat épített az egész mennyei seregnek, az
Úr házának mind a két pitvarában. 6 És átvivé a
fiát a tűzön, és igézést és jegymagyarázást űzött és
ördöngösöket és titokfejtőket tartott; sok gonosz dolgot
cselekedék az Úr szemei előtt, hogy őt haragra ingerelje.
7 És az Asera-bálványt, a melyet készített, bevitte
abba a házba, a mely felől azt mondotta volt az Úr
Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak: Ebben a házban
és Jeruzsálemben, a melyet magamnak választottam
Izráelnek minden nemzetségei közül, helyheztetem
az én nevemet mindörökké; 8 És ki nem mozdítom
többé Izráel lábát erről a földről, a melyet adtam az
ő eleiknek, ha szorgalmatosan az én parancsolatim
szerint cselekesznek, és az egész törvény szerint, a
melyet nékik Mózes, az én szolgám parancsolt. 9 Ők
azonban nem engedelmeskedtek, mert tévelygésbe
ejté őket Manasse, hogy még gonoszabbul viseljék
magokat azoknál a pogányoknál, a kiket az Úr kivesztett

az Izráel fiai elől. **10** Akkor szóla az Úr az ő szolgái, a
próféták által, mondván: **11** Mivelhogy Manasse, Júda
királya ezeket az útálatosságokat cselekedte, gonoszabb
dolgokat cselekedvén mindazoknál, a melyeket az
ő előtte való Emoreusok cselekedtek vala, és Júdát
is vétekbe ejtette az ő bálványai által: **12** Azért ezt
mondja az Úr, Izráel Istene: Íme, én oly veszedelmet
hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy mindenkinek, a
ki azt hallja, megcsendül bele mind a két füle. **13** És
kiterjesztem Jeruzsálemre a Samaria mérő-zsinórját és
az Akháb házának mértékét; és kitörlöm Jeruzsálemet,
mint kitörlik a tálat, és kitörölve leborítják azt, **14** És
elhagyom az én örökségem maradékát, és adom őt
ellenségei kezébe, és zsákmánya és ragadománya
lesz minden ellenségeinek; **15** Azért, mert gonoszul
cselekedtek én előttem, és engem haragra ingerlettek
az ő atyáiknak Égyiptomból való kijövetelök napjától
fogva, mind e mai napig. **16** És Manasse nagyon sok
ártatlan vért is ontott ki, úgy hogy Jeruzsálem minden
felől megtelt vele, azon a vétkén kivül, a melylyel
vétekbe ejtette Júdát, gonoszul cselekedvén az Úr
szemei előtt. **17** Manassénak egyéb dolgai pedig és
minden cselekedetei és az ő vétke, a melyet cselekedett,
vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-
könyvében? **18** És elaluvék Manasse az ő atyáival,
és eltemetteték az ő háza mellett lévő kertben, az
Uzza kertjében, és az ő fia, Amon uralkodék helyette.
19 Amon huszonkét esztendős volt, mikor uralkodni
kezdett, és két esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az
ő anyjának neve Mésullémet volt, a Jótbabeli Hárus
leánya. **20** És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, a
mint cselekedett Manasse, az ő atyja. **21** És tökéletesen
azon az úton járt, a melyen járt volt az ő atyja, és szolgált
a bálványoknak, a kiknek szolgált volt atyja, és azokat
imádta. **22** És elhagyta az Urat, atyái Istenét, és nem
járt az Úrnak útában. **23** És pártot ütöttek Amon ellen a
maga szolgái, és megölték a királyt az ő házában. **24**
De a föld népe levágta mindazokat, a kik pártot ütöttek
volt Amon király ellen, és a föld népe királylyá tevé az ő
fiát, Jósiást, helyette. **25** Amonnak egyéb dolgai pedig,
a melyeket cselekedett, vajjon nincsenek-é megírva a
Júda királyainak krónika-könyvében? **26** És eltemeték őt
az ő sírjába, Uzza kertjében, és fia, Jósiás lett a király ő
helyette.

22 Nyolcz esztendős volt Jósiás, mikor uralkodni
kezdett, és harminczegy esztendeig uralkodott
Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jédida, a Boskátból
való Adaja leánya. **2** És kedves dolgot cselekedék
az Úr szemei előtt, és járt az ő atyjának, Dávidnak
minden útaiban, és nem tért el sem jobbra, sem balra.
3 És történt Jósiás király tizennyolczadik esztendejében,
elküldte a király Sáfánt, Asaliának, a Messullám fiának
fiát, az íródeákot, az Úr házához, mondván: **4** Menj fel
Hilkiához, a főpaphoz, és számlálják meg az Úr házába
begyült pénzt, a melyet gyűjtöttek az ajtóőrizők a néptől.
5 És adják azt az Úr házában való mívesek pallérainak
kezébe, hogy adják a munkásoknak, a kik az Úrnak
házán dolgoznak, hogy a háznak romlásait kijavítsák; **6**
Az ácsoknak, az építőknek és a kőmíveseknek, hogy
fákat és faragott köveket vásároljanak a ház kijavítására.
7 De számadást nem kell tőlök venni a pénzről, a
mely kezökbe adatik, mert ők azt becsülettel végzik. **8**
És monda Hilkia, a főpap, Sáfánnak, az íródeáknak:
Megtaláltam a törvénykönyvet az Úr házában. És
Hilkia oda adta a könyvet Sáfánnak, hogy olvassa el
azt. **9** És elméne Sáfán, az íródeák, a királyhoz, és
megvivé a királynak a választ, és monda: A te szolgáid
egybeszedék a pénzt, a mely a házban találtatott, és
oda adták azt az Úr házában munkálkodók pallérainak
kezébe. **10** És megmondá Sáfán, az íródeák, a királynak,
mondván: Egy könyvet adott nékem Hilkia pap. És
felolvasá azt Sáfán a király előtt. **11** Mikor pedig hallotta
a király a törvény könyvének beszédit, megszaggatá az
ő ruháit. **12** És megparancsolta a király Hilkia papnak
és Ahikámnak, a Sáfán fiának, és Akbórnak, a Mikája
fiának, és Sáfánnak, az íródeáknak, és Asájának, a király
szolgájának, mondván: **13** Menjetek el, kérdezzétek meg
az Urat én érettem és a népért és az egész Júdáért, e
könyvnek beszédei felől, a mely megtaláltatott; mert
nagy az Úr haragja, mely felgerjedett ellenünk, mivel a mi
atyáink nem engedelmeskedtek e könyv beszédeinek,
hogy cselekedtek volna mindent úgy, a mint megíratott
nékünk. **14** És elméne Hilkia pap és Ahikám, Akbór,
Sáfán és Asája Hulda próféta asszonyhoz, Sallumnak, a
Tikva fiának – a ki Harhásnak, a ruhák őrizőjének fia volt
– feleségéhez, a ki Jeruzsálem más részében lakott,
és beszéltek vele. **15** És monda nékik: Azt mondja
az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfiúnak, a ki
titeket hozzám küldött; **16** Ezt mondja az Úr: Ímé én
veszedelmet hozok e helyre és e helyen lakozókra,
a könyv minden beszédei szerint, a melyet olvasott
a Júda királya; **17** Mert elhagytak engem, és idegen
isteneknek áldoztak jóillattal, hogy engem haragra
indítsanak az ő kezöknek minden csinálmányával: azért
felgerjed az én haragom e hely ellen, és meg sem
oltatik. **18** A Júda királyának pedig, a ki elküldött titeket,
hogy megkérdezzétek az Urat, ezt mondjátok: Azt
mondja az Úr, Izráel Istene: Mivelhogy e beszédekre,
a melyeket hallottál, **19** Meglágyult a te szíved, és
magadat megaláztad az Úr előtt, hallván azokat, a miket
e hely és az ezen helyen lakók ellen szólottam, hogy
pusztulássá és átokká lesznek, és megszaggattad a te
ruháidat, és sírtál előttem; azért én is meghallgattalak,
azt mondja az Úr. **20** Azért ímé én téged a te atyáidhoz
gyűjtelek, és a te sírodba békességgel visznek téged, és
meg nem látják a te szemeid azt a nagy veszedelmet, a

melyet én e helyre hozok. És megvitték a királynak a
választ.

23 És elküldött a király, és hozzá gyűltek Júdának
és Jeruzsálemnek minden vénei. **2** És felment
a király az Úr házába, és Júdából minden férfi és
Jeruzsálem minden lakosa vele volt; a papok, a próféták
és az egész nép kicsinytől fogva nagyig. És minden
beszédét elolvasá előttök a szövetség könyvének, a
mely megtaláltatott az Úr házában. **3** És oda állott a
király az emelvényre, és kötést tőn az Úr előtt, hogy
ők az Urat akarják követni, és az ő parancsolatait,
bizonyságtételeit és rendeléseit teljes szívből és lélekből
megőrizni, és beteljesíteni e szövetség beszédeit, a
melyek meg vannak írva abban a könyvben; és ráállott
az egész nép a kötésre. **4** És megparancsolá a király
Hilkiának, a főpapnak és a másod rendbeli papoknak és
az ajtóőrizőknek, hogy az Úr templomából hordjanak ki
minden edényt, a melyet a Baálnak, az Aserának és
az egész mennyei seregnek csináltak, és megégeté
azokat Jeruzsálemen kivül a Kidron völgyében, és
azok hamvait Béthelbe vivé. **5** És kiirtá a bálvány
papokat is, a kiket Júda királyai állítottak be, hogy
a magaslatokon tömjénezzenek Júda városaiban és
Jeruzsálem körül, és mindazokat is, a kik a Baálnak, a
napnak, holdnak, égi jeleknek és az egész mennyei
seregnek tömjéneztek. **6** Kivivé az Úr házából az
Aserát is Jeruzsálemen kivül a Kidron patakja mellé,
és megégeté azt a Kidron völgyében, és porrá zúzta,
és annak porát a község temetőhelyére hinté. **7**
És lerontá a férfi paráznák házait, a melyek az Úr
háza mellett voltak, és a melyekben az asszonyok
kárpitokat szőttek az Aserának. **8** És behozatta az
összes papokat Júda városaiból, és megfertéztette
a magaslatokat, a melyeken a papok tömjéneztek,
Gebától egész Beersebáig, és lerontotta a kapuk mellett
levő magaslatokat is, a melyek Józsuénak, a város
fejedelmének kapuja előtt voltak balkéz felől, a város
kapujában. **9** De a magaslatok papjai soha sem áldoztak
az Úr oltárán Jeruzsálemben, hanem a kovásztalan
kenyeret az ő atyjokfiai között ették. **10** Megfertőztette a
Tófetet, a Hinnom fiainak völgyében, hogy senki az ő
fiát, vagy leányát át ne vihesse a tűzön Moloknak. **11** És
eltávolította a lovakat, a melyeket Júda királyai a napnak
szenteltek az Úr házának bemenetelénél, a Nátán-Mélek
udvari szolga háza mellett, a mely a Pharvarimban volt,
és a nap szekereit tűzzel elégette. **12** És az oltárokat, a
melyek az Akház palotájának tetején voltak, a melyeket
a Júda királyai csináltak, és azokat az oltárokat is, a
melyeket Manasse csinált volt az Úr házának mindkét
pitvarában, lerontotta a király, és lehányván, porukat a
Kidron patakjába szóratta. **13** Azokat a magaslatokat
is megfertőztette a király, a melyek Jeruzsálem előtt
voltak az Olajfák hegyének jobbfelől levő oldalán,
a melyeket még Salamon, az Izráel királya épített
volt Astóretnek, a Sídonbeliek útálatosságának, és
Kámósnak, a Moábiták útálatosságának, és Milkómnak,
az Ammon fiai útálatosságának. **14** És összetörte az
oszlopokat és kivágatta az Aserákat, és azok helyeit
embercsontokkal töltötte meg. **15** Még azt az oltárt is, a
mely Béthelben volt, a magaslatot, a melyet Jeroboám,
a Nébát fia csinált, a ki vétekbe ejté az Izráelt, – azt az
oltárt is és azt a magaslatot is letörte, és a magaslatot
felégette, porrá tette, és az Aserát megégette. **16** És
körültekintett Jósiás, és meglátta a sírokat, a melyek ott
a hegyen voltak, és elküldött és elhozatta a csontokat a
sírokból, és megégette az oltáron, és megfertőztette
azt az Úr beszéde szerint, a melyet mondott volt az
Isten embere, a ki e dolgot megjövendölte volt. **17** És
monda: Miféle síremlék ez, a melyet látok? És felelének
néki a város férfiai: Az Isten emberének sírja ez, a
ki Júdából jött volt és mindezeket megjövendölte a
Béthelbeli oltár felől, a miket most cselekedtél. **18** És
monda: Hagyjatok békét néki, és senki meg ne mozdítsa
az ő tetemeit. És megmentették az ő tetemeit annak a
prófétának a tetemeivel együtt, a ki Samariából jött volt.
19 És lerontotta Jósiás a magaslatok minden házát is, a
melyek Sámária városaiban voltak, a melyeket az Izráel
királyai csináltak volt, hogy az Urat haragra ingereljék,
és épen úgy cselekedett azokkal mindenekben, a mint
Béthelben cselekedett. **20** És megáldozta a magaslatok
összes papjait, a kik ott voltak, az oltárokon, és emberi
csontokat égetett meg azokon, és úgy tért vissza
Jeruzsálembe. **21** És parancsolt a király az egész
népnek, és monda: Ünnepeljetek páskhát az Úrnak,
a ti Istenteknek, a mint meg van írva e szövetség
könyvében; **22** Mert nem szereztetett olyan páskha a
birák idejétől fogva, a kik az Izráelt ítélték, sem pedig
az Izráel és a Júda királyainak minden idejében, **23**
Hanem csak Jósiás király tizennyolczadik esztendejében
szereztetett ilyen páskha az Úrnak Jeruzsálemben.
24 És kivesztette Jósiás király az ördöngösöket és a
titokfejtőket, a teráfokat és a bálványokat, és mindazokat
az útálatosságokat, a melyek láttattak Júda földjén és
Jeruzsálemben, hogy helyreállítsa a törvény beszédit,
a melyek meg valának írva a könyvben, a melyet
Hilkia pap talált meg az Úr házában. **25** Nem is volt
ő hozzá hasonló király ő előtte, a ki úgy megtért
volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és
teljes erejéből, Mózesnek minden törvénye szerint;
de utána sem támadott hozzá hasonló. **26** De az Úr
még sem szünt meg az ő megbúsult nagy haragjától,
a melylyel megharagudott volt Júdára mindazokért a
bosszantásokért, a melyekkel bosszantotta őt Manasse.
27 Mert azt mondá az Úr: Júdát is elvetem szemem elől,
mint a hogy az Izráelt elvetettem, és megútálom ezt
a várost, a melyet választottam, Jeruzsálemet, és ezt

a házat is, a melyről azt mondottam volt: Ott legyen
az én nevem! 28 Jósiásnak egyéb dolgai pedig és
minden cselekedetei, vajjon nincsenek-é megírva a
Júda királyainak krónika-könyvében? 29 Az ő idejében
jött fel Faraó-Nékó, az égyiptomi király Assiria királya
ellen az Eufrátes folyóvize mellé. És Jósiás király eleibe
ment, de az megölte őt Megiddóban, a mint meglátta
őt. 30 És az ő szolgái szekérre tévén őt, halva vitték el
Megiddóból és Jeruzsálembe hozván, eltemeték őt az ő
sírboltjába. A föld népe pedig vevé Joákházt, a Jósiás
fiát, és felkenvén őt, királylyá tevé az ő atyja helyett. 31
Huszonhárom esztendős volt Joákház, mikor uralkodni
kezdett, és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben,
és az ő anyjának neve Hamutál, a Libnabeli Jeremiás
leánya. 32 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt
mind a szerint, a mint az ő atyái cselekedtek volt. 33
De Faraó-Nékó bilincsekbe verte őt Riblában, Hámát
földjén, a mikor Jeruzsálemben királylyá lett; és az
országra adót vetett, száz tálentom ezüstöt és egy
tálentom aranyat. 34 És Faraó-Nékó Eliákimot, a Jósiás
fiát tette királylyá, az ő atyja, Jósiás helyett, és nevét
Joákimra változtatta; Joákházt pedig magával vivé, és az
Égyiptomba megérkezvén, ott hala meg. 35 Az ezüstöt
és az aranyat megadta ugyan Joákim a Faraónak,
de az országot sarczoltatta meg, hogy megadhassa
az ezüstöt a Faraó parancsolata szerint; a föld népe
közül mindenkitől az ő értéke szerint hajtott be ezüstöt
és aranyat, hogy Faraó-Nékónak adja. 36 Joákim
huszonöt esztendős volt, mikor uralkodni kezdett, és
tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő
anyjának neve Zébuda, a Rúmabeli Pedája leánya.
37 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt mind a
szerint, a mint az ő atyái cselekedtek.

24 Joákim idejében jött fel Nabukodonozor, Babilónia
királya, és Joákim szolgája lett három esztendeig;
de azután elfordult és elpártolt tőle. 2 És ráküldé az Úr
a Káldeusok seregeit, a Siriabeliek seregeit, a Moábiták
seregeit és az Ammon fiainak seregeit, és ráküldte őket
Júdára, hogy elveszessék őt az Úr beszéde szerint, a
melyet szólott szolgái, a próféták által. 3 Csak az Úr
beszéde szerint történt ez Júdán, hogy elvesse őt a
maga orczája elől Manasse bűneiért, mind a szerint, a
mint cselekedett vala; 4 És az ártatlan vérért is, a melyet
kiontott, és hogy betöltötte volt Jeruzsálemet ártatlan
vérrel; ezért nem akart az Úr megbocsátani néki. 5
Joákimnak egyéb dolgai pedig és minden cselekedetei,
vajjon nincsenek-é megírva a Júda királyainak krónika-
könyvében? 6 És elaluvék Joákim az ő atyáival, és
az ő fia, Joákin uralkodék helyette, 7 És Égyiptom
királya többé nem jött ki az ő földéből; mert Babilónia
királya mindent elvett, a mi csak az égyiptomi királyé
volt, Égyiptom folyóvizétől az Eufrátes folyóvizéig. 8
Tizennyolcz esztendős volt Joákin, mikor királylyá lett,
és három hónapig uralkodott Jeruzsálemben. Az ő
anyjának neve Nékhusta, a Jeruzsálembeli Elnatán
leánya. 9 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt
mind a szerint, a mint az ő atyja cselekedett volt.
10 Ebben az időben jöttek fel Nabukodonozornak,
Babilónia királyának szolgái Jeruzsálem ellen, és
szállották meg a várost. 11 Maga Nabukodonozor,
Babilónia királya is feljött a város ellen, a melyet már
az ő szolgái megszállottak volt. 12 És kiment Joákin,
a Júda királya Babilónia királyához az ő anyjával,
szolgáival, hadnagyaival és udvariszolgáival együtt, de
fogságra vetette őt Babilónia királya az ő uralkodásának
nyolczadik esztendejében. 13 És elvitte onnét az Úr
házának minden kincsét és a király házának kincsét, és
összevagdalt minden arany edényt, a melyet Salamon,
az Izráel királya csináltatott volt az Úr templomában,
a mint az Úr megmondotta volt. 14 És elhurczolta az
egész Jeruzsálemet, összes fejedelmeit és minden
vitézeit, tízezer foglyot, az összes mesterembereket
és lakatosokat, úgy hogy a föld szegény népén kivül
senki sem maradt ott. 15 És elhurczolta Joákint is
Babilóniába, és a király anyját, és a király feleségeit
és udvariszolgáit, és az ország erős vitézeit fogságba
hurczolta Jeruzsálemből Babilóniába; 16 És az összes
előkelő férfiakat, hétezeret, és a mesterembereket és a
lakatosokat, ezeret, és az összes erős, harczra termett
férfiakat fogva vitte Babilóniába Babilónia királya. 17 És
Babilónia királya Mattaniát, nagybátyját, tette ő helyette
királylyá, és nevét Sédékiásra változtatta. 18 Huszonegy
esztendős volt Sédékiás, mikor uralkodni kezdett, és
tizenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben; az ő
anyjának neve Hamutál, a Libnából való Jeremiás
leánya. 19 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt
mind a szerint, a mint Joákim cselekedett volt; 20 Mert
az Úr haragja miatt történt ez így Jeruzsálemmel és
Júdával, míg csak el nem vetette őket az ő orczája elől.
Sédékiás azonban elpártolt Babilónia királyától.

25 És történt az ő uralkodásának kilenczedik
esztendejében, a tizedik hónapban, és annak
tizedik napján, hogy feljött Nabukodonozor, Babilónia
királya minden ő seregével Jeruzsálem ellen, és táborba
szállott ellene, és köröskörül ostromtornyokat építettek
ellene. 2 És megszállva tartatott a város Sédékiás király
tizenegyedik esztendejéig; 3 De a negyedik hónap
kilenczedik napján akkora inség lett a városban, hogy
nem volt mit enni a föld népének. 4 És betöretett a
város, és a harczosok mind futni kezdtek éjjel a kettős
kőfal között levő kapu útján, a mely a király kertje mellett
van; a Káldeusok pedig ott táboroztak a város körül.
És a király is elfutott a puszta útján. 5 De a Káldeusok
hada űzőbe vette a királyt, és utólérték őt Jerikhó
mezején, és egész serege szétszóródott mellőle. 6 És
elfogták a királyt, és elvitték őt Babilónia királyához

Riblába, a hol ítéletet tartottak fölötte. 7 És Sédékiás
fiait saját szeme láttára vágták le; Sédékiás szemeit
pedig megvakították, és lánczokba verve vitték el őt
Babilóniába. 8 És az ötödik hónap hetedik napján –
ez a Nabukodonozor, babilóniai király uralkodásának
tizenkilenczedik esztendeje – feljött Nabuzár-Adán,
a vitézek hadnagya, Babilónia királyának szolgája
Jeruzsálembe; 9 És felgyújtotta az Úr házát és a király
házát, és Jeruzsálem összes házait és mind a nagy
palotákat felégette tűzzel. 10 És Jeruzsálem kőfalait
köröskörül lerombolta a Káldeusok serege, a mely a
vitézek hadnagyával volt. 11 A többi népet pedig, a
mely a városban még megmaradt volt, és azokat, a kik
Babilónia királyához hajlottak, és a többi népet mind
elhurczolta Nabuzár-Adán, a vitézek hadnagya. 12 A
föld népének csak a szegényéből hagyott ott a vitézek
hadnagya szőlőmíveseket és szántó-vető embereket.
13 És a rézoszlopokat, a melyek az Úr házában voltak,
és a mosdómedenczék talpait és a réztengert, a mely
az Úr házában volt, összetörték a Káldeusok, és
azok rezét Babilóniába vitték. 14 Elvitték a fazekakat
is, a lapátokat, a késeket, temjénezőket, és minden,
szolgálatra rendelt, egyéb rézedényeket. 15 És elvitte
a vitézek hadnagya a serpenyőket, a medenczéket,
a melyek közül némelyek aranyból, némelyek pedig
ezüstből voltak, 16 A két rézoszlopot, a réztengert és a
mosdómedenczék talpait, a melyeket Salamon csinált
volt az Úr házában; megmérhetetlen volt mindezeknek
az edényeknek a reze. 17 Az egyik oszlop magassága
tizennyolcz sing volt, és egy rézgömb volt rajta és a
gömb három sing magas volt, a gömbön köröskörül
hálózat és gránátalmák mind érczből, és ugyanilyen volt
a másik oszlop is a hálózattal együtt. 18 És elhurczolta
a vitézek hadnagya Serája papot is, az első rendből és
Sofóniás papot, a második rendből és a három ajtónállót,
19 És a városból elvitt egy főembert, ki a hadakozó
férfiak előljáró hadnagya volt, és öt férfiút, a kik a király
körül forgolódtak volt, a kik találtattak a városban, és a
sereg hadnagyának íródeákját, a ki sereget gyűjt vala a
föld népe közül, és hatvan férfiakat a föld népe közül, a
kik ott találtattak a városban. 20 És vevé őket Nabuzár-
Adán, a vitézek hadnagya, és elvitte Babilónia királyához
Riblába, 21 És levágta őket Babilónia királya, és megölte
Riblában a Hámát földjén. És így viteték el Júda az ő
földjéről. 22 A Júda földjén megmaradt népnek pedig, a
melyet meghagyott Nabukodonozor, Babilónia királya,
Gedáliát, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát, rendelte
tiszttartóul. 23 Mikor pedig meghallották a seregek
hadnagyai mind, és az ő embereik, hogy Babilónia
királya Gedáliát tette tiszttartóvá, elmentek Gedáliához
Mispába, Izmáel, a Nétánia fia, és Johanán, a Kareáh
fia, és Serája, a nétofáti Tánhumet fia, és Jahazánia,
Maakáti fia, ők és az ő embereik; 24 És megesküdött
nékik Gedália és az ő embereiknek, és monda nékik: Ne
féljetek a Káldeusoknak való szolgálattól. Maradjatok
az országban, és szolgáljatok Babilónia királyának,
és jó dolgotok lesz. 25 A hetedik hónapban azonban
elment Izmáel, Nétániának, az Elisáma fiának fia, a
ki királyi magból volt, és vele tíz férfiú, és megölték
Gedáliát és meghalt; és a Zsidókat és a Káldeusokat,
a kik ő vele voltak Mispában. 26 És felkelt az egész
nép kicsinytől nagyig és a seregek hadnagyai, és
elmentek Égyiptomba; mert féltek a Káldeusoktól. 27
És lőn a harminczhetedik esztendőben, Joákinnak,
a Júda királyának fogságba hurczoltatása után, a
tizenkettedik hónap huszonhetedik napján, kivette Evil-
Merodák, Babilónia királya, az ő uralkodásának első
esztendejében Joákint, Júda királyát a fogházból; 28 És
kegyesen beszélt vele, és feljebb tette az ő székét a
többi királyok székeinél, a kik nála voltak Babilóniában;
29 És kicserélte fogsága ruháit, és mindenkor nála volt
étele életének minden idejében. 30 És mindenkor kijárt
az ő része, a melyet a király adott néki napról-napra
életének minden idejében.

1 Krónika

1 Ádám, Séth, Énós. **2** Kénán, Mahalálél, Járed. **3** Énókh, Methuséláh, Lámekh. **4** Noé, Sém, Khám és
Jáfet. **5** Jáfetnek fiai: Gómer, Mágog, Madai, Jáván,
Thubál, Mésekh és Thirász. **6** A Gómer fiai pedig:
Askhenáz, Rifáth és Tógármah. **7** Jávánnak pedig
fiai: Elisah, Thársis, Kitthim és Dodánim. **8** Khámnak
fiai: Khús, Miczráim, Pút és Kanaán. **9** Khúsnak fiai:
Széba, Hávilah, Szábthah, Rahmáh és Szabthékah;
Rahmáhnak pedig fiai: Séba és Dédán. **10** Khús nemzé
Nimródot is; ez kezde hatalmassá lenni a földön. **11**
Miczráim pedig nemzé Lúdimot, Anámimot, Lehábimot
és Naftukhimot. **12** Pathruszimot és Kaszlukhimot, a
kiktől a Filiszteusok származtak, és Kafthorimot. **13**
Kanaán pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét és
Khétet, **14** És Jebuzeust, Emorreust és Girgazeust.
15 Khivveust, Harkeust és Szineust. **16** Arvadeust,
Czemareust és Hamatheust. **17** Sémnek fiai: Élám
és Assur, Arpaksád, Lúd, Arám, Úcz, Húl, Gether és
Mesek. **18** Arpaksád pedig nemzé Séláht és Séláh
nemzé Hébert. **19** Hébernek is lett két fia, az egyiknek
neve Péleg, mivelhogy az ő idejében osztatott el a föld;
testvérének neve pedig Joktán. **20** Joktán pedig nemzé
Almodádot és Sélefet, Haczarmávethet és Jerákhot, **21**
Hadórámot, Úzált és Diklát, **22** És Ebált, Abimáelt és
Sébát, **23** Ofirt, Havilát és Jóbábot. Ezek mind Joktán
fiai. **24** Sém, Arpaksád, Séláh. **25** Héber, Péleg, Réu.
26 Sérug, Nákhor, Tháré. **27** Abrám, ez az Ábrahám. **28**
Ábrahám fiai: Izsák és Ismáel. **29** Ezeknek nemzetségei
pedig ezek: Ismáel elsőszülötte Nebájót és Kédar,
Adbeél és Mibszám. **30** Misma és Dúmah, Massza,
Hadad és Théma. **31** Jétur, Náfis és Kedmah; ezek az
Ismáel fiai. **32** Keturának pedig, az Ábrahám ágyasának
fiai, kiket szüle, ezek: Zimrán, Joksán, Médán, Midián,
Isbák és Suakh. És a Joksán fiai: Séba és Dédán. **33**
És a Midián fiai: Éfah, Héfer, Hánok, Abida és Eldáh.
Mindezek a Keturáh fiai. **34** Ábrahám pedig nemzé
Izsákot; Izsák fiai pedig ezek: Ézsau és Izráel. **35**
Ézsaunak fiai: Elifáz, Réhuél, Jéhus, Jahlám és Korakh.
36 Elifáz fiai: Thémán, Omár, Czefi, Gahtám, Kenáz és
Timna és Amálek. **37** Réhuél fiai: Nakhath, Zérakh,
Samma és Mizza. **38** Széir fiai: Lótán és Sóbál, Czibhón,
Haná, Disón, Eczer és Disán. **39** Lótán fiai pedig: Hóri
és Hómám: Lótánnak huga pedig Timna. **40** Sóbál fiai:
Alján és Mánakháth, Hébál, Sefi és Onám; Czibhón
fiai pedig: Aja és Haná. **41** Haná fia: Disón, Disón
fiai pedig: Hamrán és Esbán, Ithrán és Kherán. **42**
Eczer fiai: Bilhán és Zahaván, Jakán. Disán fiai: Húcz
és Arán. **43** Ezek pedig a királyok, a kik uralkodának
Edom földén, mielőtt az Izráel fiai között király uralkodott
volna: Bela, Behor fia, az ő városának neve Dinhába
vala. **44** Bela meghalván, uralkodék helyette Jóbáb, a
Boczrából való Zerakh fia. **45** És hogy Jóbáb meghala,
uralkodék helyette a Témán földéből való Khusám. **46**
Meghala Khusám is, és uralkodék helyette Hadád, a
Bédád fia, ki megveré a Midiánitákat a Moáb mezején;
és az ő városának neve Hávit vala. **47** Hadád is, hogy
meghala, uralkodék helyette a Masrekából való Szamlá.
48 Szamlá holta után uralkodék helyette Saul, a folyóvíz
mellett való Rékhobóthból. **49** Saul is meghala, és
uralkodék helyette Báhál-Khanán, az Akhbór fia. **50**
Báhál-Khanán holta után uralkodék helyette Hadád; és
az ő városának neve Páhi, feleségének pedig neve
Mehetábéel, ki Mézaháb leányának Matrédnak volt a
leánya. **51** Hadád halála után Edom fejedelmei valának:
Timná fejedelem, Halvá fejedelem, Jetéth fejedelem, **52**
Ohólibámá fejedelem, Éla fejedelem és Pinon fejedelem,
53 Kenáz fejedelem, Témán fejedelem és Mibczár
fejedelem, **54** Magdiél fejedelem és Hirám fejedelem.
Ezek voltak Edom fejedelmei.

2 Ezek az Izráel fiai: Rúben, Simeon, Lévi, Júda,
Issakhár és Zebulon; **2** Dán, József, Benjámin,
Nafthali, Gád és Áser. **3** Júdának fiai: Hér, Ónán és
Séla; e három születék néki a Kanaánita Súahnak
leányától. De Hér, Júdának elsőszülött fia gonosz vala
az Úr szemei előtt, és megölé őt az Úr. **4** Thámár
pedig, az ő menye szülé néki Péreczet és Zerákhot.
Júdának fiai mindnyájan öten valának. **5** Pérecz fiai:
Kheczrón és Khámul. **6** Zerákh fiai pedig: Zimri és
Ethán, Hémán, Kálkól és Dára; mindenestől öten. **7**
Kármi fiai: Ákán, Izráelnek megrontója, mivel lopott a
zsákmányból. **8** Ethán fia: Azária. **9** Kheczrón fiai,
kik születtenek néki: Jérakhméel, Rám és Kélubai. **10**
Rám nemzé Amminádábot, Amminádáb pedig nemzé
Nakhsont, a Júda fiainak fejedelmét. **11** Nakhson nemzé
Szálmát, Szálma pedig nemzé Boázt; **12** Boáz nemzé
Obedet; Obed nemzé Isait; **13** Isai pedig nemzé Eliábot,
az ő elsőszülöttét, és Abinádábot, másodikat, Simeát,
harmadikat. **14** Netanéelt, negyediket, és Raddait,
ötödiket. **15** Osemet, hatodikat és Dávidot, a hetedik fiát;
16 És nővéreiket, Sérujáth és Abigáilt. Sérujának pedig fiai
voltak: Absai, Joáb és Asáel, e három. **17** Abigáil szülé
Amasát; Amasának atyja pedig az Ismáel nemzetségéből
való Jéter vala. **18** Káleb pedig, a Kheczrón fia nemzett
vala az ő Azuba nevű feleségétől és Jérióttól; és ezek
az ő fiai: Jéser, Sobáb és Ardon. **19** Azuba meghala, és
Káleb vevé magának feleségül Efratát, és ez szülé néki
Húrt. **20** Húr nemzé Urit, Uri pedig nemzé Bésaléelt. **21**
Azután beméne Kheczrón Mákirnak, Gileád atyjának
leányához; mert ő ezt elvette vala hatvan esztendős
korában, és szülé néki Ségubot. **22** Ségub pedig
nemzé Járt, kinek huszonhárom városa vala a Gileád
földén. **23** De Gesur és Árám elvették tőlük Jár falvait,
Kenáthot és mezővárosait, hatvan várost. Mindezek
Mákirnak, a Gileád atyjának fiaié. **24** Minekutána pedig

meghala Kheczrón Káleb-Efratában, akkor szülé néki
Abija, a Kheczrón felesége, Ashúrt, Tékoa atyját. 25
Jérakhméelnek, a Kheczrón elsőszülöttének fiai voltak:
Rám, az elsőszülött, Búna, Orem, Osem és Akhija. 26
Volt más felesége is Jérakhméelnek, Atára nevű; ez az
Onám anyja. 27 Rámnak, Jérakhméel elsőszülöttének
pedig fiai voltak: Maás, Jámin és Héker. 28 Onám
fiai voltak: Sammai és Jáda; és Sammai fiai: Nádáb
és Abisúr. 29 Abisúr feleségének neve Abihail, a ki
szülé néki Akhbánt és Mólidot. 30 Nádáb fiai: Széled
és Appaim: Széled magtalanul halt meg. 31 Appaim
fia: Isi; Isi fia: Sésán; Sésán fia: Ahálai. 32 Jáda fiai,
a ki Sammai testvére volt: Jéter és Jonathán; Jéter
magtalanul halt meg. 33 Jonathán fiai: Pélet és Záza.
Ezek voltak a Jérakhméel fiai. 34 Sésánnak nem
voltak fiai, hanem csak leányai; de volt Sésánnak egy
Égyiptombeli szolgája, Járha nevű. 35 És adá Sésán
e Járha nevű szolgájának az ő leányát feleségül, a ki
szülé néki Athait. 36 Athai pedig nemzé Nátánt; Nátán
nemzé Zabádot; 37 Zabád nemzé Eflált; Eflál nemzé
Obedet; 38 Obed nemzé Jéhut; Jéhu nemzé Azáriát. 39
Azária nemzé Hélest; Héles nemzé Elását; 40 Elása
nemzé Sisémait; Sisémai nemzé Sallumot; 41 Sallum
nemzé Jékámiát; Jékámia pedig nemzé Elisámát. 42
A Káleb fiai pedig, a ki Jérakhméel testvére vala:
elsőszülötte Mésa; ez volt Zifnek és Marésa fiainak
atyjok, Hebronnak atyja. 43 Hebron fiai: Kórah, Tappuah,
Rékem és Séma. 44 Séma pedig nemzé Rahámot,
a Jorkeám atyját; és Rékem nemzé Sammait, 45 A
Sammai fia pedig: Máon; ez a Máon volt a Bethsúr
atyja. 46 Efa pedig, a Káleb ágyastársa, szülé Háránt
és Mósát és Gázezt; és Hárán nemzé Gázezt. 47
Jaddai fiai pedig: Régem, Jotám, Gésán, Pelet, Héfa
és Saáf. 48 A Káleb ágyasa Maaka szülé Sébert és
Tirhánát. 49 És szülé Saáfot, Madmanna atyját, Sevát,
a Makbéna atyját és Gibea atyját; és Aksza a Káleb
leánya vala. 50 Ezek voltak Káleb fiai, a ki Húrnak, az
Efrata elsőszülöttének fia volt: Sobál, Kirját-Jeárim atyja.
51 Szálma, Bethlehem atyja; Háref, Bethgáder atyja. 52
Voltak pedig Sobálnak is, a Kirját-Jeárim atyjának fiai:
Haroé, a fél Menuhót ura. 53 A Kirját-Jeárim háznépei:
Jitreusok, Puteusok, Sumateusok, Misraiteusok; ezektől
származának a Sorateusok és az Estaoliteusok. 54
Szálma fiai, Bethlehem és a Netofátbeliek, Atróth,
Beth-Joáb, a Czórabeli Manahateusok fele. 55 És a
Jábesben lakozó tudós emberek háznépei: a Tirateusok,
Simateusok, Sukateusok. Ezek a Kineusok, a kik
Hámáttól, a Rékáb házának atyjától származtak.

3 Ezek a Dávid fiai, a kik Hebronban születének
néki: elsőszülötte vala Amnon, a Jezréelből való
Ahinoámtól; második vala Dániel, a Kármelből való
Abigailtól. 2 Harmadik Absolon, a ki Maakának, a
Gessurbeli Talmai király leányának volt a fia; negyedik
Adónia, Haggittól való. 3 Ötödik Sefátia, Abitáltól való;
hatodik Jitreám, az ő feleségétől, Eglától való. 4 E
hat fia születék néki Hebronban, a hol hét esztendeig
és hat hónapig uralkodott; Jeruzsálemben pedig
harminczhárom esztendeig uralkodék. 5 Jeruzsálemben
pedig ezek születének néki: Simea, Sóbáb, Nátán és
Salamon, négyen, Bathsuától, az Ammiel leányától. 6
És Ibhár, Elisáma és Elifélet. 7 Nógah, Néfeg és Jáfia.
8 És Elisáma, Eljada és Elifélet, kilenczen. 9 Mindezek
a Dávid fiai, az ő ágyastársainak fiain kivül; és ezeknek
a huga, Támár. 10 Salamonnak pedig fia volt Roboám;
ennek fia Abija, ennek fia Asa, ennek fia Josafát. 11
Ennek fia Jórám, ennek fia Akházia, ennek fia Joás. 12
Ennek fia Amásia, ennek fia Azária; ennek fia Jótám. 13
Ennek fia Akház, ennek fia Ezékiás, ennek fia Manasse.
14 Ennek fia Amon, ennek fia Jósiás. 15 Jósiásnak pedig
fiai: elsőszülötte Johanán, második Jójákim, harmadik
Sédékiás, Sallum negyedik. 16 Jójákim fiai: az ő fia
Jékoniás, ennek fia Sédékiás. 17 Jékóniásnak fiai: Assir,
ennek fia Saálthiel. 18 És Málkirám, Pedája, Sénasár,
Jékámia, Hosáma és Nédábia. 19 Pedája fiai: Zerubábel
és Simei. Zerubábel fiai: Mesullám, Hanánia; és az
ő hugok vala Selómit. 20 És Hásuba, Ohel, Berekia,
Hasádia és Jusáb-Hésed, ezek öten. 21 Hanánia fiai:
Pelátia és Jésaia; és Refája fiai és Arnám fiai, Obádia
fiai, Sekánia fiai. 22 És Sekánia fiai: Semája. Semája
fiai: Hattus, Jigeál, Báriah, Neárja és Sáfát, ezek hatan.
23 Neárja fiai: Eljohénai, Ezékiás és Azrikám, ezek
hárman. 24 Eljohénai fiai: Hódajéva, Eliásib, Pelája,
Akkub, Johanán, Delája és Anáni; ezek heten.

4 Júda fiai ezek: Pérecz, Kheczrón, Kármi, Húr és
Sobál. 2 Reája pedig, a Sobál fia nemzé Jáhátot;
Jáhát nemzé Ahumáit és Lahádot; ezek a Sorateusok
háznépei. 3 Ezek Etám atyjától valók: Jezréel, Jisma,
Jidbás; és az ő hugoknak neve Haslelponi. 4 Pénuel
pedig Gedor atyja, és Ezer Húsa atyja. Ezek Efrata
elsőszülöttének, Húrnak fiai, a ki Bethlehem atyja vala.
5 Ashúrnak pedig, a Tékoa atyjának volt két felesége,
Heléa és Naára. 6 És Naára szülé néki Ahuzámot,
Héfert, Teménit és Ahastárit. Ezek a Naára fiai. 7
Heléa fiai: Séret, Jésohár, Etnán és Kócz. 8 Kócz
pedig nemzé Hánubot, Hásobébát és Ahárhel háznépét,
a ki Hárumnak fia vala. 9 Jábes pedig testvéreinél
tiszteletreméltóbb vala, és azért nevezé őt az ő anyja
Jábesnek, mondván: Mivelhogy fájdalommal szülém
őt. 10 És Jábes az Izráel Istenét hívá segítségül,
mondván: Ha engem megáldanál és az én határomat
megszélesítenéd, és a te kezed én velem lenne, és
engem minden veszedelemtől megoltalmaznál, hogy
bút ne lássak! És megadá Isten néki, a mit kért vala. 11
Kélub pedig, a Súkha testvére, nemzé Méhirt; ez az
Eston atyja. 12 Eston nemzé Béth-Rafát, Paseákhot,

Tehinnát, Ir-Náhás atyját. Ezek a Rékától való férfiak.
13 Kénáz fiai: Othniel és Serája; Othniel fia: Hatát. 14
Meonótai nemzé Ofrát; Serája pedig nemzé Joábot, a
Gé-Harasimbeliek atyját, mert mesteremberek valának.
15 Káleb fiai, ki Jefunné fia vala: Iru, Ela és Naám;
és Ela fiai; és Kénáz. 16 Jéhalélel fiai: Zif, Zifa, Tirja
és Asárel. 17 Ezra fiai: Jéter, Méred, Efer és Jálon;
és szülé Mirjámot, Sammait és Isbát, Estemóa atyját.
18 Ennek felesége pedig, Jehudéja szülé Jéredet, a
Gedor atyját és Hébert, a Szókó atyját, Jékuthielt, a
Zánoah atyját; ezek Bithiának, a Faraó leányának fiai,
a kit Méred elvett vala. 19 Hódia nevű feleségének
pedig fiai, ki Nahamnak, Keila atyjának nővére vala:
Hagármi és a Maakátbeli Estemóa. 20 Simon fiai:
Amnon, Rinna, Benhanán és Thilon. Isi fiai: Zohét és
Benzohét. 21 Júda fiának, Sélának fiai: Er, Léka atyja,
és Laáda, Marésa atyja, és a gyapotszövők háznépe
Béth-Asbeában; 22 És Jókim és Kozeba lakosai, és
Joás és Saráf, a kik Moáb urai voltak, és Jásubi, Léhem.
De ezek már régi dolgok. 23 Ezek voltak a fazekasok,
és Netaimban és Gederában laktak. A királylyal laktak
ott, az ő dolgáért. 24 Simeon fiai: Némuel, Jámin, Járib,
Zérah, Saul; 25 Kinek fia Sallum, kinek fia Mibsám,
kinek fia Misma. 26 Misma fiai: Hammúel az ő fia,
Zakkur az ő fia, Simi az ő fia; 27 Siminek tizenhat
fia és hat leánya volt; de testvéreinek nem volt sok
fia, s általában háznépök nem volt oly népes, mint
Júda fiaié. 28 Lakoznak vala pedig Beersebában és
Móladában és Haczar-Suálban. 29 Bilhában, Eczemben
és Toládban, 30 Bétuelben, Hormában és Cziklágban,
31 Beth-Markabótban, Haczar-Szuszimban, Beth-Biriben
és Saáraimban; ezek valának az ő városaik mindaddig,
míg Dávid királylyá lett. 32 Faluik pedig ezek: Etám,
Ain, Rimmon, Tóken és Asán, öt város; 33 És mindazok
a falvaik, a melyek e városok körül voltak Bálig; ezek
valának lakóhelyeik és nemzetségeik: 34 Mesobáb,
Jámlek és Jósa, Amásia fia. 35 És Jóel és Jéhu, a Jósibia
fia, ki Serája fia, ki Asiel fia vala; 36 És Eljoénai, Jaákoba,
Jésohája, Asája, Adiel, Jesiméel és Benája. 37 Ziza, a
Sifi fia, ki Alon fia, ki Jedája fia, ki Simri fia, ki Semája
fia. 38 Ezek a névszerint felsoroltak voltak a főemberek
nemzetségökben, a kik igen elszaporodtak volt atyjok
házában, 39 Azért elindulának Gedor felé, hogy a
völgy keleti részére menjenek és ott barmaiknak legelőt
keressenek. 40 Találának is zsíros és jó legeltető helyet
(az a föld pedig tágas, nyugodalmas és békességes),
mert Khámból valók laktak ott azelőtt. 41 Elmenvén
pedig e névszerint megnevezettek Ezékiásnak, a
Júda királyának idejében, lerombolták sátoraikat, és
a Maonitákat, a kiket ott találtak, kiirtották mind e mai
napig, s helyökbe letelepedének, mivel ott barmaik
számára legelőhelyeket találtak. 42 És közülök, a
Simeon fiai közül, némelyek elmenének a Seir hegyére,
úgymint ötszázan, a kiknek elöljáróik az Isi fiai, Pelátja,
Nehárja, Refája és Uzriel voltak. 43 És valakik az Amálek
nemzetségéből megmaradtak vala, mind levágák azokat,
és ott letelepedének mind e mai napig.

5 Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai (mert ő volt
az elsőszülött; mikor pedig megfertőztette az ő
atyjának ágyasházát, az ő elsőszülöttségi joga a
József fiainak adaték, a ki Izráel fia vala, mindazáltal
nem úgy hogy ők neveztessenek származás szerint
elsőszülötteknek, 2 Mert Júda tekintélyesebb vala az
ő testvérei között, és ő belőle való volt a fejedelem,
hanem az elsőszülöttségnek haszna lőn Józsefé): 3
Ezek Rúbennek, Izráel elsőszülöttének fiai: Khánokh,
Pallu, Kheczrón és Kármi. 4 Jóel fiai: Semája ennek
fia, Góg ennek fia, Simei ennek fia. 5 Mika ennek fia,
Reája ennek fia, Baál ennek fia. 6 Beéra ennek fia, a
kit fogságba vitt Tiglát-Piléser, az Assiriabeli király; ő a
Rúbeniták fejedelme vala. 7 Testvérei pedig, családjaik,
nemzetségük megszámlálása szerint ezek valának: a
fő Jéhiel és Zakariás, 8 Bela, Azáz fia, ki Séma fia,
ki Jóel fia vala, ki Aróerben lakott Nébóig és Baál-
Meonig. 9 Napkelet felé is lakik vala a pusztában
való bemenetelig, az Eufrátes folyóvíztől fogva; mert
az ő barmai Gileád földén igen elszaporodtak. 10
Saul királynak idejében pedig támasztának hadat a
Hágárénusok ellen, és elhullának azok az ő kezeik által,
és lakának azoknak sátoraikban, Gileádnak napkelet
felé való egész részében. 11 A Gád fiai pedig velök
szemben a Básán földén laktak Szalkáig. 12 Jóel
vala elöljárójok, Sáfám második az után; Johánai és
Sáfát Básánban. 13 És testvéreik, családjaik szerint
ezek: Mikáel, Mésullám, Séba, Jórai, Jaékán, Zia és
Éber, heten. 14 Ezek az Abihail fiai, ki Húri fia, ki
Jároáh fia, ki Gileád fia, ki Mikáel fia, ki Jésisai fia,
ki Jahadó fia, ki Búz fia. 15 És Ahi, a Gúni fiának,
Abdielnek a fia volt a család feje. 16 Ezek Gileádban,
Básánban és az ezekhez tartozó mezővárosokban
laktak, és Sáronnak minden legelőjén, határaikig.
17 Kik mindnyájan megszámláltatának Jótámnak, a
Júda királyának idejében, és Jeroboámnak, az Izráel
királyának idejében. 18 A Rúben fiai közül és a Gáditák
közül és a Manasse félnemzetsége közül erős paizs- és
fegyverhordozó férfiak, kézívesek és a hadakozásban
jártasok, negyvennégyezerhétszázhatvanan harczra
kész férfiak; 19 Hadakozának a Hágárénusok ellen,
Jétúr, Náfis és Nódáb ellen. 20 És győzedelmesek
levének azokon, és kezekbe adatának a Hágárénusok
és mindazok, a kik ezekkel valának; mert az Istenhez
kiáltának harcz közben, és ő meghallgatá őket, mert ő
benne bíztak. 21 És elvivék az ő barmaikat, ötvenezer
tevét, kétszázötvenezer juhot, kétezer szamarat és
százezer embert. 22 A seb miatt pedig sokan elhullának;
mert Istentől vala az a harcz; és azok helyén lakának

a fogságig. 23 A Manasse nemzetsége felének fiai
pedig azon a földön laktak, a mely Básántól Baál-
Hermonig, Szenirig és Hermon hegyéig terjedt, mert
igen megsokasodtak vala. 24 És ezek voltak az ő
atyjok háznépének fejedelmei: Efer, Isi, Eliel, Azriel,
Irméja, Hodávia és Jahdiel, igen erős férfiak, híres
férfiak, a kik az ő atyjok háznépe között főkok voltak. 25
Vétkezének pedig az ő atyjoknak Istene ellen; mert a
föld lakóinak bálványisteneivel paráználkodának, a kiket
az Isten szemök elől elpusztított. 26 Felindítá azért az
Izráel Istene Pulnak, az Assiriabeli királynak szívét és
Tiglát-Pilésernek, az assiriai királynak szívét, és fogva
elvivé őket, a Rúbenitákat, a Gáditákat és a Manasse
félnemzetségét is; és elvivé őket Haláhba és Háborba,
Hárába és a Gózán folyóvizéhez mind e mai napig.

6 Lévi fiai: Gerson, Kéhát és Mérári. 2 Kéhát fiai
pedig: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel. 3 Amrám
gyermekei: Áron, Mózes és Miriám; Áron fiai pedig:
Nádáb, Abihu, Eleázár és Ithamár. 4 Eleázár nemzé
Fineást, Fineás nemzé Abisuát; 5 Abisua pedig nemzé
Bukkit, Bukki nemzé Uzzit; 6 Uzzi nemzé Zeráhiát,
Zeráhia nemzé Mérajótot; 7 Mérajót nemzé Amáriát,
Amária nemzé Ahitúbot; 8 Ahitúb nemzé Sádókot;
Sádók nemzé Ahimáhást; 9 Ahimáhás nemzé Azáriát,
Azária nemzé Jóhanánt; 10 Jóhanán nemzé Azáriát,
ez volt a pap abban a házban, a melyet Salamon
Jeruzsálemben épített vala. 11 Azária nemzé Amáriát;
Amária nemzé Ahitúbot; 12 Ahitúb nemzé Sádókot,
Sádók nemzé Sallumot; 13 Sallum nemzé Hilkiát; Hilkia
nemzé Azáriát; 14 Azária nemzé Sérájáát, Sérája nemzé
Jéhozadákot; 15 Jéhozadák pedig fogságba méne,
mikor az Úr Júdát és Jeruzsálemet fogságba viteté
Nabukodonozor által. 16 Lévi fiai: Gerson, Kéhát és
Mérári. 17 Ezek a Gerson fiainak nevei: Libni és Simhi.
18 Kéhát fiai: Amrám, Jiczhár, Khebron és Huzziel. 19
Mérári fiai: Makhli és Musi. Ezek a Lévi háznépei az ő
nemzetségeik szerint. 20 Gersonnak fiai: Ligni az ő fia,
Jáhát ennek fia, Zima ennek fia. 21 Jóah ennek fia, Iddó
ennek fia, Zérah ennek fia és Jéathérai ennek fia. 22
Kéhát fiai: Amminádáb az ő fia, Kórákh ennek fia és
Asszir ennek fia; 23 Elkána ennek fia, Ebiásáf ennek fia
és Asszir ennek fia. 24 Tákhát ennek fia, Uriel ennek
fia, Uzzia ennek fia és Saul ennek fia. 25 Elkána fiai:
Amásai és Ahimót, 26 Elkána. Elkána fia: Sófai az ő
fia és Náhát ennek fia. 27 Eliáb ennek fia, Jérohám
ennek fia, Elkána ennek fia. 28 Sámuel fiai pedig: az
elsőszülött Vásni, a második Abija. 29 Mérári fiai: Mahli,
Libni ennek fia; Simhi ennek fia és Uzza ennek fia. 30
Simea ennek fia, Haggija ennek fia és Asája ennek fia.
31 Ezek azok, a kiket Dávid állított be az Úr házában az
énekléshez, mikor az Isten ládája elhelyeztetett. 32 És
a míg Salamon felépíté az Úr házát Jeruzsálemben,
addig a gyülekezet sátora előtt szolgáltak énekléssel és
állottak szolgálatban, kiki az ő rendje szerint. 33 Ezek
pedig a kik szolgáltak, és az ő fiaik: a Kéhátiták fiai
közül Hémán főéneklő, Jóel fia, ki Sámuel fia. 34 Ki
Elkána fia, ki Jérohám fia, ki Eliél fia, ki Thóa fia. 35 Ki
Czúf fia, ki Elkána fia, ki Mahát fia, ki Amásai fia. 36 Ki
Elkána fia, ki Jóél fia, ki Azárja fia, ki Séfánia fia. 37 Ki
Tákhát fia, ki Asszir fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórákh fia. 38
Ki Jiczhár fia, ki Kéhát fia, ki Lévi fia, ki Izráel fia. 39 És
ennek testvére, Asáf, a ki jobbkeze felől áll vala; Asáf,
a Berekiás fia, ki Simea fia vala. 40 Ki Mikáel fia, ki
Bahásia fia, ki Melkija fia. 41 Ki Ethni fia, ki Zérah fia,
ki Adája fia. 42 Ki Etán fia, ki Zimma fia, ki Simhi fia.
43 Ki Jáhát fia, ki Gerson fia, ki Lévi fia. 44 Továbbá a
Mérári fiai, a kik azokkal atyafiak valának, balkéz felől
állnak vala; Etán, Kisi fia, ki Abdi fia, ki Malluk fia. 45
Ki Kasábja fia, ki Amásia fia, ki Hilkia fia. 46 Ki Amsi
fia, ki Báni fia, ki Sémer fia. 47 Ki Makhli fia, ki Musi
fia, ki Mérári fia, ki Lévi fia. 48 És testvéreik, a Léviták
rendeltetnek vala az Isten háza hajlékának egyéb
szolgálatjára. 49 Áron pedig és az ő fiai az egészen
megégetendő áldozatnak oltára mellé, és a füstölő oltár
mellé, a szentek-szentjének szolgálatja mellé, és az
Izráel megszentelésére rendeltetének mind a szerint,
a mint Mózes, az Isten szolgája megparancsolta volt.
50 Áron fiai pedig ezek: Eleázár, az ő fia, ennek fia
Fineás, ennek fia Abisua. 51 Ennek fia Bukki, ennek
fia Uzzi, ennek fia Zerája. 52 Ennek fia Merájót, ennek
fia Amárja, ennek fia Akhitúb. 53 Ennek fia Sádók,
ennek fia Akhimás. 54 És az Áron fiainak, a Kéhátiták
nemzetségéből, ezek a lakhelyeik, letelepedésük szerint
az ő vidékükön, mert ez jutott volt nékik sors által. 55
Ők kapták Hebront, a Júda földében és a körülte való
legelőket. 56 De e város földjeit és annak faluit Kálebnek,
a Jefunné fiának adák. 57 Az Áron fiainak azért a Júda
városai közül adák a menedékvárosokat, Hebront, Libnát
és legelőit, Jatthirt és Esthemoát és ezeknek legelőit,
58 És Hilent és annak legelőit, és Débirt és annak
legelőit, 59 Asánt és annak legelőit, és Béth-Semest
és annak legelőit. 60 A Benjámin nemzetségéből:
Gébát és annak legelőit, Allémetet és annak legelőit,
Anatót várost is és annak legelőit. Ezeknek az ő
nemzetségek szerint tizenhárom városuk volt. 61 A Kéhát
többi fiainak pedig az egy nemzetségnek családjaitól,
és a félnemzetségből, a Manasse nemzetségének
felétől, sors által tíz várost adtak. 62 Míg a Gerson
fiainak meg az ő nemzetségök szerint az Izsakhár
nemzetségéből, az Áser nemzetségéből, a Nafthali
nemzetségéből és a Manasse nemzetségéből Básánban
adtak tizenhárom várost. 63 A Mérári fiainak az ő
nemzetségök szerint a Rúben nemzetségéből, a Gád
nemzetségéből és a Zebulon nemzetségéből sors
által tizenkét várost. 64 Adának tehát az Izráel fiai a

Lévitáknak városokat, azoknak legelőivel együtt. **65** Sors által adták a Júda nemzetségéből, a Simeon nemzetségéből és a Benjámin nemzetségéből ezeket a névszerint megnevezett városokat. **66** Azoknak, a kik a Kéhát fiainak családjaiból valók voltak, és a határukban levő városok az Efraim nemzetségéből valának: **67** Azoknak adák a menedékvárosokat, Sikemet és annak legelőit az Efraim hegyén, Gézert és annak legelőit. **68** És Jokmeámot és annak legelőit, Bethoront és annak legelőit. **69** Ajalont és annak legelőit; Gáthrimmont is és annak legelőit. **70** A Manasse nemzetségének feléből Anert és annak legelőit, Bileámot és annak legelőit, a Kéhát többi fiainak családjai részére. **71** A Gerson fiainak pedig a Manasse félnemzetségéből Gólánt Básánban és annak legelőit, és Astarótot és annak legelőit: **72** Az Izsakhár nemzetségéből adák Kédest és annak legelőit; Dobrátot és annak legelőit. **73** Rámótot és annak legelőit, Anémet és annak legelőit. **74** Az Áser nemzetségéből Másált és annak legelőit, és Abdont és annak legelőit. **75** Hukókot és annak legelőit; Réhobot és annak legelőit. **76** A Nafthali nemzetségéből Kédest Galileában és annak legelőit; Hammont és annak legelőit; és Kirjáthaimot és annak legelőit. **77** A Mérári többi fiainak a Zebulon nemzetségéből Rimmont és annak legelőit, és Thábort és annak legelőit. **78** A Jordánon túl Jérikhó ellenében a Jordánnak napkelet felől való részében a Rúben nemzetségéből Bésert a pusztában és annak legelőit; Jahását és annak legelőit. **79** Kedemótot és annak legelőit; Mefaátot és annak legelőit. **80** A Gád nemzetségéből Rámótot Gileádban és annak legelőit; Mahanaimot és annak legelőit. **81** Hesbont és annak legelőit; Jaázert és annak legelőit.

7 Izsakhár fiai: Thóla, Pua, Jásub és Simron, négyen. **2** Thóla fiai pedig: Uzzi, Réfája, Jériel, Jakhmai, Jibsám és Sámuel, kik fejedelmek valának az ő atyjaiknak családjaiban. A Thóla fiai erős hadakozók voltak nemzetségökben, kiknek száma Dávid király idejében huszonkétezerhatszáz vala. **3** Uzzi fiai: Izráhja; és az Izráhja fiai: Mikáel, Obádia, Joel, Issia, öten, a kik mind főemberek valának. **4** És közöttük nemzetségeik és családjaik szerint harminczhatezer hadakozó férfi volt, mert sok feleségök volt és sok fiuk is. **5** Ezeknek testvéreik is, Izsakhárnak egész nemzetsége szerint erős hadakozó férfiak valának, nyolczvanhétezeren szám szerint mindenestől. **6** Benjámin fiai: Bela, Béker és Jediáel, hárman. **7** Bela fiai: Esbon, Uzzi, Uzziel, Jérimót és Hiri, öt főember az ő nemzetségökben, erős hadakozó férfiak, a kik megszámláltatván, huszonkétezerhárminczcznégyen valának. **8** Béker fiai: Zémira, Joás, Eliézer, Eljoénai, Omri, Jeremót, Abija, Anatót és Alémet; ezek mindnyájan Béker fiai. **9** Azok megszámláltatván nemzetségeik szerint, családjuk fejei és az erős hadakozó férfiak húszezerkétszázan valának. **10** Továbbá Jédiáel fia: Bilhán; Bilhán fiai: Jéus, Benjámin, Éhud, Kénaána, Zetán, Társis és Ahisahár. **11** Ezek mind Jédiáel fiai, családfők, erős hadakozó férfiak, a kik tizenhétezerkétszázan mehetnek vala ki a viadalra. **12** Ir fiai: Suppim és Khuppim; Húsim Ahernek fia. **13** Nafthali fiai: Jakhcziel, Gúni, Jéczer, Sallum, a Bilha fiai. **14** Manasse fiai: Aszriel, kit szüle az ő felesége. Az ő ágyastársa pedig, a Siriabeli asszony szülé Mákirt, a Gileád atyját. **15** Mákir pedig vevé feleségül Khuppimnak és Suppimnak hugát, kinek neve Maáka. A másiknak neve Czélofhád. Czélofhádnak leányai voltak. **16** Maáka, a Mákir felesége szüle fiat, a kit neveze Péresnek; annak pedig öcscsét Séresnek. Ennek fiai: Ulám és Rékem. **17** Ulám fia: Bédán. Ezek a Gileád fiai, ki Mákir fia volt, ki Manasse fia volt. **18** Az ő huga, Moléket pedig szülé Ishodot, Abiézert és Makhlát. **19** Semidának fiai voltak: Ahián, Sekem, Likhi és Aniám. **20** Efraim fiai pedig: Sútelákh, kinek fia Béred, ennek fia Táhát, ennek fia Elhada, ennek fia Táhát. **21** Ennek fia Zábád, ennek fia Sútelákh, Ezer és Elhád. És megölék ezeket a Gáthbeliek, a földnek lakosai; mert alámentek vala, hogy barmaikat elhajtsák. **22** Efraim azért, az ő atyjok sokáig siratá őket, a kihez elmennek vala az ő atyjafiai, és őt vigasztalják vala. **23** Beméne azért az ő feleségéhez, ki fogada méhében, és szüle fiat, és nevezé Bériának, mivelhogy szerencsétlenség történt az ő házában. **24** Leánya pedig Seéra vala, a ki alsó és felső Bethoront és Uzen-Seérát építé. **25** Réfah is az ő fia és Resef; ennek fia Théla, ennek fia Táhán. **26** Ennek fia Laadán, ennek fia Ammihud, ennek fia Elisáma. **27** Ennek fia Nún, ennek fia Józsué. **28** Ezeknek birtokuk és lakóhelyük vala: Béthel és annak mezővárosai; napkeletre Naarán, napenyészetre Gézer és ennek mezővárosai, Sikem és ennek mezővárosai, szinte Gázáig és az ehhez tartozó mezővárosokig; **29** És a Manasse fiai mellett: Béth-Seán és ennek mezővárosai, Thaanák és ennek mezővárosai, Megiddó és ennek mezővárosai, Dór és ennek mezővárosai. Ezekben laktak az Izráel fiának, Józsefnek fiai. **30** Áser fiai: Jimnah, Jisvah, Jisvi, Beriha és Szerakh, az ő hugok. **31** Beriha fiai: Khéber és Malkhiel, a ki Birzávit atyja volt. **32** Khéber pedig nemzé Jaflétet, Sómert, Hótámot és Suát, az ő hugokat. **33** Jaflét fiai: Pásák, Bimhál, Asvát; ezek Jaflét fiai. **34** Sómer fiai: Ahi és Róhega, Jehubba és Arám. **35** Testvérének, Hélemnek fia vala: Sófákh, Jimna, Séles és Amál. **36** Sófákh fiai: Suákh, Harnéfer, Suál, Béri és Imra. **37** Béser, Hód, Samma, Silsa, Itrán és Beéra. **38** Jéter fiai: Jéfunné, Pispa és Ara. **39** Ulla fiai: Ara, Hanniel és Risja. **40** Ezek mind Áser fiai, családfők, válogatott harczosok, a fejedelmek fejei; és megszámláltatván az ő nemzetségök rendje szerint, huszonhatezer harczra képes férfi volt.

8 Benjámin pedig nemzé Belát, az ő elsőszülöttét,
másodikat Asbélt, harmadikat Akhráhot, **2** Negyediket
Nóhát, és Ráját ötödiket. **3** (Belának fiai voltak: Adár,
Géra és Abihúd, **4** Abisua, Naamán, Ahóah.) **5** Gérát,
Sefufánt és Hurámot. **6** Ezek az Ehud fiai: (Ezek
voltak főemberek a Géba városában lakó nemzetség
között, kiket fogságba vittek Manahátba. **7** Nevezetesen
Naamánt és Ahiját és Gérát vitték fogságba): nemzé
pedig Uzzát és Akhihúdot. **8** Saharáim pedig nemzé a
Moáb mezején, minekutána eltaszítá feleségeit, Husimot
és Baarát; **9** Nemzé Hódes nevű feleségétől Jobábot
és Sibját, Mését és Malkámot, **10** Jéust is, Sokját és
Mirmát. Ezek az ő fiai; főemberek az ő nemzetségökben.
11 Husimtól nemzé Abitúbot és Elpaált. **12** Elpaál fiai:
Eber, Miseám és Sémer; ez építé Onót és Lódot és
ennek mezővárosait. **13** Béria, Séma, (ezek voltak fők az
Ajalonban lakozó nemzetségek közt, és ezek űzték vala
el Gáthnak lakóit), **14** Ahio, Sasák, Jeremót, **15** Zebádia,
Arád, Ader. **16** Mikáel, Ispa, Jóha, Béria fiai. **17** Zebádia,
Mésullám, Hizki, Héber. **18** Ismérai, Izlia és Jobáb;
Elpaál fiai. **19** Jákim, Zikri, Zabdi, **20** Eliénai, Silletai,
Eliel, **21** Adája, Berája és Simrát, Simhi fiai. **22** Jispán,
Eber, Eliel, **23** Abdon, Zikri, Hanán, **24** Hanánja, Elám,
Anatótija, **25** Ifdéja, Pénuel, Sasák fiai, **26** Samsérai,
Sehárja, Atália. **27** Jaarésia, Elia, és Zikri, Jérohám fiai.
28 Ezek voltak a családfők az ő nemzetségök szerint,
főemberek és ezek laktak Jeruzsálemben. **29** Gibeonban
pedig laktak Gibeonnak atyja; az ő feleségének neve
Maaka vala. **30** És az ő elsőszülötte Abdon, azután Súr,
Kis, Baál, Nádáb; **31** Gedor, Ahio és Zéker, **32** És Miklót,
a ki nemzé Simámot. Ezek is testvéreiknek átellenében,
Jeruzsálemben laktak testvéreikkel. **33** Nér pedig nemzé
Kist; Kis nemzé Sault, Saul nemzé Jonathánt, Malkisuát,
Abinádábot és Esbaált. **34** Jonathán fia: Méribbaál;
Méribbaál nemzé Mikát. **35** Mika fiai: Pitón, Mélek,
Tárea és Akház. **36** Akház nemzé Jehoádát. Jehoáda
pedig nemzé Alémetet és Azmávetet és Zimrit; Zimri
nemzé Mósát; **37** Mósa pedig Binát; ennek fia Ráfa,
ennek fia Elása, ennek fia Asel. **38** Továbbá Aselnek
hat fia volt, kiknek ezek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel,
Seárja, Obádia és Hanán; ezek mind Asel fiai. **39** Az ő
testvérének Eseknek fiai ezek: Ulám az ő elsőszülötte,
Jéus második és Elifélet harmadik. **40** És az Ulám fiai
erős hadakozó férfiak, kézívesek voltak, s gyermekeik és
unokáik százötvenre szaporodtak. Mindezek a Benjámin
fiai közül valók voltak.

9 Az egész Izráel megszámláltatván nemzetségeik
szerint, beirattak az Izráel és Júda királyainak
könyvébe, a kik gonoszságukért Babilóniába vitetének.
2 A legelső lakosok az ő jószágaikon s városaikban,
ezek: Izráeliták, papok, Léviták és Nétineusok. **3** Mert
Jeruzsálemben laktak a Júda fiai közül s Benjámin
fiai közül, Efraim és Manasse fiai közül valók: **4** Utái,
Ammihud fia, ki Omri fia, ki Imri fia, ki Báni fia, a Pérecz
fiai közül való, ki Júda fia vala. **5** A Silóniták közül,
Asája, ki elsőszülött vala s ennek fiai. **6** A Zérah fiai
közül: Jéuel és az ő atyjafiai, hatszázkilenczvenen. **7**
A Benjámin fiai közül: Sallu, Mésullám fia, ki Hodávia
fia, ki Hasénua fia. **8** Ibnéja, Jérohám fia, és Ela, Uzzi
fia, ki Mikri fia, és Mésullám, Séfátja fia, ki Reuel fia,
ki Ibnija fia vala. **9** Testvéreik, nemzetségeik szerint,
kilenczszázötvenhatan valának; ezek mind családfők
voltak az ő atyjok háznépe szerint. **10** A papok közül
is: Jedája, Jéhojárib és Jákin. **11** Azária, Hilkia fia, ki
Mésullám fia, ki Sádók fia, ki Mérajót fia, ki Ahitubnak,
az Isten háza főgondviselőjének fia vala. **12** És Adája
Jérohám fia, ki Pashúr fia, ki Málkija fia; Maasai, Adiel
fia, ki Jahzéra fia, ki Mésullám fia, ki Mésillémit fia, ki
Immer fia. **13** Ezeknek atyjokfiai az ő családjaiknak
fejei, ezerhétszázhatvanan valának, buzgók az Isten
háza dolgának munkájában. **14** A Léviták közül Semája,
Hásub fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia fia, a Mérári fiai
közül. **15** Bakbakkár, Héres és Galál, és Mattánia, a
Mika fia, ki Zikri fia, ki Asáf fia vala. **16** Obádia, a
Semája fia, Galál fia, ki Jédutun fia, és Bérékia, Asa
fia, ki Elkána fia, a ki Nétofáti faluiban lakik vala. **17**
És az ajtónállók: Sallum, Akkúb, Talmon, Ahimán és
ezek testvérei; Sallum pedig fő vala. **18** (És ennek
mindez ideig a királykapun van helye napkelet felől.)
Ezek az ajtónállók a Léviták rendje szerint. **19** Sallum
pedig a Kóré fia, ki Ebiásáf fia, ki Kórákh fia, és
ennek rokonságai a Kórakhiták családjából a szolgálat
munkájában a hajlék ajtajának őrizői valának, mint az ő
atyáik az Úr seregében őrizték vala a bejáratot, **20** Mikor
Fineás, az Eleázár fia volt egykor az ő előljárójok, kivel
az Úr vala. **21** Zakariás, a Meselémia fia, a gyülekezet
sátorába való bejárat őrizője. **22** Ezek mind választott
ajtónállók voltak, kétszáztizenketten; kik az ő faluikban,
nemzetségök szerint, megszámláltattak volt; kiket Dávid
rendelt és Sámuel próféta az ő tisztökbe. **23** Ők és
fiaik őrizik vala renddel az Úr házának, a sátornak
kapuit. **24** Négyfelé valának az őrizők: napkeletre,
napnyugotra, északra és délre. **25** És ezeknek atyjokfiai
az ő faluikban valának, de minden hetednap amazokhoz
felmenének Jeruzsálembe bizonyos ideig. **26** De a
kapunállók négy főemberének állandó megbizatásuk
volt. Ezek a Léviták őrizik vala a kamarákat és az Isten
házának kincseit. **27** És az Úrnak háza körül hálnak
vala, mivelhogy az őrzés az ő tisztök volt, és minden
reggel ők nyitják vala meg az ajtókat. **28** És ő közülök
némelyek a szolgálati edényekre viselnek vala gondot;
mert mind a kivitelnél, mind a visszavitelnél számon
veszik vala azokat. **29** Ugyanazok közül választattak
vala némelyek másféle edénynek, a szenthely minden
eszközeinek, a lisztnek, bornak, olajnak, tömjénnek
és fűszereknek gondviselésére. **30** A papok fiai közül

valók csinálják vala fűszerekből a drágakenetet is. **31** Továbbá Mattitja, a Léviták közül való (ki elsőszülötte a Kórakhiták közül való Sallumnak), a serpenyőkre visel vala gondot. **32** A Kéhátiták fiai és azok atyjokfiai közül rendeltettek volt a szent kenyérnek gondviselésére, hogy minden szombaton megkészítsék azt. **33** Ezek közül valók valának az éneklők is, a Léviták közül a családfők, a kik szabadosok valának egyéb tiszttől az ő kamarájokban; mert éjjel és nappal szolgálattal tartoznak vala. **34** Ezek a Léviták között családfők nemzetségök szerint, főemberek, és ezek Jeruzsálemben laktak. **35** Gibeonban pedig laktak a Gibeon atyja, Jéhiel, és az ő feleségének neve Maaka. **36** Az ő elsőszülött fia Abdon, azután Súr, Kis, Baál, Nér és Nádáb. **37** Gedor, Ahió, Zékária és Miklót. **38** Miklót pedig nemzé Simámot. Ezek is az ő atyjokfiai átellenében laktak Jeruzsálemben az ő testvéreikkel. **39** Nér nemzé Kist, Kis nemzé Sault, Saul pedig nemzé Jonathánt, Málkisuát, Abinádábot és Esbaált. **40** Jonathán fia Méribbaál; és Méribbaál nemzé Mikát. **41** Mika fiai: Piton, Mélek és Tárféa. **42** Akház pedig nemzé Jahrát, Jahra nemzé Alémetet, Azmávetet, Zimrit, Zimri pedig nemzé Mósát. **43** Mósa nemzé Bineát, ennek fia Réfája, ennek fia Elása, ennek fia Ásel. **44** Áselnek hat fia volt, kiknek neveik: Azrikám, Bókru, Ismáel, Seárja, Obádia és Hanán; ezek Ásel fiai.

10 A Filiszteusok pedig hadakoznak vala az Izráellel, és megfutamodék Izráel népe a Filiszteusok előtt, és néhányan a sebek miatt el is hullának a Gilboa hegyén. **2** Elérék pedig a Filiszteusok Sault és az ő fiait, és megölék a Filiszteusok Jonathánt, Abinádábot és Malkisuát, a Saul fiait. **3** És a viadal igen heves volt Saul körül, és rátalálván a kézívesek, nyilakkal megsebesíték őt. **4** És monda Saul az ő fegyverhordozójának: Vond ki fegyveredet, és verj által engem vele, mert netalán eljőnek e körülmetéletlenek, és meggyaláznak engemet. De fegyverhordozója nem akará, mert igen fél vala. Ragadá azért Saul a fegyvert, és belé bocsátkozék. **5** Látván pedig az ő fegyverhordozója, hogy Saul immár meghalt, ő is a fegyverbe bocsátkozék, és meghala. **6** Meghala azért Saul és az ő három fia, és egész háznépe is egyetemben meghala. **7** Mikor pedig meglátták Izráelnek minden férfiai, a kik a völgyben valának, hogy ők megfutamodtak, és hogy Saul és az ő fiai megholtak: pusztán hagyák városaikat és elfutának. Akkor eljövének a Filiszteusok, és azokba beszállának. **8** Lőn pedig másodnap, eljövének a Filiszteusok, hogy a holtakat kifoszszák, és megtalálák Sault és az ő fiait, halva feküdvén a Gilboa hegyén. **9** És kifoszták őt, és elvevék fejét és az ő fegyvereit, és elküldék a Filiszteusok minden tartományába köröskörül, hogy hírül adják bálványaiknak és a népnek. **10** Az ő fegyvereit isteneik házába helyezék el, fejét pedig Dágon templomában akasztották fel. **11** Mikor pedig meghallotta az egész Jábesgileád, hogy mit cselekedtek a Filiszteusok Saullal: **12** Feltámadának mindnyájan az erős férfiak, és elvivék Saulnak és az ő fiainak testét; és Jábesbe vivén, eltemeték azoknak csontjaikat a tölgyfa alatt Jábesben, és bőjtölének hetednapig. **13** Meghala azért Saul az ő gonoszsága miatt, mivel vétkezett az Úr ellen, az Úrnak igéje ellen, melyet nem őrzött meg, sőt az ördöngöst is megkereste, hogy megkérdezze; **14** És nem az Urat kérdé. Ezért elveszté őt, és adá az ő országát Dávidnak, az Isai fiának.

11 És gyűlének az Izráeliták mindnyájan Dávidhoz Hebronba, mondván: Ímé mi a te csontod és a te tested vagyunk; **2** Ezelőtt is, még mikor Saul volt a király, te voltál az, a ki az Izráelt ki- és bevezetéd, és ezt mondotta a te Urad Istened néked: Te legelteted az én népemet, az Izráelt, és te leszel vezér az én népemen, az Izráelen. **3** Elmenének azért mindnyájan az Izráel vénei a királyhoz Hebronba, és szövetséget tőn Dávid velök Hebronban az Úr előtt; és királylyá kenték Dávidot Izráel felett, az Úrnak Sámuel által való beszéde szerint. **4** Elméne akkor Dávid és az egész Izráel Jeruzsálembe; ez Jebus (ott a Jebuzeusok voltak a föld lakosai). **5** És mondának Jebus lakói Dávidnak: Ide be nem jössz! De megvevé Dávid a Sion várát; ez a Dávid városa; **6** Mert ezt mondotta vala Dávid: A ki legelőször egy Jebuzeust levág, előljáró és vezér legyen. Felméne azért legelőször Jóáb, a Séruja fia; és lőn előljáróvá. **7** Azután lakék Dávid a várban, azért nevezék azt Dávid városának. **8** És megépíté Dávid a várost Millótól fogva egészen körül; Jóáb pedig megépíté a városnak maradékát. **9** És folytonosan emelkedék Dávid; mert a Seregek Ura vala ő vele. **10** Ezek pedig a hősök előljárói, a kik Dávid mellett valának, a kik erősen forgolódának vele az ő királyságáért egész Izráellel, hogy királylyá válaszszák őt Izráel felett, az Úr beszéde szerint. **11** Ezek számszerint a hősök, a kik Dávid körül valának: Jásobeám, Hakhmoni fia, a harmincznak előljárója; ez emelte vala fel az ő kopjáját háromszáz ellen, a kiket egyszerre megsebesíte. **12** Ezután Eleázár, az Ahóhita Dódó fia; a ki a három hős közül egy vala. **13** Ő vala Dáviddal Pasdamimban, a hová összegyűlének a Filiszteusok viadalra. Egy darab föld árpával vala tele, és a nép elmenekült a Filiszteusok elől. **14** De ők megállának ott annak a darab földnek a közepén, és megtartották azt, és megverék a Filiszteusokat, és az Úr megszabadítá őket nagy szabadítással. **15** Továbbá, mikor alámentek hárman a harmincz főember közül Dávidhoz, a kősziklához, az Adullám barlangjába; a Filiszteusok pedig tábort járának a Réfaim völgyben. **16** (Dávid az erősségben vala akkor, a Filiszteusok hada pedig Bethlehemnél.) **17** Kivána Dávid vizet, és monda: Óh, ki adhatna nékem innom a

Bethlehem kapuja előtt való forrásnak vizéből! 18 Akkor
keresztülvágták magokat hárman a Filiszteusok táborán,
és vizet merítének a Bethlehem forrásából, mely a
kapu előtt vala, és felvivék, és menének Dávidhoz; de
Dávid nem akara inni, hanem kitölté azt az Úrnak. 19
És monda: Távoztassa el tőlem az én Istenem, hogy
ezt cselekedném. Avagy e férfiaknak vérét igyam-é
meg, a kik életöket halálra vetették? Mert ők ezt életök
veszedelmével hozták. És semmiképen nem akara
inni. Ezt cselekedé a három hős. 20 És Abisai, a Joáb
testvére vala e háromnak előljárója; ő ragadott vala
dárdát háromszáz ellen, a kiket megsebesíte; és ő
volt a leghíresebb a három között. 21 A három közül
a kettőnél híresebb vala, azért volt azok előljárója;
de azért egymaga még sem ért föl a hárommal. 22
Benája, a Jojada fia, vitéz férfiúnak fia Kabséelből,
a ki nagy dolgokat cselekedék; ő ölte meg Moáb két
oroszlánját, és ő méne alá a verembe, s ölte meg az
oroszlánt, mikor havas idő volt. 23 Ugyanez ölé meg
az Égyiptombeli férfit, akinek magassága öt sing volt,
és oly dárda vala az Égyiptombeli férfiú kezében, mint
a szövő zugoly. Szembeszálla vele egy pálczával, s
kiragadá az Égyiptombeli ember kezéből a dárdát, és
saját dárdájával általveré. 24 Ezeket cselekedte Benája,
a Jojada fia, a ki híres vala a három hős között. 25
Híres vala ő a harmincz között, de azzal a hárommal
nem ért fel. És előljáróvá tevé őt Dávid a tanácsosok
között. 26 A seregnek pedig ezek vitézei: Asael, a
Joáb testvére; Elhanán, Dódónak fia, ki Bethlehembeli
vala. 27 Haróritból való Sammót, Pélomból való Héles,
28 Tékoabeli Hira, Ikkés fia, Anatótbeli Abiézer, 29
Húsatbeli Sibbékai, Ahóhitbeli Hirai. 30 Nétofátbeli
Maharai, Nétofátbeli Héled, Bahána fia; 31 Ittai, Ribai
fia, a Benjámin fiainak Gibea városából való; Pirátonbeli
Benája; 32 Húrai, a Gaás völgyéből való; Arbátbeli
Abiel; 33 Baharumi Azmávet, Saálbonitbeli Eliáhba; 34
Gisonbeli Hásem fiai: Jonathán, Hararitbeli Ságé fia. 35
Hararitbeli Ahiám, Sákár fia; Elifál, Úr fia, 36 Mekerátbeli
Héfer, Pélonbeli Ahija, 37 Kármelből való Hésró, Naárai,
Ezbái fia, 38 Jóel, Nátán testvére; Mibhár, Géri fia; 39
Sélek, Ammon nemzetségéből való; Berótbeli Naárai,
Joábnak, a ki Séruja fia vala, fegyverhordozója; 40
Itrébeli Hira, Itrébeli Gáreb, 41 Hitteus Uriás, Zabád,
Ahlai fia; 42 Hadina, a Rúben nemzetségéből való Siza
fia, ki a Rúbeniták előljárója vala, és vele harminczan
valának. 43 Hanán, Maaka fia, és Mitnibeli Jósafát, 44
Asterátbeli Uzzija; Sáma és Jéhiel, Aroerbeli Hótám fiai.
45 Jidiháel, Simri fia, és az ő testvére, Joha, Tisibeli. 46
Mihávimbeli Eliel, Jéribai és Jósávia, Elnaám fia, és
Jitma, Moáb nemzetségéből való. 47 Eliel és Obed és
Jaásiel, Mésóbájából valók.

12 Ezek azok, a kik Dávidhoz menének Siklágba,
mikor Saul, a Kis fia miatt még számkivetésben
vala, a kik a hősöknek a harczban segítői voltak. 2
Ívesek, a kik mind jobb-, mind balkézre kővel hajítanak
és nyíllal lőnek vala, a kik Saul atyjafiai közül valók
valának, Benjámin nemzetségéből. 3 Előljáró vala
Ahiézer és Joás, a Gibeabeli Semáa fiai és Jéziel és
Pélet, Azmávet fiai, Beráka és Jéhu, Anatótból, 4 És
a Gibeonbeli Ismája, a harmincz közül való hős, a
kiknek előljárójok is vala; Irméja, Jaháziel, Johanán
és Gederátbeli Józabád, 5 Elúzai, Jérimót, Behália,
Semária és Hárufbeli Sefátja, 6 Elkána, Isija, Azaréel,
Jóézer és a Kóré nemzetéből való Jásobéám. 7 Joéla
és Zebádja, a Gedorból való Jérohám fiai. 8 A Gáditák
közül is menének Dávidhoz, mikor a pusztában vala
az erősségben, erős és hadakozó férfiak, paizsosok,
dárdások, a kiknek orczájok, mint az oroszlánnak
orczája és gyorsaságra hasonlók a hegyen lakozó
vadkecskékhez. 9 Ézer az első, Obádia második, Eliáb
harmadik, 10 Mismanna negyedik, Jirméja ötödik, 11
Attai hatodik, Eliel hetedik, 12 Nyolczadik Johanán,
kilenczedik Elzabád, 13 Tizedik Jirméja, tizenegyedik
Makbánnai. 14 Ezek voltak főemberek a seregben
a Gád fiai közül; a legkisebbek egyike száz ellen, a
legnagyobbak egyike ezer ellen! 15 Ezek azok, a kik
a Jordánon átmentek volt az első hónapban, noha
az árvíz a partot felülmúlta, és elűzték mindazokat, a
kik a völgyben valának napkelet felől és napnyugot
felől. 16 Jövének Dávidhoz a Benjámin és a Júda fiai
közül is az erősségbe. 17 És kiméne Dávid elejökbe,
és felelvén, monda nékik: Hogyha békesség okáért
jöttök hozzám, hogy segítségemre legyetek, az én
szívem egy lesz ti veletek; ha pedig meg akartok
csalni, hogy eláruljatok az én ellenségeimnek, holott
semmi gonoszságot nem követtem el: lássa meg a mi
atyáink Istene és büntessen meg. 18 A lélek pedig
felindítá Amásait, a harmincznak fejedelmét, s monda:
Óh Dávid, tied vagyunk és te veled leszünk, Isai fia!
Békesség, békesség néked, békesség a te segítőidnek
is, mert megsegít téged a te Istened! Magához fogadá
azért őket Dávid, és főemberekké tevé a seregben. 19
Ennekfelette Manasséból is hajlának Dávidhoz, mikor a
Filiszteusokkal együtt Saul ellen ment volna harczolni;
de nem segéllék őket; mert tanácsot tartván, haza
küldék a Filiszteusok fejedelmei, mondván: A mi fejünk
veszésével fog visszamenni az ő urához, Saulhoz. 20
Mikor visszatére Siklágba, hajlának ő hozzá a Manassé
fiai közül Adna, Józabád, Jediháel, Mikáel, Józabád,
Elihu és Sillétai, a kik a Manasse nemzetségéből való
ezerek előljárói voltak. 21 És ezek Dávidnak segítségül
voltak az ellenség seregei ellen; mert fejenként mind
erős vitézek valának, és vezérek a seregben. 22
Annakfelette minden nap mennek vala Dávidhoz, hogy
segítségére legyenek néki, míg serege nagygyá lőn,
mint az Istennek tábora. 23 Ezek pedig számszerint a

viadalhoz készült előljárók, a kik Dávidhoz mentek vala
Hebronban, hogy őt Saul helyett az országban királylyá
választák, az Isten ígérete szerint. 24 A Júda fiai
közül, a kik paizst és kopját viselének hatezernyolczszáz
vala harczra készen. 25 A Simeon fiai közül vitéz
férfiak a viadalra, hétezerszáz. 26 A Lévi fiai közül
négyezerhatszáz vala. 27 Jojada is, ki az Áron fiai
között előljáró vala, és ő vele háromezerhétszáz. 28
És az ifjú Sádók, a ki igen erős vala, és az ő atyja
házából huszonkét főember. 29 A Benjámin fiai közül, a
kik Saul atyjafiai valának, háromezer; mert még azok
közül sokan hűségesen őrizik vala a Saul házát. 30
Az Efraim fiai közül húszezernyolczszáz, igen vitézek,
a kik az ő nemzetségökben híres férfiak valának; 31
Manassénak félnemzetségéből pedig tizennyolczezer,
kik névszerint kijelöltetének, hogy elmenjenek és Dávidot
királylyá választák. 32 Az Izsakhár fiai közül, a
kik felismerék az idő alkalmatos voltát, hogy tudnák,
mit kellene Izráelnek cselekednie, kétszáz főember
és az ő rokonaik mind hallgatnak vala beszédjökre.
33 A Zebulon fiai közül a harczra kimenők, minden
hadiszerszámokkal felkészülve, ötvenezeren valának,
készek a viadalra állhatatos szívvel. 34 A Nafthali
nemzetségéből ezer főember vala; és ő velek paizszsal s
kopjával harminczhétezer vala. 35 A Dániták közül, a kik
a viadalhoz készek valának, huszonnyolczezerhatszázan
voltak. 36 És az Áser fiai közül a hadakozók és
az ütközethez készek negyvenezeren valának. 37
A Jordánon túl lakozók közül, azaz a Rúbeniták,
Gáditák és a Manasse nemzetségének fele közül,
minden viadalhoz való szerszámokkal egyetemben,
jöttek százhúszezeren. 38 Mindezek hadakozó férfiak,
a viadalra elkészülve, egy értelemmel mentek vala
Hebronba, hogy Dávidot az egész Izráel felett királylyá
választák, sőt ezeken kivül is az egész Izráel egy
szívvel azon volt, hogy Dávidot királylyá választák.
39 És ott maradának Dáviddal harmadnapig, s esznek
és isznak vala; mert az ő atyjokfiai készítettek vala
nékik; 40 És úgy a szomszédságukban levők, mint
mások Izsakhárig, Zebulonig és Nafthaliig hoznak
vala kenyereket szamarakon, tevéken, öszvéreken és
ökrökön, eleséget, lisztet, fügét, aszuszőlőt, bort, olajat,
vágóbarmokat, juhokat számtalan sokat; mert nagy
öröm vala Izráelben.

13 Tanácsot tarta pedig Dávid az ezredeknek és
századoknak fejeivel és minden előljárókkal. 2
És monda Dávid Izráel egész gyülekezetének: Ha
néktek tetszik, és ha az Úrtól, a mi Istenünktől van:
küldjünk el mindenfelé a mi atyánkfiaihoz, a kik otthon
maradtak Izráel minden tartományaiban, s velök együtt
a papokhoz és Lévitákhoz, az ő városaik és vidékeik
szerint, hogy ők is gyűljenek hozzánk. 3 Hogy hozzuk
ide a mi Istenünknek ládáját mi hozzánk, mert a Saul
idejében nem törődtünk vele. 4 És monda az egész
gyülekezet, hogy úgy kell cselekedni; mert igaznak
láttaték e dolog az egész nép előtt. 5 Összegyűjté
azért Dávid mind az Izráel népét Égyiptomnak Nilus
folyóvizétől fogva egészen Hámátig, hogy az Istennek
ládáját elhozzák Kirjáth-Jeárimból. 6 Felméne azért
Dávid és vele az egész Izráel Baalába vagy Kirjáth-
Jeárimba, a mely Júdában van, hogy onnan elhozzák az
Úr Istennek ládáját, mely az ő nevéről neveztetik, a ki a
Khérubok közt ül. 7 És helyhezteték az Isten ládáját az
Abinádáb házából egy új szekérre; Uzza és Ahió vezetik
vala a szekeret. 8 Dávid pedig és az egész Izráel
tánczolnak vala az Isten előtt teljes erővel, énekekkel,
cziterákkal, hegedűkkel, dobokkal, czimbalmokkal és
kürtökkel. 9 Mikor pedig jutottak a Kidon szérűjéhez,
Uzza reá tevé kezét a ládára, hogy megtartsa, mert
az ökrök félre tértek vala. 10 És az Úrnak haragja
felgerjede Uzza ellen, és őt megveré, hogy reá tevé
kezét a ládára, s meghala ugyanott az Isten előtt. 11
Akkor Dávid igen megdöbbene, hogy az Úr ily csapással
sujtá Uzzát. Azért azt a helyet mind e mai napig Péres-
Uzzának nevezik. 12 És félni kezde Dávid azon a napon
Istentől, mondván: Miképen merjem magamhoz bevinni
az Isten ládáját?! 13 És nem vivé be Dávid magához a
ládát a Dávid városába, hanem elhelyezé azt a Gitteus
Obed-Edom házában. 14 És az Isten ládája Obed-Edom
házában volt három hónapig; és megáldá az Úr Obed-
Edom házát és mindenét, valamije volt.

14 Külde pedig Hírám, Tírus királya Dávidhoz
követeket: czédrusfákat, kőmíveseket és
ácsmestereket, hogy néki házat csináljanak. 2 És
megismeré Dávid, hogy az Úr őt megerősítette
a királyságban Izráel felett, mivelhogy igen
felmagasztaltatott vala az ő országa az ő népéért,
az Izráelért. 3 Vőn pedig Dávid még több feleséget
Jeruzsálemben, és nemze Dávid még több fiakat és
leányokat. 4 És ezek neveik azoknak, a kik születtek néki
Jeruzsálemben: Sammua, Sobáb, Nátán és Salamon,
5 Ibhár, Elisua és Elpélet, 6 Nógah, Néfeg és Jáfia,
7 Elisáma, Beheljada és Elifélet. 8 Megértvén pedig
a Filiszteusok, hogy Dávid királylyá kenetett fel az
egész Izráel felett, feljövének mind a Filiszteusok,
hogy megkeressék Dávidot. Mely dolgot mikor Dávid
meghallott, azonnal ellenök ment. 9 A Filiszteusok
pedig eljövén, elszéledének a Réfaim völgyében. 10
Akkor Dávid megkérdé az Istent, mondván: Felmenjek-
é a Filiszteusok ellen, és kezembe adod-é őket?
És monda néki az Úr: Menj fel, és kezedbe adom
őket. 11 Felmenének azért Baál-perásimba, és ott
Dávid őket megveré, és monda Dávid: Az Isten
eloszlatá az én ellenségeimet az én kezem által, mint
a vizeknek oszlását; azért nevezék azt a helyet Baál-
perásimnak. 12 És ott hagyák az ő bálvány isteneiket,

és Dávid megparancsolá, hogy megégessék azokat.
13 Ismét feltámadának a Filiszteusok és a völgyben
szétterjeszkedtek. 14 Azért Dávid ismét megkérdé az
Istent, és monda az Isten néki: Ne menj fel utánok,
hanem fordulj el tőlök, és menj reájok a szederfák
irányában; 15 És mikor hallándod a járás dobogását
a szederfák tetején, akkor menj ki a viadalra; mert az
Isten te előtted megyen, hogy megverje a Filiszteusok
táborát. 16 Dávid azért úgy cselekedék, a mint néki
Isten meghagyta volt, és vágák a Filiszteusok táborát
Gibeontól fogva szinte Gézerig. 17 És elterjede Dávid
híre az országokban, és az Úr adá a tőle való félelmet
minden pogányokra.

15 Csináltata pedig Dávid magának házakat az ő
városában; és helyet készített az Isten ládájának,
és annak sátort állított fel. 2 Akkor monda Dávid: Nem
szabad másnak hordozni az Isten ládáját, hanem csak a
Lévitáknak, mert az Úr őket választotta, hogy hordozzák
az Isten ládáját, és néki szolgáljanak mindörökké. 3
Összegyűjté azért Dávid Jeruzsálembe az egész Izráel
népét, hogy az Úr ládáját az ő helyére vitesse, melyet
számára csináltatott vala. 4 Összegyűjté Dávid az
Áron fiait is és a Lévitákat. 5 A Kéhát fiai között fő
vala Uriel, és az ő atyjafiai százhúszan valának. 6
A Mérári fiai között Asája volt a fő, és az ő atyjafiai
kétszázhúszan valának. 7 A Gerson fiai között Jóel
volt a fő, és az ő atyjafiai százharminczan valának.
8 Az Elisáfán fiai között Semája volt a fő, és az ő
atyjafiai kétszázan valának. 9 A Hebron fiai között
Eliel volt a fő, és az ő atyjafiai nyolczvanan valának.
10 Az Uzziel fiai között fő vala Amminádáb, és az ő
atyjafiai száztizenketten. 11 Hivatá akkor Dávid Sádók
és Abjátár papokat, a Léviták közül pedig Urielt, Asáját,
Jóelt, Sémáját, Elielt és Amminádábot. 12 És monda
nékik: Ti vagytok a Léviták családfői. Szenteljétek
meg magatokat s a ti atyátokfiait, és vigyétek az
Úrnak, Izráel Istenének ládáját arra a helyre, a melyet
készítettem számára. 13 Minthogy kezdettől fogva nem
mívelték ezt, az Úr, a mi Istenünk csapást bocsátott
reánk, mert nem kerestük őt a rendtartás szerint. 14
Megszentelék azért magokat a papok és a Léviták,
hogy vigyék az Úrnak, Izráel Istenének ládáját. 15
És felvevék a Léviták fiai az Isten ládáját, úgy, a
mint Mózes meghagyta volt az Úrnak beszéde szerint,
a rudakkal vállaikra. 16 És monda Dávid a Léviták
fejedelmeinek, hogy állítsanak az ő atyjokfiai közül
éneklőket, éneklőszerszámokkal, lantokkal, cziterákkal
és czimbalmokkal, hogy énekeljenek felemelt szóval,
nagy örömmel. 17 Választák azért a Léviták Hémánt
a Jóel fiát, és az ő atyjafiai közül Asáfot, a Berekiás
fiát, és a Mérári fiai közül, a kik azoknak atyjokfiai
valának, Etánt, a Kúsája fiát. 18 És ő velök együtt az
ő atyjokfiait másod renden, Zakariást, Bént, Jeázielt,
Semirámótot, Jéhielt, Unnit, Eliábot, Benáját, Maaséját,
Mattithját, Elifélet, Miknéját, Obed-Edomot és Jehielt,
a kik ajtónállók valának. 19 Éneklők: Hémán, Asáf és
Etán, réz czimbalmokkal, hogy zengedezzenek; 20
Zakariás, Aziel, Semirámót, Jéhiel, Unni, Eliáb, Maaséja
és Benája lantokkal a szűzek módjára; 21 Mattithja,
Eliféle, Miknéja, Obed-Edom, Jéhiel és Azaziás, hogy
énekeljenek cziterákkal a nyolczhúrú szerint. 22 És
Kénániás volt a Léviták vezére az éneklésben, ő
igazgatá az éneklést, mivel tudós vala. 23 Berekiás és
Elkána a láda előtt való ajtónállók valának: 24 Sébániás
pedig és Jósafát, Nétanéel, Amásai, Zakariás, Benája
és Eliézer papok kürtölnek vala az Isten ládája előtt;
Obed-Edom és Jéhija, a kik kapunállók valának, a láda
után mennek vala. 25 Dávid pedig s az Izráel vénei és
az ezredek vezérei, a kik elmenének, hogy felvigyék
az Úr szövetségének ládáját az Obed-Edom házából,
nagy örömben valának. 26 Lőn pedig, mikor az Isten
megsegíté a Lévitákat, akik az Úr szövetségének ládáját
viszik vala, áldozának hét tulokkal és hét kossal. 27
Dávid pedig bíborból csinált ruhába öltözvén, valamint a
Léviták mind, a kik a ládát viszik vala, az éneklők is
és Kénániás, a ki az éneklés vezére vala, énekelének
(Dávidon pedig gyolcsból csinált efód vala). 28 És
az egész Izráel vivé az Úr szövetségének ládáját
nagy örömmel, kürtökkel, trombitákkal, czimbalmokkal,
zengedezvén lantokkal és cziterákkal. 29 Mikor pedig
immár az Úr szövetségének ládája a Dávid városába
jutott, Mikál a Saul leánya kitekinte az ablakon, s látván,
hogy Dávid király tánczol és vígad, szívében megutálá
őt.

16 Mikor pedig bevitték az Isten ládáját és elhelyezék
azt a sátor közepén, a melyet Dávid annak
számára felállított vala: áldozának egészen égő- és
hálaáldozatokkal az Isten előtt. 2 És mikor Dávid
elvégezte az egészen égőáldozatot és a hálaáldozatot,
az Úr nevében megáldá a népet. 3 És osztogata
minden Izráelitának, férfinak úgy, mint asszonynak
egy-egy kenyeret, és egy-egy darab húst és egy-egy
kalácsot. 4 És rendele az Úr ládája elé a Léviták közül
szolgákat, a kik hirdessék, tiszteljék és dícsérjék az
Urat, Izráel Istenét. 5 Asáf vala a fő, utána másodrenden
Zakariás, Jéhiel, Semirámót, Jékhiel, Mattithja, Eliáb,
Benája és Obed-Edom. Jéhiel lantokkal és cziterákkal,
Asáf pedig czimbalmokkal énekel vala; 6 Továbbá
Benája és Jaháziel papok kürtölnek vala szüntelen
az Isten szövetségének ládája előtt. 7 Azon a napon
adott Dávid először éneket az Úrnak dícséretére
Asáfnak és az ő atyjafiainak kezébe. 8 Dícsérjétek
az Urat, hívjátok segítségül az ő nevét, hirdessétek
minden népek között az ő nagy dolgait. 9 Énekeljetek
néki, mondjatok dícséretet néki, beszéljetek minden
csudálatos dolgairól. 10 Dicsekedjetek az ő szent

nevében; örvendezzen szívök azoknak, a kik az Urat
keresik. 11 Keressétek az Urat és az ő erősségét;
keressétek az ő orczáját szüntelen. 12 Emlékezzetek
meg az ő csudálatos dolgairól, a melyeket cselekedett,
az ő csudáiról és az ő szájának ítéletiről. 13 Óh
Izráelnek, az ő szolgájának magva! Jákóbnak, az ő
választottjának fiai! 14 Ez az Úr, a mi Istenünk; az
egész földön az ő ítéletei! 15 Emlékezzetek meg örökké
az ő szövetségéről, és az ő beszédéről, a melyet
parancsolt, ezer nemzetségig; 16 A melyet szerzett
Ábrahámmal; és az Izsáknak tett esküjéről. 17 Amelyet
állíta Jákóbnak örök végzésül, Izráelnek örökkévaló
szövetségül, 18 Mondván: A Kanaán földét néked
adom, hogy legyen néktek örökségtek. 19 Midőn ti
számszerint kevesen valátok, igen kevesen, és zsellérek
azon a földön; 20 Mert járnak vala egyik nemzetségtől
a másikhoz, és egyik országból más országba: 21
Mégsem engedé senkinek őket bántani, sőt még a
királyokat is megbünteté érettök. 22 Ezt mondván: Az
én felkentjeimet ne bántsátok, prófétáimnak se ártsatok.
23 Mind ez egész föld énekeljen az Úrnak, napról-
napra hirdessétek az ő szabadítását. 24 Beszéljétek a
pogányok között az ő dicsőségét, minden népek között
az ő csudálatos dolgait; 25 Mert nagy az Úr és igen
dícsérendő, és rettenetes minden istenek felett; 26 Mert
a pogányoknak minden isteneik csak bálványok, de az
Úr teremtette az egeket. 27 Dicsőség és tisztesség
van ő előtte, erősség és vígasság az ő helyén. 28
Adjatok az Úrnak, népeknek nemzetségei, adjatok
az Úrnak dicsőséget és erősséget! 29 Adjatok az Úr
nevének dicsőséget, hozzatok ajándékot, és jőjjetek
eleibe, imádjátok az Urat a szentség ékességében. 30
Rettegjen az egész föld az ő orczájától; a föld kereksége
is megerősíttetik, hogy ne ingadozzék. 31 Örüljenek az
egek, és örvendezzen a föld, és mondják a pogányok
között: az Úr uralkodik! 32 Zengjen a tenger és az ő
teljessége; örvendezzen a mező és minden, a mi azon
van. 33 Akkor örvendezni kezdenek az erdőnek fái az Úr
előtt, mikor eljövend megítélni a földet. 34 Tiszteljétek az
Urat, mert igen jó, mert örökkévaló az ő irgalmassága. 35
És mondjátok: Tarts meg minket, mi szabadító Istenünk,
gyűjts össze minket, és szabadíts meg a pogányoktól,
hogy a te szent nevedet tisztelhessük, dicsekedhessünk
a te dícséretedben! 36 Áldott legyen az Úr, Izráel Istene
öröktől fogva mindörökké! És monda a sokaság: Ámen!
és dícséré az Urat. 37 Ott hagyá azért Dávid az Úr
szövetségének ládájánál Asáfot és az ő atyjafiait, hogy
a láda előtt szüntelen minden napon szolgáljanak, 38
Obed-Edomot és az ő hatvannyolcz atyjafiát (Obed-
Edom pedig a Jedithun fia) és Hósát pedig ajtónállóknak.
39 Sádók papot pedig és az ő pap atyjafiait, az Úr sátora
előtt hagyá a magaslaton, mely Gibeonban vala; 40
Hogy áldozzanak az Úrnak szüntelen égőáldozattal az
égőáldozatnak oltárán minden reggel és estve, és hogy
mindent a szerint cselekedjenek, a mint megiratott az
Úr törvényében, melyet parancsolt vala az Izráelnek,
41 Hémánt is és Jédutunt velök hagyá, és többeket is
választott, a kik nevök szerint megneveztettek, hogy az
Urat dícsérjék, mert az ő irgalmassága örökkévaló. 42
És ő velök Hémánt és Jédutunt kürtökkel, czimbalmokkal
és az Isten énekének szerszámaival. A Jédutun fiait
pedig kapunállókká tevé. 43 Akkor eltávozék az egész
nép, kiki az ő házához. Dávid pedig visszatére, hogy az
ő háznépét is megáldja.

17 Lőn pedig, mikor Dávid az ő házában ülne,
monda Nátán prófétának: Ímé én czédrusfából
csinált házban lakom, az Úr szövetségének ládája
pedig kárpitok alatt. 2 Akkor monda Nátán Dávidnak:
Valami a te szívedben van, cselekedd meg, mert az
Isten veled leend. 3 Azon éjjel pedig lőn az Istennek
szava Nátánhoz, mondván: 4 Menj el, és mondd meg
az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt mondja az Úr: Ne
te építs nékem házat lakásul; 5 Mert nem laktam
én attól fogva házban, mióta az Izráel fiait kihoztam,
mind e mai napig, hanem egy hajlékból más hajlékba
mentem és sátorból sátorba. 6 A mely helyeken jártam
az Izráel egész népével, szólottam-é vagy egyszer
valakinek az Izráel birái közül (a kiknek parancsoltam
vala, hogy az én népemet legeltessék), mondván: Miért
nem csináltatok nékem czédrusfából házat? 7 Most
azért ezt mondjad az én szolgámnak, Dávidnak: Ezt
mondja a Seregek Ura: Én választottalak téged a juhok
mellől a pásztorkunyhóból, hogy légy vezére az én
népemnek, az Izráelnek, 8 És veled voltam mindenütt,
valahová mentél, minden ellenségeidet is a te orczád
elől elvesztettem, ennekfelette oly hírt szerzettem néked,
a minemű hírök van a hatalmasoknak, a kik a földön
vannak; 9 Lakóhelyet is adtam az én népemnek, az
Izráelnek és elplántálám őt; és lakik az ő helyén, és ki
nem mozdul többé, s nem fogják az álnokságnak fiai
sanyargatni, mint azelőtt. 10 És attól az időtől fogva,
hogy megparancsoltam volt, hogy birák legyenek az
én népem, az Izráel felett, minden te ellenségeidet
megalázám, és azt is jelentém néked, hogy az Úr
házat épít néked. 11 És lészen, mikor betelnek a te
életed napjai, hogy a te atyáidhoz elmenj, a te magodat
feltámasztom te utánad, mely a te fiaid közül való lesz,
és az ő országát megerősítem. 12 Ő épít nékem házat,
és megerősítem az ő királyi székét mindörökké. 13
Én leszek néki atyja, ő pedig fiam lészen, és az én
irgalmasságomat ő tőle el nem veszem, mint a hogy a te
előtted valótól elvettem; 14 Hanem megerősítem őt az
én házamban és az én országomban mindörökké, és az
ő királyiszéke erős lesz mindörökké. 15 Mind e beszédek
szerint és mind e látás szerint szóla Nátán Dávidnak.
16 Beméne azért Dávid király, és leüle az Úr előtt, és

monda: Ki vagyok én, óh Uram Isten, s micsoda az én
házam is, hogy engemet eddig juttattál? 17 Sőt még
ez is kevés volt előtted, óh Isten! hanem ennekfelette
szólál jövendőt is a te szolgád háza felől, és mint magas
rangú embert, úgy tekintettél engemet, Úr Isten! 18 És
mit kérhetne Dávid többet te tőled, a te szolgádnak
tisztességére, holott te jól ismered a te szolgádat? 19 Óh
Uram, a te szolgádért és a te szíved szerint cselekedéd
mind e nagy dolgokat, hogy kijelentéd mindezeket
a csudálatos dolgokat, 20 (Óh Uram, nincsen senki
hasonló hozzád, és nincsen Isten náladnál több), mind a
szerint, a mint füleinkkel hallottuk. 21 És kicsoda olyan,
mint a te néped, az Izráel, egy nemzetség a földön,
a melyért elment volna az Isten, hogy megváltaná
magának népül; hogy magadnak nagy és rettenetes
nevet szerezz, kiűzvén a pogányokat a te néped elől,
a melyet Égyiptomból megszabadítál! 22 És az Izráel
népét a te népeddé tevéd mindörökké, és te Uram,
nékik Istenök lettél. 23 Most azért Uram, a szó, a melyet
szólál a te szolgád felől és az ő háza felől, erősíttessék
meg mindörökké, és úgy cselekedjél, a mint szóltál.
24 Maradjon meg és magaszttaltassék fel a te neved
mindörökké, hogy mondhassák: A Seregek Ura az Izráel
Istene, Istene Izráelnek; és Dávidnak, a te szolgádnak
háza legyen állandó előtted. 25 Minthogy te, én Istenem,
a te szolgádnak füle hallására megjelentetted, hogy néki
házat csinálsz: ezokáért indula meg a te szolgád, hogy
könyörgene előtted. 26 Most azért én Uram, te vagy az
Isten, és te szólád e jó dolgot a te szolgád felől. 27 Most
azért tessék néked megáldani a te szolgádnak házát,
hogy legyen állandó mindörökké előtted; mivelhogy te,
Uram, megáldottad, legyen azért áldott mindörökké.

18 Ezek után pedig megveré Dávid a Filiszteusokat,
és megalázá őket, és Gáth városát faluival együtt
elvevé a Filiszteusok kezéből. 2 A Moábitákat is
megveré; és a Moábiták Dávidnak adófizető szolgái
lettek. 3 Továbbá megveré Dávid Hámátban Hadadézert
is, Sóbának királyát, mikor elindult vala, hogy az
Eufrátes folyóvízig vesse birodalmának határát. 4 Dávid
pedig nyere ő tőle ezer szekeret és hétezer lovast és
húszezer gyalogost; és minden szekeres lovaknak inait
elvagdaltatá Dávid, és csak száz szekérbe valót tarta
meg azokból. 5 És mikor eljövének Damaskusból a
Siriabeliek, hogy megsegéllenék Hadadézert, a Sóba
királyát: levága Dávid a Siriabeliek közül huszonkétezer
férfit. 6 És rendele Dávid tiszttartókat Siriában, a hol
Damaskus van; és lettek a Siriabeliek Dávidnak adófizető
szolgái. És megsegíté az Úr Dávidot mindenütt, a
merre csak ment. 7 És vevé Dávid az arany paizsokat,
a melyeket a Hadadézer szolgái viselének, és vivé
Jeruzsálembe. 8 És hoza Dávid Tibhátból és Kúnból,
a Hadadézer városaiból igen sok rezet. Abból csinálá
Salamon a réztengert, az oszlopokat és a rézedényeket.
9 Mikor meghallotta volna pedig Tóhu, a Hamáthbeli
király, hogy Dávid megverte Hadadézernek, a Sóba
királyának egész hadát: 10 Küldé Dávid királyhoz az ő
fiát, Hadorámot, hogy köszöntené őt és megáldaná,
mivelhogy megharczolt vala Hadadézerrel és megverte
vala őt; mert Tóhu is hadakozik Hadadézer ellen.
És külde Dávidnak sok arany, ezüst és rézedényt,
11 És Dávid király ezeket is az Úrnak szentelé, az
ezüsttel és az aranynyal együtt, a melyet nyert vala
minden pogányoktól, az Edomitáktól, a Moábitáktól, az
Ammon fiaitól, a Filiszteusoktól és Amálekitáktól. 12
Abisai pedig, a Séruja fia, az Edomiták közül a Sónak
völgyében megvere tizennyolczezeret. 13 És rendele
Edomban Dávid tiszttartókat, és lettek az Edombeliek
mind Dávidnak szolgái. És megsegíté az Úr Dávidot
mindenütt, a merre csak ment. 14 Így uralkodék Dávid
az egész Izráel felett, és ítéletet és igazságot szolgáltat
vala egész népének. 15 Joáb pedig, Séruja fia, a sereg
előljárója volt, Jósafát, az Ahilud fia pedig emlékíró. 16
Sádók, az Akhitub fia és Abimélek, az Abjátár fia, voltak
a papok; Sausa az íródeák. 17 És Benája, a Jójada fia,
a Kereteusok és Peleteusok előljárója volt; a Dávid fiai
pedig elsők a király mellett.

19 Történt ezután, hogy meghalt Náhás, az Ammon
fiainak királya, és uralkodék az ő fia helyette. 2
És monda Dávid: Minden jóval leszek a Náhás fiához,
Hánunhoz; mert az ő atyja is jól tett volt velem. Ezért
Dávid követeket külde ő hozzá, a kik vigasztalnák
őt az ő atyjának halála miatt; és elmenének a Dávid
szolgái az Ammon fiainak földére Hánunhoz, hogy őt
vigasztalnák. 3 Akkor mondának az Ammon fiainak
főemberei Hánunnak: Azt hiszed-é, hogy Dávid atyád
iránti tiszteletből küldött hozzád vigasztalókat? Avagy
nem azért jöttek-é az ő szolgái hozzád, hogy a földet
megvizsgálják, elpusztítsák és kikémleljék? 4 Megfogatá
azért Hánun a Dávid szolgáit és azokat megnyiratá,
és ruhájokat félig elmetszeté az ő derekukig, és úgy
bocsátá el őket. 5 Elmenének pedig és értesíték Dávidot,
hogy mi történt a férfiakkal. És külde eléjök (mert azok a
férfiak felette nagy gyalázattal illettettek vala) és ezt
izené a király: Maradjatok Jérikhóban, míg szakállatok
megnövénd, akkor jőjjetek hozzám. 6 Látván pedig az
Ammon fiai, hogy tisztességtelen dolgot cselekedtek
vala Dáviddal, küldének Hánun és az Ammon fiai
ezer tálentom ezüstöt, hogy fogadjanak szekereket és
lovagokat Mésopotámiából, siriai Maakából és Sóbából.
7 Fogadának azért magoknak harminczkétezer szekeret,
Maakának királyát is az ő népével együtt, a kik eljövének
és tábort járának Medeba előtt. Az Ammon fiai is
összegyűlének az ő városaikból és jövének az ütközetre.
8 A mit mikor meghallott Dávid, elküldé Joábot és a
vitézek egész seregét. 9 És az Ammon fiai kimenvén,
csatarendbe állának a város kapuja előtt; a mely királyok

pedig segítségre jöttek vala, külön valának a mezőn.
10 Látván pedig Joáb, hogy mind elől, mind hátul
ellenség állana, kiválaszta az egész Izráel harczosai
közül egynéhányat, és a Siriabeliek ellen rendelé. 11
A nép többi részét pedig testvérére, Abisaira bízá,
és ezek az Ammon fiaival állának szembe. 12 És
monda: Ha a Siriabeliek rajtam erőt vennének, légy
segítségemre; ha pedig az Ammon fiai rajtad vennének
erőt, én is megsegéllek. 13 Légy erős, sőt legyünk
bátrak mindnyájan a mi népünkért és a mi Istenünk
városaiért; az Úr pedig cselekedje azt, a mi néki
tetszik. 14 Harczra indula azért Joáb és az ő hada a
Siriabeliek ellen, a kik ő előtte megfutamodának. 15 Az
Ammon fiai pedig mikor látták, hogy megfutamodának
a Siriabeliek: ők is megfutamodának Abisai elől az
ő testvére elől, és a városba menekülének; Joáb
pedig visszatért Jeruzsálembe. 16 Látván pedig a
Siriabeliek, hogy az Izráel előtt megverettetének,
követeket küldének és kihozatták a Siriabelieket, a kik
a folyóvizen túl laknak vala, és Sófák, a Hadadézer
seregeinek vezére volt az előljárójuk. 17 Mikor pedig
hírül adák Dávidnak, összegyűjté az egész Izráelt,
és a Jordán vizén átmenvén, hozzájok érkezék és
csatarendbe állott ellenök. És mikor csatarendbe állott
Dávid a Siriabeliek ellen, ők is megütközének ő vele.
18 De a Siriabeliek megfutamodának Izráel elől, és
levága Dávid a Siriabeliek közül hétezer szekeret és
negyvenezer gyalogot; annakfelette Sófákot, a sereg
vezérét is megölé. 19 Mikor pedig látták a Hadadézer
szolgái, hogy Izráel előtt legyőzetének: békét kötöttek
Dáviddal és szolgálának néki, és nem akarák többször
a Siriabeliek megsegélleni az Ammon fiait.

20 És lőn az esztendőnek fordulásával, mikor
a királyok harczba menni szoktak, elindítá
Joáb a hadat, és elpusztítá az Ammon fiainak
földjét. És elmenvén megszállá Rabbát, (Dávid pedig
Jeruzsálemben marada) és elfoglalá Joáb Rabbát és
elrontá azt. 2 És elvevé Dávid az ő királyuknak fejéről a
koronát, mely egy tálentom arany súlyú vala, s melyben
drágakövek valának. És Dávid fejére tette azt, s a
városból is temérdek zsákmányt vitt el. 3 A város népét
pedig kihozatá és fűrészszel vágatá, és vasboronákkal
és fejszékkel. Így cselekedék Dávid az Ammon fiainak
minden városával; azután megtére Dávid az egész
néppel Jeruzsálembe. 4 Ezután ismét had támada
Gézerben a Filiszteusok ellen; és akkor ölé meg a
Husátites Sibbékai az óriások nemzetségéből való
Sippait; és ilyen módon megaláztatának. 5 Ismét lőn
had a Filiszteusok ellen, a melyben megölé Elhanán, a
Jáir fia a Gáthbeli Lákhmit, a Góliát atyjafiát; és az ő
dárdájának nyele hasonló vala a szövők zúgolyfájához.
6 Ezek után ismét versengés támadt Gáthban, hol egy
magas ember vala, a kinek hat-hat, vagyis huszonnégy
ujja volt; ez is óriás fia vala. 7 És szidalommal illeté
Izráelt, és megölé őt Jonathán, Dávid testvérének,
Simeának fia. 8 Ezek ugyanazon egy óriásnak fiai voltak
Gáthban, a kik elveszének Dávidnak és az ő szolgáinak
keze által.

21 Támada pedig a Sátán Izráel ellen, és felindítá
Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt. 2 Monda
azért Dávid Joábnak és a nép előljáróinak: Menjetek el,
számláljátok meg Izráelt, Beersebától fogva Dánig: és
hozzátok hozzám, hadd tudjam számát. 3 Akkor monda
Joáb: Az Úr száz ennyivel szaporítsa meg az ő népét,
a mennyien vannak. Avagy nem mind a te szolgáid-
é azok, uram, király? S miért tudakozza ezt az én
uram? Miért lenne Izráelnek büntetésére. 4 De a király
szava erősebb volt a Joábénál. Elméne azért Joáb, és
bejárta egész Izráelt; azután megtért Jeruzsálembe.
5 És megjelenté Joáb a megszámlált népnek számát
Dávidnak. És volt az egész Izráel népének száma
ezerszer ezer és százezer fegyverfogható férfi. A Júda
fiai közül pedig négyszázhetvenezer fegyverfogható
férfi. 6 A Lévi és Benjámin fiait azonban nem számlálta
közéjök; mert sehogy sem tetszett Joábnak a király
parancsolata. 7 Sőt az Istennek sem tetszék e dolog,
melyért meg is veré Izráelt. 8 Monda pedig Dávid az
Istennek: Igen vétkeztem, hogy ezt művelém: most azért
bocsásd meg a te szolgád vétkét, mert felette esztelenül
cselekedtem! 9 Akkor szóla az Úr Gádnak, a Dávid
prófétájának, mondván: 10 Eredj el, szólj Dávidnak
ekképen: Ezt mondja az Úr: Három dolgot teszek
elődbe, válaszsz magadnak azok közül egyet, hogy
azt cselekedjem veled. 11 Elméne azért Gád próféta
Dávidhoz, és monda néki: Ezt mondja az Úr: válaszsz
magadnak! 12 Vagy három esztendeig való éhséget,
vagy hogy három hónapig emésztessél ellenségeid által
és a te ellenséged fegyvere legyen rajtad; vagy az Úr
fegyvere és a döghalál három napig kegyetlenkedjék
földedben és az Úr angyala pusztítson Izráel minden
határaiban! Azért lássad most, mit feleljek annak, a ki
engem hozzád küldött. 13 És monda Dávid Gádnak:
Nagy az én szorongattatásom! Hadd essem inkább az Úr
kezébe (mert igen nagy az ő irgalmassága) és ne essem
emberek kezébe! 14 Bocsáta azért az Úr döghalált
Izráelre; és meghalának Izráel közül hetvenezeren.
15 Bocsáta annakfelette angyalt az Úr Jeruzsálemre,
hogy elpusztítaná azt. És mikor vágná a népet, meglátá
az Úr és könyörüle az ő veszedelmökön; és monda a
pusztító angyalnak: Elég immár, szünjél meg. Az Úrnak
angyala pedig áll vala a Jebuzeus Ornánnak szérűjénél.
16 Akkor Dávid felemelé az ő szemeit, és látá az Úr
angyalát állani a föld és az ég között, kivont kardja
a kezében, a melyet Jeruzsálem ellen emelt vala fel.
Leesék azért Dávid és a vének is, zsákba öltözvén, az
ő orczájokra. 17 És monda Dávid az Istennek: Nemde

nem én számláltattam-é meg a népet? Én vagyok, a
ki vétkeztem és igen gonoszul cselekedtem! De ez a
nyáj mit tett? óh én Uram Istenem forduljon ellenem a
te kezed és az én házam népe ellen, és ne legyen a
te népeden a csapás. 18 Akkor szóla az Úr angyala
Gádnak, hogy megmondja Dávidnak, hogy menjen fel
Dávid és építsen oltárt az Úrnak a Jebuzeus Ornán
szérűjén. 19 Felméne azért Dávid a Gád beszéde
szerint, melyet az Úr nevében szólott vala. 20 Mikor
pedig Ornán hátratekintvén, látta az angyalt, ő és az
ő négy fia, a kik vele valának, elrejtőzének (Ornán
pedig búzát csépel vala). 21 És juta Dávid Ornánhoz.
Mikor pedig feltekintett vala Ornán, meglátta Dávidot,
és kimenvén a szérűről, meghajtá magát Dávid előtt,
arczczal a földre. 22 És monda Dávid Ornánnak: Add
nékem e szérűhelyet, hogy építsek oltárt rajta az Úrnak;
igaz árán adjad nékem azt, hogy megszünjék e csapás
a népen. 23 Monda Ornán Dávidnak: Legyen a tied, és
az én uram, a király azt cselekedje, a mi néki tetszik;
sőt az ökröket is oda adom égőáldozatul, és fa helyett
a cséplőszerszámokat, a gabonát pedig ételáldozatul;
mindezeket ajándékul adom. 24 És monda Dávid király
Ornánnak: Nem úgy, hanem igaz áron akarom megvenni
tőled; mert a mi a tied, nem veszem el tőled az Úrnak
és nem akarok égőáldozattal áldozni néki a másából.
25 Ada azért Dávid Ornánnak a szérűért hatszáz arany
siklust. 26 És építe ott oltárt Dávid az Úrnak, és
áldozék égő- és hálaáldozatokkal és segítségül hívá az
Urat, a ki meghallgatá őt, mennyből tüzet bocsátván
az égőáldozat oltárára. 27 És parancsola az Úr az
angyalnak; és betevé az ő kardját hüvelyébe. 28 Abban
az időben, mikor látta Dávid, hogy az Úr őt meghallgatta
a Jebuzeus Ornán szérűjén, áldozék ott. 29 (Az Úr
sátora pedig, a melyet csinált vala Mózes a pusztában,
és az égőáldozat oltára is akkor Gibeon magaslatán
vala. 30 És Dávid nem mehetett fel oda, hogy az
Istent megengesztelje, mert igen megrettent volt az Úr
angyalának kardjától.)

22 Monda Dávid: Ez az Úr Istennek háza és
az égőáldozatnak oltára Izráel számára. 2
Megparancsolá azért Dávid, hogy gyűjtsék össze az
Izráel földén való jövevényeket, a kiket kővágókká
tőn, hogy faragni való köveket vágnának, hogy az
Isten házát megcsinálnák. 3 Továbbá sok vasat szerze
Dávid szegeknek, az ajtókhoz és a foglalásokra; rezet
is bőségesen minden mérték nélkül. 4 Számtalan
czédrusfát is; mert a Sídon és Tírus városbeliek
czédrusfákat bőségesen szállítának Dávidnak. 5 Mert
monda Dávid: Az én fiam, Salamon, gyermek és igen
gyenge, az Úrnak pedig nagy házat kell építeni, mely
híres legyen és ékesség az egész világon; elkészítek
azért mindeneket néki. Dávid azért mindeneket nagy
bőségesen megszerze, minekelőtte meghalna. 6 Hivatá
azért Dávid az ő fiát, Salamont, és meghagyá néki, hogy
az Úrnak, Izráel Istenének házat csináltasson. 7 És
monda Dávid Salamonnak: Édes fiam, én elgondoltam
vala szívemben, hogy az Úrnak, az én Istenemnek
nevének házat építsek; 8 De az Úr ekképen szóla
nékem, mondván: Sok vért ontottál, és sokat hadakoztál;
ne építs az én nevemnek házat, mert sok vért ontottál
ki a földre én előttem. 9 Ímé fiad lészen néked, a
kinek csendessége lészen, mert nyugodalmat adok
néki minden körüle való ellenségeitől; azért neveztetik
Salamonnak, mert békességet és nyugodalmat adok
Izráelnek az ő idejében. 10 Ő csinál az én nevemnek
házat; ő lészen nékem fiam és én néki atyja leszek,
és megerősítem az ő királyságának trónját Izráel felett
mindörökké. 11 Most édes fiam legyen az Úr veled,
hogy sikerüljön néked házat építeni az Úrnak, a te
Istenednek, miképen szólott te felőled; 12 De adjon az
Úr néked értelmet és bölcseséget, mikor téged Izráel
fölé helyez, hogy az Úrnak a te Istenednek törvényét
megőrízzed. 13 Akkor jól lesz dolgod, ha a rendeléseket
és a végzéseket megtartod és teljesíted azokat, a
melyeket az Úr Mózes által parancsolt volt Izráelnek.
Légy bátor, légy erős, ne félj, és ne rettegj! 14 Ímé én
is az én szegénységemben szereztem az Úr házának
építésére százezer tálentom aranyat és ezerszer ezer
tálentom ezüstöt, és rezet, s vasat mérték nélkül,
mert igen bőven van; fákat is, köveket is szerzettem;
te is szerezz ezekhez. 15 Van néked sok mívesed,
kővágód, kő- és fafaragód és mindenféle dologban bölcs
mesterembered. 16 Az aranynak, ezüstnek, vasnak és
réznek száma nincsen: azért kelj fel, láss hozzá, és az
Úr legyen veled! 17 Megparancsolá pedig Dávid Izráel
összes főembereinek, hogy ők is legyenek segítségül az
ő fiának, Salamonnak, ezt mondván: 18 Avagy nincsen-
é az Úr a ti Istentek ti veletek, a ki néktek békességet
adott köröskörül? Mert az én hatalmam alá adá e földnek
lakosait, és meghódolt e föld az Úr előtt és az ő népe
előtt. 19 No azért keressétek az Urat a ti Istenteket
teljes szívetek és lelketek szerint, és felkelvén, az Úr
Isten szentséges helyét csináljátok meg, hogy vigyétek
az Úr szövetségének ládáját és az Istennek szentelt
edényeket a házba, a mely építtetik az Úr nevének.

23 Megvénhedék pedig Dávid és mikor igen koros
volna: királylyá tevé az ő fiát, Salamont Izráel felett.
2 És összegyűjté Izráel összes fejedelmeit, a papokat és a
Lévitákat is. 3 És megszámláltatának a Léviták, harmincz
esztendőstől fogva, és a kik annál idősebbek valának; és
azok száma fejenként, férfianként harmincznyolczezer
volt. 4 Ezek közül huszonnégyezeren az Úr háza
teendőinek gondviselői valának, és hatezeren tiszttartók
és birák. 5 Négyezeren ajtónállók; négyezeren pedig
dícsérik vala az Urat minden zengő szerszámokkal,
melyeket Dávid készíttetett a dícséretre. 6 És Dávid

őket csoportokba osztá a Lévi fiai szerint: Gersonitákra,
Kéhátitákra és Méráritákra. 7 A Gersoniták közül valók
valának Lahdán és Simhi. 8 Lahdán fiai: Jéhiel a fő,
Zétám és Joel hárman. 9 És a Simhi fiai: Selómit, Hásiel
és Hárán, hárman; ezek voltak a Lahdán családjának
fejei. 10 Simhi fiai: Jahát, Zina, Jéus és Béria; ezek
négyen voltak Simhi fiai. 11 Jahát volt a fő, Zina második:
de Jéus és Béria, mivel nem sok fiakat nemzének,
az ő családjukban csak egy ágnak vétettek. 12 Kéhát
fiai: Amrám, Ishár, Hebron és Uzziel, négyen. 13
Amrám fiai: Áron és Mózes, Áron kiválasztatott, hogy
felszenteltetnék a szentek szentje számára, ő és az ő
fiai mindörökké, hogy jóillatot tennének az Úr előtt, és
szolgálnának néki, s az ő nevében a népet megáldanák
mindörökké. 14 Mózesnek, az Isten emberének fiai
pedig számláltatának a Lévi nemzetségei közé. 15
Mózes fiai: Gerson és Eliézer. 16 Gerson fiai: Sébuel a
fő. 17 Eliézer fiai voltak: Rehábia a fő. Eliézernek nem
volt több fia; de a Rehábia fiai igen megsokasodtak
vala. 18 Ishár fiai: Selómit, a ki fő vala. 19 Hebron
fiai: Jéria a fő, Amárja második, Jaháziel harmadik
és Jékámám negyedik. 20 Uzziel fiai: Mika a fő, és
Isija második. 21 Mérári fiai: Mákhli és Músi; Mákhli
fiai: Eleázár és Kis. 22 Meghala pedig Eleázár és
nem voltak néki fiai, hanem leányai, a kiket a saját
atyjokfiai, a Kis fiai vettek el. 23 Músi fiai: Mákhli, Eder
és Jeremót, hárman. 24 Ezek Lévi fiai családjaik szerint,
a családfők, az ő megszámláltatásuk szerint, neveik
száma szerint fejenként, a kik az Úr házában szolgáltak,
húsz éves korban és azon felül. 25 Mert ezt mondotta
vala Dávid: Az Úr, az Izráel Istene nyugodalmat adott az
ő népének, és Jeruzsálemben lakozik mindörökké; 26
Azért a Lévitáknak sem kell többé hordozni az Isten
hajlékát, s mindazokat az eszközöket, a melyek az ő
szolgálatához valók. 27 Annakokáért Dávidnak utolsó
rendelése szerint megszámláltattak a Lévi fiai, húsz
éves korban és azon felül. 28 Mert az ő helyök az Áron
fiai mellett van, hogy szolgáljanak az Úr házában és
annak pitvaraiban, kamaráiban, és mindenféle szent
edények tisztítása és az Isten házának szolgálatja által.
29 És hogy gondot viseljenek a szent kenyerekre, az
ételáldozathoz való lisztlángra, a kovász nélkül való
lepényekre, a serpenyőben főttre és pirítottra, minden
mértékre és mérőre. 30 És hogy álljanak az Úrnak
tiszteletére és dícséretére, úgy reggel, mint este; 31
És hogy áldozzanak az Úrnak minden égőáldozattal,
minden szombaton, a hónapok első napjain és a szokott
ünnepeken bizonyos szám szerint, a mint szükség
vala, szüntelen az Úr előtt; 32 És hogy szorgalmasan
őrizzék a gyülekezet sátorát, őrizzék a szenthelyet, és
hogy vigyázzanak az ő atyjokfiainak, az Áron fiainak
szolgálatjánál az Úr házában.

24 Az Áron fiainak is voltak rendjeik. Áron fiai: Nádáb,
Abihú, Eleázár és Itamár. 2 Nádáb és Abihú
még atyjuk előtt meghaltak és fiaik nem valának, azért
Eleázár és Itamár viselék a papságot. 3 És elosztá
őket Dávid és Sádók, ki az Eleázár fiai közül vala, és
Ahimélek, ki az Itamár fiai közül vala, az ő tisztök szerint
a szolgálatra. 4 Eleázár fiai között pedig több főember
találtaték, mint az Itamár fiai között, mikor eloszták
őket. Az Eleázár fiai között családjaik szerint tizenhat
főember volt; az Itamár fiai közül, családjaik szerint,
nyolcz. 5 Elosztták pedig őket sors által válogatás
nélkül, mert a szenthelynek fejedelmei és Istennek
fejedelmei valának úgy az Eleázár, mint az Itamár fiai
közül valók. 6 És beírá őket Semája, a Nétanéel fia,
a Lévi nemzetségéből való íródeák, a király előtt és a
fejedelmek előtt, Sádók pap előtt; Ahimélek előtt, ki
Abjátár fia vala, és a papoknak és Lévitáknak családfői
előtt. Egy család sorsoltatott az Eleázár és egy az
Itamár nemzetségéből. 7 Esék pedig az első sors
Jojáribra; a második Jedájára; 8 Hárimra a harmadik;
Seórimra a negyedik; 9 Málkijára az ötödik; Mijáminra a
hatodik; 10 Hakkósra a hetedik; Abijára a nyolczadik; 11
Jésuára a kilenczedik; Sekániára a tizedik; 12 Eliásibra
a tizenegyedik; Jákimra a tizenkettedik; 13 Huppára a
tizenharmadik; Jésebeábra a tizennegyedik; 14 Bilgára
a tizenötödik; Immérre a tizenhatodik; 15 Hézirre a
tizenhetedik; Hápisesre a tizennyolczadik; 16 Petáhiára
a tizenkilenczedik; Jéhezkelre a huszadik; 17 Jákinra a
huszonegyedik; Gámulra a huszonkettedik; 18 Delájára
a huszonharmadik; Maáziára a huszonnegyedik. 19 Ez
az ő hivatalos rendjök szolgálatukban, hogy bejárnának
az Úr házába sorban, az ő atyjoknak Áronnak rendelése
szerint, a mint megparancsolta volt néki az Úr, Izráel
Istene. 20 A mi Lévi többi fiait illeti: az Amrám fiai közül
vala Subáel; a Subáel fiai közül Jehdéja. 21 A mi illeti
Rehábiát: a Rehábia fiai közül Issija vala fő. 22 Az Ishár
fiai közül Selómót; és a Selómót fiai közül Jahát. 23
A Hebron fiai közül első vala Jérija, Amárja második,
Jaháziel harmadik, Jekámhám negyedik. 24 Uzziel fiai:
Mika; a Mika fiai közül Sámir. 25 Mika atyjafia Issija;
Issija fiai közül Zekáriás. 26 Mérári fiai: Mákhli és Músi;
Jaázija fia, Bénó. 27 Mérárinak Jaázijától, az ő fiától
való fiai: Sohám, Zakkúr és Hibri. 28 Mákhlitól vala
Eleázár, és ennek nem valának fiai. 29 Kistől: a Kis fiai
közül való volt Jérakhméel. 30 Músi fiai: Mákhli, Eder és
Jérimót. Ezek a Léviták fiai az ő családjaik szerint. 31
Ezek is sorsot vetének az ő atyjokfiaival az Áron fiaival
együtt Dávid király előtt, Sádók és Ahimélek előtt, és
a papok és Léviták családfői előtt, a fő a kisebbekkel
egyformán.

25 Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölék
az Asáf, Hémán és Jédutun fiait, hogy prófétáljanak
cziterákkal, lantokkal és czimbalmokkal. Azok száma,

a kik e szolgálatra rendeltettek, az ő szolgálatuk
szerint: 2 Az Asáf fiai közül: Zakkúr, József, Nétánia és
Asaréla, az Asáf fiai Asáf mellett, a ki a király mellett
prófétál vala. 3 A Jédutun fiai közül: A Jédutun fiai
Gedália, Séri, Jésája, Hasábia, Mattithia és Simei,
hatan cziterával az ő atyjok Jédutun mellett, a ki az Úr
tiszteletére és dícséretére prófétál vala. 4 A Hémán fiai
közül: Hémán fiai: Bukkija, Mattánia, Uzziel, Sébuel,
Jérimót, Hanánia, Hanáni, Eliáta, Giddálti, Romámti-
Ezer, Josbekása, Mallóti, Hótir, Maháziót. 5 Ezek
mind Hémán fiai, a ki az Isten beszédeiben a király
látnoka a hatalom szarvának emelésére. Az Isten
Hémánnak tizennégy fiút és három leányt ada. 6 Ezek
mindnyájan az ő atyjuk mellett valának, a kik az Úr
házában énekelnek vala czimbalmokkal, lantokkal és
cziterákkal az Isten házának szolgálatában, a királynak,
Asáfnak, Jédutunnak és Hémánnak parancsolata
szerint. 7 Ezeknek száma testvéreikkel együtt, a kik
jártasok valának az Úr énekében, mindnyájan tudósok,
kétszáznyolczvannyolcz vala. 8 És sorsot vetének a
szolgálat sorrendjére nézve, kicsiny és nagy, tanító és
tanítvány egyaránt. 9 És esék az első sors az Asáf
fiára, Józsefre; Gedáliára a második. Ő és testvérei
tizenketten valának. 10 A harmadik Zakkúrra, kinek fiai
és testvérei tizenketten valának. 11 Negyedik Jisrire
esék, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 12
Ötödik Nétániára, kinek fiai és testvérei tizenketten
valának. 13 Hatodik Bukkijára, kinek fiai és testvérei
tizenketten valának. 14 Hetedik Jésarelára, kinek fiai és
testvérei tizenketten valának. 15 Nyolczadik Jésájára,
kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 16 Kilenczedik
Mattániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.
17 Tizedik Simeire, kinek fiai és testvérei tizenketten
valának. 18 Tizenegyedik Azárelre, kinek fiai és testvérei
tizenketten valának. 19 Tizenkettedik Hasábiára, kinek
fiai és testvérei tizenketten valának. 20 Tizenharmadik
Subáelre, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.
21 Tizennegyedik Mattithiára, kinek fiai és testvérei
tizenketten valának. 22 Tizenötödik Jérimótra, kinek
fiai és testvérei tizenketten valának. 23 Tizenhatodik
Hanániára, kinek fiai és testvérei tizenketten valának.
24 Tizenhetedik Josbekására, kinek fiai és testvérei
tizenketten valának. 25 Tizennyolczadik Hanánira, kinek
fiai és testvérei tizenketten valának. 26 Tizenkilenczedik
Mallótira, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 27
Huszadik Eliátára, kinek fiai és testvérei tizenketten
valának. 28 Huszonegyedik Hótirra, kinek fiai és testvérei
tizenketten valának. 29 Huszonkettedik Giddáltire, kinek
fiai és testvérei tizenketten valának. 30 Huszonharmadik
Maháziótra, kinek fiai és testvérei tizenketten valának. 31
Huszonnegyedik Romámti-Ezerre, kinek fiai és testvérei
tizenketten valának.

26 Az ajtónállók rendje ez: A Kóriták közül
Meselémiás, a Kóré fia, a ki az Asáf fiai közül
való volt. 2 A Meselémiás fiai közül elsőszülött Zekária,
Jédiáel második, Zebádia harmadik és Játniel negyedik,
3 Elám ötödik, Jóhanán hatodik, Eljehoénai hetedik. 4
Obed-Edom fiai közül: Semája elsőszülött, Józabád
második, Jóah harmadik, Sákár negyedik, Nétanéel
ötödik, 5 Ammiel hatodik, Issakhár hetedik, Pehullétai
nyolczadik, mert az Isten megáldotta vala őt. 6 Az ő
fiának, Semájának is születtek fiai, a kik családjukban
uralkodtak, mert erős vitézek valának. 7 Semája fiai:
Othni, Refáel, Obed, Elzabád, kinek testvérei igen erős
férfiak valának, Elihu és Sémákiás. 8 Ezek mindnyájan
Obed-Edom fiai közül valók; mind ő magok, mind fiaik
és testvéreik derék férfiak valának, erősek a szolgálatra;
hatvanketten Obed-Edomtól valók. 9 Meselémiásnak is
fiai és testvérei tizennyolczan erős férfiak valának. 10
Hósának is, a Mérári fiai közül, valának fiai, kik között
Simri volt a fő, nem mintha elsőszülött volna, hanem
mivel az ő atyja őt akará választani főnek; 11 Hilkiás
a második, Tebáliás a harmadik, Zekária negyedik;
mindnyájan a Hósa fiai és testvérei, tizenhárman. 12
Ezek között osztaték el az ajtónállás tiszte a főemberek
által, hogy az ő atyjokfiaival együtt vigyáznának és
szolgálnának az Úr házában. 13 És sorsot vetének
kicsiny és nagy egyaránt az ő családjaik szerint mindenik
kapura. 14 És esék a napkelet felé való kapunak
őrizete sors szerint Selémiásra; Zekáriára pedig, az ő
fiára, a ki bölcs tanácsadó vala, mikor sorsot vetének,
esék az északi kapu sors szerint. 15 Obed-Edomnak
a déli kapu; az ő fiainak pedig a kincstartó ház. 16
Suppimnak és Hósának a napnyugotra való kapu, a
Salléketh kapuval együtt a felmenő töltésen, egyik
őrizőhely szemben a másikkal. 17 Napkelet felé vala
hat Lévita; észak felé minden napra négy; délre is
minden napra négy; a kincstartó háznál kettő-kettő.
18 A külső részen napnyugat felé: négy a felmenő
töltésen, kettő a külső rész felé. 19 Ezek az ajtónállók
csoportjai a Kóriták és Mérárikták közül. 20 A Léviták
közül: Ahija volt az Isten háza kincsének, és az Istennek
szentelt kincsnek főgondviselője. 21 A Lahdán fiai,
Gersoniták fiai Lahdántól; a Lahdán családfői, Gersonita
Jéhiéli. 22 Jéhiéli fiai: Zétám és Joel az ő testvére, a
kik az Úr háza kincseinek valának gondviselői. 23 Az
Amrám, Ishár, Hebron és Aziel nemzetségéből valók
is. 24 Sébuel pedig Gersonnak, a Mózes fiának fia
a kincs főgondviselője volt. 25 Az ő atyjafiai pedig,
Eliézertől valók, ezek: Rehábiás az ő fia, kinek fia
Jésáia, kinek fia Jórám, kinek fia Zikri, kinek fia Selómit.
26 Ez a Selómit és az ő testvérei valának gondviselői
minden megszentelt kincsnek, a melyet Dávid király, a
nemzetségek fejedelmei, az ezredesek, századosok és
a hadakozó nép fejedelmei szenteltek vala Istennek, 27

A melyet a hadban való zsákmányból szenteltek vala az
Úr házának építésére, 28 És a mit csak szentelt Sámuel
próféta, és Saul, a Kis fia, és Abner, a Nér fia, és Joáb,
a Séruja fia; és bárki szentelt is valamit Istennek: mind
Selómitnak és az ő testvéreinek gondviselése alatt volt.
29 Az Isháriták közül Kenániás és az ő fiai Izráel külső
dolgaival bízattak meg, mint tiszttartók és birák. 30
A Hebroniták közül Hasábiás és testvérei igen erős
férfiak, ezeren és hétszázan valának, a kik Izráel népe
között, a Jordán vizén túl napenyészetre, gondviselők
voltak az Úr minden dolgában és a király szolgálatjában.
31 A Hebroniták között Jerija vala a fő (a Hebroniták
nemzetségeik és családjaik szerint megkerestetének
a Dávid királyságának negyvenedik esztendejében
és találtak bátor férfiakat Gileád-Jaézerben). 32 És
az ő atyjafiai, erős férfiak, kétezerhétszázan valának,
családfők; a kiket Dávid király gondviselőkké tett a
Rubenitákon és Gáditákon és Manasse félnemzetségén,
mind az Istennek, mind a királynak minden dolgaiban.

27 Ezek az Izráel fiai szám szerint, családfők,
ezredesek, századosok és előljáróik azoknak,
a kik a király szolgálatában állottak a seregek
minden dolgaiban, a kik be- és kimennek hónapról-
hónapra az egész esztendőn át; a seregek egyenként
huszonnégyezer emberből állának. 2 Az első csapatnak
vezére az első hónapban Jasobeám, a Zabdiel fia vala,
mely csapat huszonnégyezerből állott; 3 Ő a Péres
fiai közül való volt és vezére az első hónapra rendelt
sereg minden előljárójának. 4 A második csapatnak
vezére a második hónapban Dódai Ahohites vala és
az ő csapatja; és Miklót az előljáró. Az ő csapatja is
huszonnégyezerből állott. 5 A harmadik seregnek a
harmadik hónapban Benája volt a vezére, a ki Jójada
főpapnak volt a fia; az ő csapatja is huszonnégyezerből
állott. 6 Ez a Benája hős volt a harmincz között, sőt a
harmincz felett való volt. Csapatjának előljárója az ő fia,
Ammizabád vala. 7 A negyediknek vezére a negyedik
hónapban Asáel vala, a Joáb testvére és utána az ő
fia, Zebádia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.
8 Az ötödiknek vezére az ötödik hónapban Jizráhites
Samhut vala. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.
9 A hatodiknak vezére a hatodik hónapban a Tékoabeli
Ira volt, az Ikkés fia. Az ő csapatja is huszonnégyezerből
állott. 10 A hetediknek vezére a hetedik hónapban a
Pélonbeli Héles vala, az Efraim fiai közül. Az ő csapatja
is huszonnégyezerből állott. 11 A nyolczadiknak vezére
a nyolczadik hónapban a Husátbeli Sibbékai vala, a
Zárhiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott.
12 A kilenczediknek vezére a kilenczedik hónapban az
Anatótbeli Abiézer vala, a Benjáminiták közül. Az ő
csapatja is huszonnégyezerből állott. 13 A tizediknek
vezére a tizedik hónapban a Nétófátbeli Maharai vala,
a Zárhiták közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből
állott. 14 A tizenegyediknek vezére a tizenegyedik
hónapban a Pirathonbeli Benája vala, az Efraimiták
közül. Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 15
A tizenkettediknek vezére a tizenkettedik hónapban a
Nétófátbeli Héldai vala, Othniel nemzetségéből való.
Az ő csapatja is huszonnégyezerből állott. 16 Izráel
nemzetségei között, a Rubeniták előljárója Eliézer, a
Zikri fia; a Simeonitáké Sefátiás, a Maaka fia. 17 Lévinek
Hasábia, a Kémuel fia; Áronnak Sádók; 18 Júdának
Elihu, a Dávid atyjafiai közül; Izsakhárnak Omri, a Mikáel
fia; 19 Zebulonnak Ismája, az Obádiás fia; Nafthalinak
Jérimót, Azriel fia; 20 Efraim fiainak Hósea, az Azáziás
fia; a Manasse félnemzetségének Jóel, a Pedája fia; 21
Manasse Gileád földén való félnemzetségének Iddó,
a Zekáriás fia; Benjáminnak Jaasiel, az Abner fia;
22 Dánnak Azaréel, a Jérohám fia. Ezek valának az
Izráel nemzetségeinek fejedelmei. 23 Nem számláltatá
meg pedig Dávid azokat, a kik húsz esztendőn alól
valának; mert az Úr megigérte, hogy megsokasítja
Izráelt, mint az égnek csillagait. 24 Joáb, a Séruja fia
megkezdé a számlálást, de véghez nem vivé, mivelhogy
e miatt Istennek haragja támadt Izráel ellen. Ez okból
a szám nem vétetett fel a Dávid király krónikájának
száma közé. 25 A király kincsének gondviselője vala
Azmávet, az Adiel fia; a mezőkön, a városokban, a
falvakban, a várakban való kincseknek pedig Jónatán,
az Uzziás fia volt a gondviselője; 26 A föld művelésére
rendelt mezei munkások felett volt Ezri, a Kélub fia.
27 A szőlőmívesek felett volt a Rámátbeli Simei, és a
szőlőkben levő boros tárházak felett a Sifmitbeli Zabdi;
28 Az olajfák és a mezőn való fügefák mívesei felett a
Gideritbeli Baálhanán; az olajos tárházak felett Joás; 29
A Sáron mezején legelő barmok felett a Sáronbeli Sitrai;
a völgyekben legelő barmok felett pedig Sáfát, az Adlai
fia. 30 A tevék felett az Ismáel nemzetéből való Obil;
a szamarak felett a Méronótbeli Jehdéja; 31 A juhok
felett a Hágárénus Jaziz. Mindnyájan ezek valának a
Dávid király jószágainak gondviselői. 32 Jónatán, a
Dávid nagybátyja főtanácsos vala, a ki értelmes és
írástudó ember volt. Jéhiel, a Hakhmóni fia pedig a király
fiaival vala. 33 Akhitófel is a királynak tanácsosa volt.
Arkites Khúsai pedig a király barátja. 34 Akhitófel után
volt Jójada, a Benája fia, és Abjátár; a király hadának
fővezére pedig Joáb.

28 Egybehívatá pedig Dávid Jeruzsálembe az Izráel
összes fejedelmeit, a nemzetségek fejedelmeit,
a király szolgálatában levő csapatok előljáróit,
az ezredeseket, a századosokat, a király minden
jószágának és marhájának gondviselőit, a maga fiait is,
udvariszolgáival, a harczosokat minden erős vitézivel
egyetemben. 2 És felálla Dávid király az ő lábaira, és
monda: Halljátok meg szómat atyámfiai és én népem!
Elvégezém szívem szerint, hogy az Úr szövetsége

ládájának nyugodalmas házat csináltatnék és a mi
Istenünk lábainak zsámolyt; hozzá is készítettem mindent
az építéshez. 3 De az Isten monda nékem: Ne te
csinálj házat az én nevemnek; mert hadakozó ember
vagy, sok vért is ontottál immár. 4 Engem választa
az Úr, Izráel Istene az én atyámnak egész házából,
hogy lennék királya az Izráel népének mindörökké; mert
Júdát választotta előljárónak és a Júda törzsében az én
atyámnak háznépét; az én atyámnak fiai közül pedig
engem méltóztatott királylyá tenni egész Izráel felett.
5 És minden fiaim közül (mert az Úr sok fiakat adott
nékem) választotta Salamont az én fiamat, hogy ülne az
Úr királyságának székében Izráel felett. 6 És monda
nékem: Salamon a te fiad építi meg az én házamat
és az én pitvarimat; mert én őt magamnak fiamul
választottam, és én is néki atyja leszek; 7 Megerősítem
az ő királyságát mindörökké; ha az én parancsolatimat
és ítéletimet szorgalmatosan megtartándja, a mint e
mai napon. 8 Most azért az egész Izráelnek, az Úr
gyülekezetének szeme előtt és a mi Istenünk hallására:
őrizzétek s keressétek az Úrnak a ti Istenteknek minden
parancsolatit, hogy bírhassátok e jó földet, és hogy
örökségül hagyhassátok fiaitokra is magatok után
mindörökké. 9 Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg
a te atyád Istenét, és szolgálj néki tökéletes szívvel
és jó kedvvel; mert az Úr minden szívbe belát és
minden emberi gondolatot jól ért. Hogyha őt keresénded,
megtalálod; ha ellenben őt elhagyándod, ő is elhagy
téged mindörökké. 10 Most azért, mivelhogy az Úr
választott téged, hogy néki szent házat építs: légy
erős és készítsd meg azt. 11 Akkor átadá Dávid az ő
fiának, Salamonnak a tornácznak, annak házacskáinak,
kincstartó helyeinek, felházainak és belső kamaráinak, a
kegyelem táblája helyének is formáját, 12 És mindennek
formáját, a melyeket szívében elgondolt vala, az Úr
házának pitvarai felől, az Isten háza kincsének és
a szent kincseknek számára köröskörül levő minden
kamarák felől. 13 A papok és Léviták csapatjainak
háza, az Úr háza szolgálatának minden munkája és
az Úr háza szolgálatára való minden eszköz felől. 14
Azután aranyat mérték szerint, a különböző szolgálatok
eszközei számára; mértékkel minden ezüst eszközök és
a különböző szolgálatok eszközei számára. 15 Vagyis
aranyat mértékkel az arany gyertyatartókra és azok
arany szövétnekére, mértékkel mindenik gyertyatartóra
és annak szövétnekire, s az ezüst gyertyatartókra
mértékkel, a gyertyatartóra és annak szövétnekire,
mindegyik gyertyatartó rendeltetése szerint. 16 És
aranyat mértékkel, a szent kenyerek asztalai, minden
asztal számára, azonképen ezüstöt az ezüst asztalok
számára. 17 A villákra, medenczékre és kancsókra tiszta
aranyat; az arany poharakra is bizonyos mérték szerint
ada aranyat, minden pohárra; és az ezüst poharakra
ezüstöt bizonyos mértékkel, minden pohárra. 18 A füstölő
oltár számára megtisztított aranyat mérték szerint;
aranyat a szekérnek azaz a Kéruboknak mintázására, a
kik kiterjesztett szárnyakkal az Úr szövetségének ládáját
befedezik. 19 Mindezek az Úr kezétől írattattak meg, a
ki engem megtanított az egész alkotmány formájára.
20 Monda ezek után Dávid Salamonnak, az ő fiának:
Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit ne félj
és ne rettegj; mert az Úr Isten, az én Istenem veled
lészen, téged el nem hagy, tőled el sem távozik, míglen
elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét. 21
Ímé, itt vannak a papok és Léviták csapatjai az Isten
házának minden szolgálatára, veled lesznek minden
munkában készségesen bölcseséggel, a fejedelmek is
és az egész nép minden dolgaidra nézve.

29 Azután monda Dávid király az egész
gyülekezetnek: Ím látjátok, hogy egyedül az én
fiamat Salamont választotta Isten, a ki még gyermek
és gyenge; a munka pedig nagy, mert nem emberé
lészen az a ház, hanem az Úr Istené. 2 Én pedig
teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára
bőségesen szereztem aranyat az arany szerszámokra,
ezüstöt az ezüst szerszámokra, rezet a rézre, vasat a
vasra, fákat a fákra, ónyxköveket, foglalni való köveket,
veres köveket, különb-különbszínű köveket; mindenféle
drágaköveket; márványköveket is bőséggel. 3 Ezenfölül,
mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, a
mi kincsem, aranyam és ezüstöm van, oda adom
az én Istenem házának szükségére, azok mellett, a
melyeket szereztem a szentház számára. 4 Háromezer
tálentom aranyat Ofir aranyából és hétezer tálentom
tiszta ezüstöt, a házak falainak beborítására. 5 Aranyat
az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüstre és minden
szükségre, a mesteremberek kezéhez. És ha valaki
még adni akar, szabad akaratja szerint, töltse meg az
ő kezét ma és adjon, a mit akar az Úrnak. 6 Azért
szabad akaratjok szerint adának ajándékokat az atyák
fejedelmei, az Izráel nemzetségeinek fejedelmei, az
ezredesek, századosok és a király dolgainak fejedelmei.
7 És adának az Isten házának szükségére ötezer
tálentom aranyat és tízezer dárikot; tízezer tálentom
ezüstöt és tizennyolczezer tálentom rezet és százezer
tálentom vasat. 8 És valakinél drágakövek találtatának,
adák az Úr házának kincséhez, a Gersoniták közül való
Jéhiel kezébe. 9 És örvendeze a sokaság, hogy szabad
akaratjokból adának; mert tiszta szívökből adakozának
az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett. 10
Hálákat ada azért Dávid az Úrnak az egész gyülekezet
előtt, és monda Dávid: Áldott vagy te, Uram, Izráelnek,
a mi atyánknak Istene, öröktől fogva mind örökké! 11 Oh
Uram, tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság
és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön

van, tied! Tied, oh Uram, az ország, te magasztalod
fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett! 12
A gazdagság és a dicsőség mind te tőled vannak,
és te uralkodol mindeneken; a te kezedben van mind
az erősség és mind a birodalom; a te kezedben van
mindeneknek felmagasztaltatása és megerősíttetése.
13 Most azért, oh mi Istenünk, vallást teszünk előtted,
és dícsérjük a te dicsőséges nevedet; 14 Mert micsoda
vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk
lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, a
mint tettünk? Mert tőled van minden, és a miket a te
kezedből vettünk, azokat adtuk most néked. 15 Mert mi
csak jövevények vagyunk te előtted és zsellérek, a mint
a mi atyáink is egyenként; a mi életünk napjai olyanok e
földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen.
16 Oh mi Urunk Istenünk! mind ez a gazdagság, a mit
gyűjtöttünk, hogy néked és a te szent nevednek házat
építsünk, a te kezedből való és mindazok tiéid! 17 Jól
tudom, oh én Istenem, hogy te a szívet vizsgálod és az
igazságot szereted. Én mindezeket tiszta szívemből,
nagy jó kedvvel adtam, s látom, hogy a te néped is,
a mely itt jelen van, nagy örömmel, szabad akaratja
szerint adta ezeket néked. 18 Oh Uram, Ábrahámnak,
Izsáknak és Izráelnek, a mi atyáinknak Istene, tartsd
meg mindörökké ezt az érzést a te néped szívében,
és irányítsd az ő szívöket te feléd! 19 Salamonnak
pedig, az én fiamnak adj tökéletes szívet, hogy a te
parancsolatidat, bizonyságtételeidet és rendelésidet
megőrizhesse, s hogy mindazokat megcselekedhesse,
s felépíthesse azt a házat, a melyet én megindítottam.
20 És szóla Dávid az egész gyülekezethez: Kérlek,
áldjátok az Urat, a ti Isteneteket. Áldá azért az egész
gyülekezet az Urat, az ő atyáik Istenét; s leborulván,
tisztelék az Urat és a királyt. 21 És áldozának az Úrnak
áldozatokkal, és áldozának egészen égőáldozatokkal az
Úrnak másnapon, ezer tulkot, ezer kost, ezer bárányt
italáldozataikkal, és sokféle áldozatokkal az egész
Izráelért. 22 S evének és ivának az Úr előtt azon a
napon nagy vígasságban. Azután Salamont, a Dávid fiát
másodszor is királylyá tevék és felkenék őt az Úrnak,
hogy lenne fejedelem; Sádókot is fölkenék a főpapságra.
23 És üle Salamon az Úr székébe, mint király az ő
atyjának, Dávidnak helyében, és mindenben szerencsés
vala, mert engedelmeskedék néki az egész Izráel. 24
A fejedelmek és a hatalmasok, sőt a Dávid király fiai
is mindnyájan kezet adának, hogy Salamon királynak
engedelmeskedni fognak. 25 És igen felmagasztalá az
Úr Salamont mind az egész Izráel népe előtt, és oly
királyi méltóságot szerzett néki, a melyhez hasonló egy
királynak sem volt ő előtte Izráelben. 26 Így uralkodott
Dávid, az Isai fia az egész Izráel felett. 27 Az idő pedig,
a melyben uralkodék Izráel felett, negyven esztendő.
Hebronban uralkodék hét esztendeig, Jeruzsálemben
pedig harminczháromig uralkodék. 28 És meghala
jó vénségben, életével, gazdagságával és minden
dicsőségével megelégedve. És uralkodék az ő fia,
Salamon helyette. 29 Dávid királynak pedig úgy első,
mint utolsó dolgai, ímé megirattak a Sámuel próféta
könyvében és a Nátán próféta könyvében és a Gád
próféta könyvében; 30 Az ő egész országlásával,
hatalmasságával és mind azzal, a mi az ő idejében
történt vele, Izráellel és a föld minden országaival.

2 Krónika

1 Megerősödék királyságában Salamon, a Dávid
fia; és az Úr az ő Istene vele volt, és őt igen
felmagasztalá. **2** És szóla Salamon az egész Izráel
népének, ezredeseknek, századosoknak, a bíráknak és
egész Izráel minden előljáróinak és a családfőknek, **3**
Hogy elmennének Salamon és az egész gyülekezet ő
vele a magaslatra, mely Gibeonban vala; mert ott volt
az Isten gyülekezetének sátora, melyet Mózes, az Úr
szolgája csinált vala a pusztában; **4** De az Isten ládáját
Dávid már felvitte volt Kirját-Jeárimból arra a helyre,
melyet készített számára Dávid; mert sátort állított fel
számára Jeruzsálemben. **5** A rézoltár azonban, melyet
Bésaléel, az Uri fia csinált, a ki a Huri fia volt, ott volt
az Úr sátora előtt; felkeresé tehát azt Salamon és a
gyülekezet. **6** És áldozék ott Salamon a rézoltáron az
Úr előtt, mely a gyülekezetnek sátorában vala, áldozék
azon ezer égőáldozatot. **7** Azon éjszaka megjelenék az
Isten Salamonnak, és monda néki: Kérj a mit akarsz,
hogy adjak néked. **8** És monda Salamon az Istennek:
Te nagy irgalmasságot cselekedtél az én atyámmal,
Dáviddal; és ő helyette engemet királylyá tettél. **9**
Most, oh Uram Isten, legyen állandó a te beszéded,
melyet szólottál volt az én atyámnak, Dávidnak; mert
te választottál engem királylyá e nép felett, mely oly
sok, mint a földnek pora. **10** Most azért adj nékem
bölcseséget és tudományt, hogy a te néped előtt mind ki-
, mind bemehessek; mert vajjon kicsoda kormányozhatja
ezt a te nagy népedet? **11** Akkor monda az Isten
Salamonnak: Minthogy ez volt a te szívedben, és nem
kértél tőlem gazdagságot, kincset és tisztességet, avagy
a téged gyűlölőknek lelkét, sem hosszú életet magadnak
nem kértél, hanem kértél magadnak bölcseséget és
tudományt, hogy kormányozhasd az én népemet, mely
felett királylyá tettelek téged: **12** A bölcseséget és a
tudományt megadtam néked, sőt gazdagságot, kincset
és tisztességet is olyat adok néked, a melyhez hasonló
nem volt sem az előtted, sem az utánad való királyoknak.
13 És visszatére Salamon Jeruzsálembe a Gibeon
hegyéről, a gyülekezet sátora elől és uralkodék az
Izráelen. **14** Szerze Salamon szekereket és lovagokat;
és vala néki ezernégyszáz szekere és tizenkétezer
lovagja, a kiket helyheztete a szekerek városaiba és
Jeruzsálembe a király mellé. **15** És felhalmozá a király
az ezüstöt és aranyat, mint a köveket, Jeruzsálemben;
a czédrusfákat is felhalmozá, mint a vadfügefákat,
melyek a lapályon nagy tömegben vannak. **16** És
Salamonnak hoznak vala lovakat Égyiptomból; mert a
király kereskedői sereggel vették volt meg a lovakat
szabott áron. **17** És mikor feljőnek vala, hozának
Égyiptomból egy szekeret hatszáz ezüst siklusért, egy-
egy lovat százötven ezüst siklusért; és ugyan csak ők
szállították ezeket a Hitteusok minden királyainak és
Siria királyainak.

2 Elvégezé Salamon magában, hogy az Úr
nevének házat építene, és magának királyi
palotát. **2** És rendele Salamon hetvenezer férfit
teherhordásra, nyolczvanezer férfit favágásra a hegyen;
háromezerhatszáz felügyelőt azokhoz. **3** És külde
Salamon a tírusbeli Hirám királyhoz, mondván: A
mint az én atyámmal, Dáviddal cselekedtél, a kinek
küldöttél czédrusfákat, hogy építene magának házat,
melyben laknék; **4** Úgy én az én Uram Istenem
nevének akarok házat építeni, hogy néki szenteljem,
és abban füstölő szerekkel jó illatot gerjeszszek, hogy
folytonosan szent kenyerek álljanak előtte, s minden
reggel és este égőáldozatot áldozzak szombatnapokon,
az új holdnak napjain, és az Úrnak a mi Istenünknek
szentelt ünnepeken, melyeket örökké kell cselekedniök
az Izráelitáknak. **5** A ház pedig, a melyet építeni
szándékozom, igen nagy lesz, mert a mi Istenünk
nagyobb minden isteneknél. **6** De kinek volna annyi
ereje, hogy néki házat csinálhatna? Az ég és az egeknek
egei őt be nem foghatják, s ki vagyok én is, hogy
néki házat csinálhassak? hanem hogy csak jóillatot
tegyenek abban ő előtte. **7** Most azért küldj hozzám
tudós mesterembert, a ki tudjon készíteni aranyból,
ezüstből, rézből, vasból, bíborból, karmazsinból és
kék bíborból; a ki tudjon metszéseket metszeni az
én mesterembereimmel együtt, a kik Júdában és
Jeruzsálemben vannak, a kiket az én atyám, Dávid
szerzett. **8** Annakfelette küldj czédrusfákat, fenyőfákat
és ébenfákat a Libánusról, mert tudom, hogy a te
szolgáid tudják vágni a Libánusnak fáit; és ímé az én
szolgáim is a te szolgáiddal lesznek. **9** Hogy készítsenek
nékem sok fát, mert a ház, a melyet építek, nagy
és csudálatos lészen. **10** És ímé a munkásoknak,
a favágóknak, a te szolgáidnak adok húszezer véka
cséplett búzát és húszezer véka árpát, húszezer báth
bort és húszezer báth olajat. **11** Felele pedig Hírám,
a Tírus királya levélben, melyet külde Salamonnak:
Mivelhogy az Úr szerette az ő népét, azért adott téged
nékik királyul. **12** Ismét monda Hírám: Áldott az Úr,
az Izráel Istene, a ki mind a mennyet, mind a földet
teremtette; a ki ilyen bölcs, tudós, okos és értelmes
fiat adott volt Dávid királynak, a ki mind az Úrnak
házat, mind magának királyi palotát akar építeni. **13** Ímé
küldöttem azért bölcs, tudós és értelmes férfit, a ki az én
atyámé, Húrámé volt; **14** A Dán nemzetségének leányai
közül való asszony fiát (és az ő atyja Tírus városából
való), a ki tud készíteni aranyból, ezüstből, rézből,
vasból, kövekből, fákból, bíborból, kék bíborból, lenből
és karmazsinból és mindenféle metszést metszeni és
minden remekművet elkészíteni, a melyekkel megbízatik,
a te tudós mesterembereiddel és az én uramnak, Dávid

királynak, a te atyádnak tudós mestereivel egyben. 15
Azért most, a mely búzát, árpát, olajat és bort igért az én
uram, küldje el az ő szolgáinak; 16 Mi pedig a Libánuson
vágunk fát, a mennyire néked szükséged lesz, és
elviszszük azokat szálakon a tengeren Joppéhoz, és
te onnét vitessed Jeruzsálembe. 17 Megszámláltata
azért Salamon minden idegen férfit az Izráel földén,
az ő atyjának, Dávidnak megszámláltatása után és
találtatának százötvenháromezerhatszázan. 18 És
választa azok közül hetvenezer teherhordót, favágásra
pedig a hegyen nyolczvanezeret; pallérokul, a kik a
népet szorgalmaztatnák, rendele háromezerhatszázat.

3 Elkezdé építtetni Salamon az Úr házát
Jeruzsálemben a Mórija hegyén, mely Dávidnak,
az ő atyjának megmutattatott, azon a helyen, melyet
készített vala Dávid a Jebuzeus Ornán szérűjén. 2
Elkezdé pedig az építést a második hónap második
napján, királyságának negyedik esztendejében. 3 És
ilyen alapot vetett Salamon az Isten házának építésénél:
hosszúsága a régi mérték szerint vala hatvan sing,
szélessége húsz sing. 4 És a tornácz a templom
hosszában, a ház szélessége szerint, húsz sing volt, a
magassága pedig százhúsz sing; és beborítá azt belől
tiszta aranynyal. 5 A derék házat pedig megbélelteté
fenyőfákkal és finom aranynyal borítá be, melyen
pálmafákat és lánczokat metszete. 6 És beborította a
házat drágakövekkel ékességül, és az arany Párvaimból
való arany volt. 7 És beboríttatá a háznak gerendáit,
ajtómellékit, falait és annak ajtait is aranynyal; és
metszete a háznak falaira Kérubokat. 8 Megcsináltatá
a szentek-szentjét is, melynek hosszasága a derék
háznak szélességével arányban húsz sing, szélessége
is húsz sing volt, és beboríttatá azt hatszáz tálentom
finom aranynyal. 9 A szegeknek súlya ötven arany
siklus volt. A felső helyiségeket is beboríttatá aranynyal.
10 És csináltatott a szentek-szentjébe két Kérubot is,
szoborműveket, és beboríták azokat aranynyal. 11
A Kérubok szárnyainak hosszúsága húsz sing vala;
egyik szárnya öt sing, és a háznak falát érinté; a
másik szárnya is öt sing és a másik Kérub szárnyát
érinté. 12 A másik Kérubnak szárnya is, a mely öt
sing volt, a háznak falát érinté; a másik szárnya pedig,
a mely ismét öt sing volt, a másik Kérub szárnyát
érinté. 13 Úgy, hogy a Kérubok szárnyai húsz singnyire
valának kiterjesztve; lábaikon állának, és arczuk befelé.
14 Annakfelette függönyt is csináltata, kék és piros
bíborból és karmazsinból és lenből, melyre Kérubokat
csináltatott. 15 Két oszlopot is csináltata a ház előtt, a
melyeknek hossza harminczöt sing vala, és gömböt
felül mindenikre, a mely öt sing vala. 16 És csináltatott
lánczokat is, mint a belső részben, s az oszlopok
tetejére helyhezteté; és száz gránátalmát is csináltatott,
s a lánczokba helyhezteté. 17 És felállítá ez oszlopokat
a templom előtt: egyiket jobbfelől, a másikat balfelől. És
nevezé a jobbfelől valót Jákinnak, a balfelől valót pedig
Boáznak.

4 Csináltatott rézoltárt is, melynek hosszúsága húsz
sing, szélessége is húsz sing, magassága pedig tíz
sing vala. 2 Csináltatott öntött tengert is, mely egyik
szélétől fogva a másik széléig tíz sing vala, köröskörül
kerek, és öt sing magas, és harmincz sing zsinór érte
be a kerületit. 3 Az alatt ökör alakok valának köröskörül,
tíz lévén egy singnyire, a melyek kört alkotának a
tenger körül; az ökör alakok két renddel valának öntve
ugyanazon öntésből. 4 Tizenkét ökrön állott; három
északra fordulva, három nyugotra, három délre és
három napkeletre, és a tenger felül vala rajtok, hátuk
pedig mind befelé. 5 Vastagsága egy tenyérnyi volt,
és karimája olyan, mint a pohár ajaka, vagy a liliom
virága; és háromezer báth fért belé. 6 Csináltatott
annakfelette tíz mosdómedenczét, és ötöt helyheztete
jobbkéz felől, ötöt pedig balkéz felől, hogy azokban
mossanak, mossák azt, a mi áldozatra való; a tenger
pedig a végre vala, hogy abban mosakodjanak a papok.
7 Csináltatott tíz arany gyertyatartót is, az utasítás
szerint, és helyhezteté a templomban, ötöt jobbkéz
felől, ötöt balkéz felől. 8 Csináltatott tíz asztalt is, a
melyeket helyheztete a templomban, ötöt jobbkéz felől,
ötöt balkéz felől; csináltatott száz arany medenczét is. 9
Megcsináltatá a papok pitvarát is és a nagy tornáczot;
és ajtókat a tornáczra, s azok ajtait rézzel borítá be. 10
A tengert pedig helyhezteté jobbkéz felől napkeletre,
délnek ellenébe. 11 Húrám fazekakat, lapátokat és
medenczéket is csinált. És elvégezé Húrám a mívet,
a melyet csinálnia kellett Salamon királynak, az Isten
házában; 12 Tudniillik a két oszlopot és a két kerek
gömböt a két oszlop tetejére, és a két hálót a két kerek
gömb befedezésére, a melyek az oszlopok tetején
valának. 13 És négyszáz gránátalmát a két hálóra;
két rend gránátalmát minden hálóba a két kerek gömb
befedezésére, a melyek az oszlopok tetején valának.
14 Csinála talpakat is, és azokra mosdómedenczéket.
15 Egy tengert és tizenkét ökröt az alá. 16 Fazekakat,
lapátokat és villákat. Mindezen eszközöket Húrám az
ő atyja tiszta rézből csinálta Salamon királynak az Úr
háza számára. 17 A Jordán mezején önteté azokat a
király az agyagos földben, Sukkót és Seredáta között.
18 Mindezen eszközöket Salamon nagy mennyiségben
csináltatá, mert nem tekinték a réznek súlyát. 19 És
megcsináltata Salamon minden egyéb felszerelést is,
mely az Úr házához szükséges volt: az arany oltárt
és az asztalokat, a melyeken a szent kenyerek voltak.
20 A gyertyatartókat és azoknak szövétnekeit is, hogy
égjenek azok rendeltetésök szerint a szentek-szentje
előtt, finom aranyból. 21 Azok virágait, szövétnekeit és

hamvvevőit is aranyból, és pedig tiszta aranyból. 22 És
az ollókat, medenczéket, tálakat és tömjénezőket finom
aranyból, és a ház kapuját, a szentek-szentjéhez való
bejárat belső ajtóit és a templom házának belső ajtóit
aranyból.

5 És elvégezteték az egész mű, a melyet Salamon
király csinála az Úr házához. És bevivé Salamon
Dávidtól, az ő atyjától, Istennek szenteltetett jószágot, az
ezüstöt, aranyat és az összes edényeket, és helyhezteté
azokat az Isten házának kincsei közé. 2 Akkor
Salamon összegyűjté az Izráel véneit és a nemzetségek
összes fejedelmeit és az Izráel háznépének fejedelmeit
Jeruzsálembe, hogy felvigyék az Úr szövetségének
ládáját a Dávid városából, a mely a Sion. 3 És
felgyűlének Izráelnek minden férfiai a királyhoz, a
hetedik hónak ünnepén. 4 Mikor pedig eljöttek volna
mindnyájan az Izráel vénei: felvevék a Léviták a ládát.
5 És felvivék a ládát, a gyülekezet sátorát és minden
szent edényeket, a melyek a sátorban valának; felvivék
azokat a papok és Léviták. 6 Salamon király pedig
és az Izráel egész gyülekezete, a mely ő hozzá gyűlt,
megy vala a láda előtt, áldozván juhokkal és ökrökkel, a
melyek meg sem számláltathatnának, sem meg nem
irattathatnának sokaságuk miatt. 7 És bevivék a papok
az Úr szövetségének ládáját az ő helyére, az Isten
házának belső részébe, a szentek-szentjébe, a Kérubok
szárnyai alá. 8 A Kérubok pedig szárnyaikat kiterjesztik
vala a láda felett, és befedezik vala a Kérubok a ládát
és annak rúdjait felülről. 9 Azután kijebb vonták annak
rúdjait, úgy hogy a rudaknak végei láthatók valának a
ládán kivül, a legbelső rész felől, de kivülről nem voltak
láthatók. És ott volt mind e mai napig. 10 Nem volt egyéb
a ládában, hanem csak Mózes két táblája, melyeket ő a
Hóreb hegyén tett vala abba, a mikor az Úr szövetséget
kötött Izráel fiaival, mikor kijövének Égyiptomból. 11
Lőn pedig, mikor a papok kijöttek a szent helyből,
(mert a papok mindnyájan, a kik ott valának, magokat
megszentelték vala és akkor nem kellett megtartaniok
az ő sorrendjöket, 12 Annakokáért az énekes Léviták
mind, a mennyien valának, Asáf, Hémán, Jedutun, az
ő fiaik és testvéreik fehér ruhákban, czimbalmokkal,
lantokkal és cziterákkal állanak vala napkelet felől az
oltárnál és ő velök százhúsz kürtölő pap; 13 Mert a
kürtölőknek és éneklőknek tisztök vala egyenlőképen
zengeni az Úrnak dícséretére és tiszteletére.) És mikor
nagy felszóval énekelnének kürtökkel, czimbalmokkal
és mindenféle zengő szerszámokkal, dícsérvén az Urat,
hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága: akkor a
ház, az Úrnak háza megtelék köddel, 14 Annyira, hogy
meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban a köd
miatt, mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Istennek
házát.

6 Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő
lakoznék ködben. 2 Én pedig lakóházat építettem
néked, helyet, a hol örökké lakjál. 3 Azután megfordult
a király, és megáldá Izráel egész gyülekezetét; és
Izráel egész gyülekezete felállott. 4 És monda: Áldott
az Úr, Izráel Istene, ki szólott volt az ő szája által
az én atyámnak, Dávidnak, és hatalmas kezeivel
beteljesítette, mondván: 5 Attól a naptól fogva, a melyen
kihozám az én népemet Égyiptom földéből, soha nem
választottam egyetlen várost sem az Izráel minden
nemzetségei közül, hogy házat építenének, a melyben
lenne az én nevem, sem férfit nem választottam, hogy
az én népemnek Izráelnek vezére lenne. 6 Hanem
Jeruzsálemet választottam, hogy az én nevem abban
lenne, és választám Dávidot, hogy vezére lenne az én
népemnek, Izráelnek. 7 Ámbár az én atyám, Dávid
elvégezé magában, hogy házat építene az Úrnak, Izráel
Istenének, 8 De az Úr azt mondotta Dávidnak, az
én atyámnak: Azt, hogy arra gondoltál, hogy az én
nevemnek házat építs, jól tetted, hogy szívedben ezt
elvégezted; 9 Mégis nem te építesz házat nékem,
hanem a te fiad, a ki a te ágyékodból származik, ő épít
az én nevemnek házat. 10 És beteljesíté most az Úr az
ő beszédét, a melyet szólott; mert felkelék az én atyám
Dávid helyett, és ülék az Izráel királyi székébe, a mint az
Úr megmondotta volt; és megépítém a házat az Úrnak,
Izráel Istene nevének. 11 És abba helyeztem a ládát,
a melyben az Úrnak szövetsége van, melyet szerzett
volt az Izráel fiaival. 12 És oda állott Salamon az Úr
oltára elé, az Izráel egész gyülekezetével szemben,
és kezeit kiterjesztette. 13 Salamon pedig egy széket
csináltatott vala rézből, a melyet a tornácznak közepén
helyeztetett el, melynek hossza öt sing, szélessége is öt
sing, magassága pedig három sing vala. Felálla abba,
és térdeire esvén az egész Izráel gyülekezete előtt,
kezeit az ég felé kiterjeszté, 14 És monda: Oh Uram,
Izráelnek Istene, nincsen hozzád hasonló Isten sem
mennyben, sem földön, a ki megtartod a te fogadásodat
és irgalmasságodat a te szolgáidhoz, a kik te előtted
teljes szívvel járnak! 15 Ki megtartottad a te szolgádnak,
az én atyámnak, Dávidnak, a mit szólottál néki; mert te
magad szólottál, és kezeiddel beteljesítéd, a mint e mai
napon megtetszik. 16 Most azért, oh Uram, Izráelnek
Istene, tartsd meg, a mit a te szolgádnak, Dávidnak, az
én atyámnak igértél, mondván: Nem fogy el előttem a te
magodból való férfiú, a ki az Izráelnek királyiszékiben
üljön; csakhogy a te fiaid őrizzék meg az ő útjokat, hogy
az én törvényemben járjanak, mint te én előttem jártál.
17 Most azért, oh Uram, Izráelnek Istene, bizonyosodjék
meg a te beszéded, melyet szólottál volt a te szolgádnak,
Dávidnak! 18 (Avagy lakozhatnék-é valósággal az Isten
e földön az emberek között? Ím az egek és az egeknek
egei téged be nem foghatnak, mennyivel kevésbbé e

ház, a melyet én építettem.) 19 És tekints a te szolgád
könyörgésére és imádságára, oh én Uram Istenem,
meghallgatván kiáltását és könyörgését, a melylyel
könyörög a te szolgád előtted! 20 Hogy a te szemeid
éjjel és nappal figyelmezzenek e házra, e helyre, a
melyről azt mondottad, hogy nevedet abba helyezénded,
meghallgatván könyörgését a te szolgádnak, a mikor
e helyen könyörögne. 21 Hallgasd meg azért a te
szolgádnak és a te népednek Izráelnek könyörgését,
a mikor könyörögni fognak e helyen; hallgasd meg a
te mennyei lakhelyedből, és meghallgatván őket, légy
kegyelmes! 22 Mikor valaki vétkezéndik felebarátja
ellen, és esküre köteleztetik, hogy megesküdjék, és
ő ide jő, megesküszik oltárod előtt ebben a házban,
23 Te hallgasd meg a mennyből és vidd véghez, és
tégy igaz ítéletet a te szolgáid között, az istentelent
megbüntetvén, fejére fordítván az ő útját; és az igazat
megigazítván, megfizetvén néki az ő igazsága szerint.
24 Mikor pedig megverettetik a te néped, az Izráel az
ő ellenségeitől, mivel te ellened vétkeztek; és hozzád
visszatérve vallást tesznek a te nevedről, könyörögnek
és imádkoznak te előtted e házban: 25 Te hallgasd
meg a mennyből, és bocsásd meg a te népednek,
az Izráelnek bűnét, és hozd vissza őket arra a földre,
a melyet adtál nékik és az ő atyáiknak. 26 Mikor az
ég berekesztetik és nem lészen eső, mivel vétkeztek
te ellened; és imádkozni fognak e helyen és vallást
tesznek a te nevedről és megtérnek bűneikből, mert te
sanyargatod őket: 27 Te hallgasd meg a mennyből, és
légy kegyelmes a te szolgáidnak és a te népednek, az
Izráelnek; minekutána őket megtanítándod az igaz útra,
a melyen járjanak; és adj esőt a te földedre, a melyet
adtál a te népednek örökségül. 28 Éhség ha lesz a
földön, ha döghalál, aszály, ragya, sáska, cserebogár; ha
az ő ellensége szorongatja az ő birodalmának földében;
ha bármiféle csapás és nyomorúság jövend reájok: 29
A ki akkor könyörög és imádkozik, legyen az bárki; vagy
a te néped, az Izráel, ha elismeri kiki az ő csapását
és fájdalmát, és kezeit e házban kiterjeszténdi: 30 Te
hallgasd meg a mennyből, a te lakhelyedből és légy
kegyelmes, és kinek-kinek fizess az ő útai szerint, a
mint megismerted az ő szívét, mert egyedül csak te
ismered az emberek fiainak szívét; 31 Hogy féljenek
téged, járván a te útaidon, míg élnek e föld színén, a
melyet adtál volt a mi atyáinknak. 32 Sőt még az idegent
is, a ki nem a te néped, az Izráel közül való, ha eljövend
messze földről a te nagy nevedért és a te hatalmas
kezedért és a te kiterjesztett karodért, mikor ide jutván,
könyörögnek e házban: 33 Te hallgasd meg a mennyből,
a te lakóhelyedből, és add meg az idegennek mindazt,
a miért könyörög hozzád, hogy megismerjék a földnek
minden népei a te nevedet, és tiszteljenek téged úgy,
mint a te néped, az Izráel, és ismerjék meg, hogy a te
nevedről neveztetik e ház, a melyet én építettem. 34 Ha
a te néped hadba megy ki az ő ellensége ellen azon az
úton, a melyen elbocsátod őket; ha könyörögnek, hozzád
fordulván e város felé, a melyet választottál magadnak,
és e ház felé, a melyet a te nevednek építettem:
35 Te hallgasd meg az égből az ő könyörgésöket
és imádságukat, és szerezz nékik igazságot. 36 Ha
vétkeznek ellened (mert nincsen ember, a ki nem
vétkeznék) és reájok megharagudván, az ellenség
kezébe adándod és őket fogságba viendik azok, a kiktől
megfogattak, messze földre vagy közelre, 37 És ha az
idegen földön, a hol fogva tartatnak, magokba szállnak,
és megtérvén, az ő fogságuk helyén könyörögnek
hozzád, és ezt mondandják: Vétkeztünk, hamisan
és gonoszul cselekedtünk; 38 És megtérendenek te
hozzád teljes szívökből és teljes lelkökből az ő fogságuk
földében, a hol őket fogva tartják, és könyörögnek
hozzád, az ő földjüknek útja felé fordulva, a melyet adtál
volt az ő atyáiknak, és e város felé, a melyet választottál
magadnak, és e ház felé, a melyet a te nevednek
építettem: 39 Hallgasd meg akkor az ő könyörgésöket és
imádságukat a mennyből, a te lakhelyedről, és szerezz
nékik igazságot, és bocsásd meg a te népednek, hogy
ellened vétkezett. 40 Most azért, oh én Istenem, legyenek
a te szemeid nyitva és füleid legyenek figyelmesek a
könyörgésre ezen a helyen. 41 És most kelj fel, oh Úr
Isten, a te nyugodalmadba, te és a te hatalmasságodnak
ládája! A te papjaid, oh Úr Isten, öltöztessenek fel
üdvösséggel, és a te szenteid örvendezzenek a jóban.
42 Oh Úr Isten, ne utáld meg a te felkenetett királyod
orczáját; emlékezzél meg Dávidhoz, a te szolgádhoz
való nagy irgalmasságaidról!

7 És mikor Salamon elvégezte a könyörgést, tűz
szálla le az égből, és megemészté az egészen
égőáldozatot és a véres áldozatot, és az Úr dicsősége
betölté a házat, 2 Annyira, hogy még a papok sem
mehettek be az Úr házába; mert az Úr dicsősége betölté
az Úr házát. 3 És az Izráel fiai mindnyájan látták, a
mikor alászálla a tűz és az Úr dicsősége a házra, és
arczczal leborulának a föld felé a padlózatra, s imádák és
tisztelék az Urat, hogy jó és az ő kegyelme mindörökké
való! 4 A király pedig és az egész nép áldoznak vala
áldozatokat az Úr előtt. 5 Áldozék Salamon király
áldozatot huszonkétezer ökörrel és százhúszezer juhval;
és ekképen szentelék fel az Úr házát a király és az
egész nép. 6 A papok pedig foglalatosok valának
az ő tisztökben; a Léviták is az Úrnak minden zengő
szerszámaival, a melyeket Dávid király készíttetett, hogy
az Urat dícsérnék (mert örökkévaló az ő irgalmassága)
a Dávid dicséretivel mely kezökbe adatott; a papok
pedig trombitálának velök szemben, míg az egész
Izráel ott álla. 7 És felszentelé Salamon a középső
pitvart, a mely az Úrnak háza előtt vala; mert ott szerze

égőáldozatokat és hálaadóáldozatok kövéreit; mert a
rézoltárra, a melyet Salamon készíttete, nem fér vala az
égőáldozat, az ételáldozat és a hálaadóáldozat kövére.
8 És Salamon ünnepet szerze ebben az időben hét
napig, és vele együtt az egész Izráel, nagy gyülekezet,
mely összegyülekezék Hámáttól fogva az Égyiptom
patakáig. 9 A nyolczadik napon pedig gyülekezést
tartának, mert az oltár felszentelését hét napon át
végezték és az ünnepet is hét napon. 10 A hetedik
hónapnak huszonharmadik napján elbocsátá a népet
sátoraikba, vígan és megelégedve mindama jók felett,
a melyeket cselekedett az Úr Dáviddal, Salamonnal
és az ő népével Izráellel. 11 És Salamon bevégezé
az Úr házát és a királyi palotát, s mindazt, a mit
magában elhatározott Salamon, hogy megcsinál az Úr
házában és a maga házában; szerencsésen bevégezé.
12 Megjelenék pedig az Úr Salamonnak azon éjjel, s
monda néki: Meghallgattam a te könyörgésedet, és
e helyet magamnak áldozat házául választottam. 13
Ímé, a mikor az eget bezárandom, hogy ne legyen
eső; és a mikor parancsolok a sáskának, hogy a földet
megemészsze; vagy a mikor döghalált bocsátandok az
én népemre: 14 És megalázza magát az én népem,
a mely nevemről neveztetik, s könyörög és keresi az
én arczomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával:
én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom
bűneiket, és megszabadítom földjüket. 15 Most már
az én szemeim nyitva lesznek, és füleim figyelmesek
lesznek e helyen a könyörgésre. 16 Most választottam
és megszenteltem e házat, hogy az én nevem abban
legyen mindörökké, és ott lesznek az én szemeim
és az én szívem mindenkor. 17 És ha te előttem
járándasz, a mint járt Dávid, a te atyád, úgy cselekedvén
mindenekben, a mint neked megparancsoltam, s
az én rendelésimet és ítéletimet megtartándod: 18
Megerősítem a te birodalmad trónját, a mint megigértem
volt Dávidnak, a te atyádnak, mondván: Nem vétetik el
a te nemzetségedből való férfiú az Izráel királyiszékiből.
19 De hogyha ti elszakadtok, s rendelésimet és
parancsaimat, a melyeket előtökbe adtam, elhagyjátok,
s elmenvén, idegen isteneknek szolgálandotok és azok
előtt meghajoltok: 20 Kiszaggatom őket az én földemből,
a melyet adtam volt nékik: és ezt a házat, a melyet az én
nevemnek szenteltem, orczám elől elvetem; tanulságul
és példabeszédül adom őket minden nemzetségnek.
21 És ezen a házon, a mely felséges vala, minden
elmenő álmélkodni fog, és azt mondja: Miért cselekedett
így az Úr ezzel az országgal és ezzel a házzal? 22
És azt felelik: Azért, mert elhagyták az Urat, atyáik
Istenét, a ki őket kihozta volt Égyiptom földéből, és
idegen istenekhez hajlottak, azokat imádták és azoknak
szolgáltak; azért hozta reájok mind e veszedelmet.

8 Lőn pedig húsz esztendő mulva, a mi alatt Salamon
megépíté az Úr házát és a maga palotáját: 2 Azokat
a városokat, a melyeket Hirám adott Salamonnak,
megépíté Salamon, és Izráel fiait telepíté oda. 3 Azután
elméne Salamon Hámát-Sobába és azt hatalmába
keríté. 4 És megépíté Tádmort a pusztában, és minden
kincstartó városokat, a melyeket Hámátban épített.
5 Annakfelette mind a felső, mind az alsó Bethoront
megépíté s megerősített városokká tette kőfalakkal,
kapukkal és zárokkal. 6 És Baalátot, s a tárházak minden
városait, a melyek Salamonéi valának, a szekereknek
és a lovagoknak minden városait; és mindent, a mihez
Salamonnak kedve volt, megépíté Jeruzsálemben, a
Libánuson és az ő egész birodalmának földén. 7
Mindazt a népet, a mely megmaradt a Hitteusok közül,
az Emoreusok, Perizeusok, Hivveusok és a Jebuzeusok
közül, a kik nem az Izráel közül valók; 8 Hanem azoknak
fiai közül, a kik azon a földön ő utánok maradtak volt,
a kiket az Izráel fiai ki nem irthattak, azokat Salamon
adófizetőkké tevé mind e mai napig. 9 De az Izráel
fiai közül Salamon senkit nem tett szolgává az ő külső
dolgaiban; mert ezek hadakozó férfiak voltak, és az
ő hadnagyinak vezérei, s szekereinek és lovagjainak
vezérei. 10 Azok, a Salamon király seregeinek vezérei,
kétszázötvenen valának, a kik uralkodnak vala a népen.
11 És felviteté Salamon a Faraó leányát a Dávid
városából a házba, a melyet néki épített vala; mert
ezt mondá: Nem lakhatik az én feleségem az Izráel
királyának, Dávidnak házában; mert szentséges hely az,
mivel az Úr ládája abba vitetett. 12 Akkor égőáldozatokat
áldozék Salamon az Úrnak az Úr oltárán, a melyet
rakatott vala a tornácz előtt; 13 Naponként áldozának
azon, Mózes parancsolatja szerint, szombatnapokon,
a hónapok első napjain, és évenként a főünnepeken
háromszor; tudniillik a kovásztalan kenyerek ünnepén, a
hetek ünnepén és a sátorok ünnepén. 14 És elrendelé
az ő atyjának, Dávidnak rendelése szerint a papok
tisztét az ő szolgálatjokban, a Lévitákat is az ő tisztök
szerint, hogy dícsérnék az Istent és szolgálnának
a papok mellett naponként; az ajtónállókat is, az ő
csoportjaik szerint minden kapuhoz, mert így volt az
Isten emberének, Dávidnak parancsolatja. 15 És nem
tértek el a király parancsolatjától, a melyet parancsolt
vala a papoknak és Lévitáknak minden dolog és a
kincsek felől. 16 Ilyen módon bevégződött Salamonnak
minden munkája azon naptól, a mikor az Úr házának
alapját letették, annak befejezéséig, a mikor immár
az Úr háza elkészült. 17 Azután elméne Salamon
Esiongáberbe és Elótba, a mely a tenger partján, Edom
földén volt. 18 És külde Hirám az ő szolgái által néki
hajókat és szolgákat, a kik a tengeren jártasok valának,
a kik menének a Salamon szolgáival együtt Ofirba,

honnan négyszázötven tálentom aranyat hozának és
vivék Salamon királynak.

9 A Séba királynéasszonya pedig hallván Salamon
hírét, eljöve, hogy megkisértse Salamont nehéz
kérdésekkel, Jeruzsálembe, igen nagy sereggel és
tevékkel, a melyek hoznak vala fűszereket, igen sok
aranyat és drágaköveket; és Salamonhoz méne, és
beszélt vele mindenekről, a melyek szívén voltak. **2** És
Salamon megfelelt minden beszédeire, mert semmi sem
volt Salamon elől elrejtve, a melyet meg nem mondhatott
volna néki. **3** És mikor látta Séba királynéasszonya
Salamon bölcseségét és a házat, a melyet épített vala;
4 És az ő asztalának étkeit, szolgáinak lakását és
hivatalnokainak állását és öltözékeiket, pohárnokait s
azoknak öltözékeit, és az ő áldozatát, a melylyel az
Úrnak házában áldozott: a lélekzete is elállott. **5** És
monda a királynak: Mind igaz volt, a mit hallottam volt
az én lakóföldemben a te dolgaidról és bölcseségedről;
6 De hinni sem akartam azoknak beszédeit, míg én
magam el nem jöttem és szemeimmel nem láttam. És
ímé nékem a felét sem beszélték el a te bölcseséged
nagyságának; felülmúltad a hírt, a melyet hallottam. **7**
Boldogok a te embereid és boldogok ezek a te szolgáid,
a kik szüntelen udvarlanak néked, hogy hallhatják
a te bölcseségedet! **8** Legyen az Úr, a te Istened
áldott, a ki téged annyira szeretett, hogy az ő székébe
helyezett, hogy lennél az Úrnak, a te Istenednek királya;
mivel a te Istened szerette Izráelt, hogy megerősítse
őt mindörökké, azért tett téged királylyá felettök, hogy
szolgáltass ítéletet és igazságot. **9** És ada a királynak
százhúsz tálentom aranyat és felette sok fűszerszámot
és drágaköveket. Nem is volt több olyan fűszerszám,
mint a milyet Séba királynéasszonya ada Salamon
királynak. **10** És Hirám szolgái is és Salamon szolgái
is, a kik hoztak vala aranyat Ofirból; hoztak ébenfát és
drágaköveket is. **11** És csinála a király az ébenfából
lépcsőket az Úr házába és a király házába, s cziterákat
és lantokat az éneklőknek. Ezekhez hasonlókat nem
láttak azelőtt Júda országában. **12** Salamon király pedig
ada a Séba királynéasszonyának mindent, a mit csak
kivánt és kért tőle, azonkivül, a mit ő a királynak hozott.
Azután megtére és méne az ő földébe mind ő, mind az
ő szolgái. **13** Vala pedig mértéke az aranynak, a mely
esztendőnként bejő vala Salamonnak, hatszázhatvanhat
tálentom arany, **14** Azonkivül, a mit hoznak vala a
kalmárok és kereskedők; de még Arábia minden királyai
és annak a földnek fejedelmei és hoznak vala aranyat
és ezüstöt Salamonnak. **15** És csináltata Salamon király
kétszáz paizst vert aranyból, mindenik paizsra hatszáz
vert arany siklus ment fel. **16** Háromszáz kerek paizst is
vert aranyból; mindenik paizsra háromszáz arany siklus
megy vala, a melyeket a király helyeztete a Libánon
erdejének házába. **17** És csináltatott a király egy nagy
királyiszéket elefántcsontból, és beboríttatá azt finom
aranynyal. **18** Hat lépcsője volt a széknek, és arany
zsámolya a székhez erősítve, és támaszai valának
mindkét felől az ülés mellett, és két oroszlán állott a karok
mellett. **19** És tizenkét oroszlán áll vala ott a hat lépcsőn
mindkét felől. Senki soha olyant nem csinált egyetlen
országban sem. **20** És Salamon királynak összes
ivóedényei aranyból valának; a Libánon erdő házának
is összes edényei tiszta aranyból valának; nem vala az
ezüstnek semmi becse a Salamon idejében; **21** Mert
hajói voltak a királynak, a melyek Társisba jártak a Hirám
szolgáival együtt. Minden három esztendőben egyszer
menének a hajók Társisba, honnan aranyat, ezüstöt,
elefántcsontot, majmokat és pávákat hoznak vala. **22**
És felülmúlta Salamon király e földnek minden királyait
gazdagságban és bölcseségben. **23** És e földnek minden
királyai kivánnak vala szembe lenni Salamonnal, hogy
hallhatnák az ő bölcseségét, a melyet Isten adott vala
az ő szívébe. **24** És azok mindnyájan ajándékot visznek
vala néki, arany és ezüst edényeket, ruhákat, fegyvert,
fűszerszámokat, lovakat és öszvéreket esztendőnként.
25 És Salamonnak négyezer lóistállói, szekerei és
tizenkétezer lovagjai valának, a kiket helyheztete a
szekerek városaiba és a király mellé Jeruzsálemben.
26 És uralkodó vala minden király felett az Eufrátes
folyóvíztől a Filiszteusok földéig és az Égyiptom határáig.
27 És a király Jeruzsálemben olyanná tevé az ezüstöt,
mint a köveket, és a czédrusfákat úgy elszaporítá, mint
a vad fügefákat, a melyek nevekednek a mezőségen
bőséggel. **28** Hordnak vala pedig Salamonnak lovakat
Égyiptomból és minden országból. **29** Salamonnak
egyéb dolgai, úgy az elsők, mint az utolsók, avagy nem
írattak-é meg a Nátán próféta könyvében, és a Silóbeli
Ahija prófécziájában, és Jehdó prófétának Jeroboám
ellen, a Nébát fia ellen írt látásaiban? **30** És uralkodék
Salamon Jeruzsálemben az egész Izráel felett negyven
esztendeig. **31** És elaluvék Salamon az ő atyáival
egyetemben, és eltemeték őt az ő atyjának, Dávidnak
városában, és uralkodék helyette az ő fia, Roboám.

10 Elméne Roboám Síkembe; mert Síkembe gyűlt
vala az egész Izráel, hogy őt királylyá választanák.
2 Lőn pedig, mikor ezt meghallotta Jeroboám, a Nébát
fia, a ki akkor Égyiptomban vala; mert oda futott volt
Salamon király elől, visszatére Jeroboám Égyiptomból.
3 És hozzáküldvén, elhivaták őt. Eljöve azért Jeroboám
és az egész Izráel, és szólának Roboámnak, mondván:
4 A te atyád igen megnehezítette a mi igánkat, de te
most könnyebbítsd meg atyádnak kemény szolgálatát és
az ő nehéz igáját, a melyet reánk vetett, és szolgálunk
néked. **5** És monda nékik: Harmadnapig gondolkodom
róla, azután jőjjetek hozzám. Elméne azért a nép. **6** És
tanácskozék Roboám király a vén emberekkel, a kik
Salamon előtt az ő atyja előtt állottak vala életében,

mondván: Mit tanácsoltok, mit válaszoljak e népnek? 7
És azok ekképen szólának: Ha javára leendesz ennek a
népnek, s kedvezel nékik és jó szóval beszélsz hozzájok;
akkor te szolgáid lesznek mindenkor. 8 De ő megvetette
a vének tanácsát, a melyet néki tanácsoltak, és tanácsot
tarta az ifjakkal, a kik ő vele nevekedtek volt fel és néki
udvaroltak. 9 És monda azoknak: Ti micsoda tanácsot
adtok, hogy választ adjunk e népnek, a kik nékem így
szólának: Könnyebbítsd meg az igát, a melyet a te
atyád reánk vetett. 10 Akkor felelének az ifjak, a kik
ő vele együtt nevekedtek vala, mondván: Így szólj a
népnek, a mely szólván néked, azt mondja: A te atyád
megnehezítette a mi igánkat, te pedig könnyebbítsd
meg nékünk; így szólj nékik: Az én legkisebb ujjam
erősebb atyám derekánál; 11 Most azért, ha az én
atyám nehéz igát vetett reátok, én még nehezebbé
teszem igátokat; ha az én atyám ostorral vert titeket, én
skorpiókkal. 12 És elméne Jeroboám és az egész nép
Roboámhoz harmadnap, a mint a király meghagyta,
ezt mondván: Jőjjetek hozzám harmadnapon. 13 És a
király kemény választ adott nékik, megvetve Roboám
király a vének tanácsát. 14 És az ifjak tanácsa szerint
szóla nékik, mondván: Ha az én atyám megnehezítette
a ti igátokat, én még nehezebbé teszem azt; ha az én
atyám ostorral vert titeket, én skorpiókkal. 15 És a király
nem hallgatá meg a népet; mert ezt az Úr fordította
ekként, hogy megerősítené az Úr az ő beszédét, a
melyet szólott vala a Silóbeli Ahija által Jeroboámnak,
a Nébát fiának. 16 Mikor pedig az egész Izráel látta,
hogy nem hallgatá meg őket a király, felele a nép
a királynak, mondván: Micsoda részünk van nékünk
Dávidban? Nincsen nékünk örökségünk az Isai fiában!
Menj el a te hajlékidba, oh Izráel! Ám viseld gondját a te
házadnak, oh Dávid! Elméne azért hajlékiba az egész
Izráel; 17 Úgy, hogy Roboám csak azokon az Izráel fiain
uralkodék, a kik Júda városaiban laktak. 18 És mikor
elküldé Roboám Adorámot, az adószedőt, megkövezék
őt Izráel fiai, és meghala; Roboám király pedig siete
szekerébe ülni, hogy Jeruzsálembe szaladjon. 19 Így
szakada el az Izráel népe a Dávid házától, mind e mai
napig.

11 Méne azért Roboám Jeruzsálembe, és összegyűjté
a Júda és Benjámin házát, száznyolczvanezer
válogatott hadviselőket, hogy hadakoznának Izráel
ellen, és visszanyernék az országot Roboámnak. 2
Szóla pedig az Úr Semájának, az Isten emberének,
mondván: 3 Mondd meg Roboámnak, Salamon fiának,
Júda királyának és az egész Izráelnek Júdában és
Benjáminban, így szólván: 4 Ezt mondja az Úr: Ne
menjetek fel és ne hadakozzatok atyátokfiai ellen;
térjetek meg ki-ki a maga házába, mert én tőlem lett e
dolog. És engedének az Úr szavának, és megtérének a
helyett, hogy Jeroboám ellen mennének. 5 Lakozék azért
Roboám Jeruzsálemben, és megerősíté a városokat
Júdában. 6 Így megépíté Bethlehemet, Etámot és
Tékoát, 7 Bethsúrt, Sókót és Adullámot, 8 Gátot,
Marésát és Zifet, 9 Adoráimot, Lákist és Azekát, 10
Sorát, Ajalont és Hebront, melyek erős városok valának
Júdában és Benjáminban. 11 És mikor megerősítette
ez erősségeket, helyezett azokba előljárókat és szerze
tárházakat eleségnek és bornak és olajnak. 12 És
mindenik városban szerze paizsokat és kopjákat, és
rendkivül megerősíté azokat. És az övé lőn Júda és
Benjámin. 13 Továbbá a papok és a Léviták, a kik
az egész Izráelben valának, ő hozzá csatlakozának
minden ő határukból; 14 Mert a Léviták elhagyták az
ő faluikat és jószágukat, és Júdába és Jeruzsálembe
menének, mert kiűzte vala őket Jeroboám és az ő fiai,
hogy az Úrnak ne szolgálnának. 15 És rendele magának
papokat a magaslatokhoz, a bakokhoz és a borjúkhoz,
a melyeket csináltatott vala. 16 És utánuk Izráel minden
nemzetségei közül azok, a kik szívök szerint keresték az
Urat, Izráelnek Istenét, menének Jeruzsálembe, hogy
áldoznának az Úrnak, az ő atyáik Istenének. 17 És
megerősíték Júda országát, és megerősíték Roboámot,
a Salamon fiát három esztendeig; mert három esztendeig
járának Dávidnak és Salamonnak útján. 18 És feleségül
vevé Roboám Mahalátát, Jérimótnak, a Dávid fiának
leányát és Abihailt, Eliábnak, az Isai fiának leányát, 19
A ki szüle néki fiakat: Jeust, Semáriát és Zahámot, 20
És ő utána vevé Maakát, az Absolon leányát, a ki szülé
néki Abiját, Attait, Zizát és Selómitot. 21 Legjobban
szereté pedig Roboám Maakát, az Absolon leányát
minden feleségei és ágyasai között; mert tizennyolcz
felesége és hatvan ágyasa volt. És nemze huszonnyolcz
fiút és hatvan leányt. 22 És Roboám Abiját, a Maaka fiát
tette testvérei között vezérré és előljáróvá, mert őt akará
királylyá tenni. 23 És okosan gondolkodván, szétosztá
fiait mind Júda és Benjámin földén a megerősített
városokba, a kiknek bőségesen adott eleséget és sok
feleséget szerzett számukra.

12 Lőn pedig, mikor Roboám az ő királyságát
megszilárdította és abban megerősödött: elhagyta
az Úr törvényét, és vele együtt az egész Izráel. 2 Azért
a Roboám királyságának ötödik esztendejében feljöve
Sésák, az égyiptomi király Jeruzsálem ellen, (mert az Úr
ellen vétkezének). 3 Ezerkétszáz fegyveres szekérrel
és hatvanezer lovaggal, és megszámlálhatlan vala a
nép, a mely vele Égyiptomból feljött, a Libiabeliekkel,
Sukkeusokkal és Szerecsenekkel; 4 És elfoglalá
Júdának erős városait, azután méne Jeruzsálem alá.
5 Akkor Semája próféta méne Roboámhoz és a Júda
fejedelmeihez, a kik Jeruzsálembe gyűltek össze
Sésáktól való féltökben, és monda nékik: Ezt mondja az
Úr: Mivel ti engem elhagytatok, én is a Sésák kezébe

bocsátlak titeket. 6 Akkor megalázák magokat az Izráel
fejedelmei és a király, s mondának: Az Úr igaz! 7 És
mikor az Úr látta, hogy megalázták magokat, ekképen
szóla az Úr Semája prófétának: Megalázták magokat,
nem vesztem el őket, hanem némi szabadulást szerzek
nékik, és nem ontom ki az én haragomat Jeruzsálem
ellen Sésák által; 8 Mindazáltal szolgái lesznek néki,
hogy megtudják a különbséget az én szolgálatom és
más országok királyságainak szolgálatai között. 9
Feljöve azért Sésák, az égyiptomi király Jeruzsálem
ellen, és elvivé az Úr házának kincsét, s a király
házának kincsét; mindazokat elvivé; az arany paizsokat
is elvivé, a melyeket Salamon csináltatott vala. 10
Ezek helyett Roboám király rézpaizsokat csináltata,
és bízá azokat a gyalogosok fejedelminek kezére, a
kik őrzik a király házának ajtaját. 11 És mikor a király
felmegy az Úr házába, mennek a gyalogosok is, és
felviszik azokat, s azután visszahozzák a gyalogosok
szobájába. 12 Mikor azért megalázta magát Roboám,
eltávozék az Úr haragja ő róla, hogy meg ne semmisülne
mindenestől, mert Júdában is volt még jó dolog. 13
Megerősödék azért Roboám király Jeruzsálemben és
uralkodék; mert negyvenegy esztendős vala Roboám,
mikor uralkodni kezdett volt, és tizenhét esztendeig
uralkodék Jeruzsálemben, a városban, a melyet az Úr
választott vala az Izráel minden nemzetségei közül,
hogy ott helyheztesse az ő nevét; és az ő anyjának
neve vala Naáma, a ki Ammonita volt. 14 Cselekedék
pedig gonoszt, mert az Urat szíve szerint keresni nem
akará. 15 Roboámnak pedig első és utolsó dolgai avagy
nincsenek-é megírva a Semája próféta könyvében,
és Iddónak, a látnoknak könyvében, a nemzetségi
lajstromban? És hadakozás volt Roboám és Jeroboám
között egész éltökben. 16 És elaluvék Roboám az
ő atyáival, és eltemetteték a Dávid városában; és
uralkodék az ő fia, Abija, helyette.

13 Jeroboám királynak tizennyolczadik esztendejében
kezde uralkodni Abija Júdában. 2 Három
esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. Az ő anyjának
neve Mikája vala, a ki a Gibeából való Uriel leánya. És
Abija és Jeroboám között háború vala. 3 Azért felkészüle
Abija a háborúra négyszázezer válogatott harczosból
álló sereggel; és Jeroboám vele szembeszállott
nyolczszázezer válogatott harczosból álló sereggel. 4
Akkor felálla Abija a Semáraim hegyének tetején, a mely
az Efraim hegységében vala, és monda: Hallgassátok
meg szómat, Jeroboám és az egész Izráel! 5 Avagy
nem kellene-é néktek meggondolnotok, hogy az Úr,
az Izráel Istene Dávidnak adta volt a királyságot Izráel
felett örökre; néki és fiainak, sónak szövetsége által? 6
Mindazáltal felkele Jeroboám, a Nébát fia, Salamonnak,
a Dávid fiának szolgája, és támada az ő ura ellen; 7
Azután gyűlének ő hozzá a haszontalan emberek, Beliál
fiai, a kik ellene szegültek Roboámnak, a Salamon
fiának, mikor Roboám gyermek és félénk szívű volt, és
azok ellen magát nem oltalmazhatta. 8 És most azt
gondoljátok, hogy ti ellene állhattok az Úr királyságának,
a mely a Dávid fiainak kezében van, mivel sokan
vagytok, s veletek vannak az aranyborjúk is, a melyeket
Jeroboám öntetett néktek istenek gyanánt. 9 Avagy
nem ti űztétek-é el az Úrnak papjait, az Áron fiait
és a Lévitákat? És nem ti szerzettetek-é magatoknak
papokat, mint egyéb országoknak nemzetségei, akárkit,
a ki az ő szolgálatjának felszentelésére egy gyermekded
tulokkal és hét kossal eljött, és lett a bálványok papja, a
melyek nem istenek. 10 Mi mellettünk van pedig az Úr, a
mi Istenünk, a kit mi el nem hagytunk; a papok pedig, a
kik az Úrnak szolgálnak, az Áron fiai, és vannak Léviták,
a kik forgolódnak az ő tisztökben. 11 És áldoznak az
Úrnak égőáldozattal minden reggel és minden estve,
és füstölőáldozattal, és a kenyérnek a tiszta asztalra
való tételére és az arany gyertyatartóra, szövétnekeivel
egybe gondot viselnek, meggyújtván azokat minden
estve; mert mi megtartjuk az Úrnak, a mi Istenünknek
rendelését; ti pedig elhagytátok őt. 12 Azért ímé mi
velünk van az Isten vezér gyanánt, és az ő papjai a
riadó kürtökkel, hogy ti ellenetek kürtöljenek. Izráel fiai!
Ne harczoljatok az Úr ellen, a ti atyáitok Istene ellen,
mert nem lesztek szerencsések! 13 Jeroboám pedig
lest vetett ellenök, hogy hátuk mögé kerüljön, s ilyen
módon Júda előtt is ők legyenek, hátuk mögött is a
les. 14 Látván pedig Júda, hogy ímé mind elől, mind
hátul megtámadtatának: kiáltának az Úrhoz, a papok
pedig trombitálnak vala a trombitákkal. 15 És kiáltának
Júda férfiai; és mikor kiáltának a Júda férfiai, az Isten
megveré Jeroboámot és az egész Izráelt, Abija és Júda
előtt. 16 És az Izráel fiai menekülének Júda elől, de az
Isten kezökbe adá őket; 17 Mert megveré őket Abija
és az ő népe nagy csapással, úgyannyira, hogy az
Izráeliták közül seb miatt ötszázezer válogatott férfi
esett el. 18 És ilyen módon aláztatának meg az Izráel
fiai abban az időben; Júda fiai pedig megerősödének,
mert ők az Úrra, az ő atyáik Istenére támaszkodtak
volt. 19 És üldözé Abija Jeroboámot, és elfoglala ő tőle
egynéhány várost, Béthelt és annak faluit, Jésanát és
annak faluit, s Efrávint és annak faluit. 20 És nem jutott
többé erőhöz Jeroboám Abija idejében, hanem megveré
őt az Úr, és meghala. 21 Abija pedig hatalmassá lőn, és
vett vala magának tizennégy feleséget, a kiktől nemze
huszonkét fiút és tizenhat leányt. 22 Abijának pedig
több dolgai, útai és beszédei megírattak az Iddó próféta
könyvében.

14 Elaluvék pedig Abija az ő atyáival, és eltemeték
őt a Dávid városában, s uralkodék helyette az ő
fia, Asa, a kinek idejében tíz esztendeig volt békesség

a földön. 2 És Asa mindazt cselekedé, a mi jó és
igaz vala az Úr előtt, az ő Istene előtt; 3 Elrontá az
idegen istenek oltárait és a magaslatokat; a bálványokat
eltöreté, és az Aserákat kivágatá; 4 És megparancsolá
Júdának, hogy az Urat, az ő atyáik Istenét keressék,
és cselekedjék az Isten törvényét és parancsolatját. 5
Kipusztítá Júda minden városaiból a magaslatokat és a
nap-oszlopokat, és az ország csendes lőn alatta. 6 És
építtetett megerősített városokat Júdában, mivelhogy
nyugodalomban volt a föld, és senki sem folytatott
ellene háborút azokban az esztendőkben, mert az Úr
nyugodalmat adott vala néki. 7 Mert ezt mondja vala
Júdának: Építsük meg a városokat és vegyük körül
kerítéssel, tornyokkal, kapukkal, zárokkal, míg a föld
birodalmunkban van; mert megkerestük az Urat, a mi
Istenünket, megkerestük és nyugodalmat adott nékünk
minden felől. Azért építének és lőn jó előmenetelök.
8 Vala pedig az Asa serege, a mely paizst és kopját
visel vala, Júdából háromszázezer; és Benjáminból
paizst viselők és kézívesek kétszáznyolczvanezeren
valának; mindezek erős vitézek. 9 És kijöve ő ellenök a
szerecsen Zérah, ezerszer ezer emberrel és háromszáz
szekérrel, és méne Marésáig. 10 Kiméne Asa is ő ellene,
és viadalhoz készülének a Sefáta völgyben, Marésa
mellett. 11 Akkor kiálta Asa az Úrhoz, az ő Istenéhez, és
monda: Oh Uram, nincs különbség előtted a sok között
és az erő nélkül való között, hogy megsegítsed! Segélj
meg minket, oh mi Urunk Istenünk, mert benned bízunk,
és a te nevedben jöttünk e sokaság ellen! oh Uram, te
vagy a mi Istenünk, ne vegyen ember te rajtad erőt. 12
Megveré azért az Úr a szerecseneket Asa és Júda előtt,
és elfutának a szerecsenek. 13 És üldözé őket Asa az ő
seregével Gerárig, és elhullának a szerecsenek közül
sokan, hogy közülök senki sem marada életben, mert
leverettek az Úr előtt és az ő serege előtt; és hozának
nagy zsákmányt. 14 És Gérár környékén elpusztításának
minden várost, mert az Úrtól való rettegés szállotta
meg őket. És a városokat mind feldúlták, mivelhogy
sok ragadomány vala azokban. 15 A barmok tanyáit
is lerombolták, és sok juhot és tevét elhajtának, s úgy
tértek vissza Jeruzsálembe.

15 És Azáriást, az Obed fiát felindítá az Isten lelke:
2 A ki Asa elé lépett, és monda: Hallgassatok
meg engem, Asa s egész Júda és Benjámin! Az Úr
van veletek, ha ti is ő vele lesztek; ha őt kereséndítek,
megtaláljátok; de ha őt elhagyándjátok, ő is elhágy
titeket. 3 Sok ideje, hogy Izráel az igaz Isten nélkül,
tanító pap nélkül, és törvény nélkül van. 4 Ha megtért
volna az ő nyomorúságában az Úrhoz, Izráel Istenéhez:
megtalálták volna azok, a kik őt keresik. 5 De
ezekben az időkben nincs békessége sem a kimenőnek,
sem a hazajövőnek, mivelhogy nagy a nyomorúsága
mindazoknak, a kik e földön laknak; 6 Annyira, hogy egy
nemzetség a másik nemzetséget és egyik város a másik
várost elpusztítja; mert az Isten gyötri őket minden
sanyarúsággal. 7 Ti azért bátorságosok legyetek,
kezeiteket le ne ereszszétek, mert a ti munkátoknak
jutalma van. 8 Mikor pedig Asa meghallotta e beszédeket
és az Obed prófétának prófécziáját, megbátorodék,
és elpusztítá a Júda és Benjámin földéről mindenestől
a bálványokat, a városokból is, a melyeket elfoglalt
az Efraim hegységén, és megújítá az Úr oltárát is, a
mely az Úr tornácza előtt volt. 9 És összegyűjté az
egész Júda és Benjámin nemzetségét és azokat, a
kik jövevények valának köztök az Efraim, Manasse és
Simeon nemzetségéből; mert az Izráel nemzetségéből
sokan csatlakozának ő hozzá, látván, hogy az Úr,
az ő Istene, ő vele volt. 10 Összegyűlének azért
Jeruzsálembe a harmadik hónapban, Asa királyságának
tizenötödik esztendejében. 11 És áldozának az Úrnak
azon a napon a nyert zsákmányból hétszáz ökörrel
és hétezer juhval; 12 És fogadást tettek, hogy ezután
az Urat, az ő atyáik Istenét teljes szívvel és teljes
lélekkel fogják keresni. 13 És ha valaki nem keresné
az Urat, az Izráel Istenét, megölettessék kicsinytől
fogva nagyig, úgy a férfi, mint az asszony. 14 És
megesküvének az Úrnak felszóval, kiáltással, trombita-
és kürtszókkal. 15 És örvendezett az egész Júda az
eskű felett; mert teljes szívökből eskündtek, és egyenlő
akarattal keresték az Urat; és megtaláltaték általok, és
az Úr nyugodalmat szerze nékik minden felől. 16 De még
Maakát, Asa király anyját is megfosztá a királynéságtól,
mivel egy iszonyú bálványt emelt vala Aserának, és
Asa elrontá és összetörte annak iszonyú bálványát, és
a Kedron patakjánál megégeté. 17 Jóllehet Izráelből
a magaslatokat nem irtották ki, mindazáltal Asának
tiszta szíve vala egész életében. 18 És bevivé az Isten
házába, a mit atyja és ő megszentelének, ezüstöt,
aranyat és edényeket. 19 És nem volt háború Asa
királyságának harminczötödik esztendejéig.

16 Asa király uralkodásának harminczhatodik
esztendejében feljöve Baása, az Izráel királya
Júda ellen, és megépíté Rámát, hogy ne engedjen senkit
se kimenni, se bemenni Asához a Júda királyához. 2 De
Asa az Úrnak és a királynak tárházából hoza ki ezüstöt,
aranyat, és küldé azt Benhadádnak, a Siriabeli királynak,
a ki lakik vala Damaskusban, mondván: 3 Szövetség
van köztem és te közötted, a mint az én atyám és a te
atyád között is volt azelőtt. Ímé küldök néked ezüstöt
és aranyat. Menj el, bontsd fel a te szövetségedet
Baásával, az Izráel királyával, hogy távozzék el tőlem.
4 És engedvén Benhadád Asa királynak, elküldé az
ő seregének vezéreit Izráel városai ellen, és bevevé
Ijont, Dánt, Abelmáimot és Nafthali minden kincses
városait. 5 A mit mikor meghallott Baása, abbanhagyta

Ráma építését és megszünteté munkáját. 6 Akkor Asa
király felvevé az egész Júda népét, és Rámából a
köveket és a fákat mind elhordák, a melyekkel Baása
a várost építi vala, és azokból Gébát és Mispát építé.
7 Az időben méne Hanáni próféta Asához, a Júda
királyához, és monda néki: Mivel a Siriabeli királyban
volt bizodalmad, és nem az Úrban, a te Istenedben
bízál: ezért szabadult meg a Siriabeli király hada a te
kezedből. 8 Avagy nem vala-é a Szerecseneknek és a
Libiabelieknek nagy seregök, felette sok szekereik és
lovagjaik? Mindazáltal, mivel az Úrban volt bizodalmad,
kezedbe adá azokat; 9 Mert az Úr szemei forognak az
egész földön, hogy hatalmát megmutassa azokhoz, a kik
ő hozzá teljes szívvel ragaszkodnak; bolondul cselekedél
ebben; azért mostantól kezdve háborúk lesznek te
ellened. 10 Akkor megharaguvék Asa a prófétára, és
veté őt a tömlöczházba, mert igen megharagudott vala
e szóért reá; és ugyanakkor Asa a nép közül is sokat
megnyomoríta. 11 De ímé Asának mind első, mind utolsó
dolgai meg vannak írva a Júda és az Izráel királyainak
könyvében. 12 És megbetegedék Asa, királyságának
harminczkilenczedik esztendejében lábaira, annyira,
hogy igen súlyos volt az ő betegsége; mindazáltal
betegségében is nem az Urat keresé, hanem az
orvosokat. 13 És elaluvék Asa az ő atyáival, és meghala
az ő királyságának negyvenegyedik esztendejében. 14
És eltemeték őt az ő sírjába, a melyet magának vágatott
vala a Dávid városában; és helyezék őt az ágyba, a
melyet megtöltének drága fűszerekkel, s kenőcscsé
feldolgozott jó illatokkal, és érette felette nagy égést
rendezének.

17 Uralkodék pedig ő helyette az ő fia, Jósafát,
és megerősíté magát Izráel ellen. 2 És sereget
helyezett Júda minden erős városaiba, és őrségeket
helyezett Júda országába és Efraim városaiba, a
melyeket az ő atyja, Asa meghódított vala. 3 És az Úr
Jósafáttal vala, mivel az ő atyjának Dávidnak előbbi
útain jára, és nem kére segítséget a bálványoktól,
4 Hanem az ő atyjának Istenét kereste, és az ő
parancsolatiban járt vala, és nem Izráelnek cselekedetei
szerint. 5 Azért az Úr megerősíté a királyságot az ő
kezében, és az egész Júda ada Jósafátnak ajándékot, s
gazdagsága és dicsősége igen nagy volt. 6 És az ő
szíve felemelkedett az Úr útjain, és még jobban kiirtá
Júdából a magaslatokat és az Aserákat. 7 Királyságának
harmadik esztendejében elküldé az ő vezérei közül
Benhailát, Obádiást, Zakariást, Nétanéelt és Mikáját,
hogy tanítsanak a Júda városaiban, 8 És velök Lévitákat:
Semája, Nétánia, Zebádia, Asáel, Semirámót, Jónatán,
Adónia, Tóbiás és Tóbadónia Lévitákat, és velök Elisáma
és Jórám papokat. 9 Tanításnak azért Júdában, és az
Úr törvényének könyve velök vala, mikor jártak vala
Júda városaiban, tanítván a népet. 10 Ezért az Úr igen
megrettenté a földnek minden országait, a melyek Júda
körül valának, annyira, hogy nem merének Jósafát ellen
hadakozni. 11 A Filiszteusoktól is hoznak vala Jósafátnak
ajándékot és adópénzt; az Arábiabeliek is hoznak néki
nyájakat, hétezerhétszáz kost és hétezerhétszáz bakot.
12 És Jósafát mindig nagyobb és hatalmasabb lőn, és
építe Júdában kastélyokat és tárházakat. 13 És sok
munkája vala néki Júda városaiban, és erős hadakozó
férfiakból álló serege volt Jeruzsálemben. 14 Ez pedig
azoknak száma nemzetségeik szerint: Júdában az
ezredesek: Adna, a fővezér, és vele háromszázezer
harczos. 15 Mellette Johanán volt a vezér, és vele
kétszáznyolczvanezer ember. 16 Mellette Amásia,
a Zikri fia, a ki magát szabadakaratjából az Úrnak
kötelezte vala; és ő vele kétszázezer harczos. 17 A
Benjámin nemzetségéből vitéz harczos vala Eljada,
és vele a kézívesek és paizsosok kétszázezeren. 18
Mellette Józabád, és vele száznyolczvanezeren harczra
felszerelve. 19 Ezek szolgálnak vala a királynak azokon
kivül, a kiket a király egész Júdában a megerősített
városokba helyezett.

18 Jósafátnak nagy gazdagsága és dicsősége vala. Ő
sógorságot szerze Akhábbal. 2 Néhány esztendő
mulva alméne Akhábhoz Samariába, és levágatott
Akháb az ő és a vele való nép számára sok juhot
és ökröt, és rávette őt, hogy felmenjen vele Rámóth
Gileádba. 3 Mert ezt mondá Akháb, az Izráel királya
Jósafátnak, a Júda királyának: Feljösz-é velem Rámóth
Gileádba? Felele néki, és monda: Úgy én, mint te;
úgy az én népem, mint a te néped együtt lesz a
harczban. 4 Azután monda Jósafát az Izráel királyának:
Kérdezősködjél még ma az Úr beszéde után. 5 És
összegyűjté az Izráel királya a prófétákat, mintegy
négyszáz férfiút, és monda nékik: Elmenjünk-é Rámóth
Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? Felelének: Menj
el, és az Isten a király kezébe adja. 6 És monda
Jósafát: Nincsen-é itt több prófétája az Úrnak, hogy
attól is tudakozódhatnánk? 7 És monda az Izráel királya
Jósafátnak: Van még egy férfiú, a ki által az Urat
megkérdezhetjük, de én gyűlölöm őt, mert soha nem
jövendöl nékem jót, hanem mindig csak rosszat; ez
Mikeás, a Jimla fia. És monda Jósafát: Ne beszéljen
így a király! 8 Szólíta azért az Izráel királya egyet az
ő szolgái közül, és monda: Hívd ide hamar Mikeást,
a Jimla fiát. 9 És az Izráel királya és Jósafát, a Júda
királya ott ülnek vala, kiki az ő királyiszékében, királyi
ruhákba öltözötten; ott ülnek vala Samaria kapuja előtt,
a térségen; és a próféták mind prófétálnak vala ő
előttök. 10 Csináltatott vala pedig magának Sédékiás, a
Kénaána fia vasszarvakat, és monda: Ezt mondja az Úr:
Ezekkel ökleled a Siriabelieket, mígnem megemészted
őket! 11 A többi próféták is mind ekképen jövendöltek,
mondván: Menj fel Rámóth Gileád ellen, szerencsés

leszel; mert azt az Úr a király kezébe adja. 12 A követ
pedig, a ki elment volt, hogy elhívná Mikeást, szóla
néki, mondván: Ímé a próféták egyenlő akarattal jót
jövendölnek a királynak; szólj, kérlek, te is úgy, mint azok
közül egy, és jövendölj jót. 13 Akkor monda Mikeás:
Él az Úr, hogy csak azt fogom mondani, a mit az én
Istenem nékem mondánd! 14 Mikor azért a király elé
jutott, akkor monda a király néki: Mikeás! elmenjünk-é
Rámóth Gileád ellen hadba, vagy elhagyjam? És monda:
Menjetek el, és jó szerencsétek leszen, kezetekbe
adattatnak azok. 15 És monda a király néki: Hányszor
esküdtesselek meg téged, hogy az igaznál egyebet
ne mondj nékem az Úr nevében? 16 Akkor monda:
Látám az egész Izráelt elszéledve a hegyeken, mint a
juhokat, melyeknek pásztoruk nincsen. És azt mondá
az Úr: Nincsen ezeknek urok. Térjen meg kiki az ő
házához békességben. 17 És monda az Izráel királya
Jósafátnak: Nemde nem megmondottam-é, hogy nem
fog nékem jót jövendölni, hanem rosszat? 18 Ismét
monda: Halljátok meg azért az Úr szavát. Látám az Urat
ülni az ő királyiszékében, és az egész mennyei sereget
jobb és balkeze felől mellette állani. 19 És monda az Úr:
Kicsoda csalja meg Akhábot, az Izráel királyát, hogy
felmenjen és elveszszen Rámóth Gileádban? És ki
egyet, ki mást szóla. 20 Akkor eljöve egy lélek, a ki
megállván az Úr előtt, monda: Én akarom megcsalni
őt. Az Úr pedig monda néki: Mimódon? 21 És felele:
Kimegyek és leszek hazug lélek az ő összes prófétái
szájában. Monda azért: Csald meg és győzd meg, menj
ki és cselekedjél úgy. 22 Ímé azért most az Úr adta a
hazugságnak lelkét ezen te prófétáid szájába, és az Úr
szólott veszedelmes dolgot ellened. 23 Akkor oda lépett
Sédékiás, a Kénaána fia, s arczul csapá Mikeást, és
monda: Melyik úton távozott el az Úrnak lelke tőlem,
hogy csak néked szólana? 24 Felele Mikeás: Ímé
meglátod magad azon a napon, a mikor egyik kamarából
a másik kamarába mégy, hogy elrejtőzhessél. 25 Akkor
monda az Izráel királya: Fogjátok meg Mikeást, és
vigyétek Amonhoz, a város fejedelméhez, és Joáshoz,
a király fiához. 26 És mondjátok: Ezt mondja a király:
Vessétek őt a tömlöczbe, s tápláljátok őt a nyomorúság
kenyerével és a nyomorúság vizével, míg békességgel
megjövök. 27 És monda Mikeás: Ha békével térsz
vissza, akkor nem az Úr szólott én általam. Ismét monda:
Halljátok meg minden népek! 28 És felvonult az Izráel
királya és Jósafát a Júda királya Rámóth Gileád ellen.
29 És monda az Izráel királya Jósafátnak: Ruhámat
megváltoztatom, és úgy megyek a viadalra; te pedig
öltözzél fel ruhádba. És megváltoztatá az Izráel királya
az ő ruháját, és menének viadalra. 30 Siria királya pedig
meghagyta vala az ő szekerei fejedelmeinek, mondván:
Ne harczoljatok se kicsiny, se nagy ellen, hanem csak az
Izráel királya ellen. 31 És a mikor meglátták a szekerek
fejedelmei Jósafátot, mondának: Ez az Izráel királya! És
körülfogták őt, hogy legyőzzék. Akkor felkiálta Jósafát,
és az Úr megsegéllé őt, és az Isten azokat elfordítá
tőle; 32 Mert mikor látták a szekerek fejedelmei, hogy
nem az Izráel királya, ott hagyták. 33 Egy férfi pedig
kifeszíté kézívét csak úgy találomra, és találá az Izráel
királyát a pánczél és a kapocs között. És ő monda az ő
kocsisának: Fordulj meg, és vígy ki engem a táborból,
mert megsebesültem. 34 És az ütközet mind erősebb lett
azon a napon, és az Izráel királya az ő szekerében állott
a Siriabeliek ellen estvéig, és naplementekor meghala.

19 Megtére pedig Jósafát, a Júda királya az ő
házához Jeruzsálembe békével. 2 És eleibe
méne Jéhu próféta, a Hanáni fia, és monda Jósafát
királynak: Avagy az istentelennek kellett-é segítségül
lenned, és az Úrnak gyűlölőit szeretned? Ezért nagy
az Úrnak haragja ellened. 3 Mindazáltal némi jó dolog
találtatott benned, hogy e földről kivágattad az Aserákat
és az Istennek keresésére adtad magadat. 4 És
Jósafát egy ideig Jeruzsálemben tartózkodék, azután
pedig kiméne a nép közé, Beersebától fogva mind az
Efraim hegységéig, és megtérité őket az Úrhoz, az ő
atyáiknak Istenéhez; 5 És rendele bírákat azon a földön,
Júdának minden erős városaiba, városonként. 6 És
monda a bíráknak: Jól meglássátok, a mit cselekesztek;
mert nem ember nevében ítéltek, hanem az Úrnak
nevében, a ki az ítéletben veletek lesz. 7 Azért az
Úr félelme legyen rajtatok, vigyázzatok arra, a mit
tesztek; mert az Úrnál, a mi Istenünknél nincsen
hamisság, sem személyválogatás, sem ajándékvétel.
8 Sőt Jeruzsálemben is beállíta némelyeket Jósafát
a Léviták, papok és az Izráel nemzetségeiből való
fejedelmek közül az Úr ítéletére és a perlekedésekre.
És ők Jeruzsálembe visszatérének. 9 És meghagyá
nékik, mondván: Így cselekedjetek az Úrnak félelmében
hűséggel és tökéletes szívvel. 10 Ha valamely pert
előtökbe hoznak a ti atyátokfiai, a kik lakoznak az ő
városaikban, emberhalál, törvény és parancsolat, a
rendtartások és ítéletek miatt: intsétek őket, hogy ne
vétkezzenek az Úr ellen, és ne szálljon reátok és a ti
atyátokfiaira az Úr haragja. Így cselekedjetek és ne
vétkezzetek. 11 És ímé Amária pap lesz a fő ti köztetek
az Úrnak minden dolgaiban; és Zebádia, az Ismáel fia
lesz a Júda házának vezére a király minden dolgában;
a Léviták is előljáróitok lesznek. Legyetek azért erősek
a ti tisztetekben és az Úr mellette lesz az igaznak.

20 És lőn ezek után, eljövének a Moáb fiai és Ammon
fiai, és velök mások is az Ammoniták közül, Jósafát
ellen, hogy hadakozzanak vele. 2 Eljövének pedig a
hírmondók, és megmondák Jósafátnak, mondván: A
tenger tulsó részéről nagy sokaság jön ellened Siriából,
és már Haséson-Tamárban vannak; ez az Engedi. 3

Megfélemlék azért Jósafát, és az Urat kezdé keresni
és hirdete az egész Júda országában bőjtöt. 4 Azért
felgyűlének a Júdabeliek, hogy az Úr segedelmét
keressék, Júdának minden városaiból is jövének, hogy
az Urat megkeressék. 5 És megálla Jósafát Júda és
Jeruzsálem gyülekezetiben, az Úr házában az új pitvar
előtt; 6 És monda: Oh Uram, mi atyáink Istene! nem
te vagy-é egyedül Isten a mennyben, a ki uralkodol
a pogányoknak minden országain? A te kezedben
van az erő és hatalom, és senki nincsen, a ki ellened
megállhatna. 7 Oh mi Istenünk! nem te űzéd-é ki
e földnek lakóit a te néped az Izráel előtt, és nem
te adád-é azt Ábrahámnak, a te barátod magvának
mindörökké? 8 És lakának azon, és építettek azon a te
nevednek szentséges hajlékot, mondván: 9 A mikor
veszedelem jövend mi reánk, háború, ítélet, döghalál
vagy éhség, megállunk e házban előtted (mert a te
neved e házban van) és a mikor kiáltunk hozzád a mi
nyomorúságainkban: hallgass meg és szabadíts meg
minket. 10 És most ímé az Ammoniták, a Moábiták és a
Seir hegyén lakozók, a kiknek földjén nem akarád, hogy
általmenjenek az Izráel fiai, mikor Égyiptom földéből
kijöttek, hanem mellettök menének el és nem pusztíták
el őket; 11 Ímé ezért azzal fizetnek nékünk, hogy
ellenünk jönnek, hogy kiűzzenek a te örökségedből,
melyet örökségül adtál nékünk. 12 Oh mi Istenünk,
nem ítéled-é meg őket? Mert nincsen mi bennünk erő
e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem
tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak te reád néznek a
mi szemeink. 13 És a Júdabeliek mindnyájan állanak
vala az Úr előtt, gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal
egyetemben. 14 Akkor Jaházielre, a Zakariás fiára (ki
Benája fia, ki Jéhiel fia, ki Mattániás fia vala, és az
Asáf fia közül való Lévita vala) az Úrnak lelke szálla,
a gyülekezet közepette, 15 És monda: Mindnyájan, a
kik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát
király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne
féljetek és ne rettegjetek e nagy sokaság miatt; mert
nem ti harczoltok velök, hanem az Isten. 16 Holnap
szálljatok szembe velök! Ímé ők a Czicz hágóján fognak
felmenni, és rájok találtok a völgynek szélénél, a Jeruel
pusztájával szemben. 17 Nem kell néktek harczolnotok,
hanem csak álljatok veszteg, és lássátok az Úrnak
szabadítását rajtatok. Júda és Jeruzsálem, ne féljetek
és ne rettegjetek! Holnap menjetek ellenök, mert az
Úr veletek lesz. 18 Akkor Jósafát meghajtá fejét a föld
felé, s Júda és Jeruzsálem lakói leborulának az Úr
előtt és imádák az Urat. 19 A Kéhátiták fiai közül és a
Kóriták fiai közül való Léviták pedig felállának, hogy
az Urat, Izráel Istenét nagy felszóval dícsérjék. 20 És
reggel felkészülvén, kimenének a Tékoa pusztájára; és
mikor kiindulnának onnan, megálla Jósafát, és monda:
Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók!
Bízzatok az Úrban a ti Istentekben, és megerősíttettek;
bízzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek!
21 Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr
énekeseit, hogy dícsérjék a szentség ékességét, a sereg
előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert
örökkévaló az ő irgalmassága; 22 És a mint elkezdették
az éneklést és a dícséretet: az Úr ellenséget szerze az
Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók
ellen, a kik Júdára jövének, és megverettetének. 23
Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók
ellen támadának, hogy őket levágnák és elvesztenék;
és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat,
azután egymás elpusztítását segítették elő. 24 A
Júda népe pedig méne Mispába a puszta felé, és
mikor a sokaság felé fordulának: ímé csak elesett
holttestek valának a földön, és senki sem menekült
meg. 25 Akkor elméne Jósafát és az ő népe, hogy
azoknak jószágait megzsákmányolják, és találának
nálok temérdek gazdagságot és a holttesteken drága
szép ruhákat, melyeket lefosztának rólok, oly sokat,
hogy alig vihették el, és harmadnapig kapdosták a
zsákmányt, mert felette sok vala. 26 Negyednapra
pedig gyűlének a hálaadásnak völgyébe, mivel az
Úrnak ott adának hálákat; azért azt a helyet hálaadás
völgyének nevezék mind e mai napig. 27 Megtére azért
Júdának és Jeruzsálemnek egész népe Jósafáttal, az ő
fejedelmökkel egybe, hogy visszamenjen Jeruzsálembe
nagy örömmel; mert az Úr megvigasztalta vala őket az
ő ellenségeik felett. 28 És bemenének Jeruzsálembe,
lantokkal, cziterákkal és trombitákkal, az Úr házához.
29 És lőn az Istennek félelme az országok minden
királyságain, mikor meghallották, hogy az Úr hadakozott
vala az Izráel ellenségei ellen. 30 Megnyugovék azért a
Jósafát országa, és békességet ada néki az ő Istene
minden felől. 31 És uralkodék Jósafát Júda felett.
Harminczöt esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és
uralkodék Jeruzsálemben huszonöt esztendeig; és az
ő anyjának neve Azuba vala, a Silhi leánya. 32 És
jára Asának, az ő atyjának útján, el sem távozék attól,
cselekedvén azt, a mi az Úr szeme előtt kedves dolog
vala. 33 Csakhogy még a magaslatok nem rontattak
le, és a nép nem készítette az ő szívét az ő atyái
Istenéhez. 34 Jósafátnak pedig első és utolsó dolgai ímé
meg vannak írva Jéhunak, a Hanáni fiának könyvében,
a ki azokat beírta az Izráel királyainak könyvébe.
35 Azután Jósafát, a Júda királya megbarátkozék
Akháziával, az Izráel királyával, a ki gonoszul cselekedett
vala; 36 Mindazáltal vele megbarátkozék, hogy hajókat
készítenének, melyeken Társisba mennének; és a
hajókat Esiongáberben készíték. 37 Jövendöle azért
Eliézer, a Maresából való Dódava fia Jósafát ellen,
mondván: Minthogy megbarátkozál Akháziával, az

Úr megsemmisíti a te munkádat. És a hajók mind
összetörének, és nem mehetének Társisba.

21 És meghala Jósafát az ő atyáival egyetemben, és
eltemetteték az ő atyáival a Dávid városában; és
uralkodék helyette az ő fia, Jórám. **2** És az ő testvérei,
a Jósafát fiai ezek valának: Azária, Jéhiel, Zakariás,
Azáriás, Mikáel és Sefátja. Ezek mind Jósafátnak, az
Izráel királyának fiai voltak. **3** És adott nékik az ő atyjok
sok ajándékot ezüstben, aranyban és drágaságokban,
Júdabeli megerősített városokkal; de a királyságot
Jórámnak adá, mivel ő vala elsőszülötte. **4** Kezde
azért Jórám az ő atyjának királyságában uralkodni,
és mikor immár abban megerősödött, az ő testvéreit
mind megölé fegyverrel; sőt Izráel fejedelmei közül is
némelyeket. **5** Harminczkét esztendős korában kezdett
vala uralkodni Jórám, és nyolcz esztendeig uralkodék
Jeruzsálemben. **6** És jára az Izráel királyainak útján,
a mint cselekszik vala az Akháb háznépe; mert az
Akháb leányát vette vala magának feleségül; és az
Úr szemei előtt gonosz dolgot cselekedék. **7** Nem
akará mindazáltal az Úr a Dávid házát elveszteni a
szövetségért, a melyet Dáviddal kötött, és mivel igéretet
tett vala, hogy szövétneket ad néki és az ő fiainak
minden időben. **8** Az ő idejében szakada el Edom Júda
keze alól, és királyt választának magoknak. **9** Elméne
ugyan Jórám az ő vezéreivel és a szekerek mind ő
vele, és felkelvén éjjel, megveré az Edomitákat, a kik
őt körülvették vala, és szekereiknek fejedelmeit; **10**
Mindazáltal Edom elszakada Júdának keze alól mind e
mai napig. Ugyanakkor elszakada Libna is az ő keze
alól, mivel elhagyta az Urat, atyái Istenét. **11** Ő is
csináltatott magaslatokat Júda hegyein, és azt művelé,
hogy a Jeruzsálembeliek paráználkodának, sőt Júdát
is felbiztatá erre. **12** Juta pedig azonközben az Illés
próféta írása hozzá, mondván: Ezt mondja az Úr, a
te atyádnak, Dávidnak Istene: Mivel nem járál a te
atyádnak, Jósafátnak útján, sem a Júda királyának,
Asának útján; **13** Hanem járál az Izráel királyainak
útján, és azt műveléd, hogy Júda és Jeruzsálem
lakói paráználkodjanak, a mint az Akháb háza is
paráználkodik; annakfelette testvéreidet, atyádnak házát
megöléd, a kik jobbak voltak nálad: **14** Ímé az Úr nagy
csapást bocsát a te népedre, fiaidra, feleségeidre és
minden jószágodra. **15** Te pedig súlyos betegségbe,
bélbajba esel, mindaddig, míg a te béled naponként
kimegy a betegség miatt. **16** Felindítá azért az Úr Jórám
ellen a Filiszteusok és az Arábiabeliek elméjét, a kik a
szerecsenekkel határosok valának. **17** És feljövének
Júda ellen és megtámadván őt, zsákmányul vivék
mindazt a vagyont, a mi a király házában található volt,
sőt fiait és feleségeit is, és nem maradt néki más fia, csak
Joákház, a legkisebbik. **18** És mindezek után megveré
őt az Úr felette nagy bélbajjal, mely gyógyíthatatlan
vala. **19** És ez így volt napról-napra, egészen a második
év végéig, midőn belei kifolytak a betegség miatt, és
meghala nagy kínokban: és népe nem égete néki drága
illatú fűszereket, mint az ő atyáinak égettek vala. **20**
Harminczkét esztendős vala, mikor uralkodni kezde, és
nyolcz esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. És mikor
minden részvét nélkül kimula, eltemeték őt a Dávid
városában; de nem a királyok sírjába.

22 És királylyá tevék Jeruzsálem lakosai helyette az
ő legkisebb fiát Akháziát; mert az idősebbeket
mind megölték azok, a kik az Arábiabeliekkel jöttek
vala a táborba. Uralkodék azért Akházia, Jórámnak a
Júda királyának fia. **2** Akházia negyvenkét esztendős
volt, mikor királylyá lett, és egy esztendeig uralkodék
Jeruzsálemben. Anyjának neve Athália volt, a ki az Omri
leánya vala. **3** Ő is az Akháb házának útjain jára; mert az
ő anyja vala néki tanácsadója az istentelen cselekedetre.
4 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miképen
az Akháb háznépe, mert azok voltak tanácsadói atyja
halála után, az ő veszedelmére. **5** Sőt azoknak tanácsa
után indulva, hadba méne Jórámmal az Akháb fiával
az Izráel királyával Hazáel ellen a Siriabeli király ellen,
Rámóth Gileádba; de a Siriabeliek Jórámot megverék.
6 Visszatért azért Jórám, hogy meggyógyíttassa magát
Jezréel városában; mert sebek valának rajta, melyekkel
megsebesíttetett Rámában, mikor Hazáel ellen, Siria
királya ellen harczolt. Akházia pedig, Jórámnak a Júda
királyának fia, aláméne, hogy meglátogatná Jórámot, az
Akháb fiát Jezréelben, mert beteg vala. **7** Hogy Akházia
Jórámhoz méne, Isten akaratából, az ő romlása vala,
mert odaérkezvén, elméne Jórámmal Jéhu ellen, a ki a
Nimsi fia volt, a kit az Úr felkenetett, hogy kiírtaná az
Akháb háznépét. **8** Lőn azért, mikor Jéhu az Akháb
házán bosszút álla, rátalált a Júda fejedelmeire és az
Akházia testvéreinek fiaira, a kik Akháziának szolgálnak
vala, és megölé őket. **9** Akháziát is keresé és megfogák
őt, (ki Samariában rejtőzött vala el) és vivék őt Jéhuhoz,
a ki megöleté őt. De eltemették, mert ezt mondják róla:
Mégis a Jósafát fia volt, a ki teljes szívvel keresé az Urat.
És nem vala immár senki az Akházia háznépe közül a ki
képes lett volna a királyságra. **10** És Athália az Akházia
anyja, látván, hogy az ő fia meghalt: felkele és megölé
a Júda háznépének minden királyi sarját. **11** De Jósabát
a király leánya vevé Joást az Akházia fiát, és kivivé őt
titkon a király fiai közül, a kik megölettek, és elrejté őt
és az ő dajkáját az ágyasházban. És elrejté őt Jósabát,
a Jórám király leánya, a ki a Jójada pap felesége volt,
(mert Akháziának huga vala) Athália elől, hogy őt meg
ne ölhesse. **12** És náluk vala az Úr házában elrejtve hat
esztendeig. Athália pedig uralkodék az ország felett.

23 A hetedik esztendőben pedig felbátorodván Jójada,
szövetséget kötött a századosokkal, Azáriával a

Jérohám fiával, Ismáellel a Jóhanán fiával, Azáriával az
Obed fiával, Maaséjával az Adája fiával, és Elisafáttal
a Zikri fiával; 2 A kik Júda országát körüljárván,
összegyűjték Júdának minden városaiból a Lévitákat
és az Izráel családfőit, és jövének Jeruzsálembe. 3
Szövetséget tőn pedig mind az egész gyülekezet a
királylyal az Isten házában, minekutána Jójada ekképen
szólott nékik: Ímé a király fia fog uralkodni, a mint az
Úr szólott volt a Dávid fiairól; 4 Azért ez az a dolog,
amit cselekednetek kell: Harmadrész közületek, a kik
a szombatra szoktatok feljönni a papok és a Léviták
közül, ajtónálló legyen; 5 Harmadrész a király házánál,
és harmadrész a főkapunál álljon; az egész nép pedig
legyen az Úr házának pitvariban; 6 Senki ne menjen be
az Úr házába, hanem csak a papok és a kik szolgálnak
a Léviták közül, csak ők menjenek be, mert szent
dologra rendeltettek; az egész nép tartsa magát az Úr
parancsolatjához. 7 És a Léviták vegyék körül a királyt,
fegyvere mindenkinek kezében legyen, és ha valaki
bemenne a házba, ott megölettessék; és a király mellett
legyetek, mikor bemegy és mikor kijön. 8 És mind a
szerint cselekedének a Léviták és az egész Júda, a
mint Jójada pap megparancsolá, és kiki maga mellé
vevé az ő embereit, mindazokat, a kik felmennek vala a
szombatra, mind a kik kijőnek vala szombaton; mert
Jójada pap nem ereszté el a csapatokat. 9 És Jójada
pap a századosoknak azokat a dárdákat, paizsokat
és pánczélokat adá, a melyek Dávid királyéi voltak, a
melyek az Isten házában valának. 10 És állítá az egész
népet, mindenkinek fegyvere kezében lévén, a ház jobb
oldalától fogva a ház bal oldaláig, az oltár mellett és a
ház mellett a király körül. 11 Akkor kihozák a király fiát,
és reá tevék a koronát és a bizonyságtételt, és királylyá
tevék őt, és megkenék őt Jójada és az ő fiai, mondván:
Éljen a király! 12 Mikor pedig meghallotta Athália a
futkosó nép szavát, a kik a királyt dícsérik vala; akkor
ő is felméne a nép közé az Úr házába. 13 És mikor
látta, hogy a király az ő oszlopánál áll a bejáratnál, s a
fejedelmek és a trombitások a király mellett vannak, és
hogy az egész föld népe örül, trombitál, s az énekesek a
zengő szerszámokkal énekelnek, a kik tudósok valának
az isteni dícséretben: megszaggatá Athália az ő ruháit,
és monda: Árulás, árulás! 14 És kiküldé Jójada pap
a századosokat, a sereg előljáróit, mondván nékik:
Vezessétek ki a rendek között; és ha valaki utána
menne, fegyverrel ölettessék meg. Mert ezt mondja vala
a pap: Ne öljétek meg őt az Úr házában. 15 Helyet
adának azért néki, hogy kimehessen, és mikor jutott
volna a király háza felé a lovak kapujáig, ott megölték
őt. 16 Szövetséget tőn pedig Jójada ő maga között,
az egész nép között és a király között, hogy ők az Úr
népei legyenek. 17 És beméne az egész sokaság a
Baál házába, és azt elrontá, és annak mind oltárait,
mind bálványait összetöré; Mattánt pedig, a Baál papját
az oltárok előtt ölék meg. 18 És gondviselőket állíta
Jójada az Úr házába, a lévitai papok által, a kiket Dávid
csoportokba osztott az Úr házában, hogy áldoznának
égőáldozatokkal az Úrnak, a mint a Mózes törvényében
megíratott, nagy vígassággal és énekszóval, a Dávid
rendelése szerint. 19 És állítá az ajtónállókat az Úr
házának kapuihoz, hogy be ne mehessen, a ki tisztátalan
bármely dolog által. 20 Azután maga mellé vevé a
századosokat és a főembereket és a kik a nép felett
uralkodnak, s az egész ország népét, és kivezetvén
a királyt az Úr házából, bemenének a király házának
felső kapuján, és ülteték a királyt a királyiszékbe. 21
És örvendezett a föld minden népe, és a város is
megnyugovék; minekutána Atháliát megölék fegyverrel.

24 Hét esztendős vala Joás, mikor uralkodni kezde,
és uralkodék Jeruzsálemben negyven esztendeig;
az ő anyjának neve Sibia vala, Beersebából. 2 És
cselekedék Joás az Úr előtt kedves dolgot, Jójada
papnak teljes életében. 3 Vett pedig néki Jójada két
feleséget, és nemze fiakat és leányokat. 4 Ezek után
elvégezé magában Joás, hogy megújítja az Úrnak
házát. 5 És összehivatá a papokat és a Lévitákat,
és monda nékik: Menjetek el a Júda városaiba, és
szedjetek az Izráel népétől fejenként pénzt, hogy a
ti Istentek háza esztendőnként kijavíttassék. Ti pedig
siessetek e dologgal; de a Léviták nem sietének. 6
Akkor hivatá a király Jójadát a papifejedelmet, és monda
néki: Miért nem gondoltál a Lévitákra, hogy behozzák
Júdából és Jeruzsálemből az ajándékot, a melyet rendelt
Mózes az Úr szolgája és az Izráel gyülekezete, a
gyülekezet sátorához? 7 Mert az istentelen Athália
és az ő fiai elpusztították az Isten házát, és mindazt,
a mi az Úr házának vala szentelve, a bálványokra
költötték. 8 És mikor parancsolt a király, csinálának egy
ládát, melyet az Úr házának kapuja előtt helyezének
el, kivül. 9 És kihirdeték Júdában és Jeruzsálemben,
hogy hozzák el az Úrnak az ajándékot, a melyet az
Isten szolgája Mózes parancsolt a pusztában Izráelnek.
10 Akkor a vezérek mindnyájan és az egész nép
örömmel vivék az ő ajándékaikat és veték a ládába,
míg megtelék. 11 És időnként a Léviták által elviteték a
ládát a király gondviselőjéhez, és mikor látták, hogy
sok pénz van benne, eljövén a király íródeákja és a
főpap választott embere, kiüríték a ládát, s azután ismét
visszavitték helyére. Ezt művelék időnként, és nagy
összeg pénzt gyűjtének. 12 És adá azt a király és
Jójada az Úr háza körül való munka felügyelőjének;
és fogadának favágókat és ácsokat az Úr házának
újítására, vas- és rézműveseket is az Úr házának
megerősítésére. 13 Munkálkodának azért a művesek,
és az ő kezök által a kijavítás előrehaladt, s az Úrnak

házát előbbi állapotába helyezék, és megerősíték azt.
14 Mikor pedig elvégezték, a megmaradt pénzt vivék
a királynak és Jójadának, melyből csinálának az Úr
háza számára edényeket, az isteni tisztelet és áldozat
számára kanalakat, s arany és ezüst edényeket. És
áldozának vala égőáldozatokkal szüntelen az Úrnak
házában, Jójadának, teljes életében. 15 Megvénhedék
pedig Jójada, és megelégedvén életével, meghala.
Százharmincz esztendős korában hala meg. 16 És
eltemeték őt a Dávid városában a királyok között, mivel
kedves dolgot cselekedett vala Izráelben mind Istennel
s mind az ő házával. 17 Minekutána pedig meghala
Jójada, eljövének a Júda fejedelmei, és meghajták
magokat a király előtt; a király pedig hallgatott reájok.
18 És elhagyák az Úrnak, atyáik Istenének házát, és
szolgálának az Aseráknak és bálványoknak; mely vétkök
miatt lőn az Úrnak haragja Júda és Jeruzsálem ellen.
19 És külde hozzájuk prófétákat, hogy visszatérítenék
őket az Úrhoz, a kik bizonyságot tevének ellenök, de
nem hallgattak reájok. 20 Az Isten lelke pedig felindítá
Zakariást, a Jójada pap fiát, a ki felálla a nép között,
és monda nékik: Ezt mondja az Isten: Miért szegtétek
meg az Úrnak parancsolatait? – mert az nem használ
néktek. Ha elhagytátok az Urat, ő is elhagy titeket. 21
Amazok pedig reá támadván, ott az Úr háza pitvarában
megkövezék őt a király parancsolatjából. 22 És nem
emlékezék meg Joás király a jótéteményről, a melylyel
annak atyja, Jójada vala ő hozzá éltében, hanem
megöleté a fiát. Mikor pedig meghalna, ezt mondá:
Látja az Úr és bosszút áll! 23 És már az esztendő
elmúltával feljöve ellene Siria királyának serege, és
méne Júdára és Jeruzsálemre, és kiirtották a népnek
minden vezéreit a nép közül, és minden zsákmányukat
küldék Damaskusba a királynak; 24 Mert noha kevés
emberrel jött vala rájok a Siriabeli had, mindazáltal
az Úr kezökbe adá Júdának nagy seregét, mivel az
Urat, atyáiknak Istenét elhagyták; és Joáson is bosszút
állának. 25 És mikor tőle elmentek (súlyos betegségben
hagyták hátra): pártot ütének ellene az ő szolgái, a
Jójada pap fiának haláláért, és megölék őt ágyában,
és meghala. És eltemeték őt a Dávid városában, de
nem temeték őt a királyok sírjába. 26 Ezek ütöttek
ellene pártot: Zabád, az Ammonbeli Simeát asszony
fia, és Józabád, a Moábbeli Simrith fia. 27 Az ő fiai, és
alatta az adónak megszaporodása, s az Isten házának
kijavítása, ímé meg vannak írva a királyok könyvének
magyarázatában. Uralkodék helyette az ő fia, Amásia.

25 Huszonöt esztendős korában kezdett Amásia
uralkodni, és huszonkilencz esztendeig uralkodék
Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jéhoaddán vala,
Jeruzsálemből való. 2 És kedves dolgot cselekedék
az Úr előtt; de nem tiszta szívből. 3 Lőn pedig azután,
hogy országában megerősödék, megölé az ő szolgáit, a
kik a királyt, az ő atyját megölték vala. 4 De azoknak
fiait nem öleté meg, hanem a szerint cselekedék, a
mint a törvényben, a Mózes könyvében megiratott,
a melyben az Úr parancsolt volt, mondván: Meg ne
ölettessenek az atyák a fiakért és a fiak se ölettessenek
meg az atyákért, hanem kiki az ő saját bűnéért
ölettessék meg. 5 Összegyűjté annak felette Amásia
a Júda népét, és választa közülök a nemzetségek
szerint egész Júdában és Benjáminban ezredeseket
és századosokat; és megszámlálá őket a húsz
esztendősöktől fogva és a kik feljebb valának, és találá
azok közül válogatott fegyverfoghatókat, kopjásokat
és paizsosokat, háromszázezeret. 6 Annakfelette az
Izráeliták közül százezer erős vitézt fogadott fel, száz
talentom ezüstön. 7 Eljöve pedig az Isten embere ő
hozzá, mondván: Oh király! ne menjen el te veled Izráel
serege, mert az Úr nem lesz Izráellel, Efraim minden
fiaival. 8 Ha nem hiszed, ám menj el, készülj a viadalhoz;
de megver az Isten téged az ellenség előtt; mert az Isten
hatalmában van mind a segítség, mind a megveretés.
9 Akkor monda Amásia az Isten emberének: De mit
tegyünk a száz talentom ezüsttel, a melyet Izráel
seregének adtam? És felele az Isten embere: Az Úr
néked annál sokkal többet adhat. 10 Kiválasztá azért
Amásia azt a sereget, a mely Efraimból jött vala ő
hozzá, hogy mennének helyökre; mely dologért igen
megharagvának a Júda népére, és felgerjedt haraggal
tértek vissza helyeikre. 11 Amásia pedig felbátorodván,
elindítá népét, és méne a sós völgybe; és megvere
a Seir fiai közül tízezeret. 12 És Júda fiai tízezeret
élve fogtak el, a kiket egy magas kőszikla tetejére
vivének, és letaszították őket a magas kősziklárol, és
mindnyájan összeroncsoltattak. 13 Annak a seregnek
fiai pedig, a kiket visszaküldé Amásia, hogy ne menjenek
ő vele hadba: Júdának városaira ütének Samariától
fogva mind Bethóronig; és levágván háromezeret azok
közül, nagy zsákmányt vivének el. 14 Lőn azután,
hogy Amásia megtére az Edomiták megveréséből, a
Seir fiainak isteneit elhozá és Isten gyanánt tisztelé
azokat, a kik előtt magát meghajtja vala, és nékik jóillatot
gerjeszte. 15 Ezért megharaguvék az Úr Amásiára, és
prófétát külde hozzá, a ki monda néki: Miért imádod
annak a népnek isteneit, a kik nem szabadíthatták
meg az ő népöket a te kezedből? 16 Lőn pedig,
mikor ekképen szólott volna néki, monda néki a király:
Vajjon te tanácsosa vagy-é a királynak? Hallgass, mert
rosszul jársz. Megszünék azért a próféta, minekutána
ezt mondotta volna: Látom, hogy az Isten el akar
téged veszteni, mivel ezt műveléd, és tanácsomat nem
fogadád meg. 17 Amásia pedig, a Júda királya, tanácsot
tartván, követet külde Joáshoz, a Joákház fiához, a ki
Jéhunak fia vala, az Izráel királyához, mondván: Nosza,
szálljunk szembe egymással! 18 Akkor Joás, az Izráel

királya ilyen választ ada Amásiának, a Júda királyának:
A Libánus hegyén való tövis külde a Libánuson való
czédrusfához, mondván: Add a te leányodat az én
fiamnak feleségül; eközben azonban arra menvén egy
fenevad, a mely a Libánuson lakik vala, eltapodá azt a
tövist. 19 Te magadban így gondolkodtál: Megveréd
az Edomitákat, azért fuvalkodtál fel magadban, hogy
dicsekedjél. Kérlek, maradj otthon, miért szereznél
magadnak veszedelmet, hogy te és Júda elveszszen
általam. 20 De Amásia nem nyugodhatott, mert Isten
elvégezte vala, hogy az ellenség kezébe adja őket,
mivel az Edomiták isteneit keresték. 21 Felindula azért
Joás, az Izráel királya, és szembeszállának egymással
ő és Amásia, a Júda királya Béth-Semesnél, a mely
Júdában van. 22 És Júda megveretteték Izráel által,
és elmenekülének mindnyájan sátoraikba. 23 Amásiát
pedig, a Júda királyát, a Joás fiát, a ki Joákház fia
volt, Joás, az Izráel királya elfogá Béth-Semesben, és
vivé őt Jeruzsálembe, és Jeruzsálem kőfalát lerontá az
Efraim kaputól fogva mind a szeglet kapujáig négyszáz
singnyire. 24 És az aranyat, az ezüstöt és mindenféle
edényeket, a melyek az Isten házában, az Obed-Edom
birtokában találtatának, és a király házának kincseit,
s a kezesek fiait mind Samariába vivé. 25 Amásia, a
Joás fia, a Júda királya, minekutána meghala Joás, a
Joákház fia, az Izráel királya, még tizenöt esztendeig
éle. 26 Amásiának pedig többi dolgai, az elsők és
utolsók, avagy nincsenek-é megírva a Júda és az Izráel
királyainak könyvében? 27 Azon időtől fogva pedig,
hogy Amásia az Úrtól elszakada, összeesküvést szőttek
ellene Jeruzsálemben; és elmeneküle Lákisba, de utána
küldöttek Lákisba, és megölték ott őt. 28 És elhozák
onnét lovakon, és eltemeték őt az ő atyáival, Júdának
városában.

26 Akkor előhozván az egész Júda nemzetsége
Uzziást (ki tizenhat esztendős vala), királylyá
tevék őt az ő atyja Amásia helyett. 2 Ő építé meg Elótot,
és csatolta ismét Júdához, minekutána Amásia király
meghalt az ő atyáival egybe. 3 Tizenhat esztendős
korában kezdett vala uralkodni Uzziás, és ötvenkét
esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; az ő anyjának
neve Jékólia vala, Jeruzsálemből való. 4 És az Úr előtt
kedves dolgot cselekedék, a mint az ő atyja, Amásia is
cselekedett vala. 5 És keresi vala az Istent Zakariás
próféta idejében, a ki az isteni látásokban értelmes vala;
és mindaddig, míg az Urat keresé, jó előmenetelt adott
néki Isten; 6 Mert kimenvén, hadakozék a Filiszteusok
ellen; és a Gáth kerítését, a Jabné kerítését és az
Asdód kerítését letöré, és építe városokat Asdódban és
a Filiszteusok tartományában. 7 És megsegéllé őt az
Isten a Filiszteusok ellen és az Arábiabeliek ellen, a kik
lakoznak vala Gúr-Baálban, és Meunimban. 8 És adának
az Ammoniták Uzziásnak ajándékot, és elterjede az ő
híre Égyiptomig; mert felette igen megnevekedett az ő
hatalma; 9 És építe Uzziás tornyokat Jeruzsálemben a
szeglet kapuja felett, a völgy kapuja felett és a szegletek
felett, és igen megerősítteté azokat. 10 A pusztában is
tornyokat épített, és sok kutat ásatott; mert sok nyája
vala mind a völgyekben, mind a lapályon, és szántóvető
szolgái, vinczellérei a hegyeken és Kármelben, mert a
földművelést kedvelte. 11 Uzziásnak hadakozó serege
is vala, a mely harczba mehetett csapatonként, a mint
megszámláltatott Jéhiel íródeák és Maaséja előljáró
által Hanániás vezetése alatt, a ki a király vezérei
közül való. 12 A családfők egész száma a hadakozó
vitézek között kétezerhatszáz vala. 13 És az ő kezök
alatt levő hadakozó sereg háromszázhétezerötszáz
harczosból állott, a kik képesek valának megsegíteni
a királyt ellenségei ellen. 14 És készíttete Uzziás
nékik, az egész sereg számára paizsokat, kopjákat,
sisakokat, pánczélokat, íveket és parittyába való köveket.
15 Készíttete annakfelette Jeruzsálemben értelmes
mesteremberek által gépezeteket a tornyok tetején
és a kőfal szegletein, nyilaknak és nagy köveknek
kihajigálására. És az ő híre messzire elterjede; mert
csudálatosan megsegítteték, míglen megerősödék.
16 Mikor pedig ilyen módon megerősödött volna,
felfuvalkodék, hogy megfertőztetné magát és vétkezék
az Úr ellen, az ő Istene ellen. Beméne az Úr templomába,
hogy a füstölő oltáron füstölne. 17 És beméne ő utána
Azáriás pap, és vele az Úr papjai nyolczvanan, igen
erősek. 18 És ellene állának Uzziás királynak, és
mondának néki: Uzziás! nem a te dolgod az Úrnak
füstölni, hanem az Áron pap fiaié, a kik felszenteltetének,
hogy füstöljenek. Menj ki e szent helyből; mert igen
vétkeztél és dicsőségedre nem leend az Úr Istentől.
19 És megharaguvék Uzziás, a kinek kezében vala a
füstölő szerszám, hogy füstölne; és mikor haragudnék a
papokra, bélpoklosság támada a homlokán ott a papok
előtt, az Úr házában, a füstölő oltár előtt. 20 És mikor
tekintett volna ő reá Azáriás főpap, és vele mind a
többi papok, láták a bélpoklosságot az ő homlokán;
és elűzék őt onnét, sőt maga is sietett kimenni, mert
az Úr megverte vala őt. 21 És lőn Uzziás király halála
napjáig bélpoklos; és lakik vala egy elkülönített házban
bélpoklosan, mert az Úr házából kivettetett vala. És
Jótám, az ő fia vala a király házában, a ki ítélkezék az
ország népe felett. 22 Uzziásnak pedig első és utolsó
dolgait megírta Ésaiás próféta, az Ámós fia. 23 És
meghala Uzziás az ő atyáival egybe, és eltemeték őt az
ő atyáival a temetőbe, a mely a királyoké vala, mert ezt
mondják felőle: bélpoklos volt. És uralkodék helyette
Jótám, az ő fia.

27 Huszonöt esztendős vala Jótám, mikor uralkodni
kezde, és tizenhat esztendeig uralkodék

Jeruzsálemben; az ő anyjának neve Jérusa vala, a
Sádók leánya. 2 És kedves dolgot cselekedék az
Úr előtt, mint az ő atyja, Uzziás is cselekedett vala,
csakhogy nem méne az Úr templomába; a nép azonban
tovább is vétkezék. 3 Ő építé meg az Úr házának felső
kapuját; a vár kőfalán is sokat építe. 4 Annakfelette a
Júda hegyes földén városokat építe, és a ligetekben
palotákat és tornyokat építe. 5 Ő is hadakozott az
Ammon fiainak királyai ellen, a kiket megvere; és adának
néki az Ammon fiai azon esztendőben száz tálentom
ezüstöt s tízezer véka búzát és tízezer véka árpát. Ezt
fizették néki az Ammon fiai a második és harmadik
esztendőben is. 6 És hatalmassá lőn Jótám, mert
útjában az Úr előtt, az ő Istene előtt járt. 7 Jótámnak
pedig több dolgait, minden hadakozásait és útjait, ímé
megírták az Izráel és a Júda királyainak könyvében.
8 Huszonöt esztendős korában kezdett uralkodni, és
tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. 9 És
elaluvék Jótám az ő atyjával, és eltemeték őt a Dávid
városában; és uralkodék Akház, az ő fia helyette.

28 Húsz esztendős volt Akház, mikor uralkodni
kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodék
Jeruzsálemben, és nem cselekedék kedves dolgot az
Úr előtt, mint Dávid, az ő atyja; 2 Hanem az Izráel
királyainak útján járt, és öntött bálványokat is csináltatott
a Baál tiszteletére. 3 Annakfelette tömjéneze a Hinnom
fiának völgyében; fiait is megégeté tűzben, a pogányok
útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izráel fiai elől
kiűzött volt. 4 Áldozék és tömjéneze a magaslatokon
is, a halmokon is és minden zöld fa alatt. 5 Ezért
az Úr az ő Istene adá őt a Siriabeli király kezébe,
és őt igen megverék, és sok foglyot hurczolának el ő
tőle, a kiket Damaskusba vivének. Sőt még az Izráel
királya kezébe is adaték, és az is igen megveré őt. 6
Mert Pékah, a Rémália fia, Júdában egy nap levága
százhúszezer embert, mind vitézeket; mivel elhagyták
az Urat, atyáik Istenét. 7 Annakfelette az Efraimbeli
vitéz Zikri megölé Maásiát, a király fiát, Azrikámot,
az ő házának gondviselőjét, és Elkánát, a ki a király
után második vala. 8 És elvivének az Izráel fiai az ő
atyjokfiai közül kétszázezer asszonyt, fiút, leányt, és
nagy vagyont rablának el tőlök, és azzal a zsákmánynyal
mennek vala Samariába. 9 Vala pedig ott az Úrnak egy
prófétája, a kinek neve Odéd, a ki eleibe menvén a
hadnak, a mely Samariába megy vala, monda nékik:
Ímé, mivel az Úrnak, atyáitok Istenének haragja Júda
ellen felgerjedett, őket kezetekbe adta, és ti sokat
megölétek közülök haragotokban, a mely szintén az égig
felhatott; 10 És immár arra gondoltok, hogy Júdának
és Jeruzsálemnek fiait megalázzátok, hogy néktek
szolgáitok és szolgálóleányitok legyenek: avagy ezáltal
nem teszitek-é magatokat bűnösökké az Úrnál, a ti
Isteneteknél? 11 Azért halljátok meg szómat: Vigyétek
vissza a ti atyátokfiai közül való foglyokat, a kiket
ide hoztatok; különben az Úrnak nagy haragja lészen
rajtatok. 12 Akkor felkelének némelyek az Efraimból
való vezérek közül: Azáriás, a Jóhanán fia; Berékiás,
a Mesillemót fia; Ezékiás, a Sallum fia, és Amása a
Hadlai fia, azok ellen, a kik a viadalból jőnek vala. 13 És
mondának nékik: Ne hozzátok ide be a foglyokat, mert
felette igen nagy bűn lesz az, a mit akartok művelni, és
ezzel a mi bűneinket és vétkeinket megsokasítjátok;
mert e nélkül is sok bűnünk van, és felgerjedt a harag
Izráel ellen. 14 Ott hagyá azért a sereg a foglyokat és a
zsákmányt a vezérek és az egész gyülekezet előtt. 15 És
felállának a névszerint megnevezett férfiak, s felvevék
a foglyokat, és a kik mezítelenek valának közülök,
felöltözteték a zsákmányból; felöltözteték azokat, sarukat
is adának lábaikra; ételt és italt is adának nékik; sőt
meg is kenék őket, és a gyengélkedőket szamarakra
helyezék, és vivék őket a pálmafák városába, Jérikhóba,
az ő atyjokfiaihoz; azután megtérének Samariába. 16 Az
időben külde Akház király az Assiriabeli királyhoz, hogy
megsegítené őt. 17 Mert még az Edomiták is eljöttek
vala, és a Júdabeliek közül sokat levágának, vagy
rabságba hurczolának. 18 A Filiszteusok is mind ellepék
a lapályon való városokat és Júdának dél felől való
részét, és elfoglalák Béth-Semest, Ajalont, Gederótot,
Sókot és annak faluit; Timnát és annak faluit; Gimzót és
annak faluit, és ott laknak vala; 19 Mert az Úr megalázta
Júdát Akházért, az Izráel királyáért; mert arra indítá
Júdát, hogy vétkezzék az Úr ellen. 20 Eljöve azért ő
ellene Tiglát-Piléser, Assiria királya, a ki sanyargatá
őt, és nem segítette meg. 21 Mert Akház kifosztá az
Úr házát, a királyét, a fejedelmekét, és az Assiriabeli
királynak adá, de azért nem lőn néki segítségére. 22
Sőt még a szorongattatás idejében is tovább vétkezék
az Úr ellen; ilyen vala Akház király. 23 Mert áldozék
Damaskus isteneinek, a kik őt megverték vala, ezt
mondván: Mivel Siria királyainak istenei megsegítik őket,
azért én is azoknak áldozom, hogy segéljenek engem is,
holott mind néki, mind az egész Izráelnek azok okozták
romlását. 24 És összehordá Akház az Isten házának
edényeit, és összetöré az Isten házának edényeit, és az
Úr házának ajtait bezárá, és csinála a maga számára
oltárokat Jeruzsálemnek minden szegletén; 25 Júdának
minden városaiban is magaslatokat építe, hogy az
idegen isteneknek tömjénezzen, és haragra ingerlé az
Urat, atyái Istenét. 26 Az ő több dolgai pedig és útjai,
úgy az elsők, mint utolsók, ímé meg vannak írva a
Júda és az Izráel királyainak könyvében. 27 Meghala
pedig Akház az ő atyáival, és eltemeték őt Jeruzsálem
városában; mert nem vivék őt az Izráel királyainak
sírjába. És uralkodék az ő fia, Ezékiás, ő helyette.

29 Ezékiás huszonöt esztendős korában kezdett
uralkodni, és uralkodék huszonkilencz esztendeig

Jeruzsálemben; az ő anyjának neve vala Abija, a
Zakariás leánya. 2 És kedves dolgot cselekedék az
Úr előtt, mind a szerint, a mint Dávid, az ő atyja
is cselekedett vala. 3 És az ő királyságának első
esztendejében, az első hónapban kinyitá az Úr házának
ajtait, és azokat megújíttatá. 4 És egybehivatá a papokat
és a Lévitákat, és összegyűjté őket a napkelet felől
való utczában; 5 És monda nékik: Hallgassatok meg
engem Léviták! Most szenteljétek meg magatokat, az
Úrnak, atyáitok Istenének házát is szenteljétek meg, és
hordjatok ki minden tisztátalanságot a szent helyről; 6
Mert vétkeztek a mi atyáink, és az Úr előtt, a mi Istenünk
előtt gonoszul cselekedének, és elhagyták őt, az Úr
sátorától elfordították arczukat, hátat fordítván annak. 7
A tornácz ajtait is bezárták, a szövétnekeket eloltották,
és füstölőszert nem füstölögtettek és égőáldozatot nem
áldoztak az Izráel Istenének a szent helyen. 8 És ezért
volt az Úrnak haragja Júdán és Jeruzsálemen, és adta
volt őket rabságra és pusztulásra és kigunyoltatásra,
a mint ti magatok is látjátok. 9 És ímé a mi atyáink
fegyver által hullottak el, fiaink, leányaink és feleségeink
fogságba vitettek e dolog miatt. 10 Most azért elvégeztem
magamban, hogy az Úrral, Izráel Istenével szövetséget
szerzek, hogy haragját tőlünk elfordítsa. 11 Fiaim, most
ne tévelyegjetek; mert az Úr választott titeket, hogy ő
előtte állván, néki szolgáljatok; hogy szolgái legyetek
néki és jóillatot szerezzetek. 12 Felkelének azért a
Léviták: Máhát az Amásai fia, Jóel az Azárja fia, a
kik Kéhátiták valának; a Mérári fiai közül pedig Kis az
Abdi fia, és Azária a Jéhalélel fia, és a Gersoniták
közül Joah a Zimma fia, és Éden a Joah fia; 13 Az
Elisáfán fiai közül Simri és Jéhiel; az Asáf fiai közül
Zakariás és Mattánia; 14 A Hemán fiai közül Jéhiel
és Simei; a Jédutun fiai közül Semája és Uzziel. 15
Összegyűjték az ő atyjokfiait, és megszentelék magokat,
és bemenének a király parancsolatjából az Úrnak
beszédei szerint, az Úr házának megtisztítására. 16
És bemenének a papok az Úr házának belső részébe,
hogy azt megtisztítsák; kihordának belőle minden
tisztátalanságot, a melyet az Úr templomában találának,
az Úr házának pitvarába; és a Léviták felszedék, hogy
onnan kihordják a Kidron patakába. 17 Elkezdék pedig
a megszentelést az első hónap első napján, és a
hónap nyolczadik napján bemenének az Úr házának
tornáczába, és megszentelék az Úr házát nyolcz napon
át, úgy hogy az első hónap tizenhatodik napján végezték
be. 18 És akkor bemenének Ezékiás királyhoz, és
mondának: Megtisztítottuk mindenestől az Úr házát, az
égőáldozat oltárát is, minden hozzá tartozó edényekkel
egybe, a szent asztalt is, minden szerszámaival; 19
Minden egyéb eszközöket is, a melyeket Akház király
az ő királysága alatt megszentségtelenített, mikor Isten
ellen vétkezett vala, helyreállítottunk és megszenteltünk,
és ímé mind az Úr oltára előtt vannak. 20 Reggel
azért felkele Ezékiás király, és összegyűjté a város
fejedelmeit, és felméne az Úr házába. 21 És vivének
fel hét tulkot és hét kost, hét bárányt és hét bakot
bűnért való áldozatra az országért, a szent hajlékért és
Júdáért, és megparancsolá az Áron fiainak, a papoknak,
hogy megáldozzák az Úr oltárán. 22 Megölék azért a
tulkokat, és a papok azoknak véröket vévén, elhinték az
oltárra; hasonlatosképen megölvén a kosokat, elhinték
azoknak véröket az oltárra; a bárányokat is megölvén,
azoknak vérét az oltárra hinték. 23 Azután előhozák
a bűnért való bakokat a király és a gyülekezet elé, és
kezöket rájok tevék. 24 Minekutána a papok azokat
megölték, bűnért való áldozást végeztek a vérökkel
az oltáron, az egész Izráel megtisztulására; mert az
egész Izráelért parancsolta vala a király az égőáldozatot
és a bűnért való áldozatot. 25 És beállítá a Lévitákat
az Úr házába czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal
Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán
prófétának parancsolatja szerint; mert az Úrtól volt
a parancs az ő prófétái által. 26 Előállának azért a
Léviták a Dávid zengő szerszámaival; a papok is a
trombitákkal. 27 És megparancsolá Ezékiás, hogy
egészen égőáldozatot áldozzanak az oltáron. És mikor
megkezdődött az áldozás ugyanakkor megkezdődött
az Úrnak éneke is és a trombiták harsonája Dávidnak
az Izráel királyának szerszámaival. 28 És az egész
gyülekezet leborula, az énekesek énekelének, és a
trombitások trombitálának mindaddig, míg az egészen
égőáldozatnak vége lőn. 29 És a mikor elvégezték
az áldozatokat, a király és mindnyájan a vele valók
leborulván arczczal, imádkozának. 30 És megparancsolá
Ezékiás király és a fejedelmek a Lévitáknak, hogy az
Urat dícsérjék a Dávid és az Asáf próféta dicséreteivel; a
kik, mikor nagy örömmel dícsérték az Urat, meghajoltak
és leborulának. 31 Azután szóla és monda Ezékiás:
Most már felavattátok magatokat az Úrnak, azért jőjjetek,
és hozzatok áldozatokat és dícsérő áldozatokat az Úr
házában. És az egész gyülekezet hoza áldozatokat és
dícsérő áldozatokat, és mindaz a kit a szíve indított,
egészen égőáldozatot. 32 És az égőáldozatra való
barmok száma, a melyeket a gyülekezet hozott vala, ez
volt: hetven tulok, száz kos, kétszáz bárány. Mindezek
egészen égőáldozatul valának az Úrnak. 33 Azonkivül
szenteltek az Úrnak hatszáz tulkot és háromezer juhot.
34 De mivel a papok kevesen valának, és nem győzték
az áldozatokat mind megnyúzni, ezért az ő atyjokfiai, a
Léviták segítségökre valának nékik mindaddig, míg azt
a munkát elvégezék, és míg a többi papok magokat
megszentelék; mert a Léviták igazabb szívűek valának a
magok megszentelésében, mint a papok. 35 Az egészen
égőáldozat is igen sok volt a hálaáldozatok kövérivel és
az egészen égőáldozatokhoz való italáldozatokkal; és

ekképen helyreállíttatott az Úr házának szolgálata. 36
Örvendeze azért Ezékiás és ő vele az egész gyülekezet,
hogy az Isten erre hajlandóvá tette a népet; mert hirtelen
történt ez a dolog.

30 És külde Ezékiás az egész Izráelhez és Júdához,
sőt Efraimnak és Manassénak is íra leveleket,
hogy jönnének el az Úr házához Jeruzsálembe, hogy
megtartanák a páskhát az Úrnak, Izráel Istenének. 2
És tanácsot tarta a király és fejedelmei s az egész
gyülekezet Jeruzsálemben, hogy a második hónapban
tartsák meg a páskhát. 3 Mert azt akkor nem tarthatták
meg, mert a papok nem szentelhették meg magokat kellő
számban, s a nép sem gyűlt vala össze Jeruzsálemben.
4 És e dolog igen tetszék mind a királynak, mind
az egész gyülekezetnek. 5 Elhatározták tehát, hogy
kihirdetik egész Izráelben Beersebától fogva Dánig,
hogy jőjjenek Jeruzsálembe páskhát szentelni az Úrnak,
Izráel Istenének, mert már régóta nem tartották meg úgy,
a mint megiratott. 6 Elmenének azért a híradók a király
levelével és a fejedelmekével az egész Izráelhez és
Júdához, és a király parancsolatjából ezt mondják vala:
Izráel fiai! térjetek meg az Úrhoz, Ábrahámnak, Izsáknak
és Izráelnek Istenéhez s ő is megtér a maradékhoz,
mely megmaradt még köztetek az Assiriabeli királyok
kezétől. 7 És ne legyetek olyanok, mint a ti atyáitok és
atyátokfiai, a kik vétkeztek volt az Úr ellen, atyáik Istene
ellen és elpusztította őket, a mint ti magatok látjátok.
8 Most azért meg ne keményítsétek nyakatokat, mint
a ti atyáitok; adjatok kezet az Úrnak, és bemenvén
az ő szent helyébe, a melyet megszentelt örökké,
szolgáljatok az Úrnak, a ti Istenteknek, és elfordul rólatok
haragja. 9 Mert hogy ha ti megtéréndetek az Úrhoz,
a ti atyátokfiai és fiaitok kegyelmet találnak azoknál a
kik őket fogságba vitték, és megtérnek erre a földre,
mert irgalmas és kegyelmes az Úr, a ti Istentek, és nem
fordítja el orczáját tőletek, ha ő hozzá megtéréndetek.
10 Mikor pedig a híradók városról-városra menének az
Efraim és a Manasse földén, mind Zebulonig, nevetik
és csúfolják vala őket; 11 Mindazáltal némelyek az
Áser, Manasse és a Zebulon nemzetségéből megalázák
magokat, és eljövének Jeruzsálembe. 12 Júdában is
ezt cselekedé az Istennek keze, adván beléjök egy
akaratot, hogy engednének a király parancsolatjának
és a fejedelmekének az Úr beszéde szerint. 13 Sok
nép gyűle azért Jeruzsálembe, hogy a kovásztalan
kenyerek ünnepét megtartsák a második hónapban;
igen nagy gyülekezet vala. 14 És felkelének, és
elronták az oltárokat, a melyek Jeruzsálemben valának,
és a füstölő oltárokat is mind elronták, és a Kidron
patakába hányták. 15 És megölék a páskhabárányt a
második hónap tizennegyedik napján; s a papok és
Léviták megszégyenlék és megszentelék magokat, és
égőáldozatokat vittek az Úr házába; 16 És kiki álla
az ő helyére az ő szokások szerint és Mózesnek az
Isten emberének törvénye szerint, és a papok hintik
vala a vért a Léviták kezéből. 17 Minthogy pedig igen
sokan valának a gyülekezetben, a kik magokat meg
nem szentelték vala, ezért a Léviták a páskhabárány
megölésével foglalkozának azokért, a kik tisztátalanok
voltak, hogy megszenteljék az Úrnak; 18 Mert a népnek
nagy része, sokan az Efraim, Manasse, Izsakhár és
Zebulon nemzetségéből, nem szentelték meg magokat,
mindazáltal megevék a páskhabárányt, nem úgy, a
mint megiratott; de könyörge Ezékiás érettök, mondván:
A kegyes Úr tisztítsa meg azt; 19 Mindenkit, a ki
szívét elkészítette, hogy keresse az Istent, az Urat,
az ő atyái Istenét, ha nem a szentségnek tisztasága
szerint is. 20 És meghallgatá az Úr Ezékiást, és a
népnek megkegyelmeze. 21 Megtartották tehát az Izráel
fiai, a kik Jeruzsálemben találtatának, a kovásztalan
kenyerek ünnepét hét napon át nagy örömmel, és
dícsérik vala az Urat minden nap a Léviták és a papok,
az Úr erejét éneklő szerszámokkal. 22 És kegyesen
beszéle Ezékiás minden Lévitával, a kik értelmesek
és jóindulattal valának az Úr iránt. És ünnepi lakomát
tartottak hét napon át, áldozván hálaadó-áldozatokkal,
és dícsérvén az Urat, atyáik Istenét. 23 Tanácsot
tarta pedig az egész gyülekezet, hogy még hét napig
szentelne ünnepet; és így még hét napot töltöttek el
vígasságban; 24 Mert Ezékiás, a Júda királya ada a
gyülekezetnek ezer tulkot és hétezer juhot, a fejedelmek
is adának a gyülekezetnek ezer tulkot és tízezer juhot;
és megszentelék magokat a papok elegen. 25 Nagy
örömben vala azért az egész Júda gyülekezete, a
papok és a Léviták és azoknak egész gyülekezete,
a kik Izráelből oda mentek vala; mind az idegenek,
a kik az Izráel földjéről jöttek vala, mind a Júdában
lakozók. 26 És volt nagy vígasság Jeruzsálemben; mert
Salamonnak, az Izráel királyának, Dávid fiának idejétől
fogva nem volt ehez hasonló ünnep Jeruzsálemben. 27
Ezek után felállának a papok és a Léviták, és megáldák
a gyülekezetet; és meghallgatásra talált az ő szavok, és
felhata az ő könyörgésök mennybe az Isten szentséges
lakhelyébe.

31 A mint mindezeknek vége lőn: kiméne az egész
Izráel, a kik Júdának városaiban találtatának, s
a bálványokat széttörték, az Aserákat kivagdalák, s
leronták a magaslatokat és oltárokat egész Júdában,
Benjáminban, Efraimban és Manasseban, mígnem
befejezték; azután visszatérének az Izráel fiai mind, kiki
az ő örökségébe és városaiba. 2 És helyreállítá Ezékiás
a papok és Léviták osztályait csoportjaik szerint, kit-
kit az ő szolgálata szerint, a papokat és a Lévitákat az
égőáldozatokra és a hálaadó-áldozatokra, a szolgálatra,
hálaadásra és dícséretre az Úr táborinak kapuiban. 3

És rendelé a király az ő jövedelmének egy részét az
égőáldozatok számára, a reggeli és estvéli égőáldozatok,
a szombatnapok, az újhold és az ünnepek égőáldozatai
számára, a mint megiratott az Úr törvényében. 4
Meghagyá a népnek is, Jeruzsálem lakosinak, hogy
megadják a papok és a Léviták járandóságát, hogy
az Úr törvényéhez annál inkább ragaszkodjanak. 5
A mint ez intézkedés híre elterjedt: az Izráel fiai a
búzának, a bornak és olajnak, a méznek és minden
mezei termésnek zsengéjét bőséggel megadák; és
mindenből a tizedet bőséggel meghozák. 6 És az Izráel
és Júda fiai, a kik lakoznak vala a Júda városaiban,
ők is elhozák a barmokból és juhokból a tizedet,
és annak tizedét, a mi az Úrnak, az ő Istenöknek
szenteltetett, és rakásonként felhalmozák. 7 A harmadik
hónapban kezdék a rakásokat rakni, és a hetedik
hónapban végezék el. 8 Oda menvén pedig Ezékiás és
a fejedelmek, és látván a rakásokat: áldák az Urat és az
ő népét, Izráelt. 9 Megkérdé pedig Ezékiás a papokat
és a Lévitákat a rakások felől. 10 Kinek felelvén Azáriás,
a főpap, a Sádók nemzetségéből való, monda: Mióta az
Úr házába kezdék az ajándékokat hozni: eleget ettünk
és sok meg is maradt belőle, mert az Úr megáldotta az
ő népét; és ez a rakás, a mi megmaradt. 11 És monda
Ezékiás, hogy az Úr házában csináljanak tárházakat,
és megcsinálák. 12 Behordák azért az ajándékokat, a
tizedeket, és a mi megszenteltetett, nagy hűséggel, és
ezeknek főgondviselője Konánia Lévita vala, a második
pedig ennek atyjafia, Simei. 13 Jéhiel pedig és Azáriás,
Náhát, Asáel, Jérimot, Józabád, Eliel, Ismákia, Máhát és
Benája, gondviselők valának, Konániának és atyjafiának
Simeinek keze alatt, Ezékiás királynak és Azáriásnak az
Isten háza előljárójának parancsolatából. 14 Kóré Lévita
pedig, a Jemna fia, a ki ajtónálló vala napkelet felől, az
Isten számára tett önkéntes adományok gondviselője
volt, hogy kiadja az Úrnak és a szentek szentjének
áldozatát. 15 Keze alatt valának: Eden, Minjámin,
Jésua, Semája, Amária és Sekánia a papok városaiban,
hogy hűségesen osztogassák a csapatok szerint az
ő atyjokfiainak, úgy a nagynak, mint a kicsinynek, 16
(Az ő nemzetségök férfiain kivül, a három esztendős
fiútól fogva feljebb) mindenkinek, a kinek bejárása
vala az Úr házába a maga napján, a naponként való
szolgálatra, rendtartásuk és csapatjaik szerint; 17 A
papok nemzetségének családjaik szerint; a Lévitáknak
is, a kik húsz esztendősök és feljebb valók volnának,
az ő rendtartások és csapatjaik szerint. 18 És azok
családjának minden kisdeddel, feleségeikkel, fiaikkal,
leányaikkal, s az egész gyülekezetnek; mert az ő hitök
szerint szentelték vala magokat a szentségre; 19 Az
Áron fiainak is, a papoknak, az ő városaikhoz tartozó
vidék környékén, minden városban valának névszerint
megnevezett emberek, hogy kiadják a részét minden
férfinak a papok közül, és minden nemzetségnek a
Léviták között. 20 És így cselekedék Ezékiás egész
Júdában. A mi jó, igaz és helyes vala az Úr előtt, az
ő Istene előtt, azt művelé. 21 És minden munkában,
a melyet elkezdett az Isten házának szolgálatában, a
törvényben és parancsolatban, keresvén az ő Istenét,
teljes szívvel jár vala el, és ezért szerencsés vala.

32 Ezen dolgok és igazságos cselekedetek után
eljöve Sénakhérib, az Assiriabeli király, és Júdába
menvén, megszállá a megerősített városokat, azt
mondván, hogy elfoglalja azokat magának. 2 Mikor tehát
Ezékiás látta, hogy Sénakhérib eljöve, és Jeruzsálemet
meg akarná szállani: 3 Tanácsot tarta vezéreivel és
vitézeivel, hogy a városon kivül való forrásokat betöltsék;
és azok segítségére lőnek néki; 4 Mert összegyűlvén
a sokaság, bedugának minden forrást és az ország
közepén folyó patakot, mondván: Miért találjanak az
assiriai királyok elegendő vizet, ha eljőnek?! 5 És
felbátorodván, megépíté a város leromlott kerítését,
felemelvén a tornyokig, és kivül másik kőfalat is emelt,
s Millót a Dávid városában megerősíté; ennekfelette
szerze sok fegyvert és paizst. 6 És a nép fölé
seregvezéreket tett, és maga köré gyűjtvén őket a város
kapujának utczájára, szóla az ő szívök szerint ekképen:
7 Erősek legyetek és bátrak, semmit se féljetek, meg
se rettenjetek az assiriai királytól és a vele való egész
sokaságtól, mert velünk többen vannak, hogynem ő vele.
8 Ő vele testi erő van, velünk pedig az Úr a mi Istenünk,
hogy megsegéljen minket és érettünk hadakozzék. És
megbátorodék a nép, ezt hallván Ezékiástól, a Júda
királyától. 9 Ezek után elküldé szolgáit Sénakhérib, az
assiriai király Jeruzsálembe (ő pedig Lákis mellett volt
egész seregével) Ezékiáshoz a Júda királyához, és az
egész Júdához, mely Jeruzsálemben vala, mondván: 10
Ezt mondja Sénakhérib, az assiriai király: Kiben bíztok,
hogy Jeruzsálemben maradtok a megszállás idején? 11
Avagy nem Ezékiás áltatott-é el titeket, hogy éhséggel
és szomjúsággal ölne meg titeket, mondván: Az Úr, a
mi Istenünk megszabadít minket az Assiriabeli király
kezéből! 12 Avagy nem Ezékiás pusztította-é el az
ő magaslatait és oltárait, mikor így szólott Júdához
és Jeruzsálemhez, mondván: Csak egy oltár előtt
imádkozzatok, és csak azon tömjénezzetek?! 13 Avagy
nem tudjátok-é, mit műveltem én és az én atyáim e föld
minden népeivel? Vajjon e föld nemzetségeinek istenei
megszabadíthatták-é az én kezemből az ő földöket? 14
És kicsoda e nemzetségek istenei közül az, a melyeket
az én atyáim elvesztettek, a ki az én kezemből az ő
népét megszabadíthatta volna, hogy a ti Istenetek is
az én kezemből titeket megszabadíthatna? 15 Most
azért Ezékiás titeket el ne ámítson és meg ne csaljon
ily módon; ne higyjetek néki, mert ha egy népnek és
országnak istene sem szabadíthatta meg az ő népét

kezemből és az én atyáim kezéből: mennyivel kevésbbé
szabadíthat meg titeket a ti Istenetek az én kezemből!
16 Sőt ezenkivül az ő szolgái még sokat szólának az Úr
Isten ellen, és az ő szolgája Ezékiás ellen. 17 Levelet
is íra, az Urat, Izráel Istenét káromlással illetvén, és
szólván ellene ilyen módon: A mint e földön lakozó népek
istenei meg nem szabadíthatták az ő népöket az én
kezemből: ekképen az Ezékiás Istene sem szabadíthatja
meg az ő népét kezemből. 18 És kiáltnak nagy felszóval
zsidó nyelven Jeruzsálem népe ellen, mely a kerítésen
vala, hogy őket megrettentenék és megháborítanák,
abban a reményben, hogy így a várost elfoglalhatják.
19 És úgy szólának a Jeruzsálem Istenéről, mint a föld
népeinek istenei felől, melyek emberi kézzel csináltattak.
20 Akkor Ezékiás király könyörge, és ő vele Ésaiás
próféta az Ámós fia e káromlásért, és felkiáltának az
égre. 21 És elbocsátá az Úr az ő angyalát, a ki megöle
minden erős vitézt, előljárót és vezért az assiriai király
táborában, és nagy szégyennel megtére az ő földébe.
Bemenvén pedig az ő istenének házába, ott az ő saját
fiai fegyverrel ölék meg őt. 22 Megszabadítá azért az
Úr Ezékiást és a Jeruzsálem népét Sénakhéribtől az
assiriai királytól, és minden másoktól, és védelmezé
őket mindenfelől. 23 És sokan ajándékokat hoznak
vala Jeruzsálembe az Úrnak, Ezékiásnak is a Júda
királyának drágaságokat, és ő felmagasztaltatott minden
pogányok szemei előtt azután. 24 Az időben Ezékiás
halálos betegségbe esék; de könyörgött az Úrhoz, a
ki szóla hozzá és csudajelt adott néki. 25 De nem
cselekedék Ezékiás az ő hozzá való jótétemény szerint,
mert magában felfuvalkodék, azért Istennek haragja lőn
rajta, Júdán és Jeruzsálemen. 26 Azonban megalázta
magát Ezékiás az ő felfuvalkodottságában, Jeruzsálem
lakosaival egybe; ezért nem szálla többé reájok az Úrnak
haragja Ezékiás életében. 27 És igen nagy gazdagsága
és dicsősége vala Ezékiásnak. És csináltatott magának
kincsesházat az ezüst, arany, drágakövek és drága
fűszerszámok, paizsok és mindenféle drága szerszámok
számára; 28 És tárházakat jövedelmének a gabonának,
bornak, olajnak számára, és mindenféle barom számára
istállókat, a nyájaknak pedig aklokat. 29 Városokat is
építe magának, és szerze igen sok juhot és barmot,
mert az Isten nagy gazdagságot adott néki. 30 És
Ezékiás volt az, a ki betömé a Gihon vizeinek felső
forrását, és Dávid városának napnyugat felől való részén
vezeté lefelé. És minden dolgában igen szerencsés
vala Ezékiás; 31 De mivel a Babilóniabeli fejedelmek
követeivel megbarátkozék, a kik ő hozzá küldettek,
hogy megtudakoznák a csudajelt, mely a földön lőn;
elhagyá őt az Isten, hogy megkisértené őt és meglátná,
mi volna az ő szívében. 32 Ezékiásnak pedig többi
dolgai és jótéteményei ímé meg vannak írva az Ésaiás
prófétának, az Ámós fiának látásában, és a Júda és
Izráel királyainak könyvében. 33 Meghala pedig Ezékiás
az ő atyáival, és eltemeték őt a Dávid fiainak sírjaihoz
vivő feljárón, és mind az egész Júda és Jeruzsálem
nagy tisztességet tettek néki az ő halálának idején. És
uralkodék Manasse, az ő fia helyette.

33 Tizenkét esztendős vala Manasse, mikor uralkodni
kezdett volt, és ötvenöt esztendeig uralkodott
Jeruzsálemben. 2 És gonoszul cselekedék az Úr szemei
előtt a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr
az Izráel fiai elől kiűzött vala. 3 Mert a magaslatokat
ismét megépíté, a melyeket Ezékiás az ő atyja azelőtt
elrontott vala, és oltárokat emele Baálnak, Aserákat is
plántála, és tisztelé az ég minden seregeit, és szolgála
azoknak. 4 Sőt az Úr házában is építe oltárokat, a
melyről az Úr azt mondotta volt: Jeruzsálemben lészen
az én nevem örökké. 5 És építe oltárokat az ég minden
seregeinek, az Úr házának mindkét pitvariban. 6 És fiait
átvitte a tűzön a Hinnom fiának völgyében; és az időnek
forgására ügyelt, jövendőmondásokat, varázslásokat
és szemfényvesztéseket űzött, ördöngösöket és
jövendőmondókat szerzett, és sok gonoszságot
cselekedett az Úr szemei előtt, hogy őt haragra indítaná.
7 A faragott bálványt, a melyet csináltatott vala, az
Úr házában állítá fel, a melyről azt mondá az Isten
Dávidnak, és az ő fiának, Salamonnak: E házban
és Jeruzsálemben, a melyet választottam az Izráel
minden nemzetségei közül, helyheztetem az én nevemet
mindörökké; 8 És nem űzöm ki az Izráelt e földről,
melyet adtam volt a ti atyáitoknak; de csak úgy, ha
ők is mind megtartándják, a melyeket nékik Mózes
által parancsoltam, minden törvényt, rendeléseket és
ítéleteket; 9 De Manasse elcsábítá Júdát és Jeruzsálem
lakóit, hogy még gonoszabbul cselekedjenek, mint a
pogányok, a kiket az Úr kigyomlált volt az Izráel fiai
elől. 10 És noha megszólította az Úr Manassét és az
ő népét; de nem figyelmezének reá. 11 Reájok hozá
azért az Úr az Assiriabeli király seregének vezéreit, a
kik Manassét megfogták és vasba vervén megkötözék
őt két lánczczal, és Babilóniába vivék. 12 Mikor pedig
nagy nyomorúságban volna, fohászkodék az Úrhoz az
ő Istenéhez, és teljesen megalázta magát az ő atyáinak
Istene előtt. 13 És könyörögvén hozzá megkegyelmeze
néki, és meghallgatván könyörgését, visszahozá őt
Jeruzsálembe, az ő országába. Akkor ismeré meg
Manasse, hogy az Úr az igaz Isten. 14 Ezek után a Dávid
városának külső kőfalát felépíté Gihontól napnyugat felé
a völgyben, a halkapu bemeneteléig; Ofelt is körülvétété
magas kerítéssel, és Júdának minden megerősített
városaiba seregvezéreket helyeze. 15 És eltávolítá az
idegen isteneket és a bálványt az Úr házából, és minden
oltárt, a melyet az Úr házának hegyén és Jeruzsálemben
emeltetett, kihányatá azokat a városon kivül. 16 És
megépíté az Úr oltárát, és áldozék rajta hálaadó és

dicsőítő áldozatokkal, és megparancsolá Júdának, hogy szolgáljanak az Úrnak, Izráel Istenének. 17 Mindazáltal még akkor a nép áldozik vala a magaslatokon; de csak az Úrnak, az ő Istenének. 18 Manassénak pedig többi dolgai, Istenéhez való könyörgése, a próféták intése, a kik az Úrnak, Izráel Istenének nevében szólának néki, ímé meg vannak írva az Izráel királyainak dolgai között. 19 Az ő könyörgése pedig, és hogy az Isten mint kegyelmezett volt meg néki, s az ő minden bűne és vétke; és a helyek, a melyeken magaslatokat épített volt, s Aserákat és bálványokat állított fel, minekelőtte megalázta volna magát: ímé meg vannak írva a Hózai beszédei között. 20 És meghala Manasse az ő atyáival, és eltemeték őt az ő házában; és uralkodék Amon, az ő fia helyette. 21 Huszonkét esztendős vala Amon, mikor uralkodni kezdett, és két esztendeig uralkodék Jeruzsálemben. 22 És gonoszul cselekedék az Úr szemei előtt, miként az ő atyja Manasse cselekedett volt, mert áldozék Amon mindama bálványoknak, a melyeket az ő atyja Manasse csináltatott, és azoknak szolgál vala. 23 Meg sem alázá magát az Úr előtt, mint az ő atyja Manasse megalázta magát; hanem még sokasítá Amon a bűnt. 24 Pártot ütének pedig az ő szolgái ő ellene, és őt saját házában megölék. 25 A föld népe pedig levágá mindazokat, a kik Amon király ellen pártot ütének, és királylyá tevé a föld népe Jósiást az ő fiát helyette.

34 Nyolcz esztendős vala Jósiás, mikor uralkodni kezdett volt, és uralkodott harminczegy esztendeig Jeruzsálemben. 2 És jó dolgot cselekedék az Úr előtt, és jára az ő atyjának Dávidnak útjain, és nem hajolt el sem jobbra, sem balra; 3 Mert az ő királyságának nyolczadik esztendejében, mikor még gyermek volna, kezdé keresni az ő atyjának Dávidnak Istenét; tizenkettedik esztendejében pedig Júdát és Jeruzsálemet kezdé megtisztítani a magaslatoktól, Aseráktól, bálványoktól és öntött képektől. 4 Leronták ő előtte a Baálok oltárait és az azokon levő szobrokat lehányatá; az Aserákot is a bálványokkal és öntött képekkel egyetembe szétrombolá és apróra töreté, és elhinteté azoknak temetőhelyén, a kik azoknak áldoztak vala. 5 A papok csontjait megégeté azoknak oltárain, és megtisztítá Júdát és Jeruzsálemet. 6 Így cselekedék Manassénak, Efraimnak és Simeonnak városaiban is, mind Nafthaliig, azoknak pusztáiban köröskörül. 7 Lehányatá azért az oltárokat; az Aserákat és a bálványokat összetördelé mind porrá, és minden naposzlopot elpusztított Izráel egész földén; azután megtére Jeruzsálembe. 8 Királyságának tizennyolczadik esztendejében pedig, minekutána a földet és a házat megtisztítá, elküldé Sáfánt az Asália fiát, és Maaséját a város előljáróját, és Joát a Joákház fiát, az emlékírót, hogy kijavíttatnák az Úrnak, az ő Istenének házát. 9 És menének Hilkiás főpaphoz, és átadták néki az Isten házába begyült pénzt, a melyet a Léviták, az ajtónállók gyűjtöttek Manassétól, Efraimtól és az egész Izráel maradékaitól, és egész Júdától és Benjámintól, és Jeruzsálem lakóitól. 10 És adák a munkavezetőknek, a kik felvigyáztak az Úr házában, hogy adják azt a munkásoknak, a kik dolgoztak az Úr házában, hogy kijavítsák és helyreállítsák a házat. 11 És adának pénzt az ácsoknak és a kőműveseknek, hogy vegyenek faragott köveket, és fákat a kapcsolásokra, és a házak gerendázására, a melyeket elrontottak a Júda királyai. 12 És az emberek hűségesen végzik vala a munkát; a kikre felügyelének Jáhát és Obádia Léviták, a Mérári fiai közül valók; és Zakariás, Mésullám, a Kéhátiták fiai közül valók, a kik szorgalmazzák vala őket. E Léviták pedig mindnyájan mesterek valának az éneklőszerszámokban. 13 A teherhordókat pedig (mert voltak felügyelők a munkások felett mindenféle dologban) szorgalmazák a Léviták közül való íródeákok, igazgatók és ajtónállók. 14 Mikor pedig kihozák azok a pénzt, a mely az Úr házában gyűlt össze: megtalálá Hilkia pap az Úr törvénykönyvét, a melyet Mózes által adott volt. 15 Szóla pedig Hilkia, és monda Sáfánnak, az íródeáknak: A törvénykönyvet megtalálám az Úr házában. És adá Hilkia a könyvet Sáfánnak. 16 És vivé Sáfán a könyvet a királyhoz, és elbeszélé néki a dolgot, mondván: Valamit bíztál a te szolgáidra, abban híven eljárnak; 17 Mert az Úr házában talált pénzt összeszedvén, adák a felügyelőknek és munkásoknak kezébe. 18 Továbbá jelenté Sáfán íródeák a királynak, mondván: Hilkia pap nékem egy könyvet ada; és olvasott abból Sáfán a király előtt. 19 Mikor pedig a király hallotta a törvény beszédit, ruháit megszaggatá. 20 És parancsola a király Hilkia papnak és Ahikámnak a Sáfán fiának, Abdonnak a Mika fiának, és az íródeáknak Sáfánnak, és Asájának a király szolgájának, mondván: 21 Menjetek el, és keressétek meg az Urat én érettem, s az Izráel és Júda maradékaiért, a könyv beszédei felől, a mely megtaláltatott, mert nagy az Úr haragja, a mely mi reánk szállott azért, hogy a mi atyáink nem tartották meg az Úrnak beszédét, hogy mind a szerint cselekedtek volna, a mint e könyvben megíratott. 22 Elméne azért Hilkia és a király embere Húlda prófétaasszonyhoz, a Sallum feleségéhez, a ki Thókéhát fia vala, a ki Hasrának, a ruhák gondviselőjének fia vala (ő pedig Jeruzsálemben, a második utczában lakik vala) és a szerint szólának néki. 23 Ki monda nékik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Mondjátok meg a férfinak, a ki titeket hozzám küldött; 24 Ezt mondja az Úr: Ímé én veszedelmet hozok e helyre és ennek lakosira, mindazokat az átkokat, a melyek meg vannak írva a könyvben, a melyet felolvastak a Júda királya előtt; 25 Mivel elhagytak engem, és idegen isteneknek tömjéneztek, hogy engem haragra gerjeszszenek az ő kezeiknek minden cselekedetei

által. Felgerjedt az én haragom e hely ellen, és el sem
oltatik. 26 A Júda királyának pedig, a ki titeket küldött,
hogy az Urat megkérdjétek, így szóljatok: Így szól az
Úr, Izráel Istene: A mi a beszédeket illeti, a melyeket
hallottál: 27 Mivel a te szíved meglágyult, és magadat
megaláztad az Isten előtt, mikor hallád az ő beszédeit
e hely ellen és az ő lakosai ellen; mivel magadat
megaláztad előttem, és ruháidat megszaggattad és
sírtál előttem: én is meghallgattalak, ezt mondja az
Úr. 28 Ímé én téged a te atyáid közé takarítlak, és
tételt a te sírodba békességben, és nem látják a
te szemeid azt a veszedelmet, a melyet én hozok e
helyre és ennek lakóira. És e szerint beszélték el ezt a
királynak. 29 Akkor a király elküldé, és összegyűjteté
Júdának és Jeruzsálemnek minden véneit. 30 És
felméne a király az Úr házába, és ő vele Júdának
minden férfiai, és Jeruzsálem lakosai, a papok, a
Léviták és az egész nép kicsinytől fogva nagyig,
és elolvasá fülök hallására a szövetség könyvének
minden beszédeit, a melyet találtak vala az Úr házában.
31 Azután felállván a király az ő helyén, fogadást
tőn az Úr előtt, hogy ő az Urat követendi, és hogy
parancsolatait, bizonyságtételeit és rendeléseit teljes
szívéből és teljes lelkéből megőrzendi, cselekedvén
a szövetség beszédeit, a melyek megirattak abban a
könyvben. 32 És felfogadtatá e dolgot mindazokkal, a
kik Jeruzsálemből és Benjáminból valók. És Jeruzsálem
lakói az Istennek, az ő atyáik Istenének szövetsége
szerint cselekedének. 33 Akkor elpusztított Jósiás
minden útálatos bálványt Izráel fiainak egész földjéről,
és kényszeríte mindenkit, valaki találtatik vala Izráelben,
hogy szolgáljon az Úrnak, az ő Istenöknek; és az ő
egész életében nem szakadának el az Úrtól, atyáik
Istenétől.

35 És megtartá Jósiás Jeruzsálemben a
húsvétünnepet az Úrnak; és megölék a
páskhabárányt az első hónap tizennegyedik napján. 2
És állítá a papokat az őrállásukra, és buzdítá őket az Úr
házának szolgálatára. 3 És monda a Lévitáknak, a kik az
egész Izráelt oktatják, és magokat az Úrnak szentelék:
Helyheztessétek a szent ládát a házba, a melyet
készített volt Salamon a Dávid fia, az Izráel királya; nem
kell most vállatokon hordoznotok; hanem szolgáljatok az
Úrnak, a ti Istenteknek, és az ő népének az Izráelnek.
4 És készítsétek el magatokat a ti családjaitok és
csoportjaitok szerint, a mint Dávid az Izráel királya
elrendelte volt, és megírta az ő fia Salamon. 5 És
álljatok a szent helyen, a nép közül való testvéreitek
családjainak csoportjai és a Léviták családjának egy-egy
csoportja szerint. 6 Azután öljétek meg a páskhabárányt,
és szenteljétek meg magatokat, és készítsétek el azt
a ti atyátokfiainak, hogy az Úrnak Mózes által tett
beszéde szerint cselekedjetek. 7 És ada Jósiás a
nép fiai számára juhokat, bárányokat és gödölyéket,
mindezeket a húsvéti áldozatokra; mindenkinek, valaki
ott találtatik vala, szám szerint harminczezeret, és
háromezer tulkot; ezek mind a királyéból valának. 8 Az
ő fejedelmei is szabad akaratjokból a községnek, a
papoknak és a Lévitáknak adakozának; Hilkia, Zakariás
és Jéhiel, az Isten házának fejedelmei, adának a
papoknak a húsvét áldozatira kétezerhatszáz juhot
és háromszáz tulkot. 9 Konánia pedig és Semája és
Nétanéel az ő atyjafiai, Hasábia, Jéhiel és Józabád,
a Léviták fejedelmei, adának a Lévitáknak a húsvét
áldozatira ötezer juhot és ötszáz tulkot. 10 Készen
levén a szolgálat, a papok helyeikre állának, a Léviták
is csapatjaik szerint, a mint a király parancsolta. 11
Megölék azért a páskhabárányt, és a papok hintik vala
kezökből a vért, a Léviták pedig a bárányok bőrét húzzák
le. 12 És külön választák az egészen égőáldozatra
valókat, hogy adnák azokat a nép közül való családok
csoportjainak, hogy áldoznának az Úrnak, a mint a
Mózes könyvében megiratott; azonképen a tulkokból is
elválaszták. 13 És megsüték a páskhabárányt szokás
szerint a tűznél; a megszenteltetett állatokat pedig
megfőzék fazekakban, vasfazekakban és üstökben:
és nagy hamarsággal adák az egész községnek. 14
Ezek után magoknak és a papoknak is elkészíték
a páskhabárányt, mert a papok, az Áron fiai az
égőáldozatoknak és a kövérségeknek megáldozásával
el valának foglalva késő éjszakáig, azért a Léviták
készíték el mind magoknak, mind a papoknak, az Áron
fiainak. 15 Az éneklők is, az Asáf fiai, szolgálatukban
valának, Dávidnak, Asáfnak, Hémánnak és Jédutunnak,
a király prófétájának parancsolatja szerint; az ajtónállók
is mindnyájan az ajtóknál valának; nem távozhatának
szolgálatukból, hanem az ő atyjokfiai, a Léviták készíték
vala el nékik. 16 És elkészüle az Úrnak minden
szolgálata azon a napon, hogy megtartanák a páskhát,
egészen égőáldozatokkal áldozván az Úr oltárán, a
Jósiás király parancsolatja szerint. 17 Megtartották tehát
az Izráel fiai, a kik jelen lehetének, a páskhát abban
az időben, és a kovász nélkül való kenyerek ünnepét
hét napon át. 18 Ehez hasonló páskhát nem tartottak
Izráelben a Sámuel próféta idejétől fogva; Izráel királyai
közül is senki sem tartott olyan páskhát, a milyet Jósiás
tartott és a papok, a Léviták, egész Júda, és a kik
Izráelből jelen voltak, és Jeruzsálem lakosai. 19 Jósiás
királyságának tizennyolczadik évében tartatott ez a
páskha. 20 Mindezek után, hogy az Isten házát Jósiás
helyreállítá, feljöve Nékó, Égyiptom királya, hogy az
Eufrátes mellett való Kárkemis városát elfoglalná; és
Jósiás ellene ment. 21 És noha követeket külde ő hozzá
Nékó, ezt mondván: Mi közöm te hozzád nékem, Júda
királya? Mert én most nem ellened megyek, hanem az

én országom ellensége ellen, és Isten parancsolta,
hogy siessek; ne tusakodjál az Isten ellen, a ki én
velem van, hogy el ne veszessen téged; 22 Mindazáltal
Jósiás nem tére ki ő előle, hanem, hogy megütköznék
vele, öltözetit megváltoztatá, és nem hallgatott Nékó
beszédeire, a melyek az Isten szájából származtak
vala. Elméne azért, hogy megütközzék vele Megiddó
mezején. 23 Akkor a kézívesek nyilakat lövének Jósiás
királyra, és monda a király az ő szolgáinak: Vigyetek ki
engem innét; mert nagyon megsebesültem. 24 Levévén
azért őt az ő szolgái a szekérből, másik szekerére
helyezék, és vivék Jeruzsálembe: És meghala, és
eltemetteték az ő atyáinak sírjába; s egész Júda és
Jeruzsálem siránkozék Jósiás felett. 25 Jerémiás is
siratá Jósiást, és siralmas énekekkel siratják vala őt az
éneklő férfiak és asszonyok mindnyájan mind e mai
napig, a melyek szokásossá lettek Izráelben, s ímé
azok meg vannak írva a Jerémiás siralmaiban. 26
Jósiásnak pedig többi dolgai, és a szerint való jó tettei,
a mint az Úrnak törvényében meg van írva; 27 És az ő
első és utolsó dolgai, ímé meg vannak írva az Izráel és
Júda királyainak könyvében.

36 És előhozá a föld népe Joákházt a Jósiás fiát, és
királylyá tette őt atyja helyett Jeruzsálemben. 2
Huszonhárom esztendős vala Joákház, mikor uralkodni
kezde, és három hónapig uralkodék Jeruzsálemben.
3 És letevé őt Égyiptom királya Jeruzsálemben, és
a földre adót vetett, száz talentom ezüstöt és egy
talentom aranyat. 4 És Égyiptom királya Eliákimot, az
ő testvérét tette királylyá Júda és Jeruzsálem felett,
megváltoztatván nevét Joákimra; Joákházt pedig az ő
testvérét fogá és elvivé Nékó Égyiptomba. 5 Huszonöt
esztendős vala Joákim, mikor uralkodni kezdett, és
tizenegy esztendeig uralkodék Jeruzsálemben; de
gonoszul cselekedék az Úr előtt, az ő Istene előtt. 6
És feljöve ellene Nabukodonozor a babilóniai király,
és kettős békót vete lábaira, hogy Babilóniába vinné
őt. 7 Az Úr házában való edények egy részét is elvivé
Nabukodonozor Babilóniába, és helyezteté azokat az ő
templomába, Babilóniában. 8 Joákimnak pedig többi
dolgai és az ő útálatosságai, a melyeket cselekedett,
s a melyek találtattak ő benne, ímé meg vannak írva
az Izráel és Júda királyainak könyvében; és uralkodék
helyette Joákin, az ő fia. 9 Nyolcz esztendős korában
kezdett uralkodni Joákin, és három hónapig és tíz
napig uralkodék Jeruzsálemben; de ő is gonoszul
cselekedék az Úr előtt. 10 Az esztendő fordultával
pedig elküldé Nabukodonozor király, és elviteté őt
Babilóniába, az Úr házának drága edényeivel együtt,
és királylyá tevé az ő testvérét Sédékiást Júda és
Jeruzsálem felett. 11 Huszonegy esztendős korában
kezdett uralkodni Sédékiás, és uralkodék tizenegy
esztendeig Jeruzsálemben. 12 És gonoszul cselekedék
az Úr előtt, az ő Istene előtt, és nem alázta meg magát
Jeremiás próféta előtt, a ki az Úr képében szól vala néki.
13 Sőt még Nabukodonozor király ellen is pártot ütött, a
ki őt az Isten nevére megesküdtette vala, s makacscsá
és önfejűvé lett, a helyett, hogy megtért volna az Úrhoz,
Izráel Istenéhez. 14 Sőt még a papok fejedelmei és a nép
is, mindnyájan szaporították a bűnt a pogányok minden
undokságai szerint, és megfertőztették az Úr házát, a
melyet megszentelt vala Jeruzsálemben. 15 És az Úr, az
ő atyáiknak Istene elküldé hozzájok követeit jó idején,
mert kedvez vala az ő népének és az ő lakhelyének.
16 De ők az Isten követeit kigúnyolták, az ő beszédeit
megvetették, és prófétáival gúnyt űztek; míglen az
Úrnak haragja felgerjede az ő népe ellen, s többé nem
vala segítség. 17 És reájok hozá a Káldeusok királyát, a
ki fegyverrel ölé meg ifjaikat az ő szent hajlékukban, s
nem kedveze sem az ifjaknak és szűzeknek, sem a vén
és elaggott embereknek, mindnyájokat kezébe adá. 18
És az Isten házának mindenféle edényeit, nagyokat,
kicsinyeket, és az Úr házának kincseit, s a királynak
és az ő vezéreinek kincseit, mindezeket Babilóniába
viteté. 19 Az Isten házát meggyújták, Jeruzsálem kőfalait
lerontották, palotáit mind elégeték tűzzel, és minden
drágaságait elpusztították. 20 És a kik a fegyver elől
megmenekültek, azokat elhurczolta Babilóniába, és néki
és fiainak szolgáivá lettek mindaddig, míg a persiai
birodalom fel nem támadott; 21 Hogy beteljesedjék az
Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, míg lerójja
a föld az ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje
alatt nyugovék, hogy betelnének a hetven esztendők.
22 És Czírus persa király első esztendejében, hogy
beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott
beszéde, az Úr felindítá Czírus persa király lelkét, és
ő kihirdetteté az ő egész birodalmában, élőszóval és
írásban is, mondván: 23 Így szól Czírus, a persa király:
Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait
nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek
néki házat Jeruzsálemben, a mely Júdában van; valaki
azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az
Úr, az ő Istene, és menjen fel.

Ezsdrás

1 Czírus persa király első esztendejében, hogy
beteljesednék az Úrnak Jeremiás szája által mondott
beszéde, felindítá az Úr Czírus persa király lelkét, és
ő kihirdetteté az ő egész birodalmában, élőszóval és
írásban is, mondván: **2** Így szól Czírus, a persa király:
Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait
nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy
építsek néki házat Jeruzsálemben, mely Júdában van;
3 Valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen
vele az ő Istene, és menjen fel Jeruzsálembe, mely
Júdában van, és építse az Úrnak, Izráel Istenének
házát, ő az Isten, ki Jeruzsálemben lakozik. **4** És
mindenkit, a ki még megmaradt, minden helyről, a hol
lakik, segítsék azon helynek férfiai ezüsttel, aranynyal,
jószággal és barommal, azzal együtt, a mit önkénytesen
adnak az Isten házának, mely Jeruzsálemben van.
5 Fölkelének azért Júda és Benjámin családfői és a
papok és a Léviták, és mindnyájan, a kiknek felindítá
az Isten lelköket, hogy felmenjenek az Úr házának
építésére, mely Jeruzsálemben van. **6** És minden
körültök lakók segíték őket ezüst edényekkel, aranynyal,
jószággal, barommal, drágaságokkal, mindazon kivül, a
mit önkénytesen adának. **7** Czírus király pedig előhozatá
az Úr házának edényeit, melyeket Nabukodonozor
hozatott vala el Jeruzsálemből, s az ő isteneinek
házába helyezett vala; **8** Előhozatá ezeket Czírus, a
persák királya, Mithredáthes kincstartó kezeihez, a ki is
átszámolá azokat Sesbassárnak, Júda fejedelmének. **9**
És számok ez vala: harmincz arany medencze, ezer
ezüst medencze, huszonkilencz kés, **10** Harmincz arany
pohár, négyszáztíz másrendbeli ezüst pohár, és ezer más
edény. **11** Minden arany és ezüst edényeknek száma
ötezernégyszáz. Mindezt magával vivé Sesbassár, mikor
a foglyok kijövének Babilóniából Jeruzsálembe.

2 Ezek pedig a tartománynak fiai, kik feljöttek vala
a rabság foglyai közül, a kiket Nabukodonozor,
Babilónia királya, fogva vitetett Babilóniába, s
most visszajövének Jeruzsálembe és Júdába,
kiki az ő városába. **2** Kik jövének Zorobábellel,
Jésuával, Nehémiással, Serájával, Rélájával,
Mordokhaival, Bilsánnal, Miszpárral, Bigvaival,
Rehummal, Baanával. Izráel népe férfiainak száma
ez: **3** Paros fiai kétezerszázhetvenkettő; **4**
Sefátja fiai háromszázhetvenkettő; **5** Árah fiai
hétszázhetvenöt; **6** Pahath-Moáb fiai, Jésua
és Joáb fiaitól, kétezernyolczszáztizenkettő;
7 Élám fiai ezerkétszázötvennégy; **8** Zattu
fiai kilenczszáznegyvenöt; **9** Zakkai fiai
hétszázhatvan; **10** Báni fiai hatszáznegyvenkettő;
11 Bébai fiai hatszázhuszonhárom; **12** Azgád
fiai ezerkétszázhuszonkettő; **13** Adónikám fiai
hatszázhatvanhat; **14** Bigvai fiai kétezerötvenhat; **15**
Ádin fiai négyszázötvennégy; **16** Áter fiai, Ezékiástól,
kilenczvennyolcz; **17** Bésai fiai háromszázhuszonhárom;
18 Jórá fiai száztizenkettő; **19** Hásum fiai
kétszázhuszonhárom; **20** Gibbár fiai kilenczvenöt;
21 Bethlehem fiai százhuszonhárom; **22** Netófah
férfiai ötvenhat; **23** Anathóth férfiai százhuszonnyolcz;
24 Azmáveth fiai negyvenkettő; **25** Kirjáth-Árim,
Kefira és Beéróth fiai hétszáznegyvenhárom; **26**
Ráma és Géba fiai hatszázhuszonegy; **27** Mikmás
férfiai százhuszonkettő; **28** Béthel és Ái férfiai
kétszázhuszonhárom; **29** Nebó fiai ötvenkettő; **30**
Magbis fiai százötvenhat; **31** A másik Élám fiai
ezerkétszázötvennégy; **32** Hárim fiai háromszázhúsz;
33 Lód, Hádid és Ónó fiai hétszázhuszonöt; **34**
Jérikó fiai háromszáznegyvenöt; **35** Szenáa fiai
háromezerhatszázharmincz; **36** A papok: Jedája
fiai, Jésua családjából, kilenczszázhetvenhárom;
37 Immér fiai ezerötvenkettő; **38** Pashur fiai
ezerkétszáznegyvenhét; **39** Hárim fiai ezertizenhét;
40 A Léviták: Jésuának és Kadmiélnek fiai, Hodávia
fiaitól, hetvennégy. **41** Az énekesek: Asáf fiai
százhuszonnyolcz; **42** A kapunállók fiai: Sallum fiai,
Ater fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai,
összesen százharminczkilencz. **43** A Léviták szolgái:
Siha fiai, Hasufa fiai, Tabbaóth fiai; **44** Kérósz fiai,
Sziaha fiai, Pádón fiai, **45** Lebána fiai, Hagába fiai,
Akkub fiai, **46** Hágáb fiai, Salmai fiai, Hanán fiai, **47**
Giddél fiai, Gahar fiai, Reája fiai, **48** Resin fiai, Nekóda
fiai, Gazzám fiai, **49** Uzza fiai, Pászéah fiai, Bészai fiai,
50 Aszna fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai. **51** Bakbuk fiai,
Hakufa fiai, Harhur fiai, **52** Basluth fiai, Mehida fiai,
Harsa fiai, **53** Barkósz fiai, Sziszera fiai, Temah fiai, **54**
Nesiah fiai, Hatifa fiai; **55** Salamon szolgáinak fiai: Szótai
fiai, Haszszófereth fiai, Peruda fiai, **56** Jaalá fiai, Darkón
fiai, Giddél fiai, **57** Sefátia fiai, Hattil fiai, Pókhereth-
Hássebaim fiai, Ámi fiai. **58** Összesen a Léviták szolgái
és a Salamon szolgáinak fiai háromszázkilenczvenkettő.
59 És ezek, a kik feljövének Tél-Melahból, Tél-Harsából,
Kerub-Addán-Immérből, de nem mondhatták meg
családjukat és eredetüket, hogy Izráel közül valók-é: **60**
Delája fiai, Tóbiás fiai, Nekóda fiai hatszázötvenkettő.
61 És a papok fiai közül: Habája fiai, Hakkós fiai,
Barzillai fiai, ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül
vett magának feleséget, és ezek nevéről nevezteték;
62 Ezek keresték írásukat, tudniillik a nemzetségök
könyvét, de nem találák, miért is kirekesztetének a
papságból; **63** És megmondá nékik a király helytartója,
hogy ne egyenek a szentséges áldozatból, mígnem
pap ítél az Urimmal és Tummimmal. **64** Mind az egész
gyülekezet együtt negyvenkétezerháromszázhatvan.
65 Szolgáikon és szolgálóikon kivül – ezek száma

hétezerháromszázharminczhét – valának nékik
énekes férfiaik és asszonyaik kétszázan. 66 Lovaik
hétszázharminczhat, öszvéreik kétszáznegyvenöt;
67 Tevéik négyszázharminczöt, hatezerhétszázhúsz
szamárral. 68 A családfők közül pedig, mikor
megérkezének az Úr házához, mely Jeruzsálemben van,
némelyek önkénytesen adakozának az Isten házára,
hogy fölépítenék azt az ő helyén; 69 Tehetségök szerint
adának az építés költségére aranyban hatvanegyezer
dárikot, s ezüstben ötezer mánét, és száz papi ruhát.
70 És lakozának mind a papok, mind a Léviták, mind a
nép fiai, mind az énekesek, mind a kapunállók, mind a
Léviták szolgái városaikban, s így az egész Izráel a
maga városaiban vala.

3 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai az ő
városaikban lakozának, felgyűle a nép egyenlőképen
Jeruzsálembe. 2 És fölkele Jésua, Jósádák fia, s
az ő atyjafiai, a papok, és Zorobábel, Sealtiél fia s
az ő atyjafiai, és megépíték Izráel Istenének oltárát,
hogy áldozzanak rajta égőáldozatokat, a mint írva van
Mózesnek, az Isten emberének törvényében. 3 És erős
fundamentomra állíták fel az oltárt, mert félnek vala
a földnek népétől, és áldozának rajta égőáldozatokat
az Úrnak, reggeli és estveli égőáldozatokat. 4 És
megülék a sátoros ünnepet, a mint írva van, s áldozának
égőáldozatot napról-napra szám és szokás szerint
minden napit az ő napján. 5 És azután áldozák az
állandó napi, továbbá a hónapok első napjain s az Úr
minden szent ünnep napjain viendő égőáldozatot, és
mindazokért valót, a kik önkénytesen ajándékozának
az Úrnak. 6 Tehát a hetedik hónap első napjától fogva
kezdének égőáldozatot áldozni az Úrnak, a mikor az Úr
templomának alapköve még nem tétetett le. 7 És adának
pénzt a kő- és favágóknak s a mesterembereknek, és
ételt és italt és olajat a Sidonbelieknek és Tírusbelieknek,
hogy hozzanak czédrusfákat a Libánonról a joppéi tenger
felé, Czírus, persa király nékik adott engedelme szerint.
8 Második esztendőben azután, hogy fölmenének az
Isten házához Jeruzsálembe, a második hónapban
megkezdték az építést Zorobábel, a Sealtiél fia és
Jésua, a Jósádák fia és a többi atyjafiaik, a papok és
Léviták és mindnyájan, a kik a fogságból visszajöttek
vala Jeruzsálembe, és rendelék a Lévitákat, a kik
húsz esztendősök vagy azon felül valának, az Úr
háza építésének vezetésére. 9 És előlálla Jésua,
az ő fiai és atyjafiai, Kadmiél és fiai, a Júda fiai,
egyenlőképen, hogy vezérei legyenek az Isten házát
építő munkásoknak, továbbá Hénádád fiai, fiaik és
testvéreik, – mind Léviták. 10 S midőn az építők letették
az Úr templomának alapkövét, Jésua és Zorobábel
oda állaták a papokat öltözetükben kürtökkel, s a
Lévitákat, Ásáf fiait czimbalmokkal, hogy dícsérjék az
Urat, Izráel királyának, Dávidnak rendelete szerint.
11 És énekelének, dícsérvén az Urat és hálát adván
néki, mert jó, mert mindörökké van az ő irgalmassága
Izráelen! És mind az egész nép nagy felszóval kiált
vala, dícsérvén az Urat, hogy az Úr házának alapköve
immáron letétetett! 12 Nagy sokan pedig a papok és
a Léviták és a családfők közül, a vének, a kik látták
vala az első házat, mikor alapot vetnek vala most e
háznak az ő szemök előtt, nagy felszóval sírnak vala,
sokan pedig örömükben nagy felszóval kiáltanak vala;
13 Úgy hogy a nép nem tudja vala megkülönböztetni az
örömben való kiáltást a nép siralmának szavától, mert a
nép kiált vala nagy felszóval, és ez a szó messze földre
meghallatott.

4 Mikor pedig meghallák Júda és Benjámin ellenségei,
hogy a kik a fogságból visszatértek, templomot
építenek az Úrnak, Izráel Istenének: 2 Menének
Zorobábelhez és a családfőkhöz, s mondának nékik:
Hadd építsünk együtt veletek, mert miképen ti, úgy mi is
a ti Isteneteket keressük s néki áldozunk Esárhaddon,
Assiria királyának idejétől fogva, a ki ide hozott fel
minket! 3 És monda nékik Zorobábel és Jésua és
Izráel családainak többi fői: Nem veletek együtt kell
nékünk házat építeni a mi Istenünknek, hanem mi
magunk fogunk építeni az Úrnak, Izráel Istenének,
a miképen megparancsolta nékünk a király, Czírus,
Persia királya. 4 És igyekezék e tartomány népe
megkötni Júda népének kezeit és elrémíteni azt az
építéstől. 5 És felbérelni ellene tanácsosokat, hogy
semmivé tegyék szándékát Czírusnak, Persia királyának
egész idejében, Dárius persa király uralkodásáig. 6
És Ahasvérus uralkodásakor, uralkodásának kezdetén,
vádolást írának Júda és Jeruzsálem lakói ellen. 7
Artaxerxes napjaiban pedig Bislám, Mithredathes és
Tábeél s ennek többi társai írtak vala Artaxerxeshez a
persiai királyhoz, s e levelet arám betűkkel írták, mely
azután arám nyelvre fordíttatott át. 8 Rehum, a helytartó
és Simsai, a kanczellár, írának egy levelet Jeruzsálem
ellen Artaxerxes királyhoz ekképen. 9 Írának pedig ekkor
Rehum, a helytartó és Simsai, a kanczellár és ezeknek
többi társaik: a Dineusok, Afársatakeusok, Tarpeleusok,
Afárseusok, Arkeveusok, Babilóniabeliek, Susánkeusok,
Dehaveusok és a Hélameusok. 10 És a többi népek,
a kiket a nagy és dicsőséges Asznapár vitt el és tett
lakosokká Samária városában és a többi városokban,
melyek a folyóvizen túl vannak és a többi. 11 Ez mássa
a levélnek, melyet hozzá, Artaxerxes királyhoz küldének:
„A te szolgáid, a folyóvizen túl lévő férfiak, és a többi.
12 Tudtára légyen a királynak, hogy a zsidók, a kik
feljöttek tőled, megérkezének hozzánk Jeruzsálembe; a
visszavonó és gonosz várost építik, a kőfalakat készítik
s a fundamentomokat javítgatják. 13 Mostan tudtára
légyen a királynak, hogy ha ez a város megépíttetik s
a kőfalak elkészülnek, adót, rovást és úti vámot nem

fognak fizetni, s a királyok jövedelmét megkárosítják. 14
Mostan, mivel a palota savával sózunk s épen ezért a
király kárát nem illik elnéznünk, ez okért küldjük e levelet
és tudatjuk a királylyal, 15 Hogy nézzen utána valaki
atyáid történeteinek könyvében, és meg fogod találni
a történetek könyvében, és megtudod, hogy e város
visszavonó és királyokat és tartományokat megkárosító
város volt, s hogy eleitől fogva lázadások történtek
abban, ezért pusztíttatott is el e város. 16 Tudatjuk
mi a királylyal, hogy ha ez a város megépülend és a
kőfalak elkészülnek: ennek miatta birtokod a folyóvizen
túl nem lészen." 17 A király választ küldött Rehumnak, a
helytartónak és Simsainak, a kanczellárnak és többi
társaiknak, a kik Samariában laknak vala, és minden
folyóvizen túl lakozóknak: „Békesség és a többi. 18 A
levél, melyet hozzánk küldtetek, világosan felolvastatott
előttem; 19 És megparancsolám, hogy nézzenek utána,
és úgy találák, hogy ez a város eleitől fogva királyok
ellen támadó volt, és hogy pártütés és lázadás történt
vala benne; 20 És hogy hatalmas királyok voltak
Jeruzsálemben és uralkodtak minden a folyóvizen túl
lakókon, és adó, rovás és úti vám fizettetett nékik. 21
Mostan azért parancsoljátok meg, hogy akadályozzák
meg a férfiakat, s e város ne építtessék addig, míg tőlem
parancsolat nem jövend; 22 És meglássátok, hogy ebben
valami mulasztást el ne kövessetek, hogy ne nevekedjék
a veszedelem a királyok megkárosítására!" 23 Mihelyt
Artaxerxes király levelének mássa felolvastaték Rehum
és Simsai, a kanczellár és társaik előtt, menének
nagy hamarsággal Jeruzsálembe a zsidókhoz, és
megakadályozák őket erővel és hatalommal. 24 Akkor
megszünék az Úr házának építése, mely Jeruzsálemben
van, és szünetelt Dárius, Persia királya uralkodásának
második esztendejéig.

5 És prófétálának a próféták, Aggeus, a próféta és
Zakariás az Iddó fia a zsidóknak, a kik valának
Júdában és Jeruzsálemben, szólván nékik az Izráel
Istenének nevében. 2 Akkor fölkelének Zorobábel,
Sealtiél fia és Jésua, a Jósádák fia, és hozzá kezdének
Isten háza építéséhez, mely Jeruzsálemben van, s velök
valának Isten prófétái, támogatván őket. 3 Abban az
időben jöve hozzájok Tattenai folyóvizen túli helytartó, és
Sethar-bóznai és társaik, és így szólának nékik: Ki adott
néktek szabadságot, hogy e házat építsétek s e kőfalat
készítsétek? 4 Ekkor megmondánk nékik ily módon,
hogy kik ama férfiak névszerint, kik ez épületet építik. 5
És az ő Istenök szeme vala a zsidók vénein, hogy nem
akadályozzák meg őket az építésben, míg az ügy Dárius
elébe jutand, a mikor is levélben fognak felelni e dologra
nézve. 6 Mássa a levélnek, melyet küldött Tattenai
folyóvizen túli helytartó, és Sethar-bóznai és az ő társai,
az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen túl lakának, Dárius
királyhoz. 7 Tudósítást küldének ugyanis hozzá, ekként
levén az írva: „Dárius királynak minden békesség!
8 Tudtára legyen a királynak, hogy elmentünk Júda
tartományába, a nagy Istennek házához, és az építtetik
nagy kövekből, és fa rakatik a falakra, és e munka
szorgalmatosan folyik, és jó szerencsés lészen az ő
kezök által. 9 Ekkor megkérdénk azokat a véneket, ily
módon szólván hozzájok: Ki adott néktek szabadságot,
hogy e házat építsétek, s hogy e kőfalat készítsétek? 10
Sőt még neveiket is megkérdeztük tőlük, hogy tudassuk
veled, hogy megírhassuk azon férfiak nevét, kik fejeik.
11 És ekképen felelének nékünk, mondván: Mi az Ő, a
menny és föld Istenének szolgái vagyunk, és építjük
e házat, mely ennekelőtte sok esztendőkön át meg
vala építve, és Izráelnek egy nagy királya építé és
végezé be azt. 12 De minekutána haragra ingerelték volt
atyáink a mennynek Istenét, adá őket a Babilóniabeli
Káldeus királynak, Nabukodonozornak kezébe, a ki
e házat lerontotta, és a népet Babilóniába rabságra
vitte. 13 Azonban Czírusnak, Babilónia királyának
első esztendejében Czírus király szabadságot adott,
hogy Istennek ezt a házát megépítenék. 14 Sőt az
Isten házához való arany és ezüst edényeket is, a
melyeket Nabukodonozor hozott vala el a jeruzsálemi
templomból s bevitte volt azokat a babilóniai templomba,
kihozatá Czírus király a babilóniai templomból s adatá
azokat annak a Sesbassár nevűnek, a kit helytartóul
rendelt; 15 És monda néki: Vedd ez edényeket, menj
és helyezd el azokat a jeruzsálemi templomba, és az
Isten háza építtessék meg előbbi helyén. 16 Ekkor ez a
Sesbassár eljött, letevé az Isten házának alapkövét,
mely Jeruzsálemben van, és attól fogva mindeddig
építtetik, és még sem végződött be. 17 Mostan azért,
ha tetszik a királynak, nézzen utána valaki a király
kincstartó házában, ott Babilóniában, ha úgy van-é,
hogy Czírus király szabadságot adott az Isten házának
megépítésére, mely Jeruzsálemben van, s a király
akaratját erre nézve küldje hozzánk."

6 Ekkor Dárius király megparancsolá, hogy nézzenek
utána a könyvek tárházában, hol a kincseket
tartják vala Babiloniában. 2 És találtaték Akhméta
várában, a mely Média tartományában van, egy tekercs,
melyre emlékezetül ez vala írva: 3 „Czírus király első
esztendejében, Czírus király parancsolatot adott Isten
házára nézve, mely Jeruzsálemben van, hogy e ház
építtessék meg, oly helyül, hol áldozatokat áldoznak;
s alapzati felemeltetvén, magassága hatvan sing,
szélessége is hatvan sing legyen. 4 A nagy kövek rétege
három s a fa rétege legyen egy, a költség pedig a király
házából adassék. 5 Sőt az Isten házának arany és ezüst
edényeit is, a melyeket Nabukodonozor hozott vala el a
jeruzsálemi templomból s vitt vala Babilóniába, adják
vissza, hogy jussanak el azok a jeruzsálemi templomba,

helyökre, s te helyezd el azokat az Isten házába.” 6
Mostan azért Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-
bóznai és társaik, és az Afarsakeusok, a kik a folyóvizen
túl laknak, távol legyetek onnan! 7 Hagyjátok, hadd
épüljön meg Istennek ama háza! A zsidók helytartója
és a zsidók vénei építsék meg Isten ama templomát a
maga helyén! 8 És megparancsolom azt is, hogy mit
cselekedjetek a zsidók ama véneivel, hogy megépítsék
Isten ama házát; tudniillik a király folyóvizen túl való
adójának kincseiből pontosan költség adassék ama
férfiaknak, és pedig félbeszakítás nélkül, 9 És a mik
szükségesek, tulkok, kosok, bárányok, égőáldozatra a
menny Istenének, búza, só, bor, és olaj, a jeruzsálemi
papok szava szerint adassanak nékik naponként és
pedig mulasztás nélkül, 10 Hogy vihessenek jó illatú
áldozatot a menny Istenének, és könyörögjenek a
királynak és fiainak életéért. 11 És megparancsolom azt
is, hogy valaki e rendelést megszegi, annak házából
szakíttassék ki egy gerenda s felállíttatván szegeztessék
reá, háza pedig szemétdombbá tétessék e miatt.
12 Az Isten pedig, a ki nevének ott szerze lakást,
megrontson minden királyt és népet, a ki felemelendi
kezét, hogy megszegje e rendelést, hogy elpusztítsa
Istennek ama házát, mely Jeruzsálemben van. Én,
Dárius parancsoltam, pontosan megtörténjék. 13 Akkor
Tattenai folyóvizen túli helytartó, Sethar-bóznai és
társaik, miután Dárius ily rendelést küldött, ahhoz
képest cselekedének pontosan. 14 És a zsidók vénei
építének és jó szerencsések valának Aggeus próféta és
Zakariás, Iddó fia prófétálása folytán, és megépítették
és elvégezték Izráel Istenének akaratjából, és Czírus,
Dárius és Artaxerxes, persiai királyok parancsolatjából.
15 Bevégezteték pedig e ház az Adár hó harmadik
napjáig, mely Dárius király országlásának hatodik
esztendejében vala. 16 És megtarták Izráel fiai, a
papok, a Léviták és a fogságból visszajött többiek Isten
házának felszentelését örömmel. 17 Vivének pedig Isten
házának felszentelésénél áldozatul száz bikát, kétszáz
kost, négyszáz bárányt és tizenkét kecskebakot bűnért
való áldozatra egész Izráelért, Izráel nemzetségeinek
száma szerint. 18 És rendelék a papokat az ő osztályaik
és a Lévitákat az ő rendjeik szerint Istennek szolgálatára
Jeruzsálemben, Mózes könyvének rendelése szerint, 19
És megtarták a rabságból visszajöttek a páskhát az első
hó tizennegyedik napján; 20 Mert megtisztultak vala
a papok és Léviták: egyetemben mindnyájan tiszták
valának, és megölék a húsvéti bárányt mindazokért, a
kik a rabságból megjöttek, és atyjokfiaiért a papokért
és önmagokért; 21 És megevék azt Izráel fiai,
a kik a rabságból visszajöttek vala, és mindazok,
a kik elkülönítették vala magokat a föld népeinek
tisztátalanságától s hozzájok állottak vala, hogy keressék
az Urat, Izráel Istenét. 22 És azután megtarták a
kovásztalan kenyerek ünnepét hét napon örömmel,
mert megvidámította vala őket az Úr, hozzájok hajtván
az Assiriabeli király szívét, hogy erősítse kezöket az
Istennek, Izráel Istenének háza építésében.

7 És ezek után Artaxerxes persa király uralkodásakor
Ezsdrás, a Serája fia, ki Azariás fia, ki Hilkiás fia, 2
Ki Sallum fia, ki Sádók fia, ki Ahitub fia, 3 Ki Amária
fia, ki Azariás fia, ki Mérájóth fia, 4 Ki Zerahja fia, ki
Uzzi fia, ki Bukki fia, 5 Ki Abisua fia, ki Fineás fia,
ki Eleázár fia, ki pedig Áronnak, a főpapnak fia volt.
6 Ez az Ezsdrás feljöve Babilóniából, (ő, a ki bölcs
írástudó vala a Mózes törvényében, melyet az Úr, Izráel
Istene adott vala) és megadá néki a király az Úrnak,
az ő Istenének rajta nyugovó kegyelme szerint minden
kérését. 7 Feljövének pedig az Izráel fiai, a papok,
a Léviták, az énekesek, a kapunállók és a Léviták
szolgái közül többen Jeruzsálembe Artaxerxes király
hetedik esztendejében. 8 És Ezsdrás megérkezék velök
Jeruzsálembe az ötödik hónapban, a király hetedik
esztendejében. 9 Ugyanis az első hónak első napján
határozá el a Babilóniából való feljövetelt, és az ötödik
hó első napján érkezett Jeruzsálembe, az ő Istenének
rajta nyugvó jó kegyelme szerint; 10 Mert Ezsdrás erős
szívvel törekedett keresni és cselekedni az Úr törvényét,
és tanítani Izráelben a rendeléseket és ítéleteket. 11
És ez mássa a levélnek, melyet adott vala Artaxerxes
király Ezsdrásnak, az írástudó papnak, a ki írástudó
vala az Úr parancsolatainak beszédiben, Izráelnek
adott rendeléseiben: 12 „Artaxerxes, a királyok királya
Ezsdrás papnak, ki a menny Istenének törvényében
bölcs írástudó és a többi. 13 Szabadságot adok, hogy
valaki országomban Izráel népe, papjai és a Léviták
közül Jeruzsálembe akar menni, veled elmehet. 14
Minthogy te elbocsáttatol a királytól és hét tanácsosától,
hogy utána nézz Júdának és Jeruzsálemnek, a te
Istened törvénye szerint, mely kezedben van, 15 És
hogy elvigyed az ezüstöt és aranyat, melyet a király és
tanácsosai önkénytesen ajándékoznak Izráel Istenének,
kinek hajléka Jeruzsálemben van, 16 És mindazt az
ezüstöt és aranyat, melyet kapni fogsz Babilónia egész
tartományában, együtt a nép és a papok önkénytes
ajándékával, mit ezek önkénytesen ajándékoznak az
ő Istenök házának, mely Jeruzsálemben van. 17
Annálfogva gondosan végy e pénzen bikákat, kosokat
és bárányokat s hozzájok való étel- és italáldozatokat,
s áldozd meg azokat Istenetek házának oltárán, mely
Jeruzsálemben van: 18 A megmaradott ezüsttel és
arannyal pedig, a mit jónak láttok cselekedni te és
atyádfiai, Istenetek akaratja szerint, azt cselekedjétek.
19 És az edényekkel, melyek néked adattak át a
te Istened házának szolgálatára, számolj be Isten
előtt Jeruzsálemben. 20 Egyéb szükségét pedig
Istened házának, mit csak teljesítened kell, teljesítsd

a király kincstartó házából. 21 És én, Artaxerxes,
a király, parancsolom minden a folyóvizen túl lakó
kincstartóimnak, hogy minden, a mit csak kérend
tőletek Ezsdrás pap, ki a menny Istenének törvényében
írástudó, pontosan teljesíttessék, 22 És pedig száz
tálentom ezüstig, száz kór búzáig, száz báth borig,
száz báth olajig és sóban, a mennyi elég. 23 Minden,
mi a menny Istenének akaratja szerint való, pontosan
teljesíttessék a menny Istenének házáért, hogy meg
ne haragudjék a királynak és fiainak országára. 24
Veletek pedig tudatjuk, hogy sem a papokra, sem a
Lévitákra, sem az énekesekre, sem a kapunállókra, sem
a Léviták szolgáira, sem Isten e háza szolgáira, adót,
rovást és úti vámot senkinek vetni nem szabad. 25 És
te Ezsdrás, a te Istened bölcs törvénye szerint, a mely
kezedben van, rendelj ítélőket és birákat, a kik törvényt
tegyenek minden a folyóvizen túl lakó nép között,
mindazok között, a kik tudják Istenednek törvényeit, és
a kik nem tudják, azokat tanítsátok! 26 Valaki pedig
nem fogja cselekedni a te Istenednek törvényét és a
király törvényét, ítélet hozassék felette pontosan, vagy
halálra, vagy számkivetésre, vagy jószágvesztésre,
vagy fogságra." 27 Áldott az Úr, atyáink Istene, a ki
erre indítá a király szívét, hogy megékesítse az Úr
házát, mely Jeruzsálemben van. 28 És a ki hozzám
fordítá irgalmasságát a király előtt és tanácsosai előtt
és a király minden hatalmas fejedelmei előtt! És én
megerősödvén az Úrnak az én Istenemnek rajtam
nyugovó kegyelme által, családfőket gyűjték össze
Izráelből, hogy feljönnének velem.

8 Ezek pedig családfőik és nemzetségi eredetök
azoknak, a kik feljövének velem Artaxerxes
uralkodásakor Babilóniából: 2 Fineás fiai közül: Gersóm;
Ithamár fiai közül: Dániel; Dávid fiai közül: Hattus; 3
A Sekánia fiai közül, Parós fiai közül: Zakariás s vele
egy nemzetségben másfélszáz férfi; 4 Pahath-Moáb
fiai közül: Eljóénai, Zerahia fia s vele kétszáz férfi; 5
Sekánia fiai közül a Jaháziel fia s ő vele háromszáz
férfi; 6 Ádin fiai közül: Ebed, Jónathán fia és vele ötven
férfi; 7 Élám fiai közül: Ésaiás, Athália fia és vele hetven
férfi; 8 Sefátia fiai közül: Zebádia, Mikháel fia és ő
vele nyolczvan férfi; 9 Joáb fiai közül: Obádia, Jéhiel
fia és vele kétszáztizennyolcz férfi; 10 Selómith fiai
közül a Jószifia fia és vele százhatvan férfi; 11 Bébai
fiai közül: Zakariás, Bébai fia és vele huszonnyolcz
férfi; 12 Azgád fiai közül: Jóhanán, Hakkátán fia és
vele száztíz férfi; 13 Adónikám fiai közül az utódok
s neveik: Elifélet, Jeiél és Semája és velök hatvan
férfi; 14 És Bigvai fiai közül: Uthai és Zabbud és velök
hetven férfi. 15 Mikor pedig összegyűjtém őket az
Aháva felé folyó folyóvízhez, hol három napig valánk,
megnéztem jól a népet és a papokat, s a Lévi fiai közül
nem találtam közöttük senkit. 16 Elküldém annakokáért
Eliézert, Arielt, Semáját, Elnáthánt, Járibot, Elnáthánt,
Náthánt, Zakariást, Mesullámot, mint családfőket, és
Jójáribot és Elnáthánt, mint eszes embereket. 17 És
rendelém őket Iddóhoz, a ki fő vala a Kászifia nevű
helyen, és betanítám őket, hogy mit szóljanak Iddónak
és az ő atyjafiainak, a Léviták szolgáinak a Kászifia
nevű helyen, – hogy hozzanak szolgákat a mi Istenünk
házához. 18 És elhozák nékünk, Istenünknek rajtunk
nyugvó jó kegyelme szerint, Is-szekhelt, a Mahli fiai
közül, a ki Lévi fia, a ki meg Izráel fia vala, és Serébiát,
fiaival és tizennyolcz testvérével együtt. 19 És Hasábiát
s vele Ésaiást, a Mérári fiai közül, testvéreivel és húsz
fiával együtt; 20 És a Léviták szolgái közül, a kiket
Dávid és a fejedelmek adának a Léviták szolgálatába,
kétszázhuszat; mindnyájok nevei feljegyeztettek. 21
Ekkor bőjtöt hirdeték ott az Aháva folyóvíz mellett,
hogy megaláznók magunkat a mi Istenünk előtt, hogy
kérnénk tőle szerencsés utat magunknak, családainknak
és minden marháinknak. 22 Mert szégyeltem vala a
királytól kérni sereget és lovagokat oltalmunkra a mi
ellenségeink ellen ez útban, mert ezt mondtuk volt
a királynak, mondván: A mi Istenünk kegyelme van
mindazokon, a kik őt keresik, az ő javukra, és az ő
hatalma és haragja mindazokon, a kik elhagyják őt. 23 És
bőjtölénk és a mi Istenünkhöz könyörgénk annakokáért,
és meghallgatott minket. 24 Ekkor különválaszték a papi
fejedelmek közül tizenkettőt Serébiához és Hasábiához
és hozzájok atyjokfiai közül tízet. 25 És átmérém
nékik az ezüstöt és aranyat és az edényeket, a mi
Istenünk házának ajándékait, a melyeket a király és
tanácsosai és fejedelmei és minden Babilóniában élő
Izráeliták ajándékozának. 26 Kezökhöz mérék pedig
hatszázötven tálentom ezüstöt, száz tálentomot érő
ezüst edényeket és száz tálentom aranyat. 27 Húsz
arany poharat, melyek ezer dárikot érnek vala, és két
szép ragyogású rézedényt, melyek oly becsesek, mint
az arany. 28 És mondék nékik: Ti az Úrnak szentei
vagytok, ez edények is szentek, és ez az ezüst és
arany az Úrnak, atyáitok Istenének önkénytesen adott
ajándék: 29 Vigyázzatok azért reá és megőrizzétek,
míg átméritek a papi fejedelmek, a Léviták és Izráel
családainak fejedelmei előtt Jeruzsálemben az Úr
házának kamaráiban! 30 És átvevék a papok és a Léviták
az ezüstöt, aranyat és az edényeket súly szerint, hogy
vigyék Jeruzsálembe Istenünk házához. 31 Elindulánk
pedig az Aháva folyóvíz mellől az első hó tizenkettedik
napján, hogy Jeruzsálembe menjünk; s a mi Istenünk
kegyelme nyugodott rajtunk, megszabadítván minket
a ránk leselkedő ellenségnek kezéből ez úton. 32 És
megérkezénk Jeruzsálembe, és pihenénk ott három
napig. 33 Negyednap pedig átméretett az ezüst, az
arany és az edények a mi Istenünk házában, Merémóth
papnak Uriás fiának kezéhez, vele lévén Eleázár, a

Fineás fia, és velök Józadáb, a Jésua fia és Nóadia,
a Binnui fia, Léviták, 34 Minden szám és súly szerint,
s feljegyeztetett az egész súly abban az időben. 35
A kik pedig megérkeztek a fogságból, a rabságnak
fiai, égőáldozatokat vivének Izráel Istenének: tizenkét
tulkot egész Izráelért, kilenczvenhat kost, hetvenhét
bárányt, tizenkét bakot bűnért való áldozatra, mindezt
egészen égőáldozatul az Úrnak. 36 És átadák a király
parancsolatait a király helytartóinak, s a vizen túl lévő
helytartóknak, és ezek segíték a népet és az Isten
házát.

9 Minekutána ezek elvégeződének, jövének hozzám
a főemberek, mondván: Izráel népe és a papok és
a Léviták nem különíték el magokat e tartományok
népeitől, a miképen pedig azoknak, a Kananeusoknak,
Hitteusoknak, Perizeusoknak, Jebuzeusoknak,
Ammonitáknak, Moábitáknak, Égyiptomiaknak és
Emoreusoknak útálatos vétke szerint el kellett volna,
2 Mert ezek leányai közül vettek vala feleséget
magoknak és fiaiknak, és megelegyedett a szent
mag e tartományok népeivel; és pedig a fejedelmek
és főemberek valának elsők e bűnben. 3 Mihelyt e
dolgot meghallottam, megszaggatám alsó- és felső
ruhámat, s téptem fejem hajszálait és szakállamat, és
veszteg ültem. 4 És hozzám gyűlének mindnyájan, a
kik reszketve gondoltak Izráel Istenének beszédeire
azoknak vétke miatt, a kik a fogságból megjöttek vala;
és én veszteg ülök vala mind az estvéli áldozatig. 5 Az
estvéli áldozatkor pedig felkeltem sanyargatásomból,
megszaggatván alsó- és felső ruhámat; és térdeimre
esvén, kiterjesztém kezeimet az Úrhoz, az én
Istenemhez. 6 És mondék: Én Istenem, szégyenlem
és átallom felemelni, én Istenem, az én orczámat te
hozzád, mert a mi álnokságaink felülhaladtak fejünk
fölött és a mi vétkeink mind az égig nevekedtek! 7 A
mi atyáink napjaitól fogva nagy vétekben vagyunk mi
mind e mai napig, és a mi álnokságainkért adattunk
vala mi, a mi királyaink és a mi papjaink a földi királyok
kezébe, fegyver által rabságra és ragadományra és
orczapirulásra, a mint ez a mai nap is van. 8 És most
nem sok ideje, hogy az Úr, a mi Istenünk rajtunk
könyörült, hogy hagyjon minékünk maradékot, és
hogy adjon nékünk egy szeget az ő szent helyén,
hogy így megvilágosítsa szemeinket a mi Istenünk,
s hogy megelevenítsen bennünket egy kissé a mi
szolgaságunkban. 9 Mert szolgák vagyunk mi, de
szolgaságunkban nem hagyott el minket a mi Istenünk,
hanem hozzánk fordítá irgalmasságát Persiának
királyai előtt, hogy megelevenítene bennünket, hogy
felemelhessük a mi Istenünk házát s megépíthessük
annak romjait, és hogy adjon nékünk bátorságos
lakást Júdában és Jeruzsálemben. 10 És most mit
mondjunk, óh mi Istenünk, mindezek után? Azt, hogy
mi mégis elhagytuk parancsolataidat, 11 A melyeket
parancsoltál szolgáid, a próféták által, mondván: A
föld, melyre bementek, hogy bírjátok azt, tisztátalan
föld, a tartományok népeinek tisztátalansága miatt,
útálatosságaik miatt, melyekkel betölték azt egyik
végétől a másikig tisztátalanságukban; 12 Annakokáért
leányaitokat ne adjátok az ő fiaiknak és az ő leányaikat
ne vegyétek fiaitoknak, és ne keressétek barátságukat,
sem javokat soha, hogy megerősödjetek és éljetek e
föld javaival, és örökségképen adhassátok azt fiaitoknak
mindörökké. 13 Mindazok után pedig, a mik reánk
jövének gonosz cselekedeteinkért és nagy vétkünkért,
hiszen te, mi Istenünk, jobban kedveztél nékünk, sem
mint bűneink miatt érdemeltünk volna, s adád nékünk e
maradékot, 14 Hát megrontjuk-é ismét parancsolataidat
s összeházasodunk-é ez útálatos népekkel? Nem fogsz-
é haragudni reánk mindaddig, míg megemésztetünk,
hogy sem maradékunk, sem hírmondónk ne legyen? 15
Oh Uram, Izráel Istene! igaz vagy te, mert meghagytál
minket, maradék gyanánt, mint e mai nap bizonyítja.
Ímé előtted vagyunk vétkünkben, és nem állhatunk meg
előtted e miatt!

10 És mikor imádkozék Ezsdrás és vallást tőn,
sírva és földre borulva az Isten háza előtt,
sereglének ő hozzá Izráelből igen nagy gyülekezetben
férfiak és asszonyok és gyermekek, mert síra a
nép is sokat és keservesen. 2 És szóla Sekhánia,
Jéhielnek fia, az Élám fiai közül, és monda Ezsdrásnak:
Mi vétkeztünk a mi Istenünk ellen, hogy idegen
feleségeket vettünk magunknak e föld népei közül:
mindazáltal van reménysége Izráelnek, mind e mellett
is! 3 Vessünk ugyanis frigyet a mi Istenünkkel, hogy
elbocsátjuk mindazon asszonyokat és a tőlük szülötteket
az én Uramnak és azoknak akaratja szerint, a kik
reszketve gondolnak a mi Istenünk parancsolatára, és
a törvény szerint cselekedjünk! 4 Kelj fel! mert reád
néz e dolog, s mi veled leszünk: légy erős és láss
hozzá! 5 Fölkele annakokáért Ezsdrás, és megesketé
a papoknak, a Lévitáknak és az egész Izráelnek
fejedelmeit, hogy e beszéd szerint fognak cselekedni;
és megesküvének. 6 És fölkele Ezsdrás az Isten háza
elől, és elméne Jóhanánnak, Eliásib fiának szobájához
s bemenvén abba, kenyeret nem evék, sem vizet nem
ivék, mert gyászol vala a rabságból hazajöttek vétke
miatt. 7 És meghirdeték Júdában és Jeruzsálemben
mindazoknak, a kik a rabságból hazajöttek, hogy
Jeruzsálembe gyűljenek; 8 Valaki pedig el nem jön
harmadnapra, a fejedelmek és vének tanácsa szerint,
adassék minden vagyona a templomnak, és ő maga
vettessék ki a rabságból hazajötteknek gyülekezetéből.
9 Összegyűlének azért Júdának és Benjáminnak minden
férfiai harmadnapra Jeruzsálembe a kilenczedik hóban,

e hó huszadik napján, és leüle az egész nép az Isten
házának piaczán, aggódván e dolog és az esőzések
miatt. **10** Ekkor fölkele Ezsdrás, a pap, és monda
nékik: Ti vétkeztetek, hogy idegen feleségeket vettetek
magatoknak, hogy ezzel is többítenétek Izráel vétkét;
11 Annakokáért tegyetek vallást az Úr előtt, atyáitoknak
Istene előtt, és cselekedjetek az ő akaratja szerint,
elkülönítvén magatokat e föld népeitől és az idegen
feleségektől. **12** És felele az egész gyülekezet, és
monda felszóval: Ekképen, a te beszéded szerint kell
minékünk cselekednünk! **13** De e nép igen sok és az
esős idő miatt kivül nem állhatunk; annak felette ez nem
egy, sem nem két napi munka, mert sokan vagyunk, a
kik vétkeztünk e dologban; **14** Hadd álljanak hát elő
fejedelmeink, az egész gyülekezeté, és mindenki, a ki
idegen feleséget vett magának, városonként jőjjön elő
bizonyos időben s velök a városoknak vénei és birái,
hogy elfordítsuk magunkról a mi Istenünknek e dolog
miatt való búsulásának haragját! **15** Csak Jónathán,
az Asáhel fia és Jahzéja, a Tikva fia állának fel ez
ellen és Mésullám és Sabbethai, a Léviták támogaták
őket. **16** És cselekedének ekképen azok, a kik a
rabságból hazajöttek; és választa magának Ezsdrás,
a pap férfiakat, a családfőket, családjuk szerint, s
mindnyájok nevei feljegyeztettek. És összeülének a
tizedik hó első napján, hogy nyomozzák e dolgot; **17** És
bevégezék azt mindazon férfiakra nézve, a kik idegen
feleséget vettek vala magoknak, az első hónak első
napjáig. **18** Találtatának pedig a papok fiai közül, a kik
idegen feleségeket vettek vala magoknak, Jésuának,
a Jósádák fiának és az ő testvéreinek fiai közül:
Maaséja, Eliézer, Járib és Gedálja; **19** És kezöket adák,
hogy elbocsátják feleségeiket és egy kos áldozására
ítéltetének vétkükért; **20** Immér fiai közül pedig: Hanáni
és Zebádja. **21** Hárim fiai közül: Maaszéja, Elija, Semája,
Jéhiel és Uzzia, **22** Pashur fiai közül: Eljoénaj, Maaszéja,
Ismáel, Nethanéel, Józabád és Elásza; **23** Továbbá a
Léviták közül: Józabád, Simei és Kélája. (az a Kelita),
Pethahja, Júda és Eliézer; **24** Az énekesek közül pedig:
Eliásib, s a kapunállók közül: Sallum, Telem és Uri;
25 Továbbá Izráel népéből: Parós fiai közül: Ramia,
Jezija, Malkija, Mijámin, Eleázár, Malkija és Benája;
26 Elám fiai közül: Mattánia, Zakariás, Jéhiel, Abdi,
Jerémóth és Élija; **27** Zattu fiai közül: Eljóénai, Eljásib,
Mattánia, Jerémóth, Zabád és Aziza; **28** Bébai fiai közül:
Jóhanán, Hanánia, Zabbai és Athlai; **29** Báni fiai közül:
Mesullám, Mallukh, Adája, Jásub, Seál és Rámóth; **30**
Pahath-Moáb fiai közül: Adna, Kelál, Benája, Maaszéja,
Mattánia, Besaléel, Binnui és Manasse; **31** A Hárim
fiai pedig: Eliézer, Jissija, Malkija, Semája, Simeon;
32 Benjámin, Mallukh, Semarja; **33** Hásum fiai közül:
Mattenai, Mattattá, Zabád, Elifélet, Jerémai, Manasse,
Simei, **34** Báni fiai közül: Maádai, Amrám és Uél; **35**
Benája, Bédéja, Keluhu; **36** Vanja, Merémóth, Eliásib;
37 Mattánia, Mattenai és Jaaszái; **38** Báni, Binnui, Simei;
39 Selemia, Náthán és Adája; **40** Makhnadbai, Sásai,
Sárai; **41** Azareél, Selemia és Semária; **42** Sallum,
Amaria, József: **43** A Nebó fiai közül: Jéiel, Mattithja,
Zabád, Zebina, Jaddai, Jóel, Benája. **44** Mindezek
idegen feleségeket vettek vala magoknak. És valának e
feleségek között olyanok is, a kik már fiakat szültek.

Nehemiás

1 Nehémiásnak, a Hakália fiának beszédei. És lőn a
Kislév nevű hóban, a huszadik esztendőben, hogy
én Susán várában valék. **2** És jöve hozzám Hanáni, egy
az én atyámfiai közül, és vele együtt férfiak Júdából, és
tudakozódtam tőlök a fogságból megszabadult maradék
zsidók felől és Jeruzsálem felől. **3** És mondának nékem:
A fogságból megszabadult maradék zsidók ott abban a
tartományban nagy nyomorúságban és gyalázatban
vannak; és azonfelül Jeruzsálem kőfala lerontatott, s
kapui tűzben égtek meg! **4** Hogy pedig meghallám e
beszédeket, leültem és sírtam és keseregtem napokon
át, s bőjtölék és imádkozám a mennynek Istene előtt;
5 És mondék: Kérlek Uram, mennynek Istene, nagy
és rettenetes Isten! Ki megtartja a szövetséget és
irgalmasságot az őt szeretőknek és az ő parancsolatait
megtartóknak; **6** Oh, legyen figyelmetes a te füled, és
szemeid legyenek nyitva, hogy meghallgassad a te
szolgádnak könyörgését, melylyel én könyörgök most
előtted nappal és éjjel Izráel fiaiért, szolgáidért, és vallást
tészek az Izráel fiainak bűneiről, melyekkel vétkeztünk
te ellened, én is s az én atyámnak háza vétkeztünk! **7**
Felette igen vétkeztünk ellened, és nem tartottuk meg a
parancsolatokat, és a rendeléseket és a törvényeket,
melyeket parancsoltál volt Mózesnek a te szolgádnak.
8 Oh, emlékezzél meg arról a beszédről, melyet
parancsoltál Mózesnek, a te szolgádnak, mondván: Ha ti
vétkeztek, én meg elszélesztelek titeket a népek között;
9 Ha pedig megtérendetek hozzám és megtartjátok
parancsolataimat és cselekeszitek azokat: még ha az
égnek utolsó szélén volnának is szétszórt gyermekeitek,
onnan is összegyűjtöm őket és beviszem arra a
helyre, melyet választottam, hogy lakozzék ott az én
nevem! **10** És ők a te szolgáid és a te néped, a kiket
megszabadítottál a te nagy erőd által és a te erős
kezed által! **11** Kérlek oh Uram, legyen figyelmetes a
te füled a te szolgádnak könyörgésére és szolgáidnak
könyörgésökre, a kik kívánják félni a te nevedet, és adj,
kérlek, jó szerencsét most a te szolgádnak, és engedd,
hogy kegyelmet találjon ama férfiú előtt. Én ugyanis a
királynak pohárnoka voltam.

2 És lőn a Niszán nevű hóban, Artaxerxes királynak
huszadik esztendejében, bor vala ő előtte és én
fölvevém a bort, adám a királynak; azelőtt pedig nem
voltam szomorú ő előtte. **2** És monda nékem a király:
Miért szomorú a te orczád, holott te beteg nem vagy?
Nem egyéb ez, hanem szívednek szomorúsága! És
felette igen megfélemlém. **3** Akkor mondék a királynak:
Örökké éljen a király! Miért nem volna szomorú az én
orczám, hiszen a város, az én atyáim sírjainak helye,
pusztán hever és kapui megemésztettek tűzben?! **4**
És monda nékem a király: Mi az, a mit kívánsz? És
könyörgék a menny Istenéhez. **5** És mondék a királynak:
Ha tetszik a királynak és ha kedves előtted a te szolgád,
azt kérem, hogy bocsáss el engem Júdába, atyáim
sírjainak városába, hogy megépítsem azt! **6** És monda
nékem a király (felesége pedig mellette ül vala): Meddig
lészen utazásod és mikorra jösz vissza? És tetszék
a királynak engem elbocsátani, miután én tudattam
vele az időt. **7** És mondék a királynak: Ha tetszik a
királynak, adasson nékem leveleket a folyóvizen túl
lakó tiszttartókhoz, hogy hagyjanak engem utazni, míg
Júdába érek; **8** És adasson egy levelet Ászáfhoz, a
király erdeje őréhez, hogy adjon nékem fákat gerendákul
a templom várának kapuihoz, és a város kőfalához,
és a házhoz, melybe költözni fogok. És megadá
nékem a király, az én Istenemnek rajtam nyugvó jó
kegyelme szerint. **9** És megérkezém a folyóvizen túl való
tiszttartókhoz és átadám nékik a király leveleit. Bocsátott
vala pedig velem a király főembereket a seregből és
lovagokat. **10** Mikor pedig a Horonból való Szanballat és
az Ammonita Tóbiás, a szolga, meghallották ezt, nagy
bosszúságot okozott nékik, hogy jött valaki, a ki Izráel
fiainak javokat keresi. **11** Azután elmenék Jeruzsálembe,
és ott pihenék három napig. **12** És fölkelék éjszaka, én
és velem néhány férfi, mert nem jelentém meg senkinek,
hogy mire indítá az én Istenem az én szívemet, hogy
azt Jeruzsálemért megcselekedjem, és barom sem vala
velem, csak az, melyen ülök vala, **13** És kimenék a
völgynek kapuján éjjel, és pedig a sárkányok forrása felé,
majd a szemét-kapuhoz, és vizsgálgatám Jeruzsálem
kőfalait, melyek elrontattak vala, és kapuit, melyek tűz
által megemésztetének. **14** Azután átmenék a forrás
kapujához és a király tavához, holott nem vala hely
a baromnak, hogy velem átmenjen. **15** Azért gyalog
menék fel a völgyben éjjel és vizsgálgatám a kőfalat,
azután megfordultam és bementem a völgy kapuján, és
hazatértem. **16** A főemberek pedig nem tudták vala,
hova mentem, és hogy mit akarok cselekedni, és sem
a zsidóknak, sem a papoknak, sem az előljáróknak,
sem a főembereknek, sem a többi munkásoknak ez
ideig nem jelentettem meg. **17** Ekkor mondék nékik:
Ti látjátok a nyomorúságot, a melyben mi vagyunk,
hogy Jeruzsálem pusztán hever és kapui tűzben égtek
meg; jertek, építsük meg Jeruzsálem kőfalát, és ne
legyünk többé gyalázatul! **18** És megjelentém nékik az
én Istenemnek rajtam nyugvó jó kegyelmét, és a király
beszédit is, a melyeket nékem szólt, és mondának:
Keljünk fel és építsük meg! És megerősíték kezeiket a
jóra. **19** Mikor meghallák ezt a Horonból való Szanballat
és az Ammonita Tóbiás, a szolga, és az arab Gesem,
gúnyoltak és lenéztek minket, mondván: Micsoda ez, a
mit míveltek? Talán bizony a király ellen akartok pártot
ütni? **20** Kiknek felelék, és mondék: A mennynek Istene,

ő ad jó szerencsét nékünk, és mi mint az ő szolgái
kelünk föl és építünk, néktek pedig részetek és jogotok
és emlékezetetek nincsen Jeruzsálemben!

3 És fölkele Eliásib, a főpap és atyjafiai, a papok és
építék a juhok kapuját; ők szentelék meg azt és
állíták fel annak ajtait; építék pedig a kőfalat a Meáh
toronyig, a melyet megszentelének, s azután Hanánel
tornyáig; **2** És ő mellette építének a Jerikóbeliek, ezek
mellett pedig épített Zakkur az Imri fia; **3** A halaknak
kapuját pedig építék a Hasszenáa fiai, ők gerendázák
be azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závárait;
4 Mellettök javítgatá a kőfalat Merémóth, Uriásnak, a
Hakkós fiának fia, mellette pedig javítgatott Mesullám,
Berekiásnak, a Mesézabéel fiának a fia, és ő mellette
javítgatott Sádók, Baána fia. **5** Ezek mellett pedig
javítgatának a Tékoabeliek, a kiknek előkelői azonban
nem hajták nyakukat az ő Urok munkájának jármába. **6**
Az ó-város kapuját pedig javítgaták Jójada, a Pászéah
fia és Mesullám, a Beszódia fia; ők gerendázák be
azt és állíták fel annak ajtait, kapcsait és závárait; **7**
És mellettök javítgatott a Gibeonból való Melátia és
a Meronothból való Jádón, Gibeonnak és Mispának
lakosai, a folyóvizen túl való helytartónak hivatala
helyéig; **8** Mellettök javítgatott Uzziel, Harhajának fia az
ötvösökkel, és ő mellette javítgatott Hanánia, a kenet-
készítők egyike, és megerősíték Jeruzsálemet mind a
széles kőfalig; **9** Mellettök javítgatott Refája, Húr fia, a
ki a Jeruzsálemhez tartozó tartomány felének fejedelme
vala; **10** Mellette javítgatott Jedája, Harumáf fia, és
pedig a maga háza ellenébe, és mellette javítgatott
Hattus, Hasabneja fia. **11** A kőfal másik darabját
javítgatá Malkija, Hárim fia és Hassub, a Pahath-
Moáb fia, és a kemenczéknek tornyát. **12** És mellettök
javítgatott Sallum, Hallóhés fia, a ki fejedelme vala a
Jeruzsálemhez tartozó tartomány másik felének, ő és
az ő leányai. **13** A völgy kapuját javítgaták Hánun és
Zánoah lakói, ők építék meg azt és állíták fel annak
ajtait, kapcsait és závárait; és a kőfalból ezer singet
a szemét-kapuig. **14** A szemét-kaput pedig javítgatá
Malkija, Rékáb fia, Beth-Hakkerem tartományának
fejedelme, ő építé meg azt és állítá fel ajtait, kapcsait és
závárait. **15** És a forrásnak kapuját javítgatá Sallum, a
Kól-Óze fia, Mispa tartományának fejedelme, ő építé
meg és héjazá be azt és állítá fel ajtait, kapcsait és
závárait; és a Selah tó kőfalát a király kertje felé, mind a
garádicsokig, melyeken a Dávid városából alájőnek.
16 Ő utána javítgata Nehémiás, Azbuk fia, Béth-Sur
tartománya felének fejedelme, a Dávid sírjai ellenébe
való helyig, és az újonnan készült tóig, és a vitézek
házáig. **17** Ő utána javítgatának a Léviták: Rehum,
Báni fia, a ki mellett javítgata Hasábia, Kéila tartománya
felének fejedelme, tartománya lakosaival; **18** Ő utána
javítgatának atyjokfiai: Bavvai, a Hénadád fia, Kéila
tartománya másik felének fejedelme; **19** Javítgatá pedig
ő mellette Ézer, Jésuának fia, Mispa fejedelme, a kőfal
egy másik darabját, a szegleten levő fegyveresház
felmenetelének ellenébe; **20** Ő utána Bárukh, Zakkai
fia javítgatá buzgósággal a kőfal egy másik darabját, a
szeglettől fogva Eliásib főpap házának ajtajáig: **21** Ő
utána javítgata Merémóth Uriásnak fia, a ki Hakkós fia
vala, egy másik darabot, Eliásib házának ajtajától Eliásib
házának végéig; **22** Ő utána javítgatának a papok, a
környék férfiai; **23** Ezek után javítgata Benjámin és
Hassub, az ő házok ellenébe, utánok pedig javítgata
Azariás, Maaséja fia – a ki Ananiás fia vala – az ő háza
mellett; **24** Ő utánok javítgata Binnui, a Hénadád fia
egy másik darabot, Azáriás házától mind a zugig és
szegletig; **25** Továbbá Palál, az Uzai fia, a szegletnek
és a felső toronynak ellenébe, mely a király házából a
tömlöcz udvaránál emelkedik ki; utána pedig Pedája, a
Parós fia; **26** (A Léviták szolgái pedig laknak vala az
Ófelben, a vizek kapujának ellenéig napkelet felé és a
kiemelkedő torony ellenéig;) **27** Ő utána javítgatának
a Tékoabeliek egy másik darabot a kiemelkedő nagy
toronynak ellenétől fogva az Ófel kőfaláig; **28** A lovak
kapuján felül javítgatának a papok, kiki az ő házának
ellenébe; **29** Utánok javítgata Sádók, Immér fia az ő háza
ellenébe; és ő utána javítgata Semája, Sekaniás fia, a
napkeleti kapu őrizője; **30** Ő utána javítgata Hananiás,
Selemiás fia és Hánun, Sáláfnak hatodik fia egy másik
darabot; utánok javítgata Mesullám, Berekiás fia, az ő
szobája ellenébe; **31** Utána javítgata Malkija, az ötvösök
egyike, a Léviták szolgáinak és a kereskedőknek házáig,
a törvénytevő ház kapujának ellenébe, a szegletnek
hágójáig; **32** A szeglet hágója és a juhok kapuja között
pedig javítgatának az ötvösök és a kereskedők.

4 Lőn pedig, mikor meghallotta Szanballat, hogy mi
építjük a kőfalat, haragra gerjede és felette igen
bosszankodék, és gúnyolá a zsidókat; **2** És szóla az ő
atyjafiai és a samáriai sereg előtt, és ezt mondá: Mit
művelnek e nyomorult zsidók? Vajjon megengedik-é
ezt nékik? Talán áldozni fognak? Hát bevégezik ma?
Avagy megelevenítik a köveket a porhalmazból, holott
azok elégtek?! **3** Az Ammonita Tóbiás pedig mellette
állván, mondá: Bármit építsenek, ha egy róka lép fel reá,
összezúzza köveiknek falát. **4** Halld meg, oh mi istenünk!
hogy csúffá lettünk, fordítsad gyalázásukat az ő fejökre,
és add őket prédára a rabságnak földében; **5** Ne fedezd
el az ő hamisságokat és az ő bűnök a te orczád elől el
ne töröltessék, mert téged bosszantának az építők előtt!
6 És építők a falat annyira, hogy elkészült az egész fal
félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott. **7**
Mikor pedig meghallotta Szanballat és Tóbiás, továbbá
az Arábiabeliek, az Ammoniták és az Asdódeusok,

hogy javítgattatnak Jeruzsálem kőfalai, és hogy a
törések betömése megkezdődött, felette nagy haragra
gerjedének; 8 És összeesküvének mindnyájan egyenlő
akarattal, hogy eljőnek Jeruzsálemet megostromolni
és népét megrémíteni. 9 De mi imádkozánk a mi
Istenünkhöz, és állítánk ellenök őrséget nappal és
éjjel, mivelhogy féltünk tőlök. 10 És mondák a zsidók:
Fogytán van ereje a tereh-hordónak, a rom pedig
sok, és mi képtelenek vagyunk építeni a kőfalat. 11
A mi ellenségeink pedig ezt mondották: Ingyen se
tudják meg, se ne lássák, míg közikbe bemegyünk és
őket leöljük, és megszüntetjük a munkát. 12 És lőn,
hogy eljöttek hozzánk mindenfelől a zsidók, a kik ő
mellettök laknak vala és nékünk tízszer is mondották:
Térjetek haza! 13 Azért állítám a hely alsó és nyilt
részeire a kőfal mögé, odaállítám a népet nemzetségek
szerint, fegyvereikkel, dárdáikkal és kézíveikkel. 14 És
körültekintvén, fölkeltem és így szóltam az előljárókhoz,
a főemberekhez és a többi néphez: Ne féljetek tőlök! A
nagy és rettenetes Úrra emlékezzetek, és harczoljatok
testvéreitekért, fiaitokért, leányaitokért, feleségeitekért
és házaitokért! 15 És lőn, hogy meghallották a mi
ellenségeink, hogy megtudtuk az ő szándékukat, és
hogy Isten semmivé tette az ő tanácsokat: megtérénk
mi mindnyájan a kőfalhoz, kiki az ő munkájához; 16 De
azon naptól fogva legényeim egyik része munkálkodik
vala, a másik része pedig tart vala dárdákat, paizsokat,
kézíveket és pánczélokat, és a fejedelmek ott állának az
egész Júda háznépe mögött. 17 A kőfalon munkálkodók
közül a tehernek hordói egyik kezökkel, a mely a
munkát végezé, rakodának, másik kezök pedig a
fegyvert tartja vala, 18 A kik pedig építének, azoknak
fegyverök derekokra vala felkötve és így építének; a
trombitás pedig mellettem állt. 19 És így szóltam az
előljárókhoz, a főemberekhez és a többi néphez: A
munka felette sok és messzeterjedő és mi elszéledvén
a kőfalon, egymástól messze esünk; 20 Azért oda
gyűljetek hozzánk, hol a trombita szavát hallándjátok,
a mi Istenünk hadakozik érettünk! 21 Ekképen
munkálkodunk vala; és legényeimnek fele dárdákat
tart vala hajnalhasadtától fogva mind a csillagoknak
feltámadásáig. 22 Ugyanekkor megparancsolám a
népnek, hogy minden ember legényével Jeruzsálemben
háljon, hogy éjszaka őrködjenek felettünk és nappal
dolgozzanak. 23 És sem én, sem az én atyámfiai, sem
legényeim, sem az őrizők, a kik én utánam valának,
nem vetjük vala le ruháinkat; kiki csak mosódáskor teszi
vala le fegyverét.

5 Lőn pedig nagy kiáltása a népnek és feleségeiknek
az ő atyjokfiai, a zsidók ellen. 2 Valának, a kik
ezt mondják vala: Fiainkkal és leányainkkal együtt
sokadmagunkkal vagyunk, nékünk gabona kell, hogy
együnk és éljünk. 3 És valának, a kik ezt mondják
vala: Mind mezeinket, mind szőlőinket, mind házainkat
zálogba kell adogatnunk, nékünk gabona kell, mert
éhezünk. 4 Viszontag valának, a kik ezt mondják vala:
Kölcsön vettünk pénzt a király adójáért a mi mezeinkre és
szőlőinkre; 5 És ímé, bár a mi testünk épen olyan, mint
a mi atyánkfiainak testök, s a mi fiaink olyanok, mint az
ő fiaik, mi nékünk mégis rabság alá kell adnunk fiainkat
és leányainkat, sőt vannak már rabszolga leányaink
is, és nincs erőnk arra, hogy őket megválthatnók, hisz
mezeink és szőlőink másokéi már! 6 Felette nagy
haragra gerjedtem azért, mikor kiáltásukat s e dolgokat
hallottam; 7 És magamba szállva, gondolkodtam
erről, és megfeddém az előljárókat és főembereket,
ezt mondván nékik: Ti a ti atyátokfiaival szemben
uzsoráskodtok! És szerzék ő ellenök nagy gyűlést; 8
És mondám nékik: Mi megváltottuk a mi atyánkfiait,
a zsidókat, a kik a pogányoknak eladattak vala, a
mi tehetségünk szerint; és ti is meg akarjátok venni
a ti atyátokfiait, s ők nékünk adják el magokat?! És
hallgatának és nem tudának felelni semmit. 9 És
mondék: Nem jó dolog ez, a mit ti cselekesztek. Hát nem
fogtok a mi Istenünk félelmében járni, hogy valahára ne
gyalázzanak már minket a pogányok, a mi ellenségeink?
10 Hiszen én, atyámfiai és legényeim is pénzt és gabonát
kölcsönöztünk nékik; engedjük el, kérlek, e tartozást! 11
Adjátok vissza, kérlek, nékik még ma az ő mezeiket,
szőlőiket, olajkerteiket és házaikat; ennekfelette, a
kölcsönadott pénznek, gabonának, bornak és olajnak
századát engedjétek el. 12 És felelének: Visszaadjuk
és tőlök nem veszünk semmit; úgy cselekszünk, a
mint te mondod. Ekkor egybehívám a papokat és
megeskettetém őket, hogy e beszéd szerint fognak
cselekedni. 13 Ruhámat is megrázám és mondék: Épen
így rázzon ki az Isten minden embert az ő házából
és vagyonából, és épen így legyen kirázatott és üres,
valaki meg nem teljesíti e beszédet. És monda az egész
gyülekezet: Ámen. És dícsérék az Urat, és e beszéd
szerint cselekedett a nép. 14 Sőt azon naptól fogva,
melyen Júdának földére helytartójukul rendeltettem,
Artaxerxes királynak huszadik esztendejétől fogva
harminczkettedik esztendejéig, azaz tizenkét esztendeig,
sem én, sem az én atyámfiai a helytartónak járó kenyeret
nem evénk. 15 Holott az előbbi helytartók, a kik én
előttem valának, terhelék a népet és vevének tőlök
kenyérért és borért negyven ezüst sikluson felül; sőt
még legényeik is zsarnokoskodának a népen. De én
nem cselekedém így az Isten félelme miatt. 16 Sőt
még e kőfalon is dolgoztam; mezőt sem szereztünk; s
minden én legényeim egybegyűltenek ott a munkára. 17
Annakfelette a zsidók, továbbá a másfélszáz főember és
a kik jőnek vala mi hozzánk a körültünk lakó pogányok
közül, az én asztalomnál esznek vala. 18 A mit minden

napra készítenek vala: egy ökröt, hat kövér juhot, és
madarakat is készítének nékem, minden tíz napra
vala mindenféle bor bőségesen; és mindemellett sem
kivántam be a helytartó kenyerét, mert nehéz vala a
szolgálat ezen a népen. 19 Emlékezzél meg rólam,
én Istenem, javamra, mindarról, a mit én e néppel
cselekedtem!

6 És lőn, hogy mikor meghallá Szanballat, Tóbiás,
az Arábiabeli Gesem és a mi többi ellenségeink,
hogy megépítettem a kőfalat, s hogy nem maradt
azon semmi romlás, jóllehet még az ideig ajtókat
nem állíttattam a kapukra: 2 Külde Szanballat és
Gesem hozzám ilyen izenettel: Jer és találkozzunk a
faluk egyikében, az Onó-völgyében; holott ők gonoszt
gondoltak ellenem. 3 Küldék azért követeket hozzájok
ilyen izenettel: Nagy dolgot cselekszem én, azért nem
mehetek alá; megszünnék e munka, ha attól eltávozván,
hozzátok mennék. 4 És küldének hozzám ilyen módon
négy ízben, és én ilyen módon felelék nékik. 5 Küldé
továbbá hozzám Szanballat ilyen módon ötödször az
ő legényét, a kinek kezében egy felnyitott levél vala,
6 Melyben ez vala írva: A szomszéd népek közt ez a
hír és Gasmu is mondja, hogy te és a zsidók pártot
akartok ütni, annakokáért építed te a kőfalat; és hogy
te leszel az ő királyok, e beszédek szerint. 7 Sőt
még prófétákat is rendelél, a kik hirdetnék te felőled
Jeruzsálemben, ezt mondván: Király van Júdában!
És most e dolgoknak híre a királyhoz is elérkezik,
annakokáért jer és tanácskozzunk együtt! 8 Én pedig
küldék ő hozzá ilyen izenettel: Nem történt semmi olyan,
a minőt te mondasz, hanem csak magadtól gondoltad
mindazt a te szívedben. 9 Mert mindezek el akarnak
vala minket rettenteni, ezt mondván: Leveszik kezöket
a munkáról és az félben marad! Azért hát, oh Uram!
erősítsd meg az én kezeimet. 10 És én elmentem
Semájának, a Delája fiának házába, a ki Mehétabeél fia
vala, és őt bezárkózva találtam, és monda: Menjünk
az Isten házába, a templom belsejébe és zárjuk be a
templomnak ajtait, mert eljőnek, hogy megöljenek téged,
és pedig éjjel jőnek el, hogy megöljenek. 11 Én pedig
mondék: Avagy ily férfiúnak, mint én vagyok, illik-é futni?
Hát ilyen lévén mint én, beléphet-é valaki a templomba,
élvén? Nem megyek! 12 És megismerém, hogy nem az
Isten küldötte őt, hanem azt a prófécziát azért mondá
nékem, mert Tóbiás és Szanballat felbérelték őt. 13 Azért
vala pedig felbérelve, hogy én megrettenjek és akképen
cselekedvén, vétkezzem, hogy így rossz híremet
költhessék és rágalmazhassanak. 14 Emlékezzél meg én
Istenem Tóbiásról és Szanballatról ezen cselekedeteik
szerint, és a jövendőmondó Noádja asszonyról és a
többi jövendőmondókról is, a kik rémítgetének engem.
15 Elvégezteték pedig a kőfal Elul hónap huszonötödik
napján, ötvenkét nap alatt. 16 És lőn, hogy midőn
meghallák minden mi ellenségeink, megfélemlének
minden pogányok, a kik körültünk valának, és igen
összeestek a saját szemeikben, és megismerék, hogy a
mi Istenünktől vitetett végbe e munka. 17 E napokban is
sok levelet küldének némely zsidó előljárók Tóbiásnak,
és viszont Tóbiástól sok jöve hozzájok. 18 Mert sokan
Júdában ő hozzá esküdtek, mivelhogy ő veje vala
Sekániának, az Arah fiának, és Jóhanán, az ő fia,
Mesullámnak, a Berékia fiának leányát vette volt el. 19
Sőt még jó szándékait is emlegetik vala előttem, és az
én beszédeimet megvivék néki. Leveleket pedig Tóbiás
folyton küldött, hogy engem elrettentene.

7 És lőn, hogy midőn megépítteték a kőfal, felállítám
az ajtókat és kirendeltetének a kapunállók, az
énekesek és a Léviták őrizetre; 2 És hadnagyokká
tevém Jeruzsálem fölött Hanánit, testvéremet és
Hanániást, a vár fejedelmét, mivel hogy ő hűségesebb
és istenfélőbb vala sokaknál. 3 És mondék nékik: Meg
ne nyittassanak Jeruzsálem kapui mindaddig, míg a
nap melegen nem süt, és míg az őrök ott állanak, addig
tegyék be az ajtókat és zárjátok be azokat; azután
állítsatok őrizőket Jeruzsálem lakosai közül, némelyeket
az ő vigyázó helyökre, s másokat az ő házok ellenébe.
4 A város pedig felette igen széles vala és nagy, s a nép
kevés lévén benne, házak nem épültek. 5 Felindítá
azért az én Istenem szívemet, hogy egybegyűjtsem
az előljárókat, a főembereket és a népet, hogy
felírattassanak; és megtalálám azok nemzetségének
könyvét, a kik először jöttek vala fel Babilóniából,
melyben ily írást találék: 6 Ezek a tartománynak fiai,
a kik feljöttek vala a rabság foglyai közül, a kiket
fogva vitetett Nabukodonozor, Babilónia királya, s most
visszajövének Jeruzsálembe és Júdába, kiki az ő
városába. 7 Kik jövének Zorobábellel: Jésua, Nehémiás,
Azariás, Raámia, Nahamáni, Mordokhai, Bilsán,
Miszpereth, Bigvai, Nehum, Baána. Izráel népe férfiainak
számok ez: 8 Parós fiai: kétezerszázhetvenkettő;
9 Sefátja fiai: háromszázhetvenkettő; 10 Arah fiai:
hatszázötvenkettő; 11 Pahath-Moáb fiai, Jésua
és Joáb fiaitól: kétezernyolczszáztizennyolcz;
12 Elám fiai: ezerkétszázötvennégy; 13 Zattu
fiai: nyolczszáznegyvenöt; 14 Zakkai fiai:
hétszázhatvan; 15 Binnui fiai: hatszáznegyvennyolcz;
16 Bébai fiai: hatszázhuszonnyolcz; 17
Azgád fiai: kétezerháromszázhuszonkettő; 18
Adónikám fiai: hatszázhatvanhét; 19 Bigvai fiai:
kétezerhatvanhét; 20 Adin fiai: hatszázötvenöt;
21 Áter fiai, Ezékiástól: kilenczvennyolcz; 22
Hásum fiai: háromszázhuszonnyolcz; 23 Bésai fiai:
háromszázhuszonnégy; 24 Hárif fiai: száztizenkettő;
25 Gibeon fiai: kilenczvenöt; 26 Bethlehem és
Netófa férfiai: száznyolczvannyolcz; 27 Anathóth
férfiai: százhuszonnyolcz; 28 Beth-Azmáveth férfiai:

negyvenkettő; 29 Kirjáth-Jeárim, Kefira és Beéróth
férfiai: hétszáznegyvenhárom; 30 Ráma és Géba férfiai:
hatszázhuszonegy; 31 Mikmás férfiai: százhuszonkettő;
32 Béthel és Ai férfiai: százhuszonhárom; 33 A
másik Nébó férfiai: ötvenkettő; 34 A másik Elám fiai:
ezerkétszázötvennégy; 35 Hárim fiai: háromszázhúsz;
36 Jerikó fiai: háromszáznegyvenöt; 37 Lód, Hádid
és Ónó fiai: hétszázhuszonegy; 38 Szenáa fiai:
háromezerkilenczszázharmincz; 39 A papok: Jedája
fiai Jésua családjából: kilenczszázhetvenhárom;
40 Immér fiai: ezerötvenkettő; 41 Pashur fiai:
ezerkétszáznegyvenhét; 42 Hárim fiai: ezertizenhét;
43 A Léviták: Jésua és Kadmiel fiai, Hódávia
fiaitól: hetvennégy; 44 Az énekesek: Asáf fiai:
száznegyvennyolcz; 45 A kapunállók: Sallum fiai,
Áter fiai, Talmón fiai, Akkub fiai, Hatita fiai, Sóbai fiai:
százharmincznyolcz; 46 A Léviták szolgái: Siha fiai,
Hasufa fiai, Tabbaóth fiai, 47 Kérósz fiai, Szia fiai,
Pádón fiai, 48 Lebána fiai, Hagába fiai, Salmai fiai,
49 Hanán fiai, Giddél fiai, Gahar fiai, 50 Reája fiai,
Resin fiai, Nekóda fiai, 51 Gazzám fiai, Uzza fiai,
Pászéah fiai, 52 Bészai fiai, Meunim fiai, Nefiszim fiai,
53 Bakbuk fiai, Hakufa fiai, Harhur fiai, 54 Basluth fiai,
Mehida fiai, Harsa fiai, 55 Barkósz fiai, Sziszera fiai,
Temah fiai, 56 Nesiah fiai, Hatifa fiai; 57 A Salamon
szolgáinak fiai: Szótai fiai, Szófereth fiai, Perida fiai,
58 Jaalá fiai, Darkón fiai, Giddél fiai, 59 Sefátia fiai,
Hattil fiai, Pókhereth-Hassebaim fiai, Ámon fiai; 60
Összesen a Léviták szolgái és a Salamon szolgáinak
fiai, háromszázkilenczvenkettő. 61 És ezek, a kik
feljövének Tel-Melahból, Tel-Harsából, Kerub-Addán-
Immérből, de nem mondhatták meg családjukat és
eredetüket, hogy Izráelből valók-é? 62 Delája fiai,
Tóbiás fiai, Nekóda fiai, hatszáznegyvenkettő; 63 És a
papok közül: Habája fiai, Hakkós fiai, Barzillai fiai, a
ki a Gileádbeli Barzillai leányai közül vett magának
feleséget és ezek nevéről nevezteték; 64 Ezek keresték
írásukat, tudniillik nemzetségök könyvét, de nem
találák, miért is kirekesztetének a papságból; 65
És megmondá nékik a király helytartója, hogy ne
egyenek a szentséges áldozatból, mígnem a pap
ítél az Urimmal és Tummimmal; 66 Mind az egész
gyülekezet együtt negyvenkétezerháromszázhatvan.
67 Szolgáikon és szolgálóikon kivül – ezek valának
hétezerháromszázharminczheten – valának nékik
énekes férfiaik és asszonyaik kétszáznegyvenöten;
68 Lovaik hétszázharminczhat, öszvéreik
kétszáznegyvenöt; 69 Tevéik négyszázharminczöt,
szamaraik hatezerhétszázhúsz. 70 Némelyek pedig
a családfők közül adakozának az építésre: a király
helytartója ada a kincsekhez aranyban ezer dárikot,
ötven medenczét, ötszázharmincz papi ruhát; 71 A többi
családfők pedig adának az építés költségére aranyban
húszezer dárikot, és ezüstben kétezerkétszáz mánét;
72 És a mit a többi nép ada, az aranyban húszezer
dárik, és ezüstben kétezer mána, és hatvanhét papiruha
vala. 73 És lakozának mind a papok, mind a Léviták,
mind a kapunállók, mind az énekesek, mind a nép fiai,
mind a Léviták szolgái, szóval az egész Izráel a magok
városaikban.

8 Mikor pedig eljöve a hetedik hónap, és Izráel fiai
az ő városaikban lakozának; felgyűle az egész nép
egyenlőképen a piaczra, mely a vizek kapuja előtt
vala, és mondák az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza
elő a Mózes törvényének könyvét, melyet parancsolt
vala az Úr Izráelnek. 2 Előhozá azért Ezsdrás pap a
törvényt a gyülekezet eleibe, melyben együtt valának
férfiak és asszonyok és mindazok, a kik azt értelemmel
hallgathaták, a hetedik hónap első napján. 3 És olvasa
abból a piaczon, mely a vizek kapuja előtt vala, kora
reggeltől fogva mind délig, a férfiak és az asszonyok
előtt és mindazok előtt, a kik azt érthetik vala, mivel az
egész nép nagy figyelemmel hallgatá a törvényt. 4 Áll
vala pedig az írástudó Ezsdrás egy ezen czélra csinált
faemelvényen, és mellette álla jobb keze felől Mattithia,
Sema, Anája, Uriás, Hilkiás, Maaszéja, balkeze felől
pedig: Pedája, Misáel, Malkija, Hásum, Hasbaddána,
Zakariás, Mesullám. 5 És felnyitá Ezsdrás a könyvet
az egész nép szemei előtt, mert fölötte vala az egész
népnek; és mikor fölnyitá, felálla az egész nép. 6
És áldá Ezsdrás az Urat, a nagy Istent, és felele rá
az egész nép felemelt kezekkel: Ámen! Ámen! És
meghajtván magukat, leborulának az Úr előtt arczczal a
földre. 7 Jésua, Báni, Serébia, Jámin, Akkub, Sabbethai,
Hódija, Maaszéja, Kelita, Azáriás, Józabád, Hanán,
Pelája Léviták pedig magyarázzák vala a népnek a
törvényt, s a nép a maga helyén áll vala. 8 Olvasának
pedig a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután
magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat. 9
Ekkor Nehémiás, a király helytartója és Ezsdrás, a
pap, az írástudó és a Léviták, a kik magyaráznak
vala a népnek, így szólának az egész néphez: E nap
szent az Úrnak, a ti Isteneteknek, ne keseregjetek
és ne sírjatok, mert sír vala az egész nép, mikor a
törvény beszédeit hallá. 10 És ő mondá nékik: Menjetek,
egyetek kövért és igyatok édest és küldjetek belőle részt
annak, a kinek semmi nem készíttetett, mert szent e
nap a mi Urunknak, és ne bánkódjatok, mert az Úrnak
öröme a ti erősségtek. 11 A Léviták is csendesíték vala
az egész népet, mondván: Hallgassatok, mert e nap
szent és ne bánkódjatok! 12 Elméne azért mind az
egész nép enni és inni és részt küldeni és szerezni
nagy vígasságot, mert megértették a beszédeket,
a melyekre őket tanították vala. 13 Másod napon
pedig összegyűlének az egész népnek, a papoknak
és Lévitáknak családfői Ezsdráshoz, az írástudóhoz,

hogy megértenék a törvénynek beszédit. 14 Találák
pedig írva a törvényben, melyet parancsolt vala az
Úr Mózes által, hogy Izráel fiainak leveles színekben
kell lakozniok az ünnepen, a hetedik hónapban, 15
És hogy nékik tudatniok kell és ki kell hirdettetniök
minden városaikban és Jeruzsálemben ezt: Menjetek
ki a hegyre, és hozzatok lombokat a nemes és vad
olajfáról, mirtus és pálmalombokat, szóval akármely sűrű
levelű fáról lombokat, hogy csináljatok leveles színeket,
a mint meg van írva. 16 Kiméne azért a nép, és hozának
lombokat, és csinálának magoknak leveles színeket,
kiki a maga háza tetején és pitvaraikban, továbbá az
Isten háza pitvariban, a vizek kapujának piaczán és
Efraim kapujának piaczán. 17 Csinála pedig az egész
gyülekezet, mely hazatért a fogságból, leveles színeket,
és lakának a leveles színekben; mert nem cselekedtek
vala így Józsuénak, a Nún fiának idejétől fogva Izráel
fiai mind az napiglan, és lőn felette igen nagy örömük.
18 És olvasának az Isten törvényének könyvéből minden
napon, az első naptól fogva mind az utolsó napig, és
ünneplének hét napon át; a nyolczadik napon pedig
egybegyülekezés tartatott a törvény szerint.

9 Azután ugyanezen hónak huszonnegyedik napján
egybegyűlének Izráel fiai és bőjtölének, gyászba
öltözvén és port hintvén fejökre. 2 És elválának az
Izráel magvából valók minden idegenektől, és előállván,
vallást tőnek az ő bűneikről és atyáik hamisságairól. 3
És megállának helyökön, és olvasának az Úrnak, az ő
Istenöknek törvénye könyvéből a nap negyedrésze alatt,
negyedrésze alatt pedig vallást tőnek és leborulának
az Úr előtt, az ő Istenök előtt. 4 És felálla a Léviták
emelvényére Jésua, Báni, Kadmiel, Sebánia, Bunni,
Serébia, Báni és Kenáni és kiáltának nagy felszóval az
Úrhoz, az ő Istenökhöz. 5 És mondának a Léviták, Jésua,
Kadmiel, Báni, Hasabnéja, Serébia, Hódija, Sebánia,
Petáhia: Nosza áldjátok az Urat, a ti Isteneteket öröktől
fogva mindörökké; és áldják a te dicsőséges nevedet,
mely magasabb minden áldásnál és dícséretnél! 6
Te vagy egyedül az Úr! Te teremtetted az eget, az
egeknek egeit és minden seregöket, a földet és mindent,
a mi rajta van, a tengereket minden bennök valókkal
együtt; és te adsz életet mindnyájoknak, és az égnek
serege előtted borul le. 7 Te vagy az Úr, az Isten, a ki
választottad Ábrámot és kihozád őt a Káldeusoknak Úr
nevű városából, és nevezéd őt Ábrahámnak. 8 És találád
az ő szívét hűnek te előtted és szerzél vele szövetséget,
hogy adod a Kananeusok, Hitteusok, Emoreusok,
Perizeusok, Jebuzeusok, Girgázeusok földét, hogy adod
az ő magvának; és megteljesítéd beszédeidet, mert igaz
vagy te! 9 Megtekintéd annakfelette a mi atyáinknak
Égyiptomban való nyomorúságát, és az ő kiáltásukat
meghallád a Veres tengernél, 10 És tevél jeleket és
csodákat a Faraón és minden szolgáin és földének
egész népén, mert tudtad, hogy kevélyen cselekedtek
a te néped ellen; és szerzél magadnak nevet, mint e
mai napság is van. 11 És a tengert kétfelé választád
ő előttök és szárazon menének át a tenger közepén;
üldözőiket pedig mélységbe borítád, mint követ nagy
vizekbe. 12 És felhőnek oszlopában vezeté őket
nappal s tűznek oszlopában éjjel, hogy megvilágosítsd
nékik az utat, melyen menjenek. 13 És a Sinai
hegyre leszállál, s szólál velök az égből, s adál nékik
helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket
és parancsolatokat. 14 A te szent szombatodat is
megjelentéd nékik, és parancsolatokat, rendeléseket és
törvényt parancsolál nékik szolgád, Mózes által. 15 És
kenyeret az égből adál nékik éhségökben, és vizet a
kősziklából hozál ki nékik szomjúságokban; és mondád
nékik, hogy menjenek be és bírják a földet, melyre nézve
fölemelted kezedet, hogy nékik adod. 16 Ők pedig, a mi
atyáink, felfuvalkodának, és megkeményíték nyakukat
és nem hallgaták parancsolataidat; 17 És vonakodának
engedelmeskedni, és meg nem emlékezének a te
csudatételeidről, a melyeket velök cselekedtél, hanem
megkeményíték nyakukat, és arra adák fejöket, hogy
visszatérnek rabságukba az ő makacskodásukban; de
te bűnbocsánatnak Istene vagy, könyörülő és irgalmas,
hosszútűrő és nagy kegyelmességű, és el nem hagytad
őket. 18 Sőt még borjúképet is csinálának magoknak,
és ezt mondják: Ez a te Istened, a ki kihozott téged
Égyiptomból, és nagy bosszúsággal illettek téged; 19
És te nagy irgalmasságodban nem hagyád el őket a
pusztában; a felhőnek oszlopa nem távozék el felőlök
nappal, hogy vezérlené őket az úton, és a tűznek oszlopa
éjjel, hogy világítana nékik az úton, melyen menének.
20 És a te jó lelkedet adád nékik, hogy őket oktatná; és
mannádat nem vonád meg szájoktól, s vizet adál nékik
szomjúságokban. 21 És negyven esztendeig tápláltad
őket a pusztában, fogyatkozásuk nem vala, ruháik el
nem nyűttenek és lábaik meg nem dagadának. 22 Adál
annakfelette nékik országokat és népeket, és elosztád
ezeket határok szerint és ők elfoglalák Sihón földét, és
Hesbon királyának földét, és Ógnak, Básán királyának
földét. 23 Fiaikat pedig megsokasítád, mint az ég
csillagait, és bevivéd őket a földre, mely felől megmondád
atyáiknak, hogy bemennek arra, hogy bírják azt. 24 És
bemenének a fiak és elfoglalák a földet, és megalázád
előttök a földnek lakóit, a Kananeusokat, s kezökbe
adád őket, mind királyaikat, mind a föld népeit, hogy
cselekedjenek velök kedvök szerint. 25 És megvevének
erős városokat és kövér földet, s elfoglalának minden
jóval teljes házakat, kőből vágott kutakat, szőlős és
olajfás kerteket és sok gyümölcsfát, s evének és
megelégedének és meghízának, s gyönyörködének
a te nagy jóvoltodban. 26 Makacskodának pedig és

pártot ütének ellened, és veték törvényedet hátuk
mögé; prófétáidat is meggyilkolák, a kik bizonyságot
tőnek ellenök, hogy őket te hozzád térítenék, és nagy
bosszúsággal illettek téged. 27 Annakokáért adád őket
nyomorgatóik kezébe és megnyomorgaták őket; de
nyomorúságok idején hozzád kiáltának, és te az égből
meghallgatád és nagy irgalmasságod szerint adál nékik
szabadítókat, és megszabadíták őket nyomorgatóik
kezéből. 28 És mikor megnyugodtak vala, ismét gonoszt
cselekvének előtted, és te átadád őket ellenségeik
kezébe, a kik uralkodának rajtok; s midőn ismét hozzád
kiáltának, te az égből meghallgatád és megszabadítád
őket irgalmasságod szerint sokszor. 29 És bizonyságot
tevél ellenök, hogy visszatérítsd őket törvényedhez; de
ők felfuvalkodának s nem hallgaták parancsolatidat, és
végzéseid ellen vétkezének, melyeket ha valaki megtart,
él azok által; és makacskodva hátat fordítának, s
nyakukat megkeményíték és nem engedelmeskedének.
30 És mégis meghosszabbítád felettök kegyelmedet sok
esztendőkön át, s bizonyságot tevél ellenök lelkeddel,
prófétáid által, de nem figyelmezének; annakokáért
adád őket a föld népeinek kezébe. 31 De nagy
irgalmasságod szerint meg nem emésztéd őket, sem
el nem hagyád őket, mert te könyörülő és irgalmas
Isten vagy. 32 Most annakokáért, oh mi Istenünk, nagy,
erős és rettenetes Isten, a ki megőrized a szövetséget
és irgalmasságot, ne legyen kicsiny előtted mindaz
a nyomorúság, a mely utolért minket, királyainkat,
fejedelmeinket, papjainkat, prófétáinkat, atyáinkat és
egész népedet, Assiria királyainak napjaitól fogva mind
e mai napig. 33 Hiszen te igaz vagy mindenekben,
valamelyek reánk jövének; mert te igazságot műveltél, mi
pedig hamisságot cselekvénk! 34 Hiszen a mi királyaink,
fejedelmeink, papjaink és atyáink nem cselekedték
törvényedet és nem figyelmeztek parancsolataidra és
bizonyságtételeidre, melyek által bizonyságot tettél
ő ellenök; 35 És ők az ő országokban s a te nagy
jóvoltodban, melylyel megáldád őket, s a széles és
kövér földön, melyet nékik adál, nem akartak szolgáid
lenni; és nem tértek meg gonosz cselekedeteikből. 36
És ímé mi most szolgák vagyunk azon a földön, melyet
a mi atyáinknak adál, hogy ennék annak gyümölcsét és
javát, ímé mi szolgák vagyunk azon; 37 És termését
bőven hozza a királyoknak, a kiket fölibünk helyezél a mi
bűneinkért, s testeinken uralkodnak és barmainkon az ő
kedvök szerint; és mi nagy nyomorúságban vagyunk! 38
És mindemellett mi erős kötést szerzénk és azt aláírtuk,
melyet megpecsételének a mi fejedelmeink, Lévitáink
és papjaink.

10 A megpecsételt kötéseken pedig ott valának:
Nehémiás, a király helytartója, a Hakhalia fia
és Sédékiás; 2 Serája, Azariás, Jeremiás, 3 Pashur,
Amaria, Malakiás, 4 Hattus, Sebánia, Malluk, 5 Hárim,
Merémóth, Abdiás, 6 Dániel, Ginnethón, Bárukh, 7
Mesullám, Abija, Mijámin, 8 Maazia, Bilgai, Semája;
ezek papok voltak. 9 A Léviták pedig ezek: Jésua,
Azania fia, Binnui, a Hénadád fiai közül, Kadmiel, 10 És
atyjafiaik: Sebánia, Hódija, Kelita, Pelája, Hanán, 11
Mika, Rehób, Hasábia, 12 Zakkur, Serébia, Sebánia, 13
Hódija, Báni, Beninu. 14 A nép fejei pedig ezek: Parós
Pahath-Moáb, Elám, Zattu, Báni, 15 Bunni, Azgád,
Bébai, 16 Adonija, Bigvai, Adin, 17 Áter, Ezékiás,
Azzur, 18 Hódija, Hásum, Bésai, 19 Hárif, Anathóth,
Nébai, 20 Magpiás, Mesullám, Hézir, 21 Mesézabel,
Sádók, Jaddua, 22 Pelátia, Hanán, Anája, 23 Hóseás,
Hanánia, Hásub, 24 Hallóhes, Pilha, Sóbek, 25 Rehum,
Hasabná, Maaszéja, 26 És Ahija, Hanán, Anán, 27
Mallukh, Hárim, Baána. 28 És a nép többi része, a
papok, a Léviták, a kapunállók, az énekesek, a Léviták
szolgái és mindenki, a ki elkülöníté magát a tartományok
népeitől, az Isten törvényéhez állván, feleségeik, fiaik,
leányaik, mindenki, a kinek értelme és okossága vala,
29 Csatlakozának atyjokfiaihoz, előljáróikhoz, és átok
mellett eskült tevének, hogy az Isten törvényében járnak,
a mely Mózes által az Isten szolgája által adatott vala ki;
s hogy megőrzik és cselekeszik az Úrnak, a mi Urunknak
minden parancsolatait, végzéseit és rendeléseit; 30
És hogy nem fogjuk adni leányainkat feleségül a föld
népeinek, sem az ő leányaikat nem fogjuk venni a
mi fiainknak, 31 És hogy a föld népeitől, akik árúkat
és mindenféle gabonát hoznak szombatnapon eladni,
nem fogunk venni tőlök szombaton és egyéb szent
napon, és hogy nem fogjuk bevetni a földet a hetedik
esztendőben, és elengedünk minden tartozást. 32 És
megállapítánk magunkra nézve parancsolatokat: hogy
vetünk magunkra harmadrész siklust esztendőnként a mi
Istenünk házának szolgálatára, 33 A szent kenyerekre,
a szüntelen való ételáldozatra és a szüntelen való
égőáldozatra, a szombatokon, újholdak napján viendő
áldozatokra, az ünnepnapokra, a szent dolgokra, a
bűnért való áldozatokra, hogy mindezek megtisztítsák
Izráelt; és a mi Istenünk házának minden munkájára; 34
Sorsot veténk továbbá a fa hozása felől a papok, Léviták
és a nép között, hogy hordjuk azt a mi Istenünk házába
családaink szerint bizonyos időkben esztendőnként,
hogy égjen az Úrnak, a mi Istenünknek oltárán, a mint
meg van írva a törvényben, 35 És hogy felviszszük
földünknek első zsengéjét és minden fa gyümölcsének
első zsengéjét esztendőnként az Úr házába; 36
Annakfelette fiainknak, barmainknak első fiait, a mint
meg van írva a törvényben; továbbá, hogy elviszszük
szarvasmarháinknak és juhainknak első fajzásait a mi
Istenünk házába a papoknak, a kik szolgálnak a mi
Istenünk házában. 37 És a mi lisztjeinknek, felemelt
áldozatainknak, minden fa gyümölcsének, mustnak
és olajnak zsengéjét felviszszük a papoknak, a mi

Istenünk házának kamaráiba, földünknek tizedét pedig
a Lévitákhoz; mert ők, a Léviták szedik be a tizedet
minden földműveléssel foglalatoskodó városainkban.
38 És legyen a pap, Áron fia a Lévitákkal, midőn a
Léviták a tizedet beszedik; és a Léviták vigyék fel a
tizednek tizedét a mi Istenünk házába, a tárháznak
kamaráiba; 39 Mert a kamarákba kell hozniok Izráel
fiainak és Lévi fiainak a gabonának, a mustnak és az
olajnak ajándékát, holott vannak a szent edények és az
Istennek szolgáló papok, a kapunállók és az énekesek;
és mi nem hagyjuk el a mi Istenünknek házát.

11 És lakozának a nép fejedelmei Jeruzsálemben,
a többi nép pedig sorsot vete, hogy minden tíz
emberből vinnének egyet Jeruzsálembe, a szent városba
lakóul, a többi kilencz pedig marad a maga városában.
2 És áldá a nép mindazon férfiakat, a kik önkéntesen
vállalkozának arra, hogy Jeruzsálemben lakoznak. 3
Ezek pedig a tartomány fejei, a kik Jeruzsálemben
megtelepedének; de Júda városaiban lakozék kiki az
ő örökségében, városaikban: az Izráel, a papok, a
Léviták, a Léviták szolgái és Salamon szolgáinak fiai. 4
Jeruzsálemben azért megtelepedének a Júda fiai közül
és Benjámin fiai közül: Júda fiai közül: Athája, Uzzija fia,
ki Zakariás fia, ki Amaria fia, ki Sefátia fia, ki Mahalalél
fia vala, a Pérecz fiai közül, 5 És Maaszéja, Báruk fia, ki
Kolhóze fia, ki Hazája fia, ki Adája fia, ki Jójárib fia, ki
Zakariás fia, ki Hasilóni fia vala. 6 Pérecz fiai összesen,
a kik Jeruzsálemben laknak vala, négyszázhatvannyolcz
erős férfi; 7 Benjámin fiai pedig ezek: Szallu, Mesullám
fia, ki Jóed fia, ki Pedája fia, ki Kólája fia, ki Maaszéja
fia, ki Ithiel fia, ki Ézsaiás fia vala, 8 És ő utána Gabbai,
Szallai, kilenczszázhuszonnyolczan; 9 És Jóel, a Zikri
fia előljárójok volt ezeknek, Júda pedig, a Hasszenua
fia, a város másodrendű előljárója. 10 A papok közül:
Jedája, Jójárib fia, Jákhin, 11 Serája pedig, a Hilkiás
fia, ki Mesullám fia, ki Sádók fia, ki Merájóth fia, ki
Akhitúb fia volt, az Isten házának fejedelme vala,
12 És atyjokfiai, a kik a ház munkáját teljesítik vala,
nyolczszázhuszonketten; és Adája, a Jeróhám fia, ki
Pelália fia, ki Amsi fia, ki Zakariás fia, ki Pashur fia,
ki Malkija fia vala, 13 És az ő atyjafiai, a családfők
kétszáznegyvenketten, és Amasszai, Azarél fia, ki Ahzai
fia, ki Mesillémóth fia, ki Immér fia vala, 14 És az ő
atyjokfiai, vitéz férfiak, százhuszonnyolczan, előljárójok
volt pedig Zabdiel, a Haggedólim fia. 15 A Léviták közül
pedig: Semája, Hassub fia, ki Azrikám fia, ki Hasábia
fia, ki Bunni fia vala. 16 És Sabbethai és Józabád, az
Isten házának külső munkája felett felügyelők valának
a Léviták fejei közül, 17 És Mattánia, – a Mika fia, ki
Zabdi fia, ki Asáf fia vala, – a ki vezetője volt a hálaadó
éneklésnek, s elkezdé azt az imádság után, és Bakbukia,
a ki másodrendű vala atyjafiai között, és Abda, Sammua
fia, ki Gálál fia, ki Jeduthun fia vala; 18 A Léviták
összesen a szent városban: kétszáznyolczvannégyen.
19 A kapunállók pedig: Akkub, Talmón és atyjokfiai, a
kapukat őrizők százhetvenketten. 20 A többi Izráeliták
pedig, a papok, a Léviták lakozának Júdának minden
városaiban, kiki az ő örökségében. 21 A Léviták szolgái
pedig lakozának az Ófelben, és Siha és Gipsa valának
előljáróik a Léviták szolgáinak. 22 A Léviták előljárója
vala Jeruzsálemben, az Isten háza szolgálatjánál, Uzzi,
a Báni fia, – ki Hasábia fia, ki Mattánia fia, ki Mika
fia volt, – Asáf fiai, az énekesek közül; 23 Mert ők, a
Léviták, a király parancsolata szerint, az énekesek pedig
kötés szerint végezék naponként való teendőjüket; 24
Petáhja pedig, a Mesézabel fia, Júda fiának, Zerahnak
fiai közül, a király oldala mellett vala a nép minden
dolgában. 25 A falukban, ezek határaiban pedig Júda fiai
közül lakozának Kirjáth-Arbában és mezővárosaiban,
Dibonban és mezővárosaiban, Jekabseélben és faluiban.
26 Jésuában, Móladában és Beth-Péletben. 27 Hasár-
Suálban, Beér-Sebában és mezővárosaiban, 28
Siklágban, Mekónában és mezővárosaiban, 29 En-
Rimmonban, Sorában, Jarmuthban, 30 Zánoáhban,
Adullámban és faluiban, Lákisban és határaiban,
Azékában és mezővárosaiban, – ekként laknak vala
Beér-Sebától mind a Hinnóm völgyéig. 31 Benjámin fiai
pedig laknak vala Gebától fogva Mikmásban, Ajában,
Béthelben és mezővárosaiban. 32 Anatótban, Nóbban,
Anániában, 33 Hásórban, Rámában, Gittajimban, 34
Hádidban, Sebóimban, Neballátban, 35 Lódban, Onóban,
s a mesteremberek völgyében. 36 A Léviták közül pedig
némely júdai osztályok Benjáminhoz csatlakozának.

12 Ezek pedig a papok és Léviták, a kik feljövének
Zorobábellel, Sealtiél fiával és Jésuával: Serája,
Jeremiás, Ezsdrás. 2 Amária, Mallukh, Hattus, 3
Sekánia, Rehum, Meremóth, 4 Iddó, Ginnethói, Abija,
5 Mijámin, Maádia, Bilga, 6 Semája, Jójárib, Jedája,
7 Szallu, Ámók, Hilkija, Jedája, – ezek valának fejei
a papoknak és atyjokfiainak Jésua napjaiban. 8 A
Léviták pedig ezek: Jésua, Binnui, Kadmiel, Serébia,
Jehuda, Mattánia, – ki vezetője vala hálaadó éneklésnek,
atyjafiaival. 9 És Bakbukia, s Unni, az ő atyjokfiai velök
szemben, tisztök szerint. 10 És Jésua nemzé Jojákimot,
s Jojákim nemzé Eliásibot, s Eliásib nemzé Jójadát,
11 És Jójada nemzé Jónathánt, s Jónathán nemzé
Jadduát. 12 Jojákim napjaiban pedig papok, családfők
valának: Serája családjában Merája, Jerémiásában
Hanánia, 13 Ezsdrásában Mesullám, Amáriáában
Jóhanán, 14 Melikuéban Jónathán, Sebaniáában József,
15 Hárimában Adna, Merajóthában Helkai, 16 Iddóában
Zakhariás, Ginnethónában Mesullám, 17 Abijáában
Zikri, Minjáminában és Móadiáában Piltai, 18 Bilgáában
Sammua, Semájáában Jónathán, 19 Jójáribában
Mattenai, Jedajáában Uzzi, 20 Szallaiában Kallai,
Amókában Éber, 21 Hilkijáában Hasábia, Jedajáában

Nethanéel. 22 A Léviták közül Eliásib, Jójada, Jóhanán
és Jaddua napjaiban felírattak a családfők, a papok
pedig mind a persiai Dárius országlásáig. 23 A Léviták
családfői felírattattak a krónikák könyvében Jóhanánnak,
Eliásib fiának napjaiig; 24 A Léviták családfői valának:
Hasábia, Serébia, Jésua a Kadmiel fia, és az ő
atyjokfiai velök szemben a dícsérő és hálaadó éneklésre,
Dávidnak, az Isten emberének parancsolata szerint,
mint egy éneklő sereg együtt a másikkal. 25 Mattánia,
Bakbukia, Obádia, Mesullám, Talmón, Akkub pedig
kapunállók, őrt állván a kapuk kincses házainál. 26 Ezek
valának Jojákim napjaiban, ki Jésua fia, ki Jósadák fia
volt, és Nehémiásnak, a helytartónak és Ezsdrásnak, a
törvénytudó papnak napjaiban. 27 Jeruzsálem kőfalának
felszentelésekor pedig fölkeresék a Lévitákat minden
ő helyeiken, hogy behozzák őket Jeruzsálembe, hogy
véghezvigyék a felszentelést örömmel és hálaadással
és énekléssel, czimbalmokkal, lantokkal és cziterákkal.
28 És összegyűlének az énekesek fiai mind Jeruzsálem
környékéről, mind pedig a Netófátiak faluiból. 29 Mind
Beth-Gilgálból, mind Geba és Azmáveth határaiból, mert
falukat építének magoknak az énekesek Jeruzsálem
körül. 30 És minekutána megtisztíták magokat a papok
és a Léviták, megtisztíták a népet is, s a kapukat és a
kőfalat. 31 Azután felvivém Júda fejedelmeit a kőfalhoz
és rendelék két nagy hálaadást éneklő sereget és
csapatokat; az egyik jobbkéz felé méne a kőfal mellett a
szemétkapu felé, 32 És utánok méne Hósaája és Júda
fejedelmeinek fele, 33 És Azária, Ezsdrás és Mesullám,
34 Júda és Benjámin, Semája és Jeremiás, 35 A papok
fiai közül kürtökkel; és Zakariás, a Jónathán fia, ki
Semája fia, ki Mattánia fia, ki Mikája fia, ki Zakkur fia, ki
Asáf fia vala, 36 És az ő atyjafiai: Semája, Azarél, Milalai,
Gilalai, Máaj, Nethanéel, Júda és Hanáni, Dávidnak,
az Isten emberének éneklőszerszámaival; Ezsdrás
pedig, az írástudó előttök megy vala; 37 Méne pedig e
sereg a forrás kapuja felé, s egyenesen fölmenének
Dávid városának lépcsőin a kőfalhoz vezető lépcsőre, s
menének Dávid háza mellett s a vizek kapujáig napkelet
felé. 38 A hálaadást éneklő második sereg pedig, mely
átellenben megy vala – én pedig és a népnek fele
utánok – méne a kőfal mellett, a kemenczék tornya
mellett, mind a széles kőfalig. 39 És az Efraim kapuja
mellett és az ó város kapuja mellett és a halaknak
kapuja mellett és a Hananél tornya és a Meáh torony
mellett mind a juhok kapujáig, s megállának a tömlöcz
kapujában. 40 És megálla a hálaadást éneklő mindkét
sereg az Isten házánál, és én s a fejedelmeknek fele
velem, 41 És a papok: Eljákim, Maaséja, Minjámin,
Mikája, Eljoénai, Zakariás, Hanánia kürtökkel, 42 És
Maaséja, Semája, Eleázár, Uzzi, Jóhanán, Malkija,
Elám és Ezer; és zengedeznek vala az énekesek, és
Jizrahia az előljáró. 43 És áldozának azon napon nagy
áldozatokkal, és vigadának, mert az Isten megvidámítá
őket nagy örömmel, sőt az asszonyok és gyermekek
is vigadának; és Jeruzsálemnek öröme nagy messze
hallatott. 44 És rendeltetének ama napon férfiak a
kincseknek, felemelt áldozatoknak, első zsengéknek és
a tizedeknek tárházai fölé, hogy összegyűjtsék azokba
a városok határaiból a törvény szerint való részöket
a papoknak és a Lévitáknak, mert örvendeze Júda a
papokon és a Lévitákon, a kik ott állának tisztökben, 45
Mint a kik megőrzik Istenök rendtartását s a tisztaság
rendtartását, és az énekesek és a kapunállók is ott
állának tisztökben, Dávidnak és az ő fiának, Salamonnak
parancsolatja szerint; 46 Mert Dávidnak napjaiban
Asáf vala régtől fogva az énekesek és az Istennek
hálát adó és őt dícsérő éneklésnek vezetője. 47 És a
Zorobábel és Nehémiás napjaiban megadja vala az
egész Izráel az énekeseknek és kapunállóknak az ő
részöket naponként, nevezetesen oda szentelik vala azt
a Lévitáknak, a Léviták pedig az Áron fiainak.

13 Azon a napon olvasának a Mózes könyvéből
a népnek hallatára és írva találák benne, hogy
Ammón és Moáb soha be ne menjen az Isten
gyülekezetébe, 2 Mivelhogy nem mentek vala eleikbe
Izráel fiainak kenyérrel és vízzel, sőt bérbe fogadták
ellenök Bálámot, hogy őket megátkozná, de a mi
Istenünk az átkot áldásra fordítá. 3 És lőn, hogy mikor
hallották e törvényt, kirekesztének Izráel közül minden
elegy-belegy népet. 4 Ennekelőtte pedig Eliásib, a
pap, ki Istenünk házának kamarái fölé rendelteték,
rokonságba jutott Tóbiással; 5 És átengedett néki egy
nagy kamarát, holott abban annakelőtte az ételáldozatot,
a tömjént, az edényeket és az olajnak, mustnak és
gabonának tizedét, mint a kapunállóknak, énekeseknek
és Lévitáknak törvény szerint való részét és a papoknak
ajándékát helyeztetik vala el. 6 Mind ennek történtekor
én nem valék Jeruzsálemben, mert Artaxerxes babilóniai
királynak harminczkettedik esztendejében visszamentem
vala a királyhoz, s napok múltán újra szabadságot
kértem a királytól. 7 És visszatérék Jeruzsálembe,
és megértém e gonoszt, melyet Eliásib cselekedett
vala Tóbiásért, hogy átengedett néki egy kamarát az
Isten házának pitvaraiban. 8 Igen gonosznak tetszék
pedig ez nékem s kivettetém Tóbiás házának minden
edényeit abból a kamarából; 9 És parancsolatomra
megtisztíták a kamarákat, és visszahordatám azokba
Isten házának edényeit, az ételáldozatot és a tömjént.
10 Megtudtam azt is, hogy a Léviták részeit nem
adták meg; ennek miatta kiki az ő mezejére szélede
el az Isten házában szolgáló Léviták és énekesek
közül. 11 És megfeddém a fejedelmeket, és mondék:
Miért hagyatott el az Isten háza? És egybegyűjtvén
a Lévitákat, helyökre állítám őket; 12 Az egész Júda
pedig meghozá az olajnak, a mustnak és a gabonának

tizedét a tárházakba. 13 És felügyelőkké rendelém a
tárházak fölé Selemiát, a papot, Sádókot, az írástudót és
Pedáját a Léviták közül, és melléjök Hanánt, ki Zakkur
fia, ki Mattánia fia vala, mivelhogy híveknek ítéltettek
volt és az ő tisztök vala kiosztani atyjokfiainak részét.
14 Emlékezzél meg én rólam én Istenem ezért, és ne
engedd, hogy eltöröltessenek az én jótéteményeim,
melyeket cselekedtem vala az én Istenem házával és
rendtartásaival! 15 Azon napokban láttam Júdában,
hogy sajtót taposnak szombaton és gabonát hoznak
be, szamarakra rakván, sőt bort, szőlőt és olajat is és
mindenféle terhet behoznak Jeruzsálembe szombat
napon, és bizonyságot tevék ellenök, a mely napon
eleséget árulnak vala. 16 Tírusiak is lakozának a
városban, a kik hoznak vala halat és mindenféle árút,
melyeket eladnak vala szombat napon Júda fiainak
Jeruzsálemben. 17 Annakokáért megfeddém Júda
előljáróit, és mondám nékik: Micsoda gonosz dolog ez, a
mit ti cselekesztek, hogy megfertőztetitek a szombatnak
napját? 18 Avagy nem így cselekedtek-é a ti atyáitok,
s a mi Istenünk reánk hozá mindezen gonoszt és e
városra?! És ti mégis növelitek Isten haragját Izráel
fölött, megfertőztetvén a szombatot! 19 Lőn annakokáért,
hogy midőn megárnyékosodtak Jeruzsálem kapui a
szombat előtt, parancsolatomra bezáratának az ajtók, s
megparancsolám, hogy meg ne nyissák azokat szombat
utánig, annakfelette legényeim közül a kapukhoz
rendelék, mondván: Nem fog bejőni teher a szombatnak
napján! 20 Annakokáért a kereskedők és minden
árúk árúsai kivül hálának Jeruzsálemen egyszer vagy
kétszer; 21 És bizonyságot tevék ellenök, és mondám
nékik: Miért háltok ti e kőfal előtt? Ha ezt ismételitek,
kezet vetek reátok! Az időtől fogva nem jöttenek
szombaton. 22 És megparancsolám a Lévitáknak,
hogy magokat megtisztítsák, s hogy menjenek el és
őrizzék a kapukat, hogy megszenteljék a szombatot.
Ezért is emlékezzél meg rólam én Istenem és kedvezz
nékem, kegyelmességednek nagy volta szerint! 23
Ugyanazon napokban meglátogatám azokat a zsidókat,
kik asdódi, Ammonita és Moábita asszonyokat vettek
feleségül. 24 És fiaik felerésze asdódi nyelven beszél
vala, és nem tudnak vala beszélni zsidóul, hanem egyik
vagy másik nép nyelvén. 25 Annakokáért feddődém
velök, és megátkozám őket, és megverék közülök
néhányat, és megtépém őket, és megesketém őket
Istenre: Bizony ne adjátok leányaitokat az ő fiaiknak,
és ne vegyetek leányaik közül feleséget fiaitoknak és
magatoknak. 26 Avagy nem ebben vétkezett-é Salamon
Izráel királya? Noha nem volt sok nép között hozzá
hasonlatos király, a kit szeret vala az ő Istene és királylyá
tette vala őt Isten egész Izráel fölött; őt is bűnre vivék
az idegen asszonyok: 27 És néktek engedjünk-é, hogy
cselekedjétek mindezen nagy gonoszságot, vétkezzetek
Istenünk ellen, idegen asszonyokat vévén feleségül?
28 Jójadának (ki Eliásib főpapnak fia vala) fiai közül is
egy veje vala a Horonitbeli Szanballatnak, elűzém azért
őt tőlem. 29 Emlékezzél meg ő rólok én Istenem, a
papságnak és a papság szövetségének és a Lévitáknak
ilyen megfertőztetéséért! 30 És megtisztítám őket
minden idegenektől és rendtartást szabék a papoknak
és a Lévitáknak, kinek-kinek az ő dolgában, 31 A fa
hozására is bizonyos időkben és az első zsengékre.
Emlékezzél meg én Istenem az én javamra!

Eszter

1 Ahasvérus idejében történt (ez az Ahasvérus az,
a ki uralkodott Indiától fogva Szerecsenországig
százhuszonhét tartományon), **2** Azokban a napokban,
a mikor Ahasvérus király üle királyi székében, a mely
Susán várában volt, **3** Uralkodása harmadik évében
lakomát szerze minden fejedelmének és szolgáinak:
Persia és Média hatalmasai, főemberei és a tartományok
fejedelmei előtte valának, **4** Midőn mutogatá országa
dicsőségének gazdagságát és az ő méltóságának
fényes díszét sok napon át, száznyolczvan napig. **5**
És mikor elmultak ezek a napok, tőn a király az egész
népnek, mely Susán várában találtaték, kicsinytől nagyig,
hét napig tartó lakomát, a király palotája kertjének
udvarán. **6** Fehér gyapjú és kék bíbor szőnyegek
valának megerősítve a fehér gyapjúból és bíborból való
köteleken, ezüst karikákon és fehér márványból való
oszlopokon. Aranyból és ezüstből való kerevetek voltak
az alabástromból, fehér márványból, gyöngykőből és
vörös márványból való padozaton. **7** Ittak pedig arany
poharakból és különb-különbféle poharakból, és királyi
bor bőven vala, királyi módon. **8** És az ivás, rendelet
folytán, kényszer nélkül történt; mert így hagyta meg a
király háza minden gondviselőjének, hogy kinek-kinek
akarata szerint cselekedjenek. **9** Vásti királyné is lakomát
szerze a nőknek, a királyi házban, mely Ahasvérus
királyé vala. **10** Hetedik napon, mikor megvídámult a
király szíve a bortól, mondá Méhumánnak, Biztának,
Hárbonának, Bigtának és Abagtának, Zetárnak és
Karkásnak, a hét udvarmesternek, a kik szolgálának
Ahasvérus király előtt, **11** Hogy hozzák el Vástit, a
királynét a király elé, királyi koronával, hogy megmutassa
a népeknek és fejedelmeknek az ő szépségét; mert
szép arczú vala. **12** De Vásti királyné nem akara menni
a király szavára, mely vala az udvarmesterek által.
Erre igen megharagudott a király, és az ő haragja
felgerjede benne. **13** És monda a király az időket
mérő bölcseknek, (mert a királynak összes dolgai a
jog- és törvénytudók elé tartoznak. **14** Legközelebb
valának pedig hozzá: Karséna, Sétár, Admata, Társis,
Méres, Marséna, Mémukán, Persiának és Médiának hét
fejedelme, a kik láták a király arczát, és elől ülének az
országban): **15** Törvény szerint mit kellene cselekedni
Vásti királynéval, mivelhogy nem teljesíté Ahasvérus
királynak az udvarmesterek által üzent beszédét? **16**
Akkor monda Mémukán a király és a fejedelmek előtt:
Nemcsak a király ellen vétkezett Vásti királyné; de
valamennyi fejedelem és minden nép ellen, Ahasvérus
király minden tartományában; **17** Mert a királyné
cselekedetének híre fut minden asszonyhoz, úgy,
hogy megvetik férjeiket szemeik előtt, és azt mondják:
Ahasvérus király megparancsolá, hogy Vásti királyné
hozzá menjen, és nem ment. **18** És e napon ugyanazt
fogják mondani Persia és Média fejedelemasszonyai, a
kik meghallják a királyné cselekedetét, a király minden
fejedelmének, és lesz elég megvetés és harag. **19** Ha
azért a királynak tetszik, bocsásson ki királyi parancsot
a maga részéről és irattassék a Persa-Méd törvények
közé, visszavonhatatlanul, hogy ne jőjjön többé Vásti
Ahasvérus király színe elé, és hogy az ő királyságát adja
a király másnak, a ki jobb ő nálánál. **20** És hallják meg
a király rendeletét, a melyet teend, egész országában,
mert igen nagy az, hogy minden asszony adja meg a
tiszteletet az ő férjének, a legnagyobbtól a legkisebbig.
21 És tetszett a szó a királynak és a fejedelmeknek,
és a király Mémukán beszéde szerint cselekedék. **22**
És leveleket külde a királynak minden tartományába,
tartományról tartományra, annak saját írása szerint,
és népről-népre, annak nyelve szerint, hogy legyen
minden férfi úr az ő házában és beszéljen az ő népének
nyelvén.

2 Ezek után, a mint megszünt Ahasvérus király haragja,
megemlékezék Vástiról, és arról a mit cselekedett,
és arról a mit végeztek felőle. **2** És mondának a
király apródai, a kik néki szolgálának: Keressenek a
királynak szép ábrázatú szűz leányokat. **3** És rendeljen
a király tiszteket országának minden tartományába,
a kik gyűjtsenek össze minden szép ábrázatú szűz
leányt Susán várába, az asszonyok házába, Hégainak,
a király kamarásának, az asszonyok őrzőjének keze
alá, és adjanak nékik szépítő szereket. **4** És az
a leány, a ki tetszik a király szemeinek, uralkodjék
Vásti helyett. És tetszett a dolog a királynak, és úgy
cselekedék. **5** Vala egy zsidó férfiú Susán várában, a
kinek neve Márdokeus, Jáirnak fia, a ki Simei fia, a ki
Kis fia, Benjámin nemzetségéből, **6** A ki Jeruzsálemből
fogva vitetett el a száműzött néppel, a mely elvitetett
Jekóniással, Júda királyával együtt, a kit rabságba vitt el
Nabukodonozor, babilóniai király. **7** És ez gondviselője
volt Hadassának, azaz Eszternek az ő nagybátyja
leányának; mert sem atyja, sem anyja nem volt, és
a leány szép alakú és szép ábrázatú vala, s mikor
meghalt az ő atyja és anyja, Márdokeus leánya gyanánt
magához fogadá. **8** Lőn pedig, mikor a király parancsa
és rendelete kihirdettetett és sok leány gyűjtetett Susán
várába, Hégai keze alá, akkor felvétetett Eszter is a
király házába, Hégainak, az asszonyok őrének keze
alá. **9** És tetszett a leány az ő szemeinek és kegyébe
fogadá, és siete néki szépítő szereket adni, és kiadni
az ő részét és hét leányzót, a kit néki a király házából
kelle kiszemelni, és vivé őt és az ő szolgálóleányait az
asszonyok legjobb házába. **10** Meg nem mondá Eszter
az ő nemzetségét és származását; mert Márdokeus
meghagyta néki, hogy meg ne mondja. **11** Márdokeus
pedig minden nap járt az asszonyok házának pitvara

előtt, hogy tudakozódjék Eszter hogyléte felől, és hogy
mi történik vele. 12 Mikor pedig eljött az ideje minden
leánynak, hogy bemenne Ahasvérus királyhoz, miután
asszonyok törvénye szerint tizenkét hónapig bántak
vele (mert ennyi időbe telik az ő szépítésök, hat hónapig
mirtusolajjal és hat hónapig illatos szerekkel és asszonyi
szépítő szerekkel): 13 Akkor így ment a leány a királyhoz:
Mindent, a mit kivánt, megadtak néki, hogy menjen azzal
az asszonyok házából a király házáig; 14 Este bement
és reggel visszatért az asszonyok második házába,
Sahásgáznak, a király udvarmesterének, a hálótársak
őrzőjének kezei alá; nem jött többé a királyhoz, csak
ha kivánta őt a király, és nevén hívták. 15 Mikor azért
eljött az ideje Eszternek, a Márdokeus nagybátyja,
Abihail leányának, a kit leánya gyanánt fogadott, hogy
bemenne a királyhoz, nem kivánt mást, mint a mit Hégai,
a király udvarmestere, az asszonyok őrzője mondott
néki, és kedves vala Eszter mindenki szemei előtt, a
ki őt látá. 16 És felviteték Eszter Ahasvérus királyhoz,
az ő királyi házába, a tizedik hónapban, ez a Tébet
hónapja, országlásának hetedik évében. 17 És a király
Esztert minden asszonynál inkább szereté, és minden
leánynál nagyobb kedvet és kegyelmet nyert ő előtte,
és tette a királyi koronát az ő fejére, és királynévá tette
Vásti helyett. 18 És nagy lakomát adott a király minden
ő fejedelmének és szolgáinak, az Eszter lakomáját,
és a tartományoknak nyugalmat adott, és ajándékokat
osztogata király módjára. 19 És mikor összegyűjték a
szűzeket másodszor, Márdokeus üle a király kapujában.
20 És Eszter nem mondá meg sem származását, sem
nemzetségét, miképen megparancsolá néki Márdokeus;
mert Márdokeus szavát Eszter úgy fogadá, mint mikor
gyámja volt. 21 Azokban a napokban pedig, mikor
Márdokeus üle a király kapujában, megharagudott
Bigtán és Téres, a király két udvarmestere, a kapu
őrei, és azon voltak, hogy rávetik kezeiket Ahasvérus
királyra. 22 Tudtára esett e dolog Márdokeusnak, és
megmondá Eszter királynénak, és Eszter elmondá a
királynak Márdokeus nevében. 23 És megvizsgálták a
dolgot és úgy találták, és mind a kettőt fára akasztották.
És megírattaték a krónikák könyvébe a király előtt.

3 Ezek után nagy méltóságra emelé Ahasvérus király
Hámánt, a Hammedáta fiát, az Agágibelit, és
felmagasztalá őt, és feljebb helyezteté székét minden
fejedelménél, a kik vele valának. 2 És a király minden
szolgái, a kik a király kapujában valának, térdet hajtottak
és leborultak Hámán előtt; mert úgy parancsolta meg
nékik a király; de Márdokeus nem hajtott térdet és nem
borult le. 3 Mondának azért a király szolgái, a kik a király
kapujában valának, Márdokeusnak: Miért szeged meg
a király parancsát? 4 Lőn pedig, mikor így szólnának
néki minden nap és nem hallgata rájok, feljelenték
Hámánnak, hogy lássák, megállnak-é Márdokeus dolgai,
mert azt jelenté nékik, hogy ő zsidó. 5 És látván
Hámán, hogy Márdokeus térdet nem hajt és nem borul
le előtte, megtelék Hámán haraggal. 6 De kevés volt
előtte, hogy csakis Márdokeusra magára vesse rá
kezét, (mert megmondták néki Márdokeus nemzetségét)
azért igyekezett Hámán elveszteni minden zsidót, a
ki Ahasvérus egész országában vala, a Márdokeus
nemzetét. 7 Az első hónapban, ez Nisán hónapja,
Ahasvérus királyságának tizenkettedik évében, Púrt,
azaz sorsot vetének Hámán előtt napról-napra és
hónapról-hónapra a tizenkettedikig, s ez Adár hónapja.
8 És monda Hámán Ahasvérus királynak: Van egy
nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod
minden tartományában, és az ő törvényei különböznek
minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti;
a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket. 9 Ha a
királynak tetszik, írja meg, hogy ők elvesztessenek,
és én tízezer tálentom ezüstöt mérek a hivatalnokok
kezeibe, hogy a király kincstárába vigyék. 10 Akkor
lehúzá a király az ő gyűrűjét a maga kezéről, és adá azt
az Agágibeli Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók
ellenségének. 11 És monda a király Hámánnak: Az
ezüst tied legyen s a nép is, hogy azt cselekedjed
vele, a mi néked tetszik. 12 Előhivatának azért a
király irnokai az első hónap tizenharmadik napján, és
megiraték minden úgy, a miként Hámán parancsolá,
a király fejedelmeinek és a kormányzóknak, a kik az
egyes tartományokban valának, és minden egyes nép
fejeinek; minden tartománynak annak írása szerint, és
minden egyes népnek az ő nyelve szerint, Ahasvérus
király nevében iratott és megpecsételtetett a király
gyűrűjével. 13 És elküldettek a levelek futárok által a
király minden tartományába, hogy kipusztítsák, megöljék
és megsemmisítsék mind a zsidókat, ifjútól a vénig,
gyermekeket és asszonyokat egy napon, tizenharmadik
napján a tizenkettedik hónapnak, (ez Adár hónapja)
és hogy javaikat elragadják. 14 Az írásnak mássa,
hogy tétessék törvény minden egyes tartományban,
meghirdettetett minden népnek, hogy legyenek készen
azon a napon. 15 A futárok kimenének gyorsan a király
parancsával. És a törvény Susán várában is kiadatott; a
király pedig és Hámán leültek, hogy igyanak; de Susán
városa felháborodott.

4 Márdokeus pedig megtudta mindazt, a mi történt; és
Márdokeus megszaggatá ruháit, zsákba és hamuba
öltözék, és a város közepére méne és kiálta nagy
és keserves kiáltással. 2 És eljött a királynak kapuja
elé; mert nem volt szabad bemenni a király kapuján
zsákruhában. 3 És minden egyes tartományban, azon
helyen, a hová a király parancsa és törvénye eljutott,
nagy gyásza volt a zsidóknak, bőjt és siralom és jajgatás;
zsák és hamu vala terítve sokak alá. 4 Eljöttek azért

Eszternek leányai és udvarmesterei és megmondák
néki, és megszomorodék a királyasszony nagyon, és
külde ruhákat, hogy felöltöztetnék Márdokeust, és hogy
vesse le a zsákot magáról; de nem fogadá el. 5 Akkor
előhivatá Eszter Hatákot, a király udvarmesterei közül
a ki az ő szolgálatára volt rendelve, és kiküldé őt
Márdokeushoz, hogy megtudja, mi az és miért van az?
6 Kiméne tehát Haták Márdokeushoz a város utczájára,
mely a király kapuja előtt vala. 7 És elmondá néki
Márdokeus mindazt, a mi érte őt, és az ezüst összegét, a
melyet Hámán mondott, hogy juttat a király kincséhez a
zsidókért, hogy elvesztessenek. 8 És az írott rendeletnek
mássát is, a melyet Susánban adtak ki eltöröltetésökre,
átadá néki, hogy mutassa meg Eszternek, és jelentse és
hagyja meg néki, hogy menjen a királyhoz, könyörögni
néki és esedezni előtte az ő nemzetségéért. 9 Elméne
azért Haták, és elmondá Eszternek Márdokeus szavait.
10 És monda Eszter Hatáknak, és meghagyá néki, hogy
tudassa Márdokeussal: 11 A király minden szolgája
és a király tartományainak népe tudja, hogy minden
férfinak és asszonynak, a ki bemegy a királyhoz a belső
udvarba hivatlanul, egy a törvénye, hogy megölettessék,
kivévén, a kire a király aranypálczáját kinyujtja, az él;
én pedig nem hívattam, hogy a királyhoz bemenjek,
már harmincz napja. 12 És megmondák Márdokeusnak
Eszter szavait. 13 És monda Márdokeus visszaüzenve
Eszternek: Ne gondold magadban, hogy te a király
házában megmenekülhetsz a többi zsidó közül. 14
Mert ha e mostani időben te hallgatsz, másunnan
lészen könnyebbségök és szabadulások a zsidóknak;
te pedig és atyád háza elvesztek. És ki tudja, talán
e mostani időért jutottál királyságra? 15 És monda
Eszter visszaüzenve Márdokeusnak: 16 Menj el és
gyűjts egybe minden zsidót, a ki Susánban találtatik,
és bőjtöljetek érettem és ne egyetek és ne igyatok
három napig se éjjel se nappal, én is és leányaim így
bőjtölünk és ekképen megyek be a királyhoz, noha
törvény ellenére; ha azután elveszek, hát elveszek. 17
Elméne azért Márdokeus, és úgy cselekedett mindent,
a mint néki Eszter parancsolá.

5 Történt pedig harmadnapon, hogy Eszter felöltözött
királyiasan, és megállt a király házának belső
udvarában, a király háza ellenében, és a király üle
királyiszékében, a királyi házban, a ház ajtajának
átellenében. 2 És lőn, a mint meglátá a király Eszter
királynét, hogy áll az udvarban, kegyet talála szemei
előtt, és kinyujtá a király Eszterre az arany pálczát, a
mely kezében vala, akkor oda méne Eszter, és megilleté
az arany pálcza végét. 3 És monda néki a király: Mi
kell néked Eszter királyné? És mi a kérésed? Ha az
ország fele is, megadatik néked. 4 És felele Eszter:
Ha a királynak tetszik, jőjjön a király és Hámán ma a
lakomára, melyet néki készítettem. 5 És monda a király:
Gyorsan elő Hámánt, hogy teljesítse Eszter kívánságát.
És elment a király és Hámán a lakomára, a melyet
Eszter készített vala. 6 Monda pedig a király Eszternek
borivás közben: Mi a te kivánságod? Megadatik néked.
És mi a te kérésed? Ha az ország fele is, meglészen!
7 És felele Eszter, és monda: Az én kivánságom és
kérésem ez: 8 Ha kegyet találtam a király szemei előtt,
és ha a királynak tetszik megadni kivánságomat és
teljesíteni kérésemet: jőjjön el a király és Hámán a
lakomára, a melyet készítek nékik, és holnap a király
beszéde szerint cselekszem. 9 És kiment Hámán
azon a napon vígan és jó kedvvel. De a mint meglátá
Hámán Márdokeust a király kapujában, és ez fel nem
kelt és nem mozdult meg előtte, megtelék Hámán
haraggal Márdokeus ellen. 10 De megtartóztatá magát
Hámán, és haza ment, és elküldvén, magához hivatá
barátait és Zérest, az ő feleségét. 11 És elbeszélé nékik
Hámán gazdagságának dicsőségét, fiainak sokaságát
és mindazt, a mivel felmagasztalta őt a király, és hogy
feljebb emelte őt a fejedelmeknél és a király szolgáinál;
12 És monda Hámán: Nem is hívott Eszter királyné mást
a királylyal a lakomára, a melyet készített, hanem csak
engem, és még holnapra is meghivattattam hozzá a
királylyal. 13 De mindez semmit sem ér nékem, valamíg
látom a zsidó Márdokeust ülni a király kapujában. 14 És
monda néki Zéres, az ő felesége és minden barátja:
Csináljanak ötven könyöknyi magas fát, és reggel
mondd meg a királynak, hogy Márdokeust akaszszák
reá, és akkor menj a királylyal a lakomára vígan. És
tetszett a dolog Hámánnak, és megcsináltatta a fát.

6 Azon éjjel kerülte az álom a királyt, és megparancsolá,
hogy hozzák elő a történetek emlékkönyvét, és
ezek olvastattak a király előtt. 2 És írva találák, a mint
Márdokeus feljelenté Bigtánát és Térest, a király két
udvarmesterét, a küszöb őrzőit, a kik azon voltak, hogy
rávetik kezöket Ahasvérus királyra. 3 És monda a
király: Micsoda tisztességet és méltóságot adtak azért
Márdokeusnak? És felelének a király apródjai, az ő
szolgái: Semmit sem juttattak néki azért. 4 Akkor monda
a király: Ki van az udvarban? (Mert Hámán jöve a királyi
ház külső udvarába, hogy megmondja a királynak, hogy
akasztassa fel Márdokeust a fára, a melyet készittetett
néki.) 5 És felelének néki a király apródjai: Ímé Hámán
áll az udvarban. És mondja a király: Jőjjön be! 6
És beméne Hámán, és monda néki a király: Mit kell
cselekedni azzal a férfiúval, a kinek a király tisztességet
kiván? (Hámán pedig gondolá az ő szívében: Kinek
akarna a király nagyobb tisztességet tenni, mint én
nékem?) 7 És monda Hámán a királynak: A férfiúnak,
a kinek a király tisztességet kiván, 8 Hozzanak királyi
ruhát, a melyben a király jár, és lovat, a melyen a
király szokott ülni és a melynek fejére királyi koronát
szoktak tenni. 9 És adják azt a ruhát és lovat a király

egyik legelső fejedelmének a kezébe, és öltöztessék
fel azt a férfiút, a kinek a király tisztességet kiván, és
hordozzák őt a lovon a város utczáin, és kiáltsák előtte:
Így cselekesznek a férfiúval, a kinek a király tisztességet
kiván. 10 Akkor monda a király Hámánnak: Siess,
hozd elő azt a ruhát és azt a lovat, a mint mondád,
és cselekedjél úgy a zsidó Márdokeussal, a ki a király
kapujában ül, és semmit el ne hagyj mindabból, a mit
szóltál. 11 Előhozá azért Hámán a ruhát és a lovat, és
felöltözteté Márdokeust, és lovon hordozá őt a város
utczáján, és kiáltá előtte: Így cselekesznek a férfiúval,
a kinek a király tisztességet kiván. 12 És Márdokeus
megtére a király kapujához. Hámán pedig siete házába,
búsulva és fejét betakarva. 13 És elbeszélé Hámán
Zéresnek, az ő feleségének és minden barátjának
mindazt, a mi vele történt. És mondának néki az ő
bölcsei és Zéres, az ő felesége: Ha Márdokeus, a ki
előtt kezdtél hanyatlani, a zsidók magvából való: nem
bírsz vele, hanem bizony elesel előtte. 14 És a míg így
beszélének vele, eljövének a király udvarmesterei, és
siettek Hámánt a lakomára vinni, a melyet készített vala
Eszter.

7 És elméne a király és Hámán a lakomára, Eszter
királynéhoz. 2 És monda a király Eszternek
másodnapon is, borivás közben: Mi a te kivánságod
Eszter királyné? Megadatik. És micsoda a te kérésed?
Ha az országnak fele is, meglészen. 3 És felele
Eszter királyné, és monda: Ha kegyet találtam szemeid
előtt, oh király! és ha a királynak tetszik, add meg
nékem életemet kivánságomra, és nemzetségemet
kérésemre. 4 Mert eladattunk, én és az én nemzetségem,
hogy kipusztítsanak, megöljenek és megsemmisítsenek
minket; ha csak szolgákul, vagy szolgálókul adattunk
volna el, akkor hallgatnék, jóllehet az ellenség nem adna
kárpótlást a király veszteségéért. 5 És szóla Ahasvérus
király, és monda Eszternek, a királynénak: Ki az és hol
van az, a kit az ő szíve erre vitt, hogy azt cselekedné?
6 És monda Eszter: Az ellenség és gyűlölő, ez a gonosz
Hámán! Akkor Hámán megrettene a király és királyné
előtt. 7 A király pedig felkele haragjában a borivástól
és méne a palotakertbe; Hámán pedig ott maradt,
hogy életéért könyörögjön Eszter királynénál; mert látta,
hogy a király részéről elvégeztetett az ő veszte. 8 És
mikor a király visszatért a palota kertjéből a borivás
házába, Hámán a kerevetre esék, a melyen Eszter vala.
Akkor monda a király: Erőszakot is akar elkövetni a
királynén én nálam a házban?! A mint e szó kijött a
király szájából, Hámán arczát befedék. 9 És monda
Harbona, az udvarmesterek egyike a király előtt: Ímé
a fa is, a melyet készített Hámán Márdokeusnak, a
ki a király javára szólott vala, ott áll Hámán házában,
ötven könyöknyi magas. És monda a király: Akasszátok
őt magát reá! 10 Felakaszták azért Hámánt a fára, a
melyet készített Márdokeusnak, és megszünék a király
haragja.

8 Azon a napon adá Ahasvérus király Eszter
királynénak Hámánnak, a zsidók ellenségének házát,
és Márdokeus beméne a király elébe, mert elmondotta
Eszter, micsodája ő néki. 2 Lehúzá azért a király
az ő gyűrűjét, a melyet Hámántól elvett, és adá azt
Márdokeusnak. Eszter pedig Márdokeust tette Hámán
házának fejévé. 3 És tovább szóla Eszter a király
előtt, és leborult annak lábaihoz és sírt és könyörgött,
hogy semmisítse meg az agági Hámán gonoszságát
és tervét, a melyet kigondolt a zsidók ellen. 4 És a
király kinyujtá Eszterre az arany pálczát, és Eszter
felkelt és megálla a király előtt, 5 És monda: Ha a
királynak tetszik, és ha kegyet találtam ő előtte, és
ha helyes a dolog a király előtt, és én kedves vagyok
szemei előtt: írassék meg, hogy vonassanak vissza
az agági Hámánnak, Hammedáta fiának tervéről szóló
levelek, a melyeket írt, hogy elveszessék a zsidókat,
a kik a király minden tartományában vannak. 6 Mert
hogyan tudnám nézni azt a nyomorúságot, mely érné
az én nemzetségemet, és hogyan tudnám nézni az én
atyámfiainak veszedelmét? 7 Monda pedig Ahasvérus
király Eszter királynénak és a zsidó Márdokeusnak: Ímé
Hámán házát Eszternek adtam, és őt felakasztották
a fára azért, mert a zsidókra bocsátotta kezét. 8 Ti
pedig írjatok a zsidóknak, a mint tetszik néktek a király
nevében és pecsételjétek meg a király gyűrűjével; mert
az írás, a mely a király nevében van írva és a királynak
gyűrűjével van megpecsételve, vissza nem vonható. 9
Hivattatának azért a király irnokai azonnal, a harmadik
hónapban (ez a Siván hónap), annak huszonharmadik
napján, és megírák úgy, a miként Márdokeus parancsolá
a zsidóknak és a fejedelmeknek, a kormányzóknak és a
tartományok fejeinek, Indiától fogva Szerecsenországig
százhuszonhét tartományba; minden tartománynak
annak írása szerint, és minden nemzetségnek az ő
nyelvén, és a zsidóknak az ő írások és az ő nyelvök
szerint. 10 És megírá Ahasvérus király nevében, és
megpecsételé a király gyűrűjével. És külde leveleket
lovas futárok által, a kik lovagolnak a királyi ménes gyors
paripáin, 11 Hogy megengedte a király a zsidóknak, a
kik bármely városban vannak, hogy egybegyűljenek és
keljenek fel életökért, és hogy kipusztítsák, megöljék
és megsemmisítsék minden népnek és tartománynak
seregét, a mely őket nyomorgatja, kicsinyeket és nőket,
és hogy javaikat elragadják. 12 Egy napon, Ahasvérus
királynak minden tartományában, tizenharmadik napján
a tizenkettedik hónapnak (ez Adár hónapja). 13
Az írásnak mássa, hogy adassék törvény minden
egyes tartományban, meghirdettetett minden népnek,

hogy a zsidók készen legyenek azon a napon, hogy
megbosszulják magokat ellenségeiken. 14 A futárok a
királyi gyors paripákon kimenének sietve és sürgősen a
király parancsolata szerint; és kiadatott a törvény Susán
várában is. 15 Márdokeus pedig kiméne a király elől kék
bíbor és fehér királyi ruhában, és nagy arany koronával,
és bíborbársony palástban, és Susán városa vígada és
örvendeze. 16 A zsidóknak világosság támada, öröm,
vigasság és tisztesség. 17 És minden tartományban és
minden városban, a hová a király szava és rendelete
eljuta, öröme és vigalma lőn a zsidóknak, lakoma és
ünnep, és sokan a föld népei közül zsidókká lettek; mert
a zsidóktól való félelem szállta meg őket.

9 A tizenkettedik hónapban azért (ez az Adár hónap),
annak tizenharmadik napján, a mikor eljött az
ideje a király szavának és végzésének, hogy akkor
teljesíttessék, azon a napon, a melyen a zsidók
ellenségei remélték, hogy hatalmat vesznek rajtok,
ellenkezőleg fordult; mert magok a zsidók vőnek hatalmat
azokon, a kik őket gyűlölék. 2 Egybegyűlének a zsidók
városaikban, Ahasvérus király minden tartományában,
hogy rávessék kezöket azokra, a kik vesztöket
keresték, és senki sem állhatott meg előttük; mert
miattok való félelem szállott minden népre. 3 És a
tartományok minden feje, fejedelmek, kormányzók és
a király hivatalnokai magasztalták a zsidókat; mert a
Márdokeustól való félelem szállott rájok. 4 Mert nagy
volt Márdokeus a király házában, és híre elment minden
tartományba; mert ez a férfiú, Márdokeus, emelkedett
és nagyobbodott. 5 És leverték a zsidók minden
ellenségeiket fegyverrel, megölvén és megsemmisítvén
azokat, és akaratok szerint cselekedének gyűlölőikkel.
6 És Susán várában megölének és megsemmisítének
a zsidók ötszáz férfiút. 7 Parsandátát, Dalpont és
Aspatát. 8 Porátát, Adáliát és Aridátát. 9 Parmástát,
Arisait, Aridait és Vajzátát. 10 Tíz fiát Hámánnak,
Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének megölték;
de zsákmányra nem tették rá kezöket. 11 Azon a
napon megtudá a király a Susán várában megöletteknek
számát. 12 És monda a király Eszter királynénak: Susán
várában megöltek a zsidók és megsemmisítettek ötszáz
férfiút és Hámán tíz fiát; a király többi tartományaiban
mit cselekesznek? Mi a kivánságod? és megadatik
néked. És mi még a te kérésed? és meglészen. 13
És monda Eszter: Ha a királynak tetszik, engedje meg
holnap is a zsidóknak, a kik Susánban laknak, hogy
cselekedjenek a mai parancsolat szerint, és Hámán tíz
fiát akaszszák fel a fára. 14 És szóla a király, hogy úgy
tegyenek. És kiadaték a parancs Susánban, és Hámán
tíz fiát felakasztották. 15 És összegyűltek a zsidók, a
kik Susánban valának, Adár havának tizennegyedik
napján is, és megölének Susánban háromszáz férfiút;
de zsákmányra nem tették rá kezöket. 16 És a
többi zsidók is, a kik a király tartományaiban voltak,
összegyűlének és feltámadtak életökért, és békében
maradtak ellenségeiktől; megölének pedig gyűlölőikből
hetvenötezeret; de zsákmányra nem tették rá kezöket.
17 Történt ez az Adár hónapjának tizenharmadik napján,
és megnyugovának a tizennegyedik napon, és tették azt
vigalom és öröm napjává. 18 De a zsidók, a kik Susánban
valának, egybegyűlének azon hónap tizenharmadik
és tizennegyedik napján, és megnyugovának azon
hónap tizenötödik napján, és azt tették vigalom és
öröm napjává. 19 Azért a vidéki zsidók, a kik kerítetlen
falvakban laktak, Adár hónapjának tizennegyedik napját
tették öröm és vigalom napjává és ünneppé, a melyen
ajándékokat küldözgetnek egymásnak. 20 És megírá
Márdokeus e dolgokat, és leveleket külde minden
zsidónak, a ki Ahasvérus király minden tartományában,
közel és távol, vala. 21 Meghagyva nékik, hogy tartsák
meg az Adár hónapnak tizennegyedik napját és annak
tizenötödik napját évről-évre, 22 Mint olyan napokat, a
melyeken megnyugovának a zsidók ellenségeiktől, és
mint olyan hónapot, a melyben keserűségök örömre
és siralmuk ünnepre fordult; hogy tartsák meg azokat
vigalom és öröm napjaiul, és küldjenek adjándékot
egymásnak és adományokat a szegényeknek. 23
És felfogadák a zsidók, hogy megcselekszik, a mit
kezdettek és a mit Márdokeus íra nékik. 24 Mert az agági
Hámán, Hammedátának fia, minden zsidónak ellensége,
szándékozott a zsidókat elveszteni, és Púrt, azaz sorsot
vetett, hogy őket megrontsa és megsemmisítse; 25
De mikor a király tudomására jutott, megparancsolá
levélben, hogy gonosz szándéka, a melyet gondolt a
zsidók ellen, forduljon az ő fejére, és felakaszták őt
és fiait a fára. 26 Annakokáért elnevezék e napokat
Púrimnak a Púr nevétől. És azért ezen levél minden
szava szerint, és a mit láttak erre nézve, és a mi
érte őket: 27 Elhatározák és elfogadák a zsidók mind
magokra, mind ivadékokra és mindazokra, a kik hozzájok
csatlakoznak, örök időkre, hogy megtartják e két napot,
írásuk és határozatuk szerint, minden esztendőben.
28 És ezen napok emlékezetben lesznek és megülik
azokat nemzedékről-nemzedékre, családról-családra,
tartományról-tartományra és városról-városra. És ezek a
Púrim napjai el nem múlnak a zsidók között, és emlékök
ki nem vész ivadékaik közül. 29 Ira pedig Eszter királyné,
Abihail leánya és a zsidó Márdokeus egész hatalommal,
hogy megerősítsék e második levelet a Púrimról. 30 És
külde leveleket minden zsidónak Ahasvérus országának
százhuszonhét tartományába, békességes és igazságos
szavakkal; 31 Hogy megerősíttessenek ezek a Púrim
napjai, meghatározott idejökben, a miképen meghagyta
nékik a zsidó Márdokeus és Eszter királyné, és a
mint elrendelték magokra és ivadékaikra a bőjtölés és

jajkiáltás dolgát. **32** És Eszter beszéde megerősíté ezt a
Púrim történetét, és könyvbe iraték.

10 És Ahasvérus király adót vettete a földre és
a tenger szigeteire. **2** Az ő erejének és
hatalmának minden cselekedete pedig és Márdokeus
nagy méltóságának története, a mellyel felmagasztalá
őt a király, avagy nincsenek-é megírva Média és Persia
királyainak évkönyveiben, **3** Mert a zsidó Márdokeus
második volt Ahasvérus király után, nagy a zsidók
között, és kedves az ő atyjafiai sokasága előtt, a ki
javát keresé népének, és békességet szerze minden
ivadékának.

Jób

1 Vala Úz földén egy ember, a kinek Jób vala a neve.
Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és
bűn-gyűlölő. **2** Születék pedig néki hét fia és három
leánya. **3** És vala az ő marhája: hétezer juh, háromezer
teve és ötszáz igabarom és ötszáz szamár; cselédje
is igen sok vala, és ez a férfiú nagyobb vala keletnek
minden fiánál. **4** Eljártak vala pedig az ő fiai egymáshoz
és vendégséget szerzének otthon, kiki a maga napján.
Elküldtek és meghívták vala az ő három hugokat is,
hogy együtt egyenek és igyanak velök. **5** Mikor pedig a
vendégség napjai sorra lejártak vala, elküde értök Jób
és megszentelé őket, és jóreggel felserkene és áldozik
vala égőáldozattal mindnyájuk száma szerint; mert ezt
mondja vala Jób: Hátha vétkeztek az én fiaim és gonoszt
gondoltak az Isten ellen az ő szivökben! Így cselekedik
vala Jób minden napon. **6** Lőn pedig egy napon, hogy
eljövének az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr
előtt; és eljöve a Sátán is közöttök. **7** És monda az
Úr a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az
Úrnak és monda: Körülkerültem és át meg át jártam a
földet. **8** És monda az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é
az én szolgámat, Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló
a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő, és bűngyűlölő.
9 Felele pedig az Úrnak a Sátán, és monda: Avagy
ok nélkül féli-é Jób az Istent? **10** Nem te vetted-é
körül őt magát, házát és mindenét, a mije van? Keze
munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e
földön. **11** De bocsássad csak rá a te kezedet, verd meg
mindazt, a mi az övé, avagy nem átkoz-é meg szemtől-
szembe téged?! **12** Az Úr pedig monda a Sátánnak:
Ímé, mindazt, a mije van, kezedbe adom; csak ő magára
ne nyujtsd ki kezedet. És kiméne a Sátán az Úr elől. **13**
Lőn pedig egy napon, hogy az ő fiai és leányai esznek
és bort isznak vala az ő elsőszülött bátyjoknak házában.
14 És követ jöve Jóbhoz, és monda: Az ökrök szántanak,
a szamarak pedig mellettök legelésznek vala. **15** De a
Sabeusok rajtok ütének és elhajták azokat, a szolgákat
pedig fegyverrel ölék meg. Csak én magam szaladék el,
hogy hírt adjak néked. **16** Még szól vala ez, mikor jöve
egy másik, és monda: Istennek tüze esék le az égből,
és megégeté a juhokat és a szolgákat, és megemészté
őket. Csak én magam szaladék el, hogy hírt adjak
néked. **17** Még ez is szól vala, mikor jöve egy másik,
és monda: A Káldeusok három csapatot alkotának és
ráütének a tevékre, és elhajták azokat; a szolgákat
pedig fegyverrel ölék meg, csak én magam szaladék el,
hogy hírt adjak néked. **18** Még ez is szól vala, mikor
jöve egy másik, és monda: A te fiaid és leányaid esznek
és bort isznak vala az ő elsőszülött bátyjoknak házában;
19 És ímé nagy szél támada a puszta felől, megrendíté
a ház négy szegeletét, és rászakada az a gyermekekre
és meghalának. Csak én magam szaladék el, hogy
hírt adjak néked. **20** Akkor felkele Jób, megszaggatá
köntösét, megberetválá a fejét, és a földre esék és
leborula. **21** És monda: Mezítelen jöttem ki az én
anyámnak méhéből, és mezítelen térek oda, vissza. Az
Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve! **22**
Mindezekben nem vétkezék Jób, és Isten ellen semmi
illetlent nem cselekedék.

2 Lőn pedig, hogy egy napon eljövének az Istennek
fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljöve a Sátán is
közöttök, hogy udvaroljon az Úr előtt. **2** És monda az Úr
a Sátánnak: Honnét jösz? És felele a Sátán az Úrnak,
és monda: Körülkerültem és át meg átjártam a földet. **3**
Monda pedig az Úr a Sátánnak: Észrevetted-é az én
szolgámat, Jóbot? Bizony nincs a földön olyan, mint ő;
feddhetetlen, igaz, istenfélő, bűngyűlölő. Még erősen áll
a ő feddhetetlenségében, noha ellene ingereltél, hogy
ok nélkül rontsam meg őt. **4** És felele a Sátán az Úrnak,
és monda: Bőrt bőrért; de mindent a mije van, odaad az
ember az életéért. **5** Azért bocsásd ki csak a te kezedet,
és verd meg őt csontjában és testében: avagy nem
átkoz-é meg szemtől-szembe téged? **6** Monda pedig az
Úr a Sátánnak: Ímé kezedbe van ő, csak életét kiméld.
7 És kiméne a Sátán az Úr elől, és megveré Jóbot
undok fekélylyel talpától fogva a feje tetejéig. **8** És vőn
egy cserepet, hogy azzal vakarja magát, és így ül vala
a hamu közepett. **9** Monda pedig ő néki az ő felesége:
Erősen állasz-é még mindig a te feddhetetlenségedben?
Átkozd meg az Istent, és halj meg! **10** Ő pedig monda
néki: Úgy szólsz, mint szól egy a bolondok közül. Ha
már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennők-é
el? Mindezekben sem vétkezék Jób az ő ajkaival. **11**
Mikor pedig meghallá Jóbnak három barátja mind ezt a
nyomorúságot, a mely esett vala rajta: eljöve mindenik
az ő lakó helyéből: a témáni Elifáz, a sukhi Bildád és
a naamai Czófár; és elvégezék, hogy együtt mennek
be, hogy bánkódjanak vele és vigasztalják őt. **12** És a
mint ráveték szemöket távolról, nem ismerék meg őt, és
fenhangon zokognak vala; azután pedig megszaggatá
kiki a maga köntösét, és port hintének fejökre ég felé.
13 És ülének vele hét napon és hét éjszakán a földön,
és nem szóla egyetlen egy szót egyik sem, mert látják
vala, hogy igen nagy az ő fájdalma.

3 Ezután megnyitá Jób az ő száját, és megátkozá az ő
napját. **2** És szóla Jób, és monda: **3** Veszszen el az
a nap, a melyen születtem, és az az éjszaka, a melyen
azt mondták: fiú fogantatott. **4** Az a nap legyen sötétség,
ne törődjék azzal az Isten onnét felül, és világosság ne
fényljék azon. **5** Tartsa azt fogva sötétség és a halál
árnyéka; a felhő lakozzék rajta, nappali borulatok tegyék
rettenetessé. **6** Az az éjszaka! Sűrű sötétség fogja
be azt; ne soroztassék az az esztendőnek napjaihoz,

ne számláltassék a hónapokhoz. 7 Az az éjszaka!
Legyen az magtalan, ne legyen örvendezés azon. 8
Átkozzák meg azt, a kik a nappalt átkozzák, a kik
bátrak felingerelni a leviathánt. 9 Sötétüljenek el az
ő estvéjének csillagai; várja a világosságot, de az ne
legyen, és ne lássa a hajnalnak pirját! 10 Mert nem
zárta be az én anyám méhének ajtait, és nem rejtette el
szemeim elől a nyomorúságot. 11 Mért is nem haltam
meg fogantatásomkor; mért is ki nem multam, mihelyt
megszülettem? 12 Mért vettek fel engem térdre, és mért
az emlőkre, hogy szopjam?! 13 Mert most feküdném és
nyugodnám, aludnám és akkor nyugton pihenhetnék
– 14 Királyokkal és az ország tanácsosaival, a kik
magoknak kőhalmokat építenek. 15 Vagy fejedelmekkel,
a kiknek aranyuk van, a kik ezüsttel töltik meg házaikat.
16 Vagy mért nem lettem olyan, mint az elásott, idétlen
gyermek, mint a világosságot sem látott kisdedek? 17
Ott a gonoszok megszünnek a fenyegetéstől, és ott
megnyugosznak, a kiknek erejök ellankadt. 18 A foglyok
ott mind megnyugosznak, nem hallják a szorongatónak
szavát. 19 Kicsiny és nagy ott egyenlő, és a szolga az
ő urától szabad. 20 Mért is ad Isten a nyomorultnak
világosságot, és életet a keseredett szivűeknek? 21 A
kik a halált várják, de nem jön az, és szorgalmasabban
keresik mint az elrejtett kincset. 22 A kik nagy örömmel
örvendeznek, vigadnak, mikor megtalálják a koporsót.
23 A férfiúnak, a ki útvesztőbe jutott, és a kit az Isten
bekerített köröskörül. 24 Mert kenyerem gyanánt van
az én fohászkodásom, és sóhajtásaim ömölnek, mint
habok. 25 Mert a mitől remegve remegtem, az jöve
reám, és a mitől rettegtem, az esék rajtam. 26 Nincs
békességem, sem nyugtom, sem pihenésem, mert
nyomorúság támadt reám.

4 És felele a témáni Elifáz, és monda: 2 Ha szólni
próbálunk hozzád, zokon veszed-é? De hát ki bírná
türtőztetni magát a beszédben? 3 Ímé sokakat oktattál,
és a megfáradott kezeket megerősítetted; 4 A tántorgót
a te beszédeid fentartották, és a reszkető térdeket
megerősítetted; 5 Most, hogy rád jött a sor, zokon
veszed; hogy téged ért a baj, elrettensz! 6 Nem
bizodalmad-é a te istenfélelmed, s nem reménységed-
é utaidnak becsületessége? 7 Emlékezzél, kérlek,
ki az, a ki elveszett ártatlanul, és hol töröltettek el
az igazak? 8 A mint én láttam, a kik hamisságot
szántanak és gonoszságot vetnek, ugyanazt aratnak.
9 Az Istennek lehelletétől elvesznek, az ő haragjának
szelétől elpusztulnak. 10 Az oroszlán ordítása, a sakál
üvöltése, és az oroszlán-kölykök fogai megsemmisülnek.
11 Az agg oroszlán elvész, ha nincs martaléka, a nőstény
oroszlán kölykei elszélednek. 12 Szó lopódzék hozzám,
s valami nesz üté meg abból fülemet. 13 Éjjeli látásokon
való töprengések között, mikor mély álom fogja el
az embereket. 14 Félelem szálla rám, és rettegés, s
megreszketteté minden csontomat. 15 Valami szellem
suhant el előttem, s testemnek szőre felborzolódék. 16
Megálla, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala
szemeim előtt, mély csend, és ilyen szót hallék: 17
Vajjon a halandó igaz-é Istennél: az ő teremtője előtt
tiszta-é az ember? 18 Ímé az ő szolgáiban sem bízhatik
és az ő angyalaiban is talál hibát: 19 Mennyivel inkább a
sárházak lakosaiban, a kiknek fundamentumok a porban
van, és könnyebben szétnyomhatók a molynál?! 20
Reggeltől estig gyötrődnek, s a nélkül, hogy észrevennék,
elvesznek örökre. 21 Ha kiszakíttatik belőlök sátoruk
kötele, nem halnak-é meg, és pedig bölcsesség nélkül?

5 Kiálts csak! Van-é, a ki felelne néked? A szentek közül
melyikhez fordulsz? 2 Mert a bolondot boszúság öli
meg, az együgyűt pedig buzgóság veszti el. 3 Láttam,
hogy egy bolond gyökerezni kezdett, de nagy hamar
megátkoztam szép hajlékát. 4 Fiai messze estek a
szabadulástól: a kapuban megrontatnak, mert nincs, a
ki kimentse őket. 5 A mit learatnak néki, az éhező eszi
meg, a töviskerítésből is elviszi azt, kincseiket tőrvetők
nyelik el. 6 Mert nem porból támad a veszedelem s nem
földből sarjad a nyomorúság! 7 Hanem nyomorúságra
születik az ember, a mint felfelé szállnak a parázs
szikrái. 8 Azért én a Mindenhatóhoz folyamodnám, az
Istenre bíznám ügyemet. 9 A ki nagy, végére mehetetlen
dolgokat művel, és csudákat, a miknek száma nincsen.
10 A ki esőt ad a földnek színére, és a mezőkre vizet
bocsát. 11 Hogy az alázatosokat felmagasztalja, és a
gyászolókat szabadulással vidámítsa. 12 A ki semmivé
teszi a csalárdok gondolatait, hogy szándékukat kezeik
véghez ne vihessék. 13 A ki megfogja a bölcseket az ő
csalárdságukban, és a hamisak tanácsát hiábavalóvá
teszi. 14 Nappal sötétségre bukkannak, és délben is
tapogatva járnak, mint éjszaka. 15 A ki megszabadítja
a fegyvertől, az ő szájoktól, és az erősnek kezéből a
szegényt; 16 Hogy legyen reménysége a szegénynek,
és a hamisság befogja az ő száját. 17 Ímé, boldog
ember az, a kit Isten megdorgál; azért a Mindenhatónak
büntetését meg ne utáljad! 18 Mert ő megsebez, de be
is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. 19
Hat bajodból megszabadít, és a hetedikben sem illet a
veszedelem téged. 20 Az éhínségben megment téged
a haláltól, és a háborúban a fegyveres kezektől. 21 A
nyelvek ostora elől rejtve leszel, és nem kell félned,
hogy a pusztulás rád következik. 22 A pusztulást és
drágaságot neveted, és a fenevadaktól sem félsz. 23
Mert a mezőn való kövekkel is frigyed lesz, és a mezei
vad is békességben lesz veled. 24 Majd megtudod,
hogy békességben lesz a te sátorod, s ha megvizsgálod
a te hajlékodat, nem találsz benne hiányt. 25 Majd
megtudod, hogy a te magod megszaporodik, és a te
sarjadékod, mint a mezőn a fű. 26 Érett korban térsz
a koporsóba, a mint a maga idején takaríttatik be a

learatott gabona. 27 Ímé ezt kutattuk mi ki, így van ez.
Hallgass erre, jegyezd meg magadnak.

6 Jób pedig felele, és monda: 2 Oh, ha az én
bosszankodásomat mérlegre vetnék, és az én
nyomorúságomat vele együtt tennék a fontba! 3 Bizony
súlyosabb ez a tenger fövenyénél; azért balgatagok
az én szavaim. 4 Mert a Mindenható nyilai vannak én
bennem, a melyeknek mérge emészti az én lelkemet,
és az Istennek rettentései ostromolnak engem. 5
Ordít-é a vadszamár a zöld füvön, avagy bőg-é az
ökör az ő abrakja mellett? 6 Vajjon ízetlen, sótalan
étket eszik-é az ember; avagy kellemes íze van-é a
tojásfehérnek? 7 Lelkem iszonyodik érinteni is; olyanok
azok nékem, mint a megromlott kenyér! 8 Oh, ha az
én kérésem teljesülne, és az Isten megadná, amit
reménylek; 9 És tetszenék Istennek, hogy összetörjön
engem, megoldaná kezét, hogy szétvagdaljon engem!
10 Még akkor lenne valami vigasztalásom; újjonganék a
fájdalomban, a mely nem kimél, mert nem tagadtam
meg a Szentnek beszédét. 11 Micsoda az én erőm,
hogy várakozzam; mi az én végem, hogy türtőztessem
magam?! 12 Kövek ereje-é az én erőm, avagy az én
testem aczélból van-é? 13 Hát nincsen-é segítség
számomra; avagy a szabadulás elfutott-é tőlem?! 14
A szerencsétlent barátjától részvét illeti meg, még ha
elhagyja is a Mindenhatónak félelmét. 15 Atyámfiai
hűtlenül elhagytak mint a patak, a mint túláradnak
medrükön a patakok. 16 A melyek szennyesek a jégtől, a
melyekben olvadt hó hömpölyög; 17 Mikor átmelegülnek,
elapadnak, a hőség miatt fenékig száradnak. 18
Letérnek útjokról a vándorok; felmennek a sivatagba
utánok és elvesznek. 19 Nézegetnek utánok Téma
vándorai; Sébának utasai bennök reménykednek. 20
Megszégyenlik, hogy bíztak, közel mennek és elpirulnak.
21 Így lettetek ti most semmivé; látjátok a nyomort és
féltek. 22 Hát mondtam-é: adjatok nékem valamit, és
a ti jószágotokból ajándékozzatok meg engem? 23
Szabadítsatok ki engem az ellenség kezéből, és a
hatalmasok kezéből vegyetek ki engem? 24 Tanítsatok
meg és én elnémulok, s a miben tévedek, értessétek
meg velem. 25 Oh, mily hathatósak az igaz beszédek! De
mit ostoroz a ti ostorozásotok? 26 Szavak ostorozására
készültök-é? Hiszen a szélnek valók a kétségbeesettnek
szavai! 27 Még az árvának is néki esnétek, és sírt
ásnátok a ti barátotoknak is?! 28 Most hát tessék néktek
rám tekintenetek, és szemetekbe csak nem hazudom?
29 Kezdjétek újra kérlek, ne legyen hamisság. Kezdjétek
újra, az én igazságom még mindig áll. 30 Van-é az én
nyelvemen hamisság, avagy az én ínyem nem veheti-é
észre a nyomorúságot?

7 Nem rabszolga élete van-é az embernek a földön,
és az ő napjai nem olyanok-é, mint a béresnek
napjai? 2 A mint a szolga kívánja az árnyékot, és a
mint a béres reményli az ő bérét: 3 Úgy részesültem
én keserves hónapokban, és nyomorúságnak éjszakái
jutottak számomra. 4 Ha lefekszem, azt mondom:
mikor kelek föl? de hosszú az estve, és betelek a
hánykolódással reggeli szürkületig. 5 Testem férgekkel
van fedve és a pornak piszokjával; bőröm összehúzódik
és meggennyed. 6 Napjaim gyorsabbak voltak a
vetélőnél, és most reménység nélkül tünnek el. 7
Emlékezzél meg, hogy az én életem csak egy lehellet,
és az én szemem nem lát többé jót. 8 Nem lát engem
szem, a mely rám néz; te rám veted szemed, de már
nem vagyok! 9 A felhő eltünik és elmegy, így a ki
leszáll a sírba, nem jő fel többé. (Sheol h7585) 10 Nem
tér vissza többé az ő hajlékába, és az ő helye nem
ismeri őt többé. 11 Én sem tartóztatom hát meg az
én számat; szólok az én lelkemnek fájdalmában, és
panaszkodom az én szívemnek keserűségében. 12
Tenger vagyok-é én, avagy czethal, hogy őrt állítasz
ellenem? 13 Mikor azt gondolom, megvigasztal engem
az én nyoszolyám, megkönnyebbíti panaszolkodásomat
az én ágyasházam: 14 Akkor álmokkal rettentesz meg
engem és látásokkal háborítasz meg engem; 15 Úgy,
hogy inkább választja lelkem a megfojtatást, inkább a
halált, mint csontjaimat. 16 Utálom! Nem akarok örökké
élni. Távozzál el tőlem, mert nyomorúság az én életem.
17 Micsoda az ember, hogy őt ily nagyra becsülöd,
és hogy figyelmedet fordítod reá? 18 Meglátogatod őt
minden reggel, és minden szempillantásban próbálod őt.
19 Míglen nem fordítod el tőlem szemedet, nem távozol
csak addig is tőlem, a míg nyálamat lenyelem? 20
Vétkeztem! Mit cselekedjem én néked, oh embereknek
őrizője? Mért tettél ki czéltáblául magadnak? Mért legyek
magamnak is terhére. 21 És mért nem bocsátod meg
vétkemet és nem törlöd el az én bűnömet? Hiszen
immár a porban fekszem, és ha keresel engem, nem
leszek.

8 Akkor felele a sukhi Bildád, és monda: 2 Meddig
szólasz még efféléket, és lesz a te szádnak beszéde
sebes szél? 3 Elforgatja-é Isten az ítéletet, avagy a
Mindenható elforgatja-é az igazságot? 4 Ha a te fiaid
vétkeztek ellene, úgy az ő gonoszságuk miatt vetette
el őket. 5 De ha te az Istent buzgón keresed, és a
Mindenhatóhoz bocsánatért könyörögsz; 6 Ha tiszta
és becsületes vagy, akkor legott felserken éretted, és
békességessé teszi a te igazságodnak hajlékát. 7 És
ha előbbi állapotod szegényes volt, ez utáni állapotod
boldog lesz nagyon. 8 Mert kérdezd meg csak az
azelőtti nemzedéket, és készülj csak fel az ő atyáikról
való tudakozódásra! 9 Mert mi csak tegnapiak vagyunk
és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak árnyék
e földön. 10 Nem tanítanak-é meg azok téged? Nem
mondják-é meg néked, és nem beszélik-é meg szívök

szerint néked?! 11 Felnövekedik-é a káka mocsár
nélkül, felnyúlik-é a sás víz nélkül? 12 Még gyenge
korában, ha fel nem szakasztják is, minden fűnél elébb
elszárad. 13 Ilyenek az ösvényeik mindazoknak, a kik
Istenről elfeledkeznek, és a képmutatónak reménysége
is elvész. 14 Mivel szétfoszol bizakodása, és bizodalma
olyan lesz, mint a pókháló. 15 Házára támaszkodik, és
nem áll meg; kapaszkodik belé, és nem marad meg. 16
Bő nedvességű ez a napfényen is, és ágazata túlnő a
kertjén. 17 Gyökerei átfonódnak a kőhalmon; átfúródnak
a szikla-rétegen. 18 Ámha kiirtják helyéről, megtagadja
ez őt: Nem láttalak! 19 Ímé ez az ő pályájának öröme!
És más hajt ki a porból. 20 Ímé az Isten nem veti meg
az ártatlant, de a gonoszoknak sem ád előmenetelt. 21
Még betölti szádat nevetéssel, és ajakidat vigassággal.
22 Gyűlölőid szégyenbe öltöznek, és a gonoszok sátora
megsemmisül.

9 Felele pedig Jób, és monda: 2 Igaz, jól tudom, hogy
így van; hogyan is lehetne igaz a halandó ember
Istennél? 3 Ha perelni akarna ő vele, ezer közül egy
sem felelhetne meg néki. 4 Bölcs szívű és hatalmas
erejű: ki szegülhetne ellene, hogy épségben maradjon?
5 A ki hegyeket mozdít tova, hogy észre se veszik, és
megfordítja őket haragjában. 6 A ki kirengeti helyéből a
földet, úgy hogy oszlopai megrepedeznek. 7 A ki szól a
napnak és az fel nem kél, és bepecsételi a csillagokat.
8 A ki egymaga feszítette ki az egeket, és a tenger
hullámain tapos. 9 A ki teremtette a gönczölszekeret, a
kaszás csillagot és a fiastyúkot és a délnek titkos tárait.
10 A ki nagy dolgokat cselekszik megfoghatatlanul,
és csudákat megszámlálhatatlanul. 11 Ímé, elvonul
mellettem, de nem látom, átmegy előttem, de nem
veszem észre. 12 Ímé, ha elragad valamit, ki akadályozza
meg; ki mondhatja néki: Mit cselekszel? 13 Ha az
Isten el nem fordítja az ő haragját, alatta meghajolnak
Ráháb czinkosai is. 14 Hogyan felelhetnék hát én meg
ő néki, és lelhetnék vele szemben szavakat? 15 A ki, ha
szinte igazam volna, sem felelhetnék néki; kegyelemért
könyörögnék ítélő birámhoz. 16 Ha segítségül hívnám
és felelne is nékem, még sem hinném, hogy szavamat
fülébe vevé; 17 A ki forgószélben rohan meg engem,
és ok nélkül megsokasítja sebeimet. 18 Nem hagyna
még lélekzetet se vennem, hanem keserűséggel lakatna
jól. 19 Ha erőre kerülne a dolog? Ímé, ő igen erős;
és ha ítéletre? Ki tűzne ki én nékem napot? 20 Ha
igaznak mondanám magamat, a szájam kárhoztatna
engem; ha ártatlannak: bűnössé tenne engemet. 21
Ártatlan vagyok, nem törődöm lelkemmel, útálom az
életemet. 22 Mindegy ez! Azért azt mondom: elveszít ő
ártatlant és gonoszt! 23 Ha ostorával hirtelen megöl,
neveti a bűntelenek megpróbáltatását. 24 A föld a
gonosz kezébe adatik, a ki az ő biráinak arczát elfedezi.
Nem így van? Kicsoda hát ő? 25 Napjaim gyorsabbak
valának a kengyelfutónál: elfutának, nem láttak semmi
jót. 26 Ellebbentek, mint a gyorsan járó hajók, miként
zsákmányára csap a keselyű. 27 Ha azt mondom: Nosza
elfelejtem panaszomat, felhagyok haragoskodásommal
és vidám leszek: 28 Megborzadok az én mindenféle
fájdalmamtól; tudom, hogy nem találsz bűntelennek
engem. 29 Rossz ember vagyok én! Minek fáraszszam
hát magamat hiába? 30 Ha hóvízzel mosakodom is
meg, ha szappannal mosom is meg kezeimet: 31 Akkor
is a posványba mártanál engem és az én ruháim is
útálnának engem. 32 Mert nem ember ő, mint én, hogy
néki megfelelhetnék, és együtt pörbe állanánk. 33 Nincs
is közöttünk igazlató, a ki kezét közbe vethesse kettőnk
között! 34 Venné csak el rólam az ő veszszejét, és az ő
rettentésével ne rettegtetne engem: 35 Akkor szólanék
és nem félnék tőle: mert nem így vagyok én magammal!

10 Lelkemből útálom az életemet, megeresztem felőle
panaszomat; szólok az én lelkem keserűségében.
2 Azt mondom az Istennek: Ne kárhoztass engem;
add tudtomra, miért perlesz velem?! 3 Jó-é az néked,
hogy nyomorgatsz, hogy megútálod kezednek munkáját,
és a gonoszok tanácsát támogatod? 4 Testi szemeid
vannak-é néked, és úgy látsz-é te, a mint halandó lát?
5 Mint a halandónak napjai, olyanok-é a te napjaid,
avagy a te éveid, mint az embernek napjai? 6 Hogy
az én álnokságomról tudakozol, és az én vétkem után
kutatsz. 7 Jól tudod te azt, hogy én nem vagyok
gonosz, még sincs, a ki kezedből kiszabadítson! 8
Kezeid formáltak engem és készítének engem egészen
köröskörül, és mégis megrontasz engem?! 9 Emlékezzél,
kérlek, hogy mint valami agyagedényt, úgy készítettél
engem, és ismét porrá tennél engem? 10 Nem
úgy öntél-é engem, mint a tejet és mint a sajtot,
megoltottál engem? 11 Bőrrel és hússal ruháztál fel
engem, csontokkal és inakkal befedeztél engem. 12
Életet és kegyelmet szerzettél számomra, és a te
gondviselésed őrizte az én lelkemet. 13 De ezeket
elrejtetted a te szívedben, és tudom, hogy ezt tökélted
el magadban: 14 Ha vétkezem, mindjárt észreveszed
rajtam, és bűnöm alól nem mentesz föl engem. 15
Ha istentelen vagyok, jaj nékem; ha igaz vagyok,
sem emelem föl fejemet, eltelve gyalázattal, de tekints
nyomorúságomra! 16 Ha pedig felemelkednék az, mint
oroszlán kergetnél engem, és ismét csudafájdalmakat
bocsátanál reám. 17 Megújítanád a te bizonyságidat
ellenem, megöregbítenéd a te boszúállásodat rajtam;
váltakozó és állandó sereg volna ellenem. 18 Miért is
hoztál ki engem anyámnak méhéből? Vajha meghaltam
volna, és szem nem látott volna engem! 19 Lettem
volna, mintha nem is voltam volna; anyámnak méhéből
sírba vittek volna! 20 Hiszen kevés napom van még;

szünjék meg! Forduljon el tőlem, hadd viduljak fel egy
kevéssé, 21 Mielőtt oda megyek, honnét nem térhetek
vissza: a sötétségnek és a halál árnyékának földébe;
22 Az éjféli homálynak földébe, a mely olyan, mint a
halál árnyékának sürű setétsége; hol nincs rend, és a
világosság olyan, mint a sürű setétség.

11 Felele a Naamából való Czófár, és monda: 2
A sok beszédre ne legyen-é felelet? Avagy a
csácsogó embernek legyen-é igaza? 3 Fecsegéseid
elnémítják az embereket, és csúfolódol is és ne legyen,
a ki megszégyenítsen?! 4 Azt mondod: Értelmes az én
beszédem, tiszta vagyok a te szemeid előtt. 5 De vajha
szólalna meg maga az Isten, és nyitná meg ajkait te
ellened! 6 És jelentené meg néked a bölcsességnek
titkait, hogy kétszerte többet ér az az okoskodásnál,
és tudnád meg, hogy az Isten még el is engedett
néked a te bűneidből. 7 Az Isten mélységét elérheted-
é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-
é? 8 Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb
az alvilágnál; hogy ismerheted meg? **(Sheol h7585)** 9
Hosszabb annak mértéke a földnél, és szélesebb a
tengernél. 10 Ha megtapos, elzár és ítéletet tart: ki
akadályozhatja meg? 11 Mert ő jól ismeri a csalárd
embereket, látja az álnokságot, még ha nem figyelmez
is arra! 12 És értelmessé teheti a bolond embert is, és
emberré szülheti a vadszamár csikóját is. 13 Ha te a te
szívedet felkészítenéd, és kezedet felé terjesztenéd;
14 Ha a hamisságot, a mely a te kezedben van, távol
tartanád magadtól, és nem lakoznék a te hajlékodban
gonoszság; 15 Akkor a te arczodat fölemelhetnéd
szégyen nélkül, erős lennél és nem félnél; 16 Sőt a
nyomorúságról is elfelejtkeznél, és mint lefutott vizekről,
úgy emlékeznél arról. 17 Ragyogóbban kelne idődd a déli
fénynél, és az éjféli sötétség is olyan lenne, mint a kora
reggel. 18 Akkor bíznál, mert volna reménységed; és ha
széttekintenél, biztonságban aludnál. 19 Ha lefeküdnél,
senki föl nem rettentene, sőt sokan hizelegnének néked.
20 De a gonoszok szemei elepednek, menedékök eltünik
előlök, és reménységök: a lélek kilehellése!

12 Felele erre Jób, és monda: 2 Bizonyára ti magatok
vagytok a nép, és veletek kihal a bölcseség!
3 Nékem is van annyi eszem, mint néktek, és nem
vagyok alábbvaló nálatok, és ki ne tudna ilyenféléket?
4 Kikaczagják a saját barátai azt, mint engem, a ki
Istenhez kiált és meghallgatja őt. Kikaczagják az igazat,
az ártatlant! 5 A szerencsétlen megvetni való, gondolja,
a ki boldog; ez vár azokra, a kiknek lábok roskadoz. 6 A
kóborlók sátrai csendesek és bátorságban vannak, a
kik ingerlik az Istent, és a ki kezében hordja Istenét.
7 Egyébiránt kérdezd meg csak a barmokat, majd
megtanítanak, és az égnek madarait, azok megmondják
néked. 8 Avagy beszélj a földdel és az megtanít téged,
a tengernek halai is elbeszélik néked. 9 Mindezek közül
melyik nem tudja, hogy az Úrnak keze cselekszi ezt?
10 A kinek kezében van minden élő állatnak élete, és
minden egyes embernek a lelke. 11 Nemde nem a fül
próbálja-é meg a szót, és az íny kóstolja meg az ételt?
12 A vén emberekben van-é a bölcseség, és az értelem
a hosszú életben-é? 13 Ő nála van a bölcseség és
hatalom, övé a tanács és az értelem. 14 Ímé, a mit
leront, nem épül föl az; ha valakire rázárja az ajtót, nem
nyílik föl az. 15 Ímé, ha a vizeket elfogja, kiszáradnak;
ha kibocsátja őket, felforgatják a földet. 16 Ő nála
van az erő és okosság; övé az eltévelyedett és a ki
tévelygésre visz. 17 A tanácsadókat fogságra viszi, és a
birákat megbolondítja. 18 A királyok bilincseit feloldja,
és övet köt derekukra. 19 A papokat fogságra viszi, és
a hatalmasokat megbuktatja. 20 Az ékesen szólótól
eltávolítja a beszédet és a vénektől elveszi a tanácsot.
21 Szégyent zúdít az előkelőkre, és a hatalmasok övét
megtágítja. 22 Feltárja a sötétségből a mélységes
titkokat, és a halálnak árnyékát is világosságra hozza. 23
Nemzeteket növel fel, azután elveszíti őket; nemzeteket
terjeszt ki messzire, azután elűzi őket. 24 Elveszi
eszöket a föld népe vezetőinek, és úttalan pusztában
bujdostatja őket. 25 És világtalan setétben tapogatóznak,
és tántorognak, mint a részeg.

13 Ímé, mindezeket látta az én szemem, hallotta az én
fülem és megértette. 2 A mint ti tudjátok, úgy tudom
én is, és nem vagyok alábbvaló nálatok. 3 Azonban én
a Mindenhatóval akarok szólani; Isten előtt kivánom
védeni ügyemet. 4 Mert ti hazugságnak mesterei
vagytok, és mindnyájan haszontalan orvosok. 5 Vajha
legalább mélyen hallgatnátok, az még bölcseségtekre
lenne. 6 Halljátok meg, kérlek, az én feddőzésemet, és
figyeljetek az én számnak pörlekedéseire. 7 Az Isten
kedvéért szóltok-é hamisságot, és ő érette szóltok-
é csalárdságot? 8 Az ő személyére néztek-é, ha
Isten mellett tusakodtok? 9 Jó lesz-é az, ha egészen
kiismer benneteket, avagy megcsalhatjátok-é őt, a mint
megcsalható az ember? 10 Keményen megbüntet, ha
titkon vagytok is személyválogatók. 11 Az ő fensége
nem rettent-é meg titeket, a tőle való félelem nem
száll-é rátok? 12 A ti emlékezéseitek hamuba írott
példabeszédek, a ti menedékváraitok sárvárak. 13
Hallgassatok, ne bántsatok: hadd szóljak én, akármi
essék is rajtam. 14 Miért szaggatnám fogaimmal
testemet, és miért szorítanám markomba lelkemet? 15
Ímé, megöl engem! Nem reménylem; hiszen csak utaimat
akarom védeni előtte! 16 Sőt az lesz nékem segítségül,
hogy képmutató nem juthat elébe. 17 Hallgassátok meg
figyelmetesen az én beszédemet, vegyétek füleitekbe az
én mondásomat. 18 Ímé, előterjesztem ügyemet, tudom,
hogy nékem lesz igazam. 19 Ki az, a ki perelhetne
velem? Ha most hallgatnom kellene, úgy kimulnék.

20 Csak kettőt ne cselekedj velem, szined elől akkor
nem rejtőzöm el. 21 Vedd le rólam kezedet, és a te
rettentésed ne rettentsen engem. 22 Azután szólíts és
én felelek, avagy én szólok hozzád és te válaszolj. 23
Mennyi bűnöm és vétkem van nékem? Gonoszságomat
és vétkemet add tudtomra! 24 Mért rejted el arczodat,
és tartasz engemet ellenségedül? 25 A letépett falevelet
rettegteted-é, és a száraz pozdorját üldözöd-é? 26 Hogy
ily sok keserűséget szabtál reám, és az én ifjúságomnak
vétkét örökölteted velem?! 27 Hogy békóba teszed
lábaimat, vigyázol minden én utamra, és vizsgálod
lábomnak nyomait? 28 Az pedig elsenyved, mint a
redves fa, mint ruha, a melyet moly emészt.

14 Az asszonytól született ember rövid életű és
háborúságokkal bővelkedő. 2 Mint a virág, kinyílik
és elhervad, és eltünik, mint az árnyék és nem állandó.
3 Még az ilyen ellen is felnyitod-é szemeidet, tennen
magaddal törvénybe állítasz-é engem? 4 Ki adhat tisztát
a tisztátalanból? Senki. 5 Nincsenek-é meghatározva
napjai? Az ő hónapjainak számát te tudod; határt
vetettél néki, a melyet nem hághat át. 6 Fordulj el azért
tőle, hogy nyugodalma legyen, hogy legyen napjában
annyi öröme, mint egy béresnek. 7 Mert a fának van
reménysége; ha levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai
el nem fogynak. 8 Még ha megaggodik is a földben a
gyökere, és ha elhal is a porban törzsöke: 9 A víznek
illatától kifakad, ágakat hajt, mint a csemete. 10 De
ha a férfi meghal és elterül; ha az ember kimúlik, hol
van ő? 11 Mint a víz kiapad a tóból, a patak elapad,
kiszárad: 12 Úgy fekszik le az ember és nem kél fel;
az egek elmúlásáig sem ébrednek, nem költetnek föl
az ő álmukból. 13 Vajha engem a holtak országában
tartanál; rejtegetnél engemet addig, a míg elmúlik a te
haragod; határt vetnél nékem, azután megemlékeznél
rólam! **(Sheol h7585)** 14 Ha meghal az ember, vajjon
feltámad-é? Akkor az én hadakozásom minden idejében
reménylenék, míglen elkövetkeznék az én elváltozásom.
15 Szólítanál és én felelnék néked, kivánkoznál a te
kezednek alkotása után. 16 De most számlálgatod
az én lépéseimet, és nem nézed el az én vétkeimet!
17 Gonoszságom egy csomóba van lepecsételve, és
hozzáadod bűneimhez. 18 Még a hegy is szétomlik,
ha eldől; a szikla is elmozdul helyéről; 19 A köveket
lekoptatja a víz, a földet elsodorja annak árja: az ember
reménységét is úgy teszed semmivé. 20 Hatalmaskodol
rajta szüntelen és ő elmegy; megváltoztatván az arczát,
úgy bocsátod el őt. 21 Ha tisztesség éri is fiait, nem
tudja; ha megszégyenülnek, nem törődik velök. 22
Csak őmagáért fáj még a teste, és a lelke is őmagáért
kesereg.

15 Majd felele a Témánból való Elifáz és monda: 2
Vajjon a bölcs felelhet-é ilyen szeles tudománynyal,
és megtöltheti-é a hasát keleti széllel? 3 Vetekedvén oly
beszéddel, a mely nem használ, és oly szavakkal, a
melyekkel semmit sem segít. 4 Te már semmivé akarod
tenni az Isten félelmét is; és megkevesbíted az Isten előtt
való buzgólkodást is! 5 Mert gonoszságod oktatja a te
szádat, és a csalárdok nyelvét választottad. 6 A te szád
kárhoztat téged, nem én, és a te ajakaid bizonyítanak
ellened. 7 Te születtél-é az első embernek; elébb
formáltattál-é, mint a halmok? 8 Az Isten tanácsában
hallgatóztál-é, és a bölcseséget magadhoz ragadtad-é?
9 Mit tudsz te, a mit mi nem tudunk, és mit értesz olyat,
a mi nálunk nem volna meg? 10 Ősz is, agg is van
közöttünk, jóval idősebb a te atyádnál. 11 Csekélységek-
é előtted Istennek vigasztalásai, és a beszéd, a mely
szeliden bánt veled? 12 Merre ragadt téged a szíved,
és merre pillantottak a te szemeid? 13 Hogy Isten ellen
fordítod a te haragodat, és ilyen szavakat eresztesz ki a
szádon? 14 Micsoda a halandó, hogy tiszta lehetne,
és hogy igaz volna, a ki asszonytól születik? 15 Ímé,
még az ő szenteiben sem bízok, az egek sem tiszták
az ő szemében: 16 Mennyivel kevésbbé az útálatos
és a megromlott ember, a ki úgy nyeli a hamisságot,
mint a vizet?! 17 Elmondom néked, hallgass rám, és
a mint láttam, úgy beszélem el; 18 A mit a bölcsek is
hirdettek, és nem titkoltak el, mint atyáiktól valót; 19 A
kiknek egyedül adatott vala a föld, és közöttük idegen
nem megy vala. 20 Az istentelen kínozza önmagát
egész életében, és az erőszakoskodó előtt is rejtve van
az ő esztendeinek száma. 21 A félelem hangja cseng
az ő füleiben; a békesség idején tör rá a pusztító! 22
Nem hiszi, hogy kijut a sötétségből, mert kard hegyére
van ő kiszemelve. 23 Kenyér után futkos, hogy hol
volna? Tudja, hogy közel van hozzá a sötétség napja.
24 Háborgatják őt a nyomorúság és rettegés; leverik őt,
mint valami háborúra felkészült király. 25 Mert az Isten
ellen nyujtotta ki kezét, és erősködött a Mindenható
ellen; 26 Kinyujtott nyakkal rohant ellene, domború
pajzsainak fellege alatt. 27 Mivel befedezte az arczát
kövérséggel, és hájat borított temporára; 28 És lakozott
elrombolt városokban; lakatlan házakban, a melyek
dűlőfélben vannak: 29 Meg nem gazdagodik, vagyona
meg nem marad, jószága nem lepi el a földet. 30 Nem
menekül meg a setétségtől, sarjadékát láng perzseli
el, és szájának lehelletétől pusztul el. 31 Ne higyjen a
hívságnak, a ki megcsalatott, mert hívság lészen annak
jutalma. 32 Nem idejében telik el élete, és az ága ki
nem virágzik. 33 Lehullatja, mint a szőlővessző az ő
egresét, elhányja, mint az olajfa az ő virágát. 34 Mert
a képmutató házanépe meddő, és tűz emészti meg
az ajándékból való sátrakat. 35 Nyomorúságot fogan,
álnokságot szül, és az ő méhök csalárdságot érlel.

16 Felele pedig Jób, és monda: 2 Efféle dolgokat
sokat hallottam. Nyomorult vigasztalók vagytok ti

mindnyájan! 3 Vége lesz-é már a szeles beszédeknek,
avagy mi ingerel téged, hogy így felelsz? 4 Én is
szólhatnék úgy mint ti, csak volna a ti lelketek az én
lelkem helyén! Szavakat fonhatnék össze ellenetek;
csóválhatnám miattatok a fejemet; 5 Erősíthetnélek
titeket csak a szájammal és ajakim mozgása kevesbítené
fájdalmatokat. 6 Ha szólnék is, nem kevesbbednék
a keserűségem; ha veszteglek is: micsoda távozik el
tőlem? 7 Most pedig már fáraszt engemet. Elpusztítád
egész házam népét. 8 Hogy összenyomtál engem, ez
bizonyság lett; felkelt ellenem az én ösztövérségem is,
szemtől-szembe bizonyít ellenem. 9 Haragja széttépett
és üldöz engem. Fogait csikorgatta rám, ellenségemként
villogtatja felém tekintetét. 10 Feltátották ellenem
szájokat, gyalázatosan arczul csapdostak engem,
összecsődültek ellenem. 11 Adott engem az Isten
az álnoknak, és a gonoszok kezébe ejte engemet.
12 Csendességben valék, de szétszaggata engem;
nyakszirten ragadott és szétzúzott engem, céltáblává
tűzött ki magának. 13 Körülvettek az ő íjászai; veséimet
meghasítja és nem kimél; epémet a földre kiontja. 14
Rést rés után tör rajtam, és rám rohan, mint valami
hős. 15 Zsák-ruhát varrék az én fekélyes bőrömre, és a
porba fúrtam be az én szarvamat. 16 Orczám a sírástól
kivörösödött, szempilláimra a halál árnyéka szállt; 17
Noha erőszakosság nem tapad kezemhez, és az én
imádságom tiszta. 18 Oh föld, az én véremet el ne
takard, és ne legyen hely az én kiáltásom számára! 19
Még most is ímé az égben van az én bizonyságom, és
az én tanuim a magasságban! 20 Csúfolóim a saját
barátaim, azért az Istenhez sír fel az én szemem, 21
Hogy ítélje meg az embernek Istennel, és az ember
fiának az ő felebarátjával való dolgát. 22 Mert a kiszabott
esztendők letelnek, és én útra kelek és nem térek
vissza.

17 Lelkem meghanyatlott, napjaim elfogynak, vár
rám a sír. 2 Még mindig csúfot űznek belőlem!
Szemem az ő patvarkodásuk között virraszt. 3 Kezest
magadnál rendelj, kérlek, nékem; különben ki csap
velem kezet? 4 Minthogy az ő szívöket elzártad az
értelem elől, azért nem is magasztalhatod fel őket. 5
A ki prédává juttatja barátait, annak fiainak szemei
elfogyatkoznak. 6 Példabeszéddé tőn engem a népek
előtt, és ijesztővé lettem előttök. 7 A bosszúság miatt
szemem elhomályosodik, és minden tagom olyan, mint
az árnyék. 8 Elálmélkodnak ezen a becsületesek, és
az ártatlan a képmutató ellen támad. 9 Ám az igaz
kitart az ő útján, és a tiszta kezű ember még erősebbé
lesz. 10 Nosza hát, térjetek ide mindnyájan; jőjjetek,
kérlek, úgy sem találok bölcset köztetek. 11 Napjaim
elmulának, szívemnek kincsei: terveim meghiusulának.
12 Az éjszakát nappallá változtatják, és a világosság
csakhamar sötétséggé lesz. 13 Ha reménykedem is, a
sír már az én házam, a sötétségben vetettem az én
ágyamat. **(Sheol h7585)** 14 A sírnak mondom: Te vagy az
én atyám; a férgeknek pedig: Ti vagytok az én anyám és
néném. 15 Hol tehát az én reménységem, ki törődik az
én reménységemmel? 16 Leszáll az majd a sír üregébe,
velem együtt nyugoszik a porban. **(Sheol h7585)**

18 Felele pedig a sukhi Bildád, és monda: 2 Mikor
akartok a beszédnek véget vetni? Értsétek meg a
dolgot, azután szóljunk. 3 Miért állíttatunk barmoknak,
és miért vagyunk tisztátalanok a ti szemeitekben? 4
Te éretted, a ki szaggatja lelkét haragjában, vajjon
elhagyattatik-é a föld, és felszakasztatik-é a kőszikla
helyéről? 5 Sőt inkább a gonoszok világa kialuszik,
és nem fénylik az ő tüzöknek szikrája. 6 A világosság
elsötétedik az ő sátorában, szövétneke kialszik felette.
7 Erős léptei aprókká lesznek, saját tanácsa rontja meg
őt. 8 Mert lábaival hálóba bonyolódik, és ó-verem felett
jár. 9 A sarka tőrbe akad, és kelepcze fogja meg őt.
10 Hurok rejtetett el a földbe ellene, és zsineg az ő
szokott ösvényén. 11 Mindenfelől félelmek rettentik
őt, és üldözik őt léptennyomon. 12 Éhség emészti fel
az ő erejét, és nyomorúság leselkedik oldala mellett.
13 Megemészti testének izmait, megemészti izmait a
halál zsengéje. 14 Eltünik sátorából az ő bátorsága,
és a félelmek királyához folyamodik ő. 15 Az lakik
sátorában, a ki nem az övé, és hajlékára kénkövet
szórnak. 16 Alant elszáradnak gyökerei, és felülről
levágatik az ága. 17 Emlékezete elvész a földről, még
az utczákon sem marad fel a neve. 18 A világosságról a
sötétségbe taszítják, a föld kerekségéről elüldözik őt.
19 Sem fia, sem unokája nem lesz az ő népében, és
semmi maradéka az ő tanyáján. 20 Az ő pusztulásától
megborzadnak, a kik következnek és rettegés fogja el
a most élő embereket. 21 Ilyenek az álnok embernek
hajlékai, és ilyen annak lakóhelye, a ki nem tiszteli
Istent.

19 Felele pedig Jób, és monda: 2 Meddig búsítjátok
még a lelkemet, és kínoztok engem beszéddel? 3
Tízszer is meggyaláztatok már engem; nem pirultok,
hogy így erősködtök ellenem? 4 Még ha csakugyan
tévedtem is, tévedésem énmagamra hárul. 5 Avagy
csakugyan pöffeszkedni akartok ellenem, és feddődni
az én gyalázatom felett? 6 Tudjátok meg hát, hogy
Isten alázott meg engem, és az ő hálójával ő vett
engem körül. 7 Ímé, kiáltozom az erőszak miatt, de
meg nem hallgattatom, segélyért kiáltok, de nincsen
igazság. 8 Utamat úgy elgátolta, hogy nem mehetek
át rajta, és az én ösvényemre sötétséget vetett. 9
Tisztességemből kivetkőztetett, és fejemnek koronáját
elvevé. 10 Megronta köröskörül, hogy elveszszek, és
reménységemet, mint a fát, letördelé. 11 Felgerjesztette
haragját ellenem, és úgy bánt velem, mint ellenségeivel.

12 Seregei együtt jövének be és utat csinálnak ellenem,
és az én sátorom mellett táboroznak. 13 Atyámfiait
távol űzé mellőlem, barátaim egészen elidegenedtek
tőlem. 14 Rokonaim visszahúzódtak, ismerőseim pedig
elfelejtkeznek rólam. 15 Házam zsellérei és szolgálóim
idegennek tartanak engem, jövevény lettem előttök. 16
Ha a szolgámat kiáltom, nem felel, még ha könyörgök is
néki. 17 Lehelletem idegenné lett házastársam előtt,
s könyörgésem az én ágyékom magzatai előtt. 18
Még a kisdedek is megvetnek engem, ha fölkelek,
ellenem szólnak nékem. 19 Megútált minden meghitt
emberem; a kiket szerettem, azok is ellenem fordultak.
20 Bőrömhöz és húsomhoz ragadt az én csontom, csak
fogam húsával menekültem meg. 21 Könyörüljetek
rajtam, könyörüljetek rajtam, oh ti barátaim, mert az Isten
keze érintett engem! 22 Miért üldöztök engem úgy, mint
az Isten, és mért nem elégesztek meg a testemmel? 23
Oh, vajha az én beszédeim leirattatnának, oh, vajha
könyvbe feljegyeztetnének! 24 Vasvesszővel és ónnal
örökre kősziklába metszetnének! 25 Mert én tudom,
hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom
felett megáll. 26 És miután ezt a bőrömet megrágják,
testem nélkül látom meg az Istent. 27 A kit magam
látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem
más. Az én veséim megemésztettek én bennem; 28
Mert ezt mondjátok: Hogyan fogjuk őt üldözni! látva,
hogy a dolog gyökere én bennem rejlik. 29 Féljetek a
fegyvertől, mert a fegyver a bűnök miatt való büntetés,
hogy megtudjátok, hogy van ítélet!

20 Felele pedig a Naamából való Czófár, és monda:
2 Mindamellett az én gondolataim feleletre
kényszerítenek engem, és e miatt nagy az izgatottság
bennem. 3 Hallom gyalázatos dorgáltatásomat, de az
én értelmes lelkem megfelel majd értem. 4 Tudod-
é azt, hogy eleitől fogva, mióta az embert e földre
helyheztette, 5 Az istentelenek vígassága rövid ideig
tartó, és a képmutató öröme egy szempillantásig való?
6 Ha szinte az égig érne is az ő magassága, és a
felleget érné is a fejével: 7 Mint az emésztete, úgy vész
el örökre, és a kik látták, azt mondják: Hol van ő? 8
Mint az álom, úgy elrepül és nem találják őt; eltünik,
mint az éjjeli látomás. 9 A szem, a mely rá ragyogott,
nem látja többé, és az ő helye sem törődik már vele. 10
Fiai a szegények kedvében járnak, és kezei visszaadják
az ő rablott vagyonát. 11 Csontjai, ha megtelnek is
ifjú erővel, de vele együtt roskad az a porba. 12 Ha
édes az ő szájában a gonoszság, és elrejti azt az ő
nyelve alá; 13 És kedvez annak és ki nem veti azt,
hanem ott tartogatja ínyei között: 14 Az ő étke elváltozik
az ő gyomrában, vipera mérgévé lesz a belében. 15
Gazdagságot nyelt el, de kihányja azt, az ő hasából
kiűzi azt az Isten. 16 A viperának mérgét szopta és
a siklónak fulánkja öli meg őt, 17 Hogy ne lássa a
folyóvizeket, a tejjel és mézzel folyó patakokat. 18 A
mit másoktól szerzett, vissza kell adnia, nem nyelheti
el, ép így az ő cserébe kapott vagyonát is, hogy ne
örvendezhessen annak. 19 Mert megrontotta és ott
hagyta a szegényeket, házat rabolt, de nem építi meg
azt. 20 Mivel gyomra nem tudott betelni, nem is mentheti
meg semmi drágaságát. 21 Az ő falánksága elől semmi
sem maradt meg, azért nem lesz tartós az ő jóléte.
22 Mikor teljes az ő bősége, akkor is szükséget lát,
és mindenféle nyomorúság támad reá. 23 Mikor meg
akarja tölteni a hasát, reá bocsátja haragjának tüzét, és
azt önti rá étele gyanánt. 24 Mikor vasból csinált fegyver
elől fut, aczélból csinált íj veri át. 25 Kihúzza és az kijön
a testéből és kivillan az epéjéből; rettegés támad felette.
26 Mindenféle titkos sötétség van az ő vagyonán; fúvás
nélkül való tűz emészti meg őt; elpusztíttatik az is, a
mi sátrában megmaradt. 27 Megjelentik álnokságát az
egek, és a föld ellene támad. 28 Házának jövedelme
eltünik, szétfoly az az ő haragjának napján. 29 Ez a
gonosz ember fizetése Istentől, és az ő beszédének
jutalma a Mindenhatótól.

21 Felele pedig Jób, és monda: 2 Jól hallgassátok
meg az én beszédemet, és legyen ez a ti
vigasztalástok helyett. 3 Szenvedjetek el engem, a míg
szólok, azután gúnyoljátok ki beszédemet. 4 Avagy én
embernek panaszolkodom-é? Miért ne volna hát keserű
a lelkem? 5 Tekintsetek reám és álmélkodjatok el, és
tegyétek kezeteket szátokra. 6 Ha visszaemlékezem,
mindjárt felháborodom, és reszketés fogja el testemet.
7 Mi az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek,
sőt még meg is gyarapodnak? 8 Az ő magvok előttök
nő fel ő velök, és az ő sarjadékuk szemeik előtt. 9
Házok békességes a félelemtől, és az Isten vesszeje
nincsen ő rajtok. 10 Bikája folyat és nem terméketlen,
tehene megellik és el nem vetél. 11 Kieresztik, mint
nyájat, kisdedeiket, és ugrándoznak az ő magzataik.
12 Dobot és hárfát ragadnak, és örvendeznek a síp
zengésének. 13 Jóllétben töltik el napjaikat, és egy
pillanat alatt szállnak alá a sírba; **(Sheol h7585)** 14 Noha
azt mondják Istennek: Távozzál el tőlünk, mert a te
utaidnak tudásában nem gyönyörködünk! 15 Micsoda a
Mindenható, hogy tiszteljük őt, és mit nyerünk vele, ha
esedezünk előtte? 16 Mindazáltal az ő javok nincsen
hatalmukban, azért a gonoszok tanácsa távol legyen
tőlem! 17 Hányszor aluszik el a gonoszok szövétneke, és
jő rájok az ő veszedelmök! Hányszor osztogatja részöket
haragjában. 18 Olyanok lesznek, mint a pozdorja a szél
előtt, és mint a polyva, a melyet forgószél ragad el. 19
Isten az ő fiai számára tartja fenn annak büntetését.
Megfizet néki, hogy megérzi majd. 20 Maga látja meg a
maga veszedelmét, és a Mindenható haragjából iszik.

21 Mert mi gondja van néki házanépére halála után,
ha az ő hónapjainak száma letelt?! 22 Ki taníthatja
Istent bölcseségre, hisz ő ítéli meg a magasságban
levőket is! 23 Ez meghal az ő teljes boldogságában,
egészen megelégedetten és nyugodtan; 24 Fejőedényei
tejjel vannak tele, csontjainak velője nedvességtől árad.
25 Amaz elkeseredett lélekkel hal meg, mert nem
élhetett a jóval. 26 Együtt feküsznek a porban, és féreg
lepi őket. 27 Ímé, jól tudom a ti gondolatitokat és a
hamisságokat, a melyekkel méltatlankodtok ellenem; 28
Mert ezt mondjátok: Hol van ama főembernek háza, hol
van a gonoszok lakozásának sátora? 29 Avagy nem
kérdeztétek-é meg azokat, a kik sokat utaznak és jeleiket
nem ismeritek-é? 30 Bizony a veszedelemnek napján
elrejtetik a gonosz, a haragnak napján kiszabadul. 31
Kicsoda veti szemére az ő útját, és a mit cselekedett,
kicsoda fizet meg néki azért? 32 Még ha a sírba
vitetik is ki, a sírdomb felett is él. 33 Édesek lesznek
néki a sírnak hantjai, és maga után vonsz minden
embert, a mint számtalanok mentek el előtte. 34
Hogyan vigasztalnátok hát engem hiábavalósággal?
Feleselésetek igazságtalanság marad.

22 Felele pedig a Témánból való Elifáz, és monda: 2
Az Istennek használ-é az ember? Sőt önmagának
használ az okos! 3 Gyönyörűségére van-é az a
Mindenhatónak, ha te igaz vagy; avagy nyereség-é,
hogy feddhetetlenül jársz? 4 A te isteni félelmedért
fedd-é téged, és azért perel-é veled? 5 Avagy nem
sok-é a te gonoszságod, és nem véghetetlen-é a te
hamisságod? 6 Hiszen zálogot vettél a te atyádfiától
méltatlanul, és a szegényeket mezítelenekké tetted.
7 Az eltikkadtnak vizet sem adtál inni, és az éhezőtől
megtagadtad a kenyeret. 8 A ki hatalmas volt, azé
vala az ország, és a ki nagytekintélyű volt, az lakik
vala rajta. 9 Az özvegyeket üres kézzel bocsátottad
el, és az árváknak karjai eltörettek. 10 Azért vett körül
téged a veszedelem, és rettegtet téged hirtelen való
rettegés; 11 Avagy a setétség, hogy ne láthass, és a
vizek árja, a mely elborít! 12 Hát nem olyan magas-
é Isten, mint az egek? És lásd, a csillagok is ott fent
mily igen magasak! 13 És mégis azt mondod: Mit tud
az Isten; megítélheti-é, a mi a homály mögött van? 14
Sűrű felhők leplezik el őt és nem lát, és az ég körületén
jár. 15 Az ősvilág ösvényét követed-é, a melyen az
álnok emberek jártak; 16 A kik időnap előtt ragadtattak
el, és alapjokat elmosta a víz?! 17 A kik azt mondják
vala Istennek: Távozzál el tőlünk! És mit cselekedék
velök a Mindenható? 18 Ő pedig megtöltötte házaikat
jóval. De az istentelenek tanácsa távol legyen tőlem.
19 Látják ezt az igazak és örülnek rajta, az ártatlan
pedig csúfolja őket: 20 Valósággal kigyomláltatott a mi
ellenségünk, és az ő maradékjokat tűz emészti meg! 21
Bízd csak azért magadat ő reá és légy békességben:
ezekből jó származik reád. 22 Végy csak oktatást
az ő szájából, és vésd szívedbe az ő beszédeit! 23
Ha megtérsz a Mindenhatóhoz, megépíttetel, és az
álnokságot távol űzöd a te sátorodtól. 24 Vesd a porba a
nemes érczet, és a patakok kavicsába az ofiri aranyat:
25 És akkor a Mindenható lesz a te nemes érczed és a
te ragyogó ezüstöd. 26 Bizony akkor a Mindenhatóban
gyönyörködöl, és a te arczodat Istenhez emeled. 27
Hozzá könyörögsz és meghallgat téged, és lefizeted
fogadásaidat. 28 Mihelyt valamit elgondolsz, sikerül az
néked, és a te utaidon világosság fénylik. 29 Hogyha
megaláznak, felmagasztalásnak mondod azt, és ő az
alázatost megtartja. 30 Megszabadítja a nem ártatlant
is, és pedig a te kezeidnek tisztaságáért szabadul meg
az.

23 Felele pedig Jób, és monda: 2 Még most is keserű
az én beszédem; súlyosabb rajtam a csapás, ha
panaszkodom. 3 Oh ha tudnám, hogy megtalálom őt,
elmennék szinte az ő székéig. 4 Elébe terjeszteném
ügyemet, számat megtölteném mentő erősségekkel.
5 Hadd tudnám meg, mely szavakkal felelne nékem;
hadd érteném meg, mit szólana hozzám. 6 Vajjon
erejének nagy volta szerint perelne-é velem? Nem; csak
figyelmezne reám! 7 Ott egy igaz perelne ő vele; azért
megszabadulhatnék birámtól örökre! 8 Ámde kelet felé
megyek és nincsen ő, nyugot felé és nem veszem őt
észre. 9 Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom;
jobb kéz felől rejtőzködik és nem láthatom. 10 De ő
jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem, úgy
kerülnék ki, mint az arany. 11 Lábam az ő nyomdokát
követte; utát megőriztem és nem hajoltam el. 12 Az
ő ajakinak parancsolatától sem tértem el; szájának
beszédeit többre becsültem, mint életem táplálékát. 13
Ő azonban megmarad egy mellett. Kicsoda térítheté
el őt? És a mit megkiván lelke, azt meg is teszi. 14
Bizony végbe viszi, a mi felőlem elrendeltetett, és ilyen
még sok van ő nála. 15 Azért rettegek az ő színe előtt,
és ha csak rá gondolok is, félek tőle. 16 Mert Isten
félemlítette meg az én szívemet, a Mindenható rettentett
meg engem. 17 Miért is nem pusztultam el e sötétség
előtt, vagy miért nem takarta el előlem e homályt?!

24 Miért is nem titkolja el a Mindenható az ő
büntetésének idejét, és miért is nem látják meg
az őt ismerők az ő ítéletének napjait?! 2 A határokat
odább tolják, a nyájat elrabolják és legeltetik. 3 Az árvák
szamarát elhajtják, és az özvegynek ökrét zálogba viszik.
4 Lelökik az útról a szegényeket, és a föld nyomorultjai
együtt lappanganak. 5 Ímé, mint a vad szamarak a
sivatagban, úgy mennek ki munkájukra élelmet keresni;
a puszta ad nékik kenyeret fiaik számára. 6 A mezőn a
más vetését aratják, és a gonosznak szőlőjét szedik. 7

Mezítelenül hálnak, testi ruha nélkül, még a hidegben
sincs takarójuk. 8 A hegyi zápor csurog le rólok, s
hajlékuk nem lévén, a sziklát ölelik. 9 Elszakítják
az emlőtől az árvát, és a szegényen levőt zálogba
viszik. 10 Mezítelenül járnak, ruha nélkül, és éhesen
vonszolják a kévét. 11 Az ő kerítéseik közt ütik az
olajat, és tapossák a kádakat, de szomjuhoznak. 12 A
városból haldoklók rimánkodnak, a megsebzettek lelke
kiált, de Isten nem törődik e méltatlansággal. 13 Ezek
pártot ütöttek a világosság ellen, utait nem is ismerik,
nem ülnek annak ösvényein. 14 Napkeltekor fölkel a
gyilkos, megöli a szegényt és szűkölködőt, éjjel pedig
olyan, mint a tolvaj. 15 A paráznának szeme pedig az
alkonyatot lesi, mondván: Ne nézzen szem reám, és
arczára álarczot teszen. 16 Setétben tör be a házakba;
nappal elzárkóznak, nem szeretik a világosságot. 17 Sőt
inkább a reggel nékik olyan, mint a halálnak árnyéka,
mert megbarátkoztak a halál árnyékának félelmeivel.
18 Könnyen siklik tova a víz színén, birtoka átkozott
a földön, nem tér a szőlőkbe vivő útra. 19 Szárazság
és hőség nyeli el a hó vizét, a pokol azokat, a kik
vétkeznek. **(Sheol h7585)** 20 Elfelejti őt az anyaméh,
féregnek lesz édességévé, nem emlékeznek róla többé,
és összetörik, mint a reves fa, 21 A ki megrontotta a
meddőt, a ki nem szül, és az özvegygyel jót nem tett.
22 De megtámogatja erejével a hatalmasokat; felkel az,
pedig nem bízott már az élethez. 23 Biztonságot ad
néki, hogy támaszkodjék, de szemei vigyáznak azoknak
útjaira. 24 Magasra emelkednek, egy kevés idő és már
nincsenek! Alásülylyednek, mint akárki és elenyésznek;
és levágattatnak, mint a búzakalász. 25 Avagy nem
így van-é? Ki hazudtolhatna meg engem, és tehetné
semmivé beszédemet?

25 Felele pedig a Sukhból való Bildád, és monda: 2
Hatalom és fenség az övé, a ki békességet szerez
az ő magasságaiban. 3 Van-é száma az ő sereginek,
és kire nem kél fel az ő világossága? 4 Hogy-hogy
lehetne igaz a halandó Isten előtt, hogyan lehetne
tiszta, a ki asszonytól született? 5 Nézd a holdat, az
sem ragyogó, még a csillagok sem tiszták az ő szemei
előtt. 6 Mennyivel kevésbé a halandó, a ki féreg, és az
embernek fia, a ki hernyó.

26 Jób pedig felele, és monda: 2 Bezzeg jól segítettél
a tehetetlenen, meggyámolítottad az erőtelen kart!
3 Bezzeg jó tanácsot adtál a tudatlannak, és sok értelmet
tanusítottál! 4 Kivel beszélgettél, és kinek a lelke jött ki
belőled? 5 A halottak is megremegnek tőle; a vizek alatt
levők és azok lakói is. 6 Az alvilág mezítelen előtte, és
eltakaratlan a holtak országa. **(Sheol h7585)** 7 Ő terjeszti
ki északot az üresség fölé és függeszti föl a földet a
semmiség fölé. 8 Ő köti össze felhőibe a vizeket úgy,
hogy a felhő alattok meg nem hasad. 9 Ő rejti el királyi
székének színét, felhőjét fölibe terítvén. 10 Ő szab
határt a víz színe fölé – a világosságnak és setétségnek
elvégződéséig. 11 Az egek oszlopai megrendülnek,
és düledeznek fenyegetéseitől. 12 Erejével felriasztja
a tengert, és bölcseségével megtöri Ráhábot. 13
Lehelletével megékesíti az eget, keze átdöfi a futó
kígyót. 14 Ímé, ezek az ő útainak részei, de mily kicsiny
rész az, a mit meghallunk abból! Ám az ő hatalmának
mennydörgését ki érthetné meg?

27 Jób pedig folytatá az ő beszédét, monda: 2 Él
az Isten, a ki az én igazamat elfordította, és a
Mindenható, a ki keserűséggel illette az én lelkemet,
3 Hogy mindaddig, a míg az én lelkem én bennem
van, és az Istennek lehellete van az én orromban;
4 Az én ajakim nem szólnak álnokságot, és az én
nyelvem nem mond csalárdságot! 5 Távol legyen
tőlem, hogy igazat adjak néktek! A míg lelkemet ki nem
lehelem, ártatlanságomból magamat ki nem tagadom.
6 Igazságomhoz ragaszkodom, róla le nem mondok;
napjaim miatt nem korhol az én szívem. 7 Ellenségem
lesz olyan, mint a gonosz, és a ki ellenem támad,
mint az álnok. 8 Mert micsoda reménysége lehet a
képmutatónak, hogy telhetetlenkedett, ha az Isten mégis
elragadja az ő lelkét? 9 Meghallja-é kiáltását az Isten,
ha eljő a nyomorúság reá? 10 Vajjon gyönyörködhetik-é
a Mindenhatóban; segítségül hívhatja-é mindenkor az
Istent? 11 Megtanítlak benneteket Isten dolgaira; a mik
a Mindenhatónál vannak, nem titkolom el. 12 Ímé, ti is
mindnyájan látjátok: miért van hát, hogy hiábavalósággal
hivalkodtok?! 13 Ez a gonosz embernek osztályrésze
Istentől, és a kegyetlenek öröksége a Mindenhatótól,
a melyet elvesznek: 14 Ha megsokasulnak is az ő
fiai, a kardnak sokasulnak meg, és az ő magzatai
nem lakhatnak jól kenyérrel sem. 15 Az ő maradékai
dögvész miatt temettetnek el, és az ő özvegyeik meg
sem siratják. 16 Ha mint a port, úgy halmozná is össze
az ezüstöt, és úgy szerezné is össze ruháit, mint a sarat:
17 Összeszerezheti ugyan, de az igaz ruházza magára,
az ezüstön pedig az ártatlan osztozik. 18 Házát pók
módjára építette föl, és olyanná, mint a csősz-csinálta
kunyhó. 19 Gazdagon fekszik le, mert nincsen kifosztva;
felnyitja szemeit és semmije sincsen. 20 Meglepi őt,
mint az árvíz, a félelem, éjjel ragadja el a zivatar. 21
Felkapja őt a keleti szél és elviszi, elragadja őt helyéről.
22 Nyilakat szór reá és nem kiméli; futva kell futnia keze
elől. 23 Csapkodják felette kezeiket, és kisüvöltik őt az
ő lakhelyéből.

28 Bizony az ezüstnek bányája van, és helye az
aranynak, a hol tisztítják. 2 A vasat a földből
hozzák elő, a követ pedig érczczé olvasztják. 3 Határt
vet az ember a setétségnek, és átkutatja egészen és
végig a homálynak és a halál árnyékának kövét. 4 Aknát

tör távol a lakóktól: mintha lábukról is megfelejtkeznének,
alámerülnek és lebegnek emberektől messze. 5 Van
föld, a melyből kenyér terem, alant pedig fel van
forgatva, mintegy tűz által; 6 Köveiben zafir található,
göröngyeiben arany van. 7 Van ösvény, a melyet nem
ismer a sas, sem a sólyom szeme nem látja azt. 8
Nem tudják azt büszke vadak, az oroszlán sem lépked
azon. 9 Ráveti kezét az ember a kovakőre, a hegyeket
tövükből kiforgatja. 10 A sziklákban tárnákat hasít, és
minden drága dolgot meglát a szeme. 11 Elköti a folyók
szivárgását, az elrejtett dolgot pedig világosságra hozza.
12 De a bölcseség hol található, és az értelemnek hol
van a helye? 13 Halandó a hozzá vivő utat nem ismeri,
az élők földén az nem található. 14 A mélység azt
mondja: Nincsen az bennem; a tenger azt mondja: én
nálam sincsen. 15 Színaranyért meg nem szerezhető,
ára ezüsttel meg nem fizethető. 16 Nem mérhető össze
Ofir aranyával, nem drága onikszszal, sem zafirral. 17
Nem ér fel vele az arany és gyémánt, aranyedényekért
be nem cserélhető. 18 Korall és kristály említni sem
való; a bölcseség ára drágább a gyöngyöknél. 19 Nem
ér fel vele Kúsnak topáza, színaranynyal sem mérhető
össze. 20 A bölcseség honnan jő tehát, és hol van
helye az értelemnek? 21 Rejtve van az minden élő
szemei előtt, az ég madarai elől is fedve van. 22 A pokol
és halál azt mondják: Csak hírét hallottuk füleinkkel!
(questioned) 23 Isten tudja annak útját, ő ismeri annak
helyét. 24 Mert ő ellát a föld határira, ő lát mindent az
ég alatt. 25 Mikor a szélnek súlyt szerzett, és a vizeket
mértékre vette; 26 Mikor az esőnek határt szabott,
és mennydörgő villámoknak útat: 27 Akkor látta és
kijelentette azt, megalapította és meg is vizsgálta azt.
28 Az embernek pedig mondá: Ímé az Úrnak félelme: az
a bölcseség, és az értelem: a gonosztól való eltávozás.

29 Jób pedig folytatá az ő beszédét, és monda: 2 Oh,
vajha olyan volnék, mint a hajdani hónapokban,
a mikor Isten őrzött engem! 3 Mikor az ő szövétneke
fénylett fejem fölött, s világánál jártam a setétet; 4 A mint
java-korom napjaiban valék, a mikor Isten gondossága
borult sátoromra! 5 Mikor még a Mindenható velem volt,
és körültem voltak gyermekeim; 6 Mikor lábaimat édes
tejben mostam, és mellettem a szikla olajpatakokat
ontott; 7 Mikor a kapuhoz mentem, fel a városon; a
köztéren székemet fölállítám: 8 Ha megláttak az ifjak,
félrevonultak, az öregek is fölkeltek és állottak. 9 A
fejedelmek abbahagyták a beszédet, és tenyeröket
szájukra tették. 10 A főemberek szava elnémult, és
nyelvök az ínyökhöz ragadt. 11 Mert a mely fül hallott,
boldognak mondott engem, és a mely szem látott,
bizonyságot tett én felőlem. 12 Mert megmentém
a kiáltozó szegényt, és az árvát, a kinek nem volt
segítsége. 13 A veszni indultnak áldása szállt reám, az
özvegynek szívét megörvendeztetém. 14 Az igazságot
magamra öltém és az is magára ölte engem; palást és
süveg gyanánt volt az én ítéletem. 15 A vaknak én szeme
valék, és a sántának lába. 16 A szűkölködőknek én atyjok
valék, az ismeretlennek ügyét is jól meghányám-vetém.
17 Az álnoknak zápfogait kitördösém, és fogai közül a
prédát kiütém vala. 18 Azt gondoltam azért: fészkemmel
veszek el, és mint a homok, megsokasodnak napjaim.
19 Gyökerem a víznek nyitva lesz, és ágamon hál meg
a harmat. 20 Dicsőségem megújul velem, és kézivem
erősebbé lesz kezemben. 21 Hallgattak és figyeltek
reám, és elnémultak az én tanácsomra. 22 Az én
szavaim után nem szóltak többet, s harmatként hullt
rájok beszédem. 23 Mint az esőre, úgy vártak rám,
és szájukat tátották, mint tavaszi záporra. 24 Ha rájok
mosolyogtam, nem bizakodtak el, és arczom derüjét
nem sötétíték be. 25 Örömest választottam útjokat,
mint főember ültem ott; úgy laktam ott, mint király a
hadseregben, mint a ki bánkódókat vigasztal.

30 Most pedig nevetnek rajtam, a kik fiatalabbak
nálam a kiknek atyjokat az én juhaimnak
komondorai közé sem számláltam volna. 2 Mire való lett
volna nékem még kezök ereje is? Rájok nézve a vénség
elveszett! 3 Szükség és éhség miatt összeaszottak, a kik
a kopár földet futják, a sötét, sivatag pusztaságot. 4 A kik
keserű füvet tépnek a bokor mellett, és rekettyegyökér
a kenyerök. 5 Az emberek közül kiűzik őket, úgy
hurítják őket, mint a tolvajt. 6 Félelmetes völgyekben
kell lakniok, a földnek és szikláknak hasadékaiban. 7 A
bokrok között ordítanak, a csalánok alatt gyülekeznek.
8 Esztelen legények, sőt becstelen fiak, a kiket kivertek
az országból. 9 És most ezeknek lettem gúnydalává,
nékik levék beszédtárgyuk! 10 Útálnak engem, messze
távoznak tőlem, és nem átalanak pökdösni előttem. 11
Sőt leoldják kötelöket és bántalmaznak engem, és a
zabolát előttem kivetik. 12 Jobb felől ifjak támadnak
ellenem, gáncsot vetnek lábaimnak, és ösvényt törnek
felém, hogy megrontsanak. 13 Az én útamat elrontják,
romlásomat öregbítik, nincsen segítség ellenök. 14 Mint
valami széles résen, úgy rontanak elő, pusztulás között
hömpölyögnek ide. 15 Rettegések fordultak ellenem,
mint vihar űzik el tisztességemet, boldogságom eltünt,
mint a felhő. 16 Mostan azért enmagamért ontja ki magát
lelkem; nyomorúságnak napjai fognak meg engem. 17
Az éjszaka meglyuggatja csontjaimat bennem, és nem
nyugosznak az én inaim. 18 A sok erőlködés miatt
elváltozott az én ruházatom; úgy szorít engem, mint a
köntösöm galléra. 19 A sárba vetett engem, hasonlóvá
lettem porhoz és hamuhoz. 20 Kiáltok hozzád, de nem
felelsz; megállok és csak nézel reám! 21 Kegyetlenné
változtál irántam; kezed erejével harczolsz ellenem.
22 Felemelsz, szélnek eresztesz engem, és széttépsz
engem a viharban. 23 Hiszen tudtam, hogy visszatérítesz

engem a halálba, és a minden élő gyülekező házába;
24 De a roskadóban levő ne nyujtsa-é ki kezét? Avagy
ha veszendőben van, ne kiáltson-é segítségért? 25
Avagy nem sírtam-é azon, a kinek kemény napja volt;
a szűkölködő miatt nem volt-é lelkem szomorú? 26
Bizony jót reméltem és rossz következék, világosságot
vártam és homály jöve. 27 Az én bensőm forr és
nem nyugoszik; megrohantak engem a nyomorúságnak
napjai. 28 Feketülten járok, de nem a nap hősége miatt;
felkelek a gyülekezetben és kiáltozom. 29 Atyjok fiává
lettem a sakáloknak, és társokká a strucz madaraknak.
30 Bőröm feketülten hámlik le rólam, és csontom elég a
hőség miatt. 31 Hegedűm sírássá változék, sípom pedig
jajgatók szavává.

31 Szövetségre léptem szemeimmel, és hajadonra
mit sem ügyeltem. 2 És mi volt jutalmam
Istentől felülről; vagy örökségem a Mindenhatótól a
magasságból? 3 Avagy nem az istentelent illeti-é
romlás, és nem a gonosztevőt-é veszedelem? 4 Avagy
nem láthatta-é utaimat, és nem számlálhatta-é meg
lépéseimet? 5 Ha én csalárdsággal jártam, vagy az
én lábam álnokságra sietett: 6 Az ő igazságának
mérlegével mérjen meg engem, és megismeri Isten az
én ártatlanságomat! 7 Ha az én lépésem letért az útról
és az én lelkem követte szemeimet, vagy kezeimhez
szenny tapadt: 8 Hadd vessek én és más egye meg, és
tépjék ki az én maradékaimat gyökerestől! 9 Ha az én
szívem asszony után bomlott, és leselkedtem az én
felebarátomnak ajtaján: 10 Az én feleségem másnak
őröljön, és mások hajoljanak rája. 11 Mert gyalázatosság
volna ez, és birák elé tartozó bűn. 12 Mert tűz volna ez,
a mely pokolig emésztene, és minden jövedelmemet
tövestől kiirtaná. (questioned) 13 Ha megvetettem volna
igazát az én szolgámnak és szolgálómnak, mikor pert
kezdtek ellenem: 14 Mi tevő lennék, ha felkelne az
Isten, és ha meglátogatna: mit felelnék néki? 15 Nem az
teremtette-é őt is, a ki engem teremtett anyám méhében;
nem egyugyanaz formált-é bennünket anyánk ölében?
16 Ha a szegények kivánságát megtagadtam, és az
özvegy szemeit epedni engedtem; 17 És ha falatomat
egymagam ettem meg, és az árva abból nem evett; 18
Hiszen ifjúságom óta, mint atyánál nevekedett nálam,
és anyámnak méhétől kezdve vezettem őt! 19 Ha láttam
a ruhátlant veszni indulni, és takaró nélkül a szegényt;
20 Hogyha nem áldottak engem az ő ágyékai, és az én
juhaim gyapjából fel nem melegedett; 21 Ha az árva
ellen kezemet felemeltem, mert láttam a kapuban az én
segítségemet; 22 A lapoczkájáról essék ki a vállam,
és a forgócsontról szakadjon le karom! 23 Hiszen úgy
rettegtem Isten csapásától, és fensége előtt tehetetlen
valék! 24 Ha reménységemet aranyba vetettem, és
azt mondtam az olvasztott aranynak: Én bizodalmam!
25 Ha örültem azon, hogy nagy a gazdagságom, és
hogy sokat szerzett az én kezem; 26 Ha néztem a
napot, mikor fényesen ragyogott, és a holdat, mikor
méltósággal haladt, 27 És az én szívem titkon elcsábult,
és szájammal megcsókoltam a kezemet: 28 Ez is biró
elé tartozó bűn volna, mert ámítottam volna az Istent
oda fent! 29 Ha örvendeztem az engem gyűlölőnek
nyomorúságán, és ugráltam örömömben, hogy azt baj
érte; 30 (De nem engedtem, hogy szájam vétkezzék
azzal, hogy átkot kérjek az ő lelkére!) 31 Ha nem
mondták az én sátorom cselédei: Van-é, a ki az ő
húsával jól nem lakott? 32 (A jövevény nem hált az
utczán, ajtóimat az utas előtt megnyitám.) 33 Ha emberi
módon eltitkoltam vétkemet, keblembe rejtve bűnömet:
34 Bizony akkor tarthatnék a nagy tömegtől, rettegnem
kellene nemzetségek megvetésétől; elnémulnék és az
ajtón sem lépnék ki! 35 Oh, bárcsak volna valaki, a ki
meghallgatna engem! Ímé, ez a végszóm: a Mindenható
feleljen meg nékem; és írjon könyvet ellenem az én
vádlóm. 36 Bizony én azt a vállamon hordanám, és
korona gyanánt a fejemre tenném! 37 Lépteimnek
számát megmondanám néki, mint egy fejedelem, úgy
járulnék hozzá! 38 Ha földem ellenem kiáltott és annak
barázdái együtt siránkoztak; 39 Ha annak termését
fizetés nélkül ettem, vagy gazdájának lelkét kioltottam:
40 Búza helyett tövis teremjen és árpa helyett konkoly!
Itt végződnek a Jób beszédei.

32 Miután ez a három ember megszünt vala felelni
Jóbnak, mivel ő igaz vala önmaga előtt: 2 Haragra
gerjede Elihu, a Barakeél fia, a ki Búztól való vala, a
Rám nemzetségéből. Jób ellen gerjedt föl haragja, mivel
az igazabbnak tartotta magát Istennél. 3 De felgerjedt
haragja az ő három barátja ellen is, mivelhogy nem
találják vala el a feleletet, mégis kárhoztatják vala Jóbot.
4 Elihu azonban várakozott a Jóbbal való beszéddel,
mert amazok öregebbek valának ő nála. 5 De mikor
látta Elihu, hogy nincs felelet a három férfiú szájában,
akkor gerjede föl az ő haragja. 6 És felele a Búztól
való Elihu, Barakeél fia, és monda: Napjaimra nézve én
még csekély vagyok, ti pedig élemedett emberek, azért
tartózkodtam és féltem tudatni veletek véleményemet. 7
Gondoltam: Hadd szóljanak a napok; és hadd hirdessen
bölcseséget az évek sokasága! 8 Pedig a lélek az az
emberben és a Mindenható lehellése, a mi értelmet ad
néki! 9 Nem a nagyok a bölcsek, és nem a vének értik
az ítéletet. 10 Azt mondom azért: Hallgass reám, hadd
tudassam én is véleményemet! 11 Ímé, én végig vártam
beszédeiteket, figyeltem, a míg okoskodtatok, a míg
szavakat keresgéltetek. 12 Igen ügyeltem reátok és
ímé, Jóbot egyikőtök sem czáfolá meg, sem beszédére
meg nem felelt. 13 Ne mondjátok azt: Bölcseségre
találtunk, Isten győzheti meg őt és nem ember! 14
Mivel én ellenem nem intézett beszédet, nem is a ti
beszédeitekkel válaszolok hát néki. 15 Megzavarodának

és nem feleltek többé; kifogyott belőlök a szó. 16 Vártam,
de nem szóltak, csak álltak és nem feleltek többé.
17 Hadd feleljek hát én is magamért, hadd tudassam
én is véleményemet! 18 Mert tele vagyok beszéddel;
unszolgat engem a bennem levő lélek. 19 Ímé, bensőm
olyan, mint az új bor, a melynek nyílása nincsen; miként
az új tömlők, csaknem szétszakad. 20 Szólok tehát, hogy
levegőhöz jussak; felnyitom ajkaimat, és felelek. 21 Nem
leszek személyválogató senki iránt; nem hizelkedem
egy embernek sem; 22 Mert én hizelkedni nem tudok;
könnyen elszólíthatna engem a teremtőm!

33 No azért halld meg csak Jób az én szavaimat,
és vedd füledbe minden beszédemet! 2 Ímé,
megnyitom már az én szájamat, és a beszéd nyelvem
alatt van már. 3 Igaz szívből származnak beszédeim,
tiszta tudományt hirdetnek ajkaim. 4 Az Istennek lelke
teremtett engem, és a Mindenhatónak lehellete adott
nékem életet. 5 Ha tudsz, czáfolj meg; készülj fel ellenem
és állj elő! 6 Ímé, én szintúgy Istené vagyok, mint te;
sárból formáltattam én is. 7 Ímé, a tőlem való félelem
meg ne háborítson; kezem nem lészen súlyos rajtad.
8 Csak az imént mondtad fülem hallatára, hallottam
a beszédnek hangját: 9 Tiszta vagyok, fogyatkozás
nélkül: mocsoktalan vagyok, bűn nincsen bennem. 10
Ímé, vádakat talál ki ellenem, ellenségének tart engem!
11 Békóba veti lábaimat, és őrzi minden ösvényemet. 12
Ímé, ebben nincsen igazad – azt felelem néked – mert
nagyobb az Isten az embernél! 13 Miért perelsz vele?
Azért, hogy egyetlen beszédedre sem felelt? 14 Hiszen
szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek
rá! 15 Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álom száll
az emberre, és mikor ágyasházokban szenderegnek;
16 Akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi
megintetésökkel. 17 Hogy eltérítse az embert a rossz
cselekedettől, és elrejtse a kevélységet a férfi elől. 18
Visszatartja lelkét a romlástól, és életét hogy azt fegyver
ne járja át. 19 Fájdalommal is bünteti az ő ágyasházában,
és csontjainak szüntelen való háborgásával. 20 Úgy,
hogy az ő íneye undorodik az ételtől, és lelke az ő kedves
ételétől. 21 Húsa szemlátomást aszik le róla; csontjai, a
melyeket látni nem lehetett, kiülnek. 22 És lelke közelget
a sírhoz, s élete a halál angyalaihoz. 23 Ha van mellette
magyarázó angyal, egy az ezer közül, hogy az emberrel
tudassa kötelességét; 24 És az Isten könyörül rajta, és
azt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba;
váltságdíjat találtam! 25 Akkor teste fiatal, erőtől duzzad,
újra kezdi ifjúságának napjait. 26 Imádkozik Istenhez és
ő kegyelmébe veszi, hogy az ő színét nézhesse nagy
örömmel, és az embernek visszaadja az ő igazságát.
27 Az emberek előtt énekel és mondja: Vétkeztem és
az igazat elferdítettem vala, de nem e szerint fizetett
meg nékem; 28 Megváltotta lelkemet a sírba szállástól,
és egész valóm a világosságot nézi. 29 Ímé, mindezt
kétszer, háromszor cselekszi Isten az emberrel, 30
Hogy megmentse lelkét a sírtól, hogy világoljon az élet
világosságával. 31 Figyelj Jób, és hallgass meg engem;
hallgass, hadd szóljak én! 32 Ha van mit mondanod,
czáfolj meg; szólj, mert igen szeretném a te igazságodat.
33 Ha pedig nincs, hallgass meg engem, hallgass és
megtanítlak téged a bölcseségre!

34 És szóla Elihu, és monda: 2 Halljátok meg bölcsek
az én szavaimat, és ti tudósok hajtsátok hozzám
füleiteket! 3 Mert a fül próbálja meg a szót, mint az
íny kóstolja meg az ételt. 4 Keressük csak magunk
az igazságot, értsük meg magunk között, mi a jó? 5
Mert Jób azt mondá: Igaz vagyok, de Isten megtagadja
igazságomat. 6 Igazságom ellenére kell hazugnak
lennem; halálos nyíl talált hibám nélkül! 7 Melyik ember
olyan, mint Jób, a ki iszsza a csúfolást, mint a vizet.
8 És egy társaságban forog a gonosztevőkkel, és az
istentelen emberekkel jár! 9 Mert azt mondja: Nem
használ az az embernek, ha Istennel békességben él.
10 Azért, ti tudós emberek, hallgassatok meg engem!
Távol legyen Istentől a gonoszság, és a Mindenhatótól
az álnokság! 11 Sőt inkább, a mint cselekszik az ember,
úgy fizet néki, és kiki az ő útja szerint találja meg,
a mit keres. 12 Bizonyára az Isten nem cselekszik
gonoszságot, a Mindenható el nem ferdíti az igazságot!
13 Kicsoda bízta reá a földet és ki rendezte az egész
világot? 14 Ha csak ő magára volna gondja, lelkét
és lehellését magához vonná: 15 Elhervadna együtt
minden test és az ember visszatérne a porba. 16 Ha
tehát van eszed, halld meg ezt, és a te füledet hajtsd az
én beszédeimnek szavára! 17 Vajjon, a ki gyűlöli az
igazságot, kormányozhat-é? Avagy az ellenállhatatlan
igazat kárhoztathatod-é? 18 A ki azt mondja a királynak:
Te semmirevaló! És a főembereknek: Te gonosztevő! 19
A ki nem nézi a fejedelmek személyét és a gazdagot a
szegénynek fölibe nem helyezteti; mert mindnyájan az
ő kezének munkája. 20 Egy pillanat alatt meghalnak;
éjfélkor felriadnak a népek és elenyésznek, a hatalmas is
eltűnik kéz nélkül! 21 Mert ő szemmel tartja mindenkinek
útját, és minden lépését jól látja. 22 Nincs setétség
és nincs a halálnak árnyéka, a hova elrejtőzhessék a
gonosztevő; 23 Mert nem sokáig kell szemmel tartania
az embert, hogy az Isten elé kerüljön ítéletre! 24
Megrontja a hatalmasokat vizsgálat nélkül, és másokat
állít helyökbe. 25 Ekképen felismeri cselekedeteiket,
és éjjel is ellenök fordul és szétmorzsoltatnak. 26
Gonosztevők gyanánt tapodja meg őket olyan helyen,
a hol látják. 27 A kik azért távoztak el, és azért nem
gondoltak egyetlen útjával sem, 28 Hogy a szegény
kiáltását hozzájok juttatja, és ő a nyomorultak kiáltását
meghallja. 29 Ha ő nyugalmat ád, ki kárhoztatja őt? Ha
elrejti arczát, ki láthatja meg azt? Akár nép elől, akár
ember elől egyaránt; 30 Hogy képmutató ember ne

uralkodjék, és ne legyen tőre a népnek. 31 Bizony az
Istenhez így való szólani: Elszenvedem, nem leszek
rossz többé; 32 A mit át nem látok, arra te taníts meg
engemet; ha gonoszságot cselekedtem, többet nem
teszem! 33 Avagy te szerinted fizessen-é csak azért,
mert ezt megveted, és hogy te szabd meg és nem
én? Nos, mit tudsz? Mondd! 34 Az okos emberek azt
mondják majd nékem, és a bölcs férfiú, a ki reám
hallgat: 35 Jób tudatlanul szól, és szavai megfontolás
nélkül valók. 36 Óh, bárcsak megpróbáltatnék Jób mind
végiglen, a miért úgy felel, mint az álnok emberek! 37
Mert vétkét gonoszsággal tetézi, csapkod közöttünk, és
Isten ellen szószátyárkodik.

35 Tovább is felele Elihu, és monda: 2 Azt gondolod-é
igaznak, ha így szólsz: Az én igazságom nagyobb,
mint Istené? 3 Hogyha ezt mondod: Mi hasznod
belőle? Mivel várhatok többet, mintha vétkezném? 4
Én megadom rá néked a feleletet, és barátaidnak te
veled együtt. 5 Tekints az égre és lásd meg; és nézd
meg a fellegeket, milyen magasan vannak feletted! 6
Hogyha vétkezel, mit tehetsz ellene; ha megsokasítod
bűneidet, mit ártasz néki? 7 Ha igaz vagy, mit adsz néki,
avagy mit kap a te kezedből? 8 Az olyan embernek árt
a te gonoszságod, mint te vagy, és igazságod az ilyen
ember fiának használ. 9 A sok erőszak miatt kiáltoznak;
jajgatnak a hatalmasok karja miatt; 10 De egy sem
mondja: Hol van Isten, az én teremtőm, a ki hálaénekre
indít éjszaka; 11 A ki többre tanít minket a mezei
vadaknál, és bölcsebbekké tesz az ég madarainál? 12
Akkor azután kiálthatnak, de ő nem felel a gonoszok
kevélysége miatt; 13 Mert a hiábavalóságot Isten meg
nem hallgatja, a Mindenható arra nem tekint. 14 Hátha
még azt mondod: Te nem látod őt; az ügy előtte van és
te reá várszt! 15 Most pedig, mivel nem büntet haragja,
és nem figyelmez a nagy álnokságra: 16 Azért tátja
fel Jób hívságra a száját, és szaporítja a szót értelem
nélkül.

36 És folytatá Elihu, és monda: 2 Várj még egy
kevéssé, majd felvilágosítlak, mert az Istenért
még van mit mondanom. 3 Tudásomat messzünnen
veszem, és az én teremtőmnek igazat adok. 4 Mert
az én beszédem bizonyára nem hazugság; tökéletes
tudású ember áll melletted. 5 Ímé, az Isten hatalmas,
még sem vet meg semmit; hatalmas az ő lelkének
ereje. 6 Nem tartja meg a gonosznak életét, de a
szegénynek igaz törvényt teszen. 7 Nem veszi le az
igazról szemeit, sőt a királyok mellé, a trónba ülteti őket
örökre, hogy felmagasztaltassanak. 8 És ha békókba
veretnek, és fogva tartatnak a nyomorúság kötelein:
9 Tudtokra adja cselekedetöket, és vétkeiket, hogyha
elhatalmaztak rajtok. 10 Megnyitja füleiket a feddőzésnek
és megparancsolja, hogy a vétekből megtérjenek: 11 Ha
engednek és szolgálnak néki, napjaikat jóban végzik
el, és az ő esztendeiket gyönyörűségekben. 12 Ha
pedig nem engednek, fegyverrel veretnek által, és
tudatlanságban múlnak ki. 13 De az álnok szívűek
haragot táplálnak, nem kiáltanak, mikor megkötözi őket.
14 Azért ifjúságukban hal meg az ő lelkök, és életök a
paráznákéhoz hasonló. 15 A nyomorultat megszabadítja
az ő nyomorúságától, és a szorongattatással megnyitja
fülöket. 16 Téged is kiszabadítana az ínség torkából
tág mezőre, a hol nincs szorultság, és asztalod étke
kövérséggel lenne rakva; 17 De ha gonosz ítélettel
vagy tele, úgy utolérnek az ítélet és igazság. 18
Csakhogy a harag ne ragadjon téged csúfkodásra, és
a nagy váltságdíj se tántorítson el. 19 Ad-é valamit
a te gazdagságodra? Sem aranyra, sem semmiféle
erőfeszítésre! 20 Ne kívánjad az éjszakát, a mely
népeket mozdít ki helyükből. 21 Vigyázz! ne pártolj a
bűnhöz, noha azt a nyomorúságnál jobban szereted.
22 Ímé, mily fenséges az Isten az ő erejében; kicsoda
az, a ki úgy tanítson, mint ő? 23 Kicsoda szabta meg
az ő útjait, vagy ki mondhatja azt: Igazságtalanságot
cselekedtél? 24 Legyen rá gondod, hogy magasztaljad
az ő cselekedetét, a melyről énekelnek az emberek!
25 Minden ember azt szemléli; a halandó távolról is
látja. 26 Ímé, az Isten fenséges, mi nem ismerhetjük őt!
esztendeinek száma sem nyomozható ki. 27 Hogyha
magához szívja a vízcseppeket, ködéből mint eső
cseperegnek alá, 28 A melyet a fellegek özönnel
öntenek, és hullatnak le temérdek emberre. 29 De sőt
értheti-é valaki a felhő szétoszlását, az ő sátorának
zúgását? 30 Ímé, szétterjeszti magára az ő világosságát,
és ráborítja a tengernek gyökereit. 31 Mert ezek által
ítéli meg a népeket, ád eledelt bőségesen. 32 Kezeit
elborítja villámlással, és kirendeli a lázadó ellen. 33 Az ő
dörgése ad hírt felőle, mint a barom a közeledő viharról.

37 Ezért remeg az én szívem, és csaknem kiszökik
helyéből. 2 Halljátok meg figyelmetesen az ő
hangjának dörgését, és a zúgást, a mely az ő szájából
kijön! 3 Az egész ég alatt széteresztí azt, és villámát is a
földnek széléig. 4 Utána hang zendül, az ő fenségének
hangjával mennydörög, s nem tartja vissza azt, ha
szava megzendült. 5 Isten az ő szavával csudálatosan
mennydörög, és nagy dolgokat cselekszik, úgy hogy
nem érthetjük. 6 Mert azt mondja a hónak: Essél le
a földre! És a zápor-esőnek és a zuhogó zápornak:
Szakadjatok. 7 Minden ember kezét lepecsétli, hogy
megismerje minden halandó, hogy az ő műve. 8 Akkor
a vadállat az ő tanyájára húzódik, és az ő barlangjában
marad. 9 Rejtekéből előjön a vihar, és az északi szelektől
a fagy. 10 Isten lehellete által támad a jég, és szorul
össze a víznek szélessége. 11 Majd nedvességgel
öntözi meg a felleget, s áttöri a borulatot az ő villáma. 12
És az köröskörül forog az ő vezetése alatt, hogy mindazt

megtegyék, a mit parancsol nékik, a föld kerekségének
színén. 13 Vagy ostorul, ha földjének úgy kell, vagy
áldásul juttatja azt. 14 Vedd ezt füledbe Jób, állj meg
és gondold meg az Istennek csudáit. 15 Megtudod-
é, mikor rendeli azt rájok az Isten, hogy villanjon az ő
felhőjének villáma? 16 Tudod-é, hogy miként lebegnek
a felhők, vagy a tökéletes tudásnak csudáit érted-é?
17 Miképen melegülnek át ruháid, mikor nyugton van
a föld a déli széltől? 18 Vele együtt terjesztetted-é ki
az eget, a mely szilárd, mint az aczéltükör? 19 Mondd
meg nékünk, mit szóljunk néki? A setétség miatt semmit
sem kezdhetünk. 20 Elbeszélik-é néki, ha szólok? Ha
elmondaná valaki: bizony vége volna! 21 Néha nem
látják a napot, bár az égen ragyog; de szél fut át rajta
és kiderül. 22 Észak felől aranyszínű világosság támad,
Isten körül félelmetes dicsőség. 23 Mindenható! Nem
foghatjuk meg őt; nagy az ő hatalma és ítélő ereje, és a
tiszta igazságot el nem nyomja. 24 Azért rettegjék őt az
emberek; a kevély bölcsek közül nem lát ő egyet sem.

38 Majd felele az Úr Jóbnak a forgószélből és
monda: 2 Ki az, a ki elhomályosítja az örök rendet
tudatlan beszéddel? 3 Nosza övezd fel, mint férfiú
derekadat, én majd kérdezlek, te meg taníts engem!
4 Hol voltál, mikor a földnek alapot vetettem? Mondd
meg, ha tudsz valami okosat! 5 Ki határozta meg
mértékeit, ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a
mérő zsinórt? 6 Mire bocsátották le oszlopait, avagy ki
vetette fel szegeletkövét; 7 Mikor együtt örvendezének
a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának?
8 És kicsoda zárta el ajtókkal a tengert, a mikor előtünt,
az anyaméhből kijött; 9 Mikor ruházatává a felhőt tevém,
takarójául pedig a sürű homályt? 10 Mikor reávontam
törvényemet, zárat és ajtókat veték eléje: 11 És azt
mondám: Eddig jőjj és ne tovább; ez itt ellene áll kevély
habjaidnak! 12 Parancsoltál-é a reggelnek, a mióta
megvagy? Kimutattad-é a hajnalnak a helyét? 13 Hogy
belefogózzék a földnek széleibe, és lerázassanak a
gonoszok róla. 14 Hogy átváltozzék mint a megpecsételt
agyag, és előálljon, mint egy ruhában. 15 Hogy a
gonoszoktól elvétessék világosságuk, és a fölemelt
kar összetöressék? 16 Eljutottál-é a tenger forrásáig,
bejártad-é a mélységnek fenekét? 17 Megnyíltak-é
néked a halálnak kapui; a halál árnyékának kapuit
láttad-é? 18 Áttekintetted-é a föld szélességét, mondd
meg, ha mindezt jól tudod? 19 Melyik út visz oda,
hol a világosság lakik, és a sötétségnek hol van a
helye? 20 Hogy visszavinnéd azt az ő határába, és
hogy megismernéd lakása útjait. 21 Tudod te ezt, hiszen
már akkor megszülettél; napjaidnak száma nagy! 22
Eljutottál-é a hónak tárházához; vagy a jégesőnek
tárházát láttad-é? 23 A mit fentartottam a szükség
idejére, a harcz és háború napjára? 24 Melyik út visz
oda, a hol szétoszlik a világosság, és szétterjed a keleti
szél a földön? 25 Ki hasított nyílást a záporesőnek, és
a mennydörgő villámnak útat? 26 Hogy aláessék az
ember nélkül való földre, a pusztaságra, holott senki
sincsen; 27 Hogy megitasson pusztát, sivatagot, és hogy
sarjaszszon zsenge pázsitot? 28 Van-é atyja az esőnek,
és ki szülte a harmat cseppjeit? 29 Kinek méhéből jött
elő a jég, és az ég daráját kicsoda szülte? 30 Miként
rejtőznek el a vizek mintegy kő alá, és mint zárul be
a mély vizek színe? 31 Összekötheted-é a fiastyúk
szálait; a kaszáscsillag köteleit megoldhatod-é? 32 A
hajnalcsillagot előhozhatod-é az ő idejében, avagy a
gönczölszekeret forgathatod-é fiával együtt? 33 Ismered-
é az ég törvényeit, vagy te határozod-é meg uralmát a
földön? 34 Felemelheted-é szavadat a felhőig, hogy a
vizeknek bősége beborítson téged? 35 Kibocsáthatod-
é a villámokat, hogy elmenjenek, vagy mondják-é
néked: Itt vagyunk? 36 Ki helyezett bölcseséget a setét
felhőkbe, vagy a tüneményeknek ki adott értelmet? 37
Ki számlálta meg a bárányfelhőket bölcseséggel, és
ki üríti ki az égnek tömlőit; 38 Mikor a por híg sárrá
változik, és a göröngyök összetapadnak? 39 Vadászol-é
prédát a nőstény oroszlánnak, és az oroszlánkölykök
éhségét kielégíted-é; 40 Mikor meglapulnak tanyáikon,
és a bokrok közt lesben vesztegelnek? 41 Ki szerez
a hollónak eledelt, mikor a fiai Istenhez kiáltoznak;
kóválygognak, mert nincs mit enniök?

39 Tudod-é a kőszáli zergék ellésének idejét;
megvigyáztad-é a szarvasok fajzását? 2
Megszámláltad-é a hónapokat, a meddig vemhesek;
tudod-é az ellésök idejét? 3 Csak összegörnyednek,
elszülik magzataikat, vajudásaiktól megszabadulnak.
4 Fiaik meggyarapodnak, a legelőn nagyranőnek,
elszélednek és nem térnek vissza hozzájok. 5 Ki
bocsátotta szabadon a vadszamarat, ki oldozta el e
szamárnak kötelét, 6 A melynek házául a pusztát
rendelém, és lakóhelyéül a sósföldet? 7 Kineveti a
városbeli sokadalmat, nem hallja a hajtsár kiáltozását. 8
A hegyeken szedeget, az ő legelőjén mindenféle zöld
gazt felkeres. 9 Akar-é szolgálni néked a bölény? Avagy
meghál-é a te jászolodnál? 10 Oda kötheted a bölényt
a barázdához kötelénél fogva? Vajjon boronálja-é a
völgyeket utánad? 11 Bízhatol-é benne, mivelhogy nagy
az ereje, és munkádat hagyhatod-é reá? 12 Hiszed-é
róla, hogy vetésedet behordja, és szérűdre betakarítja?
13 Vígan leng a struczmadár szárnya: vajjon az eszterág
szárnya és tollazata-é az? 14 Hiszen a földön hagyja
tojásait, és a porral költeti ki! 15 És elfeledi, hogy a
láb eltiporhatja, és a mezei vad eltaposhatja azokat.
16 Fiaival oly keményen bánik, mintha nem is övéi
volnának; ha fáradsága kárba vész, nem bánja; 17 Mert
Isten a bölcseséget elfeledtette vele, értelmet pedig
nem adott néki. 18 De hogyha néki ereszkedik, kineveti
a lovat és lovagját. 19 Te adsz-é erőt a lónak, avagy a

nyakát sörénynyel te ruházod-é fel? 20 Felugraszthatod-
é, mint a sáskát? Tüsszögése dicső, félelmetes! 21
Lábai vermet ásnak, örvend erejének, a fegyver elé
rohan. 22 Neveti a félelmet; nem remeg, nem fordul meg
a fegyver elől; 23 Csörög rajta a tegez, ragyog a kopja
és a dárda: 24 Tombolva, nyihogva kapálja a földet, és
nem áll veszteg, ha trombita zeng. 25 A trombitaszóra
nyerítéssel felel; messziről megneszeli az ütközetet, a
vezérek lármáját és a csatazajt. 26 A te értelmed miatt
van-é, hogy az ölyv repül, és kiterjeszti szárnyait dél
felé? 27 A te rendelésedre száll-é fent a sas, és rakja-é
fészkét a magasban? 28 A kősziklán lakik és tanyázik,
a sziklák párkányain és bércztetőkön. 29 Onnét kémlel
enni való után, messzire ellátnak szemei. 30 Fiai vért
szívnak, és a hol dög van, mindjárt ott terem.

40 Szóla továbbá az Úr Jóbnak, és monda: 2 A ki pert
kezd a Mindenhatóval, czáfolja meg, és a ki az
Istennel feddődik, feleljen néki! 3 És szóla Jób az Úrnak,
és monda: 4 Ímé, én parányi vagyok, mit feleljek néked?
Kezemet a szájamra teszem. 5 Egyszer szóltam, de
már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé!
6 Ekkor szóla az Úr Jóbnak a forgószélből, és monda: 7
Nosza! övezd fel, mint férfi, derekadat; én kérdezlek, te
pedig taníts engem! 8 Avagy semmivé teheted-é te az
én igazságomat; kárhoztathatsz-é te engem azért, hogy
te igaz légy? 9 És van-é ugyanolyan karod, mint az
Istennek, mennydörgő hangon szólasz-é, mint ő? 10
Ékesítsd csak fel magadat fénynyel és méltósággal,
ruházd fel magadat dicsőséggel és fenséggel! 11 Öntsd
ki haragodnak tüzét, és láss meg minden kevélyt és
alázd meg őket! 12 Láss meg minden kevélyt és törd meg
őket, és a gonoszokat az ő helyükön tipord le! 13 Rejtsd
el őket együvé a porba, orczájukat kösd be mélységes
sötéttel: 14 Akkor én is dicsőítlek, hogy megtartott
téged a te jobbkezed! 15 Nézd csak a behemótot, a
melyet én teremtettem, a miként téged is, fűvel él,
mint az ökör! 16 Nézd csak az erejét az ő ágyékában,
és az ő erősségét hasának izmaiban! 17 Kiegyenesíti
farkát, mint valami czédrust, lágyékának inai egymásba
fonódnak. 18 Csontjai érczcsövek, lábszárai, mint a
vasrudak. 19 Az Isten alkotásainak remeke ez, az
ő teremtője adta meg néki fegyverét. 20 Mert füvet
teremnek számára a hegyek, és a mező minden vadja
ott játszadozik. 21 Lótuszfák alatt heverész, a nádak
és mocsarak búvóhelyein. 22 Befedezi őt a lótuszfák
árnyéka, és körülveszik őt a folyami fűzfák. 23 Ha árad
is a folyó, nem siet; bizton van, ha szájához a Jordán
csapna is. 24 Megfoghatják-é őt szemei láttára, vagy
átfúrhatják-é az orrát tőrökkel?!

41 Kihúzhatod-é a leviáthánt horoggal, leszoríthatod-
é a nyelvét kötéllel? 2 Húzhatsz-é gúzst az
orrába, az állát szigonynyal átfurhatod-é? 3 Vajjon járul-
é előtted sok könyörgéssel, avagy szól-é hozzád sima
beszédekkel? 4 Vajjon frigyet köt-é veled, hogy fogadd
őt örökös szolgádul? 5 Játszhatol-é vele, miként egy
madárral; gyermekeid kedvéért megkötözheted-é? 6
Alkudozhatnak-é felette a társak, vagy a kalmárok közt
feloszthatják-é azt? 7 Tele rakhatod-é nyársakkal a
bőrét, avagy szigonynyal a fejét? 8 Vesd rá a kezedet,
de megemlékezzél, hogy a harczot nem ismételed.
9 Ímé, az ő reménykedése csalárd; puszta látása is
halálra ijeszt! 10 Nincs oly merész, a ki őt felverje.
Ki hát az, a ki velem szállna szembe? 11 Ki adott
nékem elébb, hogy azt visszafizessem? A mi az ég alatt
van, mind enyém! 12 Nem hallgathatom el testének
részeit, erejének mivoltát, alkotásának szépségét. 13 Ki
takarhatja fel ruhája felszínét; két sor foga közé kicsoda
hatol be? 14 Ki nyitotta fel orczájának ajtait? Fogainak
sorai körül rémület lakik! 15 Büszkesége a csatornás
pajzsok, összetartva mintegy szorító pecséttel. 16 Egyik
szorosan a másikhoz lapul, hogy közéje levegő se megy.
17 Egyik a másikhoz tapad, egymást tartják, egymástól
elszakadhatatlanok. 18 Tüsszentése fényt sugároz ki,
és szemei, mint a hajnal szempillái. 19 A szájából
szövétnekek jőnek ki, és tüzes szikrák omlanak ki. 20
Orrlyukaiból gőz lövel elő, mint a forró fazékból és üstből.
21 Lehellete meggyujtja a holt szenet, és a szájából láng
lövel elő. 22 Nyakszirtjén az erő tanyáz, előtte félelem
ugrándozik. 23 Testének részei egymáshoz tapadtak;
kemény önmagában és nem izeg-mozog. 24 Szíve
kemény, mint a kő, oly kemény, mint az alsó malomkő.
25 Hogyha felkél, hősök is remegnek; ijedtökben veszteg
állnak. 26 Ha éri is a fegyver, nem áll meg benne, legyen
bár dárda, kopja vagy kelevéz. 27 Annyiba veszi a
vasat, mint a pozdorját, az aczélt, mint a korhadt fát. 28
A nyíl vesszője el nem űzi őt, a parittyakövek pozdorjává
változnak rajta. 29 Pozdorjának tartja a buzogányütést
is, és kineveti a bárd suhogását. 30 Alatta éles cserepek
vannak; mint szeges borona hentereg az iszap felett.
31 Felkavarja a mély vizet, mint a fazekat, a tengert
olyanná teszi, mint a festékedény. 32 Maga után világos
ösvényt hagy, azt hinné valaki, a tenger megőszült. 33
Nincs e földön hozzá hasonló, a mely úgy teremtetett,
hogy ne rettegjen. 34 Lenéz minden nagy állatot, ő a
király minden ragadozó felett.

42 Jób pedig felele az Úrnak, és monda: 2 Tudom,
hogy te mindent megtehetsz, és senki téged el
nem fordíthat attól, a mit elgondoltál. 3 Ki az – mondod
– a ki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom
azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem,
és fel nem foghatom. 4 Hallgass hát, kérlek, én hadd
beszéljek; én kérdezlek, te pedig taníts meg engem!
5 Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most
pedig szemeimmel látlak téged. 6 Ezért hibáztatom

magam és bánkódom a porban és hamuban! **7** Miután
pedig e szavakat mondotta vala az Úr Jóbnak, szóla a
Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt ellened és
két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán,
mint az én szolgám, Jób. **8** Most azért vegyetek
magatokhoz hét tulkot és hét kost, és menjetek el
az én szolgámhoz Jóbhoz, és áldozzatok magatokért
égőáldozatot; Jób pedig, az én szolgám, imádkozzék ti
érettetek; mert csak az ő személyére tekintek, hogy
retteneteset ne cselekedjem veletek, mivelhogy nem
szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám Jób. **9**
Elmenének azért a Témánból való Elifáz, a Sukhból való
Bildád és a Naamából való Czófár, és úgy cselekedének,
a miképen mondotta vala nékik az Úr, és az Úr tekinte
Jóbnak személyére. **10** Azután eltávolítá Isten Jóbról
a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaiért, és
kétszeresen visszaadá az Úr Jóbnak mindazt, a mije
volt. **11** És beméne hozzá minden fiútestvére és minden
leánytestvére és minden előbbi ismerőse, és evének
ő vele együtt kenyeret az ő házában; sajnálkozának
felette és vigasztalák őt mindama nyomorúság miatt, a
melyet az Úr reá bocsátott vala, és kiki ada néki egy-
egy pénzt, és kiki egy-egy aranyfüggőt. **12** Az Úr pedig
jobban megáldá a Jób életének végét, mint kezdetét,
mert lőn néki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer
igás ökre és ezer szamara. **13** És lőn néki hét fia és
három leánya. **14** És az elsőnek neve vala Jémima, a
másodiké Kecziha, a harmadiké Kéren-Happuk. **15** És
nem találtatnak vala olyan szép leányok, mint a Jób
leányai, abban az egész tartományban, és az ő atyjok
örökséget is ada nékik az ő fiútestvéreik között. **16** Jób
pedig él vala ezután száznegyven esztendeig, és látja
vala az ő fiait és unokáit negyedízig. **17** És meghala
Jób jó vénségben és betelve az élettel.

Zsoltárok

1 Boldog ember az, a ki nem jár gonoszok tanácsán,
bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében
nem ül; **2** Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége,
és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. **3** És
olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, a mely
idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad
el; és minden munkájában jó szerencsés lészen. **4**
Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polyva, a mit
szétszór a szél. **5** Azért nem állhatnak meg a gonoszok
az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében.
6 Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig
elvész.

2 Miért dühösködnek a pogányok, és gondolnak
hiábavalóságot a népek? **2** A föld királyai
felkerekednek és a fejedelmek együtt tanácskoznak
az Úr ellen és az ő felkentje ellen: **3** Szaggassuk le
az ő bilincseiket, és dobjuk le magunkról köteleiket!
4 Az egekben lakozó neveti, az Úr megcsúfolja őket.
5 Majd szól nékik haragjában, és megrettenti őket
gerjedelmében: **6** Én kentem ám fel az én királyomat a
Sionon, az én szent hegyemen! **7** Törvényül hirdetem: Az
Úr mondá nékem: Én fiam vagy te; én ma nemzettelek
téged. **8** Kérjed tőlem és odaadom néked a pogányokat
örökségül, és birtokodul a föld határait. **9** Összetöröd
őket vasvesszővel: széjjelzúzod őket, mint cserépedényt.
10 Azért, királyok, legyetek eszesek, és okuljatok földnek
bírái! **11** Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljetek
reszketéssel. **12** Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne
haragudjék és el ne veszszetek az úton, mert hamar
felgerjed az ő haragja. Boldogok mindazok, a kik ő
benne bíznak!

3 Dávid zsoltára; fia, Absolon elől való futásakor.
Uram! mennyire megsokasodtak ellenségeim! sokan
vannak a reám támadók! **2** Sokan mondják az én
lelkem felől: Nincs számára segítség Istennél, (Szela) **3**
De te, oh Uram! paizsom vagy nékem, dicsőségem,
az, a ki felmagasztalja az én fejemet. **4** Felszóval
kiálték az Úrhoz, és ő meghallgata engemet, az ő
szentsége hegyéről. (Szela) **5** Én lefekszem és elalszom;
felébredek, mert az Úr támogat engem. **6** Nem félek
sok ezernyi néptől sem, a mely köröskörül felállott
ellenem. **7** Kelj fel Uram, tarts meg engem Istenem,
mert te verted arczul minden ellenségemet; a gonoszok
fogait összetörted. **8** Az Úré a szabadítás; legyen a te
népeden a te áldásod. (Szela)

4 Az éneklőmesternek a neginóthra, Dávid zsoltára.
Mikor kiáltok, hallgass meg engem, igazságomnak
Istene; szorultságomban tág tért adtál nékem; könyörülj
rajtam és halld meg az én imádságomat! **2** Emberek fiai!
Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem? Meddig
szerettek hiábavalóságot, és kerestek hazugságot?
(Szela) **3** Tudjátok meg hát, hogy kedveltjévé választott
az Úr; meghallja az Úr, ha hozzá kiáltok! **4** Haragudjatok,
de ne vétkezzetek: beszéljetek szívetekkel a ti
ágyasházatokban és csillapodjatok! (Szela) **5** Igazságnak
áldozatával áldozzatok, és bízzatok az Úrban. **6**
Sokan mondják: Kicsoda láttat velünk jót? Hozd fel
reánk arczodnak világosságát, oh Uram! **7** Nagyobb
örömöt adsz így szívembe, mint a mikor sok az ő
búzájok és boruk. **8** Békességben fekszem le és
legott elaluszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem
bátorságos lakozást.

5 Az éneklőmesternek a nehilótra, Dávid zsoltára.
Uram, figyelmezz szavaimra; értsd meg az én
sóhajtásomat! **2** Ügyelj az én kiáltásom szavára, én
Királyom és én Istenem; mert én hozzád imádkozom!
3 Uram, jó reggel hallgasd meg az én szómat; jó
reggel készülök hozzád és vigyázok. **4** Mert nem
olyan Isten vagy te, a ki hamisságban gyönyörködnél;
nem lakhatik tenálad gonosz. **5** Nem állhatnak meg
szemeid előtt a kevélyek, gyűlölsz te minden bűnt
cselekedőt. **6** Elveszted, a kik hazugságot szólnak; a
vérszopó és álnok embert útálja az Úr. **7** Én pedig a te
kegyelmed sokaságából házadba mehetek; leborulok
szent templomodban a te félelmedben. **8** Uram, vezess
engem a te igazságodban az én ellenségeim miatt;
egyengesd előttem a te útadat! **9** Mert nincsen az
ő szájokban egyenesség, belsejök csupa romlottság;
nyitott sír az ő torkuk, nyelvökkel hizelkednek. **10**
Kárhoztasd őket, oh Isten; essenek el saját tanácsaik
által; taszítsd el őket vétkeik sokasága miatt, mert
fellázadtak ellened. **11** És majd örülnek mindnyájan,
a kik bíznak benned; mindörökké vígadjanak, és te
megoltalmazod őket, és örvendeznek te benned, a kik
szeretik a te nevedet. **12** Mert te, Uram, megáldod az
igazat, körülveszed a te jóvoltoddal, mint egy paizszsal.

6 Az éneklőmesternek a neginóthra, a seminith
szerint; Dávid zsoltára. Uram, ne feddj meg engem
haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban.
2 Könyörülj rajtam Uram, mert ellankadtam: gyógyíts
meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim! **3**
Lelkem is igen megháborodott, és te, oh Uram, míglen?
4 Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet, segíts meg
engem kegyelmedért; **5** Mert nincs emlékezés rólad a
halálban, a seolban kicsoda dicsőít téged? **(Sheol h7585)**
6 Elfáradtam sóhajtozásomban, egész éjjel áztattam
ágyamat, könyhullatással öntöztem nyoszolyámat. **7**
Szemem a bánattól elbágyadt, megvénhedett minden
szorongatóm miatt. **8** Távozzatok tőlem mind, ti bűnt
cselekedők, mert meghallgatja az Úr az én siralmam
szavát. **9** Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet,

elfogadja az Úr az én imádságomat. 10 Megszégyenül
majd és igen megháborodik minden ellenségem;
meghátrálnak és megszégyenülnek hirtelen.

7 Dávid siggajonja, a melyet az Úrhoz énekelt
a Benjáminita Kús beszéde miatt. Én Uram
Istenem, benned bízom; oltalmazz meg engem minden
üldözőmtől, és szabadíts meg engem, 2 Hogy szét
ne tépje, mint az oroszlán az én lelkemet, szét ne
szaggassa, ha nincsen szabadító. 3 Én Uram Istenem, ha
cselekedtem ezt, ha hamisság van az én kezeimben. 4
Ha gonoszszal fizettem jó emberemnek, és háborgattam
ok nélkül való ellenségemet: 5 Akkor ellenség üldözze
lelkemet s érje el és tapodja földre az én életemet,
és sujtsa porba az én dicsőségemet. (Szela) 6 Kelj
fel, Uram, haragodban, emelkedjél fel ellenségeim
dühe ellen; serkenj fel mellettem, te, a ki parancsoltál
ítéletet! 7 És népek gyülekezete vegyen téged körül, és
felettök térj vissza a magasságba. 8 Az Úr ítéli meg a
népeket. Bírálj meg engem Uram, az én igazságom
és ártatlanságom szerint! 9 Szünjék meg, kérlek, a
gonoszok rosszasága és erősítsd meg az igazat; mert
az igaz Isten vizsgálja meg a szíveket és veséket. 10
Az én paizsom az Istennél van, a ki megszabadítja az
igazszívűeket. 11 Isten igaz biró; és olyan Isten, a ki
mindennap haragszik. 12 Ha meg nem tér a gonosz,
kardját élesíti, kézívét felvonja és felkészíti azt. 13
Halálos eszközöket fordít reá, és megtüzesíti nyilait. 14
Ímé, álnoksággal vajúdik a gonosz, hamisságot fogan
és hazugságot szül. 15 Gödröt ás és mélyre vájja azt;
de beleesik a verembe, a mit csinált. 16 Forduljon vissza
fejére az, a mit elkövetett, és szálljon feje tetejére az ő
erőszakossága. 17 Dicsérem az Urat az ő igazsága
szerint, és éneklek a felséges Úr nevének.

8 Az éneklőmesternek a gittithre; Dávid zsoltára. Mi
Urunk Istenünk, mily felséges a te neved az egész
földön, a ki az egekre helyezted dicsőségedet. 2 A
csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg
hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt
és bosszúállót elnémítsd. 3 Mikor látom egeidet, a te
újjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket
teremtettél: 4 Micsoda az ember – mondom – hogy
megemlékezel róla? és az embernek fia, hogy gondod
van reá? 5 Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél,
és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt! 6
Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél;
7 Juhokat és mindenféle barmot, és még a mezőnek
vadait is; 8 Az ég madarait és a tenger halait, mindent,
a mi a tenger ösvényein jár. 9 Mi Urunk Istenünk, mily
felséges a te neved az egész földön!

9 Az éneklőmesternek a múthlabbén szerint; Dávid
zsoltára. Dicsérlek Uram teljes szívemmel, hirdetem
minden csudatételedet. 2 Örülök és örvendezek
tebenned, zengedezem, oh Magasságos, a te nevedet;
3 Hogy az én ellenségeim meghátráltak, elbuktak és
elvesztek a te orczád előtt; 4 Hogy véghezvitted
ítéletemet és ügyemet: az ítélő-székben ültél, mint igaz
bíró. 5 Megdorgáltad a pogányokat, elvesztetted a
gonoszt: nevöket mindörökre kitörölted. 6 Az ellenség
megszünt, elpusztult örökre; és a városoknak, a miket
feldúltál még az emlékezetök is elveszett. 7 Az Úr
pedig örökké trónol, ítéletre készítette el az ő székét.
8 És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a
népeknek méltányosan. 9 És lesz az Úr nyomorultak
kővára, kővár a szükség idején. 10 Azért te benned
bíznak, a kik ismerik a te nevedet; mert nem hagytad el,
Uram, a kik keresnek téged. 11 Zengjetek az Úrnak,
a ki Sionban lakik; hirdessétek a népek között az ő
cselekedeteit. 12 Mert számon kéri a kiontott vért,
megemlékezik rólok, nem feledkezik el a szegények
kiáltásáról. 13 Könyörülj rajtam, Uram! lásd meg az
én nyomorúságomat, a mely gyűlölőim miatt van, a ki
felemelsz engem a halál kapuiból; 14 Hogy hirdessem
minden dicséretedet Sion leányának kapuiban; hadd
örvendjek a te szabadításodban. 15 Besülyedtek a
pogányok a verembe, a melyet ástak; a hálóban, a
melyet elrejtettek, megakadt a lábok. 16 Megismertetett
az Úr, ítéletet hozott; a gonoszt annak kezemunkájával
ejtette el. (Higgajon, Szela) 17 Seolba jutnak a gonoszok,
oda minden nép, a mely elfeledkezik Istenről. **(Sheol
h7585)** 18 Mert a szegény nem lesz végképen elfelejtve,
a nyomorultak reménye sem vész el örökre. 19 Kelj fel
Uram, ne hatalmasodjék el a halandó; ítéltessenek meg
a pogányok te előtted! 20 Rettentsd meg, Uram, őket;
tudják meg a pogányok, hogy halandók ők! (Szela)

10 Uram, miért állasz távol? Miért rejtőzöl el a
szükség idején? 2 A gonosznak kevélysége miatt
sanyarog a szegény. Essenek foglyul a cseleknek, a
miket koholtak. 3 Mert dicsekszik a gonosz az ő lelkének
kivánságával, és a fösvény megveti és szidja az Urat. 4 A
gonosz az ő haragos kevélységében senkit sem tudakoz;
nincs Isten, ez minden gondolatja. 5 Szerencsések az
ő útai minden időben; messze vannak tőle ítéleteid,
elfújja minden ellenségét. 6 Azt mondja szívében:
Nem rendülök meg soha örökké, mert nem esem
bajba. 7 Szája telve átkozódással, csalárdsággal és
erőszakossággal; nyelve alatt hamisság és álnokság. 8
Az utczák zugaiban lappang, a rejtekhelyeken megöli az
ártatlant, szemei lesnek az ügyefogyottra. 9 Leselkedik
a rejtekhelyen, leselkedik, mint az oroszlán az ő
barlangjában, hogy elragadja a szegényt; elragadja a
szegényt, mihelyt hálójába foghatja azt. 10 Lenyomja,
tiporja, és erejétől elesnek az ügyefogyottak. 11 Azt
mondja szívében: Elfelejtkezett Isten, elrejtette arczát:
nem is látott soha! 12 Kelj fel Úr-Isten, emeld fel kezedet;

ne feledkezzél el a szegényekről! 13 Miért szidja Istent
a gonosz? Miért mondja szívében: Nem keresed rajta.
14 Te látod ezt, mert te megnézed a hamisságot és a
fájdalmat, hogy rávessed kezed. Te reád hagyja magát
az ügyefogyott, az árvának is te vagy segedelme. 15
Törd össze a gonosznak karját; és keressed a rosszon
az ő gonoszságát, míg már nem találsz. 16 Az Úr király
mindenha és mindörökké; a pogányok kivesznek az ő
földjéről. 17 A szegények kivánságát meghallgatod, oh
Uram! Megerősíted szívöket, füleiddel figyelmezel, 18
Hogy ítéletet tégy az árvának és nyomorodottnak, hogy
többé már ne rettentsen a földből való ember.

11 Az éneklőmesternek; Dávidé. Az Úrban bízom;
hogy mondhatjátok az én lelkemnek: fuss a ti
hegyetekre, mint a madár?! 2 Mert ímé, a gonoszok
megvonják az íjat, ráillesztették nyilokat az idegre, hogy
a sötétségben az igazszívűekre lövöldözzenek. 3 Mikor
a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedett az
igaz? 4 Az Úr az ő szent templomában, az Úr trónja az
egekben; az ő szemei látják, szemöldökei megpróbálják
az emberek fiait. 5 Az Úr az igazat megpróbálja, a
gonoszt pedig, az álnokság kedvelőjét, gyűlöli az ő lelke.
6 Hálókat hullat a gonoszokra; tűz, kénkő és égető szél
az ő osztályrészök! 7 Mert az Úr igaz; igazságot szeret,
az igazak látják az ő orczáját.

12 Az éneklőmesternek a seminithre; Dávid zsoltára.
Segíts Uram, mert elfogyott a kegyes, mert
eltüntek a hívek az emberek fiai közül. 2 Hamisságot
szól egyik a másiknak; hizelkedő ajakkal kettős szívből
szólnak. 3 Vágja ki az Úr mind a hizelkedő ajkakat, a
nyelvet, a mely nagyokat mond. 4 A kik ezt mondják:
Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak; ki
lehetne Úr felettünk? 5 A szegények elnyomása miatt, a
nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja
az Úr; biztosságba helyezem azt, a ki arra vágyik. 6 Az
Úr beszédei tiszta beszédek, mint földből való kohóban
megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva. 7 Te Uram,
tartsd meg őket; őrizd meg őket e nemzetségtől örökké.
8 Köröskörül járnak a gonoszok, mihelyt az alávalóság
felmagasztaltatik az emberek fiai közt.

13 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. 2 Uram,
meddig felejtkezel el rólam végképen? Meddig
rejted el orczádat tőlem? 3 Meddig tanakodjam
lelkemben, bánkódjam szívemben naponként? Meddig
hatalmaskodik az én ellenségem rajtam? 4 Nézz ide,
felelj nékem, Uram Istenem; világosítsd meg szemeimet,
hogy el ne aludjam a halálra; 5 Hogy ne mondja
ellenségem: meggyőztem őt; háborgatóim ne örüljenek,
hogy tántorgok. 6 Mert én a te kegyelmedben bíztam,
örüljön a szívem a te segítségednek; hadd énekeljek az
Úrnak, hogy jót tett velem!

14 Az éneklőmesternek; Dávidé. Azt mondja a
balgatag az ő szívében: Nincs Isten. Megromlottak,
útálatosságot cselekedtek; nincs, a ki jót cselekedjék.
2 Az Úr letekintett a mennyből az emberek fiaira,
hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent kereső? 3
Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs,
a ki jót cselekedjék, nincsen csak egy sem. 4 Nem
tudják-é ezt mind a gonosztévők, a kik megeszik az
én népemet, mintha kenyeret ennének, az Urat pedig
segítségül nem hívják? 5 Majd rettegnek rettegéssel,
mert Isten az igaz nemzetséggel van! 6 A szegénynek
tanácsát kicsúfoljátok, mert az Úr az ő bizodalma. 7
Vajha eljőne Sionból Izráelnek a szabadítás! Mikor az
Úr visszahozza népének foglyait, Jákób örül majd és
vigad Izráel.

15 Dávid zsoltára. Uram, kicsoda tartózkodhatik
sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? 2
A ki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat
szól az ő szívében. 3 Nem rágalmaz nyelvével; nem
tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot
rokonainak. 4 A megbélyegzett útálatos az ő szemeiben,
de az Urat félőket tiszteli: a ki kárára esküszik, és meg
nem változtatja. 5 Pénzét nem adja uzsorára, és nem
vesz el ajándékot az ártatlan ellen. A ki ezeket cselekszi,
nem rendül meg soha örökké.

16 Dávid miktámja. Tarts meg engem Istenem, mert
benned bízom. 2 Ezt mondom az Úrnak: Én Uram
vagy te; feletted való jóm nincsen. 3 A szentekben, a
kik e földön vannak és a felségesekben, bennök van
minden gyönyörűségem. 4 Megsokasodnak fájdalmaik,
a kik más isten után sietnek; nem áldozom meg véres
italáldozatjokat és nem veszem nevöket ajkaimra. 5 Az
Úr az én osztályos részem és poharam; te támogatod
az én sorsomat. 6 Az én részem kies helyre esett,
nyilván szép örökség jutott nékem. 7 Áldom az Urat, a ki
tanácsot adott nékem; még éjjel is oktatnak engem az én
veséim. 8 Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem
felől van, meg nem rendülök. 9 Azért örül az én szívem
és örvendez az én lelkem; testem is biztosságban
lakozik. 10 Mert nem hagyod lelkemet a Seolban; nem
engeded, hogy a te szented rothadást lásson. **(Sheol
h7585)** 11 Te tanítasz engem az élet ösvényére, teljes
öröm van tenálad; a te jobbodon gyönyörűségek vannak
örökké.

17 Dávid imádsága. Hallgasd meg, Uram,
az igazságot, vedd észre könyörgésemet,
figyelmezzél imádságomra, mely nem jő csalárd ajakról.
2 A te orczádtól jőjjön ki ítéletem, a te szemeid hadd
lássanak igazat. 3 Megpróbáltad az én szívemet,
meglátogattál éjjel; próbáltál engem, nem találtál semmi
rosszat; ha tán gondoltam is, nem jött ki a számon. 4 Az

emberek cselekedeteinél a te ajkad igéjével vigyáztam
az erőszakosnak ösvényeire. 5 Ragaszkodtak lépteim a
te ösvényeidhez, nem ingadoztak lábaim. 6 Hívtalak
én, mert te felelhetsz nékem, Istenem! Hajtsd hozzám
füledet, hallgasd meg az én beszédemet. 7 Mutasd meg
csudálatosan a te kegyelmedet, a ki megszabadítod
jobboddal a te benned bízókat a támadóktól. 8 Tarts meg
engemet, mint szemed fényét; szárnyaid árnyékába rejts
el engemet. 9 A gonoszok elől, a kik pusztítanak engem;
ellenségeim elől, a kik lelkendezve vesznek körül engem.
10 Megkövéredett szívöket elzárták, szájokkal kevélyen
szólanak. 11 Körülvettek most minket mentünkben;
szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek. 12
Hasonlók az oroszlánhoz, a mely zsákmányra szomjaz,
és a rejtekhelyen ülő oroszlánkölyökhöz. 13 Kelj fel, oh
Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg
lelkemet a gonosztól fegyvereddel; 14 Az emberektől, oh
Uram, kezeddel, a világ embereitől! Az ő osztályrészük az
életben van; megtöltötted hasukat javaiddal, bővölködnek
fiakkal, a miök pedig marad, gyermekeikre hagyják. 15
Én igazságban nézem a te orczádat, megelégszem a te
ábrázatoddal, midőn felserkenek.

18 Az éneklőmesternek, az Úr szolgájától, Dávidtól,
a ki az Úrhoz ez ének szavait azon a napon
mondotta, a melyen az Úr megszabadította őt minden
ellenségének kezéből, és a Saul kezéből. És monda:
Szeretlek Uram, én erősségem! 2 Az Úr az én kősziklám,
váram és szabadítóm; az én Istenem, az én kősziklám,
ő benne bízom: az én paizsom, idvességem szarva,
menedékem. 3 Az Úrhoz kiáltok, a ki dicséretre méltó,
és megszabadulok ellenségeimtől. 4 Halál kötelei vettek
körül, s az istentelenség árjai rettentettek engem. 5
A Seol kötelei vettek körül; a halál tőrei fogtak meg
engem. **(Sheol h7585)** 6 Szükségemben az Urat hívtam,
és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallá
templomából, és kiáltásom eljutott füleibe. 7 Megindult,
megrendült a föld, s a hegyek fundamentomai inogtak;
és megindultak, mert haragra gyúlt. 8 Füst szállt fel
orrából, és szájából emésztő tűz; izzó szén gerjedt
belőle. 9 Lehajtotta az eget és leszállt, és homály volt
lábai alatt. 10 Kérubon haladt és röpült, és a szelek
szárnyain suhant. 11 A sötétséget tette rejtekhelyévé;
sátora körülötte a sötét felhők és sűrű fellegek. 12
Az előtte lévő fényességből felhőin jégeső tört át és
eleven szén. 13 És dörgött az Úr a mennyekben,
és a Magasságos zengett; és jégeső hullt és eleven
szén. 14 És kibocsátá nyilait és elszéleszté azokat,
villámokat szórt és megháborította azokat. 15 És
meglátszottak a vizek medrei s megmutatkoztak a
világ fundamentomai; a te feddésedtől, Uram, a te
orrod leheletének fuvásától. 16 Lenyúlt a magasból
és felvett engem; kivont engem nagy vizekből. 17
Megszabadított engem az én erős ellenségemtől, s az
én gyűlölőimtől, a kik hatalmasabbak voltak nálamnál.
18 Rám jöttek veszedelmem napján; de az Úr volt az én
támaszom. 19 És kivitt engem tágas helyre; kiragadt
engem, mert kedvét leli bennem. 20 Az Úr megfizetett
nékem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint
fizetett meg nékem; 21 Mert megőriztem az Úrnak útait,
és gonoszul nem távoztam el az én Istenemtől. 22 Mert
minden ítélete előttem, és rendeléseit nem hánytam el
magamtól. 23 És tökéletes voltam előtte, őrizkedtem
az én vétkemtől. 24 És megfizetett nékem az Úr az
én igazságom szerint; kezeim tisztasága szerint, a mi
szemei előtt van. 25 Az irgalmashoz irgalmas vagy: a
tökéleteshez tökéletes vagy. 26 A tisztával tiszta vagy;
s a visszáshoz visszás vagy. 27 Mert te megtartod a
nyomorult népet, és a kevély szemeket megalázod;
28 Mert te gyujtod meg az én szövétnekemet; az Úr
az én Istenem megvilágosítja az én sötétségemet. 29
Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által
kőfalon is átugrom. 30 Az Istennek útja tökéletes; az
Úrnak beszéde tiszta; paizsuk ő mindazoknak, a kik
bíznak benne. 31 Mert kicsoda Isten az Úron kivül? És
kicsoda kőszikla a mi Istenünkön kivül? 32 Az Isten, a
ki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi útamat:
33 Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasé, és az én
magas helyeimre állít engem. 34 Ő tanítja kezemet a
harczra, karjaim meghajlítják az érczíjat. 35 És adtad
nékem a te idvességednek paizsát, és a te jobbod
megszilárdított engem, és a te jóvoltod felmagasztalt
engem. 36 Kiszélesítetted lépésemet alattam, és nem
tántorogtak lábaim. 37 Üldözöm ellenségeimet és elérem
őket, és nem térek vissza, míg meg nem semmisültek.
38 Összetöröm őket, hogy fel sem kelhetnek; lábaim alá
hullanak. 39 Mert te öveztél fel engem erővel a harczra,
alám görbeszted az ellenem felkelőket. 40 És megadtad,
hogy ellenségeim meghátráltak, és az én gyűlölőimet
elpusztíthattam. 41 Kiáltottak, de nem volt szabadító,
az Úrhoz és nem felelt nékik. 42 És apróra törtem
őket, a milyen a szél elé való por, és megtapodtam
őket mint utcza sarát. 43 Megmentettél engem a nép
pártoskodásaitól; nemzetek fejévé tettél engem; oly nép
szolgál nékem, a melyet nem ismertem. 44 A mint hall a
fülök, engedelmeskednek, és idegenek is hizelegnek
nékem. 45 Az idegenek elepedtek, és reszketve jőnek
elő zárt helyeikből. 46 Él az Úr és áldott az én kősziklám,
magasztaltassék hát az én idvességemnek Istene! 47
Az Isten, a ki bosszút áll értem, és népeket hajlít alám;
48 A ki megment engem ellenségeimtől. Még az ellenem
felkelők fölött is felmagasztalsz engem, az erőszakos
embertől megszabadítasz engem. 49 Azért dicsérlek
téged, Uram, a nemzetek között, és éneket zengek a te
nevednek. 50 Nagy segítséget ád az ő királyának és

irgalmasságot cselekszik az ő felkentjével, Dáviddal és
az ő magvával mindörökké.

19 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Az egek
beszélik Isten dicsőségét, és kezeinek munkáját
hirdeti az égboltozat. **2** Nap napnak mond beszédet;
éj éjnek ad jelentést. **3** Nem olyan szó, sem olyan
beszéd, a melynek hangja nem hallható: **4** Szózatuk
kihat az egész földre, és a világ végére az ő mondásuk.
A napnak csinált bennök sátort. **5** Olyan ez, mint
egy vőlegény, a ki az ő ágyasházából jön ki; örvend,
mint egy hős, hogy futhatja a pályát. **6** Kijövetele
az ég egyik szélétől s forgása a másik széléig; és
nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevétől. **7** Az Úrnak
törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak
bizonyságtétele biztos, bölcscsé teszi az együgyűt. **8** Az
Úrnak rendelései helyesek, megvidámítják a szívet; az
Úrnak parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket.
9 Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké; az
Úrnak ítéletei változhatatlanok s mindenestől fogva
igazságosak. **10** Kivánatosabbak az aranynál, még
a sok színaranynál is; és édesebbek a méznél, még
a színméznél is. **11** Szolgádat is intik azok; a ki
megtartja azokat, nagy jutalma van. **12** Ki veheti észre
a tévedéseket? Titkos bűnöktől tisztíts meg engemet.
13 Tartsd távol a te szolgádat a szándékosoktól; ne
uralkodjanak rajtam; akkor ártatlan leszek, és tiszta
leszek, sok vétektől. **14** Legyenek kedvedre valók
szájam mondásai, és az én szívem gondolatai előtted,
legyenek, oh Uram, kősziklám és megváltóm.

20 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Hallgasson
meg téged az Úr a szükség idején; oltalmazzon
meg téged a Jákób Istenének neve. **2** Küldjön
néked segítséget a szent helyről; és a Sionból
támogasson téged. **3** Emlékezzék meg minden
ételáldozatodról, és égőáldozataidat találja kövéreknek.
(Szela) **4** Cselekedjék veled szíved szerint, és teljesítse
minden szándékodat. **5** Hogy örvendhessünk a te
szabadulásodban, és a mi Istenünk nevében zászlót
lobogtassunk: teljesítse az Úr minden kérésedet! **6** Most
tudom, hogy az Úr megsegíti felkentjét; meghallgatja
őt szent egeiből jobbjának segítő erejével. **7** Ezek
szekerekben, amazok lovakban bíznak; mi pedig az
Úrnak, a mi Istenünknek nevéről emlékezünk meg. **8**
Azok meghanyatlanak és elesnek; mi pedig felkelünk és
megállunk. **9** Uram, segítsd meg a királyt! Hallgasson
meg minket, mikor kiáltunk hozzá.

21 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Uram, a te
erősségedben örül a király, és a te segítségedben
felette örvendez. **2** Szívének kivánságát megadtad
néki; és ajkainak kérését nem tagadtad meg. (Szela) **3**
Sőt eléje vitted javaidnak áldásait; szín-arany koronát
tettél fejére. **4** Életet kért tőled: adtál néki hosszú időt,
örökkévalót és végtelent. **5** Nagy az ő dicsősége a
te segítséged által; fényt és méltóságot adtál reája.
6 Sőt áldássá tetted őt örökké, megvidámítottad őt
színed örömével. **7** Bizony a király bízik az Úrban,
és nem inog meg, mert vele a Magasságosnak
kegyelme. **8** Megtalálja kezed minden ellenségedet;
jobbod megtalálja gyűlölőidet. **9** Tüzes kemenczévé
teszed őket megjelenésed idején; az Úr az ő haragjában
elnyeli őket és tűz emészti meg őket. **10** Gyümölcsüket
kiveszted e földről, és magvokat az emberek fiai közül.
11 Mert gonoszságot terveztek ellened, csalárdságot
gondoltak, de nem vihetik ki; **12** Mert meghátráltatod
őket, íved húrjait arczuknak feszíted. **13** Emelkedjél fel
Uram, a te erőddel, hadd énekeljünk, hadd zengedezzük
hatalmadat!

22 Az éneklőmesternek az ajjelethassakhar szerint;
Dávid zsoltára. Én Istenem, én Istenem, miért
hagytál el engemet? Távol van megtartásomtól
jajgatásomnak szava. **2** Én Istenem, kiáltok nappal, de
nem hallgatsz meg; éjjel is és nincs nyugodalmam. **3**
Pedig te szent vagy, a ki Izráel dícséretei között lakozol.
4 Benned bíztak atyáink; bíztak és te megszabadítottad
őket. **5** Hozzád kiáltottak és megmenekültek; benned
bíztak és nem szégyenültek meg. **6** De én féreg
vagyok s nem férfiú; embereknek csúfja és a nép
útálata. **7** A kik engem látnak, mind csúfolkodnak rajtam,
félrehúzzák ajkaikat és hajtogatják fejöket: **8** Az Úrra
bízta magát, mentse meg őt; szabadítsa meg őt, hiszen
gyönyörködött benne! **9** Mert te hoztál ki engem az
anyám méhéből, és biztattál engem anyámnak emlőin.
10 Születésem óta a te gondod voltam; anyám méhétől
fogva te voltál Istenem. **11** Ne légy messze tőlem, mert
közel a nyomorúság, és nincs, a ki segítsen. **12** Tulkok
sokasága kerített be engem, körülfogtak engem Básán
bikái. **13** Feltátották rám szájokat, mint a ragadozó és
ordító oroszlán. **14** Mint a víz, úgy kiöntettem; csontjaim
mind széthullottak; szívem olyan lett, mint a viasz,
megolvadt belső részeim között. **15** Erőm kiszáradt, mint
cserép, nyelvem ínyemhez tapadt, és a halál porába
fektetsz engemet. **16** Mert ebek vettek körül engem, a
gonoszok serege körülfogott; átlyukasztották kezeimet
és lábaimat. **17** Megszámlálhatnám minden csontomat,
ők pedig csak néznek s bámulnak rám. **18** Megosztoznak
ruháimon, és köntösömre sorsot vetnek. **19** De te,
Uram, ne légy messze tőlem; én erősségem, siess
segítségemre. **20** Szabadítsd meg lelkemet a kardtól,
s az én egyetlenemet a kutyák körmeiből. **21** Ments
meg engem az oroszlán torkából, és a bivalyok szarvai
közül hallgass meg engem. **22** Hadd hirdessem nevedet
atyámfiainak, és dicsérjelek téged a gyülekezetben. **23**
Ti, a kik félitek az Urat, dicsérjétek őt! Jákób minden
ivadékai dicsőítsétek őt, és féljétek őt Izráel minden

magzata! 24 Mert nem veti meg és nem útálja meg a
szegény nyomorúságát; és nem rejti el az ő orczáját
előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja. 25 Felőled lesz
dicséretem a nagy gyülekezetben. Az én fogadásaimat
megadom azok előtt, a kik félik őt. 26 Esznek a
nyomorultak és megelégesznek, dicsérik az Urat, a kik
őt keresik. Éljen szívetek örökké! 27 Megemlékeznek és
megtérnek az Úrhoz a föld minden határai, és leborul
előtted a pogányok minden nemzetsége. 28 Mert az Úré
a királyi hatalom, uralkodik a pogányokon is. 29 Esznek
és leborulnak a föld gazdagai mind; ő előtte hajtanak
térdet, a kik a porba hullanak, és a ki életben nem
tarthatja lelkét. 30 Őt szolgálják a fiak, az Úrról beszélnek
az utódoknak. 31 Eljőnek s hirdetik az ő igazságát az ő
utánok való népnek, hogy ezt cselekedte!

23 Dávid zsoltára. Az Úr az én pásztorom; nem
szűkölködöm. 2 Fűves legelőkön nyugtat engem,
és csendes vizekhez terelget engem. 3 Lelkemet
megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem az
ő nevéért. 4 Még ha a halál árnyékának völgyében
járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy; a te
veszsződ és botod, azok vigasztalnak engem. 5 Asztalt
terítesz nékem az én ellenségeim előtt; elárasztod fejem
olajjal; csordultig van a poharam. 6 Bizonyára jóságod
és kegyelmed követnek engem életem minden napján,
s az Úr házában lakozom hosszú ideig.

24 Dávid zsoltára. Az Úré a föld s annak teljessége;
a föld kereksége s annak lakosai. 2 Mert ő
alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette.
3 Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg
az ő szent helyén? 4 Az ártatlan kezű és tiszta szívű, a
ki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg
csalárdságra. 5 Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az
idvesség Istenétől. 6 Ilyen az őt keresők nemzetsége, a
Jákób nemzetsége, a kik a te orczádat keresik. (Szela)
7 Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjetek fel ti
örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya. 8
Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas
Úr, az erős hadakozó Úr. 9 Ti kapuk, emeljétek fel
fejeiteket, és emelkedjetek fel örökkévaló ajtók, hadd
menjen be a dicsőség királya! 10 Kicsoda ez a dicsőség
királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya. (Szela)

25 Dávidé. Hozzád emelem, Uram, lelkemet! 2
Istenem, benned bízom; ne szégyenüljek meg; ne
örüljenek rajtam ellenségeim. 3 Senki se szégyenüljön
meg, a ki téged vár; szégyenüljenek meg, a kik ok
nélkül elpártolnak tőled. 4 Útjaidat, Uram, ismertesd
meg velem, ösvényeidre taníts meg engem. 5 Vezess
engem a te igazságodban és taníts engem, mert
te vagy az én szabadító Istenem, mindennap várlak
téged. 6 Emlékezzél meg, Uram, irgalmasságodról
és kegyelmedről, mert azok öröktől fogva vannak. 7
Ifjúságomnak vétkeiről és bűneimről ne emlékezzél
meg; kegyelmed szerint emlékezzél meg rólam, a te
jóvoltodért, Uram! 8 Jó és igaz az Úr, azért útba igazítja
a vétkezőket. 9 Igazságban járatja az alázatosokat,
és az ő útjára tanítja meg az alázatosokat. 10 Az
Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, a
kik szövetségét és bizonyságait megtartják. 11 A te
nevedért, Uram, bocsásd meg bűnömet, mert sok
az. 12 Kicsoda az, a ki féli az Urat? Megmutatja
annak az útat, a melyet választszon. 13 Annak lelke
megmarad a jóban, és magzatja örökli a földet. 14
Az Úr bizodalmas az őt félőkhöz, és szövetségével
oktatja őket. 15 Szemeim mindenha az Úrra néznek,
mert ő húzza ki a tőrből lábamat. 16 Tekints reám és
könyörülj rajtam, mert árva és szegény vagyok. 17
Eláradtak szívemnek szorongásai, nyomorúságaimból
szabadíts meg engem. 18 Lásd meg szegénységemet
és gyötrelmemet; bocsásd meg minden bűnömet. 19
Lásd meg ellenségeimet, mert megsokasodtak, és
gyilkos gyűlölséggel gyűlölnek engem. 20 Őrizd meg
lelkemet és szabadíts meg engem; ne szégyenüljek
meg, hogy benned bíztam. 21 Ártatlanság és becsület
védelmezzenek meg engem, mert téged várlak. 22
Mentsd ki, Isten, Izráelt minden bajából.

26 Dávidé. Ítélj meg engem, Uram! mert én
ártatlanságban éltem és az Úrban bíztam
ingadozás nélkül. 2 Próbálj meg, Uram, és kisérts meg,
és vizsgáld meg veséimet és szívemet. 3 Mert kegyelmed
szemem előtt van, és hűségedben járok-kelek. 4 Nem
ültem együtt hivalkodókkal, és alattomosokkal nem
barátkoztam. 5 Gyűlölöm a rosszak társaságát, és
a gonoszokkal együtt nem ülök. 6 Ártatlanságban
mosom kezemet, és oltárodat gyakorlom Uram! 7 Hogy
hallatós szóval dicsérjelek téged, és elbeszéljem minden
csodatettedet. 8 Uram, szeretem a te házadban való
lakozást, és a te dicsőséged hajlékának helyét. 9 Ne
sorozd a bűnösökkel együvé lelkemet, sem életemet a
vérszopókkal együvé, 10 A kiknek kezében vétek van, és
jobbjuk telve vesztegetéssel. 11 Én pedig ártatlanságban
élek; ments meg és könyörülj rajtam. 12 Lábam megáll
igazsággal; áldom az Urat a gyülekezetekben.

27 Dávidé. Az Úr az én világosságom és üdvösségem:
kitől féljek? Az Úr az én életemnek erőssége:
kitől remegjek? 2 Ha gonoszok jőnek ellenem, hogy
testemet egyék: szorongatóim és elleneim – ők botlanak
meg és hullanak el. 3 Ha tábor fog körül, nem
fél szívem; habár had támad reám, mégis ő benne
bízom én. 4 Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem:
hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden
idejében; hogy nézhessem az Úrnak szépségét és
gyönyörködhessem az ő templomában. 5 Bizony elrejt

engem az ő hajlékába a veszedelem napján; eltakar
engem sátrának rejtekében, sziklára emel fel engem.
6 Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, a kik
körültem vannak, és én az ő sátorában örömáldozatokkal
áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak. 7 Halld
meg, Uram, hangomat – hívlak! Irgalmazz nékem és
hallgass meg engem! 8 Helyetted mondja a szívem: Az
én orczámat keressétek! A te orczádat keresem, oh
Uram! 9 Ne rejtsd el orczádat előlem; ne utasítsd el
szolgádat haraggal; te voltál segítőm, ne taszíts el és ne
hagyj el engem, üdvösségemnek Istene! 10 Ha atyám
és anyám elhagynának is, az Úr magához vesz engem.
11 Taníts meg engem a te útadra, oh Uram! Vezérelj
engem egyenes ösvényen, az én üldözőim miatt. 12
Ne adj át engem szorongatóim kivánságának, mert
hamis tanúk támadnak ellenem, és erőszakot lihegnek.
13 Bizony hiszem, hogy meglátom az Úr jóságát az
élőknek földén! 14 Várjad az Urat, légy erős; bátorodjék
száved és várjad az Urat.

28 Dávidé. Hozzád kiáltok, Uram, én szirtem; ne
fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma
maradnál, a sírba szállókhoz hasonló. 2 Halld meg
esedezéseimnek szavát, mikor kiáltok hozzád, és mikor
felemelem kezeimet a te szentséged lakhelye felé. 3 Ne
számlálj engem a hitetlenek és gonosztevők közé, a kik
békességgel szólnak felebarátaikhoz, pedig gonoszság
van szívökben. 4 Fizess meg nékik az ő cselekedeteik
és igyekezetök rosszasága szerint; kezök munkája
szerint fizess meg nékik; add meg nékik jutalmukat! 5
Minthogy nem figyelnek az Úr cselekedeteire és kezének
munkáira, lerontja őket és föl nem építi őket. 6 Áldott az
Úr, hogy meghallgatta esedezéseimnek szavát. 7 Az
Úr az én erőm és paizsom, ő benne bízott szívem és
megsegíttettem; örvend szívem és énekemmel dicsérem
őt. 8 Az Úr az ő népének ereje, és az ő fölkentjének
megtartó erőssége. 9 Tartsd meg a te népedet és áldd
meg a te örökségedet, legeltesd és magasztald fel őket
mindörökké!

29 Dávid zsoltára. Adjatok az Úrnak, ti fejedelmeknek
fiai, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet! 2
Adjátok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat
szent ékességben. 3 Az Úr szava zeng a vizek fölött,
a dicsőség Istene mennydörög, az Úr ott van a nagy
vizek felett. 4 Az Úr szava erős; az Úr szava fenséges.
5 Az Úr szava czédrusokat tördel, összetöri az Úr a
Libánon czédrusait is. 6 És ugrándoztatja azokat, mint a
borjút, a Libánont és a Szirjónt, mint a bivalyfiat. 7 Az
Úr szava tűzlángokat szór. 8 Az Úr szava megrengeti a
pusztát, megrengeti az Úr Kádesnek pusztáját. 9 Az Úr
szava megborjaztatja a nőstény szarvasokat, lehántja
az erdőket, és az ő hajlékában mindene azt mondja:
dicső! 10 Az Úr trónolt az özönvíz felett; így trónol az
Úr, mint király, mindörökké. 11 Az Úr ad erőt népének,
az Úr megáldja népét békességgel.

30 Dávid zsoltára. Templomszentelési ének.
Magasztallak Uram, hogy felemeltél engem, és
nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek rajtam. 2
Uram, Istenem, hozzád kiáltottam, és te meggyógyítottál
engem! 3 Uram, felhoztad a Seolból az én lelkemet,
fölélesztettél a sírbaszállók közül. **(Sheol h7585)** 4
Zengedezzetek az Úrnak, ti hívei! Dicsőítsétek szent
emlékezetét. 5 Mert csak pillanatig tart haragja, de
élethossziglan jóakarata; este bánat száll be hozzánk,
reggelre öröm. 6 Azt mondtam azért én jó állapotomban:
Nem rendülhetek meg soha. 7 Uram, jókedvedből
erősséget állítottál föl hegyemre; de elrejtéd orczádat, és
megroskadtam. 8 Hozzád kiáltok, Uram! Az én Uramnak
irgalmáért könyörgök! 9 Mit használ vérem, ha sírba
szállok? Dicsér-e téged a por; hirdeti-é igazságodat?
10 Hallgass meg, Uram, könyörülj rajtam! Uram,
légy segítségem! 11 Siralmamat vígságra fordítottad,
leoldoztad gyászruhámat, körülöveztél örömmel. 12
Hogy zengjen néked és el ne hallgasson felőled a
dicséret: Uram, én Istenem, örökké dicsőítlek téged.

31 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Te benned
bíztam, Uram! Ne szégyenüljek meg soha;
igazságoddal szabadíts meg engem. 2 Hajtsd hozzám
füledet, hamar szabadíts meg; légy nékem erős
kőszálam, erődített házam, hogy megtarts engem. 3
Mert kősziklám és védőváram vagy te; vezess hát
engem a te nevedért és vezérelj engemet. 4 Ments ki
engem a hálóból, a melyet titkon vetettek nékem; hiszen
te vagy az én erősségem. 5 Kezedre bízom lelkemet,
te váltasz meg engemet, oh Uram, hűséges Isten. 6
Gyűlölöm a hazug hiúságok híveit, és az Úrban bízom
én. 7 Hadd vigadjak és örüljek a te kegyelmednek,
a miért meglátod nyomorúságomat és megismered
a háborúságokban lelkemet; 8 És nem rekesztesz
be engem ellenség kezébe, sőt tágas térre állatod
lábaimat. 9 Könyörülj rajtam, Uram, mert szorongattatom;
elsenyved a búbánat miatt szemem, lelkem, testem.
10 Mert bánatban enyészik életem, és sóhajtásban
múlnak éveim; bűnöm miatt roskadoz erőm, és kiasznak
csontjaim. 11 Temérdek üldözőm miatt csúfsággá lettem,
kivált szomszédaimé, és ismerőseimnek félelmévé; a
kik az utczán látnak, elfutnak tőlem. 12 Töröltettem,
akár a halott, az emlékezetből; olyanná lettem, mint
az elroshadt edény. 13 Mert hallottam sokak rágalmát,
iszonyatosságot mindenfelől, a mint együtt tanácskoztak
ellenem, és tervezték, hogy elrabolják lelkemet. 14
De én benned bízom, Uram! Azt mondom: Te vagy
Istenem. 15 Életem ideje kezedben van: szabadíts meg
ellenségeim kezéből és üldözőimtől. 16 Világosítsd meg
orczádat a te szolgádon, tarts meg engem jóvoltodból.

17 Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged;
a gonoszok szégyenüljenek meg és pusztuljanak a
Seolba. (Sheol h7585) 18 A hazug ajkak némuljanak el, a
melyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevélységgel
és megvetéssel. 19 Mily bőséges a te jóságod, a
melyet fentartasz a téged félőknek, és megbizonyítasz
a te benned bízókon az emberek fiai előtt. 20 Elrejted
őket a te orcádnak rejtekében az emberek zendülései
elől; sátorban őrzöd őket a perpatvarkodó nyelvektől.
21 Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét
rajtam, mint egy megerősített városon! 22 Én ugyan
azt gondoltam ijedtemben: Elvettettem szemeid elől; de
mégis, meghallgattad esedezéseimnek szavát, mikor
kiáltottam hozzád. 23 Szeressétek az Urat mind ti ő
kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr és bőven megfizet
a kevélyen cselekvőknek! 24 Legyetek erősek és
bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, a kik várjátok az
Urat!

32 Dávid tanítása. Boldog az, a kinek hamissága
megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. 2 Boldog
ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében
csalárdság nincsen. 3 Míg elhallgatám, megavultak
csontjaim a napestig való jajgatás miatt. 4 Míg éjjel-
nappal rám nehezedék kezed, életerőm ellankadt,
mintegy a nyár hevében. (Szela) 5 Vétkemet bevallám
néked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam:
Bevallom hamisságomat az Úrnak – és te elvetted rólam
bűneimnek terhét. (Szela) 6 Azért hozzád fohászkodjék
minden kegyes, alkalmas időben. Bár a nagy vizek
áradnának, nem juthatnak azok el ő hozzá. 7 Te vagy
oltalmam, te mentesz meg veszedelemtől; végy körül
engem a szabadulás örömével! (Szela) 8 Bölcscsé
teszlek és megtanítlak téged az útra, a melyen járj;
szemeimmel tanácsollak téged. 9 Ne legyetek oktalanok,
mint a ló, mint az öszvér, a melyeknek kantárral és
zabolával kell szorítani az állát, mert nem közelít hozzád.
10 Sok bánata van a gonosznak, de a ki bízik az Úrban,
kegyelemmel veszi azt körül. 11 Örüljetek az Úrban,
vigadozzatok ti igazak! Örvendezzetek mindnyájan ti
egyeneslelkűek!

33 Örvendezzetek ti igazak, az Úrban; a hívekhez
illik a dícséret. 2 Dicsérjétek az Urat cziterával;
tízhúrú hárfával zengjetek néki. 3 Énekeljetek néki új
éneket, lantoljatok lelkesen, harsogón. 4 Mert az Úr
szava igaz, és minden cselekedete hűséges. 5 Szereti
az igazságot és törvényt; az Úr kegyelmével telve a
föld. 6 Az Úr szavára lettek az egek, és szájának
leheletére minden seregök. 7 Összegyűjti a tenger
vizeit, mintegy tömlőbe; tárházakba rakja a hullámokat.
8 Féljen az Úrtól mind az egész föld, rettegjen tőle
minden földi lakó. 9 Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt
és előállott. 10 Az Úr elforgatja a nemzetek tanácsát,
meghiúsítja a népek gondolatait. 11 Az Úr tanácsa
megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről-
nemzedékre. 12 Boldog nép az, a melynek Istene az Úr,
az a nép, a melyet örökségül választott magának. 13
Az égből letekint az Úr, látja az emberek minden fiát.
14 Székhelyéről lenéz a föld minden lakosára. 15 Ő
alkotta mindnyájok szivét, és jól tudja minden tettöket.
16 Nem szabadul meg a király nagy sereggel; a hős
sem menekül meg nagy erejével; 17 Megcsal a ló a
szabadításban, nagy erejével sem ment meg. 18 Ámde
az Úr szemmel tartja az őt félőket, az ő kegyelmében
bízókat, 19 Hogy kimentse lelköket a halálból, és az
éhségben is eltartsa őket. 20 Lelkünk az Urat várja,
segítségünk és paizsunk ő. 21 Csak ő benne vigad a mi
szívünk, csak az ő szent nevében bízunk! 22 Legyen,
Uram, a te kegyelmed rajtunk, a miképen bíztunk te
benned.

34 Dávidé, mikor elváltoztatta értelmét Abimélek
előtt, és mikor ez elűzte őt és elment. Áldom
az Urat minden időben, dicsérete mindig ajkamon
van! 2 Dicsekedik lelkem az Úrban; s hallják ezt a
szegények és örülnek. 3 Dicsőítsétek velem az Urat,
és magasztaljuk együtt az ő nevét! 4 Megkerestem az
Urat és meghallgatott engem, és minden félelemből
kimentett engem. 5 A kik ő reá néznek, azok felvidulnak,
és arczuk meg nem pirul. 6 Ez a szegény kiáltott, és az
Úr meghallgatta, és minden bajából kimentette őt. 7 Az
Úr angyala tábort jár az őt félők körül és kiszabadítja
őket. 8 Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog
az az ember, a ki ő benne bízik. 9 Féljétek az Urat, ti
szentjei! Mert a kik őt félik, nincs fogyatkozásuk. 10 Az
oroszlánok szűkölködnek, éheznek; de a kik az Urat
keresik, semmi jót sem nélkülöznek. 11 Jőjjetek fiaim,
hallgassatok rám, megtanítlak titeket az Úr félelmére! 12
Ki az az ember, a kinek tetszik az élet, és szeret napokat,
hogy jót láthasson? 13 Tartóztasd meg nyelvedet a
gonosztól, és ajkadat a csalárd beszédtől. 14 Kerüld
a rosszat és cselekedjél jót; keresd a békességet és
kövesd azt. 15 Az Úr szemei az igazakon vannak, és
az ő fülei azoknak kiáltásán; 16 Az Úr orczája pedig
a gonosztevőkön van, hogy kiirtsa, emlékezetöket a
földről. 17 Ha igazak kiáltnak, az Úr meghallgatja, és
minden bajukból kimenti őket. 18 Közel van az Úr a
megtört szívekhez, és megsegíti a sebhedt lelkeket.
19 Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimenti
az Úr. 20 Megőrzi minden csontját, egy sem töretik
meg azokból. 21 A gonoszt gonoszság öli meg, és
meglakolnak, a kik gyűlölik az igazat. 22 Az Úr kimenti
az ő szolgái lelkét, és senki meg nem lakol, a ki ő benne
bízik.

35 Dávidé. Perelj Uram a velem perlőkkel; harczolj a
velem harczolókkal. 2 Ragadj paizst és vértet, és

kelj föl segítségemre. 3 Szegezz dárdát és rekeszd el
üldözőim útját, mondd lelkemnek: Én vagyok segítséged.
4 Szégyen, gyalázat érje azokat, a kik lelkemet keresik;
vettessenek hátra és piruljanak, a kik vesztemet koholják.
5 Legyenek olyanok, mint a polyva a szél előtt; az
Úrnak angyala verdesse őket. 6 Legyen útjok sötét,
csuszamlós, s az Úrnak angyala kergesse őket. 7
Mert ok nélkül vetették elém titkon vont hálójokat, és
ok nélkül ástak vermet az én lelkemnek. 8 Érje őt
romlás váratlanul, fogja meg hálója, a melyet kivetett,
essék belé a veszedelembe. 9 Az én lelkem pedig
vigad majd az Úrban, örvendezve szabadításában.
10 Minden tetemem ezt mondja majd: Kicsoda olyan,
mint te, Uram?! A ki megszabadítod a nyomorultat
a nála erősebbtől, a szegényt és szűkölködőt az ő
megrablójától. 11 Erőszakos tanúk állnak elő; azt
kérdezik tőlem, a miről nem tudok. 12 Jóért roszszal
fizetnek meg nékem, megrabolják lelkemet. 13 Pedig
én az ő betegségökben gyászba öltöztem, bőjttel
gyötörtem lelkemet, imádságom kebelemre visszavissza szállt. 14 Mintha barátom, testvérem volna,
úgy jártam-keltem érte; mintha anyámat siratnám, úgy
jártam bútól meghajolva: 15 Ők pedig örültek az én
bukásomon és összegyűltek; összegyűltek ellenem a
rágalmazók, tudtom nélkül gyaláztak és nem nyugodtak,
16 Ingyenélők léha csúfkodásai közt fogaikat vicsorgatva
rám. 17 Oh Uram, meddig nézed? Szabadítsd meg
lelkemet tombolásaiktól, az oroszlánkölyköktől az én
egyetlenemet. 18 Dicsérlek a nagy gyülekezetben, az
erős nép között magasztallak téged. 19 Ne örüljenek
rajtam az én hazug ellenségeim, méltatlan gyűlölőim
se hunyorgassanak rám. 20 Mert nem beszélnek
békességet, hanem a kik békességesek e földön,
azok ellen álnok dolgokat koholnak. 21 Föltátották rám
szájokat, azt mondták: Haha! Haha! Látta a szemünk.
22 Láttad, oh Uram – ne hallgass, oh Uram; ne légy
távol tőlem! 23 Serkenj föl, ébredj ítéletemre, oh Uram,
Istenem, az én ügyemért. 24 Ítélj meg engem a te
igazságod szerint, oh Uram, Istenem, hogy ne öröljenek
rajtam! 25 Ne mondhassák szívökben: Örülj mi lelkünk!
Ne mondhassák: Elnyeltük őt! 26 Szégyenüljenek
meg, piruljanak együttesen, a kik bajomnak örülnek;
szégyen és gyalázat borítsa be őket, a kik felfuvalkodtak
ellenem. 27 Vigadjanak és örüljenek, a kik kivánják az
én igazságomat, hadd mondják mindenkor: Nagy az
Úr, a ki kivánja az ő szolgájának békességét. 28 Az
én nyelvem pedig hirdetni fogja a te igazságodat, a te
dicsőségedet minden napon.

36 Az éneklőmesternek; az Úr szolgájáé, Dávidé.
A gonosznak hamissága felől így gondolkozom
szívemben: nincs ő előtte isten-félelem; 2 Mert
hízeleg néki önmagának, ha bűnét elkövetheti, ha
gyűlölködhetik. 3 Szájának beszéde hiábavalóság és
hamisság; megszünt bölcs lenni és jót cselekedni. 4
Hiábavalóságot gondol ágyában; nem a jó útra áll,
és nem veti meg a rosszat. 5 Uram, az égig ér
a te kegyelmességed; a te hűséged a felhőkig! 6
Igazságod, mint Isten hegyei; ítéleteid, mint a nagy
mélységek; az embert és barmot te tartod meg, Uram!
7 Oh Isten, milyen drága a te kegyelmességed; az
embernek fiai a te szárnyaidnak árnyékába menekülnek.
8 Dúslakodnak házadnak bőséges javaiban; megitatod
őket gyönyörűségeid folyóvizéből. 9 Mert nálad van
az életnek forrása; a te világosságod által látunk
világosságot. 10 Terjeszd ki kegyelmességedet a te
ismerőidre, és igazságodat az igaz szívűekre. 11 Ne
támadjon engem a kevélynek lába, és ne üldözzön
engem a gonosznak keze. 12 Hullnak már a gonosztevők;
eltaszíttatnak és nem állhatnak fel!

37 Dávidé. Ne bosszankodjál az elvetemültekre,
ne irígykedjél a gonosztevőkre. 2 Mert hirtelen
levágattatnak, mint a fű, s mint a gyönge növény
elfonnyadnak. 3 Bízzál az Úrban és jót cselekedjél; e
földön lakozzál és hűséggel élj. 4 Gyönyörködjél az
Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. 5 Hagyjad
az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.
6 Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot,
és a te jogodat, miként a delet. 7 Csillapodjál le az
Úrban és várjad őt; ne bosszankodjál arra, a kinek
útja szerencsés, se arra, a ki álnok tanácsokat követ.
8 Szünj meg a haragtól, hagyd el heveskedésedet;
ne bosszankodjál, csak rosszra vinne! 9 Mert az
elvetemültek kivágattatnak; de a kik az Urat várják,
öröklik a földet. 10 Egy kevés idő még és nincs gonosz;
nézed a helyét és nincsen ott. 11 A szelidek pedig öröklik
a földet, és gyönyörködnek nagy békességben. 12
Fondorkodik a gonosz az igaz ellen, és fogait csikorgatja
rá: 13 Az Úr neveti őt, mert látja, hogy eljő az ő
napja. 14 Fegyvert vonnak a gonoszok; felvonják ívöket,
hogy a szegényt és nyomorultat elejtsék, és leöljék az
igazán élőket; 15 De fegyverök saját szívökbe hat, és
ívök eltörik. 16 Jobb a kevés az igaznak, mint a sok
gonosznak az ő gazdagsága. 17 Mert a gonoszok karja
eltörik, de az igazakat támogatja az Úr. 18 Jól tudja
az Úr a feddhetetleneknek napjait, és hogy örökségök
mindörökké meglesz. 19 Nem szégyenülnek meg a
veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban.
20 De a gonoszok elvesznek, és az Úrnak ellensége,
mint a liget ékessége, elmúlik, füstként múlik el. 21
Kölcsön kér a gonosz és meg nem fizet, de az igaz
irgalmas és adakozó. 22 Mert a kiket ő megáld, öröklik a
földet, és a kiket ő megátkoz, kivágattatnak azok. 23 Az
Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit, és útját kedveli.
24 Ha elesik, nem terül el, mert az Úr támogatja kezével.

25 Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam,
hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig
kenyérkéregetővé. 26 Mindennapon irgalmatoskodik
és kölcsön ad, és az ő magzatja áldott. 27 Kerüld a
rosszat és jót cselekedjél, és megmaradsz mindörökké.
28 Mert az Úr szereti az ítéletet, és el nem hagyja az
ő kegyeseit; megőrzi őket mindörökké, a gonoszok
magvát pedig kiirtja. 29 Az igazak öröklik a földet, és
mindvégig rajta lakoznak. 30 Bölcseséget beszél az
igaznak szája, és a nyelve ítéletet szól. 31 Istenének
törvénye van szívében, lépései nem ingadoznak. 32
Leselkedik a gonosz az igazra, és halálra keresi azt; 33
De az Úr nem hagyja azt annak kezében, sem nem
kárhoztatja, mikor megítéltetik. 34 Várjad az Urat, őrizd
meg az ő útját; és fölmagasztal téged, hogy örököld a
földet; és meglátod, a mikor kiirtatnak a gonoszok. 35
Láttam elhatalmasodni a gonoszt és szétterjeszkedett
az, mint egy gazdag lombozatú vadfa; 36 De elmult és
ímé nincsen! kerestem, de nem található. 37 Ügyelj a
feddhetetlenre, nézd a becsületest, mert a jövendő a
béke emberéé. 38 De a bűnösök mind elvesznek; a
gonosznak vége pusztulás. 39 Az igazak segedelme
pedig az Úrtól van; ő az ő erősségök a háborúság
idején. 40 Megvédi őket az Úr és megszabadítja őket;
megszabadítja őket a gonoszoktól és megsegíti őket,
mert ő benne bíznak.

38 Dávid zsoltára emlékeztetőül. Uram, haragodban
ne fenyíts meg engem; felgerjedésedben ne
ostorozz meg engem! 2 Mert nyilaid belém akadtak,
és kezed rám nehezült. 3 Nincs épség testemben a te
haragodtól; nincs békesség csontjaimban vétkeim miatt.
4 Mert bűneim elborítják fejemet; súlyos teherként,
erőm felett. 5 Megsenyvedtek, megbűzhödtek sebeim
oktalanságom miatt. 6 Lehorgadtam, meggörbedtem
nagyon; naponta szomorúan járok. 7 Mert derekam
megtelt gyulladással, és testemben semmi ép sincsen.
8 Erőtlen és összetört vagyok nagyon, s szívem
keserűsége miatt jajgatok. 9 Uram, előtted van minden
kívánságom, és nincs előled elrejtve az én nyögésem!
10 Szívem dobogva ver, elhágy erőm, s szemem világa
– az sincs már velem. 11 Szeretteim és barátaim
félreállanak csapásomban; rokonaim pedig messze
állanak. 12 De tőrt vetnek, a kik életemre törnek, és
a kik bajomra törnek; hitványságokat beszélnek, és
csalárdságot koholnak mindennap. 13 De én, mint a
siket, nem hallok, és olyan vagyok, mint a néma, a ki
nem nyitja föl száját. 14 És olyanná lettem, mint az, a ki
nem hall, és szájában nincsen ellenmondás. 15 Mert
téged vártalak Uram, te hallgass meg Uram, Istenem!
16 Mert azt gondolom: csak ne örülnének rajtam; mikor
lábam ingott, hatalmaskodtak ellenem! 17 És bizony
közel vagyok az eleséshez, és bánatom mindig előttem
van. 18 Sőt bevallom bűneimet, bánkódom vétkem miatt.
19 De ellenségeim élnek, erősödnek; megsokasodtak
hazug gyűlölőim, 20 És a kik jóért roszszal fizetnek;
ellenem törnek, a miért én jóra törekszem. 21 Ne hagyj
el Uram Istenem, ne távolodjál el tőlem! 22 Siess
segítségemre, oh Uram, én szabadítóm!

39 Az éneklőmesternek Jeduthunnak, Dávid zsoltára.
Mondám: nosza vigyázok útaimra, hogy ne
vétkezzem nyelvemmel; megzabolázom szájamat, a
míg előttem van a hitetlen. 2 Elnémultam, veszteglésssel
hallgattam a jóról, de fájdalmam felzaklatódott. 3
Fölhevült bennem az én szívem, gondolatomban tűz
gerjede fel, így szólék azért az én nyelvemmel: 4
Jelentsd meg Uram az én végemet és napjaim mértékét,
mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen múlandó vagyok.
5 Ímé tenyérnyivé tetted napjaimat, és az én életem te
előtted, mint a semmi. Bizony merő hiábavalóság minden
ember, akárhogyan áll is! (Szela) 6 Bizony árnyékként
jár az ember; bizony csak hiába szorgalmatoskodik;
rakásra gyűjt, de nem tudja, ki takarítja be azokat! 7
Most azért, mit reméljek, oh Uram?! Te benned van
bizodalmam. 8 Ments ki engem minden álnokságomból;
ne tégy engem bolondok csúfjává! 9 Megnémultam,
nem nyitom fel szájamat, mert te cselekedted. 10
Vedd le rólam a te ostorodat; kezed fenyítéke miatt
elenyészem én. 11 Mikor a bűn miatt büntetéssel
fenyítesz valakit, elemészted, mint moly, az ő szépségét.
Bizony merő hiábavalóság minden ember. (Szela) 12
Halld meg Uram az én könyörgésemet, figyelmezzél
kiáltásomra, könyhullatásomra ne vesztegelj; mert én
jövevény vagyok te nálad, zsellér, mint minden én ősöm.
13 Ne nézz reám, hadd enyhüljek meg, mielőtt elmegyek
és nem leszek többé!

40 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Várván
vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta
kiáltásomat. 2 És kivont engem a pusztulás gödréből,
a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat,
megerősítvén lépteimet. 3 És új éneket adott
szájamba, a mi Istenünknek dicséretét; sokan látták és
megfélemlettek, és bíztak az Úrban. 4 Boldog ember
az, a ki az Úrba vetette bizodalmát, és nem fordul
a kevélyekhez és a hazugságra vetemedettekhez! 5
Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal
és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható
hozzád; hirdetném és elbeszélném, de többek, semhogy
elszámlálhatnám. 6 Véres áldozatot és ételáldozatot
nem kedveltél; füleimet fölnyitottad; égőáldozatot és
bűnért való áldozatot sem kívántál. 7 Akkor azt mondtam:
Ímé jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, 8 Hogy
teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a
te törvényed keblem közepette van. 9 Vígan hirdetem az
igazságosságot a nagy gyülekezetben; ímé, nem tartom
vissza ajkamat, te tudod, óh Uram! 10 Igazságosságodat

nem rejtem el szívemben, elmondom a te hűségedet
és segítségedet; nem titkolom el kegyelmedet és
igazságodat a nagy gyülekezetben. 11 Te, Uram, ne
tartsd vissza tőlem irgalmadat; kegyelmed és igazságod
mindig megóvnak engem. 12 Mert bajok vettek engem
körül, a melyeknek számuk sincsen; utolértek bűneim, a
melyeket végig sem nézhetek; számosabbak a fejem
hajszálainál, és a szívem is elhagyott engem. 13 Tessék
Uram néked, hogy megments engemet; siess Uram
segítségemre! 14 Szégyenüljenek meg és piruljanak
mind, a kik életemre törnek, hogy elragadják azt;
riadjanak vissza, gyalázat érje, a kik bajomat kívánják.
15 Pusztuljanak el az ő gyalázatosságuk miatt, a kik
azt mondják nékem: Hehé, hehé! 16 Örülnek és
örvendeznek majd mindazok, a kik téged keresnek;
azt mondják mindenha: Magasztaltassék fel az Úr, a
kik szeretik a te szabadításodat. 17 Rólam is, noha
én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel
gondot. Te vagy segítségem, szabadítóm, oh Istenem,
ne késsél!

41 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Boldog, a
ki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján
megmenti azt az Úr. 2 Az Úr megőrzi azt és élteti azt;
boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei
kivánságának. 3 Az Úr megerősíti őt az ő betegágyán;
bármilyen az ágya, megkönnyíted betegségében. 4
Én azt mondtam: Uram kegyelmezz nékem, gyógyítsd
meg lelkemet, mert vétkeztem ellened! 5 Ellenségeim
rosszat mondanak felőlem: Mikor hal meg és vész ki
a neve? 6 Ha látogatni jön be valaki, hiábavalóságot
beszél; szíve álnokságot gyűjt össze magának, kimegy
az utczára és beszél. 7 Minden gyűlölőm együtt suttog
reám, gonoszat koholnak ellenem: 8 Istennek átka
szállott ő reá, s mivelhogy benne fekszik, nem kél fel
többé! 9 Még az én jóakaróm is, a kiben bíztam, a
ki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem. 10 De
te Uram, könyörülj rajtam és emelj föl engemet, hadd
fizessek meg nékik! 11 Abból tudom meg, hogy kedvelsz
engemet, ha ellenségem nem ujjong felettem; 12 Engem
pedig feddhetetlenségemben támogatsz, és színed elé
állatsz mindenha. 13 Áldott az Úr, Izráelnek Istene
öröktől fogva mindörökké. Ámen, ámen!

42 Az éneklőmesternek; Kóráh fiainak tanítása. Mint a
szarvas kivánkozik a folyóvizekre, úgy kivánkozik
az én lelkem hozzád, oh Isten! 2 Szomjuhozik lelkem
Istenhez, az élő Istenhez; mikor mehetek el és jelenhetek
meg Isten előtt? 3 Könyhullatásom volt kenyerem
éjjel és nappal, mikor mindennap azt mondták nékem:
„Hol van a te Istened?” 4 Mikor ezekről emlékezem,
megkeseredem lelkemben; mert nagy csoportban
vonultam ezelőtt és ujjongó örömmel és hálaadással
vezettem őket, az ünneplő sokaságot, az Isten házáig.
5 Miért csüggedsz el lelkem és nyughatatlankodol
bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki
az ő orczájának szabadításáért. 6 Istenem! elcsügged
bennem az én lelkem; azért emlékezem reád a Jordán
és Hermon földjéről, a Miczár hegyéről. 7 Örvény örvényt
hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod
és hullámod összecsap fölöttem! 8 Nappal kiküldte
kegyelmét az Úr, éjjel éneke volt velem, imádság az
én életem Istenéhez. 9 Hadd mondjam Istennek, az
én kőszálamnak: Miért felejtkeztél el rólam? Miért kell
gyászban járnom ellenség háborgatása miatt? 10 Mintha
zúzódás volna csontjaimban, mikor gyaláznak engem
az én szorongatóim, naponként ezt mondván nékem:
Hol van a te Istened? 11 Miért csüggedsz el lelkem,
és miért nyughatatlankodol bennem? Bízzál Istenben,
mert még hálát adok én néki, az én szabadítómnak és
Istenemnek.

43 Ítélj meg engem oh Isten! és oltalmazd meg
ügyemet az irgalmatlan nemzetség ellen; az
álnok és hamis embertől szabadíts meg engem. 2
Hiszen te vagy oltalmam Istene, miért vetettél hát
meg engemet? Miért kell gyászban járnom ellenség
háborgatása miatt? 3 Küldd el világosságodat és
igazságodat, azok vezessenek engem; vigyenek el a te
szent hegyedre és hajlékaidba. 4 Hadd menjek be Isten
oltárához, vígasságos örömömnek Istenéhez, és hadd
dicsérjelek téged cziterával, Isten, én Istenem! 5 Miért
csüggedsz el lelkem, miért nyughatatlankodol bennem?
Bízzál Istenben, mert még hálát adok én néki, az én
szabadítómnak és Istenemnek.

44 Az éneklőmesternek; a Kóráh fiainak tanítása.
Oh Isten! füleinkkel hallottuk, atyáink beszélték
el nékünk a dolgot, a melyet napjaikban, a hajdankor
napjaiban cselekedtél. 2 Nemzeteket űztél te ki saját
kezeddel, őket pedig beplántáltad; népeket törtél össze,
őket pedig kiterjesztetted. 3 Mert nem az ő fegyverökkel
szereztek földet, és nem az ő karjok segített nékik;
hanem a te jobbod, a te karod és a te orczád világossága,
mert kedvelted őket. 4 Te magad vagy az én királyom oh
Isten! Rendelj segítséget Jákóbnak! 5 Általad verjük le
szorongatóinkat; a te neveddel tapodjuk le támadóinkat.
6 Mert nem az ívemben bízom, és kardom sem
védelmez meg engem; 7 Hanem te szabadítasz meg
minket szorongatóinktól, és gyűlölőinket te szégyeníted
meg. 8 Dicsérjük Istent mindennap, és mindörökké
magasztaljuk nevedet. (Szela) 9 Mégis megvetettél,
meggyaláztál minket, és nem vonulsz ki seregeinkkel.
10 Megfutamítottál minket szorongatóink előtt, és a kik
gyűlölnek minket, fosztogattak magoknak. 11 Oda dobtál
minket vágó-juhok gyanánt, és szétszórtál minket a
nemzetek között. 12 Eladtad a te népedet nagy olcsón,
és nem becsülted az árát magasra. 13 Csúfságul vetettél

oda minket szomszédainknak, gúnyra és nevetségre a
körültünk levőknek. 14 Példabeszédül vetettél oda a
pogányoknak, fejcsóválásra a népeknek. 15 Gyalázatom
naponta előttem van, és orczám szégyene elborít
engem. 16 A csúfolók és káromlók szaváért, az ellenség
és a bosszúálló miatt. 17 Mindez utolért minket, mégsem
feledtünk el téged, és nem szegtük meg a te frigyedet.
18 Nem pártolt el tőled a mi szívünk, sem lépésünk nem
tért le a te ösvényedről: 19 Noha kiűztél minket a sakálok
helyére, és reánk borítottad a halál árnyékát. 20 Ha
elfeledtük volna Istenünk nevét, és kiterjesztettük volna
kezünket idegen istenhez: 21 Nemde kifürkészte volna
ezt Isten? Mert ő jól ismeri a szívnek titkait. 22 Bizony
te éretted gyilkoltak minket mindennapon; tekintettek
bennünket, mint vágó-juhokat. 23 Serkenj fel! Miért
alszol Uram?! Kelj fel, ne vess el minket örökké! 24
Miért rejted el orczádat, és felejted el nyomorúságunkat
és háborúságunkat? 25 Bizony porba hanyatlik lelkünk,
a földhöz tapad testünk. 26 Kelj fel a mi segítségünkre,
ments meg minket a te kegyelmedért!

45 Az éneklőmesternek a sosannimra, Kóráh fiainak
tanítása; ének a szerelmetesről. Fölbuzog szívem
szép beszédre. Mondom: művem a királynak szól.
Nyelvem gyors írónak tolla. 2 Szebb, szebb vagy az
ember fiainál, kedvesség ömledez ajakidon, azért áldott
meg az Isten örökké. 3 Kösd derekadra kardodat vitéz!
Dicsőségedet és ékességedet. 4 És ékességedben
haladj diadallal az igazságért, a szelidségért és jogért, és
rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed. 5 Nyilaid
élesek; népek hullanak alád; a király ellenségeinek
szívében. 6 Trónod oh Isten örökkévaló; igazságnak
pálczája a te királyságodnak pálczája. 7 Szereted az
igazságot, gyűlölöd a gonoszságot, azért kent fel Isten,
a te Istened öröm olajával társaid fölé. 8 Mirrha, áloe,
kácziaillatú minden öltözeted; elefántcsont palotából
zeneszóval vidámítnak téged. 9 Királyok leányai a te
ékességeid; jobb kezed felől királyné áll ofiri aranyban.
10 Halld csak leány, nézd csak; hajtsd ide füledet!
Feledd el népedet és az atyád házát. 11 Szépségedet
a király kivánja; hiszen urad ő, hódolj hát néki! 12
Tyrus leánya is, a nép dúsai, ajándékkal hizelegnek
néked. 13 Csupa ékesség a király leánya bent, vont
aranyból van a ruhája. 14 Hímes öltözetben viszik a
királyhoz, szűzek vonulnak utána, az ő társnői; néked
hozzák őket. 15 Bevezetik őket örömmel, vígsággal;
bemennek a király palotájába. 16 Atyáid helyett fiaid
lesznek, megteszed őket fejedelmekké mind az egész
földön. 17 Hadd hirdessem a te nevedet nemzedékről
nemzedékre; örökkön örökké dicsérnek majd téged a
népek!

46 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak éneke, a
halamothra. Isten a mi oltalmunk és erősségünk!
igen bizonyos segítség a nyomorúságban. 2 Azért nem
félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlanának
is a tenger közepébe: 3 Zúghatnak, tajtékozhatnak
hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától.
(Szela) 4 Forrásainak árja megörvendezteti Isten
városát, a Felségesnek szent hajlékait. 5 Az Isten
ő közepette van, nem rendül meg; megsegíti Isten
virradatkor. 6 Nemzetek zajongnak, országok mozognak;
kiereszti hangját, megszeppen a föld. 7 A Seregek
Ura velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela)
8 Jőjjetek, lássátok az Úr tetteit, a ki pusztaságokat
szerez a földön; 9 Hadakat némít el a föld
széléig; ívet tör, kopját ront, hadi szekereket éget el
tűzben. 10 Csendesedjetek és ismerjétek el, hogy én
vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt,
felmagasztaltatom a földön. 11 A Seregek Ura velünk
van, Jákób Istene a mi várunk! (Szela)

47 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára.
Ti népek mind tapsoljatok, harsogjatok Istennek
vígságos szóval. 2 Mert az Úr felséges, rettenetes;
nagy király az egész földön. 3 Alánk veti a népeket,
a nemzeteket lábaink alá. 4 Kiválasztja nékünk
örökségünket, Jákób dicsőségét, a kit szeret. (Szela)
5 Felvonul Isten harsona-szónál, kürtzengés közt az
Úr. 6 Énekeljetek Istennek, énekeljetek; énekeljetek
királyunknak, énekeljetek! 7 Mert az egész föld királya
az Isten: énekeljetek bölcseséggel. 8 Isten uralkodik
a nemzetek fölött; Isten ott ül az ő szentségének
trónján. 9 Népek fejedelmei gyülekeztek össze, mint
Ábrahám Istenének népe, mert Istené a földnek pajzsai;
magasságos ő igen!

48 A Kóráh fiainak zsoltáréneke. Nagy az Úr és
igen dicséretes a mi Istenünknek városában, az
ő szentséges hegyén. 2 Szépen emelkedik az egész
föld öröme, a Sion hegye, a szélső észak felé, a
nagy királynak városa. 3 Isten van az ő palotáiban,
ismeretes ott, mint menedék. 4 Mert ímé, a királyok
összegyűltek, de tovatüntek együttesen. 5 Meglátták ők,
legott elcsodálkoztak; megijedtek, elriadtak. 6 Rémület
fogta el ott őket, fájdalom, a milyen a szülőasszonyé; 7
A keleti széllel összezúzod Tarsis hajóit. 8 A miként
hallottuk, akként láttuk a Seregek Urának városában,
a mi Istenünk városában; örökre megerősítette azt az
Isten! (Szela) 9 A te kegyelmedről elmélkedünk oh
Isten a te templomodnak belsejében. 10 A milyen a
neved oh Isten, olyan a te dicséreted a föld határáig;
igazsággal teljes a te jobbod. 11 Örül Sion hegye,
ujjonganak Júda leányai a te ítéletedért. 12 Vegyétek
körül a Siont, kerüljétek meg azt, számláljátok meg
tornyait. 13 Jól nézzétek meg sánczait, járjátok be
palotáit, hogy elmondhassátok a jövendő nemzedéknek:

14 Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, ő vezet
minket mindhalálig!

49 Az éneklőmesternek, a Kóráh fiainak zsoltára.
Halljátok meg ezt mind ti népek, figyeljetek mind
ti, e világ lakói! 2 Akár közemberek fiai, akár főemberek
fiai, együtt a gazdag és szegény. 3 Az én szájam
bölcsességet beszél, szívemnek elmélkedése tudomány.
4 Példabeszédre hajtom fülemet, hárfaszóval nyitom
meg mesémet. 5 Miért féljek a gonoszság napjain, mikor
nyomorgatóim bűne vesz körül, 6 A kik gazdagságukban
bíznak, és nagy vagyonukkal dicsekesznek? 7 Senki
sem válthatja meg atyjafiát, nem adhat érte váltságdíjat
Istennek. 8 Minthogy lelköknek váltsága drága, abba
kell hagynia örökre; 9 Még ha örökké élne is és nem
látná meg a sírgödört. 10 De meglátja! A bölcsek
is meghalnak; együtt vész el bolond és ostoba, és
gazdagságukat másoknak hagyják. 11 Gondolatjok
ez: az ő házok örökkévaló, lakóhelyeik nemzedékről-
nemzedékre szállnak, nevöket hangoztatják a földön. 12
Pedig az ember, még ha tisztességben van, sem marad
meg; hasonlít a barmokhoz, a melyeket levágnak. 13 Ez
az ő sorsuk bolondság nékik; de azért gyönyörködnek
szavokban az ő követőik. (Szela) 14 Mint juhok, a
Seolra vettetnek, a halál legelteti őket, és az igazak
uralkodnak rajtok reggel; alakjokat elemészti a Seol,
távol az ő lakásuktól. **(Sheol h7585)** 15 Csak Isten válthatja
ki lelkemet a Seol kezéből, mikor az megragad engem.
(Szela) **(Sheol h7585)** 16 Ne félj, ha valaki meggazdagszik,
ha megöregbül házának dicsősége; 17 Mert semmit
sem vihet el magával, ha meghal; dicsősége nem száll
le utána. 18 Ha életében áldottnak vallja is magát, s
ha dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal: 19
Mégis az ő atyáinak nemzetségéhez jut, a kik soha sem
látnak világosságot. 20 Az ember, még ha tisztességben
van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, a
melyeket levágnak.

50 Asáf zsoltára. Az Istenek Istene, az Úr szól, és
hívja a földet a nap keltétől lenyugtáig. 2 A Sionról,
a melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. 3 Eljön
a mi Istenünk és nem hallgat; emésztő tűz van előtte, s
körülte erős forgószél. 4 Hívja az egeket onnan felül,
és a földet, hogy megítélje népét: 5 Gyűjtsétek elém
kegyeseimet, a kik áldozattal erősítik szövetségemet!
6 És az egek kijelentik az ő igazságát, mert az Isten
biró. (Szela) 7 Hallgass én népem, hadd szóljak! Te
Izráel, hadd tegyek bizonyságot rólad; Isten vagyok én,
a te Istened. 8 Nem feddlek én téged áldozataidért, és
hogy égőáldozataid szüntelen előttem vannak. 9 De
nem fogadhatok el tulkot a te házadból, vagy bakokat
a te aklaidból; 10 Mert enyém az erdőnek minden
vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. 11 Ismerem a
hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva
vannak nálam. 12 Ha megéhezném, nem mondanám
meg néked, mert enyém e világ és ennek mindene. 13
Avagy eszem-é én a bikák húsát, és a bakoknak vérét
iszom-é? 14 Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd
a felségesnek fogadásidat! 15 És hívj segítségül engem
a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te
dicsőítesz engem. 16 A gonosznak pedig ezt mondja
Isten: Miért beszélsz te rendeléseimről, és veszed
szádra az én szövetségemet? 17 Hiszen te gyűlölöd a
fenyítést, és hátad mögé veted rendelésimet! 18 Ha lopót
látsz, mellé adod magad, és ha paráznákat, társalkodol
velök. 19 A szádat gonoszságra tátod, és a nyelved
csalárdságot sző. 20 Leülsz és felebarátodra beszélsz,
anyád fiát is megszidalmazod. 21 Ezeket teszed és
én hallgassak? Azt gondolod, olyan vagyok, mint te?
Megfeddelek téged, és elédbe sorozom azokat. 22
Értsétek meg ezt, ti Istent felejtők, hogy el ne ragadjalak
menthetetlenül: 23 A ki hálával áldozik, az dicsőít
engem, és a ki az útra vigyáz, annak mutatom meg
Istennek szabadítását.

51 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára; Mikor
ő hozzá ment Nátán, a próféta, minekutána
Bethsabéval vétkezett. Könyörülj rajtam én Istenem a te
kegyelmességed szerint; irgalmasságodnak sokasága
szerint töröld el az én bűneimet! 2 Egészen moss ki
engemet az én álnokságomból, és az én vétkeimből
tisztíts ki engemet; 3 Mert ismerem az én bűneimet, és
az én vétkem szüntelen előttem forog. 4 Egyedül te
ellened vétkeztem, és cselekedtem azt, a mi gonosz
a te szemeid előtt; hogy igaz légy beszédedben, és
tiszta ítéletedben. 5 Ímé én vétekben fogantattam, és
bűnben melengetett engem az anyám. 6 Ímé te az
igazságban gyönyörködöl, a mely a vesékben van, és
bensőmben bölcseségre tanítasz engem. 7 Tisztíts
meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg
engemet, és fehérebb leszek a hónál. 8 Hallass örömet
és vígasságot velem, hogy örvendezzenek csontjaim,
a melyeket összetörtél. 9 Rejtsd el orczádat az én
vétkeimtől, és töröld el minden álnokságomat. 10 Tiszta
szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket
újítsd meg bennem. 11 Ne vess el engem a te orczád
elől, és a te szent lelkedet ne vedd el tőlem. 12
Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és
engedelmesség lelkével támogass engem. 13 Hadd
tanítsam a bűnösöket a te útaidra, hogy a vétkezők
megtérjenek hozzád. 14 Szabadíts meg engemet a
vérontástól, oh Isten, szabadításomnak Istene! hogy
harsogja nyelvem a te igazságodat. 15 Uram, nyisd meg
az én ajakimat, hogy hirdesse szájam a te dicséretedet.
16 Mert nem kivánsz te véresáldozatot, hogy adnék
azt, égőáldozatban sem gyönyörködöl. 17 Isten előtt
kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes
és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg! 18

Tégy jól a te kegyelmedből a Sionnal; és építsd meg
Jeruzsálem kőfalait. 19 Akkor kedvesek lesznek előtted
az igazságnak áldozatai; az égő és egész áldozat: akkor
a te oltárodon áldoznak néked tulkokkal.

52 Az éneklőmesternek; Dávid tanítása; Mikor az
Idumeus Dóeg eljött és hírt vitt Saulnak, és ezt
mondá néki: Dávid az Akhimélek házába ment be.
Mit dicsekedel gonoszságban, oh te magabíró? Az
Istennek kegyelme szüntelen való! 2 Nyelved ártalmakon
elmélkedik, s olyan mint az éles olló, te álnokságnak
mestere! 3 Szereted a gonoszt inkább, hogy nem a
jót, és a hazugságot inkább, mint igazságot szólni.
(Szela) 4 Szeretsz minden ártalmas beszédet, és az
álnok nyelvet. 5 Meg is ront az Isten téged, teljesen
eltakarít, kigyomlál téged a te hajlékodból, és kiszaggat
téged az élők földéről. (Szela) 6 És látják ezt az igazak,
és félnek, és nevetnek rajta: 7 Ímé az a férfiú, a ki nem
Istent fogadta erősségévé, hanem az ő gazdagságának
sokaságában bízott, és ereje az ő gonoszságában volt!
8 Én pedig mint zöldelő olajfa Isten házában, bízom
Isten kegyelmében mind örökkön örökké. 9 Áldlak téged
örökké, hogy így cselekedtél; nevedben remélek, mert
jóságos vagy, a te híveid előtt.

53 Az éneklőmesternek a mahalathra, Dávid tanítása.
Ezt mondta a balgatag az ő szívében: Nincs Isten.
Megromlottak és útálatos hamisságot cselekedtek, nincs
a ki jót cselekedjék. 2 Isten letekint a mennyből az
emberek fiaira, hogy meglássa, ha van-é értelmes, Istent
kereső? 3 Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien
megromlottak, nincsen a ki jót cselekedjék, nincsen
csak egy is. 4 Avagy nincs értelem a hamisságnak
cselekvőiben, a kik az én népemet megeszik, mintha
kenyeret ennének, a kik az Istent segítségül nem hívják?
5 Ott félnek nagy félelemmel, a hol nincsen félelem;
mert az Isten elszéleszti azoknak tetemeit, a kik tábort
járnak ellened; megszégyeníted azokat, mert az Isten
megveti őket. 6 Oh, vajha eljönne Sionból Izráelnek
a szabadítás! Mikor az Úr visszahozza az ő népének
foglyait, örül majd Jákób és vigad Izráel!

54 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid
tanítása; Mikor a Zifeusok eljöttek, és azt mondák
Saulnak: Nem mi nálunk lappang-é Dávid? Isten,
a te neveddel szabadíts meg engemet, és a te
hatalmasságoddal állj bosszút értem! 2 Isten, hallgasd
meg az én imádságomat, figyelmezz az én szájam
beszédeire. 3 Mert idegenek támadtak ellenem, és
kegyetlenek keresik lelkemet, a kik nem is gondolnak
Istenre. (Szela) 4 Ímé, Isten segítőm nékem, az Úr
az én lelkemnek támogatója. 5 Bosszút áll az utánam
leselkedőkön; a te igazságod által rontsd meg őket. 6
Kész szívvel áldozom néked: áldom a te nevedet, Uram,
mert jó. 7 Mert minden nyomorúságból megszabadított
engem, s megpihentette szemeimet ellenségeimen.

55 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; Dávid
tanítása. Hallgasd meg, Isten, az én imádságomat,
és ne rejtsd el magadat az én könyörgésem elől; 2
Figyelmezz én reám és hallgass meg engemet; mert
keseregve bolyongok és jajgatok! 3 Az ellenségnek
szaváért és a hitetlenek nyomorgatásáért: mert
hazugságot hárítanak reám, és nagy dühösséggel
ellenkeznek velem. 4 Az én szívem reszket bennem,
és a halál félelmei körülvettek engem. 5 Félelem
és rettegés esett én reám, és borzadály vett körül
engem. 6 Mondám: Vajha szárnyam volna, mint a
galambnak! Elrepülnék és nyugodnám. 7 Ímé, messze
elmennék és a pusztában lakoznám. (Szela) 8 Sietnék
kiszabadulni e sebes szélből, e forgószélből. 9 Rontsd
meg Uram, és oszlasd meg az ő nyelvöket; mert
erőszakot és háborgást látok a városban. 10 Nappal és
éjjel körüljárják azt annak kőfalainál, bent hamisság és
ártalom van abban. 11 Veszedelem van bensejében; s
nem távozik annak teréről a zsarnokság és csalárdság.
12 Mert nem ellenség szidalmazott engem, hisz azt
elszenvedném; nem gyűlölőm emelte fel magát ellenem,
hiszen elrejtettem volna magamat az elől: 13 Hanem te,
hozzám hasonló halandó, én barátom és ismerősöm,
14 A kik együtt édes bizalomban éltünk; az Isten házába
jártunk a tömegben. 15 A halál vegye őket körül,
elevenen szálljanak a Seolba; mert gonoszság van
lakásukban, kebelükben. **(Sheol h7585)** 16 Én az Istenhez
kiáltok, és az Úr megszabadít engem. 17 Estve, reggel
és délben panaszkodom és sóhajtozom, és ő meghallja
az én szómat. 18 Megszabadítja lelkemet békességre a
rám támadó hadtól, mert sokan vannak ellenem. 19
Meghallja Isten és megfelel nékik, (mivelhogy ő eleitől
fogva trónol, (Szela) a kik nem akarnak megváltozni
és nem félik az Istent. 20 Kezeit felemelte a vele
békességben lévőkre; megszegte az ő szövetségét. 21
A vajnál simább az ő szája, pedig szívében háborúság
van; lágyabbak beszédei az olajnál, pedig éles szablyák
azok. 22 Vessed az Úrra a te terhedet, ő gondot visel
rólad, és nem engedi, hogy valamikor ingadozzék az
igaz. 23 Te, Isten, a veszedelem vermébe taszítod őket;
a vérszopó és álnok emberek életüknek felét sem élik
meg; én pedig te benned bízom.

56 Az éneklőmesternek a Jónathelem rehokimra;
Dávidnak miktámja; mikor megragadták őt a
filiszteusok Gáthban. Könyörülj rajtam Istenem, mert
halandó tátog ellenem és mindennap hadakozván,
nyomorgat engem! 2 Ellenségeim minden napon
tátognak reám: bizony sokan hadakoznak ellenem, oh
magasságos Isten! 3 Mikor félnem kellene is, én bízom
te benned. 4 Isten által dicsekedem az ő igéjével;

az Istenben bizom, nem félek; ember mit árthatna
nékem? 5 Minden nap elforgatják beszédeimet; minden
gondolatjok ellenem van, ártalomra. 6 Egybegyűlnek,
elrejtőznek, sarkaimat lesik, mert kivánják az én lelkemet.
7 Gonoszsággal menekedhetnének? Haraggal rontsd
meg, oh Isten, a népeket! 8 Bujdosásomnak számát jól
tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod-é
azoknak számát? 9 Meghátrálnak majd ellenségeim,
mikor kiáltok; így tudom meg, hogy velem van az Isten.
10 Dicsérem Istent, az ő ígéretéért, dicsérem az Urat az
ő igéretéért. 11 Istenben bízom, nem félek; ember mit
árthatna nékem? 12 Tartozom, oh Isten, az én néked
tett fogadásaimmal; megadom néked a hálaáldozatokat;
13 Mert megszabadítottad lelkemet a haláltól, bizony
az én lábaimat az eleséstől; hogy járjak Isten előtt az
életnek világosságában.

57 Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktámja;
mikor Saul elől a barlangba menekült. Könyörülj
rajtam, oh Isten könyörülj rajtam, mert benned bízik az
én lelkem; és szárnyaid árnyékába menekülök, a míg
elvonulnak a veszedelmek. 2 A magasságos Istenhez
kiáltok; Istenhez, a ki jót végez felőlem. 3 Elküld a
mennyből és megtart engem: meggyalázza az engem
elnyelőt. (Szela) Elküldi Isten az ő kegyelmét és hűségét.
4 Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között
fekszem; emberek között, a kiknek foguk dárda és
nyilak, nyelvök pedig éles szablya. 5 Magasztaltassál
fel az egek felett, oh Isten! Mind az egész földön legyen
a te dicsőséged! 6 Hálót készítettek lábaimnak, lelkem
meggörnyedett; vermet ástak én előttem, de ők estek
abba. (Szela) 7 Kész az én szívem, oh Isten, kész az
én szívem; hadd énekeljek és zengedezzek! 8 Serkenj
fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfa, hadd
költsem fel a hajnalt! 9 Hálát adok néked, én Uram, a
népek között, és zengedezek néked a nemzetek között.
10 Mert nagy az egekig a te kegyelmed, és a felhőkig a
te hűséged. 11 Magasztaltassál fel az egek felett, oh
Isten! Mind az egész földön legyen a te dicsőséged!

58 Az éneklőmesternek az altashétre; Dávid miktámja.
Avagy valóban a néma igazságot szólaltatjátok-
é meg? Avagy igazán ítéltek-é ti embernek fiai? 2
Sőt inkább hamisságot forgattok a ti szívetekben! a ti
kezeiteknek hamisságát méritek e földön. 3 Eltértek
a gonoszok fogantatásuk óta; tévelygenek a hazugok
anyjok méhétől kezdve. 4 Mérgök olyan, mint a kígyónak
mérge; mint a siket áspisé, a mely füleit bedugja. 5 A
mely nem hallja a bűbájosoknak szavát, sem a bűvölőét,
a ki bűbájakban jártas. 6 Isten, rontsd meg az ő fogaikat
az ő szájokban; az oroszlánoknak zápfogait törd össze,
Uram! 7 Olvadjanak el, folyjanak széllyel, mint a víz; ha
felteszi nyilait, legyenek tompultak azok. 8 Legyenek
mint a csiga, a mely szétfolyván, elmúlik; mint az
aszszonynak idétlen szülötte, a mely nem látta a napot.
9 Mielőtt megéreznék fazekaitok a tövist, mind nyersen,
mind égőn elragadja azt a forgószél. 10 Örül az igaz,
mikor látja a bosszúállást; lábait mossa a gonosznak
vérében. 11 És azt mondja az ember: Bizonyára van
jutalma az igaznak; bizony van ítélő Isten e földön!

59 Az éneklőmesternek az altashétre. Dávid miktámja;
midőn embereket külde Saul, és őrizék az ő
házát, hogy megöljék őt. Szabadíts meg engemet az én
ellenségeimtől, Istenem; a reám támadóktól ments meg
engemet! 2 Szabadíts meg engemet a gonosztevőktől,
és a vérontó emberek ellen tarts meg engemet; 3 Mert
ímé lelkem után leselkednek, egybegyűltek ellenem
az erősek; a nélkül, hogy hibás vagy vétkes volnék,
Uram! 4 Bűnöm nélkül egybegyűlnek és készülnek
ellenem: serkenj fel előmbe és lásd meg ezeket! 5
Te, oh Uram, Seregek Istene, Izráel Istene, serkenj
fel! Büntesd meg mind e pogányokat, ne könyörülj
senkin, a ki hamisságot cselekszik. (Szela) 6 Estenden
megjelennek, ordítnak, mint az eb; körüljárják a várost.
7 Ímé, szájokkal csácsognak, ajkaikon szablyák vannak:
hisz, úgy mond, kicsoda hallja meg? 8 Te pedig, Uram,
neveted őket, és megcsúfolod mind e pogány népet. 9
Hatalmával szemben te reád vigyázok; mert Isten az
én váram. 10 Előmbe jön az én kegyelmes Istenem;
látnom engedi Isten az én ellenségeim romlását. 11
Ne öld meg őket, hogy népem meg ne felejtkezzék;
bujdosókká tedd őket a te hatalmaddal, és alázd meg
őket Uram, mi paizsunk! 12 Szájuknak vétke az ő
ajkaiknak beszéde, fogattassanak meg kevélységükben;
mert csak átkot és hazugságot szólnak. 13 Veszítsd el
őket búsulásodban, veszítsd el őket, hogy ne legyenek;
és tudják meg, hogy Isten uralkodik a Jákób fölött, mind
a földnek határáig. (Szela) 14 Estenden megjelennek,
ordítnak, mint az eb, körüljárják a várost. 15 Étel után
barangolnak, és ha nem laknak jól, virrasztanak. 16
Én pedig éneklem a te hatalmadat, és reggelenkint
zengem a te kegyelmességedet; mert váram voltál
és menedékem az én nyomorúságom napján. 17 Én
erősségem! Te néked éneklek, mert Isten az én váram:
ő az én kegyelmes Istenem!

60 Az éneklőmesternek a susanheduthra, Dávidnak
tanító miktámja; Mikor harczolt a mesopotámiai
szirusokkal és a czóbai szirusokkal; és visszafordult
Joáb és megverte az Edomitákat a Sóvölgyben,
tizenkétezeret. Isten, elvetettél minket, elszélesztettél
minket; megharagudtál, hozz vissza minket! 2
Megrendítetted ez országot, ketté szakasztottad; építsd
meg romlásait, mert megindult. 3 A te népeddel
nehéz dolgokat láttattál: bódító borral itattál minket. 4
Adtál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek
az igazságért. (Szela) 5 Hogy megszabaduljanak a te

kedveltjeid: segíts jobboddal és hallgass meg minket!
6 Az ő szent helyén mondotta Isten: Örvendezek,
kiosztom Sikemet és kimérem a Szukkót völgyét: 7
Enyim Gileád és enyim Manasse, Efraim az én fejemnek
oltalma: Júda az én törvény-rendelőm. 8 Moáb az
én mosdómedenczém, Edomra vetem az én sarumat;
te Filisztea nékem örülj! 9 Kicsoda vezet engem az
erős városba? Kicsoda kisért el Edomig engem? 10
Nem te-é, oh Isten, a ki megvetettél minket, s nem
vonultál ki, oh Isten, a mi seregeinkkel? 11 Segíts
ki minket a nyomorúságból, mert emberi segítség
hiábavaló. 12 Istennel győzedelmet nyerünk, s ő tapodja
el ellenségeinket.

61 Az éneklőmesternek hangszerre: Dávidé. Hallgasd
meg, oh Isten, az én kiáltásomat; figyelmezzél
az én könyörgésemre. 2 E föld széléről kiáltok te
hozzád; mert szívem elepedt: Vígy el engem innen
a sziklára, a hova én nem jutok. 3 Mert te vagy az
én menedékem, s erős tornyom az ellenség ellen. 4
Hadd lakozzam a te sátorodban mindörökké; hadd
meneküljek a te szárnyaid árnyéka alá! (Szela) 5 Mert
te, oh Isten, meghallgattad az én fogadásaimat; a te
neved tisztelőinek örökségét megadtad nékem. 6 Adj
napokat a király napjaihoz, esztendeit nemzedékről
nemzedékre nyujtsd. 7 Isten előtt lakozzék örökké;
kegyelmedet és hűségedet rendeld ki, hogy őrizzék meg
őt. 8 Így éneklem majd a te nevedet szüntelen, hogy
beteljesítsem az én fogadásaimat minden napon.

62 Az éneklőmesternek, Jedutun szerint; Dávid
zsoltára. Csak Istenben nyugoszik meg lelkem;
tőle van az én szabadulásom. 2 Csak ő az én
kősziklám és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért
nem rendülök meg felettébb. 3 Meddig támadtok még
egy ember ellen; meddig törtök ellene valamennyien,
mint meghanyatlott fal és dűlő kerítés ellen? 4 Csak
arról tanácskoznak, mimódon vessék őt le méltóságából;
szeretik a hazugságot; szájukkal áldanak, szívükben
átkoznak. (Szela) 5 Csak Istenben nyugodjál meg lelkem,
mert tőle van reménységem. 6 Csak ő az én kősziklám
és szabadulásom; ő az én oltalmam, azért nem rendülök
meg. 7 Istennél van szabadulásom és dicsőségem; az
én erős kősziklám, az én menedékem Istenben van.
8 Bízzatok ő benne mindenkor, ti népek; öntsétek ki
előtte szíveteket; Isten a mi menedékünk. (Szela) 9
Bizony hiábavalók a közembernek fiai és hazugok a
főembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind
alábbvalók a semminél. 10 Ne bízzatok zsarolt javakban,
és rablott jószággal ne kevélykedjetek; a vagyonban, ha
nő, ne bizakodjatok; 11 Egyszer szólott az Isten, kétszer
hallottam ugyanazt, hogy a hatalom az Istené. 12 Tiéd
Uram a kegyelem is. Bizony te fizetsz meg mindenkinek
az ő cselekedete szerint!

63 Dávid zsoltára, mikor a Júda pusztájában volt.
Isten! én Istenem vagy te, jó reggel kereslek
téged; téged szomjúhoz lelkem, téged sóvárog testem
a kiaszott, elepedt földön, a melynek nincs vize; 2
Hogy láthassalak téged a szent helyen, szemlélvén a te
hatalmadat és dicsőségedet. 3 Hiszen a te kegyelmed
jobb az életnél: az én ajakim hadd dicsérjenek téged. 4
Áldanálak ezért életem fogytáig; a te nevedben emelném
fel kezeimet. 5 Mintha zsírral és kövérséggel telnék meg
lelkem, mikor víg ajakkal dicsérhet téged az én szájam!
6 Ha reád gondolok ágyamban: őrváltásról őrváltásra
rólad elmélkedem; 7 Mert segítségem voltál, és a te
szárnyaidnak árnyékában örvendeztem. 8 Ragaszkodik
hozzád az én lelkem; a te jobbod megtámogat engem.
9 Azok pedig, a kik veszedelemre keresik lelkemet, a
föld mélységeibe jutnak. 10 Szablya martalékaiul esnek
el, és a rókáknak lesznek eledelei. 11 A király pedig
örvendezni fog Istenben; dicséri őt mindaz, a ki ő reá
esküszik; mert bedugatik a hazugok szája.

64 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára. Hallgasd
meg, Isten, az én szómat, mikor panaszkodom;
az ellenségtől való félelemtől mentsd meg éltemet.
2 Rejts el engem a rosszakaróknak tanácsa elől, a
gonosztevőknek gyülekezetétől. 3 A kik megélesítik
nyelvöket, mint a szablyát; irányozzák nyilokat, keserű
beszédöket. 4 Hogy lövöldözzék titkon az ártatlant;
nagy hirtelenséggel lövöldözik azt, és nem félnek. 5
Megátalkodottak gonosz szándékukban; megegyeztek,
hogy tőrt vetnek titkon, mondják: ki látja őket? 6
Álnokságokat koholnak; a kikoholt tervet végrehajták;
mindenikök keble és szíve kikutathatatlan. 7 De meglövi
őket az Isten; hirtelen nyíl üt rajtok sebet. 8 És megejtik
őket, a nyelvök lesz ellenök; iszonyodik mindenki, a ki
őket látja. 9 Akkor megfélemlenek mind az emberek;
hirdetni fogják Istennek dolgát, és megértik cselekedetét.
10 Örvendeni fog az igaz Istenben, és hozzá menekül;
és dicsekedni fognak minden egyenesszívűek.

65 Az éneklőmesternek; zsoltár; Dávid éneke. Tied a
hódolat, a dicséret, oh Isten, a Sionon; és néked
teljesítik ott a fogadást. 2 Oh könyörgést meghallgató,
hozzád folyamodik minden test. 3 Bűneim erőt vettek
rajtam; vétkeinket te bocsásd meg. 4 Boldog az,
a kit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy
lakozzék a te tornáczaidban; hadd teljesedjünk meg a te
házadnak javaival, a te templomodnak szentségével! 5
Csodálatos dolgokat szólasz nékünk a te igazságodban,
idvességünknek Istene; e föld minden szélének és a
messze tengernek bizodalma; 6 A ki hegyeket épít
erejével, körül van övezve hatalommal; 7 A ki lecsillapítja
a tengerek zúgását, habjaik zúgását, és a népek
háborgását. 8 Félnek is jeleidtől a szélek lakói; a napkelet
és nyugot határait megörvendezteted. 9 Meglátogatod

a földet és elárasztod; nagyon meggazdagítod azt.
Istennek folyója tele van vizekkel; gabonát szerzesz
nékik, mert úgy rendelted azt. 10 Megitatod barázdáit,
göröngyeit meglapítod; záporesővel meglágyítod azt,
termését megáldod. 11 Megkoronázod az esztendőt
jóvoltoddal, és a te nyomdokaidon kövérség fakad; 12
Csepegnek a puszta legelői és a halmokat vígság övezi.
13 A legelők megtelnek juhokkal, és a völgyeket gabona
borítja; örvendeznek és énekelnek.

66 Az éneklőmesternek; zsoltár, ének. Örvendezz
Istennek, oh te egész föld. 2 Énekeljétek az ő
nevének dicsőségét; dicsőítsétek az ő dicséretét! 3
Mondjátok Istennek: Mily csudálatosak a te műveid: a te
hatalmad nagy volta miatt hízelegnek néked ellenségeid.
4 Az egész föld leborul előtted; énekel néked, énekli
a te nevedet. (Szela) 5 Jőjjetek és lássátok az Isten
dolgait; csudálatosak az ő cselekedetei az emberek
fiain. 6 A tengert szárazzá változtatta, a folyamon gyalog
mentek át: ott örvendeztünk ő benne. 7 A ki uralkodik
az ő hatalmával örökké, szemmel tartja a pogányokat,
hogy az engedetlenek fel ne fuvalkodjanak magukban.
(Szela) 8 Áldjátok népek a mi Istenünket, és hallassátok
az ő dicséretének szavát. 9 A ki megeleveníti lelkünket,
s nem engedi, hogy lábaink megtántorodjanak. 10
Mert megpróbáltál minket, oh Isten, megtisztítottál, a
mint tisztítják az ezüstöt. 11 Hálóba vittél be minket,
megszorítottad derekainkat. 12 Embert ültettél fejünkre,
tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bőségre.
13 Elmegyek házadba égőáldozatokkal, lefizetem néked
fogadásaimat, 14 A melyeket ajakim igértek és szájam
mondott nyomorúságomban. 15 Hízlalt juhokat áldozom
néked égőáldozatul, kosok jóillatú áldozatával; ökröket
bakokkal együtt áldozom néked. (Szela) 16 Jőjjetek el
és halljátok meg, hadd beszélem el minden istenfélőnek:
miket cselekedett az én lelkemmel! 17 Hozzá kiálták
az én szájammal, és magasztalás volt nyelvem alatt.
18 Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem
hallgatott volna az én Uram. 19 Ámde meghallgatott
Isten, figyelmezett könyörgésem szavára. 20 Áldott
az Isten, a ki nem vetette meg könyörgésemet, és
kegyelmét nem vonta meg tőlem.

67 Az éneklőmesternek, hangszerekkel; zsoltár; ének.
Az Isten könyörüljön rajtunk és áldjon meg minket;
világosítsa meg az ő orczáját rajtunk. (Szela) 2 Hogy
megismerjék e földön a te útadat, minden nép közt a te
szabadításodat. 3 Dicsérnek téged a népek, oh Isten,
dicsérnek téged a népek mindnyájan. 4 Örvendnek
és vígadnak a nemzetek, mert igazsággal ítéled a
népeket, és a nemzeteket e földön te igazgatod. (Szela)
5 Dicsérnek téged a népek, oh Isten, dicsérnek téged a
népek mindnyájan. 6 A föld megadta az ő gyümölcsét:
megáld minket az Isten, a mi Istenünk; 7 Megáld minket
az Isten, és féli őt a földnek minden határa!

68 Az éneklőmesternek; Dávid zsoltára, éneke. Felkél
az Isten, elszélednek ellenségei; és elfutnak előle
az ő gyűlölői. 2 A mint a füst elszéled, úgy széleszted el
őket; a mint elolvad a viasz a tűz előtt, úgy vesznek el a
gonoszok Isten elől; 3 Az igazak pedig örvendeznek
és vígadnak az Isten előtt, és ujjongnak örömmel. 4
Énekeljetek Istennek, zengedezzetek az ő nevének;
csináljatok útat annak, a ki jön a pusztákon át, a
kinek Jah a neve, és örüljetek előtte. 5 Árváknak
atyja, özvegyeknek bírája az Isten az ő szentséges
hajlékában. 6 Isten hozza vissza a száműzötteket,
kihozza boldogságra a foglyokat; csak az engedetlenek
lakoznak sivatag helyen. 7 Oh Isten, mikor kivonultál a
te néped előtt, mikor a pusztába beléptél: (Szela) 8 A
föld reng vala, az egek is csepegnek vala Isten előtt,
ez a Sinai hegy is az Isten előtt, az Izráel Istene előtt.
9 Bő záport hintesz vala, oh Isten, a te örökségedre,
s a lankadót megújítod vala. 10 Benne tanyázott a te
gyülekezeted: te szerzéd jóvoltodból a szegénynek,
oh Isten! 11 Az Úr ad vala szólniok az örömhírt vivő
asszonyok nagy csapatának. 12 A seregek királyai
futnak, futnak: s a házi asszony zsákmányt osztogat.
13 Ha cserények között hevertek is: olyanok lesztek,
mint a galambnak szárnyai, a melyeket ezüst borít,
vagy mint vitorla-tollai, a melyek színarany fényűek.
14 Mikor a Mindenható szétszórta benne a királyokat,
mintha hó esett volna a Salmonon. 15 Isten hegye
a Básán hegye; sok halmú hegy a Básán hegye; 16
Mit kevélykedtek ti sok halmú hegyek? Ezt a hegyet
választotta Isten lakóhelyéül; bizony ezen lakozik az
Úr mindörökké! 17 Az Isten szekere húszezer, ezer
meg ezer; az Úr közöttük van, mint a Sinai hegyen
az ő szent hajlékában. 18 Felmentél a magasságba,
foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekben:
még a pártütők is ide jönnek lakni, oh Uram Isten! 19
Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a
mi szabadításunk Istene! (Szela) 20 Ez a mi Istenünk a
szabadításnak Istene, és az Úr Isten az, a ki megszabadít
a haláltól. 21 Csak Isten ronthatja meg az ő ellenségeinek
fejét, a bűneiben járónak üstökös koponyáját. 22 Azt
mondta vala az Úr: Básánból visszahozlak, a tenger
mélységéből is kihozlak, 23 Hogy lábadat veresre fessed
a vérben, ebeidnek nyelve az ellenségből lakomázzék.
24 Látták a te bevonulásodat, oh Isten! Az én Istenem,
királyom bevonulását a szentélybe. 25 Elől mennek vala
az éneklők, utánok a húrpengetők, középen a doboló
leányok. 26 A gyülekezetekben áldjátok az Istent, az
Urat áldjátok, ti Izráel magvából valók! 27 Ott a kis
Benjámin, a ki uralkodik rajtok, a Júda fejedelmei és
az ő gyülekezetök; a Zebulon fejedelmei és a Nafthali
fejedelmei. 28 Istened rendelte el a te hatalmadat:

erősítsd meg, oh Isten, azt, a mit számunkra készítettél!
29 A te Jeruzsálem felett álló hajlékodból királyok hoznak
majd néked ajándékokat. 30 Fenyítsd meg a nádasnak
vadját, a bikák csordáját a népek tulkaival egybe, a kik
ezüst-rudakkal terpeszkednek; szórd szét a népeket,
a kik a háborúban gyönyörködnek. 31 Eljőnek majd
a főemberek Égyiptomból; Szerecsenország hamar
kinyujtja kezeit Istenhez. 32 E földnek országai mind
énekeljetek Istennek: zengjetek dicséretet az Úrnak!
(Szela) 33 A ki kezdettől fogva az egek egein ül;
ímé, onnét szól nagy kemény szóval. 34 Tegyetek
tisztességet Istennek, a kinek dicsősége az Izráelen és
az ő hatalma a felhőkben van. 35 Rettenetes vagy, oh
Isten, a te szent hajlékodból; az Izráelnek Istene ád erőt
és hatalmat a népnek. Áldott legyen az Isten!

69 Az éneklőmesternek a sósannimra; Dávidé.
Szabadíts meg engemet, oh Isten, mert a vizek
lelkemig hatottak. 2 Mély sárba estem be, hol meg nem
állhatok; feneketlen örvénybe jutottam, és az áradat
elborít engem. 3 Elfáradtam a kiáltásban, kiszáradt
a torkom; szemeim elbágyadtak, várván Istenemet.
4 Többen vannak fejem hajszálainál, a kik ok nélkül
gyűlölnek engem; hatalmasok a vesztemre törők, a
kik ellenségeim alap nélkül; a mit nem ragadtam el,
azt kell megfizetnem! 5 Oh Isten, te tudod az én
balgatagságomat, és az én bűneim nyilván vannak
te előtted: 6 Ne szégyenüljenek meg miattam, a
kik te benned remélnek, Uram, Seregeknek Ura! Ne
pironkodjanak miattam, a kik téged keresnek, oh
Izráelnek Istene! 7 Mert te éretted viselek gyalázatot,
és borítja pironság az én orczámat. 8 Atyámfiai előtt
idegenné lettem, és anyám fiai előtt jövevénynyé. 9
Mivel a te házadhoz való féltő szeretet emészt engem, a
te gyalázóidnak gyalázásai hullanak reám. 10 Ha sírok
és bőjtöléssel györöm lelkemet, az is gyalázatomra
válik. 11 Ha gyászruhába öltözöm, akkor példabeszédül
vagyok nékik. 12 A kapuban ülők rólam szólanak,
és a borozók rólam énekelnek. 13 Én pedig néked
könyörgök, oh Uram; jókedvednek idején, oh Isten, a te
kegyelmed sokaságához képest hallgass meg engem a
te megszabadító hűségeddel. 14 Ments ki engem az
iszapból, hogy el ne sülyedjek; hadd szabaduljak meg
gyűlölőimtől és a feneketlen vizekből; 15 Hogy el ne
borítson a vizek árja, és el ne nyeljen az örvény, és a
veremnek szája be ne záruljon felettem! 16 Hallgass
meg engem, Uram, mert jó a te kegyelmességed!
A te irgalmasságodnak sokasága szerint tekints én
reám; 17 És ne rejtsd el orczádat a te szolgádtól; mert
szorongattatom nagyon: siess, hallgass meg engem!
18 Légy közel az én lelkemhez és váltsd meg azt; az
én ellenségeimért szabadíts meg engem. 19 Te tudod
az én gyalázatomat, szégyenemet és pirulásomat; jól
ismered minden szorongatómat. 20 A gyalázat megtörte
szívemet és beteggé lettem; várok vala részvétre, de
hiába; vigasztalókra, de nem találék. 21 Sőt ételemben
mérget adnak vala, és szomjúságomban eczettel itatnak
vala engem. 22 Legyen az ő asztalok előttök tőrré, és
a bátorságosoknak hálóvá. 23 Setétüljenek meg az ő
szemeik, hogy ne lássanak; és az ő derekukat tedd
mindenkorra roskataggá. 24 Öntsd ki a te haragodat
reájok, és a te haragodnak búsulása érje utól őket. 25
Legyen az ő palotájok puszta, és az ő hajlékukban ne
legyen lakos; 26 Mert a kit te megvertél, azt üldözik,
és a tőled sujtottak fájdalmát szólják meg. 27 Szedd
össze álnokságaikat, és a te igazságodra ne jussanak
el. 28 Töröltessenek ki az élők könyvéből, és az
igazak közé ne irattassanak. 29 Engem pedig, a ki
nyomorult és szenvedő vagyok, emeljen fel, oh Isten, a
te segedelmed! 30 Dicsérem az Istennek nevét énekkel,
és magasztalom hálaadással. 31 És kedvesebb lesz az
Úr előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmű tuloknál.
32 Látják ezt majd a szenvedők és örülnek; ti Istent
keresők, elevenedjék a ti szívetek! 33 Mert meghallgatja
az Úr a szegényeket, és az ő foglyait nem veti meg. 34
Dicsérjék őt az egek és a föld; a tengerek és a mi csak
mozog azokban! 35 Mert megtartja Isten a Siont, és
megépíti Júdának városait; és ott lakoznak majd és bírni
fogják azt. 36 És az ő szolgáinak maradékai öröklik azt,
és abban laknak majd, a kik szeretik az ő nevét.

70 Az éneklőmesternek, Dávidtól, emlékeztetésre.
Isten, az én szabadításomra, Uram, az én
segítségemre siess! 2 Szégyenüljenek meg és piruljanak,
a kik életemre törnek; riadjanak vissza és gyalázat
érje őket, a kik bajomat kivánják. 3 Hátráljanak meg
gyalázatosságuk miatt, a kik azt mondják nékem:
Hehé, hehé! 4 Örülnek és örvendeznek majd benned
mindazok, a kik keresnek tégedet, és ezt mondják
majd szüntelen, a kik szeretik a te szabadításodat:
Magasztaltassék fel az Isten! 5 Én pedig szegény és
nyomorult vagyok: siess hozzám, oh Isten; segedelmem
és szabadítóm vagy te Uram: ne késsél!

71 Te benned bízom, Uram! Ne szégyenüljek meg
soha. 2 A te igazságod szerint ments meg
és szabadíts meg engem; hajtsd hozzám füledet
és tarts meg engem. 3 Légy sziklaváram, a hova
menekülhessek szüntelen; rendelkezzél megtartásom
felől, mert kőszálam és erősségem vagy te. 4
Én Istenem, szabadíts meg engem a gonosznak
kezéből; a hamisnak és kegyetlennek markából! 5
Mert te vagy az én reménységem, oh Uram, Istenem,
én bizodalmam gyermekségemtől fogva! 6 Reád
támaszkodom születésem óta; anyámnak méhéből te
vontál ki engem; rólad szól az én dicséretem szüntelen.
7 Mintegy csudává lettem sokaknak; de te vagy az én

erős bizodalmam. 8 Megtelik szájam dicséreteddel,
minden napon a te dicsőségeddel. 9 Ne vess el engem
az én vénségemnek idején; mikor elfogy az én erőm,
ne hagyj el engem! 10 Mert felőlem szólanak elleneim,
és a kik életemre törnek, együtt tanácskoznak, 11
Mondván: Az Isten elhagyta őt! Kergessétek és fogjátok
meg, mert nincs, a ki megszabadítsa. 12 Oh Isten, ne
távozzál el tőlem! Én Istenem, siess segítségemre! 13
Szégyenüljenek meg és enyészszenek el életemnek
ellenségei; borítsa szégyen és gyalázat azokat, a kik
vesztemre törnek! 14 Én pedig szüntelen reménylek, és
szaporítom minden te dicséretedet. 15 Szájam beszéli
a te igazságodat, minden nap a te szabadításodat,
mert számát sem tudom. 16 Az Úr Istennek nagy
tetteivel járok; csak a te igazságodról emlékezem! 17
Oh Isten, gyermekségemtől tanítottál engem; és mind
mostanig hirdetem a te csudadolgaidat. 18 Vénségemig
és megőszülésemig se hagyj el engem, oh Isten, hogy
hirdessem a te karodat e nemzetségnek, és minden
következendőnek a te nagy tetteidet. 19 Hisz a te
igazságod, oh Isten, felhat az égig, mert nagyságos
dolgokat cselekedtél; kicsoda hasonló te hozzád, oh
Isten?! 20 A ki sok bajt és nyomorúságot éreztettél velünk,
de ismét megelevenítesz, és a föld mélységéből ismét
felhozol minket. 21 Megsokasítod az én nagyságomat;
hozzám fordulsz és megvigasztalsz engem. 22 Én is
tisztellek téged lanttal a te hűségedért, én Istenem!
Éneklek néked hárfával, oh Izráelnek szentje! 23
Örvendeznek az én ajakim, hogy énekelhetek néked, és
lelkem is, a melyet megváltottál. 24 Nyelvem is minden
napon hirdeti a te igazságodat, mert megszégyenültek
és gyalázattal illettettek, a kik vesztemre törnek.

72 Salamoné. Isten, a te ítéletidet add a királynak, és a
te igazságodat a király fiának. 2 Hadd ítélje népedet
igazsággal, és a te szegényeidet méltányossággal. 3
Teremjenek a hegyek békességet a népnek, és a halmok
igazságot. 4 Legyen birája a nép szegényeinek, segítsen
a szűkölködőnek fiain, és törje össze az erőszakoskodót.
5 Féljenek téged, a míg a nap áll és a meddig a
hold fénylik, nemzedékről nemzedékre. 6 Szálljon alá,
mint eső a rétre, mint zápor, a mely megöntözi a
földet. 7 Virágozzék az ő idejében az igaz és a béke
teljessége, a míg nem lesz a hold. 8 És uralkodjék
egyik tengertől a másik tengerig, és a nagy folyamtól
a föld határáig. 9 Boruljanak le előtte a pusztalakók,
és nyalják ellenségei a port. 10 Tarsis és a szigetek
királyai hozzanak ajándékot; Seba és Szeba királyai
adománynyal járuljanak elé. 11 Hajoljanak meg előtte
mind a királyok, és minden nemzet szolgáljon néki. 12
Mert megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat,
a kinek nincs segítője. 13 Könyörül a szegényen és
szűkölködőn, s a szűkölködők lelkét megszabadítja; 14
Az elnyomástól és erőszaktól megmenti lelköket, és
vérök drága az ő szemében. 15 És éljen ő és adjanak
néki Seba aranyából; imádkozzanak érte szüntelen,
és áldják őt minden napon. 16 Bő gabona legyen az
országban a hegyek tetején is; rengjen gyümölcse, mint
a Libanon, s viruljon a városok népe, mint a földnek
füve. 17 Tartson neve mindörökké; viruljon neve, míg
a nap lesz; vele áldják magokat mind a nemzetek,
és magasztalják őt. 18 Áldott az Úr Isten, Izráelnek
Istene, a ki csudadolgokat cselekszik egyedül! 19 Áldott
legyen az ő dicsőséges neve mindörökké, és teljék
be dicsőségével az egész föld. Ámen! Ámen! 20 Itt
végződnek Dávidnak, az Isai fiának könyörgései.

73 Aszáf zsoltára. Bizony jó Izráelhez az Isten,
azokhoz, a kik tiszta szívűek. 2 De én?! Már-
már meghanyatlottak lábaim; és kis híjja, hogy lépteim
el nem iszamodtak. 3 Mert irígykedtem a kevélyekre,
látván a gonoszok jó szerencséjét. 4 Mert halálukig
nincsenek kínjaik, és az ő erejök állandó. 5 A halandók
nyomorúságában nincs részök, és az emberekkel nem
ostoroztatnak. 6 Ezért nyakuknak ékessége kevélység,
ruha gyanánt erőszak borítja őket. 7 A kövérség
miatt kinn ülnek az ő szemeik, elméjök gondolatjai
csaponganak. 8 Gúnyolódnak és gonoszságot szólnak;
elnyomásról beszélnek fennhéjázással. 9 Az égre
tátogatják szájokat, és nyelvök eljárja a földet. 10
Azért fordul az ő népe ide, hogy tele pohár vizet
szürcsölnek; 11 És mondják: Mint tudhatná ezt az
Isten, s van-é a Magasságosban értelem? 12 Ímé, ezek
gonoszok, és örök biztonságban vagyont gyűjtenek! 13
Bizony hiába tartottam én tisztán szívemet, és mostam
ártatlanságban kezeimet; 14 Mert nyomorgattatom
minden napon, és ostoroztatom minden reggel! 15
Ha azt mondom: Ilyen módon szólok: Ímé, a te fiaid
nemzedékét árulom el. 16 Gondolkodom, hogy ezt
megérthessem; de nehéz dolog ez szemeimben. 17
Mígnem bemenék az Isten szent helyébe: megértém
azoknak sorsát. 18 Bizony síkos földön helyezted el őket;
pusztaságokra vetetted ki őket. 19 Mind elpusztulnak egy
szempillantásban! Elvesznek, elenyésznek a rettegéstől.
20 Mint álmot, ha felserkenünk: te Uram, ha felserkensz,
úgy veted meg képöket. 21 Hogyha keseregne szívem,
és háborognának veséim: 22 Akkor balgatag és tudatlan
volnék én, oktalan állat volnék te irántad. 23 De én
mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet.
24 Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe
fogadsz be engem. 25 Kicsodám van az egekben?
Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! 26 Ha
elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek kősziklája
és az én örökségem te vagy, oh Isten, mindörökké!
27 Mert ímé, a kik eltávoznak tőled, elvesznek; mind
kiirtod azokat, a kik elhajolnak tőled. 28 De én?
Isten közelsége oly igen jó nékem. Az Úr Istenben

vetem reménységemet, hogy hirdessem minden te
cselekedetedet.

74 Aszáf tanítása. Miért vetettél el, oh Isten, teljesen?
Miért füstölög haragod a te legelődnek juhai ellen?
2 Emlékezzél meg a te gyülekezetedről, a melyet régen
szerzettél és a melyet megváltottál: a te örökségednek
részéről, a Sion hegyéről, a melyen lakozol! **3** Lépj fel a
teljes pusztaságba; mindent tönkre tett az ellenség a
szent helyen! **4** Támadóid a te gyülekezeted hajlékában
ordítanak: jeleiket tűzték fel jelekké. **5** Úgy tünnek fel,
mint mikor valaki fejszéjét emelgeti az erdőnek sűrű
fáira. **6** Faragványait már mind összetördelték: fejszékkel
és pőrölyökkel. **7** Szent helyedet lángba borították;
neved hajlékát földig megfertőztették. **8** Ezt mondották
szívökben: Dúljuk fel őket mindenestől! Felgyújtották
Istennek minden hajlékát az országban. **9** Jeleinket
nem látjuk, próféta nincs többé, és nincs közöttünk,
a ki tudná: meddig tart ez? **10** Meddig szidalmaz, oh
Isten, a sanyargató? Örökké gyalázza-é az ellenség a
te nevedet? **11** Miért húzod vissza kezedet, jobbodat?
Vond ki kebeledből: végezz! **12** Pedig Isten az én
királyom eleitől fogva, a ki szabadításokat mível e föld
közepette. **13** Te hasítottad ketté a tengert erőddel;
te törted össze a czethalak fejeit a vizekben. **14** Te
rontottad meg a leviathánnak fejét, s adtad azt eledelül
a pusztai népnek. **15** Te fakasztottad fel a forrást és
patakot, te száraztottad meg az örök folyókat. **16** Tiéd a
nappal, az éjszaka is tiéd; te formáltad a világosságot és
a napot. **17** Te szabtad meg a földnek minden határát: a
nyarat és a telet te formáltad. **18** Emlékezzél meg erről:
ellenség szidalmazta az Urat, s bolond nép káromolta a
te nevedet. **19** Ne adjad a fenevadnak a te gerliczédnek
lelkét; szegényeidnek gyülekezetéről ne feledkezzél
meg végképen! **20** Tekints a szövetségre; mert telve
vannak e földnek rejtekhelyei zsaroló tanyákkal. **21**
A megrontott ne térjen szégyenvallással vissza; a
nyomorult és szűkölködő dicsérje a te nevedet. **22** Kelj
fel, oh Isten, és védd a te ügyedet; emlékezzél meg a
te gyaláztatásodról, a melylyel naponként illet téged a
bolond! **23** Ne felejtkezzél el ellenségeidnek szaváról,
és az ellened támadók háborgatásáról, a mely szüntelen
nevekedik!

75 Az éneklőmesternek, az altashétre, Aszáf zsoltára,
ének. Tisztelünk téged, oh Isten, tisztelünk; neved
közel van, hirdetik csodatetteid. **2** Ha megszabom a
határidőt, én méltányosan ítélek. **3** A föld és annak
minden lakosa elcsügged; én erősítem meg annak
oszlopait. (Szela) **4** A kérkedőknek azt mondom: Ne
kérkedjetek; és a gonoszoknak: Ne emeljetek szarvat!
5 Ne emeljétek magasra szarvatokat, ne szóljatok
megkeményedett nyakkal; **6** Mert nem napkelettől,
sem napnyugattól, s nem is a puszta felől támad a
felmagasztalás; **7** Hanem Isten a biró, a ki egyet
megaláz, mást felmagasztal! **8** Mert pohár van az Úr
kezében, bortól pezseg, nedvvel tele; ha tölt belőle, még
seprejét is iszsza és szopja a föld minden gonosztevője.
9 Én pedig hirdetem ezt mindörökké, és éneket mondok
a Jákób Istenének. **10** És a gonoszoknak szarvait mind
letördelem; az igaznak szarvai pedig felmagasztaltatnak.

76 Az éneklőmesternek hangszerekkel; Aszáf
zsoltára, ének. Ismeretes az Isten Júdában, nagy
az ő neve Izráelben. **2** Mert hajléka van Sálemben, és
lakhelye Sionban. **3** Ott törte össze a kézív villámait,
paizst, szablyát és a hadat. (Szela) **4** Ragyogó vagy te,
felségesebb, mint a zsákmányadó hegyek. **5** Kifosztattak
a bátor szívűek, álmukat aluszszák, és minden hős
kezének ereje veszett. **6** A te dorgálásodtól, oh Jákób
Istene, megzsibbadt mind szekér, mind ló. **7** Te, te
rettenetes vagy, és ki állhat meg orczád előtt, mikor
haragszol? **8** Az egekből jelentetted ki ítéletedet; a föld
megrettent és elcsendesedett, **9** Mikor felkelt Isten az
ítéletre, hogy megszabadítsa a föld minden nyomorultját!
(Szela) **10** Mert az emberek haragja megdicsőít téged,
miután felövezed végső haragodat. **11** Tegyetek fogadást
és adjátok meg azokat az Úrnak, a ti Isteneteknek;
mindnyájan, a kik ő körülte laknak, hozzanak ajándékot
a Rettenetesnek. **12** Mert a fejedelmek gőgjét megtöri,
rettenetes a föld királyaihoz.

77 Az éneklőmesternek, Jedutunnak; Aszáfé, zsoltár.
Szavamat Istenhez emelem és kiáltok; szavamat
Istenhez emelem, hogy figyelmezzen reám. **2**
Nyomorúságom idején az Urat keresem; kezem feltartom
éjjel szünetlenül; lelkem nem akar vigasztalást bevenni.
3 Istenről emlékezem és sóhajtok; róla gondolkodom, de
elepedt az én lelkem. (Szela) **4** Szemeimet ébren tartod;
hánykolódom, de nem szólhatok. **5** Elmélkedem a régi
napokról, a hajdankor éveiről. **6** Megemlékezem éjjel az
én énekeimről; szívemben elgondolkodom és azt kutatja
lelkem: **7** Avagy mindörökké elvet-é az Úr? és nem
lesz-é többé jóakaró? **8** Avagy végképen elfogyott-é az
ő kegyelme? vagy megszűnik-é igérete nemzedékről
nemzedékre? **9** Avagy elfelejtkezett-é könyörülni Isten?
avagy elzárta-é haragjában az ő irgalmát? (Szela) **10** És
mondám: Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek
jobbja megváltozott. **11** Megemlékezem az Úrnak
cselekedeteiről, sőt megemlékezem hajdani csodáidról;
12 És elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről
gondolkozom. **13** Oh Isten, a te utad szentséges;
kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten? **14** Te vagy
az Isten, a ki csodát mívelsz; megmutattad a népek
között a te hatalmadat. **15** Megváltottad népedet
karoddal a Jákób és a József fiait. (Szela) **16** Láttak
téged a vizek, oh Isten, láttak téged a vizek és
megfélemlének; a mélységek is megrázkódának. **17** A

felhők vizet ömlesztének; megzendülének a fellegek, és
a te nyílaid széllyel futkostanak. 18 Mennydörgésed
zúgott a forgószélben; villámlásaid megvilágosították
a mindenséget; megrázkódott és megindult a föld. 19
Utad a tengeren volt és ösvényed a nagy vizeken; és
nyomaid nem látszottak meg. 20 Vezetted mint nyájat, a
te népedet, Mózesnek és Áronnak kezével.

78 Aszáf tanítása. Figyelj én népem az én
tanításomra; hajtsátok füleiteket számnak
beszédeire. 2 Megnyitom az én számat példabeszédre;
rejtett dolgokat szólok a régi időből. 3 A miket hallottunk
és tudunk; és a miket atyáink beszéltek nékünk, 4 Nem
titkoljuk el azokat az ő fiaiktól; a jövő nemzedéknek
is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit,
a melyeket cselekedett. 5 Mert bizonyságot állított
Jákóbban, és törvényt rendelt Izráelben; a melyek felől
megparancsolta atyáinknak, hogy megtanítsák azokra
fiaikat; 6 Hogy megtudja azokat a jövő nemzedék,
a fiak, a kik születnek; és felkeljenek és hirdessék
azokat fiaiknak; 7 Hogy Istenbe vessék reménységüket
és el ne felejtkezzenek Isten dolgairól, hanem az
ő parancsolatait megtartsák. 8 Hogy ne legyenek
olyanok, mint apáik: szilaj és makacs nemzedék, olyan
nemzedék, a melynek szíve nem volt szilárd, és lelke
sem volt hű Isten iránt. 9 Efraim fiai, a fegyveres
íjászok hátat fordítottak az ütközet napján; 10 Nem
őrizték meg az Isten szövetségét, és nem akartak járni
az ő törvényében; 11 Sőt elfelejtkeztek az ő tetteiről,
csodáiról, a melyeket mutatott nékik. 12 Apáik előtt
csodát mívelt Égyiptom földjén, a Czoán mezején. 13
Ketté választotta a tengert s átvitte őket; és felállította a
vizeket fal gyanánt. 14 Vezette őket nappal felhőben,
és egész éjen át tűznek világosságában. 15 Sziklákat
hasított meg a pusztában, és inniok adott bőségesen,
akárcsak a mélységes vizekből. 16 Patakokat fakasztott
a kősziklából, és folyamok módjára vizeket ömlesztett:
17 Mégis folyvást vétkeztek ellene, és haragították a
Felségest a pusztában; 18 És megkísérték Istent az ő
szívökben, enni valót kérvén az ő kivánságuk szerint.
19 És szólának Isten ellen, mondván: Avagy tudna-é
Isten asztalt teríteni a pusztában? 20 Ímé, megcsapta a
kősziklát és víz ömlött és patakok özönlöttek; de vajjon
tud-é kenyeret is adni? avagy készíthet-é húst az ő
népének? 21 Meghallotta az Úr és megharagudott ezért,
és tűz gyulladt fel Jákób ellen, és harag gerjedt fel Izráel
ellen; 22 Mert nem hittek Istenben, és nem bíztak az ő
segedelmében, 23 És ráparancsolt a felhőkre ott fenn,
és az egek ajtait megnyitotta. 24 És hullatott reájuk
mannát eledelül, és mennyei gabonát adott nékik. 25
Angyalok kenyerét ette az ember, bőséggel vetett nékik
eleséget, 26 Megindítá a keleti szelet az egekben,
és elhozá erejével a déli szelet; 27 És hullata rájuk
annyi húst, mint a por, és annyi madarat, mint a tenger
fövénye. 28 És leszállítá azokat az ő táboruk közepére,
az ő sátoraikhoz köröskörül. 29 Evének azért és igen
megelégedének, és a mit kivántak, azt hozá nékik. 30
Még fel sem hagytak a kivánságukkal; az étel még a
szájukban vala: 31 Mikor az Isten haragja felgerjede
ellenök, és főbbjeik közül sokakat megöle, és Izráelnek
ifjait levágá; 32 Mindamellett is újra vétkezének, és nem
hivének az ő csodadolgaiban. 33 Azért hiábavalóságban
töltette el napjaikat, éveiket pedig rettegésben. 34 Ha
ölte őket, hozzá fordultak, megtértek és Istent keresék.
35 És eszökbe vevék, hogy Isten az ő sziklájok, és a
felséges Isten az ő megváltójok; 36 És hízelkedének
néki szájokkal, nyelvökkel pedig hazudozának néki.
37 De szívök nem volt tökéletes iránta, és nem voltak
hűségesek az ő szövetségéhez; 38 Ő azonban irgalmas
és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja
haragját, és nem önti ki teljes búsulását. 39 Azért eszébe
vevé, hogy test ők, és olyanok, mint az ellebbenő szél,
a mely nem tér vissza. 40 Hányszor keserítették őt a
pusztában, hányszor illették fájdalommal a kietlenben?!
41 És újra kísértették az Istent, és ingerelték Izráel
szentjét. 42 Nem emlékeztek meg az ő kezéről, sem a
napról, a melyen megváltotta őket a nyomorgatótól; 43
Midőn kitűzte jeleit Égyiptomban, és csodáit a Czoán
mezején. 44 És vérré változtatta folyóikat, hogy nem
ihatták patakjaikat. 45 Legyeket bocsáta reájok, a
melyek emészték őket, és békát, a mely pusztítá őket.
46 Odaadta termésöket a szöcskének, s munkájuk
gyümölcsét a sáskának. 47 Jégesővel pusztítá el
szőlőjüket, s figefáikat kőesővel. 48 Odaveté barmaikat
a jégesőnek, marháikat pedig a mennyköveknek. 49
Rájok bocsátá haragjának tüzét, mérgét, búsulását és
a szorongatást: a gonosz angyalok seregét. 50 Utat
tört haragjának, s nem tartotta meg a haláltól lelköket,
és életöket döghalálnak veté. 51 És megöle minden
elsőszülöttet Égyiptomban, az erő zsengéjét Khám
sátoraiban. 52 Elindítá mint juhokat, az ő népét, s
vezeté őket, mint nyájat a pusztában. 53 És vezeté
őket biztonságban, és nem félének, ellenségeiket pedig
elborítá a tenger. 54 És bevivé őket az ő szent határába,
arra a hegyre, a melyet szerzett az ő jobbkezével.
55 És kiűzé előlük a pogányokat, és elosztá nékik az
örökséget sorsvetéssel; és letelepíté azok sátoraiban az
Izráel törzseit. 56 De megkisérték és megharagíták a
magasságos Istent, és nem őrizék meg bizonyságait; 57
Elfordulának ugyanis és hűtlenek levének, mint apáik;
visszafelé fordulának, mint a csalfa kézív. 58 Haragra
ingerelték őt magaslataikkal, és bosszantották faragott
bálványaikkal. 59 Meghallá ezt Isten és felgerjede; és
az Izráelt felette megútálá. 60 És elveté magától Silói
hajlékát, a sátort, a melyben lakott vala az emberek
között; 61 Sőt fogságba viteté erejét, dicsőségét pedig
ellenség kezébe. 62 És fegyver alá rekeszté az ő népét;

és az ő öröksége ellen felgerjede. 63 Ifjait tűz emészté
meg, és szüzei nem énekeltettek meg. 64 Papjai fegyver
miatt hullottak el, és özvegyei nem végezheték a siratást.
65 Akkor felserkene az Úr, mintegy álomból; mint hős, a
ki bortól vigadoz; 66 És visszaveré ellenségeit; s örök
gyalázatot vete reájok. 67 Azután megútálá a József
sátorát, és nem választá Efraim törzsét; 68 Hanem a
Júda törzsét választá; a Sion hegyét, a melyet szeret.
69 És megépíté szent helyét, mint egy magas várat; mint
a földet, a melyet örök időre fundált. 70 És kiválasztá
Dávidot, az ő szolgáját, és elhozá őt a juhok aklaiból.
71 A szoptatós juhok mellől hozá el őt, hogy legeltesse
Jákóbot, az ő népét, és Izráelt, az ő örökségét. 72 És
legelteté őket szívének tökéletessége szerint, és vezeté
őket bölcs kezeivel.

79 Aszáf zsoltára. Oh Isten, pogányok jöttek be
örökségedbe, megfertőztették szent templomodat,
Jeruzsálemet kőhalommá tették. 2 Szolgáid holttestét
az ég madarainak adták eledelül, szenteid húsát a föld
vadjainak. 3 Ontották véröket, mint a vizet Jeruzsálem
körül, s nem volt, a ki eltemette volna őket. 4 Gyalázattá
lettünk szomszédaink előtt, csúfságul és nevetségül
a körültünk lakóknak. 5 Meddig haragszol Uram,
szüntelen? meddig gerjedez féltő szerelmed, mint a tűz?
6 Ontsd ki haragodat a pogányokra, a kik nem ismernek
téged, és az országokra, a melyek nem hívják segítségül
a te nevedet; 7 Mert megemésztették Jákóbot, és
hajlékát elpusztították. 8 Ne emlékezzél meg rovásunkra
elődeink vétkéről; siess elénk irgalmasságoddal, mert
megnyomorodunk nagyon. 9 Segíts meg bennünket,
szabadító Istenünk, a te nevednek dicsőségéért; ments
meg minket és bocsásd meg vétkeinket a te nevedért.
10 Minek mondanák a pogányok: Hol az ő Istenök?
Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemeink láttára
a te szolgáid kiontott véréért való bosszúállásod. 11
Jusson elődbe a foglyok könyörgése; karod hatalmával
tartsd meg a halálnak eme fiait; 12 És fizess meg
szomszédaink keblébe hétszeresen a gyalázatért, a
melylyel illettek téged, oh Uram! 13 Mi pedig, a te néped
és a te legelőd nyája, hálát adunk néked mindörökké, s
nemzedékről-nemzedékre hirdetjük a te dicséretedet!

80 Az éneklőmesternek a sosannim-éduthra; Aszáf
zsoltára. Oh Izráelnek pásztora, hallgass meg, a
ki vezérled Józsefet, mint juhnyájat; a ki Kérubokon ülsz,
jelenj meg fényeddel! 2 Efraim, Benjámin és Manasse
előtt támaszd fel a te hatalmadat, és jőjj el, hogy
szabadíts meg minket! 3 Oh Isten, állíts helyre minket,
és világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk.
4 Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a te
népednek könyörgésére? 5 Könyhullatásnak kenyerével
éteted őket, s könyhullatások árjával itatod meg őket.
6 Perpatvarrá tevél minket szomszédaink között, és a
mi ellenségeink csúfkodnak rajtunk. 7 Seregek Istene,
állíts helyre minket; világoltasd a te orczádat, hogy
megszabaduljunk! 8 Égyiptomból szőlőt hozál ki, kiűzéd
a pogányokat és azt elültetéd. 9 Helyet egyengettél
előtte, és gyökeret eresztett, és ellepé a földet. 10
Hegyeket fogott el az árnyéka, és a vesszei olyanok
lettek, mint az Isten czédrusfái. 11 Sarjait a tengerig
ereszté, és hajtásait a folyamig. 12 Miért rontottad el
annak gyepűit, hogy szaggathassa minden járókelő? 13
Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad. 14 Oh
Seregek Istene! kérlek, térj vissza, tekints alá az egekből
és lásd és tekintsd meg e szőlőtőt! 15 És a csemetét, a
mit jobbod ültetett, a sarjat, melyet felneveltél! 16 Elégett
a tűzben, levágatott; arczod haragjától elvesznek. 17
Legyen a te kezed a te jobbodnak férfián, és az
embernek fián, a kit megerősítettél magadnak, 18 Hogy
el ne térjünk tőled. Eleveníts meg minket és imádjuk a
te nevedet. 19 Seregek Ura, Istene! állíts helyre minket;
világoltasd a te orczádat, hogy megszabaduljunk!

81 Az éneklőmesternek, a gittithre. Aszáfé.
Örvendezzetek Istennek, a mi erősségünknek;
ujjongjatok a Jákób Istenének! 2 Dalt zengjetek
és dobot pergessetek, gyönyörű hárfát cziterával
együtt. 3 Fújjatok kürtöt új holdra, holdtöltekor, a mi
ünnepünk napján; 4 Mert végzett dolog ez Izráelnél,
a Jákób Istenének rendelése. 5 Bizonyságul tette
ő a József nemzetségében, a mikor kijött Égyiptom
földe ellen. Nyelvet hallék ott, a mit nem tudtam.
6 Megszabadítottam a tehertől az ő vállát, kezei
megmenekültek a kosártól. 7 A nyomorúságban
segítségül hívtál és én megszabadítottalak téged;
meghallgattalak téged a mennydörgésnek rejtekében;
megpróbáltalak téged a versengések vizénél. (Szela) 8
Hallgass én népem, hadd tegyek bizonyságot ellened!
Oh Izráel, ha te meghallgatnál engem! 9 Ne legyen te
nálad idegen isten, és az idegen isten előtt meg ne hajolj!
10 Én, az Úr vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged
Égyiptom földéről: nyisd szét a te szájad és betöltöm
azt. 11 De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel
nem engedelmeskedett nékem. 12 Ott hagytam azért
őt szívöknek keménységében, hogy járjanak a magok
tanácsa szerint. 13 Oh, ha az én népem hallgatna reám,
s Izráel az én utaimon járna! 14 Legott megaláznám
ellenségeit, s szorongatói ellen fordítanám kezem. 15
Az Úrnak gyűlölői hízelegnének néki, és örökkévaló
volna az ő idejök. 16 És ő megelégítené őt java búzával,
és sziklából folyó mézzel töltenélek be téged!

82 Aszáf zsoltára. Isten áll az Istennek
gyülekezetében, ítél az istenek között. 2
Meddig ítéltek még hamisan, és emelitek a gonoszok
személyét? (Szela) 3 Ítéljetek a szegénynek és
árvának; a nyomorultnak és elnyomottnak adjatok

igazságot! 4 Mentsétek meg a szegényt és szűkölködőt;
a gonoszok kezéből szabadítsátok ki. 5 Nem tudnak,
nem értenek, setétségben járnak; a földnek minden
fundamentoma inog. 6 Én mondottam: Istenek vagytok
ti és a Felségesnek fiai ti mindnyájan: 7 Mindamellett
meghaltok, mint a közember, és elhullotok, mint
akármely főember. 8 Kelj fel, oh Isten, ítéld meg a
földet, mert néked jutnak örökségül minden népek.

83 Ének; Aszáf zsoltára. Isten, ne vesztegelj, ne
hallgass és ne nyugodjál, Isten! 2 Mert ímé,
háborognak ellenségeid, s gyűlölőid fejöket emelik. 3
Néped ellen álnok tanácsot gondolnak s védenczeid
ellen terveket szőnek. 4 Ezt mondják: Jertek, veszessük
el őket, hogy ne legyenek nemzet, hogy ne emlegessék
többé Izráel nevét! 5 Mert tanácskoztak együtt, egy
szívvel; szövetséget kötöttek ellened: 6 Az Edomiták
és Ismáeliták sátrai, a Moábiták és Hagarénusok; 7
A Gebaliták, Ammoniták és Amálekiták, a Filiszteusok
Tyrus lakosaival együtt. 8 Az asszir is szövetkezett
velök, segítőjévé lettek a Lót fiainak. (Szela) 9 Úgy bánj
velök, mint Midjánnal, mint Siserával, mint Jábinnal a
Kison patakjánál! 10 A kik elvesztek vala Endornál, és
a föld szemetjévé lőnek. 11 Tedd őket, fejedelmöket
olyanokká, mint Orebet s mint Zeébet, Zebahot és
Szalmunát, minden felkentjökkel, 12 A kik ezt mondták:
Foglaljuk el magunknak az Isten hajlékait! 13 Én
Istenem! Tedd őket olyanokká, a milyen a porfelhő,
és a milyen a polyva a szél előtt; 14 Olyanokká, mint
a tűz, a mely meggyújtja az erdőt, és mint a láng,
a mely elégeti a hegyeket. 15 Így kergesd őket a te
szélvészeddel, és forgószeleddel így rettentsd őket! 16
Töltsd el orczájukat gyalázattal, hogy keressék Uram
a te nevedet! 17 Szégyenüljenek meg és rémüljenek
el örökké, és piruljanak és pusztuljanak, 18 Hogy
megtudják, hogy te, a kinek neve Jehova, egymagad
vagy felséges Isten az egész földön.

84 Az éneklőmesternek, a gittitre; Kóráh fiainak
zsoltára. Mily szerelmetesek a te hajlékaid,
Seregeknek Ura! 2 Kivánkozik, sőt emésztődik lelkem az
Úrnak tornáczai után; szívem és testem ujjongnak az élő
Isten felé. 3 A veréb is talál házat, és a fecske is fészket
magának, a hová fiait helyezhesse, – a te oltáraidnál,
oh Seregeknek Ura, én Királyom és én Istenem! 4
Boldogok, a kik lakoznak a te házadban, dicsérhetnek
téged szüntelen! (Szela) 5 Boldog ember az, a kinek te
vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. 6
Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony
áldással borítja el korai eső. 7 Erőről erőre jutnak, míg
megjelennek Isten előtt a Sionon. 8 Uram, Seregeknek
Istene! hallgasd meg az én könyörgésemet; hallgasd
meg Jákóbnak Istene! (Szela) 9 Mi paizsunk! Tekints alá,
oh Isten, és lásd meg a te felkented orczáját! 10 Mert
jobb egy nap a te tornáczaidban, hogysem ezer másutt;
inkább akarnék az én Istenem házának küszöbén ülni,
hogysem lakni a gonosznak sátorában! 11 Mert nap és
paizs az Úr Isten; kegyelmet és dicsőséget ád az Úr,
nem vonja meg a jót azoktól, a kik ártatlanul élnek. 12
Seregeknek Ura! Boldog ember az, a ki bízik benned.

85 Az éneklőmesternek, Kóráh fiainak zsoltára.
Jóakarattal voltál Uram a te földedhez.
Visszahoztad a Jákób nemzetségéből való foglyokat. 2
Elengedted népednek álnokságát, elfedezted minden
bűnüket. (Szela) 3 Elhárítottad róluk minden búsulásod,
elfordítottad haragod gerjedezését. 4 Hozz vissza
bennünket szabadításunk Istene, és szüntesd meg
ellenünk való bosszankodásodat! 5 Avagy mindörökké
haragszol-é ránk? Nemzedékről nemzedékre tartod-
é haragod? 6 Avagy nem elevenítesz-é meg minket
ismét, hogy néped örvendezzen benned? 7 Mutasd meg
nékünk Uram a te kegyelmedet, és a te szabadításodat
adjad mi nékünk! 8 Hadd halljam meg: mit szól az Úr
Isten! Kétségnélkül békességet szól az ő népének és
kegyeltjeinek, hogy vissza ne térjenek a bolondságra. 9
Bizonyára közel van az ő szabadítása az őt félőkhöz,
hogy dicsőség lakozzék a mi földünkön. 10 Irgalmasság
és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség
csókolgatják egymást. 11 Hűség sarjad a földből, és
igazság tekint alá az égből. 12 Az Úr is megadja a jót,
és földünk is megtermi gyümölcsét. 13 Igazság jár előtte
és követi őt az ő lépéseinek útján.

86 Dávid imádsága. Hajtsd hozzám Uram füledet,
hallgass meg engem, mert nyomorult és szegény
vagyok én! 2 Tartsd meg életemet, mert kegyes vagyok
én; mentsd meg én Istenem a te szolgádat, a ki bízik
benned. 3 Könyörülj én rajtam Uram, mert hozzád
kiáltok minden napon! 4 Vidámítsd meg a te szolgádnak
lelkét, mert hozzád emelem fel Uram lelkemet. 5 Mert
te Uram jó vagy és kegyelmes, és nagy irgalmasságú
mindazokhoz, a kik hozzád kiáltanak. 6 Figyelmezzél
Uram az én imádságomra, és hallgasd meg az én
könyörgésemnek szavát! 7 Nyomorúságomnak idején
hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem. 8 Nincsen
Uram hozzád hasonló az istenek között, és nincsenek
hasonlók a te munkáidhoz! 9 Eljőnek a népek mind,
a melyeket alkottál, és leborulnak előtted Uram, és
dicsőítik a te nevedet. 10 Mert nagy vagy te és
csodadolgokat mívelsz; csak te vagy Isten egyedül!
11 Mutasd meg nékem a te útadat, hogy járhassak
a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet.
12 Dicsérlek téged Uram, Istenem, teljes szívemből,
és dicsőítem a te nevedet örökké! 13 Mert nagy én
rajtam a te kegyelmed, és kiszabadítottad lelkemet a
mélységes pokolból. **(Sheol h7585)** 14 Isten! Kevélyek
támadtak fel ellenem, és kegyetlenek serege keresi

lelkemet, a kik meg sem gondolnak téged. 15 De te
Uram, könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a
haragra, nagy kegyelmű és igazságú! 16 Tekints reám
és könyörülj rajtam! Add a te erődet a te szolgádnak, és
szabadítsd meg a te szolgálóleányodnak fiát! 17 Adj
jelt nékem javamra, hogy lássák az én gyűlölőim és
szégyenüljenek meg, a mikor te Uram megsegítesz és
megvigasztalsz engem.

87 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. A szent hegyeken
vetette meg az ő fundamentomát. 2 Szereti az Úr
Sionnak kapuit, jobban mint Jákóbnak minden hajlékát.
3 Dicsőséges dolgokat beszélnek felőled, te Istennek
városa! (Szela) 4 Előszámlálom Égyiptomot és Bábelt,
mint ismerőimet. Ímé Filisztea és Tyrus Kússal együtt:
ez ott született. 5 És ezt mondják a Sion felől: Mind ez,
mind amaz ott született, és ő, a Felséges, erősíti azt. 6
Az Úr beírván, feljegyzi a népet: ez ott született! (Szela)
7 És tánczolva énekelik: minden forrásaim te benned
vannak.

88 Ének. A Kóráh fiainak zsoltára. Az
éneklőmesternek a Mahalath-lehannóthra. Az
Ezrahita Hémán tanítása. Uram, szabadításomnak
Istene! Nappal kiáltok, éjjelente előtted vagyok: 2 Jusson
elődbe imádságom, hajtsad füled az én kiáltozásomra!
3 Mert betelt a lelkem nyomorúságokkal, és életem a
Seolig jutott. (Sheol h7585) 4 Hasonlatossá lettem a sírba
szállókhoz; olyan vagyok, mint az erejevesztett ember.
5 A holtak közt van az én helyem, mint a megölteknek,
a kik koporsóban feküsznek, a kikről többé nem
emlékezel, mert elszakasztattak a te kezedtől. 6 Mély
sírba vetettél be engem, sötétségbe, örvények közé. 7
A te haragod reám nehezedett, és minden haboddal
nyomtál engem. (Szela) 8 Elszakasztottad ismerőseimet
tőlem, útálattá tettél előttök engem; berekesztettem
és ki nem jöhetek. 9 Szemem megsenyvedett a
nyomorúság miatt; kiáltalak téged Uram minden napon,
hozzád terjengetem kezeimet. 10 Avagy a holtakkal
teszel-é csodát? Felkelnek-é vajjon az árnyak, hogy
dicsérjenek téged? (Szela) 11 Beszélik-é a koporsóban
a te kegyelmedet, hűségedet a pusztulás helyén?
12 Megtudhatják-é a sötétségben a te csodáidat,
és igazságodat a feledékenység földén? 13 De én
hozzád rimánkodom, Uram, és jó reggel elédbe jut az
én imádságom: 14 Miért vetsz el hát Uram engem,
és rejted el orczádat én tőlem? 15 Nyomorult és
holteleven vagyok ifjúságomtól kezdve; viselem a te
rettentéseidet, roskadozom. 16 Általmentek rajtam a te
búsulásaid; a te szorongatásaid elemésztettek engem.
17 Körülvettek engem, mint a vizek egész napon;
együttesen körülöveztek engem. 18 Elszakasztottál
tőlem barátot és rokont; ismerőseim a – setétség.

89 Az Ezrahita Ethán tanítása. Az Úrnak
kegyelmességét hadd énekeljem örökké!
Nemzetségről nemzetségre hirdetem a te hűséges
voltodat az én számmal! 2 Mert azt mondom: Örökké
megáll a te kegyelmességed, és megerősíted a te
hűséges voltodat az egekben, mondván: 3 Szövetséget
kötöttem az én választottammal, megesküdtem
Dávidnak, az én szolgámnak: 4 Mindörökké megerősítem
a te magodat, és nemzetségről nemzetségre megépítem
a te királyi székedet. (Szela) 5 És az egek dicsérik a te
csodadolgodat Uram; a te hűséges voltodat is a szentek
gyülekezetében. 6 Mert a felhőkben kicsoda hasonlatos
az Úrhoz, s ki olyan, mint az Úr, az istenek fiai között?
7 Igen rettenetes Isten ő a szentek gyűlésében, és
félelmetes mindazokra, a kik körülte vannak. 8 Uram,
Seregeknek Istene! Kicsoda olyan erős, mint te vagy
Uram? És a te hűséges voltod körülvesz téged. 9
Te uralkodol a tengernek kevélységén; mikor az ő
habjai felemelkednek, te csendesíted le azokat. 10
Te rontád meg Égyiptomot mintegy átdöfött; erős
karoddal elszélesztetted ellenségeidet. 11 Tieid az egek,
a föld is a tied: e világot minden benne valóval te
fundáltad. 12 Az északot és a délt te teremtetted, a
Thábor és a Hermon a te nevednek örvendeznek. 13
A te karod hatalommal teljes, a te kezed erős, a te
jobbod méltóságos. 14 Igazság és jogosság a te királyi
székednek alapja; kegyelem és hűség jár a te orczád
előtt. 15 Boldog nép az, a mely megérti a kürt szavát; a
te orczádnak világosságánál jár ez, oh Uram! 16 A te
nevedben örvendeznek egész nap; és a te igazságodban
felmagasztaltatnak. 17 Mert az ő erejöknek ékessége te
vagy; a te jóakaratoddal emeled fel a mi szarvunkat is.
18 Mert az Úr a mi paizsunk, és Izráelnek Szentje a mi
királyunk. 19 Akkor látásban szóltál a te kegyeltednek, és
mondád: Segítséget adtam a vitéznek, felmagasztaltam
a népből választottat; 20 Megtaláltam Dávidot, az én
szolgámat; szent olajommal kentem fel őt, 21 A kivel
állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom
erősíti meg őt. 22 Nem nyomhatja őt el az ellenség, és
a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt; 23 Mert ő
előtte rontom meg az ő szorongatóit, és verem meg
az ő gyűlölőit. 24 És vele lesz az én hűségem és
kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő
szarva. 25 És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő
jobbját a folyóvizekre. 26 Ő így szólít engem: Atyám
vagy te; én Istenem és szabadításom kősziklája! 27
Én meg elsőszülöttemmé teszem őt és felebbvalóvá
a föld királyainál. 28 Örökké megtartom néki az én
kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ő
vele. 29 És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az
ő királyi székét, mint az egeknek napjait. 30 Ha az ő
fiai elhagyják az én törvényemet, és nem járnak az én
végzéseim szerint; 31 Ha az én rendeléseimet megtörik,

és meg nem tartják az én parancsolatimat: **32** Akkor
vesszővel látogatom meg az ő bűnöket, és vereségekkel
az ő álnokságukat; **33** De az én kegyelmemet nem
vonom meg tőle, és az én hűséges voltomban nem
hazudom. **34** Nem töröm meg az én szövetségemet,
és a mi kijött az én számból, el nem változtatom. **35**
Megesküdtem egyszer az én szentségemre: vajjon
megcsalhatnám-é Dávidot? **36** Az ő magva örökké
megmarad, és az ő királyi széke olyan előttem, mint
a nap. **37** Megáll örökké, mint a hold, és bizonyos,
mint a felhőben lévő bizonyság. (Szela) **38** De te
mégis elvetetted és megútáltad őt, és megharagudtál
a te felkentedre. **39** Felbontottad a te szolgáddal
kötött szövetséget, földre tiportad az ő koronáját. **40**
Lerontottad az ő kőfalait mind; romokká tetted erősségeit.
41 Zsákmányolták őt mind az úton járók; gyalázattá
lőn az ő szomszédai előtt. **42** Felmagasztaltad az ő
szorongatóinak jobbját, és megvidámítottad minden
ellenségét. **43** Még fegyverének élét is elvetted, és
nem segítetted őt a harczban. **44** Eltörlötted az ő
fényességét, és az ő királyi székét a földre vetetted.
45 Az ő ifjúságának napjait megrövidítetted, gyalázatot
borítottál reá. (Szela) **46** Meddig rejtegeted még magad,
oh Uram, szüntelen, és ég a te haragod, mint a tűz? **47**
Emlékezzél meg rólam: mily rövid az élet! Mily semmire
teremtetted te mind az embernek fiait! **48** Kicsoda oly
erős, hogy éljen és ne lásson halált s megszabadítsa
magát a Seolnak kezéből? (Szela) **(Sheol h7585)** **49** Hol
van a te előbbi kegyelmességed, Uram? Megesküdtél
Dávidnak a te hűséges voltodra! **50** Emlékezzél meg
Uram a te szolgáidnak gyalázatjokról! hogy sok népnek
gyalázatját hordozom keblemben, **51** A melyekkel
gyaláztak a te ellenségeid Uram, a melyekkel gyalázták
a te felkentednek lépéseit. **52** Áldott legyen az Úr
mindörökké! Ámen és Ámen.

90 Mózesnek, az Isten emberének imádsága.
Uram, te voltál nékünk hajlékunk nemzedékről
nemzedékre! **2** Minekelőtte hegyek lettek és föld és
világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy
Isten. **3** Te visszatéríted a halandót a porba, és ezt
mondod: Térjetek vissza embernek fiai! **4** Mert ezer
esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, a mely
elmúlt, és mint egy őrjárási idő éjjel. **5** Elragadod őket;
olyanokká lesznek, mint az álom; mint a fű, a mely
reggel sarjad; **6** Reggel virágzik és sarjad, és estvére
elhervad és megszárad. **7** Bizony megemésztetünk a te
haragod által, és a te búsulásod miatt megromlunk! **8**
Elédbe vetetted a mi álnokságainkat; titkos bűneinket a
te orczádnak világa elé. **9** Bizony elmúlik minden mi
napunk a te bosszúállásod miatt; megemésztjük a mi
esztendeinket, mint a beszédet. **10** A mi esztendeinknek
napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolczvan
esztendő, és nagyobb részök nyomorúság és fáradság, a
mely gyorsan tovatünik, mintha repülnénk. **11** Ki tudhatja
a te haragodnak erejét, és a te félelmetességed szerint
való bosszúállásodat? **12** Taníts minket úgy számlálni
napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. **13** Térj vissza
Uram! meddig késel? és könyörülj a te szolgáidon. **14**
Jó reggel elégíts meg minket a te kegyelmeddel, hogy
örvendezzünk és vígadjunk minden mi időnkben. **15**
Vidámíts meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz
képest, az esztendőkhöz képest, a melyekben gonoszt
láttunk. **16** Láttassék meg a te műved a te szolgáidon,
és a te dicsőséged azoknak fiain. **17** És legyen az
Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi
kezünknek munkáját tedd állandóvá nékünk, és a mi
kezünknek munkáját tedd állandóvá!

91 Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a
Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. **2**
Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem
ő benne bízom! **3** Mert ő szabadít meg téged a
madarásznak tőréből, a veszedelmes dögvésztől. **4**
Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen
oltalmad; paizs és pánczél az ő hűsége. **5** Nem félhetsz
az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal; **6** A
dögvésztől, a mely a homályban jár; a döghaláltól,
a mely délben pusztít. **7** Elesnek mellőled ezeren,
és jobb kezed felől tízezeren; és hozzád nem is
közelít. **8** Bizony szemeiddel nézed és meglátod a
gonoszoknak megbüntetését! **9** Mert azt mondtad
te: Az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad
a te hajlékoddá: **10** Nem illet téged a veszedelem,
és csapás nem közelget a sátorodhoz; **11** Mert az ő
angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged
minden útadban. **12** Kézen hordoznak téged, hogy meg
ne üssed lábadat a kőbe. **13** Oroszlánon és áspiskígyón
jársz, megtaposod az oroszlánkölyköt és a sárkányt.
14 Mivelhogy ragaszkodik hozzám, megszabadítom őt,
felmagasztalom őt, mert ismeri az én nevemet! **15**
Segítségül hív engem, ezért meghallgatom őt; vele
vagyok háborúságában: megmentem és megdicsőítem
őt. **16** Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom
néki az én szabadításomat.

92 Zsoltár, ének szombat napra. Jó dolog dicsérni
az Urat, és éneket mondani a te nevednek,
oh Felséges! **2** Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet,
és éjjelente a te hűséges voltodat. **3** Tíz húrú
hegedűvel és lanttal, hárfán való zengedezéssel. **4** Mert
megvidámítottál engem Uram a te cselekedeteddel, a
te kezednek műveiben örvendezem. **5** Mely nagyok
Uram a te műveid, igen mélységesek a te gondolataid!
6 A balgatag ember nem tudja, a bolond pedig nem
érti meg ezt: **7** Hogy mikor felsarjaznak a gonoszok,
mint a fű, és virágoznak mind a hamisság cselekedők,
mindörökké elveszszenek ők; **8** Te pedig Uram,

magasságos vagy örökké! 9 Mert ímé, a te ellenségeid
elvesznek, és elszélednek mind a hamisság cselekedők!
10 De magasra növeszted az én szarvamat, mint
az egyszarvúét; elárasztatom csillogó olajjal. 11 És
legeltetem szememet az én ellenségeimen, és az
ellenem támadó gonosztevőkön mulat majd a fülem.
12 Az igaz virágzik, mint a pálmafa, növekedik, mint a
czédrus a Libánonon. 13 Plánták ők az Úrnak házában;
a mi Istenünknek tornáczaiban virágzanak. 14 Még a
vén korban is gyümölcsöznek; kövérek és zöldellők
lesznek; 15 Hogy hirdessék, hogy igazságos az Úr, az
én kősziklám, és hogy nincsen hamisság benne!

93 Uralkodik az Úr, méltóságot öltözött fel; felöltözött
az Úr: hatalmat övezett magára; megerősítette
a földet is, hogy meg ne induljon. 2 Állandó a te
királyi széked eleitől kezdve; öröktől fogva vagy te! 3
A folyóvizek Uram, a folyóvizek zúgnak, a folyóvizek
hullámokat hánynak; 4 A nagy vizek zúgásainál, a
tengernek felséges morajlásánál felségesebb az Úr a
magasságban. 5 A te bizonyságaid igen bizonyosak, a
te házadat illeti Uram szentség, napok hosszáig!

94 Uram, bosszúállásnak Istene! Bosszúállásnak
Istene, jelenj meg! 2 Emelkedjél fel te, földnek
birája, fizess meg a kevélyeknek! 3 A hitetlenek, Uram,
meddig még, meddig örvendeznek még a hitetlenek? 4
Piszkolódnak, keményen szólnak; kérkednek mindnyájan
a hamisság cselekedői. 5 A te népedet Uram tapossák,
és nyomorgatják a te örökségedet. 6 Az özvegyet és
jövevényt megölik, az árvákat is fojtogatják. 7 És ezt
mondják: Nem látja az Úr, és nem veszi észre a Jákób
Istene! 8 Eszméljetek ti bolondok a nép között! És
ti balgatagok, mikor tértek eszetekre? 9 A ki a fület
plántálta, avagy nem hall-é? És a ki a szemet formálta,
avagy nem lát-é? 10 A ki megfeddi a népeket, avagy
nem fenyít-é meg? Ő, a ki az embert tudományra tanítja:
11 Az Úr tudja az embernek gondolatjait, hogy azok
hiábavalók. 12 Boldog ember az, a kit te megfeddesz
Uram, és a kit megtanítasz a te törvényedre; 13
Hogy nyugalmat adj annak a veszedelem napján, míg
megásták a vermet a hitetlennek! 14 Bizony nem veti el
az Úr az ő népét, és el nem hagyja az ő örökségét!
15 Mert igazságra fordul vissza az ítélet, és utána
mennek mind az igazszívűek. 16 Kicsoda támad fel
én mellettem a gonoszok ellen? Kicsoda áll mellém
a hamisság cselekedők ellen? 17 Ha az Úr nem lett
volna segítségül nékem: már-már ott lakoznék lelkem a
csendességben. 18 Mikor azt mondtam: Az én lábam
eliszamodott: a te kegyelmed, Uram, megtámogatott
engem. 19 Mikor megsokasodtak bennem az én
aggódásaim: a te vígasztalásaid megvidámították az
én lelkemet. 20 Van-é köze te hozzád a hamisság
székének, a mely nyomorúságot szerez törvény színe
alatt? 21 Egybegyülekeznek az igaznak lelke ellen, és
elkárhoztatják az ártatlannak vérét. 22 De kőváram lőn
én nékem az Úr, és az én Istenem az én oltalmamnak
kősziklája; 23 És visszafordítja reájok az ő álnokságukat,
és az ő gonoszságukkal veszti el őket; elveszti őket az
Úr, a mi Istenünk.

95 Jőjjetek el, örvendezzünk az Úrnak; vígadozzunk
a mi szabadításunk kősziklájának! 2 Menjünk
elébe hálaadással; vígadozzunk néki zengedezésekkel.
3 Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen
felül. 4 A kinek kezében vannak a földnek mélységei,
és a hegyeknek magasságai is az övéi. 5 A kié a
tenger, és ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő
kezei formálták. 6 Jőjjetek, hajoljunk meg, boruljunk
le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! 7
Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei
és az ő kezének juhai vagyunk; vajha ma hallanátok
az ő szavát. 8 Ne keményítsétek meg a ti szíveteket,
mint Meribáhnál, mint Maszszáh napján a pusztában:
9 A hol megkisértettek engem a ti atyáitok; próbára
tettek engem, jóllehet látták az én cselekedetemet. 10
Negyven esztendeig bosszankodtam e nemzetségen,
és mondám: Tévelygő szívű nép ők, és nem tudják ők
az én útamat! 11 A kiknek megesküdtem haragomban:
Nem mennek be az én nyugalmam helyére.

96 Énekeljetek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak
te egész föld! 2 Énekeljetek az Úrnak, áldjátok az
ő nevét; hirdessétek napról-napra az ő szabadítását. 3
Beszéljétek a népek között az ő dicsőségét, minden
nemzet között az ő csodadolgait; 4 Mert nagy az Úr és
igen dicséretes, rettenetes minden isten felett. 5 Mert a
nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket
alkotott. 6 Ékesség és fenség van előtte; tisztesség
és méltóság az ő szent helyén. 7 Adjatok az Úrnak
népeknek nemzetségei: adjatok az Úrnak dicsőséget
és tisztességet! 8 Adjátok az Úrnak neve dicsőségét;
hozzatok ajándékot és jőjjetek be az ő tornáczaiba! 9
Hajoljatok meg az Úr előtt szent ékességben; rettegjen
előtte az egész föld! 10 Mondjátok a népek között: Az Úr
uralkodik; megerősítette a földet, hogy meg ne induljon;
ő ítéli meg a népeket igazsággal. 11 Örüljenek az egek
és örvendezzen a föld; harsogjon a tenger és minden
benne való! 12 Viduljon a mező és minden, a mi rajta
van; örvend akkor az erdő minden fája is, 13 Az Úrnak
orczája előtt, mert eljön, mert eljön, hogy megítélje e
földet. Megítéli majd a világot igazsággal, és a népeket
az ő hűségével.

97 Az Úr uralkodik, örüljön a föld; örvendezzenek
a temérdek szigetek. 2 Felhő és homályosság
van körülte; igazság és jogosság az ő székének
erőssége. 3 Tűz jár előtte, és köröskörül elégeti az ő

szorongatóit. 4 Megvilágosítják az ő villámai a világot;
látja és megretteg a föld. 5 A hegyek, mint a viasz
megolvadnak az Úr előtt, az egész földnek Ura előtt.
6 Az egek hirdetik az ő igazságát, és minden nép
látja az ő dicsőségét. 7 Megszégyenülnek mind a
faragott képek szolgái, a kik bálványokkal dicsekednek;
meghajolnak előtte mind az istenek. 8 Hallotta és
örvendeze Sion, és örülének Júdának leányai a te
ítéleteidnek Uram! 9 Mert te felséges vagy Uram az
egész földön, és igen felmagasztaltattál minden isten
felett! 10 A kik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt!
Megőrzi ő az ő kegyeltjeinek lelkét; a gonoszok kezéből
megszabadítja őket. 11 Világosság támad fel az igazra,
és az egyenesszívűekre öröm. 12 Örüljetek igazak az
Úrban, és tiszteljétek az ő szentséges emlékezetét!

98 Zsoltár. Énekeljetek az Úrnak új éneket, mert
csodadolgokat cselekedett; megsegítette őt az
ő jobbkeze és az ő szentséges karja. 2 Tudtul adta
az Úr az ő szabadítását; a népek előtt megjelentette
az ő igazságát. 3 Megemlékezett az ő kegyelméről
és Izráel házához való hűségéről; látták a föld határai
mind a mi Istenünknek szabadítását. 4 Vígan énekelj az
Úrnak te egész föld; harsanjatok fel, örvendezzetek és
zengedezzetek! 5 Zengedezzetek az Úrnak hárfával,
hárfával és hangos énekléssel; 6 Trombitákkal és
kürtzengéssel vígadozzatok a király, az Úr előtt! 7
Harsogjon a tenger és minden benne való, a világ és
a kik lakoznak benne. 8 A folyóvizek tapsoljanak, a
hegyek együttesen örvendezzenek 9 Az Úr előtt, mert
eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és
a népeket méltányossággal.

99 Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; Kérubokon
ül, remegjen a föld! 2 Nagy az Úr a Sionon, és
magasságos ő minden nép felett. 3 Tiszteljék a te nagy
és rettenetes nevedet, – szent az! 4 És tisztesség a
királynak, a ki szereti a jogosságot! Te megerősítetted
az egyenességet; jogosságot és igazságot szereztél
Jákóbban. 5 Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket,
és boruljatok le az ő lábainak zsámolya elé; szent
ő! 6 Mózes és Áron az ő papjaival, és Sámuel az
ő nevét segítségül hívókkal egybe, segítségül hívják
vala az Urat, és meghallgatá őket. 7 Felhő-oszlopban
szólt vala hozzájok; megőrizték az ő bizonyságtételét
és rendeletét, a melyet adott vala nékik. 8 Uram, mi
Istenünk! Te meghallgattad őket, kegyelmes Isten voltál
hozzájok; de bosszúálló az ő hiábavalóságaik miatt. 9
Magasztaljátok az Urat, a mi Istenünket, és boruljatok le
az ő szent hegyén; mert szent az Úr, a mi Istenünk!

100 Hálaadó zsoltár. Vígan énekelj az Úrnak
te egész föld! 2 Szolgáljatok az Úrnak
örvendezéssel; menjetek eléje vígassággal. 3 Tudjátok
meg, hogy az Úr az Isten; ő alkotott minket és nem
magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhai vagyunk.
4 Menjetek be az ő kapuin hálaadással, tornáczaiba
dicséretekkel; adjatok hálákat néki, áldjátok az ő nevét! 5
Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről
nemzedékre való az ő hűsége!

101 Dávid zsoltára. Kegyelmet és igazságot
énekelek; te néked zengek éneket, Uram! 2
Gondom van a tökéletes útra: mikor jössz el hozzám?
Szívemnek tökéletessége szerint járok én az én
házamban. 3 Nem vetem a szemem hiábavaló dologra; a
pártoskodók cselekedetét gyűlölöm: nincs köze hozzám.
4 A csalárd szív távol van én tőlem, gonoszt nem
ismerek. 5 A ki titkon rágalmazza az ő felebarátját,
elvesztem azt; a nagyralátót és a kevélyszívűt, azt el
nem szenvedem. 6 Szemmel tartom a föld hűségeseit,
hogy mellettem lakozzanak; a tökéletesség útjában járó,
az szolgál engem. 7 Nem lakozik az én házamban,
a ki csalárdságot mível; a ki hazugságot szól, nem
állhat meg szemeim előtt. 8 Reggelenként elvesztem e
földnek latrait, hogy kigyomláljak az Úrnak városából
minden gonosztevőt.

102 A nyomorultnak imádsága, a mikor eleped és
kiönti panaszát az Úr elé. Uram, hallgasd meg
az én imádságomat, és kiáltásom jusson te hozzád! 2
Ne rejtsd el a te orczádat tőlem; mikor szorongatnak
engem, hajtsd hozzám a te füledet; mikor kiáltok,
hamar hallgass meg engem! 3 Mert elenyésznek az én
napjaim, mint a füst, és csontjaim, mint valami tűzhely,
üszkösök. 4 Letaroltatott és megszáradt, mint a fű az én
szívem; még kenyerem megevéséről is elfelejtkezem. 5
Nyögésemnek szavától csontom a húsomhoz ragadt. 6
Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyanná lettem,
mint a bagoly a romokon. 7 Virrasztok és olyan vagyok,
mint a magános madár a háztetőn. 8 Minden napon
gyaláznak engem ellenségeim, csúfolóim esküsznek
én reám. 9 Bizony a port eszem kenyér gyanánt, és
italomat könyekkel vegyítem, 10 A te felindulásod és
búsulásod miatt; mert felemeltél engem és földhöz
vertél engem. 11 Napjaim olyanok, mint a megnyúlt
árnyék; magam pedig, mint a fű, megszáradtam. 12
De te Uram örökké megmaradsz, és a te emlékezeted
nemzetségről nemzetségre áll. 13 Te kelj fel, könyörülj
a Sionon! Mert ideje, hogy könyörülj rajta, mert eljött
a megszabott idő. 14 Mert kedvelik a te szolgáid
annak köveit, és a porát is kímélik. 15 És félik a
népek az Úrnak nevét, és e földnek minden királya a
te dicsőségedet; 16 Mivelhogy az Úr megépítette a
Siont, megláttatta magát az ő dicsőségében. 17 Oda
fordult a gyámoltalanok imádsága felé, és azoknak
imádságát meg nem útálta. 18 Irattassék meg ez a
következő nemzedéknek, és a teremtendő nép dicsérni

fogja az Urat. **19** Mert alátekintett az ő szentségének
magaslatáról; a mennyekből a földre nézett le az Úr.
20 Hogy meghallja a fogolynak nyögését, és hogy
feloldozza a halálnak fiait. **21** Hogy hirdessék a Sionon az
Úrnak nevét, és az ő dicséretét Jeruzsálemben. **22** Mikor
egybegyűlnek a népek mindnyájan, és az országok, hogy
szolgáljanak az Úrnak. **23** Megsanyargatta az én erőmet
ez útban, megrövidítette napjaimat. **24** Ezt mondám: Én
Istenem! Ne vígy el engem az én napjaimnak felén; a
te esztendeid nemzedékek nemzedékéig tartanak. **25**
Régente fundáltad a földet, s az egek is a te kezednek
munkája. **26** Azok elvesznek, de te megmaradsz;
mindazok elavulnak, mint a ruha; mint az öltözetet,
elváltoztatod azokat, és elváltoznak. **27** De te ugyanaz
vagy, és a te esztendeid el nem fogynak. **28** A te
szolgáidnak fiai megmaradnak, és az ő magvok erősen
megáll előtted.

103 A Dávidé. Áldjad én lelkem az Urat, és egész
bensőm az ő szent nevét. **2** Áldjad én lelkem
az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. **3** A
ki megbocsátja minden bűnödet, meggyógyítja minden
betegségedet. **4** A ki megváltja életedet a koporsótól;
kegyelemmel és irgalmassággal koronáz meg téged.
5 A ki jóval tölti be a te ékességedet, és megújul a te
ifjúságod, mint a sasé. **6** Igazságot cselekszik az Úr, és
ítéletet minden elnyomottal. **7** Megismertette az ő útait
Mózessel; Izráel fiaival az ő cselekedeteit. **8** Könyörülő
és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy
kegyelmű. **9** Nem feddődik minduntalan, és nem tartja
meg haragját örökké. **10** Nem bűneink szerint cselekszik
velünk, és nem fizet nékünk a mi álnokságaink szerint.
11 Mert a milyen magas az ég a földtől, olyan nagy az
ő kegyelme az őt félők iránt. **12** A milyen távol van a
napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a
mi vétkeinket. **13** A milyen könyörülő az atya a fiakhoz,
olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt. **14** Mert ő tudja
a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por
vagyunk. **15** Az embernek napjai olyanok, mint a fű, úgy
virágzik, mint a mezőnek virága. **16** Hogyha általmegy
rajta a szél, nincsen többé, és az ő helye sem ismeri
azt többé. **17** De az Úr kegyelme öröktől fogva való és
örökkévaló az őt félőkön, és az ő igazsága a fiaknak
fiain; **18** Azokon, a kik megtartják az ő szövetségét és
megemlékeznek az ő parancsolatjairól, hogy azokat
megcselekedjék. **19** Az Úr a mennyekbe helyheztette
az ő székét és az ő uralkodása mindenre kihat. **20**
Áldjátok az Urat ő angyalai, ti hatalmas erejűek, a kik
teljesítitek az ő rendeletét, hallgatván az ő rendeletének
szavára. **21** Áldjátok az Urat minden ő serege: ő szolgái,
akaratának teljesítői! **22** Áldjátok az Urat minden ő
teremtményei, az ő uralkodásának minden helyén!
Áldjad én lelkem az Urat!

104 Áldjad én lelkem az Urat! Uram én Istenem,
nagy vagy te igen, ékességet és fenséget
öltöztél magadra! **2** A ki körülvette magát világossággal,
mint egy öltözettel, és kiterjesztette az egeket, mint egy
kárpitot; **3** A ki vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket
rendeli az ő szekerévé, jár a szeleknek szárnyain; **4** A
ki a szeleket teszi követeivé, a lángoló tüzet szolgáivá.
5 Ő fundálta a földet az ő oszlopain, nem mozdul az
meg soha örökké. **6** Vízáradattal, mint egy ruhával
borítottad be azt, a hegyek felett is vizek állottak vala.
7 Egy kiáltásodtól eloszlának, és mennydörgésednek
szavától szétriadának. **8** Hegyek emelkedének fel és
völgyek szállának alá arra a helyre, a melyet fundáltál
nékik. **9** Határt vetettél, a melyet át nem hágnak, nem
térnek vissza a földnek elborítására. **10** A ki elbocsátja
a forrásokat a völgyekbe, hogy folydogáljanak a hegyek
között; **11** Megitassák a mezőnek minden állatát; a
vadszamarak is megoltsák szomjúságukat. **12** Mellettök
lakoznak az égnek madarai, az ágak közül hangicsálnak.
13 A ki megöntözi a hegyeket az ő palotájából; a te
munkáidnak gyümölcséből megelégíttetik a föld. **14**
A ki füvet sarjaszt a barmoknak és növényeket az
embereknek hasznára, hogy eledelt vegyenek a földből,
15 És bort, a mely megvidámítja a halandónak szívét,
fényesebbé teszi az orczát az olajnál; és kenyeret, a mely
megerősíti a halandónak szívét. **16** Megelégíttetnek az
Úrnak fái, a Libánonnak czédrusai, a melyeket plántált;
17 A melyeken madarak fészkelnek: az eszterág, a
melynek a cziprusok a háza. **18** A magas hegyek a
vadkecskéknek, a sziklák hörcsögöknek menedéke. **19**
Teremtett holdat ünnepeknek mutatására; a napot, a
mely lenyugovását tudja. **20** Szerzett setétséget, hogy
éjszaka legyen, a melyben szétjárjanak a mezőnek
összes vadai; **21** Az oroszlánkölykök, a melyek ordítanak
a prédáért, sürgetvén Istentől eledelöket. **22** Ha felkél
a nap, elrejtőznek és hajlékaikban heverésznek; **23**
Az ember munkájára megy ki, és az ő dolgára mind
estvéig. **24** Mily számtalanok a te műveid, Uram!
Mindazokat bölcsen alkottad meg, és betelt a föld a
te gazdagságoddal. **25** Ez a nagy és széles tenger!
Itt vannak benne a megszámlálhatatlan csúszók; apró
állatok nagyokkal együtt. **26** Amott gályák járnak s
czethal, a melyet azért formáltál, hogy játszadozzék
benne. **27** Mindazok te reád néznek, hogy megadjad
eledelüket alkalmas időben. **28** Adsz nékik és ők
takarnak; megnyitod kezedet, és megtelnek a te
jóvoltoddal. **29** Elfordítod orczádat, megháborodnak;
elveszed a lelköket, kimulnak és porrá lesznek újra. **30**
Kibocsátod a te lelkedet, megújulnak, és újjá teszed a
földnek színét. **31** Legyen az Úrnak dicsőség örökké;
örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben; **32** A ki, ha
rátekint e földre, megrendül az; megilleti a hegyeket,
és füstölognek azok. **33** Éneklek az Úrnak egész

életemben; zengedezek az én Istenemnek, a míg
vagyok! 34 Legyen kedves néki az én rebegésem;
örvendezem én az Úrban; 35 Veszszenek el a bűnösök
a földről, és a hitetlenek ne legyenek többé! Áldjad én
lelkem az Urat; dicsérjétek az Urat!

105 Magasztaljátok az Urat, hívjátok segítségül
az ő nevét, hirdessétek a népek között az ő
cselekedeteit! 2 Énekeljetek néki, zengedezzetek néki,
beszéljétek el minden ő csodatételét. 3 Dicsekedjetek
az ő szent nevével; örvendezzen azoknak a szívök, a
kik keresik az Urat. 4 Kivánjátok az Urat és az ő erejét;
keressétek az ő orczáját szüntelen. 5 Emlékezzetek meg
az ő csodáiról, a melyeket cselekedett; jeleiről és az ő
szájának ítéleteiről. 6 Oh Ábrahámnak, az ő szolgájának
magva; oh Jákóbnak, az ő választottának fiai! 7 Ő, az
Úr a mi Istenünk, az egész földre kihat az ő ítélete. 8
Megemlékezik az ő szövetségéről mindörökké; az ő
rendeletéről, a melyet megszabott ezer nemzetségiglen;
9 A melyet kötött Ábrahámmal, és az ő Izsáknak tett
esküvéséről. 10 És odaállatta azt Jákóbnak szabályul,
Izráelnek örök szövetségül, 11 Mondván: Néked adom
Kanaán földét, sors szerint való örökségetekül. 12 Mikor
még csekély számmal valának, igen kevesen és mintegy
zsellérek abban, 13 És egyik nemzettől a másikhoz
bujdosának, egyik országból a másik néphez: 14 Nem
engedé, hogy valaki nyomorgassa őket, sőt királyokat is
megfenyített miattok, mondván: 15 Meg ne illessétek az
én felkentjeimet, és az én prófétáimnak ne ártsatok!
16 Mikor éhséget idéze elő a földön; és a kenyérnek
minden botját eltöré, 17 Elküldött előttük egy férfiút,
Józsefet, a ki rabul adatott vala el; 18 A lábait békóba
szorították, ő maga vasban járt vala, 19 Mindazideig, a
míg szava beteljesedett. Az Úr beszéde megpróbálta őt.
20 Elküldött a király és feloldotta őt, a népeken uralkodó,
és szabaddá tette őt; 21 Úrrá tevé őt az ő házán,
és uralkodóvá minden jószágán; 22 Hogy főembereit
tetszése szerint kötöztetheté, és véneit is bölcsességre
taníthatá. 23 És beméne Izráel Égyiptomba, s Jákób a
Khám földén zsellérkedék. 24 És igen megszaporítá az
ő népét, és erősebbé tevé elnyomóinál. 25 Elváltoztatá
azoknak szívét, hogy gyűlöljék az ő népét, és álnokul
cselekedjenek az ő szolgáival. 26 Elküldte Mózest, az ő
szolgáját, és Áront, a kit választott vala. 27 Elvégezék
azok között az ő jeleit, és a csodákat a Khám földén.
28 Sötétséget bocsátott és elsötétítette azt, és azok
nem engedetlenkedtek az ő rendeleteinek. 29 Vizeiket
vérré változtatá, és megölé az ő halaikat. 30 Földjük
békáktól hemzsege, még a királyuk termeiben is. 31
Szólt, és támadának legyek és szúnyogok minden ő
határukon. 32 Adott nékik eső gyanánt jégesőt, és
lángoló tüzet a földjökre. 33 És elvevé szőlőjüket és
fügefájokat, és széttördelé határuknak élő fáit. 34 Szólt
és támada sáska, és megszámlálhatatlan cserebogár.
35 És megemészte minden növényt az ő földjökön,
és az ő szántóföldjöknek gyümölcsét megemészté.
36 És megöle minden elsőszülöttet földjökön, minden
erejöknek zsengéjét. 37 És kihozá őket ezüsttel és
arannyal, és nemzetségeikben nem volt beteges. 38
Örült Égyiptom, mikor kijövének, mert a tőlök való
félelem megszállta őket. 39 Felhőt terjeszte ki, hogy
befedezze őket, és tüzet, hogy világítson éjjel. 40
Könyörgött és fürjeket hoza, és mennyei kenyérrel
elégítette meg őket. 41 Megnyitotta a kősziklát és
víz zúdula ki, folyóként futott a sivatagon. 42 Mert
megemlékezett az ő szentséges igéretéről, a melyet tőn
Ábrahámnak, az ő szolgájának. 43 Kihozá azért az ő
népét örömmel, és az ő választottait vígassággal. 44
És nékik adá a pogányok földét, és öröklék a népek
fáradságos szerzeményét. 45 Azért, hogy megtartsák
az ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék. Dicsérjétek
az Urat!

106 Dicsérjétek az Urat. Magasztaljátok az Urat,
mert jó; mert örökkévaló az ő kegyelme. 2
Ki beszélhetné el az Úr nagy tetteit? és jelenthetné
ki minden dicsőségét? 3 Boldog, a ki megtartja a
törvényt, és igazán cselekszik minden időben. 4
Emlékezzél reám, Uram, népedhez való jóságodért;
jőjj el hozzám szabadításoddal, 5 Hogy láthassam
választottaidhoz való jóvoltodat, és örvendezhessek
néped örömében; hogy dicsekedjem a te örökségeddel!
6 Vétkeztünk atyáinkkal együtt; bűnösök, gonoszok
valánk. 7 Atyáink nem értették meg Égyiptomban
csodáidat, nem emlegették meg kegyelmed nagyságát,
hanem daczoskodtak a tengernél, a veres tengernél. 8
De ő megsegíté őket az ő nevéért, hogy megismertesse
a maga erejét. 9 Rákiálta a veres tengerre és kiszáradt,
s úgy vivé őket a mélységeken, mint egy síkon. 10 És
kisegíté őket a gyűlölő kezéből; kimentette őket ellenség
kezéből. 11 Szorongatóikat víz borította el, egy sem
maradt meg belőlük. 12 És hittek az ő beszédeinek,
és énekelték az ő dicséretét. 13 Hirtelen elfeledék
cselekedeteit; nem várák az ő tanácsát! 14 Epekedés
epeszté őket a pusztában, és próbára tevék Istent
a sivatagon. 15 És megadá nékik, a mit kivántak;
és ösztövérséget bocsáta lelkökbe. 16 És irigységre
indulának Mózes ellen a táborban, az Úr szentje, Áron
ellen. 17 Megnyilt a föld és elnyelé Dátánt, és beborítá
Abirám seregét. 18 És tűz gyulladt fel azok seregében,
láng égeté el a gonoszokat. 19 Borjút csináltak a
Hóreb alatt, és hajlongtak az öntött bálvány előtt. 20
Felcserélték az ő dicsőségöket: ökörnek képével, a mely
füvet eszik. 21 Elfeledkezének Istenről, szabadítójokról,
a ki nagy dolgokat művelt Égyiptomban, 22 Csodákat a
Khám országában, félelmetes dolgokat a veres tenger
mellett. 23 Gondolta, hogy kipusztítja őket; de Mózes,
az ő választottja, elébe állott a résre, hogy elfordítsa

haragját, hogy el ne veszítse őket. 24 És becsmérelték
a kivánatos földet, nem hittek az ő igéretének. 25
És morgolódtak sátraikban, és nem hallgattak az Úr
szavára. 26 De ő felemelé kezét reájok, hogy lesújtsa
őket a pusztában; 27 S hogy a pogányok közé dobja
magvaikat, és szétszórja őket a tartományokban. 28
Majd hozzácsapódtak a Baál-Peorhoz, és ették a holtak
áldozatait. 29 És felingerelték cselekedeteikkel, és
zúdult reájok a csapás. 30 Ekkor felállott Fineás és ítélt;
és a csapásnak vége lőn. 31 És igazságul tulajdoníttaték
néki firól-fira mindörökké. 32 Megharagíták a Meribáh
vizeinél is, és baja támadt Mózesnek miattok, 33 Mert
megkeseríték az ő szívét, és gondatlanul szólt ajkaival.
34 Nem irtották ki a népeket sem, a mint utasította őket az
Úr. 35 Sőt összeelegyedtek a pogányokkal, és eltanulták
cselekedeteiket. 36 És tisztelték azoknak bálványait, és
tőrré levének azok reájok. 37 És feláldozák fiaikat és
leányaikat az ördögöknek, 38 És ártatlan vért ontának:
fiaik és leányaik vérét, a kiket Kanaán bálványainak
áldoztak, és megfertőzteték a föld öldökléssel. 39 És
tisztátalanokká lőnek cselekedeteikben, és paráznákká
tetteikben. 40 De felgyúlt az Úr haragja népe ellen,
és megútálta az ő örökségét. 41 És odaadá őket
pogányok kezébe, és gyűlölőik uralkodtak rajtok.
42 És sanyargatták őket ellenségeik, és görnyedtek
azoknak hatalma alatt! 43 Számtalanszor megmentette
őket, de ők felháboríták szándékaikkal, és mélyebben
merültek bűneikbe. 44 De reájok tekintett a nyomorúság
napján, mikor meghallgatá rimánkodásukat; 45 És
megemlékezett velök kötött szövetségéről, és nagy
kegyelmessége szerint megengesztelődék. 46 És
könyörületességre indítá iránt mindazokat, a kik őket
fogva elvivék. 47 Segíts meg minket, Urunk Istenünk, és
gyűjts össze minket a pogányok közül, hogy dicsőítsük
a te szent nevedet, és dicsekedjünk a te dicséreteddel.
48 Áldott legyen az Úr, Izráel Istene örökkön örökké, és
minden nép mondja: Ámen. Dicsérjétek az Urat.

107 Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkéváló
az ő kegyelme. 2 Ezt mondják az Úrnak
megváltottai, a kiket megváltott a szorongatónak kezéből;
3 És a kiket összegyűjtött a különböző földekről: napkelet
és napnyugot felől, északról és a tenger felől. 4
Bujdostak a pusztában, a sivatagban; lakó-város felé
utat nem találtak vala. 5 Éhesek és szomjasok valának;
lelkök is elepedt bennök. 6 De az Úrhoz kiáltának
szorultságukban; sanyarúságukból megmenté őket.
7 És vezeté őket egyenes útra, hogy lakó-városhoz
juthassanak. 8 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért,
és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, 9 Hogy
megelégíté a szomjúhozó lelket, és az éhező lelket
betölté jóval! 10 A kik setétségben és a halálnak
árnyékában ülnek, megkötöztetvén nyomorúsággal és
vassal; 11 Mert ellenszegültek az Isten beszédének, és
a Felségesnek tanácsát megútálták; 12 Azért megalázta
az ő szívöket nyomorúsággal: elestek és nem volt
segítségök. 13 De az Úrhoz kiáltának szorultságukban,
sanyarúságukból kiszabadítá őket. 14 Kihozá őket a
setétségből és a halálnak árnyékából, köteleiket pedig
elszaggatá. 15 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért,
és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, 16 Hogy
összetöré az ércz-kapukat, és a vas-zárakat letördelé!
17 A balgatagok az ő gonoszságuknak útjáért, és az ő
hamisságukért nyomorgattattak. 18 Minden étket útála
az ő lelkök, és a halál kapujához közelgetének. 19 De
az Úrhoz kiáltának szorultságukban: sanyarúságukból
kiszabadította őket. 20 Kibocsátá az ő szavát és
meggyógyítá őket, és kimenté őket az ő vermeikből.
21 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért, és
az emberek fiai iránt való csodadolgaiért, 22 És
áldozzanak hálaadásnak áldozataival, és hirdessék
az ő cselekedeteit örvendezéssel! 23 A kik hajókon
tengerre szállnak, és a nagy vizeken kalmárkodnak,
24 Azok látták az Úrnak dolgait, és az ő csodáit a
mélységben. 25 Szólott ugyanis és szélvészt támaszta,
a mely felduzzasztá a habokat. 26 Az égig emelkedének,
a fenékig sülyedének; lelkök elolvada az inségben. 27
Szédülének és tántorgának, mint a részeg, és minden
bölcsességöknek esze vész vala. 28 De az Úrhoz
kiáltának az ő szorultságukban, és sanyarúságukból
kivezeté őket. 29 Megállítá a szélvészt, hogy csillapodjék,
és megcsendesedtek a habok. 30 És örülének, hogy
lecsillapodtak vala, és vezérlé őket az ő kivánságuknak
partjára. 31 Adjanak hálát az Úrnak az ő kegyelméért,
és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért! 32
És magasztalják fel őt a népnek gyülekezetében,
és dicsérjék őt a vének ülésében! 33 Folyóvizeket
tett vala pusztává, és vízforrásokat szárazzá; 34
Gyümölcstermő földet meddő földdé, a rajta lakó népnek
gonoszsága miatt. 35 Pusztaságot tett vala álló tavakká,
és kiaszott földet vízforrásokká. 36 És telepített oda
éhezőket, hogy lakó-városokat építsenek. 37 És mezőket
vetének be és szőlőket plántálának, hogy hasznos
gyümölcsöt szerezzenek. 38 És megáldá őket és igen
megszaporodának, és barmaikat sem kevesbítette meg.
39 De megkevesedtek és meggörnyedtek vala ínség,
nyomorúság és keserűség miatt. 40 Gyalázatot zúdított
a fejedelmekre, és bujdostatta őket út nélkül való
kietlenben. 41 De felemelé a nyomorultat az ínségből,
és hasonlóvá tette a nemzetségeket a juhnyájhoz. 42
Látják az igazak és örvendeznek, és minden gonoszság
megtartóztatja az ő száját. 43 A bölcs, az eszébe veszi
ezeket, és meggondolják az Úrnak kegyelmességét!

108 Ének. Dávid zsoltára. Kész az én szívem, oh
Isten, hadd énekeljek és zengedezzek; az én
dicsőségem is kész. 2 Serkenj fel te lant és hárfa,
hadd keltsem fel a hajnalt! 3 Hálát adok néked a népek

között Uram, és zengedezek néked a nemzetek között!
4 Mert nagy, egek felett való a te kegyelmed, és a
felhőkig ér a te hűséges voltod! 5 Magasztaltassál
fel, oh Isten, az egek felett, és dicsőséged legyen az
egész földön! 6 Hogy megszabaduljanak a te szeretteid,
segíts a te jobb kezeddel és hallgass meg engem! 7
Az ő szentélyében szólott az Isten: Örvendezek, hogy
eloszthatom Sikhemet, és felmérhetem Sukkothnak
völgyét. 8 Enyém Gileád, enyém Manassé; Efraim az
én fejemnek védelme, Júda az én törvényrendelőm. 9
Moáb az én mosdómedenczém, Edomra az én saruimat
vetem, Filistea felett kaczagok. 10 Kicsoda visz el engem
a kerített városba? kicsoda vezérel engem Edomig?
11 Nem te vagy-é, oh Isten, a ki megvetettél minket,
hogy ki ne menj, oh Isten, a mi seregeinkkel? 12 Adj
szabadulást nékünk az ellenségtől, mert hiábavaló az
emberi segítség! 13 Istennel hatalmasan cselekszünk,
és ő megtapodja ellenségeinket.

109 Az éneklőmesternek, Dávidé; zsoltár. Én
dicséretemnek Istene, ne hallgass! 2 Mert
a gonosznak szája és az álnokságnak szája felnyilt
ellenem, hazug nyelvvel beszélnek én velem. 3
És körülvesznek engem gyűlölséges beszédekkel,
és ostromolnak engem ok nélkül. 4 Szeretetemért
ellenkeznek velem, én pedig imádkozom. 5 Roszszal
fizetnek nékem a jóért, és gyűlölséggel az én
szeretetemért. 6 Állíts fölibe gonoszt, és vádló álljon az
ő jobb keze felől. 7 Mikor törvénykezik, mint gonosz
jőjjön ki; még az imádsága is bűnné legyen. 8 Életének
napjai kevesek legyenek, és a hivatalát más foglalja el.
9 Fiai legyenek árvákká, a felesége pedig özvegygyé.
10 És bujdossanak az ő fiai és kolduljanak, és elpusztult
helyeiktől távol keressenek eledelt. 11 Foglalja le
minden jószágát az uzsorás, és idegenek ragadozzák
el szerzeményét. 12 Ne legyen néki, a ki kegyelmet
mutasson iránta, és ne legyen, a ki könyörüljön az
ő árváin! 13 Veszszen ki az ő maradéka; a második
nemzedékben töröltessék el a nevök! 14 Atyáinak
álnoksága emlékezetben legyen az Úr előtt, és anyjának
bűne el ne töröltessék! 15 Mindenkor az Úr előtt
legyenek, és emlékezetök is veszszen ki e földről,
16 A miatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet
gyakoroljon és üldözte a szegény és nyomorult embert,
és a megkeseredett szívűt, hogy megölje. 17 Mivelhogy
szerette az átkot, azért érte el őt; és mivel nem volt
kedve az áldáshoz, azért távozék az el ő tőle. 18 Úgy
öltözte fel az átkot, mint a ruháját, azért ment beléje, mint
a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj. 19 Legyen az néki
palástul, a melybe beburkolódzik, és övül, a melylyel
mindenkor övezze magát. 20 Ez legyen jutalmok az
Úrtól az én vádolóimnak, és a kik rosszat beszélnek az
én lelkemre. 21 De te, én Uram, Istenem, bánj velem a
te nevedért; mivelhogy jó a te kegyelmed, szabadíts
meg engem! 22 Mert szegény és nyomorult vagyok
én, még a szívem is megsebesíttetett én bennem. 23
Úgy hanyatlom el, mint az árnyék az ő megnyúlásakor;
ide s tova hányattatom, mint a sáska. 24 Térdeim
tántorognak az éhségtől, és testem megfogyatkozott
a kövérségtől. 25 Sőt gyalázatossá lettem előttök; ha
látnak engem, fejöket csóválják. 26 Segíts meg engem,
Uram Isten; szabadíts meg engem a te kegyelmed
szerint! 27 Hadd tudják meg, hogy a te kezed munkája
ez, hogy te cselekedted ezt, Uram! 28 Átkozzanak ők,
de te áldj meg! Feltámadnak, de szégyenüljenek meg és
örvendezzen a te szolgád. 29 Öltözzenek az én vádlóim
gyalázatba, és burkolózzanak szégyenökbe, mint egy
köpenybe! 30 Hálát adok az Úrnak felettébb az én
számmal, és dicsérem őt a sokaság közepette! 31 Mert
jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabadítsa
azoktól, a kik elítélik annak lelkét.

110 Dávidé; zsoltár. Monda az Úr az én uramnak: Ülj
az én jobbomon, a míg ellenségeidet zsámolyul
vetem a te lábaid alá. 2 A te hatalmad pálczáját kinyújtja
az Úr Sionból, mondván: Uralkodjál ellenségeid között!
3 A te néped készséggel siet a te sereggyűjtésed napján,
szentséges öltözetekben; hajnalpir méhéből leszen
ifjaidnak harmatja. 4 Megesküdt az Úr és meg nem
másítja: Pap vagy te örökké Melkhisedek rendje szerint.
5 Az Úr a te jobbod felől; megrontja az ő haragja napján
a királyokat; 6 Ítéletet tart a nemzetek között; telve lesz
holttestekkel; összezúz messze földön minden főt. 7 Az
út mellett való patakból iszik; ezért emeli fel az ő fejét.

111 Dícsérjétek az Urat. Dicsérem az Urat teljes
szívből: az igazak környezetében és a
gyülekezetben. 2 Nagyok az Úrnak cselekedetei;
kivánatosak mindazoknak, a kik gyönyörködnek
azokban. 3 Dicsőség és méltóság az ő cselekedete, és
igazsága megmarad mindvégig. 4 Emlékezetet szerzett
az ő csudálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas az
Úr. 5 Eledelt ad az őt félőknek; megemlékezik az ő
szövetségéről örökké. 6 Cselekedeteinek erejét tudtul
adta az ő népének, nékik adván a pogányok örökségét.
7 Kezeinek cselekedetei hűség és igazság; minden
ő végzése tökéletes. 8 Megingathatlanok örökké és
mindvégig; hívségből és egyenességből származottak.
9 Váltságot küldött az ő népének, elrendelte szövetségét
örökre; szent és rettenetes az ő neve. 10 A bölcseség
kezdete az Úrnak félelme; jó belátása van mindenkinek, a
ki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad mindvégig.

112 Dicsérjétek az Urat. Boldog az ember, a ki
féli az Urat, és az ő parancsolataiban igen
gyönyörködik. 2 Hős lesz annak magva a földön; a
hívek nemzedéke megáldatik. 3 Gazdagság és bőség
lesz annak házában, s igazsága mindvégig megmarad.

4 Az igazakra világosság fénylik a sötétben: attól a ki
irgalmas, kegyelmes és igaz. 5 Jó annak az embernek,
a ki könyörül és kölcsön ad; dolgait pedig igazán végezi.
6 Mivelhogy soha sem ingadoz: örök emlékezetben
lesz az igaz. 7 Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős,
az Úrban bizakodó. 8 Rendületlen az ő szíve; nem
fél, míglen ellenségeire lenéz. 9 Osztogat, adakozik a
szegényeknek; igazsága megmarad mindvégig; az ő
szarva felemeltetik dicsőséggel. 10 Látja ezt a gonosz
és dühöng; fogait csikorgatja és eleped; a gonoszok
kivánsága semmivé lesz.

113 Dicsérjétek az Urat. Dicsérjétek az Úrnak
szolgái! dicsérjétek az Úrnak nevét, 2 Áldott
legyen az Úr neve mostantól fogva és örökké! 3
Napkelettől fogva napnyugotig dicsértessék az Úr neve!
4 Felmagasztaltatott az Úr minden pogány nép felett;
dicsősége túl van az egeken. 5 Kicsoda hasonló az
Úrhoz, a mi Istenünkhöz, a ki a magasságban lakozik?
6 A ki magát megalázva, tekint szét mennyen és
földön; 7 A ki felemeli az alacsonyt a porból, és a
szűkölködőt kivonszsza a sárból, 8 Hogy odaültesse
őket a főemberek közé, az ő népének főemberei közé;
9 A ki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak
anyját, nagy örömre. Dicsérjétek az Urat!

114 Mikor Izráel népe kijöve Égyiptomból, Jákóbnak
házanépe az idegen nép közül: 2 Júda lőn
az ő szentséges népe és Izráel az ő királysága. 3 A
tenger látá őt és elfutamodék; a Jordán hátrafordula.
4 A hegyek szöknek vala, mint a kosok, s a halmok,
mint a juhoknak bárányai. 5 Mi a bajod, te tenger, hogy
megfutamodál, és te Jordán, hogy hátrafordulál? 6
Hegyek, hogy szöktök vala, mint a kosok? Ti halmok,
mint a juhoknak bárányai? 7 Indulj meg te föld az Úr
orczája előtt, a Jákób Istene előtt, 8 A ki átváltoztatja a
kősziklát álló tóvá, és a szirtet vizek forrásává.

115 Nem nékünk Uram, nem nékünk, hanem a te
nevednek adj dicsőséget, a te kegyelmedért és
hívségedért! 2 Miért mondanák a pogányok: Hol van hát
az ő Istenök? 3 Pedig a mi Istenünk az égben van, és a
mit akar, azt mind megcselekszi. 4 Azoknak bálványa
ezüst és arany, emberi kezek munkája. 5 Szájok van,
de nem szólanak; szemeik vannak, de nem látnak; 6
Füleik vannak, de nem hallanak; orruk van, de nem
szagolnak; 7 Kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik
vannak, de nem járnak, nem szólanak az ő torkukkal. 8
Hasonlók legyenek azokhoz készítőik, és mindazok,
a kik bíznak bennök! 9 Izráel! te az Úrban bízzál; az
ilyenek segítsége és paizsa ő. 10 Áronnak háza! az
Úrban bízzál; az ilyenek segítsége és paizsa ő. 11
A kik félitek az Urat, az Úrban bízzatok; az ilyenek
segítsége és paizsa ő. 12 Az Úr megemlékezik mi rólunk
és megáld minket; megáldja Izráel házát, megáldja
Áronnak házát. 13 Megáldja azokat, a kik félik az Urat, a
kicsinyeket és a nagyokat. 14 Szaporítson titeket az Úr,
titeket és a ti fiaitokat. 15 Áldottai vagytok ti az Úrnak,
a ki teremtette a mennyet és a földet. 16 Az egek az
Úrnak egei, de a földet az ember fiainak adta. 17 Nem
a meghaltak dicsérik az Urat, sem nem azok, a kik
alászállanak a csendességbe. 18 De mi áldjuk az Urat
mostantól fogva mindörökké. Dicsérjétek az Urat!

116 Szeretem az Urat, mert meghallgatja
esedezéseim szavát. 2 Mert az ő fülét felém
fordítja, azért segítségül hívom őt egész életemben.
3 Körülvettek engem a halál kötelei, és a pokol
szorongattatásai támadtak meg engem; nyomorúságba
és ínségbe jutottam. **(Sheol h7585)** 4 És az Úrnak nevét
segítségül hívám: Kérlek Uram, szabadítsd meg az
én lelkemet! 5 Az Úr kegyelmes és igaz, és a mi
Istenünk irgalmas. 6 Az Úr megőrzi az alázatosokat;
én ügyefogyott voltam és megszabadított engem. 7
Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr
jól tett teveled. 8 Minthogy megszabadítottad lelkemet
a haláltól, szemeimet a könyhullatástól és lábamat az
eséstől: 9 Az Úr orczája előtt fogok járni az élőknek
földén. 10 Hittem, azért szóltam; noha igen megaláztatott
valék. 11 Csüggedezésemben ezt mondtam én: Minden
ember hazug. 12 Mivel fizessek az Úrnak minden
hozzám való jótéteményéért? 13 A szabadulásért
való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom
segítségül. 14 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom
az ő egész népe előtt. 15 Az Úr szemei előtt drága
az ő kegyeseinek halála. 16 Uram! én bizonyára a
te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló
leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet. 17 Néked
áldozom hálaadásnak áldozatával, és az Úr nevét hívom
segítségül. 18 Az Úr iránt való fogadásaimat megadom
az ő egész népe előtt, 19 Az Úr házának tornáczaiban,
te benned, oh Jeruzsálem! Dicsérjétek az Urat!

117 Dicsérjétek az Urat mind, ti pogányok;
magasztalják őt mind a népek! 2 Mert nagy az
ő kegyelmessége mi hozzánk, és az Úrnak igazsága
megmarad örökké. Dicsérjétek az Urat!

118 Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló
az ő kegyelme! 2 Mondja hát Izráel, hogy
örökkévaló az ő kegyelme! 3 Mondja hát az Áron háza,
hogy örökkévaló az ő kegyelme! 4 Mondják hát, a
kik félik az Urat, hogy örökkévaló az ő kegyelme! 5
Szükségemben segítségül hívám az Urat, meghallgatott
és tágas térre tett engem az Úr. 6 Velem van az Úr, nem
félek; mit árthat nékem ember? 7 Velem van az Úr az én
segítőim közt, és nézni fogok az én gyűlölőimre. 8 Jobb
az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni. 9 Jobb
az Úrban bízni, mint főemberekben reménykedni. 10

Körülvettek engem mind a pogányok, de az Úr nevében
elvesztém őket. 11 Körülvettek, bizony körülvettek
engem, de az Úr nevében elvesztém őket. 12 Körülvettek
engem, mint méhek; eloltattak, mint tövis-tűz, mert az Úr
nevében elvesztém őket. 13 Igen taszítottál engem, hogy
elessem; de az Úr megsegített engem. 14 Erősségem
és énekem az Úr, és ő lőn nékem szabadulásul. 15
Vígasságnak és szabadulásnak szava van az igazak
sátoraiban: Az Úrnak jobbkeze hatalmasan cselekedett!
16 Az Úrnak jobbkeze felmagasztaltatott; az Úrnak
jobbkeze hatalmasan cselekedett! 17 Nem halok meg,
hanem élek, és hirdetem az Úrnak cselekedeteit! 18
Keményen megostorozott engem az Úr; de nem adott
át engem a halálnak. 19 Nyissátok meg nékem az
igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon és dicsérjem
az Urat! 20 Ez az Úrnak kapuja; igazak mennek be
azon. 21 Magasztallak téged, hogy meghallgattál, és
szabadításomul lettél! 22 A kő a melyet az építők
megvetettek, szegeletkővé lett! 23 Az Úrtól lett ez,
csodálatos ez a mi szemeink előtt! 24 Ez a nap az,
a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vígadjunk
ezen! 25 Oh Uram, segíts most; oh Uram, adj most
jó előmenetelt! 26 Áldott, a ki jő az Úrnak nevében;
áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok! 27
Isten az Úr és ő világosított meg minket. Kötelekkel
kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához. 28
Istenem vagy te, azért hálát adok néked! Én Istenem,
magasztallak téged. 29 Magasztaljátok az Urat, mert jó;
mert örökkévaló az ő kegyelme!

119 Boldogok, a kiknek útjok feddhetetlen, a kik
az Úr törvényében járnak. 2 Boldogok, a kik
megőrzik az ő bizonyságait, és teljes szívből keresik
őt. 3 És nem cselekesznek hamisságot; az ő útaiban
járnak. 4 Te parancsoltad Uram, hogy határozataidat jól
megőrizzük. 5 Vajha igazgattatnának az én útaim a te
rendeléseid megőrzésére! 6 Akkor nem szégyenülnék
meg, ha figyelnék minden parancsolatodra! 7 Hálát
adok néked tiszta szívből, hogy megtanítottál engem a
te igazságod ítéleteire. 8 A te rendeléseidet megőrzöm;
soha ne hagyj el engem! 9 Mi módon őrizheti meg
tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te beszédednek
megtartása által? 10 Teljes szívből kerestelek téged:
ne engedj eltévedeznem a te parancsolataidtól! 11
Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem
ellened. 12 Áldott vagy te, Uram! Taníts meg engem
a te rendeléseidre. 13 Ajkaimmal hirdetem a te
szádnak minden ítéletét. 14 Inkább gyönyörködöm a te
bizonyságaidnak útjában, mint minden gazdagságban.
15 A te határozataidról gondolkodom, és a te ösvényeidre
nézek. 16 Gyönyörködöm a te rendeléseidben; a te
beszédedről nem feledkezem el. 17 Tégy jól a te
szolgáddal, hogy éljek és megtartsam a te beszédedet.
18 Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te
törvényednek csodálatos voltát. 19 Jövevény vagyok
e földön, ne rejtsd el tőlem a te parancsolataidat. 20
Elfogyatkozik az én lelkem, a te ítéleteid után való
szüntelen vágyódás miatt. 21 Megdorgálod a kevélyeket;
átkozottak, a kik elhajolnak parancsolataidtól. 22
Fordítsd el rólam a szidalmat és gyalázatot, mert
megőriztem a te bizonyságaidat! 23 Még ha fejedelmek
összeülnek, ellenem beszélnek is; a te szolgád a te
rendeléseidről gondolkodik. 24 A te bizonyságaid én
gyönyörűségem, és én tanácsadóim. 25 Lelkem a
porhoz tapad; eleveníts meg engem a te igéreted szerint.
26 Útaimat elbeszéltem előtted és te meghallgattál
engem; taníts meg a te rendeléseidre! 27 Add értenem
a te határozataidnak útát, hogy gondolkodjam a te
csodálatos dolgaidról! 28 Sír a lelkem a keserűség miatt;
vigasztalj meg a te igéd szerint! 29 A hamisságnak útját
távoztasd el tőlem, és a te törvényeddel ajándékozz
meg engem! 30 Az igazság útját választottam; a
te ítéleteid forognak előttem. 31 Ragaszkodom a te
bizonyságaidhoz; Uram, ne hagyj megszégyenülni! 32 A
te parancsolataidnak útján járok, ha megvigasztalod az
én szívemet! 33 Taníts meg Uram a te rendeléseidnek
útjára, hogy megőrizzem azt mindvégig. 34 Oktass,
hogy megőrizzem a te törvényedet, és megtartsam azt
teljes szívemből. 35 Vezérelj a te parancsolataidnak
útján, mert gyönyörködöm abban. 36 Hajtsd szívemet
a te bizonyságaidhoz, és ne a telhetetlenségre. 37
Fordítsd el az én szemeimet, hogy ne lássanak
hiábavalóságot; a te útadon éltess engemet. 38 Teljesítsd
igéretedet a te szolgádnak, a ki fél téged. 39 Fordítsd
el tőlem a gyalázatot, a mitől félek; hiszen jók a te
ítéleteid. 40 Ímé, kivánkozom a te határozataid után;
éltess engem a te igazságod által. 41 És szálljon
reám, Uram, a te kegyelmed, a te szabadításod, a
mint megigérted, 42 Hogy megfelelhessek az engem
gyalázónak, hiszen bizodalmam van a te igédben! 43
És az igazságnak beszédét se vedd el soha az én
számtól, mert várom a te ítéleteidet! 44 És megtartom
a te törvényedet mindenkor és mindörökké. 45 És
tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem.
46 És a királyok előtt szólok a te bizonyságaidról,
és nem szégyenülök meg. 47 És gyönyörködöm a
te parancsolataidban, a melyeket szeretek. 48 És
felemelem kezeimet a te parancsolataidra, a melyeket
szeretek, és gondolkodom a te rendeléseidről. 49
Emlékezzél meg a te szolgádnak adott igédről, a
melyhez nékem reménységet adtál! 50 Ez vigasztalásom
nyomorúságomban, mert a te beszéded megelevenít
engem. 51 A kevélyek szerfelett gúnyoltak engem; nem
hajlottam el a te törvényedtől. 52 Megemlékezem a te
öröktől fogva való ítéleteidről Uram, és vigasztalódom.
53 Harag vett rajtam erőt az istentelenek miatt, a kik

elhagyták a te törvényedet. **54** Ének volt rám nézve
minden parancsolatod bujdosásomnak hajlékában. **55**
Uram! a te nevedről emlékezem éjjel, és megtartom
a te törvényedet. **56** Ez jutott nékem, hogy a te
határozataidat megőriztem. **57** Azt mondám Uram,
hogy az én részem a te beszédeidnek megtartása. **58**
Teljes szívből könyörgök a te színed előtt: könyörülj
rajtam a te igéreted szerint! **59** Meggondoltam az én
útaimat, és lábaimat a te bizonyságaidhoz fordítom.
60 Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam
a te parancsolataidat. **61** Az istentelenek kötelei
körülkerítettek engem; de a te törvényedről el nem
feledkezem. **62** Éjfélkor felkelek, hogy hálát adjak néked,
igazságod ítéleteiért. **63** Társok vagyok mindazoknak,
a kik félnek téged, és a kik határozataidat megtartják.
64 A te kegyelmeddel, oh Uram, teljes e föld: taníts
meg engem rendeléseidre! **65** Jót cselekedtél a te
szolgáddal, Uram, a te igéd szerint. **66** Az okosságnak
és tudománynak drága voltára taníts meg engem,
mert hiszek a te parancsolataidnak. **67** Minekelőtte
megaláztattam, tévelyegtem vala; most pedig vigyázok a
te szódra. **68** Jó vagy te és jóltevő, taníts meg engem a te
rendeléseidre. **69** A kevélyek hazugságot költöttek reám,
de én teljes szívből megtartom a te parancsolataidat. **70**
Kövér az ő szívök, mint a háj; de én a te törvényedben
gyönyörködöm. **71** Jó nékem, hogy megaláztál, azért,
hogy megtanuljam a te rendeléseidet. **72** A te szádnak
törvénye jobb nékem, mint sok ezer arany és ezüst.
73 A te kezeid teremtettek és erősítettek meg engem;
oktass, hogy megtanuljam parancsolataidat. **74** A kik
téged félnek, látnak engem és örvendeznek, mivel
a te igédben van az én reménységem. **75** Tudom
Uram, hogy a te ítéleteid igazak, és igazságosan aláztál
meg engem. **76** Legyen velem a te kegyelmed, hogy
megvígasztalódjam a te szolgádnak tett igéreted szerint.
77 Szálljon reám a te irgalmasságod, hogy éljek, mert a
te törvényedben gyönyörködöm. **78** Szégyenüljenek meg
a kevélyek, a kik csalárdul elnyomtak engem, holott én a
te határozataidról gondolkodom. **79** Forduljanak hozzám,
a kik téged félnek, és ismerik a te bizonyságaidat! **80**
Legyen az én szívem feddhetetlen a te rendeléseidben,
hogy meg ne szégyenüljek. **81** Elfogyatkozik az én
lelkem a te szabadításod kivánása miatt; a te igédben
van az én reménységem. **82** A te beszéded kivánása
miatt elfogyatkoznak az én szemeim, mondván: mikor
vígasztalsz meg engem? **83** Noha olyanná lettem,
mint a füstön levő tömlő; a te rendeléseidről el nem
feledkezem. **84** Mennyi a te szolgádnak napja, és
mikor tartasz ítéletet az én üldözőim felett? **85** Vermet
ástak nékem a kevélyek, a kik nem a te törvényed
szerint élnek. **86** Minden parancsolatod igaz; csalárdul
üldöznek engem; segíts meg engem! **87** Csaknem
semmivé tettek engem e földön, de én nem hagytam
el a te határozataidat. **88** A te kegyelmed szerint
eleveníts meg engem, hogy megőrizhessem a te
szádnak bizonyságait. **89** Uram! örökké megmarad
a te igéd a mennyben. **90** Nemzedékről nemzedékre
van a te igazságod, te erősítetted meg a földet és áll
az. **91** A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert
minden, a mi van, te néked szolgál. **92** Ha nem a
te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor
elvesztem volna az én nyomorúságomban. **93** Soha
sem feledkezem el a te határozataidról, mert azok
által elevenítettél meg engem. **94** Tied vagyok, tarts
meg engem, mert a te határozataidat keresem. **95**
Vártak rám a gonoszok, hogy elveszessenek, de én a te
bizonyságaidra figyelek. **96** Látom, minden tökéletes
dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs
határa. **97** Mely igen szeretem a te törvényedet, egész
napestig arról gondolkodom! **98** Az én ellenségeimnél
bölcsebbé teszel engem a te parancsolataiddal, mert
mindenkor velem vannak azok. **99** Minden tanítómnál
értelmesebb lettem, mert a te bizonyságaid az én
gondolataim. **100** Előrelátóbb vagyok, mint az öreg
emberek, mert vigyázok a te határozataidra. **101** Minden
gonosz ösvénytől visszatartóztattam lábaimat, hogy
megtartsam a te beszédedet. **102** Nem távoztam el a
te ítéleteidtől, mert te oktattál engem. **103** Mily édes
az én ínyemnek a te beszéded; méznél édesbb az az
én számnak! **104** A te határozataidból leszek értelmes,
gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét. **105** Az
én lábamnak szövétneke a te igéd, és ösvényemnek
világossága. **106** Megesküdtem és megállom, hogy
megtartom a te igazságodnak ítéleteit. **107** Felette nagy
nyomorúságban vagyok; Uram, eleveníts meg a te igéd
szerint. **108** Szájamnak önkéntes áldozatai legyenek
kedvesek előtted Uram! és taníts meg a te ítéleteidre.
109 Lelkem mindig veszedelemben van, mindazáltal a
te törvényedről el nem feledkezem. **110** Tőrt vetettek
ellenem az istentelenek, de a te határozataidtól el nem
tévelyedtem. **111** A te bizonyságaid az én örökségem
mindenha, mert szívemnek örömei azok. **112** Az én
szívem hajlik a te rendeléseid teljesítésére mindenha
és mindvégig. **113** Az állhatatlanokat gyűlölöm, de a te
törvényedet szeretem. **114** Menedékem és paizsom vagy
te; igédben van az én reménységem. **115** Távozzatok
tőlem gonoszok, hogy megőrizzem az én Istenemnek
parancsolatait. **116** Támogass engem a te beszéded
szerint, hogy éljek, és ne engedd, hogy megszégyenüljek
reménységemben. **117** Segélj, hogy megmaradjak, és
gyönyörködjem a te rendeléseidben szüntelen. **118**
Megtapodod mindazokat, a kik rendeléseidtől elhajolnak,
mert az ő álnokságuk hazugság. **119** Mint salakot mind
elveted e földnek istenteleneit, azért szeretem a te
bizonyságaidat. **120** Borzad testem a tőled való félelem
miatt, és félek a te ítéleteidtől. **121** Méltányosságot és

igazságot cselekedtem; ne adj át nyomorgatóimnak! **122** Légy kezes a te szolgádért az ő javára, hogy a kevélyek el ne nyomjanak engem. **123** Szemeim epekednek a te szabadításod és a te igazságod beszéde után. **124** Cselekedjél a te szolgáddal a te kegyelmességed szerint, és a te rendeléseidre taníts meg engem! **125** Szolgád vagyok, oktass, hogy megismerjem a te bizonyságaidat! **126** Ideje, hogy az Úr cselekedjék; megrontották a te törvényedet. **127** Inkább szeretem azért a te parancsolataidat, mint az aranyat, mint a legtisztább aranyat. **128** Igaznak tartom azért minden határozatodat, és a hamisságnak minden ösvényét gyűlölöm. **129** Csodálatosak a te bizonyságaid, azért az én lelkem megőrzi azokat. **130** A te beszéded megnyilatkozása világosságot ad, és oktatja az együgyűeket. **131** Szájamat feltátom és lihegek, mert kivánom a te parancsolataidat. **132** Tekints reám és könyörülj rajtam, a miképen szoktál a te nevednek kedvelőin. **133** Vezéreld útamat a te igéd szerint, és ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam! **134** Oltalmazz meg az emberek erőszakosságától, hogy megőrizzem a te határozataidat! **135** A te orczádat világosítsd meg a te szolgádon, és taníts meg a te rendeléseidre! **136** Víznek folyásai erednek az én szemeimből azok miatt, a kik nem tartják meg a te törvényedet. **137** Igaz vagy Uram, és a te ítéleted igazságos. **138** A te bizonyságaidat igazságban és hűségben jelentetted meg, és mindenek felett való egyenességben. **139** Buzgóságom megemészt engem, mert elfeledkeztek a te beszédedről az én ellenségeim. **140** Felettébb tiszta a te beszéded, és a te szolgád szereti azt. **141** Kicsiny vagyok én és megvetett, de a te határozataidról el nem feledkezem. **142** A te igazságod igazság örökké, és a te törvényed igaz. **143** Nyomorúság és keserűség ért engem, de a te parancsolataid gyönyörűségeim nékem. **144** A te bizonyságaidnak igazsága örökkévaló; oktass, hogy éljek! **145** Teljes szívből kiáltok hozzád, hallgass meg, Uram! megtartom a te rendeléseidet. **146** Segítségül hívlak: tarts meg engem, és megőrzöm a te bizonyságaidat. **147** Hajnal előtt felkelek, kiáltok hozzád; a te beszédedben van reménységem. **148** Szemeim megelőzik az éjjeli őrséget, hogy a te beszédedről gondolkodjam. **149** Hallgasd meg az én szómat a te kegyelmességed szerint, Uram! Eleveníts meg a te jóvoltod szerint! **150** Közelgetnek hozzám az én gonosz háborgatóim, a kik a te törvényedtől messze távoztak. **151** Közel vagy te, Uram! és minden te parancsolatod igazság. **152** Régtől fogva tudom a te bizonyságaid felől, hogy azokat örökké állandókká tetted. **153** Lásd meg az én nyomorúságomat és szabadíts meg engem; mert a te törvényedről nem felejtkezem el! **154** Te perelj peremben és ments meg; a te beszéded szerint eleveníts meg engem! **155** Távol van a gonoszoktól a szabadítás, mert nem törődnek a te rendeléseiddel. **156** Nagy a te irgalmasságod, Uram! A te ítéletid szerint eleveníts meg engem. **157** Sokan vannak az én háborgatóim és üldözőim, de nem térek el a te bizonyságaidtól. **158** Láttam a hűteleneket és megundorodtam, hogy a te mondásodat meg nem tartják. **159** Lásd meg Uram, hogy a te határozataidat szeretem; a te kegyelmességed szerint eleveníts meg engem! **160** A te igédnek summája igazság, és a te igazságod ítélete mind örökkévaló. **161** A fejedelmek ok nélkül üldöztek engem; de a te igédtől félt az én szívem. **162** Gyönyörködöm a te beszédedben, mint a ki nagy nyereséget talált. **163** A hamisságot gyűlölöm és útálom; a te törvényedet szeretem. **164** Naponként hétszer dicsérlek téged, a te igazságodnak ítéleteiért. **165** A te törvényed kedvelőinek nagy békességök van, és nincs bántódásuk. **166** Várom a te szabadításodat, oh Uram! és a te parancsolataidat cselekszem. **167** Az én lelkem megtartja a te bizonyságaidat, és azokat igen szeretem. **168** Megtartom a te határozataidat és bizonyságaidat, mert minden útam nyilván van előtted. **169** Oh Uram! hadd szálljon az én könyörgésem a te színed elé; tégy bölcscsé engem a te igéd szerint. **170** Jusson elődbe az én imádságom; a te beszéded szerint szabadíts meg engem! **171** Ajkaim dicséretet zengjenek, mert megtanítasz a te rendeléseidre. **172** Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz. **173** Legyen segítségemre a te kezed, mert a te határozataidat választottam! **174** Uram! vágyódom a te szabadításod után, és a te törvényed nékem gyönyörűségem. **175** Éljen az én lelkem, hogy dicsérjen téged, és a te ítéleteid segítsenek rajtam! **176** Tévelygek, mint valami elveszett juh: keresd meg a te szolgádat; mert a te parancsolataidat nem felejtettem el!

120 Grádicsok éneke. Nyomorúságomban az Úrhoz kiálték, és meghallgata engem. **2** Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajaktól és a csalárd nyelvtől! **3** Mit adjanak néked, vagy mit nyujtsanak néked, te csalárd nyelv?! **4** Vitéznek hegyes nyilait fenyőfa parázsával. **5** Jaj nékem, hogy Mésekben bujdosom és a Kédár sátrai közt lakom! **6** Sok ideje lakozik az én lelkem a békességnek gyűlölőivel! **7** Magam vagyok a békesség, de mihelyt megszólalok, ők viadalra készek.

121 Grádicsok éneke. Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. **2** Az én segítségem az Úrtól van, a ki teremtette az eget és földet. **3** Nem engedi, hogy lábad inogjon; nem szunnyad el a te őriződ. **4** Ímé, nem szunnyad és nem alszik az Izráelnek őrizője! **5** Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékod a te jobbkezed felől. **6** Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. **7** Az Úr megőriz téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet.

8 Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet, mostantól
fogva mindörökké!

122 Grádicsok éneke, Dávidtól. Örvendezek, mikor
mondják nékem: Menjünk el az Úr házába! 2
Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, oh Jeruzsálem! 3
Jeruzsálem, te szépen épült, mint a jól egybeszerkesztett
város! 4 A hová feljárnak a nemzetségek, az
Úrnak nemzetségei, bizonyságul Izráelnek, az Úr
nevének tiszteletére. 5 Mert ott ülnek az ítélőszékek,
Dávid házának székei. 6 Könyörögjetek Jeruzsálem
békességéért; legyenek boldogok a téged szeretők!
7 Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség
a te palotáidban. 8 Atyámfiaiért és barátaimért hadd
mondhassam: béke veled! 9 Az Úrnak, a mi Istenünknek
házáért hadd kivánhassak jót tenéked!

123 Grádicsok éneke. Hozzád emelem szemeimet,
oh te egekben lakozó! 2 Ímé, mint a szolgák
szemei uroknak kezére, mint a szolgalány szemei
asszonya kezére: úgy néznek szemeink az Úrra,
a mi Istenünkre, mígnem megkönyörül rajtunk! 3
Könyörülj rajtunk, Uram, könyörülj rajtunk! Mert igen
elteltünk gyalázattal. 4 Lelkünk igen eltelt a gazdagok
csúfolkodásával, és a kevélyek gyalázkodásával.

124 Grádicsok éneke, Dávidtól. Ha nem az Úr az,
a ki velünk volt, így szóljon Izráel, 2 Ha nem
az Úr az, a ki velünk volt, mikor ránk támadtak az
emberek: 3 Akkor elevenen nyeltek volna el minket, a
mint felgerjedt haragjok ellenünk; 4 Akkor elborítottak
volna minket a vizek, patak futott volna át felettünk; 5
Akkor átfutottak volna rajtunk a felbőszült vizek. 6 Áldott
az Úr, a ki nem adott minket fogaik prédájául! 7 Lelkünk
megszabadult, mint a madár, a madarásznak tőréből.
A tőr elszakadt, mi pedig megszabadultunk. 8 A mi
segítségünk az Úr nevében van, a ki teremtette az eget
és földet.

125 Grádicsok éneke. A kik bíznak az Úrban,
olyanok, mint a Sion hegye, a mely meg nem
inog, örökké megáll. 2 Jeruzsálemet hegyek veszik
körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól
fogva mindörökké. 3 Mert nem pihen meg a gonoszság
pálczája az igazak részén, hogy rosszra ne nyújtsák ki
kezeiket az igazak. 4 Tégy jól, Uram, a jókkal, és a
szívök szerint igazakkal! 5 A görbe utakra tévedezőket
pedig ragadtassa el az Úr, együtt a gonosztevőkkel;
békesség legyen Izráelen!

126 Grádicsok éneke. Mikor visszahozta az Úr
Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az
álmodók. 2 Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk
pedig vígadozással. Akkor így szóltak a pogányok:
Hatalmasan cselekedett ezekkel az Úr! 3 Hatalmasan
cselekedett velünk az Úr, azért örvendezünk. 4 Hozd
vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakokat a déli
földön! 5 A kik könyhullatással vetnek, vígadozással
aratnak majd. 6 A ki vetőmagját sírva emelve megy
tova, vígadozással jő elő, kévéit emelve.

127 Grádicsok éneke Salamontól. Ha az Úr nem
építi a házat, hiába dolgoznak azon annak
építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző.
2 Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök,
fáradsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének
álmában ád eleget. 3 Ímé, az Úrnak öröksége, a fiak; az
anyaméh gyümölcse: jutalom. 4 Mint a nyilak a hősnek
kezében, olyanok a serdülő fiak. 5 Boldog ember, a ki
ilyenekkel tölti meg tegzét; nem szégyenülnek meg, ha
ellenséggel szólnak a kapuban.

128 Grádicsok éneke. Mind boldog az, a ki féli az
Urat; a ki az ő útaiban jár! 2 Bizony, kezed
munkáját eszed! Boldog vagy és jól van dolgod. 3
Feleséged, mint a termő szőlő házad belsejében; fiaid,
mint az olajfacsemeték asztalod körül. 4 Ímé, így áldatik
meg a férfiú, a ki féli az Urat! 5 Megáld téged az
Úr a Sionról, hogy boldognak lássad Jeruzsálemet
életednek minden idejében; 6 És meglássad fiaidnak
fiait; békesség legyen Izráelen!

129 Grádicsok éneke. Sokat szorongattak engem
ifjúságom óta! mondja most Izráel. 2 Sokat
szorongattak engem ifjúságom óta, még sem bírtak
velem. 3 Szántók szántottak hátamon, hosszúra
nyujtották barázdáikat. 4 Igaz az Úr! Elszaggatja a
gonoszok kötelét. 5 Megszégyenülnek és hátraszorulnak
mindazok, a kik gyűlölik a Siont. 6 Olyanok lesznek,
mint a háztetőn a fű, a mely kiszárad, mielőtt letépnék.
7 A melyet sem arató nem szed markába, sem kévekötő
az ölébe. 8 Az átutazók se mondják: Az Úr áldása rátok!
Áldunk benneteket az Úrnak nevében!

130 Grádicsok éneke. A mélységből kiáltok hozzád,
Uram! 2 Uram, hallgasd meg az én szómat;
legyenek füleid figyelmetesek könyörgő szavamra! 3
Ha a bűnöket számon tartod, Uram: Uram, kicsoda
maradhat meg?! 4 Hiszen te nálad van a bocsánat,
hogy féljenek téged! 5 Várom az Urat, várja az én
lelkem, és bízom az ő igéretében. 6 Várja lelkem az
Urat, jobban, mint az őrök a reggelt, az őrök a reggelt.
7 Bízzál Izráel az Úrban, mert az Úrnál van a kegyelem,
és bőséges nála a szabadítás! 8 Meg is szabadítja ő
Izráelt minden ő bűnéből.

131 Grádicsok éneke; Dávidtól. Uram, nem
fuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem
láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet
haladó csodadolgok után; 2 Sőt lecsendesítém és

elnémítám lelkemet. A milyen az elválasztott gyermek
az anyjánál; mint az elválasztott gyermek, olyan bennem
az én lelkem. 3 Bízzál Izráel az Úrban mostantól fogva
mindörökké!

132 Grádicsok éneke. Emlékezzél meg, Uram, Dávid
minden nyomorúságáról; 2 A ki megesküdt
az Úrnak, fogadást tőn a Jákób Istenének: 3 Nem
megyek be sátoros házamba, nem hágok fel háló-
nyoszolyámba; 4 Nem bocsátok álmot szemeimre
s pilláimra szendert; 5 Míg helyet nem találok az
Úrnak, Jákób Istenének hajlékot! 6 Ímé, hallottunk róla
Efratában; rátaláltunk Jaar térségein: 7 Hadd menjünk
be az ő hajlékaiba, boruljunk le lábainak zsámolyához! 8
Indulj Uram, a te nyugvóhelyedre: te és a te hatalmadnak
ládája! 9 Papjaid öltözködjenek igazságba, kegyeltjeid
pedig örvendezzenek! 10 Dávidért, a te szolgádért, ne
fordulj el felkented színétől! 11 Hűséget esküdött az Úr
Dávidnak, nem tér el attól: Ágyékod gyümölcsét ültetem
székedbe; 12 Ha megtartják fiaid szövetségemet és
bizonyságomat, a melyekre megtanítom őket, fiaik is
mindörökké székedben ülnek. 13 Mert a Siont választotta
ki az Úr, azt szerette meg magának lakhelyül: 14 Ez lesz
nyugovóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem;
15 Eleséggel megáldom gazdagon, szegényeit jóltartom
kenyérrel; 16 Papjait meg felruházom szabadítással,
és vígan örvendeznek kegyeltjei. 17 Megnövesztem
ott Dávidnak hatalmát, szövétneket szerzek az én
felkentemnek. 18 Ellenségeire szégyent borítok, rajta
pedig koronája ragyog.

133 Grádicsok éneke Dávidtól. Ímé, mily jó és mily
gyönyörűséges, a mikor együtt lakoznak az
atyafiak! 2 Mint a drága olaj a fejen, a mely aláfoly
a szakállon, az Áron szakállán; a mely lefoly köntöse
prémjére; 3 Mint a Hermon harmatja, a mely leszáll Sion
hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!

134 Grádicsok éneke. Nosza, áldjátok az Urat mind,
ti szolgái az Úrnak, a kik az Úr házában álltok
éjjelente! 2 Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen, és
áldjátok az Urat! 3 Áldjon meg téged az Úr a Sionról, a
ki teremtette az eget és a földet!

135 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Úrnak nevét,
dicsérjétek szolgái az Úrnak! 2 A kik álltok
az Úrnak házában, Istenünk házának pitvaraiban. 3
Dicsérjétek az Urat, mert jó az Úr; zengjétek nevét,
mert gyönyörűséges! 4 Mert kiválasztá magának az Úr
Jákóbot, Izráelt a saját örökségéül. 5 Én bizony tudom,
hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb.
6 Mind megteszi az Úr, a mit akar: az egekben és a
földön, a vizekben és minden mélységben. 7 Felemeli a
felhőket a földnek széléről; villámlást készít, hogy eső
legyen, s szelet hoz elő tárházaiból. 8 A ki megverte
Égyiptom elsőszülötteit, az emberétől a baroméig. 9
Jeleket és csodákat küldött rád, oh Égyiptom, Faraóra és
összes szolgáira. 10 A ki megvert sok népet, és megölt
erős királyokat: 11 Szíhont, az Emoreusok királyát,
meg Ógot, a Básán királyát, és Kanaánnak minden
királyát. 12 És odaadta földüket örökségül, örökségül
saját népének, Izráelnek. 13 Uram! Örökkévaló a te
neved; nemzedékről nemzedékre emlegetnek téged.
14 Mert birája az Úr az ő népének, és könyörületes
az ő szolgái iránt. 15 A pogányok bálványai ezüst és
arany, emberi kezek alkotásai. 16 Szájok van, de nem
beszélnek, szemeik vannak, de nem látnak; 17 Füleik
vannak, de nem hallanak, és lehellet sincsen szájokban!
18 Hasonlók lesznek hozzájuk alkotóik is, és mindazok,
a kik bíznak bennök. 19 Izráel háznépe: áldjátok az
Urat! Áronnak háznépe: áldjátok az Urat! 20 Lévinek
háznépe: áldjátok az Urat! Kik félik az Urat: áldjátok
az Urat! 21 Áldott az Úr a Sionon, a ki Jeruzsálemben
lakozik! Dicsérjétek az Urat!

136 Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló
az ő kegyelme. 2 Magasztaljátok az istenek
Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme. 3 Magasztaljátok
az uraknak Urát; mert örökkévaló az ő kegyelme. 4 A ki
nagy csodákat művel egyedül; mert örökkévaló az ő
kegyelme. 5 A ki teremtette az egeket bölcseséggel;
mert örökkévaló az ő kegyelme. 6 A ki kiterjesztette a
földet a vizek fölé; mert örökkévaló az ő kegyelme. 7 A
ki teremtette a nagy világító testeket; mert örökkévaló
az ő kegyelme. 8 A napot, hogy uralkodjék nappal; mert
örökkévaló az ő kegyelme. 9 A holdat és csillagokat, hogy
uralkodjanak éjszaka; mert örökkévaló az ő kegyelme.
10 A ki megverte az égyiptomiakat elsőszülötteikben;
mert örökkévaló az ő kegyelme. 11 A ki kihozta
Izráelt azok közül; mert örökkévaló az ő kegyelme. 12
Hatalmas kézzel és kifeszített karral; mert örökkévaló
az ő kegyelme. 13 A ki kétfelé választotta a veres
tengert; mert örökkévaló az ő kegyelme. 14 És átvitte
Izráelt annak közepén; mert örökkévaló az ő kegyelme.
15 Faraót pedig és seregét a veres tengerbe meríté;
mert örökkévaló az ő kegyelme. 16 A ki vezérlette
népét a pusztában; mert örökkévaló az ő kegyelme.
17 A ki nagy királyokat vert le; mert örökkévaló az ő
kegyelme. 18 És megvert hatalmas királyokat; mert
örökkévaló az ő kegyelme. 19 Szíhont, az Emoreusok
királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme. 20 Meg Ógot,
a Básán királyát; mert örökkévaló az ő kegyelme. 21
És örökségül adta az ő földjüket; mert örökkévaló az ő
kegyelme. 22 Örökségül szolgájának, az Izráelnek; mert
örökkévaló az ő kegyelme. 23 A ki megemlékezett rólunk
alacsonyságunkban; mert örökkévaló az ő kegyelme. 24
És megszabadított minket elleneinktől; mert örökkévaló
az ő kegyelme. 25 A ki eledelt ad minden testnek; mert

örökkévaló az ő kegyelme. 26 Magasztaljátok az egek
Istenét; mert örökkévaló az ő kegyelme!

137 Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sírtunk,
mikor a Sionról megemlékezénk. 2 A fűzfákra,
közepette, oda függesztettük hárfáinkat, 3 Mert
énekszóra nógattak ott elfogóink, kínzóink pedig víg
dalra, mondván: Énekeljetek nékünk a Sion énekei közül!
4 Hogyan énekelnők az Úrnak énekét idegen földön?! 5
Ha elfelejtkezem rólad, Jeruzsálem felejtkezzék el rólam
az én jobbkezem! 6 Nyelvem ragadjon az ínyemhez,
ha meg nem emlékezem rólad; ha nem Jeruzsálemet
tekintem az én vígasságom fejének! 7 Emlékezzél meg,
Uram, az Edom fiairól, a kik azt mondták Jeruzsálem
napján: Rontsátok le, rontsátok le fenékig! 8 Babilon
leánya, te pusztulóra vált! Áldott legyen a ki megfizet
néked gonoszságodért, a melylyel te fizettél nékünk! 9
Áldott legyen, a ki megragadja és sziklához paskolja
kisdedeidet!

138 Dávidé. Magasztallak téged teljes szívemből;
énekkel áldlak az istenek előtt. 2 Szent
templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet
kegyelmedért és igazságodért; mert minden neveden
felül felmagasztalád a te beszédedet. 3 Mikor kiáltottam,
meghallgattál engem, felbátorítottál engem, lelkemben
erő támadt. 4 Magasztal téged, Uram, e földnek minden
királya, mikor meghallják szádnak beszédeit, 5 És
énekelnek az Úrnak útairól, mert nagy az Úr dicsősége!
6 Noha felséges az Úr, mégis meglátja az alázatost,
a kevélyt pedig távolról ismeri. 7 Ha nyomorúságban
vergődöm, megelevenítesz; ellenségeim haragja ellen
kinyújtod kezedet, és a te jobbkezed megment engemet.
8 Elvégzi értem az Úr. Uram, a te kegyelmed örökkévaló:
ne hagyd el a te kezeidnek alkotásait!

139 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Uram,
megvizsgáltál engem, és ismersz. 2 Te ismered
ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat.
3 Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden útamat
jól tudod. 4 Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár
egészen érted azt Uram! 5 Elől és hátul körülzártál
engem, és fölöttem tartod kezedet. 6 Csodálatos előttem
e tudás, magasságos, nem érthetem azt. 7 Hová menjek
a te lelked elől és a te orczád elől hova fussak? 8 Ha a
mennybe hágok fel, ott vagy; ha a Seolba vetek ágyat,
ott is jelen vagy. **(Sheol h7585)** 9 Ha a hajnal szárnyaira
kelnék, és a tenger túlsó szélére szállanék: 10 Ott is a
te kezed vezérelne engem, és a te jobbkezed fogna
engem. 11 Ha azt mondom: A sötétség bizonyosan
elborít engem és a világosság körülöttem éjszaka lesz,
12 A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka,
mint a nappal; a sötétség olyan, mint a világosság.
13 Bizony te alkottad veséimet, te takargattál engem
anyám méhében. 14 Magasztallak, hogy csodálatosan
megkülönböztettél. Csodálatosak a te cselekedeteid!
és jól tudja ezt az én lelkem. 15 Nem volt elrejtve
előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam
és idomíttattam, mintegy a föld mélyében. 16 Látták
szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben ezek
mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formáltatni
fognak; holott egy sem volt még meg közülök. 17 És
nékem milyen kedvesek a te gondolataid, oh Isten! Mily
nagy azoknak summája! 18 Számlálgatom őket: többek
a fövénynél; felserkenek s mégis veled vagyok. 19
Vajha elvesztené Isten a gonoszt! Vérszopó emberek,
fussatok el tőlem! 20 A kik gonoszul szólnak felőled,
és nevedet hiába veszik fel, a te ellenségeid. 21 Ne
gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölőket? Az ellened
lázadókat ne útáljam-é? 22 Teljes gyűlölettel gyűlölöm
őket, ellenségeimmé lettek! 23 Vizsgálj meg engem, oh
Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és
ismerd meg gondolataimat! 24 És lásd meg, ha van-
e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj
engem az örökkévalóság útján!

140 Az éneklőmesternek, Dávid zsoltára. Szabadíts
meg engem, Uram, a gonosz embertől; a
zsarnok férfitól védj meg engemet! 2 A kik gonoszt
gondolnak szívökben, és minden nap háborút kezdenek.
3 Nyelvöket élesítik, mint a kígyó; áspiskígyó mérge
van ajkaik alatt. (Szela) 4 Ments meg, oh Uram, a
gonosz kezétől; a zsarnok férfitól védj meg engemet!
A kik megejteni szándékoznak lépéseimet. 5 Tőrt
hánytak elém titkon a kevélyek és köteleket; hálót
terítettek ösvényem szélére, hurkokat vetettek elém!
(Szela) 6 Mondám az Úrnak: Istenem vagy te! Hallgasd
meg Uram könyörgésem szavát! 7 Én Uram, Istenem,
szabadításom ereje: fedezd be fejemet a háború napján!
8 Ne add meg Uram, a mit a gonosz kíván; rossz
szándékát ne segítsd elő, mert felfuvalkodik! (Szela)
9 A körültem ólálkodóknak fejét borítsa be ajkaiknak
átka. 10 Eleven szenek hulljanak reájok; tűzbe vesse
őket, örvényekbe, fel ne keljenek! 11 A nyelves ember
meg ne maradjon e földön; a zsarnok embert űzze
a veszedelem, míg nyaka szakad. 12 Tudom, hogy
felfogja az Úr a szegények ügyét, a nyomorultaknak
jogát. 13 Csak az igazak magasztalják a te nevedet, s
orczád előtt lakoznak az igazságosak.

141 Dávid zsoltára. Uram! hívlak téged: siess én
hozzám; figyelmezz szavamra, mikor hívlak
téged. 2 Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, s
kezem felemelése estvéli áldozat legyen. 3 Tégy Uram
závárt az én szájamra; őriztessed az én ajkaim nyílását!
4 Ne engedd szívemet rosszra hajlani, hogy istentelenül
ne cselekedjem a gonosztevő emberekkel egybe; és
ne egyem azoknak kedvelt ételéből! 5 Ha igaz fedd

engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem
kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom
is értök nyavalyájokban. 6 Ha sziklához paskoltatnak
az ő bíráik, akkor hallgatják az én beszédeimet, mert
gyönyörűségesek. 7 Mint a ki a földet vágja és hányja,
úgy szóratnak szét csontjaik a Seol torkában. (Sheol h7585)
8 De az én szemeim, Uram Isten, rajtad csüggenek;
hozzád folyamodom: ne oltsd el életemet! 9 Őrizz meg a
tőrtől, a mit elém hánytak, és a gonosztevőknek hálóitól!
10 Essenek az álnokok saját tőreikbe; míg én egyben
általmegyek!

142 Dávid tanítása; imádság a barlangban létekor.
Fenszóval hívom az Urat, fenszóval könyörgök
az Úrhoz. 2 Kiöntöm előtte panaszomat, kitárom előtte
nyomorúságomat, 3 Mikor elcsügged bennem a lelkem.
Te pedig tudod az én ösvényemet, hogy az úton, a
melyen járok, tőrt hánytak elém. 4 Tekints jobbra és
lásd meg, hogy senki sincsen, a ki ismerne; nincsen
számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem.
5 Hívlak téged, oh Uram; s ezt mondom: Te vagy
oltalmam és örökségem az élőknek földén; 6 Figyelmezz
esedezésemre, mert igen nyomorult vagyok! Szabadíts
meg engem üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálamnál!
7 Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a
te nevedet! Az igazak vegyenek engem körül, mikor jól
teszel majd velem.

143 Dávid zsoltára. Uram, hallgasd meg
könyörgésemet, figyelmezzél imádságomra;
hűséged és igazságod szerint hallgass meg engemet.
2 Ne szállj perbe a te szolgáddal, mert egy élő sem
igaz előtted! 3 Ímé, ellenség üldözi lelkemet, a földhöz
paskolja éltemet; betaszít engem a sötétségbe a milyen
a régen megholtaké! 4 Elcsügged bennem a lelkem,
felháborodik bennem a szívem! 5 Megemlékezem a
régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezed
munkáiról elmélkedem. 6 Feléd terjesztgetem kezeimet;
lelkem, mint szomjú föld, úgy eped utánad. (Szela) 7
Siess, hallgass meg engem Uram! Elfogyatkozik az én
lelkem. Ne rejtsd el orczádat előlem, hogy ne legyek
hasonló a sírba szállókhoz. 8 Korán hallasd velem
kegyelmedet, mert bízom benned! Mutasd meg nékem
az útat, melyen járjak, mert hozzád emelem lelkemet! 9
Szabadíts meg engem ellenségeimtől, Uram; hozzád
menekülök! 10 Taníts meg engem a te akaratodat
teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked
vezéreljen engem az egyenes földön. 11 Eleveníts
meg engem, Uram, a te nevedért; vidd ki lelkemet a
nyomorúságból a te igazságodért! 12 És kegyelmedből
rontsd meg ellenségeimet, és veszítsd el mindazokat, a
kik szorongatják lelkemet; mert szolgád vagyok.

144 Dávidé. Áldott az Úr, az én kőváram, a ki
hadakozásra tanítja kezemet, s viadalra az én
ujjaimat. 2 Jóltevőm és megoltalmazóm, mentőváram és
szabadítóm nékem; paizsom, és az, a kiben én bízom:
ő veti alám népemet. 3 Uram! Micsoda az ember, hogy
tudsz felőle, és az embernek fia, hogy gondod van reá?
4 Olyan az ember, mint a lehellet; napjai, mint az átfutó
árnyék. 5 Uram, hajlítsd meg egeidet és szállja alá;
illesd meg a hegyeket, hogy füstölögjenek! 6 Lövelj
villámot és hányd szerte őket; bocsásd ki nyilaidat és
vedd el eszöket. 7 Nyújtsd le kezeidet a magasból;
ragadj ki és ments meg engem a nagy vizekből, az
idegen-fiak kezéből; 8 A kiknek szájok hazugságot
beszél, s jobb kezök a hamisság jobb keze. 9 Isten! Új
éneket éneklek néked; tízhúrú hangszerrel zengedezlek
téged; 10 Ki segítséget ád a királyoknak, s megmenti
Dávidot, az ő szolgáját a gonosz szablyától. 11 Ragadj
ki és ments meg engem az idegen-fiak kezéből, a kiknek
szájok hazugságot beszél, s jobbkezök a hamisság
jobbkeze. 12 Hogy fiaink olyanok legyenek, mint a
plánták, nagyokká nőve ifjú korukban; leányaink, mint a
templom mintájára kifaragott oszlopok. 13 Legyenek
telve tárházaink, eledelt eledelre szolgáltassanak;
juhaink százszorosodjanak, ezerszeresedjenek a mi
legelőinken. 14 Ökreink megrakodva legyenek; sem
betörés, sem kirohanás, sem kiáltozás ne legyen a mi
utczáinkon. 15 Boldog nép az, a melynek így van dolga;
boldog nép az, a melynek az Úr az ő Istene.

145 Dávid dicsérő éneke. Magasztallak téged,
Istenem, királyom, és áldom nevedet örökkön
örökké! 2 Minden napon áldalak téged, és dicsérem
neved örökkön örökké! 3 Nagy az Úr és igen dicséretes,
és az ő nagysága megfoghatatlan. 4 Nemzedék
nemzedéknek dícséri műveidet, s jelentgeti a te
hatalmasságodat. 5 A te méltóságod dicső fényéről,
és csodálatos dolgaidról elmélkedem. 6 Rettenetes
voltod hatalmát beszélik, és én a te nagyságos dolgaidat
hirdetem. 7 A te nagy jóságod emlékeiről áradoznak,
és a te igazságodnak örvendeznek. 8 Irgalmas és
könyörületes az Úr, késedelmes a haragra és nagy
kegyelmű. 9 Jó az Úr mindenki iránt, és könyörületes
minden teremtményéhez. 10 Dicsér téged, Uram minden
teremtményed és áldanak téged a te kegyeltjeid. 11
Országodnak dicsőségéről szólnak, és a te hatalmadat
beszélik. 12 Hogy tudtul adják az ember fiainak az ő
hatalmát, és az ő országának fényes dicsőségét. 13 A
te országod örökre fennálló ország, és a te uralkodásod
nemzedékről nemzedékre. 14 Az Úr megtámogat minden
elesendőt, és felegyenesít minden meggörnyedtet. 15
Mindenki szemei te reád vigyáznak, és te idejében
megadod eledelöket. 16 Megnyitod a te kezedet, és
megelégítesz minden élőt ingyen. 17 Igaz az Úr minden
ő útában, és minden dolgában kegyelmes. 18 Közel van

az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, a ki hűséggel
hívja őt. 19 Beteljesíti az őt félőknek kivánságát;
kiáltásukat meghallgatja és megsegíti őket. 20 Megőrzi
az Úr mindazokat, a kik őt szeretik; de a gonoszokat
mind megsemmisíti. 21 Az Úr dicséretét beszélje ajkam,
és az ő szent nevét áldja minden test örökkön örökké!

146 Dicsérjétek az Urat! Dicsérd én lelkem az
Urat! 2 Dicsérem az Urat, a míg élek; éneklek
az én Istenemnek, a míg vagyok. 3 Ne bízzatok a
fejedelmekben, emberek fiában, a ki meg nem menthet!
4 Kimegyen a lelke; visszatér földébe, és aznapon
elvesznek az ő tervei. 5 Boldog, a kinek segítsége
a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő
Istenében; 6 A ki teremtette az eget és földet, a tengert
és mindent, a mi bennök van. A ki megtartja a hűségét
örökké; 7 Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak,
eledelt ád az éhezőknek. Az Úr megszabadítja az
elfogottakat. 8 Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az
Úr felegyenesíti a meggörnyedteket; szereti az Úr az
igazakat. 9 Megoltalmazza az Úr a jövevényeket; árvát
és özvegyet megtart, és a gonoszok útját elfordítja.
10 Uralkodni fog az Úr örökké, a te Istened, oh Sion,
nemzedékről nemzedékre! Dicsérjétek az Urat!

147 Dicsérjétek az Urat! Hiszen Istenünkről énekelni
jó; hiszen őt dicsérni gyönyörűséges és illendő
dolog! 2 Az Úr építi Jeruzsálemet, összegyűjti Izráelnek
elűzötteit; 3 Meggyógyítja a megtört szívűeket, és
bekötözi sebeiket. 4 Elrendeli a csillagok számát, és
mindnyájokat nevéről nevezi. 5 Nagy a mi Urunk és igen
hatalmas, s bölcseségének nincsen határa. 6 Megtartja
az Úr a nyomorultakat; a gonoszokat földig megalázza.
7 Énekeljetek az Úrnak hálaadással, pengessetek hárfát
a mi Istenünknek! 8 A ki beborítja az eget felhővel, esőt
készít a föld számára, és füvet sarjaszt a hegyeken; 9
A ki megadja táplálékát a baromnak, a holló-fiaknak,
a melyek kárognak. 10 Nem paripák erejében telik
kedve, nem is a férfi lábszáraiban gyönyörködik; 11
Az őt félőkben gyönyörködik az Úr, a kik kegyelmében
reménykednek. 12 Dicsőitsd Jeruzsálem az Urat!
Dicsérd, oh Sion, a te Istenedet! 13 Mert erősekké
teszi kapuid zárait, s megáldja benned a te fiaidat. 14
Békességet ád határaidnak, megelégít téged a legjobb
búzával. 15 Leküldi parancsolatát a földre, nagy hirtelen
lefut az ő rendelete! 16 Olyan havat ád, mint a gyapjú,
és szórja a deret, mint a port. 17 Darabokban szórja le
jegét: ki állhatna meg az ő fagya előtt? 18 Kibocsátja
szavát s szétolvasztja őket; megindítja szelét s vizek
folydogálnak. 19 Közli igéit Jákóbbal, törvényeit s
végzéseit Izráellel. 20 Nem tesz így egyetlen néppel
sem; végzéseit sem tudatja velök. Dicsérjétek az Urat!

148 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek az Urat az
égből; dicsérjétek őt a magas helyeken! 2
Dicsérjétek őt angyalai mind; dicsérjétek őt minden ő
serege! 3 Dicsérjétek őt: nap és hold; dicsérjétek őt
mind: fényes csillagai! 4 Dicsérjétek őt egeknek egei, és
ti vizek, a melyek az ég felett vagytok! 5 Dicsérjék ők
az Úrnak nevét, mert parancsolt és előállottak ők. 6
Örök időre állította fel őket; törvényt szabott és nem tér
el attól. 7 Dicsérjétek az Urat a földről: viziszörnyek
és mély vizek ti mind! 8 Tűz és jégeső, hó és köd,
szélvihar, a melyek az ő rendelését cselekszik; 9 Ti
hegyek és halmok mindnyájan, minden gyümölcsfa s
mind ti czédrusok; 10 Vadak és minden barmok, férgek
és szárnyas állatok; 11 Földi királyok és minden nemzet,
fejedelmek és mind ti földi bírák! 12 Ifjak és szűzek,
vének gyermekekkel: 13 Dicsérjék az Úrnak nevét, mert
az ő neve dicső egyedül; az ő dicsősége égre-földre
kihat! 14 És felemelte az ő népének szarvát. Dicsőítse
minden ő kegyeltje: Izráel fiai, a hozzá közel való nép.
Dicsérjétek az Urat!

149 Dicsérjétek az Urat! Énekeljetek az Úrnak új
éneket; dicsérje őt a kegyesek gyülekezete!
2 Örvendezzen Izráel az ő teremtőjében: Sionnak fiai
örüljenek az ő királyukban! 3 Dicsérjék az ő nevét
tánczczal; dobbal és hárfával zengjenek néki. 4 Mert
kedveli az Úr az ő népét, a szenvedőket szabadulással
dicsőíti meg. 5 Vígadozzanak a kegyesek tisztességben;
ujjongjanak nyugvó helyökön. 6 Isten-dicsőítés legyen
torkukban, kétélű fegyver kezeikben; 7 Hogy bosszút
álljanak a pogányokon, és megfenyítsék a nemzeteket!
8 Hogy lánczra fűzzék királyaikat, főembereiket pedig
vas-bilincsekbe. 9 Hogy végrehajtsák rajtok a megírott
ítéletet. Dicsőség ez az ő minden kegyeltjére! Dicsérjétek
az Urat!

150 Dicsérjétek az Urat! Dicsérjétek Istent az ő
szent helyén; dicsérjétek őt az ő hatalmának
boltozatán! 2 Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek
őt nagyságának gazdagsága szerint! 3 Dicsérjétek
őt kürt-zengéssel; dicsérjétek őt hárfán és cziterán;
4 Dicsérjétek őt dobbal és tánczczal, dicsérjétek őt
hegedűkkel és fuvolával; 5 Dicsérjétek őt hangos
czimbalommal, dicsérjétek őt harsogó czimbalommal. 6
Minden lélek dicsérje az Urat! Dicsérjétek az Urat!

Példabeszédek

1 Salamonnak, Dávid fiának, Izráel királyának
példabeszédei, **2** Bölcseség és erkölcsnek
tanulására, értelmes beszédek megértésére; **3**
Okos fenyítéknek, igazságnak és ítéletnek és
becsületességnek megnyerésére; **4** Együgyűeknek
eszesség, gyermeknek tudomány és meggondolás
adására. **5** Hallja a bölcs és öregbítse az ő tanulságát,
és az értelmes szerezzen érett tanácsokat. **6**
Példabeszédnek és példázatnak, bölcsek beszédeinek
és találós meséinek megértésére. **7** Az Úrnak félelme
feje a bölcseségnek; a bölcseséget és erkölcsi tanítást
a bolondok megútálják. **8** Hallgasd, fiam, a te atyádnak
erkölcsi tanítását, és a te anyádnak oktatását el ne
hagyd. **9** Mert kedves ékesség lesz a te fejednek, és
aranyláncz a te nyakadra. **10** Fiam, ha a bűnösök el
akarnak csábítani téged: ne fogadd beszédöket. **11**
Ha azt mondják: jere mi velünk, leselkedjünk vér után,
rejtezzünk el az ártatlan ellen ok nélkül; **12** Nyeljük el
azokat, mint a sír elevenen, és egészen, mint a kik
mélységbe szállottak; **(Sheol h7585)** **13** Minden drága
marhát nyerünk, megtöltjük a mi házainkat zsákmánnyal;
14 Sorsodat vesd közénk; egy erszényünk legyen
mindnyájunknak: **15** Fiam, ne járj egy úton ezekkel,
tartóztasd meg lábaidat ösvényüktől; **16** Mert lábaik
a gonoszra futnak, és sietnek a vérnek ontására. **17**
Mert hiába vetik ki a hálót minden szárnyas állat szemei
előtt: **18** Ezek mégis vérök árán is ólálkodnak, lelkök
árán is leselkednek; **19** Ilyen az útja minden kapzsi
embernek: gazdájának életét veszi el. **20** A bölcseség
künn szerül-szerte kiált; az utczákon zengedezteti az ő
szavát. **21** Lármás utczafőkön kiált a kapuk bemenetelin,
a városban szólja az ő beszédit. **22** Míglen szeretitek,
oh ti együgyűek az együgyűséget, és gyönyörködnek
a csúfolók csúfolásban, és gyűlölik a balgatagok a
tudományt?! **23** Térjetek az én dorgálásomhoz; ímé
közlöm veletek az én lelkemet, tudtotokra adom az én
beszédimet néktek. **24** Mivelhogy hívtalak titeket, és
vonakodtatok, kiterjesztém az én kezemet, és senki
eszébe nem vette; **25** És elhagytátok minden én
tanácsomat, és az én feddésemmel nem gondoltatok:
26 Én is a ti nyomorúságtokon nevetek, megcsúfollak,
mikor eljő az, a mitől féltek. **27** Mikor eljő, mint a vihar,
az, a mitől féltek, és a ti nyomorúságtok, mint a forgószél
elközelget: mikor eljő ti reátok a nyomorgatás és a
szorongatás. **28** Akkor segítségül hívnak engem, de
nem hallgatom meg: keresnek engem, de meg nem
találnak. **29** Azért hogy gyűlölték a bölcseséget, és az
Úrnak félelmét nem választották. **30** Nem engedtek az
én tanácsomnak; megvetették minden én feddésemet.
31 Esznek azért az ő útjoknak gyümölcséből, és az ő
tanácsokból megelégednek. **32** Mert az együgyűeknek
pártossága megöli őket, és a balgatagoknak szerencséje
elveszti őket. **33** A ki pedig hallgat engem, lakozik
bátorságosan, és csendes lesz a gonosznak félelmétől.

2 Fiam! ha beveszed az én beszédimet, és az
én parancsolatimat elrejted magadnál, **2** Ha
figyelmeztetvén a bölcsességre a te füleidet, hajtod a
te elmédet az értelemre, **3** Igen, ha a bölcseségért
kiáltasz, és az értelemért a te szódat felemeled, **4**
Ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket
kutatod azt: **5** Akkor megérted az Úrnak félelmét, és az
Istennek ismeretére jutsz. **6** Mert az Úr ád bölcseséget,
az ő szájából tudomány és értelem származik. **7** Az
igazaknak valóságos jót rejteget, paizst a tökéletesen
járóknak, **8** Hogy megőrizze az igazságnak útait, és
kegyeseinek útját megtartja. **9** Akkor megérted az
igazságot, és törvényt és becsületességet, és minden
jó útat. **10** Mert bölcseség megy a te elmédbe, és
a tudomány a te lelkedben gyönyörűséges lesz. **11**
Meggondolás őrködik feletted, értelem őriz téged, **12**
Hogy megszabadítson téged a gonosznak útától, és
a gonoszságszóló férfiútól; **13** A kik elhagyják az
igazságnak útát, hogy járjanak a setétségnek útain. **14**
A kik örülnek gonoszt cselekedvén, vígadnak a gonosz
álnokságokon. **15** A kiknek ösvényeik görbék, és a
kik az ő útaikban gonoszok. **16** Hogy megszabadítson
téged a nem hozzád tartozó asszonytól, az idegentől,
a ki az ő beszédével hizelkedik, **17** A ki elhagyja az
ő ifjúságának férjét, és az ő Istenének szövetségéről
elfelejtkezik; **18** Mert a halálra hanyatlik az ő háza, és az
ő ösvényei az élet nélkül valókhoz. **19** Valakik mennek
ahhoz, nem térnek meg, sem meg nem nyerhetik az
életnek útait. **20** Hogy járj a jóknak útjokon, és az
igazaknak ösvényeit kövessed. **21** Mert az igazak lakják
a földet, és a tökéletesek maradnak meg rajta. **22** A
gonoszok pedig a földről kivágattatnak, és a hitetlenül
cselekedők kiszaggattatnak abból.

3 Fiam! az én tanításomról el ne felejtkezzél, és az
én parancsolatimat megőrizze a te elméd; **2** Mert
napoknak hosszú voltát, és sok esztendős életet, és
békességet hoznak néked bőven. **3** Az irgalmasság
és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te
nyakadra, írd be azokat a te szívednek táblájára; **4** Így
nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek
szemei előtt. **5** Bizodalmad legyen az Úrban teljes
elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. **6**
Minden te útaidban megismered őt; akkor ő igazgatja
a te útaidat. **7** Ne légy bölcs a te magad ítélete
szerint; féld az Urat, és távozzál el a gonosztól. **8**
Egészség lesz ez a te testednek, és megújulás a te
csontaidnak. **9** Tiszteld az Urat a te marhádból, a te
egész jövedelmed zsengéjéből. **10** Eképen megtelnek a
te csűreid elégséggel, és musttal áradnak el sajtód válúi.

11 Az Úrnak fenyítését fiam, ne útáld meg, se meg ne únd
az ő dorgálását. 12 Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja,
és pedig mint az atya az ő fiát, a kit kedvel. 13 Boldog
ember, a ki megnyerte a bölcseséget, és az ember, a ki
értelmet szerez. 14 Mert jobb ennek megszerzése az
ezüstnek megszerzésénél, és a kiásott aranynál ennek
jövedelme. 15 Drágább a fényes kárbunkulusoknál, és
minden te gyönyörűségeid nem hasonlíthatók hozzá.
16 Napoknak hosszúsága van jobbjában, baljában
gazdagság és tisztesség. 17 Az ő útai gyönyörűséges
útak, és minden ösvényei: békesség. 18 Életnek fája
ez azoknak, a kik megragadják, és a kik megtartják
boldogok! 19 Az Úr bölcseséggel fundálta a földet,
erősítette az eget értelemmel. 20 Az ő tudománya által
fakadtak ki a mélységből a vizek, és a felhők csepegnek
harmatot, 21 Fiam, ne távozzanak el a te szemeidtől,
őrizd meg az igaz bölcseséget, és a meggondolást! 22
És lesznek ezek élet a te lelkednek, és kedvesség a te
nyakadnak. 23 Akkor bátorsággal járod a te útadat, és
a te lábadat meg nem ütöd. 24 Mikor lefekszel, nem
rettegsz; hanem lefekszel és gyönyörűséges lesz a
te álmod. 25 Ne félj a hirtelen való félelemtől, és a
gonoszok pusztításától, ha eljő; 26 Mert az Úr lesz
a te bizodalmad és megőrzi a te lábadat a fogságtól.
27 Ne fogd meg a jótéteményt azoktól, a kiket illet,
ha hatalmadban van annak megcselekedése. 28 Ne
mondd a te felebarátodnak: menj el, azután térj meg,
és holnap adok; holott nálad van, a mit kér. 29 Ne
forralj a te felebarátod ellen gonoszt, holott ő együtt ül
bátorságosan te veled. 30 Ne háborogj egy emberrel
is ok nélkül, ha nem illetett gonoszszal téged. 31
Ne irígykedjél az erőszakos emberre, és néki semmi
útát ne válaszd. 32 Mert útálja az Úr az engedetlent;
és az igazakkal van az ő titka. 33 Az Úrnak átka
van a gonosznak házán; de az igazaknak lakhelyét
megáldja. 34 Ha kik csúfolók, ő megcsúfolja azokat;
a szelídeknek pedig ád kedvességet. 35 A bölcsek
tisztességet örökölnek; a bolondok pedig gyalázatot
aratnak.

4 Halljátok meg, fiaim, atyátok erkölcsi tanítását, és
figyelmezzetek az értelemnek megtudására. 2 Mert
jó tanulságot adok néktek; az én tudományomat el ne
hagyjátok. 3 Mert én atyámnak fia voltam, gyenge és
egyetlenegy az én anyám előtt. 4 Tehát tanított engem, és
mondá nékem: tartsa meg az én beszédemet a te elméd,
hogy megtartván az én parancsolatimat, élj; 5 Szerezz
bölcseséget, szerezz eszességet; ne felejtkezzél el, se
el ne hajolj az én számnak beszéditől. 6 Ne hagyd el azt,
és megtart téged; szeresd azt, és megőriz téged. 7 A
bölcseség kezdete ez: szerezz bölcseséget, és minden
keresményedből szerezz értelmet. 8 Magasztald fel azt,
és felmagasztal téged; tiszteltté tesz téged, ha hozzád
öleled azt. 9 Ád a te fejednek kedvességnek koszorúját;
igen szép ékes koronát ád néked. 10 Hallgasd, fiam,
és vedd be az én beszédimet; így sokasulnak meg
néked a te életednek esztendei. 11 Bölcseségnek
útára tanítottalak téged, vezettelek téged az igazságnak
ösvényin. 12 Mikor jársz, semmi nem szorítja meg
a te járásodat; és ha futsz, nem ütközöl meg. 13
Ragaszkodjál az erkölcsi tanításhoz, ne hagyd el; őrizd
meg azt, mert az a te életed. 14 A hitetleneknek útjára
ne menj, se ne járj a gonoszok ösvényén. 15 Hagyd
el, át ne menj rajta; térj el tőle, és menj tovább. 16
Mert nem alhatnak azok, ha gonoszt nem cselekesznek:
és kimegy szemükből az álom, ha mást romlásra nem
juttatnak. 17 Mert az istentelenségnek étkét eszik, és az
erőszaktételnek borát iszszák. 18 Az igazak ösvénye
pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél
tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig. 19
Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem
tudják miben ütköznek meg. 20 Fiam, az én szavaimra
figyelmezz, az én beszédimre hajtsad füledet. 21 Ne
távozzanak el a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te
elmédben. 22 Mert életök ezek azoknak, a kik megnyerik,
és egész testöknek egészség. 23 Minden féltett dolognál
jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden
élet. 24 Vesd el tőled a száj hamisságát, és az ajkak
álnokságát távoztasd el magadtól. 25 A te szemeid
előre nézzenek, és szemöldökid egyenest magad elé
irányuljanak. 26 Egyengesd el lábaid ösvényit, s minden
te útaid állhatatosak legyenek. 27 Ne térj jobbra, se
balra, fordítsd el a te lábadat a gonosztól.

5 Fiam! az én bölcseségemre figyelmezz, az én
értelmemre hajtsd a te füledet, 2 Hogy megtartsd a
meggondolást, és a tudományt a te ajakid megőrizzék.
3 Mert színmézet csepeg az idegen asszony ajka, és
símább az olajnál az ő íny e. 4 De annak vége keserű,
mint az üröm, éles, mint a kétélű tőr. 5 Az ő lábai a
halálra mennek, az ő léptei a sírba törekszenek. **(Sheol
h7585)** 6 Az életnek útát hogy ne követhesse, ösvényei
változókká lettek, a nélkül, hogy ő eszébe venné. 7 Most
azért, fiaim, hallgassatok engem, és ne távozzatok el
számnak beszéditől! 8 Távoztasd el attól útadat, és ne
közelgess házának ajtajához, 9 Hogy másoknak ne add
a te ékességedet, és esztendeidet a kegyetlennek; 10
Hogy ne az idegenek teljenek be a te marháiddal, és a te
keresményed más házába ne jusson. 11 Hogy nyögnöd
kelljen életed végén, a mikor megemésztetik a te húsod
és a te tested, 12 És azt kelljen mondanod: miképen
gyűlöltem az erkölcsi tanítást, és a fenyítéket útálta
az én elmém, 13 És nem hallgattam az én vezetőim
szavát, és az én tanítóimhoz nem hajtottam fülemet!
14 Kevés híja volt, hogy minden gonoszságba nem
merültem a gyülekezetnek és községnek közepette!
15 Igyál vizet a te kútadból, és a te forrásod közepiből

folyóvizet. **16** Kifolyjanak-é a te forrásid, az utczákra a
te vized folyásai? **17** Egyedül tied legyenek, és nem az
idegenekéi veled. **18** Legyen a te forrásod áldott, és
örvendezz a te ifjúságod feleségének. **19** A szerelmes
szarvas, és kedves zerge; az ő emlői elégítsenek meg
téged minden időben, az ő szerelmében gyönyörködjél
szüntelen. **20** És miért bujdosnál, fiam, az idegen
után, és ölelnéd keblét az idegennek? **21** Mert az
Úrnak szemei előtt vannak mindenkinek útai, és minden
ösvényeit ő rendeli. **22** A maga álnokságai fogják meg
az istentelent, és a saját bűnének köteleivel kötöztetik
meg. **23** Ő meghal fenyíték híján, és bolondságának
sokasága miatt támolyog.

6 Fiam! ha kezes lettél a te barátodért, és kezedet
adván, kötelezted magadat másért: **2** Szádnak
beszédei által estél tőrbe, megfogattattál a te szádnak
beszédivel. **3** Ezt míveld azért fiam, és mentsd ki
magadat, mert a te felebarátodnak kezébe jutottál; eredj,
alázd meg magadat, és kényszerítsd felebarátodat.
4 Még álmot se engedj szemeidnek, se szunnyadást
szemöldökidnek, **5** Szabadítsd ki magadat, mint a zerge
a vadász kezéből, és mint a madár a madarásznak
kezéből. **6** Eredj a hangyához, te rest, nézd meg az ő
útait, és légy bölcs! **7** A kinek nincs vezére, igazgatója,
vagy ura, **8** Nyárban szerzi meg az ő kenyerét, aratáskor
gyűjti eledelét. **9** Oh te rest, meddig fekszel? mikor
kelsz fel a te álmodból? **10** Még egy kis álom, még
egy kis szunnyadás, még egy kis kéz-összefonás,
hogy pihenjek; **11** Így jő el, mint az útonjáró, a te
szegénységed, és a te szűkölködésed, mint a paizsos
férfiú! **12** Haszontalan ember, hamis férfiú, a ki álnok
szájjal jár, **13** A ki hunyorgat szemeivel; lábaival is szól,
és ujjaival jelt ád. **14** Álnokság van az ő szívében,
gonoszt forral minden időben, háborúságot indít. **15**
Annakokáért hirtelen eljő az ő nyomorúsága, gyorsan
megrontatik, s nem lesz gyógyulása. **16** E hat dolgot
gyűlöli az Úr, és hét dolog útálat az ő lelkének: **17** A
kevély szemek, a hazug nyelv, és az ártatlan vért ontó
kezek, **18** Az álnok gondolatokat forraló elme, a gonoszra
sietséggel futó lábak, **19** A hazugságlehelő hamis tanú,
és a ki szerez háborúságokat az atyafiak között! **20** Őrizd
meg, fiam, atyád parancsolatját, és anyád tanítását
el ne hagyd. **21** Kösd azokat szívedre mindenkor,
fűzd a nyakadba. **22** Valahová mégysz, vezérel téged,
mikor aluszol, őriz téged, mikor felserkensz, beszélget
te veled. **23** Mert szövétnek a parancsolat, és a
tudomány világosság, és életnek úta a tanító-feddések.
24 Hogy a gonosz asszonytól téged megőrizzenek, az
idegen asszony nyelvének hizelkedésétől. **25** Ne kivánd
az ő szépségét szivedben, és meg ne fogjon téged
szemöldökeivel; **26** Mert a parázna asszony miatt jut az
ember egy darab kenyérre, és más férfi felesége drága
életet vadász! **27** Vehet-é valaki tüzet az ő kebelébe,
hogy ruhái meg ne égnének? **28** Vagy járhat-é valaki
elevenszénen, hogy lábai meg ne égnének? **29** Így
van, valaki bemegy felebarátjának feleségéhez, nem
marad büntetlen, valaki illeti azt! **30** Nem útálják meg
a lopót, ha lop az ő kivánságának betöltésére, mikor
éhezik; **31** És ha rajta kapatik, hétannyit kell adnia,
az ő házának minden marháját érette adhatja; **32** A ki
pedig asszonynyal paráználkodik, bolond; a ki magát
el akarja veszteni, az cselekszi ezt! **33** Vereséget és
gyalázatot nyer, és az ő gyalázatja el nem töröltetik. **34**
Mert a féltékenység a férfiú haragja, és nem cselekszik
kegyelmességgel a bosszúállásnak napján. **35** Nem
gondol semmi váltsággal, nem nyugszik meg rajta, még
ha nagy sok ajándékot adsz is néki.

7 Fiam, tartsd meg az én beszédeimet, és az én
parancsolataimat rejtsd el magadnál. **2** Az én
parancsolatimat tartsd meg, és élsz; és az én tanításomat
mint a szemed fényét. **3** Kösd azokat ujjaidra, írd fel
azokat szíved táblájára. **4** Mondd ezt a bölcseségnek:
Én néném vagy te; és az eszességet ismerősödnek
nevezd, **5** Hogy megőrizzen téged a nem hozzád tartozó
asszonytól, és az ő beszédivel hizelkedő idegentől.
6 Mert házam ablakán, a rács mögül néztem, **7**
És láték a bolondok között, eszembe vevék a fiak
között egy bolond ifjat, **8** A ki az utczán jár, annak
szeglete mellett, a házához menő úton lépeget, **9**
Alkonyatkor, nap estjén, és setét éjfélben. **10** És ímé,
egy asszony eleibe jő, paráznának öltözetében, álnok
az ő elméjében. **11** Mely csélcsap és vakmerő, a kinek
házában nem maradhatnak meg az ő lábai. **12** Néha
az utczán, néha a tereken van, és minden szegletnél
leselkedik. **13** És megragadá őt és megcsókolá őt,
és szemtelenségre vetemedvén, monda néki: **14**
Hálaáldozattal tartoztam, ma adtam meg fogadásimat.
15 Azért jövék ki elődbe, szorgalmatosan keresni a te
orczádat, és reád találtam! **16** Paplanokkal megvetettem
nyoszolyámat, égyiptomi szövésű szőnyegekkel. **17**
Beillatoztam ágyamat mirhával, áloessel és fahéjjal.
18 No foglaljuk magunkat bőségesen mind virradtig a
szeretetben; vígadjunk szerelmeskedésekkel. **19** Mert
nincs otthon a férjem, elment messze útra. **20** Egy
erszény pénzt vőn kezéhez; holdtöltére jő haza. **21** És
elhiteté őt az ő mesterkedéseinek sokaságával, ajkainak
hizelkedésével elragadá őt. **22** Utána megy; mint az
ökör a vágóhídra, és mint a bolond, egyszer csak fenyítő
békóba; **23** Mígnem átjárja a nyíl az ő máját. Miképen
siet a madár a tőrre, és nem tudja, hogy az az ő élete
ellen van. **24** Annakokáért most, fiaim, hallgassatok
engem, és figyelmezzetek az én számnak beszédeire.
25 Ne hajoljon annak útaira a te elméd, és ne tévelyegj
annak ösvényin. **26** Mert sok sebesültet elejtett, és
sokan vannak, a kik attól megölettek. **27** Sírba vívő út az
ő háza, a mely levisz a halálnak hajlékába. **(Sheol h7585)**

8 Avagy a bölcsesség nem kiált-é, és az értelem nem
bocsátja-é ki az ő szavát? **2** A magas helyeknek
tetein az úton, sok ösvény összetalálkozásánál áll
meg. **3** A kapuk mellett a városnak bemenetelin, az
ajtók bemenetelinél zeng. **4** Tinéktek kiáltok, férfiak;
és az én szóm az emberek fiaihoz van! **5** Értsétek
meg ti együgyűek az eszességet, és ti balgatagok
vegyétek eszetekbe az értelmet. **6** Halljátok meg; mert
jeles dolgokat szólok és az én számnak felnyitása
igazság. **7** Mert igazságot mond ki az én ínyem, és
útálat az én ajkaimnak a gonoszság. **8** Igaz én számnak
minden beszéde, semmi sincs ezekben hamis, vagy
elfordult dolog. **9** Mind egyenesek az értelmesnek,
és igazak azoknak, kik megnyerték a tudományt. **10**
Vegyétek az én tanításomat, és nem a pénzt; és
a tudományt inkább, mint a választott aranyat. **11**
Mert jobb a bölcseség a drágagyöngyöknél; és semmi
gyönyörűségek ehhez egyenlők nem lehetnek. **12** Én
bölcsesség lakozom az eszességben, és a megfontolás
tudományát megnyerem. **13** Az Úrnak félelme a
gonosznak gyűlölése; a kevélységet és felfuvalkodást és
a gonosz útat, és az álnok szájat gyűlölöm. **14** Enyém a
tanács és a valóság, én vagyok az eszesség, enyém
az erő. **15** Én általam uralkodnak a királyok, és az
uralkodók végeznek igazságot. **16** Én általam viselnek a
fejedelmek fejedelemséget, és a nemesek, a földnek
minden birái. **17** Én az engem szeretőket szeretem, és
a kik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak. **18**
Gazdagság és tisztesség van nálam, megmaradandó
jó és igazság. **19** Jobb az én gyümölcsöm a tiszta
aranynál és színaranynál, és az én hasznom a válogatott
ezüstnél. **20** Az igazságnak útán járok, és az igazság
ösvényének közepén. **21** Hogy az engem szeretőknek
valami valóságost adjak örökségül, és erszényeiket
megtöltsem. **22** Az Úr az ő útának kezdetéül szerzett
engem; az ő munkái előtt régen. **23** Örök időktől fogva
felkenettem, kezdettől, a föld kezdetétől fogva. **24** Még
mikor semmi mélységek nem voltak, születtem vala;
még mikor semmi források, vízzel teljesek nem voltak.
25 Minekelőtte a hegyek leülepedtek volna, a halmoknak
előtte születtem. **26** Mikor még nem csinálta vala a földet
és a mezőket, és a világ porának kezdetét. **27** Mikor
készíté az eget, ott valék; mikor felveté a mélységek
színén a kerekséget; **28** Mikor megerősíté a felhőket ott
fenn, mikor erősekké lőnek a mélységeknek forrásai; **29**
Mikor felveté a tengernek határit, hogy a vizek át ne
hágják az ő parancsolatját, mikor megállapítá e földnek
fundamentomait: **30** Mellette valék mint kézmíves,
és gyönyörűsége valék mindennap, játszva ő előtte
minden időben. **31** Játszva az ő földének kerekségén,
és gyönyörűségemet lelve az emberek fiaiban. **32** És
most fiaim, hallgassatok engemet, és boldogok, a kik az
én útaimat megtartják. **33** Hallgassátok a tudományt
és legyetek bölcsek, és magatokat el ne vonjátok! **34**
Boldog ember, a ki hallgat engem, az én ajtóm előtt
virrasztván minden nap, az én ajtóim félfáit őrizvén. **35**
Mert a ki megnyer engem, nyert életet, és szerzett az
Úrtól jóakaratot. **36** De a ki vétkezik ellenem, erőszakot
cselekszik az ő lelkén; minden, valaki engem gyűlöl,
szereti a halált!

9 Bölcseség megépítette az ő házát, annak hét
oszlopát kivágván. **2** Megölte vágnivalóit, kitöltötte
borát, asztalát is elkészítette. **3** Elbocsátá az ő leányit,
hivogat a város magas helyeinek tetein. **4** Ki tudatlan?
térjen ide; az értelem nélkül valónak ezt mondja: **5**
Jőjjetek, éljetek az én étkemmel, és igyatok a borból,
melyet töltöttem. **6** Hagyjátok el a bolondokat, hogy
éljetek, járjatok az eszességnek útán. **7** A ki tanítja a
csúfolót, nyer magának szidalmat: és a ki feddi a latrot,
szégyenére lesz. **8** Ne fedd meg a csúfolót, hogy ne
gyűlöljön téged; fedd meg a bölcset, és szeret téged. **9**
Adj a bölcsnek, és még bölcsebb lesz; tanítsd az igazat,
és öregbíti a tanulságot. **10** A bölcseségnek kezdete az
Úrnak félelme; és a Szentnek ismerete az eszesség.
11 Mert én általam sokasulnak meg a te napjaid, és
meghosszabbítják néked életednek esztendeit. **12** Ha
bölcs vagy, bölcs vagy te magadnak; ha pedig csúfoló
vagy, magad vallod kárát. **13** Balgaság asszony fecsegő,
bolond és semmit nem tud. **14** És leült az ő házának
ajtajába, székre a városnak magas helyein, **15** Hogy
hívja az útonjárókat, a kik egyenesen mennek útjokon.
16 Ki együgyű? térjen ide, és valaki esztelen, annak
ezt mondja: **17** A lopott víz édes, és a titkon való étel
gyönyörűséges! **18** És az nem tudja, hogy ott élet
nélkül valók vannak; és a pokol mélyébe esnek az ő
hivatalosai! **(Sheol h7585)**

10 Salamon bölcs mondásai. A bölcs fiú örvendezteti
az ő atyját; a bolond fiú pedig szomorúsága az ő
anyjának. **2** Nem használnak a gonoszság kincsei; az
igazság pedig megszabadít a halálból. **3** Az Úr nem
hagyja éhezni az igaznak lelkét; az istenteleneknek
kivánságát pedig elveti. **4** Szegénynyé lesz, a ki
cselekszik rest kézzel; a gyors munkások keze pedig
meggazdagít. **5** Gyűjt nyárban az eszes fiú; álomba
merül az aratás idején a megszégyenítő fiú. **6** Áldások
vannak az igaznak fején; az istentelenek szája pedig
erőszaktételt fed be. **7** Az igaznak emlékezete áldott; a
hamisaknak neve pedig megrothad. **8** A bölcs elméjű
beveszi a parancsolatokat; a bolond ajkú pedig elveszti
magát. **9** A ki tökéletességben jár, bátorsággal jár; a ki
pedig elferdíti az ő útát, kiismertetik. **10** A ki szemmel
hunyorgat, bántást szerez; és a bolond ajkú elesik. **11**
Életnek kútfeje az igaznak szája; az istenteleneknek
szája pedig erőszaktételt fedez el. **12** A gyűlölség szerez
versengést; minden vétket pedig elfedez a szeretet.

13 Az eszesek ajkain bölcseség találtatik; a vessző
pedig a bolond hátának való. 14 A bölcsek tudományt
rejtegetnek; a bolondnak szája pedig közeli romlás.
15 A gazdagnak marhája az ő megerősített városa;
szűkölködőknek romlása az ő szegénységök. 16 Az
igaznak keresménye életre, az istentelennek jövedelme
bűnre van. 17 A bölcseség megőrizőnek útja életre van;
a fenyítéket elhagyó pedig tévelyeg. 18 A ki elfedezi
a gyűlölséget, hazug ajkú az; és a ki szól gyalázatot,
bolond az. 19 A sok beszédben elmaradhatatlan a
vétek; a ki pedig megtartóztatja ajkait, az értelmes. 20
Választott ezüst az igaznak nyelve; a gonoszok elméje
kevés érő. 21 Az igaznak ajkai sokakat legeltetnek;
a bolondok pedig esztelenségökben halnak meg. 22
Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal semmi
nem szerez bántást. 23 Miképen játék a bolondnak
bűnt cselekedni, azonképen az eszes férfiúnak bölcsen
cselekedni. 24 A mitől retteg az istentelen, az esik ő
rajta; a mit pedig kivánnak az igazak, meg lesz. 25 A
mint a forgószél ráfuvall, már oda van az istentelen;
az igaznak pedig örökké való fundamentoma van. 26
Minémű az eczet a fogaknak és a füst a szemeknek,
olyan a rest azoknak, a kik azt elküldötték. 27 Az Úrnak
félelme hosszabbítja meg a napokat; az istenteleneknek
pedig esztendeik megrövidülnek. 28 Az igazaknak
reménysége öröm; az istenteleneknek várakozása pedig
elvész. 29 Erősség a tökéletesnek az Úrnak úta: de
romlás a hamisság cselekedőinek. 30 Az igaz soha meg
nem mozdul; de az istentelenek nem lakják a földet.
31 Az igaznak szája bőségesen szól bölcsességet; a
gonoszság nyelve pedig kivágatik. 32 Az igaznak ajkai
azt tudják, a mi kedves; az istenteleneknek szája pedig
a gonoszságot.

11 Az álnok font útálatos az Úrnál; az igaz mérték
pedig kedves néki. 2 Kevélység jő: gyalázat jő;
az alázatosoknál pedig bölcseség van. 3 Az igazakat
tökéletességök vezeti; de a hitetleneket gonoszságuk
elpusztítja. 4 Nem használ a vagyon a haragnak
idején; az igazság pedig kiragad a halálból. 5 A
tökéletesnek igazsága igazgatja az ő útát; de önnön
istentelenségében esik el az istentelen. 6 Az igazaknak
igazságok megszabadítja őket; de az ő kivánságokban
fogatnak meg a hitetlenek. 7 Mikor meghal az istentelen
ember, elvész az ő reménysége; a bűnösök várakozása
is elvész. 8 Az igaz a nyomorúságból megszabadul;
az istentelen ő helyette beesik abba. 9 Szájával rontja
meg a képmutató felebarátját; de az igazak a tudomány
által megszabadulnak. 10 Az igazak javán örül a város;
és mikor elvesznek az istentelenek, örvendezés van.
11 Az igazaknak áldása által emelkedik a város; az
istentelenek szája által pedig megromol. 12 Megútálja
felebarátját a bolond; az eszes férfiú pedig hallgat. 13
A rágalmazó megjelenti a titkot; de a hűséges lelkű
elfedezi a dolgot. 14 A hol nincs vezetés, elvész a
nép; a megmaradás pedig a sok tanácsos által van. 15
Teljességgel megrontatik, a ki kezes lesz idegenért; a
ki pedig gyűlöli a kezességet, bátorságos lesz. 16 A
kedves asszony megtartja a tiszteletet, a hatalmaskodók
pedig megtartják a gazdagságot. 17 Ő magával tesz
jól a kegyes férfiú; a kegyetlen pedig öntestének okoz
fájdalmat. 18 Az istentelen munkál álnok keresményt;
az igazságszerzőnek pedig jutalma valóságos. 19 A
ki őszinte az igazságban, az életére -, a ki pedig a
gonoszt követi, az vesztére míveli azt. 20 Útálatosok az
Úrnál az álnok szívűek; kedvesek pedig ő nála, a kik
az ő útjokban tökéletesek. 21 Kézadással erősítem,
hogy nem marad büntetlen a gonosz; az igazaknak
pedig magva megszabadul. 22 Mint a disznó orrában
az aranyperecz, olyan a szép asszony, a kinek nincs
okossága. 23 Az igazaknak kivánsága csak jó, az
istentelenek várakozása pedig harag. 24 Van olyan, a ki
bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és a ki
megtartóztatja a járandóságot, de ugyan szűkölködik.
25 A mással jóltevő ember megkövéredik; és a ki mást
felüdít, maga is üdül. 26 A ki búzáját visszatartja,
átkozza azt a nép; annak fején pedig, a ki eladja, áldás
van. 27 A ki jóra igyekezik, jóakaratot szerez: a ki
pedig gonoszt keres, ő magára jő az. 28 A ki bízik
az ő gazdagságában, elesik; de mint a fa ága, az
igazak kivirágoznak. 29 A ki megháborítja az ő házát,
annak öröksége szél lesz; és a bolond szolgája a bölcs
elméjűnek. 30 Az igaznak gyümölcse életnek fája; és
lelkeket nyer meg a bölcs. 31 Ímé, az igaz e földön
megnyeri jutalmát; mennyivel inkább az istentelen és a
bűnös!

12 A ki szereti a dorgálást, szereti a tudományt; a ki
pedig gyűlöli a fenyítéket, oktalan az. 2 A jó ember
jóakaratot nyer az Úrtól; de a gonosz embert kárhoztatja
ő. 3 Nem erősül meg ember az istentelenséggel; az
igazaknak pedig gyökerök ki nem mozdul. 4 A derék
asszony koronája az ő férjének; de mint az ő csontjaiban
való rothadás, olyan a megszégyenítő. 5 Az igazaknak
gondolatjaik igazak; az istentelenek tanácsa csalás. 6
Az istenteleneknek beszédei leselkednek a vér után;
az igazaknak pedig szája megszabadítja azokat. 7
Leomlanak az istentelenek, és oda lesznek; az igazak
háza pedig megáll. 8 Az ő értelme szerint dicsértetik a
férfiú; de az elfordult elméjű útálatos lesz. 9 Jobb, a
kit kevésre tartanak, és szolgája van, mint a ki magát
felmagasztalja, és szűk kenyerű. 10 Az igaz az ő
barmának érzését is ismeri, az istentelenek szíve pedig
kegyetlen. 11 A ki míveli az ő földét, megelégedik
eledellel; a ki pedig követ hiábavalókat, bolond az. 12
Kivánja az istentelen a gonoszok prédáját; de az igaznak
gyökere ád gyümölcsöt. 13 Az ajkaknak vétkében
gonosz tőr van, de kimenekedik a nyomorúságból az

igaz. 14 Az ő szájának gyümölcséből elégedik meg
a férfi jóval; és az ő cselekedetének fizetését veszi
az ember önmagának. 15 A bolondnak úta helyes az
ő szeme előtt, de a ki tanácscsal él, bölcs az. 16 A
bolondnak haragja azon napon megismertetik; elfedezi
pedig a szidalmat az eszes ember. 17 A ki igazán szól,
megjelenti az igazságot, a hamis bizonyság pedig az
álnokságot. 18 Van olyan, a ki beszél hasonlókat a
tőrszúrásokhoz; de a bölcseknek nyelve orvosság. 19
Az igazmondó ajak megáll mind örökké; a hazugságnak
pedig nyelve egy szempillantásig. 20 Álnokság van
a gonosz gondolóknak szívében; a békességnek
tanácsosiban pedig vígasság. 21 Nem vettetik az
igaz semmi bántásba; az istentelenek pedig teljesek
nyavalyával. 22 Útálatosok az Úrnál a csalárd beszédek;
a kik pedig cselekesznek hűségesen, kedvesek ő nála.
23 Az eszes ember elfedezi a tudományt; a bolondok
elméje pedig kikiáltja a bolondságot. 24 A gyorsaknak
keze uralkodik; a rest pedig adófizető lesz. 25 A férfiúnak
elméjében való gyötrelem megalázza azt; a jó szó pedig
megvidámítja azt. 26 Útba igazítja az ő felebarátját az
igaz; de az istentelenek útja eltévelyíti őket. 27 Nem süti
meg a rest, a mit vadászásával fogott; de drága marhája
az embernek serénysége. 28 Az igazságnak útjában
van élet; és az ő ösvényének úta halhatatlanság.

13 A bölcs fiú enged atyja intésének; de a csúfoló
semmi dorgálásnak helyt nem ád. 2 A férfi az
ő szájának gyümölcséből él jóval; a hitetlenek lelke
pedig bosszúságtétellel. 3 A ki megőrzi az ő száját,
megtartja önmagát; a ki felnyitja száját, romlása az
annak. 4 Kivánsággal felindul, de hiába, a restnek
lelke; a gyorsak lelke pedig megkövéredik. 5 A hamis
dolgot gyűlöli az igaz; az istentelen pedig gyűlölségessé
tesz és megszégyenít. 6 Az igazság megőrzi azt, a
ki útjában tökéletes; az istentelenség pedig elveszíti
a bűnöst. 7 Van, a ki hányja gazdagságát, holott
semmije sincsen; viszont tetteti magát szegénynek,
holott sok marhája van. 8 Az ember életének váltsága
lehet az ő gazdagsága; a szegény pedig nem hallja
a fenyegetést. 9 Az igazak világossága vígasággal
ég; de az istenteleneknek szövétneke kialszik. 10 Csak
háborúság lesz a kevélységből: azoknál pedig, a kik a
tanácsot beveszik, bölcseség van. 11 A hiábavalóságból
keresett marha megkisebbül; a ki pedig kezével gyűjt,
megőregbíti azt. 12 A halogatott reménység beteggé
teszi a szívet; de a megadatott kivánság életnek fája.
13 Az igének megútálója megrontatik; a ki pedig féli a
parancsolatot, jutalmát veszi. 14 A bölcsnek tanítása
életnek kútfeje, a halál tőrének eltávoztatására. 15 Jó
értelem ád kedvességet; a hitetleneknek pedig útja
kemény. 16 Minden eszes cselekszik bölcseséggel; a
bolond pedig kijelenti az ő bolondságát. 17 Az istentelen
követ bajba esik; a hívséges követ pedig gyógyulás. 18
Szegénység és gyalázat lesz azon, a ki a fenyítéktől
magát elvonja; a ki pedig megfogadja a dorgálást,
tiszteltetik. 19 A megnyert kivánság gyönyörűséges a
léleknek, és útálatosság a bolondoknak eltávozniok
a gonosztól. 20 A ki jár a bölcsekkel, bölcs lesz; a
ki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol.
21 A bűnösöket követi a gonosz; az igazaknak pedig
jóval fizet Isten. 22 A jó örökséget hágy unokáinak; a
bűnösnek marhái pedig eltétetnek az igaz számára.
23 Bő étele lesz a szegényeknek az új törésen; de
van olyan, a ki igazságtalansága által vész el. 24 A ki
megtartóztatja az ő vesszejét, gyűlöli az ő fiát; a ki pedig
szereti azt, megkeresi őt fenyítékkel. 25 Az igaz eszik
az ő kivánságának megelégedéséig; az istentelenek
hasa pedig szűkölködik.

14 A bölcs asszony építi a maga házát; a bolond
pedig önkezével rontja el azt. 2 A ki igazán jár,
féli az Urat; a ki pedig elfordult az ő útaiban, megútálja
őt. 3 A bolondnak szájában van kevélységnek pálczája;
a bölcseknek pedig beszéde megtartja őket. 4 Mikor
nincsenek ökrök: tiszta a jászol; a gabonának bősége
pedig az ökörnek erejétől van. 5 A hűséges tanú
nem hazud; a hamis tanú pedig hazugságot bocsát
szájából. 6 A csúfoló keresi a bölcseséget, és nincs;
a tudomány pedig az eszesnek könnyű. 7 Menj el a
bolond férfiú elől; és nem ismerted meg a tudománynak
beszédét. 8 Az eszesnek bölcsesége az ő útának
megértése; a bolondoknak pedig bolondsága csalás.
9 A bolondokat megcsúfolja a bűnért való áldozat; az
igazak között pedig jóakarat van. 10 A szív tudja az
ő lelke keserűségét; és az ő örömében az idegen
nem részes. 11 Az istenteleneknek háza elvész; de az
igazaknak sátora megvirágzik. 12 Van olyan út, mely
helyesnek látszik az ember előtt, és vége a halálra
menő út. 13 Nevetés közben is fáj a szív; és végre az
öröm fordul szomorúságra. 14 Az ő útaiból elégszik meg
az elfordult elméjű; önmagából pedig a jó férfiú. 15 Az
együgyű hisz minden dolognak; az eszes pedig a maga
járására vigyáz. 16 A bölcs félvén, eltávozik a gonosztól;
a bolond pedig dühöngő és elbizakodott. 17 A hirtelen
haragú bolondságot cselekszik, és a cselszövő férfi
gyűlölséges lesz. 18 Bírják az esztelenek a bolondságot
örökség szerint; az eszesek pedig fonják a tudománynak
koszorúját. 19 Meghajtják magokat a gonoszok a jók
előtt, és a hamisak az igaznak kapujánál. 20 Még az
ő felebarátjánál is útálatos a szegény; a gazdagnak
pedig sok a barátja. 21 A ki megútálja az ő felebarátját,
vétkezik; a ki pedig a szegényekkel kegyelmességet
cselekszik, boldog az! 22 Nemde tévelyegnek, a kik
gonoszt szereznek? kegyelmesség pedig és igazság a jó
szerzőknek. 23 Minden munkából nyereség lesz; de az
ajkaknak beszédéből csak szűkölködés. 24 A bölcseknek

ékességök az ő gazdagságuk; a tudatlanok bolondsága
pedig csak bolondság. 25 Lelkeket szabadít meg az igaz
bizonyság; hazugságokat szól pedig az álnok. 26 Az
Úrnak félelmében erős a bizodalom, és az ő fiainak lesz
menedéke. 27 Az Úrnak félelme az életnek kútfeje, a
halál tőrének eltávoztatására. 28 A nép sokasága a király
dicsősége; a nép elfogyása pedig az uralkodó romlása.
29 A haragra késedelmes bővelkedik értelemmel; a ki
pedig elméjében hirtelenkedő, bolondságot szerez az.
30 A szelíd szív a testnek élete; az irígység pedig a
csontoknak rothadása. 31 A ki elnyomja a szegényt,
gyalázattal illeti annak teremtőjét; az pedig tiszteli, a
ki könyörül a szűkölködőn. 32 Az ő nyavalyájába ejti
magát az istentelen; az igaznak pedig halála idején is
reménysége van. 33 Az eszesnek elméjében nyugszik
a bölcseség; a mi pedig a tudatlanokban van, magát
hamar megismerheti. 34 Az igazság felmagasztalja a
nemzetet; a bűn pedig gyalázatára van a népeknek. 35
A királynak jóakaratja van az eszes szolgához; haragja
pedig a megszégyenítőhöz.

15 Az engedelmes felelet elfordítja a harag
felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt
haragot. 2 A bölcsek nyelve beszél jó tudományt: a
tudatlanoknak száján pedig bolondság buzog ki. 3
Minden helyeken vannak az Úrnak szemei, nézvén a
jókat és gonoszokat. 4 A nyelv szelídsége életnek fája;
az abban való hamisság pedig a léleknek gyötrelme. 5
A bolond megútálja az ő atyjának tanítását; a ki pedig
megbecsüli a dorgálást, igen eszes. 6 Az igaznak
házában nagy kincs van; az istentelennek jövedelmében
pedig háborúság. 7 A bölcseknek ajkaik hintegetnek
tudományt; a bolondoknak pedig elméje nem helyes.
8 Az istentelenek áldozatja gyűlölséges az Úrnak; az
igazak könyörgése pedig kedves néki. 9 Utálat az
Úrnál az istentelennek úta; azt pedig, a ki követi az
igazságot, szereti. 10 Gonosz dorgálás jő arra, a ki
útját elhagyja; a ki gyűlöli a fenyítéket, meghal. 11 A
sír és a pokol az Úr előtt vannak; mennyivel inkább az
emberek szíve. (Sheol h7585) 12 Nem szereti a csúfoló a
feddést, és a bölcsekhez nem megy. 13 A vidám elme
megvidámítja az orczát; de a szívnek bánatja miatt a
lélek megszomorodik. 14 Az eszesnek elméje keresi a
tudományt; a tudatlanok szája pedig legel bolondságot.
15 Minden napjai a szegénynek nyomorúságosak; a
vidám elméjűnek pedig szüntelen lakodalma van. 16
Jobb a kevés az Úrnak félelmével, mint a temérdek
kincs, a hol háborúság van. 17 Jobb a paréjnak étele, a
hol szeretet van, mint a hízlalt ökör, a hol van gyűlölség.
18 A haragos férfiú szerez háborúságot; a hosszútűrő
pedig lecsendesíti a háborgást. 19 A restnek útja
olyan, mint a tövises sövény; az igazaknak pedig útja
megegyengetett. 20 A bölcs fiú örvendezteti az atyját; a
bolond ember pedig megútálja az anyját. 21 A bolondság
öröme az esztelennek; de az értelmes férfiú igazán
jár. 22 Hiábavalók lesznek a gondolatok, mikor nincs
tanács; de a tanácsosok sokaságában előmennek.
23 Öröme van az embernek szája feleletében; és az
idejében mondott beszéd, oh mely igen jó! 24 Az
életnek úta felfelé van az értelmes ember számára, hogy
eltávozzék a pokoltól, mely aláfelé van. (Sheol h7585)
25 A kevélyeknek házát kiszakgatja az Úr; megerősíti
pedig az özvegynek határát. 26 Útálatosak az Úrnak a
gonosz gondolatok; de kedvesek a tiszta beszédek. 27
Megháborítja az ő házát, a ki követi a telhetetlenséget;
a ki pedig gyűlöli az ajándékokat, él az. 28 Az igaznak
elméje meggondolja, mit szóljon; az istenteleneknek
pedig szája ontja a gonoszt. 29 Messze van az Úr
az istentelenektől; az igazaknak pedig könyörgését
meghallgatja. 30 A szemek világa megvidámítja a szívet;
a jó hír megerősíti a csontokat. 31 A mely fül hallgatja
az életnek dorgálását, a bölcsek között lakik. 32 A ki
elvonja magát az erkölcsi tanítástól, megútálja az ő
lelkét; a ki pedig hallgatja a feddést, értelmet szerez.
33 Az Úrnak félelme a bölcseségnek tudománya, és a
tisztességnek előtte jár az alázatosság.

16 Az embernél vannak az elme gondolatjai; de
az Úrtól van a nyelv felelete. 2 Minden útai
tiszták az embernek a maga szemei előtt; de a ki a
lelkeket vizsgálja, az Úr az! 3 Bízzad az Úrra a te
dolgaidat; és a te gondolatid véghez mennek. 4 Mindent
teremtett az Úr az ő maga czéljára; az istentelent is a
büntetésnek napjára. 5 Útálatos az Úrnak minden, a ki
elméjében felfuvalkodott, kezemet adom rá, hogy nem
marad büntetetlen. 6 Könyörületességgel és igazsággal
töröltetik el a bűn; és az Úrnak félelme által távozhatunk
el a gonosztól. 7 Mikor jóakarattal van az Úr valakinek
útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi. 8
Jobb a kevés igazsággal, mint a gazdag jövedelem
hamisággal. 9 Az embernek elméje gondolja meg az ő
útát; de az Úr igazgatja annak járását. 10 Jósige van a
király ajkain; az ítéletben ne szóljon hamisságot az ő
szája. 11 Az Úré az igaz mérték és mérőserpenyő, az ő
műve minden mérőkő. 12 Útálatos legyen a királyoknál
istentelenséget cselekedni; mert igazsággal erősíttetik
meg a királyiszék. 13 Kedvesek a királyoknak az igaz
beszédek; és az igazmondót szereti a király. 14 A
királynak felgerjedt haragja olyan, mint a halál követe;
de a bölcs férfiú leszállítja azt. 15 A királynak vidám
orczájában élet van; jóakaratja olyan, mint a tavaszi
eső fellege. 16 Szerzeni bölcseséget, oh menynyivel
jobb az aranynál; és szerzeni eszességet, kivánatosb
az ezüstnél! 17 Az igazak országútja eltávozás a
gonosztól; megtartja magát az, a ki megőrzi az ő útát.
18 A megromlás előtt kevélység jár, és az eset előtt
felfuvalkodottság. 19 Jobb alázatos lélekkel lenni a

szelídekkel, mint zsákmányon osztozni a kevélyekkel.
20 A ki figyelmez az igére, jót nyer; és a ki bízik az
Úrban, oh mely boldog az! 21 A ki elméjében bölcs,
hívatik értelmesnek; a beszédnek pedig édessége neveli
a tudományt. 22 Életnek kútfeje az értelem annak, a
ki bírja azt; de a bolondok fenyítéke bolondságuk. 23
A bölcsnek elméje értelmesen igazgatja az ő száját,
és az ő ajkain öregbíti a tudományt. 24 Lépesméz
a gyönyörűséges beszédek; édesek a léleknek, és
meggyógyítói a tetemeknek. 25 Van oly út, mely igaz
az ember szeme előtt, de vége a halálnak úta. 26 A
munkálkodó lelke magának munkálkodik; mert az ő
szája kényszeríti őt. 27 A haszontalan ember gonoszt
ás ki, és az ő ajkain mintegy égő tűz van; 28 A gonosz
ember versengést szerez, és a susárló elválasztja a
jó barátokat. 29 Az erőszakos ember elhiteti az ő
felebarátját, és nem jó úton viszi őt. 30 A ki behúnyja
szemeit, azért teszi, hogy álnokságot gondoljon; a ki
összeszorítja ajkait, már véghez vitte a gonoszságot.
31 Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak
útában találtatik. 32 Jobb a hosszútűrő az erősnél; és a
ki uralkodik a maga indulatján, annál, a ki várost vesz
meg. 33 Az ember kebelében vetnek sorsot; de az Úrtól
van annak minden ítélete.

17 Jobb a száraz falat, melylyel van csendesség;
mint a levágott barmokkal teljes ház, melyben
háborúság van. 2 Az értelmes szolga uralkodik a
gyalázatos fiún, és az atyafiak között az örökségnek
részét veszi. 3 Az olvasztótégely az ezüst számára van,
és a kemencze az aranyéra; a szívek vizsgálója pedig
az Úr. 4 A gonosztevő hallgat az álnok beszédekre, a
csalárd hallgat a gonosz nyelvre. 5 A ki megcsúfolja
a szegényt, gyalázattal illeti annak Teremtőjét; a ki
gyönyörködik másnak nyomorúságában, büntetlen nem
lészen! 6 A véneknek ékessége az unokák, és a fiaknak
ékessége az atyák. 7 Nem illik a bolondnak az ékes
beszéd; még kevésbbé a tisztességesnek a hazug
beszéd. 8 Drága kő az ajándék elfogadójának szemei
előtt; mindenütt, a hova csak fordul, okosan cselekszik.
9 Elfedezi a vétket, a ki keresi a szeretetet; a ki pedig
ismétlen előhoz egy dolgot, elszakasztja egymástól
a barátságosokat is. 10 Foganatosb a dorgálás az
eszesnél, mint ha megvernéd a bolondot százszor is. 11
Csak ellenkezést keres a gonosz, végre kegyetlen követ
bocsáttatik ellene. 12 Találjon valakire a fiától megfosztott
medve, csak ne a bolond az ő bolondságában. 13
A ki fizet gonoszt a jóért, nem távozik el a gonosz
annak házától. 14 Mint a ki árvizet szabadít el, olyan a
háborúság kezdete; azért minekelőtte kihatna, hagyd
el a versengést. 15 A ki igaznak mondja a bűnöst, és
kárhoztatja az igazat, útálatos az Úrnak egyaránt mind
a kettő. 16 Miért van a vétel ára a bolondnak kezében a
bölcseség megszerzésére, holott nincsen néki elméje?
17 Minden időben szeret, a ki igaz barát, és testvérül
születik a nyomorúság idejére. 18 Értelmetlen ember
az, a ki kezét adja, fogadván kezességet barátja előtt.
19 Szereti a gonoszt, a ki szereti a háborúságot; a
ki magasbítja kapuját, romlást keres. 20 Az elfordult
szívű ember nem nyerhet jót, és a ki az ő nyelvével
gonosz, esik nyomorúságba. 21 A ki szül bolondot, szüli
ő magának bánatra; és nem örvendez a bolondnak
atyja. 22 A vidám elme jó orvosságul szolgál; a szomorú
lélek pedig megszáraztja a csontokat. 23 A kebelből
kivett ajándékot az istentelen elveszi, a törvény útának
elfordítására. 24 Az eszesnek orczájából kitetszik a
bölcseség; a bolondnak pedig szemei országolnak a
földnek végéig. 25 Búsulása az ő atyjának a bolond fiú,
és az ő szülőjének keserűsége. 26 Még megbirságolni is
az igazat nem jó, a tisztességest megverni igazságáért.
27 A ki megtartóztatja beszédét, az tudós ember, és a ki
higgadt lelkű, az értelmes férfiú. 28 Még a bolond is,
amikor hallgat, bölcsnek ítéltetik; mikor ajkait bezárja,
eszesnek.

18 A maga kivánsága után megy az agyas ember,
minden igaz bölcseség ellen dühösködik. 2 Nem
gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban,
hogy az ő elméje nyilvánvalóvá legyen. 3 Mikor eljő
az istentelen, eljő a megútálás; és a szidalommal a
gyalázat. 4 Mély víz az ember szájának beszéde, buzogó
patak a bölcseségnek kútfeje. 5 A gonosz személyének
kedvezni nem jó, elfordítani az igazat az ítéletben. 6
A bolondnak beszédei szereznek versengést, és az ő
szája ütésekért kiált. 7 A bolondnak szája az ő romlása,
és az ő beszédei az ő életének tőre. 8 A susárlónak
beszédei hizelkedők; és azok a szív belsejét áthatják.
9 A ki lágyan viseli magát az ő dolgában, testvére
annak, a ki tönkre tesz. 10 Erős torony az Úrnak neve,
ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos lészen. 11 A
gazdagnak vagyona az ő erős városa, és mint a magas
kőfal, az ő gondolatja szerint. 12 A megromlás előtt
felfuvalkodik az ember elméje; a tisztesség előtt pedig
alázatosság van. 13 A ki felel valamit, míg meg nem
hallja, ez bolondság és gyalázatos rá nézve. 14 A férfiú
lelke elviseli a maga erőtlenségét; de a megtört lelket ki
viseli el? 15 Az eszesnek elméje tudományt szerez, és
a bölcseknek füle tudományt keres. 16 Az embernek
ajándéka szabad útat szerez néki, és a nagyoknak
orczája elé viszi őt. 17 Igaza van annak, a ki első a
perben; mígnem eljő az ő peresfele, és megvizsgálja
őt. 18 A versengéseket megszünteti a sorsvetés, és az
erőseket elválasztja. 19 A felingerelt atyafiú erősb az
erős városnál, és az ilyen versengések olyanok, mint a
vár zárja. 20 A férfi szájának hasznával elégedik meg
az ő belseje; az ő beszédének jövedelmével lakik jól.
21 Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van,

és a miképen kiki szeret azzal élni, úgy eszi annak
gyümölcsét. 22 Megnyerte a jót, a ki talált feleséget,
és vett jóakaratot az Úrtól! 23 Alázatos kérést szól a
szegény; a gazdag pedig keményen felel. 24 Az ember,
a kinek sok barátja van, széttöretik; de van barát, a ki
ragaszkodóbb a testvérnél.

19 Jobb a tökéletesen járó szegény a gonosz
nyelvűnél, a ki bolond. 2 A lélek sem jó tudomány
nélkül; és a ki csak a lábával siet, hibázik. 3 Az embernek
bolondsága fordítja el az ő útát, és az Úr ellen haragszik
az ő szíve. 4 A gazdagság szaporítja a sok barátot; a
szegénytől pedig az ő barátja elválik. 5 A hamis tanú
büntetetlen nem marad, és a hazugságoknak szólója
meg nem szabadul. 6 Sokan hizelegnek a nemeslelkű
embernek, és minden barát az adakozóé. 7 A szegényt
minden atyjafia gyűlöli, még barátai is eltávolodnak tőle;
unszolja szavakkal, de ők eltünnek. 8 A ki értelmet
szerez, szereti az életét, a ki megőrzi az értelmességet,
jót nyer. 9 A hamis bizonyság nem marad büntetlen,
és a ki hazugságokat beszél, elvész. 10 Nem illik a
bolondhoz a gyönyörködés; sokkal inkább nem illik a
szolgának uralkodni a fejedelmeken. 11 Az embernek
értelme hosszútűrővé teszi őt; és ékességére van néki
elhallgatni a vétket. 12 Mint az ifjú oroszlánnak ordítása,
olyan a királynak haragja; mint a harmat pedig a füvön,
az ő jóakaratja. 13 Romlása az ő atyjának a bolond
fiú, és mint a szüntelen csepegés, az asszonynak
zsémbelődése. 14 A ház és marha atyától való örökség;
az Úrtól van pedig az értelmes feleség. 15 A restség
álomba merít, és a lomha lélek megéhezik. 16 A ki
megtartja a parancsolatot, megtartja ő magát; a ki
nem vigyáz útaira, meghal. 17 Kölcsön ád az Úrnak,
a ki kegyelmes a szegényhez; és az ő jótéteményét
megfizeti néki. 18 Fenyítsd meg a te fiadat, mert még
van remény felőle; de annyira, hogy őt megöld, ne
vigyen haragod. 19 A nagy haragú ember büntetést
szenvedjen, mert ha menteni akarod, még növeled
haragját. 20 Engedj a tanácsnak, és vedd be az erkölcsi
oktatást; hogy bölcs légy végre. 21 Sok gondolat van
az ember elméjében; de csak az Úrnak tanácsa áll
meg. 22 A mit leginkább kell embernek kivánni, az
irgalmasság az, és jobb a szegény a hazug férfiúnál. 23
Az Úrnak félelme életre visz; és az ilyen megelégedve
tölti az éjet, gonoszszal nem illettetik. 24 Bemártja a
rest az ő kezét a tálba, de már a szájához nem viszi
vissza. 25 Ha a csúfolót megvered, az együgyű lesz
okosabb; és ha megdorgálod az eszest, megérti a
tudományt. 26 A ki atyjával erőszakoskodik, anyját elűzi:
gyalázatos és megszégyenítő fiú az. 27 Szünjél meg,
fiam, hallgatni az olyan tanítást, mely téged arra visz,
hogy a bölcseségnek igéjétől eltévedj. 28 A semmirevaló
bizonyság csúfolja a törvényt; az istentelenek szája
elnyeli a gonoszságot. 29 A csúfolóknak készíttettek a
büntetések, és az ütések a bolondok hátának.

20 A bor csúfoló, a részegítő ital háborgó, és valaki
abba beletéved, nem bölcs! 2 Mint a fiatal oroszlán
ordítása, olyan a királynak rettentése; a ki azt haragra
ingerli, vétkezik a maga élete ellen. 3 Tisztesség
az embernek elmaradni a versengéstől; valaki pedig
bolond, patvarkodik. 4 A hideg miatt nem szánt a rest;
aratni akar majd, de nincs mit. 5 Mély víz a férfiúnak
elméjében a tanács; mindazáltal a bölcs ember kimeríti
azt. 6 A legtöbb ember talál valakit, a ki jó hozzá; de hű
embert, azt ki találhat? 7 A ki az ő tökéletességében jár,
igaz ember; boldogok az ő fiai ő utána! 8 A király, ha az ő
ítélőszékiben ül, tekintetével minden gonoszt eltávoztat.
9 Ki mondhatná azt: megtisztítottam szívemet, tiszta
vagyok az én bűnömtől? 10 A kétféle font és a kétféle
mérték, útálatos az Úrnál egyaránt mind a kettő. 11 Az ő
cselekedetiből ismerteti meg magát még a gyermek is,
ha tiszta-é, és ha igaz-é az ő cselekedete. 12 A halló fület
és a látó szemet, az Úr teremtette egyaránt mindkettőt.
13 Ne szeresd az álmot, hogy ne légy szegény; nyisd fel
a te szemeidet, és megelégszel kenyérrel. 14 Hitvány,
hitvány, azt mondja a vevő; de mikor elmegy, akkor
dicsekedik. 15 Van arany és drágagyöngyök sokasága;
de drága szer a tudománynyal teljes ajak. 16 Vedd
el ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért
vedd el zálogát. 17 Gyönyörűséges az embernek az
álnokságnak kenyere; de annakutána betelik az ő szája
kavicsokkal. 18 A gondolatok tanácskozással erősek; és
bölcs vezetéssel folytass hadakozást. 19 Megjelenti a
titkot, a ki rágalmazó; tehát a ki fecsegő szájú, azzal ne
barátkozzál. 20 A ki az ő atyját vagy anyját megátkozza,
annak kialszik szövétneke a legnagyobb setétségben.
21 A mely örökséget először siettetnek, annak vége meg
nem áldatik. 22 Ne mondd: bosszút állok rajta! Várjad
az Urat, és megszabadít téged! 23 Útálatos az Úrnál
a kétféle súly; és a hamis fontok nem jó dolgok. 24
Az Úrtól vannak a férfi lépései; az ember pedig mit ért
az ő útában? 25 Tőr az embernek meggondolatlanul
mondani: szent, és a fogadástétel után megfontolni.
26 Szétszórja a gonoszokat a bölcs király, és fordít
reájok kereket. 27 Az Úrtól való szövétnek az embernek
lelke, a ki megvizsgálja a szívnek minden rejtekét.
28 A kegyelmesség és az igazság megőrzik a királyt,
megerősíti irgalmasság által az ő székét. 29 Az ifjaknak
ékessége az ő erejök; és a véneknek dísze az ősz haj.
30 A kékek és a sebek távoztatják el a gonoszt, és a
belső részekig ható csapások.

21 Mint a vizeknek folyásai, olyan a királynak szíve
az Úrnak kezében, valahová akarja, oda hajtja
azt! 2 Az embernek minden úta igaz a maga szemei
előtt; de a szívek vizsgálója az Úr. 3 Az igazságnak

és igaz ítéletnek gyakorlását inkább szereti az Úr
az áldozatnál. 4 A szemnek fenhéjázása és az
elmének kevélysége: az istentelenek szántása, bűn.
5 A szorgalmatosnak igyekezete csak gyarapodásra
van; valaki pedig hirtelenkedik, csak szükségre jut.
6 A hamisságnak nyelvével gyűjtött kincs elveszett
hiábavalósága azoknak, a kik a halált keresik. 7 Az
istentelenek pusztítása magával ragadja őket; mert nem
akartak igazságot cselekedni. 8 Tekervényes a bűnös
embernek úta; a tisztának cselekedete pedig igaz. 9
Jobb a tető ormán lakni, mint háborgó asszonynyal,
és közös házban. 10 Az istentelennek lelke kiván
gonoszt; és az ő szeme előtt nem talál könyörületre az ő
felebarátja. 11 Mikor a csúfolót büntetik, az együgyű lesz
bölcs; mikor pedig a bölcset oktatják, ő veszi eszébe
a tudományt. 12 Nézi az igaz az istentelennek házát,
hogy milyen veszedelembe jutottak az istentelenek. 13
A ki bedugja fülét a szegény kiáltására; ő is kiált, de
meg nem hallgattatik. 14 A titkon adott ajándék elfordítja
a haragot; és a kebelben való ajándék a kemény
búsulást. 15 Vígasság az igaznak igazat cselekedni; de
ijedelem a hamisság cselekedőinek. 16 Az ember, a ki
eltévelyedik az értelemnek útáról, az élet nélkül valók
gyülekezetiben nyugszik. 17 Szűkölködő ember lesz,
a ki szereti az örömet; a ki szereti a bort és az olajat,
nem lesz gazdag! 18 Az igazért váltságdíj az istentelen,
és az igazak helyett a hitetlen büntettetik meg. 19
Jobb lakozni a pusztának földén, mint a feddődő és
haragos asszonynyal. 20 Kivánatos kincs és kenet van a
bölcsnek házában; a bolond ember pedig eltékozolja azt.
21 A ki követi az igazságot és az irgalmasságot, nyer
életet, igazságot és tisztességet. 22 A hősök városába
felmegy a bölcs, és lerontja az ő bizodalmoknak erejét.
23 A ki megőrzi száját és nyelvét, megtartja életét a
nyomorúságtól. 24 A kevély dölyfösnek csúfoló a neve,
a ki haragjában kevélységet cselekszik. 25 A restnek
kivánsága megemészti őt; mert az ő kezei nem akarnak
dolgozni. 26 Egész nap kivánságtól gyötretik; az igaz
pedig ád, és nem tartóztatja meg adományát. 27 Az
istentelenek áldozatja útálatos; kivált mikor gonosz
tettért viszi. 28 A hazug bizonyság elvész; a ki pedig jól
figyelmez, örökké szól. 29 Megkeményíti az istentelen
ember az ő orczáját; az igaz pedig jól rendeli az ő útát.
30 Nincs bölcseség, és nincs értelem, és nincs tanács
az Úr ellen. 31 Készen áll a ló az ütközetnek napjára;
de az Úré a megtartás!

22 Kivánatosb a jó hírnév nagy gazdagságnál;
ezüstnél és aranynál a kedvesség jobb. 2 A
gazdag és szegény összetalálkoznak, mindkettőt pedig
az Úr szerzi. 3 Az eszes meglátja a bajt és elrejti
magát; a bolondok pedig neki mennek és kárát vallják.
4 Az alázatosságnak bére az Úr félelme, gazdagság
és tisztesség és élet. 5 Tövisek és tőrök vannak a
gonosznak útában; a ki megőrzi a maga lelkét, távol
jár azoktól. 6 Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja
szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.
7 A gazdag a szegényeken uralkodik, és szolgája a
kölcsönvevő a kölcsönadónak. 8 A ki vet álnokságot, arat
nyomorúságot; és az ő haragjának vesszeje megtöretik.
9 Az irgalmas szemű ember megáldatik, mert adott az
ő kenyeréből a szegénynek. 10 Űzd el a csúfolót, és
elmegy a háborgás is, és megszünik a patvarkodás és
a szidalmazás. 11 A ki szereti a szívnek tisztaságát,
beszéde kedvesség: annak barátja a király. 12 Az Úrnak
szemei megőrzik a tudományt; a hitetlennek beszédét
pedig felforgatja. 13 A rest azt mondja: oroszlán van
ottkin, az utczák közepén megölettetném. 14 Mély verem
az idegen asszonyoknak szája; a kire haragszik az Úr,
oda esik. 15 A gyermek elméjéhez köttetett a bolondság;
de a fenyítés vesszeje messze elűzi ő tőle azt. 16 A ki
elnyomja a szegényt, hogy szaporítsa az ő marháját; a
ki ád a gazdagnak: végre szűkölködésre jut. 17 Hajtsd
füledet, és hallgasd a bölcseknek beszédeit; és a te
elmédet figyelmeztesd az én tudományomra. 18 Mert
gyönyörűséges lesz, ha megtartod azokat szívedben;
legyenek együtt állandók a te ajkaidon! 19 Hogy az
Úrban legyen a te bizodalmad, arra tanítottalak ma
téged, igen, téged. 20 Nem írtam-é néked drága szép
tanulságokat, tanácsokban és tudományban? 21 Hogy
tudtodra adjam néked az igazság beszédinek bizonyos
voltát: hogy igaz beszédet vígy válaszul elküldőidnek.
22 Ne rabold ki a szegényt, mert szegény ő; és meg ne
rontsd a nyomorultat a kapuban; 23 Mert az Úr forgatja
azoknak ügyét, és az ő kirablóik életét elragadja. 24 Ne
tarts barátságot a haragossal, és a dühösködővel ne
menj; 25 Hogy el ne tanuld az ő útait, és tőrt ne keress
tennen magadnak. 26 Ne légy azok közt, a kik kézbe
csapnak, a kik adósságért kezeskednek. 27 Ha nincs
néked miből megadnod; miért vegye el a te ágyadat te
alólad? 28 Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak
a te eleid. 29 Láttál-é az ő dolgában szorgalmatos
embert? A királyok előtt álland, nem marad meg az alsó
rendűek között.

23 Mikor leülsz enni az uralkodóval, szorgalmasan
reá vigyázz, ki van előtted. 2 És kést tégy a
torkodra, ha mértékletlen vagy. 3 Ne kivánd az ő
csemegéit; mert ezek hazug étkek. 4 Ne fáraszd
magadat ebben, hogy meggazdagulj; ez ilyen testi
eszességedtől szünjél meg. 5 Avagy a te szemeidet
veted-é arra? holott az semmi, mert olyan szárnyakat
szerez magának nagy hamar, mint a saskeselyű, és az
ég felé elrepül! 6 Ne egyél az irígy szeműnek étkéből, és
ne kivánd az ő csemegéit; 7 Mert mint a ki számítgatja
a falatot magában, olyan ő: egyél és igyál, azt mondja
te néked; de azért nem jó akarattal van tehozzád. 8 A
te falatodat, a melyet megettél, kihányod; és a te ékes

beszédidet csak hiába vesztegeted. **9** A bolondnak
hallására ne szólj; mert megútálja a te beszédidnek
bölcseségét. **10** Ne mozdítsd meg a régi határt, és az
árváknak mezeibe ne kapj; **11** Mert az ő megváltójuk
erős, az forgatja az ő ügyöket ellened! **12** Add a te
elmédet az erkölcsi tanításra, és a te füleidet a bölcs
beszédekre. **13** Ne vond el a gyermektől a fenyítéket; ha
megvered őt vesszővel, meg nem hal. **14** Te vesszővel
vered meg őt: és az ő lelkét a pokolból ragadod ki. **(Sheol
h7585)** **15** Szerelmes fiam, ha bölcs lesz a te elméd,
örvendez a lelkem nékem is. **16** És vígadoznak az én
veséim, a te ajkaidnak igazmondásán. **17** Ne irígykedjék
a te szíved a bűnösökre; hanem az Úr félelmében légy
egész napon; **18** Mert ennek bizonyos vége van; a te
várakozásod meg nem csalatkozik. **19** Hallgass te, fiam,
engem, hogy légy bölcs, és jártasd ez úton szívedet. **20**
Ne légy azok közül való, a kik borral dőzsölnek; azok
közül, a kik hússal dobzódnak. **21** Mert a részeges
és dobzódó szegény lesz, és rongyokba öltöztet az
aluvás. **22** Hallgasd a te atyádat, a ki nemzett téged;
és meg ne útáld a te anyádat, mikor megvénhedik.
23 Szerezz igazságot, és el ne adj; bölcseséget és
erkölcsöt és eszességet. **24** Igen örül az igaznak atyja,
és a bölcsnek szülője annak vígadoz. **25** Vígadjon a
te atyád és a te anyád, és örvendezzen a te szülőd.
26 Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és a te szemeid
az én útaimat megőrizzék. **27** Mert mély verem a
tisztátalan asszony, és szoros kút az idegen asszony.
28 És az, mint a tolvaj leselkedik, és az emberek közt
a hitetleneket szaporítja. **29** Kinek jaj? kinek oh jaj?
kinek versengések? kinek panasz? kinek ok nélkül
való sebek? kinek szemeknek veressége? **30** A bornál
mulatóknak, a kik mennek a jó bor kutatására. **31** Ne
nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a
pohárban az ő csillogását; könnyen alá csuszamlik, **32**
Végre, mint a kígyó, megmar, és mint a mérges kígyó,
megcsíp. **33** A te szemeid nézik az idegen asszonyt, és
a te elméd gondol gonoszságot. **34** És olyan leszel,
mint a ki fekszik a tenger közepiben, és a ki fekszik az
árbóczfának tetején. **35** Ütöttek engem, nékem nem
fájt; vertek, nem éreztem! Mikor ébredek fel? Akkor
folytatom, ismét megkeresem azt.

24 Ne irígykedjél a gonosztevőkre, se ne kívánj
azokkal lenni. **2** Mert pusztítást gondol az ő
szívök, és bajt szólnak az ő ajkaik. **3** Bölcseség által
építtetik a ház, és értelemmel erősíttetik meg. **4** És
tudomány által telnek meg a kamarák minden drága és
gyönyörűséges marhával. **5** A bölcs férfiú erős, és a
tudós ember nagy erejű. **6** Mert az eszes tanácsokkal
viselhetsz hadat hasznodra; és a megmaradás a
tanácsosok sokasága által van. **7** Magas a bolondnak a
bölcseség; a kapuban nem nyitja meg az ő száját. **8**
A ki azon gondolkodik, hogy gonoszt cselekedjék, azt
cselszövőnek hívják. **9** A balgatag dolognak gondolása
bűn; és a rágalmazó az ember előtt útálatos. **10** Ha
lágyan viselted magadat a nyomorúságnak idején: szűk
a te erőd. **11** Szabadítsd meg azokat, a kik a halálra
vitetnek, és a kik a megöletésre tántorognak, tartóztasd
meg! **12** Ha azt mondanád: ímé, nem tudtuk ezt; nemde,
a ki vizsgálja az elméket, ő érti, és a ki őrzi a te lelkedet,
ő tudja? és kinek-kinek az ő cselekedetei szerint fizet.
13 Egyél, fiam, mézet, mert jó; és a színméz édes a
te ínyednek. **14** Ilyennek ismerd a bölcseséget a te
lelkedre nézve: ha azt megtalálod, akkor lesz jó véged,
és a te reménységed el nem vész! **15** Ne leselkedjél, oh
te istentelen, az igaznak háza ellen, ne pusztítsd el az ő
ágyasházát! **16** Mert ha hétszer elesik is az igaz, ugyan
felkél azért; az istentelenek pedig csak egy nyavalyával
is elvesznek. **17** Mikor elesik a te ellenséged: ne örülj;
és mikor megütközik: ne vígadjon a te szíved, **18** Hogy
az Úr meg ne lássa és gonosz ne legyen szemeiben,
és el ne fordítsa arról az ő haragját te reád. **19** Ne
gerjedj haragra a gonosztevők ellen, ne irígykedjél az
istentelenekre; **20** Mert a gonosznak nem lesz jó vége,
az istentelenek szövétneke kialszik. **21** Féld az Urat,
fiam, és a királyt; a pártütők közé ne elegyedjél. **22**
Mert hirtelenséggel feltámad az ő nyomorúságok, és
e két rendbeliek büntetését ki tudja? **23** Ezek is a
bölcsek szavai. Személyt válogatni az ítéletben nem
jó. **24** A ki azt mondja az istentelennek: igaz vagy, ezt
megátkozzák a népek, megútálják a nemzetek. **25** A kik
pedig megfeddik a bűnöst, azoknak gyönyörűségökre
lesz, és jó áldás száll reájok! **26** Ajkakat csókolgat az,
a ki igaz beszédeket felel. **27** Szerezd el kivül a te
dolgodat, és készíts elő a te meződben; annakutána
építsd a házadat. **28** Ne légy bizonyság ok nélkül
a te felebarátod ellen; avagy ámítanál-é valakit a te
ajkaiddal? **29** Ne mondd ezt: a miképen cselekedett én
velem, úgy cselekszem ő vele; megfizetek az embernek
az ő cselekedete szerint. **30** A rest embernek mezejénél
elmenék, és az esztelennek szőleje mellett. **31** És
ímé, mindenütt felverte a tövis, és színét elfedte a
gyom; és kőgyepüje elromlott vala. **32** Melyet én látván
gondolkodám, és nézvén, ezt a tanulságot vevém
abból: **33** Egy kis álom, egy kis szunynyadás, egy kis
kézösszetevés az alvásra, **34** És így jő el, mint az
útonjáró, a te szegénységed, és a te szükséged, mint a
paizsos férfiú.

25 Még ezek is Salamon példabeszédei, melyeket
összeszedegettek Ezékiásnak, a Júda királyának
emberei. **2** Az Istennek tisztességére van a dolgot
eltitkolni; a királyoknak pedig tisztességére van a dolgot
kikutatni. **3** Az ég magasságra, a föld mélységre, és
a királyoknak szíve kikutathatatlan. **4** Távolítsd el az
ezüstből a salakot, és abból edény lesz az ötvösnek:
5 Távolítsd el a bűnöst a király elől, és megerősíttetik

igazsággal az ő széke. 6 Ne dicsekedjél a király előtt,
és a nagyok helyére ne állj; 7 Mert jobb, ha azt mondják
néked: jer ide fel; hogynem mint levettetned néked
a tisztességes előtt, a kit láttak a te szemeid. 8 Ne
indulj fel a versengésre hirtelen, hogy azt ne kelljen
kérdened, mit cselekedjél az után, mikor gyalázattal
illet téged a te felebarátod. 9 A te ügyedet végezd el
felebarátoddal; de másnak titkát meg ne jelentsd; 10
Hogy ne gyalázzon téged, a ki hallja; és a te gyalázatod
el ne távozzék. 11 Mint az arany alma ezüst tányéron:
olyan a helyén mondott ige! 12 Mint az arany függő
és színarany ékesség: olyan a bölcs intő a szófogadó
fülnél. 13 Mint a havas hideg az aratásnak idején:
olyan a hív követ azoknak, a kik őt elbocsátják; mert
az ő urainak lelkét megvidámítja. 14 Mint a felhő és
szél, melyekben nincs eső: olyan a férfiú, a ki kérkedik
hamis ajándékkal. 15 Tűrés által engeszteltetik meg a
fejedelem, és a szelíd beszéd megtöri a csontot. 16 Ha
mézet találsz, egyél a mennyi elég néked; de sokat ne
egyél, hogy ki ne hányd azt. 17 Ritkán tedd lábadat a
te felebarátodnak házába; hogy be ne teljesedjék te
veled, és meg ne gyűlöljön téged. 18 Pőröly és kard és
éles nyíl az olyan ember, a ki hamis bizonyságot szól
felebarátja ellen. 19 Mint a romlott fog és kimarjult láb:
olyan a hitetlennek bizodalma a nyomorúság idején.
20 Mint a ki leveti ruháját a hidegnek idején, mint az
eczet a sziksón: olyan, a ki éneket mond a bánatos
szívű ember előtt. 21 Ha éhezik, a ki téged gyűlöl: adj
enni néki kenyeret; és ha szomjúhozik: adj néki inni
vizet; 22 Mert elevenszenet gyűjtesz az ő fejére, és
az Úr megfizeti néked. 23 Az északi szél esőt szül;
és haragos ábrázatot a suttogó nyelv. 24 Jobb lakni a
tetőnek ormán, mint a háborgó asszonynyal, és közös
házban. 25 Mint a hideg víz a megfáradt embernek,
olyan a messze földről való jó hírhallás. 26 Mint a
megháborított forrás és megromlott kútfő, olyan az igaz,
a ki a gonosz előtt ingadozik. 27 Igen sok mézet enni
nem jó; hát a magunk dicsőségét keresni dicsőség? 28
Mint a megromlott és kerítés nélkül való város, olyan a
férfi, a kinek nincsen birodalma az ő lelkén!

26 Mint a hó a nyárhoz és az eső az aratáshoz, úgy
nem illik a bolondhoz a tisztesség. 2 Miképen a
madár elmegy és a fecske elrepül, azonképen az ok
nélkül való átok nem száll az emberre. 3 Ostor a lónak,
fék a szamárnak; és vessző a bolondok hátának. 4 Ne
felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne
légy te is ő hozzá hasonlatos; 5 Felelj meg a bolondnak
az ő bolondsága szerint, hogy ne legyen bölcs a maga
szemei előtt. 6 A ki bolond által izen valamit, lábait
vagdalja el magának, és bosszúságot szenved. 7
Mint a sántának lábai lógnak, úgy a bölcsmondás a
bolondoknak szájában. 8 Mint a ki követ köt a parittyába,
úgy cselekszik, a ki a bolondnak tisztességet tesz. 9
Mint a részeg ember kezébe akad a tövis, úgy akad
az eszes mondás a bolondoknak szájába. 10 Mint
a lövöldöző, a ki mindent megsebez, olyan az, a ki
bolondot fogad fel, és a ki csavargókat fogad fel. 11
Mint az eb megtér a maga okádására, úgy a bolond
megkettőzteti az ő bolondságát. 12 Láttál-é oly embert,
a ki a maga szemei előtt bölcs? A bolond felől jobb
reménységed legyen, hogynem mint a felől! 13 Azt
mondja a rest: ordító oroszlán van az úton! oroszlán
van az utczákon! 14 Mint az ajtó forog az ő sarkán, úgy
a rest az ő ágyában. 15 Ha a rest az ő kezét a tálba
nyujtotta, resteli azt csak szájához is vinni. 16 Bölcsebb
a rest a maga szemei előtt, mint hét olyan, a ki okos
feleletet ád. 17 Kóbor ebet ragad fülön, a ki felháborodik
a perpatvaron, a mely őt nem illeti. 18 Mint a balga,
a ki tüzet, nyilakat és halálos szerszámokat lövöldöz,
19 Olyan az, a ki megcsalja az ő felebarátját, és azt
mondja: csak tréfáltam! 20 Ha a fa elfogy, kialuszik a
tűz; ha nincs súsárló, megszűnik a háborgás. 21 Mint
az elevenszénre a holtszén, és a fa a tűzre, olyan a
háborúságszerző ember a patvarkodásnak felgyujtására.
22 A fondorlónak beszédei hízelkedők, és azok áthatják a
szív belsejét. 23 Mint a meg nem tisztított ezüst, melylyel
valami agyagedényt beborítottak, olyanok a gyulasztó
ajkak a gonosz szív mellett. 24 Az ő beszédeivel
másnak tetteti magát a gyűlölő, holott az ő szívében
gondol álnokságot. 25 Mikor kedvesen szól, ne bízzál
ő hozzá; mert hét iszonyatosság van szívében. 26
Elfedeztethetik a gyűlölség csalással; de nyilvánvalóvá
lesz az ő gonoszsága a gyülekezetben. 27 A ki vermet
ás másnak, abba belé esik; és a ki felhengeríti a követ,
arra gurul vissza. 28 A hazug nyelv gyűlöli az általa
megrontott embert, és a hízelkedő száj romlást szerez.

27 Ne dicsekedjél a holnapi nappal; mert nem tudod,
mit hoz a nap tereád. 2 Dicsérjen meg téged
más, és ne a te szájad; az idegen, és ne a te ajkaid.
3 Nehézség van a kőben, és teher a fövényben; de
a bolondnak haragja nehezebb mind a kettőnél. 4 A
búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás; de
ki állhatna meg az irígység előtt? 5 Jobb a nyilvánvaló
dorgálás a titkos szeretetnél. 6 Jószándékból valók
a barátságos embertől vett sebek; és temérdek a
gyűlölőnek csókja. 7 A jóllakott ember még a lépesmézet
is megtapodja; de az éhes embernek minden keserű
édes. 8 Mint a madárka, ki elbujdosott fészkétől, olyan
az ember, a ki elbujdosott az ő lakóhelyétől. 9 Mint
a kenet és jó illat megvídámítja a szívet: úgy az ő
barátjának édes szavai is, melyek lelke tanácsából
valók. 10 A te barátodat, és a te atyádnak barátját
el ne hagyd, és a te atyádfiának házába be ne menj
nyomorúságodnak idején. Jobb a közel való szomszéd a
messze való atyafinál. 11 Légy bölcs fiam, és vídámítsd
meg az én szívemet; hogy megfelelhessek annak, a

ki engem ócsárol. 12 Az eszes meglátja a bajt, elrejti
magát; az esztelenek neki mennek, kárát vallják. 13
Vedd el a ruháját, mert kezes lett másért, és az idegenért
zálogold meg. 14 A ki nagy hangon áldja az ő barátját,
reggel jó idején felkelvén; átokul tulajdoníttatik néki.
15 A sebes záporeső idején való szüntelen csepegés,
és a morgó asszonyember hasonlók. 16 Valaki el
akarja azt rejteni, szelet rejt el, és az ő jobbja olajjal
találkozik. 17 Miképen egyik vassal a másikat élesítik,
a képen az ember élesíti az ő barátjának orczáját.
18 Mint a ki őrzi a fügét, eszik annak gyümölcséből,
úgy a ki az ő urára vigyáz, tiszteltetik. 19 Mint a
vízben egyik orcza a másikat megmutatja, úgy egyik
embernek szíve a másikat. 20 Mint a sír és a pokol meg
nem elégednek, úgy az embernek szemei meg nem
elégednek. (Sheol h7585) 21 Mint az ezüst a tégelyben,
és az arany a kemenczében próbáltatik meg, úgy az
ember az ő híre-neve szerint. 22 Ha megtörnéd is a
bolondot mozsárban mozsártörővel a megtört gabona
között, nem távoznék el ő tőle az ő bolondsága. 23
Szorgalmasan megismerd a te juhaid külsejét, gondolj
a nyájakra. 24 Mert nem örökkévaló a gazdagság, és
vajjon a korona nemzetségről nemzetségre lesz-é? 25
Mikor levágatott a szénafű, és megtetszett a sarjú, és
begyűjtettek a hegyekről a fűvek: 26 Vannak juhaid a te
ruházatodra, és kecskebakok mezőnek árául, 27 És
elég kecsketej a te ételedre, a te házadnépének ételére,
és szolgálóleányaidnak ételül.

28 Minden istentelen fut, ha senki nem üldözi is; az
igazak pedig, mint az ifjú oroszlán, bátrak. 2 Az
ország bűne miatt sok annak a fejedelme; az eszes és
tudós ember által pedig hosszabbodik fennállása. 3 A
szegény emberből támadott elnyomója a szegényeknek
hasonló a pusztító esőhöz, mely nem hágy kenyeret.
4 A kik elhagyják a törvényt, dicsérik a latrokat; de
a kik megtartják a törvényt, harczolnak azokkal. 5 A
gonoszságban élő emberek nem értik meg az igazságot;
a kik pedig keresik az Urat, mindent megértenek. 6 Jobb
a szegény, a ki jár tökéletesen, mint a kétfelé sántáló
istentelen, a ki gazdag. 7 A ki megőrzi a törvényt,
eszes fiú az; a ki pedig társalkodik a dobzódókkal,
gyalázattal illeti atyját. 8 A ki öregbíti az ő marháját
kamattal és uzsorával, annak gyűjt, a ki könyörül a
szegényeken. 9 Valaki elfordítja az ő fülét a törvénynek
hallásától, annak könyörgése is útálatos. 10 A ki
elcsábítja az igazakat gonosz útra, vermébe maga
esik bele; a tökéletesek pedig örökség szerint bírják
a jót. 11 Bölcs az ő maga szemei előtt a gazdag
ember; de az eszes szegény megvizsgálja őt. 12 Mikor
örvendeznek az igazak, nagy ékesség az; mikor pedig
az istentelenek feltámadnak, keresni kell az embert. 13
A ki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; a ki pedig
megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer. 14 Boldog
ember, a ki szüntelen retteg; a ki pedig megkeményíti
az ő szívét, bajba esik. 15 Mint az ordító oroszlán
és éhező medve, olyan a szegény népen uralkodó
istentelen. 16 Az értelemben szűkölködő fejedelem
nagy elnyomó is; de a ki gyűlöli a hamis nyereséget,
meghosszabbítja napjait. 17 Az ember, a kit ember-
vér terhel, a sírig fut; senki ne támogassa őt. 18 A
ki jár tökéletesen, megtartatik; a ki pedig álnokul két
úton jár, egyszerre elesik. 19 A ki munkálja az ő földét,
megelégedik étellel; a ki pedig hiábavalóságok után
futkos, megelégedik szegénységgel. 20 A hivő ember
bővelkedik áldásokkal; de a ki hirtelen akar gazdagulni,
büntetlen nem marad. 21 Személyt válogatni nem jó;
mert még egy falat kenyérért is vétkezhetik az ember.
22 Siet a marhakeresésre a gonosz szemű ember; és
nem veszi észre, hogy szükség jő reá. 23 A ki megfeddi
az embert, végre is inkább kedvességet talál, mint a
sima nyelvű. 24 A ki megrabolja az atyját, és anyját
és azt mondja: nem vétek! társa a romboló embernek.
25 A telhetetlen lélek háborúságot szerez; a ki pedig
bízik az Úrban, megerősödik. 26 A ki bízik magában,
bolond az; a ki pedig jár bölcsen, megszabadul. 27 A ki
ád a szegénynek, nem lesz néki szüksége; a ki pedig
elrejti a szemét, megsokasulnak rajta az átkok. 28 Mikor
felemeltetnek az istentelenek, elrejti magát az ember;
de mikor azok elvesznek, öregbülnek az igazak.

29 A ki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak
összetörik, gyógyíthatatlanul. 2 Mikor öregbülnek
az igazak, örül a nép; mikor pedig uralkodik az istentelen,
sóhajt a nép. 3 A bölcseség-szerető ember megvidámítja
az ő atyját; a ki pedig a paráznákhoz adja magát, elveszti
a vagyont. 4 A király igazsággal erősíti meg az országot;
a ki pedig ajándékot vesz, elrontja azt. 5 A férfiú, a ki
hizelkedik barátjának, hálót vet annak lábai elé. 6 A
gonosz ember vétkében tőr van; az igaz pedig énekel
és vígad. 7 Megérti az igaz a szegényeknek ügyét;
az istentelen pedig nem tudja megérteni. 8 A csúfoló
férfiak fellobbantják a várost; de a bölcsek elfordítják a
haragot. 9 Az eszes ember, ha vetekedik a bolonddal,
akár felháborodik, akár nevet, nincs nyugodalom. 10 A
vérszomjasak gyűlölik a tökéletes embert; az igazak
pedig oltalmazzák annak életét. 11 Az ő egész indulatját
előmutatja a bolond; de a bölcs végre megcsendesíti
azt. 12 A mely uralkodó a hamisságnak beszédire
hallgat, annak minden szolgái latrok. 13 A szegény és
az uzsorás ember összetalálkoznak; mind a kettőnek
pedig szemeit az Úr világosítja meg. 14 A mely király
hűségesen ítéli a szegényeket, annak széke mindörökké
megáll. 15 A vessző és dorgálás bölcseséget ád; de a
szabadjára hagyott gyermek megszégyeníti az ő anyját.
16 Mikor nevekednek az istentelenek, nevekedik a vétek;
az igazak pedig azoknak esetét megérik. 17 Fenyítsd
meg a te fiadat, és nyugodalmat hoz néked, és szerez

gyönyörűséget a te lelkednek. 18 Mikor nincs mennyei
látás, a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt,
oh mely igen boldog! 19 Csak beszéddel nem tanul
meg a szolga, mert tudna, de még sem felel meg. 20
Láttál-é beszédeiben hirtelenkedő embert? a bolond
felől több reménység van, hogynem a felől! 21 A ki
lágyan neveli gyermekségétől fogva az ő szolgáját,
végre az lesz a fiú. 22 A haragos háborgást szerez; és a
dühösködőnek sok a vétke. 23 Az embernek kevélysége
megalázza őt; az alázatos pedig tisztességet nyer. 24 A
ki osztozik a lopóval, gyűlöli az magát; hallja az esküt,
de nem vall. 25 Az emberektől való félelem tőrt vet;
de a ki bízik az Úrban, kiemeltetik. 26 Sokan keresik
a fejedelemnek orczáját; de az Úrtól van kinek-kinek
ítélete. 27 Iszonyat az igazaknak a hamis ember; és
iszonyat az istentelennek az igaz úton járó.

30 Agurnak, a Jáké fiának beszédei, próféczia, melyet
mondott a férfiú Itielnek, Itielnek és Ukálnak. 2
Minden embernél tudatlanabb vagyok én, és nincs
emberi értelem én bennem. 3 És nem tanultam a
bölcseséget, hogy a Szentnek ismeretét tudnám. 4
Kicsoda ment fel az égbe, hogy onnan leszállott volna?
Kicsoda fogta össze a szelet az ő markába? Kicsoda
kötötte a vizet az ő köntösébe? Ki állapította meg a
földnek minden határit? Kicsoda ennek neve? Avagy
kicsoda ennek fiának neve, ha tudod? 5 Az Istennek teljes
beszéde igen tiszta, és paizs az ahhoz folyamodóknak.
6 Ne tégy az ő beszédéhez; hogy meg ne feddjen téged,
és hazug ne légy. 7 Kettőt kérek tőled; ne tartsd meg
én tőlem, mielőtt meghalnék. 8 A hiábavalóságot és
a hazugságot messze távoztasd tőlem; szegénységet
vagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem hozzám
illendő eledellel. 9 Hogy megelégedvén, meg ne
tagadjalak, és azt ne mondjam: kicsoda az Úr? Se pedig
megszegényedvén, ne lopjak, és gonoszul ne éljek az
én Istenem nevével! 10 Ne rágalmazd a szolgát az ő
uránál, hogy meg ne átkozzon téged, és bűnhődnöd ne
kelljen. 11 Van oly nemzetség, a ki az ő atyját átkozza,
és az ő anyját nem áldja. 12 Van nemzetség, a ki a
maga szemei előtt tiszta, pedig az ő rútságából ki nem
tisztíttatott. 13 Van kevély szemű nemzetség, és a kinek
szemöldökei igen fellátnak! 14 Van olyan nemzetség, a
kinek fogai fegyverek, és a kinek zápfogai kések; hogy
a szegényeket kiemészszék a földről, és az emberek
közül a szűkölködőket. 15 A nadálynak két leánya van:
addsza, addsza! E három nem elégszik meg; négyen
nem mondják: elég; 16 A sír és a meddő asszony, a
föld meg nem elégszik a vízzel, és a tűz nem mondja:
elég! **(Sheol h7585)** 17 A szemet, mely megcsúfolja atyját,
vagy megútálja az anyja iránt való engedelmességet,
kivágják a völgynek hollói, vagy megeszik a sasfiak. 18
E három megfoghatatlan előttem, és e négy dolgot nem
tudom: 19 A keselyűnek útát az égben, a kígyónak útát
a kősziklán, a hajónak nyomát a mély tengerben, és a
férfiúnak útát a leányzóval. 20 Ilyen a paráználkodó
asszonynak úta; eszik, azután megtörli száját és azt
mondja: nem cselekedtem semmi gonoszt. 21 Három
dolog alatt indul meg a föld, és négyet nem szenvedhet
el. 22 A szolga alatt, mikor uralkodik, és a bolond alatt,
mikor elég kenyere van, 23 A gyűlölt asszony alatt, ha
mégis férjhez megy; és a szolgáló alatt, ha örököse lesz
az ő asszonyának. 24 E négy apró állata van a földnek,
a melyek bölcsek, elmések: 25 A hangyák erőtlen nép,
mégis megkeresik nyárban a magok eledelét; 26 A
marmoták nem hatalmas nép, mégis kősziklán csinálják
az ő házokat; 27 Királyuk nincs a sáskáknak, mindazáltal
mindnyájan szép renddel mennek ki; 28 A pókot kézzel
megfoghatod, mégis ott van a királyok palotáiban. 29
Három állat van, a mely szépen jár, sőt négy, a mely
jól jár. 30 Az oroszlán, a hős a vadak között, mely el
nem fut senki elől; 31 A harczra felékesített ló, vagy a
kecskebak, és a király, a kinek senki nem mer ellene
állani. 32 Ha bolond voltál felfuvalkodásodban, vagy
ha meggondoltad: kezedet szájadra vessed. 33 Mert
miképen a ki tejet köpül, vajat csinál; és a ki keményen
fújja ki az ő orrát, vért hoz ki: úgy a ki a haragot ingerli,
háborúságot szerez.

31 Lemuel király beszédei, próféczia, melylyel
tanította vala őt az anyja. 2 Mit szóljak, fiam? mit,
én méhem gyermeke? mit, én fogadásimnak gyermeke?
3 Ne add asszonyoknak a te erődet, és a te útaidat a
királyok eltörlőinek. 4 Távol legyen a királyoktól, oh
Lemuel, távol legyen a királyoktól a bornak itala; és az
uralkodóktól a részegítő ital keresése. 5 Hogy mikor iszik,
el ne felejtkezzék a törvényről, és el ne fordítsa valamely
nyomorultnak igazságát. 6 Adjátok a részegítő italt az
elveszendőnek, és a bort a keseredett szívűeknek. 7
Igyék, hogy felejtkezzék az ő szegénységéről, és az
ő nyavalyájáról ne emlékezzék meg többé. 8 Nyisd
meg a te szádat a mellett, a ki néma, és azoknak
dolgában, a kik adattak veszedelemre. 9 Nyisd meg a te
szádat, ítélj igazságot; forgasd ügyét a szegénynek és a
szűkölködőnek! 10 Derék asszonyt kicsoda találhat?
Mert ennek ára sokkal felülhaladja az igazgyöngyöket.
11 Bízik ahhoz az ő férjének lelke, és annak marhája
el nem fogy. 12 Jóval illeti őt és nem gonosszal,
az ő életének minden napjaiban. 13 Keres gyapjat
vagy lent, és megkészíti azokat kezeivel kedvvel. 14
Hasonló a kereskedő hajókhoz, nagy messziről behozza
az ő eledelét. 15 Felkel még éjjel, eledelt ád az ő
házának, és rendel ételt az ő szolgálóleányinak. 16
Gondolkodik mező felől, és megveszi azt; az ő kezeinek
munkájából szőlőt plántál. 17 Az ő derekát felövezi
erővel, és megerősíti karjait. 18 Látja, hogy hasznos
az ő munkálkodása; éjjel sem alszik el az ő világa. 19

Kezeit veti a fonókerékre, és kezeivel fogja az orsót.
20 Markát megnyitja a szegénynek, és kezeit nyújtja a
szűkölködőnek. **21** Nem félti az ő házanépét a hótól; mert
egész házanépe karmazsinba öltözött. **22** Szőnyegeket
csinál magának; patyolat és bíbor az ő öltözete. **23**
Ismerik az ő férjét a kapukban, mikor ül a tartománynak
véneivel. **24** Gyolcsot sző, és eladja; és övet, melyet
ád a kereskedőnek. **25** Erő és ékesség az ő ruhája;
és nevet a következő napnak. **26** Az ő száját bölcsen
nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén. **27** Vigyáz a
házanépe dolgára, és restségnek étkét nem eszi. **28**
Felkelnek az ő fiai, és boldognak mondják őt; az ő férje,
és dicséri őt: **29** Sok leány munkálkodott serénységgel;
de te meghaladod mindazokat! **30** Csalárd a kedvesség,
és hiábavaló a szépség; a mely asszony féli az Urat, az
szerez dicséretet magának! **31** Adjatok ennek az ő keze
munkájának gyümölcséből, és dicsérjék őt a kapukban
az ő cselekedetei!

Prédikátor

1 A prédikátornak, Dávid fiának, Jeruzsálem királyának
beszédei. **2** Felette nagy hiábavalóság, azt mondja
a prédikátor; felette nagy hiábavalóság! Minden
hiábavalóság! **3** Micsoda haszna van az embernek
minden ő munkájában, melylyel munkálkodik a nap
alatt? **4** Egyik nemzetség elmegy, és a másik eljő;
a föld pedig mindörökké megmarad. **5** És a nap
feltámad, és elnyugszik a nap; és az ő helyére siet, a
hol ő ismét feltámad. **6** Siet délre, és átmegy észak
felé; körbe-körbe siet a szél, és a maga keringéséhez
visszatér a szél. **7** Minden folyóvíz siet a tengerbe;
mindazáltal a tenger mégis meg nem telik: akármicsoda
helyre a folyóvizek siessenek, ugyanazon helyre térnek
vissza. **8** Minden dolgok mint fáradoznak, senki ki
nem mondhatja; nem elégednék meg a szem látván,
sem be nem teljesednék hallásával a fül. **9** A mi volt,
ugyanaz, a mi ezután is lesz, és a mi történt, ugyanaz,
a mi ezután is történik; és semmi nincs új dolog a
nap alatt. **10** Van valami, a miről mondják: nézd ezt,
új ez; régen volt már száz esztendőkön át, melyek
mi előttünk voltak. **11** Nincs emlékezet az előbbiekről;
azonképen az utolsó dolgokról is, melyek jövendők,
nem lesz emlékezet azoknál, a kik azután lesznek. **12**
Én prédikátor, királya voltam Izráelnek Jeruzsálemben.
13 És adám az én elmémet mindazok vizsgálására
és bölcsen való tudakozására, melyek lesznek az ég
alatt. Ez gonosz hiábavaló foglalatosság, melyet adott
Isten az emberek fiainak, hogy gyötrődjenek vele.
14 Láttam minden dolgokat, melyek lesznek a nap
alatt, és ímé minden csak hiábavalóság, és a léleknek
gyötrelme! **15** Az egyenetlen meg nem egyenesíthető,
és a fogyatkozás meg nem számlálható. **16** Szóltam
az én elmémmel, mondván: ímé, én nagygyá lettem,
és gyűjtöttem bölcseséget mindazok felett, a kik főkk
voltak én előttem Jeruzsálemben, és az én elmém
bőven látott bölcseséget és tudományt! **17** Adtam
annakfelette az én elmémet a bölcseségnek tudására,
és az esztelenségnek és bolondságnak megtudására.
Megtudtam, hogy ez is a lélek gyötrelme. **18** Mert a
bölcsességnek sokaságában sok búsulás van, és valaki
öregbíti a tudományt, öregbíti a gyötrelmet.

2 Mondék az én szívemben: no, megpróbállak téged
a vígan való lakásban, hogy lásd meg, mi a jó! És
ímé, az is hiábavalóság! **2** A nevetésről azt mondom:
bolondság! a vígasságról pedig: mit használ az? **3**
Elvégezém az én szívemben, hogy boritalra adom
magamat, (pedig szívem a bölcseséget követé) és
elővészem ezt a bolondságot, mígnem meglátom, hogy
az emberek fiainak mi volna jó, a mit cselekedjenek
az ég alatt, az életök napjainak száma szerint. **4**
Felette nagy dolgokat cselekedtem; építék magamnak
házakat; ülteték magamnak szőlőket. **5** Csinálék
magamnak kerteket és ékességre való kerteket, és
ülteték beléjök mindenféle gyümölcstermő fákat. **6**
Csinálék magamnak víztartó tavakat, hogy azokból
öntözzem a fáknak sarjadó erdejét. **7** Szerzék szolgákat
és szolgálókat, házamnál nevekedett szolgáim is
voltak nékem; öreg és apró barmoknak nyájaival is
többel bírtam mindazoknál, a kik voltak én előttem
Jeruzsálemben. **8** Gyűjték magamnak ezüstöt és aranyat
is, és királyok drágaságait és tartományokat; szerzék
magamnak éneklő férfiakat és éneklő asszonyokat,
és az emberek fiainak gyönyörűségit, asszonyt és
asszonyokat. **9** És nagygyá levék és megnevekedém
mindazok felett, a kik előttem voltak Jeruzsálemben; az
én bölcseségem is helyén volt. **10** Valamit kivánnak vala
az én szemeim: meg nem fogtam azoktól, meg sem
tartóztattam az én szívemet semmi vígasságtól, hanem
az én szívem örvendezett minden én munkámmal
gyűjtött jókban; mivelhogy ez volt az én részem minden
én munkáimból. **11** És tekinték minden dolgaimra,
melyeket cselekedtek vala az én kezeim, és az én
munkámra, mit fáradsággal végeztem vala; és ímé,
az mind hiábavalóság és a léleknek gyötrelme, és
nincsen annak semmi haszna a nap alatt! **12** Azért
fordulék én, hogy lássak bölcseséget és bolondságot
és esztelenséget, az az hogy mit cselekesznek az
emberek, a kik a király után következnek: azt, a mit régen
cselekedtek. **13** És látám, hogy hasznosb a bölcseség
a bolondságnál, miképen hasznosb a világosság a
setétségnél. **14** A bölcsnek szemei vannak a fejében; a
bolond pedig setétben jár; de ugyan én megismerém,
hogy ugyanazon egy végök lesz mindezeknek. **15**
Annakokáért mondám az én elmémben: bolondnak
állapotja szerint lesz az én állapotom is, miért valék
tehát én is bölcsebb? és mondék az én elmémben: ez
is hiábavalóság! **16** Mert nem lesz emlékezete sem
a bölcsnek, sem a bolondnak mindörökké; mivelhogy
a következendő időkben már mind elfelejtetnek: és
miképen meghal a bölcs, azonképen meghal a bolond
is. **17** Azért gyűlöltem az életet; mert gonosznak látszék
nékem a dolog, a mi történik a nap alatt; mert mindez
hiábavalóság, és a léleknek gyötrelme! **18** Gyűlöltem
én minden munkámat is, melyet munkálkodom a nap
alatt; mivelhogy el kell hagynom azt oly embernek, a ki
én utánam lesz. **19** És ki tudja, ha bölcs lesz-é vagy
bolond? és mégis uralkodik minden munkámon, a mit
cselekedtem és bölcsen szerzettem a nap alatt! Ez is
hiábavalóság! **20** Annakokáért elfordulék én, megfogván
reménységtől az én szívemet minden munkám felől,
melylyel munkálódtam a nap alatt. **21** Mert van oly
ember, a kinek munkája elvégeztetett bölcseséggel,
tudománynyal és jó kimenetellel; és oly embernek adja

azt örökségül, a ki abban semmit sem munkálkodott. Ez
is hiábavalóság és nagy gonosz! 22 Mert micsoda marad
meg az embernek minden ő munkájából és elméjének
nyughatatlan fáradozásából, melylyel ő munkálódott a
nap alatt? 23 Holott minden napja bánat, és búsulás az ő
foglalatossága, még éjjel is nem nyugodott az ő elméje.
Ez is hiábavalóság! 24 Nincsen csak e jó is az embernek
hatalmában, hogy egyék, igyék, és azt cselekedje, hogy
az ő szíve lakozzék gyönyörűséggel az ő munkájából;
ezt is láttam én, hogy az Istennek kezében van. 25
Mert kicsoda ehetnék és élhetne gyönyörűségére rajtam
kivül? 26 Mert az embernek, a ki jó az ő szemei előtt,
adott Isten bölcseséget és tudományt és örömöt; a
bűnösnek pedig adott foglalatosságot az egybegyűjtésre
és az egybehordásra, hogy adja annak, a ki jó az Isten
előtt. Ez is hiábavalóság és az elmének gyötrelme!

3 Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég
alatt minden akaratnak. 2 Ideje van a születésnek
és ideje a meghalásnak; ideje az ültetésnek, ideje
annak kiszaggatásának, a mi ültettetett. 3 Ideje van
a megölésnek és ideje a meggyógyításnak; ideje
a rontásnak és ideje az építésnek. 4 Ideje van a
sírásnak és ideje a nevetésnek; ideje a jajgatásnak
és ideje a szökdelésnek. 5 Ideje van a kövek
elhányásának és ideje a kövek egybegyűjtésének;
ideje az ölelgetésnek és ideje az ölelgetéstől való
eltávozásnak. 6 Ideje van a keresésnek és ideje
a vesztésnek; ideje a megőrzésnek és ideje az
eldobásnak. 7 Ideje van a szakgatásnak és ideje a
megvarrásnak; ideje a hallgatásnak és ideje a szólásnak.
8 Ideje van a szeretésnek és ideje a gyűlölésnek;
ideje a hadakozásnak és ideje a békességnek. 9
Micsoda haszna van a munkásnak abban, a miben ő
munkálkodik? 10 Láttam a foglalatosságot, melyet adott
Isten az emberek fiainak, hogy fáradozzanak benne. 11
Mindent szépen csinált az ő idejében, e világot is adta
az emberek elméjébe, csakhogy úgy, hogy az ember
meg nem foghatja mindazt a dolgot, a mit az Isten
cselekszik kezdettől fogva mindvégig. 12 Megismertem,
hogy nem tehetnek jobbat, mint hogy örvendezzen kiki,
és hogy a maga javát cselekedje az ő életében. 13 De
még az is, hogy az ember eszik és iszik, és jól él az ő
egész munkájából, az Istennek ajándéka. 14 Tudom,
hogy valamit Isten cselekszik, az lesz örökké, ahhoz
nincs mit adni és abból nincs mit elvenni; és az Isten
ezt a végre míveli, hogy az ő orczáját rettegjék. 15 A
mi most történik, régen megvan, és a mi következik,
immár megvolt, és az Isten visszahozza, a mi elmult.
16 Láttam annakfelette a nap alatt, hogy az ítéletnek
helyén hamisság, és az igazságnak helyén latorság
van. 17 És mondék magamban: az igazat és a hamisat
megítéli az Isten; mert minden ember akaratjának ideje
van, és minden dolognak ő nála. 18 Így szólék azért
magamban: az emberek fiai miatt van ez így, hogy
kiválogassa őket az Isten, és hogy meglássák, hogy
ők magokban véve az oktalan állatokhoz hasonlók. 19
Az emberek fiainak vége hasonló az oktalan állatnak
végéhez, és egyenlő végök van azoknak; a mint meghal
egyik, úgy meghal a másik is, és ugyanazon egy lélek
van mindenikben; és az embernek nagyobb méltósága
nincs az oktalan állatoknál, mert minden hiábavalóság.
20 Mindenik ugyanazon egy helyre megy; mindenik a
porból való, és mindenik porrá lesz. 21 Vajjon kicsoda
vette eszébe az ember lelkét, hogy felmegy-é; és az
oktalan állat lelkét, hogy a föld alá megy-é? 22 Azért
úgy láttam, hogy semmi sincs jobb, mint hogy az ember
örvendezzen az ő dolgaiban, mivelhogy ez az ő része e
világban: mert ki hozhatja őt vissza, hogy lássa, mi lesz
ő utána?

4 Viszont látám én mind a nyomorgatásokat, a melyek
a nap alatt történnek, és ímé, nyilván van azoknak, a
kik nyomorgattatnak, könnyhullatások, és vígasztalójok
nincs nékik; és az őket nyomorgatóknak kezekből
erőszaktételt szenvednek, és vígasztalójuk nincs nékik.
2 És dicsérém én a megholtakat, a kik már meghaltak
vala, az élők felett, a kik még élnek; 3 De mind a
kettőnél boldogabbnak azt, a ki még nem lett, a ki
nem látta azt a gonosz dolgot, a mely a nap alatt
történik. 4 És látám én, hogy minden dolgát és minden
ügyes cselekedetét az ember az ő felebarátja iránt való
irígységből rendeli; annakokáért ez is hiábavalóság és
lélek-fájdalom! 5 A bolond egybekapcsolja a kezeit, és
megemészti a maga testét. 6 Jobb egy teljes marok
nyugalommal, mint mind a két maroknak teljessége
nagy munkával és lelki gyötrelemmel. 7 Viszont láték a
nap alatt más hiábavalóságot. 8 Van oly ember, a ki
egymaga van és nincs vele másik, sem fia, sem atyjafia
nincs; mindazáltal nincs vége minden ő fáradságának,
és az ő szeme is meg nem elégszik gazdagsággal, hogy
azt mondaná: vajjon kinek munkálkodom, hogy az én
lelkemet minden jótól megfosztom? Ez is hiábavalóság
és gonosz foglalatosság! 9 Sokkal jobban van dolga a
kettőnek, hogynem az egynek; mert azoknak jó jutalmok
vala az ő munkájokból. 10 Mert ha elesnek is, az
egyik felemeli a társát. Jaj pedig az egyedülvalónak, ha
elesik, és nincsen, a ki őt felemelje. 11 Hogyha együtt
feküsznek is ketten, megmelegszenek; az egyedülvaló
pedig mimódon melegedhetik meg? 12 Ha az egyiket
megtámadja is valaki, ketten ellene állhatnak annak;
és a hármas kötél nem hamar szakad el. 13 Jobb
a szűkölködő, de bölcs gyermek a vén és bolond
királynál, a ki nem szenvedi el az intést többé. 14
Mert az a fogságból is uralkodásra megy, holott ennek
országában szegénységben született. 15 Láttam a nap
alatt járó minden élőket a második gyermek mellett;
a ki amannak helyére lépendő vala. 16 És hogy az

egész sokaságnak nincs vége, mindazoknak, a kiknek ő
élén volt; mindazáltal az utánok valók már semmit nem
örvendeztek ő benne. Mert ez is hiábavalóság és lelki
gyötrelem!

5 Őrizd meg lábaidat, mikor az Istennek házához mégy,
mert hallgatás végett közeledned jobb, hogynem a
bolondok módja szerint áldozatot adni; mert ezek nem
tudják, hogy gonoszt cselekesznek. **2** Ne gyorsalkodjál a
te száddal, és a te elméd ne siessen valamit szólni Isten
előtt; mert az Isten mennyben van, te pedig e földön,
azért a te beszéded kevés legyen; **3** Mert álom szokott
következni a sok foglalatosságból; és a sok beszédből
bolond beszéd. **4** Mikor Istennek fogadást téssz, ne
halogasd annak megadását; mert nem gyönyörködik a
bolondokban. A mit fogadsz, megteljesítsd! **5** Jobb hogy
ne fogadj, hogynem mint fogadj és ne teljesítsd be. **6** Ne
engedd a te szádnak, hogy bűnre kötelezze testedet, és
ne mondd az angyal előtt, hogy tévedésből esett ez;
hogy az Isten a te beszéded miatt fel ne háborodjék, és
el ne veszesse a te kezeidnek munkáját. **7** Mert a sok
álomban a hiábavalóság is és a beszéd is sok; hanem
az Istent féljed. **8** Ha a szegényeknek nyomoríttatását,
és a törvénynek és igazságnak elfordíttatását látod a
tartományban: ne csudálkozzál e dolgon; mert egyik
felsőrendű vigyáz a másik felsőrendűre, és ezek felett
még felsőbbrendűek vannak. **9** Az ország haszna
pedig mindenekfelett a földmívelést kedvelő király. **10**
A ki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és a ki
szereti a sokaságot nem telik be jövedelemmel. Ez
is hiábavalóság. **11** Mikor megszaporodik a jószág,
megszaporodnak annak megemésztői is; mi haszna
van azért benne urának, hanem hogy csak reá néz
szemeivel? **12** Édes az álom a munkásnak, akár sokat,
akár keveset egyék; a gazdagnak pedig bővölködése
nem hagyja őt aludni. **13** Van gonosz nyavalya, a melyet
láttam a nap alatt: az ő urának veszedelmére tartott
gazdagság; **14** Ugyanis az a gazdagság elvész valami
szerencsétlen eset miatt, és ha fia született néki, annak
kezében nem lesz semmi. **15** A mint kijött az ő anyjának
méhéből, mezítelen megy ismét el, a mint jött vala: és
semmit nem vesz el munkájáért, a mit kezében elvinne.
16 Annakokáért ez is gonosz nyavalya, hogy a mint jött,
a képen megy el. Mi haszna van néki abban, hogy a
szélnek munkálkodott? **17** És hogy az ő teljes életében
a setétben evett, sokszori haraggal, keserűséggel és
búsulással? **18** Ez azért a jó, a melyet én láttam, hogy
szép dolog enni és inni, és jól élni minden ő munkájából,
a melylyel fárasztotta magát a nap alatt, az ő élete
napjainak száma szerint, a melyeket adott néki az Isten;
mert ez az ő része. **19** És a mely embernek adott Isten
gazdagságot és kincseket, és a kinek megengedte, hogy
egyék abból és az ő részét elvegye, és örvendezzen
az ő munkájának: ez az Istennek ajándéka! **20** Mert
nem sokat emlékezik meg az ilyen az ő élete napjainak
számáról, mivelhogy az ő szívének örömét az Isten
kedveli.

6 Van egy gonosz, a melyet láttam a nap alatt, és nagy
baj az az emberen; **2** Mikor valakinek az Isten ád
gazdagságot és kincseket és tisztességet, és semmi
nélkül nem szűkölködik, valamit kivánhat lelkének, és
az Isten nem engedi néki, hogy éljen azzal, hanem más
ember él azzal: ez hiábavalóság és gonosz nyavalya! **3**
Ha száz gyermeket szül is valaki, és sok esztendeig
él, úgy hogy az ő esztendeinek napja sok, de az ő
lelke a jóval meg nem elégszik, és nem lesz temetése
néki: azt mondom, hogy jobb annál az idétlen gyermek,
4 Mert hiábavalóságra jött, setétségben megy el, és
setétséggel fedeztetik be neve, **5** A napot sem látta
és nem ismerte; tűrhetőbb ennek állapotja, hogynem
amannak. **6** Hogyha kétezer esztendőt élt volna is, és a
jóval nem élt: avagy nem ugyanazon egy helyre megy-é
minden? **7** Az embernek minden munkája szájáért van;
mindazáltal az ő kívánsága be nem telik. **8** Mert miben
különbözik a bölcs a bolondtól, és miben a szegény, a ki
az élők előtt járni tud? **9** Jobb, a mit ember szemmel
lát, hogynem a lélek kivánsága; ez is hiábavalóság és
a léleknek gyötrelme! **10** Valami van, régen ráadatott
nevezete, és bizonyos dolog, hogy mi lesz az ember,
és nem perlekedhetik azzal, a ki hatalmasb nálánál.
11 Mert van sok beszéd, a mely a hiábavalóságot
szaporítja; és mi haszna van az embernek abban? **12**
Mert kicsoda tudhatja, mi legyen az embernek jó e
világon, az ő hiábavaló élete napjainak száma szerint,
a melyeket mintegy árnyékot tölt el? Kicsoda az, a ki
megmondhatná az embernek, mi következik ő utána a
nap alatt?

7 Jobb a jó hír a drága kenetnél; és a halálnak napja
jobb az ő születésének napjánál. **2** Jobb a siralmas
házhoz menni, hogynem a lakodalomnak házához
menni; mivelhogy minden embernek ez a vége, és az
élő ember megemlékezik arról. **3** Jobb a szomorúság
a nevetésnél; mert az orczának szomorúsága által
jobbá lesz a szív. **4** A bölcseknek elméje a siralmas
házban van, a bolondoknak pedig elméje a vígasságnak
házában. **5** Jobb a bölcsnek dorgálását hallani, hogynem
valaki hallja a bolondoknak éneklését. **6** Mert olyan
a bolondnak nevetése, mint a tövisnek ropogása a
fazék alatt; ez is hiábavalóság! **7** Mert a zsarolás
megbolondítja a bölcs embert is, és az elmét elveszti az
ajándék. **8** Jobb akármi dolognak vége annak kezdetinél;
jobb a tűrő, hogynem a kevély. **9** Ne légy hirtelen a
lelkedben a haragra; mert a harag a bolondok kebelében
nyugszik. **10** Ne mondd ezt: mi az oka, hogy a régi
napok jobbak voltak ezeknél? mert nem bölcseségből
származik az ilyen kérdés. **11** Jó a bölcseség az

örökséggel, és előmenetelökre van az embereknek,
a kik a napot látják. 12 Mert a bölcseségnek árnyéka
alatt, és a gazdagságnak árnyéka alatt egyformán
nyugszik az ember! de a tudomány hasznosb, mivelhogy
a bölcseség életet ád az ő urainak. 13 Tekintsd meg az
Istennek cselekedetit; mert kicsoda teheti egyenessé,
a mit ő görbévé tett? 14 A jó szerencsének idején élj
a jóval; a gonosz szerencsének idején pedig jusson
eszedbe, hogy ezt is, épen úgy, mint azt, Isten szerzette,
a végre, hogy az ember semmit abból eszébe ne
vegyen, a mi reá következik. 15 Mindent láttam az én
hiábavalóságomnak napjain: van oly igaz, a ki az ő
igazságában elvész; és van gonosz ember, a ki az ő
életének napjait meghosszabbítja az ő gonoszságában.
16 Ne légy felettébb igaz, és felettébb ne bölcselkedjél;
miért keresnél magadnak veszedelmet? 17 Ne légy
felettébb gonosz, és ne légy balgatag; miért halnál meg
idődő előtt? 18 Jobb, hogy ezt megfogd, és amattól is
a te kezedet meg ne vond; mert a ki az Istent féli,
mind ezektől megszabadul! 19 A bölcseség megerősíti
a bölcset inkább, mint tíz hatalmas, a kik a városban
vannak. 20 Mert nincs egy igaz ember is a földön, a ki
jót cselekednék és nem vétkeznék. 21 Ne figyelmezz
minden beszédre, melyet mondanak, hogy meg ne
halld szolgádat, hogy átkoz téged. 22 Mert sok esetben
tudja a te lelked is, hogy te is gonoszt mondottál
egyebeknek. 23 Mind ezeket megpróbáltam az én
bölcseségem által. Mikor azt gondolám, hogy bölcs
vagyok, én tőlem a bölcseség távol vala. 24 Felette igen
messze van, a mi van, és felette mélységes; kicsoda
tudhatja meg azt? 25 Fordítám én magamat és az én
szívemet a bölcseségnek és az okoskodásnak tudására,
kutatására és keresésére; azonképen hogy megtudjam
a bolondságnak gonoszságát, és a tévelygésnek
balgatagságát. 26 És találtam egy dolgot, mely keservesb
a halálnál; tudniillik az olyan asszonyt, a kinek a szíve
olyan, mint a tőr és a háló, kezei pedig olyanok,
mint a kötelek. A ki Isten előtt kedves, megszabadul
attól; a bűnös pedig megfogattatik attól. 27 Lásd, ezt
találtam, azt mondja a prédikátor; mikor gyakorta nagy
szorgalmassággal keresém a megfejtést, 28 A mit az én
lelkem folyton keresett, és nem találtam. Ezer közül
egy embert találtam; de asszonyt mind ezekben nem
találtam. 29 Hanem lásd, ezt találtam, hogy az Isten
teremtette az embert igaznak; ők pedig kerestek sok
kigondolást.

8 Kicsoda hasonló a bölcshöz, és ki tudja a
dolgok magyarázatát? Az embernek bölcsesége
megvilágosítja az ő orczáját; és az ő ábrázatjának
erőssége megváltozik. 2 Én mondom, hogy a királynak
parancsolatját meg kell őrizni, és pedig az Istenre
való esküvés miatt. 3 Ne siess elmenni az ő orczája
elől, ne állj rá a gonosz dologra; mert valamit akar,
megcselekszi. 4 Mivelhogy a király szava hatalmas; és
kicsoda merné néki ezt mondani: mit mívelsz? 5 A ki
megtartja a parancsolatot, nem ismer nyomorúságot, és
a bölcsnek elméje megért mind időt, mind ítéletet; 6 Mert
minden akaratnak van ideje és ítélete; mert az embernek
nyomorúsága sok ő rajta; 7 Mert nem tudja azt, a mi
következik; mert ki mondja meg néki, mimódon lesz az?
8 Egy ember sem uralkodhatik a szélen, hogy feltartsa a
szelet; és semmi hatalmasság nincs a halálnak napja
felett, és az ütközetben senkit el nem bocsátanak; és a
gonoszság nem szabadítja meg azt, a ki azzal él. 9
Mindezt láttam, és megfigyeltem minden dolgot, a mely
történik a nap alatt, oly időben, a melyben uralkodik az
ember az emberen maga kárára. 10 És azután láttam,
hogy a gonoszok eltemettettek és nyugalomra mentek;
viszont a szent helyről kimentek, és elfelejttettek a
városban olyanok, a kik becsületesen cselekedtek. Ez is
hiábavalóság! 11 Mivelhogy hamar a szentenczia nem
végeztetik el a gonoszságnak cselekedőjén, egészen
arra van az emberek fiainak szíve ő bennök, hogy
gonoszt cselekedjenek. 12 Bár meghosszabbítja életét
a bűnös, a ki százszor is vétkezik; mégis tudom én,
hogy az istenfélőknek lészen jól dolgok, a kik az ő
orczáját félik; 13 A hitetlennek pedig nem lesz jó dolga,
és nem hosszabbítja meg az ő életét, olyan lesz, mint
az árnyék, mert nem rettegi az Istennek orczáját. 14 Van
hiábavalóság, a mely e földön történik; az, hogy vannak
oly igazak, a kiknek dolga a gonoszoknak cselekedetei
szerint lesz; és vannak gonoszok, a kiknek dolga az
igazaknak cselekedetei szerint lesz; mondám, hogy ez
is hiábavalóság. 15 Annakokáért dicsérem vala én a
vígasságot, hogy nincsen embernek jobb e világon,
hanem hogy egyék, igyék és vígadjon; és ez kisérje őt
munkájában az ő életének napjaiban, a melyeket ád
néki Isten a nap alatt. 16 Mikor adám az én szívemet
a bölcseségnek megtudására, és hogy megvizsgáljak
minden fáradságot, a mely e földön történik, (mert sem
éjjel, sem nappal az emberek szeme álmot nem lát):
17 Akkor eszembe vevém az Istennek minden dolgát,
hogy az ember nem mehet végére a dolognak, a mely
a nap alatt történik; mert fáradozik az ember, hogy
annak végére menjen, de nem mehet végére: sőt ha
azt mondja is a bölcs ember, hogy tudja, nem mehet
végére.

9 Mert mindezt szívemre vettem, és pedig azért, hogy
megvizsgáljam mindezt: hogy az igazak és bölcsek
és azoknak minden cselekedetei Isten kezében vannak;
szeretet is, gyűlölet is, nem tudják az emberek, mind
ez előttük van. 2 Minden olyan, hogy mindenkit érhet,
egyazon szerencséje van az igaznak és gonosznak,
jónak vagy tisztának és tisztátalannak, mind annak, a
ki áldozik, mind a ki nem áldozik, úgy a jónak, mint a
bűnösnek, az esküvőnek úgy, mint a ki féli az esküvést.

3 Mind az ég alatt való dolgokban e gonosz van, hogy
mindeneknek egyenlő szerencséjök van; és az emberek
fiainak szíve is teljes gonoszsággal, és elméjökben
minden bolondság van, a míg élnek, azután pedig a
halottak közé mennek. 4 Mert akárkinek, valaki minden
élők közé csatlakozik, van reménysége; mert jobb
az élő eb, hogynem a megholt oroszlán. 5 Mert az
élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit
nem tudnak, és azoknak semmi jutalmok nincs többé;
mivelhogy emlékezetök elfelejtetett. 6 Mind szeretetök,
mind gyűlöletök, mind gerjedezésök immár elveszett;
és többé semmi részök nincs semmi dologban, a mely
a nap alatt történik. 7 No azért egyed vígassággal
a te kenyeredet, és igyad jó szívvel a te borodat;
mert immár kedvesek Istennek a te cselekedetid! 8
A te ruháid mindenkor legyenek fejérek, és az olaj
a te fejedről el ne fogyatkozzék. 9 Éld életedet a te
feleségeddel, a kit szeretsz, a te hiábavaló életednek
minden napjaiban, a melyeket Isten adott néked a nap
alatt, a te hiábavalóságodnak minden napjaiban; mert ez
a te részed a te életedben és a te munkádban, melylyel
munkálódol a nap alatt. 10 Valamit hatalmadban van
cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed; mert semmi
cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcseség nincs a
Seolban, a hová menendő vagy. (Sheol h7585) 11 Fordítván
magamat látám a nap alatt, hogy nem a gyorsaké a
futás, és nem az erőseké a viadal, és nem a bölcseké a
kenyér, és nem az okosoké a gazdagság, és nem a
tudósoké a kedvesség; hanem idő szerint és történetből
lesznek mindezek. 12 Mert nem is tudja az ember az
ő idejét; mint a halak, melyek megfogatnak a gonosz
hálóban, és mint a madarak, melyek megfogatnak a
tőrben, miképen ezek, azonképen megfogatnak az
emberek fiai a gonosznak idején, mikor az eljő reájok
hirtelenséggel. 13 Ezt is bölcseségnek láttam a nap alatt,
és ez én előttem nagy volt. 14 Tudniillik, hogy egy kicsiny
város volt, és abban kevés ember volt, és eljött az ellen
hatalmas király, és azt körülvette, és az ellen nagy
erősségeket épített. 15 És találtatott abban egy szegény
ember, a ki bölcs volt, és az ő bölcseségével a várost
megszabadította; de senki meg nem emlékezett arról a
szegény emberről. 16 Akkor én azt mondám: jobb a
bölcseség az erősségnél; de a szegénynek bölcsesége
útálatos, és az ő beszédit nem hallgatják meg. 17 A
bölcseknek nyugodt beszédét inkább meghallgatják,
mint a bolondok közt uralkodónak kiáltását. 18 Jobb a
bölcsesség a hadakozó szerszámoknál; és egy bűnös
sok jót veszt el.

10 A megholt legyek a patikáriusnak kenetit
megbüdösítik, megerjesztik; azonképen
hathatósabb a bölcseségnél, tisztességnél egy kicsiny
balgatagság. 2 A bölcs embernek szíve az ő jobbkezénél
van; a bolondnak pedig szíve balkezénél. 3 A bolond,
mikor az úton jár is, az ő elméje hiányos, és mindennek
hirdeti, hogy ő bolond. 4 Mikor a fejedelemnek haragja
felgerjed te ellened, a te helyedet el ne hagyjad; mert
a szelídség nagy bűnöket lecsendesít. 5 Van egy
gonosz, a melyet láttam a nap alatt, mintha tévedés
volna, a mely a fejedelemtől származik. 6 Hogy a
bolondság nagy méltóságra helyeztetett, a gazdagok
pedig alacsony sorsban ülnek. 7 Láttam, hogy a szolgák
lovakon ültek; a fejedelmek pedig gyalog mentek a
földön, mint a szolgák. 8 A ki vermet ás, abba beesik;
és a ki a gyepűt elhányja, megmarja azt a kígyó. 9
A ki a köveket helyökből kihányja, fájdalmat szenved
azok miatt; a ki hasogatja a fát, veszedelemben forog a
miatt. 10 Ha a vas megtompul, és annak élit meg nem
köszörüli az ember, akkor erejét kell megfeszíteni; a
bölcseség pedig minden dolognak eligazítására nagy
előmenetel. 11 Ha megharap a kígyó, a míg meg
nem varázsoltatott, azután semmi haszna nincsen a
varázslónak. 12 A bölcs ember szájának beszédei
kedvesek; a bolondnak pedig ajkai elnyelik őt. 13 Az ő
szája beszédinek kezdete bolondság, és az ő szája
beszédinek vége gonosz balgatagság. 14 És a bolond
szaporítja a szót, pedig nem tudja az ember, a mi
következik, és a mi utána lesz, kicsoda mondja meg azt
néki? 15 A bolondnak munkája elfárasztja őt, mert a
városba sem tud menni. 16 Jaj néked ország, kinek a te
királyod gyermek; és a te fejedelmid reggel esznek.
17 Boldog vagy te ország, kinek a te királyod nemes
ember, és a te fejedelmid idejében esznek a testnek
erejéért és nem az italért. 18 A restség miatt elhanyatlik
a házfedél, és a kezek restsége miatt csepeg a ház.
19 Vígasságnak okáért szereznek lakodalmat, és a
bor vídámítja meg az élőket: és a pénz szerzi meg
mindezeket. 20 Még a te gondolatodban is a királyt ne
átkozd, és a te ágyasházadban is gonoszt a gazdagnak
ne mondj: mert az égi madár is elviszi a szót, és a
szárnyas állat is bevádolná a te beszédedet.

11 Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap
mulva megtalálod azt. 2 Adj részt hétnek vagy
nyolcznak is; mert nem tudod, micsoda veszedelem
következik a földre. 3 Mikor a sűrű fellegek megtelnek,
esőt adnak a földre; és ha leesik a fa délre vagy
északra, a mely helyre leesik a fa, ott marad. 4 A ki
a szelet nézi, nem vet az; és a ki sűrű fellegre néz,
nem arat. 5 Miképen hogy nem tudod, melyik a szélnek
útja, és miképen vannak a csontok a terhes asszony
méhében; azonképen nem tudod az Istennek dolgát, a ki
mindeneket cselekszik. 6 Reggel vesd el a te magodat,
és este se pihentesd kezedet; mert nem tudod, melyik
jobb, ez-é vagy amaz, vagy ha mind a kettő jó lesz
egyszersmind. 7 Valóban, édes a világosság és jó
a mi szemeinkkel néznünk a napot. 8 Mert ha sok

esztendeig él is az ember, mindazokban örvendezzen;
és megemlékezzék a setétségnek napjairól, mert az sok
lesz. Valami eljövendő, mind hiábavalóság. 9 Örvendezz
a te ifjuságodban, és vídámítson meg téged a te szíved
a te ifjúságodnak idejében, és járj a te szívednek
útaiban, és szemeidnek látásiban; de megtudd, hogy
mindezekért az Isten tégedet ítéletre von! 10 Vesd el
a haragot a te szívedből, és vesd el a gonoszt a te
testedből; mert az ifjúság és a hajnal hiábavalóság.

12 És emlékezzél meg a te Teremtődről a te
ifjúságodnak idejében, míg a veszedelemnek
napjai el nem jőnek, és míg el nem jőnek az esztendők,
melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! 2 A míg a
nap meg nem setétedik, a világossággal, a holddal és
csillagokkal egybe; és a sűrű felhők ismét visszatérnek
az eső után. 3 Az időben, mikor megremegnek a
háznak őrizői, és megrogynak az erős férfiak, és
megállanak az őrlő leányok, mert megkevesbedtek, és
meghomályosodnak az ablakon kinézők. 4 És az ajtók
kivül bezáratnak, a mikor is a malom zúgása halkabbá
lesz; és felkelnek a madár szóra, és halkabbakká
lesznek minden éneklő leányok. 5 Minden halmocskától
is félnek, és mindenféle ijedelmek vannak az úton, és a
mandolafa megvirágzik, és a sáska nehezen vonszolja
magát, és kipattan a kapor; mert elmegy az ember az ő
örökös házába, és az utczán körül járnak a sírók. 6
Minekelőtte elszakadna az ezüst kötél és megromolna
az arany palaczkocska, és a veder eltörnék a forrásnál,
és beletörnék a kerék a kútba, 7 És a por földdé lenne,
mint azelőtt volt; a lélek pedig megtérne Istenhez, a ki
adta volt azt. 8 Felette nagy hiábavalóságok, azt mondja
a prédikátor, mindezek hiábavalóságok! 9 És azonfelül,
hogy a prédikátor bölcs volt, még a népet is tudományra
tanította, és fontolgatott, és tudakozott, és írt sok bölcs
mondást. 10 És igyekezett a prédikátor megtudni sok
kivánságos beszédeket, igaz írást és igaz beszédeket.
11 A bölcseknek beszédei hasonlatosak az ösztökéhez,
és mint a szegek, erősen le vannak verve a gyülekezetek
tanítóinak szavai; melyek egy pásztortól adattak. 12
Mindezekből, fiam, intessél meg: a sok könyvek írásának
nincs vége, és a sok tanulás fáradságára van a testnek.
13 A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: az
Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez
az embernek fődolga! 14 Mert minden cselekedetet az
Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó,
akár gonosz legyen az.

Énekek Éneke

1 Énekek éneke, mely Salamoné. **2** Csókoljon meg
engem az ő szájának csókjaival; mert a te szerelmeid
jobbak a bornál. **3** A te drága kenetid jók illatozásra; a
te neved kiöntött drága kenet; azért szeretnek téged
a leányok. **4** Vonj engemet te utánad, hadd fussunk!
Bevitt engem a király az ő ágyasházába; örvendezünk
és vígadunk te benned, előszámláljuk a te szerelmeidet,
melyek jobbak a bornál, méltán szeretnek téged. **5**
Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányai; mint Kédár
sátrai és Salamon szőnyegei. **6** Ne nézzetek engem,
hogy én fekete vagyok, hogy a nap lesütött engem; az
én anyámnak fiai ellenem megharagudtak, a szőlőknek
őrizőjévé tettek engem, – a magam szőlőjét nem őriztem.
7 Mondd meg nékem, te, a kit az én lelkem szeret, hol
legeltetsz, hol deleltetsz délben; mert miért legyek én
olyan, mint a ki elfátyolozza magát, társaid nyájainál? **8**
Mivelhogy nem tudod, oh asszonyok között legszebb!
jőjj ki a nyájnak nyomdokain, és őrizd a te kecskéidet
a pásztoroknak sátorai körül. **9** A Faraó szekereiben
való paripákhoz hasonlítlak téged, én mátkám. **10**
Szépek a te orczáid a halántékra valólánczokban, a te
nyakad a gyöngysorokban. **11** Arany lánczokat csinálunk
néked, ezüstből csinált gyöngyökkel. **12** Mikor a király
az ő asztalánál ül, nárdusnak jóillatja származik én
tőlem. **13** Olyanaz én szerelmesem nékem, mint egy
kötés mirha, mely az én kebeleim között hál. **14** Mint
az Engedi szőlőiben a cziprusfürt, olyannékem az én
szerelmesem. **15** Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép
vagy, a te szemeid olyanok, mint a galambok. **16** Ímé,
te is szép vagy én szerelmesem, gyönyörűséges, és a
mi nyoszolyánk zöldellő. **17** A mi házainknak gerendái
czédrusfák, és a mi mennyezetünk cziprusfa.

2 Én Sáronnak rózsája vagyok, és a völgyek lilioma.
2 Mint a liliom a tövisek közt, olyan az én mátkám a
leányok közt. **3** Mint az almafa az erdőnek fái közt, olyan
az én szerelmesem az ifjak közt. Az ő árnyékában felette
igen kivánok ülni; és az ő gyümölcse gyönyörűséges az
én ínyemnek. **4** Bevisz engem a borozó házba, és zászló
felettem a szerelme. **5** Erősítsetek engem szőlővel,
üdítsetek fel engem almákkal; mert betege vagyok a
szerelemnek. **6** Az ő bal keze az én fejem alatt van, és
jobb kezével megölel engem. **7** Kényszerítlek titeket,
Jeruzsálemnek leányai, a vadkecskékre és a mezőnek
szarvasira: fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a
szerelmet addig, a míg akarja. **8** Az én szerelmesemnek
szavát hallom, ímé, ő jő, ugrálva a hegyeken, szökellve
a halmokon! **9** Hasonlatos az én szerelmesem az őzhöz,
vagy a szarvasoknak fiához. Ímé, ott áll a mi falunkon
túl, néz az ablakon keresztül, tekintget a rostélyokon
keresztül, **10** Szóla az én szerelmesem nékem, és
monda: kelj fel én mátkám, én szépem, és jöszte. **11**
Mert ímé a tél elmult, az eső elmult, elment. **12** Virágok
láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a
gerliczének szava hallatik a mi földünkön. **13** A fügefa
érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak,
jóillatot adnak; kelj fel én mátkám, én szépem, és jőjj
hozzám! **14** Én galambom, a kősziklának hasadékiban,
a magas kőszálnak rejtekében, mutasd meg nékem a
te orczádat, hadd halljam a te szódat; mert a te szód
gyönyörűséges, és a te tekinteted ékes! **15** Fogjátok
meg nékünk a rókákat, a rókafiakat, a kik a szőlőket
elpusztítják; mert a mi szőlőink virágban vannak. **16** Az
én szerelmesem enyém, és én az övé, a ki a liliomok
közt legeltet. **17** Míglen meghűsül a nap és az árnyékok
elmúlnak: térj meg és légy hasonló, én szerelmesem, az
őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához a Béther hegyein.

3 Az én ágyasházamban éjjeleken keresém azt, a
kit szeret az én lelkem, keresém őt, és meg nem
találtam. **2** Immár felkelek és eljárom a várost, a
tereket és az utczákat, keresem azt, a kit szeret az én
lelkem; keresém őt, és nem találám. **3** Megtalálának
engem az őrizők, a kik a várost kerülik. Mondék nékik:
Láttátok-é azt, a kit az én lelkem szeret? **4** Alig mentem
vala el azoktól, mikor megtaláltam azt, a kit az én
lelkem szeret. Megragadám őt, el sem bocsátám,
mígnem bevivém őt anyám házába, és az én szülőmnek
ágyasházába. **5** Kényszerítelek titeket, Jeruzsálemnek
leányai, a vadkecskékre, és a mezőnek szarvasira,
fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet,
valamíg ő akarja. **6** Kicsoda az, a ki feljő a pusztából,
mint a füstnek oszlopa? Mirhától és tömjéntől illatos,
a patikáriusnak minden jó illatú porától. **7** Ímé, ez a
Salamon gyaloghintaja, hatvan erős férfi van körülötte,
Izráelnek erősei közül! **8** Mindnyájan fegyverfogók,
hadakozásban bölcsek, kinek-kinek oldalán fegyvere, az
éjszakának félelme ellen. **9** Hálóágyat csinált magának
Salamon király a Libánus fáiból. **10** Oszlopait ezüstből
csinálta, oldalát aranyból, ágyát biborból, belső része
ki van rakva szeretettel, a Jeruzsálemnek leányi által.
11 Jőjjetek ki, és nézzétek, Sionnak leányai, Salamon
királyt a koronában, melylyel megkoronázta őt az anyja,
az ő eljegyzésének napjára, és az ő szíve vígasságának
napjára!

4 Ímé szép vagy, én mátkám, ímé szép vagy, a te
szemeid galambok a te fátyolod mögött; a te hajad
hasonló a kecskéknek nyájához, melyek a Gileád
hegyéről szállanak alá. **2** A te fogaid hasonlók a
megnyirt juhoknyájához, melyek a fördőből feljőnek,
melyek mind kettősöket ellenek, és nincsen azok között
meddő. **3** Mint a karmazsin czérna, a te ajkaid, és a
te beszéded kedves, mint a pomagránátnak darabja,
olyan a te vakszemed a te fátyolod alatt. **4** Hasonló a te

nyakad a Dávid tornyához, a mely építtetett fegyveres
háznak, a melyben ezer paizs függesztetett fel, mind
az erős vitézek paizsai. 5 A te két emlőd olyan, mint
két vadkecske, egy zergének kettős fia, a melyek a
liliomok közt legelnek. 6 Míg meghűsül a nap, és
elmulnak az árnyékok, elmegyek a mirhának hegyére,
és a tömjénnek halmára. 7 Mindenestől szép vagy,
én mátkám, és semmi szeplő nincs benned! 8 Én
velem a Libánusról, én jegyesem, én velem a Libánusról
eljőjj; nézz az Amanának hegyéről, a Sénirnek és
Hermonnak tetejéről, az oroszlánoknak barlangjokból,
a párduczoknak hegyeiről. 9 Megsebesítetted az én
szívemet, én húgom, jegyesem, megsebesítetted az
én szívemet a te szemeidnek egy tekintésével, a te
nyakadon való egy aranylánczczal! 10 Mely igen szépek
a te szerelmeid, én húgom, jegyesem! mely igen jók a te
szerelmeid! jobbak a bornál, és a te keneteidnek illatja
minden fűszerszámnál! 11 Színmézet csepegnek a te
ajkaid, én jegyesem, méz és tej van a te nyelved alatt,
és a te ruháidnak illatja, mint a Libánusnak illatja. 12
Olyan, mint a berekesztett kert az én húgom, jegyesem!
mint a befoglaltatott forrás, bepecsételt kútfő! 13 A te
csemetéid gránátalmás kert, édes gyümölcsökkel egybe,
cziprusok nárdusokkal egybe. 14 Nárdus és sáfrány,
jóillatú nád és fahéj, mindenféle temjéntermő fákkal,
mirha és áloes, minden drága fűszerszámokkal. 15
Kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, melyek folynak
a Libánusról. 16 Serkenj fel északi szél, és jőjj el déli
szél, fújj az én kertemre, folyjanak annak drága illatú
szerszámai, jőjjön el az én szerelmesem az ő kertébe,
és egye annak drágalátos gyümölcsét.

5 Bementem az én kertembe, én húgom, jegyesem,
szedem az én mirhámat, az én balzsamommal,
eszem az én lépesmézemet az én mézemmel, iszom az
én boromat az én tejemmel. Egyetek barátim, igyatok,
és részegedjetek meg, szerelmesim! 2 Én elaludtam, de
lelkemben vigyázok vala, és ímé az én szerelmesemnek
szava, a ki zörget, mondván: Nyisd meg nékem, én
húgom, én mátkám, én galambom, én tökéletesem;
mert az én fejem megrakodott harmattal, az én hajam
az éjszakának harmatjával! 3 Felelék én: Levetettem
ruhámat, hogy-hogy öltözhetném fel? Megmostam
lábaimat, mi módon keverném azokat a porba? 4 Az én
szerelmesem kezét benyujtá az ajtónakhasadékán, és
az én belső részeim megindulának ő rajta. 5 Felkelék
én, hogy az én szerelmesemnek megnyissam, és az
én kezeimről mirha csepeg vala, és az én ujjaimról
folyó mirha a závár kilincsére. 6 Megnyitám az én
szerelmesemnek; de az én szerelmesem elfordult,
elment; az én lelkem megindult az ő beszédén: keresém
őt, de nem találám, kiáltám őt, de nem felele nékem! 7
Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik,
megverének engem, megsebesítének engem, elvevék
az én felöltőmet tőlem a kőfalnak őrizői. 8 Kényszerítelek
titeket, Jeruzsálemnek leányai, ha megtaláljátok az én
szerelmesemet, mit mondotok néki? hogy én a szerelem
betege vagyok! 9 Micsoda a te szerelmesed egyéb
szerelmesek felett, oh asszonyoknak szépe? Micsoda a
te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, hogy minket
ilyen igen kényszerítesz? 10 Az én szerelmesem fejér
és piros, tízezer közül is kitetszik. 11 Az ő feje, mint a
választott drága megtisztított arany; fodor haja fekete,
mint a hollónak. 12 Az ő szemei mint a vízfolyás mellett
való galambok, melyek tejben fürödnek, szépteljesen
helyheztettek. 13 Az ő orczája hasonlatos a drága
füveknek táblájához, a melyek illatos plántákat nevelnek;
az ő ajkai liliomok, melyekről csepegő mirha foly. 14 Az
ő kezei aranyhengerek; melyek befoglaltattak topázba;
az ő teste elefántcsontból való mű, zafirokkal megrakva.
15 Az ő szárai márványoszlopok; melyek tiszta arany
talpakra fundáltattak; az ő tekinteti, mint a Libánus;
tetszetes mint a czédrusfa. 16 Az ő íonye édességek, és
ő mindenestől fogva kívánatos! Ez az én szerelmesem,
és ez az én barátom, oh Jeruzsálemnek leányai!

6 Hová ment a te szerelmesed, oh asszonyoknak
szépe? hová fordult a te szerelmesed, hogy keressük
őt veled együtt? 2 Az én szerelmesem, elment az ő
kertébe, a drága füveknek táblái közé, hogy lakozzék
a kertekben, és liliomokat szedjen. 3 Én az én
szerelmesemé vagyok, és az én szerelmesem enyim,
a ki a liliomok közt legeltet. 4 Szép vagy én mátkám,
mint Tirsa városa, kedves, mint Jeruzsálem, rettenetes,
mint a zászlós tábor. 5 Fordítsd el a te szemeidet
én tőlem, mert azok megzavarnak engem. A te hajad
olyan, mint a kecskéknek nyája, melyek a Gileádról
szállanak alá. 6 A te fogaid hasonlók a juhok nyájához,
melyek feljőnek a fördőből, melyek mind kettősöket
ellenek, és meddő azok között nincsen. 7 Mint a
pomagránát darabja a te vakszemed, a te fátyolod alatt.
8 Hatvanan vannak a királynék, és nyolczvanan az
ágyasok és számtalan a leányzó. 9 És az én galambom,
az én tökéletesem, az ő anyjának egyetlenegye, az ő
szülőjének választottja. Látják a leányok, és boldognak
mondják őt, a királynéasszonyok és az ágyasok, és
dicsérik őt. 10 Kicsoda az, a ki úgy láttatik mintegy
hajnal, szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes,
mint a zászlós tábor? 11 A diófás kertekbe mentem
vala alá, hogy a völgynek zöld fűveit lássam; hogy
megnézzem, ha fakad-é a szőlő, és a pomagránátfák
virágzanak-é? 12 Nem tudtam, hogy az én elmém ültete
engem az én nemes népemnek díszhintajába. 13 Térj
meg, oh Sulamit! térj meg, térj meg, hogy nézzünk
téged! Mit néztek Sulamiton? mintegy Machanaimbeli
körtánczot!

7 Oh mely szépek a te lépéseid a sarukban, oh
fejedelem leánya! A te csípőd hajlásai olyanok, mint
a kösöntyűk, mesteri kezeknek míve. **2** A te köldököd,
mint a kerekded csésze, nem szűkölködik nedvesség
nélkül; a te hasad mint a gabonaasztag, liliomokkal körül
kerítve. **3** A te két emlőd, mintkét őzike, a vadkecskének
kettős fiai. **4** A te nyakad, mint az elefánttetemből
csinált torony; a te szemeid, mint a Hesbonbeli halastók,
a sok népű kapunál; a te orrod hasonló a Libánus
tornyához, mely néz Damaskus felé. **5** A te fejed hasonló
rajtad a Kármelhez, és a te fejeden hajadnak fonatékja
a biborhoz, a király is megköttetnék fürteid által! **6**
Mely igen szép vagy és mely kedves, oh szerelem,
a gyönyörűségek közt! **7** Ez a te termeted hasonló
a pálmafához, és a te emlőid a szőlőgerézdekhez. **8**
Azt mondám: felhágok a pálmafára, megfogom annak
ágait: és lesznek a te emlőid, mint a szőlőnek gerézdei,
és a te orrodnak illatja, mint az almának. **9** És a te
íryed, mint a legjobb bor, melyet szerelmesem kedvére
szürcsöl, mely szóra nyitja az alvók ajkait. **10** Én az én
szerelmesemé vagyok, és engem kiván ő! **11** No, én
szerelmesem, menjünk ki a mezőre, háljunk a falukban.
12 Felkelvén menjünk a szőlőkbe, lássuk meg, ha fakad-
é a szőlő, ha kinyílott-é virágja, ha virágzanak-é a
gránátalmafák: ott közlöm az én szerelmimet veled. **13**
A mandragórák illatoznak, és a mi ajtónk előtt vannak
minden drágalátos gyümölcsök, ók és újak, melyeket
ohén szerelmesem, néked megtartottam!

8 Vajha lennél nékem én atyámfia, ki az én
anyámnak emlőjét szopta, hogy téged kivül találván
megcsókolnálak; még sem útálnának meg engem. **2**
Elvinnélek, bevinnélek anyámnak házába, te oktatgatnál
engem, én meg borral itatnálak, fűszeressel, gránátalma
borral. **3** Az ő balkeze az én fejem alatt, és jobbkezével
megölel engem. **4** Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek
leányai, miért költenétek és miért serkentenétek fel a
szerelmet, mígnem ő akarja? **5** Kicsoda ez a ki feljő
a pusztából, a ki az ő szerelmeséhez támaszkodik?
Az almafa alatt költöttelek fel téged, ott szült téged a
te anyád, ott szült téged a te szülőd! **6** Tégy engem
mintegy pecsétet a te szívedre, mintegy pecsétet a te
karodra; mert erős a szeretet, mint a halál, kemény,
mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az
Úrnak lángjai. **(Sheol h7585)** **7** Sok vizek el nem olthatnák
e szeretetet: a folyóvizek sem boríthatnák azt el: ha az
ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért,
mégismegvetnék azt. **8** Kicsiny húgunk van nékünk,
a kinek nincsen még emlője; mit cselekedjünk a mi
húgunk felől, a napon, melyen arról szót tesznek? **9** Ha
ő kőfal, építünk azon ezüstből palotát; ha pedig ajtó ő,
elrekesztjük őt czédrus-deszkával. **10** Mikor én olyan
leszek, minta kőfal, és az én emlőim, mint a tornyok;
akkor olyan leszek ő előtte, mint a ki békességet nyer.
11 Szőlője volt Salamonnak Baálhamonban, adta az
ő szőlejét a pásztoroknak, kiki annak gyümölcséért
hoz ezer-ezer ezüst siklust. **12** Az én szőlőmre, mely
én reám néz, nékem gondom lesz: az ezer siklus,
Salamon, tiéd legyen, a kétszáz annak gyümölcsének
őrizőié. **13** Oh te, a ki lakol a kertekben! A te társaid a
te szódra figyelmeznek; hadd halljam én is. **14** Fuss én
szerelmesem, és légy hasonló a vadkecskéhez, vagy a
szarvasnak fiához, a drága füveknek hegyein!

Ézsaiás

1 Ésaiásnak, Ámós fiának látása, melyet látott Júda és
Jeruzsálem felől, Uzziásnak, Jóthámnak, Akháznak
és Ezékiásnak, a Júda királyainak napjaiban. **2** Halljátok
egek, és vedd füleidbe föld! mert az Úr szól: Fiakat
neveltem, s méltóságra emeltem, és ők elpártolának
tőlem. **3** Az ökör ismeri gazdáját, és a szamár az ő urának
jászlát; Izráel nem ismeri, az én népem nem figyel reá!
4 Oh gonosz nemzetség, hamissággal megterheltetett
nép, gonosz mag, nemtelen fiak! elhagyták az Urat,
megútálták az Izráel Szentjét, és elfordultak tőle. **5** Miért
ostorozzalak tovább, holott a bűnt növelitek? Minden fej
beteg, és minden szív erőtelen. **6** Tetőtől talpig nincs
e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény,
a melyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal
sem lágyítottak. **7** Országtok pusztaság, városaitokat
tűz perzselé föl, földeteket szemetek láttára idegenek
emésztik, és pusztaság az, mint a hol idegenek dúltak;
8 És úgy maradt a Sion leánya, mint kunyhó a szőlőben,
mint kaliba az ugorkaföldön, mint megostromlott város.
9 Ha a seregeknek Ura valami keveset meg nem
hagyott volna bennünk, úgy jártunk volna mint Sodoma,
és Gomorához volnánk hasonlók. **10** Halljátok az
Úrnak beszédét, Sodoma fejedelmei, és vedd füleidbe
Istenünk tanítását, Gomora népe! **11** Mire való nékem
véres áldozataitoknak sokasága? ezt mondja az Úr;
megelégeltem a kosok egészen égőáldozatait és a hízlalt
barmok kövérét; s a tulkok, bárányok és bakok vérében
nem gyönyörködöm; **12** Ha eljöttök, hogy színem előtt
megjelenjetek, ki kivánja azt tőletek, hogy pitvarimat
tapossátok? **13** Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot,
a jó illattétel útálat előttem; újhold, szombat s ünnepre-
felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhetek. **14**
Újholdaitokat és ünnepeiteket gyűlöli lelkem; terhemre
vannak, elfáradtam viselni. **15** És ha kiterjesztitek
kezeiteket, elrejtem szemeimet előletek; sőt ha
megsokasítjátok is az imádságot, én meg nem hallgatom:
vérrel rakvák kezeitek. **16** Mosódjatok, tisztuljatok
meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek
gonoszságát, szünjetek meg gonoszt cselekedni; **17**
Tanuljatok jót tenni; törekedjetek igazságra, vezessétek
jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek
ügyét. **18** No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr!
ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha
vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint
a gyapjú. **19** Ha engedelemmel hallgatándotok, e föld
javaival éltek; **20** És ha vonakodtok, sőt pártot üttök,
fegyver emészt meg; mert az Úr szája szólt! **21** Mint
lett paráznává a hív város! teljes vala jogossággal,
igazság lakozott benne, és most gyilkosok! **22** Ezüstöd
salakká lett, tiszta borod vízzel elegyítve: **23** Fejedelmid
megátalkodottak és lopóknak társai; mind szereti az
ajándékot és vesztegetést hajhász, árvát nem pártolnak,
és az özvegy ügye nem kerül eléjök. **24** Ezért azt
mondja az Úr, a seregeknek Ura, Izráel erős Istene: Jaj!
mert vígasztalást veszek háborgatóimon, és bosszút
állok ellenségimen! **25** És kezemet ellened fordítom, és
kiolvasztom mintegy lúggal salakodat, és eltávolítom
minden ólmodat; **26** És adok néked oly birákat, mint
régen, és oly tanácsosokat, mint kezdetben, s ekkor azt
mondják te néked: ez igaz város, ez hív város. **27** Sion
jogosság által váltatik meg, és megtérői igazság által;
28 De elvesznek a bűnösök és gonoszok egyetemben,
s megemésztetnek, a kik az Urat elhagyták. **29**
Mert szégyen éri őket a cserfákért, a melyekben
gyönyörködétek, és pirulni fogtok a kertek miatt, a
melyeket kedveltek; **30** És hasonlatosok lesztek az
elhullott levelű terpentinfához, és a víz nélkül való
kerthez: **31** És csepüvé lesz az erős, és munkája
szikrává: mindketten égni fognak, és oltójok nem lészen.

2 Ésaiásnak, Ámós fiának beszéde, a melyet látott
Júda és Jeruzsálem felől. **2** Lészen az utolsó
időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye,
hegyeknek felette, és magasabb lészen a halmoknál, és
özönleni fognak hozzá minden pogányok; **3** És eljönnek
sok népek, mondván: Jertek menjünk fel az Úr hegyére,
Jákób Istenének házához, hogy megtanítson minket az
Ő útaira, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert tanítás
Sionból jő, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde; **4** Ki
ítéletet tesz a pogányok között, és bíráskodik sok nép
felett; és csinálnak fegyvereikből kapákat, és dárdáikból
metszőkéseket, és nép népre kardot nem emel, és
hadakozást többé nem tanul. **5** Jákóbnak háza! jertek
járjunk az Úrnak világosságában! **6** Mert elhagytad,
Uram, a Te népedet, Jákób házát; mivel telvék napkeleti
erkölcsökkel, és szemfényvesztők, mint a Filiszteusok,
és idegenek fiaival kötnek szövetséget; **7** És betelt
földje ezüsttel és aranynyal, és nincs szere-száma
kincseinek; betelt földje lovakkal, és nincs szere-száma
szekereinek; **8** És betelt földje bálványokkal, és kezeik
csinálmányának hajolnak meg, mit ujjaik csináltak. **9**
Ezért porba hajtatik a közember, és megaláztatik a
főember, és meg nem bocsátsz nékik. **10** Menj be a
kősziklába, és rejtőzzél el a porba az Úr félelme elől, és
az Ő nagyságának dicsősége előtt. **11** A kevély szemű
közember megaláztatik, és a főemberek magassága
porba hajtatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama
napon. **12** Mert a seregek Urának napja eljő minden
kevély és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és
az megaláztatik. **13** És Libánon minden czédrusai ellen,
a melyek magasak és felemelkedettek, s Básánnak
minden tölgyfái ellen; **14** Minden magas hegyek ellen,
és minden felemelkedett halmok ellen; **15** Minden
magas torony ellen, és minden erős kőfal ellen; **16** És
Társisnak minden hajói ellen, és minden gyönyörűséges

drágaságok ellen. 17 És porba hajtatik a közember
kevélysége, és megaláztatik a főemberek magassága,
és egyedül az Úr magasztaltatik fel ama napon. 18 És
a bálványokat teljességgel elveszti. 19 És bemennek
a sziklák barlangjaiba és a föld hasadékaiba, az Úr
félelme elől és nagyságának dicsősége előtt, mikor
felkél, hogy megrettentse a földet. 20 Ama napon
odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait,
miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a
vakondokoknak és denevéreknek, 21 Hogy elmenjen a
sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékiba, az Úr félelme
elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél,
hogy megrettentse a földet. 22 Oh szünjetek meg hát az
emberben bízni, a kinek egy lehellet van orrában, mert
hát ugyan mire becsülhető ő?

3 Mert ímé az Úr, a seregeknek Ura elveszi
Jeruzsálemből és Júdából a támaszt és a táplálót, a
kenyérnek minden erejét és a víznek minden erejét; 2 Az
erőst és hadakozót, birót és prófétát, jóst és öreget; 3 Az
ötvenedes hadnagyot, a tisztes embert, a tanácsost, az
ügyes mestert és a varázsláshoz értőt; 4 És adok nékik
gyerkőczöket fejedelmekül, és gyermekek uralkodnak
rajtok. 5 És nyomorba jut a nép; egyik a másik ellen,
ki-ki az ő társa ellen támad, a gyermek az öreg ellen,
becstelen a tisztes ellen; 6 És ha valaki megragadja
atyja nemzetségéből való rokonát, mondván: Néked
ruhád van, légy fejedelmünk és e romlás kezed alatt
legyen: 7 Ez ama napon így fog felkiáltani: Nem
leszek sebkötöző, házamban is nincsen kenyér és
nincs ruha; ne tegyetek engem e nép fejedelmévé!
8 Mert megromlott Jeruzsálem, és Júda elesett, mert
nyelvök és cselekedeteik az Úr ellen vannak, hogy az
Ő dicsőséges szemeit ingereljék. 9 Arczuk tekintete
tesz ellenök bizonyságot, bűneikkel Sodoma módjára
kérkednek, nemhogy eltitkolnák; jaj lelköknek! mert
magok szereztek magoknak gonoszt. 10 Mondjátok
az igaznak, hogy jól lészen dolga, mert cselekedeteik
gyümölcsével élnek. 11 Jaj a gonosznak, gonoszul
lesz dolga, mert kezeinek cselekedete szerint fizetnek
néki. 12 Népem nyomorgatói gyermekek, és asszonyok
uralkodnak rajta; népem! a te vezéreid hitetők, és
ösvényidnek útját elrejtik előled. 13 Előálla perelni az Úr,
és itt áll ítélni népeket. 14 Az Úr törvénybe megy népe
véneivel és fejedelmivel: Hiszen ti lelegeltétek a szőlőt,
szegénytől rablott marha van házaitokban: 15 Mi dolog,
hogy népemet összezúzzátok, és a szegények orczáját
összetöritek? ezt mondja az Úr, a seregeknek Ura. 16 És
szól az Úr: Mivel Sion leányai felfuvalkodtak, és felemelt
nyakkal járnak, szemeikkel pillognak, és aprókat lépve
járnak, és lábokkal nagy zengést bongást szereznek: 17
Megkopaszítja az Úr Sion leányainak fejtetőjét, és az ő
szemérmöket megmezteleníti. 18 Ama napon eltávolítja
az Úr az ő lábaik zengő ékességét, a napocskákat és
holdacskákat, 19 A fülönfüggőket, a karpereczeket és a
fátyolokat, 20 A pártákat, a láblánczokat, az öveket,
a jóillattartókat és az ereklyéket, 21 A gyűrűket és az
orrpereczeket, 22 Az ünneplő ruhákat, a palástokat,
a nagy kendőket és az erszényeket, 23 A tükröket, a
gyolcsingeket, a főkötőket és a keczeléket: 24 És lesz a
balzsamillat helyén büdösség, az öv helyén kötél, és a
felfodrozott haj helyén kopaszság, a szép köpenynek
helyén zsákruha, és a szépség helyén homlokra sütött
bélyeg. 25 Férfiaid fegyver által hullnak el, és vitézeid
harczban: 26 És sírnak és gyászolnak kapui, és ő
elpusztíttatván, a földön ül;

4 És megragad hét asszony egy férfit ama napon,
mondván: A magunk kenyerét eszszük és a mi
ruhánkba öltözködünk, csak hadd neveztessünk a
te nevedről, és vedd le rólunk gyalázatunkat! 2 És
ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges
lészen, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes
Izráel maradékának. 3 És lészen, hogy a ki Sionban
meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek
mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az élők
közé beiratott. 4 Ha elmosta az Úr Sion leányainak
undokságát, és Jeruzsálem vérét eltisztítá belőle az ítélet
lelkével, a megégetés lelkével: 5 Akkor teremteni fog az
Úr Sion hegyének minden helye fölé és gyülekezetei fölé
nappal felhőt és ködöt, s lángoló tűznek fényességét
éjjel; mert ez egész dicsőségen oltalma lészen; 6 És
sátor lészen árnyékul nappal a hőség ellen, s oltalom és
rejtek szélvész és eső elől.

5 Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek
énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van
nagyon kövér hegyen; 2 Felásta és megtisztítá kövektől,
nemes vesszőt plántált belé, és közepére tornyot
építtetett, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta,
hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett! 3
Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Juda férfiai: ítéljetek
köztem és szőlőm között! 4 Mit kellett volna még tennem
szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam,
hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?! 5 Azért most
tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom
kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy
eltapodtassék; 6 És parlaggá teszem; nem metszetik és
nem kapáltatik meg, tövis és gaz veri föl, és parancsolok
a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak! 7 A seregek
Urának szőlője pedig Izráel háza, és Júda férfiai az Ő
gyönyörűséges ültetése; és várt jogőrzésre, s ím lőn
jogorzás; és irgalomra, s ím lőn siralom! 8 Jaj azoknak,
a kik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a
mezőkhöz, míg egy helyecske sem marad, és csak ti
magatok laktok itt e földön! 9 Hallásomra megesküdt a
seregeknek Ura, hogy sok házak pusztasággá lesznek,

a nagyok és szépek lakos nélkül, **10** Mert tíz hold szőlő
egy báth bort ereszt, és egy hómer mag egy efát terem.
11 Jaj azoknak, a kik jó reggelen részegítő ital után
futkosnak, és mulatnak estig, és bor hevíti őket: **12**
És czitera, lant, dob, síp és bor van lakodalmokban,
de az Úrnak dolgát nem tekintik meg, és nem látják
kezeinek cselekedetét. **13** Ezért fogságba megy népem,
mivelhogy tudomány nélkül való, és főemberei éhen
halnak, és sokasága szomjú miatt eped meg; **14** Azért
a sír kiszélesíti torkát és feltátja száját szertelen, és
leszállnak abba népem főemberei, és zajongó sokasága,
és minden örvendezői; **(Sheol h7585)** **15** És porba
hajtatik a közember, és megaláztatik a főember, és a
nagyok szemei megaláztatnak. **16** És felmagasztaltatik a
seregeknek Ura az ítéletben, s a szent Isten megszenteli
magát igazságban. **17** És bárányok legelnek ott, mint
legelőjükön, s a gazdagoknak romjain idegenek élnek!
18 Jaj azoknak, a kik a vétket hazugságnak kötelein
vonszák, és a bűnt mint szekeret köteleken; **19** A
kik ezt mondják: siessen és tegye hamar munkáját,
hogy lássuk, s közelítsen és jőjjön el Izráel Szentjének
tanácsa, hogy tudjuk meg. **20** Jaj azoknak, a kik a
gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a
sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé
teszik, és teszik a keserűt édessé, s az édest keserűvé!
21 Jaj azoknak, a kik magoknak bölcseknek látszanak,
és eszesek önnön magok előtt! **22** Jaj azoknak, a kik
hősök borivásban és híresek részegítő ital vegyítésében;
23 A kik a gonoszt ajándékért igaznak mondják, és
az igazak igazságát elfordítják tőlük: **24** Ezért, mint a
polyvát megemészti a tűznek nyelve, és az égő széna
összeomlik: gyökerök megrothad, virágjok mint a por
elszáll, mert a seregek Urának törvényét megvetették,
és Izráel szentjének beszédét megútálták. **25** Ezért
gerjedt fel az Úrnak haragja népe ellen, és felemelé rá
kezét, és megveri, hogy a hegyek megrendülnek, és
holttestök szemétként fekszik az utczán. Mindezekkel
haragja el nem mult, és keze még felemelve van. **26** És
zászlót emel a távoli népeknek, és süvölt a föld határán
lakozóknak, és ímé hamarsággal könnyen eljőnek.
27 Nem lesz köztük egy is elfáradott, sem tántorgó;
nem szunnyad, és nem aluszik; derekának öve sem
oldódik meg, és nem szakad el saruja szíja sem; **28**
Nyilai élesek, és minden ő kézívei felvonvák, lovai
körme, miként a kova, és kerekei mint a forgószél; **29**
Ordítása, mint az oroszláné, és ordít, mint az oroszlán-
kölykök, és morog s prédát ragad s elviszi, és nincs, a
ki elvegye tőle; **30** És rámordul ama napon, mint tenger
mormolása; és ő a földre néz, de ímé ott sűrű sötétség;
és a nap meghomályosodik a ráborult homályban!

6 A mely esztendőben meghala Uzziás király, látám az
Urat ülni magas és felemeltetett székben, és palástja
betölté a templomot; **2** Szeráfok állanak vala felette:
mindeniknek hat-hat szárnya vala: kettővel orczáját fedé
be, kettővel lábait fedé be, és kettővel lebegett; **3** És
kiált vala egy a másiknak, és mondá: Szent, szent,
szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő
dicsőségével! **4** És megrendülének az ajtó küszöbei
a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel. **5** Akkor
mondék: Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú
vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt,
a seregeknek Urát láták szemeim! **6** És hozzám repült
egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, a
melyet fogóval vett volt az oltárról; **7** És illeté számat
azzal, és mondá: Ímé ez illeté ajkaidat, és hamisságod
eltávozott, és bűnöd elfedeztetett. **8** És hallám az Úrnak
szavát, a ki ezt mondja vala: Kit küldjek el és ki megyen
el nékünk? Én pedig mondék: Ímhol vagyok én, küldj el
engemet! **9** És monda: Menj, és mondd ezt e népnek:
Hallván halljatok és ne értsetek, s látván lássatok és ne
ismerjetek; **10** Kövérítsd meg e nép szívét, és füleit dugd
be, és szemeit kend be: ne lásson szemeivel, ne halljon
füleivel, ne értsen szívével, hogy meg ne térjen, és meg
ne gyógyuljon. **11** És én mondék: Meddig lészen ez
Uram?! És monda: Míg a városok pusztán állanak lakos
nélkül, és a házak emberek nélkül, s a föld is puszta
lészen; **12** És az Úr az embert messze elveti, s nagy
pusztaság lészen a földön; **13** És ha megmarad még
rajta egy tizedrész, ismétlen elpusztul ez is; de mint a
terpentinfának és cserfának törzsük marad kivágatás
után: az ő törzsük szent mag lészen!

7 És lőn a Júda királyának, Akháznak, az Uzziás
fiának, Jóthám fiának napjaiban, eljöve Reczin,
Sziriának királya, és Remaljának fia, Pékah, Izráelnek
királya Jeruzsálem ellen, hogy azt megostromolja; de
nem veheté meg azt. **2** És hírül vivék a Dávid házának,
mondván: Sziria Efraimmal egyesült! és megindula
szíve s népének szíve, a mint megindulnak az erdő
fái a szél miatt. **3** És mondá az Úr Ésaiásnak: Menj
ki, kérlek, Akház eleibe te és Seár-Jásub fiad, a felső
tó csatornájának végéhez, a ruhafestők mezejének
útján; **4** És mondd néki: Vigyázz és légy nyugodt;
ne félj! és meg ne lágyuljon szíved e két füstölgő
üszögdarab miatt, Reczinnek és Sziriának, és Remalja
fiának felgerjedett haragja miatt! **5** Mivelhogy gonosz
tanácsot tartott ellened Sziria, Efraim és Remalja fia,
mondván: **6** Menjünk el Júda ellen, s reszkettessük
meg, és kapcsoljuk magunkhoz, és tegyük királylyá
benne Tábeal fiát, **7** Így szól az Úr Isten: Nem áll meg
és nem lészen ez! **8** Mert Sziria feje Damaskus, és
Damaskusnak feje Reczin, és még hatvanöt esztendő,
s megromol Efraim és nép nem lészen. **9** Efraim feje
pedig Samaria, és Samaria feje a Remalja fia: ha nem
hisztek, bizony meg nem maradtok! **10** És szóla ismét
az Úr Akházhoz, mondván: **11** Kérj jelt magadnak az
Úrtól, a te Istenedtől, kérj a mélységben vagy fent

a magasban! **(Sheol h7585)** **12** És mikor szóla Akház:
Nem kérek s nem kisértem az Urat! **13** Akkor monda
a próféta: Halld meg hát, Dávid háza! hát nem elég
embereket bosszantanotok, hogy még az én Istenemet
is bosszantjátok? **14** Ezért ád jelt néktek az Úr maga:
Ímé, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi
azt Immánuelnek, **15** Ki vajat és mézet eszik, míg
megtanulja a gonoszt megvetni, és a jót választani; **16**
Mert mielőtt e gyermek megtanulná megvetni a gonoszt,
és a jót választani, elpusztul a föld, melynek két királyától
te reszketsz. **17** És hozni fog az Úr reád és népedre és
atyád házára oly napokat, milyenek még nem jöttenek,
mióta Efraim elszakadott Júdától: Assiria királyát. **18** És
lesz ama napon: süvölt az Úr az Égyiptom folyóvize
mellett való legyeknek, s Assiria földje méheinek, **19** S
mind eljönnek, és letelepszenek a meredek völgyekben
és sziklák hasadékaiban, minden töviseken és minden
legelőkön. **20** Ama napon leberetválja az Úr a folyón túl
bérlett beretvával, Assiria királya által a főt s a lábak
szőrét, a mely a szakált is leveszi; **21** És lesz ama
napon, hogy kiki egy fejőstehenet tart és két juhot, **22**
És lészen, hogy a tej bősége miatt vajat eszik; mert
vajat és mézet eszik, valaki csak megmaradott e földön.
23 S lészen ama napon, hogy minden helyet, a hol
ezer szőlőtő ezer siklust érő vala, tövis és gaz ver fel.
24 Nyilakkal és kézívvel mehet oda az ember, mivel
tövis és gaz verte fel mind az egész földet; **25** Sőt a
hegyekre, a melyeket kapával kapáltanak, sem fogsz
felmenni, félvén a tövistől és gaztól; hanem barmok
legelőjévé lesznek és juhok járásává.

8 És monda nékem az Úr: Végy magadnak egy nagy
táblát, és írd fel reá közönséges betűkkel: siess
zsákmányra és gyorsan prédára; **2** És én hív tanúkul
választtom magamnak Úriást, a papot és Zakariást,
Jeberekiás fiát. **3** És bementem a prófétaasszonyhoz,
a ki fogant, és szült fiat; és mondá az Úr nékem:
Nevezd nevét: siess zsákmányra és gyorsan prédára. **4**
Mert mielőtt e gyermek ezt ki tudja mondani: apám és
anyám, Damaskus gazdagságát és Samaria prédáját
Assiria királyának szolgája elviszi. **5** Ismét szólott
az Úr hozzám, mondván: **6** Mivel megútálta e nép
Siloahnak lassan folyó vizét, és Reczinben és Remalja
fiában gyönyörködik: **7** Azért ímé rájok hozza az
Úr a folyónak erős és sok vizét, Assiria királyát és
minden ő hatalmát, és feljő minden medre fölé, és
foly minden partjai felett, **8** És becsap Júdába, és
megáradván átmegy rajta, s torkig ér, és elterjesztett
szárnyai ellepik földednek szélességét, oh Immánuel! **9**
Fenekedjetek csak népek és romoljatok meg; figyeljetek,
valakik messze laktok; készüljetek és megrontattok;
készüljetek és megrontattok. **10** Tanácskozzatok, de
haszontalan lesz, beszéljetek beszédet, de nem áll
meg, mert Isten van mi velünk! **11** Mert így szólott
hozzám az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson
engem, hogy e népnek útján ne járjak, mondván:
12 Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép
összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljetek
és ne rettegjetek; **13** A seregek Urát: Őt szenteljétek
meg, Őt féljétek, és Őt rettegjétek! **14** És Ő néktek
szenthely lészen; de megütközés köve és botránkozás
sziklája Izráel két házának, s tőr és háló Jeruzsálem
lakosainak. **15** És megütköznek köztük sokan, s elesnek
és összetöretnek; tőrbe esnek és megfogatnak! **16**
Kösd be e bizonyságtételt, és pecsételd be e tanítást
tanítványaimban! **17** Én pedig várom az Urat, a ki
elrejté orczáját Jákób házától, és benne bízom. **18** Ímhol
vagyok én és a fiak, kiket adott nékem az Úr jelekül és
csodákul Izráelben: a Sion hegyén lakozó seregeknek
Urától vagyunk mi! **19** És ha ezt mondják tinéktek:
Tudakozzatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól,
a kik sipognak és suttognak: hát nem Istenétől tudakozik-
é a nép? az élőkért a holtaktól kell-é tudakozni? **20**
A tanításra és bizonyságtételre hallgassatok! Ha nem
ekként szólnak azok, a kiknek nincs hajnalok: **21** Úgy
bolyongani fognak a földön, szorongva és éhezve; és
lészen, hogyha megéhezik, felgerjed és megátkozza
királyát és Istenét, s néz fölfelé, **22** És azután a
földre tekint, és ímé mindenütt nyomor és sötétség,
és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben
elhagyatva!

9 De nem lesz mindig sötét ott, a hol most szorongatás
van; először megalázta Zebulon és Nafthali földjét, de
azután megdicsőíti a tenger útját, a Jordán túlsó partját
és a pogányok határát. **2** A nép, a mely sötétségben
jár vala, lát nagy világosságot; a kik lakoznak a
halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttök!
3 Te megsokasítod e népet, nagy örömöt szerzesz
néki, és örvendeznek előtted az aratók örömével, és
vígadoznak, mint mikoron zsákmányt osztanak. **4** Mert
terhes igáját és háta vesszejét, az őt nyomorgatónak
botját összetöröd, mint a Midián napján; **5** Mert a
vitézek harczi saruja és a vérbe fertőztetett öltözet
megég, és tűznek eledele lészen; **6** Mert egy gyermek
születik nékünk, fiú adatik nékünk, és az uralom
az ő vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak,
tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának,
békesség fejedelmének! **7** Uralma növekedésének és
békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága
felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és
igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának
buzgó szerelme mívelendi ezt! **8** Beszédet küldött az Úr
Jákóbnak, és leesett Izráelben, **9** Hogy megértse az
egész nép: Efraim és Samaria lakosa, a kik ezt mondják
kevélyen és felfuvalkodva: **10** Téglák omlottak le, és
mi faragott kőből építünk; fügefák vágattak ki, és mi
czédrusokat ültetünk helyökre! **11** De az Úr ellenök hozza

Reczin szorongatóit, és ellenségeiket rájok uszítja; 12 A
Sziriabeliek elől, és a Filiszteusok hátul, s falják Izráelt
feltátott torokkal. Mindezekkel azonban haragja el nem
múlt, és keze még felemelve van. 13 Hiszen e nép
nem tért meg az őt verő Istenhez, és a seregeknek
Urát nem keresték; 14 Ezért kivágja az Úr Izráelből a
főt és farkat, a pálmaágat és a kákát egy napon. 15
A fő: a vén és a főember, a fark pedig a próféta, a
ki hazugságot szól. 16 Mert e nép vezérei hitetőkké
lettek, és a kiket vezetének, elvesztek. 17 Ezért ifjaiban
sem gyönyörködik az Úr, s árváin és özvegyein sem
könyörül; mert mindnyájan istentelenek és gonosztevők,
és minden száj bolondságot beszél. Mindezekkel haragja
el nem múlt, és keze még felemelve van. 18 Mert a
gonoszság felgerjedt, mint a tűz, s tövist és gazt emészt,
és meggyújtja a sűrű erdőt, és felgomolyg az füst
oszlopában. 19 A seregek Urának haragja miatt kiégett
a föld, és a nép a tűznek eledele lőn: Senki atyjafián
nem könyörül, 20 Jobbkézre vág és megéhezik, eszik
balkézre és nem elégszik meg; mindnyájan karjoknak
húsát eszik, 21 Manassé Efraimot és Efraim Manassét;
s mindketten Júda ellen kelnek. Mindezekkel haragja el
nem múlt, és keze még felemelve van.

10 Jaj a hamis határozatok határozóinak, és a
jegyzőknek, a kik gonoszt jegyeznek, 2 Hogy
elriaszszák a gyöngéket a törvénykezéstől, s elrabolják
népem szegényeinek igazságát, hogy legyenek az
özvegyek az ő prédájok, és az árvákban zsákmányt
vessenek. 3 S vajjon mit míveltek a meglátogatásnak és
a messzünnen rátok jövő pusztulásnak napján? Kihez
futtok segítségért, és hol hagyjátok dicsőségeteket?
4 Bizony csak: a foglyok alá hanyatlanak és a
megölettek alá hullanak; mind ezekkel haragja el nem
múlt, és keze még felemelve van. 5 Jaj Assiriának,
haragom botjának, mert pálcza az ő kezében az én
búsulásom! 6 Istentelen nemzetség ellen küldtem őt,
és haragom népe ellen rendelém, hogy prédáljon és
zsákmányt vessen, és eltapodja azt, mint az utczák
sarát. 7 De ő nem így vélekedik, és szíve nem így
gondolkozik, mert ő pusztítani akar, és kigyomlálni
sok népeket. 8 Mert így szól: Vajjon vezéreim nem
mind királyok-é? 9 Nem úgy megvettem-é Kalnót,
mint Kárkemist? És Hamáthot, mint Arphádot? És
Samariát, mint Damaskust? 10 Miképen megtalálta
volt kezem a bálványok országait, holott pedig több
faragott képük volt, mint Jeruzsálemnek és Samariának,
11 Avagy a mint cselekedtem Samariával és az ő
bálványaival; nem úgy cselekedhetem-é Jeruzsálemmel
és bálványképeivel? 12 Ezért ha majd elvégezi az
Úr minden dolgát Sion hegyén és Jeruzsálemben,
meglátogatom az Assiriabeli király nagyakaró szíve
gyümölcsét és nagyralátó szeme kevélységét. 13
Mert ezt mondá: Kezem erejével míveltem ezt és
bölcseségemmel, mivel okos vagyok; elvetettem sok
népeknek határit, és kincseikben zsákmányt vetettem,
és leszállítám, mint erős, a magasan ülőket; 14 És
kezem úgy találta mintegy fészket a népek gazdagságát;
és a mily könnyen elszedik az elhagyott tojásokat,
azonképen foglaltam én el az egész földet; és nem volt
senki, a ki szárnyát mozdította, vagy száját megnyitotta,
vagy csak sipogott volna is! 15 Avagy dicsekszik-é a
fejsze azzal szemben, a ki vele vág? vagy a fűrész
felemeli-é magát az ellen, a ki vonsza azt? Mintha a bot
forgatná azt, a ki őt felemelé, és a pálcza felemelné azt,
a mi nem fa! 16 Azért az Úr, a seregek Ura kövéreire
ösztövérséget bocsát, és az ő dicsősége alatt égés ég,
miként a tűz égése; 17 És lészen Izráel világossága
tűz gyanánt, és annak Szentje láng gyanánt, és ég
és megemészti gazzát és tövisét egy napon; 18 Az ő
erdejének és kertjének ékességét pedig lelkétől mind
testéig megemészti, és lesorvad, mint a sorvadozó;
19 Erdője fáinak maradéka kicsiny lészen, és azokat
egy gyermek is felírhatja! 20 És lészen ama napon,
hogy többé nem támaszkodik Izráel maradéka és a ki
megmaradt Jákób házából, az őt nyomorgatóhoz, hanem
támaszkodik az Úrhoz, Izráel Szentjéhez hűségesen;
21 A maradék megtér, a Jákób maradéka az erős
Istenhez. 22 Mert ha néped Izráel számszerint annyi
lenne is, mint a tenger fövenye, csak maradéka tér
meg; az elvégezett pusztulás elárad igazsággal! 23
Mert elvégezett pusztítást cselekszik az Úr, a seregek
Ura, mind az egész földön. 24 Azért így szól az Úr, a
seregeknek Ura: Ne félj népem, Sionnak lakosa, az
Assiriabeli királytól! bár botjával megver tégedet és
pálczáját felemeli rád, miként Égyiptom egykoron; 25
Mert még csak egy kevés idő van: és elfogy búsulásom,
és haragom az ő megemésztésökre lészen! 26 És a
seregeknek Ura ostort emel ő ellenök, miként a Midián
levágatása idején az Oreb kőszikláján, és pálczáját
a tenger fölé emeli, mint Égyiptomban egykoron. 27
És lesz ama napon: eltávozik az ő terhe válladról és
igája nyakadról, és megromol az iga a kövérségnek
miatta. 28 Ajjáthba jő, Migronba átsiet, Mikhmásnál rakja
le hadakozó szerszámait; 29 Átmennek a szoroson,
Gébában lesz hálóhelyünk; megrémül Ráma, Gibea,
Saulnak városa elfut. 30 Kiálts Gallim leánya, és vedd
füleidbe Laisa, és szegény Anathóth! 31 Madména
megindul, Gébim lakosai mentik övéiket; 32 Még Nóbba
megyen ma, hogy ott megálljon, és emeli már kezét
Sion leányának hegye és Jeruzsálemnek halma ellen!
33 De ímé az Úr, a seregeknek Ura: levagdalja az ágakat
rémítő hatalommal, és a magas termetűek kivágattatnak,
és a magasságosak megaláztatnak; 34 Az erdő sűrű
ágait levágja vassal, és megdől a Libánon egy hatalmas
által.

11 És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből, s
gyökereiből egy virágszál nevekedik. **2** A kin az
Úrnak lelke megnyugoszik: bölcseségnek és értelemnek
lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének
és félelmének lelke. **3** És gyönyörködik az Úrnak
félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítél, és
nem füleinek hallása szerint bíráskodik: **4** Igazságban
ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíráskodik a föld
szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével,
és ajkai lehével megöli a hitetlent. **5** Derekának övedzője
az igazság lészen, és veséinek övedzője a hűség.
6 És lakozik a farkas a báránynyal, és a párducz a
kecskefiúval fekszik, a borjú és az oroszlán-kölyök és
a kövér barom együtt lesznek, és egy kis gyermek
őrzi azokat; **7** A tehén és medve legelnek, és együtt
feküsznek fiaik, az oroszlán, mint az ökör, szalmát
eszik; **8** És gyönyörködik a csecsszopó a viperák
lyukánál, és a csecstől elválasztott a baziliskus lyuka
felett terjengeti kezét: **9** Nem ártanak és nem pusztítnak
sehol szentségemnek hegyén, mert teljes lészen a föld
az Úr ismeretével, mint a vizek a tengert beborítják.
10 És lesz ama napon, hogy Isai gyökeréhez, a ki
a népek zászlója lészen, eljőnek a pogányok, és
az ő nyugodalma dicsőség lészen. **11** És lesz ama
napon: az Úr másodszor nyujtja ki kezét, hogy népe
maradékát megvegye, a mely megmaradt Assiriától,
Égyiptomtól, Pathrosztól, Szerecsenországtól, Elámtól,
Sinártól, Hamáthtól és a tenger szigeteitől. **12** És zászlót
emel a pogányok előtt, és összegyűjti Izráel elszéledt
fiait, és Júdának szétszórt leányait egybegyűjti a földnek
négy szárnyairól. **13** Megszünik Efraimnak irígysége,
és Júdából a gyűlölködők kivágattatnak; Efraim nem
irígykedik Júdára, és Júda sem támad többé Efraimra.
14 És repülnek a Filiszteusoknak hátára napnyugot felé,
és kelet fiaiban együtt vetnek zsákmányt, és kezet
vetnek Edomra és Moábra, és az Ammoniták engednek
nékik. **15** És az Úr megátkozza Égyiptom tengerének
nyelvét, és kezét felemeli az Eufráth fölé erős száraztó
szélben, és hét patakra csapja azt, és népét sarus lábbal
vezeti át, **16** És csinált út lészen népe maradékának, a
mely megmaradt Assiriától, a mint volt Izráelnek, mikor
kijött Égyiptomnak földéből.

12 És így szólsz ama napon: Hálákat adok néked, oh
Uram! mert jóllehet haragudtál reám, de elfordult
haragod, és megvígasztaltál engemet! **2** Ímé, az
Isten az én szabadítóm! bízom és nem félek; mert
erősségem és énekem az Úr, az Úr, és lőn nékem
szabadítóm! **3** S örömmel merítetek vizet a szabadító
kútfejéből, **4** És így szólotok ama napon: Adjatok hálát
az Úrnak, magasztaljátok az Ő nevét, hirdessétek a
népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az
Ő neve. **5** Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot
cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! **6**
Kiálts és örvendj, Sionnak lakosa, mert nagy közötted
Izráelnek Szentje!

13 Jövendölés Babilonia ellen, a melyet látott Ésaiás,
Ámós fia. **2** Emeljetek zászlót kopasz hegyen,
kiáltsatok nékik, kézzel intsetek, hogy bevonuljanak
a fejedelmek kapuin! **3** Én parancsoltam felszentelt
vitézeimnek, és elhívtam erősimet haragomnak
véghezvitelére, a kik én bennem büszkén örvendenek. **4**
Hah! zsibongás a hegyeken, mint nagy néptömegé; hah!
összegyűlt népek országainak zúgása; a seregek Ura
harczi sereget számlál. **5** Jőnek messze földről, az égnek
végéről, az Úr, és haragjának eszközei, elpusztítani
mind az egész földet. **6** Jajgassatok, mert közel van az
Úrnak napja, mint pusztító hatalom jő a Mindenhatótól. **7**
Ezért megerőtlenülnek minden kezek, és elolvad minden
embernek szíve; **8** És megrémülnek, kínok és fájdalmak
fogják el őket, és szenvednek, mint a szülőasszony;
egyik a másikon csodálkozik, és arczuk lángba borul. **9**
Ímé az Úrnak napja jő kegyetlen búsulással és felgerjedt
haraggal, hogy a földet pusztasággá tegye, és annak
bűnöseit elveszesse arról. **10** Mert az ég csillagai és
csillagzatai nem ragyogtatják fényöket, sötét lesz a nap
támadásakor, és a hold fényét nem tündökölteti. **11**
És meglátogatom a földön a bűnt, és a gonoszokon
vétküket, és megszüntetem az istentelenek kevélységét,
és az erőszakoskodóknak gőgjét megalázom. **12**
Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit
Ofir kincsaranyánál. **13** Ezért az egeket megrendítem, és
megindul helyéről a föld is, a seregek Urának búsulása
miatt, és felgerjedett haragjának napján, **14** És mint
az űzött zerge, és mint a pásztor nélkül való nyáj, kiki
népéhez tér meg, és kiki az ő földére fut; **15** Valaki ott
találtatik, átveretik, és valaki megfogatik, fegyver miatt
hull el, **16** Kisdedeiket szemök előtt zúzzák szét, házaikat
elzsákmányolják, és feleségeiket megszeplősítik. **17** Ímé,
én feltámasztom ellenök a Médiabelieket, a kik ezüsttel
nem gondolnak, és aranyban nem gyönyörködnek;
18 Kézíveik szétzúznak ifjakat, és nem könyörülnek
a méh gyümölcsén, a fiaknak nem irgalmaz szemök:
19 És olyan lesz Babilon, a királyságok ékessége,
a Khaldeusok dicsekvésének dísze, mint a hogyan
elpusztítá Isten Sodomát és Gomorát; **20** Nem ülik meg
soha, és nem lakják nemzetségről nemzetségre, nem
von sátort ott az arábiai, és pásztorok sem tanyáznak
ott; **21** Hanem vadak tanyáznak ott, és baglyok töltik be
házaikat, és struczok laknak ott, és bakok szökdelnek
ott; **22** És vad ebek üvöltenek palotáikban, és mulató
házaikban sakálok; és ideje nem sokára eljő, és napjai
nem késnek.

14 Mert könyörül az Úr Jákóbon, és ismét elválasztja
Izráelt, és megnyugotja őket földjükön; és a
jövevény hozzájok adja magát, és a Jákób házához

csatlakoznak; **2** És felveszik őket a népek, és elviszik
őket lakhelyökre, és Izráel háza bírni fogja őket az
Úr földén, szolgák és szolgálók gyanánt; és foglyaik
lesznek foglyul vivőik, és uralkodnak nyomorgatóikon. **3**
És majd ama napon, a melyen nyugalmat ád néked az
Úr fáradságodtól és nyomorúságodtól és ama kemény
szolgálattól, a melylyel szolgálnod kellett, **4** E gúnydalt
mondod Babilon királya felett, és szólsz: Miként lőn
vége a nyomorgatónak, a szolgaság házának vége lőn!
5 Eltörte az Úr a gonoszok pálczáját, az uralkodóknak
vesszejét. **6** A ki népeket vert dühében szüntelen való
veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergettetik
feltartózhatlanul. **7** Nyugszik, csöndes az egész föld.
Ujjongva énekelnek. **8** Még a cziprusok is örvendenek
rajtad: a Libánon czédrusai ezt mondják: Mióta te
megdőltél, nem jő favágó ellenünk. **9** Alant a sír megindul
te miattad megérkezésedkor, miattad felriasztja árnyait,
a föld minden hatalmasit, felkölti székeikről a népek
minden királyait; **(Sheol h7585)** **10** Mind megszólalnak, és
ezt mondják néked: Erőtlenné lettél te is, miként mi;
hozzánk hasonlatos levél! **11** Kevélységed és lantjaid
zengése a sírba szállt; fekvő ágyad férgek, és takaró
lepled pondrók! **(Sheol h7585)** **12** Miként estél alá az
égről fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, a ki
népeken tapostál! **13** Holott te ezt mondád szívedben:
Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem
ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze
északon. **14** Felibök hágok a magas felhőknek, és
hasonló leszek a Magasságoshoz. **15** Pedig a sírba
szállsz alá, sírgödör mélységébe! **(Sheol h7585)** **16** A kik
látnak, rád tekintenek, és elgondolják: Ez-é a föld ama
háborgatója, a ki királyságokat rendített meg? **17** A ki
a föld kerekségét pusztasággá tette, városait lerontá,
és foglyait nem bocsátá haza! **18** A népeknek minden
királyai dicsőségben nyugosznak, kiki az ő sírjában, **19**
Te pedig messze vettetel sírodtól, mint valami hitvány
gally, takarva megölettekkel, fegyverrel átverettekkel,
sziklasírba leszállókkal, mint valami eltapodott holttest!
20 Nem egyesülsz velök a sírban, mert elpusztítád
földedet, megölted népedet: nem él sokáig a gonoszok
magva sem! **21** Készítsetek öldöklést az ő fiainak atyáik
vétkéért, hogy fel ne keljenek, és örökségül bírják e
földet, és városokkal töltsék be e földnek színét! **22** És
felkelnek ő ellenök, szóla a seregeknek Ura, és kivágom
Babilon nevét és maradékát, fiait és unokáit, szól az Úr;
23 És a sündisznónak örökségévé és álló vizek tavává
teszem azt, és elsöpröm azt a pusztítás seprőjével,
szól a seregeknek Ura. **24** Megesküdött a seregeknek
Ura, mondván: Úgy lészen, mint elgondolám, úgy
megy véghez, mint elvégezém: **25** Megrontom Assiriát
földemen, és megtapodom hegyeimen, és eltávozik róluk
igája, és terhe válláról eltávozik. **26** Ez az elvégezett
tanács az egész föld felől, és ez ama felemelt kéz
minden népek fölött. **27** Mert a seregek Ura végezte, és
ki teszi azt erőtelenné? Az ő keze fel van emelve; ki
fordítja el azt? **28** A mely esztendőben meghalt Akház
király, akkor lőn e jövendölés. **29** Ne örvendj oly nagyon
Filisztea, hogy eltört a téged verőnek vesszeje, mert
a kígyó magvából baziliskus jő ki, a melytől szárnyas
sárkány származik. **30** És legelnek a szegényeknek
elsőszülöttei, és a szűkölködők bátorsággal nyugosznak;
és én kivesztem gyökeredet éhséggel, és maradékodat
megölik. **31** Jajgass kapu, kiálts város! remeg egész
Filisztea, mivel füst jő észak felől; és nem marad el
seregeiből egy sem! **32** És mit felelnek a népek követei?
Azt, hogy az Úr veté meg a Sion alapját, és abban
bíznak népe szegényei.

15 Jövendölés Moáb ellen. Igen, a pusztulás éjjelén
megsemmisült Ar-Moáb; igen, a pusztulás éjjelén
megsemmisült Kir-Moáb! **2** Felmennek a templomba, és
Dibon a magaslatokra megy sírni, Nebón és Médebán
jajgat Moáb, minden fejen kopaszság, minden szakál
lenyírva! **3** Utczáin gyászruhába öltöznek, házfedelein
és piaczain jajgat minden, és könyekben olvad el! **4**
És kiált Hesbon és Eleálé, szavok Jáháczig hallatik;
ezért ordítanak Moáb vitézei, és lelke reszket. **5** Szívem
kiált Moábért, a melynek végvárai Zoárig, a három éves
üszőig nyúltanak; mert Luhith hágóján sírással mennek
fel, és mert Horonaim útján romlásuknak kiáltását
hallatják. **6** Mert Nimrim vizei pusztasággá lesznek,
mert elszáradt a pázsit, elfogyott a fű, és semmi zöld
nem lészen. **7** Ezért a mit megmenthettek és jószágukat
a fűzfáknak patakja mellé hordják. **8** Mert kiáltás zengé
körül Moáb határát, jajgatása Eglaimig, és Beér-Élimig
hallatik jajgatása! **9** Mert Dimon vizei megteltek vérrel,
mert új romlást hozok Dimonra: Moáb menekültjeire
oroszlánt, és a földnek maradékira.

16 Küldjétek a föld Urának bárányát Szelából a
pusztán át Sion leányának hegyére. **2** Mert
mint a bujdosó madár szétszórt fészek körül, olyanok
lőnek Moáb leányai az Arnon gázlóin: **3** Adj tanácsot,
tarts ítéletet; tegyed árnyékodat délben olyanná, mint
az éjszaka, rejtsd el a kiűzötteket, és a bujdosót
ne add ki! **4** Lakozzanak benned menekültjeim, és
Moábnak te légy oltalom a pusztító ellen! Mert vége a
nyomorgatónak, megszünt a pusztítás, és elfogytak a
földről a tapodók. **5** És Isten kegyelme megerősített egy
ülőszéket, és ül azon igazsággal Dávid sátorában egy
bíró, jogosság keresője, igazság ismerője. **6** Hallottuk
volt Moáb kevélységét, a felettébb kevélyét, gőgjét,
kevélységét, dühét, és üres kérkedését. **7** Ezért jajgatni
fog Moáb Moábért, minden jajgatni fog, és nyögtök
Kir-Háresethnek romjain egészen megtörve. **8** Mert
Hesbon földei elhervadának, és Sibma szőlőjének drága
vesszőit a népek fejedelmei levágták. Jáézerig értek

azok, a pusztát bejárták, kacsai szétterjedtek, és a
tengeren túlnyúltak. 9 Ezért siratom Jáézer siralmával
Sibma szőlőjét, megnedvesítlek könyeimmel Hesbon és
Eleálé, mert szüretedről és aratásodról a víg éneklés
elmaradt. 10 Elvétetett a vígság és öröm a kertből,
és a szőlőkben nem vígadnak és nem kiáltanak, bort
sajtókban nem nyom a bornyomó, véget vetettem a víg
éneklésnek. 11 Ezért bensőm Moábért, mint a czitera
sír, és szívem Kir-Heresért! 12 És lesz, hogy meg fog
tetszeni, hogy Moáb a magaslaton elfáradt, és hogy
templomába megy imádkozni, de nem mehet! 13 Ez a
beszéd, a melyet szólott az Úr Moáb felől már régen. 14
És most szól az Úr, mondván: Három esztendő alatt,
melyek, mint napszámos esztendői, megaláztatik Moáb
dicsősége egész nagy népével együtt, és maradéka
kicsiny, kevés és erőtelen lészen.

17 Jövendölés Damaskus ellen. Ímé Damaskus
városa elpusztíttatik, és romok halmává lesz; 2
Aróer városai elhagyatnak, és barmokéi lesznek, a
melyek ott fognak nyugodni háborítatlanul. 3 És vége
lesz Efraim erősségének, és Damaskus királyságának;
Siria maradéka úgy jár, mint az Izráeliták dicsősége,
ezt mondja a seregeknek Ura. 4 És lesz ama napon:
megvékonyul a Jákób dicsősége, és húsa kövérsége
megösztövéredik. 5 És lészen, mint mikor az arató
összefogja a gabonát és a kalászokat kezével learatja,
és lészen, mint mikor valaki kalászokat szed össze a
Refáim völgyében; 6 És csak mezgérlés marad belőlök,
mint az olajfa megrázásakor két-három bogyó az ágak
hegyén, négy-öt a gyümölcsfának lombjai közt, így szól
az Úr, Izráel Istene. 7 Ama napon Teremtőjére tekint
az ember, és szemei Izráel Szentjére néznek; 8 És
nem tekint az oltárokra, kezeinek alkotmányára, és a
miket ujjai csináltak, nem nézi azokat, a berkeket és a
nap-oszlopokat. 9 Erős városai olyanok lesznek ama
napon, mint elhagyott erdő és hegytető, a melyeket
elhagytak volt Izráel fiai előtt, és pusztasággá lesznek.
10 Mert elfelejtkeztél megszabadító Istenedről, és nem
emlékeztél meg erős kőszáladról, ez okért ültetél
gyönyörűséges ültetéseket, és idegen vesszőt plántáltál
beléjök; 11 A mely napon elültetted, körül sövényezéd
és reggelre magodat felvirágoztatád: de nem lészen
aratás sebeidnek és nagy fájdalmadnak napján! 12
Jaj a sok nép zúgásának, a kik úgy zúgnak, mint a
tenger zúgása, és a népségek háborgásának, a kik
háborognak, mint erős vizek! 13 A népségek, mint
sok vizek háborgása, úgy háborognak, de megdorgálja
azt és elfut messzire, és elragadtatik, mint a hegyek
polyvája szél előtt és mint pozdorja a forgószél előtt; 14
Estvének idején rémülés száll reájok és minekelőtte
megvirrad, nem lesznek: ez jutalmok pusztítóinknak és
sorsok rablóinknak!

18 Jaj a szárnysuhogás országának, a mely
Szerecsenország folyóin túl van; 2 A mely
követeket küld a tengeren gyékényből csinált tutajokon,
vizek színén. Menjetek el gyors hírnökök, a magas
és derék néphez, a néphez, a mely rettenetes mióta
van és ezután is; a hatalmas és hódító néphez, a
melynek földét folyók hasítják át. 3 Föld kerekségének
minden lakói és földnek lakosai meglássátok, mikor
a hegyeken zászló emelkedik, és hallgassatok, ha
kürt szól! 4 Mert ezt mondá az Úr nékem: Nyugodtan
nézem sátoromból verőfényes melegnél, harmatozó
felhőnél aratás hévségében. 5 Mert aratás előtt, ha a
virágzás véget ér, és a virág érő fürtté lészen, levágja a
vesszőket metszőkésekkel, és a kacsokat eltávolítja és
lemetszi. 6 Mind ott hagyatnak a hegyek madarainak és
a föld állatainak, és a madarak rajtok nyaralnak, és a
föld minden állatai rajtok telelnek. 7 Abban az időben
ajándékot viszen a seregek Urának a magas és derék
nép; a nép, a mely rettenetes, mióta van és ezután is, a
hatalmas és hódító nép, a melynek földét folyók hasítják
át; a seregek Ura nevének helyére, Sion hegyére.

19 Jövendölés Égyiptom ellen. Ímé az Úr
könnyű felhőre ül, és bemegy Égyiptomba, és
megháborodnak előtte Égyiptomnak bálványai, és
az égyiptomiak szíve megolvad ő bennök. 2 És
összeveszítem az égyiptomiakat az égyiptomiakkal, és
egyik hadakozik a másik ellen, kiki felebarátja ellen, város
város ellen, és ország ország ellen. 3 És elfogyatkozik az
égyiptomiak lelke ő bennök, és az ő tanácsát elnyelem,
és tudakoznak a bálványoktól, szemfényvesztőktől,
halottidézőktől és jövendőmondóktól. 4 És adom az
égyiptomiakat kemény úrnak kezébe, és kegyetlen király
uralkodik rajtok, szól az Úr, a seregeknek Ura. 5 És
elfogyatkoznak a tenger vizei, és a folyam kiszárad
és elapad. 6 És büdösséget árasztanak a folyamok,
elfogynak és kiszáradnak Égyiptomnak patakjai; nád
és sás ellankadnak. 7 A pázsit a folyó mellett, a
folyónak partján, és a folyónak minden veteménye
megszárad, elporlik és nem lészen. 8 És keseregnek a
halászok, és gyászolnak mind, a kik a folyóba horgot
vetni szoktak, és a kik a vizek színén hálót vetnek ki,
búsulnak. 9 És megszégyenülnek a fésült len készítői
és a gyolcs szövői. 10 Hatalmasaik megtöretnek, és
minden napszámosaik bánkódnak lelkökben. 11 Bizony
bolondok Zoán fejedelmei, a Faraó bölcs tanácsosai
egy eszét veszített tanács; mimódon mondjátok a
Faraónak: bölcsek fia vagyok, régi királyoknak fia?
12 Ugyan hol vannak bölcseid? hogy megjelentsék
néked és tudják, hogy mit végzett a seregeknek Ura
Égyiptom felől? 13 Megbolondultak Zoán fejedelmei, és
csalódtak Nóf fejedelmei, és elámíták az Égyiptomiakat
törzseik szegletkövei. 14 Az Úr beléje önté a szédelgés
lelkét, hogy Égyiptomot elhitessék minden dolgaiban;

miként a részeg tántorog az ő okádása felett. 15
És nem lesz Égyiptomnak semmi munkája, a melyet
cselekednék a fő és fark, a pálmaág és a káka. 16
Ama napon olyan lesz Égyiptom, mint az asszonyok,
retteg és fél a seregek Ura kezének felemelésétől, a
melyet fölemel ellene. 17 És Júda földe félelmére lesz
Égyiptomnak, valaki csak említi azt előtte, már fél, a
seregek Urának tanácsáért, a melyet Ő végzett felőle. 18
Ama napon lesz öt város Égyiptomnak földén, a melyek
Kanaán nyelvén szólanak, és esküsznek a seregeknek
Urára; az egyik „pusztulás városának” neveztetik. 19
Ama napon oltára lesz az Úrnak Égyiptom földének
közepette és határán egy oszlop az Úrnak; 20 És
lesz jegyül és bizonyságul a seregek Urának Égyiptom
földén, hogy ha kiáltanak az Úrhoz a nyomorgatók
előtt, hogy küldjön nékik megtartót és fejedelmet, és
őket megszabadítsa. 21 És megismerteti magát az
Úr Égyiptommal, és megismeri Égyiptom az Urat ama
napon, és szolgálják véres áldozattal és ételáldozattal,
és fogadnak fogadást az Úrnak, és teljesítik. 22 De ha
megveri az Úr Égyiptomot, megvervén, meggyógyítja, és
megtérnek az Úrhoz, és Ő meghallgatja és meggyógyítja
őket. 23 Ama napon út lesz Égyiptomból Assiriába, és
Assiria megy Égyiptomba, Égyiptom meg Assiriába,
és Égyiptom Assiriával az Urat tiszteli. 24 Ama napon
Izráel harmadik lesz Égyiptom és Assiria mellett; áldás a
földnek közepette; 25 Melyet megáld a seregeknek Ura,
mondván: Áldott népem, Égyiptom! és kezem munkája,
Assiria! és örökségem Izráel!

20 Amely esztendőben Asdódba ment a Tartán,
Szargon Assiria királya küldvén őt, és vívá
Asdódot és azt elfoglalá: 2 Ez időben szólott az Úr
Ésaiás, Ámos fia által, mondván: Menj és oldd le a
gyászruhát derekadról, és sarudat vond le lábadról!
És úgy cselekedett, járván ruha és saru nélkül. 3
És mondá az Úr: A mint szolgám Ésaiás ruha és
saru nélkül jár három esztendeig jegyül és jelenségül
Égyiptomra és Szerecsenországra nézve: 4 Úgy viszi el
Assiria királya Égyiptom foglyait és Szerecsenország
rabjait, ifjakat és véneket, ruha és saru nélkül és
mezítelen alfellel, Égyiptomnak gyalázatára; 5 S
megrettennek és megszégyenülnek Szerecsenország
miatt, a melyben reménykedtek, és Égyiptom miatt, a
melyben dicsekedtek. 6 És szól e partvidék lakosa ama
napon: Ímé így járt reménységünk, hova segítségért
futottunk, hogy Assiria királyától megszabaduljunk; hát
mi miként menekülhetnénk meg?

21 Jövendölés a tenger pusztasága ellen. Mint
szélvészek, délen tombolók, úgy jő a pusztából,
rettenetes földről. 2 Kemény látás jelentetett meg
nékem: a csalárd csal, a pusztító pusztít. Jőjj fel Élám,
szálld meg Madai, minden ő fohászkodásának véget
vetek. 3 Ezért ágyékim telvék fájdalommal, és kínok
fogtak el, mint a szűlő asszony kínjai; gyötrődöm hallása
miatt, és megrémültem látása miatt. 4 Reszket szívem,
iszonyúság rettent, a kedves éjszakát remegéssé tevé
nékem. 5 Teríts asztalt, vigyázzon a vigyázó, egyetek,
igyatok; föl fejedelmek, kenjétek a paizst! 6 Mert így
szólott hozzám az Úr: Menj és állass őrállót, a mit
lát, mondja meg. 7 És látott lovas csapatot, páros
lovagokat, szamaras csapatot, tevés csapatot, és nagy
figyelmesen hallgatott. 8 És kiálta, mint oroszlán: Uram,
az őrtoronyban állok szüntelen napestig, és őrhelyemen
állok egész éjszakákon. 9 És ímé, lovas csapat jött,
páros lovagok, és szólott és mondá: Elesett, elesett
Babilon, s isteneinek minden faragott képeit a földre
zúzták le. 10 Oh én cséplésem és szérűmnek fia, a mit
hallottam a seregek Urától, Izráel Istenétől, azt jelentém
meg néktek! 11 Jövendölés Dúma ellen: Seirből így
kiáltnak hozzám: Vigyázó! meddig még az éjszaka,
meddig még ez éj? 12 Szólt a vigyázó: Eljött a reggel,
az éjszaka is; ha kérdeni akartok, kérdjetek, forduljatok
vissza és jertek el! 13 Jövendölés Arábia ellen: Az
erdőben háltok Arábiában, Dédán utazó seregei. 14
A szomjazó elé hozzatok vizet! Témá földének lakosi
kenyerökkel jönnek a bujdosó elébe. 15 Mert az ellenség
fegyvere előtt bujdosnak, a kivont fegyver előtt és a
felvont kézívek előtt és a nehéz harcz előtt. 16 Mert így
szólott hozzám az Úr: Még egy esztendő, mely mint
a béresnek esztendeje, és elvész Kédárnak minden
dicsősége; 17 És Kédár vitéz fiainak kézíve számának
maradéka megkevesedik; mert az Úr, Izráel Istene
mondá.

22 Jövendölés a látás völgye ellen. Mi lelt most,
hogy mindenestől felmenél a házak tetejére?
2 Te lármával teljes, zajos város, örvendező város,
megöletteid nem fegyverrel ölettek meg, és nem harczon
hullottak el! 3 Hadnagyaid mind elszaladtak a kézív
előtt, de megkötöztettek; a kik benned találtattak,
mind megkötöztettek, midőn futni akartak messzire. 4
Ezért mondom: Ne nézzetek reám, hadd kesergessem
magamat sírással; ne siessetek vígasztalni engem,
népem leánya romlása felett. 5 Mert rémülésnek
és eltapodtatásnak és zavarnak napja jő Istentől, a
seregeknek Urától a látás völgyére, a mely ledönti a
kőfalat, és a hegyeken kiáltás hallatik. 6 És Élám fölvette
a tegezt, és jő szekeren emberekkel és lovagokkal,
és Kir paizst meztelenít. 7 És lészen, hogy szép
völgyeid betelnek szekerekkel, és a lovagok nyomulnak
a kapu felé. 8 És fölfedi Júdának fátyolát, és tekintesz
ama napon az erdő házának fegyverzetére, 9 És
meglátjátok, hogy Dávid városán sok repedés van, és
összegyűjtitek az alsó tó vizét. 10 És megszámláljátok
Jeruzsálem házait, és némely házat lerontotok, hogy
a kőfalat megerősíthessétek; 11 És árkot csináltok a

két kőfal között a régi tó vizének; és nem tekintetek
arra, a ki ezt cselekvé, és a ki régen elvégzé ezt,
Őt nem látjátok! 12 És fölhív az Úr, a seregek
Ura ama napon sírásra és gyászolásra, ti magatok
megkopaszítására és gyászruha-öltésre, 13 És ímé öröm
és vígasság; barmok ölése, juhok levágása, húsevés
és borivás; együnk, igyunk, mert holnap meghalunk!
14 És megjelenté magát füleimben a seregek Ura:
Meg nem bocsáttatik e bűn tinéktek, míg meg nem
haltok; szól az Úr, a seregek Ura. 15 Így szólt az Úr, a
seregek Ura: No, menj el a kormányzóhoz, Sébnához, a
királyi ház főemberéhez, és mondd meg néki: 16 Mi
dolgod itt, és ki lesz itten tied, hogy sírt vágatsz itten
magadnak? mint a ki sírját magas helyen vágatja, és
sziklába véset hajlékot magának! 17 Ímé az Úr elhajít
téged erős hajítással, és megragadván megragad, 18
Hempelygetvén hempelyget, mint gombolyagot, mint
labdát, nagy messze földre, ott halsz meg, oda mennek
dicsőséged szekerei, te, urad házának gyalázata! 19
És kivetlek állásodból és lerántlak helyedről. 20 És
lesz ama napon, hogy elhívom szolgámat, Eliákimot, a
Hilkiás fiát, 21 S felöltöztetem őt öltözetedbe, és öveddel
megerősítem, és uralmadat kezébe adom, és ő lesz
atyjok Jeruzsálem lakosainak és a Júda házának; 22 S
az ő vállára adom a Dávid házának kulcsát, és a mit
megnyit, senki be nem zárja, és a mit bezár, nem nyitja
meg senki; 23 S beverem őt, mint szeget erős helyre, és
lészen dicsőséges székül az ő atyja házának; 24 S reá
függesztik atyja házának minden dicsőségét: fiakat és
unokákat, minden kicsiny edényt, a csészeedényektől
a tömlőknek minden edényeiig. 25 Ama napon, azt
mondja a seregeknek Ura, kiesik a szeg, mely erős
helyre veretett, és levágatik és leesik és összetörik a
teher, mely rajta volt, mert az Úr mondá.

23 Jövendölés Tírus ellen. Jajgassatok Tarsis hajói,
mert elpusztíttatott, úgy hogy nincs benne ház
és abba bemenet! A Kitteusok földéről jelentetett meg
nékik. 2 Némuljatok meg lakosi e partvidéknek, a melyet
Sidon kalmárai, a kik tengeren járnak, töltöttek be
egykor. 3 Melynek sok vizeken át a Sihór veteménye
és a Nilus aratása vala jövedelme, úgy hogy népek
vására volt! 4 Pirulj Sidon, mert szól a tenger és a
tenger erőssége, mondván: Nem vajudtam, nem is
szültem, és nem tápláltam ifjakat, és nem neveltem
szűzeket. 5 Mihelyt e hír Égyiptomba eljut, Tírus e híre
miatt szenvednek ott is. 6 Menjetek át Tarsisba, és
jajgassatok ti partvidék lakói! 7 Ez-é a ti örvendező
városok? melynek eredete ősidőkből való; és most lábai
viszik őt, bujdosni messzire! 8 Ki végezé ezt a koronás
Tírus felől? melynek kereskedői fejedelmek, és kalmárai
a földnek tiszteletesei. 9 A seregeknek Ura végezé ezt,
hogy meggyalázza minden dicsőségnek kevélységét,
és hogy megalázza a föld minden tiszteleteseit. 10
Terülj el földeden, mint a folyóvíz, Tarsis leánya, nincs
többé megszorító öv! 11 Kezét kinyujtá a tenger fölé,
országokat rettentett meg, az Úr parancsolt Kanaán
felől, hogy elpusztítsák erősségeit; 12 És szólt: Nem
fogsz többé örvendezni, te megszeplősített szűz, Sidon
leánya; kelj és menj át Kittimbe, de ott sem lészen
nyugodalmad! 13 Ímé, a Káldeusok földe; a nép, mely
eddig nem vala; Assiria adá azt a puszta lakosainak;
felállítá őrtornyait, lerombolá Tírus palotáit, rommá
tevé azt. 14 Jajgassatok Tarsis hajói, mert erősségtek
elpusztíttatott! 15 És lesz ama napon, hogy Tírus
elfelejtetik hetven esztendeig egy király napjai szerint;
hetven esztendő multán Tírus sorsa a parázna nő
éneke szerint lészen: 16 Végy cziterát, járd be a
várost, elfeledett parázna nő; pengesd szépen, dalolj
sokat, hogy így emlékezetbe jőjj! 17 És lesz hetven
esztendő multán, meglátogatja az Úr Tírust, és az ismét
megkapja a maga keresetét, és paráználkodik a föld
minden országaival a földnek színén! 18 S lészen az
ő nyeresége és keresete szent az Úrnak, mely nem
halmoztatik fel, sem el nem rejtetik, mert az Úr előtt
lakozóké lészen az ő nyeresége, hogy egyenek eleget,
és szép ruházatuk legyen.

24 Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt,
és elfordítja színét és elszéleszti lakóit! 2 S olyan
lesz a nép, mint a pap; a szolga, mint az ő ura; a
szolgáló, mint asszonya; a vevő, mint az eladó; a
kölcsönadó, mint a kölcsönkérő; a hitelező, mint az,
a kinek hitelez; 3 Megüresíttetvén megüresíttetik a
föld, és elpusztíttatván elpusztíttatik; mert az Úr szólá
e beszédet. 4 Gyászol és megromol a föld, elhervad
és megromol a földnek kereksége, elhervadnak a föld
népének nagyjai. 5 A föld megfertőztetett lakosai alatt,
mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegték,
megtörték az örök szövetséget. 6 Ezért átok emészti
meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek
a földnek lakói, és kevés ember marad meg. 7 Gyászol
a must, elhervad a szőlő, és sóhajtnak minden vidám
szívűek. 8 Megszünt a dobok vidámsága, elcsöndesült
az örvendők zajgása, a cziterának vídámsága megszünt.
9 Énekléssel nem isznak bort; keserű a részegítő ital az
ivónak; 10 Rommá lőn az álnokság városa, bezároltatott
minden ház, senki be nem mehet! 11 Az utczákon
panaszkodás hallik a bor miatt; minden öröm alkonyra
szállt, a föld vígassága elköltözött. 12 A városban
csak pusztaság maradt és rommá zúzatott a kapu. 13
Mert így lesz a föld közepette, a népek között, mint
az olajfa megrázásakor, mint mezgérléskor, midőn a
szüret elmult. 14 Ők felemelik szavokat, ujjongnak, az Úr
nagyságáért rivalgnak a tenger felől. 15 Ezért dícsérjétek
az Urat keleten, a tenger szigetein az Úrnak, Izráel

Istenének nevét. 16 A föld széléről énekeket hallánk:
dicsőség az igaznak! S én mondék: végem van, végem
van, jaj nékem! A hitetlenek hitetlenül cselekesznek és
hitetlenséggel a hitetlenek hitetlenséget cselekesznek.
17 Rettegés, verem és tőr vár rád földnek lakója! 18
És lesz, hogy a ki fut a rettegésnek szavától, verembe
esik, és a ki kijő a veremből, megfogatik a tőrben,
mert az egek csatornái megnyílnak, és megrendülnek a
föld oszlopai. 19 Romlással megromol a föld, töréssel
összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld; 20 Inogva
meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a
kaliba, és reá nehezedik bűne és elesik; és nem kél
fel többé! 21 És lesz ama napon: meglátogatja az
Úr a magasság seregét a magasságban, és a föld
királyait a földön: 22 És összegyűjtve összegyűjtetnek
gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlöczbe, és
sok napok után meglátogattatnak. 23 És elpirul a hold,
és megszégyenül a nap, mikor a seregek Ura uralkodik
Sion hegyén és Jeruzsálemben: s vénei előtt dicsőség
lészen.

25 Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dícsérem
nevedet! Mivel csodát cselekvél, örök tanácsaid
hűség és igazság. 2 Mert a városból kőrakást csináltál,
az erős városból romot, az idegenek palotáját olyanná
tetted, hogy nincs többé város; soha örökké meg nem
épül. 3 Ezért dicsőítnek téged erős népek, erőszakos
pogányok városai félnek téged! 4 Mert erőssége voltál a
gyöngének, erőssége a szegénynek szorongásában; a
szélvész ellen oltalom, árnyék a hévség ellen, mikor
az erőszakosok haragja olyan volt, mint kőfalrontó
szélvész. 5 Mint hévséget száraz földön, megalázod
az idegeneknek háborgását, mint a hévség sűrű felleg
miatt, megszünt a pogányoknak éneke. 6 És szerez a
seregek Ura minden népeknek e hegyen lakodalmat
kövér eledelekből, lakodalmat erős borból; velős, kövér
eledelekből, megtisztult erős borból; 7 S elveszi e hegyen
a fátyolt, mely beboríta minden népeket, és a takarót,
mely befödött vala minden népségeket; 8 Elveszti a
halált örökre, és letörli az Úr Isten a könyhullatást
minden orczáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész
földről; mert az Úr szólott. 9 És szólnak ama napon:
Ímé Istenünk, a kit mi vártunk és a ki megtart minket;
ez az Úr, a kit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk
szabadításában! 10 Mert az Úr keze nyugszik e hegyen,
és eltapostatik Moáb az ő földében, mint eltapostatik
a szalma a ganaj levében. 11 És kiterjeszti kezeit
abban, mint kiterjeszti az úszó, hogy ússzék; de az Úr
megalázza kevélységét és kezei csalárdságát; 12 És
magas falaid erősségét lerontja, megalázza, a földre,
porba dobja.

26 Ama napon ez éneket énekelik Júda földén: Erős
városunk van nékünk, szabadítását adta kőfal
és bástya gyanánt! 2 Nyissátok fel a kapukat, hogy
bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője. 3 Kinek
szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében,
mivel Te benned bízik; 4 Bízzatok az Úrban örökké,
mert az Úrban, Jehovában, örök kőszálunk van. 5 Mert
meghorgasztá a magasban lakozókat: a magas várost,
megalázá azt, megalázá azt a földig, és a porba dobta
azt; 6 Láb tapodja azt, a szegény lábai, a gyöngék
talpai! 7 Az igaznak ösvénye egyenes, egyenesen
készíted az igaznak útját. 8 Mi is vártunk Téged,
ítéleted ösvényén, oh Uram! neved és emlékezeted után
vágyott a lélek! 9 Szívem utánad vágyott éjszaka, az én
lelkem is bensőmben Téged keresett, mivel ha ítéleteid
megjelennek a földön, igazságot tanulnak a földnek
lakosai. 10 Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul
igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és
nem nézi az Úr méltóságát. 11 Uram! magas a Te kezed,
de nem látják! de látni fogják, és megszégyenülnek,
néped iránt való buzgó szerelmedet; és tűz emészti meg
ellenségeidet. 12 Uram! Te adsz nékünk békességet,
hisz minden dolgainkat megcselekedted értünk. 13
Uram! mi Istenünk! urak parancsoltak nékünk kívüled;
de általad dicsőítjük neved! 14 A meghaltak nem
élnek, az árnyak nem kelnek föl: ezért látogatád meg
és vesztéd el őket, és eltörléd emlékezetöket. 15
Megszaporítád e népet, Uram! megszaporítád e népet,
magadat megdicsőítéd, kiterjesztetted a földnek minden
határait. 16 Oh Uram! a szorongásban kerestek Téged,
és halk imádságot mondtanak, mikor rajtuk volt ostorod.
17 Miként a terhes asszony, a ki közel a szűléshez,
vajudik, felkiált fájdalmiban, előtted olyanok voltunk,
Uram! 18 Mint terhesek vajudtunk, de csak szelet
szültünk: szabadulása nem lőn e földnek, és nem
hulltak el a föld kerekségének lakói. 19 Megelevenednek
halottaid és holttesteim fölkelnek: serkenjetek föl és
énekeljetek, a kik a porban lakoztok, mert harmatod
az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat! 20
Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat
utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg
elmúlik a bús harag! 21 Mert ímé az Úr kijő helyéről, hogy
meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a
föld a vért, és el nem fedi megöletteit többé!

27 Ama napon meglátogatja az Úr kemény, nagy és
erős kardjával Leviatánt, a futó kígyót, Leviatánt, a
keringő kígyót, és megöli a sárkányt, mely a tengerben
van. 2 Ama napon a színború szőlőről énekeljetek:
3 Én, az Úr, őrízem azt, minden szempillantásban
öntözöm, hogy senki meg ne látogassa, éjjel-nappal
megőrzöm azt; 4 Nincsen haragom, de ha tövis és gaz
jő elém, csatára megyek ellene, és meggyújtom azt
mind együtt; 5 Avagy fogja meg erősségemet, kössön
békét velem, békét kössön velem! 6 Jövendőben Jákób
meggyökerezik, virágzik és virul Izráel, és betöltik a

földnek színét gyümölcscsel. 7 Avagy az őt verőnek
verése szerint verte őt? vagy ellenségei megöletteinek
megölése szerint öletett-é meg? 8 Mérték szerint ítélted
őt, midőn elvetetted! Reájok fútt kemény lehelletével
a keleti szél napján. 9 Ezért így tisztíttatik el a Jákób
hamissága, és épen ez a gyümölcse bűne elvételének,
hogy olyanná teszi az oltárnak minden kövét, minők a
széttört mészkövek: nem kelnek fel többé a berkek és
naposzlopok! 10 Mert az erős város magánosan álland,
üres és elhagyott hely, miként a puszta, ott legel a borjú
és ott hever, és megemészti annak ágait. 11 És ha
megszáradnak gallyai, összetöretnek, az asszonyok
előjövén, megégetik azokat; mert értelem nélkül való
e nép, ezért nem könyörül meg rajta Teremtője, és
nem kegyelmez néki alkotója. 12 És lesz ama napon:
cséplést tart az Úr az Eufrátes folyóvizétől Égyiptom
patakjáig, és ti egyenként összeszedettek, Izráel fiai. 13
És lesz ama napon: megfújják a nagy kürtöt, és eljőnek,
a kik elvesztek Assiria földében és a kik kiűzettek
Égyiptom földébe, és leborulnak az Úr előtt a szent
hegyen, Jeruzsálemben.

28 Jaj Efraim részegei kevély koronájának és
dicsőséges ékessége hervadó virágának, mely
a bortól megverettek kövér völgye fején van. 2 Ímé,
egy erős és hatalmas jő az Úrtól, mint jégfergeteg,
veszedelmes szélvész, mint özönlő erős vizeknek
áradása: földhöz veri kezével azt! 3 Lábbal tapodtatik
meg Efraim részegeinek kevély koronája, 4 És úgy jár
dicsőséges ékességének hervadó virága, a mely a kövér
völgynek fején van, mint a korai füge a gyümölcsszedés
előtt, a melyet mihelyt valaki meglát, alig veszi kezébe,
lenyeli. 5 Ama napon a seregek Ura lesz ékes koronája
és dicsőséges koszorúja népe maradékának; 6 És
ítéletnek lelke annak, a ki az ítélőszékben ül, és
erősség azoknak, a kik visszanyomják a kapuig az
ellenséget. 7 De ezek is tántorognak a bor miatt, és
szédülnek a részegítő italtól: pap és próféta tántorog
részegítő ital miatt, a bor elnyelte őket, szédülnek a
részegítő ital miatt, tántorognak a jövendőlátásban, és
inognak az ítéletmondásban; 8 Mert minden asztal telve
undok okádással, úgy hogy hely sincs a nélkül. 9 Kit
tanít tudományra? A tanítást kivel érteti meg? A tejtől
elszakasztottakkal-é és a csecstől elválasztottakkal-é?
10 Mivel parancsra új parancs, parancsra új parancs,
szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt egy kicsi,
ott egy kicsi. 11 Ezért dadogó ajakkal és idegen nyelven
fog szólni e néphez, 12 Ő, a ki ezt mondá nékik: Ez a
nyugalom, hogy nyugtassátok meg a megfáradottat,
és ez a pihenés! És nem akarták hallani! 13 És lőn
nékik az Úr beszéde parancsra új parancs, parancsra új
parancs, szabályra új szabály, szabályra új szabály; itt
egy kicsi, ott egy kicsi; hogy járjanak és hátra essenek és
összetöressenek és tőrbe jussanak és megfogassanak!
14 Ezért halljátok az Úrnak beszédét, csúfoló férfiak, a
kik uralkodtok e népen, a mely Jeruzsálemben lakik. 15
Mert így szóltok: Frigyet kötöttünk a halállal, a sírral meg
szövetséget csináltunk; az ostorozó áradat ha jő, nem
ér el minket; mert a hazugságot választók oltalmunkul,
és csalásba rejtezénk el! **(Sheol h7585)** 16 Ezért így
szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le,
egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, a ki
benne hisz, az nem fut! 17 És a jogosságot mérőkötéllé
tevém, és az igazságot színlelővé, és jég söpri el a
hazugság oltalmát, és vizek ragadják el a rejteket. 18
És eltöröltetik a halállal való frigyetek, és a sírral való
szövetségtek meg nem áll; az ostorozó áradat ha eljő,
eltapod titeket, **(Sheol h7585)** 19 S a hányszor eljő, elragad
titeket; mert minden reggel eljő, nappal és éjszaka;
borzalom megértetni e tanítást; 20 Mert rövid lesz az
ágy, hogy benne kinyujtózhassék, és a takaró szűk
lesz az elrejtőzéskor. 21 Mert mint a Perázim hegyén,
felkel az Úr, és mint Gibeon völgyében, megharagszik,
hogy megtegye munkáját, a mely szokatlan lesz, és
hogy cselekedje dolgát a mely hallatlan lesz. 22 És
most ne csúfolódjatok, hogy köteleitek szorosabbak
ne legyenek; mert elvégzett pusztítást hallottam az
Úrtól, a seregek Urától, az egész föld felett. 23
Vegyétek füleitekbe és halljátok szavam`, figyeljetek
és hallgassátok beszédem`! 24 Hát mindig szánt-é
a szántó, hogy vessen, és barázdálja és boronálja-
é földét? 25 Nemde, mikor elegyengette színét, hint
fekete köményt, és szór illatos köményt, s vet sorban
búzát és árpát a kijelölt földbe, és tönkölyt a szélére?
26 Így szoktatá őt rendre és tanítá Istene. 27 Mert nem
cséplő szánkával csépelik a fekete köményt, és nem
szekér kerekével tapodják az illatos köményt; a fekete
köményt bottal verik ki, és az illatost pálczával; 28 A
búzát csépelik; de nem örökre csépli azt, és bár hajtja
rajta szekere kerekét és lovait, de szét nem töreti. 29 Ez
is a seregek Urától származott: Ő ád csodás tanácsot
és nagyságos bölcseséget!

29 Jaj Árielnek, Árielnek, a városnak, a hol
Dávid lakott! Esztendőt esztendőhöz adjatok, és
forogjanak az ünnepek! 2 És én megszorítom Árielt,
és lesz fájdalom és siralom, és lesz nékem, mint
Ariel. 3 Körülveszlek táborral, és bezárlak tornyokkal,
és erősségeket állatok ellened. 4 És megaláztatván,
a földből szólsz és porból morog beszéded, szavad
olyan lesz, mint halottidéző, a földből, és porból
sipog beszéded. 5 Ellenségidnek sokasága olyan
lesz, mint az apró por, és mint a repülő polyva az
erőszakosok sokasága, és lesz hamar és hirtelen. 6
A seregek Urától látogattatik meg, mennydörgéssel,
földindulással, nagy zúgással, forgószéllel, viharral és
emésztő tűzi lánggal; 7 Mint éjjeli álomlátás, olyan lesz
minden pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Ariel

ellen, s a kik hadakoznak ellene és vára ellen, és őt
megszorítják. 8 És lesz, mint mikor álmodik az éhező,
és ímé eszik, és midőn fölserken, üres a hasa, és
mint mikor álmodik a szomjazó, és ímé iszik, és midőn
fölserken, ímé szomjas és lelke eped: így lesz minden
pogányoknak sokasága, a kik hadakoznak Sion hegye
ellen. 9 Ámuljatok és bámuljatok, vakítsátok magatokat
és megvakultok! részegek, de nem bortól, tántorognak,
de nem részegítő italtól. 10 Mert rátok önté az Úr a mély
álomnak lelkét, és bezárta szemeiteket, a prófétákat,
és fejeiteket, a nézőket befedezte; 11 És lesz mind e
látás néktek, mintegy bepecsételtetett írás beszédei, a
melyet oda adnak egy írástudónak, mondván: Olvasd,
kérlek, és ő szól: Nem tudom, mert bepecsételtetett.
12 És ha e levelet annak adják, a ki nem tud írást,
mondván: Olvasd el, kérlek! ő így szól: Nem tudok írást.
13 És szólt az Úr: Mivel e nép szájjal közelget hozzám,
és csak ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van
tőlem, úgy hogy irántam való félelmök betanított emberi
parancsolat lőn: 14 Ezért én is csodásan cselekszem
ismét e néppel, nagyon csodálatosan, és bölcseinek
bölcsesége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik.
15 Jaj azoknak, a kik az Úrtól mélységesen elrejtik
tanácsukat, és a kik a sötétségben szoktak cselekedni,
mondván: Ki lát minket és ki ismer minket? 16 Mily
együgyűek vagytok! Avagy a fazekas olyan, mint az
agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem
csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának:
Értelmetlen! 17 Nemde kevés idő multán a Libánon
termőföldde lesz, és a termőföld erdőnek tartatik? 18 És
meghallják ama napon a siketek az írás beszédeit, és a
homályból és sötétből a vakoknak szemei látni fognak.
19 És nagy örömük lesz a szenvedőknek az Úrban,
és a szegény emberek vígadnak Izráel Szentjében.
20 Mert a kegyetlen elveszett, és a csúfoló elpusztult,
és kivágattak a hamisságnak minden őrei, 21 Kik az
embert elítélik egy szóért, és tőrt vetnek annak, a ki
őket a kapuban megfeddi, és elejtik csalárdul az igazat.
22 Ezért így szól az Úr Jákób házáról, Ő, a ki megváltá
Ábrahámot: Nem szégyenül meg többé Jákób, és nem
sáppad meg többé az ő orczája. 23 Ha látni fogják
gyermekei kezeim munkáját közöttük, megszentelik
nevemet, megszentelik Jákób Szentjét, és félik Izráel
Istenét. 24 És megismerik a tévelygő lelkűek az értelmet,
és a kik zúgolódnak, tanulságot tanulnak.

30 Jaj a pártos fiaknak, így szól az Úr, a kik tervet
visznek véghez nélkülem, és szövetséget kötnek,
de nem lelkem által, hogy bűnre bűnt halmozzanak! 2 A
kik Égyiptomba szállanak alá, és számat nem kérdezik
meg, hogy meneküljenek a Faraónak oltalmába, és
Égyiptom árnyékába rejtőzködjenek. 3 És lesz néktek
a Faraó oltalma szégyentekre, és az elrejtőzködés
Égyiptom árnyékában gyalázatotokra. 4 Mert már
Zoánban voltak fejedelmei, és követei Hánesig
érkezének. 5 Megszégyenülnek mind a nép miatt, a
mely nem használ nékik, a mely nem segít és nem
használ, sőt szégyenökre és gyalázatukra lesz! 6
Jövendölés dél barma ellen: A nyomor és szorongatás
földén keresztül, a honnan nőstény és hím oroszlán
és viperák és szárnyas sárkányok jőnek ki; viszik
szamárcsikók hátán gazdagságukat, és a tevéknek
púpján kincsöket a népnek, a mely pedig nem használ.
7 Hitvány és üres Égyiptom segítsége, ezért nevezem
őt nagyszájúnak, a ki veszteg ül, 8 Most menj, írd
ezt táblára nálok, és jegyezd föl könyvbe ezt, hogy
megmaradjon az utolsó napra bizonyságul örökre.
9 Mert pártütő nép ez, apát megtagadó fiak, fiak,
kik nem akarják hallani az Úr törvényét; 10 Kik ezt
mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne
prófétáljatok nékünk igazat, beszéljetek kedvünk szerint
valókat, prófétáljatok csalárdságokat! 11 Hagyjátok el az
útat, térjetek le már ez ösvényről, vigyétek el előlünk
Izráelnek Szentjét! 12 Azért így szól Izráel Szentje: Mivel
megútáltátok e beszédet, és bíztok a nyomorgatásban és
a hamisságban, és ezekre támaszkodtok: 13 Azért e bűn
olyan lesz tinéktek, mint a leesendő falhasadék, a mely
már kiáll a magas kőfalon, a melynek aztán nagy hirtelen
jő el romlása; 14 És romlása olyan lesz, mint a fazekasok
edényének romlása, a mely kimélés nélkül eltöretik,
és nem találni töredéki közt oly cserepet, a melyen
tűzhelyről tüzet lehetne vinni, avagy vizet meríteni a
tócsából. 15 Mert így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje:
Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna;
csöndességben és reménységben erősségtek lett volna;
de ti nem akarátok; 16 Hanem ezt mondátok: Nem,
sőt lóra ülvén, futunk; ezért futnotok kell; és gyors
paripán elvágtatunk; ezért gyorsak lesznek üldözőitek.
17 Ezer fut egynek riasztására, ötnek riasztására mind
elfuttok, mígnem úgy maradtok, mint egy szál fenyő a
hegytetőn, mint egy zászló a halmon. 18 S azért vár
az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges ő,
hogy megkegyelmezzen néktek, mert az ítélet Istene az
Úr; boldogok mindazok, a kik Őt szolgálják. 19 Mert te
nép, mely Sionon Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te
sírni többé, bizton könyörül rajtad Ő kiáltásod szavára,
mihelyt meghallja, megfelel néked; 20 És ad néktek az
Úr kenyeret a keserűségben, és a nyomorban vizet,
és nem kell többé elrejtőzködniök tanítóidnak, hanem
szemeid tanítóidra néznek! 21 És füleid meghallják a
kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és
ha balra elhajoltok. 22 És megútáljátok megezüstözött
bálványaitokat és megaranyozott képeiteket; kiszórod
őket, mint az undokságot: ki innen! szólsz nékik. 23
És ad esőt a magra, a melylyel a földet beveted, és a
kenyér, a föld termése, bő és tápláló lesz, és széles
mezőn legelnek nyájaid ama napon. 24 A barmok és a

szamarak, a melyek a földet szántják, sózott abrakkal
élnek, a melyet megszórtak lapáttal és villával. 25
És lesznek minden magas hegyen és emelkedettebb
halmon patakok, folyamok a nagy öldöklés napján, mikor
a tornyok leomlanak. 26 És a holdnak fénye olyan lesz,
mint a napnak fénye, és a napnak fénye hétszer nagyobb
lesz, olyan, mint hét napnak napfénye; ama napon, a
melyen az Úr beköti népe romlását, és vereségének
sebét meggyógyítja! 27 Ímé, az Úr neve jő messziről,
haragja ég és sötét gomolygó füstje; ajkai rakvák
haraggal, és nyelve, mint emésztő tűz! 28 Lehellete, mint
megáradott patak, a mely torkig ér, hogy megrostálja
a népeket pusztulás rostájában, és tévelygés zabláját
vesse a népségek szájába. 29 És fölzendül éneketek,
mint a szent ünnepnek éjszakáján, és örvendez szívetek,
mint azé, a ki sípolva megy az Úr hegyére, Izráel
kőszálához. 30 És megzendíti az Úr dicsőséges szavát,
karjának lesujtását megmutatja megbúsult haragjában
és emésztő tűz lángjában, vízáradással, zivatarral és
jégeső kövével. 31 Mert az Úrnak szavától megretten
Assiria, veri azt akkor vesszővel; 32 És a büntető vessző
minden sujtását, a melyet az Úr mérend reá, dobokkal
és cziterákkal fogják kisérni, és Ő kezét fel-felemelvén,
harczol ellene. 33 Mert készen van a szörnyű tűzhely
régen, készen áll az már a királynak is, mélyen és
szélesen csinálta azt, máglyájában tűz és fa bőven; az
Úr fuvallata gyújtja meg azt, mint kénköves patak.

31 Jaj nékik, a kik Égyiptomba mennek segítségért,
lovakra támaszkodnak, és a szekerek
sokaságában bíznak, és a nagyon erős lovagokban;
és nem néznek Izráelnek Szentjére, és az Urat
nem keresik. 2 De Ő is bölcs, és hoz veszedelmet,
és beszédeit nem változtatja meg; hanem fölkel a
gonoszoknak háza ellen és a bűnt cselekvők segítsége
ellen. 3 Hiszen Égyiptom ember és nem Isten, és
lovai hús és nem lélek, és ha az Úr kinyújtja kezét,
megtántorodik a segítő, és elesik a megsegített, és
együtt mind elvesznek. 4 Mert így szólott az Úr hozzám:
A mint mormol az oroszlán és az oroszlánkölyök
zsákmánya mellett, a mely ellen összehívatnak a
pásztorok sereggel, és szavoktól ő meg nem retten, és
meg nem ijed sokaságuktól: így száll alá a seregek
Ura, hogy hadakozzék a Sion hegyén és halmán! 5
Mint repeső madarak, úgy oltalmazza a seregek Ura
Jeruzsálemet, oltalmazván megszabadítja, kimélvén
megmenti. 6 Térjetek vissza hát hozzá, a kitől oly
nagyon elpártolátok, Izráelnek fiai! 7 Mivel ama napon
megveti mindenki ezüst bálványait és arany bálványait,
a melyeket kezeitek csináltak néktek bűnre. 8 És elesik
Assiria, nem férfiú kardjától, és nem ember kardja
emészti meg azt; és fut egy kard előtt, és ifjai adófizetők
lesznek; 9 És kőszála félelem miatt menekül, és a
zászlótól fejedelmei elfutnak, szól az Úr, a kinek tüze
Sionban van, és kemenczéje Jeruzsálemben.

32 Ímé, igazság szerint uralkodik a király, és a
fejedelmek fők lesznek az ítélettételben; 2
Olyan lesz mindegyik, mint a rejtek szél ellen, mint
oltalom zivatar ellen, mint patakok száraz vidéken,
mint nagy kőszál árnyéka a szomjúhozó földön. 3
És nem lesznek zárva többé a látóknak szemei, és
a hallók fülei figyelmeznek; 4 A hebehurgyák szíve
ismerni tanul, és a dadogóknak nyelve gyorsan és
világosan szól. 5 Nem nevezik a bolondot többé
nemesnek, és a csalárdot sem hívják nagylelkűnek.
6 Mert a bolond csak bolondot beszél, és az ő szíve
hamisságot forral, hogy istentelenséget cselekedjék,
és szóljon az Úr ellen tévelygést, hogy az éhező
lelkét éhen hagyja, és a szomjazó italát elvegye. 7 A
csalárdnak eszközei csalárdok, ő álnokságot tervel,
hogy elveszesse az alázatosokat hazug beszéddel, ha a
szegény igazat szólna is. 8 De a nemes nemes dolgokat
tervel, és a nemes dolgokban meg is marad. 9 Ti
gondtalan asszonyok, keljetek fel, halljátok szavam`, és
ti elbizakodott leányzók, vegyétek füleitekbe beszédem`!
10 Kevés idő multán megháborodtok ti elbizakodottak,
mert elvész a szüret, és gyümölcsszedés sem lesz.
11 Reszkessetek, ti gondtalanok, rettenjetek meg, ti
elbizakodottak; vetkezzetek mezítelenre és övezzétek fel
ágyékaitokat gyászruhával. 12 Gyászolják az emlőket,
a szép mezőket, a termő szőlőtőket. 13 Népemnek
földét tüske, tövis verte fel, és az örvendő városnak
minden öröm-házait; 14 A paloták elhagyatvák, a város
zaja elnémult, torony és bástya barlangokká lettek
örökre, hol a vadszamár kedvére él, a nyájak meg
legelnek. 15 Míglen kiöntetik reánk a lélek a magasból,
és lészen a puszta termőfölddé, és a termőföld erdőnek
tartatik; 16 És lakozik a pusztában jogosság, és igazság
fog ülni a termőföldön; 17 És lesz az igazság műve
békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és
biztonság mindörökké. 18 Népem békesség hajlékában
lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.
19 De jégeső hull és megdől az erdő, és a város
elsülyedve elsülyed! 20 Oh boldogok ti, a kik minden
vizek mellett vettek, és szabadon eresztitek a barmok
és szamarak lábait!

33 Jaj néked pusztító és el nem pusztított, te
csalárd, a kit még meg nem csaltak! Ha
bevégzed a pusztítást, el fogsz pusztíttatni; ha készen
leszel csalárdságoddal, téged fognak megcsalni. 2
Uram, könyörülj rajtunk! Téged várunk; légy karjuk
reggelenként, és szabadítónk a szorongatásnak
idején! 3 Egy zendülő szózattól elfutnak a népek;
ha te felemelkedel, elszélednek a népségek. 4
És elpusztítják zsákmánytokat sáska pusztításával,

szöcske-ugrással ugrálnak reá. **5** Felmagasztaltatott az
Úr, mert magasságban lakozik, betölté Siont ítélettel
és igazsággal. **6** És békés lesz a te idődd, gazdag
boldogságban, bölcseségben és tudományban; az Úr
félelme lesz kincse. **7** Ímé, erőseik ott künn kiáltanak,
a békesség követei keservesen sírnak. **8** Puszták
az ösvények, megszünt az úton járó; megszegte a
frigyet, lenézte a városokat, nem gondolt az emberrel!
9 Sírt, meghervadt a föld, a Libánon megszégyenült,
ellankadt; olyan lett Sáron, mint egy puszta, és lombtalan
Básán és Karmel. **10** Most fölkelek, így szól az Úr,
most föltámadok, most fölemelkedem! **11** Fogantok
szalmát, szültök polyvát, dühötök tűz, megemészt
titeket. **12** A népek égetett mészszé lesznek, levágott
tövisekké; tűzben hamvadnak el. **13** Halljátok meg
távol valók, a mit cselekedtem, és tudjátok meg közel
valók az én hatalmamat! **14** Megrettentek a bűnösök
Sionban, félelem fogja el a gazokat: ki lakhatik közülünk
megemésztő tűzzel, ki lakhatik közülünk örök hőséggel?
15 A ki igazságban jár és egyenesen beszél, a ki megveti
a zsarolt nyereséget, a ki kezeit rázván, nem vesz
ajándékot, a ki fülét bedugja, hogy véres tervet ne
halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson: **16**
Az magasságban lakozik, kőszálak csúcsa a bástyája,
kenyerét megkapja, vize el nem fogy. **17** A királyt
ékességében látják szemeid; látnak széles országot.
18 Szíved elgondolja a mult félelmét: hol az író, hol
a mérlegelő, hol a tornyok összeírója? **19** A gőgös
népet nem látod, a homályos, érthetetlen ajkú népet,
dadogó nyelve meg nem érthető. **20** Lássad Siont,
ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet,
mint nyugalom hajlékát, mint sátort, mely nem vándorol,
melynek szegei soha ki nem húzatnak, s kötelei soha el
nem szakadnak; **21** Sőt az Úr, a dicsőséges lesz ott
nékünk folyók és széles vizek gyanánt, a melyekbe nem
jő evezős hajó, és nehéz gálya rajtok át nem megy.
22 Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az
Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket! **23** Megtágultak
köteleid, árbóczfájok alapját nem tartják erősen, vitorlát
nem feszítenek: akkor sok rablott prédát osztanak, még
a sánták is zsákmányt vetnek. **24** És nem mondja a
lakos: beteg vagyok! a nép, a mely benne lakozik,
bűnbocsánatot nyer.

34 Jőjjetek népek és halljátok, nemzetségek
figyeljetek, hallja a föld és teljessége, e föld
kereksége és minden szülöttei. **2** Mert haragszik az Úr
minden népekre, és megbúsult minden ő seregökre;
megátkozá, halálra adta őket. **3** Megöltjeik temetetlen
maradnak, hulláik bűze felszáll, és hegyek olvadnak
meg vérök miatt. **4** Elporhad az ég minden serege, és
az ég mint írás egybehajtatik, és minden serege lehull,
miként lehull a szőlő levele és a fügeféról a hervadó
lomb. **5** Mert megrészegült fegyverem az égben, és
ímé leszáll Edomra, átkom népére, ítéletre. **6** Az Úr
fegyvere telve vérrel, megrakva kövérrel, bárányoknak
és bakoknak vérével, a kosoknak veseövérével; mert
áldozatja lesz az Úrnak Boczrában, és nagy öldöklés
Edom földén. **7** Elhullnak a bivalyok is velök, és a
tulkok a bikákkal, és megrészegedik földük vértől, és
poruk borítva lesz kövérrel. **8** Mert bosszúállás napja ez
az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért.
9 És változnak patakjai szurokká, és pora kénkővé,
és lészen földe égő szurokká. **10** Éjjel és nappal el
nem alszik, örökre fölgomolyog füstje, nemzetségről
nemzetségre pusztán marad, soha örökké senki át nem
megy rajta; **11** És örökségül bírándja azt ökörbika,
sündisznó; és gém és holló lakja azt, és fölvonják rá
a pusztaság mérőkötelét és a semmiségnek követi.
12 Nemesei nem választanak többé királyt, és minden
fejedelmei semmivé lesznek. **13** És fölveri palotáit tövis,
csalán és bogács a bástyáit, és lesz sakálok hajléka
és struczok udvara. **14** És találkozik vadmacska a
vadebbel, és a kisértet társára talál, csak ott nyugszik
meg az éji boszorkány és ott lel nyughelyet magának.
15 Oda rak fészket a bagoly és tojik és ül tojáson és
költ árnyékában, csak ott gyűlnek együvé a sasok! **16**
Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok:
ezeknek egy hijjok sem lesz, egyik a másiktól el nem
marad; mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke
gyűjté össze őket! **17** Ő vetett sorsot köztök, és keze
osztá ki azt nékik mérőkötéllel; örökre bírni fogják azt,
nemzetségről nemzetségre lakoznak abban.

35 Örvend a puszta és a kietlen hely, örül a pusztaság
és virul mint őszike. **2** Virulva virul és örvend
ujjongva, a Libánon dicsősége adatott néki, Karmel és
Sáron ékessége; meglátják ők az Úrnak dicsőségét,
Istenünk ékességét. **3** Erősítsétek a lankadt kezeket, és
szilárdítsátok a tántorgó térdeket. **4** Mondjátok a remegő
szívűeknek: legyetek erősek, ne féljetek! Ímé, Istenetek
bosszúra jő, az Isten, a ki megfizet, Ő jő, és megszabadít
titeket! **5** Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a
süketek fülei megnyittatnak, **6** Akkor ugrándoz, mint
szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a
pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. **7** És
tóvá lesz a délibáb, és a szomjú föld vizek forrásivá; a
sakálok lakhelyén, a hol feküsznek, fű, nád és káka
terem. **8** És lesz ott ösvény és út, és szentség útának
hívatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék
az; a ki ez úton jár, még a bolond se téved el; **9** Nem
lesz ott oroszlán, és a kegyetlen vad nem jő fel reá, nem
is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! **10**
Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között
Sionba jönnek; és örök öröm fejökön, vígasságot és
örömöt találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj.

36 És lőn Ezékiás király tizennegyedik esztendejében,
feljöve Szanhérib assir király Júdának minden
erős városai ellen, és azokat megvevé. **2** És elküldé
Assiria királya Rabsakét Lákisból Jeruzsálembe, Ezékiás
királyhoz nagy sereggel, ki is megállt a felső tó folyásánál,
a ruhamosók mezejének útján. **3** És kijöve hozzá Eljákim
a Hilkiás fia az udvarnagy, és Sebna az íródeák, és Jóák
Asáfnak fia az emlékíró. **4** És mondá nékik Rabsaké:
Mondjátok meg kérlek Ezékiásnak, így szól a nagy
király, Assiria királya: Micsoda bizodalom ez, melyre
támaszkodol? **5** Azt mondom, hogy csak szóbeszéd
az, hogy ész és erő van nálatok a háborúhoz; no
hát kiben bízol, hogy ellenem feltámadál? **6** Ímé te e
megtört nádszálban bízol, Égyiptomban, melyre a ki
támaszkodik, tenyerébe megy és átfúrja azt; ilyen a
Faraó, Égyiptomnak királya, minden benne bízóknak. **7**
És ha azt mondod nékem: az Úrban, a mi Istenünkben
bízunk: vajjon nem Ő-é az, a kinek magaslatait és
oltárait elrontotta Ezékiás, és ezt mondá Júdának és
Jeruzsálemnek: Ez előtt az oltár előtt hajoljatok meg.
8 Most azért harczolj meg, kérlek, az én urammal,
az assir királylyal, és adok néked két ezer lovat, ha
ugyan tudsz lovagokat ültetni reájok. **9** Miképen állasz
ellene egyetlen helytartónak is, a ki legkisebb az uram
szolgái közt? De hisz Égyiptomban van bizalmad, a
szekerekért és lovagokért. **10** És most talán az Úr
nélkül jöttem én e földre, hogy elpusztítsam azt? Az
Úr mondá nékem: Menj a földre, és pusztítsd el azt!
11 És mondá Eljákim és Sebna és Jóák Rabsakénak:
Szólj, kérünk, szolgáidhoz arám nyelven, mert értjük
azt, és ne zsidóul szólj hozzánk, e kőfalon levő nép füle
hallatára. **12** És mondá Rabsaké: Avagy a te uradhoz,
vagy te hozzád küldött engem az én uram, hogy ezeket
elmondjam? és nem az emberekhez-é, a kik ülnek a
kőfalon, hogy egyék ganéjokat és igyák vizeletöket
veletek együtt?! **13** És odaálla Rabsaké, és kiálta
felszóval zsidóul, és mondá: Halljátok a nagy királynak,
Assiria királyának beszédit! **14** Ezt mondja a király: Meg
ne csaljon benneteket Ezékiás, mert nem szabadíthat
meg titeket. **15** És ne biztasson titeket Ezékiás az Úrral,
mondván: Kétségtelen megszabadít az Úr minket, nem
adatik e város az assiriai király kezébe! **16** Ezékiásra ne
hallgassatok, mert azt mondja Assiria királya: Tegyetek
velem szövetséget és jőjjetek ki hozzám, és akkor kiki
ehetik szőlőjéből és az ő olajfájáról, és ihatja kútjának
vizét. **17** Míg eljövök és elviszlek titeket oly földre, minő
a ti földetek, gabona és must földére, kenyér és szőlő
földére. **18** Rá ne szedjen titeket Ezékiás, mondván:
Az Úr megszabadít minket! Avagy megszabadítottak-
é a népek istenei, kiki az ő földét Assiria királyának
kezéből? **19** Hol vannak Hamáth és Arphádnak istenei?
hol Sefarvaimnak istenei? talán bizony megmentették
Samariát kezemből? **20** Kicsoda e földek minden istenei
között, a ki megszabadította volna földét kezemből, hogy
az Úr megszabadítsa Jeruzsálemet az én kezemből?
21 Ők pedig hallgatának, és egy szót sem feleltek, mert
a király parancsolá így, mondván: Ne feleljetek néki! **22**
Akkor elmenének Eljákim a Hilkiás fia az udvarnagy,
és Sebna az íródeák, és Jóák Asáf fia az emlékíró,
Ezékiáshoz meghasogatott ruhákban, és hírül adák néki
a Rabsaké beszédeit.

37 És lőn, hogy meghallá Ezékiás, a király,
meghasogatá ruháit, gyászba öltözött, és bement
az Úr házába. **2** És elküldé Eljákimot az udvarnagyot,
és Sebnát az íródeákot, és a papoknak gyászruhába
öltözött véneit Ésaiáshoz, Ámós fiához, a prófétához.
3 Kik mondának néki: Így szól Ezékiás: nyomornak,
büntetésnek és káromlásnak napja e nap, mert szülésig
jutottak a fiak, és erő nincs a szüléshez! **4** Talán
meghallja az Úr, a te Istened, a Rabsaké beszédeit, a
kit elküldött az ő ura, az assiriai király, hogy káromolja
az élő Istent, és szidalmazza azon beszédekkel, a
melyeket hallott az Úr, a te Istened; és te könyörögj
a maradékért, a mely megvan! **5** Így menének el
Ezékiás király szolgái Ésaiáshoz. **6** És monda nékik
Ésaiás: Így szóljatok uratoknak: ezt mondja az Úr: Ne
félj a beszédektől, a melyeket hallottál, a melyekkel
szidalmaztak engem az assiriai király szolgái. **7** Ímé, én
oly lelket adok beléje, hogy hírt hallván, térjen vissza
földére, és elejtem őt fegyver által az ő földében! **8**
Rabsaké pedig visszatérvén, találá az assiriai királyt
Libna ellen harczolni, mivel hallotta volt, hogy Lákistól
elindult. **9** És meghallván Tirháka, Kús királya felől e
hírt: eljött, hogy ellened harczoljon; ezt meghallván,
követeket külde Ezékiáshoz, mondván: **10** Így szóljatok
Ezékiáshoz, Júda királyához: Meg ne csaljon Istened, a
kiben bízol, mondván: nem adatik Jeruzsálem az assiriai
király kezébe! **11** Hiszen te hallottad, mit műveltek Assiria
királyai minden országokkal, eltörölvén azokat, és te
megszabadulnál? **12** Hát megszabadíták-é azokat a
népek istenei, a melyeket eleim elpusztítának? Gózánt,
Háránt, Resefet és Telassárban Eden fiait? **13** Hol
van Hamáth királya és Arphádnak királya, Sefarvaim
városának királya, Héna és Ivva? **14** És elvevé Ezékiás
a levelet a követek kezéből, és olvasá azt, és felmenvén
az Úr házába, kiterjeszté Ezékiás azt az Úr előtt. **15** És
könyörge Ezékiás az Úrhoz, mondván: **16** Seregeknek
Ura, Izráel Istene, ki a Kerubokon ülsz! Te, csak Te
vagy a föld minden országainak Istene, Te teremtéd
a mennyet és a földet. **17** Hajtsd ide Uram füledet és
halljad, nyisd meg Uram szemeidet és lássad! Halld
meg Szanhéribnek minden beszédit, a melyeket izent
az élő Isten káromlására! **18** Bizony, Uram, Assiria
királyai elpusztítottak minden országokat és azoknak
földjét, **19** És isteneiket tűzbe veték, mert nem istenek

voltak, hanem emberi kéznek csinálmánya, fa és kő; így
veszthették el azokat. 20 És most Uram, mi Istenünk!
szabadíts meg minket az ő kezéből, hogy megtudják
a föld minden országai, hogy Te vagy, Uram, Isten
egyedül. 21 És külde Ésaiás, Ámós fia Ezékiáshoz,
mondván: Így szól az Úr, Izráel Istene: mivel hozzám
könyörögtél Szanhérib miatt, Assiria királya miatt: 22 Ez
a beszéd, a melyet az Úr felőle szól: Megútál téged,
gúnyt űz belőled Sionnak szűz leánya, fejét rázza utánad
Jeruzsálem leánya; 23 Kit káromoltál és szidalmazál, és
ki ellen emeltél szót, hogy oly magasra látsz? Izráel
Szentje ellen! 24 Szolgáid által megkáromlád az Urat,
és ezt mondád: Temérdek szekeremmel fölmentem e
hegyek magaslatára, a Libánon csúcsára, és kivágom
magas czédrusait, válogatott cziprusait, és behatolok
végső magaslatába és kertjének erdejébe! 25 Én ástam
és vizet ittam, és kiszáraztom lábam talpával Égyiptom
minden folyóit. 26 Hát nem hallottad-é, hogy régtől
fogva én tevém ezt, az őskor napjaiban elvégzém ezt,
és most előhozám, hogy puszta kőrakássá tégy erős
városokat?! 27 És lakóik elájultak és megrendültek
és megszégyenültek, és lőnek mint a mező füve és
gyönge zöldség, és mint a virág a háztetőn, mint
szárba nem indult vetés! 28 Ülésedet, kimentedet,
bejöttödet tudom, és ellenem való haragodat. 29 Ellenem
való haragodért, és mert kevélységed fülembe jutott,
vetem orrodba horgomat és szádba zabolámat, és
visszaviszlek az úton, a melyen jövél! 30 S ez legyen
jelül néked: ez évben ugartermést esztek és a másik
évben sarjut, és a harmadik évben vessetek, arassatok
és szőlőt ültessetek, és egyétek gyümölcsét. 31 Júda
házának maradványa pedig, a mely megszabadult,
ismét gyökeret ver alul, és gyümölcsöt terem felül. 32
Mert Jeruzsálemből megy ki a maradék és a maradvány
Sion hegyéről; a seregek Urának buzgó szerelme
művelendi ezt! 33 Azért így szól az Úr Assiria királyáról:
Nem jő be e városba, nyilat sem lő reá, és nem szállja
meg paizszsal azt, és töltést sem készít ellene. 34 Az
úton, a melyen jött, visszatér, de e városba be nem
jő, azt mondja az Úr. 35 És megoltalmazom e várost,
hogy megtartsam azt én magamért és szolgámért,
Dávidért! 36 Akkor kijött az Úrnak angyala, és levágott
az assir táborban száznyolczvanötezeret, és midőn
reggel az emberek felköltek, ímé azok mindnyájan holt
hullák valának! 37 Elindula azért és ment és visszatért
Szanhérib, az assiriai király, és lakozék Ninivében.
38 És lőn, hogy mikor imádkozék, Nisróknak, az ő
istenének templomában, fiai: Adramélek és Saréser
levágák őt karddal; és ezek Ararát földére menekülvén,
fia, Esárhaddon uralkodék helyette.

38 Azon napokban halálos betegségbe esék Ezékiás,
és eljött hozzá Ésaiás Ámós fia, a próféta, és
mondá néki: Ezt mondja az Úr: rendeld el házadat,
mert meghalsz és meg nem gyógyulsz! 2 És Ezékiás
arczczal a falnak fordulván, könyörge az Úrnak, 3
És monda: Oh Uram, emlékezzél meg arról, hogy
én előtted jártam, igazságban és egész szívvel, és
hogy a mi jó előtted, azt műveltem! és sírt Ezékiás
keservesen. 4 És lőn az Úr beszéde Ésaiáshoz,
mondván: 5 Menj el, és mondd Ezékiásnak: így szól az
Úr, Dávidnak, atyádnak Istene: Hallottam imádságodat,
láttam könyeidet, ímé, még napjaidhoz tizenöt esztendőt
adok. 6 És az assiriai király kezéből megszabadítlak
téged és e várost; megoltalmazom e várost! 7 Ez legyen
jel néked az Úrtól, hogy teljesíti azt az Úr, a mit mondott:
8 Ímé, visszatérítem az árnyékot, azokon a fokokon,
a melyeken az Akház napóráján a nap már átvonult,
tíz fokkal; és visszatért az árnyék tíz fokkal azokon
a fokokon, a melyeken már átvonult. 9 Ezékiásnak,
Júda királyának följegyzése, mikor megbetegedett,
és betegségéből fölgyógyult. 10 Én azt mondám:
hát napjaimnak nyugalmában kell alászállanom a sír
kapuihoz, megfosztva többi éveimtől! **(Sheol h7585)** 11
Mondám: nem látom az Urat, az Urat az élők földében,
nem szemlélek embert többé a nyugalom lakói közt. 12
Porsátorom lerontatik, és elmegy tőlem, mint a pásztor
hajléka! Összehajtám, mint a takács, életemet; hiszen
levágott a fonalról engem; reggeltől estig végzesz
velem! 13 Reggelig nyugton vártam; mint oroszlán, úgy
törte össze minden csontjaimat; reggeltől estig végzesz
velem! 14 Mint a fecske és a daru, sipogtam, nyögtem
mint a galamb, szemeim a magasságba meredtek:
Uram! erőszak rajtam, szabadíts meg! 15 Mit mondjak?
hogy szólott nékem és Ő azt meg is cselekedé! Nyugton
élem le éveimet lelkem keserűsége után! 16 Oh Uram!
ezek által él minden! és ezekben van teljességgel
lelkem élete. Te meggyógyítasz és éltetsz engemet!
17 Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te
szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből,
mert hátad mögé vetetted minden bűneimet! 18 Mert
nem a sír dicsőít Téged, és nem a halál magasztal
Téged, hűségedre nem a sírverembe szállók várnak!
(Sheol h7585) 19 Ki él, ki él, csak az dicsőít Téged, mint
ma én! Az atya a fiaknak hirdeti hűségedet! 20 Az Úr
szabadított meg engemet; azért énekeljük énekimet
éltünk minden napjaiban az Úrnak házában! 21 Akkor
mondá Ésaiás, hogy vegyenek egy fügekalácsot, és
dörzsöljék rá a fekélyre, hogy meggyógyuljon. 22 És
mondá Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegyek az Úr
házába?

39 Abban az időben levelet és ajándékot küldött
a babilóniai király, Meródák Baladán, Baladán
fia, Ezékiás királyhoz, mert hallotta, hogy beteg volt
és meggyógyult. 2 És örvende rajtok Ezékiás, és
megmutatá nékik tárházát, az ezüstöt, az aranyat, a
fűszereket, a drága kenetet, s egész fegyvertárát, és

mindent, a mi kincsei közt található volt. Semmi nem
volt, a mit meg nem mutatott volna nékik Ezékiás
házában és egész birodalmában. 3 És eljött Ésaiás, a
próféta, Ezékiás királyhoz, és monda néki: Mit szólának
ez emberek, és honnan jöttek te hozzád? És monda
Ezékiás: Messze földről jöttek hozzám, Bábelből. 4
És monda: Mit látának házadban? És monda Ezékiás:
Mindent láttak, a mi csak házamban van, semmi nincs,
a mit meg nem mutattam volna nékik kincseim közül. 5
És monda Ésaiás Ezékiásnak: Halld a seregek Urának
beszédét: 6 Ímé napok jőnek, és elvitetik, valami
házadban van, és a mit csak e mai napig gyűjtöttek
eleid, Bábelbe; nem marad semmi meg, ezt mondja az
Úr! 7 És fiaid közül, a kik tőled származnak, a kiket te
nemzesz, el fognak hurczolni, és lesznek komornyikok
Bábel királyának palotájában. 8 Akkor monda Ezékiás
Ésaiásnak: Jóságos az Úrnak beszéde, a melyet te
szóltál! és monda: Csak napjaimban legyen béke és
állandóság!

40 Vígasztaljátok, vígasztaljátok népemet, így szól
Istenetek! 2 Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és
hirdessétek néki, hogy vége van nyomorúságának, hogy
bűne megbocsáttatott; hiszen kétszeresen sujtotta őt az
Úr keze minden bűneiért. 3 Egy szó kiált: A pusztában
készítsétek az Úrnak útát, ösvényt egyengessetek
a kietlenben a mi Istenünknek! 4 Minden völgy
fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és
legyen az egyenetlen egyenessé és a bérczek rónává.
5 És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni
fogja azt; mert az Úr szája szólt. 6 Szózat szól: Kiálts!
és monda: Mit kiáltsak? Minden test fű, és minden
szépsége, mint a mező virága! 7 Megszáradt a fű,
elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvallt reá; bizony fű
a nép. 8 Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk
beszéde mindörökre megmarad! 9 Magas hegyre
menj fel, örömmondó Sion! emeld föl szódat magasan,
örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondjad
Júda városinak: Ímhol Istenetek! 10 Ímé, az Úr Isten jő
hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jő,
és megfizetése Ő előtte. 11 Mint pásztor, nyáját úgy
legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza,
a szoptatósokat szelíden vezeti. 12 Ki mérte meg
markával a vizeket, és ki mértéklé az egeket arasszal, a
föld porát ki foglalá mérczébe, és a hegyeket ki tette
körtefontra, és a halmokat a mérlegserpenyőbe? 13
Kicsoda igazgatta az Úr lelkét, és ki oktatta Őt, mint
tanácsosa? 14 Kivel tanácskozott, hogy felvilágosítsa Őt,
és tanítsa Őt igazság ösvényére, és tanítsa ismeretre,
és oktassa Őt az értelem útára? 15 Ím a népek,
mint egy csöpp a vederben, és mint egy porszem a
mérlegserpenyőben, olyanoknak tekintetnek; ímé a
szigeteket mint kis port emeli föl! 16 És a Libánon nem
elég a tűzre, és vada sem elég az áldozatra. 17 Minden
népek semmik Ő előtte, a semmiségnél és ürességnél
alábbvalóknak tartja. 18 És kihez hasonlítjátok az Istent,
és minő képet készítetek Ő róla? 19 A bálványt a
mester megönti, és az ötvös megaranyozza azt, és
olvaszt ezüst lánczot reá; 20 A ki szegény ily áldozatra,
oly fát választ, a mely meg nem rothad; okos mestert
keres, hogy oly bálványt állítson, a mely nem ingadoz.
21 Hát nem tudjátok és nem hallottátok-é, hát nem
hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-é
meg a föld fundamentomait? 22 Ki ül a föld kereksége
fölött, a melynek lakói mint sáskák előtte, ki az egeket
kiterjeszti mint egy kárpitot, és kifeszíti, mint a sátort,
lakásra; 23 Ki a fejedelmeket semmivé teszi, és a föld
biráit hiábavalókká változtatja; 24 Még alig plántáltattak,
még alig vettetének el, alig vert gyökeret a földben
törzsük, és Ő csak rájok fuvall, és kiszáradnak és őket,
mint polyvát, forgószél ragadja el: 25 Kihez hasonlíttok
hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent. 26
Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok meg,
ki teremté azokat? Ő, a ki kihozza seregöket szám
szerint, mindnyáját nevén szólítja; nagy hatalma és
erőssége miatt egyetlen híjok sincsen. 27 Miért mondod
Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én útam
az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?! 28 Hát
nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten
az Úr, a ki teremté a föld határait? nem fárad és nem
lankad el; végére mehetetlen bölcsesége! 29 Erőt ad a
megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. 30
Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a
legkülönbek is; 31 De a kik az Úrban bíznak, erejök
megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és
nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!

41 Hallgassatok reám, ti szigetek, és a népek
vegyenek új erőt, közelgjenek, majd szóljanak,
együtt hadd szálljunk perbe! 2 Ki támasztá fel azt
keletről, a kit igazságban hív az ő lábához? A népeket
kezébe adja és királyok felett uralkodóvá teszi, kardjával
mint port szórja szét, mint repülő polyvát kézíve által!
3 Kergeti őket, békességgel vonul az úton, a melyen
lábaival nem járt. 4 Ki tette és vitte végbe ezt? A
ki elhívja eleitől fogva a nemzetségeket: én, az Úr,
az első és utolsókkal is az vagyok én! 5 Látták a
szigetek és megrémülének, a földnek végei reszkettek,
közelegtek és egybegyűltek. 6 Kiki társát segíti, és
barátjának ezt mondja: Légy erős! 7 És bátorítja a
mester az ötvöst, és a kalapácscsal simító azt, a ki az
ülőt veri; így szól a forrasztásról: jó az, és megerősíti
szegekkel, hogy meg ne mozduljon. 8 De te Izráel, én
szolgám, Jákób, a kit én elválasztottam, Ábrahámnak,
az én barátomnak magva; 9 Te, a kit én a föld utolsó
részéről hoztalak és véghatárairól elhívtalak, és ezt
mondám néked: Szolgám vagy te, elválasztottalak és
meg nem útállak: 10 Ne félj, mert én veled vagyok;

ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek,
sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak.
11 Ímé, megszégyenülnek és meggyaláztatnak, a kik
fölgerjednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, a
kik veled perlekednek. 12 Keresed őket és meg nem
találod a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen,
a kik téged háborgatnak. 13 Mivel én vagyok Urad,
Istened, a ki jobbkezedet fogom, és a ki ezt mondom
néked: Ne félj, én megsegítelek! 14 Ne félj, férgecske
Jákób, maroknyi Izráel, én megsegítlek, szól az Úr, a te
megváltód, Izráelnek Szentje! 15 Ímé, én teszlek éles, új
cséplőhengerré, a melynek két éle van; hegyeket csépelj
és zúzz össze, és a halmokat pozdorjává tegyed. 16 Te
szórd, és a szél vigye el őket, és elszéleszsze őket a
forgószél, és te örülsz az Úrban, és dicsekedel Izráelnek
Szentjében. 17 A nyomorultak és szegények keresnek
vizet, de nincs, nyelvök a szomjúságban elepedt: én, az
Úr meghallgatom őket, én, Izráel Istene, nem hagyom el
őket. 18 Kopasz hegyeken folyókat nyitok és a rónák
közepén forrásokat; a pusztát vizek tavává teszem
és az aszú földet vizeknek forrásivá. 19 A pusztában
czédrust, akáczot nevelek és mirtust és olajfát, plántálok
a kietlenben cziprust, platánt, sudarczédrussal együtt, 20
Hogy lássák, megtudják, eszökbe vegyék és megértsék
mindnyájan, hogy az Úrnak keze mívelte ezt, és Izráel
Szentje teremtette ezt! 21 Hozzátok ide ügyeteket,
szól az Úr, adjátok elő erősségeiteket, így szól Jákób
királya. 22 Adják elő és jelentsék meg nékünk, a mik
történni fognak; a mik először lesznek, jelentsétek
meg, hogy eszünkbe vegyük és megtudjuk végöket,
vagy a jövendőket tudassátok velünk! 23 Jelentsétek
meg, mik lesznek ezután, hogy megtudjuk, hogy ti
Istenek vagytok; vagy hát míveljetek jót vagy gonoszt,
hogy mérkőzzünk és majd lássuk együtt! 24 Ímé, ti
semmiből valók vagytok, és dolgotok is semmiből való;
útálat az, a ki titeket szeret. 25 Feltámasztám északról,
és eljött napkelet felől; hirdeti nevemet, és tapodja
a fejedelmeket, mint az agyagot, és mint a fazekas
a sarat tapossa. 26 Ki jelenté meg ezt eleitől fogva,
hogy megtudnók? vagy régen, hogy ezt mondanók:
Igaz? De nem jelenté meg, de nem tudatá senki, nem
hallá szavatokat senki sem! 27 Sionnak először én
hirdetém, ímé itt vannak a tanúk, és örömmondót adtam
Jeruzsálemnek. 28 És néztem és nem volt senki, ezek
közül nem volt tanácsadó, hogy megkérdezzem őket
és feleljenek nékem. 29 Ímé, mindnyájan semmik ők,
semmiség cselekedetök, szél és hiábavalóság képeik.

42 Ímé az én szolgám, a kit gyámolítok, az én
választottam, a kit szívem kedvel, lelkemet adtam
ő belé, törvényt beszél a népeknek. 2 Nem kiált és
nem lármáz, és nem hallatja szavát az utczán. 3
Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertya belet
nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg. 4 Nem
pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít,
és a szigetek várnak tanítására. 5 Így szól az Úr
Isten, a ki az egeket teremté és kifeszíté, és kiterjeszté
termésivel a földet, a ki lelket ád a rajta lakó népnek,
és leheletet a rajta járóknak: 6 Én, az Úr, hívtalak el
igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek és népnek
szövetségévé teszlek, pogányoknak világosságává. 7
Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a
tömlöczből kihozzad, és a fogházból a sötétben ülőket.
8 Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet
másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.
9 A régiek ímé beteltek, és most újakat hirdetek, mielőtt
meglennének, tudatom veletek. 10 Énekeljetek az
Úrnak új éneket, és dicséretét a földnek határairól, ti, a
tenger hajósai és teljessége, a szigetek és azoknak
lakói. 11 Emeljék fel szavokat a puszta és annak
városai, a faluk, a melyekben Kédár lakik, ujjongjanak a
kősziklák lakói, a hegyeknek tetejéről kiáltsanak. 12
Adják az Úrnak a dicsőséget, és dicséretét hirdessék
a szigetekben. 13 Az Úr, mint egy hős kijő, és mint
hadakozó felkölti haragját, kiált, sőt rivalg és ellenségein
erőt vesz. 14 Régtől fogva hallgattam, néma voltam,
magamat megtartóztatám: most mint a szülő nő nyögök,
lihegek és fúvok! 15 Elpusztítok hegyeket és halmokat,
és megszáraztom minden fűvöket, szigetekké teszek
folyamokat, és tavakat kiszáraztok. 16 A vakokat oly
úton vezetem, a melyet nem ismernek, járatom őket
oly ösvényeken, a melyeket nem tudnak; előttök a
sötétséget világossággá teszem, és az egyenetlen földet
egyenessé; ezeket cselekszem velök, és őket el nem
hagyom. 17 Meghátrálnak és mélyen megszégyenülnek,
a kik a bálványban bíznak, a kik ezt mondják az öntött
képnek: Ti vagytok a mi isteneink! 18 Oh, ti süketek,
halljatok, és ti vakok, lássatok! 19 Kicsoda vak, ha nem
az én szolgám? és olyan süket, mint az én követem,
a kit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességgel
megajándékozott, és olyan vak, mint az Úr szolgája?
20 Sokat láttál, de nem vetted eszedbe; fülei nyitvák,
de nem hall. 21 Az Úr igazságáért azt akarta, hogy a
törvényt nagygyá teszi és dicsőségessé. 22 De e nép
kiraboltatott és eltapodtatott, bilincsbe verve tömlöczben
mindnyájan, és fogházakban rejtettek el, prédává lettek
és nincs szabadító; ragadománynyá lettek és nincsen,
a ki mondaná: add vissza! 23 Ki veszi ezt közületek
fülébe? a ki figyelne és hallgatna ezután! 24 Ki adta
ragadományul Jákóbot és Izráelt a prédálóknak? Avagy
nem az Úr-é, a ki ellen vétkezénk, és nem akartak járni
útain és nem hallgattak az Ő törvényére? 25 Ezért ontá
ki reá búsulásának haragját és a had erejét; körülte
lángolt az, de ő nem értett; és égett benne, de nem tért
eszére!

43 És most, oh Jákób, így szól az Úr, a te Teremtőd,
és a te alkotód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak,

neveden hívtalak téged, enyém vagy! 2 Mikor vizen
mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem
borítnak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg
nem perzsel téged. 3 Mert én vagyok az Úr, a te Istened,
Izráelnek Szentje, a te megtartód, adtam váltságodba
Égyiptomot, Kúst és Sebát helyetted. 4 Mivel kedves
vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek:
embereket adok helyetted, és népeket a te életedért: 5
Ne félj, mert én veled vagyok, napkeletről meghozom
magodat, és napnyugotról egybegyűjtelek. 6 Mondom
északnak: add meg; és délnek: ne tartsd vissza, hozd
meg az én fiaimat messzünnen, és leányimat a földnek
végéről, 7 Mindent, a ki csak az én nevemről neveztetik,
a kit dicsőségemre teremtettem, a kit alkottam és
készítettem! 8 Hozd ki a vak népet, a melynek szemei
vannak, és a süketeket, a kiknek füleik vannak! 9
Minden népek gyűljenek egybe, és seregeljenek össze
a népségek: ki hirdethet közülök ilyet? Vagy a régieket
tudassák velünk, állítsák elő tanuikat, hogy igazuk
legyen, hogy ezek hallván, ezt mondják: Igaz. 10 Ti
vagytok az én tanuim, így szól az Úr; és szolgám,
a kit elválasztottam, hogy megtudjátok és higyjetek
nékem és megértsétek, hogy én vagyok az, előttem
Isten nem alkottatott, és utánam nem lesz! 11 Én,
én vagyok az Úr, és rajtam kivül nincsen szabadító!
12 Én hirdettem, és megtartottam, és megjelentettem,
és nem volt idegen isten köztetek, és ti vagytok az
én tanuim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok. 13
Mostantól fogva is én az leszek, és nincs, a ki az
én kezemből kimentsen; cselekszem, és ki változtatja
azt meg? 14 Így szól az Úr, a ti megváltótok, Izráel
Szentje. Ti értetek küldöttem el Bábelbe, és leszállítom
mindnyájokat, mint menekülőket a Káldeusokkal együtt
vídámságuk hajóiba. 15 Én az Úr vagyok, szent
Istenetek, Izráelnek teremtője, királyotok. 16 Így szól az
Úr, a ki a tengeren utat csinál, és a hatalmas vizeken
ösvényt, 17 A ki kihozott szekeret és lovat, sereget és
vitézt; együtt hevernek ottan, nem kelnek föl, kialudtak,
mint gyertyabél elhamvadának! 18 Ne emlékezzetek
a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok! 19
Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok
még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben
folyóvizeket. 20 Dicsőítni fog engem a mező vada, a
sakálok és struczok, hogy vizet szereztem a pusztában;
a kietlenben folyóvizeket, hogy választott népemnek inni
adjak. 21 A nép, a melyet magamnak alkoték, hirdesse
dicséretemet! 22 És még sem engem hívtál segítségül
Jákób, hanem megfáradtál én bennem Izráel! 23 Nem
adtad nékem égőáldozatul bárányaidat, és áldozataiddal
nem dicsőítettél engem; nem terheltelek ételáldozattal,
és tömjénnel nem fárasztottalak. 24 Nem vettél pénzen
nékem jóillatú nádat, és áldozataid kövérével jól nem
tartottál, csak bűneiddel terhelél, vétkeiddel fárasztál
engemet. 25 Én, én vagyok, a ki eltörlöm álnokságaidat
enmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg! 26
Juttasd eszembe, no pereljünk együtt, beszéld el, hogy
igaznak találtassál! 27 Az első atyád vétkezett, és
tanítóid elpártoltak tőlem! 28 Ezért én is megfertőztettem
a szent fejedelmeket, és veszedelemre adám Jákóbot,
és gyalázatra Izráelt!

44 És most hallgass Jákób, én szolgám, és Izráel,
a kit én elválasztottam. 2 Így szól az Úr, teremtőd
és alkotód anyád méhétől fogva, a ki megsegít: Ne félj,
én szolgám Jákób, és te igaz nép, a kit elválasztottam!
3 Mert vizet öntök a szomjúhozóra, és folyóvizeket a
szárazra; kiöntöm lelkemet a te magodra, és áldásomat
a te csemetéidre. 4 És nevekednek mint fű között, és
mint a fűzfák vizek folyásinál. 5 Ez azt mondja: én az
Úré vagyok, amaz Jákób nevét emlegeti, és a másik
önkezével írja: az Úré vagyok, és hízelegve Izráel nevét
említi. 6 Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója,
a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó,
és rajtam kivül nincsen Isten. 7 És ki hirdetett hozzám
hasonlóan? jelentse meg és hozza azt elém, mióta e
világ népét teremtém; és jelentsék meg a közeli és távoli
jövőt. 8 Ne féljetek és ne rettegjetek! Hát nem mondtam-
é meg és nem jelentém előre? Ti vagytok tanuim! Hát
van-é rajtam kivül Isten? Nincs kőszál, nem tudok! 9 A
bálványok csinálói mind hiábavalók, és kedvenczeik
mit sem használnak, és tanuik nem látnak és nem
tudnak, hogy megszégyenüljenek. 10 Ki alkotott istent,
és bálványt ki öntött? a mely semmit sem használ! 11
Ímé, minden barátaik megszégyenülnek, és a mesterek
magok is emberek; gyűljenek össze mind és álljanak
elő; féljenek, szégyenüljenek meg együtt! 12 A kovács
fejszét készít, és munkálkodik a szénnél, és alakítja azt
pőrölylyel, és munkálja azt erős karjával, és megéhezik
és ereje nincsen, és vizet sem iszik és elfárad. 13 Az
ács mérőzsinórt von, és lefesti azt íróvesszővel, és
meggyalulja azt, a czirkalommal alakítja, és csinálja
azt férfiú formájára, ember ékességére, hogy házában
lakjék. 14 Czédrusfát vág magának, tölgy- és cserfát
hoz, és válogat az erdő fáiban, fenyőt plántál, a melyet
az eső fölnevel. 15 Azokból az ember tüzet gerjeszt,
vesz belőlök és melegszik, meggyújtja és kenyeret süt;
sőt istent is csinál abból és imádja, bálványt készít és
előtte leborul; 16 Felét tűzben megégeti, felénél húst
eszik: pecsenyét süt és megelégszik, és aztán melengeti
magát és szól: Bezzeg melegem van, tűznél valék! 17
Maradékából istent készít, bálványát; leborulva imádja
azt és könyörög hozzá, és így szól: Szabadíts meg,
mert te vagy istenem! 18 Nem tudnak és nem értenek,
mert bekenvék szemeik és nem látnak, és szívök nem
eszmél. 19 És nem veszi eszébe, nincs ismerete és
értelme, hogy mondaná: Felét tűzben megégetém és
kenyeret sütöttem annak szenénél, sütöttem húst és

megettem; és maradékából útálatosságot csináljak-
é, és leboruljak a fa-galy előtt? 20 Ki hamuban
gyönyörködik, megcsalt szíve vezette félre azt, hogy
meg ne szabadítsa lelkét és ezt mondja: Hát nem
hazugság van-é jobbkezemben? 21 Oh emlékezzél meg
Jákób ezekről és Izráel, mert az én szolgám vagy te, én
alkottalak téged, én szolgám vagy, Izráel! nem feledlek
el. 22 Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint
felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak. 23
Örüljetek egek, mert az Úr végbe vitte, kiáltsatok földnek
mélységei, ujjongva énekeljetek hegyek, erdő és benne
minden fa; mert megváltá az Úr Jákóbot, és Izráelben
megdicsőíti magát. 24 Így szól az Úr, megváltód és
alkotód anyád méhétől fogva: Én vagyok az Úr, a ki
mindent cselekszem, a ki az egeket egyedül kifeszítem,
és kiszélesítem a földet magamtól; 25 Ki a hazugok jeleit
megrontja, és a varázslókat megbolondítja, a bölcseket
megszégyeníti, és tudományukat bolondsággá teszi.
26 A ki szolgája beszédét beteljesíti, és véghez viszi
követei tanácsát, a ki így szól Jeruzsálemnek: Lakjanak
benne! és Júda városainak: Megépíttessenek! és romjait
felállatom! 27 Ki ezt mondja a mélységnek: Száradj
ki! és kiapasztom folyóvizeidet! 28 Ki Czírusnak ezt
mondja: Pásztorom! ki véghez viszi minden akaratomat,
és ezt mondja Jeruzsálemnek: Megépíttessék! és a
templomnak: Alapja vettessék!

45 Így szól az Úr felkentjéhez, Czírushoz, kinek
jobbkezét megfogám, hogy meghódoltassak előtte
népeket, és a királyok derekának övét megoldjam,
ő előtte megnyissam az ajtókat, és a kapuk be
ne zároltassanak; 2 Én menéndek előtted, és
az egyenetleneket megegyenesítem, az érczajtókat
összetöröm, és leütöm a vaszárakat. 3 Néked adom a
sötétségnek kincseit és a rejtekhelyek gazdagságait,
hogy megtudjad, hogy én vagyok az Úr, a ki téged
neveden hívtalak, Izráel Istene. 4 Az én szolgámért,
Jákóbért, és elválasztott Izráelemért neveden hívtalak
el, szeretettel szólítálak, noha nem ismerél. 5 Én
vagyok az Úr és több nincs, rajtam kivül nincs Isten!
felöveztelek téged, bár nem ismerél. 6 Hogy megtudják
napkelettől és napnyugattól fogva, hogy nincsen több
rajtam kivül; én vagyok az Úr és több nincsen! 7 Ki
a világosságot alkotom és a sötétséget teremtem, ki
békességet szerzek és gonoszt teremtek; én vagyok az
Úr, a ki mindezt cselekszem! 8 Egek harmatozzatok
onnan felül, és a felhők folyjanak igazsággal, nyiljék meg
a föld és viruljon fel a szabadulás, és igazság sarjadjon
fel vele együtt; én az Úr teremtettem azt! 9 Jaj annak,
a ki alkotójával perbe száll, holott cserép a föld többi
cserepeivel! Vajjon mondja-é az agyag alkotójának: Mit
csinálsz? és csinálmányod ezt: Nincsenek kezei? 10
Jaj annak, a ki atyjának mondja: Miért nemzesz? és az
asszonynak: Miért szülsz? 11 Így szól az Úr, Izráelnek
Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövendőt
tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízzátok reám!
12 Én alkotám a földet, és az embert rajta én teremtém,
én terjesztém ki kezeimmel az egeket, és minden
seregöket én állatám elő. 13 Én támasztottam őt fel
igazságban, és minden útait egyengetem, ő építi meg
városomat, és foglyaimat elbocsátja, nem pénzért, sem
ajándékért, szóla a seregek Ura! 14 Így szól az Úr:
Égyiptom gyűjtött kincse és Kús nyeresége és a nagy
termetű Szabeusok hozzád mennek és tieid lesznek,
téged követnek, békókban járnak, előtted leborulnak
és hozzád könyörögnek: Csak közted van az Isten és
nincsen több Isten! 15 Bizony Te elrejtőzködő Isten
vagy, Izráelnek Istene, szabadító! 16 Szégyent vallanak
és gyalázatot mind, egyetemben gyalázatban járnak a
bálványok faragói; 17 És Izráel megszabadul az Úr által
örök szabadulással, nem vallotok szégyent és gyalázatot
soha örökké; 18 Mert így szól az Úr, a ki az egeket
teremté; Ő az Isten, a ki alkotá a földet és teremté azt
és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul
alkotá: Én vagyok az Úr és több nincsen! 19 Nem titkon
szóltam, a sötétség földének helyén; nem mondtam
Jákób magvának: hiába keressetek engem! én, az Úr,
igazságot szólok, és megjelentem, a mik igazak. 20
Gyűljetek egybe és jőjjetek elő, közelegjetek mind, a kik
a népek közül megszabadultatok; nem tudnak semmit, a
kik bálványuk fáját hordják, és könyörögnek oly istenhez,
a ki meg nem tart! 21 Jelentsétek meg és hozzátok elő,
sőt egyetemben tanácskozzanak: ki mondta meg ezt
régtől fogva és jelenté meg előre? Vajjon nem én, az Úr?
És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs
kívülem. 22 Térjetek én hozzám, hogy megtartassatok
földnek minden határai, mert én vagyok az Isten, és
nincsen több! 23 Magamra esküdtem és igazság jött ki
számból, egy szó, mely vissza nem tér: hogy minden
térd nékem hajol meg, rám esküszik minden nyelv!
24 Csak az Úrban van, így szólnak felőlem, minden
igazság és erő, Ő hozzá mennek, és megszégyenülnek
mindazok, a kik reá haragusznak. 25 Az Úrban igazul
meg és dicsekszik Izráelnek egész magva!

46 Ledől Bél, elesik Nebó, oktalan barmokra kerülnek
szobraik, és miket ti hordoztatok, felrakatnak,
terhéül a megfáradott állatnak; 2 Elesnek, összerogynak
együtt, nem menthetik meg a terhet; és ők magok
fogságba mennek. 3 Hallgassatok rám, Jákób
háza és Izráel házának minden maradéka, a kiket
magamra raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak
születésetek óta; 4 Vénségtekig én vagyok az, és
megőszülésetekig én visellek; én teremtettem és én
hordozom, én viselem és megszabadítom. 5 Kihez
hasonlíttok engem, és kivel tesztek egyenlővé? És kivel
vettek egybe, hogy hasonlók volnánk? 6 Kitöltik az
aranyat az erszényből, és ezüstöt mérnek a mértékkel,

és ötvöst fogadnak, hogy abból istent csináljon;
meghajolnak, leborulnak előtte. 7 Vállukra veszik azt
és hordozzák, majd állványára helyezik és veszteg
áll, helyéről meg nem mozdul, ha kiáltasz is hozzá,
nem felel, nyomorúságodból nem szabadít meg. 8
Emlékezzetek meg erről, és legyetek erősek, vegyétek
eszetekbe, pártütők! 9 Emlékezzetek meg a messze régi
dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több; Isten
vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. 10 Ki megjelentem
kezdettől fogva a véget, és előre azokat, a mik még meg
nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghez
viszem minden akaratomat; 11 Ki elhívom napkeletről
a sast, meszsze földről tanácsom férfiát; nem csak
szóltam, ki is viszem, elvégezem, meg is cselekszem!
12 Hallgassatok reám, kemény szívűek, a kik távol
vagytok az igazságtól. 13 Elhoztam igazságomat, nincs
messze, és az én szabadításom nem késik, Sionban
lesz szabadításom, és Izráelen dicsőségem.

47 Szállj le és ülj a porba, Babilon szűz leánya,
ülj a földre királyi szék nélkül, te a Káldeusok
leánya, mert nem hívnak többé téged gyöngének és
elkényeztetettnek! 2 Vedd a malmot és őrölj lisztet,
född fel fátyolodat, emeld föl a hosszú ruhát, född fel
czombodat és menj át a folyókon. 3 Födöztessék föl
meztelenséged és láttassék meg szemérmed; bosszút
állok és embert nem kímélek! 4 Így szól a mi Megváltónk,
seregeknek Ura az Ő neve, Izráel Szentje! 5 Ülj
némán és menj a sötétre, te a Káldeusok leánya,
mert nem hívnak többé téged országok úrnőjének!
6 Fölgerjedtem volt népem ellen; megfertőztettem
örökségemet és kezedbe adtam azt: te nem cselekedtél
velök irgalmasságot, az öregre nehéz igát vetettél! 7 És
ezt mondád: Örökre úrnő leszek! úgy hogy ezekre nem
is gondolál, és nem emlékeztél meg annak végéről. 8 És
most halld meg ezt, bujálkodó, a ki bátorságban ülsz, a
ki ezt mondja szívében: Én vagyok és nincs senki több,
nem ülök özvegységben, és a gyermektelenséget nem
ismerem! 9 És mind e kettő eljő reád nagy hamar egy
napon: gyermektelenség és özvegység, teljességökben
jőnek el reád, noha gazdag vagy a varázslásban, és
sok nagyon igéző szózatod. 10 Gonoszságodban bíztál,
és ezt mondád: Nem lát senki engem! Bölcseséged és
tudományod csalt meg téged, és ezt mondád szívedben:
Én vagyok és nincs senki több. 11 Azért jő te reád a
gonosz, a melynek keletkezését nem tudod, és romlás
sújt le rád, a melyet meg nem engesztelhetsz, és
hirtelen jő pusztulás reád, nem is tudod! 12 No állj elő
hát igéző szózatiddal és varázslásodnak sokaságával, a
melyekkel ifjúságodtól fogva vesződtél, talán segíthetsz
valamit, talán visszariaszthatod a veszedelmet. 13
Tanácsaid sokaságában megfáradtál; no álljanak elő és
tartsanak meg az égnek vizsgálói, a kik a csillagokat
nézik, a kik megjelentik az újholdak napján, hogy mi
jövend reád. 14 Ímé, olyanok lettek, mint a polyva,
tűz emészté meg őket, nem mentik meg életöket a
lángból, még szén sem marad belőlök melegülésre,
sem körülülhető parázs! 15 Így járnak azok, a kikkel
vesződtél; és a kik kereskedő társaid voltak ifjúságodtól
fogva, futnak, kiki a maga útján; senki nem segít néked!

48 Halljátok ezt Jákób háza, a kik Izráel nevéről
neveztettek, és Júda forrásából származának, a
kik az Úr nevére esküsznek, és Izráel Istenét emlegetik;
de nem híven és nem igazán. 2 Mert a szent várostól
nevezik magokat, és Izráel Istenéhez támaszkodnak,
a kinek neve seregeknek Ura! 3 Mik eddig történtek,
előre megjelentém, szám hirdeté és tudatá azokat,
gyorsan véghez vivém, és bekövetkezének, 4 Mert
tudtam, hogy te kemény vagy, és vasinakból van nyakad
és homlokod ércz: 5 Tehát előre megjelentém néked,
mielőtt bekövetkezett, tudtodra adtam, hogy ezt ne
mondd: Faragott képem mívelé ezeket, bálványom
és öntött képem parancsolá ezeket. 6 Hallottad volt,
és most lásd mindezt; avagy ti nem tesztek-é erről
bizonyságot? Mostantól fogva újakat tudatok veled:
titkoltakat, a melyeket nem tudtál; 7 Mostan rendeltettek
el és nem régen, és ezelőtt nem hallottál felőlök, hogy
ezt ne mondd: Ímé, tudtam én azokat. 8 Nem is hallottad,
nem is tudtad, füled sem vala nyitva régen, mivel tudtam,
hogy nagyon hűtelen vagy, és pártütőnek hívatál anyád
méhétől fogva. 9 Nevemért elhalasztom haragomat, és
dicséretemért fékezem magamat veled szemben, hogy
ki ne vágjalak. 10 Ímé, megtisztítottalak, de nem úgy,
mint ezüstöt, megpróbáltalak a nyomor kemenczéjében.
11 Enmagamért, enmagamért cselekszem; mert hogyan
szentségteleníttetnék meg nevem?! És dicsőségemet
másnak nem adom. 12 Hallgass rám Jákób és Izráel,
én elhívottam, én vagyok az első és én az utolsó. 13
Hiszen kezem veté e föld alapját, és jobbom terjeszté
ki az egeket, ha én szólítom őket, mind itt állnak. 14
Gyűljetek egybe mind, és halljátok meg: ki jelenté meg
közülök ezeket? az, kit az Úr szeret, elvégzi akaratját
Bábelen, és karja lészen a Káldeusokon. 15 Én, én
szóltam, és őt el is hívtam, elhoztam őt, és szerencsés
lesz útja. 16 Közelgjetek hozzám, halljátok ezt, nem
szóltam eleitől fogva titkon! mióta ez történik, ott vagyok!
És most az Úr Isten engem küldött, és az ő lelkét.
17 Így szól az Úr, Megváltód, Izráelnek Szentje: Én
vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetlek
oly úton, a melyen járnod kell. 18 Vajha figyelmeztél
volna parancsolataimra! olyan volna békességed, mint a
folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai; 19 És olyan
volna magod, mint a tengernek fövénye, és méhednek
gyümölcsei, mint annak kövecskéi; nem vágatnék ki
és nem pusztulna el neve orczám elől. 20 Menjetek ki
Bábelből, fussatok el Káldeából ujjongásnak szavával!
jelentsétek meg, tudassátok ezt, terjesszétek a föld

végső határáig; mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját,
Jákóbot. 21 Nem szomjaznak, bárha pusztaságon vezeti
is őket: kősziklából vizet fakaszt nékik, és meghasítja a
sziklát és víz ömöl belőle. 22 Nincs békesség, így szól
az Úr, az istenteleneknek!

49 Hallgassatok reám, ti szigetek, és figyeljetek
távol való népek: anyám méhétől hívott el az
Úr, anyámnak szíve alatt már emlékezett nevemről.
2 Hasonlóvá tevé számat az éles kardhoz, keze
árnyékában rejtett el engem, és fényes nyíllá tett
engemet, és tegzébe zárt be engem. 3 És mondá nékem:
Szolgám vagy te, Izráel, a kiben én megdicsőülök. 4 És
én mondám: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan
költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és
jutalmam Istenemnél. 5 És most így szól az Úr, a ki
engem anyám méhétől szolgájává alkotott, hogy Jákóbot
Ő hozzá megtérítsem és hogy Izráel hozzá gyűjtessék;
hiszen tisztelt vagyok az Úr szemeiben és erősségem
az én Istenem! 6 Így szól: Kevés az, hogy nékem
szolgám légy, a Jákób nemzetséginek megépítésére
és Izráel megszabadultjainak visszahozására: sőt a
népeknek is világosságul adtalak, hogy üdvöm a föld
végéig terjedjen! 7 Így szól az Úr, Izráel megváltója,
Szentje, a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, a
zsarnokok szolgájához: Látjátok királyok! és majd
fölkelnek, fejedelmek, és leborulnak az Úrért, a ki hű,
Izráel Szentjéért, a ki téged elválasztott. 8 Így szól az Úr:
Jókedvem idején én meghallgattalak, és a szabadulás
napján segítettelek; megtartlak és nép szövetségévé
teszlek, hogy megépítsd a földet, és kioszd az elpusztult
örökségeket; 9 Így szólván a foglyoknak: Jőjjetek ki!
és azoknak, a kik sötétben ülnek: Lépjetek elő! Az
utakon legelnek, és minden halmokon legelőjük lesz: 10
Nem éheznek, nem szomjúhoznak, nem bántja őket
délibáb és a nap; mert a ki rajtok könyörült, vezeti
őket, és őket vizek forrásaihoz viszi. 11 És teszem
minden hegyemet úttá, és ösvényeim magasak lesznek.
12 Ímé, ezek messziről jönnek ímé, amazok észak
és a tenger felől, és amazok Sinnek földéről! 13
Ujjongjatok egek, és föld örvendezz, ujjongva énekeljetek
hegyek; mert megvígasztalá népét az Úr, és könyörül
szegényein! 14 És szól Sion: Elhagyott az Úr engem,
és rólam elfeledkezett az Úr! 15 Hát elfeledkezhetik-
é az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe
fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem
feledkezem. 16 Ímé, az én markaimba metszettelek
fel téged, kőfalaid előttem vannak szüntelen. 17
Elősietnek fiaid, rombolóid és pusztítóid eltávoznak
belőled. 18 Emeld fel köröskörül szemeidet, és lássad,
mindnyájan egybegyűlnek, hozzád jönnek. Élek én, így
szól az Úr, hogy fölrakod mindnyájokat, mint ékszert,
és felkötöd, mint menyasszony. 19 Mert romjaid és
pusztaságaid és elpusztult földed, mindez szűk lesz
most a lakosságnak, és messze távoznak elpusztítóid.
20 Gyermektelenségednek fiai még ezt mondják majd
füled hallatára: Szoros e hely nékem, menj el, hogy itt
lakhassam! 21 És te így szólsz szívedben: Ki szűlte
nékem ezeket? hisz én gyermektelen és terméketlen
voltam, fogoly és számkivetett; és ezeket ki nevelte föl?
Ímé, én egyedül maradtam meg; ezek hol voltak? 22 Így
szól az Úr Isten: Ímé, fölemelem kezemet a népekhez,
és előttök zászlómat felállatom, és elhozzák fiaidat
ölükben, és leányaid vállukon hordoztatnak. 23 És
királyok lesznek dajkálóid, fejedelmi asszonyaik dajkáid,
arczczal a földre borulnak előtted és lábaid porát nyalják;
és megtudod, hogy én vagyok az Úr, kit a kik várnak,
meg nem szégyenülnek. 24 Elvétethetik-é a préda az
erőstől, és megszabadulhatnak-é az igazak foglyai? 25
Igen, így szól az Úr, az erőstől elvétetnek a foglyok is, és
megszabadul a kegyetlen zsákmánya, és háborgatóidat
én háborítom meg, és én tartom meg fiaidat. 26 És
etetem nyomorgatóiddal az önnön húsokat, és mint a
musttól, véröktől megrészegednek, és megtudja minden
test, hogy én vagyok az Úr; megtartód és megváltód,
Jákóbnak erős Istene!

50 Így szól az Úr: Hol van anyátok elválólevele,
a melylyel őt elbocsátám? vagy hol van egy
kölcsönadóim közül, a kinek titeket eladtalak? Ímé, a
ti vétkeitekért adattatok el, és bűneitekért bocsáttatott
el anyátok! 2 Miért jöttem, holott nem volt ott
senki? hívtam és nem felelt senki sem! vagy olyan
rövid már a kezem, hogy meg nem válthat? vagy
nincs bennem megszabadításra való erő? Ímé, én
dorgálásommal kiszáraztom a tengert, a folyókat
pusztává teszem, megbűzhödnek halaik, hogy nincsen
víz, és szomjúságtól meghalnak. 3 Felöltöztetem az
egeket sötétségbe, és gyászruhával födöm be azokat. 4
Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam
erősítni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden
reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a
tanítványok. 5 Az Úr Isten megnyitotta fülemet, és én
nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. 6 Hátamat
odaadám a verőknek, és orczámat a szaggatóknak,
képemet nem födöztem be a gyalázás és köpdösés
előtt. 7 És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem
szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a
kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. 8 Közel
van, a ki engem megigazít, ki perel én velem? Álljunk
együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzám! 9
Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhoztatna
engem? Ímé, mindnyájan, mint a ruha megavulnak,
moly emészti meg őket! 10 Ki féli közületek az Urat? és
ki hallgat az ő szolgája szavára? ő, a ki sötétségben
jár és nincs fényesség néki, bízzék az Úr nevében,
és támaszkodjék Istenhez! 11 Ímé, ti mind, a kik

tüzet gyujtotok, felövezvén magatokat tüzes nyilakkal,
vettessetek tüzeteknek lángjába és a tüzes nyilakba,
a melyeket meggyújtottatok! Kezemből jő ez rátok;
fájdalomban fogtok feküdni!

51 Hallgassatok reám, kik az igazságot követitek,
kik az Urat keresitek; tekintsetek a kőszálra, a
melyből kivágattattatok, és a kútfő nyílására, a melyből
kiásattatok! **2** Tekintsetek Ábrahámra, atyátokra, és
Sárára, a ki titeket szült, hogy egymagát hívtam el őt, és
megáldám és megszaporítám őt. **3** Mert megvígasztalja
az Úr Siont, megvígasztalja minden romjait, és pusztáját
olyanná teszi, mint az Éden, és kietlenjét olyanná,
mint az Úrnak kertje, öröm és vígasság találtatik
abban, hálaadás és dicséret szava! **4** Figyeljetek
reám, én népem, és reám hallgassatok, én nemzetem!
mert tanítás megy ki tőlem, és törvényemet a népek
megvilágosítására megalapítom. **5** Közel igazságom,
kijő szabadításom, és karjaim népeket ítélnek: engem
várnak a szigetek, és karomba vetik reménységüket. **6**
Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek a földre
ide alá, mert az egek mint a füst elfogynak, és a
föld, mint a ruha megavul, és lakosai hasonlókép
elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és
igazságom meg nem romol. **7** Hallgassatok rám, kik
tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van
törvényem! ne féljetek az emberek gyalázatától, és
szidalmaik miatt kétségbe ne essetek! **8** Mert mint a
ruhát, moly emészti meg őket, és mint a gyapjat, féreg
eszi meg őket, és igazságom örökre megmarad, és
szabadításom nemzetségről nemzetségre! **9** Kelj föl,
kelj föl, öltözd fel az erőt, oh Úrnak karja! kelj föl, mint
a régi időben, a messze hajdanban! Avagy nem te
vagy-é, a ki Ráhábot kivágta, és a sárkányt átdöfte?
10 Nem te vagy-é, a ki a tengert megszáraztotta,
a nagy mélység vizeit; a ki a tenger fenekét úttá
változtatta, hogy átmenjenek a megváltottak?! **11** Így
térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között
Sionba jőnek, és örökös öröm fejökön; vígasságot és
örömöt találnak, eltünik a fájdalom és sóhaj! **12** Én,
én vagyok megvigasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz
halandó embertől? ember fiától, a ki olyan lesz, mint a
fű?! **13** Hogy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről, a ki az
eget kiterjeszté és a földet megalapítá, és hogy félsz
szüntelen minden napon nyomorgatódnak haragjától,
a ki igyekszik elveszteni? De hol van a nyomorgató
haragja? **14** Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem
hal meg a veremben, kenyere sem fogy el: **15** Hiszen
én vagyok az Úr, a te Istened, a ki megreszkettetem
a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én
nevem? **16** És adtam beszédemet a te szádba, és kezem
árnyékával födöztelek be, hogy újonnan plántáljam az
egeket, és megalapítsam a földet, és ezt mondjam
Sionnak: Én népem vagy te! **17** Serkenj föl, serkenj föl,
kelj föl Jeruzsálem, ki megittad az Úr kezéből haragja
poharát; a tántorgás öblös kelyhét megittad, kiürítéd! **18**
Nem vala vezetője minden fiai közül, a kiket szült, nem
fogta senki őt kézen minden fiai közül, a kiket fölnevelt.
19 E kettő esett rajtad! Kicsoda szánt meg téged? A
pusztulás, a romlás, az éhség és a fegyver; miként
vígasztaljalak téged? **20** Fiaid elájultan ott feküdtek
minden utczáknak fejeinél, mint a hálóba esett zerge,
megrészegedve az Úr haragjától, Istenednek feddésétől.
21 Ezért halld meg ezt, szenvedő, ki részeg vagy, de
nem bortól! **22** Így szól Urad, az Úr, és Istened, a ki
népéért bosszút áll: Ímé, kiveszem kezedből a tántorgás
poharát, haragom öblös kelyhét, nem iszod többé azt
meg! **23** És adom azt nyomorgatóid kezébe, a kik azt
mondották lelkednek: Hajolj meg, hogy átmenjünk te
rajtad, és a te hátadat olyanná tetted, mint a föld, és
mint a minő az utcza a járóknak!

52 Serkenj föl, serkenj föl, öltözd fel erősségedet,
Sion, öltözzél fel ékességed ruháiba, Jeruzsálem,
szent város, mert nem lép te beléd többé körülmetéletlen,
tisztátalan! **2** Rázd ki magad a porból, kelj fel, ülj
fel Jeruzsálem, oldd ki magadat nyakad bilincseiből,
Sion fogoly leánya! **3** Mert így szól az Úr Isten:
Ingyen adattatok el, és nem pénzen váltattok meg!
4 Mert így szól az Úr Isten: Égyiptomba ment alá
népem először, hogy ott bujdossék, és azután Assiria
nyomorgatá őt ok nélkül. **5** És most mit tegyek itt?
szól az Úr, hiszen népem elvitetett ok nélkül, és a
rajta uralkodók ujjonganak, szól az Úr, és nevem
szüntelen mindennap gúnyoltatik. **6** Ezért hadd ismerje
meg népem az én nevemet, ezért ama napon! Hogy
én vagyok, a ki mondom: Ímé, itt vagyok! **7** Mily
szépek a hegyeken az örömmondónak lábai, a ki
békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, a ki
ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened! **8** Halld
őrállóidat! felemelik szavokat, ujjonganak egyetemben,
mert szemtől-szembe látják, hogy mint hozza vissza
Siont az Úr! **9** Ujjongva énekeljetek mindnyájan,
Jeruzsálem romjai, mert megvígasztalá az Úr népét,
megváltá Jeruzsálemet. **10** Feltűrte az Úr szent karját
minden népeknek szemei előtt, hogy lássák a föld
minden határai Istenünk szabadítását! **11** Távozzatok,
távozzatok, jertek ki, onnan, tisztátalant ne illessetek,
jertek ki közülök, tisztítsátok meg magatokat, a kik az Úr
edényeit hordozzátok. **12** Mert ne sietséggel jertek ki,
és ne futással menjetek; mert előttetek megy az Úr, és
követni fog Izráel Istene! **13** Ímé, jó szerencsés lesz
szolgám, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon.
14 Miképen eliszonyodtak tőled sokan, oly rút, nem
emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt: **15**
Akképen ejt ámulatba sok népeket; fölötte a királyok

befogják szájokat, mert a mit nékik nem beszéltek volt,
azt látják, és mit nem hallottak volt, arra figyelnek.

53 Ki hitt a mi tanításunknak, és az Úr karja kinek
jelentetett meg? **2** Felnőtt, mint egy vesszőszál
Ő előtte, és mint gyökér a száraz földből, nem volt
néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala
ábrázata kivánatos! **3** Útált és az emberektől elhagyott
volt, fájdalmak férfia és betegség ismerője! mint a ki elől
orczánkat elrejtjük, útált volt; és nem gondoltunk vele. **4**
Pedig betegségünket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá,
és mi azt hittük, hogy ostoroztatik, verettetik és kínoztatik
Istentől! **5** És ő megsebesíttetett bűneinkért, megrontatott
a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van,
és az ő sebeivel gyógyulánk meg. **6** Mindnyájan, mint
juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk; de az Úr
mindnyájunk vétkét ő reá veté. **7** Kínoztatott, pedig
alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány,
mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul
az őt nyírők előtt; és száját nem nyitotta meg! **8** A
fogságból és ítéletből ragadtatott el, és kortársainál ki
gondolt arra, hogy kivágatott az élők földéből, hogy
népem bűnéért lőn rajta vereség?! **9** És a gonoszok
közt adtak sírt néki, és a gazdagok mellé jutott kínos
halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és
álnokság sem találtatott szájában. **10** És az Úr akarta őt
megrontani betegség által; hogyha önlelkét áldozatul
adja, magot lát, és napjait meghosszabbítja, és az Úr
akarata az ő keze által jó szerencsés lesz. **11** Mert
lelke szenvedése folytán látni fog, és megelégszik,
ismeretével igaz szolgám sokakat megigazít, és vétkeiket
ő viseli. **12** Azért részt osztok néki a nagyokkal, és
zsákmányt a hatalmasokkal oszt, mivelhogy életét
halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott; pedig ő
sokak bűnét hordozá, és a bűnösökért imádkozott!

54 Ujjongj te meddő, ki nem szültél, ujjongva énekelj
és kiálts, ki nem vajudtál, mert többek az
elhagyottnak fiai a férjnél való fiainál, azt mondja az
Úr. **2** Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak
kárpitjait terjeszszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg
köteleidet, és erősítsd meg szegeidet. **3** Mert mind
jobb-, mind balkézre kiterjedsz, és magod népeket
vesz örökségbe, és puszta városokat megnépesítnek.
4 Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj,
mert meg nem gyaláztatol, mert ifjúságod szégyenéről
elfeledkezel, és özvegységednek gyalázatáról többé
meg nem emlékezel. **5** Mert férjed a te Teremtőd,
seregeknek Ura az Ő neve, és megváltód Izráelnek
Szentje, az egész föld Istenének hívattatik. **6** Mert mint
elhagyott és fájó lelkű asszonyt hív téged az Úr, és mint
megvetett ifjú asszonyt; ezt mondja Istened: **7** Egy rövid
szempillantásig elhagytalak, és nagy irgalmassággal
egybegyűjtlek; **8** Búsulásom felbuzdultában elrejtém
orczámat egy pillantásig előled, és örök irgalmassággal
könyörülök rajtad; ezt mondja megváltó Urad. **9** Mert
úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvize; miként
megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize
e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem
haragszom, és téged meg nem feddelek. **10** Mert
a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek;
de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és
békességem szövetsége meg nem rendül, így szól
könyörülő Urad. **11** Oh te szegény, szélvésztől hányt,
vígasztalás nélkül való! Ímé, ólomporba rakom köveidet,
és zafirokra alapítalak. **12** Rubinból csinálom falad
párkányzatát, és kapuidat gránátkövekből, és egész
határodat drágakövekből; **13** És minden fiaid az Úr
tanítványai lesznek, és nagy lesz fiaid békessége. **14**
Igazság által leszel erős, ne gondolj a nyomorral, mert
nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelg
hozzád. **15** És ha összegyűlvén összegyűlnek, ez nem
én tőlem lesz! A ki ellened összegyűl, elesik általad. **16**
Ímé, én teremtettem a kovácsot, a ki a parazsat éleszti
és fegyvert készít mestersége szerint: és én teremtém a
pusztítót is a vesztésre! **17** Egy ellened készült fegyver
sem lesz jó szerencsés, és minden nyelvet, mely ellened
perbe száll, kárhoztatsz: ez az Úr szolgáinak öröksége,
és az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.

55 Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre,
ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és
egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort
és tejet. **2** Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér,
és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthet?
Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és
gyönyörködjék lelketek kövérségben. **3** Hajtsátok ide
füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen
lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid
iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint. **4**
Ímé, bizonyságul adtam őt a népeknek, fejedelmül és
parancsolóul népeknek. **5** Ímé, nem ismert népet hívsz
elő, és a nép, a mely téged nem ismert, hozzád siet
az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy téged
megdicsőített. **6** Keressétek az Urat, a míg megtalálható,
hívjátok őt segítségül, a míg közel van. **7** Hagyja el
a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és
térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz,
mert bővelkedik a megbocsátásban. **8** Mert nem az én
gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én
útaim, így szól az Úr! **9** Mert a mint magasabbak az egek
a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál,
és gondolataim gondolataitoknál! **10** Mert mint leszáll
az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér,
hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé
teszi azt, és magot ád a magvetőnek és kenyeret az
éhezőnek: **11** Így lesz az én beszédem, a mely számból
kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi,

a mit akarok, és szerencsés lesz ott, a hová küldöttem.
12 Mert örömmel jöttök ki, és békességben vezéreltettek;
a hegyek és halmok ujjongva énekelnek ti előttetek, és
a mező minden fái tapsolnak. 13 A tövis helyén cziprus
nevekedik, és bogács helyett mirtus nevekedik, és lesz
ez az Úrnak dicsőségül és örök jegyül, a mely el nem
töröltetik.

56 Így szól az Úr: Őrizzétek meg a jogosságot,
és cselekedjetek igazságot, mert közel van
szabadításom, hogy eljőjjön, és igazságom, hogy
megjelenjék: 2 Boldog ember, a ki ezt cselekszi, és
az ember fia, a ki ahhoz ragaszkodik! a ki megőrzi a
szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi
kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen. 3 És ne mondja
ezt az idegen, a ki az Úrhoz adá magát: Bizony
elszakaszt az Úr engem az Ő népétől! ne mondja a herélt
sem: Ímé, én megszáradt fa vagyok! 4 Mert így szól az
Úr a herélteknek: A kik megőrzik szombatimat és szeretik
azt, a miben gyönyörködöm, és ragaszkodnak az én
szövetségemhez: 5 Adok nékik házamban és falaimon
belül helyet, és oly nevet, a mely jobb, mint a fiakban és
lányokban élő név; örök nevet adok nékik, a mely soha
el nem vész; 6 És az idegeneket, a kik az Úrhoz adák
magukat, hogy néki szolgáljanak és hogy szeressék
az Úr nevét, hogy Ő néki szolgái legyenek; mindenkit,
a ki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse
azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat: 7 Szent
hegyemre viszem föl ezeket, és megvídámítom őket
imádságom házában; egészen égő és véres áldozataik
kedvesek lesznek oltáromon; mert házam imádság
házának hivatik minden népek számára! 8 Így szól az Úr
Isten, a ki összegyűjti Izráel elszéledt fiait: Még gyűjtök
ő hozzá, az ő egybegyűjtötteihez! 9 Mezőnek minden
vadai! jertek el enni, erdőnek minden vadai! 10 Őrállói
vakok mindnyájan, mitsem tudnak, mindnyájan néma
ebek, nem tudnak ugatni; álmodók, heverők, szunnyadni
szeretők! 11 És ez ebek telhetetlenek, nem tudnak
megelégedni, pásztorok ők, a kik nem tudnak vigyázni;
mindnyájan a magok útára tértek, kiki nyeresége után,
mind együtt! 12 Jertek, hadd hozzak bort, és igyunk
részegítő italt! és legyen a holnap olyan, mint a ma,
nagy és dicső felettébb!

57 Az igaz elvész és nem veszi eszébe senki, és
az irgalmasságtevők elragadtatnak és senki nem
gondolja fel, hogy a veszedelem elől ragadtatik el az
igaz; 2 Bemegy békességbe, nyugosznak ágyaikon,
a kik egyenes útaikon járának. 3 És ti közelgjetek
ide, szemfényvesztő fiai, paráznának magva, a ki
paráználkodol. 4 Ki felett örvendeztek? Ki ellen tátjátok
fel szátokat és öltitek ki nyelveteket? nem ti vagytok-
é a bűn gyermekei, a hazugságnak magva? 5 A kik
lángoltok a bálványokért minden zöld fa alatt, megöltök
gyermekeket a völgyekben, a hegyek hasadékai alatt.
6 A folyónak sima köveiben van örökséged; azok,
azok a te részed, töltöttél nékik italáldozatot is, vivél
ételáldozatot és én jó néven vegyem-é ezeket? 7 Magas
és felemelkedett hegyen helyezted ágyadat, fel is menél
oda áldozni áldozatot. 8 Az ajtó és ajtófél mögé tetted
bálványjeleidet, és tőlem eltávozván, fölfedted ágyadat,
fölmentél rá, és megszélesítéd, és szövetséget szerzél
velök, szeretted ágyukat, a merre csak láttad. 9 És
menél a királyhoz olajjal, és megsokasítád keneteidet,
és elküldéd követeidet messze földre, és megaláztad
magadat a sírig. (Sheol h7585) 10 Nagy útadon megfáradál,
és még sem mondád: mind hasztalan! erőd megújulását
érezéd, így nem levél beteg! 11 Kitől féltél és rettegtél,
hogy hazudtál és rólam meg nem emlékezél, szívedre
sem vevéd? vagy azért nem félsz engem, hogy hallgatok
már régtől fogva? 12 Én jelentem meg igazságodat, és
csinálmányaid nem használnak néked. 13 Ha kiáltasz:
szabadítson meg téged bálványid raja; mindnyájokat
szél viszi el, lehelet kapja fel, és a ki bennem bízik,
örökségül bírja a földet, és örökli szent hegyemet. 14
És szól egy szó: Töltsétek, töltsétek, készítsétek az
útat, vegyetek el minden botránkozást népem útáról.
15 Mert így szól a magasságos és felséges, a ki
örökké lakozik, és a kinek neve szent: Magasságban
és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos
szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét,
és megelevenítsem a megtörtek szívét. 16 Mert nem
örökké perlek, és nem mindenha haragszom, mert
a lélek előttem megepedne, és a leheletek, a kiket
én teremtettem. 17 Mert a telhetetlenségnek vétkéért
haragudtam meg, és megvertem őt, elrejtém magamat
és megharagudtam; és ő elfordulva, szíve útjában
járt. 18 Útait láttam, és meggyógyítom őt; vezetem
őt, és vígasztalást nyujtok néki és gyászolóinak, 19
Megteremtem ajkaikon a hálának gyümölcsét. Békesség,
békesség a messze és közel valóknak, így szól az
Úr; én meggyógyítom őt! 20 És a hitetlenek olyanok,
mint egy háborgó tenger, a mely nem nyughatik, és a
melynek vize iszapot és sárt hány ki. 21 Nincs békesség,
szól Istenem, a hitetleneknek!

58 Kiálts teljes torokkal, ne kiméld; mint trombita
emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek
bűneiket, és Jákób házának vétkeit. 2 Holott ők engem
mindennap keresnek, és tudni kivánják útaimat, mint oly
nép, a mely igazságot cselekedett és Istene törvényét
el nem hagyta; kérik tőlem az igazságnak ítéleteit,
és Istennek elközelgését kivánják. 3 Mért bőjtölünk
és Te nem nézed, gyötörjük lelkünket és Te nem
tudod? Ímé, bőjtöléstek napján kedvtelésteket űzitek,
és minden robotosaitokat szorongatjátok. 4 Ímé perrel
és versengéssel bőjtöltök, és sújtotok a gazságnak

öklével; nem úgy bőjtöltök mostan, hogy meghallassék
szavatok a magasságban. 5 Hát ilyen a bőjt, a melyet
én kedvelek, és olyan a nap, a melyen az ember lelkét
gyötri? Avagy ha mint káka lehajtja fejét, és zsákot és
hamvat terít maga alá: ezt nevezed-é bőjtnek és az Úr
előtt kedves napnak? 6 Hát nem ez-é a bőjt, a mit én
kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit,
az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az
elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjetek? 7
Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és
a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent
látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat?
8 Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és
meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod
előtted jár; az Úr dicsősége követ. 9 Akkor kiáltasz, és
az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt
vagyok. Ha elvetended közüled az igát, és megszünsz
ujjal mutogatni és hamisságot beszélni; 10 Ha odaadod
utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt
megelégíted: feltámad a setétségben világosságod,
és homályosságod olyan lesz, mint a dél. 11 És
vezérel téged az Úr szüntelen, megelégíti lelkedet nagy
szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan
leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, a
melynek vize el nem fogy. 12 És megépítik fiaid a
régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és
neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának,
hogy ott lakhassanak. 13 Ha megtartóztatod szombaton
lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon,
és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és
dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat
nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet
sem szólván: 14 Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban;
és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem,
hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj; mert az Úr
szája szólt!

59 Ímé, nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne
szabadíthatna, és nem oly süket az ő füle,
hogy meg nem hallgathatna; 2 Hanem a ti vétkeitek
választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedezték
el orczáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott. 3
Mert kezeitek bemocskolvák vérrel, és ujjaitok vétekkel,
ajkaitok hazugságot szólnak, nyelvetek gonoszt suttog.
4 Nincsen, a ki az igazság mellett szólna, és nincsen,
a ki igazságosan perelne, haszontalanban bíznak és
hazugságot beszélnek, gonoszt fogadnak és vétket
szűlnek. 5 Vipera tojásait költik ki, és pókhálót
szőnek; a ki tojásaikból eszik, meghal, és ha egyre
rátapodsz, vipera kél ki. 6 Pókhálójukból nem lesz
ruha, csinálmányok nem felvehető; cselekedeteik
hamisságnak cselekedetei, és erőszak tette van
kezeikben. 7 Lábaik a gonoszra futnak; és sietnek,
hogy ártatlan vért ontsanak; gondolataik hamisságnak
gondolatai, pusztítás és romlás ösvényeiken. 8 A
békesség útját nem ismerik, és nincsen jogosság
kerékvágásukban, ösvényeiket elgörbítik, a ki azon jár,
nem ismeri a békességet. 9 Ezért van távol tőlünk
az ítélet, és nem ér el minket az igazság, várunk
világosságra, és ímé, sötétség, és fényességre, és ímé,
homályban járunk! 10 Tapogatjuk, mint vakok a falat, és
tapogatunk, mint a kiknek szemök nincs, megütközünk
délben, mint alkonyatkor, és olyanok vagyunk, mint
a halottak az egészségesek közt. 11 Morgunk, mint
a medvék mindnyájan, és nyögvén nyögünk, mint a
galambok, várjuk az ítéletet és nem jő, a szabadulást és
távol van tőlünk. 12 Mert sokak előtted gonoszságaink,
és bűneink bizonyságot tesznek mi ellenünk, mert
gonoszságaink velünk vannak, és vétkeinket ismerjük: 13
Elpártoltunk és megtagadtuk az Urat, és eltávozánk a mi
Istenünktől, szóltunk nyomorgatásról és elszakadásról,
gondoltunk és szóltunk szívünkből hazug beszédeket.
14 És eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll,
mivel elesett a hűség az utczán, és az egyenesség nem
juthat be. 15 És a hűség hiányzik, és a ki a gonoszt
kerüli, prédává lesz. És látta ezt az Úr és nem tetszék
szemeinek, hogy jogosság nincsen. 16 És látá, hogy
nincsen senki, és álmélkodott, hogy nincsen közbenjáró;
ezért karja segít néki, és igazsága gyámolítja őt. 17
És felölté az igazságot, mint pánczélt, és a szabadítás
sisakja van fején; felölté a bosszúállás ruháit, mint
köpenyt, és búsulással vevé magát körül, mint egy
palásttal. 18 A cselekedetek szerint fog megfizetni:
haraggal ellenségeinek, büntetéssel szorongatóinak,
büntetéssel fizet a szigeteknek. 19 És félik napnyugottól
fogva az Úrnak nevét, és naptámadattól az ő dicsőségét,
mikor eljő, mint egy sebes folyóvíz, a melyet az Úr szele
hajt. 20 És eljő Sionnak a megváltó, és azoknak, a kik
Jákóbban megtérnek hamisságokból, szól az Úr. 21 És
én ő velök ily szövetséget szerzek, szól az Úr: lelkem,
a mely rajtad nyugoszik, és beszédeim, a melyeket
szádba adtam, el nem távoznak szádból, és magodnak
szájából, és magod magvának szájából, így szól az Úr,
mostantól mind örökké!

60 Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és
az Úr dicsősége rajtad feltámadt. 2 Mert ímé,
sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de
rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.
3 És népek jönnek világosságodhoz, és királyok a
néked feltámadt fényességhez. 4 Emeld fel köröskörül
szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek,
hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaid
ölben hozatnak el. 5 Akkor meglátod és ragyogsz
örömtől, és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád
fordul a tenger kincsözöne, és hozzád jő a népeknek

gazdagsága. 6 A tevék sokasága elborít, Midján és Éfa
tevecsikói, mind Sebából jönnek, aranyat és tömjént
hoznak, és az Úr dicséreteit hirdetik. 7 Kédár minden
juhai hozzád gyűlnek, Nebajóth kosai néked szolgálnak,
felmennek kedvem szerint oltáromra, és dicsőségem
házát megdicsőítem. 8 Kik ezek, kik repülnek, mint a
felleg, s mint a galambok dúczaikhoz? 9 Igen, engem
várnak a szigetek; és elől jönnek Társis hajói, hogy
elhozzák fiaidat messziről, és ezüstjöket és aranyokat
azokkal együtt, a te Urad és Istened nevének és Izráel
Szentjének, hogy téged megdicsőített. 10 Az idegenek
megépítik kőfalaidat, és királyaik szolgálnak néked;
mivel haragomban megvertelek, és kegyelmemben
megkönyörültem rajtad. 11 És nyitva lesznek kapuid
szüntelen, éjjel és nappal be nem zároltatnak, hogy
behozzák hozzád a népek gazdagságát, és királyaik
is bevitetnek. 12 Mert a nép és az ország, a mely
néked nem szolgáland, elvész, és a népek mindenestől
elpusztulnak. 13 A Libánon ékessége hozzád jő, cziprus,
platán, sudar czédrus, mind együtt szenthelyemnek
megékesítésére, hogy lábaim helyét megdicsőítsem. 14
És meghajolva hozzád mennek a téged nyomorgatók
fiai, és leborulnak lábad talpainál minden megútálóid,
és neveznek téged az Úr városának, Izráel Szentje
Sionának. 15 A helyett, hogy elhagyott és gyűlölt valál
és senki rajtad át nem ment, örökkévaló ékességgé
teszlek, és gyönyörűséggé nemzetségről nemzetségre.
16 És szopod a népek tejét, és a királyok emlőjét szopod,
és megtudod, hogy én vagyok az Úr, megtartód és
megváltód, Jákóbnak erős Istene. 17 Réz helyett aranyat
hozok, vas helyett ezüstöt hozok, és a fák helyett rezet,
és a kövek helyett vasat, és teszem fejedelmeiddé
a békességet, és előljáróiddá az igazságot. 18 Nem
hallatik többé erőszaktétel földeden, pusztítás és romlás
határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és
kapuidnak a dicsőséget. 19 Nem a nap lesz néked
többé nappali világosságod, és fényességül nem a
hold világol néked, hanem az Úr lesz néked örök
világosságod, és Istened lesz ékességed, 20 Napod
nem megy többé alá, és holdad sem fogy el, mert az Úr
lesz néked örök világosságod, és gyászod napjainak
vége szakad. 21 És néped mind igaz lesz, és a földet
mindörökké bírják, plántálásom vesszőszála ők, kezeim
munkája dicsőségemre. 22 A legkisebb ezerre nő, és a
legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar
megteszem ezt.

61 Az Úr Isten lelke van én rajtam azért, mert
fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek
örömöt mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört
szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és
a megkötözötteknek megoldást; 2 Hogy hirdessem az
Úr jókedvének esztendejét, és Istenünk bosszúállása
napját; megvígasztaljak minden gyászolót; 3 Hogy
tegyek Sion gyászolóira, adjak nékik ékességet a hamu
helyett, örömnek kenetét a gyász helyett, dicsőségnek
palástját a csüggedt lélek helyett, hogy igazság fáinak
neveztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére!
4 És megépítik a régi romokat, az ősi pusztaságokat
helyreállítják, és a puszta városokat megújítják, és a régi
nemzetségek pusztaságait. 5 És ott állnak az idegenek,
és legeltetik juhaitokat, és a jövevények szántóitok és
vinczelléreitek lesznek. 6 Ti pedig az Úr papjainak
hívattattok, Istenünk szolgáinak neveztettek; a népek
gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek.
7 Gyalázatotokért kettős jutalmat vesztek, és a szidalom
helyett örvendenek örökségükben; ekként két részt
öröklenek földükben, örökös örömük lesz. 8 Mert én,
az Úr, a jogosságot szeretem, gyűlölöm a gazsággal
szerzett ragadományt; és megadom híven jutalmukat,
és örök szövetséget szerzek velök. 9 És ismeretes
lesz magvok a népek közt, és ivadékaik a népségek
között, valakik látják őket, megismerik őket, hogy ők az
Úrtól megáldott magok. 10 Örvendezvén örvendezek az
Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek
ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett
engemet körül, mint vőlegény, a ki pap módon ékíti fel
magát, és mint menyasszony, a ki felrakja ékességeit.
11 Mert mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert
kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten
az igazságot s a dicsőséget minden nép előtt.

62 Sionért nem hallgatok és Jeruzsálemért nem
nyugszom, míg földerül, mint fényesség az Ő
igazsága, és szabadulása, mint a fáklya tündököl. 2
És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok
dicsőségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr
szája határoz meg. 3 És leszel dicsőség koronája az
Úr kezében, és királyi fejdísz Istened kezében. 4 Nem
neveznek többé elhagyatottnak, és földedet sem nevezik
többé pusztának, hanem így hívnak: én gyönyörűségem,
és földedet így: férjhez adott; mert az Úr gyönyörködik
benned, és földed férjhez adatik. 5 Mert mint elveszi a
legény a szűzet, akként vesznek feleségül téged fiaid,
és a mint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog
néked Istened örülni. 6 Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket
állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem
hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok!
7 És ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és
dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön. 8 Megesküdt
az Úr jobbjára s erőssége karjára: nem adom többé
gabonádat eleségül ellenségeidnek, s idegenek nem
iszszák mustodat, a melyért munkálódtál, 9 Hanem
a betakarók egyék azt meg, és dicsérjék az Urat, s
a beszűrők igyák meg azt szentségem pitvaraiban.
10 Menjetek át, menjetek át a kapukon, készítsétek a
népnek útát, töltsétek, töltsétek az ösvényt, hányjátok
el a köveket, emeljetek zászlót a népek fölé. 11 Ímé,

az Úr hirdette mind a föld határáig: Mondjátok meg
Sion leányának, ímé, eljött szabadulásod, ímé, jutalma
vele jő, és megfizetése ő előtte! 12 És hívják őket
szent népnek, az Úr megváltottainak, és téged hívnak:
keresett és nem elhagyott városnak.

63 Ki ez, ki jő Edomból, veres ruhákban Boczrából, a
ki ékes öltözetében, ereje sokaságában büszke?
Én, a ki igazságban szólok, elégséges vagyok a
megtartásra. 2 Miért veres öltözeted, és ruháid, mint
a bornyomó ruhái? 3 A sajtót egyedül tapostam, és a
népek közül nem volt velem senki, és megtapodtam
őket búsulásomban, és széttapostam őket haragomban:
így fecscsent vérök ruháimra, és egész öltözetemet
bekevertem. 4 Mert bosszúállás napja volt szívemben,
és megváltottaim esztendeje eljött. 5 Körültekinték és
nem vala segítő, s álmélkodám és nem vala gyámolító,
és segített nékem karom, és haragom gyámolított
engem! 6 És megtapodtam népeket búsulásomban, és
megrészegítem őket haragomban, és ontám a földre
véröket! 7 Az Úrnak kegyelmességeiről emlékezem,
az Úr dicséreteiről mind a szerint, a mit az Úr velünk
cselekedett; az Izráel házához való sok jóságáról,
a melyet velök cselekedett irgalma és kegyelmének
sokasága szerint. 8 És ő mondá: Bizony az én
népem ők, fiak, a kik nem hazudnak; és lőn nékik
megtartójok. 9 Minden szenvedésöket Ő is szenvedte,
és orczájának angyala megszabadítá őket, szerelmében
és kegyelmében váltotta Ő meg őket, fölvette és
hordozá őket a régi idők minden napjaiban. 10 Ők pedig
engedetlenek voltak és megszomoríták szentségének
lelkét, és ő ellenségükké lőn, hadakozott ellenök. 11 S
megemlékezék népe a Mózes régi napjairól: hol van,
a ki őket kihozá a tengerből nyájának pásztorával?
hol van, a ki belé adá az ő szentséges lelkét? 12
Ki Mózes jobbján járatá dicsőségének karját, a ki a
vizeket ketté választá előttök, hogy magának örök
nevet szerezzen? 13 Ki járatá őket mélységekben,
mint a lovat a síkon, és meg nem botlottanak! 14 Mint
a barmot, a mely völgybe száll alá, nyugodalomba
vitte őket az Úr lelke: így vezérletted népedet, hogy
magadnak dicső nevet szerezz! 15 Tekints alá az
égből, és nézz le szentséged és dicsőséged hajlékából!
Hol van buzgó szerelmed és hatalmad? Szívednek
dobogása és irgalmad megtartóztatják magokat én
tőlem! 16 Hiszen Te vagy Atyánk, hiszen Ábrahám nem
tud minket, és Izráel nem ismer minket, Te, Uram, vagy a
mi Atyánk, megváltónk, ez neved öröktől fogva. 17 Miért
engedél eltévelyedni minket útaidról, oh Uram! miért
keményítéd meg szívünket, hogy ne féljünk tégedet?
Térj meg szolgáidért, örökséged nemzetségeiért! 18
Kevés ideig bírta szentségednek népe földét, ellenségink
megtapodták szent helyedet. 19 Olyanok lettünk, mint
a kiken eleitől fogva nem uralkodtál, a kik felett nem
neveztetett neved.

64 Oh, vajha megszakasztanád az egeket és
leszállnál, előtted a hegyek elolvadnának; 2 mint
a tűz meggyújtja a rőzsét, a vizet a tűz felforralja;
hogy nevedet ellenségidnek megjelentsd, hogy előtted
reszkessenek a népek; 3 Hogy cselekednél rettenetes
dolgokat, a miket nem vártunk; leszállnál és előtted
a hegyek elolvadnának. 4 Hiszen öröktől fogva nem
hallottak és fülökbe sem jutott, szem nem látott más
Istent te kívüled, a ki így cselekszik azzal, a ki Őt
várja. 5 Elébe mégy annak, a ki örvend és igazságot
cselekszik, a kik útaidban rólad emlékeznek! Ímé,
Te felgerjedtél, és mi vétkezénk; régóta így vagyunk;
megtartatunk-é? 6 És mi mindnyájan olyanok voltunk,
mint a tisztátalan, és mint megfertéztetett ruha minden mi
igazságaink, és elhervadánk, mint a falomb mindnyájan,
és álnokságaink, mint a szél, hordának el bennünket! 7
S nem volt, a ki segítségül hívta volna nevedet, a ki
felserkenne és beléd fogóznék, mert orczádat elrejtéd
tőlünk, és álnokságainkban minket megolvasztál. 8
Most pedig, Uram, Atyánk vagy Te, mi sár vagyunk
és Te a mi alkotónk, és kezed munkája vagyunk
mi mindnyájan. 9 Oh ne haragudjál Uram felettébb,
és ne mindörökké emlékezzél meg álnokságinkról;
ímé lásd, kérünk, mindnyájan a Te néped vagyunk.
10 Szentségednek városai pusztává lettenek, Sion
pusztává lőn, Jeruzsálem kietlenné. 11 Szentségünk
és ékességünk házát, hol téged atyáink dicsértenek,
tűz perzselé föl, és minden a miben gyönyörködénk,
elpusztult. 12 Hát megtartóztatod-é magad mind e mellett
is, Uram; hallgatsz-é és gyötörsz minket felettébb?

65 Megkeresni hagytam magamat azoktól, a kik
nem is kérdeztenek; megtaláltattam magamat
azokkal, a kik nem is kerestenek. Ezt mondám: Ímhol
vagyok, ímhol vagyok, a népnek, a mely nem nevemről
neveztetett. 2 Kiterjesztém kezeimet egész napon a
pártos nép után, a mely nem jó úton járt gondolatainak
nyomán; 3 A nép után, mely ingerel engem szemtől
szembe, szünetlenül, kertekben áldozik, és téglákon
szerez jóillatot, 4 Mely a sírokhoz ül, és a barlangokban
hál, a disznóhúst eszi, és fertelmes leves van tálaiban,
5 Mely ezt mondja: Maradj otthon, ne jőjj hozzám, mert
szent vagyok néked; e nép füst az orromban és szüntelen
égő tűz. 6 Ímé, feliratott előttem: nem hallgatok, csak ha
előbb megfizetek, megfizetek keblökben: 7 Vétkeitekért
és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr, a kik
hegyeken tettek jóillatot és halmokon csúfoltak engemet
meg, és visszamérem először jutalmokat keblökre. 8
Így szól az Úr: Mint a mikor mustot lelnek a fürtben, ezt
mondják: ne veszesd el, mert áldás van benne, ekként
cselekszem szolgáimért, és nem vesztek mindent el! 9

És nevelek Jákóbból magot, és Júdából, a ki hegyeimnek
örököse legyen, és bírják azt választottaim, és szolgáim
lakjanak ott! **10** És lesz Sáron nyájak legelőjévé, és Ákhor
völgye barmok fekvőhelyévé népem számára, a mely
engem keresett. **11** Ti pedig, a kik az Urat elhagyátok, a
kik szent hegyemről elfeledkezétek, ti, kik Gádnak asztalt
készítetek, és Meninek italáldozatot töltötök, **12** Titeket
én a kard alá számlállak, és mindnyájan leborultok
megöletésre: mert hívtalak és nem feleltetek, szóltam és
nem hallottátok: a gonoszt cselekedtétek szemeim előtt,
és a mit nem szerettem, azt választottátok. **13** Azért
így szól az Úr Isten: Ímé, szolgáim esznek, ti pedig
éheztek, ímé, szolgáim isznak, ti pedig szomjúhoztok,
ímé, szolgáim örvendnek, de ti megszégyenültök! **14**
Ímé, szolgáim vígadnak szívök boldogságában, és
ti kiáltani fogtok szívetek fájdalmában, és megtört
lélekkel jajgatni fogtok; **15** És átok gyanánt hagyjátok
itt neveteket az én választottaimnak, és megöl titeket
az Úr Isten, és szolgáit más névvel nevezi, **16** Hogy a
ki magát áldja e földön, áldja magát az igaz Istenben,
és a ki esküszik e földön, esküdjék az igaz Istenre,
mert elfeledvék a régi nyomorúságok, és mert elrejtvék
szemeim elől. **17** Mert ímé, új egeket és új földet
teremtek, és a régiek ingyen sem emlittetnek, még csak
észbe sem jutnak; **18** Hanem örüljetek és örvendjetek
azoknak mindörökké, a melyeket én teremtek; mert
ímé, Jeruzsálemet vígassággá teremtem, és az ő népét
örömmé. **19** És vígadok Jeruzsálem fölött, és örvendek
népem fölött, és nem hallatik többé abban siralomnak
és kiáltásnak szava! **20** Nem lesz ott többé csupán
néhány napot ért gyermek, sem vén ember, a ki napjait
be nem töltötte volna, mert az ifjú száz esztendős
korában hal meg és a bűnös száz esztendős korában
átkoztatik meg. **21** Házakat építnek és bennök lakoznak,
és szőlőket plántálnak és eszik azok gyümölcsét. **22**
Nem úgy építnek, hogy más lakjék benne; nem úgy
plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a
fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját
elhasználják választottaim. **23** Nem fáradnak hiába,
nem nemzenek a korai halálnak, mivel az Úr áldottainak
magva ők, és ivadékaik velök megmaradnak. **24** És
mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek, és
én már meghallgattam. **25** A farkas és bárány együtt
legelnek, az oroszlán, mint az ökör, szalmát eszik, és a
kígyónak por lesz az ő kenyere. Nem ártanak és nem
pusztítnak sehol szentségemnek hegyén; így szól az
Úr.

66 Így szól az Úr: Az egek nékem ülőszékem, és a
föld lábaimnak zsámolya: minő ház az, a melyet
nékem építeni akartok, és minő az én nyugalmamnak
helye? **2** Hiszen mindezeket kezem csinálta, így álltak
elő mindezek; így szól az Úr. Hanem erre tekintek én, a
ki szegény és megtörött lelkű, és a ki beszédemet rettegi.
3 A ki bikát öl, embert üt agyon; a ki juhval áldozik, az
ebet öl; a ki ételáldozattal jő, disznóvért hoz elém; a ki
tömjént gyújt, bálványt imád! Miként ők így választák
útaikat, és lelkök útálatosságaikban gyönyörködött: **4**
Akképen választom én is az ő megcsúfolásukat, és
rájok hozom, a mitől félnek; mivel hívtam és senki
nem felelt, szóltam és nem hallották, és a gonoszt
cselekedték szemeim előtt, s a mit nem szerettem,
azt választák. **5** Halljátok az Úrnak beszédét, a kik
rettegtek az ő beszédére: így szólnak testvéreitek, a kik
titeket gyűlölnek, nevemért eltaszítanak: Jelenjék meg
az Úrnak dicsősége, hogy lássuk örömötöket; de ők
megszégyenülnek. **6** Halld! zúgás a város felől, hah! a
templom felől, hah! az Úr, a ki megfizet ellenségeinek. **7**
Mielőtt vajudott volna, szült, mielőtt fájdalom jött rá, fiút
hozott világra. **8** Ki hallott olyat, mint ez, ki látott hasonló
dolgokat? Hát egy ország egy nap jön-é világra, és egy
nép egyszerre születik-é? mert vajudott és meg is szűlé
Sion az ő fiait! **9** Hát én csak megindítsam és ne vigyem
véghez a szűlést? szól az Úr, vagy én, a ki szűletek,
bezárjam-é a méhet? így szól Istened. **10** Örüljetek
Jeruzsálemmel, és örvendjetek fölötte mind, a kik őt
szeretitek; vígadjatok vele örvendezéssel mindnyájan,
a kik gyászoltatok miatta! **11** Hogy szopjatok és
megelégedjetek megvígasztaltatásának emlőjén, hogy
igyatok és örvendjetek dicsőségének bőségén. **12** Mivel
így szól az Úr: Ímé kiterjesztem rá a békességet, mint egy
folyóvizet, és mint kiáradott patakot a népek dicsőségét,
hogy szopjátok; ölben fognak hordozni, és térdeiken
czirógatnak titeket. **13** Mint férfit, a kit anyja vígasztal,
akként vígasztallak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek
vígasztalást! **14** Meglátjátok és örül szívetek, csontjaitok,
mint a zöld fű, virágoznak, és megösmerik az Úr kezét
az Ő szolgáin, és haragját ellenségei fölött. **15** Mert ímé,
az Úr eljő tűzben, s mint forgószél az ő szekerei, hogy
megfizesse búsulásában az Ő haragját, és megfeddését
sebesen égő lánggal. **16** Mert az Úr tűzzel ítél és
kardjával minden testet, és sokan lesznek az Úrtól
megöltek. **17** A kik magokat megszentelik és mossák a
bálvány kertekért, egy pap megett, a középen; a kik
disznóhúst esznek és férget és egeret, együtt pusztulnak
el mind, mondja az Úr. **18** És én cselekedeteiteket és
gondolataitokat megbüntetem! Eljő az idő, hogy minden
népeket és nyelveket egybegyűjtsek, hogy eljövén,
meglássák az én dicsőségemet. **19** És teszek köztök
jelt, és küldök közülök megszabadultakat a népekhez,
Tarsisba, Pulba és Ludba, az íjjászokhoz, Tubálhoz
és Jávánhoz; a messze szigetekbe, a melyek rólam
nem hallottak, és nem látták dicsőségemet, és hirdetik
dicsőségemet a népek között. **20** És elhozzák minden
testvéreiteket minden népek közül ajándékul az Úrnak,
lovakon, szekereken, hintókban, öszvéreken és tevéken
szentségemnek hegyére Jeruzsálembe, így szól az Úr, a

mint hozzák Izráelnek fiai az ajándékot tiszta edényben
az Úrnak házába. **21** És ezek közül is választok a
papok közé, a Léviták közé, így szól az Úr. **22** Mert
mint az új egek és az új föld, a melyeket én teremtek,
megállnak én előttem, szól az Úr, azonképen megáll
a ti magvatok és nevetek; **23** És lesz, hogy hónapról-
hónapra és szombatról-szombatra eljő minden test
engem imádni, szól az Úr. **24** És kimenvén, látni fogják
azoknak holttesteit, a kik ellenem vétkeztek, mert az ő
férgök meg nem hal és tüzök el nem aluszik, és minden
test előtt borzadásul lesznek.

Jeremiás

1 Jeremiásnak, Hilkiás fiának beszédei, a ki az
Anatótban, Benjámin földén lakó papok közül vala; **2**
A kihez szóla az Úr Jósiásnak, az Ammon fiának, Júda
királyának napjaiban, az ő uralkodásának tizenharmadik
esztendejében; **3** Továbbá Jójakimnak, a Jósiás fiának,
Júda királyának napjaiban, Sedékiásnak, a Jósiás fiának,
Júda királyának egészen tizenegyedik esztendejéig,
Jeruzsálem fogságba viteléig, a mi az ötödik hónapban
vala; **4** Szóla pedig az Úr nékem, mondván: **5** Mielőtt az
anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt
az anyaméhből kijövél, megszenteltelek; prófétának
rendeltelek a népek közé. **6** És mondék: Ah, ah Uram
Isten! Ímé, én nem tudok beszélni; hiszen ifjú vagyok
én! **7** Az Úr pedig monda nékem: Ne mondd ezt:
Ifjú vagyok én; hanem menj mind azokhoz, a kikhez
küldelek téged, és beszéld mindazt, a mit parancsolok
néked. **8** Ne félj tőlök, mert én veled vagyok, hogy
megszabadítsalak téged! mond az Úr. **9** És kinyújtá az
Úr az ő kezét, és megilleté számat, és monda nékem
az Úr: Ímé, az én igéimet adom a te szádba! **10** Lásd,
én e mai napon népek fölé és országok fölé rendellek
téged, hogy gyomlálj, irts, pusztíts, rombolj, építs és
plántálj! **11** Szóla továbbá nékem az Úr, mondván:
Mit látsz te, Jeremiás? És mondék: Mandulavesszőt
látok én. **12** És monda nékem az Úr: Jól láttál, mert
gondom van az én igémre, hogy beteljesítsem azt. **13**
És másodszor is szóla hozzám az Úr, mondván: Mit
látsz te? És felelék: Forró fazekat látok én, és pedig
a szája észak felől van. **14** És monda nékem az Úr:
Észak felől támad a veszedelem e földnek minden
lakosára. **15** Mert ímé, előhívom én az északi országok
minden nemzetségét, mondja az Úr, és eljőnek, és kiki
felállítja az ő királyi székét Jeruzsálem kapui előtt, és
köröskörül minden kerítése ellen, és Júdának minden
városa ellen. **16** És kimondom ítéleteimet felettök az
ő mindenféle gonoszságukért, minthogy elszakadtak
tőlem, és idegen isteneknek áldoztak, és tulajdon kezeik
munkáit imádták. **17** Te azért övezd fel derekadat,
és kelj fel, és mondd meg nékik mindazt, a mit én
parancsolok néked; meg ne riadj tőlök, különben én
riasztalak el téged előlök! **18** Mert ímé én erősített
várossá, vasoszloppá és érczbástyává teszlek ma téged
mind ez egész földön, Júda királyai, fejedelmei és papjai
ellen és a föld népe ellen. **19** Viaskodni fognak ugyan
ellened, de nem győznek meg téged, mert én veled
vagyok, azt mondja az Úr, hogy megszabadítsalak
téged.

2 Majd szóla az Úr nékem, mondván: **2** Menj el, és
kiálts Jeruzsálem füleibe, mondván: Ezt mondja az
Úr: Emlékezem reád gyermekkorod ragaszkodására,
mátkaságod szeretetére, a mikor követtél engem a
pusztában, a még be nem vetett földön. **3** Szent volt
Izráel az Úrnak, az ő termésének zsengéje; a kik
emésztik vala őt, mind vétkeznek vala, veszedelem
támada rájok, azt mondja az Úr. **4** Halljátok meg
az Úr szavát, Jákób háza és Izráel házának minden
nemzetsége. **5** Így szól az Úr: Micsoda hamisságot
találtak bennem a ti atyáitok, hogy elidegenedtek tőlem,
és hiábavalóság után jártak, és hiábavalókká lettek?
6 Még csak azt sem mondták: Hol van az Úr, a ki
felhozott minket Égyiptom földéről, a ki vezérelt minket a
pusztában, a kietlen és járatlan földön, a szomjúságnak
és a halál árnyékának földén, a melyen nem vonult át
ember, és a hol halandó nem lakott? **7** És bevittelek
titeket a bőség földébe, hogy annak gyümölcseivel és
javaival éljetek; és bementetek, és megfertőztettétek az
én földemet, és az én örökségemet útálatossá tevétek.
8 A papok nem mondták: Hol van az Úr? A törvény
magyarázói nem ismertek engem, és a pásztorok
hűtelenekké lettek hozzám, a próféták pedig a Baál
által prófétáltak, és azok után jártak, a kik tehetetlenek.
9 Azért még perbe szállok veletek, mondja az Úr, és
perelni fogok a ti fiaitok fiaival is! **10** Menjetek csak át a
Kittim szigeteire, és lássátok meg; és küldjetek Kédárba
is és szorgalmasan vizsgálódjatok, és lássátok meg,
ha volt-é ott ehhez hasonló? **11** Ha cserélt-é valamely
nemzet isteneket? noha azok nem istenek. Az én népem
pedig felcserélte az ő dicsőségét tehetetlenséggel!
12 Álmélkodjatok ezen, oh egek, és borzadjatok és
rémüljetek meg igen! azt mondja az Úr. **13** Mert kettős
gonoszságot követett el az én népem: Elhagytak engem,
az élő vizek forrását, hogy kútakat ássanak magoknak;
és repedezett kútakat ástak, a melyek nem tartják
a vizet. **14** Szolga-é Izráel, a vagy otthon szülött-é
ő? Miért lett prédává? **15** Oroszlánok ordítanak reá,
megeresztik hangjokat, és sivataggá teszik földjét;
városai szétromboltatnak, lakatlanok. **16** Nóf és Tahpan
fiai is betörik koponyádat. **17** Vajjon nem te szerezted-é
ezt magadnak? Elhagytad az Urat, a te Istenedet, a
mikor vezérelt téged az úton! **18** Most is mi dolgod van
néked Égyiptom útjával? Hogy Nilus-vizet igyál? Vagy
mi dolgod van néked Assúr útjával? Hogy a folyam vizét
igyad? **19** A magad gonoszsága fenyít meg téged, és a
te elpártolásod büntet meg téged. Tudd meg hát és lásd
meg: mily gonosz és keserves dolog, hogy elhagytad
az Urat, a te Istenedet, és hogy nem félsz engemet,
ezt mondja az Úr, a Seregeknek Ura. **20** Bizony régóta
széttörtem a te igádat, és letéptem köteleidet, és azt
mondtad: Nem leszek rabszolga; mindamellett minden
magas halmon és minden lombos fa alatt bujkálsz vala
te, mint egy parázna. **21** Pedig én úgy plántállak vala el
téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenestől hűséges
magot: mimódon változtál hát nékem idegen szőlőtőnek

fattyú hajtásává? 22 Még ha lúgban mosakodnál is, vagy
szappanodat megsokasítanád is, feljegyezve marad a
te álnokságod előttem, mondja az Úr Isten. 23 Mimódon
mondhatnád: Nem undokíttattam meg, nem jártam a
Baálok után?! Lásd meg a te útadat a völgyben, ismerd
meg csak: mit cselekedtél! Gyorslábú kancza-teve, a
mely ide-oda futkos útain. 24 Pusztához szokott nőstény
vadszamár, a mely érzékiségének kívánságában levegő
után kapkod. Gerjedelmét kicsoda csillapíthatja le?
Senki ne fáraszsza magát, a ki ezt keresi, megtalálja
ezt a maga hónapjában. 25 Tartóztasd meg lábadat a
mezítelenségtől, és torkodat a szomjúságtól! És te azt
mondod: Hiába, nem lehet! mert idegeneket szeretek,
és utánok járok. 26 A miképen megszégyenül a tolvaj,
ha rajtakapják, akképen szégyenül meg Izráel háza:
ő maga, az ő királyai, fejedelmei, papjai és prófétái,
27 A kik azt mondják a fának: Te vagy az én atyám! a
kőnek pedig: Te szültél engem! Bizony háttal fordulnak
felém és nem arczczal, de nyomorúságuk idején azt
mondják majd: Kelj föl és szabadíts meg minket! 28
De hol vannak a te isteneid, a melyeket magadnak
készítél? Keljenek fel, ha megszabadíthatnak téged a
te nyomorúságod idején; hiszen annyi istened volt, oh
Júda, a hány városod! 29 Miért perlekedtek velem?
Mindnyájan hűtelenekké lettetek hozzám, mondja az
Úr. 30 Hiába ostoroztam fiaitokat, a fenyítés nem
fogott rajtok; fegyveretek úgy emésztette prófétáitokat,
mint pusztító oroszlán. 31 Oh te nemzetség! Lásd
meg az Úr dolgát! A puszta voltam-é én Izráelnek,
avagy a setétség földje? Miért mondotta az én népem:
Szabadok vagyunk, nem megyünk többé hozzád!
32 Vajjon elfelejtkezik-é a lány az ő ékszereiről; a
menyasszony az ő nyaklánczairól? Az én népem pedig
számtalan napokon elfelejtett engem! 33 Mit szépíted
a te útadat, hogy te szeretetet keresel; holott még a
gonoszokat is tanítod a te útaidra! 34 Még ruháid szélén
is található szegény, ártatlan emberek vére, nem azért,
hogy betörésen kaptad őket, hanem mindamazokért!
35 És azt mondod: Bizonyára ártatlan vagyok, hiszen
elfordult tőlem az ő haragja! Ímé, én törvénybe szállok
veled, mivelhogy azt mondod: Nem vétkeztem! 36 Mit
futkosol oly igen, változtatván útadat? Égyiptom miatt is
megszégyenülsz, a mint megszégyenültél Assúr miatt.
37 Még ettől is elszakadsz s kezeidet fejedre kulcsolod,
mert útálja az Úr a te bizodalmasaidat, és nem leszel
velök szerencsés.

3 Nos hát! Ha elbocsátja valaki az ő feleségét,
és ez eltávozik tőle és más férfiué lesz: vajjon
visszamehet-é még a férfi ő hozzá? Nem lenne-é az a
föld fertelmesen megfertőztetve? Te pedig sok szeretővel
paráználkodtál, és visszajönnél hozzám? mondja az Úr.
2 Emeld fel szemeidet a magaslatokra, és lásd meg:
hol nem szeplősítettek meg téged? Az útakon vártál
reájok, mint az arab a pusztában, és megfertőztetted
a földet paráznaságaiddal és gonoszságoddal. 3
Noha megvonattak a korai záporok, és késői eső
sem volt: mégis parázna asszony homlokúvá lettél,
szégyenkezni nem akartál. 4 Nemde mostantól így
kiáltasz nékem: Atyám! Ifjúságomnak te vagy vezére. 5
Mindörökké haragszik-é, mindvégig bosszankodik-é?
Ímé, ezt mondod, de cselekszed a gonoszságokat, a
mint tőled telik. 6 És monda az Úr nékem Jósiás király
napjaiban: Láttad-é, a mit az elpártolt Izráel cselekedett?
Elment ő minden magas hegyre és minden zöldelő
fa alá, és ott paráználkodott. 7 És mondám, miután
mindezt megcselekedte: Térj vissza hozzám! de nem
tért vissza. És látta ezt az ő hitszegő húga, a Júda. 8
És láttam, hogy mindamellett is, hogy elbocsátottam az
elpártolt parázna Izráelt, és adtam néki elválásról való
levelet: nem félt a hitszegő Júda, az ő húga, hanem
elment, és ő is paráználkodott. 9 És lőn, hogy az ő
paráznaságának hírével megfertőztette a földet; mert
kővel és fával paráználkodott. 10 És mindez után sem
tért vissza hozzám az ő hitszegő húga, a Júda, az ő
szíve teljességével, hanem csak képmutatással, azt
mondja az Úr. 11 És monda nékem az Úr: Igazabb lelkű
az elpártolt Izráel, mint a hitszegő Júda. 12 Menj el, és
kiáltsd e szókat észak felé, és mondjad: Térj vissza,
elpártolt Izráel, ezt mondja az Úr, és nem bocsátom
reátok haragomat, mert kegyelmes vagyok én, ezt
mondja az Úr, nem haragszom mindörökké. 13 Csakhogy
ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenné lettél az
Úrhoz, a te Istenedhez, és szertefutottál útaidon az
idegenekhez mindenféle zöldelő fa alá, és az én szómra
nem hallgattatok, ezt mondja az Úr. 14 Térjetek meg,
szófogadatlan fiak, azt mondja az Úr, mert én férjetekké
lettem néktek, és magamhoz veszlek titeket, egyet
egy városból, kettőt egy nemzetségből, és beviszlek
titeket Sionba. 15 És adok néktek szívem szerint való
pásztorokat, és legeltetnek tudománnyal és értelemmel.
16 És ha majd megsokasodtok és megszaporodtok a
földön azokban a napokban, azt mondja az Úr, nem
mondják többé: Az Úr szövetségének ládája! Szívére se
veszi senki, rá se gondolnak, meg sem látogatják, és
nem készítik meg újra. 17 Abban az időben Jeruzsálemet
hívják majd az Úr királyiszékének, és minden nemzet
oda gyülekezik az Úr nevéért Jeruzsálembe, és nem
követik többé gonosz szívöknek makacsságát. 18
Azokban a napokban a Júda háza Izráel házával fog
járni, és együtt mennek be az északi földről abba a
földbe, a melyet örökségül adtam a ti atyáitoknak. 19
Azt mondám ugyanis magamban: Miképen tegyelek
téged a fiak közé, és adjam néked a kivánatos földet, a
pogányok seregének drága örökségét? És azt végezém:
Hívj engem atyámnak, és ne pártolj el tőlem! 20
Mindamellett a mint hitszegővé lesz az asszony az ő

társa iránt: úgy lettetek hitszegőkké irántam, Izráel háza,
azt mondja az Úr. 21 Szó hallatszik a magaslatokon,
Izráel fiainak esdeklő sírása, mert elfordították útjokat,
elfelejtkeztek az Úrról, az ő Istenökről. 22 Térjetek vissza,
szófogadatlan fiak, és meggyógyítom a ti elpártolástokat!
Ímé, mi hozzád járulunk, mert te vagy az Úr, a mi
Istenünk! 23 Bizony hiábavaló a halmokról, a hegyekről
való zajongás; bizony az Úrban, a mi Istenünkben
van Izráel megmaradása! 24 És ez a gyalázatosság
emésztette a mi atyáink szerzeményét gyermekségünk
óta: juhaikat, szarvasmarháikat, fiaikat és leányaikat!
25 Gyalázatunkban heverünk, és elborít minket a mi
szégyenünk; mert vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk
ellen: mi és a mi atyáink gyermekségünk óta mind e mai
napig, és nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek
szavára.

4 Ha visszatérsz, Izráel, ezt mondja az Úr, hozzám
térj vissza, és ha eltávolítod a te útálatosságaidat
előlem és nem ingadozol; 2 És így esküszöl: Él az
Úr! hűségben, egyenességben és igazságban: akkor
ő benne áldják majd magokat a nemzetek, és benne
dicsekesznek. 3 Mert ezt mondja az Úr Júda és
Jeruzsálem férfiainak: Szántsatok magatoknak új ugart,
és ne vessetek tövisek közé! 4 Metéljétek magatokat
körül az Úrnak, és távolítsátok el szívetek előbőreit,
Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai, hogy fel ne gyúladjon
az én haragom, mint a tűz, és olthatatlanul ne égjen
a ti cselekedeteitek gonoszsága miatt. 5 Adjátok hírül
Júdában, és hallassátok Jeruzsálemben és mondjátok,
és kürtöljétek az országban; kiáltsátok teljes erővel, és
mondjátok: Gyűljetek össze és menjünk be az erősített
városokba! 6 Emeljetek zászlót a Sion felé; fussatok,
meg ne álljatok, mert veszedelmet hozok észak felől és
nagy romlást! 7 Felkelt az oroszlán az ő tanyájából, és a
népek pusztítója elindult; kijött helyéből, hogy elpusztítsa
a te földedet; városaid lerontatnak, lakatlanokká lesznek.
8 Öltözzetek azért gyászba, sírjatok és jajgassatok, mert
az Úr haragjának tüze nem távozott el rólunk! 9 Azon a
napon pedig, ezt mondja az Úr, elvész a király bátorsága
és a főemberek bátorsága, és a papok elálmélkodnak,
és a próféták elcsodálkoznak. 10 Én pedig ezt mondom:
Oh Uram Isten! Bizony igen megcsaltad ezt a népet,
és Jeruzsálemet, ezt mondván: Békességtek lesz!
holott a szablya lelkünkig hatott. 11 Abban az időben
azt mondják e népnek és Jeruzsálemnek: Száraztó
szél jő a magas helyekről a pusztában, az én népem
leányának útján; nem szóráshoz és nem tisztításhoz
való! 12 Erős szél jő onnan reám is; azért hát ítéletet
mondok ellenök. 13 Ímé! úgy jő fel, mint a felleg, és
szekerei olyanok, mint a szélvész, lovai gyorsabbak
a saskeselyűknél. Jaj nékünk, mert elvesztünk! 14
Jeruzsálem, tisztítsd meg szívedet a gonoszságtól, hogy
megtartassál! Meddig maradnak még te benned a te
bűnös gondolataid? 15 Mert hírmondó szava hangzik
Dán felől, és Efraim hegyéről vészhirdető. 16 Mondjátok
meg a nemzeteknek; nosza, hirdessétek Jeruzsálem
ellen: Őrizők jönnek messze földről, és kiáltoznak Júda
városai ellen. 17 Mint a mezőnek őrizői, úgy lesznek
ellene köröskörül, mert daczoskodott velem! mondja
az Úr. 18 A te magad viselete és a te cselekedeteid
szerezték ezeket néked; ez a gonoszságod bizony
keserű, bizony egész a szívedig hatott! 19 Oh én
belsőm, oh én belsőm! Aléldozom, oh én szívemnek
rekeszei! Háborog a szívem, nem hallgathatok! Hiszen
hallottad én lelkem a kürt szavát, a harczi riadót! 20
Vészre vészt jelentenek; bizony elpusztul az egész
föld, nagy hamarsággal elpusztulnak az én sátraim,
kárpitjaim egy pillantás alatt! 21 Meddig látok még hadi
zászlót, és hallom a kürt szavát? 22 Bizony bolond az
én népem: engem nem ismernek, balgatag fiak ők, és
nem értelmesek! Bölcsek ők a gonoszra, jót cselekedni
pedig tudatlanok! 23 Nézek a földre, de ímé kietlen és
puszta; és az égre, de nincsen világossága! 24 Nézek a
hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind
ingadoznak! 25 Nézek és ímé egy ember sincsen; és
az ég madarai is mind elmenekültek. 26 Nézek, és
ímé a bő termő föld pusztává lőn; és minden városa
összeomlott az Úr előtt, az ő haragjának tüze előtt! 27
Bizony ezt mondja az Úr: Pusztasággá lesz az egész
ország, de nem vetem végét! 28 Azért gyászol a föld,
és homályosodik el oda fenn az ég, mert szólottam,
határoztam, és meg nem bánom és el nem térek
attól. 29 A lovasoknak és a kézíveseknek kiáltozása
elől elfut minden város, elrejtőznek a sűrűségekbe, és
felmásznak a sziklákra: minden város elhagyottá lett, és
egyetlen ember sem lakik azokban. 30 És te, elpusztult,
mit cselekszel akkor? Ha bíborba öltözöl, ha arany
kösöntyűkkel ékesíted magadat, és ha festékkel mázolod
is ki szemeidet: hiába szépítgeted magadat! Megvetnek
téged a szeretőid, életedre törnek. 31 Mert mintha
vajudó asszony szavát hallanám, mintha az először
szülőnek sikoltozását: olyan Sion leányának hangja;
nyög, csapkodja kezeit: Jaj nékem! mert roskadozik
lelkem a gyilkosok előtt.

5 Járjátok el Jeruzsálem utczáit, és nézzétek csak és
tudjátok meg és tudakozzátok meg annak piaczain,
ha találtok-é egy embert; ha van-é valaki, a ki igazán
cselekszik, hűségre törekszik, és én megbocsátok
néki! 2 Még ha azt mondják is: Él az Úr! bizony
hamisan esküsznek! 3 Uram! a te szemeid avagy
nem a hűségre néznek-é? Megverted őket, de nem
bánkódtak; tönkre tetted őket, de nem akarják felvenni a
dorgálást; orczáik keményebbekké lettek a kősziklánál;
nem akartak megtérni. 4 Én pedig ezt mondom vala:
Bizony szerencsétlenek ezek; bolondok, mert nem

ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! **5** Elmegyek
azért a főemberekhez, és beszélek velök; hiszen ők
ismerik az Úrnak útját, Istenöknek ítéletét! Ámde ők
törték össze egyetemlegesen az igát, és tépték le
a köteleket! **6** Azért széttépi őket az oroszlán az
erdőből, elpusztítja őket a puszták farkasa, párducz
ólálkodik az ő városaik körül; a ki kijön azokból, mind
szétszaggattatik; mert megsokasodtak az ő bűneik,
és elhatalmasodtak az ő hitszegéseik. **7** Oh, miért
bocsátanék meg néked? Fiaid elhagytak engem, és
azokra esküsznek, a kik nem istenek; noha jól tartottam
őket, mégis paráználkodtak és tolongtak a parázna
házába. **8** Mint a hizlalt lovak, viczkándozókká lettek;
kiki az ő felebarátjának feleségére nyerít. **9** Avagy ne
büntessem-é meg az ilyeneket, mondja az Úr, és az e
féle népen, mint ez, ne álljon-é bosszút az én lelkem? **10**
Menjetek fel az ő kerítéseire és rontsátok, de ne tegyétek
semmivé egészen! Távolítsátok el az ágait, mert nem az
Úréi azok! **11** Mert igen hűtelenné lett hozzám az Izráel
háza és a Júda háza, azt mondja az Úr! **12** Megtagadták
az Urat, és azt mondták: Nincsen ő, és nem jöhet reánk
veszedelem: sem fegyvert, sem éhséget nem látunk! **13**
A próféták is széllé lesznek, és nem lesz, a ki beszéljen
bennök: így esik az ő dolguk! **14** Azért ezt mondja
az Úr, a Seregeknek Istene: Miután ti ilyen szóval
szóltatok: ímé tűzzé teszem az én igémet a te szádban,
ezt a népet pedig fákká, hogy megemészsze őket!
15 Ímé, én hozok reátok messzünnen való nemzetet,
oh Izráel háza! ezt mondja az Úr. Kemény nemzet
ez, ős időből való nemzet ez; nemzet, a melynek
nyelvét nem tudod, és nem érted, mit beszél! **16** Tegze
olyan, mint a nyitott sír; mindnyájan vitézek. **17** És
megemészti aratásodat és kenyeredet; megemészti
fiaidat és leányaidat; megemészti juhaidat és ökreidet;
megemészti szőlődet és fügédet; erősített városaidat, a
melyekben te bizakodol, fegyverrel rontja le. **18** De még
ezekben a napokban sem teszlek benneteket egészen
semmivé, azt mondja az Úr. **19** Ha pedig az lenne, hogy
kérdeznétek: Miért cselekedte mindezt velünk az Úr,
a mi Istenünk? akkor azt mondjad nékik: A miképen
elhagytatok engem és idegen isteneknek szolgáltatok a
ti földeteken: azonképen idegeneknek fogtok szolgálni
olyan földön, a mely nem a tiétek. **20** Hirdessétek ezt
a Jákób házában, és hallassátok Júdában, mondván:
21 Halljátok csak, te bolond és esztelen nép, a kiknek
szemeik vannak, de nem látnak; füleik vannak, de
nem hallanak! **22** Nem féltek-é engem? ezt mondja az
Úr. Az én orczám előtt nem remegtek-é? Hiszen én
rendeltem a fövenyet a tenger határának örök korlátul,
a melyet át nem hághat, és ha megrázkódtatják is
habjai, de nem bírnak vele, és ha megháborodnak,
sem hághatnak át rajta. **23** De ennek a népnek szilaj
és daczos szíve van; elhajlottak és elmentek; **24** És
még szívökben sem mondják: Oh, csak félnők az Urat,
a mi Istenünket, a ki esőt, korai és késői záport ad
annak idejében; az aratásnak rendelt heteit megőrzi
számunkra! **25** A ti bűneitek fordították el ezeket tőletek,
és a ti vétkeitek fosztottak meg titeket e jótól! **26** Mert
istentelenek vannak az én népem között; guggolva
fülelnek, mint a madarászok; tőrt hánynak, embereket
fogdosnak. **27** Mint a madárral teli kalitka, úgy vannak
teli az ő házaik álnoksággal; ezért lettek nagyokká és
gazdagokká! **28** Meghíztak, megfényesedtek; eláradtak
a gonosz beszédben; az árvának ügyét nem ítélik igaz
ítélettel, hogy boldoguljanak; sem a szegényeknek nem
szolgáltatnak igazságot. **29** Hát ezeket ne büntessem-é
meg, ezt mondja az Úr; az ilyen nemzeten, mint ez,
avagy ne álljon-é bosszút az én lelkem? **30** Borzadalmas
és rettenetes dolgok történnek e földön: **31** A prófétáik
hamisan prófétálnak, és a papok tetszésök szerint
hatalmaskodnak, és az én népem így szereti! De mit
cselekesznek majd utoljára?!

6 Benjámin fiai, fussatok ki Jeruzsálemből, és fújjatok
kürtöt Thekoában, és tűzzetek ki zászlót Beth-
Hakkeremben; mert veszedelem fenyeget észak felől és
nagy romlás! **2** A szép és elkényeztetett asszonyhoz
tettem hasonlóvá Sion leányát. **3** Pásztorok jőnek el
hozzá nyájaikkal együtt; felvonják mellette a sátrakat
köröskörül; kiki legelteti, a mi keze ügyébe esik. **4**
Készüljetek hadba ellene; keljetek fel, és menjünk
fel délben! Jaj nékünk, mert hanyatlik már a nap,
mert hosszabbodnak az esteli árnyékok! **5** Keljetek
fel és menjünk fel éjjel, és rontsuk le az ő palotáit! **6**
Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Vágjatok fákat és
hányjatok töltést Jeruzsálem ellen; a büntetés városa
ez, csupa nyomorgatás van benne! **7** Mint a kút hidegen
tartja meg a vizét, úgy tartja meg az ő gonoszságát:
erőszakosság és önkény hallatszik benne, és betegség
és vereség van előttem szüntelen. **8** Térj eszedre,
oh Jeruzsálem, hogy el ne szakadjon tőled a lelkem;
hogy pusztává ne tegyelek téged, lakhatatlan földdé! **9**
Ezt mondja a Seregek Ura: Teljesen megszedik Izráel
maradékát, mint a szőlőt. Fordítsd kezedet reájok, mint a
szőlőszedő a kosarakra! **10** Kinek szóljak és kiket kérjek,
hogy hallják? Ímé, az ő fülök körülmetéletlen és nem
figyelhetnek! Ímé, az Úr szava útálatossággá lett előttök;
nem gyönyörködnek abban: **11** Azért telve vagyok az
Úr haragjával, elfáradtam azt visszatartani! Öntsd ki
a gyermekekre az utczán, és az ifjak gyülekezetére
is egyszersmind; sőt még a férj a feleséggel, az
öreg az aggastyánnal szintén fogattassanak el; **12** És
házaik idegenekre szálljanak, mezőik és feleségeik
is egyszersmind; mert kinyújtom kezemet e föld
lakosaira, azt mondja az Úr. **13** Mert kicsinyeiktől fogva
nagyjaikig mindnyájan telhetetlenségnek adták magokat;
a prófétától fogva a papig mindnyájan csalárdságot

őznek. 14 És hazugsággal gyógyítgatják az én népem
leányának romlását, mondván: Békesség, békesség,
és nincs békesség! 15 Szégyenkezniök kellene,
hogy útálatosságot cselekedtek, de szégyenkezni nem
szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak; ezért elesnek
majd az elesendőkkel; az ő megfenyíttetésök idején
elhullanak, azt mondja az Úr. 16 Így szólt az Úr: Álljatok
az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősködjetek a
régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok,
hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek! És azt
mondták: Nem megyünk! 17 Őrállókat is rendeltem
föléjök, mondván: Figyeljetek a kürtnek szavára! És
azt mondták: Nem figyelünk! 18 Azért halljátok meg,
ti nemzetek, és tudd meg, te gyülekezet azt, a mi
következik reájok. 19 Halld meg, oh föld! Ímé, én
veszedelmet hozok erre a népre: az ő gondolatainak
gyümölcsét; mert nem figyeltek az én beszédeimre, és
az én törvényemet megvetették. 20 Minek nékem ez a
tömjén, a mi Sébából kerül, és a messze földről való
jóillatú fahéj? A ti égőáldozataitok nincsenek kedvemre,
sem a ti véres áldozataitok nem tetszenek nékem. 21
Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én akadályokat szerzek
e népnek, és megbotlanak bennök az atyák és fiak
együttesen, a szomszéd és az ő barátja elvesznek. 22
Így szól az Úr: Ímé, nép jön el az északi földről, és
nagy nemzet serken fel a földnek végéről! 23 Kézívet és
kopját ragad, kegyetlen az és nem könyörül; szavok
zúg, mint a tenger, és lovakon nyargalnak, fejenként
viadalra készen te ellened, oh Sion leánya! 24 Halljuk
a hírét: kezeink elesnek; szorongás vesz erőt rajtunk,
reszketés, mint a vajudó asszonyon. 25 Ki ne menjetek
a mezőre, és az úton se járjatok; mert ellenség fegyvere,
rémület fenyeget köröskörül. 26 Népem leánya! Ölts
gyászt, és heverj a porban, sírj, mint az egyszülöttet
siratják, zokogj keservesen; mert reánk tör a pusztító
hamar! 27 Próbálóvá tettelek téged az én népem között;
őrállóvá, hogy megismerd és megpróbáld az ő útjokat.
28 Mindnyájan igen vakmerők, rágalmazva járnak, réz
és vas; mindnyájan elvetemültek ők. 29 Megégett a fúvó
a tűztől, elfogyott az ón, hiába olvaszt az olvasztó, mert
gonoszok, meg nem tisztíthatók. 30 Megvetett ezüstnek
hívjátok őket, mert az Úr megvetette őket!

7 Az a beszéd, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak,
mondván: 2 Állj az Úr házának ajtajába, és kiáltsd ott
e beszédet, és mondjad: Halljátok az Úr beszédét mind,
ti Júdabeliek, a kik bementek ezeken az ajtókon, hogy
imádjátok az Urat! 3 Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene:
Jobbítsátok meg a ti útaitokat és cselekedeteiteket,
és veletek lakozom e helyen! 4 Ne bízzatok hazug
beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr
temploma, az Úr temploma ez! 5 Mert csak ha valóban
megjobbítjátok a ti útaitokat és cselekedeteiteket; ha
igazán ítéltek az ember között és felebarátja között; 6 Ha
jövevényt, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok,
és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen
istenek után sem jártok a magatok veszedelmére: 7
Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, a melyet
a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké. 8
Ímé, ti hisztek a hazug beszédeknek, haszon nélkül!
9 Nemde loptok, öltök és paráználkodtok, hamisan
esküsztök, a Baálnak áldoztok és idegen istenek után
jártok, a kiket nem ismertek: 10 És eljőtök, és megállotok
előttem e házban, a mely az én nevemről neveztetik, és
ezt mondjátok: Megszabadultunk; hogy ugyanazokat
az útálatosságokat cselekedhessétek! 11 Vajjon latrok
barlangjává lett-é ez a ház ti előttetek, a mely az én
nevemről neveztetik? Ímé, én is látok, azt mondja az Úr.
12 Mert menjetek csak el az én helyemre, a mely Silóban
van, a hol először lakoztam az én nevemmel, és lássátok
meg, hogy mit cselekedtem azzal az én népemnek,
Izráelnek gonoszságáért! 13 Most pedig, mivelhogy
mindezeket a cselekedeteket megcselekszitek, azt
mondja az Úr, és mivelhogy szüntelen szóltam, és
szóltam ti néktek, de nem hallottátok, és kiáltottam
néktek, de nem feleltetek: 14 Azért úgy cselekszem e
házzal, a mely az én nevemről neveztetik, a melyben
ti bizakodtok, és e hellyel, a melyet néktek és a ti
atyáitoknak adtam, a mint Silóval cselekedtem. 15 És
elvetlek titeket színem elől, a mint elvetettem mind a
ti atyátokfiait, Efraimnak minden magvát. 16 És te ne
imádkozzál e népért, se jajszót, se könyörgést ne emelj
érettök, és nálam közben ne járj; mert én meg nem
hallgatlak téged! 17 Nem látod-é te: mit cselekesznek
ők Júda városaiban és Jeruzsálem utczáin? 18 A fiak fát
szedegetnek, az atyák gyujtják a tüzet, az asszonyok
pedig dagasztanak, hogy az ég királynőjének béleseket
készítsenek, és az idegen isteneknek italáldozatokkal
áldoznak, hogy engem felingereljenek. 19 Avagy engem
ingerelnek-é ők, azt mondja az Úr, és nem magokat-é,
hogy gyalázat borítsa arczukat? 20 Azért ezt mondja
az Úr Isten: Ímé az én haragom és búsulásom kiömlik
e helyre, az emberekre és a barmokra, a mezőnek
fáira és a földnek gyümölcseire, és égni fog, és el nem
aluszik. 21 Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene:
Égőáldozataitokat rakjátok a ti véres áldozataitokhoz,
és egyetek húst! 22 Mert nem szóltam a ti atyáitokkal,
és nem rendelkeztem velök, a mikor kihoztam őket
Égyiptom földéről, az égőáldozat és véres áldozat
felől; 23 Hanem ezekkel a szavakkal utasítottam őket,
mondván: Hallgassatok az én szómra, és én Istenetekké
leszek, ti pedig az én népemmé lesztek, és mind csak
azon az úton járjatok, a melyre utasítottalak titeket,
hogy jól legyen dolgotok! 24 De nem hallgattak, és
fülöket sem hajtották felém, hanem az ő gonosz szívök
fásultságában a magok tanácsa szerint jártak, és háttal
valának felém, és nem arczczal. 25 Attól a naptól fogva,

a melyen kijöttek a ti atyáitok Égyiptom földéből e
mai napig küldtem hozzátok minden én szolgámat, a
prófétákat napról-napra, szüntelen küldöttem; 26 De
nem hallgattak reám, és fülöket sem hajtották felém;
hanem megkeményítették nyakukat, és gonoszabbul
cselekedtek, mint az ő atyáik! 27 Ha elmondod nékik
mind e szavakat, és nem hallgatnak reád, ha kiáltasz
nékik, és nem felelnek néked: 28 Akkor ezt mondd nékik:
Az a nép ez, a mely nem hallgat az Úrnak, az ő Istenének
szavára, sem fenyítését fel nem veszi; elveszett a hűség;
kiszaggattatott az ő szájokból. 29 Nyírd le hajadat és
vesd el, és kezdj a hegyeken gyászéneket, mert útálja
az Úr és elhagyja a nemzetséget, a melyre haragszik.
30 Mert gonoszt műveltek előttem Júdának fiai, azt
mondja az Úr; útálatosságaikat bevitték abba a házba, a
mely az én nevemről neveztetik, hogy megfertőztessék
azt. 31 És felépítették a Tófet magaslatait, a mely a
Ben-Hinnom völgyében van, hogy megégessék fiaikat
és leányaikat tűzben, a mit nem parancsoltam, és a
mi gondolatomban sem volt. 32 Azért ímé eljőnek a
napok, azt mondja az Úr, a mikor nem beszélnek többé
a Tófetről, sem a Ben-Hinnom völgyéről, hanem az
öldöklés völgyéről; és temetkezni fognak Tófetben,
és hely sem lesz elég. 33 És e nép holtteste az ég
madarainak és a mezei barmoknak lesz eledelökké, és
nem lesz, a ki elriassza azokat! 34 És megszüntetem
Júda városaiban és Jeruzsálem utczáin az örömnek
szavát és a vígasságnak szavát, a vőlegény szavát és a
menyasszony szavát; mert elpusztul a föld!

8 Abban az időben, azt mondja az Úr, kihányják majd
Júda királyainak csontjait és az ő fejedelmeinek
csontjait, a papok csontjait és a próféták csontjait
és Jeruzsálem lakosainak csontjait az ő sírjaikból; 2
És kiterítik azokat a napra és a holdra és az égnek
minden serege elé, amelyeket szerettek, és a melyeknek
szolgáltak, és a melyek után jártak, és a melyeket
kerestek, és a melyek előtt leborultak; nem szedetnek
össze, el sem temettetnek, ganéjjá lesznek a föld
színén! 3 És inkább választja a halált, mint az életet
az egész maradék, mindazok, a kik megmaradtak a
gonosz nemzetségből, mindazokon a helyeken; a hol
megmaradtak, a hová kiűztem őket; azt mondja a
Seregek Ura! 4 Ezt is mondjad nékik: Így szól az Úr:
Úgy esnek-é el, hogy fel nem kelhetnek? Ha elfordulnak,
nem fordulhatnak-é vissza? 5 Miért fordult el ez a nép,
Jeruzsálem népe, örök elfordulással? A csalárdságnak
adták magokat, visszafordulni nem akarnak. 6 Figyeltem
és hallottam: nem igazán beszélnek, senki sincs, a
ki megbánja az ő gonoszságát, ezt mondván: Mit
cselekedtem? Mindnyájan az ő futó-pályájokra térnek,
mint a harczra rohanó ló. 7 Még az eszterág is tudja a
maga rendelt idejét az égben, és a gerlicze, a fecske és
daru is megtartják, hogy mikor kell elmenniök, de az én
népem nem tudja az Úr ítéletét! 8 Hogyan mondhatjátok:
Bölcsek vagyunk, és az Úr törvénye nálunk van?
Bizony ímé hazugságra munkál az írástudók hazug
tolla! 9 Megszégyenülnek a bölcsek, megrémülnek és
megfogattatnak! Ímé, megvetették az Úr szavát; micsoda
bölcsességök van tehát nékik? 10 Azért az ő feleségeiket
idegeneknek adom, mezőiket hódítóknak; mert kicsinytől
fogva nagyig mindnyájan nyereség után nyargalnak;
a prófétától fogva a papig mindnyájan hamisságot
űznek. 11 És hazugsággal gyógyítgatják az én népem
leányának romlását, mondván: Békesség, békesség,
és nincs békesség! 12 Szégyenkezniök kellene,
hogy útálatosságot cselekedtek; de szégyenkezni nem
szégyenkeznek, még pirulni sem tudnak: ezért elesnek
majd az elesendőkkel; az ő megfenyíttetésök idején
elhullanak, azt mondja az Úr. 13 Végképen véget vetek
nékik, azt mondja az Úr! Nincs gerezd a szőlőtőkén,
nincs füge a fügefán, a levele is elhervadt; azt teszem
azért, hogy tovavigyék őket. 14 Miért ülünk még?
Gyűljetek össze, és menjünk be az erősített városokba,
és hallgassunk ott; mert az Úr, a mi Istenünk hallgatásra
juttatott minket, és mérges vizet adott innunk; mert
vétkeztünk az Úr ellen! 15 Miért békességre várni,
holott nincs semmi jó; gyógyító időre, holott ímé itt van
az ijedelem. 16 Dántól fogva hallatszik az ő lovainak
tüsszögése; méneinek nyerítő hangjától reng az egész
föld; és eljőnek és megemésztik e földet és mindenét,
a mije van, a várost és annak lakóit. 17 Mert ímé,
én vipera-kígyókat bocsátok reátok, a melyek ellen
nincsen varázslás, és megmarnak titeket, azt mondja
az Úr! 18 Megnyugodhatom-é a nyomorúság felett?
Szívem eleped én bennem! 19 Ímé, az én népem
leányának kiáltó szava a messze földről: Nincsen-é ott
az Úr a Sionon? Nincsen-é azon az ő királya? Miért
ingereltek fel engem az ő faragott bálványaikkal, az
idegen semmiségekkel? 20 Elmult az aratás, elvégződött
a nyár, és mi nem szabadultunk meg! 21 Az én népem
leányának romlása miatt megromlottam, szomorkodom,
iszonyat fogott el engem! 22 Nincsen-é balzsamolaj
Gileádban? Nincsen-é ott orvos? Miért nem gyógyíttatott
meg az én népem leánya?

9 Bárcsak a fejem vízzé változnék, a szemem
pedig könyhullatásnak kútfejévé, hogy éjjel-nappal
sirathatnám az én népem leányának megöltjeit!
2 Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok
szállóhelyére, hogy elhagyhatnám az én népemet,
és eltávozhatnám tőlök; mert mindnyájan paráznák,
hitszegők gyülekezete! 3 Felvonták nyelvöket, mint
kézívöket, hazugsággal és nem igazsággal hatalmasok e
földön; mert gonoszságból gonoszságba futnak, engem
pedig nem ismernek, azt mondja az Úr. 4 Mindenki
őrizkedjék a barátjától, és egyetlen atyátokfiának se

higyjetek, mert minden atyafi cselbe csal, és minden
barát rágalmazva jár. 5 Egyik a másik ellen csúfoskodik,
és nem szólnak igazat; nyelvöket hazug beszédre
tanítják, elfáradtak a gonosztevésben. 6 A te lakásod
az álnokság közepében van; az álnokság miatt nem
akarnak tudni felőlem, ezt mondja az Úr. 7 Azért
ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megolvasztom
őket, és megpróbálom őket, mert mit cselekedjem
egyebet az én népem leánya miatt? 8 Sebző nyíl a
nyelvök, álnokságot beszél; szájával békességesen
szól barátjához, a szívében pedig lest hány. 9 Avagy
ne fenyítsem-é meg őket ezekért? azt mondja az Úr;
vajjon az efféle nemzetségen ne álljon-é bosszút a
lelkem? 10 A hegyeken sírást és zokogást támasztok,
és a pusztai ligetekben gyászéneket; mert kiégnek úgy,
hogy senki se megy keresztül rajtok, és nem hallják a
nyájak bégetését; az ég madaraitól fogva a barmokig
minden elköltözik és elmenekül. 11 Jeruzsálemet
pedig kőhalommá teszem, sakálok tanyájává, és Júda
városait sivataggá változtatom, hogy lakatlan legyen.
12 Kicsoda olyan bölcs férfiú, hogy értse ezeket, és
a kihez az Úr szája szólt, hogy hirdesse azt, hogy
miért vész el a föld, és ég ki, mint a puszta, a melyen
senki se menjen keresztül? 13 Monda továbbá az
Úr: Mivelhogy elhagyták az én törvényemet, a melyet
eléjök adtam, és nem hallgattak az én szómra, és nem
jártak a szerint; 14 Hanem jártak az ő kevély szívök
után és a Baálok után, a mikre atyáik tanították őket:
15 Azért, ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene:
Ímé, én megétetem őket, ezt a népet, ürömmel, és
megitatom őket mérges vízzel. 16 És szétszórom őket
a nemzetek között, a melyeket nem ismertek sem
ők, sem atyáik, és utánok küldöm a fegyvert, a míg
megsemmisítem őket. 17 Ezt mondja a Seregek Ura:
Figyelmezzetek reá, és hívjátok a sirató asszonyokat,
hogy jőjjenek el, és a bölcs asszonyokhoz is küldjetek,
hogy jőjjenek el, 18 És siessenek és fogjanak síráshoz
miattunk, és a mi szemeink is hullassanak könyeket,
és szempilláink vizet ömleszszenek! 19 Mert a Sionról
siralomnak szava hallatszik: Oh, hogy elpusztultunk!
Igen megszégyenültünk, mert elhagyjuk e földet, mert
széthányták lakhelyeinket! 20 Bizony halljátok meg, ti
asszonyok, az Úrnak szavát, és vegye be a ti fületek az
ő szájának beszédét, és tanítsátok meg leányaitokat a
sírásra, és egyik asszony a másikat a jajgatásra; 21 Mert
feljött a halál a mi ablakainkra, bejött a mi palotáinkba,
hogy kipusztítsa a gyermekeket az útakról, az ifjakat az
utczákról. 22 Szólj! ezt mondja az Úr, és az emberek
holtteste hever, mint a ganéj a mezőn, és mint a kéve az
arató után, és nincs, a ki összegyűjtse. 23 Ezt mondja az
Úr: Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcseségével, az erős
se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék
gazdagságával; 24 Hanem azzal dicsekedjék, a ki
dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én
vagyok az Úr, a ki kegyelmet, ítéletet és igazságot
gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt
mondja az Úr. 25 Ímé, eljőnek a napok, azt mondja
az Úr, és megfenyítek minden körülmetélkedettet a
körülmetéletlenekkel együtt: 26 Égyiptomot és Júdát,
Edomot és az Ammon fiait, Moábot és mindazokat, a
kik nyírott üstökűek és a pusztában laknak; mert mindez
a nemzet körülmetéletlen, és Izráelnek egész háza is
körülmetéletlen szívű.

10 Halljátok meg a szót, a mit az Úr szól néktek,
Izráel háza! 2 Ezt mondja az Úr: A pogányok útját
el ne tanuljátok, és az égi jelektől ne féljetek, mert a
pogányok félnek azoktól! 3 Mert a népek bálványai
csupa hiábavalóság, hiszen az erdő fájából vágják
azt; ács-mester kezei készítik bárddal. 4 Ezüsttel és
aranynyal megékesíti azt, szegekkel és pőrölyökkel
megerősítik, hogy le ne essék. 5 Olyanok, mint az
egyenes pálmafa, és nem beszélnek; viszik-hordják
őket, mert mozdulni nem tudnak. Ne féljetek tőlök, mert
nem tehetnek rosszat; de jót tenni se képesek! 6 Nincs
hozzád hasonló, Uram! Nagy vagy és nagy a te neved
a te hatalmadért! 7 Ki ne félne tőled, nemzetek királya?
Bizony tiéd a tisztelet, mert a nemzetek minden bölcse
közt és azok minden országában sincs hozzád hasonló!
8 Mind egyig balgatagok és bolondok; hiábavalóságokra
tanít; fa az. 9 Társisból hozott lapított ezüst és Ofirból
való arany; az ácsnak és az ötvös kezének munkája;
öltözetök kék és piros bíbor; mesterek munkája valahány.
10 De az Úr igaz Isten, élő Isten ő, és örökkévaló király;
az ő haragja előtt reszket a föld, és a nemzetek nem
szenvedhetik el az ő felindulását. 11 (Mondjátok meg
hát nékik: Az istenek, a kik az eget és földet nem
alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól!) 12
Ő teremtette a földet az ő erejével, ő alkotta a világot
az ő bölcseségével, és ő terjesztette ki az egeket az ő
értelmével. 13 Szavára víz-zúgás támad az égben, és
felhők emelkednek fel a föld határairól; villámlásokat
készít az esőnek, és kihozza a szelet az ő rejtekhelyéből.
14 Minden ember bolonddá lett, tudomány nélkül,
minden ötvös megszégyenül az ő öntött képével, mert
hazugság az ő öntése, és nincsen azokban lélek. 15
Hiábavalók azok, nevetségre való munka, elvesznek
az ő megfenyíttetésök idején! 16 Nem ilyen a Jákób
része, mint ezek; mert a mindenség alkotója ő, és Izráel
az ő örökségének pálczája; Seregek Ura az ő neve!
17 Gyűjtsd össze a földről a te árúidat, a ki erősített
városban lakozol! 18 Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én
elvetem ezúttal e föld lakosait, és megsanyargatom őket,
hogy megtaláljanak. 19 Jaj nékem az én romlásom miatt,
gyógyíthatatlan az én sebem! De azt mondom mégis:
Bizony ilyen az én vereségem, és szenvedem azt! 20

Sátorom elpusztíttatott, köteleim mind elszakadoztak,
fiaim elszakadtak tőlem és oda vannak ők; nincs többé,
a ki kifeszítse sátoromat, és felvonja kárpitjaimat! 21
Mert oktalanok voltak a pásztorok, és nem keresték
az Urat; ezért nem lettek szerencsésekké, és minden
nyájuk szétszóratott. 22 A hír hangja ímé megjött, és
nagy zúgás kél észak földe felől, hogy pusztává tegyék
Júdának városait, és sakálok tanyájává. 23 Tudom
Uram, hogy az embernek nincs hatalmában az ő útja,
és egyetlen járókelő sem teheti, hogy irányozza a maga
lépését! 24 Fenyíts meg engem, Uram, de mértékkel,
nem haragodban, hogy szét ne morzsolj engem! 25
Öntsd ki haragodat ama nemzetekre, a melyek nem
ismernek téged, és ama nemzetségekre, a melyek nem
hívják segítségül a te nevedet; mert megették Jákóbot,
bizony megették őt, és elemésztették őt, és lakóhelyét
elpusztították!

11 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak,
mondván: 2 Halljátok meg e szövetség igéit, és
beszéljétek el Júda férfiainak és Jeruzsálem lakosainak!
3 Ezt mondjad azért nékik: Így szól az Úr, Izráelnek
Istene: Átkozott mindenki, a ki meg nem hallja e
szövetségnek igéit, 4 A melyet akkor parancsoltam a ti
atyáitoknak, a mikor kihoztam őket Égyiptom földéről,
a vaskemenczéből, mondván: Halljátok meg az én
szómat, és cselekedjétek mindazokat, a miket én
parancsolok néktek, és népemmé lesztek, én pedig
Istenetekké leszek néktek; 5 Hogy beteljesítsem az
esküvést, a melylyel megesküdtem a ti atyáitoknak,
hogy nékik adom a téjjel és mézzel folyó földet, a mint
most van ez! És felelék, és mondám: Ámen, Uram! 6
És monda az Úr nékem: Kiáltsd mindez igéket Júda
városaiban és Jeruzsálem utczáin, mondván: Halljátok
e szövetség igéit, és cselekedjétek azokat! 7 Mert
kérve kértem a ti atyáitokat, a mikor felhoztam őket
Égyiptom földéről, mind e napig, szünetlenül kérvén
és mondván: Halljátok meg az én szómat! 8 De nem
hallották, még fülöket sem hajtották arra, hanem ment
kiki az ő gonosz szívének hamissága után, és rájok
szabtam e szövetségnek minden igéjét, a melyeket
azért parancsoltam, hogy megcselekedjék, de nem
cselekedték. 9 És monda az Úr nékem: Pártütés
van a Júda férfiai és Jeruzsálem lakosai között. 10
Visszatértek az ő atyáiknak elébbi bűneire, a kik nem
akarták hallani az én igéimet, és ők magok is idegen
istenek után járnak, hogy azoknak szolgáljanak. Izráel
háza és Júda háza megszegte az én szövetségemet, a
melyet az ő atyáikkal kötöttem. 11 Azért ezt mondja az
Úr: Ímé, én veszedelmet hozok reájok, a melyből ki nem
menekülhetnek, és kiáltanak majd én hozzám, de nem
hallgatom meg őket. 12 És elmennek Júda városai és
Jeruzsálem lakosai, és kiáltanak az istenekhez, a kiknek
ők áldozni szoktak, de azok nem oltalmazzák meg őket
az ő nyomorúságuk idején. 13 Mert városaidnak száma
szerint voltak néked isteneid, oh Júda, és Jeruzsálem
utczáinak száma szerint készítettétek a gyalázatnak
oltárait, az oltárokat, hogy áldozzatok a Baálnak! 14 Te
azért ne esdekelj e népért, és egy kiáltó és esdeklő szót
se ejts érettök, mert én meg nem hallgatom őket, mikor
kiáltanak majd hozzám az ő nyomorúságuk miatt. 15 Mi
köze az én kedveltemnek az én házamhoz? Temérdek
istentelenséget cselekedtél; a szent húst abbahagytad;
mikor gonoszságban vagy, akkor örvendezel. 16
Lombos, szép formás gyümölcsű olajfa nevet adott
néked az Úr. Nagy vihar morajánál tüzet gyújta rajta,
és leromlottak az ágai. 17 A Seregek Ura, a ki plántált
téged, rosszat végzett felőled Izráel házának és Júda
házának rosszasága miatt, a mit elkövettek magokban,
hogy engemet haragra ingereljenek, áldozván a Baálnak.
18 Az Úr tudtul adta nékem, és én tudtam; te láttattad
meg velem az ő cselekedeteiket is! 19 Én pedig olyan
valék, mint a mészárszékre hurczolt szelíd bárány, és
nem tudtam, hogy terveket szőttek ellenem, mondván:
Pusztítsuk el e fát gyümölcsével együtt; irtsuk ki ezt
az élők földéből, hogy még a nevét se emlegessék
többé! 20 És oh Seregek Ura, igaz biró, veséknek és
szívnek vizsgálója: hadd lássam a te bosszúállásodat
rajtok, mert néked jelentettem meg az én ügyemet! 21
Azért ezt mondja az Úr az Anatóthbeli embereknek, a
kik életedre törnek és ezt mondják: Ne prófétálj az Úr
nevében, hogy meg ne halj a mi kezünk által! 22 Azért
ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én megfenyítem őket;
az ifjak fegyver által halnak meg, fiaik és leányaik pedig
meghalnak éhen. 23 És senki sem marad meg közülök,
hogyha veszedelmet hozok az Anatóthbeli emberekre,
az ő büntetésök esztendejét.

12 Igaz vagy Uram, hogyha perlek is veled; éppen
azért hadd beszélhessek veled peres kérdésekről!
Miért szerencsés az istentelenek útja? Miért vannak
békességben mindnyájan a hűtlenkedők? 2 Beplántálod
őket, meg is gyökereznek; felnevekednek, gyümölcsöt
is teremnek; közel vagy te az ő szájokhoz, de távol
vagy az ő szívöktől! 3 Engem pedig ismersz te, Uram!
látsz engem, és megvizsgáltad iránt való érzésemet:
szakítsd külön őket, mint a mészárszékre való juhokat,
és készítsd őket a megölésnek napjára! 4 Meddig
gyászoljon a föld, és meddig száradjon el minden fű a
mezőn? A benne lakók gonoszsága miatt pusztul el
barom és madár; mert azt mondják: Nem látja meg a mi
végünket! 5 Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak
téged: mimódon versenyezhetnél a lovakkal? És ha
csak békességes földön vagy bátorságban: ugyan
mit cselekednél a Jordán hullámai között? 6 Bizony
még a te atyádfiai és a te atyádnak háznépe is: ők

is hűtlenül bántak veled; ők is tele torokkal kiabáltak
utánad! Ne higyj nékik, még ha szépen beszélgetnek is
veled! 7 Elhagytam házamat; ellöktem örökségemet,
ellenségének kezébe adtam azt, a kit lelkem szeret. 8
Az én örökségem olyanná lett hozzám, mint az oroszlán
az erdőben; ordítva támadt ellenem; ezért gyűlölöm őt. 9
Tarka madár-é az én örökségem nékem? Nem gyűlnek-
é ellene madarak mindenfelől? Jőjjetek, seregeljetek
össze mind ti mezei vadak; siessetek az evésre! 10
Sok pásztor pusztította az én szőlőmet, taposta az
én osztályrészemet; az én drága örökségemet sivatag
pusztává tették! 11 Pusztává tették, felém sír, mint
puszta! Elpusztíttatik az egész föld, mert nincs senki, a
ki eszére térjen. 12 A pusztában levő minden magaslatra
pusztítók érkeznek, mert az Úr fegyvere emészt a
föld egyik szélétől a föld másik széléig; senkinek sem
lesz békessége. 13 Búzát vetettek és tövist aratnak;
fáradnak, de nem boldogulnak, és szégyent vallotok a ti
jövedelmetekkel az Úr haragjának búsulása miatt. 14 Ezt
mondja az Úr minden én gonosz szomszédom felől, a kik
hozzányúlnak az én örökségemhez, a melyet örökségül
adtam az én népemnek, Izráelnek: Ímé, én kigyomlálom
őket az ő földükből, és Júda házát is kigyomlálom
közülök! 15 És azután, ha majd kigyomlálom őket, ismét
könyörülök rajtok, és visszahozom őket, kit-kit az ő
örökségébe, és kit-kit az ő földére. 16 És ha megtanulják
az én népemnek utait, és az én nevemre esküsznek
ilyen módon: Él az Úr! a mint megtanították népemet
megeskődni a Baálra: akkor felépülnek majd népem
között. 17 Ha pedig nem hallgatnak meg, akkor bizony
kigyomlálom azt a népet, és elvesztem, azt mondja az
Úr.

13 Ezt mondá az Úr nékem: Menj el, és vásárolj
magadnak lenövet, és illeszd azt a derekadra, de
vízbe ne vidd be azt! 2 És megvásároltam az övet, a
mint az Úr rendelte vala, és derekamra illesztém. 3 És
másodszor szól vala az Úr hozzám, mondván: 4 Vedd
az övet, a melyet vásároltál, a mely a derekadon van,
és kelj fel, és menj az Eufrateshez, és rejtsd el azt ott a
kőszikla hasadékában. 5 És elmenék, és elrejtém azt
az Eufratesnél, a mint megparancsolta nékem az Úr. 6
Sok nap mulva pedig újra monda nékem az Úr: Kelj fel,
menj az Eufrateshez, és vedd el onnan az övet, a mely
felől parancsoltam, hogy ott rejtsd el. 7 És elmenék az
Eufrateshez, és kiásám, és kivevém arról a helyről az
övet, a hová elrejtettem azt, és ímé, az öv rothadt vala,
egészen hasznavehetetlen. 8 És szóla az Úr nékem,
mondván: 9 Ezt mondja az Úr: Így rothasztom meg a
Júda kevélységét, és a nagy Jeruzsálem kevélységét.
10 Ez a gonosz nép, a mely nem akar hallgatni az én
beszédeimre, a mely a maga szívének hamisságában
jár, és jár idegen istenek után, hogy azoknak szolgáljon,
és azokat imádja: olyanná lesz majd, mint ez az öv,
a mely egészen hasznavehetetlen. 11 Mert a miként
derekára kapcsolja a férfi az övet; akként kapcsoltam
magamhoz Izráelnek egész házát és Júdának egész
házát, azt mondja az Úr, hogy legyenek az én népemmé,
az én nevemre, dicséretemre és tisztességemre, de nem
engedelmeskedtek. 12 Ilyen szókkal szólj azért nékik:
Ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene: Minden tömlőt meg
kell tölteni borral! És azt mondják néked: Avagy nem
tudjuk-é jól, hogy minden tömlőt borral kell megtölteni?
13 Te pedig azt mondd nékik: Ezt mondja az Úr: Ímé
betöltöm e földnek minden lakosát, és a királyokat, a
kik Dávid trónján ülnek, és a papokat, a prófétákat, és
Jeruzsálemnek minden lakosát részegséggel; 14 És
összeütöm őket, egyiket a másikhoz, az atyákat és a
fiakat együtt, azt mondja az Úr; nem kegyelmezek meg,
és nem kedvezek, és nem leszek irgalmas, hogy el ne
veszítsem őket! 15 Hallgassatok és figyelmezzetek; ne
fuvalkodjatok fel, mert az Úr szólott! 16 Dicsőítsétek
az Urat, a ti Isteneteket, mielőtt setétséget szerezne,
és mielőtt megütnétek lábaitokat a setét hegyekben;
mert világosságot vártok, és halál árnyékává változtatja
azt, és sűrű homálylyá fordítja! 17 Ha pedig nem
hallgatjátok ezt: sírni fog az én lelkem a rejtekhelyeken
a ti kevélységtek miatt, és zokogva zokog; a szemem
pedig könyeket hullat, mert az Úr népe fogságba vitetik.
18 Mondd meg a királynak és a királynéasszonynak:
Alázzátok meg magatokat, és üljetek veszteg, mert
leesik fejetekről a ti dicsőségtek koronája! 19 A dél felől
való városok bezároltatnak, és nem lesz, a ki megnyissa
azokat; fogságra vitetik Júda egészen, fogságra vitetik
mindenestül! 20 Emeljétek fel szemeiteket, és nézzétek
azokat, a kik északról jőnek! Hol van a nyáj, a mely néked
adatott, a te dicsőségednek juhnyája? 21 Mit mondasz,
hogy ha megfenyít téged? Hiszen te oktattad őket magad
ellen, fejedelmekké tetted fejeden! A fájdalmak nem
környékeznek-é még téged, mint a szülőasszonyt? 22
És ha azt mondod a te szívedben: Miért következnének
ezek reám? A te hamisságod sokaságáért takartatik
fel a te ruhád, és lesznek mezítelenekké a te sarkaid.
23 Elváltoztathatja-é bőrét a szerecsen, és a párducz
az ő foltosságát? Úgy ti is cselekedhettek jót, a kik
megszoktátok a gonoszt. 24 Azért szétszórom őket, a
mint hányja-veti a pozdorját a pusztának szele. 25 Ez a
te sorsod, a te kimért részed én tőlem, ezt mondja az
Úr, a ki elfelejtkeztél én rólam, és hittél a hazugságnak.
26 Azért én is arczodra borítom fel a te ruhádat, hogy
látható legyen a te gyalázatod! 27 A te paráznaságaidat
és nyihogásaidat, bujálkodásodnak undokságát: a
halmokon, a mezőn láttam a te útálatosságaidat. Jaj
néked Jeruzsálem! Nem leszel tiszta ezután se? Meddig
még?

14 Az Úrnak szava, a mit Jeremiásnak szólott
a szárazság felől: 2 Gyászol Júda, és kapui

roskadoznak; szomorkodnak a földön, és Jeruzsálem
kiáltása felszáll. 3 Fejedelmeik is kiküldik gyermekeiket
vízért: elmennek a kútakig, nem találnak vizet;
visszatérnek üres edényekkel; szégyenkeznek és
pironkodnak, és befedik fejöket. 4 A föld miatt, a mely
retteg, mert nem esett eső a földön, szégyenkeznek a
szántóvetők, és befedik fejöket. 5 Még a szarvas-üsző
is megellik a mezőn, és ott hagyja fiát, mert nincsen
fű. 6 A vadszamarak pedig a sziklához állanak, levegő
után kapkodnak, mint a tengeri szörnyek, szemeik
eltikkadnak, mert nincs fű. 7 Ha bűneink ellenünk
tanúskodnak: cselekedjél Uram a te nevedért, mert
temérdek a mi törvényszegésünk; vétkeztünk ellened!
8 Izráel reménysége, megszabadítója a nyomorúság
idején! Miért vagy e földön úgy, mint valami jövevény és
mint valami utas, a ki éjjeli szállásra tér be? 9 Miért
vagy olyan, mint a megriasztott férfi; mint a vitéz, a
ki nem tud segíteni? Hiszen te közöttünk vagy, Uram,
és mi a te nevedről neveztetünk; ne hagyj el minket!
10 Ezt mondja az Úr e népnek: Úgy szerettek ide-oda
futkározni, lábaikat meg nem tartóztatták! Azért az Úr
nem kedvelte őket. Most megemlékezik az ő bűnökről,
és vétkeikért megfenyíti őket. 11 És mondá nékem az Úr:
Ne könyörögj e népért, az ő javára. 12 Mikor bőjtölnek,
én meg nem hallgatom kiáltozásukat, és ha égőáldozatot
vagy ételáldozatot készítenek, nem lesznek kedvesek
előttem; sőt fegyverrel, éhséggel és döghalállal irtom ki
őket. 13 És mondék: Ah, Uram Isten! Hiszen a próféták
mondják vala nékik: Fegyvert nem láttok, éhség sem
lesz rajtatok, sőt állandó békességet adok néktek ezen
a helyen. 14 És monda az Úr nékem: Hazugságot
prófétálnak a próféták az én nevemben; nem küldtem
őket, nem parancsoltam nékik, nem is beszéltem
velök; hazug látomást, varázslást, hiábavalóságot és
szívbeli csalárdságot jövendölnek néktek. 15 Azért ezt
mondja az Úr a próféták felől, a kik az én nevemben
prófétálnak, holott én nem küldtem őket és mégis azt
mondják: fegyver és éhség nem lesz e földön: Fegyver
és éhség miatt vesznek el azok a próféták! 16 A
nép pedig, a melynek ők prófétálnak, ott hever majd
Jeruzsálem utczáin az éhség és a fegyver miatt, és
nem lesz, a ki eltemesse őket, őket és feleségeiket,
fiaikat és leányaikat; így zúdítom rájok gonoszságukat!
17 Azért e szavakat mondjad nékik: Szemeim könyeket
hullatnak éjjel és nappal, és nem szünnek meg; mert
nagy rontással rontatott meg a szűz, az én népemnek
leánya, igen fájdalmas vereséggel. 18 Ha kimegyek a
mezőre, hát ímé fegyver által levágottak; ha bemegyek
a városba, hát ímé éhség miatt elepedtek vannak ott!
Bizony próféta is, pap is olyan földre költöznek, a melyet
nem ismernek! 19 Egészen elvetetted-é Júdát, avagy
a Siont útálja-é lelked? miért vertél úgy meg, hogy
semmi orvosságunk se legyen? Békességet vártunk, de
nincs semmi jó; és gyógyulásnak idejét, de ímé, itt van
a rettegés! 20 Ismerjük Uram a mi gonoszságainkat,
atyáink bűnét; bizony vétkeztünk ellened! 21 Ne vesd
meg a te nevedért; ne gyalázd meg a te dicsőségednek
székét! Emlékezzél; ne rontsd meg a te velünk való
szövetségedet! 22 Vannak-é a pogányok bálványai
között, a kik esőt adhatnak? És ad-é záporokat az ég?
Avagy nem te vagy-é a mi Urunk Istenünk, és nem
benned kell-é bíznunk, hiszen te cselekedted mindezt!

15 És monda az Úr nékem: Ha Mózes és Sámuel
állanának is előttem, nem hajolna lelkem e néphez;
küldd ki az orczám elől, hadd menjenek! 2 Ha pedig ezt
mondják néked: Hová menjünk? ezt mondjad nékik:
Így szól az Úr: A ki halálra való, halálra; a ki fegyverre
való, fegyverre; a ki éhségre való, éhségre, és a ki
fogságra való, fogságra. 3 Mert négyfélével támadok
reájok, ezt mondja az Úr: Fegyverrel, hogy gyilkoljon,
kutyákkal, hogy tépjenek, az ég madaraival és a mezei
vadakkal, hogy egyenek és pusztítsanak. 4 Bújdosókká
teszem őket e földnek minden országában Manasséért,
Ezékiásnak, Júda királyának fiáért, azok miatt, a miket ő
Jeruzsálemben cselekedett. 5 Mert ki könyörül meg
rajtad Jeruzsálem, és ki vígasztal meg téged, és ki
mozdul meg, hogy kérdezze: jól vagy-é? 6 Te elhagytál
engem, azt mondja az Úr, másfelé jártál; azért kinyújtom
kezemet ellened, és elvesztelek téged; belefáradtam
a szánakozásba! 7 Elszórom őket szórólapáttal e
földnek kapuiban; gyermektelenné teszem, elvesztem
az én népemet; nem tértek vissza útaikról. 8 Özvegyei
számosabbak lesznek a tenger fövenyénél; pusztítót
viszek reájok, az ifjúság anyjára délben; bocsátok reája
nagy hirtelen észvesztést és rettentéseket. 9 Elsenyved,
a ki hét fiút szűl; kileheli lelkét; lehanyatlik az ő napja,
mikor még nappal volna; megszégyenül és pironkodik;
a maradékaikat pedig fegyverre vetem az ő ellenségeik
előtt, azt mondja az Úr! 10 Jaj nékem, anyám, mert
versengés férfiává és az egész föld ellen perlekedő
férfiúvá szültél engemet! Nem adtam kölcsönt és nékem
sem adtak kölcsönt: mégis mindnyájan szidalmaznak
engem! 11 Monda az Úr: Avagy nem jóra tartalak-é meg
téged? Avagy nem azt teszem-é, hogy ellenséged a baj
idején és nyomorúság idején kérni fog téged? 12 Vajjon
eltöri-é a vas az északi vasat és rezet? 13 Vagyonodat
és kincseidet rablónak adom, nem pénzért, hanem a
te mindenféle vétkedért, minden határodban. 14 És
elvitetlek ellenségeiddel olyan földre, a melyet nem
ismersz, mert haragomnak tüze felgerjedt, lángra gyúlt
ellenetek! 15 Te tudod, Uram! Emlékezzél meg rólam és
tekints reám, és állj bosszút értem üldözőimen; a te
haragodnak halogatásaival ne ejts el engem; tudd meg,
hogy éretted szenvedek gyalázatot! 16 Ha szavaidat
hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid örömömre
váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te

nevedről neveztetem oh Uram, Seregeknek Istene!
17 Nem ültem a nevetgélők gyülekezetében, és nem
ujjongtam velök; a te hatalmad miatt egyedül ültem, mert
bosszúsággal töltöttél el engem. 18 Miért lett szünetlenné
az én fájdalmam, és halálossá, gyógyíthatatlanná az
én sebem? Olyanná lettél nékem, mint a bizonytalan
vizű, csalóka patak! 19 Azért ezt mondja az Úr: Ha
megtérsz, én is visszatérítelek téged, előttem állasz; és
ha elválasztod a jót a hitványtól, olyanná leszel, mint az
én szájam. Ők térjenek meg te hozzád, de te ne térj ő
hozzájok! 20 És e nép ellen erős érczbástyává teszlek
téged, és viaskodnak ellened, de nem győzhetnek
meg téged, mert én veled vagyok, hogy megvédjelek
és megszabadítsalak téged, azt mondja az Úr! 21
És megszabadítlak téged a gonoszok kezeiből, és
kimentelek téged a hatalmaskodók markából.

16 Majd szóla az Úr nékem, mondván: 2 Ne végy
magadnak feleséget, és ne legyenek néked fiaid
és leányaid ezen a helyen! 3 Mert ezt mondja az
Úr a fiak felől és leányok felől, a kik ezen a helyen
születnek, és anyjaik felől, a kik szülik őket, és atyjaik
felől, a kik nemzették őket e földön: 4 Keserves halállal
halnak meg, nem sirattatnak el és el sem temettetnek;
ganéjjá lesznek a föld színén, s fegyver és éhség miatt
pusztulnak el, és az ő holttestök az ég madarainak
és a mezei vadaknak lesznek eledelül. 5 Mert ezt
mondja az Úr: Ne menj be gyászoló házba, se sírni
ne menj, se ne vígasztald őket; mert megvontam e
néptől az én békességemet, azt mondja az Úr: az
irgalmasságot és kegyelmet. 6 És meghalnak nagyok
és kicsinyek e földön; el sem temetik, meg sem siratják
őket, sem össze nem metélik magokat, sem hajokat ki
nem tépik ő érettök. 7 Kenyeret sem törnek nékik a
gyászoláskor, hogy vígasztalják őket a meghaltért; a
vígasztalás poharával sem itatják őket az ő atyjokért
és anyjokért. 8 A lakodalmas házba se menj be, hogy
leülj velök enni és inni. 9 Mert azt mondja a Seregek
Ura, Izráelnek Istene: Ímé, én megszüntetem e helyen,
a ti szemeitek előtt, a ti napjaitokban a vigasságnak
szavát és az örömnek szavát, a vőlegénynek szavát és
a menyasszonynak szavát. 10 És hogyha tudtára adod
e népnek mind e határozatokat, és ezt mondják néked:
Miért határozta az Úr ellenünk mindezt a nagy gonoszt;
és micsoda a mi bűnünk és micsoda a mi vétkünk, a
melylyel vétkeztünk az Úr ellen, a mi Istenünk ellen? 11
Akkor ezt mondd nékik: Azért, mert elhagytak engem a ti
atyáitok, azt mondja az Úr, és idegen istenek után jártak,
és azoknak szolgáltak és azokat imádták, engem pedig
elhagytak, és az én törvényemet meg nem tartották. 12
És ti gonoszabbul cselekedtetek, mint atyáitok; mert
ímé, ti mindnyájan a ti gonosz szívetek hamisságát
követitek, nem hallgatva reám. 13 Azért kivetlek titeket e
földből arra a földre, a melyet sem ti nem ismertek, sem
a ti atyáitok, és ott szolgáltok majd idegen isteneknek
nappal és éjjel; mivelhogy nem könyörülök rajtatok.
14 Azért ímé, eljőnek a napok, ezt mondja az Úr, a
mikor nem mondják többé; Él az Úr, a ki felhozta Izráel
fiait Égyiptom földéről; 15 Hanem ezt: Él az Úr, a
ki felhozta Izráel fiait északnak földéről és mindama
földekről, a melyekbe elszórta őket! Mert visszaviszem
őket az ő földjükre, a melyet az ő atyáiknak adtam.
16 Ímé én sok halász után küldök, ezt mondja az Úr,
hogy halászszák ki őket; azután pedig elküldök sok
vadász után, hogy vadászszák ki őket minden hegyből,
minden halomból és a sziklák hasadékaiból is. 17 Mert
szemmel tartom minden útjokat; nem rejtőzhettek el
orczám elől, és nincsen elfedve az ő bűnök szemeim
elől. 18 Előbb azonban megfizetek nékik az ő bűneikért
és vétkeikért kétszeresen, mert megszentségtelenítették
az én földemet az ő útálatosságaiknak holttestével, és
betöltötték az én örökségemet az ő fertelmességeikkel.
19 Oh Uram, én erősségem, én bástyám és én
menedékem a nyomorúság idején! Hozzád jőnek majd
a nemzetek a föld határairól, és ezt mondják: Bizony
hamis isteneket bírtak a mi atyáink és hiábavalókat, mert
nincs köztük segíteni tudó. 20 Csinálhat-é az ember
magának isteneket? Hiszen azok nem istenek! 21 Azért
ímé, megismertetem velök ez úttal, megismertetem
velök az én kezemet és hatalmamat, és megtudják,
hogy az Úr az én nevem.

17 A Júda vétke vas tollal, gyémánt hegygyel van
felírva; fel van vésve szívök táblájára és oltáraik
szarvaira, 2 Mivelhogy megemlékeznek fiaik az ő
oltáraikról, Aséra bálványaikról a zöld fák mellett és a
magas halmokon. 3 Oh én hegyem a síkon! Vagyonodat,
minden kincsedet prédává teszem a te magaslataidért,
minden határodban való vétkeidért. 4 És elszakíttatol,
és pedig magad által, a te örökségedtől, a melyet
én adtam néked, és szolgáltatni fogom veled a te
ellenségeidet olyan földön, a melyet nem ismersz; mert
tűzre lobbantottátok haragomat, örökké égni fog. 5 Ezt
mondja az Úr: Átkozott az a férfi, a ki emberben bízik
és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő
szíve! 6 Mert olyanná lesz, mint a hangafa a pusztában,
és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban
lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön.
7 Áldott az a férfi, a ki az Úrban bízik, és a kinek
bizodalma az Úr; 8 Mert olyanná lesz, mint a víz mellé
ültetett fa, a mely a folyó felé bocsátja gyökereit, és nem
fél, ha hőség következik, és a levele zöld marad; és a
száraz esztendőben nem retteg, sem a gyümölcsözéstől
meg nem szűnik. 9 Csalárdabb a szív mindennél, és
gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? 10 Én, az Úr vagyok
az, a ki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom,
hogy megfizessek kinek-kinek az ő útai szerint és
cselekedeteinek gyümölcse szerint. 11 Mint a fogoly

madár, mely fiakat gyűjt, melyeket nem ő költött, olyan,
a ki gazdagságot gyűjt, de nem igazán; az ő napjainak
felén elhagyja azt, a halálakor pedig bolonddá lesz.
12 Óh dicsőség trónja, kezdettől fogva magasságos,
szentségünknek helye. 13 Izráelnek reménysége, oh
Uram! A kik elhagynak téged, mind megszégyenülnek! A
kik elpártolnak tőlem, a porba iratnak be, mert elhagyták
az élő vizeknek kútfejét, az Urat! 14 Gyógyíts meg
engem Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg
engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én
dicsekedésem! 15 Ímé, ők azt mondják nékem: Hol van
az Úr szózata? Most jőjjön el! 16 De én nem siettem
elhagyni a te útaidnak követését, sem gonosz napot nem
kívántam, te tudod; a mi ajkaimon jött ki, nyilvánvaló volt
előtted. 17 Ne légy nékem rettentésemre: reménységem
vagy te a háborúság napján! 18 Szégyenüljenek meg, a
kik üldöznek engem, de ne én szégyenüljek meg; ők
rettegjenek és ne én rettegjek; hozz reájok háborúság
napját, és kétszeres zúzással zúzd össze őket! 19
Ezt mondá nékem az Úr: Menj és állj meg a nép
fiainak kapujában, a melyen bemennek és a melyen
kijönnek Júdának királyai, és Jeruzsálemnek is minden
kapujában! 20 És ezt mondd nékik: Halljátok meg
az Úrnak szavát Júdának királyai és egész Júda és
Jeruzsálemnek minden lakosa, a kik bejártok e kapukon!
21 Ezt mondja az Úr: Vigyázzatok a ti lelketekre, és
ne hordjatok terhet szombat-napon, se Jeruzsálem
kapuin be ne vigyetek! 22 Házaitokból se vigyetek ki
terhet szombat-napon, és semmi munkát ne végezzetek,
hanem szenteljétek meg a szombat-napot, úgy a mint
atyáitoknak megparancsoltam! 23 De ők nem hallgattak,
és fülöket sem hajtották rá, hanem megkeményítették
nyakokat, hogy ne halljanak, és az oktatást be ne
vehessék. 24 Pedig ha szívesen hallgattok reám, ezt
mondja az Úr, és nem visztek be terhet e város kapuin
szombat-napon, és megszentelitek a szombat-napot,
úgy hogy semmi dolgot nem végeztek azon: 25 Akkor e
város kapuin királyok és fejedelmek fognak bevonulni,
a kik a Dávid székén ülnek, szekereken és lovakon
járnak, mind magok, mind fejedelmeik, Júdának férfiai
és Jeruzsálemnek lakosai, és e városban lakni fognak
mindörökké. 26 És bejőnek Júda városaiból, Jeruzsálem
környékéről, Benjámin földéről, a lapályról, a hegyről
és dél felől, hozván égőáldozatot, véres áldozatot,
ételáldozatot és temjént, és hozván hálaáldozatot az
Úrnak házába. 27 Ha pedig nem hallgattok reám, hogy
megszenteljétek a szombat-napot, és hogy ne hordjatok
terhet és ne jőjjetek be Jeruzsálem kapuin szombat-
napon: tüzet gerjesztek az ő kapuiban, és megemészti
Jeruzsálem palotáit, és nem lesz eloltható.

18 Az a beszéd, a melyet az Úr beszélt Jeremiásnak,
mondván: 2 Kelj fel és menj le a fazekasnak
házába, és ott közlöm veled az én beszédeimet! 3
Lemenék azért a fazekas házába, és ímé ő edényt
készít vala a korongon. 4 És elromla az edény, a melyet
ő készít vala és a mely mint agyag volt a fazekas
kezében, és azonnal más edényt készíte belőle, a mint
a fazekas jobbnak látta megkészíteni. 5 És szóla az Úr
nékem, mondván: 6 Vajjon nem cselekedtem-é veletek
úgy, mint ez a fazekas, oh Izráel háza? ezt mondja az
Úr. Ímé, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok
vagytok ti az én kezemben, oh Izráel háza! 7 Hogyha
szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigyomlálom,
megrontom és elvesztem: 8 De megtér az a nép az ő
gonoszságából, a mely ellen szólottam: én is megbánom
a gonoszt, a melyet rajta véghezvinni gondoltam. 9
És hogyha szólok a nép felől és ország felől, hogy
felépítem, beültetem; 10 De a gonoszt cselekszi előttem,
és nem hallgat az én szómra: akkor megbánom a
jót, a melylyel vele jót tenni akartam. 11 Most azért
beszélj csak a Júda férfiaival és Jeruzsálem lakosaival,
mondván: Ezt mondja az Úr: Ímé, én veszedelmet
készítek ellenetek és tervet tervezek ellenetek! Nosza,
térjetek meg, kiki a maga gonosz útáról, és jobbítsátok
meg útaitokat és cselekedeteiteket! 12 Ők pedig azt
mondják: Hagyd el! Mert mi a magunk gondolatai
után megyünk, és mindnyájan a mi gonosz szívünk
hamisságát cselekeszszük. 13 Azért ezt mondja az Úr:
Kérdezzétek csak meg a népeket: kicsoda hallott vala
ilyeneket? Igen útálatosan cselekedett Izráel leánya! 14
Elhagyja-é a mezőség szikláját a Libanon hava? Vajjon
kiszáríthatók-é a felfakadó, csörgedező, hullámzó vizek?
15 Ám az én népem elfeledkezett rólam; a hiábavalónak
áldozik; elcsábították őket az ő útaikról, az ősrégi
nyomról, hogy ösvényeken, járatlan úton járjanak; 16
Hogy pusztasággá tegyem földjüket, örökös csúfsággá,
hogy a ki átmegy rajta, elálmélkodjék és fejét csóválja.
17 Mint keleti szél szórom szét őket az ellenség előtt,
háttal és nem arczczal nézek reájok az ő pusztulásuk
napján. 18 Ők pedig mondák: Jertek és tervezzünk
terveket Jeremiás ellen, mert nem vész el a törvény a
paptól, sem a tanács a bölcstől, sem az ige a prófétától!
Jertek el és verjük meg őt nyelvvel, és ne hallgassunk
egy szavára sem! 19 Figyelmezz reám Uram, és az
én pereseimnek szavát is halld meg! 20 Hát roszszal
fizetnek-é a jóért, hogy ők vermet ásnak nékem?
Emlékezzél! Előtted álltam, hogy javokra beszéljek,
hogy elfordítsam rólok haragodat. 21 Azért juttasd
fiaikat éhségre és hányd őket fegyver hegyére, hogy
legyenek az ő asszonyaik magtalanokká és özvegyekké;
férjeik pedig legyenek halál martalékává, ifjaikat fegyver
verje le a harczon. 22 Kiáltás hallattassék házaikból,
mikor sereggel törsz reájok hirtelen, mert vermet ástak,
hogy elfogjanak engem, és tőrt vetettek lábaimnak.
23 Te pedig Uram, tudod minden ellenem való gyilkos
szándékukat; ne kegyelmezz meg bűneik miatt, és ne

töröld ki vétkeiket orczád elől, hanem veszni valók
legyenek előtted; a te haragod idején bánj el velök!

19 Ezt mondja az Úr: Menj el és végy egy cserépkorsót
a fazekastól, és némelyekkel a nép vénei közül
és a papok vénei közül. 2 Menj el a Ben-Hinnom
völgyébe, a mely a fazekasok kapujának bejáratánál
van, és kiáltsd ott azokat a szavakat, a melyeket én
szólok néked; 3 És ezt mondjad: Halljátok meg az Úr
szavát Júda királyai és Jeruzsálem lakosai: Ezt mondja
a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én veszedelmet
hozok e helyre, úgy hogy a ki csak hallja, megcsendül
bele a füle. 4 Azért, mert elhagytak engem, és idegenné
tették e helyet, és idegen isteneknek áldoztak benne,
a kiket sem ők nem ismertek, sem atyáik, sem Júda
királyai, és eltöltötték e helyet ártatlan vérrel; 5 És
magaslatokat építének a Baálnak, hogy megégessék
fiaikat a tűzben, égőáldozatul a Baálnak, a mit én nem
parancsoltam, sem nem rendeltem, és a mire nem is
gondoltam. 6 Azért ímé eljőnek a napok, azt mondja az
Úr, és e hely nem neveztetik többé Tófetnek, sem Ben-
Hinnom völgyének, hanem öldöklés völgyének. 7 És
eszét vesztem e helyen Júdának és Jeruzsálemnek,
és fegyverrel ejtem el őket ellenségeik előtt, és az
életökre törőknek kezével; holttesteiket pedig az ég
madarainak és a mezei vadaknak adom eledelül. 8
És e várost csudává teszem és nevetséggé, a ki csak
átmegy rajta, álmélkodik és szörnyűködik az ő nagy
romlásán. 9 És megétetem velök az ő fiaik húsát és
leányaik húsát és megeszi kiki az ő barátjának húsát,
a megszállás alatt és a veszedelem alatt, a melylyel
megszorongatják őket ellenségeik és a kik keresik az
ő lelköket. 10 Azután törd el e korsót azok szeme
láttára, a kik elmennek veled. 11 És ezt mondd nékik:
Ezt mondja a Seregek Ura: Így töröm össze e népet
és e várost, a mint összetörhető e cserépedény, a
mely többé meg sem építhető; és Tófetben temettetnek
el, mert nem lesz más hely a temetkezésre. 12 Így
cselekszem e helylyel és ennek lakosaival, azt mondja
az Úr, és olyanná teszem e várost, a milyen Tófet. 13 És
Jeruzsálem házai és Júda királyainak házai undokokká
lesznek, mint a Tófet helye; mindazok a házak, a
melyeknek tetején az ég egész seregének áldoztak és
italáldozatot vittek az idegen isteneknek. 14 Azután
hazajöve Jeremiás Tófetből, a hová az Úr küldte vala őt
prófétálni; megálla az Úr házának pitvarában, és szóla
az egész népnek: 15 Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel
Istene: Ímé én ráhozom e városra és ennek minden
városára mindama veszedelmet, a melyről szóltam
ő ellene; mert megkeményítették nyakukat, hogy ne
hallják az én beszédeimet.

20 És hallá Passúr a pap, az Immár fia (ő pedig
fejedelem vala az Úr házában), Jeremiást, a mint
e szókat prófétálja vala: 2 És megcsapdosá Passúr
Jeremiást a prófétát, és beveté őt a tömlöczbe, a mely
a Benjámin felső kapujában vala, az Úr háza mellett.
3 És lőn másnap, hogy kivevé Passúr Jeremiást a
tömlöczből, és monda néki Jeremiás: Nem Passúrnak
nevezett téged az Úr, hanem Mágor Missábibnak; 4
Mert ezt mondja az Úr: Ímé, én félelembe ejtelek téged
és minden barátodat, és elhullanak az ő ellenségeik
fegyvere által a szemeid láttára; az egész Júdát pedig
odaadom a babiloni király kezébe, és elviszi őket
Babilonba, és fegyverrel vágja le őket: 5 És odaadom e
városnak minden vagyonát és minden keresményét,
és minden drágaságát, és Júda királyainak minden
kincsét odaadom az ő ellenségeik kezébe, és elrabolják,
elhurczolják és Babilonba viszik azokat. 6 Te pedig
Passúr és a te házadnak minden lakosa, rabságba
mentek, és Babilonba jutsz és ott halsz meg és ott
temettetel el, te és minden barátod, a kiknek hamisan
prófétáltál. 7 Rávettél Uram engem és rávétettem,
megragadtál engem és legyőztél! Nevetségessé lettem
minden időre, mindenki csúfol engemet; 8 Mert a
hányszor csak szólok, kiáltozom; így kiáltok: erőszak és
romlás! Mert az Úr szava mindenkori gyalázatomra és
csúfságomra lett nékem. 9 Azért azt mondom: Nem
emlékezem róla, sem az ő nevében többé nem szólok;
de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba
rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de
nem tehetem. 10 Mert hallom sokak rágalmazását,
a mindenfelől való fenyegetést: Jelentsétek fel és
ezt mi is feljelentjük: mindazok is, a kik barátaim,
az én tántorodásomra figyelmeznek, mondván: Talán
megbotlik és megfoghatjuk őt, és bosszút állhatunk
rajta; 11 De az Úr velem van, mint hatalmas hős, azért
elesnek az én kergetőim és nem bírnak velem, igen
megszégyenülnek, mert nem okosan cselekesznek:
örökkévaló gyalázat lesz rajtok és felejthetetlen. 12
Azért, oh Seregeknek Ura, a ki megpróbálod az igazat,
látod a veséket és a szíveket, hadd lássam a te
büntetésedet ő rajtok: mert néked jelentettem meg az én
ügyemet! 13 Énekeljetek az Úrnak, dicsérjétek az Urat,
mert a szegénynek lelkét megszabadítja a gonoszok
kezéből. 14 Átkozott az a nap, a melyen születtem;
az a nap, a melyen anyám szűlt engem, ne legyen
áldott! 15 Átkozott ember az, a ki örömhírt vitt az én
atyámnak, mondván: Fiúmagzatod született néked, igen
megörvendeztetvén őt. 16 És legyen az az ember olyan,
mint azok a városok, a melyeket elvesztett az Úr és meg
nem bánta; és halljon reggel kiáltozást, és harczi riadót
délben. 17 Hogy nem ölt meg engem az én anyám
méhében, hogy az én anyám nékem koporsóm lett
volna, és méhe soha sem szűlt volna! 18 Miért is jöttem
ki az én anyámnak méhéből, hogy nyomorúságot lássak
és bánatot, és hogy napjaim gyalázatban végződjenek?

21 Ez a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak,
mikor elküldé hozzá Sedékiás király Passúrt
Melkiásnak fiát, és Sofóniást a Maásiás pap fiát,
mondván: **2** Kérdezd meg most érettünk az Urat, mert
Nabukodonozor, a babiloni király viaskodik ellenünk,
ha cselekszik-é az Úr velünk minden ő csodái szerint,
hogy elhagyjon minket? **3** És monda nékik Jeremiás:
Ezt mondjátok Sedékiásnak. **4** Így szól az Úr, Izráel
Istene: Ímé, én elfordítok minden hadi szerszámot, a
melyek a ti kezeitekben vannak, a melyekkel ti a babiloni
király ellen és a Kaldeusok ellen viaskodtok, a kik kivül
a kőfalon ostromolnak titeket, és begyűjtöm őket e
városnak közepébe; **5** És én kinyujtott kézzel vívok
ellenetek és nagy erős karral és haraggal, búsulással és
nagy felindulással. **6** És megverem e városnak lakosait,
mind az embert, mind a barmot; nagy döghalállal halnak
meg. **7** És azután, azt mondja az Úr, Sedékiást a
Júda királyát, és az ő szolgáit, és a népet, és a kik
megmaradnak e városban a döghaláltól, a fegyvertől és
az éhségtől: odaadom Nabukodonozornak, a babiloni
királynak kezébe és az ő ellenségeiknek kezébe és
azoknak kezébe, a kik keresik az ő lelköket, és megöli
őket éles fegyverrel: nem kedvez nékik, nem enged és
nem könyörül rajtok. **8** Azután ezt mondjad e népnek: Ezt
mondja az Úr: Ímé, én előtökbe adom néktek az élet útját
és a halál útját. **9** A ki e városban lakik, fegyver, éhség
és döghalál miatt kell meghalnia; a ki pedig kimegy
belőle és a Kaldeusokhoz megy, a kik megostromolnak
titeket, él, és az ő lelkét zsákmányul nyeri; **10** Mert
orczámat e város veszedelmére fordítottam és nem
megszabadulására, azt mondja az Úr: A babiloni király
kezébe adatik, és tűzzel égeti meg azt! **11** Júda királya
házának mondd meg: Halljátok meg az Úr szavát!
12 Dávidnak háza, ezt mondja az Úr: Hamarsággal
tegyetek igaz ítéletet, a nyomorultat mentsétek meg a
nyomorgatónak kezéből, különben az én haragom kitör,
mint a tűz és felgerjed, és nem lesz, a ki megolthassa,
az ő cselekedeteiknek gonoszsága miatt. **13** Ímé, én
reátok megyek, te völgy lakója és síkságnak szirtje;
azt mondja az Úr, a kik azt mondjátok: Kicsoda jön le
mi ellenünk, és kicsoda jön be a mi házainkba? **14**
És a ti cselekedeteiteknek gyümölcse szerint fenyítlek
meg titeket, azt mondja az Úr, és tüzet gyújtok az ő
erdejében, és köröskörül az mindent megemészt!

22 Ezt mondja az Úr: Menj alá a Júda királyának
házába, és beszéld el ezeket: **2** És ezt mondd:
Halld meg az Úr szavát, Júda királya, a ki a Dávid királyi
székében ülsz, te és a te szolgáid, és a te néped, a
kik bejártok e kapukon! **3** Ezt mondja az Úr: Tegyetek
ítéletet és igazságot, és mentsétek meg a nyomorultat a
nyomorgató kezéből! A jövevényt, árvát és özvegyet
pedig ne nyomorgassátok és rajta ne erőszakoskodjatok,
és ártatlan vért e helyen ki ne ontsatok. **4** Mert ha ezt
cselekszitek, akkor királyok mennek be e háznak kapuin,
a kik a Dávid székébe ülnek, szekereken és lovakon
menvén ő, az ő szolgái és az ő népe. **5** Ha pedig nem
hallgattok e szókra, én magamra esküszöm, azt mondja
az Úr, hogy elpusztul e ház. **6** Mert így szól az Úr a
Júda királyának házához: Ha Gileád volnál nékem és a
Libánon feje: mégis elpusztítlak téged, mint a városokat,
a melyekben nem laknak. **7** És felkészítem ellened a
rablókat, mindeniket az ő fegyverével, és kivágják a te
válogatott czédrusaidat, és a tűzre vetik. **8** És sok nép
megy át e városon, és ezt mondják egymásnak: Miért
mívelte az Úr ezt e nagy várossal? **9** És ezt mondják:
Azért, mert elhagyták az Úrnak, az ő Istenöknek frigyét,
és idegen istenek előtt borultak le és azoknak szolgáltak.
10 Ne sirassátok a halottat és ne bánkódjatok érte,
hanem azt sirassátok, a ki elment, mert nem jő vissza
többé, és az ő szülőföldjét nem látja meg. **11** Mert ezt
mondja az Úr Sallum felől, Jósiásnak, a Júda királyának
fia felől, a ki uralkodik az ő atyja, Jósiás helyett: A ki
kimegy e helyből, nem tér többé ide vissza. **12** Hanem a
helyen, a hová rabságra vitték, ott hal meg, és e földet
nem látja többé. **13** Jaj annak, a ki hamisan építi házát,
felházait pedig álnokul; a ki az ő felebarátjával ingyen
szolgáltat, és munkájának bérét néki meg nem adja.
14 A ki ezt mondja: Nagy házat építek magamnak és
tágas felházakat, és ablakait kiszélesíti és czédrusfával
béleli meg és megfesti czinóberrel. **15** Király vagy-
é azért, hogy czédrus után kivánkozol? A te atyád
nem evett és ivott-é? De igazságot és méltányosságot
cselekedett, azért jó dolga volt. **16** Igazságosan ítélte a
szegényt és a nyomorultat, azért jó volt dolga. Nem
ez-é az igaz ismeret felőlem? azt mondja az Úr! **17**
De a te szemeid és szíved csak a te nyereségedre
vágynak, és az ártatlan vérére, és ragadozásra és
erőszak elkövetésére. **18** Azért ezt mondja az Úr
Joákimnak, Jósiás, Júda királya fiának: Nem siratják őt:
Jaj atyám! Jaj húgom! nem siratják őt: Jaj uram! Jaj az
ő dicsőségének. **19** Úgy temetik el, mint a szamarat,
kivonják és elvetik Jeruzsálem kapuin kivül! **20** Menj fel
a Libánonra és kiálts, és a Básánon emeld fel szódat
és kiálts az Abarimról, mert szeretőid mind tönkre
jutottak. **21** Szóltam néked, mikor jól volt dolgod, de
ezt mondottad: Nem hallom. Ifjúságodtól fogva ez a te
szokásod, hogy nem hallgattad az én szómat! **22** Minden
pásztorodat szél emészti meg, és a szeretőid rabságra
mennek; akkor szégyent vallasz majd és pironkodol
minden gonoszságodért. **23** Te, a ki a Libánonon
lakozol, a czédrusfákon fészkelsz: hogy fogsz majd
nyögni, mikor fájdalmak lepnek meg, a gyermekszülő
vajudása? **24** Élek én, azt mondja az Úr, hogy ha Kóniás;
Joákimnak, a Júda királyának fia pecsétgyűrű volna is
az én jobbkezemben: mindazáltal onnan lerántanálak.
25 És odaadlak téged a te lelked keresőinek kezébe,

és azoknak kezébe, a kiknek tekintetétől félsz, és
Nabukodonozornak, a babiloni királynak kezébe és a
Káldeusoknak kezébe. 26 És elvetlek téged és a te
anyádat, a ki szűlt téged, idegen földre, a melyben
nem születtetek, és ott haltok meg. 27 És nem jőnek
vissza arra a földre, a melyre az ő lelkök visszajőni
kivánkozik. 28 Avagy útálatos és elromlott edény-é ez a
férfiú, ez a Kóniás, avagy oly edény-é, amelyben semmi
gyönyörűség nincsen? Miért lökték el őt és az ő magvát,
és dobták olyan földre, a melyet ők nem ismernek?
29 Föld, föld, föld! halld meg az Úrnak szavát! 30 Ezt
mondja az Úr: Írjátok fel ezt a férfiút, mint gyermektelent,
mint olyan embert, a kinek nem lesz jó előmenetele az
ő idejében; mert senkinek, a ki az ő magvából a Dávid
székében ül, nem lesz jó állapotja, és nem uralkodik
többé Júdában.

23 Jaj a pásztoroknak, a kik elvesztik és elszélesztik
az én mezőmnek juhait, azt mondja az Úr. 2 Azért
ezt mondja az Úr, Izráel Istene a pásztoroknak, a kik
legeltetik az én népemet: Ti szélesztettétek el az én
juhaimat és űztétek el őket; és nem néztetek utánok; ímé,
én megbüntetem a ti cselekedeteiteknek gonoszságát,
azt mondja az Úr. 3 Juhaimnak maradékát pedig
összegyűjtöm minden földről, a melyekre elűztem őket,
és visszahozom őket az ő legelőikre, és szaporodnak és
megsokasodnak. 4 És pásztorokat rendelek melléjök,
hogy legeltessék őket, és többé nem félnek és nem
rettegnek, sem meg nem fogyatkoznak, azt mondja
az Úr. 5 Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr,
és támasztok Dávidnak igaz magvat, és uralkodik
mint király, és bölcsen cselekszik és méltányosságot
és igazságot cselekszik e földön. 6 Az ő idejében
megszabadul Júda, és Izráel bátorságosan lakozik,
és ez lesz az ő neve, a melylyel nevezik őt: Az Úr a
mi igazságunk! 7 Azért ímé elközelgetnek a napok,
azt mondja az Úr, a melyekben nem mondják többé:
Él az Úr, a ki kihozta Izráel fiait Égyiptom földéből.
8 Hanem inkább ezt mondják: Él az Úr, a ki kihozta
és a ki haza vezérlette Izráel házának magvát az
északi földről és mindama földekről, a melyekre kiűztem
vala őket, és lakoznak az ő földjökön. 9 A próféták
miatt megkeseredett az én szívem én bennem, minden
csontom reszket; olyan vagyok, mint a részeg férfi
és mint a bortól elázott ember, az Úrért és az ő
szent igéjéért. 10 Mert betelt a föld paráznákkal, mert
a hamis esküvés miatt gyászol a föld, a pusztának
legelője kiszáradt, és az ő futásuk gonosz, és az ő
hatalmasságuk hamis. 11 Mert mind a próféta, mind
a pap istentelenek, még házamban is megtaláltam
az ő gonoszságukat, azt mondja az Úr. 12 Azért az
ő útjok olyan lesz, mint a sikamlós útak a setétben,
megbotlanak és elesnek: mert veszedelmet hozok
reájok, az ő büntetésöknek esztendejét, azt mondja
az Úr. 13 A Samariabeli prófétákban is bolondságot
láttam: a Baál nevében prófétáltak, és elcsalták az én
népemet, az Izráelt. 14 De a jeruzsálemi prófétákban
is rútságot láttam: paráználkodnak és hazugságban
járnak; sőt pártját fogják a gonoszoknak, annyira,
hogy senki sem tér meg az ő gonoszságából; olyanok
előttem mindnyájan, mint Sodoma, és a benne lakók,
mint Gomora. 15 Azért ezt mondja a Seregek Ura a
próféták felől: Ímé, én ürmöt adok enniök és mérget
adok inniok, mert a jeruzsálemi prófétáktól ment ki az
istentelenség minden földre. 16 Ezt mondja a Seregek
Ura: Ne hallgassátok azoknak a prófétáknak szavait,
a kik néktek prófétálnak, elbolondítanak titeket: az ő
szívöknek látását szólják, nem az Úr szájából valót.
17 Szüntelen ezt mondják azoknak, a kik megvetnek
engem: Azt mondta az Úr: Békességetek lesz néktek és
mindenkinek, a ki az ő szívének keménysége szerint
jár; ezt mondák: Nem jő ti reátok veszedelem! 18 Mert
ki állott az Úr tanácsában, és ki látta és hallotta az
ő igéjét? Ki figyelmezett az ő igéjére és hallotta azt?
19 Ímé, az Úrnak szélvésze nagy haraggal kitör, és a
hitetlenek fejére forgószél zúdul. 20 Nem szünik meg
az Úrnak haragja, míg meg nem valósítja és míg be
nem teljesíti szívének gondolatait; az utolsó napokban
értitek meg e dolog értelmét. 21 Nem küldöttem e
prófétákat, de ők futottak, nem szólottam nékik, mégis
prófétáltak. 22 Ha tanácsomban állottak volna, akkor
az én igéimet hirdették volna az én népemnek, és
eltérítették volna őket az ő gonosz útaikról, és az ő
cselekedetöknek gonoszságától. 23 Csak a közelben
vagyok-é én Isten? azt mondja az Úr, és nem vagyok-
é Isten a messzeségben is? 24 Vajjon elrejtőzhetik-
é valaki a rejtekhelyeken, hogy én ne lássam őt? azt
mondja az Úr, vajjon nem töltöm-é én be a mennyet
és a földet? azt mondja az Úr. 25 Hallottam, a mit a
próféták mondanak, a kik hazugságot prófétálnak az
én nevemben, mondván: Álmot láttam, álmot láttam.
26 Meddig lesz ez a hazugságot prófétáló próféták
szívében, a kik az ő szívök csalárdságát prófétálják? 27
A kik el akarják az én népemmel felejtetni az én nevemet
az ő álmaikkal, a melyeket egymásnak beszélnek,
miképen az ő atyáik elfeledkeztek az én nevemről a
Baálért? 28 A próféta, a ki álomlátó, beszéljen álmot;
a kinél pedig az én igém van, beszélje az én igémet
igazán. Mi köze van a polyvának a búzával? azt mondja
az Úr. 29 Nem olyan-é az én igém, mint a tűz? azt
mondja az Úr, mint a sziklazúzó pőröly? 30 Azért ímé
én a prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik az én
beszédeimet ellopják egyik a másikától. 31 Ímé, én a
prófétákra támadok, azt mondja az Úr, a kik felemelik
nyelvöket és azt mondják: az Úr mondja! 32 Ímé, én a
prófétákra támadok, a kik hazug álmokat prófétálnak,
azt mondja az Úr, és beszélik azokat, és megcsalják az

én népemet az ő hazugságaikkal és hízelkedéseikkel,
holott én nem küldtem őket, sem nem parancsoltam
nékik, és használni sem használtak e népnek, azt
mondja az Úr. 33 Mikor pedig megkérdez téged e nép,
vagy a próféta, vagy a pap, mondván: Micsoda az Úrnak
terhe? akkor mondd meg nékik azt: mi a teher? Az, hogy
elvetlek titeket, azt mondja az Úr. 34 A mely próféta
vagy pap, vagy község azt mondja: Ez az Úrnak terhe,
meglátogatom azt az embert és annak házát. 35 Kiki
ezt mondja az ő barátjának és kiki az ő atyjafiának: Mit
felel az Úr? és mit szólt az Úr? 36 És az Úrnak terhét
ne emlegessétek többé, mert mindenkinek terhes lesz
az ő szava, ha elforgatjátok az élő Istennek, a Seregek
Urának, a mi Istenünknek, beszédét. 37 Ezt mondjad a
prófétának: Mit felelt néked az Úr és mit szólt az Úr?
38 Hogyha az Úrnak terhét említitek, tehát ezt mondja
az Úr: Mivelhogy ti e szót mondottátok: ez az Úrnak
terhe, jóllehet küldék ti hozzátok, a kik ezt mondják:
Ne mondjátok: ez az Úrnak terhe; 39 Ezért ímé én
elfeledlek titeket, és kigyomlállak titeket, és a várost, a
melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, elvetem az én
orczám elől. 40 És örökkévaló szégyent és örökkévaló
gyalázatot hozok ti reátok, a mely felejthetetlen.

24 Látomást mutata nékem az Úr, és ímé, két kosár
füge volt letéve az Úr temploma előtt, miután
Nabukodonozor babiloniai király Jékóniást, Joákimnak,
a Júda királyának fiát és Júdának fejedelmeit és az
ácsokat és kovácsokat fogságra hurczolá Jeruzsálemből,
és elvivé őket Babilonba. 2 Az egyik kosárban igen
jó fügék valának, a milyenek az először érő fügék; a
másik kosárban pedig igen rossz fügék valának, sőt
ehetetlenek a rosszaság miatt. 3 És monda az Úr
nékem: Mit látsz te Jeremiás? És mondék: Fügéket.
A jó fügék igen jók, de a rosszak igen rosszak, sőt
rosszaságok miatt ehetetlenek. 4 És szóla az Úr nékem,
mondván: 5 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Mint ezeket
a jó fügéket, úgy megkülönböztetem a Júda foglyait,
a kiket e helyről a Kaldeusok földjére vitettem, az ő
javokra. 6 És őket szemmel tartom az ő javokra, és
visszahozom e földre, és megépítem és el nem rontom,
és beplántálom és ki nem szaggatom. 7 És szívet adok
nékik, hogy megismerjenek engemet, hogy én vagyok
az Úr, és ők én népemmé lesznek, én pedig Istenökké
leszek, mert teljes szívökből megtérnek hozzám. 8
És a milyenek a rossz fügék, a melyek ehetetlenek a
rosszaság miatt, azt mondja az Úr, olyanná teszem
Sedékiást, a Júda királyát, és az ő maradékát, és az ő
fejedelmeit, és Jeruzsálem maradékát, a kik itt maradnak
e földön, és azokat, a kik Égyiptom földén laknak. 9
És kiteszem őket rettegésnek, veszedelemnek a föld
minden országában; gyalázatnak, példabeszédnek,
gúnynak és szidalomnak minden helyen, a hová kiűzöm
őket. 10 És fegyvert, éhséget és döghalált bocsátok
reájok mindaddig, a míg elfogynak a földről, a melyet
nékik adtam és az ő atyáiknak.

25 Az a beszéd, a mely lőn Jeremiáshoz az egész
Júda népe felől, Joákim negyedik esztendejében;
a ki fia vala Jósiásnak, a Júda királyának, az első
esztendejében Nabukodonozornak a babiloni királynak;
2 A melyet szóla Jeremiás próféta az egész Júda
népéhez és Jeruzsálem minden lakosához, mondván:
3 Jósiásnak tizenharmadik esztendejétől fogva, a ki
fia vala Amonnak, a Júda királyának, e napig (vagyis
huszonhárom esztendő óta) szóla az Úr nékem, és
szólottam én néktek, jó reggel szóltam, de nem
hallgattátok. 4 És elküldte az Úr ti hozzátok minden
ő szolgáját, a prófétákat, jó reggel elküldte, de nem
hallgattátok, és fületeket sem hajtottátok a hallásra.
5 Ezt mondták: Térjetek meg már mindnyájan a ti
gonosz útaitokról és a ti gonosz cselekedeteitekből,
hogy lakhassatok a földön, a melyet az Úr adott néktek
és a ti atyáitoknak öröktől fogva örökké. 6 És ne
járjatok idegen istenek után, hogy szolgáljatok nékik
és imádjátok őket, és ne ingereljetek fel engem a ti
kezeitek munkájával, hogy veszedelmet ne hozzak
rátok. 7 De nem hallgattatok reám, azt mondja az Úr,
hogy felingereljetek engem a ti kezeitek munkájával a ti
veszedelmetekre. 8 Azért ezt mondja a Seregeknek
Ura: Mivelhogy nem hallgattatok az én beszédemre:
9 Ímé, kiküldök én és felveszem északnak minden
nemzetségét, azt mondja az Úr, és Nabukodonozort, a
babiloni királyt, az én szolgámat, és behozom őket e
földre és ennek lakóira és mind e körül való nemzetekre,
és elveszem őket és csudává és szörnyűséggé teszem
őket és örökkévaló pusztasággá. 10 És elveszem
tőlök az öröm szavát, a vígasság szavát, a vőlegény
szavát és a menyasszony szavát, a malmok zörgését
és a szövétnek világosságát. 11 És ez egész föld
pusztasággá és csudává lészen, és e nemzetek a
babiloni királynak szolgálnak hetven esztendeig. 12
És mikor eltelik a hetven esztendő, meglátogatom a
babiloni királyon és az ő népén az ő álnokságukat,
azt mondja az Úr, és a káldeai földön, és örökkévaló
pusztasággá teszem azt. 13 És végbeviszem azon a
földön mindazokat, a miket szóltam felőle, mindazt, a mi
megvan írva e könyvben, a melyet prófétált Jeremiás az
összes nemzetek felől. 14 Mert ő rajtok is uralkodnak
majd sok nemzetek és nagy királyok, és megfizetek nékik
az ő cselekedeteik szerint és az ő kezeiknek munkája
szerint. 15 Mert ezt mondotta az Úr, Izráelnek Istene
nékem: Vedd el kezemből e harag borának poharát,
és itasd meg vele mindama nemzeteket, a kikhez
én küldelek téged. 16 Hogy igyanak, részegüljenek
meg és bolondoskodjanak a fegyver miatt, a melyet
én közéjök bocsátok. 17 És elvevém a pohárt az
Úr kezéből, és megitatám mindama nemzeteket, a

kikhez külde engem az Úr: 18 Jeruzsálemet és Júda
városait, az ő királyait és fejedelmeit, hogy pusztasággá,
csudává, szörnyűséggé és átokká tegyem őket, a mint
e mai napon van: 19 A Faraót, Égyiptom királyát, az
ő szolgáit és fejedelmeit és minden ő népét, 20 És
minden egyveleg népet, és az Úz földének minden
királyát, és a Filiszteusok földének minden királyát, és
Askalont, Gázát, Akkaront és Azótusnak maradékait, 21
Edomot, Moábot és az Ammon fiait, 22 És Tírusnak
minden királyát és Szidonnak minden királyát és a
szigeteknek minden királyát, a kik túl vannak a tengeren,
23 Dedánt és Témánt és Búzt és mindazokat, a kik
lenyírott üstökűek, 24 És Arábiának minden királyát és
az egyveleg nép minden királyát, a kik a pusztában
laknak, 25 És Zimrinek minden királyát és Elámnak
minden királyát és a Médusok minden királyát, 26 És
északnak minden királyát, mind a közelvalókat, mind a
távolvalókat, egyiket a másikra, és a földnek minden
országát, a melyek e föld színén vannak; Sésák királya
pedig ezek után iszik. 27 Azért ezt mondd nékik: Ezt
mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene: Igyatok és
részegüljetek meg, okádjatok és hulljatok el, és fel ne
keljetek a fegyver előtt, a melyet én küldök közétek.
28 És ha majd a te kezedből nem akarják elvenni a
pohárt, hogy igyanak belőle: ezt mondd nékik: Így
szól a Seregek Ura: Meg kell innotok. 29 Mert ímé, a
város ellen, a mely az én nevemről neveztetik, az ellen
veszedelmet indítok, ti pedig egészen megmenekültök-
é? Nem menekesztek, mert én fegyvert hozok e földnek
minden lakosára, azt mondja a Seregek Ura, 30 Te pedig
prófétáld meg nékik mind e szókat, és ezt mondd nékik:
Az Úr a magasságból harsog, és az ő szent lakhelyéből
dörög, harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált,
mint a szőlőtaposók, e föld minden lakosa ellen. 31
Elhat e harsogás a földnek végére, mert pere van az
Úrnak a pogányokkal, ő minden testnek ítélő birája,
a hitetleneket fegyverre veti, azt mondja az Úr. 32
Így szól a Seregek Ura: Ímé, veszedelem indul egyik
nemzettől a másik nemzetre, és nagy szélvész támad a
föld széleitől. 33 És azon a napon az Úrtól levágatnak
a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem
sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, és el sem
temettetnek, olyanok lesznek a földnek színén, mint
a ganéj. 34 Jajgassatok pásztorok, és kiáltsatok, és
heverjetek a porban, ti vezérei a nyájnak, mert eljön a
ti megöletéseteknek és szétszóratástoknak ideje, és
elhullotok, noha drága edények vagytok. 35 És nincs
hová futniok a pásztoroknak, és menekülniök a nyáj
vezéreinek. 36 Hallatszik a pásztorok kiáltozása és
a nyáj vezéreinek jajgatása, mert elpusztította az Úr
az ő legeltető helyöket. 37 Elpusztultak a békességes
legeltető helyek az Úr felgerjedt haragja miatt. 38
Elhagyta azokat, mint az oroszlán az ő barlangját, mert
pusztasággá lett az ő földjök a zsarnoknak dühe miatt
és az ő felgerjedt haragja miatt.

26 A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia
vala Jósiásnak, a Júda királyának, e szót szólá
az Úr, mondván: 2 Ezt mondja az Úr: Állj az Úr
házának pitvarába, és mondd el Júdának minden
városából azoknak, a kik imádkozni jőnek az Úr házába,
mindazokat az igéket, a melyeket parancsoltam néked,
hogy mondd el nékik. Egy szót se hagyj el! 3 Hátha
szót fogadnak, és mindenki megtér az ő gonosz útjától,
akkor megbánom a veszedelmet, a melyet nékik okozni
gondoltam az ő cselekedeteik gonoszsága miatt. 4 És
mondd meg nékik: Így szól az Úr: Ha nem hallgattok
reám, hogy az én törvényeim szerint járjatok, a melyet
előtökbe adtam, 5 Hogy hallgassatok a prófétáknak, az
én szolgáimnak beszédére, a kiket én küldék hozzátok,
és pedig jó reggel küldém, de nem hallgattatok rájok: 6
Akkor e házat hasonlóvá teszem Silóhoz, e várost pedig
a föld minden nemzetének átkává. 7 Hallák pedig a
papok és próféták és az egész község Jeremiást, a mint
ez igéket szólá az Úr házában. 8 És lőn, mikor elvégezé
Jeremiás a beszédet, a melyet az Úr parancsolt vala
mind az egész néphez szólania, megragadák őt a papok
és a próféták és az egész nép, mondván: Halállal kell
lakolnod! 9 Miért prófétáltál az Úr nevében, mondván:
Olyan lesz e ház, mint Siló, és e város elpusztul,
lakatlanná lesz? És összegyűle az egész nép Jeremiás
ellen az Úrnak házában. 10 De meghallák ezeket a Júda
fejedelmei, és felmenének a király házából az Úrnak
házába, és leülének az Úr új kapujának ajtajában. 11 És
szólának a papok és a próféták a fejedelmeknek és az
egész népnek, mondván: Halálra méltó ez az ember,
mert e város ellen prófétált, a mint füleitekkel hallottátok.
12 És szóla Jeremiás mindazoknak a fejedelmeknek és
az egész népnek, mondván: Az Úr küldött engem, hogy
prófétáljak e ház ellen és e város ellen mind e szókkal,
a melyeket hallottatok. 13 Most azért jobbítsátok meg
a ti útaitokat és cselekedeteiteket, és hallgassatok az
Úrnak, a ti Isteneteknek szavára, és az Úr megbánja
a veszedelmet, a melylyel fenyegetett titeket. 14 Én
magam pedig ímé kezetekben vagyok, cselekedjetek
velem, a mint jónak és a mint helyesnek tetszik néktek.
15 De jól tudjátok meg, hogy ha megöltök engem, ártatlan
vér száll ti reátok és e városra és ennek lakosaira,
mert bizony az Úr küldött el engem hozzátok, hogy a
ti füleitekbe mondjam mind e szókat. 16 És mondák
azok a fejedelmek és az egész község a papoknak és
prófétáknak: Nem méltó ez az ember a halálra: mert
az Úrnak, a mi Istenünknek nevében szólt nékünk! 17
Felkelének az ország vénei közül is némely férfiak, és
szólának az egész összegyűlt népnek, mondván: 18 A
móreseti Mikeás prófétált Ezékiásnak, a Júda királyának
idejében, és szóla az egész Júda népének, mondván:

Ezt mondja a Seregeknek Ura: A Siont megszántják,
mint szántóföldet, és Jeruzsálem elpusztul, és e háznak
hegyét erdő növi be; 19 Megölte-é azért őt Ezékiás,
Júdának királya és az egész Júda? Nem félte-é az Urat?
Nem könyörgött-é az Úrnak? És nem megbánta-é az Úr
a veszedelmet, a melylyel fenyegette őket? És mi olyan
nagy veszedelmet vonnánk a mi lelkünkre? 20 Volt egy
másik ember is, a ki az Úr nevében prófétált, Uriás,
Semájának fia, Kirját-Jeárimból, és prófétált e város ellen
és a föld ellen, egészen a Jeremiás beszéde szerint. 21
És meghallá Jojákim király és minden vitéze és minden
fejedelme az ő beszédeit, és halálra kerestette őt a
király; de meghallá Uriás és megijedt, és elfutott és
átment Égyiptomba. 22 És Jojákim király embereket
küldött Égyiptomba, Elnátánt, az Akbor fiát, és más
férfiakat vele együtt Égyiptomba. 23 És kihozák Uriást
Égyiptomból és vivék Jojákim király elé, a ki megöleté őt
fegyverrel, holttestét pedig a köznép temetőjébe vetteté.
24 De Ahikámnak, a Sáfán fiának keze Jeremiással lőn,
hogy ne adják őt a nép kezébe halálra.

27 A Jojákim uralkodásának kezdetén, a ki fia vala
Jósiásnak, a Júda királyának, ilyen szavakat szóla
az Úr Jeremiáshoz, mondván: 2 Így szól az Úr nékem:
Csinálj magadnak köteleket, és jármot és vedd azokat
a nyakadba. 3 És küldd azokat Edom királyához és
Moáb királyához, az Ammon fiainak királyához, Tírus
királyához és Sidon királyához a követek által, a kik
eljőnek Jeruzsálembe Sedékiáshoz, Júdának királyához,
4 És parancsold meg nékik, hogy mondják meg az ő
uraiknak: Ezt mondja a Seregek Ura, Izráelnek Istene,
ezt mondjátok a ti uraitoknak: 5 Én teremtettem a földet,
az embert és a barmot, a melyek e föld színén vannak,
az én nagy erőmmel és az én kinyujtott karommal, és
annak adom azt, a ki kedves az én szemeim előtt: 6 És
most én odaadom mind e földeket Nabukodonozornak,
a babiloni királynak, az én szolgámnak kezébe; sőt a
mezei állatokat is néki adom, hogy néki szolgáljanak. 7
És néki és az ő fiának és unokájának szolgál minden
nemzet mindaddig, míg el nem jő az ő földének is ideje,
és szolgálnak néki sok nemzetek és nagy királyok. 8
Azt a nemzetet és azt az országot pedig, a mely nem
szolgál néki, Nabukodonozornak, a babiloni királynak,
és a ki nem teszi nyakát a babiloni király jármába:
fegyverrel és éhséggel és döghalállal verem meg azt a
nemzetet, azt mondja az Úr, míglen kiirtom őket az ő
kezével. 9 Ti azért ne hallgassatok a ti prófétáitokra,
se jövendőmondóitokra, se álommagyarázóitokra, se
varázslóitokra, se szemfényvesztőitekre, a kik ezt
mondják néktek: Ne szolgáljatok a babiloni királynak. 10
Mert ők hazugságot prófétálnak néktek, hogy messze
vigyelek titeket a ti földetekből és kiűzzelek titeket, és
elveszszetek! 11 Azt a nemzetet pedig, a mely nyakára
veszi a babiloni király jármát és szolgál néki, az ő
földében hagyom, azt mondja az Úr, és míveli azt és
lakozik benne. 12 Sőt Sedékiásnak, a Júda királyának is
mind e beszédek szerint szólottam, mondván: Vegyétek
nyakatokra a babiloni királynak jármát, és szolgáljatok
néki és az ő népének, és éltek! 13 Miért halsz meg
te és a te néped fegyver miatt, éhség és döghalál
miatt, a mint szólott az Úr az olyan népről, a mely
nem szolgál a babiloni királynak? 14 Ne hallgassatok
hát a próféták szavaira, a kik így szólnak néktek: Ne
szolgáljatok a babiloni királynak; mert ők hazugságot
prófétálnak néktek. 15 Mert nem küldöttem őket, azt
mondja az Úr, hanem ők az én nevemben hazugságot
prófétálnak, hogy kiűzzelek titeket, és elvesszetek ti és
a próféták, a kik prófétálnak néktek. 16 A papoknak
és ez egész népnek is így szóltam: Ezt mondja az
Úr: Ne hallgassatok a ti prófétáitok szavaira, a kik
prófétálnak néktek, mondván: Ímé, az Úr házának
edényei visszahozatnak Babilonból most mindjárt, mert
hazugságot prófétálnak ők néktek: 17 Ne hallgassatok
rájok; szolgáljatok a babiloni királynak, és éltek; miért
legyen e város pusztasággá? 18 Ha ők próféták és
ha nálok van az Úrnak igéje: imádkozzanak most a
Seregek Urának, hogy az edények, a melyek még
az Úr házában és a Júda királyának házában és
Jeruzsálemben maradtak, ne jussanak Babilonba; 19
Mert ezt mondja a Seregek Ura az oszlopok felől, a
tenger felől, az állványok felől és az edények maradéka
felől, a melyek még e városban maradtak, 20 A
melyeket el nem vitt Nabukodonozor, a babiloni király,
mikor fogságba vivé Jékóniást, Jojákimnak, a Júda
királyának fiát Jeruzsálemből Babilonba, és Júdának és
Jeruzsálemnek minden fő népét; 21 Bizony ezt mondja
a Seregek Ura, Izráelnek Istene az edények felől, a
melyek megmaradtak az Úrnak házában és a Júda
királyának házában és Jeruzsálemben: 22 Babilonba
vitetnek, és ott lesznek mindama napig, a melyen
meglátogatom őket, azt mondja az Úr; és felhozom
azokat, és visszahozom azokat e helyre.

28 És abban az esztendőben, Sedékiás, Júda királya
uralkodásának kezdetén, a negyedik esztendőben,
az ötödik hónapban monda nékem Hanániás (Azúrnak
fia, a próféta, a ki Gibeonból való vala) az Úrnak
házában, a papok és az egész nép szemei előtt,
mondván: 2 Ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene,
mondván: Eltöröm a babiloni királynak jármát. 3 Teljes
két esztendő mulva visszahozom e helyre az Úr
házának mindamaz edényeit, a melyeket elvitt innen
Nabukodonozor, a babiloni király, és bevitt Babilonba.
4 És Jékóniást, Jojákimnak, a Júda királyának fiát és
mindama júdabeli foglyokat, a kik elvitettek Babilonba,
visszahozom én e helyre, azt mondja az Úr; mert
eltöröm a babiloni király jármát. 5 Akkor monda Jeremiás
próféta Hanániás prófétának a papok és az egész nép

szemei előtt, a mely ott áll vala az Úrnak házában;
6 Mondá pedig Jeremiás próféta: Úgy legyen, úgy
cselekedjék az Úr: teljesítse az Úr a te beszédeidet, a
melyekkel prófétálád, hogy az Úr házának edényei és a
foglyok is mind visszahozatnak Babilonból e helyre,
7 Mindazáltal halld csak e beszédet, a melyet én szólok
néked és az egész népnek:
8 A próféták, a kik előttem
és előtted eleitől fogva voltak, sok ország ellen és nagy
királyságok ellen, hadról, veszedelemről és döghalálról
prófétáltak.
9 A mely próféta a békességről prófétál,
mikor beteljesedik a próféta beszéde, akkor ismertetik
meg a próféta, ha az Úr küldötte-é azt valóban?
10
És vevé Hanániás próféta a jármot a Jeremiás próféta
nyakáról, és széttöré azt.
11 És szóla Hanániás az
egész nép előtt, mondván: Ezt mondja az Úr: Így töröm
le Nabukodonozornak, a babiloni királynak jármát két
esztendei idő mulva minden nemzet nyakáról: és elméne
Jeremiás próféta a maga útjára.
12 És szóla az Úr
Jeremiásnak, miután letöré Hanániás próféta a Jeremiás
próféta nyakáról a jármot, mondván:
13 Menj el, és
beszélj Hanániással, mondván: Ezeket mondja az Úr:
A fajármot eltörted, de csináltál helyébe vasjármokat.
14 Mert ezt mondja a Seregek Ura, Izráel Istene:
Vasjármot vetettem mind e nemzetek nyakára, hogy
szolgáljanak Nabukodonozornak, a babiloni királynak,
és szolgálnak néki, sőt a mezei állatokat is néki adom.
15 És monda Jeremiás próféta Hanániás prófétának:
Halld csak, Hanániás! nem az Úr küldött téged, és te
hazugsággal biztatod e népet.
16 Azért így szól az Úr:
Ímé, én elküldelek téged a föld színéről, meghalsz ez
esztendőben: mert pártütőleg szóltál az Úr ellen.
17 És
meghala Hanániás próféta abban az esztendőben, a
hetedik hónapban.

29 Ezek ama levél szavai, a melyet Jeremiás próféta
külde Jeruzsálemből a fogságban való vének
maradékainak, és a papoknak és a prófétáknak,
és az egész népnek, a melyet fogva vitt vala el
Nabukodonozor Jeruzsálemből Babilonba.
2 (Miután
Jékóniás király és a királyné és az udvari szolgák, Júda
és Jeruzsálem fejedelmei és az ács és a kovácsmester
kijövének Jeruzsálemből.)
3 Elasának a Sáfán fiának,
és Gamariának a Hilkiás fiának keze által, a kiket
Sedékiás, Júda királya küldött Nabukodonozorhoz, a
babiloni királyhoz Babilonba, mondván:
4 Ezt mondja
a Seregek Ura, Izráel Istene mindama foglyoknak, a
kiket Jeruzsálemből Babilonba vitettem:
5 Építsetek
házakat és lakjatok azokban, plántáljatok kerteket és
egyétek azoknak gyümölcseit.
6 Vegyetek magatoknak
feleségeket és szűljetek fiakat és leányokat, és a fiaitokat
is házasítsátok meg, a leányaitokat pedig adjátok férjhez,
és szűljenek fiakat és leányokat, és szaporodjatok meg
ott, és meg ne kevesedjetek.
7 És igyekezzetek a
városnak jólétén, a melybe fogságra küldöttelek titeket,
és könyörögjetek érette az Úrnak; mert annak jóléte
lesz a ti jólétetek.
8 Mert ezt mondja a Seregek Ura,
Izráel Istene: Ne hitessenek el titeket a ti prófétáitok, a
kik közöttetek vannak, se a ti jövendőmondóitok, és ne
figyelmezzetek a ti álmaitokra, a melyeket álmodoztok.
9 Mert ők hamisan prófétálnak néktek az én nevemben:
Nem küldöttem őket, azt mondja az Úr.
10 Mert ezt
mondja az Úr: Mihelyt eltelik Babilonban a hetven
esztendő, meglátogatlak titeket és betöltöm rajtatok
az én jó szómat, hogy visszahozzalak titeket e helyre.
11 Mert én tudom az én gondolatimat, a melyeket én
felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és
nem háborúságnak gondolata, hogy kivánatos véget
adjak néktek.
12 Akkor segítségre hívtok engem, és
elmentek és imádtok engem, és meghallgatlak titeket.
13 És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes
szívetekből kerestek engem.
14 És megtaláltok engem,
azt mondja az Úr, és visszahozlak a fogságból, és
összegyűjtlek titeket minden nemzet közül és mindama
helyekről, a hová kiűztelek titeket, azt mondja az Úr,
és visszahozlak e helyre, a honnan számkivetettelek
titeket.
15 Mert ezt mondjátok: Támasztott nékünk az
Úr prófétákat Babilonban is.
16 Mert ezt mondja az
Úr a királynak, a ki Dávid székében ül, és az egész
népnek, a mely e városban lakik, tudniillik a ti atyátok
fiainak, a kik nem mentek el veletek a fogságra:
17
Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én reájok küldöm
a fegyvert, az éhséget és a döghalált, és olyanokká
teszem őket, a milyenek a keserű fügék, a melyek
a rosszaság miatt ehetetlenek.
18 És üldözöm őket
fegyverrel, éhséggel és döghalállal, és rettenetessé
teszem őket a föld minden országára, átokká és csudává
és szörnyűséggé és mindama nemzetnek gúnyjává,
a melyek közé kivetettem őket.
19 Azért mert nem
hallgattak az én beszédeimre, azt mondja az Úr, a
melyeket én üzentem nékik az én szolgáim, a próféták
által, jó reggel elküldvén, de nem hallgattátok, azt
mondja az Úr.
20 Ti azért, ti foglyok, halljátok meg
az Úrnak szavát mindnyájan, a kiket Jeruzsálemből
Babilonba küldtem.
21 Ezt mondja a Seregek Ura, az
Izráel Istene Akhábra a Kolája fiára, és Sedékiásra a
Mahásiás fiára, a kik hamisan prófétálnak néktek az én
nevemben: Ímé, én odaadom őket Nabukodonozornak,
Babilon királyának kezébe, és szemeitek láttára megöli
őket.
22 És mind azokról vesznek átokformát a Júdából
való foglyok, a kik Babilonban vannak, mondván:
Tegyen téged az Úr olyanná, mint Sedékiást és mint
Akhábot, a kiket tűzzel égetett meg a babiloni király.
23 Mert istentelenséget cselekedtek Izráelben, és
paráználkodtak az ő felebarátjaik feleségével, és az én
nevemben hazugságot szóltak, a mit nem parancsoltam
nékik. Én pedig tudom azt, és bizonyság vagyok, azt
mondja az Úr!
24 A nehelámiti Semájának is szólj,

ezt mondván: 25 Így szól a Seregek Ura, az Izráel
Istene, mondván: Mivelhogy te levelet küldöttél a magad
nevével az egész néphez, a mely Jeruzsálemben van,
és Sofóniás paphoz, a Mahásiás fiához; és az összes
papokhoz, mondván: 26 Az Úr tett téged pappá Jojáda
pap helyébe, hogy felügyelők legyenek az Úr házában
minden bolond férfiún, és prófétálni akarón, hogy
vessed ezt a tömlöczbe és a kalodába. 27 Most azért,
miért nem dorgáltad meg az Anatóthbeli Jeremiást,
a ki néktek prófétál? 28 Sőt még hozzánk küldött
Babilonba, ezt mondván: Hosszú lesz az! Építsetek
házakat és lakjatok bennök, plántáljatok kerteket és
éljetek azoknak gyümölcseivel. 29 És elolvasá Sofóniás
pap e levelet a Jeremiás próféta hallására. 30 És
szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 31 Küldj el mind a
foglyokhoz, mondván: Ezt mondja az Úr a nehelámiti
Semája felől: Mivelhogy prófétált néktek Semája, holott
én nem küldtem őt, és hazugsággal biztatott titeket;
32 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én megfenyítem a
nehelámiti Semáját és az ő magvát; nem lesz néki
embere, a ki lakjék e nép között, és nem látja a jót,
melyet én az én népemmel cselekszem, azt mondja az
Úr; mert az Úr ellen való szót szólott.

30 Az a szó, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak,
mondván: 2 Ezt mondja az Úr, Izráel Istene,
mondván: Mindama szókat, a melyeket mondottam
néked, írd meg magadnak könyvben; 3 Mert ímé,
eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és visszahozom
az én népemet, az Izráelt és Júdát, azt mondja az
Úr, és visszahozom őket arra a földre, a melyet az ő
atyáiknak adtam, és bírni fogják azt. 4 Ezek pedig azok
a szók, a melyeket az Úr Izráel és Júda felől szólott. 5
Ezt mondta ugyanis az Úr: A félelemnek, rettentésnek
szavát hallottuk, és nincs békesség. 6 Kérdjétek meg
csak és lássátok, ha szűl-é a férfi? Miért látom minden
férfi kezét az ágyékán, mintegy gyermekszűlőét, és
miért változtak orczáik fakósárgává? 7 Jaj! mert nagy az
a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság
ideje az Jákóbon; de megszabadul abból! 8 És azon a
napon, azt mondja a Seregek Ura, letöröm majd az ő
igáját a te nyakadról, köteleidet leszaggatom, és nem
szolgálnak többé idegeneknek. 9 Hanem szolgálnak az
Úrnak az ő Istenöknek, és Dávidnak az ő királyoknak, a
kit feltámasztok nékik. 10 Te azért ne félj, oh én szolgám
Jákób, azt mondja az Úr, se ne rettegj Izráel; mert
ímhol vagyok én, a ki megszabadítlak téged a messze
földről, és a te magodat az ő fogságának földéből;
és visszatér Jákób és megnyugoszik, és bátorságban
lesz, és nem lesz, a ki megháborítsa. 11 Mert veled
vagyok én, azt mondja az Úr, hogy megtartsalak
téged: mert véget vetek minden nemzetnek, a kik
közé kiűztelek téged, csak néked nem vetek véget,
hanem megfenyítelek téged ítélettel, mert nem hagylak
egészen büntetés nélkül. 12 Mert ezt mondja az Úr:
Veszedelmes a te sebed, gyógyíthatatlan a te sérülésed.
13 Senki sincsen, a ki megítélje a te ügyedet, hogy
bekösse sebedet, orvosságok és balzsam nincsenek
számodra. 14 Elfeledkezett rólad minden szeretőd, és
nem keres téged: mert megvertelek ellenséges veréssel,
kegyetlen ostorozással, a te bűnödnek sokaságáért,
és hogy eláradtak a te vétkeid. 15 Miért kiáltozol a te
sebed miatt? veszedelmes a te sérülésed? a te bűnöd
sokaságáért és vétkeidnek eláradásáért cselekedtem
ezeket veled. 16 Azért mindazok, a kik benyelnek
téged, elnyeletnek, és valamennyi ellenséged mind
fogságra jut: és a te fosztogatóidat kifosztottakká,
és minden te zsákmánylóidat zsákmánynyá teszem.
17 Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítlak a te
sérülésedből, azt mondja az Úr. Mert számkivetettnek
hívtak téged, Sion; nincs, a ki tudakozódjék felőle. 18
Ezt mondja az Úr: Ímé, visszahozom Jákób sátorának
foglyait, és könyörülök az ő hajlékain, és a város
felépíttetik az ő magas helyén, és a palota a maga
helyén marad. 19 És hálaadás és öröm szava jő ki
belőlök, és megsokasítom őket és meg nem kevesednek,
megöregbítem őket és meg nem kisebbednek. 20 És az
ő fiai olyanok lesznek, mint eleintén, és az ő gyülekezete
erősen megáll az én orczám előtt, de megbüntetem
mindazokat, a kik nyomorgatták őt. 21 És az ő fejedelme
ő belőle támad, és az ő uralkodója belőle jő ki, és
magamhoz bocsátom őt, hogy közeledjék hozzám: mert
kicsoda az, a ki szívét arra hajtaná, hogy hozzám jőjjön,
azt mondja az Úr. 22 És népemmé lesztek, én pedig a ti
Istenetek leszek. 23 Ímé, az Úrnak szélvésze, haragja
tör elő, és a rohanó szélvész a hitetlenek fejére zúdul.
24 Nem szűnik meg az Úr felgerjedt haragja, míg végbe
nem viszi, és míg meg nem valósítja az ő szívének
gondolatait. Az utolsó napokban értitek meg e dolgot.

31 Az időben, monda az Úr, Izráel minden
nemzetségének Istene leszek, és ők az én
népemmé lesznek. 2 Ezt mondja az Úr: Kegyelmet
talált a pusztában a fegyvertől megmenekedett nép,
az Isten ő előtte menvén, hogy megnyugtassa őt,
az Izráelt. 3 Messzünnen is megjelent nékem az Úr,
mert örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért
terjesztettem reád az én irgalmasságomat. 4 Újra
felépítlek téged, és felépülsz, oh Izráel leánya. Újra
felékesíted magadat, dobokkal és vígadók seregében
jösz ki. 5 Még szőlőket plántálsz Samariának hegyein; a
kik plántálják a plántákat, élnek is azok gyümölcsével.
6 Mert lészen egy nap, mikor a pásztorok kiáltnak az
Efraim hegyén: Keljetek fel, és menjünk fel Sionba az
Úrhoz, a mi Istenünkhöz. 7 Mert ezt mondja az Úr:
Énekeljetek Jákóbnak vígassággal, és ujjongjatok a
nemzetek fejének. Hirdessétek dicséretét, és mondjátok:
Tartsd meg Uram a te népedet, az Izráel maradékát. 8

Ímé, én elhozom őket észak földéből, és összegyűjtöm
őket a földnek széleiről, közöttök lesz vak, sánta, viselős
és gyermek-szűlő is lesz velök, mint nagy sereg jőnek
ide vissza. 9 Siralommal jőnek és imádkozva hozom
őket, vezetem őket a vizek folyásai mellett egyenes
úton, hol el nem esnek, mert atyja leszek az Izráelnek,
és az Efraim nékem elsőszülöttem. 10 Halljátok meg az
Úrnak szavát, ti pogányok, és hirdessétek a messzevaló
szigeteknek, és ezt mondjátok: A ki elszórta az Izráelt,
az gyűjti őt össze, és megőrzi, mint a pásztor a maga
nyáját. 11 Mert megváltotta az Úr Jákóbot, és kimentette
a nálánál erősebbnek kezéből. 12 És eljőnek és
énekelnek a Sion ormán, és futnak az Úrnak javaihoz,
búza, bor, olaj, juhok és barmok nyája felé, és az ő
lelkök olyan lesz, mint a megöntözött kert, és nem
bánkódnak többé. 13 Akkor vígadoz a szűz a seregben,
és az ifjak és a vének együttesen, és az ő siralmokat
örömre fordítom, és megvígasztalom és felvidámítom
őket az ő bánatukból. 14 És a papok lelkét megelégítem
kövérséggel, és az én népem eltelik javaimmal, azt
mondja az Úr. 15 Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott
Rámában, sírás és keserves jajgatás; Rákhel siratta
az ő fiait, nem akart megvígasztaltatni az ő fiai felől,
mert nincsenek. 16 Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza
szódat a sírástól és szemeidet a könyhullatástól, mert
meglesz a te cselekedetednek jutalma, azt mondja
az Úr, hiszen az ellenség földéből térnek vissza. 17
Jövendődnek is jó reménysége lészen, azt mondja
az Úr, mert fiaid visszajőnek az ő határaikra. 18
Jól hallottam, hogy panaszolkodott Efraim: Megvertél
engem és megverettetém, mint a tanulatlan tulok; térít
meg engem és megtérek, mert te vagy az Úr, az én
Istenem. 19 Mert azután, hogy megtérítettél engem,
megbántam bűnömet, és miután megismertem magamat,
czombomat vertem; szégyenkezem és pirulok, mert
viselem az én ifjúságomnak gyalázatát. 20 Avagy nem
kedves fiam-é nékem Efraim? Avagy nem kényeztetett
gyermek-é? Hiszen valahányszor ellene szóltam, újra
megemlékeztem ő róla, azért az én belső részeim
megindultak ő rajta, bizony könyörülök rajta, azt mondja
az Úr! 21 Rendelj magadnak útjelzőket, rakj útmutató
oszlopokat, vigyázz az ösvényre, az útra, a melyen
mentél, jőjj vissza Izráelnek leánya, jőjj vissza ide a
te városodba! 22 Meddig bújdosol, oh szófogadatlan
leány? Mert az Úr új rendet teremt e földön. Asszony
környékezi a férfit. 23 Ezt mondja a Seregek Ura,
Izráel Istene: Újra e szókat mondják majd a Júda
földén és az ő városaiban, mikor visszahozom az ő
foglyaikat: Áldjon meg téged az Úr, oh igazságnak
háza, oh szent hegy! 24 És ott lakoznak majd Júda
és minden ő városa, a szántóvetők és baromtartók
együttesen. 25 Mert megitatom a szomjú lelket, és
minden éhező lelket megelégítek. 26 Ezért vagyok ébren
és vigyázok, és az én álmom édes nékem. 27 Ímé,
eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és bevetem az Izráel
házát és a Júda házát embernek magvával és baromnak
magvával. 28 És a miképen gondom volt arra, hogy
kigyomláljam és elrontsam, letörjem és pusztítsam és
veszedelembe sodorjam őket, azonképen vigyázok arra,
hogy megépítsem és beplántáljam őket, azt mondja az
Úr! 29 Ama napokban nem mondják többé: Az atyák
ették meg az egrest, és a fiak foga vásott el bele. 30
Sőt inkább kiki a maga gonoszságáért hal meg; minden
embernek, ki megeszi az egrest, tulajdon foga vásik
el bele. 31 Ímé, eljőnek a napok, azt mondja az Úr;
és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda
házával. 32 Nem ama szövetség szerint, a melyet
az ő atyáikkal kötöttem az napon, a melyen kézen
fogtam őket, hogy kihozzam őket Égyiptom földéből,
de a kik megrontották az én szövetségemet, noha én
férjök maradtam, azt mondja az Úr. 33 Hanem ez
lesz a szövetség, a melyet e napok után az Izráel
házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő
belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és
Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek. 34 És
nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az
ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert
ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva
nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő
bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem. 35
Ezt mondja az Úr, a ki adta a napot, hogy világítson
nappal, a ki törvényt szabott a holdnak és a csillagoknak,
hogy világítsanak éjjel, a ki felháborítja a tengert és
annak habjai zúgnak, Seregek Ura az ő neve: 36 Ha
eltünnek e törvények előlem, azt mondja az Úr, az
Izráelnek magva is megszakad, hogy soha én előttem
nép ne legyen. 37 Ezt mondja az Úr: Ha megmérhetik
az egeket ott fenn, és itt alant kifürkészhetik a föld
fundamentomait: én is megútálom Izráelnek minden
magvát, mindazokért, a miket cselekedtek, azt mondja
az Úr! 38 Ímé eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és
felépíttetik a város az Úrnak a Hanániel tornyától fogva
a szeglet kapujáig. 39 És kijjebb megy még a mérőkötél
azzal átellenben a Garéb hegyéig, és lefordul Góhat
felé. 40 És a holttesteknek és a hamunak egész völgye,
és az egész mező a Kidron patakáig, a lovak kapujának
szegletéig kelet felé az Úr szent helye lesz, nem rontatik
el, sem el nem pusztíttatik soha örökké.

32 Az a szó, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak,
Sedékiásnak, a Júda királyának tizedik
esztendejében: Ez az esztendő a Nabukodonozor
tizennyolczadik esztendeje. 2 És akkor megszállotta
vala a babiloni király serege Jeruzsálemet, és Jeremiás
próféta elzárva vala a tömlöcznek pitvarában, a mely a
Júda királyának házában vala. 3 Mert Sedékiás, a Júda
királya záratta be őt, mondván: Miért prófétálsz te, ezt

mondván: Ezt mondta az Úr: Ímé, én e várost a babiloni
király kezébe adom és beveszi azt? 4 És Sedékiás, a
Júda királya, meg nem menekszik a Káldeusok kezéből,
hanem a babiloni király kezébe adatik, és ennek szája
szól amannak szájával, és ennek szemei látják amannak
szemeit. 5 És Babilonba viszi Sedékiást és ott lesz
mindaddig, míg meg nem látogatom őt, azt mondja
az Úr, hogyha hadakoztok a Káldeusok ellen, nem
lesz jó dolgotok. 6 És monda Jeremiás: Szólott az Úr
nékem, ezt mondván: 7 Ímé, Hanameél, Sallumnak, a
te nagybátyádnak fia hozzád megy, mondván: Vedd
meg az én mezőmet, a mely Anatótban van, mert
téged illet vér szerint, hogy megvegyed. 8 Eljöve azért
hozzám Hanameél, az én nagybátyámnak fia, az Úr
beszéde szerint a tömlöcz pitvarához, és monda nékem:
Kérlek, vedd meg az én mezőmet, a mely Anatótban, a
Benjámin földén van, mert téged illet, mint örököst, és te
reád néz vér szerint is, vedd meg hát magadnak. Akkor
észrevevém, hogy az Úr szava ez. 9 Azért megvevém
Hanameéltől, az én nagybátyámnak fiától a mezőt, a
mely Anatótban van, és kifizettem néki a pénzt, tizenhét
ezüst siklust. 10 És beírám levélbe és megpecsétlém, és
tanúkat is állíték, és megmérém a pénzt mérlegen. 11
Ezután kezembe vevém a vétel felől való levelet, a mely
meg vala pecsételve a parancsolat és törvények szerint,
és a közönséges levelet is. 12 És a vétel felől való levelet
odaadám Báruknak, a Néria fiának, a ki Mahásiás fia
vala, Hanameélnek, az én nagybátyám fiának szemei
előtt, és a tanúk szemei előtt, a kik be valának írva a
vétel felől való levélbe, mindama júdaiak szemei előtt, a
kik ülnek vala a tömlöcz pitvarában. 13 És parancsolék
Báruknak azok szemei előtt, mondván: 14 Ezt mondja
a Seregek Ura, az Izráel Istene: Vedd fel e leveleket,
ezt a vételi levelet, mind a bepecsételtetett, mind a
közönséges levelet, és tedd azokat cserépedénybe,
hogy sok ideig elálljanak. 15 Mert ezt mondja a Seregek
Ura, Izráel Istene: Még házakat, mezőket és szőlőket
fognak venni e földön. 16 És könyörgék az Úrnak,
miután odaadám a vétel felől való levelet Báruknak, a
Néria fiának, mondván: 17 Ah, ah, Uram Isten! Ímé te
teremtetted a mennyet és földet a te nagy hatalmaddal
és a te kiterjesztett karoddal, és semmi sincs lehetetlen
előtted! 18 A ki irgalmasságot cselekszel ezeríziglen, és
a ki az atyák bűnéért az ő fiaik keblében fizetsz meg ő
utánok, te nagy Isten, te hatalmas, a kinek neve Seregek
Ura! 19 Nagy tanácsú és hatalmas cselekedetű, a
kinek szemei jól látják az emberek fiainak minden útait,
hogy kinek-kinek megfizess az ő útai szerint, és az ő
cselekedeteinek gyümölcse szerint; 20 A ki jeleket és
csudákat tettél Égyiptom földén és mind e napiglan mind
Izráel földén, mind az embereken, és nevet szerzettél
magadnak, a mint ez mai nap is megvan. 21 És kihoztad
a te népedet, az Izráelt Égyiptom földéből jelekkel és
csudákkal, és hatalmas kézzel, és kinyújtott karral,
és nagy rettegtetéssel. 22 És nékik adtad e földet,
a mely felől megesküdtél az ő atyáiknak, hogy adsz
nékik tejjel és mézzel folyó földet. 23 És bementek és
birtokolták azt, mindazáltal nem hallgattak a te szódra,
és nem jártak a te törvényeidben, a miket parancsoltál
nékik, hogy megcselekedjék, azokból semmit sem
cselekedtek, azért mind e gonoszt rájok borítottad.
24 Ímé, a sánczok a városhoz érnek, hogy bevegyék
azt, és e város odaadatik a Káldeusok kezébe, a kik
megostromolják ezt fegyverrel, éhséggel és döghalállal.
És a mit szólottál, meglett, ímé látod is. 25 És mégis
azt mondottad, Uram Isten, nékem: Végy magadnak
mezőt pénzen, és legyenek tanúid előle, holott a
város a Káldeusok kezébe adatik. 26 És szóla az
Úr Jeremiásnak, mondván: 27 Ímé, én az Úr, Istene
vagyok minden testnek, vajjon van-é valami lehetetlen
nékem? 28 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom
e várost a Káldeusok kezébe, és Nabukodonozornak,
a babiloni királynak kezébe, hogy bevegye azt. 29 És
bemennek a Káldeusok, a kik ostromolják e várost, és e
várost felgyújtják tűzzel és felégetik azt, és a házakat is,
a melyeknek tetején füstöltek a Baálnak és áldoztak
idegen isteneknek, hogy engem haragra ingereljenek.
30 Mert Izráel fiai és Júda fiai ifjúságoktól fogva csak
azt cselekedték, a mi gonosz az én szemeim előtt, és
az Izráel fiai csak haragra gerjesztettek engem az ő
kezeik cselekedeteivel, azt mondja az Úr. 31 Mert csak
bosszúságomra és búsulásomra volt e város, attól a
naptól fogva, a melyen építették azt, mind ez ideig,
úgy hogy el kell azt törlenem az én színem elől. 32
Az Izráel fiainak és a Júda fiainak minden bűnéért, a
melyet cselekedtek, hogy felháborítsanak engem, ők
magok, az ő királyaik, fejedelmeik, papjaik és prófétáik
és Júda vitézei és Jeruzsálem polgárai. 33 És háttal
fordultak felém és nem arczczal, és tanítottam őket jó
reggel, és noha tanítottam őket, nem voltak készek
az intés befogadására. 34 Sőt az ő útálatosságaikat
behelyezték a házba, a mely az én nevemről neveztetik,
hogy megfertőztessék azt. 35 És magaslatokat emeltek
a Baálnak, a Ben-Hinnom völgyében, hogy megáldozzák
fiaikat és leányaikat a Moloknak, a mit nem parancsoltam
nékik, és még csak nem is gondoltam, hogy ez
útálatosságot megcselekedjék, hogy Júdát vétekre
vigyék. 36 És most azért azt mondja az Úr, Izráel Istene e
városnak, a mely felől ti mondjátok: Odaadatik a babiloni
király kezébe, fegyver, éhség és döghalál miatt: 37 Ímé
én összegyűjtöm őket mindama földekről, a melyekre
kiűztem őket haragomban, felgerjedésemben és nagy
bosszankodásomban, és visszahozom őket e helyre,
és lakni hagyom őket bátorságban. 38 És népemmé
lesznek nékem, én pedig nékik Istenök leszek. 39 És
adok nékik egy szívet és egy útat, hogy mindenkor

engem féljenek, hogy jól legyen dolguk, nékik és az
ő fiaiknak ő utánok. 40 És örökkévaló szövetséget
kötök velök, hogy nem fordulok el tőlök és a velök való
jótéteménytől, és az én félelmemet adom az ő szívökbe,
hogy el ne távozzanak tőlem. 41 És örvendezek bennök,
ha jót cselekedhetem velök és biztosan beplántálhatom
őket e földbe, teljes szívvel és teljes lélekkel. 42 Mert
ezt mondja az Úr: A miképen ráhoztam e népre mind e
nagy veszedelmet, azonképen hozom rájok mind azt a
jót, a miket én ő felőlök mondok. 43 És vesznek még
mezőt e földön, a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság
ez emberek nélkül, barmok nélkül, és odaadatik a
Káldeusok kezébe. 44 Pénzen vesznek mezőket, és
beírják a levélbe, és megpecsételik, és tanukat állítanak
a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén és Júda
városaiban, a hegyi városokban és a síkföldi városokban
és a dél felé való városokban, mert visszahozom az ő
foglyaikat, azt mondja az Úr.

33 Másodszor is szóla az Úr Jeremiásnak, mikor ő
még fogva vala a tömlöcz pitvarában, mondván:
2 Ezt mondja az Úr, a ki megteszi azt, az Úr, a ki
megvalósítja azt, hogy megerősítse azt, Úr az ő neve. 3
Kiálts hozzám és megfelelek, és nagy dolgokat mondok
néked, és megfoghatatlanokat, a melyeket nem tudsz.
4 Mert ezt mondja az Úr, az Izráel Istene, e városnak
házai és a Júda királyának házai felől, a melyek
lerontattak kosokkal és fegyverrel. 5 Mikor elmentek,
hogy vívjanak a Káldeusokkal, és hogy megtöltsék
azokat emberek holttesteivel, a kiket én haragomban és
bosszúállásomban megöltem, mivelhogy elrejtettem az
én orczámat a várostól az ő sok gonoszságukért: 6 Ímé,
én hozok néki kötést és orvosságot, és meggyógyítom
őket, és megmutatom nékik a békesség és hűség
kincseit. 7 És visszahozom Júdát és Izráelt a fogságból,
és felépítem őket, mint azelőtt. 8 És megtisztítom őket
minden bűneiktől, a melyekkel vétkeztek ellenem, és
megbocsátom minden bűneiket, a melyekkel vétkeztek
ellenem, és a melyekkel gonoszul cselekedtek ellenem.
9 És ez a város lészen nékem híremre, nevemre,
örömömre, tisztességemre és dicséretemre e földnek
minden nemzetsége előtt, a kik hallják mindama jót, a
melyet én cselekszem velök, és félni és rettegni fognak
mindama jóért és mindama békességért, a melyet én
szerzek nékik! 10 Ezt mondja az Úr: Hallatszani fog még
e helyen (a mely felől ti ezt mondjátok: Pusztaság ez,
emberek nélkül és barom nélkül való), a Júda városaiban
és Jeruzsálem utczáiban, a melyek elpusztíttattak és
ember nélkül és lakó nélkül és oktalan állat nélkül
vannak, 11 Örömnek szava és vígasság szava, vőlegény
szava és menyasszony szava, és azoknak szava, kik
ezt mondják: Dícsérjétek a Seregek Urát, mert jó az
Úr, mert örökkévaló az ő kegyelme; a kik hálaáldozatot
hoznak az Úr házába, mert visszahozom e föld népét a
fogságból, mint annakelőtte, azt mondja az Úr. 12 Ezt
mondja a Seregek Ura: E puszta helyen, a melyen nincs
ember és barom, és ennek minden városában pásztorok
fognak még lakozni, a kik az ő juhaikat terelgetik. 13 A
hegyi városokban, a síkföldi városokban, a dél felől való
városokban, a Benjámin földén, Jeruzsálem környékén
és Júda városaiban még juhnyájak fognak átmenni
a számlálónak keze alatt, azt mondja az Úr. 14 Ímé,
eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és megbizonyítom
az én jó szómat, a melyet az Izráel házának és a
Júda házának szóltam. 15 Azokban a napokban és
abban az időben sarjasztok Dávidnak igaz sarjadékot,
és jogot és igazságot szerez e földön. 16 Azokban
a napokban megszabadul a Júda, és bátorságban
lakozik Jeruzsálem, és így hívják majd őt: Az Úr a mi
igazságunk. 17 Mert ezt mondja az Úr: Nem vész ki a
Dávid férfi sarjadéka, a ki az Izráel házának székébe
üljön. 18 És a lévita papok férfi sarjadéka sem vész ki
előlem, a ki égőáldozatot áldozzon, és ételáldozatot
égessen, és véres áldozatot készítsen mindenkor. 19 És
szóla az Úr Jeremiásnak, mondván: 20 Ezt mondja az
Úr: Ha felbonthatjátok az én szövetségemet a nappal,
és az én szövetségemet az éjszakával, hogy se nap, se
éjszaka ne legyen az ő idejében: 21 Az én szolgámmal,
Dáviddal való szövetségem is felbomlik, hogy ne legyen
fia, a ki uralkodjék az ő székében, és a lévita papokkal,
az én szolgáimmal. 22 Mint az ég serege meg nem
számlálható, és a tenger fövenye meg nem mérhető, úgy
megsokasítom az én szolgámnak, Dávidnak magvát, és
a Lévitákat, a kik nékem szolgálnak. 23 És szóla az Úr
Jeremiásnak, mondván: 24 Nem vetted észre, mit szóla
e nép? mondván: A két nemzetséget, a melyet az Úr
kiválasztott vala, elveté, és az én népemet megútálták
úgy, hogy többé ő előttök nem nemzet az. 25 Ezt
mondja az Úr: Ha szövetségem nem lesz a nappal
és az éjszakával, és ha nem szabtam törvényeket az
égnek és a földnek, 26 Jákóbnak és az én szolgámnak,
Dávidnak magvát is elvetem, úgy hogy az ő magvából
senkit fel ne vegyenek, a ki uralkodjék Ábrahámnak,
Izsáknak és Jákóbnak magván: mert visszahozom őket
a fogságból, és megkegyelmezek nékik.

34 Az a beszéd, a melyet szólott az Úr Jeremiásnak,
(mikor Nabukodonozor a babiloni király és az
egész serege és a föld minden országa, a melyek
az ő hatalma alatt valának, és a népek mind vívták
vala Jeruzsálemet és minden városát) mondván: 2 Ezt
mondja az Úr, az Izráel Istene: Menj el, és mondd meg
Sedékiásnak, a Júda királyának, és így szólj néki: Ezt
mondja az Úr: Ímé, én odaadom e várost a babiloni király
kezébe, és felgyújtja ezt tűzzel. 3 És te el nem szaladsz
az ő kezéből, hanem bizonynyal megfognak és kezébe
adnak, és a te szemeid meglátják a babiloni királynak

szemeit, és az ő szája a te száddal szól, és bemégy
Babilonba. 4 Mindazáltal halld meg az Úrnak szavát
Sedékiás, Júda királya; ezt mondja az Úr te felőled: Nem
halsz meg fegyver által. 5 Békességben halsz meg, és a
mint füstöltek a te atyáidnak, az előbbi királyoknak, a kik
te előtted voltak, úgy füstölnek néked is, és így siratnak
téged: Jaj uram! Mert én szóltam e szót, azt mondja az
Úr. 6 És megmondá Jeremiás próféta Sedékiásnak, a
Júda királyának, mind e szavakat Jeruzsálemben. 7
A babiloni király serege pedig vívja vala Jeruzsálemet
és Júdának minden városát, a melyek megmaradtak
vala, tudniillik Lákist és Azekát, mert a Júda városai
közül csak ezek maradtak vala meg, mint erősített
városok. 8 Ez a beszéd, melyet szóla az Úr Jeremiásnak,
minekutána Sedékiás király szövetséget köte az egész
Jeruzsálembeli néppel, szabadságot hirdetvén köztük.
9 Hogy kiki bocsássa szabadon szolgáját és kiki az
ő szolgálóleányát a héber férfit és a héber leányt,
hogy senki ne szolgáltasson közöttük az ő Júdabeli
atyjafiával. 10 És engedelmeskedtek mindnyájan a
fejedelmek és az egész nép, a kik szövetséget kötöttek,
hogy kiki szabadon bocsássa az ő szolgáját és kiki az ő
szolgálóleányát, hogy senki azokkal ne szolgáltasson
többé; és engedelmeskedtek és elbocsáták azokat. 11
De azután elváltozának, és visszahozák a szolgákat és
szolgálóleányokat, a kiket szabadon bocsátottak vala,
és őket szolgákká és szolgálóleányokká tevék. 12 És lőn
az Úrnak szava Jeremiáshoz az Úrtól, mondván: 13 Ezt
mondja az Úr, Izráel Istene: Én szövetséget kötöttem a
ti atyáitokkal azon a napon, a melyen kihoztam őket
Égyiptom földéről, a szolgálatnak házából, mondván: 14
Mikor a hét esztendő eltelik, kiki bocsássa el az ő héber
atyjafiát, a ki néked eladatott vala és hat esztendeig
szolgált téged; bocsássad őt magadtól szabadon. De
nem hallgatának a ti atyáitok engemet, és fülöket
sem hajtották erre. 15 És ti ma megtértetek vala, és
igazat cselekedtetek vala én előttem, kiki szabadságot
hirdetvén az ő atyjafiának, és én előttem szövetséget
kötöttetek abban a házban, a mely az én nevemről
neveztetett. 16 De elváltoztatok, és beszennyeztétek
az én nevemet, és kiki visszahozta az ő szolgáját
és kiki az ő szolgálóleányát, kiket egészen szabadon
bocsátottatok vala, és igába vetettétek őket, hogy néktek
szolgáitok és szolgáló leányaitok legyenek. 17 Azért
ezt mondja az Úr: Ti nem hallgattatok reám, hogy kiki
szabadságot hirdessen az ő atyjafiának és kiki az ő
felebarátjának. Ímé, én hirdetek néktek szabadságot, azt
mondja az Úr, a fegyverre, a döghalálra és az éhségre,
és odaadlak titeket e föld minden országainak útálatára.
18 És odaadom a férfiakat, a kik megszegték az én
szövetségemet, a kik nem teljesítették a szövetség
pontjait, a melyet előttem kötöttek vala tulokkal, a melyet
ketté vágának és átmenének annak részei között, 19
Júdának fejedelmeit és Jeruzsálem fejedelmeit, az
udvari szolgákat és a papokat és a földnek minden
népét, a kik átmentek a tulok részei között: 20 Odaadom
őket az ő ellenségeik kezébe, és az ő lelköket keresők
kezébe, és az ő holttestök ez égi madaraknak és
a föld vadainak lesznek eledelévé. 21 Sedékiást, a
Júda királyát és az ő fejedelmeit is odaadom az ő
ellenségeiknek kezébe, és az ő lelköket keresők kezébe,
és a babiloni király seregének kezébe, a mely eltávozik
tőletek. 22 Ímé, én parancsolok, azt mondja az Úr, és
visszahozom őket e városra, és vívják azt, és beveszik
és felgyújtják tűzzel, és pusztasággá teszem Júda
városait, lakhatatlanokká.

35 Az a beszéd, a melyet szóla az Úr Jeremiásnak,
Jojákimnak, Jósiás, Júda királya fiának idejében,
mondván: 2 Menj el a Rékábiták házához, és szólj velök,
és vidd be őket az Úr házába, a kamarák egyikébe,
és adj nékik bort inni. 3 És mellém vevém Jaazániát,
Jeremiásnak fiát, ki fia vala Habasániának, és az ő
rokonait és minden fiait és a Rékábiták egész háznépét.
4 És bevivém őket az Úr házába, a Hanán fiainak a
kamarájába, ki Igdaliásnak, az Isten emberének fia vala,
a mely a fejedelmek kamarája mellett vala, Mahásiásnak,
Sallum fiának kamaráján felül, a ki az ajtónak őrizője
vala. 5 És a Rékábiták háza népének fiai elé borral
telt kancsókat és poharakat tevék, és ezt mondám
nékik: Igyatok bort! 6 És felelének: Nem iszunk bort,
mert Jónadáb, Rékábnak fia, a mi atyánk parancsolta
nékünk, mondván: Ne igyatok ti bort soha, se a ti fiaitok.
7 Se házat ne építsetek, se vetést ne vessetek, se
szőlőt ne ültessetek, se ne tartsatok; hanem sátorokban
lakjatok teljes életetekben, hogy sok ideig éljetek e
földnek színén, a melyben ti jövevények vagytok. 8 És
hallgattunk Jónadábnak a Rékáb fiának, a mi atyánknak
szavára mindabban, a miket parancsolt nékünk, hogy
teljes életünkben bort ne igyunk mi, a mi feleségeink, a
mi fiaink és a mi leányaink. 9 Se házakat ne építsünk,
hogy azokban lakjunk, se szőlőnk, se mezőnk, se
vetésünk ne legyen nékünk. 10 Hanem lakozzunk
sátorokban. Hallgattunk azért, és a szerint cselekedtünk,
a mint nékünk Jónadáb, a mi atyánk megparancsolta
vala. 11 Mikor pedig feljöve Nabukodonozor, a babiloni
király a földre, akkor ezt mondánk: Jertek el, menjünk
be Jeruzsálembe a káldeai sereg előtt és a Siriabeli
sereg előtt; és Jeruzsálemben lakoztunk. 12 És szóla
az Úr Jeremiásnak, mondván: 13 Így szól a Seregek
Ura, az Izráel Istene: Menj el, mondd meg a Júda
férfiainak és Jeruzsálem lakosainak: Nem veszitek-é
fel az intést, hogy hallgassatok az én beszédeimre?
azt mondja az Úr. 14 Jónadábnak, a Rékáb fiának
intései teljesedtek, a melyekkel megparancsolta az ő
fiainak, hogy bort ne igyanak, és mindez ideig sem
ittak bort; mert hallgattak az ő atyjok parancsolatjára;

én is szóltam néktek; szóltam pedig jó reggel, de nem
engedtetek nékem. 15 És elküldtem hozzátok minden
én szolgámat, a prófétákat, és pedig jó reggel küldém,
mondván: Kérlek, kiki térjen meg az ő gonosz útjáról,
jobbítsátok meg cselekedeteiteket, és idegen istenek
után ne járjatok, hogy nékik szolgáljatok, és lakoztok a
földön, a melyet néktek és a ti atyáitoknak adtam, de
fületeket sem hajtátok reá, és nem hallgattatok reám.
16 Mivelhogy Jónadábnak, a Rékáb fiának fiai teljesítik
az ő atyjoknak parancsolatját, melyet parancsolt vala
nékik, e nép pedig nem hallgata reám; 17 Azért ezt
mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene:
Ímé, én rábocsátom Júdára és Jeruzsálemnek minden
lakóira mindama veszedelmet, a melyről szóltam nékik;
azért mert szóltam nékik, de nem hallották, kiáltottam
nékik, de nem feleltek. 18 A Rékábiták házának pedig
monda Jeremiás: Ezt mondja a Seregek Ura, az
Izráel Istene: Mivelhogy hallgattatok Jónadábnak, a ti
atyátoknak parancsolatjára, és megtartottátok minden
parancsolatját, és úgy cselekedtetek, a mint meghagyta
volt néktek: 19 Azért ezt mondja a Seregek Ura, az
Izráel Istene: Nem fogyatkozik el Jónadábnak, a Rékáb
fiának maradéka, a ki előttem álljon mindenkor.

36 És Jojákimnak, a Jósiás fiának, Júda királyának
negyedik esztendejében is szóla az Úr
Jeremiásnak, mondván: 2 Végy elő egy könyvet, és
mind írd belé a szókat, a miket én szóltam néked
az Izráel és a Júda ellen és minden nemzet ellen,
a naptól fogva, a melyen szóltam néked a Jósiás
ideje óta mind e napig. 3 Hátha meghallja a Júda
háza mindazokat a veszedelmeket, a melyeket én néki
szerezni szándékozom, hogy kiki megtérjen az ő gonosz
útáról, és megbocsássam az ő bűnöket és vétköket. 4
És előhívá Jeremiás Bárukot, a Néria fiát, és megírá
Báruk a Jeremiás szája után a könyvbe mindama szókat,
a melyeket az Úr szólott vala néki. 5 És parancsola
Jeremiás Báruknak, mondván: Én fogoly vagyok, nem
mehetek be az Úr házába. 6 Azért te menj be, és a
könyvből, a melyet az én számból írtál, olvasd el az
Úrnak szavait a népnek hallatára az Úrnak házában bőjti
napon, és az egész Júdának hallatára, a kik felgyülnek
az ő városaikból, olvasd el nékik. 7 Hátha az Úr elé
száll könyörgésük, és mindenki megtér az ő gonosz
útáról, mert nagy az Úr haragja és felháborodása, a
melylyel szólott az Úr e nép ellen! 8 Báruk pedig, a Néria
fia, mind a szerint cselekedék, a mint néki Jeremiás
próféta megparancsolta vala, elolvasván a könyvből az
Úrnak szavát, az Úrnak házában. 9 És Jojákimnak a
Jósiás fiának, Júda királyának ötödik esztendejében,
a kilenczedik hónapban bőjtre hívták fel az Úr elé az
egész Jeruzsálem népét és az egész népet, a mely Júda
városaiból jött vala fel Jeruzsálembe. 10 És elolvasá
Báruk a könyvből Jeremiás beszédeit az Úr házában
Gamáriának, az írástudó Sáfán fiának szobájában a
felső pitvarban, az Úr háza új kapujának nyílásában az
egész nép hallatára. 11 És hallá Mikeás, Gamáriának, a
Sáfán fiának fia az Úrnak minden beszédét a könyvből.
12 És leméne a király házába az írástudó szobájába,
és ímé, ott ülnek vala mind a főemberek, Elisáma,
az írástudó, és Dalajás, Semájának fia, és Elnátán,
Akbórnak fia, és Gamária, Sáfánnak fia, és Sedékiás,
Hanániásnak fia, és a többi főember is. 13 És elbeszélé
nékik Mikeás mindazokat, a melyeket hallott vala a
könyvből, mikor olvasá Báruk a nép hallatára. 14 Azért
elküldék mind a főemberek Jéhudit, a ki Natániának fia
vala, a ki Selémiának fia vala, a ki Kusinak fia vala,
Bárukhoz, mondván: A könyvet, a melyből olvastál
a nép hallatára, vedd kezedbe, és jövel. És kezébe
vevé Báruk, a Néria fia a könyvet, és elméne hozzájok.
15 És mondának néki: Ülj le csak és olvasd azt a
mi fülünk hallatára, és elolvasá Báruk fülök hallatára.
16 És mikor meghallák mind e szókat, megrettenve
tekintettek egymásra, és mondának Báruknak: Bizony
megjelentjük mind e szókat a királynak. 17 Bárukot
pedig kérdezék, mondván: Jelentsd meg csak nékünk,
mimódon írtad mind e szókat az ő szájából? 18 És
monda nékik Báruk: Szájával mondotta nékem mind
e szókat, én pedig beírtam e könyvbe tintával. 19 És
mondának a főemberek Báruknak: Menj el, rejtőzzél el
te és Jeremiás, és ne tudja senki, hol vagytok. 20 És
elmenének a királyhoz a pitvarba (és letevék a könyvet
az írástudó Elisámának szobájában) és elmondák mind
e szókat a király hallatára. 21 És elküldé a király Jéhudit,
hogy hozza el a könyvet; azért elhozá azt az írástudó
Elisámának szobájából, és elolvasá azt Jéhudi a király
hallatára és mindama főemberek hallatára, a kik a király
előtt állnak vala. 22 A király pedig a téli házban ül vala a
kilenczedik hónapban, és a tűz ég vala előtte. 23 És
mikor Jéhudi három vagy négy levelet elolvasott vala,
elmetélé azt az írástudónak késével, és a tűzbe hajítá, a
mely a tűzhelyen vala, mígnem az egész könyv megége
a tűzben, a mely a tűzhelyen vala. 24 Nem rettentek
meg, sem ruhájokat nem szaggatták meg a király és
valamennyi szolgája, a kik hallják vala mind e szókat.
25 Sőt még Elnátán is és Delája és Gamária kérék a
királyt, hogy a könyvet ne égesse meg, de nem hallgata
rájok. 26 Hanem meghagyá a király Jerákmeélnek, a
Hammélek fiának, és Sérajának, az Azriel fiának, és
Selémiának, az Abdéel fiának, hogy fogják el Bárukot,
az írástudót, és Jeremiás prófétát, de az Úr elrejté
őket. 27 Szóla pedig az Úr Jeremiásnak, miután a király
megégette vala a könyvet és a beszédeket, a melyeket
Báruk a Jeremiás szájából írt vala, mondván: 28 Térj
vissza, végy magadnak más könyvet, és írd bele mind
az előbbi szókat, a melyek az előbbi könyvben valának,
a melyet Jojákim, a Júda királya megégetett. 29 És

Jojákimnak, a Júda királyának mondd meg: Ezt mondja
az Úr: Te égetted meg a könyvet, mondván: Miért írtál
ilyen szókat bele: Bizonyosan eljő a babiloni király, és
elveszti e földet, és kipusztít belőle embert és állatot?
30 Azért ezt mondja az Úr Jojákim felől, a Júda királya
felől: Nem lesz néki, a ki a Dávid székébe üljön, és
az ő holtteste elvettetik nappal a hévre, éjszaka pedig
a dérre. 31 És megbüntetem őt, és az ő magvát, és
az ő szolgáit az ő bűneikért, és rájok bocsátom és a
Jeruzsálembeli polgárokra és Júdának férfiaira mind
azt a veszedelmet, a melyről szólottam nékik, de nem
hallgattak meg. 32 Azért más könyvet vőn Jeremiás, és
adá azt Báruknak, az írástudó Néria fiának, és beírá
abba a Jeremiásnak szájából minden szavát annak a
könyvnek, a melyet Jojákim, a Júda királya megégetett
vala a tűzben. És több dolgot is írának bele, hasonlókat
az előbbiekhez.

37 Uralkodott pedig Sedékiás király, Jósiásnak fia,
Kónia helyett, a ki Jojákimnak fia vala, kit
Nabukodonozor, a babiloni király királylyá tett vala
Júdának földében. 2 De nem hallgatá sem ő, sem
az ő szolgái, sem a föld népe az Úrnak szavát,
a melyet szólott vala Jeremiás próféta által. 3 És
elküldé Sedékiás király Júkált, Selémiának fiát, és
Sofóniást, Mahásiás papnak fiát Jeremiás prófétához,
mondván: Kérlek, könyörögj mi érettünk az Úrnak, a
mi Istenünknek. 4 Jeremiás pedig be- és kimegy vala
a nép között, mert még nem vetették vala őt be a
tömlöczbe. 5 A Faraó serege pedig kijött Égyiptomból,
és a Káldeusok, a kik megszállották Jeruzsálemet,
meghallották e hírt ő felőlök, és elhagyták Jeruzsálemet.
6 És szóla az Úr Jeremiás prófétának, mondván: 7
Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ezt mondjátok a
Júda királyának, a ki elküldött titeket én hozzám, hogy
megkérdezzetek engem: Ímé, a Faraó serege, a mely
kijött a ti segítségetekre, visszamegy Égyiptom földébe.
8 És visszatérnek a Káldeusok, és ostromolják e várost,
és beveszik azt, és megégetik tűzzel. 9 Ezt mondja az
Úr: Ne csaljátok meg magatokat, mondván: Bizonyoson
elmennek mi rólunk a Káldeusok; mert nem mennek el.
10 Mert ha a Káldeusoknak egész seregét megveritek
is, a kik ostromolnak titeket, és közülök csak néhány
megsebesült marad is: valamennyi felkél az ő sátorából,
és megégetik e várost tűzzel. 11 És mikor a Káldeusok
serege elvonula Jeruzsálem alól a Faraó serege miatt, 12
Jeremiás is kiindula Jeruzsálemből, menvén a Benjámin
földére, hogy osztályrészt kapjon onnan a nép között.
13 Mikor pedig ő a Benjámin kapujához ére és ott vala
egy őr, a kinek neve Jériás vala, Selémiásnak fia, a ki
Hanániásnak fia vala, megfogá az Jeremiás prófétát,
és monda: Te a Káldeusokhoz szököl! 14 És monda
Jeremiás: Hazugság! Nem szököm a Káldeusokhoz; de
nem hallgata rá. És Jériás megfogá Jeremiást, és vivé őt
a fejedelmekhez. 15 És a fejedelmek megharaguvának
Jeremiásra, és megvereték őt, és veték a fogházba
az írástudó Jónatán házába: mert azt rendelték vala
fogháznak. 16 Mikor Jeremiás a tömlöczbe és a börtönbe
juta, és sok napig vala ott Jeremiás; 17 Akkor elkülde
Sedékiás király és előhozatá őt, és megkérdezé a király
a maga házánál titkon, és monda: Van-é kijelentésed az
Úrtól? Akkor monda Jeremiás: Van! És azt is mondá:
A babiloni király kezébe adatol. 18 Azután monda
Jeremiás Sedékiás királynak: Mit vétettem ellened és
a te szolgáid ellen és e nép ellen, hogy a fogházba
vetettetek engem? 19 És hol vannak a ti prófétáitok, a
kik prófétáltak néktek, mondván: Nem jő el a babiloni
király ti ellenetek és e föld ellen? 20 Most halld csak,
uram király, és hallgasd meg az én könyörgésemet, és
ne küldj engem vissza az írástudó Jónatán házába,
hogy ott ne haljak meg. 21 Parancsolta azért Sedékiás
király, hogy vessék Jeremiást a tömlöcz pitvarába, és
adjanak néki naponként egy-egy darab kenyeret a sütők
utczájából, a míg minden kenyér elfogy a városból. És
ott marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában.

38 De meghallá Safátiás Mattánnak fia, és Gedáliás
Passúrnak fia, és Jukál a Selémiás fia, és Passúr
a Melékiás fia a szókat, a melyeket szólott vala Jeremiás
az egész népnek, mondván: 2 Ezt mondja az Úr:
A ki megmarad e városban, meghal fegyver miatt,
éhség miatt és döghalál miatt, a ki pedig kimegy a
Káldeusokhoz, él, és az ő élete nyereség lesz néki és
él. 3 Ezt mondja az Úr: Bizonynyal a babiloni király
seregének kezébe adatik e város, és beveszi azt. 4 És
mondának a fejedelmek a királynak: Kérünk, ölettesd
meg ezt az embert, mert megerőtleníti a vitézek kezeit,
a kik megmaradtak a városban, és az egész nép kezeit,
hogy efféle szókat szól nékik, mert ez az ember nem a
nép megmaradására igyekszik, hanem veszedelmére. 5
És monda Sedékiás király: Ám a ti kezetekben van, mert
a király semmit sem tehet ellenetekre. 6 Azért elvivék
Jeremiást, hogy bevessék Melkiásnak, a Hammélek
fiának vermébe, a mely a tömlöcz pitvarában vala; és
lebocsáták Jeremiást köteleken; a veremben pedig nem
víz vala, hanem sár, és beesék Jeremiás a sárba. 7
És meghallotta Ebed-Melek, a szerecsen, a ki udvari
szolga vala (ő pedig a király házában vala), hogy
Jeremiást a verembe vetették, a király pedig a Benjámin-
kapuban ül vala. 8 Kiméne azért Ebed-Melek a király
házából, és szóla a királynak, mondván: 9 Uram, király!
gonoszul cselekedtek azok az emberek mindazzal, a
mit Jeremiás prófétával cselekedtek, a kik őt a verembe
vetették; mert meghal ott éhen, mert nem lesz ezután
semmi kenyér e városban. 10 Parancsola azért a
király Ebed-Meleknek, a szerecsennek, mondván: Végy

magadhoz innét harmincz embert, és vedd fel Jeremiás
prófétát a veremből, mielőtt meghalna. 11 Vőn azért
Ebed-Melek magához harmincz embert, és beméne
a király házába, a kincstartó ház alá, és hoza onnét
régi ruhadarabokat és elszakadozott posztókat, és
alábocsátá azokat Jeremiásnak köteleken a verembe.
12 És monda Ebed-Melek, a szerecsen, Jeremiásnak:
Tedd a régi és elszakadozott ruhadarabokat hónod
alá, a kötelek alá; és úgy cselekedék Jeremiás. 13
Kivonták azért Jeremiást köteleken és kihozák őt a
veremből, és lakék Jeremiás a tömlöcz pitvarában.
14 Elküldé pedig Sedékiás király, és magához hozatá
Jeremiás prófétát a harmadik ajtóig, mely vala az
Úrnak házában, és monda a király Jeremiásnak: Téged
valamiről kérdelek, semmi tagadást benne ne tégy! 15
Monda pedig Jeremiás Sedékiásnak: Ha megjelentem
néked, avagy nem bizonyosan megölsz-é engem? és ha
tanácsot adok, nem hallgatsz rám. 16 És megesküvék
Sedékiás király Jeremiásnak titkon, mondván: Él az
Úr, a ki teremtette nékünk e lelket, hogy nem öllek
meg és nem adlak azoknak az embereknek kezébe,
a kik keresik a te lelkedet! 17 Akkor monda Jeremiás
Sedékiásnak: Ezt mondja az Úr, a Seregek Istene, az
Izráel Istene: Ha kimégy a babiloni király fejedelmeihez,
él a te lelked, és e város nem égettetik meg tűzzel,
hanem élsz te és a te házad népe. 18 Ha pedig nem
mégy ki a babiloni király fejedelmeihez, akkor e város
a Káldeusok kezébe adatik, felégetik ezt tűzzel, te
sem szaladsz el kezökből. 19 Monda Sedékiás király
Jeremiásnak: Félek én a Júdabeliektől, a kik átszöktek
a Káldeusokhoz, hátha azok kezébe adnak engem, és
csúfoskodnak rajtam! 20 És monda Jeremiás: Nem
adnak; kérlek, halld meg az Úrnak szavát, a melyet én
mondok néked, és jó dolgod lesz, és él a te lelked. 21
Ha pedig te kimenni nem akarsz: ez a szó, a melyet
megjelentett nékem az Úr: 22 Ímé, minden asszony,
a ki megmaradt vala a Júda királyának házában,
kivitetik a babiloni király fejedelmeihez; és ezt mondják
azok, hogy megcsaltak téged és erőt vettek rajtad
a te jóakaró embereid, a te lábaid most beragadtak
a sárba, ők pedig visszafordultak. 23 Azért minden
feleségedet és gyermekedet kiviszik a Káldeusoknak, te
sem menekedel meg kezökből, hanem megfogatol a
babiloni király kezével, és e várost felégeti tűzzel. 24
Monda pedig Sedékiás Jeremiásnak: Senki se tudjon
e szókról, és nem halsz meg! 25 Ha meghallják a
fejedelmek, hogy beszéltem veled, és eljőnek hozzád
és ezt mondják néked: Mondd meg csak nékünk, mit
beszéltél a királynak, ne tagadj el abból tőlünk és nem
ölünk meg téged, és mit monda néked a király? 26 Ezt
mondd nékik: Alázatosan könyörgék a királynak, hogy
ne vitessen vissza Jónatán házába, hogy meg ne haljak
ott. 27 És a fejedelmek mind elmenének Jeremiáshoz
és megkérdék őt, és egészen úgy felele nékik, a mint
a király parancsolta vala: és hallgatással elmenének
tőle, mert nem hallották vala a beszédet. 28 És ott
marada Jeremiás a tömlöcz pitvarában mind a napig,
a melyen bevevék Jeruzsálemet, és ott vala, mikor
bevevék Jeruzsálemet.

39 Sedékiásnak, a Júda királyának kilenczedik
esztendejében, a tizedik hónapban eljöve
Nabukodonozor, a babiloni király és egész serege
Jeruzsálem ellen, és megszállák azt. 2 Sedékiás
tizenegyedik esztendejében, a negyedik hónapban,
a hónap kilenczedikén ledűle a város kőfala. 3 És
bemenének a babiloni király fejedelmei mind és leülének
a középső kapuban: Nergál-Sarézer, Samegár-Nebó,
Sársekim, Rabsáris, Nergál-Sarézer, Rabmág és mind a
többi fejedelmei a babiloni királynak. 4 És mikor meglátta
vala őket Sedékiás, a Júda királya és mind a vitézlő
férfiak, elfutamodának és kimenének éjjel a városból a
király kertjén át az ajtón, a két kőfal között, és kimenének
a pusztába vivő úton. 5 És űzék őket a káldeai seregek,
és elfogák Sedékiást Jerikhó pusztájában, és elhozák
őt és elvivék Nabukodonozornak, a babiloni királynak
Riblába, Hamát földére, és ítéletet monda rája. 6 És
megölé a babiloni király Sedékiásnak fiait szeme láttára
Riblában, és Júdának minden nemeseit is megölé a
babiloni király. 7 A Sedékiás szemeit pedig kitolatá, és
vasba vereté őt, hogy elvigye őt Babilonba. 8 A király
házát pedig és a nép házait felgyújták a Káldeusok
tűzzel, és Jeruzsálem kőfalait leronták. 9 A nép többi
részét pedig, a mely a városban maradt vala: és a
szökevényeket, a kik hozzá szöktek vala, a nép többi
részét, a még megmaradottakat elvivé Nabuzáradán, a
poroszlók feje, Babilonba. 10 A nép szegényeit pedig, a
kiknek semmijök sem vala, ott hagyá Nabuzáradán, a
poroszlók feje, Júda földében, és ada nékik szőlőket
és szántóföldeket azon a napon. 11 Jeremiás felől
pedig parancsot ada Nabukodonozor, a babiloni király
Nabuzáradánnak, a poroszlók fejének, mondván: 12
Vedd őt magadhoz, és viselj gondot reá, és semmi
bajt ne okozz néki, hanem azt cselekedd vele, a mit
ő akar. 13 És elküldé Nabuzáradán, a poroszlók feje,
és Nebusázban, Rabsáris és Nergál-Sarézer, Rabmág
és a babiloni királynak több főembere. 14 Elküldének,
mondom, és elhozák Jeremiást a tömlöcz pitvarából, és
rábízák őt Gedáliásra, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiára,
hogy haza vigye őt, és lakozzék a nép között. 15 Az
Úr pedig szóla Jeremiáshoz, mikor ő még a tömlöcz
pitvarában fogva vala, mondván: 16 Menj el, és szólj
Ebed-Melekkel, a szerecsennel, mondván: Ezt mondja
a Seregek Ura, Izráel Istene: Ímé, én beteljesítem e
város kárára és nem javára mondott beszédeimet, és
azon a napon szemeid előtt lesznek azok. 17 És azon
a napon megszabadítlak téged, azt mondja az Úr, és

nem adatol amaz emberek kezébe, a kiktől félsz. 18
Hanem bizonyára megszabadítlak téged, nem esel el
fegyver miatt, és a lelked zsákmányul lesz néked, mert
reménységed volt bennem, azt mondja az Úr.

40 Az a szózat, a melyet az Úr szóla Jeremiásnak,
miután Nabuzáradán, a poroszlók feje elbocsátá
őt Rámából. Mikor elvitte vala őt, ő is lánczokkal vala
megkötözve a jeruzsálemi és júdai mindenféle foglyok
között, a kik Babilonba vitetnek vala. 2 És a poroszlók
feje elvivé Jeremiást, és monda néki: Az Úr, a te Istened
rendelte ezt a büntetést e hely ellen. 3 És ráhozta
és megcselekedte az Úr, a mint megmondotta vala.
Mert vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az
ő szavára, azért teljesedett be ti rajtatok e dolog. 4
Mostan azért ímé, én téged ma megszabadítalak a
láncztól, a mely a te kezeiden van; ha tetszik néked
Babilonba jőnöd, jőjj velem, nékem pedig gondom lesz
reád, ha pedig nem tetszik néked, hogy eljőjj velem
Babilonba, maradj itt. Ímé, az egész föld előtted van, a
hova jobbnak és helyesebbnek látszik menned, menj
oda. 5 (De ő még nem tér vala vissza.) Vagy menj
vissza Gedáliáshoz, Ahikámnak, Sáfán fiának fiához, a
kit a babiloni király tiszttartóvá tett Júda városaiban,
és lakjál vele a nép között, vagy akárhová tetszik
menned, oda menj. És ada a poroszlók feje néki étket
és ajándékot, és elbocsátá őt. 6 És elméne Jeremiás
Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és ott lakék
vele a nép között, a kik megmaradtak a földön. 7
És mikor meghallotta a seregek minden vezetője, a
kik a mezőn valának, ők magok és az ő embereik,
hogy a babiloni király Gedáliást, Ahikámnak fiát tette
tiszttartóvá az országban, és hogy reá bízta a férfiakat
és az asszonyokat, a kisdedeket és a föld szegényeit
azok közül, a kik Babilonba el nem vitettek vala; 8
Elmenének Gedáliáshoz Mispába, tudniillik Ismáel,
Natániának fia, és Jóhanán és Jónatán, Káreának fiai,
és Serája, Tankumetnek fia, és a netofáti Efainak fiai,
és Jazánia, Maakátnak fia, ők és az ő embereik. 9 És
Gedáliás, Ahikámnak, Sáfán fiának fia megesküvék
nékik és az ő embereiknek, mondván: Ne féljetek a
Káldeusoknak szolgálni, hanem lakozzatok e földön és
szolgáljatok a babiloni királynak, és jó dolgotok lesz. 10
És én ímé Mispában lakom, hogy szolgálatukra álljak a
Káldeusoknak, a kik eljőnek hozzánk, ti pedig szedjetek
össze bort és gyümölcsöt, és olajt is szerezzetek
edényeitekbe, és lakjatok a ti városaitokban, a melyeket
elfoglaltatok. 11 És mindazok a Júdabeliek is, a kik
a Moábitáknál, az Ammon fiainál, az Edomitáknál,
és a kik akármely tartományban valának, meghallák,
hogy a babiloni király Júdából maradékot hagyott, és
hogy Gedáliást, Ahikámnak, Sáfán fiának fiát tette
előttök tiszttartóvá. 12 Azért haza jövének mindnyájan
a Júdabeliek mindenünnen, a hova elfutottak vala,
és eljövének a Júda földébe Gedáliáshoz Mispába,
és bort és igen sok gyümölcsöt szerzének össze.
13 És Jóhanán, Káreának fia, és a seregek minden
vezetője, a kik a mezőn valának, szintén elmenének
Gedáliáshoz Mispába. 14 És mondának néki: Nem tudod-
é, hogy Baálisz, az Ammoniták királya elküldötte Ismáelt,
Natániának fiát, hogy téged megöljön? De nem hive
azoknak Gedáliás, Ahikámnak fia. 15 Jóhanán pedig,
Káreának fia, titkolózva monda Gedáliásnak Mispában,
mondván: Elmegyek és megölöm Ismáelt, Natániának
fiát úgy, hogy senki se tudja. Miért oltaná el a te életedet?
Hiszen a Júdabeliek, a kik te hozzád gyülekeztek vala,
mind eloszlanak, és Júdának maradéka is elvész. 16 És
monda Gedáliás, Ahikámnak fia Jóhanánnak, a Kárea
fiának: Ne cselekedd e dolgot, mert te hazugságot
szólasz Ismáel felől!

41 És a hetedik hónapban csakugyan eljöve Ismáel,
Natániának, Elisáma fiának fia, a ki királyi nemből
és a király főemberei közül való vala, és tíz férfiú vele
Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához Mispába, és együtt
étkezének Mispában. 2 És felkele Ismáel, Natániának
fia és a tíz férfiú, a kik vele valának, és megölék
Gedáliást, Ahikámnak, a Sáfán fiának fiát szablyával,
és megölé ő azt, a kit a babiloni király tiszttartóvá tett
vala a földön! 3 És mindazokat a Júdabelieket is, a kik
Gedáliással valának Mispában, és a Káldeusokat is, a
kik ott találtatának, tudniillik a vitézlő embereket, megölé
Ismáel. 4 Másnap pedig a Gedáliás megölése után, még
mikor senki sem tudta azt: 5 Férfiak jövének Sikemből,
Silóból és Samariából: nyolczvan férfiú levágott szakállal,
megszaggatott ruhában és bevagdalt testtel, kezökben
ételáldozat és tömjén, hogy áldozzanak az Úr házában.
6 És kiméne eléjök Ismáel, Natániának fia Mispából,
menés közben is sírván. És mikor eléjök ért vala, monda
nékik: Jertek el Gedáliáshoz, Ahikámnak fiához. 7 És
mikor bementek vala a városba, megölé őket Ismáel,
Natániának fia, és hányá őket az árokba, ő és a férfiak,
a kik vele valának. 8 De tíz ember találtaték ő közöttük,
a kik ezt mondák Ismáelnek: Ne ölj meg minket, mert
kincsünk van nékünk a mezőn, búza és árpa, olaj és
méz és megtartóztatá magát, és nem ölé meg őket
az ő atyjokfiaival. 9 Az árok pedig, a melybe behányá
Ismáel mindamaz emberek holttestét, a kiket megöle
Gedáliással együtt, az, a melyet Asa király csinált vala
Baása ellen, az Izráel királya ellen. Ismáel, Natániának
fia megtölté ezt a megölettekkel. 10 És fogságra vivé el
Ismáel a nép egész maradékát, a mely Mispában vala,
a király leányait és az egész népet, a mely Mispában
hagyatott vala, kiket Nabuzáradán, a poroszlók feje
Gedáliásra, Ahikámnak fiára bízott vala; foglyul ejté
azért őket Ismáel, Natániának fia, és elindula, hogy
az Ammon fiaihoz menjen. 11 És meghallá Jóhanán,
Káreának fia és a seregek minden vezetője, a ki ő

vele vala, azt az egész gonoszságot, a melyet Ismáel,
Natániának fia cselekedett vala. 12 És magokhoz vevék
mind az embereket, és elmenének, hogy megvívjanak
Ismáellel, Natániának fiával, és elérék őt a nagy
víznél, a mely Gibeonnál vala. 13 És mikor meglátta
vala az egész nép, a mely Ismáellel vala, Jóhanánt,
Káreának fiát és a seregnek minden vezetőjét, a kik
vele valának, megörüle. 14 És visszatére az egész nép,
a melyet Ismáel elvitt vala Mispából, és visszatére és
elméne Jóhanánhoz, Káreának fiához. 15 Ismáel pedig,
Natániának fia nyolczadmagával szalada el Jóhanán
elől, és az Ammon fiaihoz méne. 16 És magához vevén
Jóhanán, Káreának fia, és a seregnek minden vezetője,
a kik ő vele valának, a nép minden maradékát, a melyet
visszahoztak vala Ismáeltől, Natániának fiától Mispából,
miután ez megölé Gedáliást, Ahikámnak fiát, az erős
férfiakat, vitézeket és asszonynépeket és gyermekeket
és udvari szolgákat, a kiket visszahozott vala Gibeonból:
17 Elindulának és megállapodának Gérut Kimhámnál,
a mely közel vala Betlehemhez, hogy elmenjenek és
bemenjenek Égyiptomba, 18 A Káldeusok miatt, mert
félnek vala tőlök, mert Ismáel, Natániának fia megölte
vala Gedáliást, Ahikámnak fiát, a kit a babiloni király
tiszttartóvá tett vala a földön.

42 Eljöve pedig a csapatoknak minden tisztje, és
Jóhanán, Káreának fia, és Jazánia, Ozániának
fia, és az egész nép kicsinytől fogva nagyig, 2 És
mondának Jeremiás prófétának: Hallgasd meg alázatos
kérésünket, és könyörögj érettünk az Úrnak, a te
Istenednek mind e maradékért; mert kevesen maradtunk
meg a sokaságból, mint a te szemeid jól látnak minket;
3 És jelentse meg nékünk az Úr, a te Istened az útat,
a melyen járjunk, és a dolgot, a mit cselekedjünk.
4 És monda nékik Jeremiás próféta: Meghallottam.
Ímé, én könyörgök az Úrnak, a ti Isteneteknek a ti
beszédeitek szerint, és mindazt, a mit felel az Úr néktek,
megjelentem néktek, el nem titkolok semmit tőletek. 5
Ők pedig mondának Jeremiásnak: Az Úr legyen ellenünk
tökéletes és igaz tanúbizonyság, ha nem mind ama
beszéd szerint cselekszünk, a melylyel elküld téged mi
hozzánk az Úr, a te Istened. 6 Ha jó, ha rossz, hallgatni
fogunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, a melyért
mi téged ő hozzá küldünk; hogy jó dolgunk legyen, mert
mi hallgatunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára. 7
Lőn pedig tíz nap múlva, hogy szóla az Úr Jeremiásnak.
8 És odahívá Jóhanánt, Káreának fiát, és a seregeknek
minden tisztjét, a kik vele valának, és az egész népet
kicsinytől fogva nagyig. 9 És monda nékik: Ezt mondja
az Úr, Izráelnek Istene, a kihez küldöttetek engem,
hogy megjelentsem előtte a ti könyörgésteket: 10 Ha
állandóan megmaradtok e földön, felépítlek titeket és el
nem rontlak, és elplántállak titeket és ki nem gyomlállak:
mert megbántam a gonoszt, a mit cselekedtem veletek.
11 Ne féljetek a babiloni királytól, a kitől most féltek, ne
féljetek tőle, azt mondja az Úr; mert veletek vagyok,
hogy megtartsalak és megszabadítsalak titeket az ő
kezéből. 12 És irgalmasságot cselekszem veletek, hogy
irgalmas legyen hozzátok, és lakni hagyjon titeket a
ti földeteken. 13 De ha ti ezt mondjátok: Nem lakunk
e földön, nem hallgatván az Úrnak, a ti Isteneteknek
szavára, 14 Mondván: Nem! hanem Égyiptom földére
megyünk be, a hol nem látunk harczot és nem hallunk
trombitaszót, és kenyeret nem éhezünk, és ott lakozunk:
15 Most azért halljátok meg az Úrnak szavát, Júdának
maradékai! Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene:
Ha ti csak orczáitokat fordítjátok is úgy, hogy bemenjetek
Égyiptomba, és bementek, hogy ott tartózkodjatok:
16 Akkor a fegyver, a melytől ti féltek, legott utólér
benneteket Égyiptom földén, és az éhség is, a mitől
rettegtek, körülvesz titeket Égyiptomban, és ott haltok
meg. 17 Mert az lesz, hogy mindazok a férfiak, a kik
úgy fordítják orczájokat, hogy bemenjenek Égyiptomba,
hogy ott tartózkodjanak, meghalnak fegyver, éhség
és döghalál miatt, és egy sem marad meg közülök,
és nem szabadul meg a veszedelemtől, a melyet én
bocsátok reájok. 18 Mert ezt mondja a Seregek Ura,
az Izráel Istene: Miképen kiömlik az én haragom és
búsulásom Jeruzsálem lakosaira, azonképen kiöntöm
az én haragomat ti reátok, ha bementek Égyiptomba; és
lesztek ott átok, csuda, szidalom, gyalázat, és többé
nem látjátok e helyet! 19 Az Úr szólott hozzátok,
oh Júdának maradékai! Ne menjetek Égyiptomba; jól
tudjátok meg, hogy bizonyságot tettem ma ellenetek. 20
Mert magatokat csaljátok meg a ti szívetekben: mert ti
küldöttetek engem az Úrhoz, a ti Istenetekhez, mondván:
Könyörögj az Úrnak, a mi Istenünknek, és a mint szól az
Úr, a mi Istenünk, úgy jelentsd meg nékünk, és akképen
cselekszünk. 21 Mikor pedig ma megjelentem néktek,
nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára
és egyáltalán azokra, a melyekért engem ti hozzátok
küldött. 22 Most azért tudjátok meg jól, hogy fegyverrel,
éhséggel és döghalállal haltok meg a helyen, a hová
kivánkoztok menni, hogy ott tartózkodjatok.

43 És a mint Jeremiás teljesen elmondta az egész
népnek az Úr, az ő Istenök minden rendelését,
melyekért az Úr, az ő Istenök küldötte vala ő hozzájok,
mindazokat a rendeléseket, mondom, 2 Akkor monda
Azariás, Hosájának fia, Jóhanán, Káreának fia, és
valamennyi kevély férfiak, mondván Jeremiásnak:
Hazugságot szólsz te, nem küldött téged az Úr, a
mi Istenünk, hogy ezt mondjad: Ne menjetek be
Égyiptomba, hogy ott tartózkodjatok. 3 Hanem Báruk,
Nériának fia izgat téged mi ellenünk, hogy minket a
Káldeusok kezébe adjon, hogy megöljenek minket, és

vitessenek Babilonba. 4 És nem hallgata Jóhanán,
Káreának fia, sem a seregnek valamennyi tisztje, sem
az egész nép az Úr szavára, hogy a Júda földén
maradjanak. 5 Hanem elvivé Jóhanán, Káreának fia, és
a seregnek minden tisztje Júdának egész maradékát, a
kik visszajöttek vala mindama nemzetek közül, a hová
kiűzettek vala, hogy lakozzanak Júdának földében. 6 A
férfiakat és az asszonyokat, a gyermekeket és a király
leányait és minden lelket, a melyet Nabuzáradán, a
poroszlók feje hagyott vala Gedáliással, Ahikámnak,
Sáfán fiának fiával, és Jeremiás prófétát és Bárukot,
Nériának fiát. 7 És elmenének Égyiptomnak földébe,
mert nem hallgattak az Úr szavára, és bemenének
Táfnesig. 8 És szóla az Úr Jeremiásnak Táfnesben,
mondván: 9 Végy a kezedbe nagy köveket, és rejtsd
el azokat a sárba, a téglaégetőkemenczébe, a mely a
Faraó házának ajtajában van Táfnesben, a Júdabeli
emberek szeme láttára. 10 És ezt mondd nékik: Ezt
mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én elküldök
és felhozom Nabukodonozort, a babiloni királyt, az én
szolgámat, és az ő székét e kövekre teszem, melyeket
elrejtettem, és azokra vonja fel az ő sátorát. 11 És betör,
és megveri Égyiptom földét, a ki halálra való, halálra, és
a ki rabságra, rabságra, és a ki fegyverre, fegyverre jut.
12 És tüzet gyújtok Égyiptom isteneinek házaiban, és
felégeti azokat, és foglyokká teszi őket, és magára ölti
Égyiptom földét, miképen a pásztor magára ölti ruháját,
és kimegy onnan békességgel. 13 És Bethsemesnek, a
mely Égyiptom földében van, faragott képeit lerontja: és
Égyiptom isteneinek házait tűzzel felégeti.

44 Az a szó, a mely lőn Jeremiáshoz, minden
Júdabeliek felől, a kik laknak vala Égyiptom
földében, a kik laknak vala Migdolban, Táfnesben,
Nófban és Pátrosz földében, mondván: 2 Ezt mondja
a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ti láttátok mindazt
a veszedelmet, melyet ráhoztam volt Jeruzsálemre
és Júdának minden városaira, és ímé, azok most
pusztává lettek, és senki sem lakozik bennök. 3
Az ő gonoszságokért, a melyet cselekedtek, hogy
felingereljenek engem, elmenvén, hogy áldozatot
vigyenek és szolgáljanak az idegen isteneknek, a kiket
ők nem ismernek vala, sem ti, sem a ti atyáitok. 4 És
elküldöttem hozzátok minden szolgámat, a prófétákat,
és pedig jó reggel küldém el, mondván: Kérlek, ne
cselekedjétek ez útálatos dolgot, a mit gyűlölök. 5
De nem hallgattak, és a fülöket sem hajtották arra,
hogy megtérjenek az ő gonoszságokból, és idegen
isteneknek ne áldozzanak. 6 Azért kiömlött az én
bosszúm és az én haragom, és felgerjedt Júda
városaiban és Jeruzsálem utczáin, és pusztasággá
és sivataggá lőnek mind e napig. 7 Most azért ezt
mondja az Úr, a Seregek Istene, az Izráel Istene: Miért
szereztek nagy veszedelmet a ti lelketek ellen, hogy
kipusztítsatok közületek férfit és asszonyt, gyermeket
és csecsemőt Júda kebeléből, hogy magatoknak még
csak maradékot se hagyjatok; 8 Ingerelvén engem a ti
kezeitek alkotásaival, áldozván az idegen isteneknek
Égyiptom földén, a melyre ti tartózkodni jöttetek be, hogy
veszedelmet szerezzetek magatoknak, és hogy átokban
és gyalázatban legyetek e földnek minden nemzeténél?
9 Vajjon elfelejtkeztetek-é a ti atyáitok gonoszságairól
és a Júda királyainak gonoszságairól és az ő
feleségeiknek gonoszságairól és a ti gonoszságaitokról,
a ti feleségeiteknek gonoszságairól, a melyeket Júdának
földén cselekedtetek és Jeruzsálemnek utczáin? 10
Nem alázták meg magokat mind e mai napig se, és nem
féltek, sem az én törvényem szerint nem jártak, sem az
én parancsolataim szerint, a melyeket előtökbe és a ti
atyáitok elébe adtam. 11 Azért ezt mondja a Seregek
Ura, az Izráel Istene: Ímé, én ellenetek fordítom orczámat
veszedelemre, és hogy az egész Júdát kipusztítsam.
12 És felveszem Júdának maradékát, a kik magok elé
tűzték, hogy bemennek Égyiptom földére, hogy ott
lakozzanak, és mindnyájan megemésztetnek Égyiptom
földén, elesnek fegyver miatt, megemésztetnek éhség
miatt, kicsinytől fogva nagyig: fegyver és éhség miatt
halnak meg, és átokká, csudává, szidalommá és
gyalázattá lesznek. 13 És megfenyítem azokat, a kik
Égyiptom földében lakoznak, miképen megfenyítettem a
Jeruzsálembelieket fegyverrel, éhséggel és döghalállal.
14 És a Júda maradékai közül, a kik ide jöttek, hogy
Égyiptom földében tartózkodjanak, senki sem menekül
és szabadul meg, hogy visszatérjen Júdának földébe,
a hova lelkök hajtja őket, hogy oda visszatérjenek
és ott lakozzanak; mert nem térnek vissza, hanem
csak a kik menekülnek. 15 És felelének Jeremiásnak
mindama férfiak, a kik tudják vala, hogy az ő feleségeik
az idegen isteneknek áldozának, és mindazok az
asszonyok, a kik ott állnak vala nagy tömegben, és
az egész nép, a mely Égyiptom földén, Pátroszban
lakozik vala, mondván: 16 Abban a dologban, a mi
végett szóltál nékünk az Úr nevében, nem hallgatunk
reád; 17 Hanem csak azt cselekeszszük, a mit mi a mi
szánkkal fogadtunk, hogy füstölő áldozatot viszünk az ég
királynéjának, és néki italáldozattal áldozunk, miképen
cselekedtünk mi és a mi atyáink és a mi királyaink és
a mi fejedelmeink Júda városaiban és Jeruzsálemnek
utczáin, mert akkor beteltünk kenyérrel, és jó dolgunk
volt, és semmi rosszat nem láttunk. 18 De a mióta nem
áldozunk többé az ég királynéjának füstöléssel, és nem
viszünk néki italáldozatot: mindenben szűkölködünk,
és fegyver és éhség miatt emésztetünk. 19 És hogyha
mi az ég királynéjának füstölve áldozunk és néki
italáldozatot viszünk: vajjon a mi férjeink híre nélkül
csinálunk-é néki béleseket, hogy őt tiszteljük, és néki
itali áldozatot vigyünk? 20 Szóla azért Jeremiás az

egész népnek, a férfiaknak és az asszonyoknak és
az egész népnek, a kik e szót felelték néki, mondván:
21 Avagy a jó illatról, a melyet Júda városaiban és
Jeruzsálem utczáin füstöltetek ti és a ti atyáitok, a ti
királyaitok és a ti fejedelmeitek és a föld népe: nem
arról emlékezett-é meg az Úr, és nem az jutott-é néki
eszébe? 22 És nem szenvedhette tovább az Úr a ti
cselekedeteitek gonoszságát, az útálatosságok miatt, a
melyeket cselekedtetek, és pusztasággá lett a ti földetek
és csudává és átokká, annyira, hogy senki sem lakja
mind e napig, 23 A miatt, hogy füstölve áldoztatok,
és vétkeztetek az Úr ellen, és nem hallgattatok az
Úr szavára, és az ő törvénye és az ő parancsolatai
és az ő tanúbizonyságai szerint nem jártatok, azért
következett ti reátok ez a veszedelem mind e napig.
24 Monda továbbá Jeremiás az egész népnek és az
összes asszonyoknak: Halljátok meg az Úr szavát
mind, ti Júdabeliek, kik Égyiptom földén vagytok. 25
Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene, mondván:
Ti és a ti feleségeitek szóltatok a ti szájatokkal, és
végbevittétek a ti kezeitekkel, mondván: Bizonyára
teljesítjük a mi fogadásainkat, a melyeket fogadtunk
az ég királynéjának, hogy füstölve áldozzunk, és néki
italáldozatot vigyünk. Megerősítvén megerősítettétek a ti
fogadásaitokat, és megcselekedvén megcselekedtétek
a ti fogadásaitokat. 26 Azért halljátok meg az Úr szavát
mind, ti Júdabeliek, a kik Égyiptom földében lakoztok:
Ímé, én az én nagy nevemre megesküdtem, azt mondja
az Úr, hogy egyetlen Júdabeli férfiú szája sem fogja az
én nevemet kiejteni, mondván: Él az Úr Isten, egész
Égyiptom földén! 27 Ímé, én vigyázok reájok az ő
károkra és nem javukra, és megemésztetik Júdának
minden férfia, a kik Égyiptom földén vannak, fegyver
miatt, éhség miatt, mígnem mind elfogynak. 28 De a kik
a fegyvertől megszabadulnak, visszatérnek Égyiptom
földéről Júdának földére, szám szerint kevesen, és mind
megtudják Júdának maradékai, a kik bementek Égyiptom
földébe, hogy ott tartózkodjanak: melyik szó teljesedik
be, az enyém-é vagy az övék? 29 És ez lesz néktek a
jel, azt mondja az Úr, hogy én meglátogatlak titeket ezen
a helyen, hogy megtudjátok, hogy bizonyára megállanak
az én beszédeim a reátok következendő veszedelem
felől. 30 Ezt mondja az Úr: Ímé, én odaadom Faraó
Ofrát, Égyiptom királyát az ő ellenségeinek kezébe és az
ő lelkét keresők kezébe, miképen odaadtam Sedékiást,
a Júda királyát Nabukodonozornak, a babiloni királynak,
az ő ellenségének és az ő lelkét keresőnek kezébe.

45 Az a szó, a melyet Jeremiás próféta szóla
Báruknak, Néria fiának, mikor ő könyvbe írá e
szókat Jeremiás szájából, Jójákimnak, Jósiás, Júdabeli
király fiának negyedik esztendejében, mondván: 2
Ezt mondja az Úr, Izráel Istene, te néked, Báruk:
3 Ezt mondottad: Jaj mostan nékem, mert az Úr
az én bánatomra fájdalmat adott, elfáradtam az én
fohászkodásomban, és nyugodalmat nem találtam. 4
Ezt mondd néki: Ezt mondja az Úr: Ímé, a kiket én
felépítettem, elrontom, és a kiket én beplántáltam,
kiszaggatom, és pedig az egész földön. 5 És te
kivánsz-é magadnak nagyokat? Ne kivánj; mert ímé én
veszedelmet bocsátok minden testre, ezt mondja az
Úr, és a te lelkedet zsákmányul adom néked, minden
helyen, a hová elmégy.

46 Ez a szó, a melyet az Úr szólott Jeremiás
prófétának a pogányok felől; 2 Égyiptom felől,
a Nékó Faraónak, Égyiptom királyának serege felől,
a mely az Eufrátes folyó mellett, Kárkémisben vala,
a melyet megvere Nabukodonozor, a babiloni király,
Jójákimnak, Jósiás fiának, Júda királyának negyedik
esztendejében: 3 Készítsetek vértet és paizst, és
induljatok a harczra. 4 Nyergeljétek a lovakat, és üljetek
fel ti lovasok, és legyetek sisakokban. Tisztítsátok a
kopjákat, öltsétek fel a pánczélokat. 5 Mit látok? Ők
megriadva hátrálni kezdenek, vitézeik leveretnek és
futásnak erednek, és vissza sem tekintenek! Mindenfelől
félelem, azt mondja az Úr. 6 Nem futhat el a gyors,
és az erős sem menekülhet el; észak felé, az Eufrátes
folyó mellett legyőzetnek és elhullanak. 7 Kicsoda
ez, a ki növekedik, mint a folyóvíz, és olyan, mint a
megháborodott vizű folyamok? 8 Égyiptom növekedik
úgy, mint a folyóvíz és mint a megháborodott vizű
folyamok, mert ezt mondja: Felmegyek, ellepem a földet,
elvesztem a várost és a benne lakókat. 9 Jőjjetek fel
lovak, és zörögjetek szekerek, jőjjenek ki a vitézek, a
szerecsenek és a Libiabeliek, a kik paizst viselnek, és a
Lidiabeliek, a kik kézívet viselnek! 10 Az a nap pedig az
Úrnak, a Seregek Urának büntető napja, hogy bosszút
álljon ellenségein. És a fegyver felemészt és jól lakik
és megrészegül az ő vérökkel, mert áldozatja lesz az
Úrnak, a Seregek Urának észak földén, az Eufrátes folyó
mellett. 11 Menj föl Gileádba, és végy balzsamot te szűz,
Égyiptomnak leánya: hiába sokasítod az orvosságokat,
nincs gyógyír számodra! 12 Hallották a pogányok a te
gyalázatodat, és a te kiáltásoddal betelt a föld, mert
vitéz vitézbe ütközött, és mind a ketten együtt estek el.
13 Az a szó, a melyet az Úr Jeremiás prófétához szólott,
Nabukodonozornak, a babiloni királynak eljövetele felől
az Égyiptom földének megverésére: 14 Hirdessétek
Égyiptomban és híreszteljétek Migdólban, híreszteljétek
Nófban és Táfnesben, és ezt mondjátok: Állj elő, és
készítsd fel magadat, mert fegyver emészti meg a
te kerületeidet. 15 Miért verettek le a te erőseid?
Nem állhattak meg, mert az Úr rettentette el őket. 16
Megsokasította a tántorgót, egyik a másikra hullott,
és ezt mondották: Kelj fel, és menjünk vissza a mi
népünkhöz és a mi szülőföldünkre az erőszakoskodó
fegyver elől. 17 Ezt kiáltják akkor: A Faraó, Égyiptom

királya, a háborúságnak királya, elhaladta a rendelt időt.
18 Élek én, azt mondja a király, a kinek a neve Seregek
Ura, hogy mint a Táborhegy áll a hegyek között, és mint
a Kármel a tenger között, úgy jő el. 19 Készíts magadnak
elköltözésre való edényeket, Égyiptom leányának lakosa,
mert Nóf elpusztul és megég, lakatlanná lesz. 20 Szép
üszőtinó Égyiptom, de pusztulás tör reá észak felől.
21 Még zsoldosai is olyanok ő közöttök, mint a hízlalt
borjúk, de ők is meghátrálnak, egyetemlegesen elfutnak,
meg nem állanak, mert romlásuk napja jön reájok, az ő
megfenyíttetésök ideje. 22 Az ő szava mint a csúszó
kígyóé, mert nagy sereggel indulnak, és szekerczékkel
jőnek ellene, mint a favágók. 23 Kivágják az ő erdejét,
azt mondja az Úr, mert beláthatatlanok, mert többen
lesznek mint a sáskák, és megszámlálhatatlanok. 24
Megszégyenül Égyiptom leánya, északi nép kezébe jut.
25 Ezt mondja a Seregek Ura, az Izráel Istene: Ímé, én
megfenyítem Nó-Ammont és a Faraót és Égyiptomot és
az ő isteneit és királyait, mind a Faraót, mind azokat,
a kik bíznak benne. 26 Odaadom őket az ő lelkök
keresőinek kezébe, és Nabukodonozornak, a babiloni
királynak kezébe, és az ő szolgáinak kezébe; de azután
úgy lakoznak abban, mint azelőtt, azt mondja az Úr. 27
És te ne félj, oh én szolgám Jákób, és ne rettegj Izráel,
mert ímé, én megszabadítlak téged messziről, és a te
magodat is az ő fogságuk földéről, és visszatér Jákób
és megnyugszik és békességben lesz, és nem lesz, a
ki megijeszsze. 28 Ne félj te, oh én szolgám Jákób,
azt mondja az Úr, mert én veled vagyok, mert véget
vetek minden nemzetnek, a kik közé kivetettelek téged,
néked pedig nem vetek véget, hanem megverlek téged
ítélettel, mert nem hagyhatlak teljesen büntetés nélkül.

47 Az a szó, a melyet az Úr szóla Jeremiás prófétának
a Filiszteusok felől, mielőtt megverte a Faraó
Gázát. 2 Ezt mondja az Úr: Ímé, víz indul meg északról,
és olyan lesz, mint a kiáradott folyó, és elárasztja a
földet és annak mindenét, a várost és annak lakosait,
és kiáltanak az emberek, és a föld minden lakosa
ordít. 3 Ménei patáinak csattogó hangjától, szekereinek
zörgésétől, kerekeinek zúgásától nem gondolnak az
atyák a fiakra erejök ellankadása miatt. 4 És a nap
miatt, mely eljött, hogy elpusztítsa egész Filiszteát,
kivágja Tírust és Szidont és segítségének minden
megmaradt töredékét, mert az Úr elrontja Filiszteát, a
Káftor szigetének maradékát. 5 Kopaszság lepte meg
Gázát, Askalon elnémult, maradéka az ő völgyüknek:
meddig vagdalod magadat? 6 Oh szablyája az Úrnak,
meddig nem nyugszol meg? Rejtsd el magadat a te
hüvelyedbe, nyugodjál meg és hallgass! 7 Miképen
nyughatik meg, holott az Úr parancsolt néki? Askalonra
és a tenger partjára oda rendelte őt.

48 Moáb felől ezt mondja a Seregek Ura, az
Izráel Istene: Jaj Nébónak, mert elpusztíttatott;
megszégyenült, bevétetett Kirjátaim, Misgáb
megszégyenült és elrémült. 2 Nincs már dicsősége
Moábnak Hesbonban, gonoszt gondoltak ő ellene,
mondván: Jertek el és veszessük el őt, ne legyen
nemzetség! Madmen te is elnémulsz, fegyver jár
nyomodban! 3 Nagy kiáltás hallatszik Horonáimból:
pusztulás és nagy romlás! 4 Elnyomorodott Moáb,
kicsinyei sikoltva kiáltanak. 5 Mert a Luhit hágóján
siralmat siralom ér, mert Horonáim lejtőin az ellenség
hallatja vészkiáltását. 6 Fussatok, mentsétek meg
lelketeket, és legyetek mint a hangafa a pusztában! 7
Mivelhogy a te bizodalmad marháidban és kincseidben
volt, te is bevétetel, és Kámós fogságra megy papjaival,
fejedelmeivel együtt. 8 És rátör a pusztító minden
városra, egy város sem menekedik meg, és elvész
a völgy, és feldúlatik a síkság, a mint megmondta
az Úr. 9 Adjatok szárnyat Moábnak, hogy repülvén
elrepülhessen, mert az ő városai elpusztulnak, és senki
sem lakik azokban. 10 Átkozott, a ki az Úrnak dolgát
csalárdul cselekszi, és átkozott, a ki fegyverét kiméli a
vértől! 11 Nyugodtan élt Moáb gyermekségétől fogva,
és pihent az ő seprejében, és edényből-edénybe nem
öntötték és fogságra sem ment, azért maradt meg az
íze rajta, és nem változott el az ő szaga. 12 De ímé
eljőnek a napok, azt mondja az Úr, és rablókat bocsátok
reá, a kik megrabolják őt, és megüresítsék edényeit,
palaczkjait pedig összetörjék. 13 És megszégyenül
Moáb Kámós miatt, a mint megszégyenült Izráel háza
Béthel miatt, a melyben bizodalma volt. 14 Mimódon
mondjátok: Hősök vagyunk és vitéz férfiak a harczra?
15 Elpusztul Moáb, városai fellobbannak, válogatott ifjai
pedig mészárszékre jutnak, azt mondja a király, a kinek
neve Seregek Ura! 16 Közel van Moáb veszedelme, ihol
jő és igen siet az ő veszedelme! 17 Bánkódjatok miatta
mindnyájan, a kik körülte vagytok, és mindnyájan, a kik
ismeritek az ő nevét; mondjátok: Hogy eltört az erős
vessző, a dicső pálcza! 18 Szállj le a dicsőségből és ülj
szomjan Dibonnak megmaradt leánya, mert a Moáb
pusztítója feljött ellened, elrontja a te erősségeidet. 19
Állj meg az úton, és nézz ide-oda Aroér lakosa, kérdezd
meg a futót és a menekülőt, és ezt mondd: Mi történt?
20 Megszégyenült Moáb, mert megtört. Ordítsatok és
kiáltsatok! Hirdessétek Arnonban, hogy elpusztíttatott
Moáb! 21 Mert rájött az ítélet a sík földre; Hólonra,
Jására és Mefátra. 22 És Dibonra, Nébóra és Beth-
Diblátaimra. 23 És Kirjáthaimra, Beth-Gámulra és Beth-
Meonra. 24 És Kirjátra, Boczrára és Moáb földének
minden messze és közel való városaira. 25 Letöretett a
Moáb szarva, és karja levágatott, azt mondja az Úr. 26
Részegítsétek le őt, mert hősködött az Úr ellen, és
heverjen Moáb az ő okádásában, és legyen csúfság

ő is. 27 Vajjon nem csúfod volt-é néked az Izráel?
Avagy a lopók között találtatott, hogy mikor szólottál
felőle, kevélyen hánytad magadat? 28 Hagyjátok el a
városokat, és lakjatok a kősziklákban, Moáb lakosai,
és legyetek mint a galamb, a mely az odu száján
belől rak fészket. 29 Hallottuk a Moáb kevélységét:
igen kevély; az ő felfuvalkodását és kevélységét,
kérkedését, és az ő szívének elbizakodottságát. 30 Én
ismerem, azt mondja az Úr, az ő szertelenkedését, és
az ő fecsegése nem igaz, és nem igaz a cselekedete
sem. 31 Azért jajgatok Moábon, és az egész Moábért
kiáltok, a Kir-Heres férfiaiért nyög az én lelkem. 32
Jobban siratlak téged, mint siratták Jaézert, a ki
Sibmának szőlője! A te hajtásaid túlhatoltak a tengeren,
a Jaézer tengeréig értek; a te nyári gyümölcseidre
és a te szüretedre pusztító rontott. 33 És eltünik az
öröm és vígasság Kármelből és a Moáb földéről, és a
kádakból kifogyasztom a bort, nem sajtolnak örömzajjal;
az éneklő nem énekel. 34 Hesbon kiáltása miatt
Elealéig és Jáhásig felhat az ő szavok; Soártól fogva
Horonáimig és Eglath-Selisájjáig, mert a Nimrim vize is
elapad. 35 És kifogyasztom Moábból, azt mondja az
Úr, a ki a magaslaton áldozik és füstöt gerjeszt az ő
isteneinek. 36 Ezért zokog a szívem Moábért, mint a
síp, és zokog szívem a Kir-Héres férfiaiért, mint a síp,
mivelhogy a kincsek elvesztek, a miket gyűjtött. 37 Mert
minden fő kopasz, és minden szakál elnyiratott, minden
kézen metélések, és minden derékon gyászruha. 38
Moábnak minden házpadján és utczáján mindenütt
siralom, mert összetörtem Moábot, mint az edényt,
mely semmirekellő, azt mondja az Úr. 39 Jajgatnak,
ezt mondván: Hogy összezúzatott! Hogy fordult háttal
Moáb, megszégyenülve! És csúffá lett Moáb, és
rettentésére mindazoknak, a kik körülte vannak. 40
Mert ezt mondja az Úr: Ímé, mint a saskeselyű repül
reá, és kiterjeszti Moábra szárnyait. 41 Bevétettek a
városok, és az erősségek elfoglaltattak, és a Moáb
vitézeinek szíve olyan volt e napon, mint a vajudó
asszonynak szíve. 42 És Moáb elpusztul, úgy hogy
nem lesz nép többé, mert az Úr ellen felemelkedett. 43
Félelem, verem és tőr jő te ellened, Moáb lakosa, azt
mondja az Úr. 44 A ki elfut a félelem elől, a verembe
esik, és a ki kijő a veremből, a tőrben fogatik meg, mert
rábocsátom Moábra az ő megfenyítésének esztendejét,
azt mondja az Úr. 45 A Hesbon árnyékában állanak
meg a hatalom elől futók; de tűz jő ki Hesbonból és láng
Szihonnak közepéből, és elemészti Moábnak üstökét
és a háborgó fiaknak koponyáját. 46 Jaj néked Moáb!
Elveszett Kámósnak népe, mert fiaid fogságra vitettek,
és leányaid is fogságra. 47 De visszahozom Moábot a
fogságból sok idő mulva, azt mondja az Úr. Eddig van
Moáb ítélete.

49 Az Ammon fiai felől ezt mondja az Úr: Nincsenek-
é Izráelnek fiai? Nincsen-é örököse néki? Miért
birtokolja Milkom Gádot, és az ő népe miért lakik
annak városaiban? 2 Azért ímé eljőnek a napok, azt
mondja az Úr, és harczi riadót hallatok Rabbában az
Ammon fiaival, és romhalommá lesz, és leányai tűzzel
égettetnek meg, és Izráel birtokolja azokat, a kik most
őt birtokolják, azt mondja az Úr. 3 Ordíts Hesbon, mert
elpusztíttatott Hái! Kiáltsatok Rabbáh leányai, öltözzetek
gyászba, sírjatok és futkossatok a szorosokon, mert
Milkom a fogságba megy, papjai és fejedelmei is vele
együtt. 4 Mit dicsekedel völgyeddel, völgyed bőségével,
engedetlen leány, a ki az ő kincseiben bízik és ezt
mondja: Kicsoda támad ellenem? 5 Ímé én félelmet
bocsátok reád, azt mondja az Úr, a Seregek Ura, minden
szomszédod felől, és szétrebbentek egymástól, és nem
lesz, a ki összegyűjtse az elszéledteket. 6 De azután
visszahozom majd a fogságból az Ammon fiait, azt
mondja az Úr. 7 Ezt mondja a Seregek Ura Edom
felől. Nincs bölcsesség többé Témánban? elveszett-
é a tanács az értelmesektől? hiába valóvá lett-é az
ő bölcsességök? 8 Fussatok, forduljatok, rejtőzzetek
el mélyen Dédán lakosai, mert Ézsau veszedelmét
hozom ő reá az ő megfenyíttetésének idején. 9 Ha
szőlőszedők törnek reád, nem hagynak gerezdeket,
ha éjjeli tolvajok: pusztítanak, a míg nékik tetszik. 10
Bizony én mezítelenné teszem Ézsaut, titkait kijelentem,
és el nem rejtőzhetik, magva elpusztul, és atyjafiai és
szomszédai sem lesznek. 11 Hagyd el a te árváidat, én
eltartom özvegyeidet is; bennem vessék reménységüket.
12 Mert azt mondja az Úr: Ímé, a kiknek nem kell
vala meginniok a pohárt, ugyancsak megiszszák; te
pedig teljesen büntetlenül maradnál-é? Nem maradsz
büntetlenül, mert bizonyára megiszod. 13 Mert én
magamra esküdtem meg, azt mondja az Úr, hogy
útálattá és gyalázattá, pusztasággá és átokká lesz
Boczra, és minden városa örökkévaló pusztasággá
lesz. 14 Hírt hallottam az Úrtól, és követ küldetett
a nemzetekhez, a ki ezt mondja: Gyűljetek össze,
induljatok ellene, és keljetek fel a harczra, 15 Mert
ímé, kicsinynyé teszlek téged a nemzetek között, és az
emberek között útálatossá. 16 A te könnyelműséged
csalt meg téged és a te szíved kevélysége, a ki a sziklák
hasadékaiban lakol, és elfoglaltad a halmok tetejét.
Ha olyan magas helyen rakod is fészkedet, mint a
saskeselyű, onnét is lerántalak téged, azt mondja az Úr.
17 És pusztasággá lesz Edom, a ki csak átmegy rajta
elálmélkodik, és sziszeget egész veresége felett. 18 A
mint Sodomának és Gomorának és az ő szomszédainak
elsüllyedésekor volt, azt mondja az Úr, ott sem lakik
több ember, és benne emberek fia nem tartózkodik.
19 Ímé, mint oroszlán jön fel a Jordán erdőségéből az
örökzöld legelőre, de hamarsággal kiűzöm őt onnan,

és a kiválasztottat teszem azon fejedelemmé, mert
kicsoda hozzám hasonló, és ki szab nékem törvényt,
és kicsoda az a pásztor, a ki megállhat ellenem? **20**
Halljátok meg azért az Úr tervét, a melyet tervezett
Edom felől, és az ő gondolatait, a melyeket gondolt
Témán polgárai felől. Bizony elhurczolják őket, a juhnyáj
kicsinyeit, bizony szörnyűködik rajtok a saját legelőjök.
21 Az ő romlásuk zajától megrendült a föld, az ő
kiáltásuk szava elhallatszik a veres tengerig. **22** Ímé,
feljő mint saskeselyű, és repül és szárnyait szétterjeszti
Boczrán: és Edom vitézeinek szíve olyan lesz az
napon, mint a vajudó asszony szíve. **23** Damaskus
felől: Megszégyenült Emát és Arphád, mert gonosz
hírt hallottak, és remegnek, mint a háborgó tenger,
a mely nem nyughatik. **24** Megrendült Damaskus,
futáshoz készül és reszketés fogja el, szorongás és
fájdalmak szállják meg őt, mint a szűlő asszonyt. **25**
Miért is nem marad ki a dicsőséges város, az én
örömömnek városa? **26** De elhullanak az ő ifjai is
az ő utczájokon, és minden harczoló ember levágatik
azon a napon, azt mondja a Seregek Ura. **27** És tüzet
gyújtok Damaskus kőfalán, és megemészti a Ben-
Hadád palotáit. **28** Kédárnak és Házornak országai
felől, a melyeket megvert Nabukodonozor, a babiloni
király, ezt mondja az Úr: Keljetek fel, menjetek fel
Kédárra, és pusztítsátok keletnek fiait. **29** Sátoraikat és
nyájokat elveszik, és kárpitjaikat és minden edényöket
és tevéiket elviszik, és ezt kiáltják feléjök: Rettegés
köröskörül! **30** Fussatok el, igen siessetek, rejtőzzetek
el mélyen, Házornak lakói, azt mondja az Úr, mert
tervet tervezett ellenetek Nabukodonozor, a babiloni
király, és ellenetek gondolatot gondolt. **31** Keljetek fel,
menjetek a békességes nemzet közé, azok közé, a kik
bátorságban lakoznak, azt mondja az Úr, sem kapujok,
sem zárjok nincsen, egyedül laknak! **32** Tevéik prédává
lesznek, és az ő sok barmaik zsákmánynyá, és elszórom
őket, e nyirott üstökűeket minden szél felé, és minden
oldal felől veszedelmet hozok reájok, azt mondja az
Úr. **33** És Házor sakálok lakhelyévé lesz, örökkévaló
pusztasággá, senki nem lakik ott, és embernek fia
nem is tartózkodik azon. **34** Az Úr szava, a melyet
szóla Jeremiás prófétának Elám felől, Sedékiásnak, a
Júda királyának országlása kezdetén, mondván: **35**
Ezt mondja a Seregek Ura: Ímé, én eltöröm az Elám
kézívét, erejének zsengéjét. **36** És négy szelet hozok
Elám ellen, az égnek négy határáról, és elszórom
őket mindenik szél felé, és nem lesz nemzet, a kihez
nem futnak az Elám szökevényei. **37** És megrettentem
Elámot az ő ellenségei előtt és az ő lelköknek keresői
előtt, és veszedelmet hozok reájok, az én felgerjedt
haragomat, azt mondja az Úr, és utánok bocsátom a
fegyvert mindaddig, míg meg nem emésztem őket. **38**
És az én székemet Elámba helyezem, és kivesztem
onnét a királyt és a fejedelmeket, azt mondja az Úr:
39 De végezetre visszahozom Elámot a fogságból, azt
mondja az Úr.

50 Az a szó, a melyet szóla az Úr Babilon felől
és a Káldeusok földje felől, Jeremiás próféta
által. **2** Hirdessétek a nemzetek között és hallassátok,
emeljétek fel a zászlót: hallassátok és el ne titkoljátok;
ezt mondjátok: Bevétetett Babilon, megszégyenült Bél,
letöretett Merodák, megszégyenültek az ő faragott képei,
letörettek az ő bálványai. **3** Mert északról nép jön fel
ellene, pusztává teszi ez az ő földét, és nem lesz, a ki
lakozzék benne; embertől fogva a baromig elfutnak,
elmennek. **4** Azokban a napokban, és abban az időben,
azt mondja az Úr, eljőnek az Izráel fiai, ők és a Júda fiai
együtt, sírva jönnek és mennek és keresik az Urat, az
ő Istenöket. **5** A Sion felől kérdezősködnek, arrafelé
fordítják orczájokat. Eljőnek és oda adják magokat az
Úrnak örök szövetségre, a mely feledhetetlen. **6** Elveszett
juhnyáj volt az én népem, pásztorai félrevezették őket,
a hegyekben bujdostatták őket, hegyről halomra jártak,
elfelejtkeztek az ő tanyájukról. **7** A ki csak reájok talált,
emésztette őket, és az ő elnyomóik ezt mondták: Nem
vétkeztünk, mert vétettek az Úr ellen, pedig igazság
otthona, atyáiknak reménysége volt az Úr. **8** Fussatok ki
Babilonból és jőjjetek ki Káldea földéből, és olyanok
legyetek, mint a kecskebakok a nyáj előtt; **9** Mert ímé, én
nagy nemzetek gyülekezetét támasztom és hozom fel
Babilonra északnak földéről, és sorakoznak ellene, legott
bevétetik. Nyilai olyanok, mint a legyőzhetetlen vitézé, a
ki nem tér vissza sikertelenül. **10** És Káldea prédává lesz,
a kik prédára vetik őt, mind betelnek vele, azt mondja
az Úr. **11** Csak örüljetek, csak tomboljatok örökségem
elpusztítói: csak ugrándozzatok, mint a nyomtató tinó,
és nyerítsetek, mint a ménlovak. **12** Megszégyenül
a ti anyátok, a ti szűlőtök igen csúffá lesz: Ímé, a
nemzetek seprejévé, pusztává, szárazfölddé, sivataggá
lesz. **13** Az Úr haragja miatt nem lakoznak rajta, hanem
egészen pusztasággá lesz, a ki csak átmegy Babilonon,
álmélkodik és sziszeget egész veresége felett. **14**
Sorakozzatok köröskörül Babilon ellen, mind ti ijjászok,
lőjjetek reá, ne kiméljétek a nyilat; mert az Úr ellen
vétkezett! **15** Kiáltsatok reá köröskörül, kezét adta,
lehullottak az ő szegletkövei, leromlottak az ő kőfalai:
bizony az Úr büntetése ez; büntessétek meg őt, és a
mint cselekedett, úgy cselekedjetek vele. **16** Vágjátok ki
Babilonból a magvetőt és a ki sarlót fog aratás idején; a
gyilkos fegyver elől kiki az ő népéhez szalad, kiki az ő
földe felé fut. **17** Elszéledt juhnyáj az Izráel, oroszlánok
kergették szét; először benyelte őt Assiria királya, végre
pedig ez a Nabukodonozor, a babiloni király megtörte
az ő csontjait. **18** Azért ezt mondja a Seregek Ura, az
Izráel Istene: Ímé, én megfenyítem a babiloni királyt és

az ő földét, miként megfenyítém az assiriai királyt. 19 És
visszaviszem az Izráelt az ő lakhelyére, és Básánban
legel és a Kármelen, és az Efraim hegyén és Gileádban
megelégszik az ő lelke. 20 Azokban a napokban és
abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izráel
bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtatnak:
mert kegyelmes leszek azokhoz, a kiket meghagyok. 21
A kétszer pártütők földére menj fel, és a meglátogattatás
lakóit irtsd ki, öljed és irtsad őket, azt mondja az Úr, és
mind a szerint cselekedjél, a mint parancsoltam néked.
22 Harczi zaj a földön és nagy romlás. 23 Hogy elmúlott
és összetört az egész föld pőrölye! milyen útálatossá lett
Babilon a nemzetek között. 24 Tőrbe ejtettelek téged, és
meg is fogattál Babilon, de nem tudtad, utól érettél és
megragadtattál, mert pörlekedtél az Úrral. 25 Felnyitotta
az Úr az ő tárházát, és előhozta az ő haragjának szereit:
mert e cselekedet az Úré, a Seregek Uráé Káldea
földén. 26 Törjetek reá a szélekről, nyissátok fel az
ő magtárait, tapodjátok őt, mint a kévét, és irtsátok
ki, hogy ne legyen maradéka. 27 Döfjétek le minden
tulkát, le velök a vágóhídra! Oh jaj nékik; mert eljött az
ő napjok, az ő megfenyíttetésök ideje! 28 A futók és
a Babilon földéből menekülők zaja megjelentik majd
a Sionon az Úrnak a mi Istenünknek bosszúállását,
az ő templomáért való bosszúállását. 29 Gyűjtsetek
össze Babilon ellen igen sokat, mindenkit a ki kézívet
feszít, köröskörül járjatok ellene tábort, hogy senki el ne
szaladhasson: fizessetek meg néki az ő cselekedete
szerint, a mint ő cselekedett, úgy cselekedjetek vele;
mert az Úr ellen kevélykedett, az Izráelnek Szentje
ellen! 30 Azért elhullanak az ő ifjai az ő utczáiban, és
minden vitéze elvész azon a napon, azt mondja az Úr.
31 Ímé, én ellened vagyok, te kevély, azt mondja az Úr, a
Seregek Ura, mert eljött a te napod, a te megfenyítésed
napja. 32 És megbotlik a kevély és elesik, és senki nem
lesz, a ki felköltse őt, és tüzet gyújtok az ő városaiban,
hogy megemészsze azokat, a kik körülte vannak. 33 Ezt
mondja a Seregek Ura: Megnyomoríttattak az Izráel fiai
és Júda fiai együtt és mindnyájan, a kik fogságra vitték
őket, beléjök ragadnak, nem akarják őket elbocsátani.
34 De az ő megváltójok erős, Seregek Ura az ő neve,
bizonynyal felveszi az ő peröket, hogy megnyugtassa e
földet, és Babilon lakóit megrettentse. 35 Fegyver lesz
a Káldeusokon, azt mondja az Úr, és Babilon lakóin
és az ő fejedelmein és az ő bölcsein. 36 Fegyver lesz
az ő varázslóin, és megbolondulnak; fegyver lesz az ő
vitézein, és elijednek. 37 Fegyver lesz az ő lovain és
szekerein és az egész egyveleg népen, a mely ő benne
van, és hasonlók lesznek az asszonyokhoz. Fegyver
lesz az ő kincsein, és elprédáltatnak. 38 Szárazság lesz
az ő vizein, és kiszáradnak, mert bálványok földe az,
és faragott képekkel dicsekednek. 39 Azért sakálok
lakoznak ott baglyokkal, és struczmadárnak fiai lakoznak
benne, és soha többé nem lakják azt, és nem lesznek
lakosai nemzedékről nemzedékre. 40 A mint felforgatta
Isten Sodomát és Gomorát és az ő szomszéd városait,
azt mondja az Úr, ép úgy nem lakik ott egy ember
sem, és embernek fia sem lakja azt. 41 Ímé, nép jött
északról, és nagy nemzet és sok király támad fel a
föld határaiból. 42 Ívet és paizst ragadnak, kegyetlenek
azok, és semmi irgalmasság nem lesz bennök, szavok
mint a tenger zúgása, és lovakon jőnek, mind viadalra
készek te ellened, te Babilon leánya! 43 Hallja a babiloni
király az ő híröket, és kezei elesnek, szorongás fogja
el őt, fájdalom, mint a gyermekszűlőt. 44 Ímé, mint
a Jordán erdőségéből való oroszlán, úgy jön fel az
örökzöld ligetre, de hamar kiűzöm őt arról, és a ki
arra választatott, azt teszem azon fejedelemmé, mert
kicsoda hasonlatos hozzám? és ki szab nékem törvényt,
és ki az a pásztor, a ki ellenem álljon? 45 Azért halljátok
meg az Úr tervét, a melyet Babilon ellen tervezett, és az
ő gondolatait, a melyeket Káldea ellen gondolt. Bizony
elhajtják őket, a nyáj kicsinyeit, és álmélkodik felettök a
legelő. 46 Babilon bevételének zajától megindul a föld,
és kiáltása hallatszik a nemzetek között!

51 Ezt mondja az Úr: Ímé, én pusztító szelet
támasztok Babilon ellen és azok ellen, a kik az én
ellenségem szívében lakoznak. 2 És szórókat küldök
Babilon ellen, és felszórják őt, és földét kiüresítik, mert
mindenfelől ellene lesznek a veszedelem napján. 3 A
kézívesre kézíves vonja fel íjját, és arra, a ki pánczéljába
öltözik. Ne kedvezzetek ifjainak, öldössétek le egész
seregét: 4 És essenek el megöletve a Káldeusok
földén, és átverve az ő utczáin. 5 Mert nem hagyatott
el Izráel és Júda az ő Istenétől, a Seregek Urától,
noha az ő földök rakva vétekkel az Izráelnek Szentje
ellen. 6 Fussatok ki Babilonból, és kiki mentse meg
az ő lelkét, ne veszszetek el az ő gonoszságáért, mert
az Úr bosszúállásának ideje ez, megfizet néki érdem
szerint. 7 Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, a
mely megrészegíté ez egész földet; nemzetek ittak az ő
borából, azért bolondultak meg a nemzetek. 8 Hamar
elesett Babilon és összeomlott, jajgassatok felette,
kössétek be balzsammal az ő sebét, hátha meggyógyul!
9 Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyjátok
el őt, és menjünk kiki a maga földére, mert az égig hatott
az ő ítélete, és felemelkedett a felhőkig. 10 Kihozta az
Úr a mi igazságainkat, jertek és beszéljük meg Sionban
az Úrnak, a mi Istenünknek dolgát. 11 Élesítsétek
a nyilakat, töltsétek meg a tegzeket; felindította az
Úr a Médiabeli királyok lelkét, mert Babilon ellen van
az ő gondolatja, hogy elveszesse azt, mert az Úr
bosszúállása ez, az ő templomáért való bosszúállása.
12 Babilonnak kőfalain tűzzétek ki a zászlót, erősítsétek
meg az őrséget, szerezzetek vigyázókat, rendeljétek el

a leseket: mert az Úr meggondolta és meg is cselekszi
azokat, a miket szólott Babilon lakói ellen. 13 Oh
te, a ki lakozol a nagy vizek mellett, a kinek kincsed
temérdek, eljött a te véged és a te rablásod határa!
14 Megesküdt a Seregek Ura az ő lelkére, mondván:
Bizony betöltelek téged emberekkel, mint sáskákkal,
és diadalmas éneket énekelnek felőled. 15 Az, a ki
teremtette a földet az ő erejével, a ki megalapította
a világot az ő bölcsességével, és kiterjesztette az
egeket az ő értelmével. 16 Egy szavával vizek zúgását
szerez az égben, és felhőket visz fel a föld határairól,
villámokat készít az esőhöz, és kihozza a szelet az ő
tárházaiból. 17 Minden ember bolonddá lett tudomány
nélkül, minden ötvös megszégyenül a maga bálványa
miatt, mert hazugság az ő öntése és nincs benne lélek.
18 Hiábavalóságok ezek, nevetségre való művek, az
ő megfenyíttetésök idején elvesznek. 19 Nem ilyen a
Jákób osztályrésze mert mindennek teremtője és az
ő örökségének pálczája, Seregek Ura az ő neve! 20
Pőrölyöm vagy te nékem, hadi fegyverem, és nemzeteket
zúztam össze veled, és országokat vesztettem el veled.
21 És általad zúztam össze a lovakat és lovagjaikat, és
általad zúztam össze a szekeret és a benne ülőt. 22 És
összezúztam általad férfit és asszonyt, és összezúztam
általad a vénet és a gyermeket, és összezúztam általad
az ifjat és a szűzet, 23 És összezúztam általad a pásztort
és nyáját, és összezúztam általad a szántóvetőt és az ő
igamarháját, és összezúztam általad a hadnagyokat és
a főembereket. 24 És megfizetek Babilonnak és Káldea
minden lakosának mindazokért az ő gonoszságaikért, a
melyeket Sionban cselekedtek a ti szemeitek láttára,
azt mondja az Úr. 25 Ímé, én ellened fordulok, te
romlásnak hegye, azt mondja az Úr, a ki az egész
földet megrontottad, és kinyújtom reád kezemet, és
levetlek téged a kőszikláról, és kiégett hegygyé teszlek
téged. 26 És belőled nem visznek követ a szegletre
és a fundamentomra, mert örökkévaló pusztaság
leszel, azt mondja az Úr. 27 Tűzzétek ki a zászlót
az országban, fújjátok meg a trombitát a nemzetek
között, avassátok fel ellene a nemzeteket, gyűjtsétek
össze ellene az Ararátnak, Menninek és Askenáznak
országait, válaszszatok ő ellene hadvezért, hozzátok ki
a lovakat mint rettenetes sáskasereget. 28 Avassátok fel
ellene a nemzeteket, Médiának királyait, az ő hadnagyait
és minden főemberét, és az ő birodalmának egész
földét. 29 És megrendül a föld és rázkódik, mert az
Úrnak gondolatai beteljesednek Babilon ellen, hogy
Babilon földét pusztasággá, lakatlanná tegye. 30 Babilon
vitézei felhagytak a viadallal, erősségeikben ülnek,
elfogyott a vitézségök, asszonyokká lettek, felgyújtották
lakhelyeit, zárait letörték. 31 Futár futár elé fut, és
hírmondó a hírmondó elé, hogy megjelentse a babiloni
királynak, hogy bevétetett az ő városa mindenfelülről.
32 És a révhelyek elfoglaltattak, és az álló tavak tűzzel
kiszáríttattak, és a vitézek elrettentek. 33 Mert ezt
mondja a seregek Ura, az Izráel Istene: Babilon leánya
olyan, mint a szérű, itt van az ő tapostatásának ideje,
egy kis híja még, és eljő az ő aratásának ideje. 34
Benyelt engem, megemésztett engem Nabukodonozor, a
babiloni király, üres edénynyé tett engem, benyelt engem
mint a sárkány, betöltötte a hasát az én csemegéimmel,
és kivetett engemet. 35 Az én rajtam esett erőszak és
az én testem Babilonra térjen, azt mondja a Sionnak
lakója, és az én vérem Káldeának lakosaira, azt mondja
Jeruzsálem! 36 Azért ezt mondja az Úr: Ímé, én
megítélem a te ügyedet, és bosszút állok éretted,
és kiszáraztom az ő tengerét, és kiapasztom az ő
forrását. 37 És Babilon kőrakássá lesz, sárkányok
lakhelyévé, csudává, csúfsággá és lakatlanná lesz.
38 Együtt ordítanak, mint az oroszlánok, harsognak,
mint az oroszlánkölykök. 39 Az ő kedvöknek idején
készítek nékik lakomát, és megrészegítem őket, hogy
vígadjanak, és örökkévaló álmot aludjanak, és fel ne
serkenjenek, azt mondja az Úr. 40 Előhozom őket,
mint a bárányokat a megmetszésre, mint a kosokat a
bakokkal egyetemben. 41 Mint bevétetett Sésák, és
elfoglaltatott az egész földnek dicséreti! Milyen útálattá
lett Babilon a nemzetek között! 42 Feljött Babilonra
a tenger, habjainak özönével elboríttatott. 43 Városai
pusztává, sivataggá és kopár földdé lesznek, a melyen
senki sem lakik, sem embernek fia át nem megy
rajta. 44 Megfenyítem Bélt is Babilonban, és kivonom
szájából, a mit benyelt, és többé nem futnak hozzá a
nemzetek, Babilonnak kőfala is ledől. 45 Jőjjetek ki
belőle, oh én népem, és kiki szabadítsa meg lelkét
az Úr haragjának tüzétől. 46 És el ne olvadjon a ti
szívetek és ne féljetek a hírtől, a mely hallatszik e
földön, mikor egyik esztendőben hír jő, és a másik
esztendőben is a hír, hogy erőszakosság van a földön,
uralkodó tör uralkodóra! 47 Azért ímé, eljőnek a napok,
és meglátogatom Babilon faragott képeit, és egész
follde megszégyenül, és minden ő megöltjei elhullanak ő
közötte. 48 És örvendeznek Babilon felett az ég és a
föld és minden benne valók, mert észak felől eljőnek reá
a pusztítók, azt mondja az Úr. 49 Babilon is elesik, Izráel
megölöttjei, a mint Babilonban is elhullottak az egész
föld megölöttjei. 50 Menjetek el, a kik megszabadultatok
a fegyvertől, meg ne álljatok; emlékezzetek meg a
távolból az Úrról, és jusson eszetekbe Jeruzsálem.
51 Megszégyenültünk, mert hallottuk a gyalázkodást,
orczáinkat szégyen borította, mert idegenek jöttek az Úr
házának szentségébe. 52 Azért ímé, eljőnek a napok,
azt mondja az Úr, és meglátogatom az ő faragott képeit,
és egész földén sebesültek nyögnek. 53 Ha az égbe hág
is fel Babilon, és ha megerősíti is az ő erős magaslatát,
pusztítók törnek reá tőlem, azt mondja az Úr. 54 Kiáltás

hallatszik Babilonból, és a Káldeusok földéből nagy
romlás. 55 Mert elpusztítja az Úr Babilont, és kiveszíti
belőle a nagy zajt, és zúgnak az ő habjai, mint a nagy
vizek, hallatszik az ő szavok harsogása. 56 Mert pusztító
tör reá, Babilonra, és elfogatnak vitézei, eltörik az ő
kézívök, mert a megfizetésnek Istene, az Úr, bizonynyal
megfizet. 57 És megrészegítem az ő fejedelmeit,
bölcseit, hadnagyait, tiszttartóit és vitézeit, és örök álmot
alusznak, és nem serkennek fel, azt mondja a király, a
kinek neve Seregek Ura! 58 Ezt mondja a Seregek Ura:
Babilon széles kőfala földig lerontatik, és az ő büszke
kapuit tűz égeti meg, és a népek hiába munkálkodnak,
és a nemzetek a tűznek, és kifáradnak. 59 Ez a szó,
a melylyel Jeremiás próféta utasította Seráját, Néria
fiát, a ki a Mahásiás fia volt, mikor ő Babilonba méne
Sedékiással, a Júda királyával, királyságának negyedik
esztendejében; Serája pedig szállásmester vala. 60 És
megírá Jeremiás egy könyvben mindazt a veszedelmet,
a mely Babilont fogja érni, mindezeket a beszédeket, a
melyek megirattak Babilon felől. 61 És monda Jeremiás
Serájának: Mikor Babilonba jutsz, és látod és elolvasod
mind e szókat, 62 Ezt mondjad: Uram, te szólottál e hely
ellen, hogy elveszítsed ezt annyira, hogy lakó ne legyen
benne embertől baromig, hanem örökkévaló pusztaság
legyen. 63 És mikor e könyv olvasását elvégzed, köss
reá követ, és hajítsd be az Eufrátes közepébe. 64 És ezt
mondd: Így merül el Babilon, és meg nem menekedik
a veszedelemtől, a melyet én hozok reá, akármint
fáradjanak. Eddig vannak a Jeremiás beszédei.

52 Huszonegy esztendős volt Sedékiás, mikor
uralkodni kezde, és tizenegy esztendeig uralkodék
Jeruzsálemben, és az ő anyjának neve Hammutál
vala, a Libnából való Jeremiás leánya. 2 És gonoszt
cselekedék az Úr szemei előtt, mint Jojákim cselekedett
vala. 3 Mert az Úr haragjáért vala ez Jeruzsálemen
és Júdán, míglen elveté őket színe elől. Sedékiás
ugyanis engedetlen lőn a babiloni királynak. 4 És az
ő uralkodásának kilenczedik esztendejében, a tizedik
hónapban, a hónapnak tizedikén eljöve Nabukodonozor,
a babiloni király, ő maga és egész serege Jeruzsálemre,
és tábort járának ellene, és mindenfelől sánczot vetének
fel ellene. 5 És megszállva lőn a város Sedékiásnak
tizenegyedik esztendejéig. 6 A negyedik hónapban, a
hónapnak kilenczedikén nagy éhség támada a városban,
annyira, hogy a föld népének kenyere sem vala. 7 És
bevételték a város, és a harczosok mind elfutának, és
éjszaka kimenének a városból a kapu felé, a két kőfal
között, a melyek a király kertjénél valának (a Káldeusok
pedig a város mellett valának köröskörül) és menének
az úton, a mely sík földre viszen. 8 A Káldeusok serege
pedig űzé a királyt, és utólérék Sedékiást a jerikói síkon,
mert egész serege elfuta mellőle. 9 Megfogák azért a
királyt, és vivék őt a babiloni királyhoz Riblába, a Hamát
földére, a ki törvényt monda reá. 10 És leöleté a babiloni
király a Sedékiás fiait szemei láttára, és Júda minden
fejedelmét is leöleté Riblában. 11 Sedékiás királynak
pedig szemeit tolatá ki, és lánczra vereté és viteté őt a
babiloni király Babilonba, és tömlöczbe veté őt halála
napjáig. 12 Az ötödik hónapban pedig, a hónapnak
tizedikén (ez az esztendő pedig a tizenkilenczedik
esztendeje vala Nabukodonozornak, a babiloni királynak)
Nabuzáradán, a vitézek feje, a ki áll vala a babiloni király
előtt, eljöve Jeruzsálembe. 13 És felégeté az Úr házát
és a király házát, és Jeruzsálemnek minden házait és
minden nagy házat felégete tűzzel. 14 És Jeruzsálem
egész kőfalát köröskörül lerontá a Káldeusok mindenféle
serege, a kik a vitézek fejével valának. 15 A községnek
szegényeiből pedig és a többi nép közül, a kik a
városban megmaradtak vala, és a szökevények közül, a
kik elszöktek vala a babiloni királyhoz, és a sokaságnak
maradékából foglyokat vive Nabuzáradán, a vitézek feje.
16 De a föld szegényei közül ott hagyá Nabuzáradán, a
vitézek feje, a szőlőműveseket és szántóvetőket. 17 A
rézoszlopokat pedig, a melyek az Úr házában valának
és a talpakat és a réztengert, a mely az Úr házában
vala, összetörék a Káldeusok, és azoknak minden rezét
elvivék Babilonba. 18 A fazekakat is és a lapátokat,
a késeket és a medenczéket, a tömjénezőket és a
rézedényeket, a melyekkel szolgálnak vala, mind elvivék.
19 És a csészéket, a serpenyőket, a medenczéket
és a fazekakat, a gyertyatartókat, a tömjénezőket
és a serlegeket, a mi arany, aranyban, a mi ezüst,
ezüstben, mind elvivé a vitézek feje. 20 Két oszlop, egy
réztenger és tizenkét rézökör vala, a melyek a talpak
alatt valának, a melyeket Salamon király csináltatott
vala az Úr házába. Mindezeknek az edényeknek reze
megmérhetetlen vala. 21 És az oszlopok közül az
egyik oszlopnak tizennyolcz sing vala a magassága, és
tizenkét sing zsinór éri vala át köröskörül, vastagsága
pedig négy ujjnyi, és belől üres vala. 22 Rézgömb vala
rajta, és az egyik gömb magassága öt singnyi vala,
és a hálók és gránátalmák a gömbön köröskörül mind
rézből valának, és ilyen a második oszlop, és ilyenek a
gránátalmák is. 23 A gránátalma pedig kilenczvenhat
vala kifelé, összesen száz gránátalma vala a hálón
felül köröskörül. 24 Elvivé a vitézek feje Seráját is, a
főpapot, és Sofóniást a második papot, és az ajtónak
három őrizőjét. 25 És a városból elvive egy főembert,
a ki felügyelőjök vala a harczosoknak, és hetet ama
férfiak közül, a kik állanak vala a király előtt, a kik a
városban találtatának, és a seregek főíródeákját, a ki
a föld népét besorozta vala, és hatvan férfiút a föld
népe közül, a kik a városban találtatának. 26 És felvevé
ezeket Nabuzáradán, a vitézek feje, és elvivé őket a
babiloni királyhoz Riblába. 27 És levágatá őket a babiloni

király és megöleté őket Riblában, a Hamát földén, és
fogságra viteték Júda az ő földéről. **28** Ennyi az a
nép, a melyet fogságra vitete Nabukodonozor a hetedik
esztendőben, háromezer és huszonhárom Júdabeli.
29 A Nabukodonozor tizennyolczadik esztendejében
Jeruzsálemből nyolczszáz és harminczkét lélek.
30 Nabukodonozor huszonharmadik esztendejében
fogságba vitete Nabuzáradán, a vitézek feje
hétszáznegyvenöt Júdabelit. Összesen négyezer
és hatszáz lélek. **31** Lőn pedig Jojákin júdabeli
király fogságának harminczhetedik esztendejében,
a tizenkettedik hónapban, a hónak huszonötödikén,
felemelé Evil-Merodák, a babiloni király az ő
uralkodásának első esztendejében Jojákinnak, a Júda
királyának fejét, és kivevé őt a tömlöczből. **32** És szépen
szóla vele, és királyi székét ama királyoknak széke fölé
emelte, a kik vele valának Babilonban. **33** És felcserélé
tömlöczbeli ruháit, és mindenkor vele eszik vala ételt,
életének minden napjában. **34** És költségére állandó
költség adatik vala néki a babiloni királytól minden
napra, a halála napjáig, életének minden napjában.

Jeremiás sir

1 Jaj! de árván ül a nagy népű város! Olyanná lőn, mint
az özvegyasszony! Nagy volt a nemzetek között, a
tartományok közt fejedelemasszony: robotossá lőn! **2**
Sírván sír éjjelente, s könny borítja az orczáját! Senki
sincs, ki vígasztalná, azok közül, kik szerették; mind
megcsalták barátai, ellenségeivé lőnek. **3** Számkivetésbe
méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága
miatt! Ott ül ő a pogányok közt; nem talál nyugodalmat;
valamennyi üldözője utólérte a szorultságában. **4**
Sionnak útai gyászolnak; nincsen, a ki ünnepnapra
járjon; kapuja mind elpusztult; papjai sóhajtoznak, szűzei
nyögnek, csak keserűsége van néki. **5** Elnyomói főkké
lettek; ellenségei boldogok! Bizony az Úr verte meg őt az
ő sok bűne miatt; gyermekei rabságra mentek az elnyomó
előtt. **6** És elhagyta Sion leányát minden ő ékessége;
fejedelmei olyanok lettek, mint a szarvasok, a melyek
nem találnak eledelt, és erőtelenül futnak az üldöző
előtt. **7** Emlékezik Jeruzsálem az ő nyomorúságának és
eltiportatásának napjain minden ő gyönyörűségéről, a
melyek voltak eleitől fogva; mert az ő népe ellenség
kezébe esett és nem volt segítsége. Látták őt az
ellenségek; nevettek megsemmisülésén. **8** Vétkezvén
vétkezett Jeruzsálem, azért lett csúfsággá, minden
tisztelője megvetette, mert látták az ő mezítelenségét,
ő maga pedig sóhajtoz és elfordul. **9** Szennye a
ruhája szélén; nem gondolt a jövőjére; csudálatosan
alásülyedt, nincs vígasztalója. Lásd meg Uram, az
én nyomorúságomat, mert ellenség vett erőt rajtam!
10 Szorongató nyújtja kezét minden kincse után, sőt
látta, hogy pogányok mentek be az ő szent helyébe,
a kikről azt parancsoltad, hogy be ne menjenek a
te községedbe. **11** Egész népe sóhajtoz, futkosnak
a kenyér után, odaadják drágaságaikat az ételért,
hogy megéledjenek. Lásd meg Uram és tekintsd meg,
mily útálatossá lettem! **12** Mindnyájatokat kérlek, ti
járókelők: tekintsétek meg és lássátok meg, ha van-é
oly bánat, mint az én bánatom, a mely engem ért, a
melylyel engem sujtott az Úr az ő búsult haragjának
napján! **13** A magasságból tüzet bocsátott csontjaimba,
és az hatalmaskodik bennök; hálót vetett lábaimnak;
hátra vetett, pusztává tett engem; egész napon beteg
vagyok. **14** Saját kezével rótta össze az én vétkeim
igáját; ráfonódtak nyakamra; megrendítette erőmet; oda
adott engem az Úr azok kezébe, a kik előtt meg nem
állhatok. **15** Rakásra hányta az Úr minden vitézemet én
bennem; gyűlést hívott össze ellenem, hogy összetörje
ifjaimat; sajtóba taposta az Úr Júda szűz leányát. **16**
Ezekért sírok én; szememből, szememből víz folyik
alá, mert messze távozott tőlem a vígasztaló, a ki
megélesszen engem; fiaim elvesztek, mert győzött az
ellenség. **17** Terjesztgeti kezeit Sion: nincs vígasztalója;
szorongatókat rendelt az Úr Jákób ellen köröskörül;
Jeruzsálem csúfsággá lett közöttök. **18** Igaz ő, az Úr,
mert az ő szava ellen rugódoztam! Halljátok meg kérlek,
mind ti népek, és lássátok meg az én bánatomat:
szűzeim és ifjaim fogságba menének! **19** Kiáltottam
azoknak, a kik szerettek engem de ők megcsaltak
engem; papjaim és véneim a városban multak ki, a
mikor étel után futkostak, hogy megéledjenek. **20**
Lásd meg Uram, hogy szorongattatom, belső részeim
megháborodtak; elfordult bennem az én szívem, mert
bizony pártot ütöttem; künn fegyver pusztít, benn minden
olyan, mint a halál! **21** Hallották, hogy sóhajtozom
és nincs vígasztalóm; minden ellenségem hallotta
veszedelmemet; örültek, hogy te ezt cselekedted. Hozd
el a napot, a melyet hirdettél, hogy olyanok legyenek,
mint én! **22** Jusson elődbe minden gonoszságuk, és úgy
bánj velök, a miképen én velem bántál az én minden
bűnömért; mert sok az én sóhajtozásom, és beteg a
szívem.

2 Jaj; de sűrű felhőt borított haragjában az Úr Sionnak
leányára! az égből a földre veté Izráel ékességét, és
nem emlékezett meg lábainak zsámolyáról az ő haragja
napján. **2** Elnyelte az Úr, nem kimélte Jákóbnak minden
hajlékát, letörte haragjában Júda leányának erősségeit, a
földre terítette; megfertőzteté az országot és fejedelmeit.
3 Felgerjedt haragjában letördelé Izráelnek minden
szarvát; hátravoná jobbkezét az ellenség elől, Jákób
ellen pedig mint lángoló tűz emésztett köröskörül.
4 Feszítette kézívét, mint valami ellenség, kinyújtá
jobbkezét, mint támadó, és megölt mindent, a mi a
szemnek kivánatos; Sion leányának sátorában, mint a
tüzet önté ki búsulását. **5** Olyan volt az Úr, mint valami
ellenség; elnyelte Izráelt, elnyelte minden palotáját,
elrontá erősségeit, és megsokasította Júda leányának
a búját, baját. **6** És eltapodta sátorát, mint valami
kertet, lerombolta gyülekezése helyét; elfeledtete az Úr
a Sionon ünnepet és szombatot, és megútált haragja
hevében királyt és papot. **7** Megvetette az Úr az ő
oltárát, megútálta szent helyét; ellenség kezébe adá
palotáinak kőfalait; zajt ütöttek az Úr házában, mint
ünnepnapon. **8** Gondolá az Úr, hogy lerontja Sion
leányának kőfalát; kiterjeszté a mérőkötelet, nem vonta
vissza kezét a pusztítástól, és siralomra jutott a bástya
és a kőfal, együtt búslakodnak! **9** Kapui besülyedtek a
földbe, elveszté és összetöré annak zárait; királya és
fejedelmei a pogányok közt vannak. Nincsen törvény,
sőt prófétái sem nyernek kijelentést az Úrtól. **10** A földön
ülnek, elnémultak Sion leányának vénei, port szórtak a
fejökre; zsákba öltöztek, földre csüggesztették fejöket
Jeruzsálemnek szűzei. **11** Elsenyvedtek szemeim a
könyhullatástól, belső részeim háborognak, májam a
földre omlik az én népem leányának romlása miatt,
mikor elalélt a kis gyermek és a csecsszopó a város

utczáin. 12 Azt mondták anyjoknak: Hol a kenyér,
meg a bor? mikor elaléltak, mint a sebesültek a város
utczáin, mikor kilehelték lelköket anyjoknak kebelén.
13 Mivel bizonyítsak melletted, mihez hasonlítsalak,
Jeruzsálem leánya, mivel mérjelek össze téged, hogy
megvígasztaljalak, Sionnak szűz leánya?! Bizony nagy a
te romlásod, mint a tenger: kicsoda gyógyít meg téged?!
14 A te prófétáid hazugságot és bolondságot hirdettek
néked, és nem fedték fel a te álnokságodat, hogy
elfordították volna fogságodat; hanem láttak tenéked
hazug és megtévelyítő prófétálásokat. 15 Összecsapják
feletted kezöket minden járó-kelők; süvöltenek és
csóválják fejöket Jeruzsálem leánya felett: Ez-é az a
város, a melyről azt mondták: tökéletes szépség, az
egész földnek öröme? 16 Feltátották ellened szájokat
minden ellenségeid; süvöltenek és csikorgatják fogukat,
mondván: Nyeljük el őt! Bizony ez a nap az, a melyet
vártunk; megértük, látjuk! 17 Megcselekedte az Úr, a
miket gondolt; beváltotta szavát, a melyet szólt eleitől
fogva; rombolt és nem kimélt, és megvidámította rajtad
az ellenséget, felemelte szarvát a te szorongatóidnak.
18 Kiáltott az ő szívök az Úrhoz: Oh Sion leányának
kőfala! Folyjon alá könnyed mint a patak, éjjel és nappal;
ne szakadjon félbe, síró szemed meg se pihenjen. 19
Kelj fel, riadj éjjel, az őrjárások kezdetén; öntsd ki, mint
a vizet a te szívedet az Úr szine előtt; emeld fel hozzá
kezeidet a te kisdedeidnek életéért, a kik elaléltak az
éhség miatt minden utczának szegletén. 20 Lásd meg
Uram és tekintsd meg, kivel cselekedtél így! Avagy
megegyék-é az asszonyok az ő méhöknek gyümölcsét,
dédelgetett kisdedeiket; avagy megölettessék-é az
Úrnak szent helyén pap és próféta? 21 Az utczákon a
földön fekszik gyermek és vén; szűzeim és ifjaim fegyver
miatt hullottak el; öldököltél haragod napján, mészároltál,
nem kiméltél. 22 Egybehívtad mint valami ünnepnapra
az én rettegtetőimet mindenfelől, és nem volt az Úr
haragjának napján, a ki elmenekült és megszabadult
volna. A kiket dédelgettem és felneveltem, ellenségem
emésztette meg őket!

3 Én vagyok az az ember, a ki nyomorúságot látott az
ő haragjának vesszeje miatt. 2 Engem vezérlett és
járatott sötétségben és nem világosságban. 3 Bizony
ellenem fordult, ellenem fordítja kezét minden nap. 4
Megfonnyasztotta testemet és bőrömet, összeroncsolta
csontjaimat. 5 Erősséget épített ellenem és körülvett
méreggel és fáradsággal. 6 Sötét helyekre ültetett
engem, mint az örökre meghaltakat. 7 Körülkerített,
hogy ki ne mehessek, nehézzé tette lánczomat. 8
Sőt ha kiáltok és segítségül hívom is, nem hallja meg
imádságomat. 9 Elkerítette az én útaimat terméskővel,
ösvényeimet elforgatta. 10 Ólálkodó medve ő nékem és
lesben álló oroszlán. 11 Útaimat elterelte, és darabokra
vagdalt és elpusztított engem! 12 Kifeszítette kézívét, és
a nyíl elé czélul állított engem! 13 Veséimbe bocsátotta
tegzének fiait. 14 Egész népemnek csúfjává lettem, és
gúnydalukká napestig. 15 Eltöltött engem keserűséggel,
megrészegített engem ürömmel. 16 És kova-kővel
tördelte ki fogaimat; porba tiprott engem. 17 És kizártad
lelkem a békességből; elfeledkeztem a jóról. 18 És
mondám: Elveszett az én erőm és az én reménységem
az Úrban. 19 Emlékezzél meg az én nyomorúságomról
és eltapodtatásomról, az ürömről és a méregről! 20
Vissza-visszaemlékezik, és megalázódik bennem az
én lelkem. 21 Ezt veszem szívemre, azért bízom. 22
Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk;
mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága! 23 Minden
reggel meg-megújul; nagy a te hűséged! 24 Az Úr
az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne
bízom. 25 Jó az Úr azoknak, a kik várják őt; a léleknek,
a mely keresi őt. 26 Jó várni és megadással lenni
az Úr szabadításáig. 27 Jó a férfiúnak, ha igát visel
ifjúságában. 28 Egyedül ül és hallgat, mert felvette
magára. 29 Porba teszi száját, mondván: Talán van
még reménység? 30 Orczáját tartja az őt verőnek,
megelégszik gyalázattal. 31 Mert nem zár ki örökre
az Úr. 32 Sőt, ha megszomorít, meg is vígasztal az ő
kegyelmességének gazdagsága szerint. 33 Mert nem
szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát.
34 Hogy lábai alá tiporja valaki a föld minden foglyát; 35
Hogy elfordíttassék az ember ítélete a Magasságosnak
színe előtt; 36 Hogy elnyomassék az ember az ő peres
dolgában: ezt az Úr nem nézi el. 37 Kicsoda az, a
ki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr? 38 A
Magasságosnak szájából nem jő ki a gonosz és a jó.
39 Mit zúgolódik az élő ember? Ki-ki a maga bűneiért
bűnhődik. 40 Tudakozzuk a mi útainkat és vizsgáljuk
meg, és térjünk az Úrhoz. 41 Emeljük fel szíveinket
kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben. 42 Mi voltunk
gonoszok és pártütők, azért nem bocsátottál meg. 43
Felöltötted a haragot és üldöztél minket, öldököltél,
nem kiméltél. 44 Felöltötted a felhőt, hogy hozzád ne
jusson az imádság. 45 Sepredékké és útálattá tettél
minket a népek között. 46 Feltátotta száját ellenünk
minden ellenségünk. 47 Rettegés és tőr van mi rajtunk,
pusztulás és romlás. 48 Víz-patakok folynak alá az
én szememből népem leányának romlása miatt. 49
Szemem csörgedez és nem szünik meg, nincs pihenése,
50 Míg ránk nem tekint és meg nem lát az Úr az égből.
51 Szemem bánatba ejté lelkemet városomnak minden
leányáért. 52 Vadászva vadásztak reám, mint valami
madárra, ellenségeim ok nélkül. 53 Veremben fojtották
meg életemet, és követ hánytak rám. 54 Felüláradtak
a vizek az én fejem felett; mondám: Kivágattam! 55
Segítségül hívtam a te nevedet, oh Uram, a legalsó
veremből. 56 Hallottad az én szómat; ne rejtsd el füledet
sóhajtásom és kiáltásom elől. 57 Közelegj hozzám,

mikor segítségül hívlak téged; mondd: Ne félj! 58 Pereld
meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet. 59
Láttad, oh Uram, az én bántalmaztatásomat; ítéld meg
ügyemet. 60 Láttad minden bosszúállásukat, minden
ellenem való gondolatjokat. 61 Hallottad Uram az ő
szidalmazásukat, minden ellenem való gondolatjokat;
62 Az ellenem támadóknak ajkait, és ellenem való
mindennapi szándékukat. 63 Tekintsd meg leülésöket
és felkelésöket; én vagyok az ő gúnydaluk. 64 Fizess
meg nékik, Uram, az ő kezeiknek munkája szerint. 65
Adj nékik szívbeli konokságot; átkodul reájok. 66 Üldözd
haragodban, és veszesd el őket az Úr ege alól!

4 Jaj! de meghomályosodott az arany, elváltozott
a szép színarany, kiszórattak a szent hely kövei
minden utcza szegletére. 2 Sionnak drága fiait, a kik
becsesebbek valának mint a színarany, cserépedénynek
tekintették, a fazekas munkájának. 3 Még a sárkányok
is oda nyujtják emlőiket, szoptatják fiaikat; az én
népem leánya pedig kegyetlen, mint a struczmadarak a
pusztában. 4 A csecsemő nyelve az ínyéhez tapadt a
szomjúság miatt; a kisdedek kenyeret kértek, és nem
volt, a ki nyujtott volna nékik. 5 Kik pompás ételeket
evének, elpusztulának az utczákon; a kik bíborban
neveltetének, a szemétdombot ölelgetik. 6 Bizony
nagyobb az én népem leányának bűnhődése Sodoma
bűnhődésénél, a mely elsülyedt egy pillanat alatt, noha
kézzel sem ütöttek felé. 7 Az ő názireusai tisztábbak
valának a hónál, fehérebbek a tejnél, testök pirosabb
vala, mint a korál, termetök mint a zafir. 8 De most
feketébb az ő ábrázatjok a koromnál, nem ismerik meg
őket az utczákon; bőrük csontjaikhoz ragadt, elszáradt,
mint a fa. 9 Jobban jártak, a kik fegyverrel ölettek
meg, mint a kik éhen vesztek el; mert azok átveretve
multak ki, ezek pedig a mező termésének hiánya
miatt. 10 Irgalmas anyák kezei megfőzték gyermekeiket,
hogy azok eledeleik legyenek az én népem leányának
romlásakor. 11 Megteljesíté az Úr az ő búsulását,
kiöntötte az ő felgerjedt haragját, és tüzet gyújtott a
Sionban, és megemésztette annak fundamentomait.
12 Nem hitték a föld királyai, sem a föld kerekségének
lakosai, hogy szorongató és ellenség vonuljon be
Jeruzsálemnek kapuin. 13 Az ő prófétáinak bűne, az
ő papjainak vétke miatt van ez, a kik az igazaknak
vérét ontották abban. 14 Tántorogtak, mint vakok az
utczákon, vérrel bemocskolva, annyira, hogy ruháikat
sem érinthették. 15 Távozzatok! tisztátalan! kiáltották
azoknak; távozzatok, távozzatok, ne illessetek! Bizony
elfutottak, bujdostak is; a pogányok közt ezt mondták:
Nem lakhatnak itt sokáig! 16 Az Úr haragja oszlatta
el őket; többé nem tekint reájok, mivelhogy a papok
orczáját nem tisztelték, a véneken nem könyörültek. 17
Még mikor meg voltunk, elepedve néztek szemeink a
hiábavaló segedelem után; esengve várakoztunk olyan
népre, a mely nem szabadított meg. 18 Vadásztak
lépéseinkre úgy, hogy nem járhattunk a mi utczáinkon;
elközelgetett a mi végünk, beteltek a mi napjaink,
bizony eljött a mi végünk! 19 Gyorsabbak valának a
mi üldözőink az égnek saskeselyűinél; a hegyeken
kergettek minket, a pusztában ólálkodtak utánunk. 20
Orrunk lehellete, az Úr felkentje megfogattaték az ő
vermeikben, a kiről azt mondottuk: az ő árnyékában
élünk a pogányok között. 21 Örülj és vígadozz, Edom
leánya, a ki Uz földjén lakozol, mert még te rád is rád
kerül a pohár, megrészegedel és meztelenkedel. 22
Eltörültetik a te álnokságod, oh Sion leánya, nem fog
téged száműzni többé; meglátogatja a te álnokságodat,
Edom leánya fölfedi a te bűneidet.

5 Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekintsd
meg és lásd meg gyalázatunkat! 2 A mi örökségünk
idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi. 3 Apátlan
árvák lettünk; anyáink, mint az özvegyek. 4 Vizünket
pénzért iszszuk, tűzifánkat áron kapjuk. 5 Nyakunknál
fogva hajtatunk; elfáradtunk, nincsen nyugtunk. 6
Égyiptomnak adtunk kezet, az asszíroknak, hogy
jóllakjunk kenyérrel. 7 Apáink vétkeztek; nincsenek;
mi hordozzuk vétkeiket. 8 Szolgák uralkodnak rajtunk;
nincs a ki megszabadítson kezökből. 9 Életünk
veszélyeztetésével szerezzük kenyerünket a pusztában
levő fegyver miatt. 10 Bőrünk, mint a kemencze,
megfeketedett az éhség lázától. 11 Az asszonyokat
meggyalázták Sionban, a szűzeket Júda városaiban. 12
A fejedelmeket kezökkel akasztották fel; a vének orczáit
nem becsülik. 13 Az ifjak a kézi malmot hordozzák, és
a gyermekek a fahordásban botlanak el. 14 A vének
eltüntek a kapuból, megszüntek az ifjak énekelni. 15
Oda van a mi szívünk öröme, gyászra fordult a mi
körtánczunk. 16 Elesett a mi fejünknek koronája, jaj
most nékünk mert vétkeztünk! 17 Ezért lett beteg a mi
szívünk, ezekért homályosodtak meg a mi szemeink; 18
A Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon!
19 Te Uram örökké megmaradsz; a te királyi széked
nemzedékről nemzedékre! 20 Miért feledkezel el örökre
mi rólunk? miért hagysz el minket hosszú időre? 21
Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd
meg a mi napjainkat, mint régen. 22 Mert bizony-bizony
megvetettél minket; megharagudtál ránk felettébb!

Ezékiel

1 És lőn a harminczadik esztendőben, a negyedik
hónapban, a hónap ötödikén, mikor én a foglyok közt
a Kébár folyó mellett voltam: megnyilatkozának az egek,
és láték isteni látásokat. **2** A hónap ötödikén (ez az
ötödik esztendeje Jojákin király fogságba vitelének). **3**
Valójában lőn az Úrnak beszéde Ezékiel paphoz, a Búzi
fiához a Káldeusok földén, a Kébár folyó mellett, és lőn
ott rajta az Úrnak keze. **4** És látám, és ímé forgószél
jött északról, nagy felhő egymást érő villámlással, a
mely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó
ércz látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből. **5**
És belőle négy lelkes állat formája tetszék ki, és ez vala
ábrázatjok: emberi formájok vala, **6** És mindeniknek
négy orczája vala, és négy szárnya mindenikőjöknek; **7**
És lábaik egyenes lábak, és lábaik talpa mint a borjú
lábának talpa, és szikráznak vala, mint a simított ércz
színe. **8** Továbbá emberi kezek valának szárnyaik
alatt négy oldalukon. Mind a négyőjöknek orczái és
szárnyai. **9** Szárnyaik egymás mellé lévén szerkesztve,
nem fordultak meg jártukban, mindenik az ő orczája
irányában megy vala. **10** És orczájok formája vala
emberi orcza, továbbá oroszlán-orcza mind a négynek
jobbfelől, és bika-orcza mind a négynek balfelől, és sas-
orcza mind a négynek hátul; **11** És ezek az ő orczáik.
És szárnyaik felül kiterjesztve valának, mindeniknél
két szárny összeér vala, kettő pedig fedezé testöket.
12 És mindenik az ő orczája irányában megy vala, a
hová a lélek vala menendő, oda mennek vala, meg
nem fordulván jártukban. **13** És a lelkes állatok közt
látszék, mint egy égő üszög, a mely lángolt, mint a
fáklyák, ide s tova futkározva a lelkes állatok közt; és
a tűznek fényessége vala, és a tűzből villámlás jöve
ki. **14** És a lelkes állatok ide s tova mozognak vala,
mint a villámlás czikázása. **15** És mikor ránéztem a
lelkes állatokra, ímé egy-egy kerék vala a földön az
állatok mellett mind az ő négy orczájok felől. **16** A
kerekek mintha tarsiskőből készültek volna, és mind
a négyüknek ugyanazon egy formája vala, és úgy
látszának egybeszerkesztve, mintha egyik kerék a másik
kerék közepében volna; **17** Jártukban négy oldaluk
felé mentek vala; meg nem fordulnak vala jártukban;
18 És talpaik magasak valának és félelmesek, és e
talpak rakva valának szemekkel köröskörül mind a
négynél. **19** És mikor járnak vala a lelkes állatok, járnak
vala a kerekek is mellettök, és mikor fölemelkednek
vala az állatok a földről, fölemelkednek vala a kerekek
is. **20** A hová a lélek vala menendő, mennek vala,
a hová tudniillik a lélek vala menendő, és a kerekek
fölemelkednek vala mellettök, mert a lelkes állatok lelke
vala a kerekekben. **21** Ha azok mentek, ezek is mennek
vala, és ha azok álltak, ezek is állnak vala, és ha
fölemelkedtek a földről, fölemelkednek vala a kerekek is
mellettök, mert a lelkes állatok lelke vala a kerekekben.
22 És vala mintegy mennyezet az állatok feje fölött, olyan
mint a csodálatos kristály, kiterjesztve felül fejök felett.
23 És a mennyezet alatt szárnyaik egyenesek valának,
egyik a másikkal összeérvén; mindegyiknek kettő vala,
a melyek befedik vala innen, és mindegyiknek kettő
vala, a melyek befedik vala amonnan az ő testöket.
24 És hallám szárnyaik zúgását, mint sok vizeknek
zúgását, úgy mint a Mindenhatónak hangját, mikor járnak
vala, zúgás hangját, mint valami tábornak zúgását;
mikor állának, leeresztik vala szárnyaikat. **25** És lőn
kiáltás a mennyezeten felül, a mely vala fejök felett,
és ők megállván, leeresztik vala szárnyaikat. **26** És
a mennyezeten felül, a mely fejök felett vala, látszék
mint valami zafirkő, királyi széknek formája, és a királyi
széknek formáján látszék mint egy ember formája azon
felül; **27** És látám izzó érczként ragyogni, a melyet,
mintha tűz vett volna körül derekának alakjától fogva és
fölfelé; és derekának alakjától fogva és lefelé látám,
mintha tűz volna. És fényesség vala körülötte, **28** Mint a
milyen a szivárvány, mely a felhőben szokott lenni esős
időben, olyan vala a fényesség köröskörül. Ilyen vala az
Úr dicsőségének formája, és látám, és orczámra esém,
és hallám egy szólónak szavát.

2 És monda nékem: Embernek fia! állj lábaidra, és
szólok veled. **2** És lélek jöve én belém, a mint szóla,
és állata engem lábaimra, és hallám azt, a ki szól vala
nékem. **3** És mondá nékem: Embernek fia! küldelek én
téged Izráel fiaihoz, a pártos nemzetségekhez, a kik
pártot ütöttek ellenem; ők és atyáik vétkeztek ellenem
mind e mai napig. **4** A kemény orczájú fiakhoz és
makacs szívűekhez küldelek téged, és ezt mondjad
nékik: Így szól az Úr Isten! **5** Ők pedig vagy hallják,
vagy nem hallják, mivelhogy pártos ház, hadd tudják
meg, hogy próféta volt köztük. **6** Te pedig, embernek fia,
ne félj tőlök, és az ő beszédöktől se félj; ha bogácsok
és tövisek vannak is veled, és ha skorpiókkal lakol is
együtt; beszédöktől ne félj, orczájoktól ne rettegj, mert
ők pártos ház. **7** És szóljad az én beszédimet nékik,
vagy hallják, vagy nem, mert pártos ház. **8** Te pedig,
embernek fia, halld meg a mit én néked szólok. Ne
légy pártos mint ez a pártos ház, nyisd föl szádat, és
egyed, a mit én adok néked. **9** És látám, és ímé egy
kéz nyúlt felém, és ímé benne egy könyv türete vala. **10**
És kiterjeszté azt előttem, és ímé be vala írva elől és
hátul, és írva valának reá gyászénekek és nyögések és
jajszók.

3 És mondá nékem: Embernek fia! a mi előtted van,
edd meg; edd meg ezt a türetet, és menj, szólj az
Izráel házának. **2** Felnyitám azért számat, és megétété
velem azt a türetet. **3** És mondá nékem: Embernek

fia! hasadat tartsd jól és belső részeidet töltsd meg
ezzel a türettel, a melyet adok néked. És megevém
azt, és lőn az én számban, mint az édes méz. 4 És
mondá nékem: Embernek fia! eredj, menj el az Izráel
házához, és szólj az én szavaimmal nékik. 5 Mert
nem valami homályos ajkú és nehéz nyelvű néphez
küldetel te, hanem az Izráel házához. 6 Nem sok
népekhez, a kik homályos ajkúak és nehéz nyelvűek,
kiknek nem érthetnéd beszédöket; bizony, ha ő hozzájok
küldöttelek volna, ők hallgatnának reád. 7 De az Izráel
háza nem akar téged hallgatni, mert nem akarnak
engem hallgatni, mert az egész Izráel háza kemény
homlokú és megátalkodott szívű. 8 Ímé keménynyé
tettem orczádat, a milyen az ő orczájok, és keménynyé
homlokodat, a milyen az ő homlokuk. 9 Olyanná, mint a
gyémánt, a mely keményebb a tűzkőnél, tettem a te
homlokodat; ne félj tőlök, és meg ne rettenj tekintetöktől,
mert pártos ház. 10 És mondá nékem: Embernek fia!
minden beszédimet, a melyeket szólok néked, vedd
szívedbe, és füleiddel halld meg. 11 És eredj, menj el
a foglyokhoz, a te néped fiaihoz, és szólj és mondjad
nékik: Így szól az Úr Isten, vagy hallják vagy nem. 12
És fölemele engem a lélek, és hallék mögöttem nagy
dörgés szavát: Áldott az Úrnak dicsősége az ő helyéről.
13 És amaz állatok szárnyainak zúgását, a melyek
egymást érik vala, és mellettök a kerekek csikorgását,
és nagy dörgés szavát. 14 És a lélek fölemele és
elragada engem, és elmenék, elkeseredvén haragjában
az én lelkem, az Úrnak keze pedig rajtam erős vala.
15 És eljuték Tél-Ábibba a foglyokhoz, a kik lakoznak
vala a Kébár folyó mellett, és leülék, ők is ott ülvén; és
ott ülék hét nap némán ő közöttük. 16 És lőn hét nap
mulva az Úr szava hozzám, mondván: 17 Embernek fia!
őrállóul adtalak én téged Izráel házának, hogy ha szót
hallasz számból, intsd meg őket az én nevemben. 18
Ha ezt mondom a hitetlennek: Halálnak halálával halsz
meg, és te őt meg nem inted és nem szólasz, hogy
visszatérítsd a hitetlent az ő gonosz útjáról, hogy éljen:
az a gonosztevő az ő vétke miatt hal meg, de vérét a
te kezedből kívánom meg. 19 De ha te megintetted a
hitetlent, és ő meg nem tért hitetlenségéből és gonosz
útjáról: ő az ő vétke miatt meghal, de te megmentetted a
te lelkedet. 20 És ha elfordul az igaz az ő igazságától, és
cselekszik álnokságot, és én vetek eléje botránkozást: ő
meg fog halni; ha meg nem intetted őt, vétke miatt hal
meg és elfelejtetnek igazságai, a melyeket cselekedett;
de vérét a te kezedből kívánom meg. 21 Ha pedig te
megintetted azt az igazat, hogy az igaz ne vétkezzék,
és ő nem vétkezik többé: élvén él, mert engedett az
intésnek, és te a te lelkedet megmentetted. 22 És lőn
ott az Úrnak keze rajtam, és monda nékem: Kelj fel,
menj ki a völgybe, és ott szólok veled. 23 Fölkelék
azért és kimenék a völgybe és ímé ott áll vala az Úrnak
dicsősége, hasonlatos ahhoz a dicsőséghez, a melyet
a Kébár folyó mellett láttam, és orczámra esém. 24
És jöve belém a lélek, és állata engem lábaimra, és
szóla hozzám és monda nékem: Menj be és zárd be
magadat a te házadban. 25 És te, oh embernek fia,
ímé köteleket vetnek reád és azokkal megkötöznek
téged, és ki nem mehetsz közikbe; 26 Nyelvedet pedig
én ragasztom ínyedhez, és néma leszel, hogy ne légy
közöttök feddőző férfiú, mert ők pártos ház. 27 Mikor
pedig szólok veled, megnyitom a te szádat, és mondjad
nékik: Így szól az Úr Isten; a ki hallja, hallja, a ki nem
akarja, nem hallja, mert ők pártos ház.

4 És te, embernek fia, végy magadnak egy téglát, tedd
azt elődbe, és vész reá egy várost, Jeruzsálemet, 2
És indíts ellene ostromot, és építs ellene tornyot, tölts
ellene sánczot, és indíts ellene táborokat, és állass
ellene faltörő kosokat köröskörül. 3 És végy magadnak
egy vasserpenyőt, és állasd fel azt vasfal gyanánt
te közted és a város között, és irányozd tekintetedet
erősen reá, és legyen ostrom alatt, és te ostromold. Jel
ez az Izráel házának. 4 Te pedig feküdj baloldaladra
és vesd az Izráel háza vétkét arra; a napok száma
szerint, a mennyin azon fekszel, viseljed vétköket.
5 Én pedig meghatároztam néked az ő vétkök éveit
napok száma szerint, háromszázkilenczven napban;
eddig viseljed az Izráel házának vétkét. 6 És ha
ezeket kitöltötted, feküdj a jobboldaladra másodszor,
és viseld a Júda házának vétkét negyven napig; egy-
egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked. 7 És
Jeruzsálem ostromára irányozd erősen tekintetedet,
és karod feltűrve legyen, és prófétálj ő ellene. 8 S ímé
köteleket vetettem reád, hogy meg ne fordulhass egyik
oldaladról a másikra, míg betöltöd ostromodnak napjait.
9 És végy magadnak búzát és árpát és babot és lencsét
és kölest és tönkölyt, és tedd ezeket egy edénybe, és
ezekből csinálj magadnak kenyeret; a napok száma
szerint, a míg oldaladon fekszel, háromszázkilenczven
napon egyed azt. 10 A te ételed pedig, a melylyel élsz,
legyen súly szerint húsz siklus egy napra; időről-időre
egyed azt. 11 És vizet mérték szerint igyál, a hinnek
hatodrészét igyad időről-időre. 12 És ételedet árpa-
lepény formájában egyed, és emberi ganéj tőzegénél
süssed azt szemök láttára. 13 És mondá az Úr: Így eszik
az Izráel fiai tisztátalan kenyeröket a pogányok közt, a
kik közé őket kiűzöm. 14 És mondék: Ah, ah, Uram
Isten! ímé az én lelkem soha meg nem fertéztetett, és
dögöt és vadtól szaggatottat nem ettem ifjúságomtól
fogva ez ideig, és számon be nem ment tisztátalan
hús. 15 És mondá nékem: Nézd, marhaganéjt engedek
néked emberi tőzeg helyett, hogy annál süsd meg a
te kenyeredet. 16 És mondá nékem: Embernek fia!
ímé én eltöröm a kenyérnek botját Jeruzsálemben, és
eszik kenyeröket mértékkel és rettegéssel, és vizöket

mértékkel és ájulással iszszák. 17 Azért, hogy kenyér és
víz nélkül szűkölködjenek, és elborzadjanak mindnyájan,
és megrothadjanak az ő vétkökben.

5 És te, embernek fia, végy magadnak éles kardot,
borbélyok beretvájául vedd azt magadnak, és vond
el azt a te fejeden és szakálladon, és végy magadnak
mérő serpenyőket, és oszd el szőrüket. 2 Harmadrészét
tűzben égesd meg a város közepette, midőn betelnek a
megszállásnak napjai; azután vedd a harmadrészét,
vagdald apróra a karddal a város körül, és harmadrészét
szórd oda a szélnek, és én kardot vonszok utánok.
3 És végy ki innét szám szerint keveset, és kösd be
azokat ruhád csücskébe; 4 És ezekből ismét végy
ki, és vesd azokat a tűz közepébe és égesd meg a
tűzben; ebből megyen tűz Izráel egész házára. 5 Így
szól az Úr Isten: Ez Jeruzsálem, a pogányok közibe
helyheztettem őt, és körülte a tartományokat. 6 De pártos
volt törvényeim iránt, gonoszabbul, mint a pogányok,
és rendeléseim iránt inkább, mint a tartományok, a
melyek körülte vannak, mert törvényeimet megútálták,
és rendeléseimben nem jártak. 7 Azért így szól az Úr
Isten: A miért ti pártosabbak valátok, mint a pogányok, a
kik körültetek vannak, rendeléseimben nem jártatok és
törvényeimet nem cselekedtétek, sőt csak a pogányok
törvényei szerint is, a kik körültetek vannak, nem
cselekedtetek: 8 Ezokért így szól az Úr Isten: Ímé
én is ellened leszek, és teszek közötted ítéletet a
pogányok szeme láttára; 9 És cselekszem rajtad azt, mit
soha nem cselekedtem és minéműt nem cselekszem
többé, – minden te útálatosságidért. 10 Azért az apák
egyék meg fiaikat te közötted, és a fiak egyék meg
apáikat, és cselekszem rajtad ítéletet, és szétszórom
minden maradékodat a szél minden irányában. 11
Ezért, élek én! szól az Úr Isten, bizonyára, mivelhogy
szenthelyemet megfertéztetted minden undokságaiddal
és minden útálatosságaiddal, azért én is elfordítom rólad
irgalom nélkül szememet, s én sem könyörülök rajtad.
12 Harmadrészed döghalállal hal meg és éhség miatt
pusztul el közötted, és harmadrészed fegyver miatt hull el
körülötted, és harmadrészedet szétszórom a szél minden
irányában, és kardot vonszok utánok. 13 És teljessé lesz
haragom s nyugtatom rajtok búsulásomat s vígasztalást
veszek; és megértik, hogy én, az Úr szóltam buzgó
szerelmemben, mikor betöltöm búsulásomat rajtok.
14 És teszlek pusztasággá és gyalázattá a pogányok
között, a kik körülted vannak, minden melletted elmenő
szeme láttára. 15 És leszel gyalázat és csúfság, példa
és eliszonyodás a pogányoknak, a kik körülted vannak,
mikor ítéletet tartok fölötted haraggal és búsulással
és búsult feddésekkel, én, az Úr mondottam; 16
Mikor bocsátom az éhség gonosz nyilait rájok, hogy
pusztítsanak, a melyeket a ti pusztítástokra fogok
bocsátani; és éhséget halmozok fölétek, és eltöröm
köztetek a kenyér botját. 17 És bocsátok reátok éhséget
és gonosz vadállatokat, hogy gyermektelenné tegyenek,
és döghalál és vérontás megy át rajtad, és fegyvert
hozok reád, én, az Úr mondottam.

6 És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván: 2
Embernek fia, vesd tekintetedet Izráel hegyeire,
és prófétálj ellenök: 3 És mondjad: Izráel hegyei,
halljátok meg az Úr Isten beszédét! Ezt mondja az Úr
Isten a hegyeknek és a halmoknak, a mélységeknek
és a völgyeknek: Ímé én fegyvert hozok reátok, és
elvesztem a ti magaslataitokat. 4 És elpusztulnak
oltáraitok, és összetörnek naposzlopaitok, és elhullatom
sebesültjeiteket bálványaitok előtt. 5 És vetem az
Izráel fiainak holttesteit bálványaik elé, és szétszórom
csontjaitokat oltáraitok körül. 6 Minden lakóhelyeteken a
városok elpusztuljanak, és a magaslatok elveszszenek,
hogy elpusztuljanak és rommá legyenek oltáraitok, és
törjenek össze és legyenek semmivé bálványaitok,
és kivágattassanak naposzlopaitok, és eltöröltessenek
csinálmányaitok. 7 És elhulljon a sebesült közöttetek,
hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 8 De maradékot
hagyok, hogy legyenek közületek, a kik megmenekedtek
a fegyvertől a pogányok közt, mikor szétszórattok a
tartományokban. 9 Akkor megemlékeznek én rólam
menekültjeitek a pogányok közt, kik közé fogságba
vitetének, mert megtörtem parázna szívöket, mely tőlem
elszakadt, és bálványaikkal paráználkodó szemeiket,
és megundorodnak önmagok előtt a gonoszságokért,
melyeket cselekedtek minden útálatosságuk szerint;
10 És megismerik, hogy én vagyok az Úr: nem hiába
mondottam, hogy megcselekszem velök e gonoszt.
11 Így szólt az Úr Isten: Csapj tenyeredbe, toppants
lábaddal és mondd: Jaj az Izráel háza minden gonosz
útálatosságáért, mert fegyver, éhség és döghalál miatt
hullanak el; 12 A ki messze van, döghalál miatt hal
meg, a ki közel van, fegyver miatt esik el, és a ki
megmaradt biztonságban, éhség miatt hal meg; és
teljessé teszem búsulásomat rajtok. 13 És megtudjátok,
hogy én vagyok az Úr, mikor sebesültjeik ott lesznek
bálványaik között az ő oltáraik körül, minden magas
halmon, minden hegyeknek tetein, minden zöld fa alatt
és minden lombos terpentinfa alatt, a hol csak kedves
illatot adának minden bálványaiknak. 14 Kinyújtom azért
kezemet reájok, és teszem a földet kietlen pusztasággá,
a pusztától fogva Dibláig minden lakóhelyökön, hadd
tudják meg, hogy én vagyok az Úr!

7 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 És te,
embernek fia, így szól az Úr Isten Izráel földjének:
Vége! eljött a vég a föld négy szárnyára! 3 Immár itt a vég
rajtad; s bocsátom haragomat reád, és megítéllek útaid
szerint, és vetem reád minden útálatosságodat. 4 És nem

kedvez az én szemem néked, sem meg nem szánlak;
hanem a te útaidat vetem reád, és útálatosságaid
közötted lesznek és megtudjátok, hogy én vagyok az
Úr. 5 Így szól az Úr Isten: Ímé veszedelem, egyetlen
veszedelem; ímé eljött. 6 Vég jött, eljött a vég, fölserkent
ellened, ímé eljött! 7 Eljött a végzet reád, földnek lakosa!
eljött az idő, közel a nap, rémülés és nem víg éneklés a
hegyeken. 8 Most rövid időn kiöntöm búsulásomat reád,
és teljessé teszem haragomat rajtad, és megítéllek útaid
szerint, és rád vetem minden útálatosságodat. 9 És
nem kedvez az én szemem, sem meg nem szánlak;
útaid szerint fizetek tenéked, és a te útálatosságaid
közötted lesznek; és megtudjátok, hogy én vagyok
az Úr, a ki ver. 10 Ímé a nap, ímé eljött, kisarjadt a
végzet, kivirágzott a vessző, kivirult a kevélység. 11
Az erőszakosság a gonoszság veszszejévé nőtt fel,
nincs semmi meg belőlök, sem sokaságukból, sem
tömegökből, s nincs egy jaj is miattok! 12 Eljött az
idő, elközelgett a nap; a vevő ne örüljön, az eladó ne
szomorkodjék, mert harag jön minden sokaságára. 13
Mert az eladó eladott jószágához nem térhet vissza
többé, még ha élve az élők közt maradna is, mert a
jövendölés az ő egész sokasága ellen vissza nem tér, és
vétke miatt senki sem lehet hosszú életű. 14 Kürtöljetek
a kürttel és készítsetek el mindent; ám nincsen, a ki
harczra menjen, mert haragom minden ő sokasága
ellen. 15 A fegyver kivül, a döghalál és éhség belül;
a ki a mezőn van, fegyver miatt hal meg, és a ki a
városban, azt éhség és döghalál emészti meg. 16 És
menekülnek menekültjeik, és lesznek a hegyeken, mint
a völgyek galambjai: mindnyájan nyögvén, kiki vétke
miatt. 17 Minden kéz elerőtlenül, és minden térd elolvad,
mint a víz. 18 Felövezkednek zsákkal, és befedi őket
rettegés, és minden orczán szégyen, és mindnyájok
fején kopaszság. 19 Ezüstjöket az utczákra vetik, és
aranyuk szenny lesz előttök; ezüstjök s aranyuk meg
nem szabadíthatja őket az Úr búsulásának napján;
lelköket azzal jól nem lakatják, s hasokat meg nem
tölthetik; mert csábítójok volt az a vétekre. 20 És a belőle
készült drága ékességeket kevélykedésre használják,
és útálatosságuk képeit, undokságaikat abból csinálták,
azért tettem előttök azt szenynyé; 21 És adom azt az
idegenek kezébe zsákmányul, és a föld hitetleninek
prédául, hadd fertéztessék meg. 22 És elfordítom
tőlük arczomat, hadd fertéztessék meg szent helyemet;
s betörjenek belé a rontók és megfertéztessék. 23
Készítsd a lánczot; mert a föld tele van véres ítélettel,
és a város tele van erőszakossággal. 24 És elhozom a
pogányok leggonoszabbjait, hadd foglalják el házaikat;
s véget vetek a hatalmasok kevélységének, s fertézett
lesz templomuk. 25 Rettegés jött el, s keresnek békét
és nincs. 26 Egy romlás a másikra jő, és egy hír után
más támad, s kérnek látást a prófétától, ám törvény
nem lesz a papnál, sem tanács a véneknél. 27 A
király szomorkodik, a fejedelem irtózatba öltözik; s
a föld népének kezei megdermednek. Útjok szerint
cselekszem velök, ítéletök szerint ítélem meg őket, hadd
tudják meg, hogy én vagyok az Úr.

8 És lőn a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban,
a hónap ötödik napján: én ülök vala házamban, és
Júda vénei ülnek vala előttem és esék reám ott az
Úr Istennek keze. 2 És látám, és ímé vala mintegy
tűznek formája, derekának alakjától fogva lefelé tűz
vala, és derekától fogva fölfelé vala mint a fényesség,
mint az izzó ércz. 3 És kinyújta egy kézformát, és
megragada engem fejem üstökénél fogva, és fölemelve
vitt engem a lélek a föld és az ég között, és bevive
engem Jeruzsálembe isteni látásokban a belső kapu
bejáratához, a mely északra néz, a hol vala helye a
bosszúság bálványának, a mely bosszúságra ingerel
vala; 4 És ímé ott vala Izráel Istenének dicsősége, a
látás szerint, a melyet láttam a völgyben. 5 És monda
nékem: Embernek fia! emeld föl csak szemeidet észak
felé. Fölemelém azért szemeimet észak felé: és ímé
északra az oltár kapujától áll vala a bosszúság ama
bálványa a bejáratnál. 6 És mondá nékem: Embernek
fia! látod-e mit cselekesznek? A nagy útálatosságokat,
melyeket Izráel háza itt cselekszik, hogy eltávozzam az
én szenthelyemtől. De még egyéb nagy útálatosságokat
is fogsz látni. 7 És vive engem a pitvar bejáratához,
és látám, és ímé egy lyuk vala a falban. 8 És mondá
nékem: Embernek fia! ronts csak át a falon! és átronték
a falon, és ímé egy ajtó vala ott. 9 És mondá nékem:
Menj be és lásd meg a gonosz útálatosságokat, a
melyeket ezek ott cselekesznek. 10 Bemenék azért és
látám, és ímé az útálatos csúszó-mászó állatoknak és
barmoknak mindenféle képei és Izráel házának minden
bálványai vannak bevésve a falon köröskörül. 11 És
hetven férfiú Izráel házának vénei közül (ezek közepette
Jaazanjáhu, a Sáfán fia) áll vala előttök, mindenik a
maga tömjénezőjével kezében, s a füstölőszer felhőjének
illata száll vala fel. 12 És mondá nékem: Láttad-é,
embernek fia, Izráel házának vénei mit cselekesznek a
sötétben, kiki az ő képes házában? mert azt mondják:
Nem lát minket az Úr, elhagyta az Úr ezt a földet. 13
És mondá nékem: Még egyéb nagy útálatosságokat
is fogsz látni, miket ezek cselekesznek. 14 És vive
engem az Úr háza kapujának bejáratához, a mely
északra van, és ímé ott asszonyok ülnek vala, siratván
a Tammúzt. 15 És mondá nékem: Láttad-é, embernek
fia? még egyéb, ezeknél nagyobb útálatosságokat is
fogsz látni. 16 És bevive engem az Úr házának belső
pitvarába, és ímé az Úr templomának bejáratánál, a
tornácz és az oltár között vala mintegy huszonöt férfiú,
kik hátokkal az Úr templomára és orczájokkal keletre
fordultak, s ezek kelet felé leborulva imádták a napot.

17 És mondá nékem: Láttad-é, embernek fia? avagy
kevés-é Júda házának ily útálatosságokat cselekedni,
a milyeneket itt cselekedtek? hogy még a földet is
betöltik erőszakossággal, és engem megint haragra
ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét orrukhoz! 18 Én
is búsulásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni
szemem, sem meg nem szánom őket; s ha kiáltanak
füleimbe nagy felszóval, nem hallgatom meg őket.

9 És kiáltá füleimbe nagy felszóval, mondván: Hozzátok
el a városra a meglátogatásokat, kinek-kinek a
kezében legyen vesztő eszköze. 2 És ímé hat férfi
jő vala a felső kapu útjáról, a mely északra néz vala,
mindeniknek kezében zúzó eszköze, egy férfi pedig
köztük gyolcsba vala öltözve, és íróeszköz vala derekán.
És bemenének és állának az érczoltár mellé. 3 És
Izráel Istenének dicsősége elvonula a Kérubról, a mely
fölött vala, a ház küszöbéhez, és kiálta a gyolcsba
öltözött férfiúnak, a kinek derekán íróeszköz vala.
4 És monda az Úr néki: Menj át a város közepén,
Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak
homlokára, a kik sóhajtanak és nyögnek mindazokért
az útálatosságokért, a melyeket cselekedtek annak
közepében. 5 És amazoknak mondá az én hallásomra:
Menjetek át a városon ő utána, és vágjátok; ne
kedvezzen a ti szemetek, és ne szánakozzatok: 6
Vénet, ifjat, szűzet, gyermeket és asszonyokat öljetek
meg mind egy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, a kiken
a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon
kezdjétek el. Elkezdék azért a vén férfiakon, a kik a ház
előtt valának. 7 És mondá nékik: Fertőztessétek meg
a házat, és töltsétek meg a pitvarokat megölettekkel.
Menjetek ki. És kimenének és öldöklének a városban. 8
És lőn, hogy levágák őket, és én megmaradtam és esém
az én orczámra és kiálték és mondék: Ah, ah, Uram
Isten, avagy ki akarod-é írtani Izráel egész maradékát,
mikor kiöntöd búsulásodat Jeruzsálemre? 9 És mondá
nékem: Izráel és Júda házának vétke felette nagy,
mivelhogy tele a föld vérontással, és a város tele van
igazságtalansággal, mert azt mondották: Elhagyta az
Úr ezt a földet, és az Úr nem lát. 10 Azért én is (nem
kedvez szemem, sem meg nem szánom őket) útjokat
fejökhöz verem! 11 És ímé a gyolcsba öltözött férfi,
kinek íróeszköz vala derekán, választ hozott, mondván:
Úgy cselekedtem, a mint parancsolád.

10 És látám, és ímé a mennyezeten, a mely a
Kérubok feje fölött vala, látszék felettök, mint
valami zafirkő, olyan, mint egy királyi széknek formája.
2 És szóla a gyolcsba öltözött férfiúnak, és mondá:
Menj be a forgókerekek közé a Kérubok alá, és töltsd
meg tenyereidet égő üszöggel onnét a Kérubok közül,
és szórd a városra. És beméne szemem láttára. 3
A Kérubok pedig állanak a háztól jobbra, mikor a
férfi beméne, és a felhő betölté a belső pitvart. 4 És
eltávozék az Úr dicsősége a Kérubról, a ház küszöbére,
és megtelék a ház a felhővel, és a pitvar betelék
az Úr dicsőségének fényességével. 5 És a Kérubok
szárnyainak csattogása meghallaték a külső pitvarig,
mint az erős Isten hangja, mikor beszél. 6 És lőn, mikor
parancsolt ama gyolcsba öltözött férfinak, mondván:
Végy tüzet a forgókerekek közül, a Kérubok közül, az
beméne, és álla a kerék mellé. 7 És kinyújtá egy Kérub
a kezét a Kérubok közül a tűzhöz, mely vala a Kérubok
között, és vőn és tevé a gyolcsba öltözöttnek markába,
ki elvevé és kiméne. 8 És látszék a Kérubokon emberi
kéznek formája szárnyaik alatt. 9 És látám, és ímé, négy
kerék vala a Kérubok mellett, egyik kerék vala az egyik
Kérub mellett és a másik kerék a másik Kérub mellett, és
olyanok valának a kerekek, mintha tarsiskőből volnának.
10 És mintha volna mind a négyöknek ugyanazon egy
formája, mintha egyik kerék a másik kerék közepében
volna. 11 Jártokban mind a négy oldaluk felé mennek
vala, meg nem fordulnak vala jártokban, hanem arra,
a merre a fő fordult, mennek vala utána, meg nem
fordulnak vala mentökben. 12 És egész testök és hátok
és kezeik és szárnyaik és a kerekek rakva valának
szemekkel köröskörül mind a négy kerekükön. 13
Hallám, hogy a kerekeket forgókerekeknek nevezték
fülem hallatára. 14 És négy orczája vala mindeniknek,
az első orcza vala Kérub-orcza, és a második orcza
ember-orcza, a harmadik oroszlán-orcza és a negyedik
sas-orcza. 15 És fölemelkedének a Kérubok. Ez ama
lelkes állat, a melyet láttam a Kébár folyó mellett. 16 És
mikor járnak vala a Kérubok, járnak vala a kerekek is
mellettök, mikor pedig felemelék a Kérubok szárnyaikat,
hogy fölemelkedjenek a földről, nem fordulának el
a kerekek sem az ő oldaluktól. 17 Ha azok állanak
vala, ezek is állának, és ha azok felemelkednek vala,
fölemelkedének ezek is velök, mert a lelkes állat lelke
vala bennök. 18 És elvonula az Úrnak dicsősége a ház
küszöbétől, és álla a Kérubok fölé. 19 És fölemelék
a Kérubok szárnyaikat, és fölemelkedének a földről
szemem láttára kimentökben és a kerekek is mellettök;
és megállának az Úr háza keleti kapujának bejáratánál,
és Izráel Istenének dicsősége vala felül ő rajtok. 20 Ez
ama lelkes állat, a melyet láttam az Izráel Istene alatt
a Kébár folyó mellett, és megismerém, hogy Kérubok
valának. 21 Négy orczája vala mindeniknek és négy
szárnya mindeniknek és emberi kezek formája vala
szárnyaik alatt. 22 És orczáik formája: ugyanazok az
orczák valának, a melyeket a Kébár folyó mellett láttam,
tudniillik formájokat és őket magokat. Mindenik a maga
orczája felé megy vala.

11 És fölemelt engem a lélek, és bevive az Úr házának
keleti kapujához, a mely néz keletnek, és ímé, a
kapu bejáratánál huszonöt férfi vala, kik között látám

Jaazanját, Azzur fiát, és Pelatjáhut, Benájáhu fiát, a nép
fejedelmeit. 2 És mondá nékem: Embernek fia! ezek a
férfiak, a kik gonoszt eszelnek ki és rossz tanácsot adnak
ebben a városban, 3 Mondván: Nem egyhamar fogunk
házakat építeni; ez a város a fazék, mi pedig a hús. 4
Azért prófétálj ellenök; prófétálj, embernek fia! 5 És esék
reám az Úr lelke, és mondá nékem: Mondjad, így szól
az Úr: Így szólottatok, Izráel háza! és a mi lelketekben
készül, én tudom. 6 Sokakat öltetek meg ebben a
városban, és utczáit megtöltöttétek megölettekkel. 7
Ezért, így szól az Úr Isten: Megöletteitek, kiket a város
közepére vetettetek, ezek a hús, a város pedig a fazék,
és titeket kivisznek belőle. 8 Fegyvertől féltetek, fegyvert
hozok reátok, azt mondja az Úr Isten. 9 És kiviszlek
titeket belőle, és adlak titeket idegenek kezébe, és
tartok ítéletet fölöttetek. 10 Fegyver miatt hulljatok el,
Izráel határán ítéllek meg titeket, és megtudjátok, hogy
én vagyok az Úr. 11 E város ne legyen fazekatok,
hogy ti benne hús legyetek, Izráel határán ítéllek el
titeket. 12 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mert
az én végzéseimben nem jártatok, és rendeléseimet
nem cselekedtétek, hanem a pogányok módja szerint
cselekedtetek, a kik körültetek vannak. 13 És lőn, mikor
prófétáltam, Pelatjáhu, Benájáhu fia meghala, én pedig
orczámra esém és kiálték nagy felszóval, és mondék:
Ah, ah, Uram Isten, te véget vetsz Izráel maradékának!
14 És lőn az Úrnak szava én hozzám, mondván: 15
Embernek fia! a te atyádfiai, atyádfiai, a te rokonaid és
Izráel egész háza együtt azok, a kikről Jeruzsálem lakói
ezt mondják: távozzatok el az Úrtól, nékünk adatott
ez a föld örökségül. 16 Ezokáért mondjad: így szól az
Úr Isten: Mivelhogy távol vetettem őket a pogányok
közé, és szétszórtam őket a tartományokba, tehát én
leszek nékik templomul rövid időre a tartományokban, a
melyekbe mentek. 17 Ennekokáért mondjad: Így szól
az Úr Isten: Egybegyűjtelek titeket a népek közül és
együvé hozlak titeket a tartományokból, a melyekben
szétszórattatok, és adom néktek Izráel földjét. 18 És
bemennek oda és eltávolítják minden ő fertelmességeit
és minden útálatosságait ő belőle. 19 És adok nékik
egy szívet, és új lelket adok belétek, és eltávolítom a
kőszívet az ő testökből, és adok nékik hússzívet; 20
Hogy az én végzéseimben járjanak és rendeléseimet
megőrizzék és cselekedjék azokat, és legyenek nékem
népem és én leszek nékik Istenök. 21 De a kiknek
szívök az ő fertelmességeik és útálatosságaik szíve
szerint jár, azoknak útját fejökhöz verem, mondja az
Úr Isten. 22 És fölemelék a Kérubok szárnyaikat s a
kerekek mellettök, és Izráel Istenének dicsősége rajtok
felül vala. 23 És felszálla az Úrnak dicsősége a város
közepéből, és álla a hegyre, mely a várostól keletre
van. 24 A lélek pedig felvőn engem, és vive Káldeába
a foglyokhoz látásban az Isten lelke által, és felszálla
előlem a látás, a melyet láttam. 25 És elbeszélém a
foglyoknak az Úrnak minden beszédét, a melyet nékem
megjelentetett.

12 És lőn az Úrnak szava énhozzám, mondván: 2
Embernek fia! pártos ház közepette lakol, kiknek
szemeik vannak a látásra, de nem látnak, füleik vannak
a hallásra, de nem hallanak, mert ők pártos ház. 3
És te, embernek fia, készíts magadnak vándorútra
való eszközöket, és vándorolj ki nappal szemeik előtt,
és vándorolj ki helyedről más helyre szemök láttára;
talán meglátják! mert ők pártos ház. 4 És vidd ki
eszközeidet, úgy, mint vándorútra való eszközöket,
nappal szemök láttára, te pedig menj ki estve szemök
láttára, úgy a hogy a vándorok szoktak. 5 Szemök
láttára lyukaszd át a falat, és azon át vidd ki. 6 Szemök
láttára emeld válladra, a sötétben vidd ki, orczádat fedd
be, hogy ne lásd a földet, mert csodajelül rendeltelek
az Izráel házának. 7 Úgy cselekedtem azért, a mint
parancsolva vala nékem; eszközeimet kihordám nappal,
mint vándorútra való eszközöket, és este átlyukasztám
a falat kezemmel; a sötétben kivivém, vállamra emelém
szemök láttára. 8 És lőn az Úr beszéde én hozzám
reggel, mondván: 9 Embernek fia! Nem mondta-é
néked Izráel háza, ez a pártos ház: mit cselekszel? 10
Mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: a fejedelemnek
szól ez a próféczia, ki Jeruzsálemben van, és Izráel
egész házának, a mely ott lakozik. 11 Mondjad: Én
csodajeletek vagyok; a mint én cselekedtem, úgy
történik velök: fogságba, rabságra mennek. 12 És a
fejedelem, ki közöttök van, vállát megrakván a sötétben,
kimegyen; a falat átlyukasztják, hogy így vigyék ki
őt, orczáit befedi, hogy ne lássa szemeivel épen ő a
földet. 13 És kiterjesztem hálómat ellene, és megfogatik
varsámban, és elviszem őt Bábelbe a Káldeusok földére,
de azt nem fogja látni, és ott fog meghalni. 14 És
mindeneket, kik körülte vannak az ő segítségére, és
minden seregeit szélnek szórom mindenfelé, és kardot
vonok utánok. 15 És megtudják, hogy én vagyok az Úr,
mikor eloszlatom őket a pogányok közé, és szétszórom
őket a tartományokba. 16 De meghagyok közülök
kevés férfiakat a fegyvertől, éhségtől s döghaláltól, hogy
elbeszéljék minden útálatosságukat a pogányok közt, a
kik közé mennek, s hogy megtudják, hogy én vagyok
az Úr. 17 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván:
18 Embernek fia! kenyeredet rettegéssel egyed, és
vizedet reszketéssel és félelemmel igyad. 19 És szólj
a föld népének: Ezt mondja az Úr Isten Jeruzsálem
lakóiról, Izráel földjéről: kenyeröket félelemmel eszik és
vizöket ájulással iszszák, hogy pusztaságra vetkőzzék
földje bőségéből minden lakói álnoksága miatt. 20 És
a lakott városok elpusztulnak s a föld pusztaság lesz
és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 21 És lőn

az Úr beszéde hozzám, mondván: 22 Embernek fia!
micsoda közmondástok van néktek Izráel földjén? hogy
azt mondják: a napok csak haladnak, ám semmivé lesz
minden látás. 23 Ezokért mondd nékik: Ezt mondja
az Úr Isten: Megszüntetem e közmondást és nem
mondogatják azt többé Izráelben, sőt inkább mondd
nékik: elközelgettek a napok, és minden látás teljesül.
24 Mert nem lesz többé semmi hiábavaló látás és hizelgő
jövendölgetés Izráel házának közepette. 25 Mert én
szólok, az Úr; s a mely szót szólok, meglészen, nem
halad tovább. Mert a ti napjaitokban, pártos ház, szólok
egy szót és megcselekszem, ezt mondja az Úr Isten! 26
És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 27 Embernek
fia! ímé, Izráel háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát,
sok napra való, és messze időkre prófétál ő. 28 Ezokért
mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Nem halad tovább
semmi én beszédem; a mit szólok, az a szó meglészen,
ezt mondja az Úr Isten.

13 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2
Embernek fia! prófétálj Izráel prófétái ellen, a kik
prófétálnak, és mondjad azoknak, a kik önnön szívükből
próféták: Halljátok meg az Úr beszédét! 3 Így szól az Úr
Isten: Jaj a bolond prófétáknak, a kik az önnön lelkök
után mennek, mert semmit sem láttak. 4 Mint rókák a
romok közt, olyanokká lettek prófétáid, oh Izráel! 5 Nem
hágtatok fel a törésekhez, nem falaztatok falat Izráel
háza körül, hogy megállhassatok a harczban az Úrnak
napján. 6 Hívságot láttak s hazug jövendölgetést, kik ezt
mondják: Monda az Úr! holott az Úr nem bocsátotta őket,
és még várják, hogy betelik beszédök. 7 Avagy nem
hiábavaló látást láttatok-é, és nem hazug jövendölgetést
szóltatok-é? midőn ezt mondjátok vala: Monda az Úr!
holott én nem szólottam! 8 Ennekokáért így szól az Úr
Isten: Mivelhogy hívságot szólottatok és hazugságot
láttatok, azért ímé én ellenetek leszek, ezt mondja
az Úr Isten. 9 És lészen kezem a próféták ellen, kik
hívságot látnak és hazugságot jövendölgetnek; az én
népem gyülekezetében nem lesznek, Izráel házának
könyvébe nem irattatnak, és Izráel földjére be nem
mennek, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.
10 Azért, mert eláltatták az én népemet, mondván:
béke! holott nincsen béke; és ha a nép falat épít,
ímé ők bemázolják azt mázzal. 11 Mondjad a mázzal
mázolóknak, hogy leomlik; ömlő záporeső lészen, és
ti jégeső kövei hulljatok, szélvihar hasítsd! 12 És ímé
leomlik a fal. Avagy nem mondják-é majd néktek: hol a
mázolás, a melylyel mázolátok? 13 Ezokáért így szól az
Úr Isten: És meghasogatom szélviharral búsulásomban,
és ömlő zápor lészen haragomban, és lésznek jégeső
kövei búsulásomban annak elrontására. 14 És ledöntöm
a falat, melyet mázzal mázoltatok és levetem a földre,
és meztelen lesz fundamentoma; és leomlik, és ti
veszszetek el közepette, és tudjátok meg, hogy én
vagyok az Úr. 15 És teljessé teszem búsulásomat
a falon és azokon, a kik mázolák azt mázzal, és
mondom néktek: nincs a fal és nincsenek, a kik azt
mázolák, 16 Tudniillik Izráel prófétái, kik prófétálnak
Jeruzsálemnek és látnak néki békességnek látását,
holott nincsen békesség, ezt mondja az Úr Isten. 17 És
te, embernek fia, fordítsd orczádat néped leányaira, a
kik önnön szívükből prófétálnak, és prófétálj ellenök. 18
És mondjad: Így szól az Úr Isten: Jaj azoknak, a kik
kötéseket varrogatnak minden kézcsuklóra, és takarókat
készítenek akármilyen termetűek fejére, hogy lelkeket
vadászszanak! Némely lelkeket elvadásztok népemtől,
másokat elevenen megtartotok a magatok hasznára. 19
És megszentségteleníteték engem népem előtt néhány
marok árpáért és falat kenyérért, hogy lelkeket öljetek,
melyeknek nem kellene meghalniok, és hogy lelkeket
elevenen megtartsatok, melyeknek nem kellene élniök,
hazudozván népemnek, a mely hazugságra hallgat.
20 Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én kötéseitek
ellen leszek, a melyekkel ti a lelkeket vadászszátok,
mint madarakat; és leszaggatom azokat karjaitokról, s a
lelkeket, melyeket ti vadásztok, szabadon bocsátom,
mint madarakat. 21 És elszaggatom takaróitokat, és
megszabadítom népemet kezetekből, és nem lesznek
többé zsákmány a ti kezetekben, s megtudjátok, hogy
én vagyok az Úr. 22 Mivelhogy megszomorítjátok az
igaznak szívét hazugsággal, holott én őt bántani nem
akartam, s megerősítitek a hitetlen kezeit, hogy meg
ne térjen gonosz útjáról, hogy őt életben megtartsam.
23 Ezokáért hívságot nem láttok és jövendőt nem
jövendölgettek többé, s megszabadítom népemet a ti
kezetekből, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.

14 És jövének hozzám férfiak Izráel vénei közül,
és leülének én előttem. 2 És lőn az Úrnak
beszéde hozzám, mondván: 3 Embernek fia! Ezek
a férfiak fölvették bálványaikat szívökbe, és vétkeik
botránkozását orczáik elé állították. Vajjon engedjem-é,
hogy megkérdezzenek engem? 4 Ezokáért szólj velök,
és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Valaki az
Izráel házából bálványait szívébe fölveszi, és vétkének
botránkozását teszi orczái elé, és megy a prófétához: én,
az Úr felelek meg annak énmagam által bálványainak
sokasága miatt; 5 Hogy megragadjam Izráel házát az
ő szívökben, a kik elfordultak tőlem bálványaik miatt
mindnyájan. 6 Ezokáért mondjad Izráel házának: Ezt
mondja az Úr Isten: Térjetek meg, és forduljatok el
bálványaitoktól és minden útálatosságtoktól fordítsátok
el orczátokat. 7 Mert valaki az Izráel házából és a
jövevények közül, a kik Izráelben laknak, elhajlik tőlem,
és az ő bálványait veszi föl szívébe, és vétkének
botránkozását teszi orczája elé, és megyen a prófétához,
hogy ez tanácsot kérjen ő néki én tőlem: én, az
Úr felelek meg annak énmagam által; 8 És ellene

fordítom orczámat annak a férfiúnak, és vetem őt
jegyül és közbeszédül, és kiirtom népem közül, és
megtudjátok, hogy én vagyok az Úr! 9 Ha pedig a
próféta megtéveszteni engedi magát, hogy kijelentést
adjon: én, az Úr tévesztettem meg azt a prófétát;
és kinyújtom kezemet ellene, és kivesztem őt az én
népem, Izráel közül. 10 És viselik vétköket; a milyen
a kérdező vétke, olyan legyen a próféta vétke is. 11
Azért, hogy el ne tévelyedjék többé Izráel háza én
tőlem, és többé meg ne fertéztessék magokat minden
ő elszakadásukkal, hanem legyenek az én népem és
én legyek Istenök, ezt mondja az Úr Isten. 12 És lőn
az Úr beszéde hozzám, mondván: 13 Embernek fia!
ha valamely ország vétkeznék ellenem, elpártolván
tőlem, és én kinyújtván kezemet ellene, eltörném néki
a kenyérnek botját, és bocsátanék reá éhséget, és
kiirtanék belőle embert és barmot; 14 És ha volna ez
a három férfiú benne: Noé, Dániel és Jób: akkor ők
az ő igazságukkal a magok lelkét megszabadítanák,
azt mondja az Úr Isten. 15 Ha gonosz vadállatokat
bocsátanék át az országon, hogy azt gyermektelenné
tegyék, és az pusztává lenne, a melyen senki át nem
menne a vadállatok miatt: 16 Benne ama három férfiú
(élek én, az Úr Isten mondja) sem fiakat, sem leányokat
meg nem szabadítana, csak magokat szabadítanák
meg, az ország pedig pusztává lenne. 17 Avagy ha
fegyvert hoznék amaz országra, és mondanám: fegyver,
menj át ez országon! és kiirtanék belőle embert és
barmot, 18 És ama három férfiú benne volna, élek én, az
Úr Isten mondja, nem szabadítana meg sem fiakat, sem
leányokat, hanem csak magokat szabadítanák meg. 19
Avagy ha döghalált bocsátanék arra az országra, és
kiönteném búsulásomat reá vérben, hogy kiirtsak belőle
embert és barmot, 20 S Noé, Dániel és Jób benne
volna: élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának
meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a
magok lelkét szabadítanák meg. 21 Mert így szól az Úr
Isten: Mennyivel inkább, ha e négy nehéz ítéletemet:
a fegyvert, éhséget, vadállatot és döghalált bocsátom
Jeruzsálemre, hogy kiirtsak belőle embert és barmot!
22 Ímé, megmaradnak benne némely menekültek, a
kiket kivezetnek, fiak és leányok; ímé ők kimennek
hozzátok, hogy lássátok útjokat és cselekedeteiket,
és vígasztalást vegyetek a veszedelemből, melyet
Jeruzsálemre hoztam, mindarra nézve, a mit hoztam
reá. 23 És megvígasztalnak titeket, ha látjátok útjokat
és cselekedeteiket megismeritek, hogy nem hiába
cselekedtem mindazt, a mit cselekedtem vele, ezt
mondja az Úr Isten.

15 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2
Embernek fia! mire való a szőlőtőke fája egyéb fa
között, a venyige, mely az erdő fái között van? 3 Avagy
vesznek-é abból fát, hogy valami eszközt csináljanak
belőle? avagy vesznek-é belőle szeget, hogy mindenféle
edényt akaszszanak reá? 4 Ímé a tűznek adatott, hogy
megemészsze; két végét megemésztette már a tűz, és
közepe megpörkölődött, vajjon való-é valami eszközre?
5 Ímé, míg ép vala, semmi eszközre nem vala jó;
menynyivel kevésbbé csinálhatnak belőle valamit most,
mikor a tűz megemésztette és megpörkölődött! 6 Azért
így szól az Úr Isten: A mint a szőlőtőke fáját az erdő
fái közül a tűznek adtam megemésztésre, úgy adtam
oda Jeruzsálem lakóit; 7 És ellenök fordítom arczomat.
A tűzből jöttek ki és a tűz emészsze meg őket, és
megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor arczomat
ellenök fordítom. 8 És teszem a földet pusztasággá,
mivelhogy elpártoltak tőlem, ezt mondja az Úr Isten.

16 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2
Embernek fia! add tudtára Jeruzsálemnek az ő
útálatosságait, 3 És mondjad: Így szól az Úr Isten
Jeruzsálemnek: A te származásod és születésed Kanaán
földjéről való; atyád az Emoreus és anyád Hitteus
asszony. 4 Születésed pedig ilyen volt: a mely napon
születtél, el nem metszették a köldököd, és vízzel
meg nem mostak, hogy tiszta lennél, sóval sem töröltek
meg, sem be nem póláltak. 5 Szem meg nem szánt
téged, hogy ezekből valamit veled cselekedett volna,
könyörülvén rajtad; hanem kivetettek a nyilt mezőre,
mert útáltak, a mely napon születtél. 6 Ekkor elmenék
melletted és látálak véredben eltapodva, és mondék
néked: A te véredben élj! mondék ismét néked: A te
véredben élj! 7 Sok ezerekre szaporítottalak, mint a
mezei füvet, és megszaporodál és fölnevekedél és jutál
nagy szépségre; emlőid duzzadának s szőröd kinőtt
vala, de te mezítelen és befedezetlen valál. 8 Ekkor
elmenék melletted, és látálak, és ímé a te korod a
szerelem kora vala, és kiterjesztém fölötted szárnyamat
s befödözém mezítelenségedet, és megesküvém néked
s frigyre léptem veled; azt mondja az Úr Isten, és lől
az enyém. 9 És megmosálak vízzel és elmosám rólad
véredet, és megkenélek olajjal. 10 És felöltöztetélek
hímes ruhába, és felsaruztalak borjúfóka bőrrel, s
övezélek fehér gyolcscsal s befedélek selyemmel. 11
És felékesítélek ékeségekkel, s adtam karpereczeket
kezeidre és lánczot nyakadra. 12 És adtam orrpereczet
orrodra és függőket füleidre és ékes koronát fejedre.
13 És felékesítéd magadat aranynyal és ezüsttel,
és öltözeted vala fehér gyolcs és selyem és hímes
ruha; lánglisztet, mézet és olajat ettél, és megszépülél
felette igen, s királyságra jutál. 14 És kiméne híred a
pogányok közé a te szépségedért; mert tökéletes vala
az ékességeim által, a melyeket reád tettem, azt mondja
az Úr Isten. 15 De elbízád magadat szépségedben és
paráznává lőn híred szerint, elárasztál paráznaságaiddal
minden melletted elmenőt: legyen kedve szerint! 16 És
vevél a te ruháidból s csinálál magadnak magaslatokat

különböző szinnel borítva, s paráználkodál azokon;
ilyen még nem volt és nem is lesz. 17 És vevéd a te
ékességidet az én aranyomból és ezüstömből, melyeket
néked adtam, és csináltál magadnak férfiú képeket, és
azokkal paráználkodál. 18 És vevéd hímes ruháidat és
befedezéd azokat, és olajomat és füstölőszeremet vetéd
eléjök. 19 És az én eledelemet, melyet néked adtam, –
lángliszttel és olajjal és mézzel etettelek vala, – ő eléjök
rakád kedves illatul; így lőn, ezt mondja az Úr Isten. 20 És
vevéd a te fiaidat és leányaidat, kiket nékem szültél vala,
és megáldozád őket azoknak eledelül. Avagy nem volt-é
már elég paráznaságodból, 21 Hogy megölted fiaimat is,
és oda adád őket, midőn tűzben nékik áldozád? 22 És
minden útálatosságaidban és paráznaságaidban meg
nem emlékeztél a te ifjúságod napjairól mikor mezítelen
és befedezetlen valál, véredben eltapodva voltál. 23
És lőn minden gonoszságod után, (Jaj, jaj néked! azt
mondja az Úr Isten,) 24 Építél magadnak tetőt, és
csináltál magaslatot minden utczán. 25 És minden
keresztútnál megépítéd magaslatodat, s útálatossá
tevéd szépségedet, és kétfelé vetéd lábaidat minden
melletted elmenőnek, és sokasítád paráznaságodat. 26
És paráználkodál Égyiptom fiaival, szomszédiddal, a
nagytestűekkel, és sokasítád paráznaságodat, hogy
engem ingerelj. 27 És ímé kinyújtottam kezemet ellened,
s megkisebbítém rendelt részedet, és adálak téged a te
gyűlölőidnek, a Filiszteusok leányainak csúfolásukra,
a kik átallák fajtalan útadat. 28 S Assiria fiaival is
paráználkodál, mert meg nem elégedél; paráználkodál
velök, és még sem elégedél meg. 29 És sokasítád
paráznaságodat a kalmárok földje, Káldea felé, de
még ezzel sem elégedél meg. 30 Mily gyenge a
szíved, azt mondja az Úr Isten, hogy mindezeket
cselekedted, egy rakonczátlan rima cselekedeteit! 31
Hogy állítál magadnak fedelet minden keresztúton,
és magaslatokat csinálál minden utczán, de nem
voltál olyan, mint a rima, kicsibe véve a bért. 32 Te
házasságtörő asszony! férje helyett idegeneket fogad el!
33 Minden rimának bért adnak, te pedig magad adtad
ajándékidat minden szeretődnek, így megvásárlád őket,
hogy bemenjenek hozzád mindenfelől paráznaságidért.
34 És lőn különbség közted és más asszonyok közt
paráznaságaidban; mert utánad nem jártak a paráznák;
te adál bért nékik és bért ők nem adának néked, így
lőn különbséged. 35 Azért te rima, halld meg az Úr
beszédét! 36 Így szól az Úr Isten: A miatt, hogy eláradt
gyalázatod és föl van takarva mezítelenséged a te
szeretőiddel való paráznaságaidban; és minden útálatos
bálványaid miatt és fiaid vére miatt, kiket azoknak adtál:
37 Ezokáért ímé egybegyűjtöm minden szeretődet,
kiknek kedves valál, és mindazokat, a kiket szerettél,
együtt azokkal, a kiket gyűlöltél, és egybegyűjtöm őket
ellened mindenfelől, és föltakarom mezítelenségedet
előttök, hogy lássák minden te mezítelenségedet. 38 És
megítéllek téged a házasságtörő és vért ontó asszonyok
ítéletével, és véredet kiontatom búsulásomban és
féltő szerelmemben. 39 És adlak téged kezökbe,
és leszakítják tetődet és lerontják magaslataidat és
lehúzzák rólad ruháidat és elveszik ékességeidet, és
hagynak mezítelenül s ruhátalanul. 40 És összehoznak
gyűlést ellened, és megköveznek és összevagdalnak
fegyvereikkel. 41 És megégetik házaidat tűzzel, és
ítéletet cselekesznek rajtad sok asszony szeme láttára,
és megszüntetem paráznaságodat, és bért sem adsz
többé. 42 És megnyugotom búsulásomat rajtad, hogy
eltávozzék féltő szerelmem te tőled, s megnyugoszom
és többé nem haragszom. 43 Mivelhogy meg nem
emlékeztél ifjúságod napjairól, és ingerlettél engem
mindezekkel, azért ímé én is fejedhez verem útadat,
ezt mondja az Úr Isten, és többé nem cselekszed a
fajtalanságot minden útálatosságod mellett. 44 Ímé,
valaki közmondással él, rólad veszi azt, mondván: A
minémű az anya, olyan a leánya is. 45 Anyád leánya
vagy te, a ki megútálta férjét s fiait, és öcséidnek
nénje vagy, a kik megútálták férjeiket és fiaikat; anyátok
Hitteus asszony és atyátok Emoreus. 46 És a te
nénéd Samaria vala, ő és leányai, ki balkezed felől
lakik vala; és öcséd, a ki jobbkezed felől lakik vala,
Sodoma és leányai. 47 És nem az ő útaikon jártál,
és nem az ő útálatosságaik szerint cselekedtél, de
csak kevés ideig; de aztán gonoszabb valál azoknál
minden útadban. 48 Élek én! azt mondja az Úr Isten,
így nem cselekedett Sodoma, a te öcséd, ő és leányai,
a mint cselekedtél te és a te leányaid. 49 Ímé, ez
volt a vétke Sodomának, a te öcsédnek: kevélység,
eledel bősége és gondtalan békesség volt nála és
leányainál, de a szűkölködőnek és szegénynek kezét
nem fogta meg. 50 És felfuvalkodának s cselekedének
útálatosságot előttem, és elveszítém őket, mikor ezt
megláttam. 51 És Samaria félannyit sem vétkezett, mint
te, mert többek a te útálatosságaid, mint az övék; és így
nőtestvéreidet nálad igazabbaknak bizonyítád minden
útálatosságiddal, a melyeket cselekvél. 52 Te is azért
viseld gyalázatodat, a melyre pedig nénédet ítélted;
a te bűneid miatt, melyekben nálok útálatosabban
cselekvél, igazabbak ők nálad. Szégyenülj meg hát
te is s viseld gyalázatodat, hogy nőtestvéreidet nálad
igazabbaknak bizonyítád. 53 És visszahozom foglyaikat,
Sodomának s leányainak foglyait és Samariának s
leányainak foglyait; s visszahozom a te foglyaidat is
amazok közepette; 54 Azért, hogy viseljed gyalázatodat
és megszégyenülj mindazokért, miket cselekedtél, mikor
azoknak vígasztalásukra leszel. 55 És nőtestvéreid,
Sodoma és leányai visszatérnek előbbi állapotjokba, és
Samaria s leányai visszatérnek előbbi állapotjokba, és
te is és leányaid visszatértek előbbi állapototokba. 56 És

nem vala-é öcséd, Sodoma, szóbeszéd a te szádban
kevélykedésed napján, 57 Minekelőtte kitudódott volna
gonoszságod; a miképen te most gyalázatuk vagy
Siria leányainak s minden körülötted valóknak, a
Filiszteusok leányainak, kik útálnak téged köröskörül?
58 Fajtalanságodat és útálatosságaidat magad viseled,
azt mondja az Úr. 59 Mert ezt mondja az Úr Isten: És
ha úgy cselekedtem veled, mint te cselekedtél, midőn
megvetetted az eskü t, hogy megtörd a frigyet: 60 Én
megemlékezem frigyemről, a melyet veled ifjúságod
napjaiban kötöttem, és örök frigyet vetek veled. 61 És te
megemlékezel útaidról és megszégyenled magadat,
mikor hozzád veszed nőtestvéreidet, a kik nagyobbak
nálad, együtt azokkal, a kik kisebbek, s adom őket
néked leányaidul, de nem a te frigyedből. 62 És én
megerősítem frigyemet veled, s megismered, hogy
én vagyok az Úr. 63 Hogy megemlékezzél és pirulj,
és meg ne nyissad többé szádat szégyenletedben,
mikor megkegyelmezek néked mindenekben, valamit
cselekedtél, azt mondja az Úr Isten.

17 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2
Embernek fia, adj találós mesét, és mondj
példabeszédet Izráel házának. 3 És mondjad: Így
szól az Úr Isten: A nagyszárnyú nagy saskeselyű,
melynek hosszú csapótollai valának, s mely rakva vala
különféle színű tollakkal, jöve a Libanonra, és elfoglalá
a czédrusfa tetejét. 4 Gyönge ágainak hegyét letépte,
és vivé azt a kalmárok földére, az árusok városában
tevé le. 5 És vőn annak a földnek magvából, és
elveté azt termékeny mezőbe; sok vizek mellé vivé;
mint fűzfát ülteté el. 6 És felsarjadt, és lőn elterülő,
alacsony szőlőtővé, hogy vesszőit amahhoz fordítsa
s gyökerei amaz alatt legyenek, és szőlőtővé lőn, és
vesszőket terme, s ágacskákat bocsáta ki. 7 És vala
más nagy szárnyú, soktollú nagy saskeselyű, és ímé,
ez a szőlőtő feléje terjeszté gyökereit s vesszeit hozzá
nyújtá ültetésének ágyaiból, hogy öntözze őt; 8 Pedig
jó földbe, sok víz mellé ültették vala el, hogy ágakat
hajtson és gyümölcsöt teremjen, hogy legyen jeles
szőlőtő. 9 Mondjad: Így szól az Úr Isten: Vajjon jó
szerencsés lesz-é? Vajjon gyökereit nem szaggatja-é
ki, és gyümölcsét nem vágja-é le, hogy elszáradjon,
hajtásának minden ága elszáradjon, és pedig nem
erős karral és sok néppel támad reá, hogy kitépje azt
gyökerestől. 10 És ímé elplántáltatott, jó szerencsés
lesz-é? Avagy ha a napkeleti szél illeti őt, nem szárad-
é el teljesen, ültetésének ágyában nem szárad-é el?
11 És lőn az Úr szava hozzám, mondván: 12 No,
mondjad a pártos háznak: Avagy nem értettétek-é mi
ez? Mondjad: Ímé, eljött a babiloni király Jeruzsálembe,
és fogá királyát és fejedelmeit és elvivé őket magához
Babilonba. 13 És vőn a királyi magból, s frigyet szerze
vele, s megesketé őt, de a földnek erőseit elvivé, 14
Hogy alacsony királyság legyen, hogy fel ne emelkedjék,
hanem frigyét megőrizze, hogy ez megálljon. 15 De
pártot üte ellene, bocsátván követeit Égyiptomba, hogy
adjon néki lovakat és sok népet. Vajjon jó szerencsés
lesz-é? Vajjon megszabadítja-é magát, a ki ezeket
cselekszi? a ki megszegte a szövetséget, megszabadul-
é? 16 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy annak a
királynak lakóhelyén, a ki őt királylyá tette, a kinek tett
esküjét megvetette, s a kivel tett frigyét megszegte,
ott nála, Babilonban hal meg. 17 És a Faraó nagy
haddal és nagy sokasággal vele semmit nem tesz a
háborúban, mikor sánczot töltenek és tornyot építenek
sok lélek kiirtására. 18 S ha megvetette az eskü t, hogy
megszegje a frigyet, pedig ímé, kezet adott rá, s mégis
megcselekedte mindezeket; nem fog megszabadulni!
19 Azért így szól az Úr Isten: Élek én, hogy eskümet,
melyet megvetett, és frigyemet, melyet megszegett,
fejéhez verem. 20 És kiterjesztem hálómat ellene, és
megfogatik varsámban, és elviszem őt Babilonba s ott
törvénykezem vele gonoszságáért, melylyel ellenem
járt. 21 És minden menekültje minden seregéből fegyver
miatt hull el, és a megmaradottak szélnek szélednek
mindenfelé, és megtudjátok, hogy én, az Úr beszéltem.
22 Így szól az Úr Isten: És veszek én ama magas
czédrus tetejéből, és elültetem; felső ágaiból egy gyönge
ágat szegek le, s elplántálom én magas és fölemelt
hegyen. 23 Izráel magasságos hegyén plántálom őt, és
ágat nevel és gyümölcsöt terem s nagyságos czédrussá
nevekedik, hogy lakjanak alatta, mindenféle szárnyas
madarak ágainak árnyékában fognak lakozni. 24 És
megismeri a mező minden fája, hogy én, az Úr tettem
a magas fát alacsonynyá, az alacsony fát magassá;
megszáraztottam a zöldelő fát, és zölddé tettem az
asszú fát. Én, az Úr szólottam és megcselekedtem.

18 És lőn az Úr szava hozzám, mondván: 2 Mi
dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktátok mondani
Izráel földjén, mondván: Az atyák ettek egrest, és a
fiak foga vásott meg bele? 3 Élek én, ezt mondja
az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a
közbeszédnek Izráelben. 4 Ímé, minden lélek enyém,
úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; a mely
lélek vétkezik, annak kell meghalni! 5 És ha valaki
igaz lesz, és törvény szerint igazságot cselekszik; 6
Ha a hegyeken nem eszik, és szemeit föl nem emeli
Izráel házának bálványaira, és felebarátja feleségét
meg nem fertézteti, és asszonyhoz tisztátalanságában
nem közeledik; 7 És senkit nem nyomorgat, az adósnak
a zálogot visszaadja, ragadományt nem ragadoz, az
éhezőnek kenyerét adja és a mezítelent ruhával befödi;
8 Uzsorára nem ád, kamatot nem vesz, megvonja
kezét az álnokságtól, igaz ítéletet tesz a felek közt; 9
Az én parancsolatimban jár és törvényeimet megőrzi,

hogy igazságot cselekedjék; ez az igaz, ő élvén él, ezt
mondja az Úr Isten. 10 És ha erőszakos fiat nemz, a
ki vért ont, és csak egyet is cselekszik amazokból; 11
Mindezeket pedig nem cselekedte; hanem a hegyeken
evett, és felebarátjának feleségét megfertéztette; 12 A
szűkölködőt és szegényt nyomorgatta, ragadományokat
ragadozott, zálogot vissza nem adott, és a bálványokra
emelte szemeit, útálatosságot cselekedett; 13 Uzsorára
adott és kamatot vett: és az ilyen éljen? Nem él!
Mindezeket az útálatosságokat cselekedte, halállal
haljon meg, az ő vére legyen ő rajta! 14 S ímé, ha fiat
nemz, és ez látja atyjának minden vétkét, melyeket
cselekszik; látja, de nem cselekszik azok szerint: 15 A
hegyeken nem eszik, és szemeit nem emeli fel Izráel
házának bálványaira, felebarátjának feleségét meg
nem fertézteti, 16 És senkit sem nyomorgat, zálogot
nem vesz, ragadományt nem ragadoz, kenyerét az
éhezőnek adja és a mezítelent ruhával befödi; 17 A
szegényre nem veti rá kezét, uzsorát és kamatot nem
vesz, törvényeim szerint cselekszik, parancsolataimban
jár: az ilyen ne haljon meg atyja vétkéért, hanem
élvén éljen. 18 Atyja, mert nyomorgatást követett
el, ragadományt ragadozott atyjafiától, és a mi nem
jó, azt cselekedte népe között: ímé meghal a maga
vétkéért. 19 És ti ezt mondjátok: Miért ne viselje a fiú
az apa vétkét? Ám a fiú, törvény szerint és igazságot
cselekedett, minden parancsolatimat megtartotta s
cselekedte azokat: élvén éljen. 20 A mely lélek vétkezik,
annak kell meghalni; a fiú ne viselje az apa vétkét,
se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazon legyen az
ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága. 21 És
ha a gonosztevő megtér minden vétkéből, melyeket
cselekedett, és megtartja minden parancsolatimat, és
törvény szerint és igazságot cselekszik: élvén éljen,
és meg ne haljon. 22 Semmi gonoszságáról, melyet
cselekedett, emlékezés nem lészen; az ő igazságáért,
melyet cselekedett, élni fog. 23 Hát kivánva kivánom
én a gonosznak halálát? ezt mondja az Úr Isten! nem
inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? 24 És
ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszságot
cselekszik, minden útálatosság szerint, melyeket a
hitetlen cselekedett, cselekeszik, nemde éljen-é? Semmi
igazságairól, a melyeket cselekedett, emlékezés nem
lészen: gonoszságáért, melyet cselekedett, és az ő
vétkéért, melylyel vétkezett, ezekért meg kell halnia. 25
És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja! Oh,
halljátok meg, Izráel háza: az én útam nem igazságos-
é? nem inkább a ti útaitok nem igazságosak-é? 26
Ha elhajol az igaz az ő igazságától, és gonoszságot
cselekszik, és a miatt meghal: gonoszsága miatt hal meg,
melyet cselekedett. 27 És ha a gonosztevő megtér az ő
gonoszságától, melyet cselekedett, és törvény szerint és
igazságot cselekszik: ez az ő lelkét megtartja életben. 28
Mert belátta és megtért minden gonoszságától, melyeket
cselekedett: élvén éljen, ne haljon meg. 29 És azt
mondja az Izráel háza: Nem igazságos az Úrnak útja!
Az én útaim nem igazságosak-é, Izráel háza? nem
inkább a ti útaitok nem igazságosak-é? 30 Ennekokáért
mindeniteket az ő útai szerint ítélem, Izráel háza,
ezt mondja az Úr Isten. Térjetek meg és forduljatok
el minden vétkeitektől, hogy romlástokra ne legyen
gonoszságotok. 31 Vessétek el magatoktól minden
vétkeiteket, melyekkel vétkeztetek, és szerezzetek
magatoknak új szívet és új lelket; Miért halnátok meg,
oh Izráel háza!? 32 Mert nem gyönyörködöm a meghaló
halálában, ezt mondja az Úr Isten. Térjetek meg azért
és éljetek!

19 Te pedig kezdj gyászéneket Izráel fejedelmeiről.
2 És mondjad: Mi volt anyád? Nőstény oroszlán;
oroszlánok közt fekszik vala, fiatal oroszlánok között
nevelé fel kölykeit. 3 És fölnevele egyet kölykei
közül; fiatal oroszlánná lőn, és megtanula ragadományt
ragadozni, embereket evett. 4 És meghallák ezt
róla a népek; vermökben megfogaték, és elvivék őt
horgokon Égyiptom földjére. 5 És mikor látta, hogy
késik, hogy oda veszett reménysége, vőn egyet kölykei
közül, ezt tevé fiatal oroszlánná. 6 És ez jár vala az
oroszlánok között, fiatal oroszlánná lőn, és megtanula
ragadományt ragadozni, embereket evett. 7 És ismeré
az ő özvegyeiket s városaikat elpusztítá, és megrettene
a föld és annak teljessége, ordítása hangjától. 8 És
veték ellene a pogányok köröskörül a tartományokból
és kiteríték reá hálójukat, vermökben megfogaték; 9
És veték őt ketreczbe horgokon, s elvivék őt Babilon
királyához, elvivék őt várakba, hogy többé ne hallassék
szava Izráel hegyein. 10 Anyád a te nyugalmadban olyan
vala, mint a víz mellé ültetett szőlőtő, gyümölcscsel és
vesszővel bővelkedik vala a sok víztől. 11 És lőnek
néki erős vesszei, uralkodók pálczáinak valók, és nagy
vala magassága a sűrűség között és felett, és kitetszék
magasságával és vesszeinek sokaságával. 12 De
kiszaggattaték Isten haragja által, a földre vetteték, és a
napkeleti szél elszárasztá gyümölcsét; letöretének és
elszáradának erős ágai; tűz emészté meg. 13 És most
a pusztában plántáltatott, száraz és szomjú földön. 14
És tűz jött ki ágainak egyik vesszejéből, gyümölcsét
megemészté, és nincs többé rajta erős vessző, nincs
pálcza az uralkodásra! Gyászének ez és gyászének
lesz.

20 És lőn a hetedik esztendőben, az ötödik hónap
tizedikén: jövének férfiak Izráel vénei közül
megkérdezni az Urat, és leülének előttem. 2 És lőn
az Úr beszéde hozzám, mondván: 3 Embernek fia!
beszélj Izráel véneivel, és mondjad nékik: Így szól az Úr
Isten: Nemde engem megkérdezni jöttetek-é? Élek én,

hogy nem engedem, hogy megkérdezzetek engem, ezt
mondja az Úr Isten. 4 Ítélni akarod őket, ítélni akarsz,
embernek fia? add tudtokra atyáik útálatosságait! 5 És
mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Azon a napon,
melyen elválasztám Izráelt, és fölemelém kezemet a
Jákób háza magvának, és megismertetém magamat
velök Égyiptom földjén, és kezemet fölemelém nékik,
mondván: Én vagyok az Úr, a ti Istentek! 6 Azon a
napon felemeltem kezemet nékik, hogy kihozzam őket
Égyiptom földjéről a földre, a melyet kinéztem vala
nékik, a mely téjjel és mézzel folyó, ékessége az minden
tartománynak; 7 És mondék nékik: Kiki az ő szemei
útálatosságait elvesse, és Égyiptom bálványaival meg
ne fertéztessétek magatokat; én vagyok az Úr, a ti
Istentek! 8 De pártot ütének ellenem, s nem akarának
hallgatni reám. Senki az ő szeme útálatosságait el nem
veté és Égyiptom bálványait el nem hagyá. Mondám
azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé teszem
haragomat rajtok Égyiptom földjének közepette. 9
De cselekedtem az én nevemért, hogy ez meg ne
gyaláztassék a pogányok szemei előtt, a kik közt
ők valának, a kiknek szemei előtt megismertettem
magamat velök, hogy kihozom őket Égyiptom földjéről.
10 És kihozám őket Égyiptom földjéről, s vivém őket
a pusztába. 11 És adám nékik parancsolatimat, és
törvényeimet kijelentém nékik, melyeket az ember ha
cselekszik, él azok által. 12 És adám nékik szombataimat
is, hogy legyenek jegyül köztem és ő közöttök; hogy
megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjök.
13 De pártot üte ellenem Izráel háza a pusztában,
az én parancsolatimban nem jártak és törvényeimet
megveték, a melyeket az ember ha cselekszik, él
azok által; és az én szombataimat megfertéztették
felette igen. Mondám azért, hogy kiöntöm búsulásomat
rájok a pusztában, hogy elveszessem őket. 14 De
cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne gyaláztassék
a pogányok szemei előtt, a kiknek szeme láttára kihoztam
vala őket. 15 És föl is emelém én kezemet nékik a
pusztában, hogy be nem viszem őket a földre, melyet
adtam nékik, mely téjjel és mézzel folyó, ékessége
az minden tartománynak; 16 Mivelhogy törvényeimet
megvetették és parancsolataimban nem jártak, és
szombataimat megfertéztették, mert bálványaik után
járt vala szívök: 17 Mindazáltal kedvezett szemem
nékik, hogy el ne veszessem őket, és nem vetettem
nékik véget a pusztában. 18 És mondék fiaiknak a
pusztában: A ti atyáitok parancsolataiban ne járjatok,
és az ő törvényeiket meg ne tartsátok, s bálványaikkal
magatokat meg ne fertéztessétek. 19 Én vagyok a ti
Uratok, Istentek: az én parancsolatimban járjatok, az én
törvényimet tartsátok meg, és azokat cselekedjétek. 20
És az én szombatimat megszenteljétek, hogy legyenek
jegyül én köztem és tiköztetek, hogy megtudjátok,
hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek. 21 De pártot
ütének a fiak ellenem, parancsolataimban nem jártak,
s törvényeimet meg nem tartották, hogy azokat
cselekedjék, a melyeket az ember ha cselekszik, él
azok által; szombataimat megfertéztették; mondám
azért, hogy kiöntöm búsulásomat rájok, teljessé teszem
haragomat rajtok a pusztában. 22 De visszavontam
kezemet, s cselekedtem az én nevemért, hogy meg ne
gyaláztassék a pogányok előtt, a kiknek szeme láttára
kihoztam őket. 23 Föl is emelém én kezemet nékik a
pusztában, hogy elszélesztem őket a pogányok közé,
és szétszórom őket a tartományokba; 24 Mivelhogy
törvényeimet nem cselekedték, s parancsolataimat
megvetették, és szombataimat megfertéztették, s atyáik
bálványai után voltak szemeik. 25 És én is adtam nékik
nem jó parancsolatokat, s törvényeket, a melyek által ne
éljenek. 26 S megfertéztetém őket ajándékaikkal, mikor
tűzön vittek át minden elsőszülöttet, hogy elpusztítsam
őket, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 27 Azért
szólj az Izráel házának, embernek fia, és mondjad nékik:
Így szól az Úr Isten: Még ebben is gyalázattal illettek
engem a ti atyáitok, hogy hűtlenül elszakadának tőlem:
28 Mikor bevittem őket a földre, a melyért fölemeltem
kezemet, hogy azt nékik adom, megtekintének minden
magas halmot és minden sűrű ágú fát, és ott áldozzák
vala az ő áldozatjaikat, és ott adják vala haragra ingerlő
ajándékaikat; és oda teszik vala kedvelt illatjokat, és
oda öntik vala italáldozataikat. 29 És mondék nékik:
Micsoda e magaslat, a hova ti gyülekeztek? És nevezik
nevét magaslatnak mind e mai napig. 30 Ennekokáért
mondjad Izráel házának: Így szól az Úr Isten: Nemde a
ti atyáitok módjára fertéztetitek-é meg magatokat, és
az ő útálatosságaik szerint paráználkodtok-é? 31 És
ajándékaitok vitelével, mikor átviszitek fiaitokat a tűzön,
fertéztetitek meg magatokat minden bálványaitok előtt
mind e mai napig, és én engedjem, hogy megkérdezzetek
engem, Izráel háza? Élek én, ezt mondja az Úr Isten,
hogy nem engedem, hogy megkérdezzetek engem! 32
És a mi lelketekben támadt, semmiképpen sem lesz
meg, hogy azt mondjátok: Leszünk olyanok, mint a
pogányok, mint a tartományok nemzetségei, szolgálván
fának és kőnek. 33 Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy
erős kézzel és kinyújtott karral és kiontott búsulással
uralkodom rajtatok. 34 És kiviszlek titeket a népek
közül, és egybegyűjtelek titeket a tartományokból,
melyekbe elszéledtetek, erős kézzel és kinyújtott karral
és kiontott búsulással; 35 És vezetlek titeket a népek
pusztájára, hol szemtől-szembe törvénykezem veletek.
36 A mint törvénykeztem a ti atyáitokkal Égyiptom
földének pusztájában; úgy törvénykezem veletek, ezt
mondja az Úr Isten. 37 És átviszlek titeket a vessző alatt,
és hozlak titeket a frigynek kötelébe. 38 És kitisztítom
közületek a pártosokat, és az ellenem támadókat, és

a földről, melyen jövevények voltak, kihozom őket, de
Izráel földjére nem fognak bemenni, hogy megtudjátok,
hogy én vagyok az Úr! 39 Ti pedig, Izráel háza, azt
mondja az Úr Isten, mindenitek járjon az ő bálványai
után és szolgáljon azoknak; de azután bizony, hallgatni
fogtok rám, és az én szent nevemet többé meg nem
fertéztetitek ajándékitokkal és bálványaitokkal. 40 Mert
az én szent hegyemen, Izráelnek magas hegyén, ezt
mondja az Úr Isten, ott fog szolgálni nékem Izráel
egész háza együtt azon a földön; ott kedvelem őket,
ott kivánom meg a ti áldozataitokat és ajándékitoknak
első zsengéjét mindenben, mit nékem szenteltek. 41
Kedves illatban kedvellek titeket, mikor kihozlak titeket a
népek közül és egybegyűjtelek titeket a tartományokból,
melyeken elszéledtetek, és megszenteltetem ti bennetek
a pogányok szemei előtt. 42 És megtudjátok, hogy én
vagyok az Úr, mikor beviszlek titeket Izráel földjére,
arra a földre, melyért fölemeltem kezemet, hogy
adom azt a ti atyáitoknak. 43 És ott megemlékeztek
útaitokról, s minden cselekedeteitekről, melyekkel
magatokat megfertéztettétek, s megútáljátok ti magatokat
minden gonoszságtokért, melyeket cselekedtetek. 44 És
megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor cselekszem
veletek az én nevemért, és nem a ti gonosz útaitok
és romlott cselekedeteitek szerint, oh Izráel háza, ezt
mondja az Úr Isten! 45 És lőn az Úrnak beszéde
hozzám, mondván: 46 Embernek fia! fordítsd orczádat
délre, és szólj dél felé és prófétálj a déli mező erdeje
ellen! 47 És mondjad a dél erdejének: Halld meg az Úr
beszédét, így szól az Úr Isten: Ímé, én tüzet gyújtok
benned, hogy megemészszen te benned minden zöldelő
és minden aszú fát. Meg nem aluszik a lángoló láng,
és megég a miatt minden orcza déltől északig. 48
És meglátja minden test, hogy én, az Úr gyújtottam
meg azt, mert meg nem aluszik. 49 És mondék: Ah,
ah, Uram Isten! ezek azt mondják nékem: Hát nem
példabeszédekben beszél ez?

21 És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván: 2
Embernek fia! fordítsd arczodat Jeruzsálem felé,
és szólj a szent helyek ellen és prófétálj Izráel földje ellen!
3 És mondjad Izráel földjének: Így szól az Úr: Ímé, én reád
megyek, és kivonszom kardomat hüvelyéből, és kivágok
belőled igazat és gonoszt. 4 Azért, hogy kivágjak belőled
igazat és gonoszt, azért megyen ki kardom hüvelyéből
minden test ellen délről északig. 5 És megérti minden
test, hogy én, az Úr vontam ki kardomat hüvelyéből,
mert belé többé vissza nem tér. 6 És te, embernek
fia, nyögj! Derekad fájdalmában keserűséggel nyögj
szemök láttára. 7 És lészen, mikor mondják néked: Miért
nyögsz te? ezt mondjad: A hírért, mert beteljesedett: és
elolvad minden szív és elerőtlenedik minden kéz és
elcsügged minden lélek és minden térd elolvad mint
a víz. Ímé beteljesedett és meglett, ezt mondja az Úr
Isten. 8 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 9
Embernek fia! prófétálj és mondjad: Ezt mondta az
Úr: Mondjad: fegyver, fegyver! megélesített és meg is
fényesített! 10 Hogy öldököljön, megélesíttetett, hogy
legyen villámlása, megfényesíttetett. Avagy örüljünk-é?
Fiam e veszszeje megvet minden fát! 11 És adta azt
megfényesítésre, hogy marokba fogják; megélesíttetett
az a kard s megfényesíttetett, hogy adják a megölőnek
kezébe. 12 Kiálts és jajgass, embernek fia! mert ez
az én népemen lészen és Izráel minden fejedelmin: e
kardra jutnak népemmel együtt, ezokért üss czombodra.
13 Már megpróbáltatott. De hát ha a vessző maga
is vonakodnék? Nem úgy lészen, ezt mondja az
Úr Isten! 14 Te pedig, embernek fia, prófétálj, és
csapd össze tenyeredet, mert kettős lesz a kard,
most harmadszor; öldöklő kard az, a nagy öldöklő
kard körüljárja őket. 15 Hogy elolvadjon a szív és
sokan elhulljanak: minden kapujokban rájok vetem a
kard villámlását, hisz villámlásra készült, öldöklésre
kifényesíttetett! 16 Szedd össze magadat; tarts jobbra,
tarts előre, tarts balra, a merre éled irányozva van.
17 Én is összecsapom tenyeremet, és megnyugotom
haragomat. Én, az Úr szólottam. 18 És lőn az Úr
beszéde hozzám, mondván: 19 És te, embernek fia,
csinálj magadnak két útat, a melyen jőjjön a babiloni
király kardja; egy földről jőjjön ki mind a kettő; s egy
kezet véss föl, a városba vezető út fejénél vésd föl.
20 Útat csinálj, hogy jőjjön a kard az Ammon fiainak
Rabbájára, aztán Júdára, a körülkerített Jeruzsálemre.
21 Mert megáll a babiloni király az útak kezdetén, a
két út fejénél, hogy jövendőt láttasson; megrázza a
nyilakat, megkérdezi a Teráfimot, megnézi a májat. 22
Jobbjába adta a jövendölés Jeruzsálemet, hogy állasson
faltörő kosokat, hogy nyissa száját ordításra, hogy üssön
zajt trombitával, hogy állasson faltörő kosokat a kapuk
ellen, hogy töltsön sánczot, építsen tornyot. 23 De ez
nékik hamis jövendölésnek látszik: szent esküik vannak
nékik Istentől; ám Ő emlékezetbe hozza vétköket,
hogy megfogassanak. 24 Ezokáért ezt mondja az Úr
Isten: Mivelhogy emlékezetbe hozzátok vétketeket,
midőn nyilvánvalókká lesznek gonoszságaitok, hogy
megláttassanak bűneitek minden cselekedeteitekben;
mivelhogy eszembe juttok, kézzel megfogattok. 25 És
te elvetemedett, te gonosztevő, Izráel fejedelme, a
kinek napja eljött az utolsó vétek idején: 26 Így szól
az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem
lészen ez: az alacsony legyen magas, és a magas
alacsony! 27 Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez
sem lesz állandó, míg el nem jő az, a kié az uralkodás,
és néki adom azt! 28 És te, embernek fia, prófétálj,
és mondjad: Ezt mondja az Úr Isten Ammon fiairól
és gyalázkodásukról, és mondjad: Fegyver, fegyver,
öldöklésre kivont, megfényesíttetett, hogy ragyogjon,

azért, hogy villámljék; 29 De mivel felőled hiábavalóságot
látnak, hazugságot jövendölnek, hogy odatesznek téged
a megölt gonoszok nyakára, a kiknek napjok eljött az
utolsó vétek idején: 30 Tedd vissza hüvelyébe azt; a
helyen, melyen teremtettél, származásod földjén ítéllek
meg téged. 31 És kiontom reád haragomat, búsulásom
tüzét fúvom reád, és adlak goromba férfiak kezébe, kik
mesterek, téged elveszteni. 32 A tűz eledele leszel;
véredet benyeli a föld; emlékezetbe nem jösz többé,
mert én, az Úr szóltam.

22 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 És te,
embernek fia, ítélni akarsz? meg akarod-é ítélni a
vérontó várost? add tudtára minden útálatosságait, 3 És
mondjad: Így szólt az Úr Isten: Te város, ki közepében
vért ontott, hogy eljőjjön ideje, és bálványokat csinált
magának önmaga megfertéztetésére; 4 Véred miatt,
melyet ontottál, lettél bűnös, és bálványaiddal, melyeket
csináltál, fertéztetted meg magadat, s közelebb hoztad
napjaidat s eljutottál esztendeidig; azért adlak gyalázatul
a pogányoknak, és csúfolásul minden tartománynak.
5 A kik közel s távol vannak tőled, megcsúfolnak
téged, te fertézett nevű, sok háborúságú! 6 Ímé,
Izráel fejedelmei, kiki az ő tehetsége szerint azon volt
benned, hogy vért ontsanak. 7 Apát és anyát megútáltak
te benned, a jövevényen nyomorgatást cselekedtek
te közepetted, árvát és özvegyet sanyargattak
benned. 8 A mi nékem szenteltetett, megútáltad, s
szombatimat megfertéztetted. 9 Rágalmazók voltak
benned, hogy vért ontsanak, s a hegyeken ettek
benned, fajtalanságot cselekedtek közepetted. 10 Az
atya szemérmét föltakarták benned, a havivér miatt
tisztátalant erőszakolták benned. 11 Egyik felebarátjának
feleségével cselekedett útálatosságot, a másik meg
menyét fertéztette meg fajtalanságban, s volt, a ki húgát,
atyjának leányát erőszakolta benned. 12 Ajándékokat
vettek fel benned a vérontásra, uzsorát és kamatot
szedtél, s nyerekedtél felebarátaidon csalárdsággal, s
én rólam elfelejtkeztél, ezt mondja az Úr Isten. 13 És
ímé, összecsapom tenyeremet nyereségeden, a melyet
csináltál, és a vérontásokon, melyek lőnek te benned.
14 Vajjon megállhat-é szíved, avagy erősek lesznek-é
kezeid azokban a napokban, mikor én számolok veled?
Én, az Úr, szólottam és meg is cselekszem. 15 És
eloszlatlak téged a pogányok közé, és szétszórlak a
tartományokba, s véget vetek tisztátalanságodnak. 16
S örökségül bírlak téged a pogányok szeme láttára,
és megtudod, hogy én vagyok az Úr. 17 És lőn az
Úr beszéde hozzám, mondván: 18 Embernek fia!
Izráel háza salakká lett nékem; egészen réz és ón
és vas és ólom a kemencze közepette; ezüstsalakká
lettek: 19 Ennekokáért így szól az Úr Isten. Mivelhogy
mindnyájan salakká lettetek, azért ímé, egybegyűjtelek
titeket Jeruzsálem közepébe. 20 A mint egybe szoktak
gyűjteni ezüstöt és rezet és vasat és ólmot és ónt a
kemencze közepébe, hogy tüzet gerjeszszenek rá a
megolvasztásra; így gyűjtelek egybe búsulásomban és
haragomban, és bevetlek s megolvasztlak titeket. 21
És egybegyűjtelek titeket, és rátok fúvom búsulásom
tüzét, hogy benne megolvadjatok. 22 A mint megolvad
az ezüst a kemencze közepében, úgy olvadtok meg
ő benne, és megtudjátok, hogy én, az Úr öntöttem ki
haragomat reátok. 23 És lőn az Úr beszéde hozzám,
mondván: 24 Embernek fia! mondjad néki: Te vagy
a föld, mely meg nem tisztult; esőt nem kapott a
haragnak napján. 25 Pártosok az ő prófétái ő közepette;
olyanok, mint az ordító oroszlán, mely ragadományt
ragad: lelkeket ettek, kincset és drágaságot elvesznek,
özvegyeit megsokasítják őbenne. 26 Papjai erőszakot
tettek törvényemen, s megfertéztették, a mi nékem
szenteltetett! különbséget nem tettek a között, a mi szent
és a mi köz, s a tisztátalan és tiszta között különbséget
nem tanítottak, s szombataimtól elrejtették szemeiket,
úgyhogy megszentségtelenítettek engem. 27 Előljárói ő
közepette mint a ragadományt ragadozó farkasok: vért
ontani, a lelkeket elveszteni, hogy nyerekedhessenek
nyereséggel. 28 És prófétái mázolnak nékik mázzal:
hiábavalóságot látnak s jövendölnek hazugságot nékik,
mondván: Így szól az Úr Isten! holott az Úr nem beszélt.
29 A föld népe nyomorgatást cselekszik és ragadományt
ragadoz, a szűkölködőt és szegényt sanyargatja, s a
jövevényt törvénytelen nyomorgatja. 30 És keresék
közülök valakit, a ki falat falazna, és állana a törésen
én előmbe az országért, hogy el ne pusztítsam azt; de
senkit nem találék. 31 Ennekokáért kiontám haragomat
reájok, megemésztém őket búsulásom tüzével, útjokat
fejökhöz verém, azt mondja az Úr Isten.

23 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2
Embernek fia! Volt két asszony, egy anyának
leányai. 3 És paráználkodának Égyiptomban,
ifjúságukban paráználkodtak; ott szorongatták emlőjüket,
ott nyomogatták szűzi keblöket. 4 És nevök: Oholá a
nagyobbik, és húga Oholibá; és lőnek enyimekké, és
szülének fiakat és leányokat. A mi pedig a nevöket
illeti: Samaria az Oholá és Jeruzsálem az Oholibá.
5 És paráználkodék Oholá oldalamon, és fölgerjede
szeretőihez, a közeli Assiriabeliekhez. 6 Kik kék bíborba
öltözöttek, helytartók és fejedelmek, kívánatos ifjak
mindnyájan, lovagok, lovakon ülők. 7 És nékik adá
magát paráznaságaiban Assiria válogatott ifjainak; és
mindazoknál, kikhez felgerjede, minden ő bálványaikkal
megfertézteté magát. 8 De az Égyiptombeliektől való
paráznaságait is el nem hagyá, mert vele háltak
ifjúságában, s ők nyomogatták szűzi kebelét, és
kiöntötték ő reá paráznaságukat. 9 Ennekokáért adtam

őt szeretőinek kezébe, Assiria fiainak kezébe, kikhez
fölgerjedett. 10 Azok feltakarák szemérmét, fiait és
leányit elvivék s magát fegyverrel ölék meg, úgy hogy
híre-neve lőn az asszonyoknál, s ítéletet cselekedének
rajta. 11 És látá húga, Oholibá, és még gonoszabbul
folytatá bujálkodását amannál, és paráznaságait nénje
paráználkodásainál. 12 Assiria fiaihoz fölgerjedt, közeli
helytartókhoz s fejedelmekhez, teljes szépségben
öltözőkhöz, lovagokhoz, lovakon ülőkhöz, kik mindnyájan
kivánatos ifjak. 13 És látám, hogy megfertéztette
magát: egy az útjok kettőjöknek. 14 És még szaporítá
paráznaságait, és láta férfiakat bevésve a falon, a
Káldeusok képeit, bevésve vörös festékkel, 15 Kik övet
viseltek derekukon, csomós süvegeket fejükön, olyanok
mind, mint a szekérről harczolók, hasonlók Bábel fiaihoz,
kiknek szülőföldje Káldea; 16 És fölgerjedt hozzájok
szemei nézésében, s bocsáta követeket hozzájok
Káldeába. 17 És eljövének ő hozzá Bábel fiai a szerelem
ágyasházába, s megfertézteték őt paráznaságukkal,
úgyhogy tisztátalan lett miattok; s ekkor lelke eltávozék
tőlök. 18 És mikor feltakarta paráznaságait és feltakarta
szemérmét, eltávozék az én lelkem ő tőle, a mint az
ő nénjétől lelkem eltávozott vala. 19 És megsokasítá
paráznaságait, megemlékezvén ifjúságának napjairól,
mikor Égyiptom földjén paráználkodott; 20 És fölgerjede
azok bujálkodóihoz, kiknek teste olyan, mint a
szamarak teste, és folyásuk, mint lovak folyása. 21
És megemlékezél ifjúságod fajtalankodására, mikor
ők, az égyiptomiak, nyomogatták kebledet, hogy
szorongassák ifjúságod emlőit. 22 Ennekokáért Oholibá,
így szól az Úr Isten: Ímé, én feltámasztom a te
szeretőidet ellened, kiktől pedig eltávozott lelked, s
reád hozom őket mindenfelől. 23 Babilon fiait és
minden Káldeabelit, Pekódot és Soát és Koát, Assiria
minden fiát ő velük, kívánatos ifjakat, helytartókat s
fejedelmeket, mindnyájokat, szekérről harczolókat s
előkelőket, és lovakon ülőket, mindnyájokat. 24 És
jőnek reád szekereknek és kerekeknek tömegével
s népek sokaságával, nagy és kis paizszsal és
sisakkal körülvesznek téged mindenfelől, s adok nékik
hatalmat az ítéletre, s megítélnek téged az ő ítéletök
szerint. 25 És megmutatom rajtad féltő szerelmemet,
s cselekszenek veled kegyetlenül; orrodat s füleidet
elmetélik, s maradékod fegyver miatt hull el; ők fiaidat
és leányaidat elviszik, s maradékodat tűz emészti meg.
26 S megfosztanak ruháidtól, és elveszik ékességeidet.
27 És véget vetek fajtalanságodnak s Égyiptom földjéről
való paráznaságodnak, s nem emeled föl szemeidet
rájok, s Égyiptomra nem emlékezel többé. 28 Mert így
szól az Úr Isten: Ímé, én adlak téged azoknak kezébe,
a kiket gyűlölsz, azoknak kezébe, a kiktől eltávozott
lelked. 29 És gyűlölséggel cselekesznek veled, és
mindent, mit kerestél, elvesznek tőled, és mezítelen s
ruhátalan hagynak, hogy feltakartassék paráznaságaid
szemérme. És fajtalanságod s paráználkodásaid 30
Hozták ezeket reád; mivelhogy paráználkodtál a
pogányok után, mert megfertéztetted magad azok
bálványaival. 31 Nénéd útján jártál, azért az ő poharát
adom kezedbe. 32 Így szól az Úr Isten: Nénéd poharát
megiszod, mely mély és széles; leszen nevetségedre s
csúfoltatásodra, hogy sok fér bele. 33 Részegséggel és
bánattal megtelsz; pusztaság és elpusztulás pohara
a te nénéd, Samaria pohara! 34 Meg kell innod
azt s fenékig hajtanod; és cserepein rágódni fogsz,
emlőidet megszaggatod azokon, mert én szólottam,
ezt mondja az Úr Isten. 35 Ennekokáért ezt mondja
az Úr Isten: Mivelhogy elfelejtkeztél én rólam s hátad
mögé vetettél engemet, te is hordozd fajtalanságodat
és paráznaságaidat. 36 És monda az Úr nékem:
Embernek fia! avagy nem ítéled-é Oholát és Oholibát?
Hirdesd nékik útálatosságaikat. 37 Mert házasságot
törtek, és vér van kezeiken, és bálványaikkal törtek
házasságot, és fiaikat is, kiket szültek vala nékem,
tűzben nékik áldozák azok eledeléül. 38 Sőt ezt is
cselekedték velem: megfertézteték az én szent helyemet
azon a napon, és szombatimat megszentségteleníték.
39 És mikor megölték fiaikat az ő bálványaiknak,
bemenének az én szenthelyembe azon a napon,
hogy megszentségtelenítsék, és ímé, így cselekedtek
az én házamban. 40 Sőt elküldöttek messzünnen
jövő emberekhez, kikhez követség küldetett, és ímé
eljövének, a kiknek kedvéért megmosódál, kendőzéd
szemeidet, és fölékesítéd magad ékességgel; 41
És ültél pompás kerevetre, s terített asztal vala az
előtt, és az én füstölő szeremet és olajomat arra
tevéd; 42 És lőn ott örvendező sokaságnak zaja. És
küldöttek az emberek sokaságából való férfiakhoz,
hozatának ivótársakat a pusztából; és ezek adának
karpereczeket az ő kezeikre és ékes koronát fejökre.
43 És mondék: Még az elaggott is házasságot tör?
most már paráznaságod fog paráználkodni, és úgy
lőn. 44 És bemenének hozzá, mint a hogy a parázna
asszonyhoz bemennek; így mentek be Oholához és
Oholibához, e fajtalan asszonyokhoz. 45 És igaz férfiak,
ezek ítélik meg őket a házasságtörők, és vérontók
ítéletével, mert házasságtörők és vér van kezeiken. 46
Mert így szól az Úr Isten: Hozzanak rájok gyülekezetet,
és adják őket bántalmazásra és ragadományra. 47 És
kövezze meg őket a gyülekezet, és vagdalják össze
őket fegyvereikkel; fiaikat és leányaikat öljék meg, és
házaikat tűzzel égessék meg. 48 És megszüntetem a
fajtalanságot a földről, és tanul minden asszony, és nem
cselekesznek a ti fajtalanságotok szerint. 49 És reátok
vetik fajtalanságotokat, s bálványaitok vétkeit viselitek,
és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.

24 És lőn az Úr beszéde hozzám a kilenczedik
esztendőben, a tizedik hónapban, a hónapnak
tizedikén, mondván: **2** Embernek fia! írd fel magadnak e
nap nevét, épen ezen napét: Babilon királya épen ezen
a napon jött Jeruzsálemre. **3** És mondj példabeszédet
a pártos házra, és mondjad nékik: Ezt mondja az Úr
Isten: Tedd föl a fazekat, tedd föl, és tölts vizet is
bele. **4** Gyűjtsd össze a bele való darabokat, minden
jó darabot, czombot, lapoczkát; válogatott csontokkal
töltsd meg. **5** Végy válogatott juhokat, és tégy máglyát a
csontoknak is a fazék alá; forrald erősen, még csontjai
is főjjenek benne. **6** Ezokáért így szól az Úr Isten: Jaj
a vérontó városnak, a fazéknak, a melynek rozsdája
benne van, és rozsdája nem ment le róla! Darabról
darabra szedd ki, a mi benne van: nem esett sors
reá. **7** Mert vére ott van közepében, kopasz sziklára
ontotta, nem a földre öntötte, hogy por fedje be. **8**
Hogy haragomat felindítsam és bosszút álljak, kopasz
sziklára ontottam vérét, hogy be ne fedeztessék. **9**
Azért így szól az Úr Isten: Jaj a vérontó városnak! én
is nagy máglyát rakok! **10** Bőven rakd a fát, gyújtsd
meg a tüzet, főzd meg jól a húst, forrald a levet,
és a csontok szétfőjjenek. **11** És állítsd üresen az ő
szenére, hogy meghevüljön s megtüzesedjék ércze, és
megolvadjon benne tisztátalansága, megemésztessék
rozsdája. **12** A fáradozásokat kifárasztotta, és
nem ment le róla az ő sok rozsdája, tűzbe hát
rozsdájával! **13** A te tisztátalanságodban fajtalanság van,
mivelhogy tisztogattalak, de meg nem tisztultál, azért
tisztátalanságodból többé meg nem tisztulsz, míg meg
nem nyugotom haragomat rajtad. **14** Én, az Úr szólottam;
jőni fog és megcselekszem, el nem engedem s nem
kedvezek és nem könyörülök: a te útaid és cselekedeteid
szerint ítélnek meg téged, ezt mondja az Úr Isten. **15** És
lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: **16** Embernek
fia! ímé, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét
hirtelen halállal, és ne sírj és ne jajgass, se könyed ne
hulljon. **17** Fohászkodjál csöndesen, halottakért való
sírást ne tégy, fejékességedet kösd fel, és saruidat vedd
lábaidra, s ne fedezd be bajuszodat, és az emberek
kenyerét ne egyed. **18** És szólék reggel a néphez,
és estére meghala feleségem, és úgy cselekedém
reggel, a mint meg vala hagyva nékem. **19** És mondá
nékem a nép: Avagy nem jelented-é meg nékünk, mit
jelentenek ezek nékünk, hogy te így cselekszel? **20**
És mondék nékik: Az Úr beszéde volt én hozzám,
mondván: **21** Mondd meg az Izráel házának: Ezt mondja
az Úr Isten: Ímé, én megfertéztetem szenthelyemet, a ti
erősségteknek kevélységét, szemeitek gyönyörűségét,
lelketek kívánságát, és fiaitok és leányaitok, kiket
hátrahagytatok, fegyver miatt hullnak el. **22** És úgy
cselekesztek, a mint én cselekedtem: bajuszotokat be
nem fedezitek, s az emberek kenyerét nem eszitek, **23** S
fejékességtek fejeteken, és saruitok lábaitokon lesznek;
nem sírtok s nem jajgattok, hanem megrothadtok
vétkeitekben, s nyögve fohászkodtok egymáshoz.
24 És lészen néktek Ezékiel csodajelül: a mint ő
cselekedett, egészen úgy cselekesztek ti is, mikor ez
eljő; és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr Isten.
25 És te, embernek fia, bizonyára azon a napon,
mikor elveszem tőlök erősségöket, dicsőségök örömét,
szemeik gyönyörűségét és lelkök kívánságát, fiaikat és
leányaikat: **26** Azon a napon, a ki megmenekült, eljő
hozzád, hogy hírt mondjon néked. **27** Azon a napon
megnyílik szád ott a megmenekült előtt, és szólasz és
tovább nem maradsz néma; s leszel nékik csodajelül,
és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

25 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: **2**
Embernek fia! vesd tekintetedet Ammon fiaira,
és prófétálj ellenök. **3** És mondjad Ammon fiainak:
Halljátok az Úr Isten beszédét! így szól az Úr Isten:
Mivelhogy ezt mondod: Haha! az én szenthelyemre, hogy
megfertéztetett; és Izráel földjére, hogy elpusztíttatott;
és Júda házára, hogy fogságba mentek: **4** Ezokáért
ímé adlak téged Kelet fiainak örökségül, hogy felüssék
sátraikat benned, s felállassák benned lakóhelyeiket,
ők eszik meg gyümölcsödet, s ők iszszák meg tejedet.
5 És teszem Rabbát tevék legelőjévé, és Ammon
fiait nyájak fekvőhelyévé, s megtudjátok, hogy én
vagyok az Úr! **6** Mert így szól az Úr Isten: Mivelhogy
tapsolsz kezeddel és tombolsz lábaddal és örülsz teljes
megvetéssel lelkedben Izráel földje felett: **7** Ennekokáért
ímé kinyújtom kezemet reád, s adlak ragadományul a
népeknek, és kiváglak a népségek közül, és elvesztlek
a tartományok közül, eltöröllek, hogy megtudjad, hogy
én vagyok az Úr. **8** Azt mondja az Úr Isten: Mivelhogy
Moáb és Seir ezt mondta: Ímé, Júda háza is olyan, mint
a többi népek: **9** Ezokáért ímé megnyitom Moáb oldalát
a városok felől, az ő városai felől mindenfelől, az ország
ékességét Beth-Hajesimóthot, Baál-Meont és Kirjátaim
felé, **10** Megnyitom Kelet fiainak, Ammon fiaival együtt
adom örökségül, hogy emlékezetben se legyenek többé
Ammon fiai a népek között; **11** Moáb fölött is ítéletet
tartok: hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. **12** Így
szól az Úr Isten: Mivelhogy Edom kegyetlen bosszúállást
cselekedett Júda házán, és vétkezve vétkezett, hogy
bosszút állott rajta: **13** Azért, így szól az Úr Isten,
kinyújtom az én kezemet Edomra, és kivágok belőle
embert és barmot, és teszem őt pusztasággá Temántól
fogva, és Dedánig fegyver miatt hulljanak el. **14** És
bosszúmat állom Edomon népemnek, Izráelnek keze
által és cselekszenek Edommal az én búsulásom és
haragom szerint, s megismerik bosszúállásomat, ezt
mondja az Úr Isten. **15** Így szól az Úr Isten: Mivelhogy a
Filiszteusok bosszúból cselekedtek s kegyetlen bosszút
álltak lelkökben megvetéssel, hogy elveszessék Izráelt

örök gyűlölséggel: 16 Ezokáért ezt mondja az Úr
Isten: Ímé, én kinyújtom kezemet a Filiszteusokra,
és kivágom a Keréteusokat, és elvesztem a tenger
partján lakók maradékát; 17 És cselekszem rajtok nagy
bosszúállásokat fenyítő haragomban, hogy megtudják,
hogy én vagyok az Úr, ha bosszúmat állom rajtok.

26 És lőn a tizenegyedik esztendőben, a hónap
elsején, lőn az Úrnak beszéde hozzám,
mondván: 2 Embernek fia! mivelhogy ezt mondá Tírus
Jeruzsálemre: Haha! eltört a népek kapuja, felém
fordulva nyitva van; én megtelek, ha ő elpusztul; 3
Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé én, Tírus, te reád
megyek, és hozok fel ellened sok nemzetet, miként a
tenger fölhozza hullámit. 4 És elhányják Tírus kőfalait
és lerontják tornyait, s levonszom még porát is róla, s
kopasz sziklává teszem őt. 5 Hálók kivető helye lesz a
tenger közepén, mert én szólottam, ezt mondja az Úr
Isten, s legyen a nemzetek ragadománya. 6 És leányai,
kik a mezőségen vannak, fegyverrel ölettessenek meg,
hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 7 Mert így szól
az Úr Isten: Ímé, én hozom Tírus ellen Nabukodonozort,
Babilon királyát északról, a királyok királyát; lovakkal,
szekerekkel, lovagokkal, sereggel és sok néppel. 8
Leányaidat ott a mezőségen fegyverrel öli meg, és állat
ellened tornyot, és tölt ellened sánczot, és emel ellened
paizs-fedelet. 9 És faltörő kosával ütteti kőfalaidat, s
tornyaidat lerontja fegyvereivel. 10 Lovainak sokasága
miatt belep téged poruk; a lovagoknak, kerekeknek és
szekereknek robogása miatt megrendülnek kőfalaid,
mikor bemegy kapuidon, a mint be szoktak menni
a megtörött városba. 11 Lovainak körmeivel tapodja
meg minden utczádat, népedet fegyverrel öli meg, s
erősséged oszlopai a földre dőlnek. 12 És prédára
hányják gazdagságodat, és elragadozzák árúidat, és
letörik kőfalaidat, s gyönyörűséges házaidat lerontják,
és köveidet és fáidat, s még porodat is a víz közepére
hányják. 13 És megszüntetem éneklésed hangosságát,
és cziteráid zengése nem hallatik többé. 14 És kopasz
sziklává teszlek; hálók kivető helye leszel, hogy többé
meg ne építsenek; mert én, az Úr szóltam, ezt mondja
az Úr Isten. 15 Így szól az Úr Isten Tírusnak: Bizonyára
a te romlásod zuhanásától, mikor a sebesültek nyögnek,
mikor a te benned valók öltön-ölettetnek, megrendülnek
a szigetek! 16 És leszáll királyi székéről a tenger
minden fejedelme, és elvetik köntöseiket, s hímes
ruháikat levetik: rettegésekbe öltöznek, a földön ülnek
és rettegnek minden szempillantásban, s elborzadnak
miattad. 17 És gyászéneket kezdenek rólad, és ezt
mondják néked: Mimódon veszél el te, a kit laknak a
tengerekről, te híres-neves város, mely hatalmas vala a
tengeren, ő és lakosai, a kik félelmökre valának minden
mellettök lakozóknak! 18 Ímé, rettegnek a szigetek
zuhanásod napján, és megfélemlenek a tengerben való
szigetek ilyen véged miatt. 19 Mert azt mondja az Úr
Isten: Mikor én téged elpusztult várossá teszlek, mint
a mely városokat nem laknak; mikor a mélység árját
felhozom reád, hogy beborítsanak a sok vizek: 20 Akkor
levonszlak téged azokkal, kik sírgödörbe szállanak,
a hajdan népéhez; és lakatlak téged a mélységek
országában, a hajdan pusztaságaiban, együtt azokkal,
a kik sírgödörbe szálltak, hogy többé senki ne lakjék
benned. És ha megmutattam dicsőségemet az élőknek
földén: 21 Rémségesen cselekszem veled és nem
leszel; s keresni fognak, de többé örökké meg nem
találnak, ezt mondja az Úr Isten.

27 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2 Te
pedig, embernek fia, kezdj gyászéneket Tírusról.
3 És mondjad Tírusnak: Ki lakol a tenger révhelyein,
ki a népek között kereskedik sok sziget felé, így szól
az Úr Isten: Oh Tírus, te ezt mondtad: Én tökéletes
szépségben vagyok. 4 A tengerek szívében vannak
határaid, építőid tökéletessé tették szépségedet. 5
Senir cziprusaiból építették mindkét oldaladat, czédrust
hoztak a Libánonról, hogy árbóczfát csináljanak néked.
6 Básán cserfáiból csinálták evezőidet; evezőpadjaidat
a cziprusiak szigeteiről való sudar czédrusba foglalt
elefántcsontból csinálták. 7 Égyiptomi hímes fehér
gyolcs vala vitorlád, hogy legyen zászlód; Elisának
szigeteiről való kék és piros bíbor volt sátrad borítékja.
8 Sidon és Arvad lakói voltak evezőid; a te bölcseid, oh
Tírus, kik benned valának, azok voltak kormányosaid. 9
Gebal vénei és bölcsei voltak benned, kik hasadékaidat
javítgaták; a tenger minden hajója és hajósa volt benned,
hogy kicseréljék árúidat. 10 Perzsák és lidiaiak és
libiaiak voltak seregedben hadakozó férfiaid, paizst és
sisakot függesztettek fel benned, a mik ékessé tevének.
11 Arvad fiai és sereged voltak kőfalaidon köröskörül,
és kemény vitézek voltak tornyaidban; paizsaikat
felfüggesztették kőfalaidon köröskörül, mik tökéletessé
tették szépségedet. 12 Tarsis volt a te kereskedőtársad,
sok különféle gazdagsága miatt: ezüstöt, vasat, ónt és
ólmot adtak ők árúidért. 13 Jáván, Tubál és Mések,
ezek a te kalmáraid; rabszolgákat és rézedényeket
adtak cserébe árúidért. 14 Tógarma házából lovakat és
lovagokat és öszvéreket adtak néked árúkul. 15 Dedán
fiai a te kalmáraid, sok sziget kereskedése van hatalmad
alatt, elefántcsont-szarukat és ébenfát hoztak néked
adóba. 16 Arám a te kereskedőtársad mesterműveid
sokasága miatt; gránátot, bíbort, hímes ruhákat, fehér
gyolcsot, korálokat és rubint adtak ők árúidért. 17 Júda
és Izráel földe, ezek a te kalmáraid; búzát Minnithből
és édes süteményt és mézet és olajat és balzsamot
adtak csereárúidért. 18 Damaskus a te kereskedőtársad
mesterműveid sokaságában, sok különféle gazdagságod
miatt, – Helbon borával és hófehér gyapjúval. 19 Vedán
és Jáván Uzálból adtak árúidért: kovácsolt vasat, kásiát

és jó illatú nádat, ezeket csereárúidért. 20 Dedán a
te kalmárod, lovagláshoz való nyeregtakarókkal. 21
Arábia és Kédár fejedelmei, ők mindnyájan hatalmad
alatt kereskedének; bárányokkal, kosokkal és bakokkal
kereskedének veled. 22 Séba és Raema kalmárai
a te kalmáraid; mindenféle drága fűszerszámokat és
mindenféle drágaköveket és aranyat adtak ők árúidért.
23 Hárán és Kanne és Eden, Seba kalmárai, Assiria és
Kilmad mind a te kereskedőtársad. 24 Ezek a te kalmáraid
tökéletes árúkkal, bíbor és hímes köntösökkel és drága
ruháknak kötelekkel egybekötött és czédrusfából csinált
szekrényeivel, a te sokadalmadban. 25 Tarsis hajói
hordozták árúidat, és megtelél, és felette igen híressé
levél a tengerek szívében. 26 Nagy vizekre vivének téged
a te evezőid, a keleti szél összetört téged a tengerek
szívében. 27 Gazdagságod és árúid, csereárúid,
hajósaid és kormányosaid, hasadékaid javítgatói és
csereárúid árúsai és minden hadakozó férfiaid, a kik
benned vannak, és minden benned való sokaság,
beleesnek a tengerek szívébe zuhanásod napján. 28
Kormányosaid kiáltásának hangjára megrendülnek a
mezőségek. 29 És kiszállnak hajóikból mindnyájan,
kik az evezőt fogják, hajósok és a tengernek minden
kormányosi a szárazföldre lépnek. 30 És hallatják
fölötted hangjokat, s keservesen kiáltanak, s port
hintenek fejökre, hamuban fetrengenek. 31 És kopaszra
nyiratkoznak miattad, és zsákba övezkednek, és sírnak
feletted lelki keserűségben keserves sírással. 32 És
kezdenek fölötted fájdalmukban gyászéneket, és így
énekelnek rólad: Ki volt olyan, mint Tírus? mely most mint
temető a tenger közepette! 33 Mikor kimennek vala árúid
a tengerekből, sok népet megelégítél; gazdagságod
és csereárúid sokaságával meggazdagítád a földnek
királyait. 34 Most összeomlottál a tengerekről le a vizek
mélységébe, csereárúid és egész sokaságod benned
elsüllyedt. 35 A szigetek minden lakosai elborzadnak
miattad, s királyaik iszonyodva megiszonyodnak, arczaik
rángatóznak. 36 A népek közt való kereskedők fütyölnek
feletted. Rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!

28 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2
Embernek fia! mondjad Tírus fejedelmének: Ezt
mondja az Úr Isten: Mivelhogy felfuvalkodott száved és
ezt mondtad: Isten vagyok én, Isten székében ülök a
tengerek szívében, holott csak ember vagy és nem Isten,
mégis olylyá tevéd száved, minő az Isten szíve, 3 Lám,
hát bölcsebb volnál te Dánielnél! Semmi elrejtett dolog
nem homályos néked! 4 Bölcseségeddel és értelmeddel
gyűjtöttél magadnak gazdagságot, s gyűjtöttél aranyat
s ezüstöt kincses házaidba. 5 Bölcseségednek
nagy voltával kereskedésed közben megsokasítád
gazdagságodat, és felfuvalkodott száved gazdagságod
miatt. 6 Ezokáért így szól az Úr Isten: Mivel olylyá
tevéd száved, minő az Isten szíve: 7 Azért ímé, hozok
reád idegeneket, a nemzetek legkegyetlenebbjeit, és
kivonszák fegyvereiket bölcseséged szépsége ellen, és
megfertéztetik fényességedet. 8 A sírgödörbe szállítnak
alá, s meghalsz a megölettek halálával a tengerek
szívében. 9 Vajjon mondván mondod-é megölőd
előtt: Isten vagyok én? holott ember vagy és nem
Isten a téged átütőnek kezében! 10 Körülmetéletlenek
halálával halsz meg, idegeneknek keze által. Mert én
szóltam, ezt mondja az Úr Isten. 11 És lőn az Úr
beszéde hozzám, mondván: 12 Embernek fia! kezdj
gyászéneket Tírus királyáról, és mondd néki: Így szól az
Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes
bölcseséggel, tökéletes szépségben. 13 Édenben, Isten
kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel:
karniollal, topázzal és jáspissal, társiskővel és onixxal,
berillussal, zafirral, gránáttal és smaragddal; és karikáid
mesterkézzel és mélyedéseid aranyból készültek ama
napon, melyen teremtetél. 14 Valál felkent oltalmazó
Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén
valál, tüzes kövek közt jártál. 15 Feddhetetlen valál
útaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg
gonoszság nem találtaték benned. 16 Kereskedésed
bősége miatt belsőd erőszakossággal telt meg és
vétkezél; azért levetélek téged az Isten hegyéről, és
elvesztélek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. 17
Száved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad
bölcseségedet fényességedben; a földre vetettelek
királyok előtt, adtalak szemök gyönyörűségére. 18
Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában
megfertéztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki
belsődből, ez emésztett meg téged; és tevélek hamuvá
a földön mindenek láttára, a kik reád néznek. 19
Mindnyájan, a kik ismertek a népek közt, elborzadnak
miattad; rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel!
20 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 21
Embernek fia! vesd tekintetedet Sidonra, és prófétálj
ellene. 22 És mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én
ellened megyek, Sidon, és megdicsőítem magamat
közepetted, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr,
mikor ítéleteket cselekszem benne, és megszentelem
magamat benne. 23 És bocsátok reá döghalált és
vért utczáira, és sebesültek hullanak el benne fegyver
miatt, mely reá jő mindenfelől; hogy megtudják, hogy én
vagyok az Úr. 24 És ne legyen többé Izráel házának
szúró tövise és fájdalomszerző tüskéje mindazok között,
kik körülöttök vannak, kik őket megvetik, és tudják meg,
hogy én vagyok az Úr. 25 Így szól az Úr Isten: Mikor
egybegyűjtöm Izráel házát a népek közül, kik közé
szétszórattak, akkor megszentelem magamat rajtok a
pogányok szeme láttára, és laknak az ő földjökön, melyet
adtam Jákóbnak, az én szolgámnak. 26 És laknak azon
bátorsággal, és házakat építenek s szőlőket plántálnak,
és laknak bátorsággal, mikor ítéleteket cselekedtem

mindazokon, kik őket megvetik vala ő körülöttök, hogy
megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök.

29 A tizedik esztendőben, a tizedik hónapban, a
hónap tizenkettedikén lőn az Úr beszéde hozzám,
mondván: **2** Embernek fia! vesd tekintetedet a Faraóra,
Égyiptom királyára, és prófétálj ellene és egész Égyiptom
ellen. **3** Szólj és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé,
én ellened megyek, Faraó, Égyiptom királya, te nagy
krokodil, a ki fekszik folyói közepette, a ki ezt mondja:
Enyém az én folyóm, és én teremtettem magamnak. **4** És
horgokat vetek szádba, és azt cselekszem, hogy folyóid
halai odaragadjanak pikkelyeidhez, és kivonszlak folyóid
közepéből, és folyóid minden halait, melyek odaragadnak
pikkelyeidhez. **5** És kivetlek a pusztába téged és folyóid
minden halát; a mező színére esel; egybe nem szedetel
s nem gyűjtetel; a földi vadaknak s az égi madaraknak
adlak eledelül. **6** És megtudják mindnyájan Égyiptom
lakói, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy ők nádszál-
bot valának Izráel házának; **7** Melyet ha megfognak
kezökkel, összetörsz, s felhasítod egész vállokat, és ha
reád támaszkodnak, összeroppansz, s megrázod egész
derekokat: **8** Ezokáért így szól az Úr Isten: Ímé, hozok
ellened fegyvert, és kivágok belőled embert és barmot. **9**
És legyen Égyiptom földje pusztasággá és sivataggá, és
megtudják, hogy én vagyok az Úr. Mivelhogy azt mondja:
A folyó enyém, és én teremtettem: **10** Ezokáért ímé, én
ellened megyek, és folyóid ellen, és teszem Égyiptom
földjét nagy pusztaságok pusztaságává Migdoltól fogva
Siénéig, és Szerecsenország határáig. **11** Ne menjen át
azon emberi láb, se baromi láb ne menjen át rajta, és ne
lakják negyven esztendeig. **12** És adom Égyiptom földjét
pusztaságra az elpusztult földek között, s városai lesznek
az elpusztult városok közt pusztaságban negyven
esztendeig, és eloszlatom az égyiptomiakat a nemzetek
közé, s szétszórom őket a tartományokba. **13** Mert így
szól az Úr Isten: Negyven esztendő múlva egybegyűjtöm
az égyiptomiakat a népek közül, kik közé szétszórattak.
14 És visszahozom Égyiptom foglyait s visszaviszem őket
Pathrós földjére, az ő eredetök földjére, és ott lesznek
alacsony királyság. **15** A többi királyságokhoz képest
alacsony lészen s többé nem emeli magát a nemzetek
fölé; és megkevesbítem őket, hogy el ne tapodják a
nemzeteket. **16** És nem lesz többé Izráel házának
bizodalma, mely vétekre emlékeztessen engem, midőn
feléje hajlanak, és megtudják, hogy én vagyok az Úr
Isten. **17** És lőn a huszonhetedik esztendőben, az
első hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde
hozzám, mondván: **18** Embernek fia! Nabukodonozor
Babilon királya nagy fáradsággal fárasztotta seregét
Tírus ellen: minden fő megkopaszult és minden váll
feltört; de jutalma nem lőn néki és seregének Tírusból a
fáradságért, a melylyel miatta fáradott. **19** Ennekokáért
így szól az Úr Isten: Ímé, én Nabukodonozornak a
babiloni királynak adom Égyiptom földjét, és elviszi
gazdagságát, s elragadja ragadományát, s elprédálja
prédáját, és ez lesz jutalma seregének. **20** Fizetésül,
a melyért fáradott, adom néki Égyiptom földjét, mert
értem cselekedtek, ezt mondja az Úr Isten. **21** Azon a
napon szarvat sarjasztok Izráel házának, és a te szádat
megnyitom közöttök, és megtudják, hogy én vagyok az
Úr.

30 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: **2**
Embernek fia! prófétálj és mondd: Így szól az Úr
Isten: Jajgassatok! Jaj annak a napnak! **3** Mert közel egy
nap és közel az Úrnak napja, felhőnek napja, a pogányok
ideje lesz az. **4** És bemegy a fegyver Égyiptomba, és
lesz reszketés Szerecsenországban, mikor hullanak a
sebesültek Égyiptomban, és elviszik gazdagságát, s
elrontatnak fundamentomai. **5** A szerecsenek s a libiaiak
s a lidiaiak és az egész gyülevész és Kúb és a frigy
földének fiai velök együtt fegyver miatt hullnak el. **6** Így
szól az Úr: És elessenek, a kik Égyiptomot támogatják,
és alászálljon erősségének kevélysége: Migdoltól fogva
Siénéig fegyver miatt hullanak el benne, ezt mondja
az Úr Isten. **7** És elpusztulnak elpusztult tartományok
között, és városai elpusztult városoknak közepette
lesznek. **8** És megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor
tüzet vetek Égyiptomra, és összetörik minden segítője.
9 Azon a napon követek mennek ki előttem hajókon
a bátorságban lakó Szerecsenország elrémítésére, s
lészen rettegés bennök Égyiptom ama napján; mert
ímé jön! **10** Ezt mondja az Úr Isten: És megszüntetem
Égyiptom lármáját Nabukodonozor, babiloni király keze
által. **11** Ő és az ő népe ő vele együtt, a nemzetek
legkegyetlenebbjei, elhozatnak a föld elvesztésére, és
kivonszák fegyveröket Égyiptom ellen, és betöltik a
földet megölettekkel. **12** És a folyóvizeket kiszárasztom,
és eladom a földet gonoszok kezébe, és elpusztítom
a földet s teljességét idegenek keze által, én, az Úr
szólottam. **13** Így szól az Úr Isten: És elvesztem a
bálványokat és megszüntetem a bálványképeket Nófból
s a fejedelmet Égyiptom földjéről, nem lészen többé, és
bocsátok félelmet Égyiptom földjére. **14** És elpusztítom
Pathrót, s vetek tüzet Zoánra, és teszek ítéleteket
Nóban. **15** És kiöntöm haragomat Sinre, Égyiptom
erősségére, és kivágom a sokaságot Nóból. **16** És
vetek tüzet Égyiptomra, kínok közt vergődik Sin, és
Nó megtörik és Nófba betörnek fényes nappal. **17**
Aven és Fibéseth ifjai fegyver miatt hullanak el, és
ők magok fogságra mennek. **18** És Tehafneheszben
megsötétedik a nap, mikor ott összetöröm Égyiptom
pálczáját, és megszünik benne erejének kevélysége, őt
magát felhő takarja el, és leányai fogságra mennek. **19**
És cselekszem ítéleteket Égyiptomban, és megtudják,
hogy én vagyok az Úr. **20** És lőn a tizenegyedik

esztendőben, az első hónapban, a hónap hetedikén, lőn
az Úr beszéde hozzám, mondván: 21 Embernek fia! A
Faraónak, Égyiptom királyának karját eltörtem, és ímé
be nem kötötték, hogy megorvosolják, hogy tegyenek
körülkötést reá, hogy megerősödjék fegyverfogásra. 22
Ennekokáért így szól az Úr Isten: Ímé, a Faraó ellen
megyek, Égyiptomnak királya ellen, és eltöröm mind
a két karját, azt, amely még erős, és azt, amely már
eltörött, s elejtetem vele kezéből a fegyvert. 23 És
eloszlatom az Égyiptombelieket a nemzetek közé, és
szétszórom őket a tartományokba. 24 És megerősítem
Babilon királyának karjait, és adom az én fegyveremet
kezébe, és eltöröm a Faraó karjait, és nyögni fog
előtte, mint a megsebesültek szoktak. 25 Megerősítem
azért Babilon királyának karjait, a Faraó karjai pedig
leessenek, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor
adom fegyveremet Babilon királyának kezébe, hogy azt
kinyújtsa Égyiptomnak földje ellen. 26 És eloszlatom az
égyiptomiakat a nemzetek közé, és szétszórom őket a
tartományokba, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr.

31 És lőn a tizenegyedik esztendőben, a harmadik
hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr szava
hozzám, mondván: 2 Embernek fia! szólj a Faraónak,
Égyiptom királyának és az ő sokaságának: Kihez vagy
hasonló a te nagyságodban? 3 Ímé, Assúr czédrus
vala a Libánonon, szép ágakkal és sűrű galyaival
árnyékot tartó s magas növésű, melynek felhőkig ért
a teteje. 4 Víz nevelte nagygyá, a mélység vizei
tették magassá, folyóikkal körüljárták ültetése földjét,
s csak folyásaikat bocsáták a mező egyéb fáihoz. 5
Ennekokáért lőn magasb növése a mező minden fájánál:
s megsokasulának ágai, s hosszúra nevekedének galyai
a sok víztől, midőn kiterjeszté azokat. 6 Az ő ágain
csinál vala fészket minden égi madár, és galyai alatt
fiadzott a mező minden vada, s árnyékában lakik vala
sokmindenféle nép. 7 És széppé lőn magasságával,
hosszan kiterjedt ágaival, mert gyökere sok víz felé
nyúlik vala. 8 A czédrusok el nem takarák őt az
Isten kertjében, a cziprusok nem valának hasonlók
ágaihoz, s a platánoknak nem valának olyan galyai,
mint néki; Isten kertjében egy fa sem vala hasonló
hozzá az ő szépségében. 9 Széppé tőm őt az ő sok
ágaival, úgy hogy irígykedett rá Éden minden fája az
Isten kertjében. 10 Ennekokáért így szól az Úr Isten:
Mivelhogy magasra nevekedtél, és fölemelé tetejét a
felhők közé, és szíve felfuvalkodott az ő magasságában:
11 Azért adom őt a nemzetek urának kezébe, bánjék
el vele, gonoszságáért kiűztem őt. 12 És kivágták
őt az idegenek, a nemzetek legkegyetlenebbjei, és
leterítették. A hegyekre és minden völgyekbe hullottak
ágai, és összetörtek galyai a föld minden mélységében,
és leszállt árnyékából a föld minden népe, és ott hagyták
őt. 13 Ledőlt törzsökén lakik vala minden égi madár,
és ágaihoz gyül vala a mező minden vada; 14 Azért,
hogy magasra ne nevekedjék egy víz mellett való fa
se, és föl ne emelje tetejét a felhők közé; hogy ne
bízzék önmagában kevélyen senki a vízivók közül; mert
mindnyájan halálra adattak a mélység országába az
emberek fiai közt azokhoz, a kik sírgödörbe szálltak.
15 Így szól az Úr Isten: Azon a napon, a melyen sírba
aláméne, gyászba öltöztetém miatta a mélység vizeit, és
megtartóztatám folyóikat, úgy hogy a sok víz elzáraték,
s meggyászoltatám őt a Libánonnal, és a mező minden
fája elepede miatta. **(Sheol h7585)** 16 Zuhanásának hangja
miatt megreszkettetém a nemzeteket, mikor leszállítám
őt a sírba együtt velök, kik sírgödörbe szállnak; és
vígasztalást vőn a mélység országában Éden minden
fája, a Libánon szépsége és java, minden vízivó. **(Sheol
h7585)** 17 Ezek is alászállottak vele a sírba azokhoz,
a kik fegyverrel ölettek meg, s a kik mint segítőtársai
árnyékában ülének a nemzetek között. **(Sheol h7585)** 18
Kihez vagy hát hasonló dicsőségben és nagyságban
Éden fái közt!? Hiszen le fogsz szállíttatni Éden fáival a
mélység országába; körülmetéletlenek közt feküszöl
együtt a fegyverrel megölettekkel. A Faraó ez és minden
sokasága, ezt mondja az Úr Isten.

32 És lőn a tizenkettedik esztendőben, a tizenkettedik
hónapban, a hónap elsején, lőn az Úr beszéde
hozzám, mondván: 2 Embernek fia! kezdj gyászéneket
a Faraóról, Égyiptom királyáról, és mondjad néki:
Nemzetek fiatal oroszlánja, elvesztél; hiszen te olyan
valál, mint a krokodil a tengerekben, mert kijövél folyóidon
és megháborítád lábaiddal a vizeket és felzavartad
folyóikat. 3 Így szól az Úr Isten: Ezért kivetem rád hálómat
sok nép serege által, és kihúznak téged varsámban.
4 És leterítlek a földre, a mezőség színére vetlek, és
reád szállítom az ég minden madarát, s megelégítem
belőled az egész föld vadait. 5 S vetem húsodat a
hegyekre, és betöltöm a völgyeket rothadásoddal. 6 És
megitatom áradásod földjét véredből mind a hegyekig, s
a mélységek megtelnek belőled. 7 És mikor eloltalak,
beborítom az eget, s csillagait besötétítem, a napot
felhőbe borítom, és a hold nem fényeskedik fényével. 8
Minden világító testet megsötétítek miattad az égen, és
bocsátok sötétséget földedre, ezt mondja az Úr Isten. 9
És megszomorítom sok nép szívét, ha elhíresztelem
romlásodat a nemzetek között, a földeken, a melyeket
nem ismersz. 10 És cselekszem, hogy elborzadjanak
miattad a sok népek, s királyaik rémüljenek el rémüléssel
miattad, mikor villogtatom fegyveremet előttök, s remegni
fognak minden szempillantásban, kiki az ő életéért,
zuhanásod napján. 11 Mert így szól az Úr Isten: A babiloni
király fegyvere jön reád. 12 Vitézeknek fegyvereivel
hullatom el sokaságodat, ők a népek legkegyetlenebbjei
mindnyájan; és elpusztítják Égyiptom kevélységét, és
elvész minden sokasága. 13 És elvesztem minden

barmát a sok vizek mellől, és nem zavarja fel azokat
többé ember lába, sem barmok körme azokat föl nem
zavarja. 14 Akkor meghiggasztom vizeiket, és folyóikat,
olajként folyatom, ezt mondja az Úr Isten, 15 Mikor
Égyiptom földjét pusztasággá teszem, és kipusztul a
föld teljességéből, mert megverek minden rajta lakót,
hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. 16 Gyászének
ez és sírva énekeljék; a népek leányai énekeljék sírva;
Égyiptomról és minden sokaságáról énekeljék sírva,
ezt mondja az Úr Isten. 17 És lőn a tizenkettedik
esztendőben, a hónap tizenötödikén, lőn az Úr beszéde
hozzám, mondván: 18 Embernek fia! sírj Égyiptom
sokaságán, és szállítsd alá őt te és a hatalmas nemzetek
leányai a mélységek országába azokhoz, kik sírgödörbe
szálltak. 19 Kinél nem voltál volna kedvesebb? Szállj
alá, hadd fektessenek a körülmetéletlenek mellé! 20
A fegyverrel megölettek közt essenek el! A fegyver
átadatott; húzzátok lefelé őt és minden sokaságát! 21
Szólni fognak felőle a vitézek hatalmasai a sír közepéből
együtt az ő segítőivel: alászállottak, hogy itt feküdjenek
a körülmetéletlenek, mint fegyverrel megöltek! **(Sheol
h7585)** 22 Itt van Assúr és egész sokasága, körülte sírjai,
mindnyájan megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, 23 A
kinek sírjai a sírgödör legmélyén vannak és sokasága az
ő sírja körül van, mindnyájan megölettek, fegyver miatt
elestek, kik félelmére valának az élők földjének. 24 Itt van
Elám és egész sokasága az ő sírja körül, mindnyájan
megölettek, kik fegyver miatt hulltak el, kik alászálltak
körülmetéletlenül a mélységek országába, kik félelmére
valának az élők földjének, és viselik gyalázatukat azok
mellett, kik sírgödörbe szálltak. 25 A megölettek között
vetettek néki ágyat minden sokaságával, körülte vannak
ennek sírjai, mindnyájan körülmetéletlenek, fegyverrel
megölettek, mert félelmére valának az élők földjének,
és viselik gyalázatukat azok mellett, kik sírgödörbe
szálltak; a megölettek közé vetették őket! 26 Itt van
Mések-Tubál és minden sokasága, körülte vannak
ennek sírjai, mindnyájan körülmetéletlenek, fegyverrel
megölettek, mert félelmére valának az élők földjének.
27 És nem feküsznek együtt az erősekkel, kik elestek a
körülmetéletlenek közül, kik hadiszerszámaikkal szálltak
alá a sírba s kiknek az ő fegyvereiket fejük alá tették;
mert lőn az ő vétkök csontjaikon, mivelhogy félelmére
valának a vitézeknek az élők földjén. **(Sheol h7585)** 28 Te
is a körülmetéletlenek közt rontatol meg, és fekszel a
fegyverrel megölettek mellett. 29 Itt van Edom királyaival
és minden fejedelmével, kik vettettek erősségökben
a fegyverrel megöltekhez, ők a körülmetéletlenekkel
feküsznek s azokkal, a kik sírgödörbe szálltak. 30
Ott vannak észak uralkodói mindnyájan, és minden
sidoni, a kik alászálltak a megölettekkel, rettenetes
voltukban, erősségökben megszégyenülve; és feküsznek
körülmetéletlenül a fegyverrel megölettek mellett, és
viselik gyalázatukat a sírgödörbe szálltak között. 31
Ezeket látni fogja a Faraó, és megvígasztalódik minden
sokasága felől; fegyverrel ölettek meg a Faraó és
minden ő serege, ezt mondja az Úr Isten, 32 Mert
félelmére adtam őt az élők földjének; ezért ott vetnek
ágyat néki a körülmetéletlenek között, a fegyverrel
megölettek mellett, a Faraónak és minden sokaságának,
ezt mondja az Úr Isten.

33 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2
Embernek fia! szólj néped fiaihoz és mondjad
nékik: Mikor hozándok fegyvert valamely földre, és
a föld népe választ egy férfit ő magok közül, és őt
őrállójokká teszik: 3 És ő látja jőni a fegyvert a földre,
és megfújja a trombitát, és meginti a népet; 4 Ha valaki
hallándja a trombitaszót, de nem hajt az intésre, s aztán
a fegyver eljő és őt utóléri: az ő vére az ő fején lesz.
5 Hallotta a trombitaszót, de nem hajtott az intésre,
tehát az ő vére ő rajta lesz; és ha hajtott az intésre,
megmentette lelkét. 6 Ha pedig az őrálló látja a fegyvert
jőni, s nem fújja meg a trombitát, és a nép nem kap
intést, és eljő a fegyver s utólér közülök valamely lelket,
ez a maga vétke miatt éretett utól, de vérét az őrálló
kezéből kérem elő. 7 És te, embernek fia, őrállóul
adtalak téged Izráel házának, hogy ha szót hallasz
a számból, megintsed őket az én nevemben. 8 Ha
ezt mondom a hitetlennek: Hitetlen, halálnak halálával
halsz meg; és te nem szólándasz, hogy visszatérítsd
a hitetlent az ő útjáról: az a hitetlen vétke miatt hal
meg, de vérét a te kezedből kívánom meg. 9 De ha te
megintetted a hitetlent az ő útja felől, hogy térjen meg
róla, de nem tért meg útjáról, ő vétke miatt meghal, de
te megmentetted a te lelkedet. 10 Te pedig, embernek
fia, mondjad Izráel házának: Ezt mondjátok, mondván:
Bizony a mi bűneink és vétkeink rajtunk vannak, és
bennök mi megrothadunk, mimódon éljünk azért? 11
Mondjad nékik: Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy
nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a
hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjetek meg, térjetek
meg gonosz útaitokról! hiszen miért halnátok meg, oh
Izráel háza!? 12 Te pedig, embernek fia, szólj néped
fiaihoz: Az igaznak igazsága meg nem menti őt a napon,
a melyen vétkezendik, és a hitetlen hitetlensége által el
nem esik a napon, melyen megtérend hitetlenségéből,
és az igaz nem élhet az ő igazsága által a napon,
melyen vétkezendik. 13 Mikor ezt mondom az igazról:
Élvén éljen; és ő bízván igazságában, gonoszságot
cselekszik: semmi igazsága emlékezetbe nem jő, és
gonoszsága miatt, melyet cselekedett, meghal. 14 S ha
mondom a hitetlennek: halállal halsz meg; és ő megtér
bűnéből és törvény szerint s igazságot cselekszik;
15 Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat megtérít, az
életnek parancsolatiban jár, többé nem cselekedvén

gonoszságot: élvén él, és meg nem hal. 16 Semmi ő
vétke, melylyel vétkezett, emlékezetbe nem jön néki;
törvény szerint és igazságot cselekedett, élvén él. 17 És
ezt mondják néped fiai: Nem igazságos az Úrnak útja;
holott az ő útjok nem igazságos. 18 Mikor az igaz elfordul
az ő igazságától s gonoszságot cselekszik, meghal a
miatt. 19 És mikor a hitetlen elfordul az ő hitetlenségétől
és törvény szerint s igazságot cselekszik, él a miatt.
20 És azt mondjátok: Nem igazságos az Úrnak útja:
mindeniteket az ő útja szerint ítélem meg, Izráel háza.
21 És lőn fogságunknak tizenkettedik esztendejében, a
tizedik hónapban, a hónap ötödikén, jöve hozzám egy
menekült Jeruzsálemből, mondván: Megvétetett a város!
22 És az Úrnak keze lőn én rajtam este a menekült
eljötte előtt, és megnyitá számat, mikorra az hozzám
jöve reggel, és megnyilatkozék szám, s nem valék néma
többé. 23 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 24
Embernek fia! azok, kik amaz elpusztított helyeket lakják
Izráel földjén, ezt mondják, mondván: Egyetlen egy volt
Ábrahám, mikor örökségül kapta a földet, mi pedig sokan
vagyunk, nékünk a föld örökségül adatott. 25 Ezokáért
mondjad nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Véreset esztek,
és szemeiteket bálványaitokra emelitek, és vért ontotok;
és a földet örökségül kapnátok? 26 Fegyveretekben
bíztatok, útálatosságot cselekedtetek, és mindenitek
az ő felebarátja feleségét megfertéztette; és a földet
örökségül kapnátok? 27 Ezt mondjad nékik: Így szól
az Úr Isten: Élek én, hogy a kik az elpusztult helyeken
vannak, fegyver miatt hullnak el; és a ki a mezőnek
színén, azt a vadaknak adtam eledelül, és a kik az
erősségekben és a barlangokban vannak, döghalállal
halnak meg. 28 És teszem a földet pusztaságok
pusztaságává, s megszünik erősségének kevélysége,
és puszták lesznek Izráel hegyei, mert nem lesz, a ki
átmenjen rajtok. 29 És megtudják, hogy én vagyok az
Úr, mikor a földet pusztaságok pusztaságává teszem
mindenféle útálatosságukért, melyeket cselekedtek. 30
És te, embernek fia, néped fiai beszélgetnek felőled a
falak mellett s a házaknak ajtaiban; és egyik a másikkal
szól, kiki az ő atyjafiával, mondván: Jertek, kérlek, és
halljátok: micsoda beszéd az, amely az Úrtól jő ki? 31
És eljőnek hozzád, a hogy a nép össze szokott jőni,
s oda ülnek elődbe, mint az én népem, és hallgatják
beszédidet, de nem cselekeszik, hanem szerelmeskedő
énekként veszik azokat ajkokra, szívök pedig nyereség
után jár. 32 És ímé, te olyan vagy nékik, mint valamely
szerelmeskedő ének, szép hangú, s mint valamely jó
hegedűs; csak hallják beszédidet, de nem cselekszik
azokat. 33 De ha beteljesednek, mert ímé beteljesednek,
megtudják, hogy próféta volt közöttök.

34 És lőn az Úrnak beszéde hozzám, mondván:
2 Embernek fia! prófétálj Izráel pásztorai felől,
prófétálj és mondjad nékik, a pásztoroknak: Így szól
az Úr Isten: Jaj Izráel pásztorainak, a kik önmagokat
legeltették! Avagy nem a nyájat kell-é legeltetni a
pásztoroknak? 3 A tejet megettétek, és a gyapjúval
ruházkodtatok, a hízottat megöltétek; a nyájat nem
legeltettétek. 4 A gyöngéket nem erősítettétek, és
a beteget nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem
kötözgettétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok és
az elveszettet meg nem kerestétek, hanem keményen
és kegyetlenül uralkodtatok rajtok; 5 Szétszóródtak
hát pásztor nélkül, és lőnek mindenféle mezei vadak
eledelévé, és szétszóródtak; 6 Tévelygett nyájam
minden hegyen s minden magas halmon, és az egész
föld színén szétszóródott az én nyájam, s nem volt, a ki
keresné, sem a ki tudakozódnék utána. 7 Annakokáért,
ti pásztorok, halljátok meg az Úr beszédét: 8 Élek
én, ezt mondja az Úr Isten, mivelhogy az én nyájam
ragadománynyá lőn, és lőn az én nyájam mindenféle
mezei vadak eledelévé, pásztor hiányában, és nem
keresték az én pásztoraim az én nyájamat, hanem
legeltették a pásztorok önmagokat, és az én nyájamat
nem legeltették; 9 Ennekokáért, ti pásztorok, halljátok
meg az Úr beszédét: 10 Így szól az Úr Isten: Ímé, megyek
a pásztorok ellen, és előkérem nyájamat az ő kezökből,
s megszüntetem őket a nyáj legeltetésétől, és nem
legeltetik többé a pásztorok önmagokat, s kiragadom
juhaimat szájokból, hogy ne legyenek nékik ételül. 11
Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én magam keresem meg
nyájamat, és magam tudakozódom utána. 12 Miképen a
pásztor tudakozódik nyája után, a mely napon ott áll
elszéledt juhai között; így tudakozódom nyájam után, és
kiszabadítom őket minden helyről, a hova szétszóródtak
a felhőnek s borúnak napján. 13 És kihozom őket a
népek közül s egybegyűjtöm a földekről, és beviszem
őket az ő földjökre, és legeltetem őket Izráel hegyein, a
mélységekben s a föld minden lakóhelyén. 14 Jó legelőn
legeltetem őket, és Izráel magasságos hegyein leszen
akluk, ott feküsznek jó akolban, s kövér legelőn legelnek
Izráel hegyein. 15 Én magam legeltetem nyájamat, s én
nyugosztom meg őket, ezt mondja az Úr Isten; 16 Az
elveszettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s
a megtöröttet kötözgetem, s a beteget erősítem; és a
kövéret s erőset elvesztem, és legeltetem őket úgy, mint
illik. 17 Ti pedig, én juhaim, így szól az Úr Isten, ímé én
ítéletet teszek juh és juh között, a kosok és bakok közt.
18 Avagy kevés-é néktek, hogy a jó legelőt legelitek,
hogy még legelőitek maradékát lábaitokkal eltapodjátok?
és hogy a víz tisztáját iszszátok, hogy még a maradékát
lábaitokkal felzavarjátok? 19 És az én juhaim a ti
lábaitok tapodását legelik, s lábaitok zavarását iszszák!
20 Annakokáért így szól az Úr Isten hozzájok: Ímé én,
én teszek ítéletet kövér és ösztövér juh között, 21
Mivelhogy oldallal és vállal eltaszíttok és szarvaitokkal
elökleltek minden erőtelent, míg szétszórván, azokat

kiűzitek; 22 És megtartom az én juhaimat, hogy többé
ne legyenek zsákmányul, és ítéletet teszek juh és juh
között. 23 És állatok föléjök egyetlenegy pásztort, hogy
legeltesse őket: az én szolgámat, Dávidot, ő legelteti
őket s ő lesz nékik pásztoruk. 24 Én pedig, az Úr, leszek
nékik Istenök, és az én szolgám, Dávid, fejedelem
közöttök. Én, az Úr mondottam. 25 És szerzek ő
velök békességnek frigyét, és megszüntetem a gonosz
vadakat a földről, hogy bátorságosan lakhassanak a
pusztában és alhassanak az erdőkben. 26 És adok reájok
és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom
az esőt idejében; áldott esők lesznek. 27 A mező fája
megadja gyümölcsét s a föld megadja termését, és
lesznek földjökön bátorságosan, és megtudják, hogy
én vagyok az Úr, mikor eltöröm jármok keresztfáit, és
kimentem őket azok kezéből, kik őket szolgáltatják. 28
És nem lesznek többé prédául a pogányoknak, s a föld
vadai nem eszik meg őket; és laknak bátorságosan, s
nem lesz, a ki felijeszsze őket. 29 És támasztok nékik
drága plántaföldet, hogy többé meg ne emésztessenek
éhség miatt a földön, s ne viseljék többé a pogányok
gyalázatát; 30 És megismerik, hogy én, az Úr, az ő
Istenök, velök vagyok, és ők népem, Izráel háza, ezt
mondja az Úr Isten; 31 Ti pedig az én juhaim, legelőm
nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek,
ezt mondja az Úr Isten.

35 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: 2
Embernek fia! vesd tekintetedet Seir hegyére, és
prófétálj ellene. 3 És mondjad néki: Ezt mondja az Úr
Isten: Ímé, én ellened megyek, Seir hegye, és kinyújtom
kezemet reád, s teszlek pusztaságok pusztaságává. 4
Városaidat pusztaságra vetem, és te pusztulásra jutsz,
és megtudod, hogy én vagyok az Úr. 5 Mivelhogy
örökkévaló gyűlöléséget tartasz, és odaadád Izráel fiait a
fegyver kezébe veszedelmök idején, az utolsó vétek
idején; 6 Ennekokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten,
hogy vérré teszlek téged, és vér kergessen téged. Te
nem gyűlölted a vért, a vér kergessen hát téged. 7
És teszem Seir hegyét pusztaságok pusztaságává,
és kiirtom belőle az átmenőt és visszatérőt. 8 És
betöltöm hegyeit megölöttjeivel; halmaid és völgyeid
és minden mélységed: fegyverrel megölöttek hullanak
beléjök. 9 Örök pusztasággá teszlek, és városaidat
ne lakják, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. 10
Mivelhogy ezt mondod: Az a két nemzet és az a két föld
enyém lesz és örökségül bírjuk, holott az Úr ott volt; 11
Annakokáért élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy a te
haragod és fölgerjedésed szerint cselekszem veled, a
melylyel te cselekedtél irántok való gyűlölségedből; és
megjelentem magamat közöttök, mikor megítéllek. 12
És megtudod, hogy én, az Úr, meghallottam minden
szidalmadat, melyeket Izráel hegyei ellen mondtál,
mondván: Elpusztultak, nékünk adattak ételül; 13 Így
kérkedtetek ellenem szátokkal, s szórtátok ellenem
beszédeiteket: én meghallottam! 14 Így szól az Úr Isten:
Az egész föld örömére pusztulást hozok rád. 15 A mint
te örültél Izráel háza örökségén azért, hogy elpusztult,
úgy cselekszem veled; pusztává légy Seir hegye és
mind egészen Edom, és megtudják, hogy én vagyok az
Úr!

36 És te, embernek fia, prófétálj Izráel hegyei felől,
és mondjad: Izráel hegyei, halljátok meg az Úr
beszédét, 2 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy ezt mondja
az ellenség reátok: Haha! és: Az ősi magasságok a mi
örökségünk lőnek. 3 Ennekokáért prófétálj, és mondjad:
Ezt mondja az Úr Isten: Azért, mert pusztítanak, és
kívánnak titeket mindenfelől, hogy legyetek öröksége
a pogányok maradékának, és az emberek rágalmazó
ajkára-nyelvére kerültetek; 4 Ezokáért, Izráel hegyei,
halljátok meg az Úr Isten beszédét! Így szól az Úr
Isten a hegyeknek és halmoknak, a mélységeknek és
völgyeknek, és az elpusztult romoknak és az elhagyott
városoknak, melyek ragadományra és csúfolásra lőnek
a pogányok maradékának köröskörül. 5 Azért ezt
mondja az Úr Isten: Bizony, féltő szerelmem tüzében
beszéltem a pogányok maradékai és egész Edom
ellen, kik magoknak vették az én földemet örökségül
teljes szívöknek örömével és lelkök megvetésével,
hogy azt néptelenül zsákmányokká tegyék; 6 Ezokáért
prófétálj Izráel földjéről, és mondjad a hegyeknek és
halmoknak, a mélységeknek és a völgyeknek: Így szól
az Úr Isten: Ímé, féltő szerelmemben és búsulásomban
beszélek, mivelhogy a pogányok gyalázását viseltétek;
7 Ennekokáért ezt mondja az Úr Isten: Én fölemelem
kezemet! Bizonyára a pogányok, kik körülöttetek vannak,
ők viseljék gyalázatukat. 8 Ti pedig, Izráel hegyei,
neveljétek ágaitokat és hozzátok gyümölcsötöket az
én népemnek, Izráelnek, mert közel vannak, hogy
hazajőjjenek. 9 Mert ímé, én hozzátok hajlok és
hozzátok fordulok, és megmívelnek és bevetnek titeket.
10 És megsokasítom rajtatok az embereket, Izráel
házát egészen, és lakják a városokat, és a romokat
megépítik. 11 És megsokasítom rajtatok az embereket
és barmokat, hogy sokasodjanak és szaporodjanak, és
lakatom őket rajtatok, mint régi időtökben, és több jóval
lészek hozzátok, mint első napjaitokban, s megtudjátok,
hogy én vagyok az Úr. 12 És járatok rajtatok embereket,
az én népemet, Izráelt, és bírjanak téged, s te légy nékik
örökségül, s többé nem teszed őket gyermektelenné.
13 Így szól az Úr Isten: Mivelhogy mondják néktek:
emberevő vagy és gyermektelenné teszed népedet:
14 Ennekokáért embert nem eszel többé, és népedet
gyermektelenné nem teszed többé, ezt mondja az Úr
Isten. 15 És többé nem hallatom ellened a pogányok
gyalázását, és a népek szidalmát többé nem viseled,
és nemzetedet többé gyermektelenné nem teszed,

ezt mondja az Úr Isten. **16** És lőn az Úr beszéde
hozzám, mondván: **17** Embernek fia! mikor Izráel háza
a maga földén lakott, megfertéztette azt életével és
cselekedeteivel; mint a havi betegség tisztátalansága,
olyan vala élete előttem. **18** És kiöntém haragomat reájok
a vérért, a melyet ontottak a földre, és bálványaikkal
megfertéztették azt. **19** És eloszlatám őket a pogányok
közé, és szétszóratának a tartományokba, életök és
cselekedeteik szerint ítéltem meg őket. **20** És bemenvén
a pogányokhoz, a kikhez menének, megfertéztették az
én szent nevemet, mikor ezt mondták rólok: az Úr népe
ezek, és az ő földéről jöttek ki! **21** Ekkor könyörültem
szent nevemért, melyet megfertéztetett Izráel háza a
pogányok közt, a kikhez menének. **22** Ennekokáért
mondjad Izráel házának: Ezt mondja az Úr Isten: Nem
ti érettetek cselekszem, Izráel háza, hanem az én
szent nevemért, melyet ti megfertéztettetek a pogányok
között, a kik közé menétek. **23** És megszentelem az
én nagy nevemet, mely megfertéztetett a pogányok
között, melyet ti fertéztettetek meg köztök; és megtudják
a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ezt mondja az
Úr Isten, mikor megszentelem magamat rajtatok az ő
szemök láttára. **24** És fölveszlek titeket a pogányok
közül, s egybegyűjtelek titeket minden tartományból, és
beviszlek titeket a ti földetekre. **25** És hintek reátok tiszta
vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságtoktól
és minden bálványaitoktól megtisztítlak titeket. **26**
És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek,
és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek
hússzívet. **27** És az én lelkemet adom belétek, és azt
cselekszem, hogy az én parancsolatimban járjatok és
az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek. **28**
És laktok azon a földön, melyet adtam atyáitoknak, és
lesztek nékem népem s én leszek néktek Istenetek. **29**
És megtartalak titeket minden tisztátalanságotoktól, és
előhívom a gabonát és megsokasítom azt, és nem adok
reátok éhséget. **30** És megsokasítom a fa gyümölcsét és
a mező termését, hogy többé ne viseljétek az éhségnek
gyalázatját a pogányok között. **31** És megemlékeztek a
ti gonosz útaitokról és cselekedeteitekről, melyek nem
voltak jók, és megútáljátok ti magatokat vétkeitek és
útálatosságaitok miatt. **32** Nem ti érettetek cselekszem,
ezt mondja az Úr Isten, tudtotokra legyen! Piruljatok és
szégyenüljetek meg útaitok miatt, Izráel háza! **33** Ezt
mondja az Úr Isten: Azon a napon, melyen megtisztítlak
titeket minden vétketektől, azt cselekszem, hogy lakják
a városokat, és a romok megépíttetnek. **34** És az
elpusztult földet mívelik, a helyett, hogy pusztán hevert
minden átmenő szeme láttára; **35** És ezek mondják:
Ez a föld, ez az elpusztult, olyanná lett, mint az Éden
kertje, és a rommá lett s elpusztult s lerontott városokat
megerősítve lakják. **36** És megtudják a pogányok, a kik
körülöttetek megmaradtak, hogy én, az Úr építettem
meg a lerontottakat s plántáltam be a pusztaságot. Én,
az Úr mondtam és megcselekedtem. **37** Így szól az Úr
Isten: Még arra nézve is kérni hagyom magamat Izráel
házának, hogy cselekedjem ő velök: Megsokasítom
őket, mint a nyájat, emberekkel. **38** Mint az áldozatra
szentelt juhok, mint a Jeruzsálem juhai az ő ünnepein,
így lesznek a rommá lett városok teljesek emberek
nyájával; és megtudják, hogy én vagyok az Úr.

37 Lőn én rajtam az Úrnak keze, és kivitt engem
az Úr lélek által, és letőn engem a völgynek
közepette, mely csontokkal rakva vala. **2** És átvitt engem
azok mellett köröskörül, és ímé, felette sok vala a völgy
színén, és ímé, igen megszáradtak vala. **3** És monda
nékem: Embernek fia! vajjon megélednek-é ezek a
tetemek? és mondék: Uram Isten, te tudod! **4** És monda
nékem: Prófétálj e tetemek felől és mondjad nékik: Ti
megszáradt tetemek, halljátok meg az Úr beszédét! **5**
Így szól az Úr Isten ezeknek a tetemeknek: Ímé, én
bocsátok ti belétek lelket, hogy megéledjetek. **6** És adok
reátok inakat, és hozok reátok húst, és bőrrel beborítlak
titeket, és adok belétek lelket, hogy megéledjetek, és
megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. **7** És én prófétálék,
a mint parancsolva vala nékem. És mikor prófétálnék,
lőn zúgás és ímé zörgés, és egybemenének a tetemek,
mindenik tetem az ő teteméhez. **8** És látám, és ímé
inak valának rajtok, és hús nevekedett, és felül bőr
borította be őket; de lélek nem vala még bennök.
9 És monda nékem: Prófétálj a léleknek, prófétálj
embernek fia, és mondjad a léleknek: Ezt mondja az
Úr Isten: A négy szelek felől jőjj elő lélek, és lehelj
ezekbe a megölettekbe, hogy megéledjenek! **10** És
prófétálék a mint parancsolá. És beléjök méne a lélek s
megéledének, s állának lábaikra, felette igen nagy sereg.
11 És monda nékem: Embernek fia! ezek a tetemek az
Izráel egész háza. Ímé, ezt mondják: Elszáradtak a mi
csontjaink és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk!
12 Annakokáért prófétálj, és mondjad nékik: Így szól
az Úr Isten: Ímé, én megnyitom a ti sírjaitokat és
kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! s beviszlek titeket
Izráel földjére. **13** És megtudjátok, hogy én vagyok az
Úr, mikor megnyitándom sírjaitokat és kihozlak titeket
sírjaitokból, én népem! **14** És adom az én lelkemet
belétek, hogy megéledjetek, és leteszlek titeket a ti
földetekre, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szóltam és
megcselekedtem, ezt mondja az Úr Isten. **15** És lőn az
Úr beszéde hozzám, mondván: **16** És te, embernek
fia, végy magadnak fát, és írd ezt reá: Júdáé és Izráel
fiaié, az ő társaié; és végy egy másik fát, és írd ezt reá:
Józsefé, Efraim fája és az egész Izráel házáé, az ő
társaié. **17** És tedd együvé azokat, egyiket a másikhoz
egy fává, hogy egygyé legyenek kezedben. **18** És
ha mondják néked a te néped fiai, mondván: Avagy

nem jelented-é meg nékünk, mit akarsz ezekkel? **19** Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem a József fáját, mely Efraim kezében van, és Izráel nemzetségeit, az ő társait, és teszem őket ő hozzá, a Júda fájához, és összeteszem őket egy fává, hogy egygyé legyenek az én kezemben. **20** És ha e fák, a melyekre írsz, kezedben lesznek szemök láttára: **21** Szólj nékik: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én fölveszem Izráel fiait a pogányok közül, a kik közé mentek, és egybegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjökre. **22** És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráelnek hegyein, és egyetlenegy király lesz mindnyájok királya, és nem lesznek többé két néppé, és ezután nem oszolnak többé két királyságra. **23** És többé meg nem fertéztetik magokat bálványaikkal és útálatosságaikkal és minden bűneikkel; és megtartom őket minden oly lakóhelyöktől, a melyekben vétkeztek, és megtisztítom őket, és lesznek nékem népem és én leszek nékik istenök. **24** És az én szolgám, Dávid lesz a király ő rajtok, s egy pásztora lesz mindnyájoknak; és az én törvényeim szerint járnak, s parancsolataimat megőrzik és cselekszik. **25** És laknak a földön, melyet adtam vala az én szolgámnak, Jákóbnak, a melyen laktak a ti atyáitok; és laknak azon ők és fiaik és fiaiknak fiai mindörökké, és az én szolgám, Dávid az ő fejedelmök örökké. **26** És szerzek velök békességnek frigyét, örökkévaló frigy lesz ez velök; és elültetem őket és megsokasítom, és helyheztetem az én szenthelyemet közéjök örökké. **27** És lesz az én lakhelyem felettök, és leszek nékik Istenök és ők nékem népem. **28** És megtudják a pogányok, hogy én vagyok az Úr, ki megszentelem Izráelt, mikor szenthelyem közöttök lesz mindörökké.

38 És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: **2** Embernek fia! vesd tekintetedet Góg ellen, és Mágóg földjén, Rós, Mések és Tubál fejedelme ellen, és prófétálj felőle. **3** És mondjad: Ezt mondja az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme. **4** És elcsalogatlak, és horgokat vetek szádba, és kivezetlek téged és egész seregedet, lovakat és lovagokat, kik mindnyájan teljes fegyverzetbe öltözvék, nagy sokaságot, nagy és kis paizszsal, fegyvert viselők mindnyájan; **5** Perzsák, szerecsenek, libiaiak vannak velök, mindnyájan paizszsal és sisakkal; **6** Továbbá Gómer és minden serege, Tógarma háza messze északról minden seregével, sok nép van veled. **7** Készülj hozzá és készítsd elő magadat te és minden sokaságod, kik te hozzád gyűltek, és légy nekik vezérök. **8** Sok idő mulva kirendeltetel: esztendők végével bejösz a földre, mely a fegyvertől már megnyugodott, melynek lakói sok nép közül gyűjtettek egybe Izráel hegyeire, melyek szüntelen való pusztulásban voltak; és e nemzetség a népek közül hozatott ki, s aztán lakozék bátorságosan mindnyája; **9** És feljösz, bemégy mint a szélvész, és leszel mint a felleg, hogy beborítsd a földet, te és minden sereged s a sok nép veled. **10** Így szól az Úr Isten: És lészen abban az időben, hogy tanácsok támadnak szívedben, és gondolsz gondolatot. **11** És mondasz: Felmegyek a nyilt földre, jövök azokra, kik nyugalomban vannak s bátorságosan laknak; kik laknak mindnyájan kőfal-kerítés nélkül, sem zárjok, sem kapujok nincs nékik; **12** Hogy zsákmányt vess és prédát prédálj, hogy fordítsd kezedet a már népes pusztaságok ellen s a nép ellen, a mely a pogányok közül gyűjtetett egybe, mely jószágot és gazdagságot szerez s lakozik a földnek köldökén. **13** Séba és Dedán és Társis kalmárai és minden fiatal oroszlánja ezt mondják néked: Nemde te zsákmányt vetni jöttél? Nemde prédát prédálni gyűjtötted egybe sokaságodat? hogy elvigy ezüstöt és aranyat, magadhoz végy jószágot s gazdagságot, hogy nagy zsákmányt vess. **14** Annakokáért prófétálj, embernek fia, és mondd ezt Gógnak: Így szól az Úr Isten: Avagy abban az időben, mikor az én népem, Izráel bátorságosan lakik, nem tudod-é meg? **15** És eljössz helyedről, a messze északról te és sok nép veled, lovon ülők mindnyájan, nagy sokaság és hatalmas sereg. **16** És feljössz az én népem, Izráel ellen, mint a felleg, hogy beborítsd a földet, az utolsó időkben lészen ez, és hozlak téged az én földemre, hogy a pogányok megismerjenek engem, mikor megszentelem magamat rajtad az ő szemök láttára, Góg! **17** Így szól az Úr Isten: Te vagy-é hát, a kiről szólottam a régi napokban az én szolgáim, Izráel prófétái által, kik prófétáltak azokban a napokban esztendőkön át, hogy téged ő reájok hozlak? **18** És lészen azon a napon, a mely napon Góg eljő Izráel földje ellen, ezt mondja az Úr Isten, felszáll haragom orromban. **19** És féltő szerelmemben, búsulásom tüzében szólok: Bizony azon a napon nagy földindulás lesz Izráel földjén. **20** És megremegnek előttem a tenger halai és az ég madarai és a mező vadai és a földön csúszó-mászó mindenféle állatok és minden ember a föld színén; és leszakadnak a hegyek, és leesnek a meredek kősziklák, és minden fal a földre hull. **21** És előhívom ellene minden hegyem felől a fegyvert, ezt mondja az Úr Isten; egyiknek fegyvere a másik ellen lészen. **22** És törvénykezem vele döghalállal és vérrel; és ömlő záporesőt, jégeső követi, tüzet és kénkövet, mint esőt bocsátok reá és seregére s a sok népre, a mely vele lesz. **23** És nagynak s szentnek mutatom, és megjelentem magamat a pogányok sokasága előtt, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr!

39 És te, embernek fia, prófétálj Góg ellen, és mondjad: Így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek Góg, Rós, Mések és Tubál fejedelme! **2** És elcsalogatlak és vezetgetlek, és felhozlak messze

északról, és beviszlek Izráel hegyeire. 3 És kiütöm
kézívedet balkezedből, és nyilaidat jobbkezedből kiejtem.
4 Izráel hegyein esel el te és minden sereged és a
népek, melyek veled lesznek; a ragadozó madaraknak,
minden szárnyas állatnak és a mezei vadaknak adtalak
eledelül. 5 A mező színén esel el, mert én szóltam, ezt
mondja az Úr Isten. 6 És bocsátok tüzet Mágógra és
azokra, a kik a szigeteken bátorságosan laknak, hogy
megtudják, hogy én vagyok az Úr. 7 És az én szent
nevemet megismertetem az én népem, Izráel között, s
többé nem hagyom megfertéztetni szent nevemet; és
megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, szent vagyok
Izráelben! 8 Ímé, eljött és meglett, ezt mondja az Úr
Isten; ez az a nap, a melyről szólottam. 9 És kimennek
Izráel városainak lakói, és feltüzelik és felégetik a
fegyvereket s a kis és nagy paizsokat, a kézívet és a
nyilakat és a kézbeli pálczákat és dárdákat, és tüzelnek
velök hét esztendeig. 10 És fát nem hordanak a mezőről,
sem az erdőkről nem vágnak, hanem a fegyverekből
tüzelnek, és zsákmányt vetnek zsákmányolóikban, s
prédálóikat elprédálják, ezt mondja az Úr Isten. 11 És
lészen azon a napon, hogy adok Gógnak helyet, hol
temetője legyen Izráelben, a vándorok völgyét keletre a
tengertől, ez fogja bezárni e vándor népséget; és ott
temetik el Gógot és minden gyülevészét, és nevezik
Gög gyülevésze völgyének. 12 És eltemeti őket Izráel
háza, hogy a földet megtisztítsa, hét álló hónapig. 13 És
temetni fog az ország egész népe, s lészen ez nékik
dicsőségökre a napon, melyen megdicsőítem magamat,
ezt mondja az Úr Isten. 14 És választanak embereket,
kik a földet szüntelen bejárják, temetgetvén ama vándor
népséget, azokat, kik még a föld színén maradtak, hogy
azt megtisztítsák. Hét hónap mulva indulnak keresni.
15 És bejárják e járók a földet, és ha ki embertetemet
lát, jelt állít melléje, míg a temetgetők eltemetik azt
a Gög gyülevésze völgyében. 16 És egy városnak
is Hamóna lesz a neve, és megtisztítják a földet. 17
És te, embernek fia, így szól az Isten, mondjad a
madaraknak, minden szárnyas állatnak és minden mezei
vadnak: Gyűljetek egybe és jőjjetek el, seregeljetek
egybe mindenfelől az én áldozatomra, mert én nagy
áldozatot szerzek néktek Izráel hegyein, és egyetek
húst és igyatok vért! 18 Vitézek húsát egyétek, s a föld
fejedelmeinek vérét igyátok, kosok, bárányok és bakok,
bikák, Básánban hízottak mindnyájan; 19 S egyetek
kövérséget jóllakásig, és igyatok vért megrészegedésig
az én áldozatomból, a melyet szerzek néktek; 20 És
lakjatok jól az én asztalomnál lovakból és paripákból,
vitézekből és minden hadakozó férfiakból, ezt mondja
az Úr Isten. 21 És megmutatom az én dicsőségemet a
pogányok között, és meglátják mindazok a pogányok az
én ítéletemet, melyet cselekedtem, és az én kezemet,
melyet rájok vetettem. 22 És megtudja Izráel háza,
hogy én vagyok az Úr, az ő Istenök, attól a naptól fogva
és azután. 23 És megtudják a pogányok, hogy az ő
vétke miatt vitetett fogságra Izráel háza, mivelhogy
elpártolt tőlem, s én elrejtettem orczámat tőle; azért
adtam őt ellenségei kezébe, és hullottak el fegyver miatt
mindnyájan. 24 Az ő tisztátalanságuk s bűneik szerint
cselekedtem velök, és elrejtettem orczámat tőlök. 25
Azért így szól az Úr Isten: Most már haza hozom Jákób
foglyait, és megkegyelmezek Izráel egész házának,
s féltő szerelemre gyulladok szent nevemért. 26 És
elfelejtik gyalázatukat és minden vétköket, melylyel
vétkeztek ellenem, mikor laknak földjökön bátorságosan,
és őket senki sem rettegteti. 27 Mikor visszahozom
őket a népek közül, és egybegyűjtöm őket ellenségeik
földjeiről, akkor megszentelem magamat bennök sok
nép szeme láttára. 28 És megtudják, hogy én vagyok az
Úr, az ő Istenök, ki fogságra vittem őket a pogányok
közé, majd egybegyűjtém őket földjökre, és senkit
közülök többé ott nem hagyok. 29 És többé el nem
rejtem orczámat tőlök, mivelhogy kiöntöttem lelkemet
Izráel házára, ezt mondja az Úr Isten.

40 Huszonötödik esztendejében fogságunknak, az
esztendőnek kezdetén, a hónap tizedikén, a
tizennegyedik esztendőben az után, hogy a város
megveretett, épen ezen a napon lőn az Úr keze én
rajtam, és elvitt engemet oda. 2 Isteni látásokban
vitt engem Izráel földjére, és letőn engem egy igen
magas hegyre, s azon vala mint egy város épülete dél
felől. 3 És oda vitt engem, és ímé egy férfiú vala ott,
tekintete mint az ércznek tekintete, és len-zsinór vala
kezében és mérőpálcza; és a kapuban áll vala. 4 És
szóla nékem az a férfiú: Embernek fia! láss szemeiddel
és füleiddel hallj, és figyelmetes légy mindarra, a mit
mutatok néked; mert hogy ezeket megmutassam néked,
azért hozattál ide: hirdesd mindazokat, a miket látsz,
Izráel házának. 5 És ímé, kőfal vala a házon kivül
köröskörül; és a férfiú kezében a mérőpálcza vala hat
singnyi (a közsingben s egy tenyérben); és méré az
épület szélességét egy pálczányira s magasságát egy
pálczányira. 6 És méne egy kapuhoz, mely napkeletre
néz vala, és felméne grádicsain, és méré a kapu
küszöbét egy pálczányi szélességre, a másik küszöböt
is egy pálczányi szélességre; 7 És az őrkamarát egy
pálczányi hosszúságra és egy pálczányi szélességre,
és az őrkamarák közét öt singnyire, és a kapu küszöbét,
a kapu tornácza mellett belől, egy pálczányira. 8 És
méré a kapu tornáczát belől egy pálczányira. 9 És méré
a kapu tornáczát nyolcz singnyire, és gyámoszlopait két
singnyire; vala pedig a kapu tornácza belől. 10 És a
napkeleti kapunak mind egyfelől, mind másfelől három-
három őrkamarája vala, egy mértéke mind a háromnak,
és egy mértékök a gyámoszlopoknak is mind egyfelől,
mind másfelől. 11 És méré a kapu nyílásának szélességét

tíz singre, és a kapu hosszúságát tizenhárom singre;
12 És az őrkamarák előtt való korlátot egy singnyire,
és egy singnyire vala e korlát másfelől is; mindenik
őrkamara pedig hat singnyi vala egyfelől és hat singnyi
másfelől. 13 És méré a kaput az egyik őrkamara tetejétől
a másik tetejéig; huszonöt singnyi szélességre ott, hol
ajtó ajtóval vala szemben. 14 És tevé a gyámoszlopokat
hatvan singre, és a gyámoszlopokhoz nyúlik vala a
pitvar a kapunál körös-körül. 15 És a bejárat kapujának
elejétől a belső kapu tornáczának elejéig vala ötven
sing. 16 És az őrkamarákon szoros ablakok valának,
és gyámoszlopaikon is belül a kapuban köröskörül,
hasonlóképen a tornáczokon; és valának ablakok
köröskörül belől, és a gyámoszlopokon pálmafaragások.
17 És vitt engem a külső pitvarba, és ímé, ott kamarák
és kőből rakott pádimentom vala készítve a pitvaron
köröskörül; harmincz kamara vala a kőből rakott
pádimentomon. 18 És a kőből rakott pádimentom a
kapuk mellett vala a kapuk hosszúsága szerint: az
alsó kőből rakott pádimentom vala ez. 19 És méré
a szélességet az alsó kapu elejétől fogva a belső
pitvar külső elejéig száz singnyire, a keleti és északi
oldalon. 20 És a kapunak is, mely néz vala északra, a
külső pitvaron, megméré hosszúságát és szélességét;
21 És őrkamarái valának: három egyfelől és három
másfelől, és gyámoszlopai és tornácza egy mértékben
valának az első kapuval: ötven sing a hosszúsága, és
szélessége huszonöt sing. 22 És ablakai és tornácza
és pálmafaragásai annak a kapunak mértéke szerint
valának, mely néz napkeletre, és hét grádicson mennek
vala fel hozzá; és tornáczai, e grádicsok előtt valának.
23 És a belső pitvarnak kapuja vala az északi és napkeleti
kapu ellenében, és mére kaputól kapuig száz singet.
24 És vitt engem a déli útra, és ímé, egy kapu vala
ott dél felé, és megméré gyámoszlopait és tornáczát
ugyanama mérték szerint. 25 És ablakai valának és
tornáczának is köröskörül, olyanok mint amaz ablakok;
hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing.
26 És hét grádicsa vala feljáratának, és tornácza azok
előtt vala; és pálmafaragásai valának egyik egyfelől, a
másik másfelől gyámoszlopain. 27 És kapuja vala a
belső pitvarnak dél felé, és mére kaputól kapuig dél
felé száz singet. 28 És bevitt engemet a déli kapun át
a belső pitvarba, és megméré a déli kaput ugyanama
mértékek szerint; 29 És őrkamaráit és gyámoszlopait
és tornáczát ugyanama mértékek szerint, és ablakai
valának és tornáczának is köröskörül, hosszúsága ötven
sing, és szélessége huszonöt sing. 30 És tornáczok
valának köröskörül, hosszúságuk huszonöt sing, és
szélességök öt sing. 31 És tornácza a külső pitvar
felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain,
és nyolcz grádicsa vala feljáratának. 32 Vitt továbbá
engem a belső pitvarba kelet felé, és megméré a
kaput ugyanama mértékek szerint; 33 És őrkamaráit
és gyámoszlopait és tornáczát ugyanama mértékek
szerint, és ablakai valának és tornáczának is köröskörül,
hosszúsága ötven sing, és szélessége huszonöt sing.
34 És tornácza vala a külső pitvar felé, és gyámoszlopain
pálmafaragások valának mind egy-, mind másfelől, és
nyolcz grádicsa vala feljáratának. 35 És vitt engem
az északi kapuhoz, és megméré ugyanama mértékek
szerint; 36 Őrkamaráit, gyámoszlopait és tornáczát, és
ablakai valának köröskörül, hosszúsága ötven sing, és
szélessége huszonöt sing. 37 És tornácza a külső pitvar
felé vala, és pálmafaragások valának gyámoszlopain
mind egyfelől, mind másfelől, és nyolcz grádicsa vala
feljáratának. 38 És egy kamara vala, és annak ajtaja
a kapuk gyámoszlopainál; ott mossák vala meg az
egészen égőáldozatot. 39 És a kapu tornáczában két
asztal vala egyfelől, és másfelől is két asztal vala, hogy
azokon öljék meg az egészen égőáldozatot és a bűnért
való áldozatot és a vétekért való áldozatot. 40 És oldalt
kivül, északra onnét, hol felmennek a kapu ajtajához,
két asztal vala, és a kapu tornáczának másik oldalán is
két asztal. 41 Négy asztal egyfelől, és másfelől is négy
asztal a kapu oldalán; nyolcz asztal, ezeken ölik vala
az áldozatot. 42 És négy asztal vala az égőáldozatra
faragott kőből, másfél sing hosszú és másfél sing széles
és egy sing magas; ezekre teszik a szerszámokat,
melyekkel az égőáldozatot és egyéb áldozatot ölnek. 43
És a szegek valának egy tenyérnyiek, oda erősítve belől
köröskörül, s az asztalokra jöve az áldozat húsa. 44 A
belső kapun kivül pedig vala két kamara az énekesek
számára a belső pitvarban, egyik oldalt az északi
kaputól, melynek eleje dél felé vala, s a másik oldalt
a déli kaputól, melynek eleje észak felé vala. 45 És
szóla nékem: Ez a kamara, mely délre néz, a papoké,
kik a házhoz való szolgálatban foglalatosak: 46 Az
a kamara pedig, mely északra néz, azoké a papoké,
kik az oltárhoz való szolgálatban foglalatosak, ezek a
Sádók fiai, kik az Úrhoz járulnak a Lévi fiai közül, hogy
szolgáljanak néki. 47 És megméré a pitvart; hosszúsága
száz sing és szélessége is száz sing, négyszögre; és az
oltár vala a ház előtt. 48 És vitt engem a ház tornáczába,
és a tornácz gyámoszlopát megméré egyfelől is öt
singre, másfelől is öt singre; a kapu szélességét pedig
három singre egyfelől s másfelől is három singre. 49 A
tornácz hosszúsága húsz sing vala és a szélessége
tizenegy sing, és tíz grádicson mennek vala föl hozzá;
és oszlopok valának a gyámoszlopoknál, egyik egyfelől,
másik másfelől.

41 És bevitt engem a templomba, és megméré a
gyámoszlopokat, hat sing széles vala egyfelől és
hat sing széles másfelől a gyámoszlopok szélessége. 2
És az ajtó szélessége tíz sing vala, és az ajtó oldalfalai

öt sing egyfelől és öt sing másfelől; és megméré
hosszúságát is negyven singre, szélességét pedig húsz
singre. 3 És beméne belsejébe, és megméré az ajtó
gyámoszlopait két singre, és az ajtót hat singre, és az
ajtó oldalfalait hét singre. 4 És megméré hosszúságát
húsz singre, és szélességét húsz singre a templom felé,
és mondá nékem: Ez a szentek szentje. 5 És megméré a
ház falát hat singre, és az oldalépület szélességét négy
singre a ház körül mindenfelől. 6 És az oldalkamarák,
egyik kamara a másikon, harminczan valának három
sorban, és a háznak azon falához nyúlának, mely
az oldalkamarák felől vala, köröskörül, hogy azon
erősen álljanak, de nem magába a falba valának
erősítve. 7 És vala kiszélesedése és megnagyobbodása
az oldalkamaráknak a magasságban fölfelé, mivel
megnagyobbodása vala a háznak fölfelé a magasságban
köröskörül a házon, ezért lőn kiszélesedése az épületnek
fölfelé. És az alsó sorról menének föl a felsőhöz és a
középsőhöz. 8 És látéka a háznál valami magasságot
köröskörül, fundamentoma ez az oldalkamaráknak, egy
teljes pálczányi, hat singnyire a fal tövének párkányáig.
9 Az oldalkamara külső falának szélessége pedig öt
singnyi vala. És a mi üresen maradt a ház oldalkamrái
között, 10 És a kamarák közt húsz singnyi szélesség
vala a ház körül köröskörül. 11 És az oldalépületnek
ajtaja az üresen maradt hely felé vala, egyik ajtó északra
és a másik ajtó délre, és a szabadon hagyott hely
szélessége öt singnyi vala köröskörül. 12 És az épület,
mely az elkülönített hely előtt, nyugot felé vala, hetven
singnyi széles vala, s az épület fala öt singnyi széles
köröskörül, hosszúsága pedig kilenczven sing. 13 És
méré a háznak hosszát száz singre, és az elkülönített
helyet s az épületet és falait száz sing hosszúságra; 14
És a ház és az elkülönített hely elejének szélességét
kelet felé száz singre. 15 És méré az épület hosszúságát
az elkülönített hely felé, mely ennek háta mögött vala,
és ennek folyosóit mind egyfelől, mind másfelől száz
singre. És magában a templomban és a belső helyen és
a külső tornáczban. 16 A küszöbök és a szoros ablakok
és a folyosók valának mind hármuk körül, szemben a
küszöbbel, simított fadeszkákból köröskörül. A földtől az
ablakokig, az ablakok pedig befedve valának. 17 Az
ajtónak felső részéig és a belső házig és kifelé és az
egész falon köröskörül a belső és külső helyen minden
mérték szerint. 18 Készítve valának továbbá Kérubok
és pálmafaragások, és mindenik pálmafaragás vala
két Kérub között, és mindenik Kérubnak két orczája
vala. 19 És emberorcza néz vala a pálmafaragásról
egyfelől, és oroszlánorcza a másik pálmára másfelől. Így
vala készítve az egész házon köröskörül. 20 A földtől
fogva az ajtó felső részéig Kérubok és pálmafaragások
valának készítve a falon. 21 A szenthelynek ajtófélfái
négyszegűek valának, és a szentek szentje előtt vala
mint egy oltárnak a formája. 22 Fából, három sing
magas és két sing hosszú, szegletei valának és talpa, és
falai fából valának. És mondá nékem: Ez az asztal, mely
az Úr előtt áll. 23 És kettős ajtói valának a szenthelynek
és a szentek szentjének, 24 És kettős ajtói valának
az ajtószárnyaknak, két forgó ajtóik, kettő az egyik
ajtószárnyban és két ajtó a másikban. 25 És készítve
valának rajtok, a szenthely ajtóin, Kérubok és pálmák,
mint valának készítve a falakon, és faküszöb vala a
tornácz előtt kivül; 26 És szoros ablakok és pálmák
valának mind egy- s mind másfelől a tornácz oldalfalain.
Így voltak a ház oldalkamarái és a gerendák.

42 És kivitt engem a külső pitvarba az északi úton
és vitt engem a kamarák épületéhez, mely az
elkülönített hely ellenében és az épület ellenében észak
felé vala; 2 A száz sing hosszú oldal elé az északi
oldalra, és vala ötven sing a szélessége. 3 A húsz
singnek ellenében, mely a belső pitvarhoz tartozék, és
a kőből rakott pádimentom ellenében, mely a külső
udvarhoz tartozék, folyosó vala folyosó ellenében három
sorban. 4 És a kamarák előtt tíz sing széles út vala
befelé, hosszúsága száz sing; és ajtaik észak felé
valának. 5 És a felső kamarák rövidebbek valának az
épület alsó és középső kamaráinál, mert a folyosók
elvettek belőlök. 6 Mivelhogy három sorban valának és
nem valának oszlopaik, mint a pitvaroknak; ezért lőn az
alsókhoz és a középsőkhöz képest elvéve a helyből. 7
És egy fal, mely kivül vala, párhuzamosan a kamarákkal
a külső pitvar felé, a kamarák előtt, ötven sing hosszú
vala. 8 Mert a kamarák hosszúsága, melyek a külső
pitvar felé valának, ötven sing vala, és ímé, a szenthely
ellenében száz sing vala. 9 És e kamarák alatt vala a
bejáró hely napkelet felől, ha beléjök a külső pitvarból
méne valaki. 10 A pitvar falának szélességében dél
felé az elkülönített hely és az épület előtt is kamarák
valának. 11 És egy út vala előttök, melyek hasonlatosak
valának a kamarákhoz, melyek északra valának, olyan
hosszúságúak és olyan szélességűek, mint ezek, és
minden kijárásuk és elrendezésök olyan vala, mint
ezeké. És valamint amazoknak ajtói, 12 Akképen
valának azoknak a kamaráknak ajtói is, melyek dél felé
valának: egy ajtó kezdetén az útnak, annak az útnak,
mely a megfelelő fal előtt kelet felé vala, ha valaki
hozzájok méne. 13 És monda nékem: Az északi és a
déli kamarák, melyek az elkülönített hely előtt vannak,
azok a szent kamarák, melyekben a papok, kik az Úrhoz
közelednek, eszik az igen szentséges áldozatokat, ott
rakják le az igen szentséges áldozatokat, az eledeli,
a bűnért való és a vétekért való áldozatot; mert szent
az a hely. 14 Mikor bemennek oda a papok, ki ne
jőjjenek a szent helyről a külső pitvarba, hanem ott
rakják le ruháikat, melyekben szolgáltak; mert szentek
ezek, és más ruhába öltözzenek, úgy közeledjenek a

nép helyéhez. **15** És mikor a belső háznak méréseit véghezvitte, kivitt engem a napkelet felől való kapu útján, és megméré azt köröskörül. **16** Méré a keleti oldalt a mérőpálczával ötszáz singnyire, a mérőpálczával. És megfordula, és **17** Méré az északi oldalt ötszáz singnyire a mérőpálczával. És megfordula, **18** A déli oldal felé, és mére ötszáz singet a mérőpálczával. **19** Fordula aztán a nyugoti oldal felé, és mére ötszáz singet a mérőpálczával. **20** Mind a négy szél irányában méré azt. Kőfala vala köröskörül, hosszúsága ötszáz, szélessége is ötszáz sing, hogy elválaszsza a szentet a köztől.

43 És vitt engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, a mely napkelet felé néz vala. **2** És ímé, Izráel Istenének dicsősége jő vala napkelet felől, és zúgása, mint nagy víz zúgása, és a föld világos vala az ő dicsőségétől. **3** És a jelenség, melyet láttam, olyan vala, mint az a jelenség, melyet akkor láttam, mikor menék a várost elveszteni; és olyan látások valának, mint az a jelenség, melyet a Kébár folyó mellett láttam. És orczámra esém. **4** És az Úr dicsősége beméne a házba a kapunak útján, mely néz napkeletre. **5** És fölemele engem a lélek, és bevitt engem a belső pitvarba, és ímé, az Úr dicsősége betölté a házat. **6** És hallám, hogy valaki beszélget hozzám a házból, holott ama férfiú mellettem áll vala. **7** És mondá nékem: Embernek fia! ezt az én királyi székemnek helyét és lábaim talpainak helyét, a hol lakom Izráel fiai között örökké, és itt az én szent nevemet többé meg ne fertéztesse Izráel háza, ők és királyaik paráznaságukkal és királyaik holttesteivel, magaslataikkal, **8** Mikor küszöbüket az én küszöböm mellé és ajtófélfáikat az én ajtófélfáim mellé tették, és csak a fal vala köztem és közöttök; és megfertéztették az én szent nevemet útálatosságaikkal, melyeket cselekedtek, ezokáért elvesztém őket haragomban. **9** Most már eltávoztatják paráznaságukat és királyaik holttesteit tőlem, és ő köztök lakozom mindörökké. **10** Te, embernek fia, hirdessed Izráel házának ezt a házat, hogy piruljanak vétkeik miatt. És mérjék utána arányosságát; **11** És ha pirulni fognak mind a miatt, a mit cselekedtek: e ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait és minden formáit és minden rendeléseit és minden formáit és minden törvényeit jelentsd meg nékik és írd meg szemeik előtt, hogy megtartsák minden formáját és minden rendeléseit, s azokat cselekedjék. **12** Ez a ház törvénye: A hegy tetején egész határa köröskörül igen szentséges. Ímé, ez a ház törvénye. **13** És ezek az oltár mértékei singek szerint (egy sing tesz egy közsinget és egy tenyért): talpa vala egy sing magas és egy sing széles, korlátja pedig a szélén köröskörül egy arasznyi. És ez az oltár magassága: **14** A földön való talptól az alsó bekerítésig két sing s szélessége egy sing, és a kisebb bekerítéstől a nagyobb bekerítésig négy sing és szélessége egy sing; **15** És az Istenhegye négy sing, és az Isten-tűzhelyétől fölfelé a szarvak egy sing. **16** És az Isten-tűzhelyének hosszúsága tizenkét sing vala tizenkét sing szélesség mellett, négyszögben négy oldala szerint. **17** És a bekerítés vala tizennégy sing hosszú, tizennégy sing szélesség mellett, négy oldala szerint; és a korlát köröskörül rajta fél sing. És talpa vala egy sing köröskörül. És grádicsai napkeletre néztek. **18** És mondá nékem: Embernek fia, ezt mondja az Úr Isten: Ezek az oltár rendtartásai: Azon a napon, mikor elkészül, hogy égőáldozattal áldozzanak rajta és vért hintsenek reá, **19** Adj a papoknak, a Lévitáknak, kik a Sádók magvából valók, a kik járulhatnak én hozzám, ezt mondja az Úr Isten, hogy szolgáljanak nékem, egy fiatal bikát bűnért való áldozatul. **20** És végy véréből, és tedd az oltár négy szarvára és a bekerítés négy szegletére és a korlátra köröskörül, és tisztísd meg azt, és szenteld meg. **21** És vegyed a bikát, mely a bűnért való áldozat, és égesd meg azt a háznak erre rendelt helyén, a szenthelyen kivül. **22** Másodnap pedig vígy egy ép kecskebakot bűnért való áldozatul, és tisztítsák meg vele az oltárt, mint a fiatal bikával megtisztították. **23** Mikor elvégezed az oltár megtisztítását, vígy áldozatul egy ép, fiatal bikát és egy ép kost a nyájból. **24** És áldozzál velök az Úr előtt, és a papok hintsenek sót reájok, és vigyék azokat égőáldozatul az Úrnak. **25** Hét napig mindennap egy-egy bakot hozz bűnért való áldozatul, és egy fiatal bikát és egy kost a nyájból, mint épeket hozzák. **26** Hét napon át szenteljék és tisztítsák meg az oltárt és töltsék meg kezét. **27** És betöltsék e napokat; a nyolczadik napon és azután pedig áldozzák a papok az oltáron égőáldozataitokat és hálaadó áldozataitokat, és én kegyelmesen fogadlak titeket, ezt mondja az Úr Isten.

44 És visszavitt engem a szenthely külső kapujának útjára, mely keletre néz vala; és az zárva volt. **2** És monda nékem az Úr: Ez a kapu be lesz zárva, meg nem nyílik és senki rajta be nem megy, mert az Úr, az Izráel Istene ment be rajta, azért be lesz zárva. **3** A fejedelem pedig, ő a fejedelem benne üljön, hogy kenyeret egyék az Úr előtt; e kapu tornáczának útján menjen be és ennek útján menjen ki. **4** És bevitt engem az északi kapu útján a ház eleibe, és látám, és ímé, az Úr háza betelék az Úr dicsőségével, és orczámra esém. **5** És monda nékem az Úr: Embernek fia, figyelmetes légy, és lásd szemeiddel, és füleiddel halld meg, valamiket én szólok te veled az Úr házának minden rendtartásairól és minden törvényéről, és légy figyelmetes a háznak bejáratára a szenthelynek minden kijáratánál. **6** És mondjad a pártosnak, Izráel házának: Így szól az Úr Isten: Elég legyen immár néktek minden útálatosságtok, Izráel háza! **7** Mikor idegeneket, körülmetéletlen szívűeket és körülmetéletlen testűeket engedtetek bemenni, hogy szenthelyemen legyenek, hogy megfertéztessék azt, az

én házamat; mikor áldozatra fölvittétek kenyeremet, a
kövérséget és vért: ekkor megtörtétek az én frigyemet
minden útálatosságtokon felül; 8 És nem voltatok
foglalatosak a szentségeimhez való szolgálatban, hanem
azokat tettétek foglalatosakká szolgálatomban az én
szenthelyemen, magatok helyett. 9 Így szól az Úr Isten:
Senki idegen körülmetéletlen szívű és körülmetéletlen
testű be ne menjen az én szenthelyemre, mindazon
idegenek közül, a kik Izráel fiai között vannak. 10 Sőt
még a Léviták is, kik eltávoztak én tőlem, mikor Izráel
eltévelyedék (a kik eltévelyedtek én tőlem bálványaik
után), viseljék vétköket; 11 És legyenek szenthelyemben
szolgák a ház kapuinak őrizetére, és legyenek szolgák a
házban: ők öljék le az égőáldozatot és egyéb áldozatot
a népnek, és ők álljanak előttök, hogy szolgáljanak
nékik; 12 Mivelhogy szolgáltak nékik bálványaik előtt, és
lőnek Izráel házának vétekre csábítói: ezért emeltem föl
kezemet ellenök, ezt mondja az Úr Isten, hogy viseljék
vétköket. 13 Ne közeledjenek hozzám, hogy nékem, mint
papok szolgáljanak, és hogy minden szentségemhez
járuljanak, a szentségek szentségeihez; hanem viseljék
gyalázatukat és útálatosságaikat, melyeket cselekedtek.
14 És teszem őket foglalatosakká a házhoz való
szolgálatban, annak minden szolgálatánál, és mindannál,
a mit abban cselekedni kell. 15 De azok a lévita-papok, a
Sádók fiai, a kik a szenthelyemhez való szolgálatomban
foglalatosak voltak, mikor Izráel fiai eltévelyedtek tőlem,
ők járuljanak én hozzám, hogy szolgáljanak nékem és
álljanak én előttem, hogy áldozzanak nékem kövérséggel
és vérrel, ezt mondja az Úr Isten. 16 Ők járjanak be az
én szenthelyembe, és járuljanak az én asztalomhoz,
hogy szolgáljanak nékem, és legyenek foglalatosak az
én szolgálatomban. 17 És mikor a belső pitvar kapuihoz
be akarnak menni, len-ruhába öltözzenek, és gyapjú ne
legyen rajtok, ha a belső pitvar kapuiban és a házban
szolgálnak. 18 Len-süveg legyen fejökön, és len alsó-
nadrág derekukon; ne övezkedjenek izzadásig. 19 Mikor
pedig kimennek a külső pitvarba, a külső udvarba a
néphez, vessék le ruháikat, a melyekben szolgáltak, és
tegyék le azokat a szent kamarákban, és öltözzenek
más ruhákba, hogy meg ne szenteljék a népet ruháikkal.
20 És fejöket kopaszra ne nyírják, de nagy hajat se
neveljenek, hanem hajokat megegyengessék. 21 És
senki a papok közül bort ne igyék, mikor a belső udvarba
bemennek. 22 És özvegyet vagy eltaszítottat feleségül
magoknak ne vegyenek, hanem szűzeket Izráel házának
magvából; de olyan özvegyet, ki papnak özvegye,
elvehetnek. 23 És az én népemet tanítsák, hogy mi a
különbség szent és köz között, és a tisztátalan és tiszta
között való különbséget ismertessék meg velök. 24 És
peres ügyben ők álljanak elő ítélni, az én törvényeim
szerint ítéljék meg azt; és tanításaimat s rendeléseimet
megtartsák minden ünnepemen, és az én szombataimat
megszenteljék. 25 És holt emberhez be ne menjen,
hogy magát megfertéztesse, csak atyjáért és anyjáért és
fiáért és leányáért és fiútestvéréért és leánytestvéréért,
kinek még férje nem volt, fertéztetheti meg magát. 26 És
megtisztulása után számláljanak néki hét napot. 27 És
a mely napon bemegy a szenthelyre, a belső pitvarba,
hogy szolgáljon a szenthelyen, mutassa be bűnért való
áldozatát, ezt mondja az Úr Isten. 28 És lészen nékik
örökségök: én vagyok az ő örökségök, és birtokot ne
adjatok nékik Izráelben: én vagyok az ő birtokuk. 29
Az ételáldozat és a bűnért és vétekért való áldozat, ez
legyen élésök, és valami Izráelben Istennek szenteltetik,
minden az övék legyen. 30 És minden első termés
zsengéje mindenből, és minden, mit áldozatra visztek
mindenből, tudniillik minden áldozatotokból, legyen a
papoké, és lisztjeitek zsengéjét adjátok a papnak, hogy
áldás nyugodjék házadon. 31 Semmi döglöttet és vadtól
szaggatottat, akár madár, akár egyéb állat legyen, ne
egyenek a papok.

45 És mikor a földet sorsvetéssel elosztjátok
örökségül, adjatok áldozatot az Úrnak, szent
részt a földből; hosszúsága legyen huszonötezer
és szélessége tízezer sing, szent legyen az egész
határában köröskörül. 2 Ebből legyen a szenthelyé
ötszáz sing, ötszáz singgel mérve egy négyszög
minden oldalát, és mellette ötven sing tágasság legyen
minden oldalon. 3 És ebből a megmért helyből mérj
ki huszonötezer sing hosszúságot és tízezer sing
szélességet, és ebben lesz a szenthely, mint igen szent
hely. 4 Szent rész ez a földből; legyen a papoké, a
szenthely szolgáié, a kik ide járulnak szolgálni az Urat; és
legyen ez nékik házaik helye, és szent hely a szenthely
számára. 5 És huszonötezer sing hosszában és tízezer
sing széltében legyen a Lévitáké, a ház szolgáié
tulajdonukul, húszkamarául, 6 És a város tulajdonául
adjatok ötezer sing szélességet és huszonötezer sing
hosszúságot a szent áldozat mentén; az egész Izráel
házáért legyen ez. 7 És a fejedelem tulajdona lészen
a szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a
két oldalán a szent áldozat előtt és a város tulajdona
előtt a napnyugoti oldalon nyugotra és a napkeleti
oldalon keletre, és hosszúsága olyan lesz, mint a részek
közül egyé, a napnyugoti határtól a napkeleti határig. 8
Földje legyen az néki, tulajdona Izráelben; és többé ne
sanyargassák fejedelmeim az én népemet, hanem adják
át a többi földet Izráel házának az ő nemzetségei szerint.
9 Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már néktek,
Izráel fejedelmei! A törvénytelenséget és erőszaktételt
távoztassátok el, és cselekedjetek törvény szerint és
igazságot. Vegyétek le népemről sarczolástokat, ezt
mondja az Úr Isten. 10 Igaz mérőserpenyőitek legyenek
és igaz éfátok és igaz báthotok: 11 Az éfa és a báth
egy mértékűek legyenek, úgy hogy a hómernek tizedét

fogadja be a báth, és a hómernek tizede legyen az
éfa, a hómerhez kell mértéköket igazítani. 12 És a
sekelnek húsz gérája legyen; húsz sekel, huszonöt
sekel, tizenöt sekel legyen a mina nálatok. 13 Ez az
áldozat, melyet fel kell vinnetek: egy hómer búzából
egy hatodrész éfa, és egy hómer árpából is az éfa
hatodrészét adjátok. 14 És az olajból rendelt rész egy
báth olajból: a báth tizede a kórból, tíz báthból, egy
hómerből, mert tíz báth egy hómer. 15 És egy darab
a nyájból, kétszáz darab után Izráel bővizű földjéről
ételáldozatra és égőáldozatra és hálaadó áldozatokra, az
ő megszentelésökre, ezt mondja az Úr Isten. 16 A földnek
egész népe köteles legyen erre az áldozatra a fejedelem
részére Izráelben. 17 A fejedelem tiszte pedig lészen,
hogy vigyen egészen égőáldozatokat és ételáldozatot
és italáldozatot az ünnepeken és az újholdak napján és
a szombatokon, Izráel házának minden ünnepein: ő
teljesítse a bűnért való áldozatot és az ételáldozatot és
az egészen égőáldozatot és a hálaadó áldozatokat, hogy
megszentelje Izráel házát. 18 Ezt mondja az Úr Isten: Az
első hónapban, a hónap elsején végy egy fiatal, hibátlan
bikát és tisztítsd meg a szenthelyet. 19 És vegyen a
pap a bűnért való áldozat véréből, és hintse a ház
ajtófélfáira és az oltár bekerítésének négy szegletére
és a belső pitvar kapufélfáira. 20 És így cselekedjél a
hónap hetedik napján a tudatlanságból vétkezőért és
a vigyázatlanságért, és így tisztítsátok meg a házat.
21 Az első hónapban, a hónap tizennegyedik napján
legyen a ti páskátok; a hét napos ünnepen kovásztalan
kenyeret egyetek. 22 És a fejedelem azon a napon
áldozzék ő magáért és a föld egész népéért egy bikával,
bűnért való áldozatul. 23 És az ünnep hét napján tegyen
egészen égőáldozatot az Úrnak hét bikával és hét
kossal, épekkel, naponként hét napon át, és bűnért
való áldozatot egy kecskebakkal naponként; 24 És
ételáldozatul tegyen egy éfát a bika mellé és egy éfát a
kos mellé, és az olajból egy hínt az éfához. 25 A hetedik
hónapban, a hónap tizenötödik napján, az ünnepen
hasonlóképen cselekedjék hét napon át: a bűnért való
áldozattal, az egészen égőáldozattal, az ételáldozattal
és az olajjal.

46 Ezt mondja az Úr Isten: A belső pitvar kapuja,
mely keletre néz, zárva legyen a dologtevő hat
napon, szombatnapon pedig nyissák ki, és újhold
napján is nyissák ki. 2 És a fejedelem jőjjön be a
kapu tornáczának útján kívülről, és álljon a kapu félfája
mellé, és mikor a papok megáldozzák az ő égőáldozatát
és hálaadóáldozatait, ő leborulva imádkozzék a kapu
küszöbén, azután menjen ki, a kaput pedig ne zárják be
estvéig. 3 És leborulva imádkozzék az ország népe
ugyanannak a kapunak bejáratánál a szombatokon és
az újholdnak napjain az Úr előtt. 4 Az égőáldozat pedig,
melyet a fejedelem vigyen az Úrnak szombatnapon, hat
ép bárány és egy ép kos legyen; 5 És az ételáldozat:
egy éfa a kos mellé; és a bárányok mellé ételáldozatul,
a mit keze adhat, s az olajból egy hín az éfához. 6 Az
újhold napján pedig egy ép, fiatal bika és hat bárány és
egy kos, mind épek legyenek. 7 És a bika mellé egy
éfát és a kos mellé egy éfát tegyen ételáldozatul; és a
bárányok mellé azt, a mi kezétől telik, s az olajból egy
hínt az éfához. 8 És mikor bemegy a fejedelem, a kapu
tornáczának útján menjen be, és ezen az úton menjen
ki. 9 Mikor pedig a föld népe megyen be az Úr eleibe az
ünnepeken, a ki az északi kapu útján ment be, hogy
leborulva imádkozzék, a déli kapu útján menjen ki; a ki
pedig a déli kapu útján ment be, az az északi kapu útján
menjen ki; ne térjen vissza azon kapu útjához, a melyen
bement, hanem az annak ellenében valón menjen ki. 10
A fejedelem pedig, mikor bemennek, közöttök menjen
be, és mikor kimennek, együtt menjen ki velök. 11 És
az ünnepeken és a szent egybegyűléseken legyen az
ételáldozat egy éfa egy bika mellé és egy éfa a kos
mellé, és a bárányok mellé, a mit keze adhat, s az
olajból egy hín az éfához. 12 Továbbá, mikor a fejedelem
szabad akaratból tesz égőáldozatot, vagy hálaadó
áldozatokat, szabad akaratból az Úrnak, nyissák ki néki
a kaput, mely napkeletre néz, és ő vigye égőáldozatát
és hálaadó áldozatait, mint a hogy szombat napon
szokta tenni, és azután menjen ki, és zárják be a kaput
kimenése után. 13 És egy esztendős ép bárányt áldozz
égőáldozatul naponként az Úrnak; minden reggel áldozz
azzal. 14 És ételáldozatot tégy hozzá minden reggel:
egy hatodrész éfát, és az olajból a hín harmadrészét a
liszt megnedvesítésére, ételáldozatul az Úrnak; örökre
állandó rendelések ezek. 15 Hozzátok azért a bárányt
és az ételáldozatot és az olajat minden reggel állandó
égőáldozatul. 16 Ezt mondja az Úr Isten: Ha a fejedelem
ajándékot ad valamelyik fiának a maga örökségéből, az
az ő fiaié legyen tulajdonul örökségképen. 17 De ha
örökségéből valamelyik szolgájának ad ajándékot, az a
szabadság esztendejéig lesz azé, azután visszaszáll
a fejedelemre; csak az ő öröksége lesz az ő fiaié. 18
És a fejedelem el ne vegyen a nép örökségéből, hogy
nyomorgatással kivesse őket tulajdonukból; a maga
tulajdonából adjon örökséget fiainak, hogy az én népem
közül senki el ne széledjen a maga tulajdonából. 19 És
bevitt engem ahhoz a bejárathoz, mely a kapu mellett
oldalaslag vala, a kamarákhoz, a papok szenthelyéhez,
melyek északra néznek, és ímé, ott egy hely vala
leghátul nyugotra. 20 És monda nékem: Ez a hely, a hol
a papok főzzék a vétekért és a bűnért való áldozatot, és
a hol süssék az ételáldozatot, hogy ne kelljen kivinniök
a külső pitvarba a nép megszentelésére. 21 És kivitt
engem a külső pitvarba, és elhordoza engem a pitvar
négy szegletén, és ímé, a pitvar mindenik szegletében

egy-egy pitvar vala. 22 A pitvarnak négy szegletében
zárt pitvarok valának, negyven sing hosszúságúak
és harmincz sing szélesek; egy mértéke vala a négy
szegleten való pitvaroknak. 23 És falazások valának
bennök köröskörül mind a négy körül, és a falazások
alatt konyhák valának csinálva köröskörül. 24 És monda
nékem: Ez a főzőház, a hol főzzék a háznak szolgái a
nép véres áldozatát.

47 És visszatéríte engem a ház ajtajához, és ímé,
víz jő vala ki a ház küszöbe alól napkelet felé,
mert a ház eleje kelet felé vala, és a víz aláfoly vala a
ház jobb oldala alól az oltártól délre. 2 És kivitt engem
az északi kapu útján, és elhordoza engem a kivül való
úton a külső kapuhoz, mely napkeletre néz, és ímé, a
víz ott forr vala ki a jobb oldal alól. 3 Mikor kiméne az
a férfiú napkelet felé, mérőzsinórral a kezében, mére
ezer singet; és átvitt engem a vizen, a víz bokáig ér
vala. 4 És mére ismét ezeret, és átvitt engem a vizen,
a víz pedig térdig ér vala. És mére ismét ezeret és
átvitt engem s a víz derékig ér vala. 5 És mére még
ezeret, s vala olyan folyó, hogy át nem meheték rajta,
mert magas vala a víz, megúszni való víz, folyó, mely
meg nem lábolható. 6 És monda nékem: Láttad-é,
embernek fia? És visszavezete engem a folyó partján.
7 És mikor visszatértem, ímé, a folyó partján igen sok fa
vala mindkét felől. 8 És mondá nékem: Ez a víz a keleti
tájékra foly ki, és a lapáczra megyen alá, és a tengerbe
megyen be, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz.
9 És lészen, hogy minden élő állat, a mely nyüzsög,
valahova e folyam bemegyen, élni fog; és a halaknak
nagy bőségök lészen, mert ez a víz bement oda, és azok
meggyógyulnak, és él minden, valahova e folyó bement.
10 És lészen, hogy halászok állanak rajta Éngeditől
Énegláimig: varsák kivető helye lészen; nemök szerint
lesznek benne a halak, mint a nagy tenger halai, nagy
bőséggel. 11 Mocsarai és tócsái pedig nem gyógyulnak
meg, só helyei lesznek. 12 És a folyó mellett, mind a két
partján mindenféle ennivaló gyümölcs fája nevekedik
fel; leveleik el nem hervadnak és gyümölcseik el nem
fogynak; havonként új meg új gyümölcsöt teremnek,
mert vizök onnét a szenthelyből foly ki; és gyümölcsük
eledelre és leveleik orvosságra valók. 13 És monda az
Úr Isten: Ez a határ, a mely szerint örökségül osszátok
el magatok közt a földet Izráel tizenkét törzsöke szerint,
Józsefnek két örökséget. 14 És vegyétek azt örökségül
mindnyájan egyenlően, mivelhogy fölemeltem kezemet,
hogy atyáitoknak adom azt, tehát essék néktek az a
föld örökségül. 15 És ez legyen a föld határa, észak
felé a nagy-tengertől, Hetlónon át Sedádnak menve:
16 Hamát, Berótha, Szibraim, mely Damaskus határa
és Hamát határa közt van, a középső Hásér, mely
Havrán határán van. 17 Így legyen a határ a tengertől
Haczar-Énónig Damaskus határán és azontúl északra,
és Hamát határán: ez az északi oldal. 18 És a keleti
oldalon: Havrán és Damaskus és Gileád között és
Izráel földje között a Jordán legyen; ama határtól a
keleti tengerig mérjétek: ez a keleti oldal. 19 És a
déli oldalon dél felé: Támártól a versengések vizéig
Kádesben, azután a folyó felé a nagy-tengerig: ez a
déli oldal dél felé. 20 És a nyugoti oldal: a nagy-tenger,
ama határtól fogva addig, a hol egyenesen Hamátba
menni: ez a nyugoti oldal. 21 És oszszátok el ezt a
földet magatok közt Izráel nemzetségei szerint. 22 És
legyen, hogy sorsvetéssel oszszátok el azt magatok
közt és a jövevények közt, a kik közöttetek lakoznak, a
kik közöttetek fiakat nemzettek, és úgy tartsátok őket,
mint a ki ott született az Izráel fiai között: veletek együtt
sorsvetéssel legyen örökségök Izráel nemzetségei
között. 23 És úgy legyen, hogy a mely nemzetséggel
lakozik a jövevény, ott adjátok ki az ő örökségét. Ezt
mondja az Úr Isten.

48 Ezek a nemzetségek nevei: az északi határon
a Hetlóntól Hamáthig vezető út mentén Haczar-
Énonig Damaskus határán, észak felé, Hamát mentén,
és pedig legyen az övé a keleti és nyugoti oldal: Dán,
egy rész; 2 És Dán határa mellett a keleti oldaltól a
nyugoti oldalig: Áser, egy rész; 3 És Áser határa mellett
a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Nafthali, egy rész;
4 És Nafthali határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti
oldalig: Manasse, egy rész; 5 És Manasse határa mellett
a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Efraim, egy rész;
6 És Efraim határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti
oldalig: Rúben, egy rész; 7 És Rúben határa mellett a
keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Júda, egy rész; 8 És
Júda határa mellett a keleti oldaltól a nyugoti oldalig
legyen a szent áldozat, melyet az Úrnak szenteltek:
huszonötezer sing széles és olyan hosszú, mint egy-egy
rész a keleti oldaltól a nyugoti oldalig; és a szenthely
annak közepette legyen; 9 A szent áldozat, melyet
az Úrnak szenteltek, huszonötezer sing hosszú és
tízezer sing széles legyen; 10 És ezeké legyen ez a
szent áldozat: a papoké északra huszonötezer sing
és nyugotra tízezer sing szélesség és keletre tízezer
sing szélesség és délre huszonötezer sing hosszúság,
és az Úr szenthelye annak közepette legyen: 11 A
papoké, a kik megszenteltettek a Sádók fiai közül,
a kik szolgálatomban foglalatosak voltak, a kik nem
tévelyedtek el, mikor Izráel fiai eltévelyedtek, mint a hogy
eltévelyedtek volt a Léviták. 12 Övék legyen ez, mint egy
áldozati rész a föld áldozatából, mint igen szentséges, a
Léviták határán. 13 A Lévitáké pedig legyen a papok
határa mentén huszonötezer sing hosszúság és tízezer
szélesség; az egész hosszúság legyen huszonötezer
és a szélesség tízezer. 14 És semmit abból el ne
adjanak, se el ne cseréljék, se másra át ne szálljon a

földnek e zsengéje, mert az Úrnak szenteltetett. **15**
És az ötezer sing, mely a szélességben megmaradt a
huszonötezernek mentén, közhely a város számára,
mint lakóhely és tágasság, és legyen a város annak a
közepében. **16** És ezek legyenek annak méretei: az
északi oldalon négyezerötszáz sing és a déli oldalon
négyezerötszáz és a keleti oldalon négyezerötszáz és a
nyugoti oldalon négyezerötszáz. **17** És a város alatt
legyen tágasság észak felé kétszázötven sing és dél
felé kétszázötven és keletre kétszázötven és nyugotra
kétszázötven. **18** A mi pedig megmaradt a hosszaságban
a szent áldozat mentén, tízezer keletre és tízezer
nyugotra, az ott maradjon a szent áldozat mentén, és
legyen annak termése a város szántóvetőinek eledele.
19 És a ki szántóvető a városban, mívelje azt Izráelnek
minden nemzetségéből. **20** Az egész huszonötezer
sing szent áldozatot huszonötezer sing négyszögben
adjátok szent ajándékul a város tulajdonával együtt.
21 A mi pedig megmaradt, a fejedelemé lészen; a
szent áldozatnak és a város tulajdonának mind a két
oldalán, szemben a huszonötezer sing szent áldozattal
a keleti határig és nyugot felé szemben a huszonötezer
singgel egészen a nyugoti határig lészen, a kiosztott
részek mentén, a fejedelemé; és legyen a szent
áldozat és a ház szenthelye annak közepette. **22** És
a Léviták tulajdonától és a város tulajdonától fogva,
mely közepében van annak, a mi a fejedelemé, a Júda
határa és Benjámin határa között a fejedelemé legyen.
23 És a többi nemzetségek: a keleti oldaltól a nyugoti
oldalig: Benjámin, egy rész. **24** És Benjámin határán a
keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Simeon, egy rész. **25**
És Simeon határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig:
Issakhár, egy rész. **26** És Issakhár határán a keleti
oldaltól a nyugoti oldalig: Zebulon, egy rész. **27** És
Zebulon határán a keleti oldaltól a nyugoti oldalig: Gád,
egy rész. **28** És Gád határán a déli oldalon dél felé,
legyen a határ Támártól a versengések vizéig Kádesben,
a patak felé a nagy-tengerig. **29** Ez a föld, melyet
sorsvetéssel örökségül eloszszatok Izráel nemzetségei
közt, és ezek azoknak részei, ezt mondja az Úr Isten.
30 És ezek a város külső részei: Az északi oldalon
négyezerötszáz sing mérték. **31** És a város kapui, Izráel
nemzetségeinek nevei szerint, három kapu északra:
Rúben kapuja egy, Júda kapuja egy, Lévi kapuja egy.
32 És a keleti oldalon négyezerötszáz sing és három
kapu: József kapuja egy, Benjámin kapuja egy, Dán
kapuja egy. **33** És a déli oldalon is négyezerötszáz sing
mérték és három kapu: Simeon kapuja egy, Issakhár
kapuja egy, Zebulon kapuja egy. **34** A nyugoti oldalon
négyezerötszáz sing három kapuval: Gád kapuja egy,
Áser kapuja egy, Nafthali kapuja egy: **35** Köröskörül
tizennyolcezer sing; és a város neve ama naptól fogva:
Ott lakik az Úr!

Dániel

1 Jojakim, Júda királya uralkodásának harmadik
esztendejében jöve Nabukodonozor, a babiloni király
Jeruzsálemre, és megszállá azt. **2** És kezébe adá
az Úr Jojakimot, a Júda királyát, és az Isten háza
edényeinek egy részét; és vivé azokat Sineár földére,
az ő istenének házába, és az edényeket bevivé az
ő istenének kincsesházába. **3** És mondá a király
Aspenáznak, az udvarmesterek fejedelmének, hogy
hozzon az Izráel fiai közül és királyi magból való s előkelő
származású ifjakat, **4** A kikben semmi fogyatkozás
nincsen, hanem a kik ábrázatra nézve szépek, minden
bölcseségre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek
a tudományokhoz, és a kik alkalmatosak legyenek arra,
hogy álljanak a király palotájában; és tanítsák meg
azokat a Káldeusok írására és nyelvére. **5** És rendele
nékik a király mindennapi szükségletül a királyi ételből
és a borból, melyből ő iszik vala, hogy így nevelje őket
három esztendeig, és azután álljanak a király előtt. **6**
Valának pedig ezek között a Júda fiai közül: Dániel,
Ananiás, Misáel és Azariás. **7** És az udvarmesterek
fejedelme neveket ada nékik; tudniillik elnevezé Dánielt
Baltazárnak, Ananiást Sidráknak, Misáelt Misáknak,
Azariást Abednegónak. **8** De Dániel eltökélé az ő
szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a király
ételével és a borral, a melyből az iszik vala, és kéré
az udvarmesterek fejedelmét, hogy ne kelljen magát
megfertőztetnie. **9** És az Isten kegyelemre és irgalomra
méltóvá tevé Dánielt az udvarmesterek fejedelme előtt;
10 És mondá az udvarmesterek fejedelme Dánielnek:
Félek én az én uramtól, a királytól, a ki megrendelte
a ti ételeteket és italotokat; minek lássa, hogy a ti
orczátok hitványabb amaz ifjakénál, a kik egykorúak
veletek? és így bűnbe kevernétek az én fejemet a
királynál. **11** És mondá Dániel a felügyelőnek, a kire az
udvarmesterek fejedelme bízta vala Dánielt, Ananiást,
Misáelt és Azariást: **12** Tégy próbát, kérlek, a te
szolgáiddal tíz napig, és adjanak nékünk zöldségféléket,
hogy azt együnk, és vizet, hogy azt igyunk. **13** Azután
mutassák meg néked a mi ábrázatunkat és amaz ifjak
ábrázatát, a kik a király ételével élnek, és a szerint
cselekedjél majd a te szolgáiddal. **14** És engede nékik
ebben a dologban, és próbát tőn velük tíz napig. **15**
És tíz nap mulva szebbnek látszék az ő ábrázatuk, és
testben kövérebbek valának mindazoknál az ifjaknál,
a kik a király ételével élnek vala. **16** Elvevé azért a
felügyelő az ő ételöket és az ő italokul rendelt bort, és
ad vala nékik zöldségféléket. **17** És ada az Isten ennek
a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való
értelmet és bölcseséget; Dániel pedig értett mindenféle
látomáshoz és álmokhoz is. **18** Miután pedig elmúlt
az idő, a mikorra meghagyta vala a király, hogy eléje
vigyék őket, bevivé őket az udvarmesterek fejedelme
Nabukodonozor elé. **19** És szóla velök a király, és
mindnyájok között sem találtaték olyan, mint Dániel,
Ananiás, Misáel és Azariás, és állának a király előtt. **20**
És minden bölcs és értelmes dologban, a mely felől a
király tőlök tudakozódék, tízszerte okosabbaknak találá
őket mindazoknál az írástudóknál és varázslóknál, a
kik egész országában valának. **21** És ott vala Dániel a
Cyrus király első esztendejéig.

2 És Nabukodonozor uralkodásának második
esztendejében álmokat láta Nabukodonozor, és
nyugtalan lőn az ő lelke, és álma félbeszakadt. **2** És
mondá a király, hogy hívjanak írástudókat, varázslókat,
bűbájosokat és Káldeusokat, hogy fejtsék meg a
királynak az ő álmait; és bemenének azok, és állának a
király elé. **3** És monda nékik a király: Álmot láttam, és
nyugtalan a lelkem megtudni az álmot. **4** És mondák a
Káldeusok a királynak sziriai nyelven: Király, örökké élj!
mondd meg az álmot a te szolgáidnak, és megjelentjük
az értelmét. **5** Felele a király, és monda a Káldeusoknak:
Az én szavam áll! Ha tehát meg nem mondjátok nékem
az álmot és annak értelmét, darabokra tépettek, és a ti
házaitok szemétdombokká tétetnek. **6** Ha pedig az álmot
és annak értelmét megjelentitek: ajándékokat, jutalmat
és nagy tisztességet vesztek tőlem; ezért az álmot és
annak értelmét jelentsétek meg nékem. **7** Felelének
másodszor, és mondának: A király mondja meg az álmot
az ő szolgáinak: és az értelmét megjelentjük. **8** Felele a
király, és monda: Bizonnyal tudom én, hogy csak időt
akartok ti nyerni, mert látjátok, hogy áll az én szavam. **9**
Hogy ha az álmot meg nem mondjátok nékem, csak egy
ítélet lehet felőletek: hogy hamis és tétovázó beszédet
koholtok, hogy azzal tartsatok engem, míg az idő
múlik. Mondjátok meg azért nékem az álmot, akkor
tudom, hogy az értelmét is megjelenthetitek nékem. **10**
Felelének a Káldeusok a királynak, és mondák: Nincs
ember a földön, a ki a király dolgát megjelenthesse:
mivelhogy bármilyen nagy és hatalmas király sem kívánt
még egyetlen írástudótól, varázslótól és Káldeustól
sem ilyen dolgot. **11** Mert a dolog, a mit a király kíván,
igen nehéz, és nincs más, a ki azt megjelenthesse a
király előtt, hanemha az istenek, a kik nem lakoznak
együtt az emberekkel. **12** E miatt a király megharaguvék
és igen felgerjede, és meghagyá, hogy a babiloni
bölcsek mind veszíttessenek el. **13** És a parancsolat
kiméne, hogy öljék meg a bölcseket; és keresik vala
Dánielt és az ő társait, hogy megölettessenek. **14** Ekkor
Dániel bölcsen és értelmesen felele Arióknak, a királyi
testőrség fejének, a ki kiment vala, hogy megölesse
a babiloni bölcseket. **15** Szóla és monda Arióknak,
a király főemberének: Miért e kegyetlen parancsolat
a királytól? Akkor Ariók elmondá a dolgot Dánielnek.
16 És beméne Dániel, és kéré a királyt, hogy adjon

néki időt, hogy megjelenthesse az értelmet a királynak.
17 Ekkor Dániel haza méne, és elmondá e dolgot
Ananiásnak, Misáelnek és Azariásnak, az ő társainak:
18 Hogy kérjenek az egek Istenétől irgalmasságot e titok
végett, hogy el ne veszszenek Dániel és az ő társai a
többi babiloni bölcsekkel együtt. 19 Akkor Dánielnek
megjelenteték az a titok éjjeli látásban. Áldá akkor
Dániel az egek Istenét. 20 Szóla Dániel, és monda:
Áldott legyen az Istennek neve örökkön örökké: mert
övé a bölcseség és az erő. 21 És ő változtatja meg az
időket és az időknek részeit; dönt királyokat és tesz
királyokat; ád bölcseséget a bölcseknek és tudományt
az értelmeseknek. 22 Ő jelenti meg a mély és elrejtett
dolgokat, tudja mi van a setétségben; és világosság
lakozik vele! 23 Néked adok hálát, atyáimnak Istene,
és dicsérlek én téged, hogy bölcseséget és erőt adtál
nékem, és mostan megjelentetted nékem, a mit kértünk
tőled; mert a király dolgát megjelentetted nékünk! 24
Beméne azért Dániel Ariókhoz, a kit rendelt vala a király,
hogy elveszítse a babiloni bölcseket; elméne azért, és
mondá néki: A babiloni bölcseket ne veszíttesd el; vígy
engem a király elé és a megfejtést tudtára adom a
királynak. 25 Akkor Ariók sietve bevivé Dánielt a király
elébe, és mondá: Találtam férfiút Júdának fogoly fiai
között, a ki a megfejtést megjelenti a királynak. 26
Szóla a király, és monda Dánielnek, a kit Baltazárnak
nevezének: Csakugyan képes vagy megjelenteni nékem
az álmot, a melyet láttam, és annak értelmét? 27 Felele
Dániel a király előtt, és mondá: A titkot, a melyről a
király tudakozódék, a bölcsek, varázslók, írástudók,
jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak; 28
De van Isten az égben, a ki a titkokat megjelenti; és ő
tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi lészen az
utolsó napokban. A te álmod és a te fejed látása a
te ágyadban ez volt: 29 Néked, oh király! gondolataid
támadtak a te ágyadban a felől, hogy mik lesznek
ez után, és a ki megjelenti a titkokat, megjelentette
néked azt, a mi lesz. 30 Nékem pedig ez a titok nem
bölcseségből, a mely bennem minden élő felett volna,
jelentetett meg, hanem azért, hogy a megfejtés tudtára
adassék a királynak és te megértsed a te szívednek
gondolatait. 31 Te látád, oh király, és ímé egy nagy kép;
ez a kép, mely hatalmas vala és kiváló az ő fényessége,
előtted áll vala, és az ábrázata rettenetes volt. 32
Annak az állóképnek feje tiszta aranyból, melle és karjai
ezüstből, hasa és oldalai rézből, 33 Lábszárai vasból,
lábai pedig részint vasból, részint cserépből valának.
34 Nézed vala, a míg egy kő leszakada kéz érintése
nélkül, és letöré azt az állóképet vas- és cseréplábairól,
és darabokra zúzá azokat. 35 Akkor egygyé zúzódék a
vas, cserép, réz, ezüst és arany, és lőnek mint a nyári
szérűn a polyva, és felkapá azokat a szél, és helyöket
sem találák azoknak. Az a kő pedig, a mely leüté az
állóképet nagy hegygyé lőn, és betölté az egész földet.
36 Ez az álom, és értelmét is megmondjuk a királynak.
37 Te, oh király! királyok királya, kinek az egek Istene
birodalmat, hatalmat, erőt és dicsőséget adott; 38 És
valahol emberek fiai, mezei állatok és égi madarak
lakoznak, a te kezedbe adta azokat, és úrrá tett téged
mindezeken: Te vagy az arany-fej. 39 És utánad más
birodalom támad, alábbvaló mint te; és egy másik, egy
harmadik birodalom, rézből való, a mely az egész földön
uralkodik. 40 A negyedik birodalom pedig erős lesz, mint
a vas; mert miként a vas széttör és összezúz mindent;
bizony mint a vas pusztít, mind amazokat szétzúzza
és elpusztítja. 41 Hogy pedig lábakat és ujjakat részint
cserépből, részint vasból valónak láttál: a birodalom
kétfelé oszol, de lesz benne a vasnak erejéből, a mint
láttad, hogy a vas elegy volt az agyagcseréppel. 42
És hogy a lába ujjai részint vas, részint cserép: az a
birodalom részint erős, részint pedig törékeny lesz. 43
Hogy pedig vasat elegyülve láttál agyagcseréppel: azok
emberi mag által vegyülnek össze, de egymással nem
egyesülnek, minthogy a vas nem egyesül a cseréppel.
44 És azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek
Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol,
és ez a birodalom más népre nem száll át hanem
szétzúzza és elrontja mindazokat a birodalmakat, maga
pedig megáll örökké. 45 Minthogy láttad, hogy a hegyről
kő szakad vala le kéz érintése nélkül, és szétzúzá a
vasat, rezet, cserepet, ezüstöt és aranyat: a nagy Isten
azt jelentette meg a királynak, a mi majd ezután lészen;
és igaz az álom, és bizonyos annak értelme. 46 Akkor
Nabukodonozor király arczra borula és imádá Dánielt, és
meghagyá, hogy ételáldozattal és jó illattal áldozzanak
néki. 47 Szóla a király Dánielnek, és monda: Bizonynyal
a ti Istenetek, ő az isteneknek Istene, és a királyoknak
ura és a titkok megjelentője, hogy te is megjelenthetted
ezt a titkot! 48 Akkor a király fölmagasztalá Dánielt,
és sok nagy ajándékot ada néki, és hatalmat adott
néki Babilonnak egész tartománya felett, és a babiloni
összes bölcseknek előljárójává tevé őt. 49 És Dániel
kéré a királyt, hogy Sidrákot, Misákot és Abednégót
rendelje a babiloni tartomány gondviselésére; Dániel
pedig a király udvarában vala.

3 Nabukodonozor király csináltata egy arany állóképet,
magassága hatvan sing, szélessége hat sing;
felállíttatá azt a Dura mezején, Babilon tartományában. 2
És Nabukodonozor király egybegyűjteté a fejedelmeket,
helytartókat, kormányzókat, bírákat, kincstartókat,
tanácsosokat, törvénytevőket és a tartományok minden
igazgatóját, hogy jőjjenek az állóképnek felavatására, a
melyet Nabukodonozor király állíttatott vala. 3 Akkor
egybegyűlének a fejedelmek, helytartók, kormányzók,
bírák, kincstartók, tanácsosok, törvénytevők és a
tartományok minden igazgatója az állókép felavatására,

a melyet Nabukodonozor király állíttatott, és megállának
az állókép előtt, a melyet Nabukodonozor állíttatott.
4 És a hírnök hangosan kiálta: Meghagyatik néktek,
oh népek, nemzetek és nyelvek! 5 Mihelyt halljátok a
kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak, dudának
és mindenféle hangszernek szavát: boruljatok le, és
imádjátok az arany állóképet, a melyet Nabukodonozor
király állíttatott. 6 Akárki pedig, a ki nem borul le
és nem imádja, tüstént bevettetik az égő, tüzes
kemenczébe. 7 Azért mihelyt hallák mind a népek
a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának, lantnak és
mindenféle hangszernek szavát: leborulának, mind a
népek, nemzetségek és nyelvek, és imádák az arany
állóképet, a melyet Nabukodonozor király állíttatott. 8
Elmenének azért ebben az időben káldeabeli férfiak, és
vádat emelének a zsidók ellen; 9 Szólának pedig és
mondák Nabukodonozor királynak: Király! örökké élj!
10 Te, oh király! parancsolatot adtál ki, hogy minden
ember, mihelyt meghallja a kürtnek, sípnak, cziterának,
hárfának, lantnak, dudának és mindenféle hangszernek
szavát: boruljon le, és imádja az arany állóképet; 11 A
ki pedig nem borul le és nem imádja, vettessék be az
égő, tüzes kemenczébe. 12 Vannak zsidó férfiak, a kiket
a babiloni tartomány gondviselésére rendeltél, Sidrák,
Misák és Abednégó: ezek a férfiak nem becsülnek
téged, oh király, a te isteneidet nem tisztelik, és az
arany állóképet, a melyet felállíttattál, nem imádják. 13
Akkor Nabukodonozor nagy haraggal és felgerjedéssel
meghagyá, hogy hozzák elő Sidrákot, Misákot és
Abednégót; erre elhozák a férfiakat a király elé. 14
Szóla Nabukodonozor, és monda nékik: Sidrák, Misák
és Abednégó! Szántszándékból nem tisztelitek-é az
én istenemet és nem imádjátok-é az arany állóképet,
a melyet felállíttattam? 15 Ha tehát készek vagytok:
mihelyt halljátok a kürtnek, sípnak, cziterának, hárfának,
lantnak, dudának és mindenféle hangszernek szavát,
leboruljatok és imádjátok az állóképet, a melyet én
csináltattam. De ha nem imádjátok, tüstént bevettettek
az égő, tüzes kemenczébe; és kicsoda az az Isten, a ki
kiszabadítson titeket az én kezeimből? 16 Felelének
Sidrák, Misák és Abednégó, és mondának a királynak:
Oh Nabukodonozor! Nem szükség erre felelnünk néked.
17 Ímé, a mi Istenünk, a kit mi szolgálunk, ki tud
minket szabadítani az égő, tüzes kemenczéből, és
a te kezedből is, oh király, kiszabadít minket. 18 De
ha nem tenné is, legyen tudtodra, oh király, hogy
mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany
állóképet, a melyet felállíttatál, nem imádjuk. 19 Akkor
Nabukodonozor eltelék haraggal, és az ő orczájának
színe elváltozék Sidrák, Misák és Abednégó ellen;
azért szóla, és meghagyá, hogy fűtsék be a kemenczét
hétszerte inkább, mint szokták vala befűteni. 20 És
meghagyá a legerősebb férfiaknak az ő seregében,
hogy kötözzék meg Sidrákot, Misákot és Abednégót,
és vessék őket az égő, tüzes kemenczébe. 21 Erre
ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstül, palástostul
és egyéb öltönyöstül megkötöztettek, és az égő, tüzes
kemenczébe vettettek. 22 A miatt azonban, hogy a
király parancsolata szigorú volt és a kemencze rendkivül
izzó vala: azokat a férfiakat, a kik Sidrákot, Misákot
és Abednégót felvitték, megölé a tűznek lángja. 23 Az
a három férfiú pedig: Sidrák, Misák és Abednégó, az
égő, tüzes kemenczébe esék megkötözve. 24 Akkor
Nabukodonozor király megijedt és sietve felkele, szóla
és monda az ő tanácsosainak: Nem három férfiút
vetének-é a tűz közepébe megkötözve? Felelének és
mondának a királynak: Bizonyára, oh király! 25 Felele,
és monda: Ímé, négy férfiút látok szabadon járni a
tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennök, és a
negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé. 26
Nabukodonozor ekkor az égő, tüzes kemencze szájához
járula, és szóla és monda: Sidrák, Misák és Abednégó,
a felséges Istennek szolgái, jertek ki és jőjjetek ide!
Azonnal kijövének Sidrák, Misák és Abednégó a tűz
közepéből. 27 És egybegyűlvén a fejedelmek, helytartók
és kormányzók és a király tanácsosai, nézik vala ezeket
a férfiakat, hogy a tűznek semmi hatalma nem lett az
ő testükön, és hogy egy hajszáluk sem égett meg, és
az ő alsó ruháik meg nem változtak, és a tűz szaga
sem járta át őket. 28 Szóla Nabukodonozor, és monda:
Áldott ezeknek Istene, a Sidrák, Misák és Abednégó
Istene, a ki küldötte az ő angyalát és kiszabadította az ő
szolgáit, a kik ő benne bíztak; és a király parancsolatát
megszegték és veszedelemre adták az ő testöket
és nem szolgáltak és nem imádtak más istent az ő
Istenökön kivül. 29 Parancsolom azért, hogy minden
nép, nemzetség és nyelv, a mely káromlást mond
Sidrák, Misák és Abednégó Istene ellen, darabokra
tépessék, és annak háza szemétdombbá tétessék: mert
nincs más Isten, a ki így megszabadíthasson. 30 Akkor
a király nagy tisztességre emelé Sidrákot, Misákot és
Abednégót Babilon tartományában.

4 Nabukodonozor király minden népnek, nemzetnek
és nyelveknek, a kik az egész földön lakoznak,
mondá: Békességetek bőséges legyen! 2 A jeleket
és csudákat, a melyeket cselekedett velem a felséges
Isten, illendő dolognak tartom megjelenteni. 3 Mely
nagyok az ő jelei és mely hatalmasak az ő csudái!
az ő országa örökkévaló ország és az ő uralkodása
nemzedékről nemzedékre száll. 4 Én Nabukodonozor
békében valék az én házamban, és virágzó az én
palotámban. 5 Álmot láték és megrettente engem, és a
gondolatok az én ágyamban, és az én fejemnek látásai
megháborítának engem. 6 És parancsolatot adék, hogy
hozzák előmbe Babilonnak minden bölcsét, hogy az
álom jelentését tudassák velem. 7 Akkor bejövének az

írástudók, varázslók, Káldeusok és jövendőmondók;
és én elbeszélém nékik az álmot, de az értelmét nem
jelentették meg nékem. 8 Végezetre bejöve elém Dániel,
a kinek neve Baltazár, mint az én istenemnek neve,
és a kiben a szent isteneknek lelke van, és elmondám
néki az álmot. 9 Baltazár, az írástudók elseje, tudom,
hogy a szent isteneknek lelke van benned, és semmi
titok sem homályos előtted, az én álmom látásait, a
miket láttam, és azoknak jelentését beszéld el. 10
Az én fejem látásai az én ágyamban ezek voltak:
Látám, hogy ímé, egy fa álla a föld közepette, és annak
magassága rendkivüli volt. 11 Nagy volt a fa és erős,
és magassága az égig ért, és az egész föld széléig
volt látható. 12 Levelei szépek és gyümölcse sok, és
táplálék vala rajta mindeneknek; alatta árnyékot talála
a mező vada, és ágain lakozának az ég madarai, és
róla evék minden élő. 13 Látám fejem látásaiban az én
ágyamban, és ímé: egy Vigyázó és Szent szálla alá
az égből; 14 Erősen kiálta, és így szóla: Vágjátok ki a
fát és vagdaljátok le az ágait, rázzátok le leveleit és
hányjátok szét gyümölcseit, fussanak el a vadak alóla,
és a madarak az ő ágairól. 15 De gyökerének törzsökét
hagyjátok meg a földben, és vas és ércz lánczokba
verve a mező füvén; égi harmattal öntöztessék, és a
barmokkal legyen része a föld füvében. 16 Az ő emberi
szíve változzék el, és baromnak szíve adassék néki,
és hét idő múljék el felette. 17 Vigyázók határozatából
van ez a rendelet, és a Szentek parancsolata ez a
végzés, hogy megtudják az élők, hogy a felséges Isten
uralkodik az emberek birodalmán, és a kinek akarja,
annak adja azt, és az emberek között az alábbvalót
emeli fel arra. 18 Ezt az álmot láttam én, Nabukodonozor
király, és te, Baltazár, mondd meg annak értelmét;
mivelhogy az én országomnak egyetlen bölcse sem
tudta nékem megmondani a jelentését; de te tudod, mert
szent isteneknek lelke van benned. 19 Ekkor Dániel,
a kinek neve Baltazár, közel egy óráig rémüldözék,
és az ő gondolatai háboríták őt. Szóla a király, és
monda: Baltazár, az álom és annak jelentése meg ne
rettentsenek téged! Felele Baltazár, és monda: Uram,
az álom szálljon a te gyűlölőidre, a magyarázata pedig
a te ellenségeidre! 20 A fa, a melyet láttál, a mely nagy
és erős volt, és a melynek magassága az eget érte
és ellátszék az egész földre; 21 És levelei szépek,
gyümölcse pedig sok, és táplálék rajta mindeneknek;
alatta tartózkodék a mező vada, és ágain az égi madarak
lakozának: 22 Te vagy az, oh király, a ki nagygyá és
erőssé lettél, a kinek nagysága megnövekedék és fölér
az égig, és hatalmad a föld végéig. 23 Hogy pedig láta
a király Vigyázót és Szentet leszállani az égből, és
azt mondá: Vágjátok le a fát és pusztítsátok el azt; de
gyökereinek törzsökét a földben hagyjátok, és vas és
ércz lánczokba verve a mező füvén, és égi harmattal
öntöztessék és a mezei barmokkal legyen része, a míg
hét idő múlik el felette; 24 Ez a jelentése, oh király, és a
felséges Isten végezése ez, a mely bekövetkezik az én
uramra, a királyra, 25 És kivetnek téged az emberek
közül, és a mezei barmokkal lesz a te lakozásod, és
füvet adnak enned, mint az ökröknek, és égi harmattal
öntöznek téged, és hét idő múlik el feletted, mígnem
megérted, hogy a felséges Isten uralkodik az emberek
birodalmán, és annak adja azt, a kinek akarja. 26
Hogy pedig mondák, hogy a fa gyökereinek törzsökét
hagyják meg: országod megmarad néked, mihelyest
megismered, hogy az Ég uralkodik. 27 Azért, oh király,
az én tanácsom tessék néked, és vétkeidtől igazság által
szabadulj és a te hamisságaidtól a szegényekhez való
irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed.
28 Mindez betelék Nabukodonozor királyon. 29 Tizenkét
hónap mulva a babiloni királyi palotán sétála. 30 Szóla a
király és mondá: Nem ez-é ama nagy Babilon, a melyet
én építettem királyság házának, az én hatalmasságom
ereje által és dicsőségem tisztességére? 31 Még a
szó a király szájában volt, a mikor szózat szálla le
az égből: Néked szól, oh Nabukodonozor király, a
birodalom elvétetett tőled. 32 És kivetnek téged az
emberek közül, és a mezei barmokkal lesz a lakozásod,
és füvet adnak enned, mint az ökröknek, és hét idő
múlik el feletted, a míg megesméred, hogy a felséges
Isten uralkodik az emberek birodalmán, és annak
adja azt, a kinek akarja. 33 Abban az órában betelék
a beszéd Nabukodonozoron: és az emberek közül
kivetteték, és füvet evék mint az ökrök, és égi harmattal
öntözteték az ő teste, mígnem szőre megnöve, mint
a saskeselyű tolla, és körmei, mint a madarakéi. 34
És az idő elteltével én, Nabukodonozor, szemeimet az
égre emelém, és az én értelmem visszajöve, és áldám
a felséges Istent, és dícsérém és dicsőítém az örökké
élőt, kinek hatalma örökkévaló hatalom és országa
nemzedékről-nemzedékre áll. 35 És a föld minden
lakosa olyan mint a semmi; és az ő akaratja szerint
cselekszik az ég seregében és a föld lakosai között, és
nincs, a ki az ő kezét megfoghatná és ezt mondaná
néki: Mit cselekedtél? 36 Abban az időben visszatére
hozzám az én értelmem, és országom dicsőségére az
én ékességem, és méltóságom is visszatére hozzám,
és az én tanácsosaim és főembereim fölkeresének
engem, és visszahelyeztettem az én országomba, és
rendkívüli nagyság adatott nékem. 37 Most azért én,
Nabukodonozor, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a
mennyei királyt: mert minden cselekedete igazság, és
az ő utai ítélet, és azokat, a kik kevélységben járnak,
megalázhatja.

5 Belsazár király nagy lakomát szerze az ő ezer
főemberének, és az ezer előtt bort ivék. 2 Borozás
közben mondá Belsazár, hogy hozzák elő az arany és

ezüst edényeket, a melyeket elvive Nabukodonozor,
az ő atyja a jeruzsálemi templomból, hogy igyanak
azokból a király és az ő főemberei, az ő feleségei és
az ő ágyasai. 3 Akkor előhozák az arany edényeket,
a melyeket elvivének az Isten házának templomából,
mely Jeruzsálemben vala, és ivának azokból a király
és az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai. 4
Bort ivának, és dicsérék az arany-, ezüst-, ércz-, vas-,
fa- és kőisteneket. 5 Abban az órában emberi kéznek
ujjai tünének fel, és írának a gyertyatartóval szemben a
király palotájának meszelt falán, és a király nézé azt
a kézfejet, a mely ír vala. 6 Ekkor a király ábrázatja
megváltozék, és az ő gondolatai megháboríták őt, és
derekának inai megoldódának és az ő térdei egymáshoz
verődének. 7 Erősen kiáltozék a király, hogy hozzák elő
a varázslókat, a Káldeusokat és jövendölőket. Szóla a
király és monda a babiloni bölcseknek: Akárki legyen az
az ember, a ki elolvassa ezt az írást, és annak értelmét
megjelenti nékem, bíborba öltöztetik és aranyláncz lesz
a nyakában, és mint harmadik parancsol az országban.
8 Akkor bemenének a király bölcsei mind, de nem tudták
elolvasni az írást, sem annak értelmét megfejteni a
királynak. 9 Akkor Belsazár király igen megrettene,
és az ő ábrázatja elváltozék rajta, és az ő főemberei
is megzavarodának. 10 A királyasszony a király és
az ő főembereinek beszédei miatt beméne a lakoma
házába, és szóla a királyasszony, és monda: Király,
örökké élj! Ne rettentsenek téged a te gondolataid, és
a te ábrázatod ne változzék el! 11 Van egy férfiú a te
országodban, a kiben a szent isteneknek lelke van, és
a te atyád idejében értelem, tudomány, és az istenek
bölcseségéhez hasonló bölcseség találtaték benne, és
a kit Nabukodonozor király, a te atyád, az írástudók,
varázslók, Káldeusok és jövendölők fejévé tőn; igen,
a te atyád, a király; 12 Mivelhogy Dánielben, a kit a
király Baltazárnak nevezett, nagyobb lélek, tudomány és
értelem, álmoknak magyarázata és titkok megjelentése
és rejtélyek megfejtése találtatott. Most azért hivattassék
elő Dániel, és ő megjelenti az értelmet. 13 Erre Dániel a
király elé viteték. Szóla a király, és monda Dánielnek:
Te vagy-é ama Dániel, a ki a júdabeli foglyok fiai közül
való, a kit ide hozott a király, az én atyám, Júdából? 14
És a ki felől hallottam, hogy az isteneknek lelke van
benned, és értelem és tudomány és kiváló bölcseség
találtatott te benned? 15 Csak imént hozatának elém
a bölcsek és varázslók, hogy elolvassák ezt az írást
és jelentését tudassák velem; de nem tudják a dolog
értelmét megjelenteni. 16 De felőled azt hallottam,
hogy te tudod az értelmet megfejteni és a titkokat
megoldani; most azért, ha el tudod olvasni ezt az írást
és értelmét nékem megmondani, bíborba öltöztetel
és aranyláncz lesz a nyakadon, és mint harmadik
uralkodol az országban. 17 Erre Dániel felele, és monda
a királynak: Ajándékaid tiéid legyenek, és adományaidat
másnak adjad, mindazáltal az írást elolvasom a királynak,
és jelentését megmondom néki. 18 Te, oh király! A
felséges Isten birodalmat és méltóságot, dicsőséget és
tisztességet ada Nabukodonozornak, a te atyádnak;
19 És a méltóság miatt, a melyet ada néki, a népek,
nemzetek és nyelvek mind féltek és rettegtek tőle;
megölt, a kit akart; és életben tartott a kit akart; felemelt,
a kit akart; és megalázott, a kit akart; 20 De mikor
a szíve felfuvalkodott, és a lelke megkeményedett
megátalkodottan: levetteték az ő birodalmának királyi
székéből, és dicsőségét elvevék tőle; 21 És az emberek
fiai közül kivetteték, és az ő szíve olyanná lőn, mint a
barmoké; és a vadszamarakkal lőn az ő lakása, és fűvel
etették őt, mint az ökröket, és a teste égi harmattal
öntöztetett, míg megismeré, hogy a felséges Isten
uralkodik az emberek országán, és azt helyezteti arra, a
kit akar. 22 És te, Belsazár, az ő fia, nem aláztad meg a
szívedet, noha mindezt tudtad. 23 Sőt felemelkedtél
az egek Ura ellen, és az ő házának edényeit elődbe
hozták, és te és a te főembereid, a te feleségeid és a
te ágyasaid bort ittak azokból; és az ezüst- és arany-
, ércz-, vas-, fa- és kőisteneket dícséréd, a kik nem
látnak, sem nem hallanak, sem nem értenek; az Istent
pedig, a kinek kezében van a te lelked, és előtte minden
te útad, nem dicsőítetted. 24 Azért küldetett ő általa
ez a kéz, és jegyeztetett fel ez az írás. 25 És ez
az írás, a mely feljegyeztetett: Mene, Mene, Tekel,
Ufarszin! 26 Ez pedig e szavaknak az értelme: Mene,
azaz számba vette Isten a te országlásodat és véget
vet annak. 27 Tekel, azaz megmérettél a mérlegen
és híjjával találtattál. 28 Peresz, azaz elosztatott a te
országod és adatott a médeknek és persáknak. 29
Akkor szóla Belsazár, és öltöztették Dánielt bíborba, és
aranylánczot vetének nyakába, és kikiálták felőle, hogy
ő parancsol mint harmadik az országban. 30 Ugyanazon
az éjszakán megöleték Belsazár, a Káldeusok királya.
31 És a méd Dárius foglalá el az országot mintegy
hatvankét esztendős korában.

6 Tetszék Dáriusnak, és rendele a birodalom fölé
százhúsz tiszttartót, hogy az egész birodalomban
legyenek; 2 És azok fölé három igazgatót, a kik közül
egy vala Dániel, hogy a tiszttartók nékik adjanak számot,
és a királynak semmi károsodása ne legyen. 3 Akkor ez
a Dániel felülhaladá az igazgatókat és a tiszttartókat,
mivelhogy rendkivüli lélek volt benne, úgy hogy a király
őt szándékozék tenni az egész birodalom fölé. 4 Akkor
az igazgatók és tiszttartók igyekvének okot találni Dániel
ellen a birodalom dolgai miatt; de semmi okot vagy
vétket nem találhatának; mert hűséges volt, és semmi
fogyatkozás, sem vétek nem találtaték benne. 5 Akkor
mondák azok a férfiak: Nem találunk ebben a Dánielben
semmi okot, hacsak nem találhatunk ellene valamit az

ő Istenének törvényében! 6 Akkor azok az igazgatók
és tiszttartók berohantak a királyhoz, és így szólának:
Dárius király, örökké élj! 7 Tanácsot tartottak az ország
összes igazgatói: a helytartók, fejedelmek, tanácsosok
és a kormányzók, hogy királyi végzés hozassék, és
erős tilalom adassék, hogy ha valaki harmincz napig kér
valamit valamely istentől vagy embertől, tekívüled, oh
király, vettessék az oroszlánok vermébe. 8 Most azért,
oh király, erősítsd meg e tilalmat és add ki írásban, hogy
meg ne változtassék a médek és persák vissza nem
vonható törvénye szerint. 9 Annakokáért Dárius király
adott írást és tilalmat. 10 Dániel pedig, a mint megtudta,
hogy megiratott az írás, beméne az ő házába; és az
ő felső termének ablakai nyitva valának Jeruzsálem
felé; és háromszor napjában térdeire esék, könyörge
és dícséretet tőn az ő Istene előtt, a miként azelőtt
cselekszik vala. 11 Akkor azok a férfiak berohantak
és megtalálák Dánielt, a mint könyörge és esedezék
az ő Istene előtt. 12 Ekkor bemenének, és mondák
a királynak a király tilalma felől: Nem megírtad-é a
tilalmat, hogy ha valaki kér valamit valamely istentől vagy
embertől harmincz napig, tekívüled oh király, vettessék
az oroszlánok vermébe? Felele a király és monda: Áll a
szó! a médek és persák vissza nem vonható törvénye
szerint. 13 Erre felelének, és mondák a királynak:
Dániel, a ki a júdabeli foglyok fiai közül való, nem becsül
téged, oh király, sem a tilalmat, a mit megírtál; hanem
háromszor napjában elkönyörgi könyörgését. 14 Akkor
a király, a mint hallotta ezt, igen restelkedék a miatt, és
szíve szerint azon volt, hogy Dánielt megszabadítsa,
és napnyugotig törekedék őt megmenteni. 15 Erre
azok a férfiak berohantak a királyhoz, és mondák a
királynak: Tudd meg, király, hogy ez a médek és persák
törvénye, hogy semmi tilalom vagy végzés, a melyet
a király rendel, meg ne változtassék. 16 Erre szóla
a király, és előhozák Dánielt, és veték az oroszlánok
vermébe. Szóla a király, és mondá Dánielnek: A te
Istened, a kinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson
meg téged! 17 És hozának egy követ, és oda tevék a
verem szájára, és megpecsétlé a király az ő gyűrűjével
és az ő főembereinek gyűrűivel, hogy semmi meg
ne változtassék Dánielre nézve. 18 Erre eltávozék a
király az ő palotájába, és étlen tölté az éjszakát, és
vigasságtevő szerszámokat sem hozata eléje; kerülte
őt az álom. 19 Hajnalban a király azonnal felkele még
szürkületkor, és sietve az oroszlánok verméhez méne.
20 És mikor közel ére a veremhez, szomorú szóval
kiálta Dánielnek; szóla a király, és monda Dánielnek:
Dániel! az élő Istennek szolgája, a te Istened, a kinek te
szüntelen szolgálsz, meg tudott-é szabadítani téged az
oroszlánoktól? 21 Akkor Dániel szóla a királynak: Király,
örökké élj! 22 Az én Istenem elbocsátá az ő angyalát, és
bezárá az oroszlánok száját és nem árthattak nékem;
mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted sem
követtem el, oh király, semmi vétket. 23 Akkor a király
igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. És kivevék
Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték
ő rajta: mert hitt az ő Istenében. 24 És parancsola
a király, és előhozák azokat a férfiakat, a kik Dánielt
vádolák, és az oroszlánok vermébe vettetének mind
ők, mind fiaik és feleségeik; és még a verem fenekére
sem jutának, a mikor rájok rontának az oroszlánok
és minden csontjokat összezúzták. 25 Akkor Dárius
király ira minden népnek, nemzetnek és nyelvnek, a
kik az egész földön lakozának: Békességtek bőséges
legyen! 26 Én tőlem adatott ez a végzés, hogy az én
birodalmamnak minden országában féljék és rettegjék a
Dániel Istenét; mert ő az élő Isten, és örökké megmarad,
és az ő országa meg nem romol, és uralkodása mind
végig megtart; 27 A ki megment és megszabadít,
jeleket és csodákat cselekszik mennyen és földön; a ki
megszabadította Dánielt az oroszlánok hatalmából. 28
És ennek a Dánielnek jó szerencsés lőn dolga a Dárius
országában és a persa Czírus országában.

7 Belsazárnak, a babiloni királynak első esztendejében
álmot láta Dániel és fejének látásait az ő ágyában.
Az álmot akkor följegyzé; a dolog velejét elmondá.
2 Szóla Dániel, és monda: Látám az én látásomban
éjszaka, és ímé, az égnek négy szele háborút támaszta
a nagy tengeren; 3 És négy nagy állat jöve fel a
tengerből, egyik különböző a másiktól. 4 Az első olyan,
mint az oroszlán, és sas szárnyai valának. Nézém, míg
szárnyai kitépettek, és felemelteték a földről, és mint
valami ember, lábra állíttaték és emberi szív adaték
néki. 5 És ímé, más állat, a második, hasonló a
medvéhez, és kele egyik oldalára, és három oldalborda
vala szájában fogai között, és így szólának néki: Kelj fel
és egyél sok húst! 6 Ez után látám, és ímé, egy másik,
olyan mint a párducz, és négy madárszárnya vala a
hátán; és négy feje vala az állatnak, és hatalom adaték
néki. 7 Ezek után látám éjszakai látásokban, és ímé,
negyedik állat, rettenetes és iszonyú és rendkivül erős;
nagy vasfogai valának, falt és zúzott és a maradékot
lábaival összetaposta, és ez különbözék mindazoktól
az állatoktól, a melyek előtte valának, és tíz szarva
vala néki. 8 Mialatt a szarvakat szemlélém, ímé, másik
kicsiny szarv növekedék ki azok között, és három az
előbbi szarvak közül kiszakasztaték ő előtte, és ímé,
emberszemekhez hasonló szemek valának ebben a
szarvban, és nagyokat szóló száj. 9 Nézém, míg királyi
székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér,
és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes
láng, ennek kerekei égő tűz; 10 Tűzfolyam foly és jő
vala ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának
néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélők
ülének le, és könyvek nyittatának meg. 11 Nézém

akkor a nagyzó beszédek hangja miatt, a melyeket
a szarv szóla; nézém, míg megöleték az az állat, és
az ő teste elvesze, és tűzbe vetteték megégetésre.
12 A többi állatoktól is elvételék az ő hatalmok; de
ideig-óráig tartó élet adaték nékik. 13 Látám éjszakai
látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami
emberfia jőve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék
őt. 14 És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot,
és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgála; az ő
hatalma örökkévaló hatalom, a mely el nem múlik, és
az ő országa meg nem rontatik. 15 Megrendülék én,
Dániel, az én lelkemben ezek miatt, és fejem látásai
megháborítának engem. 16 Oda menék egyhez az
ott állók közül, és bizonyosat kérék tőle mindezek
felől, és szóla nékem, és e dolognak értelmét tudatá
velem: 17 Ezek a nagy állatok, mik négyen voltak, négy
király, a kik támadnak e földön. 18 De a magasságos
egeknek szentei veszik majd az országot, és bírják az
országot örökké és örökkön örökké. 19 Akkor bizonyosat
kívánék tudni a negyedik állat felől, a mely különbözék
mindamazoktól, és rendkivül rettenetes vala; vasfogai
és érczkörmei valának, falt és zúzott, és a maradékot
lábaival összetaposta. 20 A tíz szarv felől is, a melyek
a fején valának, és a felől, a mely utóbb növekedék
és három esék ki előle; és ennek a szarvnak szemei
valának és nagyokat szóló szája; termete is nagyobb
a társaiénál. 21 Látám, hogy ez a szarv hadakozék
a szentek ellen, és legyőzé őket. 22 Mígnem eljöve
az öreg korú, és az ítélet adaték a magasságos egek
szenteinek; és az idő eljöve, és elvevék az országot a
szentek. 23 Így szóla: A negyedik állat negyedik ország
lesz e földön, a mely különb lesz minden országnál,
és megeszi az egész földet, és eltapodja és szétzúzza
azt. 24 A tíz szarv pedig ez: Ebből az országból tíz
király támad, és más támad utánok, és az különb
lesz mint az előbbiek, és három királyt fog megalázni.
25 És sokat szól a Felséges ellen és a magasságos
egek szenteit megrontja, és véli, hogy megváltoztatja
az időket és törvényt; és az ő kezébe adatnak ideig,
időkig és fél időig. 26 De ítélők ülnek és az ő hatalmát
elveszik, hogy megrontassék és végleg elveszszen. 27
Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt
levő országok nagysága átadatik a magasságos egek
szentei népének; az ő országa örökkévaló ország, és
minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik.
28 Itt vége lőn a beszédnek. Engemet, Dánielt pedig az
én gondolatim igen megrettentének és az én ábrázatom
elváltozék rajtam; de e beszédet megtartám szívemben.

8 Belsazár király uralkodásának harmadik
esztendejében látomás jelenék meg nékem,
Dánielnek, annak utánna, a mely először jelent meg
nékem. 2 És láték látomásban; és mikor láték, Susán
várában voltam, a mely Elám tartományában van; és
láték látomásban, és ímé az Ulai folyam mellett valék. 3
És felemelém szemeimet és látám, és ímé egy kos
álla a folyam előtt, és két szarva vala; és az a két
szarv magas vala, de egyik a másiknál magasabb,
és a magasabb később növekedék. 4 Látám azt a
kost szarvaival öklelkezni napnyugot, észak és dél
felé; és semmi állat sem állhata meg előtte, és senki
sem szabadíthata meg kezéből, és tetszése szerint
cselekedék, és nagygyá lőn. 5 És míg én szemlélém,
ímé, egy kecskebak jöve napnyugot felől az egész
föld színére, és nem is illeté a földet; és ennek a
baknak tekintélyes szarva vala az ő szemei között.
6 És méne a kétszarvú koshoz, a melyet láték állani
a folyam előtt; és feléje futa erejének indulatában. 7
És látám a koshoz érni; és néki dühödött és leüté a
kost, és letöré két szarvát, és nem vala erő a kosban
megállani előtte, és leüté a földre és megtapodá, és
nem vala a kosnak senkije, a ki őt megmentse annak
kezéből. 8 A kecskebak pedig igen nagygyá lőn; de
mikor elhatalmasodék, eltörék a nagy szarv, és helyébe
négy tekintélyes szarv növe az égnek négy szele felé. 9
És azok közül egyből egy kis szarv támada, és nagyon
megnöve délre, napkeletre és a kívánatos föld felé. 10
És megnöve mind az ég seregéig; és a földre vete
némelyeket ama seregből és a csillagokból, és azokat
megtapodá. 11 És a seregnek fejedelméig növekedék,
és elvette tőle a mindennapi áldozatot, és elhányattaték
az ő szentségének helye. 12 És sereg rendeltetett a
mindennapi áldozat ellen, a vétek miatt; és földre veti az
igazságot, és cselekszik, és jó szerencséje van. 13 És
hallék egy szentet szólni; és monda egyik szent annak,
a ki szól vala: Meddig tart e látomás a mindennapi
áldozat és a pusztító vétek felől? s a szent hely és a
sereg meddig tapostatik? 14 És monda nékem: Kétezer
és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a
szenthely igazsága. 15 És lőn, hogy mikor én, Dániel,
látám e látomást és keresém az értelmét: ímé előmbe
álla egy férfiúhoz hasonló alak. 16 És emberi szót
hallék az Ulai közén; kiálta pedig és monda: Gábriel,
értesd meg azzal a látást! 17 És oda jöve, a hol én
állék, és a mint jöve, megrettenék és orczámra esém,
és monda nékem: Értsd meg, embernek fia! mert az
utolsó időre szól ez a látomás. 18 És mikor szóla velem,
ájultan esém orczámmal a földre; de megillete engem
és helyemre állíta; 19 És monda: Ímé, én megmondom
néked, mi lesz a haragnak végén? Mert a végső időre
szól. 20 Az a kétszarvú kos, melyet láttál, Médiának és
Persiának királya. 21 A szőrös kecskebak Görögország
királya, a nagy szarv pedig, a mely szemei között vala,
az az első király. 22 Hogy pedig az letörettéték, és négy
álla helyébe: négy ország támad abból a nemzetből, de
nem annak erejével. 23 És ezek országai után, mikor

elfogynak a gonoszok, támad egy kemény orczájú,
ravaszságokhoz értő király. 24 És annak nagy ereje
lesz, noha nem a maga ereje által, és csudálatosképen
pusztít és jó szerencsével halad és cselekszik, és
elpusztítja az erőseket és a szenteknek népét. 25 És
a maga eszén jár, és szerencsés lesz az álnokság
az ő kezében, és szívében felfuvalkodik és hirtelen
elveszt sokakat; sőt a fejedelmek fejedelme ellen is
feltámad, de kéz nélkül rontatik meg. 26 És az estvéről
és reggelről való látomás, a mely megmondatott,
igazság; te azonban pecsételd be a látomást, mert sok
napra való. 27 És én, Dániel, elájulék és beteg valék
néhány napig, de felkelék és a király dolgát végezém;
és álmélkodám ezen a látáson, és senki sem értette.

9 Dáriusnak, az Asvérus fiának első esztendejében,
a ki a Médiabeliek nemzetségéből vala, a ki királylyá
tétetett vala a Káldeusok országán; 2 Uralkodásának első
esztendejében én, Dániel, megfigyeltem a könyvekben
az esztendők számát, a melyről az Úr ígéje lőn
Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőnek kell
eltelni Jeruzsálem omladékain. 3 És orczámat az
Úr Istenhez emelém, hogy keressem őt imádsággal,
könyörgéssel, bőjtöléssel, zsákban és hamuban. 4 És
imádkozám az Úrhoz, az én Istenemhez, és vallást
tevék, és mondám: Kérlek, oh Uram, nagy és rettenetes
Isten, a ki megtartja a szövetséget és a kegyességet
azoknak, a kik őt szeretik és teljesítik az ő parancsolatait.
5 Vétkeztünk és gonoszságot míveltünk, hitetlenül
cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened, és eltávoztunk a
te parancsolataidtól és ítéleteidtől. 6 És nem hallgatánk
a te szolgáidra, a prófétákra, a kik a te nevedben szóltak
a mi királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az
ország egész népének. 7 Tied Uram az igazság, mienk
pedig orczánk pirulása, a mint ez ma van Júda férfiain,
Jeruzsálem lakosain és az egész Izráelen, a közel és
távol valókon, mindama földeken, a melyekre kivetetted
őket az ő gonoszságuk miatt, a melylyel vétkeztek
ellened. 8 Miénk, oh Uram, orczánk pirulása, a mi
királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, a kik vétkeztünk
ellened. 9 A mi Urunké Istenünké az irgalmasság és
a bocsánat, mert pártot ütöttünk ellene; 10 És nem
hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy
járjunk az ő törvényeiben, a melyeket előnkbe adott, az
ő szolgái, a próféták által. 11 És az egész Izráel áthágta
a te törvényedet, és elhajlottak, hogy ne hallgassanak
a te szódra. Ezért reánk szakad az átok és eskü, a
mely meg van írva Mózesnek, az Isten szolgájának
törvényében; mert vétkeztünk ellene! 12 És teljesíté az ő
szavait, a melyeket szóla ellenünk és a mi bíráink ellen,
a kik minket ítéltek, hogy nagy veszedelmet hoz reánk;
mert nem történt olyan az egész ég alatt, a milyen történt
Jeruzsálemben. 13 A mint írva van a Mózes törvényében,
az a veszedelem mind reánk jöve! És az Úrnak, a
mi Istenünknek szine előtt nem esedeztünk, hogy
megtértünk volna a mi álnokságainkból, és figyeltünk
volna a te igazságodra. 14 Azért készen tartotta az
Úr a veszedelmet, és azt reánk hozá: mert igaz az
Úr, a mi Istenünk minden cselekedetében, melyeket
cselekszik; mert nem hallgattunk az ő szavára. 15 Most
azért, oh mi Urunk, Istenünk! a ki kihoztad a te népedet
Égyiptom földéből hatalmas kézzel, és nevet szereztél
magadnak, mint ma is van: vétkeztünk, gonoszul
cselekedtünk! 16 Uram, a te igazságod teljessége
szerint forduljon el, kérlek, a te haragod és búsulásod a
te városodtól, Jeruzsálemtől, a te szentséges hegyedtől,
mert a mi bűneinkért és a mi atyáink hamisságaiért
gyalázatára van Jeruzsálem és a te néped mindeneknek
mi körültünk. 17 És most hallgasd meg, oh Istenünk, a te
szolgádnak könyörgését és esedezéseit, és világosítsd
meg az Úrért a te orczádat a te szent helyeden, a mely
elpusztíttatott. 18 Hajtsad, én Istenem, a te füledet
hozzánk és hallgass meg; nyisd meg szemeidet és
tekintsd meg a mi pusztulásunkat és a várost, a mely a
te nevedről neveztetik; mert nem a mi igazságunkban,
hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük
elődbe a mi esedezéseinket. 19 Uram, hallgass meg!
Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmetes, és
cselekedd meg, ne késedelmezzél tennen magadért, oh
én Istenem; mert a te nevedről neveztetik a te városod és
a te néped. 20 És még szólék és imádkozám, és vallást
tevék az én bűnömről, és az én népemnek, az Izráelnek
bűnéről; és esedezésemet az Úr elé, az én Istenem elé
terjesztém az én Istenemnek szent hegyéért. 21 És még
az imádságot mondom vala, mikor ama férfiú, Gábriel,
a kit elébb a látomásban láttam vala, sebességgel
repülvén, megillete engem az estvéli áldozat idején. 22
És értésemre adá, és szóla nékem és monda: Dániel,
most jöttem ki, hogy értelemre tanítsalak. 23 A te
esedezésed kezdetén egy szózat támadt, és én eljöttem,
hogy megjelentsem; mert te kedves vagy: vedd eszedbe
azért a szózatot, és értsd meg a látomást! 24 Hetven hét
szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége
szakadjon a gonoszságnak és bepecsételtessék a bűn,
és hogy eltöröltessék a hamisság és elhozassék az örök
igazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták,
és felkenettessék a Szentek szente. 25 Tudd meg azért
és vedd eszedbe: A Jeruzsálem újraépíttetése felől való
szózat keletkezésétől a Messiás-fejedelemig hét hét
és hatvankét hét van és újra megépíttetnek az utczák
és a kerítések, még pedig viszontagságos időkben.
26 A hatvankét hét mulva pedig kiirtatik a Messiás és
senkije sem lesz. És a várost és a szenthelyet elpusztítja
a következő fejedelem népe; és vége lesz mintegy
vízözön által, és végig tart a háború, elhatároztatott a
pusztulás. 27 És egy héten át sokakkal megerősíti a
szövetséget, de a hét felén véget vet a véres áldozatnak

és az ételáldozatnak, és útálatosságok szárnyán pusztít,
a míg az enyészet és a mi elhatároztatott, a pusztítóra
szakad.

10 Czírusnak, Persia királyának harmadik
esztendejében egy ige jelenteték Dánielnek, a ki
Baltazárnak nevezteték; igaz az ige és nagy bajról való;
és figyele az igére és megérté a látomást. **2** Azokon a
napokon én, Dániel, bánkódtam három egész hétig. **3**
Kívánatos étket nem ettem, hús és bor nem ment az én
számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el
nem telék az egész három hét. **4** És az első hónapnak
huszonnegyedik napján, ímé én a nagy folyóvíznek,
azaz a Hiddekelnek partján valék. **5** És felemelém
szemeimet, és látám, és ímé: egy férfiú, gyolcsba
öltözve, és dereka ufázi aranynyal övezve. **6** És teste
olyan mint a társiskő, és orczája olyan mint a villám, és
szemei olyanok mint az égő szövétnekek, karjai és
lábatája mint az izzó ércznek színe, és az ő beszédének
szava olyan, mint a sokaság zúgása. **7** És egyedül én,
Dániel láttam e látomást, a férfiak pedig, a kik velem
valának, nem látták a látomást; hanem nagy rettenés
szálla reájok, és elfutának, hogy elrejtőzzenek. **8** És én
egyedül hagyattam, és látám ezt a nagy látomást, és
semmi erő sem marada bennem, és orczám eltorzula,
és oda lőn minden erőm. **9** És hallám az ő beszédének
szavát; és mikor hallám az ő beszédének szavát, én
ájultan orczámra esém, és pedig orczámmal a földre.
10 És ímé, egy kéz illete engem, és felsegített térdeimre
és tenyereimre; **11** És monda nékem: Dániel, kedves
férfiú! Értsd meg a beszédeket, a melyeket én szólok
néked, és állj helyedre, mert most te hozzád küldettem!
És mikor e szót szólá velem, felállék reszketve. **12** És
monda nékem: Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva,
hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te
Istened előtt, meghallgattattak a te beszédid, és én a te
beszédeid miatt jöttem. **13** De Persiának fejedelme
ellenem állott huszonegy napig, és ímé Mihály, egyike
az előkelő fejedelmeknek, eljöve segítségemre, és én
ott maradék a persa királyoknál; **14** Jöttem pedig, hogy
tudtodra adjam, a mi a te népedre az utolsó időkben
következik: mert a látomás azokra a napokra szól. **15**
És mikor ilyen szavakkal szóla velem, orczámmal a
földre esém és megnémulék. **16** És ímé, olyan valaki,
mint egy ember-fia, megilleté ajkaimat és megnyitám
a számat és szólék és mondám annak, a ki előttem
álla: Uram, a látomás miatt reám fordulának az én
fájdalmaim, annyira, hogy semmi erőm nincsen. **17** És
mi módon szólhat ezzel az én Urammal ennek az én
Uramnak szolgája? Hiszen bennem attól fogva nem
álla meg az erő, és lélekzet sem marada bennem.
18 És ismét illete engem az emberhez hasonló, és
megerősíte engem. **19** És monda: Ne félj, te kedves
férfiú; békesség néked, légy erős és bizony erős!
És mikor szóla velem, megerősödém, és mondék:
Szóljon az én Uram, mert megerősítél engemet. **20**
És monda: Tudod-é, miért jöttem hozzád? És most
visszatérek, hogy küzdjek a persa fejedelem ellen; és ha
én kimegyek, ímé Görögország fejedelme jő elő! **21** De
megjelentem néked, a mi fel van jegyezve az igazság
írásában; és senki sincsen, a ki én velem tartana ezek
ellenében, hanem csak Mihály a ti fejedelmetek.

11 Én is a méd Dárius első esztendejében mellette
állék, hogy őt támogassam és segítségére
legyek. **2** És most igazságot jelentek néked: Ímé,
még három király támad Persiában, és a negyedik
meggazdagul nagy gazdagsággal mindenki felett, és
mikor hatalomhoz jut az ő gazdagsága által, mindent
megmozdít Görögország ellen. **3** És támad egy erős
király és uralkodik nagy hatalommal és tetszése szerint
cselekszik. **4** De alighogy támadt, megrontatik az ő
országa és elosztatik az égnek négy tája szerint, de
nem száll az ő maradékira, és nem az ő hatalma
szerint, a melylyel ő uralkodott, mert szétszaggattatik
az ő birodalma, és másoknak adatik ezeken kivül. **5**
És elhatalmasodik a déli király, de az ő vezérei közül
is egyik, és ez hatalmat vesz rajta és uralkodik, nagy
uralkodás lesz az ő uralkodása. **6** És esztendők mulva
szövetkeznek, és a déli király leánya az északi királyhoz
megy, hogy békéltessen, de a kar erejét meg nem
tarthatja, és ő sem áll meg, sem az ő karja, hanem
kiszolgáltatják őt és az ő kisérőit és az ő nemzőjét
és azt, a ki őt egy ideig gyámolította. **7** De támad
helyébe az ő gyökerének csemetéje közül, a ki a had
ellen jön majd, és tör az északi király erősségeire, és
azokat megszállja és beveszi. **8** És azoknak isteneit
is bálványaikkal és drága arany- és ezüstedényeikkel
együtt fogságba viszi Égyiptomba, és néhány esztendeig
erősebb lesz, mint az északi király. **9** Ez ugyan bemegy
a déli király országába, de visszatér az ő földére.
10 De az ő fiai fegyverkeznek és sok nagy sereget
gyűjtenek, és hirtelen jön és beözönlik, és átmegy és
visszatér, és hadakoznak mind az ő erősségéig. **11** És
felháborodik a déli király, és kimegy és megütközik vele,
az északi királylyal, és az nagy sokaságot állít fel, de
ez a sokaság annak a kezébe adatik. **12** És a mint a
sokaság elfogatott: felfuvalkodik annak szíve, és sok
ezeret letipor; még sem lesz hatalmas. **13** Mert az északi
király visszatér, és az előbbinél nagyobb sokaságot
állít; néhány esztendő mulva nagy sereggel és nagy
készlettel jő bizony. **14** És azokban az időkben sokan
támadnak a déli király ellen, a te néped erőszakos fiai is
felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást, de elhullanak.
15 Mert eljő észak királya, és töltést emel és beveszi
az erősített várost; és délnek seregei meg nem állnak,
sem az ő válogatott népe, és semmi erő nem bír ellene

állni. 16 És az, a ki reátört, a maga tetszése szerint
cselekszik, és senki sem lesz, a ki ellene álljon, és
megállapodik a dicső földön, és megsemmisül az az ő
kezétől. 17 Azután maga elé tűzi, hogy bemegy az ő
egész országának erejével, és békés szándékot mutat,
és leányasszonyt ad néki feleségül, hogy megrontsa, de
az nem áll meg és nem tart vele. 18 És fordítja orczáját a
szigetekre, és sokat elfoglal; de az ő gyalázatosságának
véget vet egy vezér, a mellett, hogy megfizet néki az
ő gyalázatosságáért. 19 És fordítja orczáját a maga
országának erősségeire, és meghanyatlik, elesik és
nem találtatik meg. 20 Ennek helyébe jön az, a ki
adószedőt jártat végig az ország dicső földén, de rövid
időn megrontatik, noha nem haraggal, sem viadalban.
21 És ennek helyébe egy útálatos áll, a kire nem
teszik az ország ékességét; hanem alattomban jő, és
hízelkedéssel jut az országhoz. 22 És a beözönlő
seregek elárasztatnak az ő orczája előtt és megtöretnek;
még egy szövetséges fejedelem is. 23 Mert a vele
való megbarátkozás óta csalárdul cselekszik ellene,
és reátör és győzedelmet vesz rajta kevés néppel. 24
Alattomban még az ország gazdag részeibe is behatol,
és azt cselekszi, a mit nem cselekedtek sem az ő
atyái, sem az ő atyáinak atyái: zsákmányt, prédát és
gazdagságot tékozol előlők, és az erősségek ellen is
cselt kohol, de csak egy ideig. 25 És felindítja az ő
erejét és szívét a déli király ellen nagy sereggel, és a
déli király is hadra készül nagy sereggel és igen erőssel,
de meg nem állhat, mert cselt koholtak ellene. 26 És
a kik az ő ételét eszik, megrontják őt, és az ő serege
elszéled, és sokan elhullanak seb miatt. 27 De ennek a
két királynak szíve is gonoszt forral, és egy asztalnál
hazugságot szólnak egymásnak; de siker nélkül, mert a
vég még bizonyos időre elmarad. 28 Azért visszatér az
ő földére nagy gazdagsággal; de az ő szíve a szent
szövetség ellen van, és ellene tesz, és újra visszatér az
ő földére. 29 Bizonyos időben megjő, és délre megy: de
nem lesz utolszor úgy, mint először volt. 30 Mert kitteus
hajók jőnek ellene és megijed, és visszatér és dühöng a
szent szövetség ellen és cselekszik ellene; visszatér és
ügyel azokra, a kik elhagyják a szent szövetséget. 31
És seregek állanak fel az ő részéről, és megfertéztetik a
szenthelyet, az erősséget, és megszüntetik a mindennapi
áldozatot, és felteszik a pusztító útálatosságot. 32
És a kik gonoszul cselekesznek a szövetség ellen,
azokat hitszegésre csábítja hizelkedésekkel; ellenben
az Istenét ismerő nép felbátorodik és cselekeszik. 33
És a nép értelmesei sokakat oktatnak, de hullanak
fegyver és tűz miatt, fogság és rablás miatt napokig.
34 És miközben elhullanak, megsegíttetnek kicsiny
segítséggel, és sokan csatlakoznak hozzájok képmutató
beszédekkel. 35 És elhullanak az értelmesek közül
is, hogy megpróbáltassanak, megtisztíttassanak és
megfehéríttessenek a vég idejéig; mert a rendelt idő
még hátra van. 36 És a király a maga tetszése
szerint cselekszik és felfuvalkodik és felmagasztalja
magát minden isten felett, és az istenek Istene ellen is
vakmerőn szól, és szerencsés lesz, mígnem betelik a
harag; mert a mi elhatároztatott, az végre is hajtatik.
37 Nem gondol atyáinak isteneivel, nem gondol az
asszonyok kedvenczével, és egy istennel sem; hanem
mindennek fölibe magasztalja magát. 38 De a helyett
tiszteli az erődök istenét annak helyén; és azt az
istent, a kit nem ismertek az ő atyái, tiszteli aranynyal,
ezüsttel, drágakövekkel és becses ajándékokkal. 39 És
az erődített városokban így teszen az idegen istenek
nevében: a ki hódol, annak dicsőségét megsokasítja
és sokak felett ad nékik hatalmat; a földet elosztja
jutalom gyanánt. 40 De a vég idején összetűz vele
a déli király, és mint a forgószél, úgy megy reá az
északi király szekerekkel, lovasokkal és sok hajóval,
és betör az országokba, elözönli és végigjárja azokat.
41 És bemegy a dicső földre, és sokan elesnek; de
ezek megszabadulnak az ő kezéből: Edom, Moáb és az
Ammon fiainak színe-java. 42 És kezeit az országokra
veti, és Égyiptom földe meg nem menekedhetik. 43
És ura lesz Égyiptom arany- és ezüst-kincseinek és
minden drágalátos javainak; libiabeliek és szerecsenek
is lesznek az ő kíséretében. 44 De megriasztják őt
napkeletről és északról való hírek, és kivonul nagy
haraggal, hogy elveszessen és megöljön sokakat. 45 És
felvonja az ő sátor-palotáját a tengerek és a dicső szent
hegy között; és végére jut, és senki sem segít rajta.

12 És abban az időben felkél Mihály, a nagy fejedelem,
a ki a te néped fiaiért áll, mert nyomorúságos idő
lesz, a milyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett
lenni, mindezideig. És abban az időben megszabadul
a te néped; a ki csak beírva találtatik a könyvben. 2
És sokan azok közül, a kik alusznak a föld porában,
felserkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig
gyalázatra és örökkévaló útálatosságra. 3 Az értelmesek
pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és a kik
sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön
örökké. 4 Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket, és
pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd
sokan, és nagyobbá lesz a tudás. 5 És széttekinték
én, Dániel, és ímé másik kettő álla ott, egyik a folyóvíz
partján innét, a másik túl a folyóvíz partján. 6 És mondá
egyik a gyolcsba öltözött férfiúnak, a ki a folyóvíz
felett vala: Mikor lesz végök e csudadolgoknak? 7 És
hallám a gyolcsba öltözött férfiút, a ki a folyóvíz felett
vala, hogy felemelé az ő jobb kezét és bal kezét az
ég felé, és megesküvék az örökké élőre, hogy ideig,
időkig és fél időig, és mikor elvégezik a szent nép
erejének rontását, mindezek elvégeztetnek. 8 Én pedig
hallám ezt, de nem értém, és mondám: Uram, mi lesz

ezeknek vége? **9** És monda: Menj el Dániel, mert be
vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig.
10 Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak
sokan, az istentelenek pedig istentelenül cselekesznek,
és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek
értik, **11** És az időtől fogva, hogy elvétetik a mindennapi
áldozat, és feltétetik a pusztító útálatosság, ezerkétszáz
és kilenczven nap lesz. **12** Boldog, a ki várja és megéri
az ezerháromszáz és harminczöt napot. **13** Te pedig
menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz a te
sorsodra a napoknak végén.

Hóseás

1 Az Úr igéje, a mely lőn Hóseáshoz, a Beeri fiához,
Uzziás, Jótám, Ákház, Ezékiás, Júdabeli királyok
idejében, és Jeroboámnak, a Joás fiának, Izráel
királyának idejében. **2** A mikor beszélni kezde az
Úr Hóseással, monda az Úr Hóseásnak: Menj, végy
magadnak parázna feleséget és parázna gyermekeket;
mert paráználkodván paráználkodik e föld, nem követvén
az Urat. **3** Elméne tehát és elvevé Gómert, Diblajim
leányát; és az teherbe esék, és fiút szűle néki. **4** És
mondá az Úr néki: Nevezd őt Jezréelnek, mert még
egy kis idő, és megbüntetem a Jehu házát a Jezréel
vére miatt, és eltörlöm Izráel házának királyságát. **5**
És azon a napon lészen az, hogy eltöröm az Izráel
ívét a Jezréel völgyében. **6** Ismét teherbe esék, és
leányt szűle. És mondá néki az Úr: Nevezd őt Ló-
Rukhámáhnak; mert nem kegyelmezek többé az Izráel
házának, hogy akármiképen könyörülnék rajtok. **7** De a
Júda házának megkegyelmezek, és megtartom őket
az Úr, az ő Istenök által; de nem tartom meg őket ív,
vagy kard, vagy háború által, sem lovak és lovasok
által. **8** Mikor elválasztá Ló-Rukhámáht, ismét teherbe
esék, és fiút szűle. **9** És mondá az Úr: Nevezd őt Ló-
Amminak; mert ti nem vagytok az én népem, s én
sem leszek a tiétek. **10** De mégis annyi lesz az Izráel
fiainak száma, mint a tenger fövenye, a mely meg nem
mérettethetik és meg nem számláltathatik; és lészen,
hogy a hol az mondatott nékik: Nem vagytok az én
népem, ez mondatik nékik: Élő Istennek fiai! **11** És
összegyűlnek Júda fiai és Izráel fiai együvé, és egy
fejedelmet választanak, és feljőnek az országból, mert
nagy lesz a Jezréel napja!

2 Mondjátok atyátokfiainak: Ammi! és a ti húgaitoknak:
Rukhámáh! **2** Pereljetek anyátokkal, pereljetek (mert
nem feleségem ő, és én sem vagyok néki férje), hogy
tüntesse el az ő bujaságát arczáról, és az ő paráznaságát
emlői közül; **3** Különben meztelenre vetkőztetem őt
és olyanná teszem, a milyen volt születése napján,
és a pusztához teszem hasonlatossá, és olyanná
változtatom őt, a milyen a kiaszott föld, és megölöm
őt szomjúsággal. **4** Sőt fiain sem könyörülök, mert
paráznaságnak fiai ők is. **5** Mert paráználkodott az ő
anyjok; gyalázatba merült, a ki őket szülte; mert ezt
mondotta: Elmegyek szeretőim után, a kik megadják
kenyeremet, vizemet, gyapjúmat és lenemet, olajomat
és italomat. **6** Azért ímé tövissel rekesztem el útadat, és
sövényt fonok eleibe, hogy ne találja meg ösvényeit. **7**
És szaladgál majd szeretői után, de nem éri el őket;
és mikor keresi őket és nem találja meg azokat, azt
mondja majd: Elmegyek hát és visszatérek előbbi
férjemhez: mert jobb dolgom volt akkor, hogynem mint
mostan: **8** Mert nem vette eszébe, hogy én adtam néki
a búzát, a mustot és az olajat, és én sokasítottam meg
ezüstjét és az aranyat, a mit ők a Baálra költöttek.
9 Azért visszaveszem búzámat a maga idejében és
mustomat is az ő divatjában, és elragadom gyapjúmat
és lenemet, a melyek meztelensége befedésére lettek
volna. **10** És most feltárom az ő gyalázatát szeretői
előtt, és senki sem szabadítja őt ki az én kezemből. **11**
És megszüntetem minden örömét, ünnepét, újholdját,
szombatját és minden ünnepe napját. **12** És elpusztítom
szőlejét és fügefáját, a melyekről ezt mondta: Ez az én
bérem, a mit az én szeretőim adtak nékem, és erdővé
teszem azokat, és a mezei vad emészti meg őket. **13** És
megbüntetem őt a Baálok napjaiért, a melyeken füstölve
áldozott azoknak, és felrakta gyűrűjét és nyaklánczát,
és elment szeretői után, rólam pedig elfeledkezett,
ezt mondja az Úr. **14** Azért ímé csalogatom őt, és
elviszem őt a pusztába, és szívére beszélek. **15** És
onnan adom meg néki az ő szőlőjét és az Akor völgyét
a reménység ajtaja gyanánt, és úgy énekel ott, mint
ifjúságának idején és mint Égyiptomból lett feljövetelének
napján. **16** És azon a napon, ezt mondja az Úr, így
fogsz engem hívni: Én férjem, és nem hívsz engem
többé így: Baálom. **17** És kiveszítem az ő szájából
a Baálok neveit, hogy azoknak neve se említtessék
többé. **18** És azon a napon frigyet szerzek nékik a
mezei vadakkal, az égi madarakkal és a föld férgével,
és az ívet, kardot és háborút eltörlöm e földről, és
bátorságos lakozást adok nékik. **19** És eljegyezlek téged
magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel,
kegyelemmel és irgalommal jegyezlek el. **20** Bizony,
hittel jegyezlek el téged magamnak, és megismered az
Urat. **21** És azon a napon meghallgatom, azt mondja az
Úr, meghallgatom az egeket, azok pedig meghallgatják a
földet; **22** A föld pedig meghallgatja a búzát és a mustot
és az olajat; azok pedig meghallgatják Jezréelt. **23** És
bevetem őt magamnak a földbe, és megkegyelmezek
Ló-Rukhámának, és azt mondom Ló-Amminak: Én
népem vagy te; ő pedig ezt mondja: Én Istenem!

3 És mondá az Úr nékem: Menj el újra, szeress
egy asszonyt, a kit szeret az ő társa és mégis
házasságtörő; a mint az Úr is szereti Izráel fiait,
bár ők idegen istenekhez fordulnak, és szeretik a
szőlőskalácsokat. **2** És megszerzém azt magamnak
tizenöt ezüstön és egy hómer árpán és egy letek
árpán. **3** És mondám néki: Sok ideig ülsz nálam;
nem paráználkodol és nem leszel férfié; én is így
leszek te irántad. **4** Mert az Izráel fiai is sok ideig
maradnak király nélkül, fejedelem nélkül, áldozat nélkül,
szoborkép nélkül, efód nélkül és theráfok nélkül. **5**
Azután megtérnek Izráel fiai és keresik az Urat, az
ő Istenöket, és Dávidot, az ő királyukat, és remegve

folyamodnak az Úrhoz és az ő jóságához az utolsó
időkben.

4 Halljátok meg az Úrnak beszédét Izráel fiai, mert pere
van az Úrnak a földnek lakóival, mert nincs igazság
és nincsen szeretet és nincsen Istennek ismerete a
földön. **2** Hamisan esküsznek és hazudnak és gyilkolnak
és lopnak és paráználkodnak, betörnek és egyik vér a
másikat éri. **3** Azért búsul a föld és elerőtlenül minden, a
mi azon lakik, a mező vada és az ég madara egyaránt,
bizony a tenger halai is elveszíttetnek. **4** Mindazáltal
senki se perlekedjék, és senki se feddőzzék! hiszen a
te néped olyan, mint azok, a kik a pappal czivódnak.
5 De elesel nappal, és elesik veled a próféta is éjjel;
anyádat is elveszítem. **6** Elvész az én népem, mivelhogy
tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetetted a
tudományt, én is megvetlek téged, hogy papom ne
légy. És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről,
elfeledkezem én is a te fiaidról. **7** Mennél számosabbak
lettek, annál inkább vétkeztek ellenem; de gyalázatra
fordítom dicsőségöket! **8** Népem vétkéből élősködnek ők
és bűneik után áhítozik lelkök. **9** De úgy jár a pap is, mint
a nép; megbüntetem őket az ő útaikért, és megfizetek
néki cselekedeteiért. **10** Esznek majd, de meg nem
elégesznek; fajtalankodnak, de nem szaporodnak, mert
megszüntek az Úrra vigyázni. **11** Paráznaság, bor
és must elveszi az észt! **12** Népem az ő bálványát
kérdezi, és az ő pálczája mond néki jövendőt; mert a
fajtalanság lelke megtéveszt, és paráználkodnak az
ő Istenök megett. **13** A hegyek tetején áldoznak és a
halmokon füstölnek: a cserfa, a nyárfa és a tölgyfa alatt,
mert kedves annak az árnyéka. Ezért paráználkodnak
a ti leányaitok, és házasságtörők a ti menyeitek. **14**
Nem büntetem meg leányaitokat, hogy paráználkodnak,
menyeiteket sem, hogy házasságtörők, mert ők magok
is félremennek a paráznákkal és áldoznak a kurvákkal.
De az értelmetlen nép elbukik. **15** Ha te paráználkodol is
Izráel, csak a Júda ne vétkezzék! És ne járjatok Gilgálba,
és ne menjetek fel Beth-Avenbe! és ne esküdjetek így:
Él az Úr! **16** Mert szilajkodik Izráel mint a szilaj üsző;
most tágas földön legelteti őket az Úr, mint a bárányt.
17 Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára!
18 Ivásuk elfajult, untalan paráználkodnak; igen szeretik
pajzsaik a gyalázatot. **19** Szárnyaihoz köti őt a szélvész,
és megszégyenülnek áldozataik miatt.

5 Halljátok meg ezt, ti papok! Figyeljetek, Izráel háza!
Hallgassatok ide királynak háza; hiszen reátok
vonatkozik az ítélet, mert tőrré lettetek Miczpának, és
kiterített hálóvá a Táboron. **2** Szertelen a hitehagyottak
öldöklése, de én mindnyájok fenyítéke leszek. **3** Jól
ismerem én Efraimot, és Izráel nincs elrejtve előlem;
hiszen most is paráználkodol Efraim! megfertőztetett az
Izráel. **4** Nem engedik őket az ő cselekedeteik megtérni
az ő Istenökhöz, mert paráznaság lelke van közöttük,
és nem ismerik az Urat. **5** Izráel ellen az ő büszkesége
tesz tanúbizonyságot, Izráel és Efraim bűneik miatt
vesznek el; velök együtt Júda is elvész. **6** Juhaikkal
és ökreikkel mennek keresni az Urat, de nem találják;
eltávozott az ő tőlük. **7** Hűtlenül cselekedtek az Úr ellen,
mert idegen fiakat nemzettek; most azért megemészti
őket az újhold, örökségeikkel egyben. **8** Fújjátok meg
a kürtöt Gibeában, a tárogatót Rámában; rivalgjatok
Beth-Avenben: Utánad Benjámin. **9** Efraim pusztává
lesz a büntetés napján; Izráel törzsei ellen kijelentettem
a változhatatlan ítéletet. **10** Júda fejedelmei olyanok,
mint a határrontók; kiontom rájok az én haragomat,
mint a vizet. **11** Efraim el van nyomva, összetörve az
ítélettől, mert tetszett néki követni az emberi rendelést!
12 Én pedig olyanná lettem Efraimnak, mint a moly, és a
Júda házának, mint a rothadás. **13** Látta ugyan Efraim
a maga betegségét, Júda is a maga sebét, és Efraim
Assiriához folyamodott és küldött Járéb királyhoz; de
az nem tud titeket meggyógyítani, és nem veszi le
rólatok a sebet. **14** Mert olyan leszek Efraimnak, mint az
oroszlán, és Júda házának, mint az oroszlán-kölyök. Én,
én szaggatom szét; elmegyek, felkapom, és nem lesz, a
ki megszabadítsa! **15** Elmegyek, visszatérek helyemre,
mígnem megismerik, hogy vétkeztek, és keresni fogják
az én orczámat. Nyomorúságukban keresnek majd
engem!

6 Jertek, térjünk vissza az Úrhoz, mert ő szaggatott
meg és ő gyógyít meg minket; megsebesített, de
bekötöz minket! **2** Megelevenít minket két nap mulva, a
harmadik napon feltámaszt minket, hogy éljünk az ő
színe előtt. **3** Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni
az Urat. Az ő kijövetele bizonyos, mint a hajnal, és
eljő hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, a mely
megáztatja a földet. **4** Mit cselekedjem veled Efraim?
Mit cselekedjem veled Júda? Hiszen szeretetetek olyan,
mint a reggeli felhő és mint a korán múló harmat. **5**
Azért vertem meg a prófétáik által és megölöm őket az
én számnak beszédivel. Bizony, a te ítéleteid olyanok,
mint a kelő nap. **6** Mert szeretetet kivánok én és
nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem
égőáldozatokat. **7** De ők, mint Ádám, áthágták a
szövetséget; ott cselekedtek hűtlenül ellenem. **8** Gileád
a gonosztevők városa, vérrel van bemocskolva. **9**
És miképen tolvajok leselkednek, úgy tesz a papok
szövetkezete; gyilkolnak a sikemi úton; bizony, gonosz
dolgokat cselekesznek. **10** Rettenetes dolgokat látok
Izráel házában. Ott van Efraim paráználkodása; meg
van fertőztetve Izráel. **11** Júda! a te számodra is készített
aratást, mikor fordítok az én népemnek fogságán.

7 A mikor gyógyítani akarnám Izráelt, akkor tudódik
ki Efraim vétke és Samaria gonoszsága; mert

csalárdul cselekesznek, tolvaj tör be, és rabló
fosztogat az utczán. 2 És eszökbe sem veszik, hogy
emlékezem minden gonoszságukra. Most körülvették
őket az ő cselekedeteik, a melyek színem előtt
vannak. 3 Gonoszságukkal gyönyörködtetik a királyt,
és hazugságaikkal a fejedelmeket. 4 Mindnyájan
házasságtörők; olyanok, mint a kemencze, a melyet befűt
a sütő; szünetel a tüzeléssel, a tészta bekovászolásától
annak megkeléséig. 5 Királyunk napján a fejedelmek
beteggé lesznek a bor hevétől; csúfolóknak nyújtja
az ő kezét. 6 Mert, mint a kemencze, közelednek
álnokságukban az ő szívökkel. Egész éjszaka alszik az
ő sütőjök; reggel ég, mint a lángoló tűz. 7 Mindnyájan
tüzesek, mint a sütő kemencze, és megemésztik biráikat.
Királyaik mind elhullottak. Nincs köztök senki, a ki
hozzám kiáltana. 8 Efraim összekeveredett a népekkel.
Olyanná lőn az Efraim, mint a meg nem fordított pogácsa.
9 Idegenek emésztik erejét, de ő nem veszi észre. Ősz
hajjal is hintve van már, és azt sem veszi észre. 10
Izráel ellen az ő büszkesége tesz tanúbizonyságot, és
még sem térnek vissza az Úrhoz, az ő Istenökhöz, és
nem keresik őt mindennek daczára sem. 11 És olyan lett
Efraim, mint az együgyű galamb: balgatag! Égyiptomhoz
kiáltanak, Assiriához folyamodnak. 12 De a mint mennek,
kiterjesztem hálómat ellenök; levonszom őket, mint az
ég madarát; megbüntetem őket az ő gyülekezetöknek
adott kijelentés szerint. 13 Jaj nékik, mert eltávoztak
én tőlem! Pusztulás reájok, mert vétkeztek ellenem.
Én ugyan megszabadítanám őket; de ők hazugságot
szólnak ellenem! 14 És nem kiáltanak hozzám szívökből,
hanem ordítoznak ágyasházaikban; a búza és a must
miatt gyűlnek egybe; ellenem fordulnak. 15 Pedig én
tanítottam őket, én erősítettem meg karjokat, és ők
mégis gonoszt gondolnak ellenem. 16 Megtérnek, de
nem a magasságos Istenhez. Olyanok, mint a csalárd
kézív. Fegyvertől hullnak el fejedelmeik, az ő nyelvöknek
mérge miatt. Ez lesz gyalázatjok Égyiptom földén.

8 Szádhoz a kürtöt! Mint a sas, úgy jön az Úr házára!
Mert megszegték az én frigyemet, és vétkeztek az
én törvényem ellen! 2 Kiáltnak hozzám: Én Istenem!
mi, az Izráel, ismerünk tégedet! 3 Megvetette Izráel a
jót, kergesse hát az ellenség. 4 Királyt emeltek ők; de
nem én általam; fejedelmet választottak, de tudtomon
kivül. Ezüstjökből és aranyukból bálványokat formáltak;
csak azért, hogy semmivé legyen. 5 Megútálta a
te borjúdat, oh Samaria! Haragom felgerjedt ellenök.
Meddig nem lehetnek még tiszták? 6 Mert ez is
Izráelből való! kézműves csinálta azt, és nem Isten
az. Bizony forgácscsá lesz Samaria borjúja! 7 Mert
szelet vetnek és vihart aratnak. Nem indul szárba;
termése nem ad lisztet; ha adna is, idegenek nyelik be
azt. 8 Elnyeletett Izráel! Olyan immár a népek közt,
mint az edény, a melyen nincs gyönyörűség. 9 Mert
ők Assiriához folyamodnak; Efraim magában bolygó
vadszamár; szeretőket bérelnek. 10 De ha bérelnek is a
pogányok közt, most összegyűjtöm őket, és kezdenek
majd lefogyni a fejedelmek királyának terhétől. 11
Mivel megszaporította Efraim az oltárokat a bűnre,
bűnre vezették őt az oltárok. 12 Ha tízezer törvényt
írnék is elébe, idegennek tekintenék azokat. 13 Nékem
szánt áldozatképen húst vágnak és esznek; az Úr nem
tekint azokra kedvesen. Immár megemlékezik az ő
álnokságukról, és megbünteti az ő vétkeiket; Égyiptomba
fognak ők visszatérni. 14 Most Izráel elfeledkezett az
ő alkotójáról és palotákat épített; Júda megerősített
városokat szaporított. De én tüzet bocsátok városaira,
és az emészti meg az ő erősségeit.

9 Ne örvendezz Izráel oly vígan, mint a pogányok;
mert paráználkodással elszakadtál a te Istenedtől,
és szeretted a bűnbért minden búzaszérűn. 2 Szérű és
sajtó nem tartja el őket; hiányozni fog abból a must.
3 Nem maradnak az Úr földén, hanem Égyiptomba
tér vissza Efraim; Assiriában tisztátalant esznek. 4
Nem áldoznak az Úrnak borral; és nem lesznek
kedvesek előtte. Áldozataik olyanok lesznek, mint a
gyásztornak kenyere; mindnyájan, a kik abból esznek,
megfertéztetnek, mert kenyerök csak étvágyuknak
szolgál; nem jut be az Úr házába. 5 Mit cselekesztek
majd az ünnepnek napján, az Úr ünnepnapján? 6 Mert
ímé elbujdosnak a pusztulás miatt; Égyiptom gyűjti be,
Móf temeti el őket. Ezüst kincsöket a csalán örökli;
tövis lesz sátoraikban. 7 Elérkeztek a számadásnak
napjai; elérkeztek a megtorlásnak napjai; megtudja majd
Izráel! Bolond a próféta, őrült a léleknek embere a te
vétked sokasága miatt és mert akkora a gyűlölség. 8
Efraim szétnéz az én Istenem mellett. A prófétának
minden útaira háló vettetett; gyűlölség van Istenének
házában. 9 Mélyen elfajultak, mint Gibea napjaiban;
de megemlékezik álnokságaikról, és megbünteti az ő
gonoszságokat. 10 Mint szőlőfürtöket a pusztában, úgy
találtam Izráelt; mint a fügefa első termésének zsengéjét,
úgy néztem a ti atyáitokat; de bementek Baál-Peorhoz
és a gyalázatosnak adták magokat, és útálatossá váltak,
mint a mit szerettek. 11 Efraim! Elszáll dicsőségök,
mint a madár! Nem lesz szülés, sem terhesség, sem
fogamzás! 12 Mert még ha felnevelnék is fiaikat, mégis
gyermektelenekké teszem őket; sőt még nékik is jaj,
ha elfordulok tőlök. 13 Efraim, a mint néztem, mint
Tírus van plántálva a mezőben; de Efraimnak mégis
az öldöklőhöz kell kihoznia az ő fiait. 14 Adj nékik oh
Uram! Mit adj? Adj nékik meddő méhet és kiszáradt
emlőket. 15 Minden gonoszságuk Gilgálban van, mert
ott gyűlöltem meg őket. Cselekedeteik gonoszsága
miatt kiűzöm őket házamból; nem szeretem őket többé;
fejedelmeik mindnyájan pártütők. 16 Meg van verve
Efraim, gyökerök elszáradt! Nem teremnek gyümölcsöt.

Még ha nemzenének is, megölöm méhöknek szerelmes
magzatit. 17 Elveti őket az én Istenem, mert nem
hallgattak reá, és bujdosókká lesznek a pogányok
között.

10 Buja szőlőtő az Izráel, a mely termi az ő
gyümölcseit. Gyümölcsének sokasága szerint
sokasította meg oltárait, földének jósága szerint jó
sok oszlopot állított fel. 2 Csalárd a szívök; de most
meglakolnak! Ő maga töri le oltáraikat; elpusztítja
bálványaikat. 3 Bizony mondják most: Nincsen királyunk,
mert nem féljük az Urat, és a király mit segíthet
rajtunk?! 4 Össze-vissza beszéltek; hamisan esküdtek;
szövetséget kötöttek; de mint a bürök a mező barázdáin,
úgy sarjadzik ki az ítélet. 5 Beth-Aven borjúi miatt
aggódnak Samaria lakói. Bizony megsiratja azt az ő
népe, és papjai is remegnek miatta, az ő dicsősége
miatt; mert eltávozott az attól. 6 Azt magát is Assiriába
vonszolják ajándékul Járeb királynak. Szégyent vall
Efraim, és megszégyenül Izráel az ő tanácsa miatt.
7 Elveszett Samaria! Az ő királya, mint forgács a
víz színén! 8 És Aven magaslatai, az Izráel vétke,
lerontatnak. Tövis és bogácskóró növi be oltáraikat, és
mondják majd a hegyeknek: Borítsatok be minket! a
halmoknak pedig: Omoljatok reánk! 9 Gibea napjaitól
fogva vétkezél, oh Izráel! Ott maradtak; nem érte őket
Gibeában a harcz a gonoszság fiai ellen. 10 Megfenyítem
hát őket kedvemre! Népek gyülekeznek ellenök, a mikor
megkötöztetnek kettős gazságukért. 11 Efraim szoktatott
üsző, a mely szeret nyomtatni; de én rámegyek az ő
szép nyakára: igába fogom Efraimot; Júda szántani fog,
Jákób boronál néki. 12 Vessetek magatoknak igazságra;
arassatok kegyelem szerint! Szántsatok magatoknak új
szántást; mert ideje keresnetek az Urat, mígnem eljő,
hogy igazság esőjét adjon néktek. 13 Istentelenséget
szántottatok, álnokságot arattatok. Eszitek a hazugság
gyümölcsét, mert bíztál a te utadban és vitézeidnek
sokaságában! 14 Azért zendülés támad a te néped
között, és minden te erősséged elpusztíttatik, a miképen
elpusztította Salman Beth-Arbelt a harcznak napján;
az anya gyermekeivel együtt földhöz veretik. 15 Így
cselekszik veletek Beth-El, a ti nagy gonoszságtokért;
hajnalra bizony elvész Izráel királya!

11 Mikor még gyermek volt Izráel, megszerettem őt,
és Égyiptomból hívtam ki az én fiamat. 2 A mint
hívták őket, úgy mentek el előlök: a Baáloknak áldoztak
és a bálványoknak füstöltek. 3 Pedig én tanítottam járni
Efraimot; ő vette őket karjaira, de ők nem ismerték el,
hogy én gyógyítottam meg őket. 4 Emberi kötelékekkel
vontam őket, szeretetnek köteleivel, és olyan voltam
hozzájok, mint a kik leemelik szájukról az igát, és ételt
adtam nyájasan eleikbe. 5 Nem tér vissza Égyiptom
földére; hanem Assiria lesz az ő királya, mert nem
akarnak megtérni. 6 És fegyver száll az ő városaira, és
elpusztítja az ő zárait, és felemészti őket az ő szándékaik
miatt. 7 Mert az én népem átalkodottan hajlandó
elfordulni tőlem. Ha hivogatják is őt a magasságos
Istenhez, senki nem indul meg rajta. 8 Miképen adnálak
oda Efraim, szolgáltatnálak ki Izráel!? Miként adnálak
oda, mint Admát, tennélek olyanná, a milyen Seboim?!
Megesett bennem az én szívem; fellángolt minden
szánalmam! 9 Nem végzem el haragomnak hevét; nem
fordulok vissza Efraim vesztére; mert Isten vagyok én és
nem ember, a Szent te közötted, és nem haraggal jövök
én. 10 Az Urat fogják követni. Ordít, mint az oroszlán;
ha ő ordít, remegve gyűlnek össze fiak napnyugot felől.
11 Rettegve jőnek elő, mint a madár, Égyiptomból, és
mint a galamb, Assiriának földéből; és letelepítem őket
házaikba, ezt mondja az Úr! 12 Körülvett engem Efraim
hazugsággal, az Izráel háza pedig csalárdsággal; de
Júda uralkodik még az Istennel és a hűséges Szenttel.

12 Széllel táplálkozik Efraim és fut a keleti szél
után. Mindennap szaporítja a hazugságot és a
sanyargatást, és frigyet szereznek az Assirussal és
Égyiptomba visznek olajat. 2 Pere van az Úrnak a
Júdával is, és megbünteti Jákóbot az ő útai szerint.
Cselekedetei szerint fizet meg néki. 3 Anyja méhében
sarkon fogta bátyját, és mikor erős volt, küzdött az
Istennel. 4 Küzdött az angyallal és legyőzte; sírt és
könyörgött néki. Béthelben találta meg őt, és ott beszélt
velünk. 5 Bizony az Úr, a seregeknek Istene; az Úr az ő
neve. 6 Térj hát vissza a te Istenedhez; őrizd meg az
irgalmasságot és az ítéletet, és bízzál szüntelen a te
Istenedben. 7 Kanaánita ő! Hamis mértékek vannak
kezében; szeret mást megcsalni. 8 És Efraim ugyan ezt
mondja: Bizony meggazdagodtam; vagyont szerzettem
magamnak. Semmi szerzeményemben nem találnak
rajtam álnokságot, a mely bűn volna! 9 De én vagyok az
Úr, a te Istened Égyiptom földétől kezdve. Újra sátorok
lakójává teszlek téged, mint az ünneplés napjain. 10
Mert én szólottam a prófétákhoz; én sokasítottam meg
a látásokat, és én szólottam hasonlatokban a próféták
által. 11 Ha Gileád a gonoszság városa, bizony semmivé
lesznek! Gilgálban ökrökkel áldoznak; de oltáraik is
olyanokká lesznek, mint a kőrakások a mező barázdáin.
12 Jákób Aram földére bujdosott, és egy asszonyért
szolgált az Izráel, és egy asszonyért pásztorkodott. 13
És próféta által hozta fel az Úr Izráelt Égyiptomból,
és próféta által tartatott meg. 14 Gonoszul ingerelte
Efraim az Istent; de rajta szárasztja a sok vért, és
gyalázatosságát megfizeti néki az ő Ura.

13 Efraim szólott volt, rettegés: nagygyá lett Izráelben,
de vétkezett a Baállal, és meghalt. 2 Most is
többítik bűneiket és csinálnak magoknak öntött képeket
az ő ezüstjökből, bálványokat az ő eszök szerint.

Képfaragók csinálmánya mindaz! Róluk mondják: Emberek, a kik áldoznak, borjúkat csókolnak! **3** Azért olyanná lesznek, mint a reggeli felhő és mint a harmat, a mely korán eltűnik; mint a szérűről elsodort polyva és mint a kéménynek füstje. **4** Pedig én vagyok az Úr, a te Istened Égyiptom földétől fogva. Nem ismerhetsz más Istent kivülem, és rajtam kivül nincs más szabadító! **5** Én ismertelek téged a pusztában, az eltikkadt földön. **6** A mint legeltek: elteltek; elteltek és szívök felfuvalkodék: azért hát elfelejtkezének rólam. **7** De olyan is leszek hozzájok, mint az oroszlán; mint a párducz, úgy lesekedem az úton. **8** Rájok rohanok, mint a kölykétől megfosztott medve, és széttépem szívök borítóját, és felfalom ott őket, mint egy nőstény oroszlán. A mezei vad szaggatja szét őket! **9** Romlásodra lett Izráel, hogy ellenem törekedtél, a te segítőd ellen. **10** Hol van hát a te királyod, hol van, hogy megoltalmazzon minden városodban? És biráid, a kik felől ezt mondád: Adj nékem királyt és fejedelmeket! **11** Adtam néked királyt haragomban, és elvettem az én búsulásomban! **12** Egybe van kötve Efraim álnoksága; eltéve az ő bűne! **13** A szülőasszony kínjai lepik meg őt; oktalan fiú ő, mert a kellő időben nem jő ki anyjának méhéből. **14** Megváltom őket a Seol hatalmából! Megmentem őket a haláltól! Hol van a te veszedelmed oh halál?! Hol van a te romlásod oh Seol?! Megbánás elrejtetett én előlem. **(Sheol h7585)** **15** Mert bár a testvérek közt ő a legvirágzóbb: feljő a keleti szél, az Úr szele támad fel a pusztából; kiszárad kútfeje, elapad forrása: az rabolja ki minden drága kincseinek tárházát. **16** Meglakol Samaria, mert daczolt az ő Istenével. Fegyver által hullanak el; csecsemőik földhöz veretnek, és terhes asszonyaik ketté vágatnak.

14 Térj vissza hát Izráel az Úrhoz, a te Istenedhez, mert elbuktál álnokságod miatt! **2** Vigyetek veletek beszédeket, és térjetek vissza az Úrhoz! Mondjátok néki: Végy el minden álnokságot! És fogadd el azt, a mi jó, és ajkaink tulkaival áldozunk néked. **3** Assiria nem segít meg minket; lóra sem ülünk, és nem mondjuk többé kezeink csinálmányának: Istenünk! Mert nálad talál kegyelmet az árva. **4** Kigyógyítom őket hűtlenségökből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlök az én haragom. **5** Olyanná leszek Izráelnek, mint a harmat. Virágozni fog, mint a liliom, és gyökeret ver, mint a Libánon. **6** Kiterjednek az ő ágai, és olyan lesz az ő ékessége, mint az olajfáé, illata pedig, mint a Libánoné. **7** Visszatérnek az ő árnyékában lakók, és felelevenednek, mint a búzamag, és virágoznak, mint a szőlőtő; híre olyan lesz, mint Libánon boráé. **8** Efraim így szól: Mi közöm nékem többé a bálványokhoz?! Én meghallgatom és figyelek reá. Olyan vagyok, mint a zöldelő cziprusfa! Tőlem származik a te gyümölcsöd! **9** Kicsoda a bölcs, hogy értse ezeket? Kicsoda az értelmes, hogy eszébe vegye ezeket?! Bizony igazak az Úrnak útai, és az igazak járnak azokon, az istentelenek pedig elesnek rajtok.

Jóel

1 Az Úrnak igéje, a mely lőn Jóelhez, a Petuel fiához.
2 Vének! halljátok meg ezt, és hallgassátok meg,
e földnek minden lakói! Történt-é ilyen a ti időtökben,
vagy a ti atyáitoknak idejében? **3** Beszéljétek el
azt a ti fiaitoknak, és a ti fiaitok az ő fiaiknak, és
azoknak fiai a következő nemzetségnek. **4** A mit a
sáska meghagyott, megette a szöcskő; és a mit a
szöcskő meghagyott, megette a cserebogár; és a
mit a cserebogár meghagyott, megette a hernyó. **5**
Serkenjetek fel részegek és sírjatok, és jajgassatok
mind, ti borivók a mustért, mert elvétetett az a ti
szátoktól! **6** Mert egy nép jött fel az én földemre, erős
és megszámlálhatatlan; fogai, mint az oroszlán fogai, és
agyarai, mint a nőstény oroszláné. **7** Pusztává tette
szőlőmet; összetörte fügefáimat, mezítelenre hántotta
és széjjelhányta; fehérlenek annak ágai. **8** Keseregj,
mint a szűz, a ki gyászba öltözik az ő ifjúsága férjéért.
9 Kifogyott az étel- és italáldozat az Úrnak házából;
gyászolnak a papok, az Úrnak szolgái. **10** Elpusztíttatott
a mező, gyászol a föld; mert elpusztíttatott a gabona;
kiszáradt a must; kiapadt az olaj. **11** Szégyenüljetek meg,
ti szántóvetők; jajgassatok szőlőművesek: a búzáért
és az árpáért; mert elveszett a mező aratása! **12**
Elszáradt a szőlőtő; a fügefa elhervadt; a gránátfa, a
datolyafa és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája
kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közül.
13 Öltsetek gyászt és sírjatok, ti papok! Jajgassatok,
ti oltár szolgái; jőjjetek és háljatok gyászruhákban,
Istenem szolgái; mert megvonatott az étel- és italáldozat
Isteneteknek házától. **14** Szenteljetek bőjtöt, hirdessetek
gyűlést; gyűjtsétek egybe a véneket, a földnek minden
lakosát az Úrnak, a ti Isteneteknek házába, és kiáltsatok
az Úrhoz. **15** Jaj ez a nap! Bizony közel van az Úrnak
napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a Mindenhatótól.
16 Hát nem szemünk láttára irtatott-é ki az élelem, az
öröm és vígasság Istenünk házából?! **17** Elsenyvedtek a
magvak barázdáik alatt, elpusztultak a gabonás házak,
összedőltek a csűrök; mert kiaszott a gabona. **18** Mint
nyög a barom! Megháborodtak a marha-csordák, mert
nincs legelőjük; bűnhődnek még a juhnyájak is! **19**
Hozzád kiáltok Uram, mert tűz emésztette meg a puszta
virányait, és láng perzselte le a mező minden fáját. **20**
A mező vadai is hozzád esengenek, mert kiszáradtak
a vizeknek ágyai, és tűz emésztette meg a puszta
virányait.

2 Fújjátok a kürtöt a Sionon, és rivalgjatok az én szent
hegyemen! Rémüljenek meg e föld minden lakói; mert
eljő az Úrnak napja; mert közel van az. **2** Sötétségnek
és homálynak napja; felhőnek és borulatnak napja;
mint a hegyekre ráterülő alkonyat! Nagy és hatalmas
nép, a milyen nem volt öröktől fogva és nem is lesz
utána többé, nemzetségről nemzetségre. **3** Előtte tűz
emészt, utána láng lobog; előtte a föld olyan, mint az
Éden kertje, utána pedig kietlen pusztaság; meg sem
menekülhet tőle semmi. **4** A milyen a lovak alakja,
olyan annak alakja, és száguldoznak, mint a lovasok.
5 Rohannak a hegyek tetején, mintha hadi szekerek
robognának; mintha tarlót emésztő láng ropogna; a
milyen az ütközetre kész hatalmas nép. **6** Elrémülnek
tőle a népek; minden arcz elsáppad. **7** Száguldoznak,
mint a hősök, felhágnak a kőfalakra, mint a bajnokok;
mindenik a maga útján halad, nem bontják meg soraikat.
8 Egymást nem szorongatják; mindenik a maga útján
halad; néki rohannak a fegyvernek, és nem esik seb
rajtok. **9** Betörnek a városba, futkároznak a kőfalon,
felhágnak a házakra, betörnek az ablakokon, mint a
tolvaj. **10** Reszket előttök a föld, és megrendülnek az
egek; a nap és hold elsötétednek, a csillagok is bevonják
fényöket. **11** És megzendül az Úrnak szava az ő serege
előtt, mert felette nagy az ő tábora; mert hatalmas az
ő rendeletének végrehajtója. Bizony nagy az Úrnak
napja és igen rettenetes! Ki állhatja ki azt? **12** De még
most is így szól az Úr: Térjetek meg hozzám teljes
szívetek szerint; bőjtöléssel is, sírással is, kesergéssel
is. **13** És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat,
úgy térjetek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert
könyörülő és irgalmas ő; késedelmes a haragra és nagy
kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt. **14** Ki tudja,
hátha visszatér és megbánja, és áldást hagy maga után;
étel- és italáldozatot az Úrnak, a ti Isteneteknek?! **15**
Fújjatok kürtöt a Sionon; szenteljetek bőjtöt, hirdessetek
gyűlést! **16** Gyűjtsétek össze a népet, szenteljétek meg
a gyülekezetet; hívjátok egybe a véneket, gyűjtsétek
össze a kisdedeket és a csecsszopókat; menjen ki a
vőlegény az ő ágyasházából és a menyasszony is az ő
szobájából. **17** A tornácz és az oltár között sírjanak a
papok, az Úr szolgái, és mondják: Légy kegyelmes,
oh Uram, a te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a
te örökségedet, hogy uralkodjanak rajtok a pogányok.
Miért mondanák a népek között: Hol az ő Istenök? **18**
Erre buzgó lőn az Úrnak szeretete az ő földe iránt, és
kegyelmezett az ő népének. **19** És választ tőn az Úr, és
mondá az ő népének: Ímé, adok néktek gabonát, bort
és olajat, hogy megelégedtek vele, és nem adlak többé
titeket szidalomra a pogányok között. **20** Az északi
népet is elűzöm tőletek, és puszta és sivatag vidékre
vetem azt; elejét a keleti tengerbe, hátulját a nyugoti
tengerbe, és bűze magasra száll; felszáll büdössége,
mert nagy dolgokat cselekedett. **21** Ne félj, te föld!
Örülj és vígadozz, mert nagy dolgokat cselekeszik az
Úr! **22** Ne féljetek, ti mezei vadak! mert zöldülnek a
pusztának virányai; mert a fa megtermi gyümölcsét;
a füge és szőlő is kitárják gazdagságukat. **23** Ti is,

Sionnak fiai! örvendezzetek és vígadjatok az Úrban, a
ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság
szerint, és korai és kései esőt hullat néktek az első
hónapban. 24 És megtelnek a csűrök gabonával, és
bőven öntik a sajtók a mustot és az olajat. 25 És
kipótolom néktek az esztendőket, a melyeket tönkre tett
a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én
nagy seregem, a melyet reátok küldöttem. 26 És esztek
bőven és megelégesztek, és magasztaljátok az Úrnak,
a ti Isteneteknek nevét, a ki csodálatosan cselekedett
veletek, és soha többé nem pironkodik az én népem.
27 És megtudjátok, hogy az Izráel között vagyok én,
és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek és nincs más!
És soha többé nem pironkodik az én népem. 28 És
lészen azután, hogy kiöntöm lelkemet minden testre, és
prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat
álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. 29 Sőt még
a szolgákra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a
napokban az én lelkemet. 30 És csodajeleket mutatok
az égen és a földön; vért, tüzet és füstoszlopokat. 31 A
nap sötétséggé válik, a hold pedig vérré, minekelőtte
eljő az Úrnak nagy és rettenetes napja. 32 De mindaz, a
ki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül; mert a
Sion hegyén és Jeruzsálemben lészen a szabadulás, a
mint megigérte az Úr, és a megszabadultak közt lesznek
azok, a kiket elhí az Úr!

3 Mert ímé, azokon a napokon és abban az időben,
a mikor meghozom Júda és Jeruzsálem fogságát: 2
Egybegyűjtöm akkor mind a pogányokat, és levezetem
őket a Josafát völgyébe, és perbe szállok ott velök, az
én népemért és örökségemért, az Izráelért, a melyet
szétszórtak a pogányok közé, és megosztoztak az
én földemen; 3 Népemre pedig sorsot vetettek; a fiút
szajháért adták oda, a leányt pedig borért cserélték
el, hogy ihassanak. 4 Sőt néktek is mi közötök velem,
Tírus, Sidon és Filiszteának egész környéke?! Vajjon
bosszút állani jöttök-é reám? Ha bosszút akarnátok
rajtam állani, nagy hirtelen fejetekre fordítom vissza
bosszútokat! 5 Mivelhogy elraboltátok ezüstömet és
aranyomat, és legszebb kincsemet templomaitokba
vittétek; 6 És a Júda fiait és Jeruzsálem fiait eladtátok a
Jávának fiainak, hogy messze vessétek őket határaiktól:
7 Ímé, kiindítom őket a helyből, a hova eladtátok őket,
és fejetekre fordítom vissza bosszútokat. 8 És adom
a ti fiaitokat és leányaitokat a Júda fiainak kezébe;
azok pedig eladják őket a Sabeusoknak, a messze
lakó népnek; mert ezt végezte az Úr. 9 Hirdessétek
ezt a pogányok között; készüljetek harczra; indítsátok
fel a hősöket. Járuljanak elé, jőjjenek fel mindnyájan a
hadakozó férfiak! 10 Kovácsoljátok szántóvasaitokat
kardokká, kaszáitokat dárdákká; mondja a beteg is: Hős
vagyok! 11 Siessetek és jőjjetek el ti népek mindenfelől,
és seregeljetek egybe! Ide vezesd Uram a te hőseidet!
12 Serkenjenek fel és jőjjenek fel a népek a Josafát
völgyébe; mert ott ülök törvényt, hogy megítéljek minden
népeket. 13 Ereszszétek néki a sarlót, mert megérett az
aratni való! Jertek el, tapossatok, mert tetézve a kád,
ömlenek a sajtók! Mert megsokasult az ő gonoszságuk!
14 Tömegek, tömegek! az ítélet völgyében! Mert közel
van az Úrnak napja az ítélet völgyében! 15 A nap
és hold elsötétednek; a csillagok bevonják fényöket;
16 Az Úr pedig megharsan a Sionról és megzendül
Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld;
de az Úr az ő népének oltalma és az Izráel fiainak
erőssége! 17 És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr,
a ti Istenetek, a ki a Sionon lakozom, az én szent
hegyemen. És szentté lészen Jeruzsálem, és idegenek
nem vonulnak át többé rajta. 18 És majd azon a napon
a hegyek musttal csepegnek és a halmok tejjel folynak,
és a Júda minden medre bő vízzel ömledez, és forrás
fakad az Úrnak házából, és megöntözi a Sittimnek
völgyét. 19 Égyiptom pusztasággá lészen, Edom pedig
kietlen sivataggá; a Júda fiain való erőszakosságért,
mert ártatlan vért ontottak azoknak földén. 20 De a
Júda örökké megmarad; Jeruzsálem is nemzetségről
nemzetségre. 21 És kitisztítom vérökből, a melyből még
ki nem tisztítottam, és a Sion lesz az Úr lakóhelye!

Ámos

1 Ámós beszédei, a ki a Tékoabeli pásztorok közt volt,
azokról, a miket Izráel felől látott Uzziásnak, Júda
királyának idejében, és Jeroboámnak, a Jóás fiának,
Izráel királyának idejében, két esztendővel a földindulás
előtt. **2** És mondá: A Sionról megharsan az Úr és
Jeruzsálemből megzendül, és elhervadnak a pásztorok
legelői, és megszárad a Kármel teteje. **3** Így szól az
Úr: Három bűne miatt Damaskusnak, sőt négy miatt,
nem fordítom el, mert vas-cséplőkkel cséplették meg
a Gileádot. **4** Tüzet vetek azért Hazáel házára, és az
emészti meg a Ben-Hadad palotáit. **5** És összetöröm
Damaskus zárját, és kivágom a lakót Avennek völgyéből
és a királyi pálcza tartóját Beth-Édenből, és Aramnak
népe Kirbe fogva vitetik, ezt mondja az Úr. **6** Így szól az
Úr: Három bűne miatt Gázának, sőt négy miatt, nem
fordítom el, mert az egész népet rabságra vitték, hogy
az Edomitáknak adják el őket. **7** Tüzet vetek azért Gáza
kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit. **8** És kivágom
a lakót Asdódból, és a királyi pálcza tartóját Askelonból,
és Akronra is majd rávetem kezemet és a Filiszteusok
maradéka elvész, azt mondja az én Uram, az Úr. **9** Így
szól az Úr: Három bűne miatt Tírusnak, sőt négy miatt,
nem fordítom el, mert az egész rabnépet Edomnak
adták át, és nem emlékeztek meg a testvéri frigyről. **10**
Tüzet vetek azért Tírus kőfalára, és az emészti meg az ő
palotáit. **11** Így szól az Úr: Három bűne miatt Edomnak,
sőt négy miatt, nem fordítom el, mert fegyverrel űzte
saját atyjafiát, és elfojtá szívében az irgalmasságot, és
haragja szüntelen tépett, és dühösködését mindvégig
fentartotta. **12** Tüzet vetek azért Témánra, és az emészti
majd meg Boczra palotáit. **13** Így szól az Úr: Három
bűne miatt Ammon fiainak, sőt négy miatt, nem fordítom
el; mert széthasogatták Gileád terhes asszonyait, hogy
kiszélesíthessék az ő határokat. **14** Tüzet vetek azért
Rabba kőfalára, és az emészti meg az ő palotáit;
harczi kiáltással a háború napján, pusztító viharral a
szélvésznek napján. **15** És számkivetésbe megy az ő
királyuk; ő maga és vele fejedelmei is, ezt mondja az
Úr!

2 Így szól az Úr: Három bűne miatt a Moábnak, sőt
négy miatt, nem fordítom el; mert mészszé égette
Edom királyának csontjait! **2** Tüzet vetek azért Moábra,
és az emészti meg Kerijjoth palotáit, és meghal Moáb
a zajban, hadi lárma közt, a kürt zengése közben. **3**
Kivágom a birót közüle, és minden fejedelmit megölöm
vele egyetemben, ezt mondja az Úr. **4** Így szól az Úr:
Három bűne miatt a Júdának, sőt négy miatt, nem
fordítom el; mert megvetették az Úrnak törvényét és
nem tartották meg rendeléseit. Eltévelyítették őket az ő
hazugságaik, a melyeket az ő atyáik követtek. **5** Tüzet
vetek azért Júdára, és az emészti meg Jeruzsálem
palotáit. **6** Így szól az Úr: Három bűne miatt az Izráelnek,
sőt négy miatt, nem fordítom el; mert pénzért adták
el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért. **7**
A kik a föld porát áhítják a szegények fejére, és
a nyomorultak útját elfordítják. Fiú és az atyja egy
leányhoz járnak, hogy megfertőztessék az én szent
nevemet. **8** Zálogos ruhákon nyujtózkodnak minden
oltár mellett, és az elítéltek borát iszszák az ő istenök
házában. **9** Pedig én irtottam ki előlük az Emoreusokat,
a kik magasak voltak, mint a czédrusok, erősek, mint a
cserfák. Mégis kiirtottam gyümölcsét felül és gyökerét
alul. **10** És én hoztalak fel Égyiptom földéről, és
negyven esztendeig én hordoztalak a pusztában titeket,
hogy bírjátok az Emoreusok földét. **11** És prófétákat
támasztottam a ti fiaitok közül és nazirokat ifjaitok
közül. Nem így van-é vajjon, Izráel fiai? ezt mondja az
Úr. **12** De a nazirokat borral itattátok, és a prófétákra
ráparancsoltatok, mondván: Ne prófétáljatok! **13** Ímé, én
is lenyomlak titeket, ott a hol vagytok, mint a cséplő
szekér lenyomja a kévékkel teli szérűt. **14** Elvész azért
a futás a gyorstól, és nem erősíti meg az erőst az ő
ereje, és a hős sem menekedhetik. **15** Nem állja meg
helyét az íjj-hordozó sem, nem menekülhet el még a
gyorslábú sem, és a lovon ülő sem menekedhetik. **16**
És a bátor szívű is a hősök között meztelenül fut el azon
a napon, ezt mondja az Úr.

3 Halljátok meg e beszédet, melyet az Úr szól ti
felőletek, Izráel fiai; mindama nemzetség felől, a
melyet felhoztam Égyiptom földéről, ezt mondván: **2**
Csak titeket választottalak magamnak e földnek minden
nemzetségei közül; azért büntetlek meg titeket minden
gonoszságtokért. **3** Vajjon járnak-é ketten együtt, ha
nem egyeztek meg egymással? **4** Ordít-é az oroszlán
az erdőben, ha nincs mit ragadoznia? Hallatja-é hangját
barlangjából a kölyök-oroszlán, ha semmit nem fogott?!
5 Tőrbe esik-é a madár a földön, ha nincs tőr vetve
néki? Felpattan-é a tőr a földről, ha fogni nem fogott?
6 Ha megharsan a kürt a városban, nem riad-é meg
a nép? Vajjon lehet-é baj a városban, a mit nem
az Úr szerezne? **7** Mert semmit sem cselekszik az
én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő
szolgáinak, a prófétáknak. **8** Ordít az oroszlán: ki ne
rettegne? Az én Uram, az Úr szólt: ki ne prófétálna? **9**
Adjatok hírt Asdód palotáiban és az Égyiptom földében
való palotákban, és így szóljatok: Gyűljetek össze
Samariának hegyein, és lássátok meg benne a sok
háborgást, és az elnyomottakat az ő keblében. **10** Mert
nem tudnak igazán cselekedni, azt mondja az Úr, ők, a
kik halomra gyűjtik az erőszakosságot és zsarolást az ő
palotáikban. **11** Annakokáért ezt mondja az Úr Isten:
Ellenség jön és körülveszi e földet; ledönti hatalmadat
és feldúlatnak a te palotáid. **12** Ezt mondja az Úr: A

mint a pásztor az oroszlán szájából csak a két lábszárt
menti meg, vagy a fül hegyét; akképen menekülnek meg
Izráel fiai, a kik Samariában pamlag szegletében ülnek
és a nyugágynak selymén. 13 Halljátok meg és adjátok
tudtára a Jákób házának, azt mondja az Úr Isten, a
Seregek Istene, 14 Hogy a mely napon megbüntetem
Izráelt az ő vétkeiért, Béth-El oltáraiért is büntetek,
és letöretnek az oltár szarvai, és a földre omlanak.
15 És ledöntöm a téli házat a nyári házzal együtt, és
elpusztulnak az elefántcsont-házak is, megsemmisülnek
a nagy házak, ezt mondja az Úr.

4 Halljátok meg e beszédet Básánnak ünői, a kik
Samaria hegyén vagytok; a kik nyomorgatjátok a
szegényeket, megrontjátok az ügyefogyottakat, a kik
azt mondják az ő uroknak: Hozd elő, hadd igyunk!
2 Megesküdt az Úr Isten az ő szentségére, hogy
ímé napok következnek reátok, a mikor szigonyokkal
visznek el titeket, és a ti maradékotokat halászó
horgokkal. 3 És a réseken mentek ki, mindenikőtök
egyenest; és a Hermónba vettettek, ezt mondja
az Úr. 4 Menjetek Béth-Elbe és vétkezzetek,
szaporítsátok a vétkeket Gilgálban. Vigyétek fel
reggelente áldozataitokat, és harmad-naponként
tizedeiteket. 5 Kovászosból gyújtsatok hálaáldozatot;
ajánljatok önkéntes áldozatokat, híreszteljétek; mert
így szeretitek, Izráel fiai, azt mondja az Úr Isten.
6 De én is bocsátottam rátok fogak tisztaságát
minden városaitokban és kenyérszükséget minden
helységeitekben, és még sem tértetek vissza hozzám,
ezt mondja az Úr. 7 De én is megvontam tőletek az
esőt, három hónappal az aratás előtt, és esőt adtam egy
városra, más városra pedig nem adtam esőt. Az egyik
rész esőt kapott, az a rész pedig, a melyre nem esett
eső, megszáradott. 8 És két-három város tántorgott
egy-egy városba, vizet inni, de meg nem elégíttettek;
és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja az
Úr. 9 Megvertelek titeket szárazsággal és ragyával;
kerteiteknek, szőlőiteknek, fügefáitoknak és olajfáitoknak
nagy részét megette a sáska; és még sem tértetek
vissza én hozzám, ezt mondja az Úr. 10 Döghalált
bocsátottam rátok, mint Égyiptomra; fegyverrel öltem
ifjaitokat, fogságra vitettem lovaitokat; és táborotok
bűzét egész orrotokig emeltem, és még sem tértetek
vissza hozzám, ezt mondja az Úr. 11 Felforgattam
közületek többeket, a mint felforgatta Isten Sodomát és
Gomorát, és olyanokká lettetek, mint a tűzből kikapott
üszök; és még sem tértetek vissza hozzám, ezt mondja
az Úr. 12 Azért hát ekképen cselekeszem veled Izráel!
Minthogy pedig ekképen cselekeszem veled, készülj
Istened elé, oh Izráel! 13 Mert ímé, a ki hegyeket alkotott
és a szelet teremtette, és a ki megjelenti az embernek
az ő gondolatját, a ki a hajnalt sötétséggé változtatja és
a föld magaslatain lépdel: az Úr ő, a Seregeknek Istene
az ő neve.

5 Halljátok meg e beszédet, a melyet síródalként
szólok ti rólatok, Izráelnek háza! 2 Elesett, nem kel
fel többé Izráelnek szűze; végig terült az ő földén, és
nincs, a ki felemelné. 3 Bizony így szól az Úr Isten: A
mely város ezerrel indult ki, százzal marad csak meg;
a mely pedig százzal indult ki, tízzel marad csak meg
Izráel házául. 4 Bizony így szól az Úr az Izráel házához:
Engem keressetek, és éltek! 5 És ne keressétek Béth-
Elt; Gilgálba se menjetek; Beér-Sebába se menjetek
át. Mert Gilgál fogságba megy. Béth-El pedig semmivé
lesz. 6 Keressétek az Urat, és éltek, különben reátör,
mint a tűz, a József házára és megemészti Béth-Elt, és
nem lesz, a ki megoltsa. 7 A kik ürömmé változtatják
az ítéletet és az igazságot földre tiporják. 8 A ki a
fiastyúkot és a kaszáscsillagot teremtette; a ki reggellé
változtatja a homályt és a nappalt éjszakává sötétíti;
a ki hívja a tenger vizeit és kiönti azokat a földnek
színére: az Úr annak a neve. 9 A ki pusztulással sujtja
a hatalmasokat, és pusztulás száll az erősségekre. 10
Gyűlölik azt, a ki feddőzik a kapuban, és útálják azt, a
ki feddhetetlenül beszél. 11 Annakokáért, mivelhogy
tiportátok a szegényt és gabona-ajándékot vesztek tőle:
bár faragott kőből építtetek házakat, de nem lakoztok
azokban, bár gyönyörűséges szőlőket plántáltok, de
nem isztok azoknak borából. 12 Mert tudom, hogy sok a
ti bűnötök, és nagyok a ti vétkeitek! Igazak nyomorgatói,
váltságdíj-szedők vagytok; és elnyomják a szegényeket
a kapuban! 13 Azért hallgat az eszes ebben az időben,
mert gonosz idő ez. 14 Keressétek a jót és ne a
gonoszt, hogy éljetek, és akkor veletek lesz az Úr, a
Seregek Istene, a mint mondjátok. 15 Gyűlöljétek a
gonoszt és szeressétek a jót; állítsátok vissza a kapuban
az igazságot; talán megkegyelmez az Úr, a Seregek
Istene a József maradékinak. 16 Azt mondja azért az
Úr, a Seregek Istene, az én Uram: Minden térségen
siralom lesz és minden utczán ezt mondják: jaj, jaj!
s a szántóvetőt is gyászra hívják, s a sírni tudókat
siralomra; 17 És minden szőlőben siralom lesz, mert
átmegyek te közötted, ezt mondja az Úr. 18 Jaj azoknak,
a kik kívánják az Úrnak napját! Mire való néktek az
Úrnak napja? Sötétség az és nem világosság. 19 Mintha
valaki oroszlán elől szaladna, és medve bukkanna
rá; vagy pedig bemenne a házba és kezét a falhoz
támasztaná, és kígyó marná meg. 20 Nem sötétség
lesz-é az Úrnak napja és nem világosság?! Sötétség
lesz az, s még hajnalfénye sem lesz. 21 Gyűlölöm,
megvetem a ti ünnepeiteket, és nem gyönyörködöm
a ti összejöveteleitekben. 22 Még ha égőáldozatokkal
áldoztok is nékem, sőt ételáldozataitokat sem kedvelem;
kövér hálaáldozataitokra rá se tekintek. 23 Távoztasd el
tőlem énekeid zaját, hárfáid pengését sem hallgathatom.

24 Hanem folyjon az ítélet, mint a víz, és az igazság,
mint a bővizű patak. 25 Járultatok-é hozzám véres
áldozatokkal s ételáldozatokkal a pusztában negyven
éven át, oh Izráel háza?! 26 Majd viszitek hát Szikkútot,
a ti királyotokat és Kijjunt, a ti képeiteket, a ti isteneitek
csillagát, a melyet ti csináltatok magatoknak. 27 És
Damaskuson túlra száműzlek titeket, azt mondja az Úr,
a kinek neve Seregeknek Istene.

6 Jaj azoknak, a kik gondtalanul élnek a Sionon,
és a kik elbizakodnak Samaria hegyén; a kik a
népek elejének elei, és a kikhez jő az Izráelnek
háza! 2 Menjetek át Kalnéba, és nézzetek szét; onnan
pedig menjetek a nagy Hamátba, és szálljatok le a
Filiszteusok Gáthjába; vajjon jobbak-é azok, mint ezek
az országok, és vajjon szélesebb-é azoknak határa a
ti határotoknál? 3 A kik a veszedelem napját messze
gondoljátok, és az erőszaknak széket emeltek; 4 A kik
elefántcsont pamlagon hevernek, és az ő nyoszolyáikban
elnyújtózkodnak, és a nyáj legjavából és a kihízlalt
borjakból lakmároznak; 5 A kik hárfa mellett dalolgatnak,
és azt hiszik, hogy hangszereik a Dávidéi; 6 A kik a
bort serlegekkel iszszák, és szín-olajjal kenegetőznek,
és nem búsulnak a József romlásán: 7 Most azért is
ők vitetnek el a száműzöttek élén, és vége szakad
a nyújtózkodók dáridózásának. 8 Megesküdt az Úr
Isten az ő életére; ezt mondja az Úr, a Seregek Istene:
Útálom a Jákób kevélységét és gyűlölöm az ő palotáit;
azért prédára vetem a várost mindenestől. 9 És ha egy
házban tíz ember maradna is meg, még az is meghal;
10 És mikor felemeli őt az ő barátja és megégetője,
hogy kivigye a holttetemeket a házból, azt mondja
annak, a ki a ház belsejében lesz: Van-é még valaki
veled? az pedig azt mondja: Nincs, és ezt is mondja:
Csitt! mert nem szabad említeni az Úrnak nevét! 11
Mert ímé, parancsol az Úr és megveri a nagy házat
repedezésekkel, és a kicsiny házat hasadozásokkal. 12
Vajjon futhatnak-é a lovak a sziklán? felszánthatja-é azt
valaki ökrökön? hogy az ítéletet bürökké tettétek, az
igazság gyümölcsét pedig ürömmé?! 13 A kik örültök
a hiábavaló dolognak, és a kik ezt mondjátok: Nem a
magunk erejével szereztünk-é magunknak a szarvakat?
14 Ímé, bizony népet indítok ellened, oh Izráel háza, azt
mondja az Úr, a Seregek Istene, és az sanyargat titeket
a hámáti úttól az Arába patakjáig.

7 Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten; Ímé, teremte
sáskát a sarjúfakadás kezdetén, és ímé sarjú
vala a királyi kaszálás után! 2 És lőn, hogy a mint
felemésztette a földnek füvét, azt mondám: Uram, Isten!
légy kegyelmes, kérlek! Hogyan állhasson meg Jákób,
hiszen kicsiny?! 3 Megengesztelődék az Úr e dologban:
Nem lesz meg! mondá az Úr. 4 Ily dolgot láttatott velem
az Úr Isten: Ímé, tüzet híva elő ítéletre az Úr Isten, és
megemészté az a nagy mélységet, és megemészté
az országot. 5 De mondám: Uram, Isten! hagyd abba,
kérlek! Hogyan állhatna meg Jákób; hiszen kicsiny?! 6
Megengesztelődék az Úr e dologban: Ez sem lészen
meg, mondá az Úr Isten! 7 Ily dolgot láttatott velem: Ímé,
ott állott az Úr egy függőleges kőfalon, és a kezében
mérő-zsinór vala. 8 És monda az Úr nékem: Mit látsz
Ámós? Én pedig mondám: Mérőzsinórt. És mondá az
Úr: Ímé, mérőzsinórral mérek népemnek, az Izráelnek
közepette, és nem bocsátok meg néki többé. 9 Bizony
elpusztulnak Izsáknak magaslatai, és romba dőlnek
Izráel szent helyei; és fegyverrel támadok a Jeroboám
háza ellen. 10 És elküldé Amáziás, Béth-El papja
Jeroboámhoz, Izráel királyához, ezt üzenvén: Pártot
ütött ellened Ámós az Izráel házában; nem tűrheti az
ország az ő mindenféle beszédét. 11 Mert így beszél
Ámós: Fegyver által hal meg Jeroboám, az Izráel pedig
fogságba vitetik az ő földéről! 12 Ámósnak pedig így
szólt Amáziás: Menj el, próféta! Fuss el a Júda földére;
ott egyed kenyered és ottan prófétálj! 13 Béth-Elben
pedig ne prófétálj többé; mert a király szenthelye és
az ország székháza ez! 14 És felele Ámós, és mondá
Amáziásnak: Nem vagyok próféta, sem prófétának fia;
barom-pásztor vagyok és vad fügét szedek; 15 De
elhívott engem az Úr a nyáj mellől, és mondá nékem az
Úr: Menj el és prófétálj az én népemnek, az Izráelnek!
16 Most azért halld meg az Úrnak beszédét! Te azt
mondod: Ne prófétálj az Izráel ellen, és ne szólj az
Izsák háza ellen! 17 Azért így szól az Úr: Feleséged
paráznává lesz a városban; fiaid és leányaid fegyver
által hullnak el; földedet felosztják kötéllel, és te magad
tisztátalan földön halsz meg; az Izráel pedig fogságba
vitetik az ő földéről.

8 Ily dolgot láttatott velem az Úr Isten: Ímé, egy kosár
érett gyümölcs. 2 És mondá: Mit látsz Ámós? És
mondám: Egy kosár érett gyümölcsöt. És mondá az
Úr nékem: Eljött vége az én népemnek, az Izráelnek;
nem bocsátok meg néki többé! 3 Azon a napon jajjá
változnak a templomi énekek, így szól az Úr Isten, és
temérdek lesz a hulla; szó nélkül hányák mindenüvé.
4 Halljátok meg ezt ti, kik a szegényre törtök, és e
föld szegényeinek kipusztítására. 5 Mondván: Mikor
múlik el az újhold, hogy gabonát árulhassunk? és a
szombat, hogy megnyithassuk a gabonás házat? hogy
megkisebbítsük a vékát, és megnagyobbítsuk az árát,
és hamis mértékkel csalhassunk?! 6 Hogy megvegyük a
szegényeket pénzen, és a szűkölködőt egy öltő saruért,
és eladhassuk a gabona hulladékát?! 7 Megesküdt
az Úr a Jákób büszkeségére: Soha el nem felejtem
semmi cselekedetöket! 8 Ne rendüljön-é meg e miatt a
föld? És ne búsuljon-é annak minden lakosa?! Bizony
felindul egészen, mint a folyam, és dagad és apad,
mint Égyiptom folyója. 9 És lészen azon a napon, azt

mondja az Úr Isten: Lenyugtatom a napot délben, és besötétítem a földet fényes nappal. **10** Ünnepeiteket búra változtatom; és minden dalotokat szomorú énekké! Gyászruhát borítok minden derékra, és kopaszságot minden fejre, és olyanná teszem, mint a ki egyetlen fiát siratja; a vége pedig, mint a keserűség napja! **11** Ímé, napok jőnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. **12** És vándorolni fognak tengertől tengerig és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg. **13** Azon a napon elepednek a deli szűzek, meg az ifjak is, a szomjúság miatt! **14** A kik Samaria bűnére esküsznek, és ezt mondják: Él a te istened, oh Dán: és él a te útad, oh Beérseba! Bizony elhullanak és nem kelnek fel többé!

9 Látám az Urat állani az oltáron, és mondá: Üsd meg az oszlop fejét, hadd rendüljenek meg a küszöbök, és döntsd azokat mindnyájok fejére. A megmaradókat pedig fegyverrel ölöm meg. Nem fog elfutni közülök a futó, és nem menekül meg közülök a menekülő. **2** Ha a Seolba ássák is be magokat, kezem onnan is kiragadja őket; és ha az égbe hágnának is fel, onnan is levonszom őket! **(Sheol h7585)** **3** És ha a Kármel tetején rejtőznének is el, onnan is előkeresem és elhozom őket; és ha szemeim elől a tenger fenekére bújnának is, ott is parancsolok a kígyónak és megmarja őket. **4** És ha fogságba mennek is ellenségeik előtt, ott is parancsolok a fegyvernek és megöli őket; és reájok fordítom szemeimet, vesztökre és nem javokra. **5** Mert az Úr, a Seregek Ura az, a ki megérinti a földet és elolvad az, és jajgat annak minden lakója, és feldagad egészen, mint a folyam, meg elapad, mint Égyiptom folyója. **6** A ki fenn az égben építé az ő boltozatát, és annak íveit a földre alapítá; a ki előhívja a tenger vizeit s kiönti azokat a földnek színére: az Úr az ő neve. **7** Nem olyanok vagytok-é ti előttem, oh Izráel fiai, mint a Kusiták fiai?! ezt mondja az Úr. Nem én hoztam-é ki Izráelt Égyiptom földéről, és a Filiszteusokat Kaftorból, és a Siriabelieket Kirből?! **8** Ímé, az Úr Isten szemmel tartja a bűnös országot, és eltörlöm azt a földnek színéről. Mindazáltal még sem pusztítom el egészen a Jákóbnak házát, ezt mondja az Úr! **9** Mert ímé, én parancsolok és szétrázom Izráel házát minden népek között, a mint a rostával rázogatnak; de nem esik a földre egy szemecske sem. **10** Fegyver által halnak meg az én népemnek minden bűnösei, a kik azt mondják: Nem ér el minket és nem jő reánk a veszedelem. **11** Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit, és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán. **12** Hogy örökségképen bírják az Edom maradékát és mindama népeket, a kik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, a ki megcselekszi ezt! **13** Ímé, napok jőnek, ezt mondja az Úr, és ott éri a szántó az aratót, a szőlőtaposó a magvetőt. És a hegyek musttal csepegnek, a halmok pedig mind megáradnak. **14** És hazahozom a fogságból az én népemet, az Izráelt, és fölépítik az elpusztult városokat, és lakoznak bennök. Szőlőket plántálnak és iszszák azok borát, és kerteket csinálnak és eszik azoknak gyümölcsét. **15** És elplántálom őket az ő földjökbe; és nem szaggattatnak ki többé az ő földjökből, a melyet adtam nékik, azt mondja az Úr, a te Istened!

Abdiás

1 Abdiás látása. Így szól az Úr Isten Edomról: Hírt
hallottunk az Úrtól! És hírnök küldetett a népekhez:
keljetek fel és támadjunk reá haddal! 2 Ímé, kicsinynyé
tettelek a népek között; felettébb útálatos vagy. 3 Szíved
kevélysége csalt meg téged, ki szikla-hasadékokban
lakozol, kinek lakóhelye magasan van, a ki mondja
az ő szívében: Ki vonhatna le engem a síkra?! 4 Ha
oly magasra szállnál is, mint a sas, és ha a csillagok
közé raknád is fészkedet: onnan is levonnálak, ezt
mondja az Úr. 5 Ha tolvajok törnének reád, avagy éjjeli
rablók, (hogy elpusztíttattál!), nem annyit lopnának-
é, a mennyi elegendő?! Ha szőlőszedők jönnének
reád, nem hagynának-é gerezdeket?! 6 Mennyire
kifosztogatták Észaut; felkutatták rejtett kincseit! 7
A határig űznek ki összes frigytársaid; megcsalnak,
levernek szövetségeseid; kenyeredet tőrül vetik alád.
Nincsen benne okosság! 8 Azon a napon, ezt mondja
az Úr, nem vesztem-é ki a bölcseket Edomból, és az
értelmet az Észau hegyéről?! 9 És megrémülnek a te
vitézeid, oh Témán! hogy kiirtassék mindenki az Észau
hegyéről az öldöklés által. 10 A Jákób öcséd ellen
elkövetett erőszakért szégyen borul reád, és kivágatol
mindörökre! 11 A mikor vele szembeálltál; a mikor
serege idegenek rabjává lett, és idegenek törtek be
kapuján és Jeruzsálemre sorsot vetettek: olyan voltál
te is, mint bármelyik közülök. 12 De ne gyönyörködjél
öcsédnek napján, az ő szerencsétlenségének napján;
és ne örvendj a Júda fiain az ő veszedelmök napján,
és ne kérkedjél a szorongattatás napján. 13 Ne törj be
népem kapuján nyomorúságuk napján; ne gyönyörködjél
te is a baján nyomorúsága napján; és ne nyúlj az
ő jószágához nyomorúsága napján; 14 A résre se
állj fel menekülőit elveszíteni; és ne áruld el az ő
megmaradottait a szorongattatás napján! 15 Mert
közel van az Úrnak napja minden népek ellen. A
mint cselekedtél, úgy cselekesznek veled; a mit te
fizettél, visszaszáll fejedre. 16 Mert a mint ti ittatok
szent hegyemen, úgy isznak szüntelen az összes
népek; bizony isznak és hörpengetnek, és olyanok
lesznek, mintha nem lettek volna. 17 De a Sion hegyén
szabadulás lészen, és szentté lészen az, és a Jákób
háza birtokba veszi az ő örökségét. 18 És a Jákób háza
tűz lészen, és a József háza láng; az Észau háza pedig
pozdorja; és meggyújtják és megemésztik őket, és nem
marad meg senki Észau házából, mert az Úr szólott.
19 A déliek örökség szerint bírják az Észau hegyét, a
síkon lakók pedig a Filiszteusokat. És örökség szerint
bírják az Efraim mezőit és Samaria mezőit; Benjámin
pedig a Gileádot. 20 Izráel fiainak ez a száműzött
serege azokat, a melyek a Kananeusoké, mind Sarfátig;
a jeruzsálemi száműzöttek pedig, a kik Szefarádban
vannak, elfoglalják majd a déli városokat. 21 És a Sion
hegyére szabadítók mennek fel, hogy megítéljék az
Észau hegyét; és az Úré lesz a királyság.

Jónás

1 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz, az Amittai fiához,
mondván: **2** Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba,
és kiálts ellene, mert gonoszságuk felhatolt elémbe! **3**
És felkele Jónás, hogy Tarsisba szaladna az Úr elől.
Leméne azért Jáfóba, és talála ott egy hajót, a mely
méne Tarsisba, és megadván a hajóbért, beszálla abba,
hogy Tarsisba menne velök az Úr színe elől. **4** Az Úr
pedig nagy szelet bocsáta a tengerre, és nagy vihar
lőn a tengeren, és a hajó már-már töredezik vala. **5**
Megfélemlének azért a hajósok és kiáltának, kiki az ő
istenéhez, és a hajóban lévő holmit a tengerbe hányák,
hogy könnyítsenek magukon. Jónás pedig leméne a
hajó aljába, és lefeküdt és elaludt. **6** De hozzáméne a
kormányos mester, és mondá néki: Mi lelt, te nagy alvó?
Kelj fel, kiálts a te Istenedhez; hát ha gondol velünk
az Isten, és nem veszünk el! **7** Egymásnak pedig ezt
mondák: Jertek, vessünk sorsot, hogy megtudhassuk:
mi miatt van rajtunk e veszedelem? És sorsot vetének,
és a sors Jónásra esék. **8** Mondák azért néki: Kérünk,
beszéld el nékünk: mi miatt van rajtunk e veszedelem?
Mi a te foglalkozásod és honnan jösz? Melyik a te hazád
és miféle népből való vagy te? **9** És monda nékik: Héber
vagyok én, és az Urat, az egek Istenét félem én, a ki a
tengert és a szárazt teremtette. **10** És megfélemlének
az emberek nagy félelemmel, és mondák néki: Mit
cselekedtél? Mert megtudták azok az emberek, hogy az
Úr színe elől fut, mivelhogy elbeszélé nékik. **11** Mondák
azután néki: Mit cselekedjünk veled, hogy a tenger
megcsendesedjék ellenünk? Mert a tenger háborgása
növekedék. **12** Ő pedig monda nékik: Fogjatok meg
és vessetek engem a tengerbe, és megcsendesedik
a tenger ellenetek; mert tudom én, hogy miattam van
ez a nagy vihar rajtatok. **13** És erőlködtek azok az
emberek, hogy visszajussanak a szárazra; de nem
tudtak, mert a tenger háborgása növekedék ellenök. **14**
Kiáltának azért az Úrhoz, és mondák: Kérünk Uram,
kérünk, ne veszszünk el ez ember lelkéért, és ne háríts
reánk ártatlan vért; mert te, Uram, úgy cselekedtél, a
mint akartad! **15** És felragadák Jónást és beveték őt a
tengerbe, és megszűnék a tenger az ő háborgásától.
16 Azok az emberek pedig nagy félelemmel félék az
Urat, és áldozattal áldozának az Úrnak, és fogadásokat
fogadának. **17** Az Úr pedig egy nagy halat rendelt, hogy
benyelje Jónást. És lőn Jónás a halnak gyomrában
három nap és három éjjel.

2 És könyörge Jónás az Úrnak, az ő Istenének a
halnak gyomrából. **2** És mondá: Nyomorúságomban
az Úrhoz kiálték és meghallgata engem; a Seol torkából
sikolték és meghallád az én szómat. **(Sheol h7585)** **3**
Mert mélységbe vetettél engem, tenger közepébe, és
körülfogott engem a víz; örvényeid és habjaid mind
átmentek rajtam! **4** És én mondám: Elvettettem a
te szemeid elől; vajha láthatnám még szentséged
templomát! **5** Körülvettek engem a vizek lelkemig,
mély ár kerített be engem, hinár szövődött fejemre. **6**
A hegyek alapjáig sülyedtem alá; bezáródtak a föld
závárjai felettem örökre! Mindazáltal kiemelted éltemet
a mulásból, oh Uram, Istenem! **7** Mikor elcsüggedt
bennem az én lelkem, megemlékeztem az Úrról, és
bejutott az én könyörgésem te hozzád, a te szentséged
templomába. **8** A kik hiú bálványokra ügyelnek, elhagyják
boldogságukat; **9** De én hálaadó szóval áldozom néked;
megadom, a mit fogadtam. Az Úré a szabadítás. **10** És
szóla az Úr a halnak, és kiveté Jónást a szárazra.

3 És lőn az Úrnak szava Jónáshoz másodszor is,
mondván: **2** Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba,
és hirdesd néki azt a beszédet, a mit én parancsolok
néked. **3** És felkele Jónás, és elméne Ninivébe az Úr
szava szerint. Ninive pedig nagy városa vala Istennek,
három napi járó föld. **4** És kezde Jónás bemenni a
városba egy napi járóra, és kiálta és monda: Még
negyven nap, és elpusztul Ninive! **5** A niniveiek pedig
hivének Istenben, és bőjtöt hirdetének, és nagyjaiktól
fogva kicsinyeikig zsákba öltözének. **6** És eljuta a
beszéd Ninive királyához, és felkele királyi székéből, és
leveté magáról az ő királyi ruháját, és zsákba borítkozék,
és üle a porba. **7** És kiáltának és szólának Ninivében,
a királynak és főembereinek akaratából, mondván:
Emberek és barmok, ökrök és juhok: semmit meg ne
kóstoljanak, ne legeljenek és vizet se igyanak! **8** Hanem
öltözzenek zsákba az emberek és barmok, és kiáltsanak
az Istenhez erősen, és térjen meg kiki az ő gonosz
útáról és az erőszakosságból, a mely az ő kezökben
van! **9** Ki tudja? talán visszatér és megengesztelődik
az Isten és elfordul haragjának búsulásától, és nem
veszünk el! **10** És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy
megtértek az ő gonosz útjokról: és megbáná az Isten
azt a gonoszt, a melyről mondá, hogy végrehajtja rajtok,
és nem hajtá végre.

4 És igen rossznak látszék ez Jónás előtt, és
megharaguvék. **2** Könyörge azért az Úrhoz, és
mondá: Kérlek, Uram! Avagy nem ez vala-é az én
mondásom, mikor még az én hazámban valék? azért
siettem, hogy Tarsisba futnék, mert tudtam, hogy te
irgalmas és kegyelmes Isten vagy, nagy türelmű és
nagy irgalmasságú és a gonosz miatt is bánkódó.
3 Most azért Uram, vedd el, kérlek, az én lelkemet
én tőlem, mert jobb meghalnom, mintsem élnem! **4**
Az Úr pedig mondá: Avagy méltán haragszol-é? **5**
Majd kiméne Jónás a városból, és üle a város keleti
része felől, és csinála ott magának hajlékot, és üle az
alatt az árnyékban, a míg megláthatná, mi lészen a

városból? **6** Az Úr Isten pedig egy tököt rendele, és
felnöve az Jónás fölé, hogy árnyékot tartson feje fölött
és megoltalmazza őt a hévség bántásától. És nagy
örömmel örvendezék Jónás a tök miatt. **7** De másnapra
férget rendele az Isten hajnal-költekor, és megszúrá
az a tököt, és elszárada. **8** És lőn napköltekor, hogy
tikkasztó keleti szelet rendele Isten, és a nap rátűzött a
Jónás fejére, és ő elbágyada. Kiváná azért magának
a halált, és monda: Jobb halnom, mint élnem! **9** És
monda az Isten Jónásnak: Avagy méltán haragszol-é a
tök miatt? És monda: Méltán haragszom, mind halálig!
10 Az Úr pedig monda: Te szánod a tököt, a melyért
nem fáradtál és a melyet nem neveltél, a mely egy éjjel
támadt és más éjjel elveszett: **11** Én pedig ne szánjam
Ninivét, a nagy várost, a melyben több van tizenkétszer
tízezer embernél, a kik nem tudnak különbséget tenni
jobb- és balkezük között, és barom is sok van?!

Mikeás

1 Az Úr igéje, a mely lőn a moreseti Mikeáshoz, Jótám,
Akház és Ezékiásnak, Júda királyainak idejében, a
melyet látott Samária és Jeruzsálem felől. **2** Halljátok
meg minden népek, figyelmezz föld és annak teljessége.
És az Úr Isten legyen bizonyság ellenetek; az Úr az
ő szent templomából! **3** Mert ímé, kijő az Úr az ő
helyéről, és leszáll és lépdel a földnek magaslatain.
4 És szétmállanak alatta a hegyek, a völgyek pedig
szétszakadoznak, mint a viasz a tűz előtt, mint a
meredekről leszakadó vizek. **5** A Jákób vétkéért lészen
mindez, és az Izráel házának bűnei miatt! Micsoda a
Jákób vétke? Avagy nem Samária-é? És mik a Júda
magaslatai? Avagy nem Jeruzsálem-é? **6** De olyanná
teszem Samáriát, mint a mezőben való kőrakás, szőlő-
plánták helyévé; és lezúdítom a völgybe az ő követi,
és még fundamentomit is kimutatom. **7** Faragott képei
mind összetöretnek és minden ajándékát tűz égeti meg.
Minden bálványait semmivé teszem; mert paráznaság
béréből gyűjtögette azokat, azért ismét paráznaság
bérévé legyenek. **8** E miatt kesergek és jajgatok;
ruhátalan és mezítelen járok. Üvöltök, mint a sakálok,
és sikongok, mint a struczmadarak. **9** Mert halálosak
az ő sebei. Bizony Júdáig ér; népem kapujáig hatol,
Jeruzsálemig. **10** Gáthban hírül ne adjátok; sírván
ne sírjatok; Beth-le-Afrában porba heveredtem. **11**
Költözzetek el, Safirnak lakója gyalázatos meztelenül!
Nem vonult ki Saanán lakosa; Beth-Eselnek siralma
nem enged tartózkodni. **12** Mert beteg lett Marótnak
lakosa az ő javai miatt; mert veszedelem szállt le az
Úrtól Jeruzsálemnek kapujára. **13** Gyors paripához kösd
a szekeret, Lákisnak lakója! ki a bűnnek kezdője valál
a Sion leányánál. Bizony te benned találtatnak Izráel
vétkei! **14** Azért adj válólevelet Moreset-Gátnak! Akzib
házai megcsalják Izráel királyait. **15** Még hozok én te
néked örököst, Marésa lakosa; Adullámig hat el Izráel
dicsősége! **16** Nyírd le, kopaszítsd meg magadat a te
gyönyörűséges fiaidért! Szélesítsd meg kopaszságodat,
mint a keselyű; mert rabságra vitettek el tőled!

2 Jaj azoknak, a kik hamisságot gondolnak és a
kik ágyasházukban gonoszságot cselekesznek, és
végrehajtják azt, mihelyt megvirrad, mert hatalmuk
van hozzá. **2** Megkívánják a mezőket és elrabolják,
és a házakat és elszedik; és nyomorgatják a gazdát,
és az ő házanépét az embert és az ő örökségét! **3**
Annakokáért ezt mondja az Úr: Ímé, én is gonoszt
gondolok e nemzetség ellen, melyből ki nem vonhatjátok
a ti nyakatokat és nem jártok kevélyen, mivel gonosz idő
lészen az! **4** Azon a napon példabeszéd támad rólatok,
és siralmat sírnak, mondván: Oda van! elpusztultunk!
Népem örökségét felcserélte! Miként rabolja el tőlem;
hűtelennek osztja ki mezeinket! **5** Azért nem lesz
néked, a ki mérőzsinórt vessen sors szerint az Úrnak
gyülekezetében. **6** Ne prófétáljatok! prófétálnak ők. Ha
nem prófétálnak ezeknek, nem múlik el a gyalázat! **7**
Oh te, ki Jákób házának mondatol! hát türelmetlen-é
az Úrnak lelke, avagy ezek-é az ő cselekedetei? Nem
javára válnak-é az én cselekedeteim annak, a ki igazán
jár? **8** A minap mint egy ellenség támadt fel az én népem;
a köntösről a palástot letépik a gyanútlanul járókról, a
háborútól idegenkedőkről. **9** Népem asszonyait kiűzitek
boldogságuk házából; kisdedeiktől örökre elveszitek az
én dicsőségemet. **10** Keljetek fel és menjetek ki, mert
ez nem a nyugalomnak helye; a tisztátalanság miatt,
a mely elveszít, és pedig borzasztó veszedelemmel!
11 Ha valamely szélházi és csalárd így hazudoznék:
Prédikálok néked borról és részegítő italról, az volna e
népnek prófétája. **12** Mindenestől egybegyűjtelek téged,
Jákób! Összetakarítom Izráel maradékát. Összegyűjtöm
őket, mint a boczrai juhokat, mint a nyájat az ő karámja
közé; hemzsegnek majd az ember-sokaság miatt. **13**
Előttök megy fel az úttörő; kitörnek és átmennek a
kapun és kivonulnak, és előttök megy a királyuk, és
élükön az Úr!

3 És mondám én: Halljátok, kérlek, Jákób fejedelmei
és Izráel házának vezérei: Nem a ti tisztetek-é tudni
az ítéletet?! **2** Ti, kik gyűlölitek a jót és kedvelitek a
gonoszt! A kik levonszátok róluk bőrüket és csontjaikról
az ő húsokat! **3** A kik megeszik az én népemnek húsát,
és lenyúzzák róluk bőrüket, és összetörik csontjaikat, és
feldarabolják, akár csak a fazékba, és mint húst a tálba.
4 Kiáltanak majd az Úrhoz, de nem hallgatja meg őket;
sőt elrejti akkor orczáját előlök, mivelhogy gonoszokká
lettek cselekedeteik. **5** Így szól az Úr a próféták ellen, a
kik elámítják az én népemet, a kik, ha van mit rágniok,
békességet hirdetnek, az ellen pedig, a ki nem vet
valamit szájokba, hadat indítanak. **6** Azért éjszaka száll
rátok, hogy ne lássatok, és sötétség jő rátok, hogy ne
jövendölhessetek, és a nap lemegy a próféták felett,
és elsötétül rajtok a nappal. **7** És megszégyenülnek
a látók, és elpirulnak a jövendőmondók, és elfedik
szájokat mindnyájan, mert nem lészen felelet Istentől. **8**
Én ellenben megteljesedem az Úr lelkének erejével, és
ítélettel és hatalommal, hogy hirdessem Jákóbnak az ő
vétkét, és Izráelnek az ő bűnét. **9** Halljátok ezt, kérlek,
Jákób házának fejei és Izráel házának vezérei! a kik
útáljátok az ítéletet, és minden igazságot elcsavartok;
10 A kik vérrel építitek a Siont, és Jeruzsálemet
hamisággal! **11** Kiknek fejedelmei ajándékért ítélnek,
és papjaik jutalomért tanítanak, és prófétáik pénzért
jövendölnek, és mégis az Úrra támaszkodnak, mondván:
Avagy nincsen-é közöttünk az Úr?! Nem következik
mi reánk veszedelem! **12** Azért ti miattatok mezővé

szántatik a Sion, és kőhalommá lesz Jeruzsálem, a
templom hegye pedig erdős hegygyé.

4 És lészen: az utolsó időben az Úr házának hegye
a hegyek fölé helyeztetik, és felülemelkedik az a
halmokon, és népek özönlenek reá. **2** Pogányok is sokan
mennek, és mondják: Jertek, menjünk fel az Úr hegyére
és a Jákób Istenének házához, hogy megtanítson
minket az ő útaira, és járjunk az ő ösvényein! Mert
Sionból jő ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből.
3 És sok népek között ítéletet tészen, és megfedd
erős nemzeteket nagy messze földig és fegyvereiket
kapákká kovácsolják, dárdáikat pedig sarlókká; nép
népre fegyvert nem emel, és hadakozást többé nem
tanulnak. **4** És kiki nyugszik az ő szőlője alatt és fügefája
alatt, és senki meg nem rettenti őket, mert a Seregek
Urának szája szólott. **5** Mert minden nép a maga
istenének nevében jár, és mi is a mi Urunk Istenünk
nevében járunk örökkön örökké. **6** Azon a napon, azt
mondja az Úr, összegyűjtöm a sántát, és összeszedem
az elszéledetteket, és a kiket megsanyargattam. **7** És
a sántát maradékká teszem, az elszélesztettet pedig
erős nemzetté, és az Úr uralkodik rajtok a Sion hegyén
mostantól fogva mindörökké. **8** És te nyájnak tornya,
Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az
előbbi hatalom, a Jeruzsálem leányának birodalma. **9**
Miért kiáltasz hát kiáltva? Nincsen-é közötted király?
Elveszett-é a te tanácsadód, hogy úgy elfogott a
fájdalom, mint a gyermek-szűlőt?! **10** Gyötrődj és
kinlódj, Sionnak leánya, mint a gyermek-szülő! Mert
ímé, kimégy a városból, és a mezőn tanyázol, és
egészen Bábelig mégysz. Ott szabadíttatol meg; ott vált
ki téged az Úr, ellenségednek kezéből. **11** Mert ímé,
sok nemzetség gyűlt össze ellened, a kik ezt mondják:
Legyen szentségtelen, és legeltessük szemeinket a
Sionon! **12** De ők nem tudják az Úr gondolatait és nem
értik az ő szándékát, hogy összegyűjti őket, mint a kévét
a szérűre. **13** Kelj fel és csépelj, Sionnak leánya! Mert
vassá teszem a te szarvaidat, körmeidet pedig aczéllá
teszem, és széttiporsz sok népeket, és rablott kincseiket
az Úrnak áldozom, javaikat pedig az egész föld Urának.

5 Seregelj hát egybe, seregek leánya! Ostrommal
támadt ellenünk; pálczával verjék arczul Izráel biráját!
2 De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda
ezrei között: belőled származik nékem, a ki uralkodó az
Izráelen; a kinek származása eleitől fogva, öröktől fogva
van. **3** Azért odaadja őket, míg a szűlő szűl, de az ő
atyjafiainak maradékai visszatérnek Izráel fiaihoz. **4** És
megáll, és legeltet az Úrnak erejével, az Úrnak az ő
Istenének fenséges nevével, és bátorsággal lakoznak,
mert ímé felmagasztaltatik a földnek határáig. **5** És ő
a mi békességünk. Ha az Assirus eljő a mi földünkre
és megtapodja palotáinkat: állatunk ellene hét pásztort
és nyolcz fejedelmi férfiút. **6** És megrontják Assiria
földjét fegyverrel Nimród földjét is az ő kapuiban; és
megszabadít az Assirustól, ha a mi földünkre eljő és a
mi határunkba lép. **7** És a Jákóbnak maradéka olyan
lészen a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint
a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik, és
nem bízik embernek fiaiban. **8** És a Jákób maradéka a
pogányok között, a sok nép között olyan lészen, mint
az oroszlán az erdei vadak között; mint az oroszlán-
kölyök a juhoknak nyája között, a mely ha betör, tipor és
tép, és nincs, a ki tőle megszabadítson. **9** Erőt vészen
a te kezed szorongatóidon, és minden ellenségeid
kivágattatnak. **10** És lészen azon a napon, azt mondja
az Úr, kivágom lovaidat közüled, és elvesztem hadi-
szekereidet. **11** És kivágom földednek városait, és
ledöntöm minden erősségeidet. **12** És kivágom kezedből
a bűvszereket, és szemfényvesztőid nem lesznek néked.
13 És kivágom faragott képeidet és bálványaidat közüled,
és nem imádod többé kezeidnek csinálmányait. **14** És
kiszaggatom a te berkeidet közüled és elpusztítom a te
városaidat. **15** És haraggal és hévvel állok bosszút a
pogányokon, a kik nem engedelmeskedtek.

6 Halljátok csak, a mit mond az Úr! Kelj fel, perelj
a hegyekkel, és hallják meg szódat a halmok. **2**
Halljátok meg hegyek az Úr peres dolgát, és ti, a földnek
örök alapjai! Mert pere van az Úrnak az ő népével, és
az Izráellel is perbe száll. **3** Én népem! mit vétettem te
ellened, és mivel fárasztottalak el téged?! Tégy vallást
ellenem! **4** Hiszen felhoztalak Égyiptom földjéről, és
a szolgák házából megváltottalak, és előtted küldém
Mózest, Áront és Máriát! **5** Én népem! Emlékezzél
csak: mit koholt Bálák, Moábnak királya, és mit felelt
néki Bálám, a Beor fia? Sittimtől fogva Gilgálig, hogy
megismerjed az Úr igazságos cselekedeteit. **6** Mivel
menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos
Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendős
borjúkkal?! **7** Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy
tízezernyi olaj-patakokban? Elsőszülöttemet adjam-é
vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!
8 Megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és
mit kiván az Úr te tőled! Csak azt, hogy igazságot
cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy
alázatosan járj a te Isteneddel. **9** Az Úrnak szava
kiált a városnak, és a te neved néz bölcseségre.
Halljátok meg a vesszőt és ki rendeli azt?! **10** Vannak-
é még a gonosznak házában hamisággal gyűjtött
kincsek, és ösztövér véka, a mely útálatos? **11** Vajjon
jóváhagyom-é a hamis mértéket, és a zsákba rejtett
csalárd fontokat? **12** Mert a gazdagok megtöltöztek
köztök ragadománynyal, lakosai pedig hazugságot
szólnak, és nyelvök csalárd az ő szájokban. **13** Én is
azért megvervén, beteggé teszlek téged; elpusztítalak

a te bűneid miatt. 14 Eszel te, de meg nem elégszel,
és benned marad a te éhséged; és gyűjtesz, de nem
takarítasz, és a mit megtakarítsz is, fegyverre hányom.
15 Vetsz te, de nem aratsz; olajat sajtolsz te, de nem
kened magadat olajjal, és mustot is, de bort nem iszol!
16 Mert az Omri parancsolataihoz szabjátok magatokat
és az Ákháb házának minden dolgához, és azoknak
tanácsán jártok! Hogy pusztasággá tegyelek tégedet, az
ő lakosait pedig csúfsággá, és hordozzátok népemnek
gyalázatát.

7 Jaj nékem, mert olyanná lettem, mint a letakarított
mező, mint a megszedett szőlő: egy enni való gerezd
sem maradott; pedig zsengére vágyott a lelkem! 2
Elveszett e földről a kegyes, és igaz sincs az emberek
között. Mindnyájan vér után ólálkodnak, kiki hálóval
vadássza atyjafiát. 3 Gonoszságra készek a kezek,
hogy jól vigyék véghez; a fejedelem követelőzik, és a
biró fizetésre vár; a főember is maga mondja el lelke
kívánságát, és összeszövik azt. 4 A ki jó közöttök,
olyan mint a tüske, az igaz olyan, mint a tövisbokor.
A te őrállóidnak napja, a te megítélésed eljött; most
következik el az ő zűrzavaruk. 5 Ne higyjetek a barátnak;
ne bízzatok a tanácsadóban; az öledben ülő előtt is zárd
be szádnak ajtaját. 6 Mert a fiú bolondnak tartja atyját,
a leány anyja ellen támad, a meny az ő napára; az
embernek saját háznépe az ellensége. 7 De én az Úrra
nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat
engem az én Istenem! 8 Ne örülj, én ellenségem!
Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a setétségben
ülnék is, az Úr az én világosságom! 9 Az Úr haragját
hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, a míg
leperli peremet és meghozza ítéletemet. Kivisz engem a
világosságra, meglátom az ő igazságát. 10 De meglátja
ellenségem is és szégyen borítja el, a ki ezt mondja
nékem: Hol az Úr, a te Istened? Meglátják őt az én
szemeim, hogy ímé széttapostatik, mint az utcza-sár.
11 Falaid megépítésének napja! e napon távol lesz a
törvény! 12 Azon a napon eljőnek hozzád Assiriából és
Égyiptom városaiból; Égyiptomtól a folyamig, tengertől
tengerig és hegytől hegyig. 13 És pusztává lesz a föld
az ő lakói miatt, az ő cselekedeteik gyümölcséért. 14
Legeltesd népedet a te vessződdel, a te örökségednek
nyáját, a mely magánosan lakozik az erdőben, a Kármel
közepén. Legeljenek Básánban és Gileádban, mint
a hajdankor napjain! 15 Mint az Égyiptom földéről
kijövetelednek idején, láttatok vele csodadolgokat. 16
Látják ezt a pogányok és megszégyenülnek minden
erejökkel. Kezöket szájokra teszik, füleik megsiketülnek;
17 Nyalják a port, mint a kígyó, mint a föld férgei;
reszketve jőnek rejtekeikből; remegve folyamodnak
az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, és félnek tetőled! 18
Kicsoda olyan Isten, mint te, a ki megbocsátja a
bűnt és elengedi örökösége maradékának vétkét?!
Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik
az irgalmasságban! 19 Hozzánk térvén, könyörül
rajtunk; eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger
mélységébe veted minden bűnünket! 20 Hűséget
mutatsz a Jákóbnak, irgalmasságot Ábrahámnak, a mint
megesküdtél atyáinknak még az ősidőkben.

Náhum

1 Ninive terhe; az elkosi Náhum látásának könyve. **2** Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr, bosszúálló
az Úr, és telve haraggal; bosszút áll az Úr az ő
ellenségein, és haragot tartó az ő gyűlölői ellen. **3**
Hosszútűrő az Úr és nagyhatalmú, és nem hagy
büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak
útja, és lábainak pora a felhő. **4** Megfeddi a tengert és
kiapasztja azt, és minden folyamot kiszáraszt. Elfonnyad
a Básán és a Kármel, és a Libánon virága elfonnyad. **5**
A hegyek reszketnek előtte, és a halmok szétmállanak.
Tekintetétől megrendül a föld, és a világ, és minden, a
mi rajta él. **6** Ki állhatna meg haragja előtt, és ki birhatná
ki búsulásának tüzét? Heve szétfoly, mint a láng, és
a kőszálak is szétporlanak tőle. **7** Jó az Úr, erősség
a szorongatás idején, és ő ismeri a benne bízókat. **8**
De gáttörő árvízként pusztít annak helyén, és gyűlölőit
setétség üldözi. **9** Mit koholtok az Úr ellen? Elpusztít
ő, nem lészen kétszer veszedelem. **10** Ha annyira
összefonódnak is, mint a tüskebokrok, és olyan ázottak
is, mint az italuk: megemésztetnek, mint a teljesen
megszáradt tarló. **11** Belőled származott, a ki gonoszt
koholt az Úr ellen, a ki álnokságot tanácsolt. **12** Így
szól az Úr: Ha teljes erőben és sokan vannak is, mégis
levágatnak és elenyésznek. Megaláztalak téged, de
nem foglak többé megalázni. **13** Most már leveszem
rólad az ő igáját, és bilincseidet leszaggatom. **14** Felőled
pedig azt rendeli az Úr: Nevednek ne támadjon többé
magva; isteneid házából kivesztem a faragott és öntött
képeket; megásom sírodat, mert becstelen vagy. **15** Ímé
a hegyeken örömhírhozónak lábai! Békességet hirdet.
Ünnepeld Júda ünnepeidet, fizesd le fogadásaidat; mert
nem vonul át rajtad többé a semmirekellő; mindenestől
kiirtatott.

2 Pusztító jön fel ellened; őrizd a várat, nézzed az
útat, erősítsd derekadat, keményítsd meg erődet
igen. **2** Mert helyreállítja az Úr Jákób büszkeségét,
mint Izráel büszkeségét; mert rablók rabolták ki őket,
csemetéiket pedig kivágták. **3** Vitézeinek pajzsa
veres, katonáinak ruházata bíborszínű, hadiszekere
aczéltűzben ragyog fegyverkezése napján, és a
dárdákat rengetik. **4** Az utczákon robognak a szekerek,
összeütköznek a piaczokon; tekintetök mint a fáklyák,
futkosnak mint a villámok. **5** Emlegeti vitézlő hőseit;
ingadoznak lépéseikben, sietnek a kőfalra, és felállíttatik
a védősáncz. **6** A folyóvizek kapui megnyílnak, és a
palota megrendül. **7** De elvégeztetett: felfedik, elvitetik,
és szolgálói keseregnek, mint nyögő galambok, mellöket
vervén. **8** Pedig Ninive olyan, mint a bővizű tó, eleitől
fogva: mégis futnak ők. Álljatok meg, álljatok meg! De
vissza se tekint senki. **9** Raboljatok ezüstöt, raboljatok
aranyat; száma sincs a rejtett kincseknek, gazdag
minden drága edényben. **10** Feldúlva, széthányva,
kifosztatva! Szíve megolvadt, a térdek reszketnek,
fájdalom van egész derekában, és mindnyájok arcza
elvesztette pirosságát. **11** Hol van az oroszlánok tanyája,
és az oroszlán-kölyköknek ama legelője, a hová járt
a nőstény- és hímoroszlán, az oroszlán-kölyök, és
nem volt a ki elriaszsza? **12** Az oroszlán torkig valót
ragadozott kölykeinek, és fojtogatott nőstényeinek, és
megtöltötte barlangjait zsákmánynyal, tanyáit pedig
prédával. **13** Ímé rád török, azt mondja a Seregek Ura,
és füstté égetem szekereit. Oroszlán-kölykeidet kard
emészti meg, és kiirtom e földről zsákmányodat, és nem
hallatszik többé követeidnek szava.

3 Jaj a vérszopó városnak! Mindenestől hazug és
erőszakkal telve, és nem szűnik rabolni. **2** Ostor-
csattogás, kerék-zörgés zaja; dobogó ló, robogó szekér;
3 Törtető lovag, kardok villogása, dárda villanása,
sebesült tömegek, holtak sokasága, nincs számok
az elesetteknek; megbotlanak hulláikban. **4** A szép
parázna sok paráznaságáért, a hitetésnek mesternője
miatt, a ki népeket ejtett meg paráznaságával, és
nemzetségeket bűbájaival: **5** Ímé, rád török, azt
mondja a Seregek Ura, és orczádra fordítom ruhádnak
alját, és népeknek mutatom meg meztelenségedet, és
országoknak gyalázatodat. **6** Rútságot hányatok rád,
és gyalázattal illetlek téged, és olyanná teszlek, mint
a kit csudálnak. **7** És mind, a ki meglát, elmenekül
tőled, és ezt mondja: Elpusztult Ninive! Ki bánkódik
rajta? Hol keressek néked vígasztalókat? **8** Avagy jobb
vagy-é Nó-Amonnál, a mely a folyamoknál fekszik,
vizek veszik körül; a melynek tenger a sáncza, tenger
a kőfala? **9** Kús volt erőssége meg Égyiptom, és
száma sem volt annak. Puth és Libia is segítőid
voltak; **10** De ez is számkivetésbe, fogságba jutott;
kisdedeik is falhoz verettek minden utcza sarkán;
főembereire sorsot vetettek, és nagyjait mind bilincsekbe
verték. **11** Te is megrészegedel, elfeledtté leszel; te is
keresel majd menedéket a gyűlölködő elől. **12** Minden
erősséged olyan, mint a zsenge gyümölcsű fügefa; ha
megrázatnak, az evő szájába hullnak. **13** Ímé, a te néped
asszonynép te benned, földednek kapui tárva kitárulnak
gyűlölőidnek, tűz emészti meg záraidat! **14** Meríts
magadnak ostromhoz való vizet, javítsd erősségeidet;
menj be a sárba, taposd az agyagot, javítsd a tégla-
vetőt! **15** Legott tűz emészt meg téged, fegyver irt ki
téged, megemészt, mint a szöcske; szaporodjál bár,
mint a szöcske, szaporodjál bár mint a sáska! **16** Többen
voltak kalmáraid, mint az égnek csillagai: a szöcske
csapong és elrepül! **17** Fejedelmeid mint a sáska,
vezéreid mint a tücsök-raj; hideg időkben gyepűkben
tanyáz, napkeletkor pedig elrepül, és helye sem tudható
meg, hol volt. **18** Szunnyadoznak pásztoraid, Assiria

királya, feküsznek vitézlő hőseid; néped a hegyeken
széledez, és nincsen, a ki összegyűjtse. **19** Nincs
enyhítés a te sebedre, gyógyíthatatlan a te nyavalyád.
A kik híredet hallják, mind tapsolnak feletted, mert kire
nem hatott volna ki a te gonoszságod soha?

Habakuk

1 A teher, a melyet Habakuk próféta látott. **2** Meddig
kiáltok még oh Uram, és nem hallgatsz meg!
Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz
meg! **3** Miért láttatsz velem hamisságot, és szemléltetsz
nyomorgatást? Pusztítás és erőszak van előttem,
per keletkezik és versengés támad! **4** Azért inog
a törvény, és nem érvényesül az igaz ítélet; mert
gonosz hálózza be az igazat, azért származik hamis
ítélet! **5** Nézzetek szét a népek között, vizsgálódjatok
és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot
cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek, ha
beszélnék! **6** Mert ímé, feltámasztom a Káldeusokat,
a kegyetlen és vakmerő nemzetet, a mely eljárja a
földet széltében, hogy hajlékokat foglaljon el, a melyek
nem az övéi. **7** Rettenetes és iszonyatos ez, maga
szerzi törvényét és hatalmát. **8** És lovai serényebbek a
párduczoknál, és gyorsabbak az estveli farkasoknál,
és előtörtetnek az ő lovasai; és az ő lovasai messziről
jőnek, repülnek, mint a zsákmányra siető keselyű. **9**
Mindnyája ragadományért jön, arczuk előre néz, és
annyi foglyot gyűjt, mint a föveny. **10** Kaczag ez a
királyokon, és a fejedelmek néki nevetség, minden
erősséget csak nevet, töltést emel és megostromolja
azt. **11** Majd tovaszáll viharként és elvonul és bűnbe
esik; ő kinek istene az ő hatalma. **12** Avagy nem te
vagy-é Uram, öröktől fogva az én Istenem, Szentem?
Nem veszünk el! Ítéletre rendelted őt, oh Uram, fenyítőül
választottad őt, én erősségem! **13** Tisztábbak szemeid,
hogysem nézhetnéd a gonoszt, és a nyomorgatást nem
szemlélheted: miért szemléled hát a hitszegőket? és
hallgatsz, mikor a gonosz elnyeli a nálánál igazabbat?!
14 Olyanokká teszed az embert, mint a tenger halai,
és mint a csúszómászó állatok, a melyeknek nincsen
vezérök? **15** Mindnyáját kivonsza horoggal, gyalomjába
keríti, és hálójába takarítja be őket; ezért örül és vígad.
16 Ezért áldozik gyalomjának, és füstöl az ő hálójának,
mert ezekkel kövér az ő része, és zsíros az ő eledele.
17 Vajjon azért ürítheti-é gyalmát, és szüntelen ölheti-é
a nemzeteket kímélet nélkül?!

2 Őrhelyemre állok, és megállok a bástyán, és vigyázok,
hogy lássam, mit szól hozzám, és mit feleljek én
panaszom dolgában. **2** És felele nékem az Úr, és
mondá: Írd fel e látomást, és vésd táblákra, hogy
könnyen olvasható legyen. **3** Mert e látomás bizonyos
időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik
is, bízzál benne; mert eljön, el fog jőni, nem marad
el! **4** Ímé, felfuvalkodott, nem igaz ő benne az ő lelke;
az igaz pedig az ő hite által él. **5** És bizony, a bor
is megcsal: felgerjed a férfiú és nincsen nyugalma;
ő, a ki tátja száját, mint a Seol, és olyan ő, mint a
halál: telhetetlen, és magához ragad minden népet és
magához csatol minden nemzetet. **(Sheol h7585)** **6** Avagy
nem költenek-é ezek mindnyájan példabeszédet róla,
és találós mesét reá, mondván: Jaj annak, a ki rakásra
gyűjti, a mi nem övé! De meddig? És a ki adóssággal
terheli magát! **7** Avagy nem támadnak-é hirtelen, a
kik téged mardossanak, és nem serkennek-é fel, a
kik háborgassanak téged? És zsákmányul esel nékik.
8 Mivelhogy kifosztogattál sok nemzetet, kifosztanak
téged mind a többi népek az emberek véréért, és az
országok, városok és minden bennök lakozók ellen való
erőszaktételért. **9** Jaj annak, a ki bűnös szerzeményt
szerez házának, hogy magasra rakhassa fészkét,
hogy megszabadulhasson a gonosz hatalma elől. **10**
Házadnak gyalázatára tervezted a sok nép kiirtását, és
bűnössé tetted lelkedet. **11** Mert a kő is ellened kiált
a falból, és a gerenda a fa-alkotmányból visszhangoz
néki. **12** Jaj annak, a ki várost épít vérengzéssel, és
a ki várat emel álnoksággal. **13** Avagy ímé, nem a
Seregek Urától van-é ez, hogy a népek tűznek építenek,
és a nemzetek a hiábavalóságnak fáradoznak? **14**
Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, a
miképen a folyamok megtöltik a tengert. **15** Jaj annak,
a ki megitatja felebarátját, epédet keverve belé, hogy
megrészegítsed őt, hogy láthassad az ő szemérmöket!
16 Gyalázattal telsz meg dicsőség helyett; igyál te is
és láttassék szemérmed; reád fordul az Úr jobbjának
pohara, és gyalázat borítja el dicsőségedet. **17** Bizony,
a libanoni erőszakoskodás gyászba borít téged, és a
vadak pusztítása, a mely rettegteté őket, az emberek
véréért és az országon, a városon és annak minden
lakosán űzött erőszakosságért. **18** Mit használ a faragott
kép, hogy a faragója kifaragta azt? vagy az öntött kép
és a mely hazugságot tanít, hogy a képnek faragója
bízik abban, csinálván néma bálványokat? **19** Jaj annak,
aki fának mondja: Serkenj fel! néma kőnek: Ébredj fel!
Taníthat-é ez? Ímé, borítva van aranynyal és ezüsttel,
lélek pedig nincs benne semmi! **20** Ellenkezőleg az Úr
az ő szent templomában, hallgasson előtte az egész
föld!

3 Habakuk próféta könyörgése a sigjónóth szerint.
2 Uram, hallám, a mit hirdettél, és megrettenék!
Uram! Évek közepette keltsd életre a te munkádat,
évek közepette jelentsd meg azt! Haragban emlékezzél
meg kegyelmességről! **3** Isten a Témán felől jön, és a
Szent a Párán hegyéről. (Szela) Dicsősége elborítja az
egeket, és dícséretével megtelik a föld. **4** Ragyogása,
mint a napé, sugarak támadnak mellőle; és ott van
az ő hatalmának rejteke. **5** Előtte döghalál jár, és
nyomaiban forró láz támad. **6** Megáll és méregeti a földet,
pillant és megrendíti a népeket, az örökkévaló hegyek
szétporlanak, elsüllyednek az örökkévaló halmok; az
ő ösvényei örökkévalók! **7** Bomlani látom Khusán

sátrait, reszketnek a Midián-föld kárpitjai! **8** A folyók
ellen gerjedt-é fel az Úr? Vajjon a folyókra haragszol-
é, vagy a tengerre bőszültél-é fel, hogy lovaidon és
diadal-szekereiden robogsz? **9** Csupasz, meztelen a
te kézíved, a törzseknek esküvéssel tett igéret szerint!
(Szela) A föld folyókat ömleszt. **10** Látnak téged és
megrendülnek a hegyek, gátat tör a víz-ár, harsog
a hullám, és magasra emeli karjait. **11** A nap és
hold megállnak helyökön czikázó nyilaid fényétől és
ragyogó kopjád villanásától. **12** Haragodban eltaposod
a földet, búsultodban szétmorzsolod a nemzeteket. **13**
Kiszállsz néped szabadítására, fölkented segítségére;
szétzúzod a főt a gonosznak házában; nyakig feltakarod
az alapjait. (Szela) **14** Saját dárdájával vered át az ő
vezéreinek fejét, a kik berohannak, hogy szétszórjanak
engem; ujjonganak, hogy rejtekében emészthetik meg a
szegényt. **15** Lovaiddal megtaposod a tengert, a nagy
vizek hullámait. **16** Hallám és reszket a bensőm, a
szózatra remegnek ajkaim; porladni kezdenek csontjaim,
reszketnek lábaim: hogy nyugton legyek a nyomorúság
napján, a mely feljön a népre, mely megsanyargatja
azt. **17** Mert a fügefa nem fog virágozni, a szőlőkben
nem lészen gyümölcs, megcsal az olajfa termése, a
szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az
akolból, és nem lesz ökör az istállóban. **18** De én
örvendezni fogok az Úrban, és vígadok az én szabadító
Istenemben. **19** Az Úr Isten az én erősségem, hasonlókká
teszi lábaimat a nőstény szarvasokéihoz, és az én
magas helyeimen jártat engemet! Az éneklőmesternek,
az én hangszereimmel.

Sofoniás

1 Az Úr igéje, a melyet szólt Sofóniásnak, a Kusi
fiának, a ki Gedáliás fia, a ki Amariás fia, a ki Ezékiás
fia, Jósiásnak az Amon fiának idejében. **2** Elvesztek,
mindent elvesztek e föld színéről, azt mondja az Úr. **3**
Elvesztek embert és barmot; elvesztem az ég madarait,
és a tenger halait és a botránkoztatás eszközeit a
hitetlenekkel együtt; az embert is kiirtom a föld színéről,
azt mondja az Úr. **4** És kinyújtom kezemet Júda ellen
és Jeruzsálem minden lakója ellen, és kiirtom e helyről
a Baál maradékát, a bálványpapok nevét a papokkal
együtt; **5** Azokat is, a kik a háztetőkön az ég seregének
hajlonganak; és azokat, a kik hajlonganak, esküdvén
az Úrra, de esküsznek az ő Molokjokra is; **6** Azokat
is, a kik elfordultak az Úr követésétől, és a kik nem
keresik az Urat és nem tudakoznak felőle. **7** Hallgass
az Úr Isten orczája előtt, mert közel van az Úrnak napja,
mert áldozatot készíttetett az Úr, megszentelte az ő
hivatalosait. **8** És lészen az Úr áldozatának napján:
megfenyítem majd a fejedelmeket és a királyok fiait
és mindazokat, a kik idegen öltözetbe öltöztek. **9**
És megfenyítem mindazt, a ki a küszöbön ugrál ama
napon, a kik erőszakkal és csalárdsággal töltik meg
az ő uroknak házát. **10** És lészen azon a napon, azt
mondja az Úr, kiáltó szózat a hal-kaputól fogva, és
jajgatás az alsó városból, és nagy recsegés a halmok
felől. **11** Jajgassatok, ti, a kik a völgyben laktok, mert
elpusztul az egész kalmár nép, kivágattatik minden, a ki
ezüstöt mér. **12** És lészen az időben, megmotozom majd
Jeruzsálemet szövétnekkel, és megfenyítem azokat,
a kik saját seprejökön hevernek, a kik ezt mondják
szívökben: sem jót, sem rosszat nem cselekszik az Úr.
13 És gazdagságuk prédává lesz, házaik pedig pusztává.
Építnek házakat, de nem lakják, és plántálnak szőlőket,
de nem iszszák azoknak borát. **14** Közel van az Úrnak
nagy napja, közel van és igen siet; az Úr napjának
szava keserves, kiáltoz azon a hős is. **15** Haragnak
napja az a nap, szorongatásnak és nyomorúságnak
napja; pusztításnak és pusztulásnak napja; sötétségnek
és homálynak napja; felhőnek és borúnak napja. **16**
Kürtnek és tárogatónak napja a megerősített városok
ellen és a büszke tornyok ellen! **17** És megszorongatom
az embereket és járnak, mint a vakok, mert vétkeztek
az Úr ellen, és kiontatik vérök, mint a por, és testök,
mint szemét. **18** Sem ezüstjök, sem aranyuk nem
szabadíthatja meg őket az Úr haragjának napján, és az
ő féltő szeretetének tüze megemészti az egész földet;
mert véget vet, bizony hirtelen vet véget e föld minden
lakosának.

2 Térjetek eszetekre, s eszméljetek fel, ti, arczátlan
nemzet, **2** Mielőtt szűlne a végzés (mint a polyva
száll tova az a nap!); míg rátok nem jön az Úr haragjának
tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja! **3**
Keressétek az Urat mindnyájan e föld alázatosai, a kik az
ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot,
keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztattok
az Úr haragjának napján! **4** Mert elhagyottá lesz Gáza,
Askelon pedig pusztasággá; Asdódot délben űzik el,
és Ekron kiirtatik. **5** Jaj a tenger vidékén lakóknak,
a Kereteusok nemzetségének! Az Úr igéje ellened
van, te Kanaán, Filiszteusok földje; elpusztítalak téged,
lakatlanná leszel. **6** És a tenger vidéke legelőkké,
pásztorok tanyáivá és juhoknak aklaivá lészen. **7** És az
a vidék a Júda házának maradékáé lesz, ők legeltetnek
azon; estére Askelon házaiban heverésznek, mert
meglátogatja őket az Úr, az ő Istenök, és visszahozza az
ő foglyaikat. **8** Hallottam Moáb gyalázkodását és Ammon
fiainak szidalmait, a melyekkel gyalázták népemet, és
felfuvalkodtak az ő határok ellen. **9** Azért élek én,
mond a Seregeknek Ura, Izráelnek Istene, hogy Moáb
olyanná lészen, mint Sodoma, Ammon fiai pedig, mint
Gomora: tövistermő föld, só-telep és pusztaság örökre;
népem maradéka prédálja fel őket, és nemzetségem
ivadékai bírják majd őket. **10** Ez esik meg rajtok az ő
kevélységökért, a miért gyalázkodtak és felfuvalkodtak
a Seregek Urának népe ellen. **11** Rettenetes lesz az Úr
ellenök, mert elfogyatja a földnek minden istenét, és
néki hódol majd kiki a maga lakhelyén, a pogányoknak
is minden szigete. **12** Ti is, kúsiak! Fegyverem öli
meg őket. **13** És kinyújtja kezét észak felé, és elveszti
Assiriát, Ninivét pusztasággá teszi, kietlenné, mint
egy sivatag. **14** És nyájak heverésznek bensejében,
mindenféle állatok serege: pelikán és sündisznó hálnak
párkányain, az ablakban azoknak szava hangzik, a
küszöbön omladék lészen, mert lefosztatott a czédrus!
15 Ímé, a víg város, a bátorságban lakozó, a mely ezt
mondja vala szívében: Én vagyok és nincs kívülem
más! milyen pusztasággá lőn, vadak tanyájává, a ki
átmegy rajta, mind süvöltöz és csapkodja kezét.

3 Jaj az ellenszegülőnek és undoknak, az erőszakos
városnak! **2** Nem hallgatott a szóra, nem fogadta
a fenyítéket, nem bízott az Úrban, Istenéhez nem
közelített! **3** Fejedelmei olyanok benne, mint az ordító
oroszlánok, birái, mint az estve járó farkasok, nem
hagynak reggelre a csonton. **4** Prófétái hivalkodók,
hitető férfiak; papjai megfertéztetik a szent helyet,
erőszakot tesznek a törvényen. **5** Az Úr igaz ő
benne, nem cselekszik hamisságot; reggelről reggelre
napfényre hozza ítéletét; nem mulasztja el: de nem
ismeri a szégyent a gonosz! **6** Nemzeteket irtottam ki;
elpusztultak tornyaik; feldúltam falvaikat, nincs, a ki
átmenjen rajtok; elromboltattak városaik, egy ember
sincs bennök, nincsen lakosuk! **7** Mondtam: Csak
félj engem, vedd fel a fenyítéket (akkor nem irtatott

volna ki lakhelye; mindaz, a mit felőle végeztem):
mégis mihelyt felvirradtak, rosszra indították minden
cselekedetöket. **8** Azért várjatok rám, azt mondja az Úr,
míg prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm
a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy
kiöntsem rájok búsulásomat, haragomnak egész hevét,
mert gerjedezésem tüzében emésztetik meg az egész
föld! **9** Akkor változtatom majd a népek ajkát tisztává,
hogy mind segítségül hívják az Úr nevét, hogy egy
akarattal szolgálják őt. **10** Kús folyóvizein túlról hozzák
imádóim, szétszórt népemnek leányai ételáldozatomat
nékem. **11** Azon a napon nem szégyenülsz meg
egyetlen cselekedetért sem, a melyekkel vétkeztél
ellenem; mert akkor eltávolítom körödből azokat, a kik
kérkedve örvendeznek benned, és nem kevélykedel
többé az én szent hegyemen. **12** És marasztok
közötted nyomorult és szegény népet, a kik bíznak
az Úr nevében. **13** Izráel maradéka nem cselekszik
hamisságot, nem szól hazugságot, és nem találtatik
szájában álnokságnak nyelve, hanem legelésznek és
lenyugosznak és nem lesz a ki felrettentse őket. **14**
Énekelj Sionnak leánya, harsogj Izráel, örvendj és teljes
szívvel vígadj Jeruzsálem leánya! **15** Megváltoztatta
az Úr a te ítéletedet, elfordította ellenségedet; Izráel
királya, az Úr, közötted van, nem látsz többé gonoszt! **16**
Azon a napon ezt mondják Jeruzsálemnek: Ne félj! Ne
lankadjanak kezeid Sion! **17** Az Úr, a te Istened közötted
van; erős ő, megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az ő
szerelmében, énekléssel örvendez néked. **18** Az ünnep
miatt bánkódókat egybegyűjtöm, a kik közüled valók;
gyalázat terhe van rajtok. **19** Ímé, én elbánok minden
te nyomorgatóddal abban az időben, és megtartom a
sántát, és összeszedem a szétszórtakat, és híresekké
és nevesekké teszem őket az ő gyalázatjoknak egész
földén. **20** Abban az időben elhozlak titeket, és akkor
összeszedlek titeket, mert nevesekké és híresekké
teszlek titeket a földnek minden népe között, mikor
megfordítom a ti fogságotokat a ti szemetek előtt, azt
mondja az Úr.

Aggeus

1 Dárius király második esztendejének hatodik
hónapjában, a hónapnak első napján szóla az Úr
Aggeus próféta által Zorobábelnek, a Sealtiél fiának,
Júda fejedelmének, és Jósuának, a Jehosadák fiának,
a főpapnak, mondván: **2** Így szól a Seregeknek Ura,
mondván: Ezt mondja e nép: Nem jött még el az idő,
az Úr háza építésének ideje! **3** Az Úr pedig így szól
Aggeus próféta által, mondván: **4** Ideje-é néktek, hogy
ti mennyezetes házakban lakozzatok, holott ez a ház
romban áll? **5** Most azért ezt mondja a Seregeknek Ura:
Gondoljátok meg jól a ti útaitokat! **6** Sokat vetettetek,
de keveset takartok; esztek, de meg nem elégesztek;
isztok, de meg nem részegesztek; ruházkodtok, de meg
nem melegesztek, a bérlő is lyukas zacskóra bérel. **7**
Ezt mondja a Seregeknek Ura: Gondoljátok meg jól
a ti útaitokat! **8** Menjetek fel a hegyre, és hordjatok
fát, és építsétek e házat, hogy gyönyörködjem benne,
és dicsőíttessem, azt mondja az Úr. **9** Sokat vártatok,
de ímé kevés lett; haza is hordtátok, de én ráfuvallok
arra! Mi okért? azt mondja a Seregeknek Ura. Az én
házamért, a mely ím romban áll, ti pedig siettek, kiki
a maga házához. **10** Azért vonták meg tőletek az
egek a harmatot, vonta meg a föld az ő termését. **11**
És pusztulást rendeltem a sík földre és a hegyekre,
a búzára és a borra, az olajra és mindarra, a mit a
föld terem; sőt az emberre és a baromra és minden
kézimunkára is. **12** És meghallá Zorobábel, a Sealtiél
fia, és Jósua, a Jehosadák fia, a főpap, és a nép minden
többi tagja az Úrnak, az ő Istenöknek szavát és Aggeus
próféta beszédeit, a miként elküldte őt az Úr, az ő
Istenök, és megfélemlék a nép az Úr előtt. **13** És szóla
Aggeus, az Úr követe, az Úr küldetésében, mondván
a népnek: Én veletek vagyok, azt mondja az Úr. **14**
És felindítá az Úr Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, a
Júda fejedelmének lelkét, és Jósuának, a Jehosadák
fiának, a főpapnak lelkét, és a nép minden többi
tagjának lelkét is, és bemenének és munkálkodának a
Seregek Urának, az ő Istenöknek házában. **15** A hatodik
hónapnak huszonnegyedik napján, Dárius királynak
második esztendejében.

2 A hetedik hónap huszonnegyedik napján szóla az
Úr Aggeus próféta által, mondván: **2** Szólj csak
Zorobábelnek, a Sealtiél fiának, Júda fejedelmének,
és Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak, és a
nép többi tagjainak, mondván: **3** Ki van még életben
köztetek, a ki látta ezt a házat az ő első dicsőségében?
És milyennek látjátok ti most ezt? Avagy olyan-é ez a ti
szemetekben, mintha semmi volna? **4** De most légy
bátor, Zorobábel, azt mondja az Úr! Légy bátor te is,
Jósua, Jehosadák fia, te főpap, és légy bátor e földnek
minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek, mert
én veletek vagyok, azt mondja a Seregeknek Ura, **5**
Az igét, a melylyel szövetségre léptem veletek, mikor
kijöttetek Égyiptomból, és az én lelkem köztetek marad.
Ne féljetek! **6** Mert ezt mondja a Seregeknek Ura:
Egy kevés idő van még, és én megindítom az eget
és a földet, a tengert és a szárazt. **7** És megindítok
minden népet, és eljön, a kit minden népek óhajtanak,
és megtöltöm e házat dicsőséggel, azt mondja a
Seregeknek Ura. **8** Enyém az ezüst és enyém az arany,
azt mondja a Seregeknek Ura. **9** Nagyobb lészen e
második háznak dicsősége az elsőnél, azt mondja a
Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt
mondja a Seregeknek Ura. **10** A kilenczedik hónap
huszonnegyedikén, Dáriusnak második esztendejében
szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: **11** Ezt
mondja a Seregeknek Ura: Kérdezd meg csak a papokat
a törvény felől, mondván: **12** Ha szentelt húst visz valaki
az ő köntösének szárnyában, és illeti annak szárnyával
a kenyeret vagy a főzeléket, vagy a bort, vagy az
olajat, vagy bármi más eleséget: vajjon szent-e az?
És felelének a papok, és mondák: Nem. **13** Aggeus
pedig mondá: Ha hulla által fertőzött illeti mindezeket,
tisztátalanná lesz-é? És felelének a papok, és mondák:
Tisztátalanná! **14** Aggeus pedig felele, és mondá: Épp
így e nép és épp így e nemzet én előttem, azt mondja
az Úr, és épp így kezöknek minden munkája, és a
mit ide felhoznak: tisztátalan az. **15** Most azért jól
gondoljátok meg e naptól fogva az elmultakat is, mielőtt
még követ kőre tettek volna az Úr hajlékában! **16** Az előtt
elmentek a huszas garmadához, és tíz lett; elmentek a
sajtóhoz, hogy ötven vederrel merítsenek, és húsz lett.
17 Megvertelek titeket üszöggel, ragyával, és kezetek
minden munkáját kőesővel, és még sem hajoltatok
hozzám, azt mondja az Úr. **18** Jól gondoljátok hát meg
e naptól fogva az elmultakat is! A kilenczedik hónap
huszonnegyedik napjától, attól a naptól fogva, a melyen
letétetett az Úr hajlékának alapja. Jól meggondoljátok!
19 Van-é még mag a csűrben? És bizony, a szőlő, a füge,
a gránátalma és az olajfa sem termett! E naptól fogva
megáldalak. **20** Másodszor is szóla az Úr Aggeusnak a
hónap huszonnegyedik napján, mondván: **21** Mondd
meg Zorobábelnek, Júda fejedelmének: Én megindítom
az eget és a földet. **22** És felforgatom az országok királyi
székét, és elfogyasztom a pogány országok erejét, és
felforgatom a szekeret és a benne ülőket, és lehullanak
a lovak és a rajtok ülők: kiki az ő atyjafiának fegyvere
által. **23** Azon a napon, azt mondja a Seregeknek
Ura, felveszlek téged Zorobábel, Sealtiélnek fia, én
szolgám, azt mondja az Úr, és olyanná teszlek, mint egy
pecsétgyűrű, mert téged választottalak el, azt mondja a
Seregeknek Ura.

Zakariás

1 Dárius második esztendejében, a nyolczadik
hónapban szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás fiához,
a ki Iddó próféta fia, mondván: **2** Igen megharagudott
az Úr a ti atyáitokra. **3** Mondjad azért nékik: Ezt
mondja a Seregeknek Ura: Térjetek hozzám, szól a
Seregeknek Ura, és hozzátok térek, mond a Seregeknek
Ura. **4** Ne legyetek olyanok, mint atyáitok, a kikhez
az elébbi próféták kiáltottak, mondván: Ezt mondja
a Seregeknek Ura: Térjetek meg kérlek a ti gonosz
útaitokról, és a ti gonosz cselekedeteitekből, de nem
hallgattak meg, és nem figyelmeztek reám, szól az Úr.
5 Atyáitok? Hol vannak ők? És a próféták örökké élnek-
é? **6** De az én beszédeim és végzéseim, a melyeket
szolgáim, a próféták által hirdettem: nem beteljesedtek-
é a ti atyáitokon? És megtértek és azt mondták: A
mint elhatározta vala a Seregeknek Ura, hogy a mi
útaink és cselekedeteink szerint bánik velünk: úgy bánt
velünk. **7** A tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebat
hónapnak huszonnegyedik napján, Dáriusnak második
esztendejében, szóla az Úr Zakariáshoz, a Berekiás
fiához, a ki Iddó próféta fia, mondván: **8** Látám éjszaka,
hogy ímé, egy férfiú veres lovon ül vala, és áll vala
a mirtus-fák között, a melyek egy árnyas völgyben
valának; háta megett pedig veres, tarka és fehér lovak.
9 És mondám: Mik ezek Uram? És mondá nékem az
angyal, a ki beszél vala nékem: Én megmutatom néked:
mik ezek. **10** Akkor felele az a férfiú, a ki a mirtus-
fák között áll vala, és mondá: Azok ezek, a kiket az
Úr küldött, hogy járják be e földet; **11** És felelének
az Úr angyalának, a ki a mirtus-fák között áll vala,
és mondák: Bejártuk a földet, és ímé, az egész föld
vesztegel és nyugodt. **12** Az Úr angyala pedig felele,
és mondá: Seregeknek Ura! Meddig nem könyörülsz
még Jeruzsálemen és Júdának városain, a melyekre
haragszol immár hetven esztendő óta? **13** És nyájas
szavakkal, vígasztaló szókkal felele az Úr az angyalnak,
a ki beszél vala velem. **14** És mondá nékem az angyal,
a ki beszél vala velem: Kiálts, ezt mondván: Ezt mondja
a Seregeknek Ura: szeretem Jeruzsálemet és a Siont
nagy szeretettel! **15** De nagy haraggal haragszom
én a hivalkodó népekre, a kikre kevéssé haragudtam
ugyan, de ők gonoszra törtek. **16** Azt mondja azért az
Úr: könyörületességgel fordulok Jeruzsálemhez; benne
építtetik meg az én házam, szól a Seregeknek Ura, és
mérőzsinór nyujtatik ki Jeruzsálem felett. **17** Mégis kiálts,
mondván: Ezt mondja a Seregeknek Ura: Bővelkedni
fognak még városaim a jóban, mert megvígasztalja még
az Úr a Siont, és magáévá fogadja még Jeruzsálemet! **18**
Majd felemelém szemeimet, és ímé, négy szarvat láték.
19 És mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem:
Mik ezek? És monda nékem: Ezek azok a szarvak, a
melyek szétszórták Júdát, Izráelt és Jeruzsálemet. **20**
Azután mutata nékem az Úr négy mesterembert. **21** És
mondám: Mit jöttek ezek cselekedni? Ő pedig szóla,
mondván: Ezek azok a szarvak, a melyek szétszórták
Júdát annyira, hogy senki sem emelheti vala fel fejét: de
eljöttek ezek, hogy elrettentsék őket, hogy letörjék a
pogányok szarvait, a kik szarvakkal támadtak vala Júda
földe ellen, hogy szétszórják azt.

2 Felemelém ismét szemeimet, és ímé, láték egy férfiút
és a kezében mérő-kötelet. **2** És mondám: Hová
mégy te? És mondá nékem: Megmérni Jeruzsálemet,
hogy lássam: mennyi a széle és mennyi a hossza? **3**
És ímé, az angyal, a ki beszél vala velem, kijöve, és
más angyal is kijöve eléje. **4** És monda annak: Fuss,
és szólj e gyermekhez, mondván: Kerítetlenül fogják
lakni Jeruzsálemet a benne levő emberek és barmok
sokasága miatt. **5** Én pedig, szól az Úr, tűz-fal leszek
körülötte és megdicsőítem magamat ő benne! **6** Jaj, jaj!
Fussatok ki az északi földről, így szól az Úr, mert az
ég négy szele felé szórtalak szét titeket, szól az Úr. **7**
Jaj Sion! Szabadítsd ki magadat, ki Babilon leányánál
lakozol. **8** Mert így szól a Seregeknek Ura: Dicsőség után
küldött engem a pogányokhoz, a kik fosztogatnak titeket,
mert a ki titeket bánt, az ő szemefényét bántja. **9** Mert
ímé én felemelem kezemet ellenök, és saját szolgáik
prédájává lesznek, és megtudjátok, hogy a Seregeknek
Ura küldött el engem. **10** Örülj és örvendezz, Sionnak
leánya, mert ímé elmegyek és közötted lakozom! így
szól az Úr. **11** És sok pogány csatlakozik azon a napon
az Úrhoz, és népemmé lesznek, és közötted lakozom,
és megtudod, hogy a Seregeknek Ura küldött hozzád
engem. **12** És birtokba veszi az Úr Júdát, mint az ő
osztályrészét a szent földön, és újra magáévá fogadja
Jeruzsálemet. **13** Hallgasson minden test az Úr előtt:
mert felkelt az ő szentséges helyéről.

3 Azután megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, a ki az
Úr angyala előtt álla, és a Sátánt, a ki jobb keze felől
álla, hogy vádolja őt. **2** És mondá az Úr a Sátánnak:
Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az
Úr, a ki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem
tűzből kikapott üszög-é ez? **3** Jósua pedig szennyes
ruhába vala öltöztetve, és áll vala az angyal előtt. **4** És
szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek
le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd!
Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba
öltöztetlek téged! **5** Azután mondám: Tegyenek fejére
tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és
ruhákba öltözteték őt, az Úrnak angyala pedig ott áll
vala. **6** És bizonyságot tőn az Úrnak angyala Jósuának,
mondván: **7** Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha az én
útaimban jársz, és ha parancsolataimat magtartod: te is
ítélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én

pitvaraimat, és ki- s bejárást engedek néked ez itt állók
között. 8 Halld meg Jósua, te főpap; te és barátaid, a
kik előtted ülnek, mert jelképes férfiak ezek: Ímé, bizony
előhozom az én szolgámat, Csemetét! 9 Mert ímé e
kő az, a melyet Jósua elé helyezek; egy kövön hét
szem; ímé, én faragom annak faragványait, így szól a
Seregeknek Ura, és eltörlöm e földnek álnokságait egy
napon. 10 Azon a napon, így szól a Seregeknek Ura,
kiki hívja majd a maga felebarátját a szőlőtő alá és a
fügefa alá.

4 Majd visszatére az angyal, a ki beszél vala velem,
és felkölte engem, mint mikor valaki álmából költetik
fel. 2 És mondá nékem: Mit látsz te? És mondám:
Látok ímé egy merő arany gyertyatartót, tetején az
olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét
cső a szövétnekekhez, a melyek a tetején vannak; 3
És mellette két olajfa: egyik az olajtartó jobb oldalán,
a másik pedig annak bal oldalán. 4 És felelék, és
mondám az angyalnak, a ki beszél vala velem, mondván:
Mik ezek, Uram? 5 És felele az angyal, a ki beszél
vala velem, és mondá nékem: Hát nem tudod-é, mik
ezek? És mondám: Nem, Uram! 6 És felele, és szóla
nékem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez,
mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én
lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura. 7 Ki vagy
te, te nagy hegy? Lapálylyá leszel Zorobábel előtt, és
felviszi a csúcs-követ, és ilyen kiáltás támad: Áldás,
áldás reá! 8 És szóla hozzám az Úr, mondván: 9 A
Zorobábel kezei veték meg e ház alapját, és az ő kezei
végzik el azt, és megtudod, hogy a Seregeknek Ura
küldött el engem hozzátok. 10 Mert a kik csúfolták a
kicsiny kezdetet, örülni fognak, ha meglátják Zorobábel
kezében az ónkövet. Hét van ilyen, az Úrnak szemei
ezek, a melyek átpillantják az egész földet. 11 És felelék,
és mondám néki: Mi ez a két olajfa a gyertyatartó jobb
és bal oldalán? 12 És másodszor is felelék, és mondám
néki: Micsoda az olajfának az a két ága, a melyek a
két arany cső mellett vannak, és öntik magukból az
aranyat? 13 És szóla nékem, mondván: Hát nem tudod-
é, mik ezek? És mondám: Nem, Uram! 14 És mondá
nékem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, a kik az egész
föld Ura mellett állnak.

5 Azután ismét felemelém szemeimet, és látám, hogy
ímé, egy könyv repül vala. 2 És monda nékem: Mit
látsz te? És én mondám: Látok egy repülő könyvet,
húsz sing a hossza és tíz sing a széle. 3 És monda
nékem: Ez az átok, a mely kihat az egész föld színére;
mert mindaz, a ki lop, ehhez képest fog innen kiirtatni,
és mindaz, a ki hamisan esküszik, ehhez képest fog
innen kiirtatni. 4 Kibocsátom ezt, szól a Seregeknek
Ura, és bemegy a lopónak házába, és annak házába, a
ki hamisan esküszik az én nevemre, és ott marad annak
házában, és megemészti azt, s annak fáit és követi.
5 Majd kijöve az angyal, a ki beszél vala velem, és
monda nékem: Emeld csak fel szemeidet, és lásd meg:
micsoda az, a mi kijön? 6 És mondám: Micsoda ez? Ő
pedig mondá: Az, a mi kijön, mérőedény. És mondá:
Ilyen a formájok az egész földön. 7 És ímé, egy kerek
ón-darab repül vala, és ül vala egy asszony a mérő-
edény közepében. 8 És mondá: Ez az istentelenség. És
veté ezt a mérő-edény közepébe, a darab ónt pedig
veté annak szájára. 9 És felemelém szemeimet, és
látám, hogy ímé, két asszony jöve elő, és szél vala
szárnyaikban, és szárnyaik olyanok, mint az eszterágnak
szárnyai, és felemelék a mérő-edényt a föld és az ég
közé. 10 És mondám az angyalnak, a ki beszél vala
velem: Hová viszik ezek a mérő-edényt? 11 És mondá
nékem: Hogy házat építsenek annak a Sineár földén, és
oda erősítsék, és ott hagyják azt a maga helyén.

6 Majd megfordulék és felemelém szemeimet, és
látám, hogy ímé négy szekér jön vala ki két hegy
közül, és azok a hegyek ércz-hegyek. 2 Az első
szekérben veres lovak, a második szekérben fekete
lovak; 3 És a harmadik szekérben fehér lovak; a
negyedik szekérben pedig tarka lovak, erősek. 4 És
megszólalék, és mondám az angyalnak, a ki beszél
vala velem: Mik ezek, Uram? 5 Az angyal felele, és
mondá nékem: Ezek az égnek négy szele, jőnek az
egész föld Ura mellett való szolgálatukból. 6 A melyben
a fekete lovak vannak, észak földére mennek, és a
fehérek mennek utánok, a tarkák pedig a dél földére
mennek; 7 Az erősek is mennek és kivánják eljárni
a földet. És mondá: Menjetek, járjátok el a földet; és
eljárák a földet. 8 Majd híva engem, és beszéle velem,
mondván: Lásd! Az észak földére menők lecsendesíték
lelkemet északnak földén. 9 És szóla az Úr hozzám,
mondván: 10 Végy a számkivetésből valóktól: Heldaitól,
Tóbiástól és Jedajától; és menj be azon a napon, menj
be Jósiának, a Sefániás fiának házába, a kik Babilonból
jöttenek, 11 Végy ugyanis ezüstöt és aranyat, és csinálj
koronákat, és tedd Jósuának, a Jehosadák fiának, a
főpapnak fejére! 12 És szólj néki, mondván: Ezt mondja
a Seregeknek Ura, mondván: Ímé, egy férfiú, a neve
Csemete, mert csemete támad belőle, és megépíti
az Úrnak templomát! 13 Mert ő fogja megépíteni az
Úrnak templomát, és nagy lesz az ő dicsősége, és
ülni és uralkodni fog az ő székében, és pap is lesz
az ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük
között. 14 És a koronák legyenek Hélemnek, Tóbiásnak,
Jedajának és Hénnek, a Sefániás fiának emlékjelei
az Úr templomában. 15 És a messzelakók eljőnek és
építenek az Úr templomában, és megtudjátok, hogy a
Seregeknek Ura küldött el engem hozzátok. Így lesz, ha
hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára!

7 És lőn a Dárius király negyedik esztendejében, hogy
szóla az Úr Zakariáshoz a kilenczedik hónapnak,
a Kiszlévnek negyedikén, **2** Mikor elküldék az Isten
házába Saréczert és Régem-Méleket és társait, hogy
esedezzenek az Úr színe előtt, **3** És hogy megkérdezzék
a papokat, a kik a Seregek Urának házában vannak,
és megkérdezzék a prófétákat is: Sírjak-é az ötödik
hónapban és bőjtöljek-é, a mint cselekedtem azt néhány
esztendő óta? **4** Szóla ekkor a Seregeknek Ura nékem,
mondván: **5** Szólj az ország minden népének és a
papoknak, mondván: Mikor bőjtöltetek és gyászoltatok
az ötödik és hetedik hónapban, és pedig hetven
esztendeig: avagy bőjtölvén, nékem bőjtöltetek-é? **6** És
mikor ettetek, és mikor ittatok: avagy nem magatoknak
ettetek és magatoknak ittatok-é? **7** Avagy nem ezek
a beszédek-é azok, a melyeket szólott vala az Úr az
előbbi próféták által, mikor még Jeruzsálem népes és
gazdag vala a körülte levő városokkal együtt, és mind a
déli táj, mind a lapály-föld népes vala? **8** És szóla az Úr
Zakariásnak, mondván: **9** Így szólt a Seregeknek Ura,
mondván: Igaz ítélettel ítéljetek, és irgalmasságot és
könyörületességet gyakoroljon kiki az ő felebarátjával!
10 Özvegyet és árvát, jövevényt és szegényt meg ne
sarczoljatok, és egymás ellen még szívetekben se
gondoljatok gonoszt. **11** De nem akarák meghallani,
sőt vállaikat vonogaták, és bedugák füleiket, hogy ne
halljanak. **12** Szívöket is megkeményíték, hogy ne hallják
a törvényt és az igéket, a melyeket a Seregeknek Ura
küldött vala az ő lelke által, az előbbi próféták által. És
igen felgerjedt vala a Seregeknek Ura. **13** És lőn, hogy a
mint én kiáltottam és nem hallották meg: úgy kiáltottak,
de nem hallottam meg, azt mondja a Seregeknek Ura;
14 Hanem szétszórtam őket mindenféle nemzetek közé,
a kik nem ismerték őket, és puszta lőn utánok a föld,
hogy senki azon sem át nem megy, sem meg nem tér.
Így tevék pusztává a kívánatos földet.

8 Majd szóla a Seregeknek Ura, mondván: **2** Ezt
mondja a Seregeknek Ura: Nagy gerjedezéssel
gerjedeztem a Sionért, és nagy haragra gerjedtem
ellene. **3** Ezt mondja az Úr: Megtértem a Sionhoz,
és Jeruzsálem közepette lakozom, és Jeruzsálem
igazság városának neveztetik, a Seregek Urának hegye
pedig szent hegynek. **4** Ezt mondja a Seregeknek
Ura: Agg férfiak és agg nők ülnek majd Jeruzsálem
utczáin, és kinek-kinek pálcza lesz kezében a napok
sokasága miatt. **5** És megtelnek a város utczái fiúkkal
és leányokkal, a kik játszadoznak annak utczáin. **6**
Ezt mondja a Seregeknek Ura: Ha ez csoda lészen e
nép maradékának szemei előtt azokban a napokban,
vajjon az én szemeim előtt is csoda lészen-é? így szól
a Seregeknek Ura. **7** Ezt mondja a Seregeknek Ura:
Ímé, én megszabadítom az én népemet a nap keltének
földéről és a nap nyugtának földéről. **8** És elhozom őket
és Jeruzsálemben lakoznak, és népemmé lesznek, én
pedig Istenökké leszek hűséggel és igazsággal. **9** Ezt
mondja a Seregeknek Ura: Erősödjenek meg kezeitek,
a kik hallottátok e napokban e beszédeket a próféták
szájából, a kik szóltak, mikor megvetteték a Seregek
Ura házának alapja, hogy megépíttessék a templom.
10 Mert e napok előtt nem volt az embernek bére, és
a baromnak sem volt bére, sem a kimenőnek, sem a
bejövőnek nem volt békessége a háborúság miatt, mert
minden embert felindítottam: kit-kit az ő felebarátja ellen.
11 De most nem olyan leszek e nép maradékához, mint
az előbbi napokban voltam, így szól a Seregeknek Ura.
12 Mert a vetés békességes lészen, a szőlőtő megadja
gyümölcsét, a föld is megadja termését, az egek is
megadják harmatjokat, és örökössé teszem mindezeken
e nép maradékát. **13** És lészen, hogy a miképen átok
valátok a pogányok között, oh Júda háza és Izráel háza:
azonképen megszabadítlak titeket, és áldássá lesztek.
Ne féljetek! Erősödjenek meg kezeitek! **14** Mert ezt
mondja a Seregeknek Ura: A miképen elgondoltam
vala, hogy veszedelmet hozok reátok, mikor atyáitok
megharagítottak vala engem, így szól a Seregeknek
Ura, és nem könyörültem: **15** Azonképen megtértem és
elgondoltam e napokban, hogy jót teszek Jeruzsálemmel
és Júda házával; ne féljetek! **16** Ezek azok a dolgok,
a melyeket cselekedjetek: Igazságot szóljon ki-ki az ő
felebarátjával: igazságos és békességes ítélettel ítéljetek
a ti kapuitokban. **17** És senki ne gondoljon az ő szívében
gonoszt az ő felebarátja ellen; s a hamis esküvést se
szeressétek, mert ezek azok, a miket én mind gyűlölök,
így szól az Úr. **18** Majd szóla hozzám a Seregeknek Ura,
mondván: **19** Ezt mondja a Seregeknek Ura: A negyedik
hónapnak bőjtje, az ötödiknek bőjtje, a hetediknek bőjtje
és a tizediknek bőjtje vígalommá, örvendezéssé és
kedves ünnepekké lesznek Júda házában. Csak a
hűséget és a békességet szeressétek. **20** Ezt mondja a
Seregeknek Ura: Még lesz idő, a mikor népek jőnek
el, és sok városoknak lakói. **21** És egyiknek lakói a
másikhoz mennek, mondván: Menten menjünk el az
Úr orczájának engesztelésére, és a Seregek Urának
keresésére; én is elmegyek! **22** És eljőnek sok népek
és erős nemzetek Jeruzsálembe a Seregek Urának
keresésére, és az Úr orczájának engesztelésére. **23** Ezt
mondja a Seregeknek Ura: E napokban lesz az, hogy a
minden nyelvű pogányok közül tíz ember ragad egy
zsidó férfiúba s ragad annak ruhája szélébe, mondván:
Hadd menjünk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van
az Isten!

9 Az Úr igéjének terhe a Kadrák földe ellen; Damaskus
lesz pedig annak nyugvóhelye (mert az Úr szemmel
tartja az embereket és Izráelnek minden törzsét); **2** És
Hámát is, a mely szomszédos vele; Tírus és Sídon,

noha igen okosak! 3 Várat épített magának Tírus, és
annyi az ezüstje rakáson, mint a por, és az aranya,
mint az utczák sara. 4 Ímé szegénynyé teszi őt az Úr,
és megrontja hatalmát a tengeren, magát pedig tűz
emészti meg. 5 Meglátja ezt Askalon és megretten;
Gáza is és igen bánkódik; Ekron is, mert megszégyenült
reménységében. Mert kivész a király Gázából, és
Askalon lakatlan marad. 6 Asdódban pedig idegenek
laknak, és a Filiszteusok kevélységét megtöröm. 7
Kivonszom a vért szájukból és útálatosságaikat fogaik
közül, és ő is a mi Istenünké marad; és olyan lesz, mint
egy fejedelem Júdában, Ekron pedig, mint a Jebuzeus.
8 És tábort járok házam körül, mint a sereg ellen, az
ide-oda kóborlók ellen, és nem megy át többé rajtok
a sarczoló, mert most szemmel tartom őt. 9 Örülj
nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya!
Ímé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő;
szegény és szamárháton ülő, azaz nőstényszamárnak
vemhén. 10 És kivesztem a szekeret Efraimból és a
lovat Jeruzsálemből, kivesztem a harczi kézívet is,
és békességet hirdet a pogányoknak; és uralkodik
tengertől tengerig, és a folyamtól a föld határáig. 11
Sőt a veled való szövetségnek véréért a te foglyaidat is
kibocsátom a kútból, a melyben nincs víz. 12 Térjetek
vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is
azt hirdetem néktek: kétszeresen megfizetek néked!
13 Mert kifeszítem Júdát magamnak mintegy kézívet
és megtöltöm Efraimot; és felindítom fiaidat, oh Sion,
a te fiaid ellen, oh Jáván, és olyanná teszlek, mint
a hős fegyvere. 14 És megjelen felettök az Úr, és
nyila repül mint a villámlás; az Úr Isten kürtöt fuvall,
és déli szelekben nyomul elő. 15 A Seregeknek Ura
megoltalmazza őket; megemésztik és letapossák a
parittya-köveket, és isznak és zajongnak, mint a bortól,
és megtelnek, mint a csészék és mint az oltár szegletei.
16 És megsegíti őket az Úr, az ő Istenök ama napon, mint
az ő népének nyáját, és mint korona-kövek ragyognak
az ő földén. 17 Oh, mily nagy az ő jósága és mily nagy
az ő kedvessége! Ifjakat tesz virágzóvá a gabona, és
leányokat a must.

10 Kérjetek esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr
villámlást szerez, és záporesőt ad nékik, és kinek-
kinek füvet a mezőn. 2 Mert a bálványok hazugságot
szólnak, a varázslók pedig hamisságot látnak és üres
álmokat beszélnek, hiábavalósággal vígasztalnak; azért
elszélednek, mint a juhnyáj, a mely sanyarog, mert nincs
pásztora. 3 Haragra gerjedtem a pásztorok ellen, és
megfenyítem a bakokat. Bizony megfenyíti a Seregeknek
Ura az ő nyáját, a Júda házát, és olyanokká teszi őket,
a milyen a harczra felékesített ló. 4 Közülök támad a
szegletkő, közülök a szeg, közülök a harczi ív, közülök
egyszersmind minden sarczoló. 5 És olyanok lesznek,
mint a hősök, a kik az utczák sarát tapodják a harczban,
és harczolnak, mert velök van az Úr, és megszégyenítik
a lovon ülőket. 6 És megerősítem a Júda házát, és
a József házát megsegítem, és visszahozom őket,
mert szánom őket, és olyanokká lesznek, mintha el
sem vetettem volna őket; mert én vagyok az Úr, az
ő Istenök, és meghallgatom őket. 7 Efraim is olyan
lesz, mint egy hős, és örvendeznek majd mintegy bortól
ittasodva, és látják fiaik és örvendeznek; örvend az ő
szívök az Úrban. 8 Süvöltök nékik és egybegyűjtöm
őket, mert megszabadítom őket, és megsokasulnak,
a mint megsokasultak vala. 9 És széthintem őket a
népek között, hogy a messze földeken is emlegessenek
engem, és fiakat neveljenek és visszatérjenek. 10
Mert visszatérítem őket, Égyiptom földéről, Assiriából is
összegyűjtöm őket, és behozom őket Gileád és Libánon
földjére, és elég sem lesz nékik. 11 És átvonulnak
a nyomor tengerén, és megveri a tenger hullámait,
és kiszáradnak a folyam örvényei, letöretik Assiriának
kevélysége, és Égyiptom királyi pálczája elvész. 12 És
megerősítem őket az Úrban, és az ő nevében járnak,
így szól az Úr.

11 Nyisd meg kapuidat, oh Libánon, hogy tűz
emészszen czédrusaid közt! 2 Jajgass te cziprus,
mert esik a czédrus, leomlott, a mi legjava! Jajgassatok
ti Básán tölgyei, mert pusztul a rengeteg erdő. 3 Hangzik
a pásztorok jajja, mert elpusztult az ő büszkeségök!
Hangzik az oroszlán ordítása, mert elpusztult a Jordán
kevélysége! 4 Ezt mondja az Úr, az én Istenem:
Legeltesd a leölésre szánt juhokat, 5 A melyeket
leölnek az ő tulajdonosaik, a nélkül, hogy bűnnek
tartanák, eladóik pedig ezt mondják: Áldott az Úr, mert
meggazdagodtam! és pásztoraik sem kimélik őket. 6
Bizony nem kimélem többé e föld lakosait, ezt mondja
az Úr; sőt ímé odaadok minden embert a felebarátja
kezébe és az ő királya kezébe, és megrontják e földet,
és nem szabadítom ki kezökből! 7 Legeltetém hát a
leölésre szánt juhokat, azaz a megnyomorgatott juhokat,
és választék magamnak két pálczát, az egyiket nevezém
szépségnek, a másikat nevezém egyességnek; így
legeltetém a juhokat. 8 És három pásztort vertem el egy
hónap alatt, mert elkeseredék a lelkem miattok, és az ő
lelkök is megútála engem. 9 És mondám: Nem őrizlek
én titeket, haljon meg a halálra való és vágattassék
ki a kivágni való, a megmaradottak pedig egyék meg
egymásnak húsát. 10 És vevém egyik pálczámat, a
szépséget, és eltörém azt, hogy felbontsam az én
szövetségemet, a melyet az összes népekkel kötöttem.
11 És felbomla az azon a napon, és így tudták meg az
elsanyargatott juhok, a kik ragaszkodnak vala hozzám,
hogy az Úr dolga ez. 12 És mondám nékik: Ha jónak
tetszik néktek, adjátok meg az én béremet; ha pedig
nem: hagyjátok abba! És harmincz ezüst pénzt fizettek
béremül. 13 És monda az Úr nékem: Vesd a fazekas elé!

Nagy jutalom, a melyre becsültek engem. Vevém azért
a harmincz ezüst pénzt, és vetém azt az Úrnak házába,
a fazekas elé. 14 Majd eltörém a másik pálczámat is,
az egyességet, hogy felbontsam a testvérséget Júda
között és Izráel között. 15 És mondá az Úr nékem:
Most már szerezz magadnak bolond pásztornak való
szerszámot. 16 Mert ímé, én pásztort állítok e földre,
a ki az elveszetteket meg nem keresi, a gyöngével
nem törődik, a megtépettet meg nem gyógyítja, a jó
karban levőt nem táplálja, a kövérinek húsát megeszi,
és körmeiket széttördeli. 17 Jaj a mihaszna pásztornak,
a ki elhagyja a juhokat! Fegyver a karjára és jobb
szemére. Karja szárazra száradjon és jobb szeme
sötétre sötétedjék.

12 Az Úr igéjének terhe Izráel ellen. Így szól az Úr, a
ki az egeket kiterjesztette, a földet fundálta, és az
ember keblébe lelket alkotott: 2 Ímé, én részegítő pohárrá
teszem Jeruzsálemet minden körülte való népnek;
Júdának is az lesz, mikor ostromolják Jeruzsálemet.
3 És azon a napon lesz, hogy nyomtatókővé teszem
Jeruzsálemet minden népnek; a ki emelni akarja azt,
mind szakadva-szakad meg, noha összegyül ellene a
föld minden pogánya. 4 Azon a napon, így szól az Úr,
megverek minden lovat rettegéssel, a lovagját pedig
őrültséggel; de a Júda házát nyitott szemmel nézem, a
népeknek pedig minden lovát vaksággal verem meg.
5 És azt mondják szívökben Júda fejedelmei: Az én
erősségem Jeruzsálemnek lakói, az ő Istenökkel, a
Seregek Urával. 6 Azon a napon olyanokká teszem
Júda fejedelmeit, mint a milyen a tüzes serpenyő a
fák között, és a milyen a tüzes fáklya a kévék között:
megemésztenek jobb és bal felől minden körülvaló népet;
de Jeruzsálem tovább is a helyén marad Jeruzsálemben!
7 És megoltalmazza az Úr Júdának sátrait, mint azelőtt,
hogy ne legyen nagyobb Dávid házának dicsősége és
Jeruzsálem lakosának dicsősége, mint a Júdáé. 8 Azon
a napon oltalma lészen az Úr Jeruzsálem lakosának, és
azon a napon olyan lesz köztök a legalábbvaló, mint
Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak
angyala ő előttök. 9 És azon a napon lesz, hogy kész
leszek elveszteni minden pogányt, a kik Jeruzsálemre
támadnak; 10 A Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira
pedig kiöntöm a kegyelemnek és könyörületességnek
lelkét, és reám tekintenek, a kit átszegeztek, és siratják
őt, a mint siratják az egyetlen fiút, és keseregnek utána,
a mint keseregnek az elsőszülött után. 11 Azon a
napon nagy siralom lesz Jeruzsálemben, a milyen volt a
hadadrimmoni siralom a Megiddo völgyében. 12 És sír a
föld: nemzetségek és nemzetségek külön; külön a Dávid
házának nemzetsége, feleségeik is külön; külön a Nátán
házának nemzetsége, és feleségeik is külön; 13 Külön
a Lévi házának nemzetsége, és feleségeik is külön;
külön a Sémei nemzetsége, feleségeik is külön. 14 A
többi nemzetségek mind; nemzetségek és nemzetségek
külön, feleségeik is külön.

13 Azon a napon kútfő fakad a Dávid házának és
Jeruzsálem lakosainak a bűn és tisztátalanság
ellen. 2 És lészen azon a napon, így szól a Seregeknek
Ura: Kivesztem a bálványok neveit e földről, és emlegetni
sem fogják többé; sőt a prófétákat és a fertelmes lelket
is kiszaggatom e földről. 3 És úgy lesz, ha prófétálni
fog még valaki, azt mondják annak az ő apja és anyja,
az ő szülői: Ne élj, mert hazugságot szóltál az Úr
nevében! És általverik őt az ő apja és anyja, az ő
szülői, az ő prófétálása közben. 4 És azon a napon
megszégyenülnek a próféták, kiki az ő látása miatt az
ő prófétálásaik közben, és nem öltözködnek szőrös
ruhába, hogy hazudjanak. 5 Hanem ezt mondja kiki:
Nem vagyok én próféta, szántövető ember vagyok én,
sőt más szolgájává lettem én gyermekségem óta. 6 És
ha mondja néki valaki: Micsoda ütések ezek a kezeiden?
azt mondja: A miket az én barátaim házában ütöttek
rajtam. 7 Fegyver, serkenj fel az én pásztorom ellen és
a férfiú ellen, a ki nékem társam! így szól a Seregeknek
Ura. Verd meg a pásztort és elszélednek a juhok, én
pedig a kicsinyek ellen fordítom kezemet. 8 És lészen
az egész földön, így szól az Úr: a két rész kivágattatik
azon és meghal, de a harmadik megmarad rajta. 9 És
beviszem a harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket,
a mint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, a mint
próbálják az aranyat; ő segítségül hívja az én nevemet
és én felelni fogok néki; ezt mondom: Népem ő! Ő pedig
ezt mondja: Az Úr az én Istenem!

14 Ímé, eljön az Úrnak napja, és a te prédádat
felosztják benned. 2 Mert minden népet ütközetre
gyűjtök Jeruzsálemhez, és megszállják a várost, és
kirabolják a házakat, megszeplősítik az asszonyokat; és
a város fele számkivetésbe megy, de a nép maradéka
nem gyomláltatik ki a városból. 3 Mert eljön az Úr,
és harczol azok ellen a népek ellen, a mint harczolt
vala ama napon, a harcznak napján. 4 És azon a
napon az Olajfák hegyére veti lábait, a mely szemben
van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák hegye
közepén ketté válik, kelet felé és nyugot felé, igen nagy
völgygyé, és a hegynek fele észak felé, fele pedig dél
felé szakad. 5 És az én hegyem völgyébe futtok, mert
a hegyközi völgy Azálig nyúlik, és úgy futtok, a mint
futottatok a földindulás elől Uzziásnak, Júda királyának
napjaiban. Bizony eljő az Úr, az én Istenem, és minden
szent vele. 6 És úgy lesz azon a napon: Nem lesz
világosság, a ragyogó testek összezsugorodnak. 7 De
lesz egy nap, a melyet az Úr tud, se nappal, se éjszaka,
és világosság lesz az estvének idején. 8 És e napon
lesz, hogy élő vizek jőnek ki Jeruzsálemből, felerészök a
napkeleti tenger felé, felerészök pedig a nyugoti tenger

felé, és nyárban és télben is úgy lesz. **9** És az Úr lesz
az egész földnek királya, e napon egy Úr lészen, és a
neve is egy. **10** Az egész föld síksággá változik Gebától
kezdve Rimmonig, déli irányban Jeruzsálem felé, és
felmagasztaltatik és a maga helyén marad a Benjámin
kapujától az első kapu helyéig, a szegletkapuig, és a
Hananéel tornyától a király sajtójáig. **11** És lakni fognak
benne, és nem éri többé pusztulás, és bátorságban
lakoznak Jeruzsálemben. **12** És ez lesz a csapás, a
melylyel megcsapkod az Úr minden népet, a melyek
Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyved a húsok és
pedig a míg lábaikon állnak, szemeik is megsenyvednek
gödreikben, nyelvök is megsenyved szájokban. **13**
És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot
támaszt közöttök, úgy, hogy kiki a maga társának kezét
ragadja meg, és a maga társának keze ellen emeli fel
kezét. **14** Sőt még Júda is harczolni fog Jeruzsálem
ellen, és összegyűjtetik a köröskörül lakó népek minden
gazdagsága: arany, ezüst és igen sok ruha. **15** És éppen
olyan csapás lesz a lovakon, öszvéreken, tevéken,
szamarakon és mindenféle barmokon, a melyek e
táborban lesznek, a milyen ez a csapás. **16** És lészen,
hogy a kik megmaradnak mindama népek közül, a
melyek Jeruzsálem ellen jőnek: esztendőről esztendőre
mind felmennek, hogy hódoljanak a királynak, a Seregek
Urának, és megünnepeljék a sátorok ünnepét. **17** És
lészen, hogy a ki nem megy fel e föld nemzetségei közül
Jeruzsálembe, hogy hódoljon a királynak, a Seregek
Urának: nem lészen azokra eső. **18** És ha nem megy fel,
vagy nem jön fel az égyiptomi nemzetség, ő rájok sem
lészen; de lészen az a csapás, a melylyel megcsapkodja
az Úr a népeket, a kik nem mennek fel a sátorok
ünnepét megünnepelni. **19** Ez lészen Égyiptomnak
büntetése, és mindama népek büntetése, a kik nem
mennek fel a sátorok ünnepét megünnepelni. **20** Azon
a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úrnak
szenteltetett. És a fazekak az Úrnak házában olyanokká
lesznek, mint az oltár előtt való medenczék. **21** És
Jeruzsálemben és Júdában minden fazék a Seregek
Urának szenteltetik, és eljőnek mind, a kik áldozni
akarnak, és választanak közülök és főznek azokban;
és nem lészen többé Kananeus a Seregek Urának
házában e napon.

Malakiás

1 Az Úr igéjének terhe Izráel ellen, Malakiás által.
2 Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és azt
mondjátok: Miben szerettél minket? Avagy nem atyjafia
vala-é Ézsau Jákóbnak? azt mondja az Úr: Jákóbot
pedig szerettem; **3** Ézsaut ellenben gyűlöltem, és az
ő hegyeit pusztává tettem, örökségét pedig pusztai
sakalokévá. **4** Ha azt mondja Edom: Elpusztultunk; de
térjünk meg és építsük fel a romladékokat: ezt mondja
a Seregeknek Ura: Ők építenek, de én elrontom, és
elnevezik őket istentelenség határának és oly népnek,
a melyre örökké haragszik az Úr. **5** És látják ezt a ti
szemeitek, és magatok is mondjátok: Nagy az Úr az
Izráel határa felett. **6** A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő
urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? És
ha én úr vagyok, hol az én félelmem? azt mondja a
Seregeknek Ura néktek, ti papok, a kik útáljátok az én
nevemet, és ezt mondjátok: Mivel útáljuk a te nevedet?
7 Megfertéztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt
mondjátok: Mivel fertéztetünk meg téged? Azzal, mikor
azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való. **8**
Hogyha vakot hoztok áldozatul: Nem bűn-é az? vagy
ha sántát hoztok és bénát: nem bűn-é az? Vidd csak
azt a te fejedelmednek: vajjon kedvvel fogad-é, avagy
reád tekint-é? azt mondja a Seregeknek Ura. **9** Most
azért engeszteljétek meg az Istennek orczáját, hogy
könyörüljön rajtunk. Általatok van ez, elnézheti-é ezt
néktek? azt mondja a Seregeknek Ura. **10** Vajha valaki
közületek bezárná az ajtót, hiába ne tüzelnétek az én
oltáromon! Nem telik kedvem bennetek, azt mondja a
Seregeknek Ura; az ételáldozatot sem kedvelem a ti
kezetekből! **11** Hiszen napkelettől fogva napnyugotig
nagy az én nevem a pogányok között, és minden
helyen tömjénnel áldoznak az én nevemnek és tiszta
ételáldozattal! Bizony nagy az én nevem a pogányok
között! azt mondja a Seregeknek Ura. **12** Ti pedig
meggyalázzátok azt, mikor azt mondjátok: Az Úrnak
asztala megvetni való, és annak jövedelme, eledele
útálatos. **13** És azt mondjátok: Ímé, mily fáradság! és
ráfújtok, azt mondja a Seregeknek Ura; pedig a rablottat
hozzátok, meg a sántát és betegest; ételáldozatot is
hoztok, de hát kedves-é az a ti kezetekből? azt mondja
az Úr. **14** Átkozott pedig az álnok! Van ugyan a nyájában
hím, és fogadást is tesz: mégis hitványnyal áldozik
az Úrnak. Pedig nagy király vagyok én, azt mondja a
Seregeknek Ura, és félelmetes az én nevem a pogányok
között!

2 Most azért néktek szól ez a parancsolat, ti papok!
2 Ha meg nem hallgatjátok és ha nem veszitek
szívetekre, hogy dicsőséget adjatok az én nevemnek,
azt mondja a Seregeknek Ura: átkot bocsátok reátok,
és elátkozom a ti áldásotokat; bizony elátkozom azt,
ha nem veszitek szívetekre! **3** Ímé, én megrontom a ti
vetni való magotokat, és szemetet szórok orczáitokba,
a ti ünnepléstek szemetjét, és ahhoz hordanak ki
titeket. **4** És megtudjátok, hogy azért adtam néktek
e parancsolatot, hogy szövetségem legyen a Lévivel,
azt mondja a Seregeknek Ura. **5** Szövetségem volt
vele életre és békességre, és félelmül adtam azt néki
és félt engemet, és megalázta magát az én nevem
előtt. **6** Igazság törvénye volt az ő szájában, és nem
találtatott álnokság az ő ajkaiban; békességben és
egyenességgel járt velem, és sokakat megtérített a
bűnből. **7** Mert a papnak ajkai őrzik a tudományt,
és az ő szájából törvényt várnak, mivel a Seregek
Urának követe ő. **8** De ti elhajlottatok ez útról, sokakat
megbotránkoztattatok a törvénnyel, felbontottátok Lévi
szövetségét, azt mondja a Seregeknek Ura. **9** Azért
én is szidalmasakká tettelek titeket és útálatosakká az
egész nép előtt, a miatt, hogy meg nem őriztétek az én
útamat, hanem személyválogatók voltatok a törvénnyel.
10 Nem egy atyánk van-é mindnyájunknak? Nem egy
Isten teremtett-é minket? Miért csalja hát kiki az ő
felebarátját, megrontván a mi atyáink szövetségét? **11**
Hűtelenné lett Júda, és útálatosság támadt Izráelben
és Jeruzsálemben, mert megfertőztette Júda az Úrnak
szentségét, a melyet ő szeret, és idegen istennek
leányát vette el. **12** Elveszt az Úr mindenkit, a ki ezt
cselekszi, a vigyázót és a felelőt, a Jákób sátraiból, még
ha áldozatot visz is a Seregek Urának. **13** És ezt is
cselekszitek: betöltitek az Úr oltárát könyhullatással,
sírással és kesergéssel, hogy ne tekintsen többé
az ételáldozatra, és ne fogadjon el szívességet a ti
kezetekből. **14** És azt mondjátok: Miért? Azért, mert az
Úr tett bizonyságot közted és a te ifjúságod felesége
közt, a kit te megcsaltál, holott társad és szövetséges
feleséged! **15** Nem tett ilyet egy sem, a kinek még
volt lelke. És mit keresett az az egy? Istentől való
magvat. Őrizzétek meg azért a ti lelketeket, és a ti
ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok! **16** Mert gyűlölöm
az elbocsátást, ezt mondja az Úr, Izráelnek Istene,
és azt, a ki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja
a Seregeknek Ura. Őrizzétek meg azért lelketeket
és ne csalárdkodjatok! **17** Elfárasztottátok az Urat
beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el?
Azzal, hogy azt mondjátok: Minden gonosztevő jó az Úr
szemeiben, és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hol van
az ítéletnek Istene?

3 Ímé, elküldöm én az én követemet, és megtisztítja
előttem az útat, és mindjárt eljön az ő templomába
az Úr, a kit ti kerestek, és a szövetségnek követe, a kit ti
kívántok; ímé, eljön, azt mondja a Seregeknek Ura. **2**
De kicsoda szenvedheti el az ő eljövetelének napját? És
kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő,

mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja! 3 És ül
mint ötvös vagy ezüsttisztogató és megtisztítja Lévi fiait
és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt; és
igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak. 4 És kedves
lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldozatja,
mint a régi napokban és előbbi esztendőkben. 5
Mert ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek a
szemfényvesztők ellen, a paráznák és hamisan esküvők
ellen, és azok ellen, a kik megrövidítik a munkásnak
bérét, az özvegyet és árvát, és a kik nyomorgatják az
idegent, és nem félnek engem, azt mondja a Seregeknek
Ura. 6 Mert én, az Úr, meg nem változom, ti pedig,
Jákóbnak fiai, nem emésztettek meg! 7 Atyáitok idejétől
fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg
azokat. Térjetek hozzám, és én is hozzátok térek, azt
mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben
térjünk meg? 8 Avagy az ember csalhatja-é az Istent?
ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel
csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. 9
Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a
nép egészben! 10 Hozzátok be a tizedet mind az én
tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és
ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek
Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit,
és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen. 11 És
megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszti el
földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a
mezőn, azt mondja a Seregeknek Ura. 12 És boldognak
mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos
földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura. 13
Keményen szóltatok ellenem, azt mondja az Úr, és azt
mondjátok: Mit szóltunk ellened? 14 Azt mondtátok:
Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy
megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a
Seregeknek Ura előtt? 15 Sőt inkább magunk hirdetjük
boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodtak, noha
gonoszságot űznek, és megszabadulnak, noha kisértik
az Istent! 16 Akkor tanakodtak egymással az Úrnak
tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy
emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, a kik félik az Urat
és becsülik az ő nevét. 17 És azon a napon, azt mondja
a Seregeknek Ura, a melyet én szerzek, tulajdonommá
lesznek és kedvezek nékik, a mint kiki kedvez a maga
fiának, a ki szolgálja őt. 18 És megtértek és meglátjátok,
hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az
Isten szolgája között és a között, a ki nem szolgálja őt.

4 Mert ímé, eljön a nap, lángoló, mint a sütő-kemencze,
és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő,
mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap,
azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok
gyökeret, sem ágat. 2 És feltámad néktek, a kik félitek
az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz
az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint
a hízlalt tulkok. 3 És széttapodjátok a gonoszokat, és
porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon,
a melyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura.
4 Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak
törvényéről, a melyet rendeltem ő általa a Hóreben,
az egész Izráelnek rendelésekül és ítéletekül. 5 Ímé,
én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az
Úrnak nagy és félelmetes napja. 6 És az atyák szívét a
fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el
ne jőjjek és meg ne verjem e földet átokkal.

ÚJTESTAMENTUM

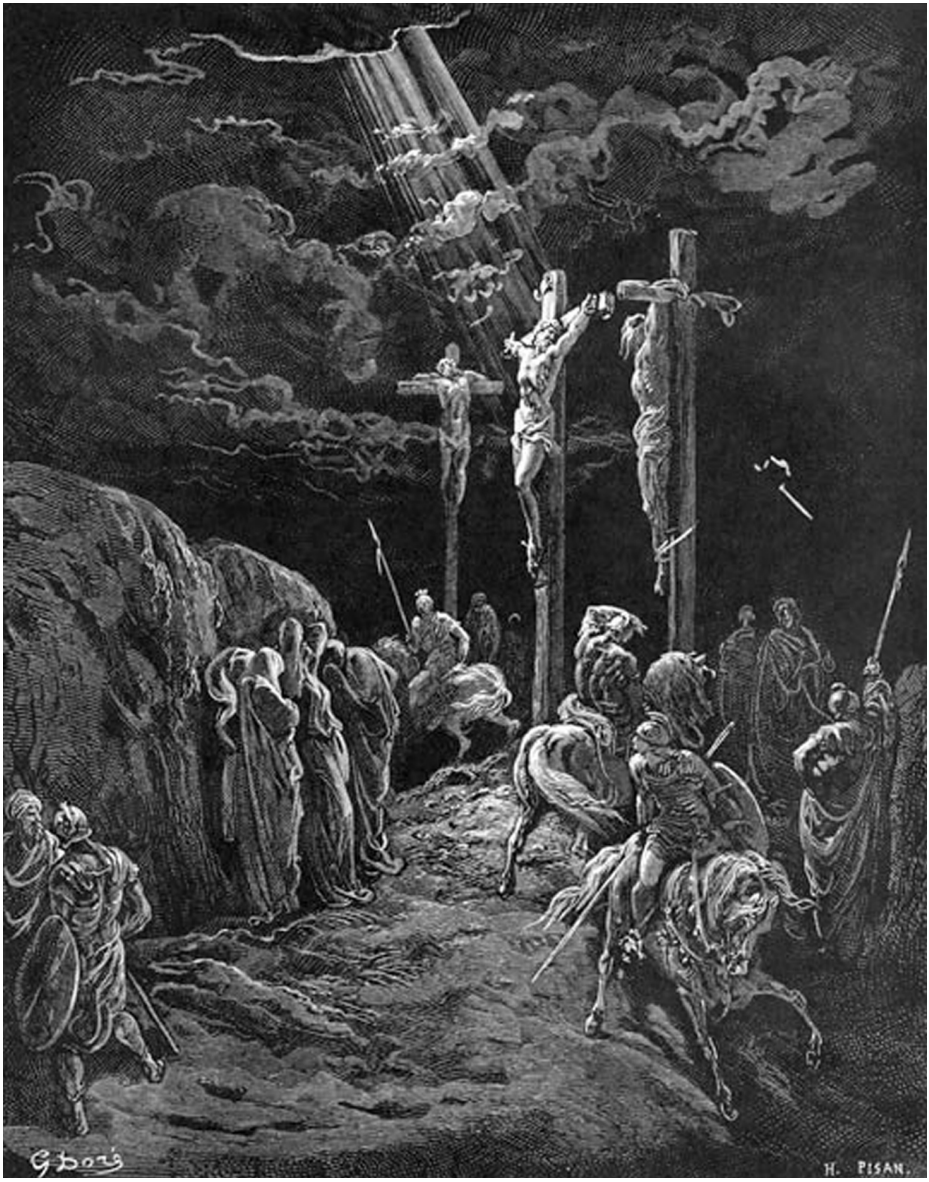

Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek.
Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot.
Lukács 23:34

Máté

1 Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának
nemzetségéről való könyv. **2** Ábrahám nemzé
Izsákot; Izsák nemzé Jákóbot; Jákób nemzé Júdát és
testvéreit; **3** Júda nemzé Fárest és Zárát Támártól; Fáres
nemzé Esromot; Esrom nemzé Arámot; **4** Arám nemzé
Aminádábot; Aminádáb nemzé Naássont; Naásson
nemzé Sálmónt; **5** Sálmón nemzé Boázt Ráhábtól; Boáz
nemzé Obedet Ruthtól; Obed nemzé Isait; **6** Isai nemzé
Dávid királyt; Dávid király nemzé Salamont az Uriás
feleségétől; **7** Salamon nemzé Roboámot; Roboám
nemzé Abiját; Abija nemzé Asát; **8** Asa nemzé Josafátot;
Josafát nemzé Jórámot; Jórám nemzé Uzziást; **9** Uzziás
nemzé Jóathámot; Joathám nemzé Ákházt; Ákház
nemzé Ezékiást; **10** Ezékiás nemzé Manassét; Manassé
nemzé Ámont; Ámon nemzé Jósiást; **11** Jósiás nemzé
Jekoniást és testvéreit a babilóni fogságra vitelkor. **12**
A babilóni fogságravitel után pedig Jekoniás nemzé
Saláthielt; Saláthiel nemzé Zorobábelt; **13** Zorobábel
nemzé Abiudot; Abiud nemzé Eliákimot; Eliákim nemzé
Azort; **14** Azor nemzé Sádokot; Sádok nemzé Akimot;
Akim nemzé Eliudot; **15** Eliud nemzé Eleázárt; Eleázár
nemzé Matthánt; Matthán nemzé Jákóbot; **16** Jákób
nemzé Józsefet, férjét Máriának, a kitől született Jézus, a
ki Krisztusnak neveztetik. **17** Az összes nemzetség tehát
Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzetség, és Dávidtól
a babilóni fogságravitelig tizennégy nemzetség, és a
babilóni fogságraviteltől Krisztusig tizennégy nemzetség.
18 A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az
ő anyja, eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek
volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől. **19** József
pedig, az ő férje, mivelhogy igaz ember vala és nem
akará őt gyalázatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani.
20 Mikor pedig ezeket magában elgondolta: ímé az
Úrnak angyala álomban megjelenék néki, mondván:
József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a
te feleségedet, mert a mi benne fogantatott, a Szent
Lélektől van az. **21** Szül pedig fiat, és nevezd annak
nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak
bűneiből. **22** Mindez pedig azért lőn, hogy beteljesedjék,
a mit az Úr mondott volt a próféta által, a ki így szól:
23 Ímé a szűz fogan méhében és szül fiat, és annak
nevét Immanuelnek nevezik, a mi azt jelenti: Velünk az
Isten. **24** József pedig az álomból felserkenvén, úgy
tőn, a mint az Úr angyala parancsolta vala néki, és
feleségét magához vevé. **25** És nem ismeré őt, míg
meg nem szülé az ő elsőszülött fiát; és nevezé annak
nevét Jézusnak.

2 A mikor pedig megszületik vala Jézus a júdeai
Bethlehemben, Heródes király idejében, ímé
napkeletről bölcsek jövének Jeruzsálembe, ezt mondván:
2 Hol van a zsidók királya, a ki megszületett? Mert
láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövénk,
hogy tisztességet tegyünk néki. **3** Heródes király
pedig ezt hallván, megháborodék, és vele együtt
az egész Jeruzsálem. **4** És egybegyűjtve minden
főpapot és a nép írástudóit, tudakozódik vala tőlük,
hol kell a Krisztusnak megszületnie? **5** Azok pedig
mondának néki: A júdeai Bethlehemben; mert így írta
vala meg a próféta: **6** És te Bethlehem, Júdának
földje, semmiképen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi
városai között: mert belőled származik a fejedelem, a
ki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt. **7** Ekkor
Heródes titkon hivatván a bölcseket, szorgalmatosan
megtudakolá tőlük a csillag megjelenésének idejét.
8 És elküldvén őket Bethlehembe, monda nékik: Elmenvén,
szorgalmatosan kérdezősködjetek a gyermek felől,
mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én
is elmenjek és tisztességet tegyek néki. **9** Ők pedig
a király beszédét meghallván, elindulának. És ímé a
csillag, a melyet napkeleten láttak, előttük megy vala
mind addig, a míg odaérvén, megálla a hely fölött, a
hol a gyermek vala. **10** És mikor meglátták a csillagot,
igen nagy örömmel örvendezének. **11** És bemenvén
a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával;
és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket
kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént
és mirhát. **12** És mivel álomban meginttettek, hogy
Heródeshez vissza ne menjenek, más úton térének
vissza hazájokba. **13** Mikor pedig azok visszatérnek vala,
ímé megjelenék az Úrnak angyala Józsefnek álomban,
és monda: Kelj fel, vedd a gyermeket és annak anyját,
és fuss Égyiptomba, és maradj ott, a míg én mondom
néked; mert Heródes halálra fogja keresni a gyermeket.
14 Ő pedig fölkelvén, vevé a gyermeket és annak anyját
éjjel, és Égyiptomba távozék. **15** És ott vala egész
a Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, a mit az Úr
mondott a próféta által, a ki így szólt: Égyiptomból hívtam
ki az én fiamat. **16** Ekkor Heródes látván, hogy a bölcsek
megcsúfolták őt, szerfölött felháborodék, és kiküldvén,
megölete Bethlehemben és annak egész környékén
minden gyermeket, két esztendőstől és azon alól, az idő
szerint, a melyet szorgalmasan tudakolt a bölcsektől. **17**
Ekkor teljesedék be, a mit Jeremiás próféta mondott, a
midőn így szólt: **18** Szó hallatszott Rámában: Sírás-rívás
és sok keserves jajgatás. Rákhel siratta az ő fiait és nem
akart megvigasztaltatni, mert nincsenek. **19** Mikor pedig
Heródes meghalt, ímé az Úrnak angyala megjelenék
álomban Józsefnek Égyiptomban. **20** Mondván: Kelj
fel, vedd a gyermeket és annak anyját, és eredj az
Izráel földére; mert meghaltak, a kik a gyermeket halálra
keresik vala. **21** Ő pedig felkelvén, magához vevé a
gyermeket és annak anyját, és elméne Izráel földére. **22**
Mikor pedig hallá, hogy Júdeában Arkhelaus uralkodik,

Heródesnek, az ő atyjának helyén, nem mert vala oda
menni, hanem minthogy álomban meginteték, Galilea
vidékeire tére. 23 És oda jutván, lakozék Názáret
nevű városban, hogy beteljesedjék, a mit a próféták
mondottak, hogy názáretinek fog neveztetni.

3 Azokban a napokban pedig eljöve Keresztelő János,
a ki prédikál vala Júdea pusztájában. 2 És ezt mondja
vala: Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek
országa. 3 Mert ez az, a kiről Ésaiás próféta szólott,
ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az
Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit. 4
Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből vala,
és bőröv vala a dereka körül, elesége pedig sáska
és erdei méz. 5 Ekkor kiméne ő hozzá Jeruzsálem
és az egész Júdea és a Jordánnak egész környéke.
6 És megkeresztelkednek vala ő általa a Jordán
vizében, vallást tevén az ő bűneikről. 7 Mikor pedig
látá, hogy a farizeusok és sadduceusok közül sokan
mennek ő hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, monda
nékik: Mérges kígyóknak fajzatai! Kicsoda intett meg
titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától
megmeneküljetek? 8 Teremjetek hát megtéréshez illő
gyümölcsöket. 9 És ne gondoljátok, hogy így szólhattok
magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom
néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat
Ábrahámnak. 10 A fejsze pedig immár a fák gyökerére
vettetett. Azért minden fa, a mely jó gyümölcsöt nem
terem, kivágattatik és tűzre vettetik. 11 Én ugyan
vízzel keresztellek titeket megtérésre, de a ki utánam
jő, erősebb nálamnál, a kinek saruját hordozni sem
vagyok méltó; ő Szent Lélekkel és tűzzel keresztel majd
titeket. 12 A kinek szóró lapát van az ő kezében, és
megtisztítja az ő szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe
takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel. 13
Akkor eljöve Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz,
hogy megkeresztelkedjék ő általa. 14 János azonban
visszatartja vala őt, mondván: Nékem kell általad
megkeresztelkednem, és te jősz én hozzám? 15 Jézus
pedig felelvén, monda néki: Engedj most, mert így illik
nékünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede
néki. 16 És Jézus megkeresztelkedvén, azonnal kijöve
a vízből; és ímé az egek megnyilatkozának néki, és ő
látá az Istennek Lelkét alájőni mintegy galambot és ő
reá szállani. 17 És ímé egy égi hang ezt mondja vala:
Ez amaz én szerelmes fiam, a kiben én gyönyörködöm.

4 Akkor Jézus viteték a Lélektől a pusztába, hogy
megkisértessék az ördögtől. 2 És mikor negyven
nap és negyven éjjel bőjtölt vala, végre megéhezék. 3
És hozzámenvén a kisértő, monda néki: Ha Isten fia
vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké.
4 Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak
kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, a mely
Istennek szájából származik. 5 Ekkor vivé őt az ördög a
szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. 6 És
monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert
meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és
kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a
kőbe. 7 Monda néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne
kisértsd az Urat, a te Istenedet. 8 Ismét vivé őt az ördög
egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ
minden országát és azok dicsőségét, 9 És monda néki:
Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem.
10 Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg
van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki
szolgálj. 11 Ekkor elhagyá őt az ördög. És ímé angyalok
jövének hozzá és szolgálnak vala néki. 12 Mikor pedig
meghallotta Jézus, hogy János börtönbe vettetett,
visszatére Galileába; 13 És odahagyva Názáretet,
elméne és lakozék a tengerparti Kapernaumban, a
Zebulon és Naftali határain; 14 Hogy beteljesedjék, a
mit Ésaiás próféta mondott, így szólván: 15 Zebulonnak
földje és Naftalinak földje, a tenger felé, a Jordánon túl,
a pogányok Galileája, 16 A nép, a mely sötétségben ül
vala, láta nagy világosságot, és a kik a halálnak földében
és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támada.
17 Ettől fogva kezde Jézus prédikálni, és ezt mondani:
Térjetek meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa.
18 Mikor pedig a galileai tenger mellett jár vala Jézus,
láta két testvért, Simont, a kit Péternek neveznek,
és Andrást az ő testvérét, a mint a tengerbe hálót
vetnek vala; mert halászok valának. 19 És monda nékik:
Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket
halásszatok. 20 Azok pedig azonnal otthagyván a
hálókat, követék őt. 21 És onnan tovább menve,
láta más két testvért, Jakabot a Zebedeus fiát, és
Jánost amannak testvérét, a mint a hajóban atyjukkal
Zebedeussal a hálóikat kötözgetik vala; és hívá őket.
22 Azok pedig azonnal otthagyván a hajót és atyjukat,
követék őt. 23 És bejárá Jézus az egész Galileát, tanítva
azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országának
evangyéliomát, és gyógyítva a nép között minden
betegséget és minden erőtlenséget. 24 És elterjede
az ő híre egész Siriában: és hozzávivék mindazokat,
a kik rosszul valának, a különféle betegségekben és
kínokban sínlődőket, ördöngösöket, holdkórosokat és
gutaütötteket; és meggyógyítja vala őket. 25 És nagy
sokaság követé őt Galileából és a Tízvárosból és
Jeruzsálemből és Júdeából és a Jordánon túlról.

5 Mikor pedig látta Jézus a sokaságot, felméne a
hegyre, és a mint leül vala, hozzámenének az ő
tanítványai. 2 És megnyitván száját, tanítja vala őket,
mondván: 3 Boldogok a lelki szegények: mert övék a
mennyeknek országa. 4 Boldogok, a kik sírnak: mert ők
megvígasztaltatnak. 5 Boldogok a szelídek: mert ők
örökségül bírják a földet. 6 Boldogok, a kik éhezik és

szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégíttetnek.
7 Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot
nyernek. 8 Boldogok, a kiknek szívök tiszta: mert ők az
Istent meglátják. 9 Boldogok a békességre igyekezők:
mert ők az Isten fiainak mondatnak. 10 Boldogok,
a kik háborúságot szenvednek az igazságért: mert
övék a mennyeknek országa. 11 Boldogok vagytok,
ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden
gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. 12
Örüljetek és örvendezzetek, mert a ti jutalmatok bőséges
a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, a
kik előttetek voltak. 13 Ti vagytok a földnek savai; ha
pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg? nem jó
azután semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák
az emberek. 14 Ti vagytok a világ világossága. Nem
rejtethetik el a hegyen épített város. 15 Gyertyát sem
azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a
gyertyatartóba tegyék és fényljék mindazoknak, a kik a
házban vannak. 16 Úgy fényljék a ti világosságtok az
emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és
dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. 17 Ne gondoljátok,
hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére.
Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy
betöltsem. 18 Mert bizony mondom néktek, míg az
ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy
egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be
nem teljesedik. 19 Valaki azért csak egyet is megront
e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az
embereket, a mennyeknek országában a legkisebb
lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a
mennyeknek országában nagy lészen. 20 Mert mondom
néktek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók
és farizeusok igazságánál, semmiképen sem mehettek
be a mennyeknek országába. 21 Hallottátok, hogy
megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert a ki öl, méltó az
ítéletre. 22 Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz,
a ki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre:
a ki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a
főtörvényszékre: a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó
a gyehenna tüzére. **(Geenna g1067)** 23 Azért, ha a te
ajándékodat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról,
hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened: 24
Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékodat, és menj el, elébb
békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a
te ajándékodat. 25 Légy jóakarója a te ellenségednek
hamar, a míg az úton vagy vele, hogy ellenséged
valamiképen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda
ne adjon a poroszló kezébe, és tömlöczbe ne vessen
téged. 26 Bizony mondom néked: ki nem jősz onnét,
mígnem megfizetsz az utolsó fillérig. 27 Hallottátok,
hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodjál! 28
Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra
tekint gonosz kivánságnak okáért, immár paráználkodott
azzal az ő szívében. 29 Ha pedig a te jobb szemed
megbotránkoztat téged, vájd ki azt és vesd el magadtól;
mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid
közül, semhogy egész tested a gyehennára vettessék.
(Geenna g1067) 30 És ha a te jobb kezed botránkoztat
meg téged, vágd le azt és vesd el magadtól; mert jobb
néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, semhogy
egész tested a gyehennára vettessék. **(Geenna g1067)**
31 Megmondatott továbbá: Valaki elbocsátja feleségét,
adjon néki elválásról való levelet. 32 Én pedig azt
mondom néktek: Valaki elbocsátja feleségét, paráznaság
okán kívül, paráznává teszi azt; és a ki elbocsátott
asszonyt veszen el, paráználkodik. 33 Ismét hallottátok,
hogy megmondatott a régieknek: Hamisan ne esküdjél,
hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet. 34 Én pedig azt
mondom néktek: Teljességgel ne esküdjetek; se az égre,
mert az az Istennek királyi széke; 35 Se a földre, mert az
az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy
Királynak városa; 36 Se a te fejedre ne esküdjél, mert
egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérré vagy feketévé;
37 Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem;
a mi pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon.
38 Hallottátok, hogy megmondatott: Szemet szemért
és fogat fogért. 39 Én pedig azt mondom néktek: Ne
álljatok ellene a gonosznak, hanem a ki arczul üt téged
jobb felől, fordítsd felé a másik orczádat is. 40 És a ki
törvénykezni akar veled és elvenni a te alsó ruhádat,
engedd oda néki a felsőt is. 41 És a ki téged egy
mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. 42 A ki
tőled kér, adj néki; és a ki tőled kölcsön akar kérni, el ne
fordulj attól. 43 Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd
felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. 44 Én pedig azt
mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok
azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a
kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik
háborgatnak és kergetnek titeket. 45 Hogy legyetek a ti
mennyei Atyátoknak fiai, a ki felhozza az ő napját mind a
gonoszokra, mind a jókra, és esőt ád mind az igazaknak,
mind a hamisaknak. 46 Mert ha azokat szeretitek,
a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek?
Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekeszik-
é? 47 És ha csak a ti atyátokfiait köszöntitek, mit
cselekesztek másoknál többet? Nemde a vámszedők is
nem azonképen cselekesznek-é? 48 Legyetek azért ti
tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.

6 Vigyázzatok, hogy alamizsnátokat ne osztogassátok
az emberek előtt, hogy lássanak titeket; mert
különben nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál. 2
Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad
előtt, a hogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és
az utczákon, hogy az emberektől dícséretet nyerjenek.
Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. 3 Te pedig
a mikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed,

mit cselekszik a te jobb kezed; **4** Hogy a te alamizsnád
titkon legyen; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet
néked nyilván. **5** És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint
a képmutatók, a kik a gyülekezetekben és az utczák
szegeletein fenállva szeretnek imádkozni, hogy lássák
őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették
jutalmukat. **6** Te pedig a mikor imádkozol, menj be a
te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a
te Atyádhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon
néz, megfizet néked nyilván. **7** És mikor imádkoztok,
ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik
azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak
meg. **8** Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja
a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek
tőle. **9** Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy
a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; **10**
Jőjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod,
mint a mennyben, úgy a földön is. **11** A mi mindennapi
kenyerünket add meg nékünk ma. **12** És bocsásd
meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk
azoknak, a kik ellenünk vétkeztek; **13** És ne vígy minket
kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert
tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké.
Ámen! **14** Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő
vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok.
15 Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az
ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg
a ti vétkeiteket. **16** Mikor pedig bőjtöltök, ne legyen
komor a nézéstek, mint a képmutatóké, a kik eltorzítják
arczukat, hogy lássák az emberek, hogy ők bőjtölnek.
Bizony mondon néktek, elvették jutalmukat. **17** Te pedig
mikor bőjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orczádat
mosd meg; **18** Hogy ne az emberek lássák bőjtölésedet,
hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki
titkon néz, megfizet néked nyilván. **19** Ne gyűjtsetek
magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly
megemészti, és a hol a tolvajok kiássák és ellopják; **20**
Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben,
a hol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti,
és a hol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.
21 Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek
is. **22** A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed
tiszta, a te egész tested világos lesz. **23** Ha pedig
a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz.
Ha azért a benned lévő világosság sötétség: mekkora
akkor a sötétség?! **24** Senki sem szolgálhat két úrnak.
Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy
az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem
szolgálhattok Istennek és a Mammonnak. **25** Azért azt
mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek
felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől,
mibe öltözködjetek. Avagy nem több-é az élet hogynem
az eledel, és a test hogynem az öltözet? **26** Tekintsetek
az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem
csűrbe nem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja
azokat. Nem sokkal különbek vagytok-é azoknál? **27**
Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával
megnövelheti termetét egy araszszal? **28** Az öltözet felől
is mit aggodalmaskodtok? Vegyétek eszetekbe a mező
liliomait, mi módon növekednek: nem munkálkodnak, és
nem fonnak; **29** De mondom néktek, hogy Salamon
minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek
közül egy. **30** Ha pedig a mezőnek füvét, a mely ma
van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az
Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek? **31**
Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit
együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk?
32 Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja
a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek
van. **33** Hanem keressétek először Istennek országát,
és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.
34 Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a
holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég
minden napnak a maga baja.

7 Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek. **2** Mert a milyen
ítélettel ítéltek, olyannal ítéltettek, és a milyen
mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek. **3** Miért
nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében
van, a gerendát pedig, a mely a te szemedben van,
nem veszed észre? **4** Avagy mi módon mondhatod a te
atyádfiának: Hadd vessem ki a szálkát a te szemedből;
holott ímé, a te szemedben gerenda van? **5** Képmutató,
vesd ki előbb a gerendát a te szemedből, és akkor
gondolj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának
szeméből! **6** Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se
gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne
tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg
ne szaggassanak titeket. **7** Kérjetek és adatik néktek;
keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik
néktek. **8** Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál;
és a zörgetőnek megnyittatik. **9** Avagy ki az az ember
közületek, a ki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ád
néki? **10** És ha halat kér, vajjon kígyót ád-e néki? **11**
Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó
ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei
Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?! **12** A mit
akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek,
mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a
törvény és a próféták. **13** Menjetek be a szoros kapun.
Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a
veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak.
14 Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az
életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt. **15**
Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak
ruhájában jőnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok.
16 Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajjon a tövisről

szednek-é szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét? **17** Ekképen
minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig
rossz gyümölcsöt terem. **18** Nem teremhet jó fa rossz
gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. **19**
Minden fa, a mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik
és tűzre vettetik. **20** Azért az ő gyümölcseikről ismeritek
meg őket. **21** Nem minden, a ki ezt mondja nékem:
Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem
a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. **22** Sokan
mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te
nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben űztünk-
é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas
dolgot a te nevedben? **23** És akkor vallást teszek
majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok
tőlem, ti gonosztevők. **24** Valaki azért hallja én tőlem e
beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a
bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házát:
25 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek,
és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert
a kősziklára építtetett. **26** És valaki hallja én tőlem e
beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos
lesz a bolond emberhez, a ki a fövényre építette házát:
27 És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek,
és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy
lett annak romlása. **28** És lőn, mikor elvégezte Jézus e
beszédeket, álmélkodik vala a sokaság az ő tanításán:
29 Mert úgy tanítja vala őket, mint a kinek hatalma van,
és nem úgy, mint az írástudók.

8 Mikor leszállott vala a hegyről, nagy sokaság követe
őt. **2** És ímé eljövén egy bélpoklos, leborula előtte,
mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. **3** És
kinyújtván kezét, megilleté őt Jézus, mondván: Akarom,
tisztulj meg. És azonnal eltisztult annak poklossága.
4 És monda néki Jézus: Meglásd, senkinek se szólj.
Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd
fel az ajándékot, a melyet Mózes rendelt, bizonyságul
nékik. **5** Mikor pedig beméne Jézus Kapernaumba, egy
százados méne hozzá, kérvén őt, **6** És ezt mondván:
Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és nagy
kínokat szenved. **7** És monda néki Jézus: Elmegyek és
meggyógyítom őt. **8** És felelvén a százados, monda:
Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba
jőjj; hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul az
én szolgám. **9** Mert én is hatalmasság alá vetett
ember vagyok, és vannak alattam vitézek; és mondom
egyiknek: Eredj el, és elmegy; és a másiknak: Jöszte,
és eljő; és az én szolgámnak: Tedd ezt, és megteszi. **10**
Jézus pedig, a mikor ezt hallá, elcsodálkozék, és monda
az őt követőknek: Bizony mondom néktek, még az
Izráelben sem találtam ilyen nagy hitet. **11** De mondom
néktek, hogy sokan eljőnek napkeletről és napnyugatról,
és letelepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a
mennyek országában: **12** Ez ország fiai pedig kivettetnek
a külső sötétségre; holott lészen sírás és fogaknak
csikorgatása. **13** És monda Jézus a századosnak: Eredj
el, és legyen néked a te hited szerint. És meggyógyult
annak szolgája abban az órában. **14** És bemenvén
Jézus a Péter házába, látá, hogy annak napa fekszik és
lázas. **15** És illeté annak kezét, és elhagyta őt a láz; és
fölkele, és szolgála nékik. **16** Az est beálltával pedig
vivének hozzá sok ördöngőst, és egy szóval kiűzé a
tisztátalan lelkeket, és meggyógyít vala minden beteget;
17 Hogy beteljesedjék, a mit Ésaiás próféta mondott, így
szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta
a mi betegségünket. **18** Látván pedig Jézus a nagy
sokaságot maga körül, parancsolá, hogy menjenek a
túlsó partra. **19** És hozzámenvén egy írástudó, monda
néki: Mester, követlek téged, akárhova mégy. **20** És
monda néki Jézus: A rókáknak vagyon barlangjok és az
égi madaraknak fészkük; de az ember Fiának nincs hová
fejét lehajtani. **21** Egy másik pedig az ő tanítványai közül
monda néki: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb
elmenjek és eltemessem az én atyámat. **22** Jézus pedig
monda néki: Kövess engem, és hagyd, hogy a halottak
temessék el az ő halottaikat. **23** És mikor a hajóra
szállt vala, követék őt az ő tanítványai. **24** És ímé nagy
háborgás lőn a tengeren, annyira, hogy a hajót elborítják
vala a hullámok; ő pedig aluszik vala. **25** És az ő
tanítványai hozzámenvén, felkölték őt, mondván: Uram,
ments meg minket; mert elveszünk. **26** És monda nékik:
Mit féltek, óh kicsinyhitűek? Ekkor fölkelvén, megdorgálá
a szeleket és a tengert, és lőn nagy csendesség. **27** Az
emberek pedig elcsodálkozának, mondván: Kicsoda ez,
hogy mind a szelek, mind a tenger engednek néki. **28**
És a mikor eljutott vala a túlsó partra, a Gadarénusok
tartományába, két ördöngős ment eléje, a sírboltokból
kijövén, igen kegyetlenek, annyira, hogy senki sem
mer vala elmenni azon az úton. **29** És ímé kiáltának
mondván: Mi közünk te veled Jézus, Istennek fia? Azért
jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket? **30** Tőlük
távol pedig egy nagy disznóyáj legelészik vala. **31**
Az ördögök pedig kérik vala őt mondván: Ha kiűzesz
minket, engedd meg nékünk, hogy ama disznóyájba
mehessünk! **32** És monda nékik: Menjetek. Azok pedig
kimenvén, menének a disznóyájba: és ímé az egész
disznóyáj a meredekről a tengerbe rohana, és oda
vesze a vízben. **33** A pásztorok pedig elfutának, és
bemenvén a városba hírré adának mindent, azokat is,
a mik az ördöngősökkel történtek vala. **34** És ímé az
egész város kiméne Jézus elébe; és mihelyt meglátták,
kérék őt, hogy távozzék az ő határukból.

9 És hajóra szállva átkele, és méne a maga városába.
2 És ímé hoznak vala hozzá egy ágyban fekvő
gutaütött embert. És látva Jézus azoknak hitét, monda
a gutaütöttnek: Bízzál fiam! Megbocsáttattak néked

a te bűneid. 3 És ímé némelyek az írástudók közül
mondának magukban: Ez káromlást szól. 4 És Jézus,
látva az ő gondolataikat, monda: Miért gondoltok gonoszt
a ti szívetekben? 5 Mert mi könnyebb, ezt mondani-é:
Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy ezt mondani:
Kelj föl és járj? 6 Hogy pedig megtudjátok, hogy
az ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket
megbocsátani (ekkor monda a gutaütöttnek): Kelj föl,
vedd a te ágyadat, és eredj haza. 7 És az felkelvén,
haza méne. 8 A sokaság pedig ezt látván, elálmélkodék,
és dicsőíté az Istent, hogy ilyen hatalmat adott az
embereknek. 9 És mikor Jézus onnét tovább méne, láta
egy embert ülni a vámszedő helyen, a kinek Máté volt a
neve, és monda néki: Kövess engem! És az felkelvén,
követé őt. 10 És lőn, a mikor ő letelepedék a házban,
ímé sok vámszedő és bűnös jött oda és letelepedtek
Jézussal és az ő tanítványaival az asztalhoz. 11 És látva
ezt a farizeusok, mondának az ő tanítványainak: Miért
eszik ez a ti Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel
együtt? 12 Jézus pedig ezt hallván, monda nékik: Nem
az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem
a betegeknek. 13 Elmenvén pedig tanuljátok meg,
mi az: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert
nem az igazakat hivogatni jöttem, hanem a bűnösöket
a megtérésre. 14 Akkor a János tanítványai jövének
hozzá, mondván: Miért hogy mi és a farizeusok sokat
böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek? 15 És
monda nékik Jézus: Vajjon szomorkodhatik-é a násznép
a míg velök van a vőlegény? de eljőnek a napok, a mikor
elvétetik tőlök a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.
16 Senki sem vet pedig új posztóból foltot az ócska
ruhára; mert a mi azt kitoldaná, még elszakít a ruhából
és nagyobb szakadás lesz. 17 Új bort sem töltenek ó
tömlőkbe; máskülönben a tömlők szétszakadoznak, és
a bor kiömöl, a tömlők is elvesznek; hanem az új bort
új tömlőkbe töltik, és mindkettő megmarad. 18 Mikor
ezeket mondá nékik, ímé egy főember eljövén leborula
előtte, mondván: Az én leányom épen most halt meg; de
jer, vesd reá kezedet, és megelevenedik. 19 És felkelvén
Jézus követé őt tanítványaival együtt. 20 És ímé, egy
asszony, a ki tizenkét év óta vérfolyásban szenved vala,
hozzájárulván hátulról, illeté az ő ruhájának szegélyét.
21 Mert ezt mondja vala magában: Ha csak ruháját
illetem is, meggyógyulok. 22 Jézus pedig megfordulván
és reá tekintvén, monda: Bízzál leányom; a te hited
megtartott téged. És meggyógyult az asszony abban az
órában. 23 És Jézus a főember házához érvén, látván
a sípolókat és a tolongó sokaságot, 24 Monda nékik:
Menjetek el innen, mert a leányzó nem halt meg, hanem
aluszik. És kinevették őt. 25 Mikor pedig a sokaság
eltávolíttaték, bemenvén, megfogá annak kezét, és a
leányzó felkelt. 26 És elterjede ez a hír abban az egész
tartományban. 27 És mikor Jézus tovább ment onnét,
két vak követé őt, kiáltozva és ezt mondva: Könyörülj
rajtunk, Dávidnak fia! 28 Mikor pedig beméne a házba,
oda menének hozzá a vakok, és monda nékik Jézus:
Hiszitek-é, hogy én azt megcselekedhetem? Mondának
néki: Igen, Uram. 29 Akkor illeté az ő szemeiket,
mondván: Legyen néktek a ti hitetek szerint. 30 És
megnyilatkozának azoknak szemei; és rájok parancsola
Jézus, mondván: Meglássátok, senki meg ne tudja! 31
Azok pedig kimenvén, elterjeszték az ő hírét abban az
egész tartományban. 32 Mikor pedig azok elmentek
vala, ímé egy ördöngős néma embert hozának néki.
33 És az ördögöt kiűzvén, megszólalt a néma; és a
sokaság csudálkozik vala, mondván: Soha nem láttak
ilyet Izráelben! 34 A farizeusok pedig ezt mondják vala:
Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. 35 És
körüljárja vala Jézus a városokat mind, és a falvakat,
tanítván azoknak zsinagógáiban, és hirdetvén az Isten
országának evangyéliomát, és gyógyítván mindenféle
betegséget és mindenféle erőtelenséget a nép között.
36 Mikor pedig látta vala a sokaságot, könyörületességre
indula rajtok, mert el voltak gyötörve és szétszórva,
mint a pásztor nélkül való juhok. 37 Akkor monda az
ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás
kevés. 38 Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön
munkásokat az ő aratásába.

10 És előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat
ada nékik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék
azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden
erőtelenséget. 2 A tizenkét apostol nevei pedig ezek:
Első Simon, a kit Péternek hívnak, és András, az
ő testvére; Jakab, a Zebedeus fia, és János az ő
testvére; 3 Filep és Bertalan; Tamás és Máté, a
vámszedő; Jakab, az Alfeus fia, és Lebbeus, a kit
Taddeusnak hívtak; 4 Simon a kananita, és Judás,
az Iskariotes, a ki el is árulta őt. 5 Ezt a tizenkettőt
küldé ki Jézus, és megparancsolá nékik, mondván:
Pogányok útjára ne menjetek, és Samaritánusok
városába ne menjetek be; 6 Hanem menjetek inkább
Izráel házának eltévelyedett juhaihoz. 7 Elmenvén pedig
prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek
országa. 8 Betegeket gyógyítsatok, poklosokat
tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek.
Ingyen vettétek, ingyen adjátok. 9 Ne szerezzetek
aranyat, se ezüstöt, se réz-pénzt a ti erszényetekbe, 10
Se útitáskát, se két ruhát, se sarut, se pálczát; mert
méltó a munkás az ő táplálékára. 11 A mely városba
vagy faluba pedig bementek, tudakozzátok meg, ki
abban méltó; és ott maradjatok, a míg tovább mehettek.
12 Ha pedig bementek a házba, köszöntsétek azt. 13
És ha méltó a ház, szálljon a ti békességtek reá; ha
pedig nem méltó, a ti békességtek rátok térjen vissza.
14 És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja a
ti beszédeteket, mikor kimentek abból a házból, vagy

városból, lábaitok porát is verjétek le. **15** Bizony mondom
néktek: Az ítélet napján könnyebb lesz a Sodoma és
Gomora földjének dolga, mint annak a városnak. **16** Ímé,
én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé;
legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelidek mint
a galambok. **17** De óvakodjatok az emberektől; mert
törvényszékekre adnak titeket és az ő gyülekezeteikben
megostoroznak titeket; **18** És helytartók és királyok
elé visznek titeket érettem, bizonyságul ő magoknak
és a pogányoknak. **19** De mikor átadnak titeket, ne
aggodalmaskodjatok, mi módon vagy mit szóljatok; mert
megadatik néktek abban az órában, mit mondjatok. **20**
Mert nem ti vagytok, a kik szóltok, hanem a ti Atyátoknak
Lelke az, a ki szól ti bennetek. **21** Halálra adja pedig
testvér testvérét, atya gyermekét; támadnak magzatok
szüleik ellen, és megöletik őket. **22** És gyűlöletesek
lesztek, mindenki előtt az én nevemért; de a ki mindvégig
megáll, az megtartatik. **23** Mikor pedig abban a városban
üldöznek titeket, szaladjatok a másikba. Mert bizony
mondom néktek: be sem járjátok Izráel városait, míg az
embernek Fia eljövend. **24** Nem fölebbvaló a tanítvány
a tanítónál, sem a szolga az ő uránál. **25** Elég a
tanítványnak, ha olyan mint a mestere, és a szolga
mint az ő Ura. Ha a házigazdát Belzebubnak hívták,
mennyivel inkább az ő házanépét?! **26** Azért ne féljetek
tőlök. Mert nincs oly rejtett dolog, a mi napfényre ne
jőne; és oly titok, a mi ki ne tudódnék. **27** A mit néktek
a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és a
mit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek. **28**
És ne féljetek azoktól, a kik a testet ölik meg, a lelket
pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljetek inkább, a ki
mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában.
(Geenna g1067) **29** Nemde, két verebecskét meg lehet
venni egy kis fillérért? És egy sem esik azok közül
a földre a ti Atyátok akarata nélkül! **30** Néktek pedig
még a fejetek hajszálai is mind számon vannak. **31** Ne
féljetek azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.
32 Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt,
én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt;
33 A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, én
is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt. **34**
Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet
bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet
bocsássak, hanem hogy fegyvert. **35** Mert azért jöttem,
hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atyja,
a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; **36** És
hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe. **37**
A ki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet,
nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és
leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám.
38 És a ki föl nem veszi az ő keresztjét és úgy nem
követ engem, nem méltó én hozzám. **39** A ki megtalálja
az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét én
érettem, megtalálja azt. **40** A ki titeket befogad, engem
fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki
engem küldött. **41** A ki befogadja a prófétát próféta
nevében, prófétának jutalmát veszi; és a ki befogadja az
igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi; **42** És
a ki inni ád egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár
hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek,
el nem vesztheti jutalmát.

11 És lőn, mikor elvégezé Jézus a tizenkét
tanítványának adott utasítást, elméne onnan,
hogy tanítson és prédikáljon azoknak városaiban. **2**
János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus
cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül,
3 Monda néki: Te vagy-é az, a ki eljövendő, vagy
mást várjunk? **4** És felelvén Jézus, monda nékik:
Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, a miket hallotok
és láttok: **5** A vakok látnak, és a sánták járnak;
a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a
halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangyéliom
hirdettetik; **6** És boldog, a ki én bennem meg nem
botránkozik. **7** Mikor pedig azok elmentek vala, szólni
kezde Jézus a sokaságnak Jánosról: Mit látni mentetek
ki a pusztába? Nádszálat-é, a mit a szél hajtogat? **8** Hát
mit látni mentetek ki? Puha ruhába öltözött embert-é?
Ímé a kik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban
vannak. **9** Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony,
mondom néktek, prófétánál is nagyobbat! **10** Mert ő az,
a kiről meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet
a te orczád előtt, a ki megkészíti előtted a te útadat.
11 Bizony mondom néktek: az asszonyoktól szülöttek
között nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál; de
a ki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb
nálánál. **12** A Keresztelő János idejétől fogva pedig
mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért,
és az erőszakoskodók ragadják el azt. **13** Mert a
próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak
vala. **14** És, ha be akarjátok venni, Illés ő, a ki eljövendő
vala. **15** A kinek van füle a hallásra, hallja. **16** De
kihez hasonlítsam ezt a nemzetséget? Hasonlatos a
gyermekekhez, a kik a piaczon ülnek, és kiáltoznak az ő
társaiknak, **17** És ezt mondják: Sípoltunk néktek, és
nem tánczoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek,
és nem sírtatok. **18** Mert eljött János, a ki sem eszik,
sem iszik, és azt mondják: Ördög van benne. **19** Eljött
az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondják:
Ímé a nagy étü és részeges ember, a vámszedők és
bűnösök barátja! És igazoltaték a bölcseség az ő fiaitól.
20 Ekkor elkezdé szemökre hányni ama városoknak,
a melyekben legtöbb csodái lőnek, hogy nem tértek
vala meg: **21** Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida!
Mert ha Tirusban és Sidonban történnek vala azok a
csodák, a melyek bennetek lőnek, rég megtértek volna

gyászruhában és hamuban. 22 De mondom néktek:
Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet
napján, hogynem néktek. 23 Te is Kapernaum, a ki az
égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megaláztatni;
mert ha Sodomában történnek vala azok a csodák, a
melyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt
volna. (Hadēs g86) 24 De mondom néktek, hogy Sodoma
földének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem
néked. 25 Abban az időben szólván Jézus, monda:
Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura,
hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek
elől, és a kisdedeknek megjelentetted. 26 Igen, Atyám,
mert így volt kedves te előtted. 27 Mindent nékem
adott át az én Atyám, és senki sem ismeri a Fiút, csak
az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és a
kinek a Fiú akarja megjelenteni. 28 Jőjjetek én hozzám
mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek,
és én megnyugosztlak titeket. 29 Vegyétek föl magatokra
az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid
és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti
lelkeiteknek. 30 Mert az én igám gyönyörűséges, és az
én terhem könnyű.

12 Abban az időben a vetéseken át haladt Jézus
szombatnapon; tanítványai pedig megéheztek,
és kezdték a kalászokat tépni és enni. 2 Látván pedig
ezt a farizeusok, mondának néki: Ímé a te tanítványaid
azt cselekszik, a mit nem szabad szombatnapon
cselekedni. 3 Ő pedig monda nékik: Nem olvastátok-é,
mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett vala ő és a
kik vele valának? 4 Hogyan ment be az Isten házába,
és ette meg a szentelt kenyereket, a melyeket nem
vala szabad megennie néki, sem azoknak, a kik ő
vele valának, hanem csak a papoknak? 5 Vagy nem
olvastátok-é a törvényben, hogy szombatnapon megtörik
a papok a szombatot a templomban és nem vétkeznek?
6 Mondom pedig néktek, hogy a templomnál nagyobb
van itt. 7 Ha pedig tudnátok, mi ez: Irgalmasságot
akarok és nem áldozatot, nem kárhoztattátok volna az
ártatlanokat. 8 Mert a szombatnak is Ura az embernek
Fia. 9 És távozván onnan, méne az ő zsinagógájukba.
10 És ímé, vala ott egy elszáradt kezű ember. És
megkérdék őt, mondván: Ha szabad-é szombatnapon
gyógyítani? hogy vádolhassák őt. 11 Ő pedig monda
nékik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy
juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem
ragadja és ki nem vonja azt? 12 Mennyivel drágább
pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon
jót cselekedni. 13 Akkor monda annak az embernek:
Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és olyan éppé lőn,
mint a másik. 14 A farizeusok pedig kimenvén, tanácsot
tartának ellene, hogyan veszíthetnék el őt. 15 Jézus
pedig észrevévén ezt, eltávozék onnan. És követé őt
nagy sokaság, és ő meggyógyítja vala mindnyájokat;
16 És megfenyegeté őket, hogy őt ismertté ne tegyék;
17 Hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondása, a ki
így szólt: 18 Ímé az én szolgám, a kit választottam;
az én szerelmesem, a kiben az én lelkem kedvét lelé;
lelkemet adom ő belé, és ítéletet hirdet a pogányoknak.
19 Nem verseng, és nem kiált; az utczákon senki nem
hallja szavát. 20 A megrepedezett nádat nem töri el, és
a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, mígnem diadalomra
viszi az ítéletet. 21 És az ő nevében reménykednek
majd a pogányok. 22 Akkor egy vak és néma ördöngőst
hoztak ő eléje; és meggyógyítá azt, annyira, hogy a vak
és néma mind beszél, mind lát vala. 23 És elálmélkodék
az egész sokaság, és monda: Vajjon nem ez-é Dávidnak
ama Fia? 24 A farizeusok pedig ezt hallván, mondának:
Ez nem űzi ki az ördögöket, hanemha Belzebubbal,
az ördögök fejedelmével. 25 Jézus pedig, tudva az ő
gondolataikat, monda nékik: Minden ország, a mely
magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy
háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával.
26 Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott
meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa? 27
És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti
fiaitok ki által űzik ki? Azért ők magok lesznek a ti
bíráitok. 28 Ha pedig én Istennek Lelke által űzöm ki az
ördögöket, akkor kétség nélkül elérkezett hozzátok az
Isten országa. 29 Avagy mi módon mehet be valaki a
hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit,
hanemha megkötözi előbb a hatalmast és akkor rabolja
ki annak házát? 30 A ki velem nincsen, ellenem van; és
a ki velem nem gyűjt, tékozol. 31 Azt mondom azért
néktek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az
embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik
meg az embereknek. 32 Még a ki az ember Fia ellen
szól, annak is megbocsáttatik; de a ki a Szent Lélek
ellen szól, annak sem ezen, sem a más világon meg
nem bocsáttatik. (aiōn g165) 33 Vagy legyetek jó fák, és
teremjetek jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák,
és teremjetek romlott gyümölcsöt; mert gyümölcséről
ismerik meg a fát. 34 Mérges kígyóknak fajzatai, mi
módon szólhattok jókat, holott gonoszak vagytok? Mert
a szívnek teljességéből szól a száj. 35 A jó ember
az ő szívének jó kincseiből hozza elő a jókat; és a
gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hozza
elő a gonoszokat. 36 De mondom néktek: Minden
hivalkodó beszédért, a mit beszélnek az emberek,
számot adnak majd az ítélet napján. 37 Mert a te
beszédidből ismertetel igaznak, és a te beszédidből
ismertetel hamisnak. 38 Ekkor felelének néki némelyek
az írástudók és farizeusok közül, mondván: Mester, jelt
akarnánk látni te tőled. 39 Ő pedig felelvén, monda
nékik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kiván; és
nem adatik jel néki, hanemha Jónás prófétának jele.

40 Mert a miképen Jónás három éjjel és három nap
volt a czethal gyomrában, azonképen az embernek Fia
is három nap és három éjjel lesz a föld gyomrában.
41 Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel
ezzel a nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők
megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van
itt Jónásnál. 42 Délnek királyné asszonya felkél majd az
ítéletkor e nemzetséggel együtt, és kárhoztatja ezt: mert
ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon
bölcseségét; és ímé, nagyobb van itt Salamonnál. 43
Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz
nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem
talál: 44 Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba,
a honnét kijöttem. És oda menvén, üresen, kisöpörve és
fölékesítve találja azt. 45 Akkor elmegy és vesz maga
mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és
bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó
állapotja gonoszabb lesz az elsőnél. Így lesz ezzel a
gonosz nemzetséggel is. 46 Mikor pedig még szóla a
sokaságnak, ímé az ő anyja és az ő testvérei állanak
vala odakünn, akarván ő vele szólni. 47 És monda néki
valaki: Ímé a te anyád és testvéreid odakünn állanak,
és szólni akarnak veled. 48 Ő pedig felelvén, monda a
hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én
testvéreim? 49 És kinyujtván kezét az ő tanítványaira,
monda: Ímé az én anyám és az én testvéreim! 50 Mert
a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem
fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

13 Azon a napon kimenvén Jézus a házból, leüle
a tenger mellett. 2 És nagy sokaság gyülekezék ő
hozzá, annyira, hogy ő a hajóba méne leülni; az egész
sokaság pedig a parton áll vala. 3 És sokat beszéle
nékik példázatokban, mondván: Ímé kiméne a magvető
vetni, 4 És a mikor ő vet vala, némely mag az útfélre
esék; és eljövén a madarak, elkapdosák azt. 5 Némely
pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala; és
hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben. 6
De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy gyökere
nem vala, elszáradott. 7 Némely pedig a tövisek közé
esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt. 8
Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme,
némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig
harmincz annyit. 9 A kinek van füle a hallásra, hallja.
10 A tanítványok pedig hozzámenvén, mondának néki:
Miért szólasz nékik példázatokban? 11 Ő pedig felelvén,
monda nékik: Mert néktek megadatott, hogy érthessétek
a mennyek országának titkait, ezeknek pedig nem
adatott meg. 12 Mert a kinek van, annak adatik, és
bővölködik; de a kinek nincs, az is elvétetik tőle, a mije
van. 13 Azért szólok velök példázatokban, mert látván
nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek.
14 És beteljesedék rajtok Ésaiás jövendölése, a mely
ezt mondja: Hallván halljatok, és ne értsetek; és látván
lássatok, és ne ismerjetek: 15 Mert megkövéredett
e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és
szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak
szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek
szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam
őket. 16 A ti szemeitek pedig boldogok, hogy látnak; és
a ti füleitek, hogy hallanak. 17 Mert bizony mondom
néktek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, a miket
ti láttok, és nem látták; és hallani, a miket ti hallotok,
és nem hallották. 18 Ti halljátok meg azért a magvető
példázatát. 19 Ha valaki hallja az ígét a mennyeknek
országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, a
mi annak szívébe vettetett vala. Ez az, a mely az útfélre
esett. 20 A mely pedig a köves helyre esett, ez az, a
ki hallja az ígét, és mindjárt örömmel fogadja; 21 De
nincs gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt
pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az íge miatt,
azonnal megbotránkozik. 22 A mely pedig a tövisek
közé esett, ez az, a ki hallja az ígét, de e világnak
gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az ígét,
és gyümölcsöt nem terem. (aiōn g165) 23 A mely pedig
a jó földbe esett, ez az, a ki hallja és érti az ígét; a
ki gyümölcsöt is terem, és terem némely száz annyit,
némely hatvan annyit, némely pedig harmincz annyit.
24 Más példázatot is adott eléjök, mondván: Hasonlatos
a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földébe
jó magot vetett; 25 De mikor az emberek alusznak
vala, eljöve az ő ellensége és konkolyt vete a búza
közé, és elméne. 26 Mikor pedig felnevekedék a vetés,
és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is.
27 A gazda szolgái pedig előállván, mondának néki:
Uram, avagy nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe?
honnan van azért benne a konkoly? 28 Ő pedig monda
nékik: Valamely ellenség cselekedte azt. A szolgák
pedig mondának néki: Akarod-é tehát, hogy elmenvén,
összeszedjük azokat? 29 Ő pedig monda: Nem. Mert a
mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán
a búzát is kiszaggatjátok. 30 Hagyjátok, hogy együtt
nőjjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt
mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a
konkolyt, és kössétek kévékbe, hogy megégessétek;
a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbe. 31 Más
példázatot is adott eléjök, mondván: Hasonlatos a
mennyeknek országa a mustármaghoz, a melyet vévén
az ember, elvete az ő mezejében; 32 A mely kisebb
ugyan minden magnál; de a mikor felnő, nagyobb
a veteményeknél, és fává lesz, annyira, hogy reá
szállanak az égi madarak, és fészket raknak ágain.
33 Más példázatot is mondott nékik: Hasonlatos a
mennyeknek országa a kovászhoz, a melyet vévén az
asszony, három mércze lisztbe elegyíte, mígnem az
egész megkele. 34 Mind ezeket példázatokban mondá
Jézus a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem

szóla nékik, **35** Hogy beteljék a mit a próféta szólott,
mondván: Megnyitom az én számat példázatokra; és
kitárom, amik e világ alapítása óta rejtve valának.
36 Ekkor elbocsátván a sokaságot, beméne Jézus a
házba. És az ő tanítványai hozzámenének, mondván:
Magyarázd meg nékünk a szántóföld konkolyáról való
példázatot. **37** Ő pedig felelvén monda nékik: A ki a jó
magot veti, az az embernek Fia; **38** A szántóföld pedig
a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly
pedig a gonosznak fiai. **39** Az ellenség pedig, a ki a
konkolyt vetette, az ördög; az aratás pedig a világ vége;
az aratók pedig az angyalok. **(aiōn g165)** **40** A miképen
azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik: akképen
lesz a világnak végén. **(aiōn g165)** **41** Az embernek Fia
elküldi az ő angyalait, és az ő országából összegyűjtik a
botránkozásokat mind, és azokat is, a kik gonoszságot
cselekesznek, **42** És bevetik őket a tüzes kemenczébe:
ott lészen sírás és fogcsikorgatás. **43** Akkor az igazak
fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak országában. A
kinek van füle a hallásra, hallja. **44** Ismét hasonlatos a
mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez,
a melyet megtalálván az ember, elrejté azt; és a
felett való örömében elmegy és eladván mindenét
a mije van, megveszi azt a szántóföldet. **45** Ismét
hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz,
a ki igazgyöngyöket keres; **46** A ki találván egy
drágagyöngyre, elméne, és mindenét eladván a mije
volt, megvevé azt. **47** Szintén hasonlatos a mennyeknek
országa a tengerbe vetett gyalomhoz, a mely mindenféle
fajtát összefogott; **48** Melyet, minekutána megtelt, a
partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe
gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták. **49** Így lesz a
világ végén is: Eljőnek majd az angyalok, és kiválasztják
a gonoszokat az igazak közül. **(aiōn g165)** **50** És a
tüzes kemenczébe vetik őket; ott lészen sírás és
fogcsikorgatás. **51** Monda nékik Jézus: Megértettétek-é
mindezeket? Mondának néki: Megértettük Uram. **52** Ő
pedig monda nékik: Annakokáért minden írástudó, a ki a
mennyeknek országa felől megtaníttatott, hasonlatos az
olyan gazdához, a ki ót és újat hoz elő az ő éléstárából.
53 És lőn, a mikor elvégzé Jézus ezeket a példázatokat,
elméne onnan. **54** És hazájába érve, tanítja vala őket
az ő zsinagógájukban, annyira, hogy álmélkodnak és
ezt mondják vala: Honnét van ebben ez a bölcseség
és az erők? **55** Nem ez-é amaz ácsmesternek fia?
Nem az ő anyját hívják-é Máriának, és az ő testvéreit
Jakabnak, Józsénak, Simonnak és Júdásnak? **56** És az
ő nőtestvérei is nem mind minálunk vannak-é? Honnét
vannak tehát ennél mindezek? **57** És megbotránkoznak
vala ő benne. Jézus pedig monda nékik: Nincsen
próféta tisztesség nélkül, hanem csak az ő hazájában
és házában. **58** Nem is tőn ott sok csodát, az ő
hitetlenségök miatt.

14 Abban az időben hírét hallá Heródes negyedes
fejedelem Jézusnak, **2** És monda szolgáinak:
Ez ama Keresztelő János; ő támadt fel a halálból,
és azért működnek benne az erők. **3** Mert Heródes
elfogatta vala Jánost, és megkötöztetvén, tömlöczbe
vetette vala Heródiásért, az ő testvérének, Fülöpnek
feleségéért. **4** Mert ezt mondja vala néki János: Nem
szabad néked ővele élned. **5** De mikor meg akarta
öletni, félt a sokaságtól, mert mint egy prófétát úgy
tartják vala őt. **6** Hanem mikor a Heródes születése
napját ünnepelék, tánczola a Heródiás leánya ő előttük,
és megtetszék Heródesnek; **7** Azért esküvéssel fogadá,
hogy a mit kér, megadja néki. **8** A leány pedig, anyja
rábeszélésére, monda: Add ide nékem egy tálban a
Keresztelő János fejét. **9** És megszomorodék a király,
de esküjéért és a vendégek miatt parancsolá, hogy
adják oda. **10** És elküldvén, fejét véteté Jánosnak a
tömlöczben. **11** És előhozák az ő fejét egy tálban,
és adák a leánynak; az pedig vivé az ő anyjának.
12 És előjövén az ő tanítványai, elvivék a testet, és
eltemeték azt; és elmenvén, megjelenték Jézusnak. **13**
És mikor ezt meghallotta Jézus, elméne onnét hajón
egy puszta helyre egyedül. A sokaság pedig ezt hallva,
gyalog követé őt a városokból. **14** És kimenvén Jézus,
láta nagy sokaságot, és megszáná őket, és azoknak
betegeit meggyógyítá. **15** Mikor pedig estveledék, hozzá
menének az ő tanítványai, mondván: Puszta hely ez,
és az idő már elmúlt; bocásd el a sokaságot, hogy
menjenek el a falvakba és vegyenek magoknak eleséget.
16 Jézus pedig monda nékik: Nem szükség elmenniök;
adjatok nékik ti enniök. **17** Azok pedig mondának néki:
Nincsen itt, csupán öt kenyerünk és két halunk. **18** Ő
pedig monda: Hozzátok azokat ide hozzám. **19** És mikor
megparancsolá a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre,
vevé az öt kenyeret és két halat, és szemeit az égre
emelvén, hálákat ada; és megszegvén a kenyereket, adá
a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak. **20**
És mindnyájan evének, és megelégedének; és felszedék
a maradék darabokat, tizenkét teli kosárral. **21** A kik
pedig ettek vala, mintegy ötezeren valának férfiak,
asszonyokon és gyermekeken kívül. **22** És mindjárt
kényszeríté Jézus az ő tanítványait, hogy szálljanak
a hajóba és menjenek át előre a túlsó partra, míg
ő elbocsátja a sokaságot. **23** És a mint elbocsátá a
sokaságot, felméne a hegyre, magánosan imádkozni.
Mikor pedig beestveledék, egyedül vala ott. **24** A
hajó pedig immár a tenger közepén vala, a haboktól
háborgattatva; mivelhogy a szél szembe fújt vala. **25** Az
éjszaka negyedik részében pedig hozzájuk méne Jézus,
a tengeren járván. **26** És mikor látták a tanítványok, hogy
ő a tengeren jára, megrémülének, mondván: Ez kísértet;
és a félelem miatt kiáltozának. **27** De Jézus azonnal
szóla hozzájuk, mondván: Bízzatok; én vagyok, ne

féljetek! 28 Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha
te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.
29 Ő pedig monda: Jövel! És Péter kiszállván a hajóból,
jár vala a vizeken, hogy Jézushoz menjen. 30 De
látva a nagy szelet, megrémüle; és a mikor kezd vala
merülni, kiálta, mondván: Uram, tarts meg engem! 31
Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét, megragadá őt, és
monda néki: Kicsinyhitű, miért kételkedél? 32 És a mikor
beléptek a hajóba, elállt a szél. 33 A hajóban levők pedig
hozzámenvén, leborulának előtte, mondván: Bizony,
Isten Fia vagy! 34 És általkelvén, eljutának Genezáret
földére. 35 És mikor megismerték őt annak a helynek
lakosai, szétküldének abba az egész környékbe, és
minden beteget hozzá hozának; 36 És kérik vala őt,
hogy csak az ő ruhájának peremét illethessék. És a kik
illeték vala, mindnyájan meggyógyulának.

15 Akkor írástudók és farizeusok jőnek vala Jézushoz,
Jeruzsálemből, mondván: 2 Miért hágják át a te
tanítványaid a vének rendeléseit? Mert nem mossák meg
a kezeiket, mikor enni akarnak. 3 Ő pedig felelvén monda
nékik: Ti meg miért hágjátok át az Isten parancsolatját
a ti rendeléseitek által? 4 Mert Isten parancsolta ezt,
mondván: Tiszteld atyádat és anyádat, és: A ki atyját
vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon. 5 Ti pedig ezt
mondjátok: A ki atyjának vagy anyjának ezt mondja:
Templomi ajándék az, a mivel megsegíthetlek, az olyan
akár ne is tisztelje az ő atyját vagy anyját. 6 És erőtelenné
tettétek az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által. 7
Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván:
8 Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel
engemet; szíve pedig távol van tőlem. 9 Pedig hiába
tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a
melyek embereknek parancsolatai. 10 És előszólítván
a sokaságot, monda nékik: Halljátok és értsétek meg:
11 Nem az fertőzteti meg az embert, a mi a szájon
bemegy, hanem a mi kijön a szájból, az fertőzteti meg
az embert. 12 Akkor hozzájárulván az ő tanítványai,
mondának néki: Tudod-é, hogy a farizeusok e beszédet
hallván, megbotránkoztak? 13 Ő pedig felelvén, monda:
Minden plánta, a melyet nem az én mennyei Atyám
plántált, kitépetik. 14 Hagyjátok őket; vakoknak vak
vezetői ők: ha pedig vak vezeti a vakot, mind a ketten
a verembe esnek. 15 Péter pedig felelvén, monda
néki: Magyarázd meg nékünk ezt a példázatot. 16
Jézus pedig monda: Ti is értelem nélkül vagytok-é
még? 17 Mégsem értitek-é, hogy minden, a mi a
szájon bemegy, a gyomorba jut, és az árnyékszékbe
vettetik? 18 A mik pedig a szájból jőnek ki, a szívből
származnak, és azok fertőztetik meg az embert. 19
Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok,
gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások,
hamis tanubizonyságok, káromlások. 20 Ezek fertőztetik
meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés
nem fertőzteti meg az embert. 21 És elmenvén onnét
Jézus, Tirus és Sidon vidékeire tére. 22 És ímé egy
kananeus asszony jövén ki abból a tartományból, kiált
vala néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! az
én leányom az ördögtől gonoszul gyötörtetik. 23 Ő
pedig egy szót sem felele néki. És az ő tanítványai
hozzá menvén, kérik vala őt, mondván: Bocsásd el őt,
mert utánunk kiált. 24 Ő pedig felelvén, monda: Nem
küldettem, csak az Izráel házának elveszett juhaihoz. 25
Az asszony pedig odaérvén, leborula előtte, mondván:
Uram, légy segítségül nékem! 26 Ő pedig felelvén,
monda: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek
vetni. 27 Az pedig monda: Úgy van, Uram; de hiszen az
ebek is esznek a morzsalékokból, a mik az ő uroknak
asztaláról aláhullanak. 28 Ekkor felelvén Jézus, monda
néki: Óh asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te
akaratod szerint. És meggyógyula az ő leánya attól
a pillanattól fogva. 29 És onnét távozva, méne Jézus
a Galilea tengere mellé; és felmenvén a hegyre, ott
leüle. 30 És nagy sokaság megy vala hozzá, vivén
magokkal sántákat, vakokat, némákat, csonkákat és
sok egyebeket, és odahelyezék őket a Jézus lábai
elé; és meggyógyítá őket, 31 Úgy hogy a sokaság
álmélkodik vala, látván, hogy a némák beszélnek, a
csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak: és
dicsőíték Izráel Istenét. 32 Jézus pedig előszólítván az
ő tanítványait, monda: Szánakozom e sokaságon, mert
három napja immár, hogy velem vannak, és nincs mit
enniök. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy
valamiképen ki ne dőljenek az úton. 33 És mondának
néki az ő tanítványai: Honnét volna e pusztában annyi
kenyerünk, hogy megelégítsünk ily nagy sokaságot? 34
És monda nékik Jézus: Hány kenyeretek van? Ők pedig
mondának: Hét, és néhány halunk. 35 És parancsolá
a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földön. 36 És
vevén a hét kenyeret és a halakat, és hálákat adván,
megtöré, és adá az ő tanítványainak, a tanítványok
pedig a sokaságnak. 37 És mindnyájan evének, és
megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat
hét teli kosárral. 38 A kik pedig ettek vala, négyezeren
valának férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül.
39 És elbocsátván a sokaságot, beszálla a hajóba, és
elméne Magdala határaiba.

16 És hozzá menvén a farizeusok és sadduczeusok,
kisértvén, kérék őt, hogy mutasson nékik mennyei
jelt. 2 Ő pedig felelvén, monda nékik: Mikor estveledik,
azt mondjátok: Szép idő lesz; mert veres az ég. 3
Reggel pedig: Ma zivatar lesz; mert az ég borús és
veres. Képmutatók, az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni,
az idők jeleit pedig nem tudjátok? 4 E gonosz és
parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik néki jel,
hanemha a Jónás prófétának jele. És ott hagyván őket,

elméne. 5 És az ő tanítványai a tulsó partra menvén,
elfelejtettek kenyeret vinni magukkal. 6 Jézus pedig
monda nékik: Vigyázzatok és őrizkedjetek a farizeusok
és sadduczeusok kovászától. 7 Ők pedig tanakodnak
vala maguk között, mondván: Nem hoztunk kenyeret
magunkkal. 8 Jézus pedig megértvén ezt, monda nékik:
Mit tanakodtok magatok között óh kicsinyhitűek, hogy
kenyeret nem hoztatok magatokkal?! 9 Mégsem értitek-
é, nem is emlékeztek-é az ötezernek öt kenyerére, és
hogy hány kosárt töltöttetek meg? 10 Sem a négyezernek
hét kenyerére, és hogy hány kosárt töltöttetek meg?
11 Hogyan nem értitek, hogy nem kenyérről mondtam
néktek, hogy őrizkedjetek a farizeusok és sadduczeusok
kovászától!? 12 Ekkor értették meg, hogy nem arról
szólott, hogy a kenyér kovászától, hanem hogy a
farizeusok és sadduczeusok tudományától őrizkedjenek.
13 Mikor pedig Jézus Czézárea Filippi környékére méne,
megkérdé tanítványait, mondván: Engemet, embernek
Fiát, kinek mondanak az emberek? 14 Ők pedig
mondának: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások
Illésnek; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a
próféták közül. 15 Monda nékik: Ti pedig kinek mondotok
engem? 16 Simon Péter pedig felelvén, monda: Te
vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. 17 És felelvén
Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia,
mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem
az én mennyei Atyám. 18 De én is mondom néked,
hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel
az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem
vesznek rajta diadalmat. (Hadēs g86) 19 És néked adom
a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz
a földön, a mennyekben is kötve lészen; és a mit
megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lészen. 20
Akkor megparancsolá tanítványainak, hogy senkinek
se mondják, hogy ő a Jézus Krisztus. 21 Ettől fogva
kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy néki
Jeruzsálembe kell menni, és sokat szenvedni a vénektől
és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és
harmadnapon föltámadni. 22 És Péter előfogván őt,
kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem
eshetik ez meg te véled. 23 Ő pedig megfordulván,
monda Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra
vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira,
hanem az emberi dolgokra. 24 Ekkor monda Jézus
az ő tanítványainak: Ha valaki jőni akar én utánam,
tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, és
kövessen engem. 25 Mert a ki meg akarja tartani az
ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét
én érettem, megtalálja azt. 26 Mert mit használ az
embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő
lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az
ember az ő lelkéért? 27 Mert az embernek Fia eljő az
ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor
megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint. 28
Bizony mondom néktek: Azok között, a kik itt állanak,
vannak némelyek, a kik nem kóstolják meg a halált,
a míg meg nem látják az embernek Fiát eljőni az ő
országában.

17 És hat nap mulva magához vevé Jézus Pétert,
Jakabot és ennek testvérét Jánost, és felvivé őket
magokban egy magas hegyre. 2 És elváltozék előttök,
és az ő orczája ragyog vala, mint a nap, ruhája pedig
fehér lőn, mint a fényesség. 3 És ímé megjelenék ő
nékik Mózes és Illés, a kik beszélnek vala ő vele. 4
Péter pedig megszólalván, monda Jézusnak: Uram,
jó nékünk itt lennünk. Ha akarod, építsünk itt három
hajlékot, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is
egyet. 5 Mikor ő még beszél vala, ímé, fényes felhő
borítá be őket; és ímé szózat lőn a felhőből, mondván:
Ez az én szerelmes Fiam, a kiben én gyönyörködöm: őt
hallgassátok. 6 És a tanítványok a mint ezt hallák, arczra
esének és igen megrémülének. 7 Jézus pedig hozzájok
menvén, illeté őket, és monda: Keljetek fel és ne féljetek!
8 Mikor pedig szemeiket fölemelék, senkit sem látának,
hanem csak Jézust egyedül. 9 És mikor a hegyről
alájövének, megparancsolá nékik Jézus, mondván:
Senkinek se mondjátok el a mit láttatok, míg fel nem
támadt az embernek Fia a halálból. 10 És megkérdezék
őt az ő tanítványai, mondván: Miért mondják tehát az
írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljőnie? 11 Jézus
pedig felelvén, monda nékik: Illés bizony eljő előbb, és
mindent helyreállít; 12 De mondom néktek, hogy Illés
immár eljött, és nem ismerék meg őt, hanem azt mívelék
vele, a mit akarának. Ezenképen az ember Fiának is
szenvednie kell majd ő tőlük. 13 Ekkor megértették a
tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szóla nékik. 14
És mikor a sokasághoz értek, egy ember jöve hozzá,
térdre esvén ő előtte, 15 És mondván: Uram, könyörülj
az én fiamon, mert holdkóros és kegyetlenül szenved;
mivelhogy gyakorta esik a tűzbe, és gyakorta a vízbe.
16 És elvittem őt a te tanítványaidhoz, és nem tudták őt
meggyógyítani. 17 Jézus pedig felelvén, monda: Óh
hitetlen és elfajult nemzetség! vajjon meddig leszek
veletek? vajjon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok
őt ide nékem. 18 És megdorgálá őt Jézus, és kiméne
belőle az ördög; és meggyógyula a gyermek azon órától
fogva. 19 Ekkor a tanítványok magukban Jézushoz
menvén, mondának néki: Mi miért nem tudtuk azt
kiűzni? 20 Jézus pedig monda nékik: A ti hitetlenségetek
miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek
volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a
hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi
sem volna lehetetlen néktek. 21 Ez a fajzat pedig
ki nem megy, hanemha könyörgés és böjtölés által.
22 Mikor pedig Galileában jártak vala, monda nékik
Jézus: Az ember Fia emberek kezébe adatik; 23 És

megölik őt, de harmadnapon föltámad. És felettébb
megszomorodának. 24 Mikor pedig eljutottak vala
Kapernaumba, a kétdrakma-szedők Péterhez menének
és mondának néki: A ti mesteretek nem fizeti-é a
kétdrakmát? 25 Monda: Igen. És mikor beméne a házba,
megelőzé őt Jézus, mondván: Mit gondolsz Simon? A
föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? a fiaiktól-
é, vagy az idegenektől? 26 Monda néki Péter: Az
idegenektől. Monda néki Jézus: Tehát a fiak szabadok.
27 De hogy őket meg ne botránkoztassuk, menj a
tengerre, vesd be a horgot, és vond ki az első halat, a
mely rá akad: és felnyitván a száját, egy státert találsz
benne: azt kivévén, add oda nékik én érettem és te
éretted.

18 Abban az órában menének a tanítványok
Jézushoz, mondván: Vajjon ki nagyobb a
mennyeknek országában? 2 És előhíván Jézus egy
kis gyermeket, közéjök állítja vala azt, 3 És monda:
Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok
nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképen nem
mentek be a mennyeknek országába. 4 A ki azért
megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb
a mennyeknek országában. 5 És a ki egy ilyen kis
gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.
6 A ki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, a
kik én bennem hisznek, jobb annak, hogy malomkövet
kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. 7
Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség,
hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek,
a ki által a botránkozás esik. 8 Ha pedig a te kezed
vagy a te lábad megbotránkoztat téged, vágd le azokat
és vesd el magadtól; jobb néked az életre sántán
vagy csonkán bemenned, hogynem két kézzel vagy
két lábbal vettetned az örök tűzre. **(aiōnios g166)** 9
És ha a te szemed botránkoztat meg téged, vájd
ki azt és vesd el magadtól; jobb néked félszemmel
bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a
gyehenna tüzére. **(Geenna g1067)** 10 Meglássátok, hogy
eme kicsinyek közül egyet is meg ne utáljatok; mert
mondom néktek, hogy az ő angyalaik a mennyekben
mindenkor látják az én mennyei Atyám orczáját. 11
Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, a mi
elveszett vala. 12 Mit gondoltok? Ha valamely embernek
száz juha van, és egy azok közül eltévelyedik: vajjon a
kilenczvenkilenczet nem hagyja-é ott, és a hegyekre
menvén, nem keresi-é azt, a melyik eltévelyedett? 13
És ha történetesen megtalálja azt, bizony mondom
néktek, inkább örvend azon, mint a kilenczvenkilenczen,
a mely el nem tévelyedett. 14 Ekképen a ti mennyei
Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszszen e kicsinyek
közül. 15 Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj
el és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád,
megnyerted a te atyádfiát; 16 Ha pedig nem hallgat rád,
végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy
három tanú vallomásával erősíttessék minden szó. 17
Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha
a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a
pogány és a vámszedő. 18 Bizony mondom néktek: A
mit megköttök a földön, a mennyben is kötve lészen; és
a mit megoldotok a földön, a mennyben is oldva lészen.
19 Ismét, mondom néktek, hogy ha ketten közületek
egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, a
mit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám.
20 Mert a hol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én
nevemben, ott vagyok közöttük. 21 Ekkor hozzámenvén
Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának
ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer
is? 22 Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy
még hétszer is, hanem még hetvenhétszer is. 23
Annakokáért hasonlatos a mennyeknek országa a
királyhoz, a ki számot akar vala vetni az ő szolgáival. 24
Mikor pedig számot kezde vetni, hozának eléje egyet, a
ki tízezer tálentommal vala adós. 25 Nem tudván pedig
fizetni, parancsolá annak ura, hogy adják el azt, és
a feleségét és gyermekeit, és mindenét, a mije vala,
és fizessenek. 26 Leborulván azért a szolga előtte,
könyörög vala néki, mondván: Uram, légy türelemmel
hozzám, és mindent megfizetek néked. 27 Az úr pedig
megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot
is elengedé néki. 28 Kimenvén pedig az a szolga,
találkozék egygyel az ő szolgatársai közül, a ki száz
dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja
vala, mondván: Fizesd meg nékem, a mivel tartozol.
29 Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé,
könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám,
és mindent megfizetek néked. 30 De ő nem akará;
hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti,
a mivel tartozik. 31 Látván pedig az ő szolgatársai,
a mik történtek vala, felettébb megszomorodának; és
elmenvén, mindent megjelentének az ő uroknak, a
mik történtek vala. 32 Akkor előhivatván őt az ő ura,
monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat
elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem:
33 Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te
szolgatársadon, a miképen én is könyörültem te rajtad?
34 És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok
kezébe, mígnem megfizeti mind, a mivel tartozik. 35
Ekképen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha
szivetekből meg nem bocsátjátok, kiki az ő atyjafiának,
az ő vétkeiket.

19 És lőn, mikor elvégezte Jézus e beszédeket,
elméne Galileából, és méne Júdeának határaiba
a Jordánon túl; 2 És követé őt nagy sokaság, és
meggyógyítá ott őket. 3 És hozzá menének a farizeusok,
kisértvén őt és mondván: Szabad-é az embernek az ő
feleségét akármi okért elbocsátani? 4 Ő pedig felelvén,

monda: Nem olvastátok-é, hogy a teremtő kezdettől
fogva férfiúvá és asszonynyá teremté őket, 5 És ezt
mondá: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját;
és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy
testté. 6 Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test.
A mit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne
válaszsza. 7 Mondának néki: Miért rendelte tehát
Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani
el az asszonyt? 8 Monda nékik: Mózes a ti szívetek
keménysége miatt engedte volt meg néktek, hogy
feleségeiteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem
így volt. 9 Mondom pedig néktek, hogy a ki elbocsátja
feleségét, hanemha paráznaság miatt, és mást vesz
el, házasságtörő; és a ki elbocsátottat vesz el, az is
házasságtörő. 10 Mondának néki tanítványai: Ha így
van a férfi dolga az asszonynyal, nem jó megházasodni.
11 Ő pedig monda nékik: Nem mindenki veszi be ezt
a beszédet, hanem a kinek adatott. 12 Mert vannak
heréltek, a kik anyjuk méhéből születtek így; és vannak
heréltek, a kiket az emberek heréltek ki; és vannak
heréltek, a kik maguk herélték ki magukat a mennyeknek
országáért. A ki beveheti, vegye be. 13 Ekkor kis
gyermekeket hozának hozzá, hogy kezeit vesse azokra,
és imádkozzék; a tanítványok pedig dorgálják vala
azokat. 14 Jézus pedig monda: Hagyjatok békét e kis
gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám
jőjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa. 15
És kezeit reájuk vetvén, eltávozék onnét. 16 És ímé
hozzá jövén egy ember, monda néki: Jó mester, mi jót
cselekedjem, hogy örök életet nyerjek? **(aiōnios g166)**
17 Ő pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak?
Senki sem jó, csak egy, az Isten. Ha pedig be akarsz
menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat. 18
Monda néki: Melyeket? Jézus pedig monda: Ezeket: Ne
ölj; ne paráználkodjál; ne lopj; hamis tanubizonyságot
ne tégy; 19 Tiszteld atyádat és anyádat; és: Szeresd
felebarátodat, mint temagadat. 20 Monda néki az
ifjú: Mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva; mi
fogyatkozás van még bennem? 21 Monda néki Jézus:
Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonodat, és
oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz mennyben;
és jer és kövess engem. 22 Az ifjú pedig e beszédet
hallván, elméne megszomorodva; mert sok jószága
vala. 23 Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony
mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be
a mennyeknek országába. 24 Ismét mondom pedig
néktek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni,
hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni. 25 A
tanítványok pedig ezeket hallván, felettébb álmélkodnak
vala, mondván: Kicsoda üdvözülhet tehát? 26 Jézus
pedig rájuk tekintvén, monda nékik: Embereknél ez
lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. 27 Akkor
felelvén Péter, monda néki: Ímé, mi elhagytunk mindent
és követtünk téged: mink lesz hát minékünk? 28 Jézus
pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy ti, a
kik követtetek engem, az újjá születéskor, a mikor az
embernek Fia beül az ő dicsőségének királyi székébe,
ti is beültök majd tizenkét királyi székbe, és ítélitek
az Izráel tizenkét nemzetségét. 29 És a ki elhagyta
házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját,
vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy
szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit
vészen, és örökség szerint nyer örök életet. **(aiōnios g166)** 30 Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók
elsők.

20 Mert hasonlatos a mennyeknek országa a
gazdaemberhez, a ki jó reggel kiméne, hogy
munkásokat fogadjon az ő szőlejébe. 2 Megszerződvén
pedig a munkásokkal napi tíz pénzben, elküldé őket
az ő szőlejébe. 3 És kimenvén három óra tájban, láta
másokat, a kik hivalkodván a piaczon álltak vala. 4
És monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi
igazságos, megadom néktek. 5 Azok pedig elmenének.
Hat és kilencz óra tájban ismét kimenvén, ugyanazon
képen cselekedék. 6 Tizenegy óra tájban is kimenvén,
talála másokat, a kik hivalkodva állottak vala, és monda
nékik: Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván? 7
Mondának néki: Mert senki sem fogadott meg minket.
Monda nékik: Menjetek el ti is a szőlőbe, és a mi
igazságos, megkapjátok. 8 Mikor pedig beestveledék,
monda a szőlőnek ura az ő vinczellérjének: Hívd elő
a munkásokat, és add ki nékik a bért, az utolsóktól
kezdve mind az elsőkig. 9 És jövén a tizenegyórásak,
fejenként tíz-tíz pénzt vőnek. 10 Jövén azután az
elsők, azt gondolják vala, hogy ők többet kapnak:
de ők is tíz-tíz pénzt vőnek fejenként. 11 A mint
pedig fölvevék, zúgolódnak vala a házigazda ellen, 12
Mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak
és egyenlőkké tetted azokat velünk, a kik a napnak
terhét és hőségét szenvedtük. 13 Ő pedig felelvén,
monda azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem
igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződtél-
é meg velem? 14 Vedd, a mi a tiéd, és menj el. Én
pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint
néked. 15 Avagy nem szabad-é nékem a magaméval
azt tennem, amit akarok? avagy a te szemed azért
gonosz, mert én jó vagyok? 16 Ekképen lesznek az
utolsók elsők és az elsők utolsók; mert sokan vannak a
hivatalosok, de kevesen a választottak. 17 És mikor
felmegy vala Jézus Jeruzsálembe, útközben csupán
a tizenkét tanítványt vévén magához, monda nékik:
18 Ímé, felmegyünk Jeruzsálembe, és az embernek
Fia átadatik a főpapoknak és írástudóknak; és halálra
kárhoztatják őt, 19 És a pogányok kezébe adják őt,
hogy megcsúfolják és megostorozzák és keresztre
feszítsék; de harmadnap feltámad. 20 Ekkor hozzá

méne a Zebedeus fiainak anyja az ő fiaival együtt,
leborulván és kérvén ő tőle valamit. 21 Ő pedig monda
néki: Mit akarsz? Monda néki: Mondd, hogy ez az én
két fiam üljön a te országodban egyik jobb kezed felől, a
másik bal kezed felől. 22 Jézus pedig felelvén, monda:
Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a
melyet én megiszom? és megkeresztelkedhettek-é azzal
a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem?
Mondának néki: Meg. 23 És monda nékik: Az én
poharamat megiszszátok ugyan, és a keresztséggel, a
melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek;
de az én jobb és balkezem felől való ülést nem
az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a
kiknek az én Atyám elkészítette. 24 És hallva ezt
a tíz, megboszankodék a két testvére. 25 Jézus
pedig előszólítván őket, monda: Tudjátok, hogy a
pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok
hatalmaskodnak rajtok. 26 De ne így legyen közöttetek;
hanem a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti
szolgátok; 27 És a ki közöttetek első akar lenni, legyen
a ti szolgátok. 28 Valamint az embernek Fia nem azért
jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon,
és adja az ő életét váltságul sokakért. 29 És mikor
Jerikóból távozának, nagy sokaság követé őt. 30 És
ímé, két vak, a ki az út mellett ül vala, meghallván,
hogy Jézus arra megy el, kiált vala, mondván: Uram,
Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! 31 A sokaság pedig
dorgálja vala őket, hogy hallgassanak; de azok annál
jobban kiáltnak vala, mondván: Uram, Dávidnak Fia,
könyörülj rajtunk! 32 És megállván Jézus, megszólítá
őket és monda: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?
33 Mondának néki: Azt, Uram, hogy megnyíljanak a mi
szemeink. 34 Jézus pedig megszánván őket, illeté az ő
szemeiket; és szemeik azonnal megnyíltak; és követék
őt.

21 És mikor közeledtek Jeruzsálemhez, és
Bethfagéba, az olajfák hegyéhez jutottak vala,
akkor elküld Jézus két tanítványt, 2 És monda nékik:
Menjetek ebbe a faluba, a mely előttetek van, és legott
találtok egy megkötött szamarat és vele együtt az ő
vemhét; oldjátok el és hozzátok ide nékem. 3 És ha
valaki valamit szól néktek, mondjátok, hogy az Úrnak
van szüksége rájuk: és legott el fogja bocsátani őket. 4
Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék a próféta
mondása, a ki így szólott: 5 Mondjátok meg Sion
leányának: Ímhol jő néked a te királyod, alázatosan és
szamáron ülve, és teherhordozó szamárnak vemhén. 6
A tanítványok pedig elmenvén és úgy cselekedvén, a
mint Jézus parancsolta vala nékik, 7 Elhozák a szamarat
és annak vemhét, és felső ruháikat rájuk teríték, és
ráüle azokra. 8 A sokaság legnagyobb része pedig
felső ruháit az útra teríté; mások pedig a fákról galyakat
vagdalnak és hintenek vala az útra. 9 Az előtte és utána
menő sokaság pedig kiált vala, mondván: Hozsánna
a Dávid fiának! Áldott, a ki jő az Úrnak nevében!
Hozsánna a magasságban! 10 És a mikor bemegy vala
Jeruzsálembe, felháborodék az egész város, mondván:
Kicsoda ez? 11 A sokaság pedig monda: Ez Jézus, a
galileai Názáretből való próféta. 12 És beméne Jézus az
Isten templomába, és kiűzé mindazokat, a kik árulnak és
vásárolnak vala a templomban; és a pénzváltók asztalait
és a galambárusok székeit felforgatá. 13 És monda
nékik: Meg van írva: Az én házam imádság házának
mondatik. Ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek. 14
És menének hozzá vakok és sánták a templomban; és
meggyógyítá őket. 15 A főpapok és írástudók pedig,
látván a csodákat, a melyeket cselekedett vala, és a
gyermekeket, a kik kiáltottak vala a templomban, és
ezt mondták vala: Hozsánna a Dávid fiának; haragra
gerjedének, 16 És mondának néki: Hallod, mit mondanak
ezek? Jézus pedig monda nékik: Hallom. Sohasem
olvastátok-é: A gyermekek és csecsemők szája által
szereztél dicsőséget? 17 És ott hagyván őket, kiméne a
városból Bethániába, és ott marada éjjel. 18 Reggel
pedig, a városba visszajövet, megéhezék. 19 És
meglátva egy fügefát az út mellett, oda méne hozzá, és
nem talála azon semmit, hanem csak levelet; és monda
annak: Gyümölcs te rajtad ezután soha örökké ne
teremjen. És a fügefa azonnal elszárada. (aiōn g165) 20
És látván ezt a tanítványok, elcsodálkozának, mondván:
Hogyan száradt el a fügefa oly hirtelen? 21 Jézus pedig
felelvén, monda nékik: Bizony mondom néktek, ha van
hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, a
mi e fügefán esett, hanem ha azt mondjátok e hegynek:
Kelj fel és zuhanj a tengerbe, az is meglészen; 22 És a
mit könyörgéstekben kértek, mindazt meg is kapjátok,
ha hisztek. 23 És mikor bement vala a templomba,
hozzámenének a főpapok és a nép vénei, a mint
tanít vala, mondván: Micsoda hatalommal cselekszed
ezeket? és ki adta néked ezt a hatalmat? 24 Jézus
pedig felelvén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot
tőletek, a mire ha megfeleltek nékem, én is megmondom
néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. 25
A János keresztsége honnan vala? Mennyből-é, vagy
emberektől? Azok pedig tanakodnak vala magukban,
mondván: Ha azt mondjuk: mennyből, azt mondja majd
nékünk: Miért nem hittetek tehát néki? 26 Ha pedig azt
mondjuk: emberektől; félünk a sokaságtól; mert Jánost
mindnyájan prófétának tartják. 27 És felelvén Jézusnak,
mondának: Nem tudjuk. Monda nékik ő is: Én sem
mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem
ezeket. 28 De mit gondoltok ti? Vala egy embernek
két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiam,
munkálkodjál ma az én szőlőmben. 29 Az pedig felelvén,
monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát,
elméne. 30 A másikhoz is odamenvén, hasonlóképen

szóla. Az pedig felelvén, monda: Én elmegyek, uram; de
nem méne el. 31 E kettő közül melyik teljesítette az atya
akaratát? Mondának néki: Az első. Monda nékik Jézus:
Bizony mondom néktek: A vámszedők és a parázna
nők megelőznek titeket az Isten országában. 32 Mert
eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek
néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti
pedig, a kik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy
hittetek volna néki. 33 Más példázatot halljatok: Vala
egy házigazda, a ki szőlőt plántála, és azt gyepűvel
körülvevé, sajtót ása le benne, és tornyot építe, és
kiadá azt munkásoknak, és elutazék. 34 Mikor pedig
a gyümölcs ideje elérkezett vala, elküldé szolgáit a
munkásokhoz, hogy vegyék át az ő gyümölcsét. 35
És a munkások megfogván az ő szolgáit, az egyiket
megverék, a másikat megölék, a harmadikat pedig
megkövezék. 36 Ismét külde más szolgákat, többet mint
előbb; és azokkal is úgy cselekedének. 37 Utoljára pedig
elküldé azokhoz a maga fiát, ezt mondván: A fiamat meg
fogják becsülni. 38 De a munkások, meglátván a fiút,
mondának magok közt: Ez az örökös; jertek, öljük meg
őt, és foglaljuk el az ő örökségét. 39 És megfogván őt,
kiveté a szőlőn kívül és megölék. 40 Mikor azért megjő
a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal?
41 Mondának néki: Mint gonoszokat gonoszul elveszti
őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, a kik
beadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében. 42
Monda nékik Jézus: Sohasem olvastátok-é az írásokban:
A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek
feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt.
43 Annakokáért mondom néktek, hogy elvétetik tőletek
az Istennek országa, és oly népnek adatik, a mely
megtermi annak gyümölcsét. 44 És a ki e kőre esik,
szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt.
45 És a főpapok és farizeusok hallván az ő példázatait,
megértették, hogy róluk szól. 46 És mikor meg akarák
őt fogni, megfélemlének a sokaságtól, mivelhogy úgy
tartják vala őt mint prófétát.

22 És megszólalván Jézus, ismét példázatokban
beszél vala nékik, mondván: 2 Hasonlatos a
mennyeknek országa a királyhoz, a ki az ő fiának
menyegzőt szerze. 3 És elküldé szolgáit, hogy meghívják
azokat, a kik a menyegzőre hivatalosak valának; de
nem akarnak vala eljőni. 4 Ismét külde más szolgákat,
mondván: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ímé,
ebédemet elkészítettem, tulkaim és hízlalt állataim
levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre.
5 De azok nem törődvén vele, elmenének, az egyik a
maga szántóföldjére, a másik a maga kereskedésébe;
6 A többiek pedig megfogván az ő szolgáit, bántalmazák
és megölék őket. 7 Meghallván pedig ezt a király,
megharaguvék, és elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat
elveszté, és azoknak városait fölégeté. 8 Akkor monda
az ő szolgáinak: A menyegző ugyan készen van, de
a hivatalosok nem valának méltók. 9 Menjetek azért
a keresztútakra, és a kiket csak találtok, hívjátok be
a menyegzőbe. 10 És kimenvén azok a szolgák az
útakra, begyűjték mind a kiket csak találtak vala, jókat
és gonoszokat egyaránt. És megtelék a menyegző
vendégekkel. 11 Bemenvén pedig a király, hogy
megtekintse a vendégeket, láta ott egy embert, a
kinek nem vala menyegzői ruhája. 12 És monda néki:
Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői
ruhád? Az pedig hallgata. 13 Akkor monda a király
a szolgáknak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és
vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lészen
sírás és fogcsikorgatás. 14 Mert sokan vannak a
hivatalosok, de kevesen a választottak. 15 Ekkor a
farizeusok elmenvén, tanácsot tartának, hogy szóval
ejtsék őt tőrbe. 16 És elküldék hozzá tanítványaikat
a Heródes pártiakkal, a kik ezt mondják vala: Mester,
tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod,
és nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére
nem nézel. 17 Mondd meg azért nékünk, mit gondolsz:
Szabad-é a császárnak adót fizetnünk, vagy nem?
18 Jézus pedig ismervén az ő álnokságukat, monda:
Mit kisértgettek engem, képmutatók? 19 Mutassátok
nékem az adópénzt. Azok pedig oda vivének néki egy
dénárt. 20 És monda nékik: Kié ez a kép, és a felírás?
21 Mondának néki: A császáré. Akkor monda nékik:
Adjátok meg azért a mi a császáré a császárnak;
és a mi az Istené, az Istennek. 22 És ezt hallván,
elcsodálkozának; és ott hagyván őt, elmenének. 23
Ugyanazon a napon menének hozzá a sadduczeusok,
a kik a feltámadást tagadják, és megkérdezék őt,
24 Mondván: Mester, Mózes azt mondotta: Ha valaki
magzatok nélkül hal meg, annak testvére vegye el annak
feleségét, és támaszszon magot testvérének. 25 Vala
pedig minálunk hét testvér: és az első feleséget vevén,
meghala; és mivelhogy nem vala magzata, feleségét
a testvérére hagyá; 26 Hasonlóképen a második is, a
harmadik is, mind hetediglen. 27 Legutoljára pedig az
asszony is meghala. 28 A feltámadáskor azért a hét
közül melyiké lesz az asszony? Mert mindeniké vala.
29 Jézus pedig felelvén, monda nékik: Tévelyegtek,
mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az
Istennek hatalmát. 30 Mert a feltámadáskor sem nem
házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok
lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben. 31 A
halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-é, a mit
az Isten mondott néktek, így szólván: 32 Én vagyok az
Ábrahám Istene, és az Izsák Istene, és a Jákób Istene;
az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. 33 És a
sokaság ezt hallván, csodálkozék az ő tudományán. 34
A farizeusok pedig, hallván, hogy a sadduczeusokat
elnémította vala, egybegyűlének; 35 És megkérdé őt

közülök egy törvénytudó, kisértvén őt, és mondván:
36 Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?
37 Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te
Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes
elmédből. 38 Ez az első és nagy parancsolat. 39 A
második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat,
mint magadat. 40 E két parancsolattól függ az egész
törvény és a próféták. 41 Mikor pedig a farizeusok
összegyülekezének, kérdezé őket Jézus, 42 Mondván:
Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől? kinek a fia?
Mondának néki: A Dávidé. 43 Monda nékik: Miképen
hívja tehát őt Dávid lélekben Urának, ezt mondván: 44
Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem
felől, míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá
zsámolyul. 45 Ha tehát Dávid Urának hívja őt, mi módon
fia? 46 És senki egy szót sem felelhet vala néki; sem
pedig nem meri vala őt e naptól fogva többé senki
megkérdezni.

23 Akkor szóla Jézus a sokaságnak és az ő
tanítványainak, 2 Mondván: Az írástudók és a
farizeusok a Mózes székében ülnek: 3 Annakokáért
a mit parancsolnak néktek, mindazt megtartsátok és
megcselekedjétek; de az ő cselekedeteik szerint ne
cselekedjetek. Mert ők mondják, de nem cselekszik. 4
Mert ők nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek
egybe, és az emberek vállaira vetik; de ők az ujjokkal
sem akarják azokat illetni. 5 Minden ő dolgaikat
pedig csak azért cselekszik, hogy lássák őket az
emberek: mert megszélesítik az ő homlokszíjjaikat;
és megnagyobbítják az ő köntöseik peremét; 6 És
szeretik a lakomákon a főhelyet, és a gyülekezetekben
az elölűlést. 7 És a piaczokon való köszöntéseket,
és hogy az emberek így hívják őket: Mester, Mester!
8 Ti pedig ne hivassátok magatokat Mesternek, mert
egy a ti Mesteretek, a Krisztus; ti pedig mindnyájan
testvérek vagytok. 9 Atyátoknak se hívjatok senkit e
földön; mert egy a ti Atyátok, a ki a mennyben van.
10 Doktoroknak se hivassátok magatokat, mert egy a
ti Doktorotok, a Krisztus. 11 Hanem a ki a nagyobb
közöttetek, legyen a ti szolgátok. 12 Mert a ki magát
felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza,
felmagasztaltatik. 13 De jaj néktek képmutató írástudók
és farizeusok, mert a mennyeknek országát bezárjátok
az emberek előtt; mivelhogy ti nem mentek be, a kik
be akarnának menni, azokat sem bocsátjátok be. 14
Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok, mert
felemésztitek az özvegyek házát, és színből hosszan
imádkoztok; ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetéstek.
15 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert
megkerülitek a tengert és a földet, hogy egy pogányt
zsidóvá tegyetek; és ha azzá lett, a gyehenna fiává
teszitek őt, kétszerte inkább magatoknál. **(Geenna g1067)**
16 Jaj néktek vak vezérek, a kik ezt mondjátok: Ha valaki
a templomra esküszik, semmi az; de ha valaki a templom
aranyára esküszik, tartozik az. 17 Bolondok és vakok:
mert melyik nagyobb, az arany-é, vagy a templom, a
mely szentté teszi az aranyat? 18 És: Ha valaki az
oltárra esküszik, semmi az; de ha valaki a rajta levő
ajándékra esküszik, tartozik az. 19 Bolondok és vakok:
mert melyik nagyobb, az ajándék-é vagy az oltár, a
mely szentté teszi az ajándékot? 20 A ki azért az oltárra
esküszik, esküszik arra és mindazokra, a mik azon
vannak. 21 És a ki a templomra esküszik, esküszik arra
és Arra, a ki abban lakozik. 22 És a ki az égre esküszik,
esküszik az Isten királyiszékére és arra, ki abban ül.
23 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert
megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és
elhagyjátok a mik nehezebbek a törvényben, az ítéletet,
az irgalmasságot és a hívséget: pedig ezeket kellene
cselekedni, és amazokat sem elhagyni. 24 Vak vezérek,
a kik megszűritek a szúnyogot, a tevét pedig elnyelitek.
25 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert
megtisztítjátok a pohárnak és tálnak külsejét, belől pedig
rakvák azok ragadománynyal és mértékletlenséggel.
26 Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és tál
belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen. 27 Jaj néktek
képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlatosak
vagytok a meszelt sírokhoz, a melyek kívülről szépeknek
tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden
undoksággal rakvák. 28 Épen így ti is, kívülről igazaknak
látszotok ugyan az emberek előtt, de belől rakva vagytok
képmutatással és törvénytelenséggel. 29 Jaj néktek
képmutató írástudók és farizeusok! mert építitek a
próféták sírjait és ékesgetitek az igazak síremlékeit. 30
És ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna,
nem lettünk volna az ő bűntársaik a próféták vérében.
31 Így hát magatok ellen tesztek bizonyságot, hogy
fiai vagytok azoknak, a kik megölték a prófétákat. 32
Töltsétek be ti is a ti atyáitoknak mértékét! 33 Kígyók,
mérges kígyóknak fajzatai, miképen kerülitek ki a
gyehennának büntetését? **(Geenna g1067)** 34 Annakokáért
ímé prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én
hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és
megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban
megostoroztok és városról-városra üldöztök. 35 Hogy
reátok szálljon minden igaz vér, a mely kiömlött a földön,
az igaz Ábelnek vérétől Zakariásnak, a Barakiás fiának
véréig, a kit a templom és az oltár között megöltetek. 36
Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre
a nemzetségre. 37 Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd
a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád
küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat,
miképen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és
te nem akartad. 38 Ímé, pusztán hagyatik néktek a ti
házatok. 39 Mert mondom néktek: Mostantól fogva nem

láttok engem mindaddig, mígnem ezt mondjátok: Áldott,
a ki jő az Úrnak nevében!

24 És kijővén Jézus a templomból, tovább méne; és
hozzámenének az ő tanítványai, hogy mutogassák
néki a templom épületeit. **2** Jézus pedig monda nékik:
Nem látjátok-é mind ezeket? Bizony mondom néktek:
Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik. **3**
Mikor pedig az olajfák hegyén ül vala, hozzá menének a
tanítványok magukban mondván: Mondd meg nékünk,
mikor lesznek meg ezek? és micsoda jele lesz a te
eljövetelednek, és a világ végének? **(aiōn g165)** **4** És
Jézus felelvén, monda nékik: Meglássátok, hogy valaki
el ne hitessen titeket, **5** Mert sokan jőnek majd az én
nevemben, a kik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus; és
sokakat elhitetnek. **6** Hallanotok kell majd háborúkról és
háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljetek;
mert mindezeknek meg kell lenniök. De még ez nem
itt a vég. **7** Mert nemzet támad nemzet ellen, és
ország ország ellen; és lésznek éhségek és döghalálok,
és földindulások mindenfelé. **8** Mind ez pedig a sok
nyomorúságnak kezdete. **9** Akkor nyomorúságra adnak
majd benneteket, és megölnek titeket; és gyűlöletesek
lesztek minden nép előtt az én nevemért. **10** És akkor
sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és
gyűlölik egymást. **11** És sok hamis próféta támad, a
kik sokakat elhitetnek. **12** És mivelhogy a gonoszság
megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül. **13**
De a ki mindvégig állhatatos marad, az idvezül. **14** És
az Isten országának ez az evangyélioma hirdettetik
majd az egész világon, bizonyságul minden népnek;
és akkor jő el a vég. **15** Mikor azért látjátok majd,
hogy az a pusztító utálatosság, a melyről Dániel próféta
szólott, ott áll a szent helyen (a ki olvassa, értse
meg): **16** Akkor, a kik Júdeában lesznek, fussanak
a hegyekre; **17** A ház tetején levő ne szálljon alá,
hogy házából valamit kivigyen; **18** És a mezőn levő ne
térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye. **19** Jaj pedig a
terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. **20**
Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen,
se szombatnapon: **21** Mert akkor nagy nyomorúság
lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez
ideig, és nem is lesz soha. **22** És ha azok a napok meg
nem rövidíttetnének, egyetlen ember sem menekülhetne
meg; de a választottakért megrövidíttetnek majd azok
a napok. **23** Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé,
itt a Krisztus, vagy amott; ne higyjétek. **24** Mert hamis
Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket
és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha
lehet, a választottakat is. **25** Ímé eleve megmondottam
néktek. **26** Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a
pusztában van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobákban;
ne higyjétek. **27** Mert a miképen a villámlás napkeletről
támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember
Fiának eljövetele is. **28** Mert a hol a dög, oda gyűlnek a
keselyűk. **29** Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai
után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a
csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei
megrendülnek. **30** És akkor feltetszik az ember Fiának
jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és
meglátják az embernek Fiát eljőni az ég felhőiben nagy
hatalommal és dicsőséggel. **31** És elküldi az ő angyalait
nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait
a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.
32 A fügefáról vegyétek pedig a példát: mikor az ága
már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a
nyár: **33** Azonképen ti is, mikor mindezeket látjátok,
tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. **34** Bizony
mondom néktek, el nem múlik ez a nemzetség, mígnem
mindezek meglesznek. **35** Az ég és a föld elmúlnak, de
az én beszédeim semmiképen el nem múlnak. **36** Arról
a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai
sem, hanem csak az én Atyám egyedül. **37** A miképen
pedig a Noé napjaiban vala, akképen lesz az ember
Fiának eljövetele is. **38** Mert a miképen az özönvíz előtt
való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és
férjhez mennek vala, mind ama napig, a melyen Noé a
bárkába méne. **39** És nem vesznek vala észre semmit,
mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá:
akképen lesz az ember Fiának eljövetele is. **40** Akkor
ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, a másik ott
hagyatik. **41** Két asszony őröl a malomban; az egyik
felvétetik, a másik ott hagyatik. **42** Vigyázzatok azért,
mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok. **43**
Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura,
hogy az éjszakának melyik szakában jő el a tolvaj:
vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön. **44**
Azért legyetek készen ti is; mert a mely órában nem
gondoljátok, abban jő el az embernek Fia. **45** Kicsoda
hát a hű és bölcs szolga, a kit az ő ura gondviselővé tőn
az ő házanépén, hogy a maga idejében adjon azoknak
eledelt? **46** Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor
haza jő, ily munkában talál. **47** Bizony mondom néktek,
hogy minden jószága fölött gondviselővé teszi őt. **48** Ha
pedig ama gonosz szolga így szólna az ő szívében:
Halogatja még az én uram a hazajövetelt; **49** És az ő
szolgatársait verni kezdené, a részegesekkel pedig enni
és inni kezdene: **50** Megjő annak a szolgának az ura, a
mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja,
51 És ketté vágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja;
ott lészen sírás és fogcsikorgatás.

25 Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa
ama tíz szűzhöz, a kik elővevén az ő lámpásaikat,
kimenének a vőlegény elé. **2** Öt pedig közülök eszes
vala, és öt bolond. **3** A kik bolondok valának, mikor
lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat; **4**
Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vivének az

ő edényeikben. **5** Késvén pedig a vőlegény, mindannyian
elszunnyadának és aluvának. **6** Éjfélkor pedig kiáltás lőn:
Ímhol jő a vőlegény! Jőjjetek elébe! **7** Akkor felkelének
mind azok a szűzek, és elkészíték az ő lámpásaikat. **8**
A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok
nékünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak.
9 Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem
lenne elegendő nékünk és néktek; menjetek inkább az
árúsokhoz, és vegyetek magatoknak. **10** Mikor pedig
venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik
készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe,
és bezáraték az ajtó. **11** Később pedig a többi szűzek
is megjövének, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi
nékünk. **12** Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom
néktek, nem ismerlek titeket. **13** Vigyázzatok azért, mert
sem a napot, sem az órát nem tudjátok, a melyen az
embernek Fia eljő. **14** Mert épen úgy van ez, mint az az
ember, a ki útra akarván kelni, eléhívatá az ő szolgáit,
és a mije volt, átadá nékik. **15** És ada az egyiknek öt
tálentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig
egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest; és azonnal útra
kele. **16** Elmenvén pedig a ki az öt tálentomot kapta
vala, kereskedék azokkal, és szerze más öt tálentomot.
17 Azonképen a kié a kettő vala, az is más kettőt
nyere. **18** A ki pedig az egyet kapta vala, elmenvén,
elásá azt a földbe, és elrejté az ő urának pénzét. **19**
Sok idő múlva pedig megjöve ama szolgáknak ura, és
számot vete velök. **20** És előjövén a ki az öt tálentomot
kapta vala, hoza más öt tálentomot, mondván: Uram, öt
tálentomot adtál vala nékem; ímé más öt tálentomot
nyertem azokon. **21** Az ő ura pedig monda néki: Jól
vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra
bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. **22**
Előjövén pedig az is, a ki a két tálentomot kapta vala,
monda: Uram, két tálentomot adtál volt nékem; ímé más
két tálentomot nyertem azokon. **23** Monda néki az ő
ura: Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű,
sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe. **24**
Előjövén pedig az is, a ki az egy tálentomot kapta vala,
monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, a
ki ott is aratsz, a hol nem vetettél, és ott is takarsz, a hol
nem vetettél; **25** Azért félvén, elmentem és elástam a
te tálentomodat a földbe; ímé megvan a mi a tied. **26**
Az ő ura pedig felelvén, monda néki: Gonosz és rest
szolga, tudtad, hogy ott is aratok, a hol nem vetettem,
és ott is takarok, a hol nem vetettem; **27** El kellett volna
tehát helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál; és én,
megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét.
28 Vegyétek el azért tőle a tálentomot, és adjátok annak,
a kinek tíz tálentoma van. **29** Mert mindenkinek, a kinek
van, adatik, és megszaporíttatik; a kinek pedig nincsen,
attól az is elvétetik, a mije van. **30** És a haszontalan
szolgát vessétek a külső sötétségre; ott lészen sírás és
fogcsikorgatás. **31** Mikor pedig eljő az embernek Fia
az ő dicsőségében, és ő vele mind a szent angyalok,
akkor beül majd az ő dicsőségének királyiszékébe. **32**
És elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket
egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a
kecskéktől. **33** És a juhokat jobb keze felől, a kecskéket
pedig bal keze felől állítja. **34** Akkor ezt mondja a király
a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai,
örököljétek ez országot, a mely számotokra készíttetett
a világ megalapítása óta. **35** Mert éheztem, és ennem
adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény
voltam, és befogadtatok engem; **36** Mezítelen voltam,
és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok;
fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. **37** Akkor felelnek
majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy
éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és
innod adtunk volna? **38** És mikor láttuk, hogy jövevény
voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál,
és felruháztunk volna? **39** Mikor láttuk, hogy beteg
vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? **40** És
felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom
néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel az
én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtétek
meg. **41** Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhoz
is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, a
mely az ördögöknek és az ő angyalainak készíttetett.
(aiōnios g166) **42** Mert éheztem, és nem adtatok ennem;
szomjúhoztam, és nem adtatok innom; **43** Jövevény
voltam, és nem fogadtatok be engem; mezítelen voltam,
és nem ruháztatok meg engem; beteg és fogoly voltam,
és nem látogattatok meg engem. **44** Akkor ezek is
felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy
éheztél, vagy szomjúhoztál, vagy hogy jövevény, vagy
mezítelen, vagy beteg, vagy fogoly voltál, és nem
szolgáltunk volna néked? **45** Akkor felel majd nékik,
mondván: Bizony mondom néktek, a mennyiben nem
cselekedtétek meg egygyel eme legkisebbek közül, én
velem sem cselekedtétek meg. **46** És ezek elmennek
majd az örök gyötrelemre; az igazak pedig az örök
életre. **(aiōnios g166)**

26 És mikor mindezeket a beszédeket elvégezte vala
Jézus, monda az ő tanítványainak: **2** Tudjátok,
hogy két nap mulva a husvétnak ünnepe lészen, és
az embernek Fia elárultatik, hogy megfeszíttessék. **3**
Akkor egybegyűlének a főpapok, az írástudók és a nép
vénei a főpap házába, a kit Kajafásnak hívtak, **4** És
tanácsot tartának, hogy Jézust álnoksággal megfogják
és megöljék. **5** De azt mondják vala: Ne az ünnepen:
hogy zendülés ne legyen a nép között. **6** És mikor
Jézus Bethániában, a poklos Simon házánál vala, **7**
Méne ő hozzá egy asszony, a kinél vala drága kenetnek
alabástrom szelenczéje, és az ő fejére tölté, a mint az
asztalnál ül vala. **8** Látván pedig ezt az ő tanítványai,

bosszankodának, mondván: Mire való ez a tékozlás?
9 Mert eladhatták volna ezt a kenetet nagy áron, és
adhatták volna a szegényeknek. 10 Mikor pedig ezt
eszébe vette Jézus, monda nékik: Miért bántjátok ezt az
asszonyt? hiszen jó dolgot cselekedett én velem. 11
Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, de én
nem leszek mindenkor veletek. 12 Mert hogy ő ezt a
kenetet testemre töltötte, az én temetésemre nézve
cselekedte azt. 13 Bizony mondom néktek: Valahol az
egész világon prédikáltatik az evangyéliom, a mit ez én
velem cselekedék, az is hirdettetik az ő emlékezetére.
14 Akkor a tizenkettő közül egy, a kit Iskariótes Júdásnak
hívtak, a főpapokhoz menvén, 15 Monda: Mit akartok
nékem adni, és én kezetekbe adom őt? Azok pedig
rendelének néki harmincz ezüst pénzt. 16 És ettől fogva
alkalmat keres vala, hogy elárulja őt. 17 A kovásztalan
kenyerek első napján pedig Jézushoz menének a
tanítványok, mondván: Hol akarod, hogy megkészítsük
néked ételedre a husvéti bárányt? 18 Ő pedig monda:
Menjetek el a városba ama bizonyos emberhez, és ezt
mondjátok néki: A Mester üzeni: Az én időm közel van;
nálad tartom meg a husvétot tanítványaimmal. 19 És úgy
cselekedének a tanítványok, a mint Jézus parancsolta
vala nékik; és elkészíték a husvéti bárányt. 20 Mikor
pedig beestveledék, letelepszik vala a tizenkettővel,
21 És a mikor esznek vala, monda: Bizony mondom
néktek, ti közületek egy elárul engem. 22 És felettébb
megszomorodva, kezdék mindannyian mondani néki:
Én vagyok-é az, Uram? 23 Ő pedig felelvén, monda: A
ki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem.
24 Az embernek Fia jóllehet elmegyen, a mint meg van
írva felőle, de jaj annak az embernek, a ki az embernek
Fiát elárulja; jobb volna annak az embernek, ha nem
született volna. 25 Megszólalván Júdás is, a ki elárulja
vala őt, monda: Én vagyok-é az, Mester? Monda néki: Te
mondád. 26 Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret
és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak,
és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. 27 És
vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt
mondván: Igyatok ebből mindnyájan; 28 Mert ez az
én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért
kiontatik bűnöknek bocsánatára. 29 Mondom pedig
néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének
ebből a terméséből mind ama napig, a mikor újan
iszom azt veletek az én Atyámnak országában. 30 És
dícséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére.
31 Akkor monda nékik Jézus: Mindnyájan ezen az
éjszakán megbotránkoztok én bennem. Mert meg van
írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a nyájnak
juhai. 32 De föltámadásom után előttetek megyek majd
Galileába. 33 Péter pedig felelvén, monda néki: Ha
mindnyájan megbotránkoznak is te benned, én soha
meg nem botránkozom. 34 Monda néki Jézus: Bizony
mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt megszólal a
kakas, háromszor megtagadsz engem. 35 Monda néki
Péter: Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak
téged. Hasonlóképen szólnak vala a többi tanítványok
is. 36 Akkor elméne Jézus velök egy helyre, a melyet
Gecsemánénak hívtak, és monda a tanítványoknak:
Üljetek le itt, míg elmegyek és amott imádkozom. 37
És maga mellé vévén Pétert és Zebedeusnak két fiát,
kezde szomorkodni és gyötrődni. 38 Ekkor monda
nékik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig!
maradjatok itt és vigyázzatok én velem. 39 És egy
kissé előre menve, arczra borula, könyörögvén és
mondván: Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e
pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom,
hanem a mint te. 40 Akkor méne a tanítványokhoz
és aluva találá őket, és monda Péternek: Így nem
birtatok vigyázni velem egy óráig sem!? 41 Vigyázzatok
és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert
jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen. 42 Ismét elméne
másodszor is, és könyörge, mondván: Atyám! ha el nem
múlhatik tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a
te akaratod. 43 És mikor visszatér vala, ismét aluva
találá őket; mert megnehezedtek vala az ő szemeik.
44 És ott hagyva őket, ismét elméne és imádkozék
harmadszor, ugyanazon beszéddel szólván. 45 Ekkor
méne az ő tanítványaihoz, és monda nékik: Aludjatok
immár és nyugodjatok. Ímé, elközelgett az óra, és az
embernek Fia a bűnösök kezébe adatik. 46 Keljetek
fel, menjünk! Ímé elközelgett, a ki engem elárul. 47 És
még mikor beszél vala, ímé Júdás, egy a tizenkettő
közül, eljöve és vele együtt sok nép fegyverekkel és
fustélyokkal, a főpaptól és a nép véneitől. 48 A ki
pedig őt elárulja vala, jelt ada nékik, mondván: A kit
én majd megcsókolok, ő az, fogjátok meg őt. 49 És
mindjárt Jézushoz lépvén, monda: Üdvöz légy Mester!
és megcsókolá őt. 50 Jézus pedig monda néki: Barátom,
miért jöttél? Akkor hozzámenvén, kezeiket Jézusra
veték és megfogák őt. 51 És ímé egyik azok közül,
a kik a Jézussal valának, kinyújtván kezét, szablyáját
kirántá, és a főpap szolgáját megcsapván, levágá annak
egyik fülét. 52 Akkor monda néki Jézus: Tedd helyére
szablyádat; mert a kik fegyvert fognak, fegyverrel
kell veszniök. 53 Avagy azt gondolod-é, hogy nem
kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém
többet tizenkét sereg angyalnál? 54 De mi módon
teljesednének be az írások, hogy így kell lenni? 55
Ugyanekkor monda Jézus a sokaságnak: Mint valami
latorra, úgy jöttetek fegyverekkel és fustélyokkal, hogy
megfogjatok engem? Naponként nálatok ültem, tanítván
a templomban, és nem fogtatok meg engem. 56 Mindez
pedig azért lőn, hogy beteljesedjenek a próféták írásai.
Ekkor elhagyák őt a tanítványok mind, és elfutának. 57
Amazok pedig megfogván Jézust, vivék Kajafáshoz, a

főpaphoz, a hol az írástudók és a vének egybegyűltek
vala. 58 Péter pedig követi vala őt távolról egész a főpap
pitvaráig; és bemenvén, ott ül vala a szolgákkal, hogy
lássa a végét. 59 A főpapok pedig és a vének és az
egész tanács hamis bizonyságot keresnek vala Jézus
ellen, hogy megölhessék őt; 60 És nem találának. És
noha sok hamis tanú jött vala elő, még sem találának.
Utoljára pedig előjövén két hamis tanú, 61 Monda:
Ez azt mondta: Leronthatom az Isten templomát, és
három nap alatt felépíthetem azt. 62 És fölkelvén a
főpap, monda néki: Semmit sem felelsz-é? Micsoda
tanúbizonyságot tesznek ezek ellened? 63 Jézus pedig
hallgat vala. És felelvén a főpap, monda néki: Az élő
Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nékünk,
ha te vagy-é a Krisztus, az Istennek Fia? 64 Monda néki
Jézus: Te mondád. Sőt mondom néktek: Mostantól fogva
meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas
jobbján, és eljőni az égnek felhőiben. 65 Ekkor a főpap
megszaggatá a maga ruháit, és monda: Káromlást
szólott. Mi szükségünk van még bizonyságokra? Ímé
most hallottátok az ő káromlását. 66 Mit gondoltok?
Azok pedig felelvén mondának: Méltó a halálra. 67
Akkor szemébe köpdösének és arczul csapdosák őt,
némelyek pedig botokkal verék, 68 Mondván: Prófétáld
meg nékünk Krisztus, kicsoda az, a ki üt téged? 69 Péter
pedig künn ül vala az udvaron, és hozzá menvén egy
szolgálóleány, monda: Te is a Galileabeli Jézussal valál.
70 Ő pedig mindenkinek hallatára megtagadá, mondván:
Nem tudom, mit beszélsz. 71 Mikor pedig kiméne a
tornáczra meglátá őt egy másik szolgálóleány, és monda
az ott levőknek: Ez is a názáreti Jézussal vala. 72 És
ismét megtagadá esküvéssel, hogy: Nem is ismerem ezt
az embert. 73 Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók
menének hozzá, és mondának Péternek: Bizony te is
közülök való vagy; hiszen a te beszéded is elárul téged.
74 Ekkor átkozódni és esküdözni kezde, hogy: Nem
ismerem ezt az embert. És a kakas azonnal megszólala.
75 És megemlékezék Péter a Jézus beszédéről, ki ezt
mondotta vala néki: Mielőtt a kakas szólana, háromszor
megtagadsz engem; és kimenvén onnan, keservesen
síra.

27 Mikor pedig reggel lőn, tanácsot tartának mind
a főpapok és a nép vénei Jézus ellen, hogy őt
megöljék. 2 És megkötözvén őt, elvivék, és átadák
őt Ponczius Pilátusnak a helytartónak. 3 Akkor látván
Júdás, a ki őt elárulá, hogy elítélték őt, megbánta dolgát,
és visszavivé a harmincz ezüst pénzt a főpapoknak és
a véneknek, 4 Mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az
ártatlan vért. Azok pedig mondának: Mi közünk hozzá?
Te lássad. 5 Ő pedig eldobván az ezüst pénzeket
a templomban, eltávozék; és elmenvén felakasztá
magát. 6 A főpapok pedig felszedvén az ezüst pénzeket,
mondának: Nem szabad ezeket a templom kincsei közé
tennünk, mert vérnek ára. 7 Tanácsot ülvén pedig,
megvásárlák azon a fazekasnak mezejét idegenek
számára való temetőnek. 8 Ezért hívják ezt a mezőt
vérmezejének mind e mai napig. 9 Ekkor teljesedék
be a Jeremiás próféta mondása, a ki így szólott: És
vevék a harmincz ezüst pénzt, a megbecsültnek árát,
a kit Izráel fiai részéről megbecsültek, 10 És adák
azt a fazekas mezejéért, a mint az Úr rendelte volt
nékem. 11 Jézus pedig ott álla a helytartó előtt; és
kérdezé őt a helytartó, mondván: Te vagy-é a zsidók
királya? Jézus pedig monda néki: Te mondod. 12 És
mikor vádolák őt a főpapok és a vének, semmit sem
felele. 13 Akkor monda néki Pilátus: Nem hallod-é,
mily sok bizonyságot tesznek ellened? 14 És nem
felele néki egyetlen szóra sem, úgy hogy a helytartó
igen elcsodálkozék. 15 Ünnepenként pedig egy foglyot
szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság
kedvéért, a kit akarának. 16 Vala pedig akkor egy
nevezetes foglyuk, a kit Barabbásnak hívtak. 17 Mikor
azért egybegyülekezének, monda nékik Pilátus: Melyiket
akarjátok hogy elbocsássam néktek: Barabbást-é, vagy
Jézust, a kit Krisztusnak hívnak? 18 Mert jól tudja vala,
hogy irigységből adák őt kézbe. 19 A mint pedig ő az
ítélőszékben ül vala, külde ő hozzá a felesége, ezt
üzenvén: Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába;
mert sokat szenvedtem ma álmomban ő miatta. 20
A főpapok és vének pedig reá beszélék a sokaságot,
hogy Barabbást kérjék ki, Jézust pedig veszítsék el.
21 Felelvén pedig a helytartó, monda nékik: A kettő
közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek?
Azok pedig mondának: Barabbást. 22 Monda nékik
Pilátus: Mit cselekedjem hát Jézussal, a kit Krisztusnak
hívnak? Mindnyájan mondának: Feszíttessék meg! 23 A
helytartó pedig monda: Mert mi rosszat cselekedett?
Azok pedig még inkább kiáltoznak vala, mondván:
Feszíttessék meg! 24 Pilátus pedig látván, hogy semmi
sem használ, hanem még nagyobb háborúság támad,
vizet vévén, megmosá kezeit a sokaság előtt, mondván:
Ártatlan vagyok ez igaz embernek vérétől; ti lássátok!
25 És felelvén az egész nép, monda: Az ő vére mi
rajtunk és a mi magzatainkon. 26 Akkor elbocsátá nékik
Barabbást; Jézust pedig megostoroztatván, kezökbe
adá, hogy megfeszíttessék. 27 Akkor a helytartó vitézei
elvivék Jézust az őrházba, és oda gyűjték hozzá
az egész csapatot. 28 És levetkeztetvén őt, bíbor
palástot adának reá. 29 És tövisből fonott koronát
tőnek a fejére, és nádszálat a jobb kezébe; és térdet
hajtva előtte, csúfolják vala őt, mondván: Üdvöz légy
zsidóknak királya! 30 És mikor megköpdösék őt, elvevék
a nádszálat, és a fejéhez verdesik vala. 31 És miután
megcsúfolták, levevék róla a palástot és az ő maga
ruháiba öltözteték; és elvivék, hogy megfeszítsék őt. 32

Kifelé menve pedig találkozának egy czirénei emberrel,
a kit Simonnak hívnak vala; ezt kényszeríték, hogy vigye
az ő keresztjét. **33** És mikor eljutának arra a helyre, a
melyet Golgothának, azaz koponya helyének neveznek,
34 Méreggel megelegyített eczetet adának néki inni; és
megízlelvén, nem akara inni. **35** Minek utána pedig
megfeszíték őt, eloszták az ő ruháit, sorsot vetvén;
hogy beteljék a próféta mondása: Megosztozának az
én ruháimon, és az én köntösömre sorsot vetének. **36**
És leülvén, ott őrzik vala őt. **37** És feje fölé illeszték
az ő kárhoztatásának okát, oda írván: Ez Jézus, a
zsidók királya. **38** Akkor megfeszítének vele együtt
két latrot, egyiket jobbkéz felől, és a másikat balkéz
felől. **39** Az arramenők pedig szidalmazzák vala őt,
fejüket hajtogatván. **40** És ezt mondván: Te, ki lerontod
a templomot és harmadnapra fölépíted, szabadítsd meg
magadat; ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről! **41**
Hasonlóképen a főpapok is csúfolódván az írástudókkal
és a vénekkel egyetemben, ezt mondják vala: **42**
Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha
Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd
hiszünk néki. **43** Bízott az Istenben; mentse meg most őt,
ha akarja; mert azt mondta: Isten Fia vagyok. **44** A kiket
vele együtt feszítének meg, a latrok is ugyanazt hányják
vala szemére. **45** Hat órától kezdve pedig sötétség lőn
mind az egész földön, kilencz óráig. **46** Kilencz óra körül
pedig nagy fenszóval kiálta Jézus, mondván: ELI, ELI!
LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem!
miért hagyál el engemet? **47** Némelyek pedig az ott
állók közül, a mint ezt hallák, mondának: Illést hívja
ez. **48** És egy közülök azonnal oda futamodván, egy
szivacsot vőn, és megtöltvén eczettel és egy nádszálra
tűzvén, inni ád vala néki. **49** A többiek pedig ezt mondják
vala: Hagyd el, lássuk eljő-é Illés, hogy megszabadítsa
őt? **50** Jézus pedig ismét nagy fenszóval kiáltván,
kiadá lelkét. **51** És ímé a templom kárpítja fölétől aljáig
ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák
megrepedezének; **52** És a sírok megnyílának, és sok
elhúnyt szentnek teste föltámada. **53** És kijövén a
sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent
városba, és sokaknak megjelenének. **54** A százados
pedig és a kik ő vele őrizték vala Jézust, látván a
földindulást és a mik történtek vala, igen megrémülének,
mondván: Bizony, Istennek Fia vala ez! **55** Sok asszony
vala pedig ott, a kik távolról szemlélődnek vala, a kik
Galileából követték Jézust, szolgálván néki; **56** Ezek
közt volt Mária Magdaléna, és Mária a Jakab és József
anyja, és a Zebedeus fiainak anyja. **57** Mikor pedig
beesteledék, eljöve egy gazdag ember Arimathiából, név
szerint József, a ki maga is tanítványa volt Jézusnak;
58 Ez Pilátushoz menvén, kéri vala a Jézus testét.
Akkor parancsolá Pilátus, hogy adják át a testet. **59** És
magához vévén József a testet, begöngyölé azt tiszta
gyolcsba, **60** És elhelyezé azt a maga új sírjába, a
melyet a sziklába vágatott: és a sír szájára egy nagy
követ hengerítvén, elméne. **61** Ott vala pedig Mária
Magdaléna és a másik Mária, a kik a sír átellenében
ülnek vala. **62** Másnap pedig, a mely péntek után
következik, egybegyűlének a főpapok és a farizeusok
Pilátushoz, **63** Ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az
a hitető még életében azt mondotta volt: Harmadnapra
föltámadok. **64** Parancsold meg azért, hogy őrizzék a
sírt harmadnapig, ne hogy az ő tanítványai odamenvén
éjjel, ellopják őt és azt mondják a népnek: Feltámadott
a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az
elsőnél. **65** Pilátus pedig monda nékik: Van őrségetek;
menjetek, őríztessétek, a mint tudjátok. **66** Ők pedig
elmenvén, a sírt őrizet alá helyezék, lepecsételvén a
követ, az őrséggel.

28 A szombat végén pedig, a hét első napjára
virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik
Mária, hogy megnézzék a sírt. **2** És ímé nagy földindulás
lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből,
és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról,
és reá üle arra. **3** A tekintete pedig olyan volt, mint
a villámlás, és a ruhája fehér, mint a hó. **4** Az őrizők
pedig tőle való féltökben megrettenének, és olyanokká
lőnek mint a holtak. **5** Az angyal pedig megszólalván,
monda az asszonyoknak: Ti ne féljetek; mert tudom,
hogy a megfeszített Jézust keresitek. **6** Nincsen itt,
mert feltámadott, a mint megmondotta volt. Jertek,
lássátok a helyet, a hol feküdt vala az Úr. **7** És menjetek
gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy
feltámadott a halálból; és ímé előttetek megy Galileába;
ott meglátjátok őt, ímé megmondottam néktek. **8** És
gyorsan eltávozván a sírtól félelemmel és nagy örömmel,
futnak vala, hogy megmondják az ő tanítványainak.
9 Mikor pedig mennek vala, hogy megmondják az
ő tanítványainak, ímé szembe jöve ő velök Jézus,
mondván: Legyetek üdvözölve! Azok pedig hozzá
járulván, megragadák az ő lábait, és leborulának előtte.
10 Akkor monda nékik Jézus: Ne féljetek; menjetek el,
mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek
Galileába, és ott meglátnak engem. **11** A mialatt pedig
ők mennek vala, ímé az őrségből némelyek bemenvén
a városba, megjelentének a főpapoknak mindent a mi
történt. **12** És egybegyülekezvén a vénekkel együtt,
és tanácsot tartván, sok pénzt adának a vitézeknek,
13 Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai
odajövén éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk. **14** És ha
ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk
titeket a bajból. **15** Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy
cselekedének, a mint megtanították őket. És elterjedt ez
a hír a zsidók között mind e mai napig. **16** A tizenegy
tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, a hová
Jézus rendelte vala őket. **17** És mikor megláták őt,

leborulának előtte; némelyek pedig kételkedének. **18** És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. **19** Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, **20** Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen! **(aiōn g165)**

Márk

1 A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangyéliomának
kezdete, **2** A mint meg van írva a prófétáknál:
Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt,
a ki megkészíti a te útadat előtted; **3** Kiáltónak
szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját,
egyengessétek meg az ő ösvényeit: **4** Előáll vala
János, keresztelvén a pusztában és prédikálván a
megtérésnek keresztségét a bűnöknek bocsánatára.
5 És kiméne hozzá Júdeának egész tartománya
és a Jeruzsálembeliek is, és megkeresztelkedének
mindnyájan ő általa a Jordán vizében, bűneikről vallást
tévén. **6** János pedig teveszőrruhát és dereka körül
bőrövet viselt vala, és sáskát és erdei mézet eszik
vala. **7** És prédikála, mondván: Utánam jő, a ki erősebb
nálam, a kinek nem vagyok méltó, hogy lehajolván,
sarujának szíjját megoldjam. **8** Én vízzel kereszteltelek
titeket, de ő Szent Lélekkel keresztel titeket. **9** És lőn
azokban a napokban, eljöve Jézus a galileai Názáretből,
és megkereszteltelteték János által a Jordánban. **10** És
azonnal feljővén a vízből, látá az egeket megnyilatkozni,
és a Lelket mint egy galambot ő reá leszállani; **11** És
szózat lőn az égből: Te vagy az én szerelmes fiam, a
kiben én gyönyörködöm. **12** És a Lélek azonnal elragadá
őt a pusztába. **13** És ott volt a pusztában negyven napig
kísértetve a Sátántól, és a vad állatokkal vala együtt; és
az angyalok szolgálnak vala néki. **14** Minekutána pedig
János tömlöczbe vettetett, elméne Jézus Galileába,
prédikálván az Isten országának evangyéliomát, **15**
És mondván: Bétölt az idő, és elközelített az Istennek
országa; térjetek meg, és higyjetek az evangyéliomban.
16 Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látá Simont
és Andrást, annak testvérét, a mint a tengerbe hálót
vetének; mert halászok valának. **17** És monda nékik
Jézus: Kövessetek engem, és én azt mívelem, hogy
embereket halászszatok. **18** És azonnal elhagyván
az ő hálóikat, követék őt. **19** És onnan egy kevéssé
elébb menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és annak
testvérét, Jánost, a mint a hajóban azok is a hálókat
kötözgetik vala. **20** És azonnal hívá őket. És ők atyjukat,
Zebedeust a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána
menének. **21** És bemenének Kapernaumba; és mindjárt
szombatnapon bemenvén a zsinagógába, tanít vala.
22 És elálmélkodának az ő tanításán; mert úgy tanítja
vala őket, mint a kinek hatalma van, és nem úgy mint
az írástudók. **23** Vala pedig azok zsinagógájában egy
ember, a kiben tisztátalan lélek volt, és felkiálta, **24**
És monda: Ah! mi dolgunk van nékünk veled, Názáreti
Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom,
hogy ki vagy te: az Istennek Szentje. **25** És megdorgálá
őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. **26** És
a tisztátalan lélek megszaggatá őt, és fenszóval kiáltva,
kiméne belőle. **27** És mindnyájan elálmélkodának,
annyira, hogy egymás között kérdezgeték, mondván: Mi
ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol
a tisztátalan lelkeknek is, és engedelmeskednek néki? **28**
És azonnal elméne az ő híre Galilea egész környékére.
29 És a zsinagógából azonnal kimenvén, a Simon és
András házához menének Jakabbal és Jánossal együtt.
30 A Simon napa pedig hideglelésben fekszik vala, és
azonnal szólának néki felőle. **31** És ő odamenvén,
fölemelé azt, annak kezét fogván; és elhagyá azt a
hideglelés azonnal, és szolgál vala nékik. **32** Estefelé
pedig, a mikor leszállt a nap, mind ő hozzá vivék a
betegeseket és az ördöngősöket; **33** És az egész
város oda gyűlt vala az ajtó elé. **34** És meggyógyíta
sokakat, a kik különféle betegségekben sínlődnek vala;
és sok ördögöt kiűze, és nem hagyja vala szólni az
ördögöket, mivelhogy őt ismerék. **35** Kora reggel pedig,
még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy
puszta helyre és ott imádkozék. **36** Simon pedig és a
vele lévők utána sietének; **37** És a mikor megtalálák
őt, mondának néki: Mindenki téged keres. **38** És ő
monda nékik: Menjünk a közel való városokba, hogy
ott is prédikáljak, mert azért jöttem. **39** És prédikál
vala azoknak zsinagógáiban, egész Galileában, és
ördögöket űz vala. **40** És jöve hozzá egy bélpoklos,
kérvén őt és leborulván előtte és mondván néki:
Ha akarod, megtisztíthatsz engem. **41** Jézus pedig
könyörületességre indulván, kezét kinyújtva megérinté
őt, és monda néki: Akarom, tisztulj meg. **42** És a mint
ezt mondja vala, azonnal eltávozék tőle a poklosság és
megtisztula. **43** És erősen megfenyegetvén, azonnal
elküldé őt, **44** És monda néki: Meglásd, hogy senkinek
semmit ne szólj; hanem eredj el, mutasd meg magadat
a papnak, és vidd fel a te tisztulásodért, a mit Mózes
parancsolt, bizonyságul nékik. **45** Az pedig kimenvén,
kezde sokat beszélni és terjeszteni a dolgot, annyira,
hogy nyilvánosan immár be sem mehetett Jézus a
városba, hanem künn puszta helyeken vala, és mennek
vala hozzá mindenfelől.

2 Napok mulva pedig ismét beméne Kapernaumba,
és meghallák, hogy otthon van. **2** És azonnal sokan
összegyülekezének, annyira, hogy még az ajtó elébe
sem férték; és hirdeté nékik az igét. **3** És jövének hozzá
egy gutaütöttet hozva, a kit négyen emelnek vala. **4**
És mivel a sokaság miatt nem férkőzhettek azzal ő
hozzá, megbonták ama háznak fedelét, a hol Ő vala,
és rést törvén, leereszték a nyoszolyát, a melyben a
gutaütött feküdt. **5** Jézus pedig azoknak hitét látván,
monda a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak néked a
te bűneid. **6** Valának pedig ott némely írástudók, a kik
ott ülnek vala, szívökben így okoskodván: **7** Mi dolog,
hogy ez ilyen káromlásokat szól? ki bocsáthatja meg
a bűnöket, hanemha egyedül az Isten? **8** És Jézus

azonnal észrevevé az ő lelkével, hogy azok magukban
így okoskodnak, és monda nékik: Miért gondoljátok
ezeket a ti szívetekben? 9 Mi könnyebb, azt mondanom-
é a gutaütöttnek: Megbocsáttattak néked a te bűneid,
vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat,
és járj? 10 Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember
Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani,
monda a gutaütöttnek: 11 Mondom néked, kelj föl, vedd
fel a te nyoszolyádat, és eredj haza. 12 Az pedig azonnal
fölkele és felvévén nyoszolyáját, kiméne mindenkinek
láttára; úgy hogy mindenki elálmélkodék, és dicsőíté
az Istent, ezt mondván: Soha sem láttunk ilyet! 13 És
ismét kiméne a tenger mellé; és az egész sokaság
megy vala ő hozzá, és ő tanítja vala őket. 14 És a
mikor tovaméne, meglátá Lévit, az Alfeus fiát, a ki
a vámszedő helyen ül vala, és monda néki: Kövess
engemet. És felkelvén, követi vala őt. 15 És lőn, a
mikor ő ennek házában asztalhoz üle, a vámszedők
és bűnösök is sokan odaülnek vala Jézussal és az ő
tanítványaival; mert sokan valának, és követék őt. 16 És
a mikor látták az írástudók és a farizeusok, hogy együtt
eszik a vámszedőkkel és bűnösökkel, mondának az ő
tanítványainak: Mi dolog, hogy a vámszedőkkel és a
bűnösökkel eszik és iszik? 17 És a mikor ezt hallja vala
Jézus, monda nékik: Nem az egészségeseknek van
szükségök orvosra, hanem a betegeknek, nem azért
jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak
megtérésre. 18 A János és a farizeusok tanítványai
pedig bőjtölnek vala. Odamenének azért és mondának
néki: Mi az oka, hogy Jánosnak és a farizeusoknak
tanítványai bőjtölnek, a te tanítványaid pedig nem
bőjtölnek? 19 Jézus pedig monda nékik: Avagy bőjtölhet-
é a vőlegény násznépe, a míg velök van a vőlegény? A
meddig a vőlegény velök van, nem bőjtölhetnek. 20 De
jőnek majd napok, a mikor elvétetik tőlük a vőlegény, és
akkor bőjtölni fognak azokon a napokon. 21 Senki sem
varr pedig új posztóból foltot ó ruhára; máskülönben a
mi azt kitoldaná, még kiszakít belőle, az új a régiből, és
nagyobb szakadás lesz. 22 És senki sem tölt új bort régi
tömlőkbe; különben az új bor a tömlőket szétszakítja, a
bor is kiömlik, a tömlők is elpusztulnak; hanem az új bort
új tömlőkbe kell tölteni. 23 És lőn, hogy szombatnapon
a vetések közt megy vala által, és az ő tanítványai
mentökben a kalászokat kezdék vala szaggatni. 24
Ekkor a farizeusok mondának néki: Ímé, miért művelik
azt szombatnapon, a mit nem szabad? 25 Ő pedig
monda nékik: Soha sem olvastátok-é, mit mívelt Dávid,
mikor megszűkült és megéhezett vala társaival egybe?
26 Mi módon ment be az Isten házába az Abiátár főpap
idejében és ette meg a szent kenyereket, a melyeket
nem szabad megenni csak a papoknak; és adott a
társainak is? 27 És monda nékik: A szombat lőn az
emberért, nem az ember a szombatért. 28 Annak okáért
az embernek Fia a szombatnak is ura.

3 És ismét beméne a zsinagógába, és vala ott egy
megszáradt kezű ember. 2 És lesik vala őt, hogy
meggyógyítja-é szombatnapon; hogy vádolhassák őt.
3 Akkor monda a megszáradt kezű embernek: Állj
elő a középre. 4 Azoknak pedig monda: Szabad-é
szombatnapon jót vagy rosszat tenni? lelket menteni,
vagy kioltani? De azok hallgatnak vala. 5 Ő pedig
elnézvén őket haraggal, bánkódván szívök keménysége
miatt, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És
kinyújtá, és meggyógyult a keze és éppé lőn, mint
a másik. 6 Akkor a farizeusok kimenvén, a Heródes
pártiakkal mindjárt tanácsot tartának ellene, hogy
elveszítsék őt. 7 Jézus pedig elméne tanítványaival a
tenger mellé; és nagy sokaság követé őt Galileából
és Júdeából, 8 És Jeruzsálemből és Idumeából és a
Jordánon túlról; és a Tirus és a Sidon környékiek is, a
mikor hallották, hogy miket mível vala, nagy sokasággal
jövének ő hozzá. 9 És megmondá tanítványainak,
hogy egy kis hajót tartsanak néki készen, a sokaság
miatt, hogy ne szorongassák őt. 10 Mert sokakat
meggyógyított, úgy hogy a kiknek valami bajuk volt, reá
rohanának, hogy illethessék őt. 11 A tisztátalan lelkek is,
mikor meglátták vala őt, leborulának előtte, és kiáltának,
mondván: Te vagy az Istennek a Fia. 12 Ő pedig erősen
fenyegeti vala őket, hogy őt ki ne jelentsék. 13 Azután
felméne a hegyre, és magához szólítá, a kiket akar
vala; és hozzá menének. 14 És választa tizenkettőt,
hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni,
15 És hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az
ördögöket kiűzni: 16 Simont, a kinek Péter nevet ada;
17 És Jakabot a Zebedeus fiát és Jánost a Jakab
testvérét; és Boanerges nevet ada nékik, a mely azt
teszi: mennydörgés fiai; 18 És Andrást és Filepet,
Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot az Alfeus fiát,
Taddeust és a kananeai Simont, 19 És Iskáriótes Júdást,
a ki el is árulta őt. 20 Azután haza térének. És ismét
egybegyűle a sokaság, annyira, hogy még nem is
ehetének. 21 A mint az övéi ezt meghallák, eljövének,
hogy megfogják őt; mert azt mondják vala, hogy magán
kívül van. 22 Az írástudók pedig, a kik Jeruzsálemből
jöttek vala le, azt mondák, hogy: Belzebúb van vele, és:
Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. 23 Ő
pedig magához híván azokat, példázatokban monda
nékik: Sátán miként tud Sátánt kiűzni? 24 És ha egy
ország önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az
az ország. 25 És ha egy ház önmagában meghasonlik,
meg nem maradhat az a ház. 26 És ha a Sátán
önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem maradhat
meg, hanem vége van. 27 Nem rabolhatja el senki az
erősnek kincseit, bemenvén annak házába, hanemha
elébb az erőset megkötözi és azután rabolja ki annak

házát. 28 Bizony mondom néktek, hogy minden bűn
megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások
is mind, a melyekkel káromlanak: 29 De a ki a Szent
Lélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha,
hanem örök kárhozatra méltó; (aiōn g165, aiōnios g166)
30 Mivelhogy ezt mondják vala: Tisztátalan lélek van
benne. 31 És megérkezének az ő testvérei és az ő
anyja, és kívül megállva, beküldének hozzá, hivatván őt.
32 Körülötte pedig sokaság ül vala; és mondának néki:
Ímé a te anyád és a te testvéreid ott künn keresnek
téged. 33 Ő pedig felele nékik, mondván: Ki az én
anyám vagy kik az én testvéreim? 34 Azután elnézvén
köröskörül a körülötte ülőkön, monda: Ímé az én anyám
és az én testvéreim. 35 Mert a ki az Isten akaratát
cselekszi, az az én fitestvérem és nőtestvérem és az én
anyám.

4 És ismét kezde tanítani a tenger mellett. És nagy
sokaság gyűle ő hozzá, úgy hogy ő a hajóba lépvén,
a tengeren ül vala, az egész sokaság pedig a tenger
mellett a földön vala. 2 És sokat tanítja vala őket
példázatokban, és ezt mondja vala nékik tanításában: 3
Halljátok: Ímé, a magvető kiméne vetni. 4 És lőn vetés
közben, hogy némely az út mellé esék, és eljövének az
égi madarak és megevék azt. 5 Némely pedig a köves
helyre esék, a hol nem sok földje vala, és hamar kikele,
mivel nem vala mélyen a földben. 6 Mikor pedig fölkelt a
nap, elsűle, és mivelhogy nem volt gyökere, elszárada.
7 Némely pedig a tövisek közé esék, és felnevekedének
a tövisek és megfojták azt, és nem ada gyümölcsöt. 8
Némely pedig a jó földbe esék; és ád vala nevekedő és
bővölködő gyümölcsöt, és némely hoz vala harmincz
annyit, némely hatvan annyit, némely pedig száz annyit.
9 És monda nékik: A kinek van füle a hallásra, hallja. 10
Mikor pedig egyedül vala, megkérdezék őt a körülötte
lévők a tizenkettővel együtt a példázat felől. 11 Ő
pedig monda nékik: Néktek adatott, hogy az Isten
országának titkát tudjátok, ama kívül levőknek pedig
példázatokban adatnak mindenek, 12 Hogy nézvén
nézzenek és ne lássanak; és hallván halljanak és ne
értsenek, hogy soha meg ne térjenek és bűneik meg ne
bocsáttassanak. 13 És monda nékik: Nem értitek ezt a
példázatot? Akkor mimódon értitek meg majd a többi
példázatot? 14 A magvető az ígét hinti. 15 Az útfélen
valók pedig azok, a kiknek hintik az ígét, de mihelyest
hallják, azonnal eljő a Sátán és elragadja a szívökbe
vetett ígét. 16 És hasonlóképen a köves helyre vetettek
azok, a kik mihelyst hallják az ígét, mindjárt örömmel
fogadják, 17 De nincsen ő bennük gyökere, hanem
ideig valók; azután ha nyomorúság vagy háborúság
támad az íge miatt, azonnal megbotránkoznak. 18 A
tövisek közé vetettek pedig azok, a kik az ígét hallják,
19 De a világi gondok és a gazdagság csalárdsága
és egyéb dolgok kívánsága közbejővén, elfojtják az
ígét, és gyümölcstelen lesz. (aiōn g165) 20 A jó földbe
vetettek pedig azok, a kik hallják az ígét és beveszik, és
gyümölcsöt teremnek, némely harmincz annyit, némely
hatvan annyit, némely száz annyit. 21 És monda nékik:
Avagy azért hozzák-é elő a gyertyát, hogy véka alá
tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-é, hogy a
gyertyatartóba tegyék? 22 Mert nincs semmi rejtett
dolog, a mi meg ne jelentetnék; és semmi sem volt
eltitkolva, hanem hogy nyilvánosságra jusson. 23 Ha
valakinek van füle a hallásra, hallja. 24 És monda nékik:
Megjegyezzétek, a mit hallotok: A milyen mértékkel
mértek, olyannal mérnek néktek, sőt ráadást adnak
néktek, a kik halljátok. 25 Mert a kinek van, annak adatik;
és a kinek nincs, attól az is elvétetik, a mije van. 26 És
monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember
beveti a magot a földbe. 27 És alszik és fölkel éjjel és
nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja
miképen. 28 Mert magától terem a föld, először füvet,
azután kalászt, azután teljes buzát a kalászban. 29
Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt
reá, mert az aratás elérkezett. 30 És monda: Mihez
hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példában
példázzuk azt? 31 A mustármaghoz, a mely mikor a
földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, 32 És mikor
elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz
és nagy ágakat hajt, úgy hogy árnyéka alatt fészket
rakhatnak az égi madarak. 33 És sok ilyen példázatban
hirdeti vala nékik az ígét, úgy a mint megérthetik vala.
34 Példázat nélkül pedig nem szól vala nékik; maguk
közt azonban a tanítványoknak mindent megmagyaráz
vala. 35 Azután monda nékik azon a napon, a mint este
lőn: Menjünk át a túlsó partra. 36 Elbocsátván azért a
sokaságot, elvivék őt, úgy a mint a hajóban vala; de
más hajók is valának vele. 37 Akkor nagy szélvihar
támada, a hullámok pedig becsapnak vala a hajóba,
annyira, hogy már-már megtelék. 38 Ő pedig a hajó
hátulsó részében a fejaljon aluszik vala. És fölkelték
őt és mondának néki: Mester, nem törődöl vele, hogy
elveszünk? 39 És felkelvén megdorgálá a szelet, és
monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél,
és lőn nagy csendesség. 40 És monda nékik: Miért
vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?
41 És megfélemlének nagy félelemmel, és ezt mondják
vala egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél,
mind a tenger engednek néki?

5 És menének a tenger túlsó partjára, a Gadarenusok
földére. 2 És a mint a hajóból kiméne, azonnal elébe
méne egy ember a sírboltokból, a kiben tisztátalan
lélek volt, 3 A kinek lakása a sírboltokban vala; és
már lánczokkal sem bírta őt senki sem lekötni. 4 Mert
sokszor megkötözték őt békókkal és lánczokkal, de ő a
lánczokat szétszaggatta, és a békókat összetörte, és
senki sem tudta őt megfékezni. 5 És éjjel és nappal

mindig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva
és magát kövekkel vagdosva. 6 Mikor pedig Jézust
távolról meglátta, oda futamodék, és elébe borula, 7
És fennhangon kiáltva monda: Mi közöm nékem te
veled, Jézus, a magasságos Istennek Fia? Az Istenre
kényszerítelek, ne kínozz engem. 8 (Mert ezt mondja
vala néki: Eredj ki, tisztátalan lélek, ez emberből.) 9 És
kérdezé tőle: Mi a neved? És felele, mondván: Légió
a nevem, mert sokan vagyunk. 10 És igen kéré őt,
hogy ne küldje el őket arról a vidékről. 11 Vala pedig
ott a hegynél egy nagy disznónyáj, a mely legel vala.
12 És az ördögök kérik vala őt mindnyájan, mondván:
Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk be.
13 És Jézus azonnal megengedé nékik. A tisztátalan
lelkek pedig kijövén, bemenének a disznókba; és a
nyáj a meredekről a tengerbe rohana. Valának pedig
mintegy kétezeren; és belefúlának a tengerbe. 14 A kik
pedig őrzik vala a disznókat, elfutának, és hírt vivének a
városba és a falvakba. És kimenének, hogy lássák, mi
az, a mi történt. 15 És menének Jézushoz, és láták,
hogy az ördöngős ott ül, fel van öltözködve és eszénél
van, az, a kiben a légió volt; és megfélemlének. 16
A kik pedig látták, elbeszélék nékik, hogy mi történt
vala az ördöngőssel, és a disznókkal. 17 És kezdék
kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból. 18 Mikor
pedig a hajóba beszállott vala, a volt ördöngős kéré
őt, hogy vele lehessen. 19 De Jézus nem engedé
meg néki, hanem monda néki: Eredj haza a tiéidhez,
és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett
veled az Úr, és mint könyörült rajtad. 20 El is méne,
és kezdé hirdetni a Tízvárosban, mely nagy dolgot
cselekedett vele Jézus; és mindnyájan elcsodálkozának.
21 És mikor ismét általment Jézus a hajón a tulsó
partra, nagy sokaság gyűle ő hozzá; és vala a tenger
mellett. 22 És ímé, eljöve a zsinagóga fők egyike,
névszerint Jairus, és meglátván őt, lábaihoz esék, 23
És igen kéré őt, mondván: Az én leánykám halálán
van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és
éljen. 24 El is méne vele, és követé őt nagy sokaság,
és összeszorítják vala őt. 25 És egy asszony, a ki
tizenkét év óta vérfolyásos vala, 26 És sok orvostól
sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte,
és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett,
27 Mikor Jézus felől hallott vala, a sokaságban hátulról
kerülve, illeté annak ruháját. 28 Mert ezt mondja vala: Ha
csak ruháit illethetem is, meggyógyulok. 29 És vérének
forrása azonnal kiszárada és megérzé testében, hogy
kigyógyult bajából. 30 Jézus pedig azonnal észrevevén
magán, hogy isteni erő áradott vala ki belőle, megfordult
a sokaságban, és monda: Kicsoda illeté az én ruháimat?
31 És mondának néki az ő tanítványai: Látod, hogy a
sokaság szorít össze téged, és azt kérdezed: Kicsoda
illetett engem? 32 És körülnéze, hogy lássa azt, a ki ezt
cselekedte. 33 Az asszony pedig tudva, hogy mi történt
vele, félve és remegve megy vala oda és elébe borula,
és elmonda néki mindent igazán. 34 Ő pedig monda
néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el
békével, és gyógyulj meg a te bajodból. 35 Mikor még
beszél vala, odajövének a zsinagóga fejétől, mondván:
Leányod meghalt; mit fárasztod tovább a Mestert? 36
Jézus pedig, a mint hallá a beszédet, a mit mondanak
vala, azonnal monda a zsinagóga fejének: Ne félj, csak
higyj. 37 És senkinek sem engedé, hogy vele menjen,
csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab
testvérének. 38 És méne a zsinagóga fejének házához,
és látá a zűrzavart, a sok síránkozót és jajgatót. 39 És
bemenvén, monda nékik: Mit zavarogtok és sírtok? A
gyermek nem halt meg, hanem alszik. 40 És nevetik
vala őt. Ő pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé
vevé a gyermeknek atyját és anyját és a vele levőket,
és beméne oda, a hol a gyermek fekszik vala. 41 És
megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha,
kúmi; a mi megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked
mondom, kelj föl. 42 És a leányka azonnal fölkele
és jár vala. Mert tizenkét esztendős vala. És nagy
csodálkozással csodálkozának. 43 Ő pedig erősen
megparancsolá nékik, hogy ezt senki meg ne tudja. És
mondá, hogy adjanak annak enni.

6 És kiméne onnét, és méne az ő hazájába, és követék
őt az ő tanítványai. 2 És a mint eljött vala a szombat,
tanítani kezde a zsinagógában; és sokan, a kik őt hallák,
elálmélkodának vala, mondván: Honnét vannak ennél
ezek? És mely bölcsesség az, a mi néki adatott, hogy
ily csodadolgok is történnek általa? 3 Avagy nem ez-é
az az ácsmester, Máriának a fia, Jakabnak, Józsénak,
Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-é
itt közöttünk az ő nőtestvérei is? És megbotránkoznak
vala ő benne. 4 Jézus pedig monda nékik: Nincs próféta
tisztesség nélkül csak a maga hazájában, és a rokonai
között és a maga házában. 5 Nem is tehet vala ott
semmi csodát, csak nehány beteget gyógyíta meg,
rájok vetvén kezeit. 6 És csodálkozik vala azoknak
hitetlenségén. Aztán köröskörül járja vala a falvakat,
tanítván. 7 Majd magához szólítá a tizenkettőt, és
kezdé őket kiküldeni kettőnként, és ada nékik hatalmat
a tisztátalan lelkeken. 8 És megparancsolá nékik, hogy
az útra semmit ne vigyenek egy pálczán kívül; se táskát,
se kenyeret, se pénzt az övükben; 9 Hanem kössenek
sarut, de két ruhát ne öltsenek. 10 És monda nékik: A hol
valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, a
míg tovább mentek onnét. 11 A kik pedig nem fogadnak
titeket, sem nem hallgatnak rátok, onnét kimenvén,
verjétek le a port lábaitokról, bizonyságul ő ellenök.
Bizony mondom néktek: Sodomának vagy Gomorának
tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a
városnak. 12 Kimenvén azért, prédikálják vala, hogy

térjenek meg. 13 És sok ördögöt űznek vala ki, és olajjal
sok beteget megkennek és meggyógyítnak vala. 14
És meghallá ezeket Heródes király (mert nyilvánvalóvá
lőn az ő neve) és monda: Keresztelő János támadt
fel a halálból és azért működnek benne ez erők. 15
Némelyek azt mondják vala, hogy Illés ő; mások meg
azt mondják vala, hogy Próféta, vagy olyan, mint egy
a próféták közül. 16 Heródes pedig ezeket hallván,
monda: A kinek én fejét vétetém, az a János ez; ő
támadt fel a halálból. 17 Mert maga Heródes fogatta
el és vettette vala börtönbe Jánost, Heródiás miatt,
Fülöpnek, az ő testvérének felesége miatt, mivelhogy
azt vette vala feleségül. 18 Mert János azt mondá
Heródesnek: Nem szabad néked a testvéred feleségével
élned. 19 Heródiás pedig ólálkodik vala utána, és meg
akarja vala őt ölni; de nem teheté. 20 Mert Heródes
fél vala Jánostól, igaz és szent embernek ismervén őt,
és oltalmazá őt; és ráhallgatván, sok dologban követi,
és örömest hallgatja vala őt. 21 De egy alkalmatos
nap jöttével, mikor Heródes a maga születése ünnepén
nagyjainak, vezéreinek és Galilea előkelő embereinek
lakomát ad vala, 22 És ennek a Heródiásnak a leánya
beméne és tánczola, és megtetszék Heródesnek és a
vendégeknek, monda a király a leánynak: Kérj tőlem, a
mit akarsz, és megadom néked. 23 És megesküvék
néki, hogy: Bármit kérsz tőlem, megadom néked, még
ha országom felét is. 24 Az pedig kimenvén, monda az
ő anyjának: Mit kérjek? Ez pedig mondja: A Keresztelő
János fejét. 25 És a királyhoz nagy sietve azonnal
bemenvén, kéré őt mondván: Akarom, hogy mindjárt
add ide nékem a Keresztelő János fejét egy tálban.
26 A király pedig noha igen megszomorodék, eskűje
és a vendégek miatt nem akará őt elutasítani. 27 És
azonnal hóhért küldvén a király, megparancsolá, hogy
hozzák el annak fejét. 28 Ez pedig elmenvén, fejét
vevé annak a börtönben, és előhozá a fejét egy tálban
és adá a leánynak; a leány pedig az anyjának adá
azt. 29 A tanítványai pedig, a mikor ezt meghallották
vala, eljövének, és elvivék a testét, és sírba tevék.
30 És az apostolok összegyűlekezének Jézushoz, és
elbeszélének néki mindent, azt is, a miket cselekedtek,
azt is, a miket tanítottak vala. 31 Ő pedig monda nékik:
Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre és
pihenjetek meg egy kevéssé. Mert sokan valának a járó-
kelők, és még evésre sem volt alkalmas idejök. 32 És
elmenének hajón egy puszta helyre csupán ő magok.
33 A sokaság pedig meglátá őket, a mint mennek
vala, és sokan megismerék őt; és minden városból
egybefutának oda gyalog, és megelőzék őket, és hozzá
gyülekezének. 34 És kimenvén Jézus nagy sokaságot
láta, és megszáná őket, mert olyanok valának, mint a
pásztor nélkül való juhok. És kezdé őket sokra tanítani.
35 Mikor pedig immár nagy idő vala, hozzámenvén az
ő tanítványai mondának: Puszta ez a hely, és immár
nagy idő van: 36 Bocsásd el őket, hogy elmenvén a
körülfekvő majorokba és falvakba, vegyenek magoknak
kenyeret; mert nincs mit enniök. 37 Ő pedig felelvén,
monda nékik: Adjatok nékik ti enniök. És mondának
néki: Elmenvén, vegyünk-é kétszáz pénz árú kenyeret,
hogy enni adjunk nékik? 38 Ő pedig monda nékik:
Hány kenyeretek van? Menjetek és nézzétek meg.
És megtudván, mondának: Öt, és két halunk. 39
És parancsolá nékik, hogy ültessenek le mindenkit
csoportonként a zöld pázsitra. 40 Letelepedének azért
szakaszonként, százával és ötvenével. 41 Ő pedig
vette vala az öt kenyeret és a két halat, és az égre
tekintvén, hálákat ada; és megszegé a kenyereket és
adá tanítványainak, hogy tegyék azok elé; és a két
halat is elosztá mindnyájok között. 42 Evének azért
mindnyájan, és megelégedének; 43 És maradékot is
szedének fel tizenkét tele kosárral, és a halakból is. 44 A
kik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezeren valának
férfiak. 45 És azonnal kényszeríté tanítványait, hogy
hajóba szálljanak, és menjenek át előre a túlsó partra
Bethsaida felé, a míg ő a sokaságot elbocsátja. 46
Minekutána pedig elbocsátotta őket, fölméne a hegyre
imádkozni. 47 És mikor beesteledék, a hajó a tenger
közepén vala, ő pedig egymaga a szárazon. 48 És látá
őket, a mint vesződnek az evezéssel; mert a szél szembe
fú vala velök; és az éj negyedik szakában hozzájuk
méne a tengeren járva; és el akar vala haladni mellettük.
49 Azok pedig látván őt a tengeren járni, kisértetnek
vélték, és felkiáltának; 50 Mert mindnyájan látják vala őt
és megrémülének. De ő azonnal megszólítá őket, és
monda nékik: Bízzatok; én vagyok, ne féljetek. 51 Ekkor
beméne hozzájuk a hajóba, és elállt a szél; ők pedig
magukban szerfölött álmélkodnak és csodálkoznak vala.
52 Mert nem okultak a kenyereken, mivelhogy a szívök
meg vala keményedve. 53 És átkelve, eljutának a
Genezáret földére, és kikötének. 54 De mihelyt kiszálltak
a hajóból, azonnal megismerék őt, 55 És azt az egész
környéket befutván, kezdék a betegeket a nyoszolyákon
ide-oda hordozni, a merre hallják vala, hogy ő ott van. 56
És a hová bemegy vala a falvakba vagy városokba vagy
majorokba, a betegeket letevék a piaczokon, és kérik
vala őt, hogy legalább a ruhája szegélyét illethessék. És
valahányan csak illeték, meggyógyulának.

7 És hozzá gyűlének a farizeusok és némelyek az
írástudók közül, a kik Jeruzsálemből jöttek vala.
2 És látván, hogy az ő tanítványai közül némelyek
közönséges, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyeret,
panaszkodának. 3 Mert a farizeusok és a zsidók mind,
a régiek rendelését követve, nem esznek, hanemha
kezöket erősen megmossák; 4 És piaczról jövén sem
esznek, ha meg nem mosakodnak; és sok egyéb is van,
a minek megtartását átvették, poharaknak, korsóknak,

rézedényeknek és nyoszolyáknak megmosását. **5** Azután megkérdék őt a farizeusok és az írástudók: Mi az oka, hogy a te tanítványaid nem járnak a régiek rendelése szerint, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyeret? **6** Ő pedig felelvén, monda nékik: Igazán jövendölt felőletek, képmutatók felől Ésaiás próféta, a mint meg van írva: Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívök pedig távol van tőlem. **7** Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. **8** Mert az Isten parancsolatját elhagyva, az emberek rendelését tartjátok meg, korsóknak és poharaknak mosását; és sok egyéb efféléket is cselekesztek. **9** És monda nékik: Az Isten parancsolatját szépen félre teszitek, azért, hogy a magatok rendelését tartsátok meg. **10** Mert Mózes azt mondotta: Tiszteld atyádat és anyádat. És: A ki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg. **11** Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyjának vagy anyjának: Korbán (azaz: templomi ajándék) az, a mivel megsegíthetnélek: **12** Úgy már nem engeditek, hogy az atyjával vagy anyjával valami jót tegyen, **13** Eltörölvén az Isten beszédét a ti rendelésetekkel, a melyet rendeltetek; és sok effélét is cselekesztek. **14** És előszólítván az egész sokaságot, monda nékik: Hallgassatok reám mindnyájan és értsétek meg: **15** Nincs semmi az emberen kívülvaló, a mi bemenvén ő belé, megfertőztethetné őt; hanem a mik belőle jőnek ki, azok fertőztetik meg az embert. **16** Ha valakinek van füle a hallásra, hallja. **17** És mikor házba ment vala be a sokaság közül, megkérdezék őt tanítványai a példázat felől. **18** És monda nékik: Ti is ennyire tudatlanok vagytok-é? Nem értitek-é, hogy a mi kívülről megy az emberbe, semmi sem fertőztetheti meg őt? **19** Mert nem a szívébe megy be, hanem a gyomrába; és az árnyékszékbe kerül, a mely minden eledelt megtisztít. **20** Monda továbbá: A mi az emberből jő ki, az fertőzteti meg az embert. **21** Mert onnan belőlről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, **22** Lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmetlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság: **23** Mind ezek a gonoszságok belőlről jőnek ki, és megfertőztetik az embert. **24** És onnét fölkelvén, elméne Tírus és Sídon határaiba; és házba menvén, nem akará, hogy valaki észrevegye, de nem titkolhatá el magát. **25** Mert hallván felőle egy asszony, a kinek leányában tisztátalan lélek vala, eljőve és lábaihoz borula. **26** Ez az asszony pedig pogány vala síro-fenicziai származású. És kéré őt, hogy űzze ki az ő leányából az ördögöt. **27** Jézus pedig monda néki: Engedd, hogy először a fiak elégíttessenek meg. Mert nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni. **28** Az pedig felele és monda néki: Úgy van Uram; de hiszen az ebek is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsalékaiból. **29** Erre monda néki: E beszédért, eredj el; az ördög kiment a te leányodból. **30** És haza menvén, úgy találá, hogy az ördög kiment, a leány pedig az ágyon feküvék. **31** Aztán ismét kimenvén Tírus és Sídon határaiból, a galileai tengerhez méne, a Tízváros határain át. **32** És hozának néki egy nehezen szóló siketet, és kérik vala őt, hogy vesse reá kezét. **33** Ő pedig, mikor kivitte vala azt a sokaság közül egy magát, az újjait annak fülébe bocsátá, és köpvén illeté annak nyelvét, **34** És föltekintvén az égre, fohászkodék, és monda néki: Effata, azaz: nyilatkozzál meg. **35** És azonnal megnyilatkozának annak fülei: és nyelvének kötele megoldódék, és helyesen beszél vala. **36** És megparancsolá nékik, hogy senkinek se mondják el; de mennél inkább tiltja vala, annál inkább híresztelék. **37** És szerfelett álmélkodnak vala, ezt mondván: Mindent jól cselekedett; a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.

8 Azokban a napokban, mivelhogy fölötte nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniök, magához szólította Jézus az ő tanítványait, és monda nékik: **2** Szánakozom e sokaságon, mert immár harmad napja hogy velem vannak, és nincs mit enniök; **3** És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton; mert némelyek ő közülök messzünnen jöttek. **4** Az ő tanítványai pedig felelének néki: Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérrel itt e pusztában? **5** És megkérdé őket: Hány kenyeretek van? Azok pedig mondának: Hét. **6** Akkor megparancsolá a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vevén a hét kenyeret, és hálákat adván, megszegé, és adá az ő tanítványainak, hogy eléjök tegyék. És a sokaság elé tevék. **7** Volt egy kevés haluk is. És hálákat adván mondá, hogy tegyék eléjök azokat is. **8** Evének azért, és megelégedének; és fölszedék a maradék darabokat, hét kosárral. **9** Valának pedig a kik ettek mintegy négyezeren; és elbocsátá őket. **10** És azonnal a hajóba szálla tanítványaival, és méne Dalmánuta vidékére. **11** És kijövének a farizeusok, és kezdék őt faggatni, mennyei jelt kívánván tőle, hogy kísértsék őt. **12** Ő pedig lelkében felfohászkodván, monda: Miért kíván jelt ez a nemzetség? Bizony mondom néktek: Nem adatik jel ennek a nemzetségnek. **13** És ott hagyván őket, ismét hajóba szálla, és a túlsó partra méne. **14** De elfelejtének kenyeret vinni, és egy kenyérnél nem vala velök több a hajóban. **15** És ő inti vala őket, mondván: Vigyázzatok, őrizkedjetek a farizeusok kovászától és a Heródes kovászától! **16** Ekkor egymás között tanakodván, mondának: Nincs kenyerünk. **17** Jézus pedig észrevévén ezt, monda nékik: Mit tanakodtok, hogy nincsen kenyeretek? Még sem látjátok-é be és nem értitek-é? Mégis kemény-é a szívetek? **18** Szemeitek lévén, nem láttok-é? és

füleitek lévén, nem hallotok-é? és nem emlékeztek-
é? 19 Mikor az öt kenyeret megszegtem az ötezernek,
hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Mondának
néki: Tizenkettőt. 20 Mikor pedig a hetet a négyezernek,
hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Azok pedig
mondának: Hetet. 21 És monda nékik: Hogy nem értitek
hát? 22 Azután Bethsaidába méne; és egy vakot vivének
hozzá és kérik vala őt, hogy illesse azt. 23 Ő pedig
megfogván a vaknak kezét, kivezeté őt a falun kívül; és
a szemeibe köpvén és kezeit reá tévén, megkérdé őt, ha
lát-é valamit? 24 Az pedig föltekintvén, monda: Látom
az embereket, mint valami járkáló fákat. 25 Azután
kezeit ismét ráveté annak szemeire, és feltekintete véle.
És megépüle, és látá messze és világosan mindent.
26 És haza küldé, mondván: Se a faluba be ne menj,
se senkinek el ne mondd a faluban. 27 És elméne
Jézus és az ő tanítványai Czézárea Filippi falvaiba; és
útközben megkérdé az ő tanítványait, mondván nékik:
Kinek mondanak engem az emberek? 28 Ők pedig
felelének: Keresztelő Jánosnak; és némelyek Illésnek;
némelyek pedig egynek a próféták közül. 29 És ő monda
nékik: Ti pedig kinek mondotok engem? Felelvén pedig
Péter, monda néki: Te vagy a Krisztus. 30 És rájok
parancsola, hogy senkinek se szóljanak felőle. 31 És
kezdé őket tanítani, hogy az ember Fiának sokat kell
szenvedni, és megvettetni a vénektől és a főpapoktól és
írástudóktól, és megöletni, és harmadnapra feltámadni.
32 És ezt nyilván mondja vala. Péter pedig magához
vonván őt, kezdé dorgálni. 33 És ő megfordulván és az
ő tanítványaira tekintvén, megfeddé Pétert, mondván:
Távozz tőlem Sátán, mert nem gondolsz az Isten
dolgaira, hanem az emberi dolgokra. 34 A sokaságot
pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván,
monda nékik: Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja
meg magát, és vegye fel az ő keresztjét, és kövessen
engem. 35 Mert valaki meg akarja tartani az ő életét,
elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én érettem
és az evangyéliomért, az megtalálja azt. 36 Mert mit
használ az embernek, ha az egész világot megnyeri,
lelkében pedig kárt vall? 37 Avagy mit adhat az ember
váltságul az ő lelkéért? 38 Mert valaki szégyel engem
és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség
között, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor
eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.

9 Azután monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy
vannak némelyek az itt állók között, a kik nem
kóstolnak addig halált, a míg meg nem látják, hogy az
Isten országa eljött hatalommal. 2 És hat nap múlva
magához vevé Jézus Pétert és Jakabot és Jánost,
és felvivé őket csupán magukban egy magas hegyre.
És elváltozék előttük; 3 És a ruhája fényes lőn, igen
fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön
nem fehéríthet. 4 És megjelenék nékik Mózes Illéssel
együtt, és beszélnek vala Jézussal. 5 Péter pedig
megszólalván, monda Jézusnak: Mester, jó nékünk itt
lenni: csináljunk azért három hajlékot, néked egyet,
Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. 6 De nem tudja
vala mit beszél, mivelhogy megrémülének. 7 És felhő
támada, mely őket befogá, és a felhőből szózat jöve,
mondván: Ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok.
8 És mikor nagyhirtelen körültekintének, senkit sem
látának többé maguk körül, egyedül a Jézust. 9 Mikor
pedig a hegyről leszállának, megparancsolá nékik, hogy
senkinek se beszéljék el, a mit láttak vala, csak a mikor
az embernek Fia a halálból feltámad. 10 És ezt a
szót megtarták magukban, tudakozván egymás között,
mit tesz a halálból feltámadni? 11 És megkérdezék
őt, mondván: Miért mondják az írástudók, hogy előbb
Illésnek kell eljőnie? 12 Ő pedig felelvén, monda
nékik: Illés ugyan előbb eljövén helyre állít mindent;
de hogyan van az embernek Fiáról megírva, hogy
sokat kell szenvednie és megvettetnie? 13 De mondom
néktek, hogy Illés is eljött, és azt cselekedték vele,
a mit akartak, a mint meg van írva ő felőle. 14 És
mikor a tanítványokhoz ment vala, nagy sokaságot láta
körülöttök, és írástudókat, a kik azokkal versengenek
vala. 15 És az egész sokaság meglátván őt, azonnal
elálmélkodék, és hozzásietvén köszönté őt. 16 Ő pedig
megkérdezé az írástudókat: Mit versengetek ezekkel?
17 És felelvén egy a sokaságból, monda: Mester, ide
hoztam hozzád az én fiamat, a kiben néma lélek van.
18 És a hol csak előfogja, szaggatja őt; ő pedig tajtékot
túr, a fogát csikorgatja, és elfonnyad. Mondám hát
tanítványaidnak, hogy űzzék ki azt, de nem tudták. 19
Ő pedig felelvén néki, monda: Óh hitetlen nemzetség,
meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még
titeket? Hozzátok őt hozzám. 20 És hozzá vivék azt; és
mihelyt ő meglátta azt, a lélek azonnal szaggatá azt;
és leesvén a földre, tajtékot túrván fetreng vala. 21 És
megkérdezé az atyját: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta?
Az pedig monda: Gyermeksége óta. 22 És gyakorta
veté őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt; de ha
valamit tehetsz, légy segítségül nékünk, könyörülvén
rajtunk. 23 Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt,
minden lehetséges a hívőnek. 24 A gyermek atyja pedig
azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek Uram!
Légy segítségül az én hitetlenségemnek. 25 Jézus
pedig mikor látta vala, hogy a sokaság még inkább
összetódul, megdorgálá a tisztátalan lelket, mondván
néki: Te néma és siket lélek, én parancsolom néked,
menj ki belőle, és többé belé ne menj! 26 És kiáltás és
erős szaggatás között kiméne; az pedig olyan lőn, mint
egy halott, annyira, hogy sokan azt mondják vala, hogy
meghalt. 27 Jézus pedig megfogván kezét, fölemelé;
és az fölkele. 28 Mikor pedig bement vala a házba,
tanítványai megkérdezék őt külön: Mi miért nem űzhettük

ki azt? 29 Ő pedig monda nékik: Ez a faj semmivel
sem űzhető ki, csupán könyörgéssel és bőjtöléssel.
30 És onnét kimenvén, Galileán mennek vala át; és
nem akará, hogy valaki megtudja. 31 Mert tanítja vala
tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek
Fia az emberek kezébe adatik, és megölik őt; de ha
megölték, harmadnapra föltámad. 32 De ők nem értik
vala e mondást, és féltek őt megkérdezni. 33 És elméne
Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett
vetekedtetek egymással az úton? 34 De ők hallgatának,
mert egymás között a felett vetekedtek vala az úton, ki
a nagyobb? 35 És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és
monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek
között utolsó és mindeneknek szolgája. 36 És előfogván
egy gyermeket, közéjök állatá azt; és ölébe vévén azt,
monda nékik: 37 A ki az ilyen gyermekek közül egyet
befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki
engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, a ki
engem elbocsátott. 38 János pedig felele néki, mondván:
Mester, látánk valakit, a ki a te neveddel ördögöket űz,
a ki nem követ minket; és eltiltók őt, mivelhogy nem
követ minket. 39 Jézus pedig monda: Ne tiltsátok el őt;
mert senki sincs, a ki csodát tesz az én nevemben és
mindjárt gonoszul szólhatna felőlem. 40 Mert a ki nincs
ellenünk, mellettünk van. 41 Mert a ki innotok ád egy
pohár vizet az én nevemben, mivelhogy a Krisztusé
vagytok, bizony mondom néktek, el nem veszti az ő
jutalmát. 42 A ki pedig megbotránkoztat egyet ama
kicsinyek közül, a kik én bennem hisznek, jobb annak,
ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe vetik.
43 És ha megbotránkoztat téged a te kezed, vágd le
azt: jobb néked csonkán bemenned az életre, mint két
kézzel menned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre.
(Geenna g1067) 44 A hol az ő férgök meg nem hal, és
tüzök el nem aluszik. 45 És ha a te lábad botránkoztat
meg téged, vágd le azt: jobb néked sántán bemenned
az életre, mint két lábbal vettetned a gyehennára, a
megolthatatlan tűzre. (Geenna g1067) 46 A hol az ő férgök
meg nem hal, és tüzök el nem aluszik. 47 És ha a
te szemed botránkoztat meg téged, vájd ki azt: jobb
néked félszemmel bemenned az Isten országába, mint
két szemmel vettetned a tüzes gyehennára. (Geenna
g1067) 48 A hol az ő férgök meg nem hal, és tüzök el
nem aluszik. 49 Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és
minden áldozat sóval sózatik meg. 50 Jó a só: de ha a
só ízét veszti, mivel adtok ízt néki? Legyen bennetek
só, és legyetek békében egymással.

10 Onnan pedig felkelvén Judea határaiba méne,
a Jordánon túl való részen által; és ismét sokaság
gyűl vala hozzá; ő pedig szokása szerint ismét tanítja vala
őket. 2 És a farizeusok hozzámenvén megkérdezék tőle,
ha szabad-é férjnek feleségét elbocsátani, kísértvén őt.
3 Ő pedig felelvén, monda nékik: Mit parancsolt néktek
Mózes? 4 Ők pedig mondának: Mózes megengedte,
hogy válólevelet írjunk, és elváljunk. 5 És Jézus felelvén,
monda nékik: A ti szívetek keménysége miatt írta néktek
ezt a parancsolatot; 6 De a teremtés kezdete óta férfiúvá
és asszonnyá teremté őket az Isten. 7 Annakokáért
elhagyja az ember az ő atyját és anyját; és ragaszkodik
a feleségéhez, 8 És lesznek ketten egy testté! Azért
többé nem két, hanem egy test. 9 Annakokáért a mit az
Isten egybe szerkesztett, ember el ne válaszsza. 10 És
odahaza az ő tanítványai ismét megkérdezék őt e dolog
felől. 11 Ő pedig monda nékik: A ki elbocsátja feleségét
és mást vesz el, házasságtörést követ el az ellen. 12
Ha pedig a feleség hagyja el a férjét és mással kel
egybe, házasságtörést követ el. 13 Ekkor gyermekeket
hozának hozzá, hogy illesse meg őket; a tanítványok
pedig feddik vala azokat, a kik hozák. 14 Jézus pedig
ezt látván, haragra gerjede és monda nékik: Engedjétek
hozzám jőni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket;
mert ilyeneké az Istennek országa. 15 Bizony mondom
néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint
gyermek, semmiképen sem megy be abba. 16 Aztán
ölébe vevé azokat, és kezét rájok vetvén, megáldá
őket. 17 És mikor útnak indult vala, hozzá futván egy
ember és letérdelvén előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester,
mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?
(aiōnios g166) 18 Jézus pedig monda néki: Miért mondasz
engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. 19 A
parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj;
hamis tanubizonyságot ne tégy, kárt ne tégy; tiszteljed
atyádat és anyádat. 20 Az pedig felelvén, monda
néki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól
fogva. 21 Jézus pedig rátekintvén, megkedvelé őt,
és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el,
add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek,
és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem,
felvévén a keresztet. 22 Az pedig elszomorodván e
beszéden, elméne búsan; mert sok jószága vala. 23
Jézus pedig körültekintvén, monda tanítványainak: Mily
nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek
gazdagságuk van! 24 A tanítványok pedig álmélkodának
az ő beszédén; de Jézus ismét felelvén, monda nékik:
Gyermekeim, mily nehéz azoknak, a kik a gazdagságban
bíznak, az Isten országába bemenni! 25 Könnyebb a
tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az
Isten országába bejutni. 26 Azok pedig még inkább
álmélkodnak vala, mondván magok között: Kicsoda
idvezülhet tehát? 27 Jézus pedig rájuk tekintvén,
monda: Az embereknél lehetetlen, de nem az Istennél;
mert az Istennél minden lehetséges. 28 És Péter
kezdé mondani néki: Ímé, mi elhagytunk mindent, és
követtünk téged. 29 Jézus pedig felelvén, monda: Bizony
mondom néktek, senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy
fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját,

vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én
érettem és az evangyéliomért, 30 A ki százannyit ne
kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket,
nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket,
üldözésekkel együtt; a jövendő világon pedig örök életet.
(aiōn g165, aiōnios g166) 31 Sok elsők pedig lesznek
utolsók, és sok utolsók elsők. 32 Útban valának pedig
Jeruzsálembe menve fel; és előttök megy vala Jézus,
ők pedig álmélkodának, és követvén őt, félnek vala. És
ő a tizenkettőt ismét maga mellé vévén, kezde nékik
szólni azokról a dolgokról, a mik majd vele történnek,
33 Mondván: Ímé, felmegyünk Jeruzsálembe, és az
embernek Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak,
és halálra kárhoztatják őt, és a pogányok kezébe
adják őt; 34 És megcsúfolják őt, és megostorozzák őt,
és megköpdösik őt, és megölik őt; de harmadnapon
feltámad. 35 És hozzájárulának Jakab és János, a
Zebedeus fiai, ezt mondván: Mester, szeretnők, hogy
a mire kérünk, tedd meg nékünk. 36 Ő pedig monda
nékik: Mit kívántok, hogy tegyek veletek? 37 Azok
pedig mondának néki: Add meg nékünk, hogy egyikünk
jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön
a te dicsőségedben. 38 Jézus pedig monda nékik:
Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a
melyet én megiszom; és megkeresztelkedhettek-é azzal
a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem?
39 Azok pedig mondának néki: Megtehetjük. Jézus
pedig monda nékik: A pohárt ugyan, a melyet én
megiszom, megiszszátok, és a keresztséggel, a melylyel
én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek; 40 De
az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az
én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek
elkészíttetett. 41 És hallván ezt a tíz tanítvány, haragudni
kezdének Jakabra és Jánosra. 42 Jézus pedig magához
szólítván őket, monda nékik: Tudjátok, hogy azok, a kik
a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak
felettök, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak rajtok. 43 De
nem így lesz közöttetek; hanem, a ki nagy akar lenni
közöttetek, az legyen a ti szolgátok; 44 És a ki közületek
első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen: 45 Mert
az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak,
hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul
sokakért. 46 És Jerikóba érkezének: és mikor ő és az ő
tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimennek vala, a
Timeus fia, a vak Bartimeus, ott üle az úton, koldulván.
47 És a mikor meghallá, hogy ez a Názáreti Jézus,
kezde kiáltani, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj
rajtam! 48 És sokan feddik vala őt, hogy hallgasson;
de ő annál jobban kiáltja vala: Dávidnak Fia, könyörülj
rajtam! 49 Akkor Jézus megállván, mondá, hogy hívják
elő. És előhívják vala a vakot, mondván néki: Bízzál;
kelj föl, hív tégedet. 50 Az pedig felső ruháját ledobván,
és felkelvén, Jézushoz méne. 51 És felelvén Jézus,
monda néki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak
pedig monda néki: Mester, hogy lássak. 52 Jézus pedig
monda néki: Eredj el, a te hited megtartott téged. És
azonnal megjött a szemevilága, és követi vala Jézust az
úton.

11 És mikor Jeruzsálemhez közeledének, Bethfagé
és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elküldé
kettőt tanítványai közül, 2 És monda nékik: Eredjetek
abba a faluba, a mely előttetek van; és a mikor abba
bejuttok, azonnal találtok egy megkötött vemhet, a
melyen ember nem ült még soha; azt oldjátok el és
hozzátok ide. 3 És ha valaki azt mondja néktek: Miért
teszitek ezt? mondjátok: Az Úrnak van szüksége reá.
És azonnal elbocsátja azt ide. 4 Elmenének azért
és megtalálák a megkötött vemhet, az ajtónál kívül a
kettős útnál, és eloldák azt. 5 Az ott állók közül pedig
némelyek mondának nékik: Mit míveltek, hogy eloldjátok
a vemhet? 6 Ők pedig felelének nékik, úgy, a mint Jézus
megparancsolta vala. És elbocsáták őket. 7 És oda vivék
a vemhet Jézushoz, és ráveték felső ruháikat; ő pedig
felüle reá. 8 Sokan pedig felső ruháikat az útra teríték,
mások pedig ágakat szegdelnek vala a fákról és az útra
hányják vala. 9 A kik pedig előtte menének, és a kik
követék, kiáltának, mondván: Hozsánna! Áldott, a ki jő
az Úrnak nevében! 10 Áldott a mi Atyánknak, Dávidnak
országa, a mely jő az Úrnak nevében! Hozsánna a
magasságban! 11 És beméne Jézus Jeruzsálembe, és
a templomba; és mindent körülnézvén, mivelhogy az idő
már késő vala, kiméne Bethániába a tizenkettővel. 12 És
másnap, mikor Bethániából kimentek vala, megéhezék.
13 És meglátván messziről egy fügefát, a mely leveles
vala, odaméne, ha talán találna valamit rajta: de
odaérvén ahhoz, levélnél egyebet semmit sem talála;
mert nem vala fügeérésnek ideje. 14 Akkor felelvén
Jézus, monda a fügefának: Soha örökké ne egyék rólad
gyümölcsöt senki. És hallák az ő tanítványai. (aiōn g165)
15 És Jeruzsálembe érkezének. És Jézus bemenvén a
templomba, kezdé kiűzni azokat, a kik a templomban
árulnak és vásárolnak vala; a pénzváltók asztalait, és
a galambárúsok székeit pedig felforgatá; 16 És nem
engedi vala, hogy valaki edényt vigyen a templomon
keresztül. 17 És tanít vala, mondván nékik: Nincsen-é
megírva: Az én házam imádság házának neveztetik
minden nép között? Ti pedig rablók barlangjává tettétek
azt. 18 És meghallák az írástudók és a főpapok, és
tanakodnak vala, hogy mi módon veszíthetnék el őt. Mert
félnek vala tőle, mivelhogy az egész sokaság álmélkodik
vala az ő tanításán. 19 És mikor beestveledék, kiméne
a városból. 20 Reggel pedig, a mikor mellette menének
el, látják vala, hogy a fügefa gyökerestől kiszáradott.
21 És Péter visszaemlékezvén, monda néki: Mester
nézd, a fügefa, a melyet megátkoztál, kiszáradott. 22 És
Jézus felelvén, monda nékik: Legyen hitetek Istenben.

23 Mert bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja
ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! és
szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy a mit
mond, megtörténik, meg lesz néki, a mit mondott. 24
Azért mondom néktek: A mit könyörgéstekben kértek,
higyjétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen
néktek. 25 És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok
meg, ha valaki ellen valami panaszotok van; hogy
a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti
vétkeiteket. 26 Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti
mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.
27 És ismét Jeruzsálembe menének. Mikor pedig ő a
templomban körüljára, hozzámennek vala a főpapok és
az írástudók és a vének. 28 És mondának néki: Micsoda
hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked a
hatalmat, hogy ezeket cselekedd? 29 Jézus pedig
felelvén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek,
és feleljetek meg nékem, akkor megmondom néktek,
hogy miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket: 30 A
János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől?
feleljetek nékem. 31 Azok pedig tanakodnak vala
maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: Mennyből,
azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? 32
Ha pedig azt mondjuk: Emberektől, – félnek vala a
néptől. Mert mindenki azt tartja vala Jánosról, hogy
valóban próféta vala. 33 Felelvén tehát, mondának
Jézusnak: Nem tudjuk. Jézus is felelvén, monda nékik:
Én sem mondom meg néktek, miféle hatalomnál fogva
cselekszem ezeket.

12 És kezde nékik példázatokban beszélni: Egy
ember szőlőt ültetett, és körülvevé gyepűvel, és
sajtót ása, és tornyot építe, és kiadá azt munkásoknak,
és elutazék. 2 És a maga idejében szolgát külde a
munkásokhoz, hogy kapjon a munkásoktól a szőlő
gyümölcséből. 3 Azok pedig megfogván azt, megverék,
és üresen küldék vissza. 4 És ismét külde hozzájuk
egy másik szolgát; azt pedig kővel dobálván meg, fejét
betörék, és gyalázattal illetve, visszaküldék. 5 És ismét
másikat külde; ezt pedig megölék: és sok másokat;
némelyeket megvervén, némelyeket pedig megölvén.
6 Minthogy pedig még egy egyetlen szerelmes fia is
vala, utoljára azt is elküldé hozzájok, ezt mondván:
A fiamat meg fogják becsülni. 7 Azok a munkások
azonban ezt mondák magok között: Ez az örökös;
jertek, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség. 8 És
megfogván azt, megölék, és a szőlőn kívül veték. 9
Mit cselekszik hát a szőlőnek ura? Eljő és elveszti a
munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. 10 Ezt az írást
sem olvastátok-é? A mely követ az építők megvetettek,
az lett a szeglet fejévé. 11 Az Úrtól lett ez, és csodálatos
a mi szemeink előtt. 12 És igyekeznek vala őt megfogni,
de féltek a sokaságtól. Mert tudták, hogy a példázatot
ellenük mondotta. Azért elhagyván őt, tovább menének.
13 És küldének hozzá némelyeket a farizeusok és a
Heródes pártiak közül, hogy megfogják őt a beszédben.
14 Azok pedig odamenvén, mondának néki: Mester,
tudjuk hogy igaz vagy és nem gondolsz senkivel; mert
nem tekintesz emberek személyére, hanem igazság
szerint tanítod az Istennek útját. Szabad-é a császárnak
adót fizetni vagy nem? Fizessünk-é vagy ne fizessünk?
15 Ő pedig ismervén az ő képmutatásukat, monda
nékik: Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy
pénzt, hogy lássam. 16 Azok pedig hozának. És monda
nékik: Kié ez a kép és a felírás? Azok pedig mondának
néki: A Császáré. 17 És felelvén Jézus, monda nékik:
Adjátok meg a mi a Császáré, a Császárnak, és
a mi az Istené, az Istennek. És elálmélkodának ő
rajta. 18 És jövének hozzá Sadduczeusok, a kik azt
mondják, hogy nincsen feltámadás. És megkérdezék
őt, mondván: 19 Mester, Mózes azt írta nékünk, hogy
ha valakinek fitestvére meghalt, és feleséget hagyott
hátra, gyermekeket pedig nem hagyott, akkor az ő
feleségét vegye el az ő fitestvére, és támasszon magot
a fitestvérének. 20 Heten valának tehát fitestvérek. És
az első feleséget vőn, de meghalván, magot nem hagya.
21 És a második elvevé az asszonyt, de meghala, és
magot ő sem hagya: a harmadik is hasonlóképen; 22
És mind a hét elvevé azt, és magot nem hagyának.
Legutoljára meghalt az asszony is. 23 A feltámadáskor
tehát, mikor feltámadnak, melyiköknek lesz a felesége?
Mert mind a hétnek a felesége volt. 24 Jézus pedig
felelvén, monda nékik: Avagy nem azért tévelygtek-
é, mert nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek
hatalmát? 25 Mert mikor a halálból feltámadnak, sem
nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem
olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyekben. 26 A
halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-é a
Mózes könyvében, a csipkebokornál, hogy mi módon
szólott néki az Isten, mondván: Én vagyok Ábrahám
Istene, és Izsák Istene, és Jákób Istene. 27 Az Isten
nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti tehát igen
tévelygtek. 28 Akkor hozzá menvén egy az írástudók
közül, a ki az ő vetekedésöket hallotta vala, és tudván,
hogy jól megfelele nékik, megkérdezé tőle: Melyik az
első minden parancsolatok között? 29 Jézus pedig
felele néki: Minden parancsolatok között az első: Halljad
Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. 30 Szeressed
azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes
lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez
az első parancsolat. 31 A második pedig hasonlatos
ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más
ezeknél nagyobb parancsolat. 32 Akkor monda néki az
írástudó: Jól van, Mester, igazán mondád, hogy egy
Isten van, és nincsen kívüle más. 33 És szeretni őt
teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes

erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát,
többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál. 34
Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt vala, monda
néki: Nem messze vagy az Isten országától. És többé
senki sem meri vala őt megkérdezni. 35 És felele Jézus
és monda, a mint a templomban tanít vala: Mi módon
mondják az írástudók, hogy a Krisztus Dávidnak Fia?
36 Hiszen Dávid maga mondotta a Szent Lélek által:
Monda az Úr az én uramnak: ülj az én jobb kezem felől,
míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul.
37 Tehát maga Dávid nevezi őt Urának, mimódon fia hát
néki? És a nagy sokaság örömest hallgatja vala őt. 38
Ő pedig monda nékik az ő tanításában: Őrizkedjetek az
írástudóktól, a kik örömest járnak hosszú köntösökben
és szeretik a piaczokon való köszöntéseket. 39 És a
gyülekezetekben az előlüléseket, és a lakomákon a
főhelyeket: 40 A kik az özvegyeknek házát fölemésztik
és színből hosszan imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet
alá esnek. 41 És leülvén Jézus a templomperselynek
átellenében, nézi vala, hogy a sokaság miként vet pénzt
a perselybe. Sok gazdag pedig sokat vet vala abba. 42
És egy szegény özvegy asszony is odajövén, két fillért,
azaz egy negyed pénzt vete bele. 43 Akkor előszólítván
tanítványait, monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy
ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem
mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala. 44 Mert
azok mindnyájan az ő fölöslegükből vetének; ez pedig
az ő szegénységéből, a mije csak volt, mind beveté, az
ő egész vagyonát.

13 Mikor pedig a templomból kiméne, monda néki egy
az ő tanítványai közül: Mester, nézd, milyen kövek
és milyen épületek! 2 Jézus pedig felelvén, monda néki:
Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad kő kövön,
a mely le nem romboltatik. 3 Mikor pedig az olajfák
hegyén ül vala, a templom átellenében, megkérdezék őt
magukban Péter, Jakab, János és András: 4 Mondd
meg nékünk, mikor történnek meg ezek; és mi lesz a
jel, a mikor mindezek beteljesednek? 5 Jézus pedig
felelvén nékik, kezdé mondani: Meglássátok, hogy
valaki el ne hitessen titeket. 6 Mert sokan jőnek
majd az én nevemben, a kik azt mondják: Én vagyok:
és sokakat elhitetnek. 7 Mikor pedig hallani fogtok
háborúkról és háborúk híreiről, meg ne rémüljetek,
mert meg kell lenniök; de ez még nem a vég. 8 Mert
nemzet nemzet ellen, és ország ország ellen támad; és
lesznek földindulások mindenfelé, és lesznek éhségek
és háborúságok. 9 Nyomorúságoknak kezdetei ezek. Ti
pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényszékeknek
adnak át titeket, és gyülekezetekben vernek meg titeket,
és helytartók és királyok elé állítanak én érettem,
bizonyságul ő nékik. 10 De előbb hirdettetnie kell
az evangyéliomnak minden pogányok között. 11
Mikor pedig fogva visznek, hogy átadjanak titeket,
ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok, és
ne gondolkodjatok, hanem a mi adatik néktek abban
az órában, azt szóljátok; mert nem ti vagytok, a kik
szólotok, hanem a Szent Lélek. 12 Halálra fogja pedig
adni testvér testvérét, atya gyermekét; és magzatok
támadnak szülők ellen, és megöletik őket. 13 És lesztek
gyűlöletesek mindenki előtt az én nevemért; de a ki
mindvégig megmarad, az megtartatik. 14 Mikor pedig
látjátok a pusztító utálatosságot, a melyről Dániel próféta
szólott, ott állani, a hol nem kellene (a ki olvassa,
értse meg), akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak
a hegyekre; 15 A háztetőn levő pedig le ne szálljon a
házba, se be ne menjen, hogy házából valamit kivigyen;
16 És a mezőn levő haza ne térjen, hogy ruháját elvigye.
17 Jaj pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak
azokban a napokban. 18 Imádkozzatok pedig, hogy
a ti futástok ne télen legyen. 19 Mert azok a napok
olyan nyomorúságosak lesznek, a milyenek a világ
kezdete óta, a melyet Isten teremtett, mind ez ideig nem
voltak, és nem is lesznek. 20 És ha az Úr meg nem
rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem
menekülne meg; de a választottakért, a kiket kiválasztott,
megrövidítette azokat a napokat. 21 Ha pedig akkor
ezt mondja néktek valaki: Ímé itt a Krisztus, vagy: Ímé
amott, ne higyjétek. 22 Mert hamis Krisztusok és hamis
próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy
elhitessék, ha lehet, még a választottakat is. 23 Ti pedig
vigyázzatok; ímé előre megmondottam néktek mindent.
24 De azokban a napokban, azután a nyomorúság után,
a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, 25 És az ég
csillagai lehullanak, és az egekben levő hatalmasságok
megrendülnek. 26 És akkor meglátják az embernek Fiát
eljőni felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel. 27
És akkor elküldi az ő angyalait, és egybegyűjti az ő
választottait a négy szelek felől, a föld végső határától
az ég végső határáig. 28 A fügefáról vegyétek pedig
a példát. A mikor ága már zsendül, és levelet hajt,
tudjátok, hogy közel van a nyár. 29 Azonképen ti is,
mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg,
hogy közel van, az ajtó előtt. 30 Bizony mondom néktek,
hogy el nem múlik ez a nemzetség, a míg meg nem
lesznek mindezek. 31 Az ég és a föld elmúlnak, de
az én beszédeim soha el nem múlnak. 32 Arról a
napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az
égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya. 33
Figyeljetek, vigyázzatok és imádkozzatok; mert nem
tudjátok, mikor jő el az az idő. 34 Úgy mint az az
ember, a ki messze útra kelve, házát elhagyván, és
szolgáit felhatalmazván, és kinek-kinek a maga dolgát
megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy
vigyázzon. 35 Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok,
mikor érkezik meg a háznak ura, este-é vagy éjfélkor,

vagy kakasszókor, vagy reggel? 36 Hogy, ha hirtelen
megérkezik, ne találjon titeket aludva. 37 A miket pedig
néktek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!

14 Két nap mulva pedig húsvét vala és a kovásztalan
kenyerek ünnepe. És a főpapok és az írástudók
tanakodnak vala, hogy csalárdsággal mimódon fogják
meg és öljék meg őt. 2 Mert azt mondják vala: Ne
az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön. 3 Mikor
pedig Bethániában a poklos Simon házánál vala, a
mint asztalhoz üle, egy asszony méne oda, a kinél
alabástrom edény vala valódi és igen drága nárdus
olajjal; és eltörvén az alabástrom edényt kitölté azt az ő
fejére. 4 Némelyek pedig háborognak vala magok között
és mondának: Mire való volt az olajnak ez a tékozlása?
5 Mert el lehetett volna azt adni háromszáz pénznél is
többért, és odaadni a szegényeknek. És zúgolódnak
vala ellene. 6 Jézus pedig monda: Hagyjatok békét néki;
miért bántjátok őt? jó dolgot cselekedett én velem. 7
Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és a mikor
csak akarjátok, jót tehettek velök; de én nem leszek
mindenkor veletek. 8 Ő a mi tőle telt, azt tevé: előre
megkente az én testemet a temetésre. 9 Bizony mondom
néktek: Valahol csak prédikálják ezt az evangyéliomot
az egész világon, a mit ez az asszony cselekedett,
azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére. 10 Akkor
Júdás, az Iskariotes, egy a tizenkettő közül, elméne a
főpapokhoz, hogy őt azoknak elárulja. 11 Azok pedig, a
mint meghallák, örvendezének, és igérék, hogy pénzt
adnak néki. Ő pedig keresi vala, mimódon árulhatná
el őt jó alkalommal. 12 És a kovásztalan kenyerek
ünnepének első napján, mikor a húsvéti bárányt vágják
vala, mondának néki az ő tanítványai: Hol akarod, hogy
elmenvén megkészítsük, hogy megehesd a húsvéti
bárányt? 13 Akkor elküldé kettőt az ő tanítványai közül,
és monda nékik: Menjetek el a városba, és egy ember
jő előtökbe, a ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt,
14 És a hová bemegy, mondjátok a házi gazdának: A
Mester kérdi: hol van az a szállás, a hol megeszem az
én tanítványaimmal a húsvéti bárányt? 15 És ő mutat
néktek egy nagy vacsoráló házat berendezve, készen:
ott készítsétek el nékünk. 16 Elmenének azért az ő
tanítványai, és jutának a városba, és úgy találák, a mint
nékik megmondotta, és elkészíték a húsvéti bárányt.
17 Mikor pedig este lőn, oda méne a tizenkettővel.
18 És a mikor leülnek és esznek vala monda Jézus:
Bizony mondom néktek, egy közületek elárul engem,
a ki velem eszik. 19 Ők pedig kezdének szomorkodni
és néki egyenként mondani: Csak nem én? A másik
is: Csak nem én? 20 Ő pedig felelvén, monda nékik:
Egy a tizenkettő közül, a ki velem együtt márt a tálba.
21 Az embernek Fia jóllehet elmegy, a mint meg van
írva felőle; de jaj annak az embernek, a ki az embernek
Fiát elárulja; jobb lenne annak az embernek, ha nem
született volna. 22 És mikor ők evének, vévén Jézus
a kenyeret, és hálákat adván, megtöré és adá nékik,
mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. 23 És
vévén a poharat, és hálákat adván, adá nékik; és ivának
abból mindnyájan; 24 És monda nékik: Ez az én vérem,
az új szövetség vére, a mely sokakért kiontatik. 25
Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek
gyümölcséből mind ama napig, a mikor mint újat iszom
azt az Isten országában. 26 És dicséretet énekelve
kimenének az olajfák hegyére. 27 És monda nékik
Jézus: Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok
bennem; mert meg van írva: Megverem a pásztort,
és elszélednek a juhok. 28 De feltámadásom után
előttetek fogok felmenni Galileába. 29 Péter pedig
monda néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de
én nem. 30 És monda néki Jézus: Bizony mondom
néked, hogy ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas
kétszer szólana, háromszor tagadsz meg engem. 31
Ő pedig annál inkább erősíti vala: Ha veled együtt
kell is meghalnom, semmiképen meg nem tagadlak
téged. Hasonlóképen szólanak vala a többiek is. 32
És menének ama helyre, a melynek Gecsemáné a
neve; és monda az ő tanítványainak: Üljetek le itt, a
míg imádkozom. 33 És maga mellé vevé Pétert és
Jakabot és Jánost, és kezde rettegni és gyötrődni; 34
És monda nékik: Szomorú az én lelkem mind halálig;
maradjatok itt, és vigyázzatok. 35 És egy kevéssé
előre menvén, a földre esék, és imádkozék, hogy, ha
lehetséges, múljék el tőle ez az óra; 36 És monda:
Abba, Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem
ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen
meg, hanem a tied. 37 Azután visszatére és aluva találá
őket, és monda Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy
óráig vigyázni? 38 Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy
kísértetbe ne jussatok; a lélek ugyan kész, de a test
erőtelen. 39 És ismét elmenvén, imádkozék, ugyanazon
szavakkal szólván. 40 A mikor pedig visszatére, ismét
aluva találá őket; mert a szemeik megnehezedtek vala,
és nem tudták mit feleljenek néki. 41 Harmadszor is
jöve, és monda nékik: Aludjatok immár és nyugodjatok.
Elég; eljött az óra; ímé az embernek Fia a bűnösök
kezébe adatik. 42 Keljetek föl, menjünk: ímé elközelgett,
a ki engem elárul. 43 És mindjárt még mikor ő szól
vala, eljöve Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele együtt
nagy sokaság, fegyverekkel és botokkal, a főpapoktól,
az írástudóktól és a vénektől. 44 Az ő elárulója pedig
jelt ada nékik, mondván: A kit megcsókolok majd, ő
az; fogjátok meg azt, és vigyétek el biztonsággal. 45
És odajutván, azonnal hozzáméne, és monda: Mester!
Mester! és megcsókolá őt. 46 Azok pedig ráveték
kezeiket, és megfogák őt. 47 De egy az ott állók
közül az ő szablyáját kivonván, a főpap szolgájához

csapa, és levágá annak fülét. **48** Jézus pedig felelvén,
monda nékik: Mint egy rablóra, úgy jöttetek-é reám
fegyverekkel és botokkal, hogy megfogjatok engem?!
49 Naponta nálatok valék, a templomban tanítva, és
nem fogtatok meg engem; de szükség, hogy az írások
beteljesedjenek. **50** Akkor elhagyván őt, mindnyájan
elfutának. **51** Egy ifjú pedig követé őt, a kinek testét
csak egy gyolcs ing takarta; és megfogák őt az ifjak.
52 De ő ott hagyva az ingét, meztelenül elszalada
tőlük. **53** És vivék Jézust a főpaphoz. És oda gyűlének
mindnyájan a főpapok, a vének és az írástudók. **54** Péter
pedig távolról követé őt, be egészen a főpap udvaráig:
és ott üle a szolgákkal, és melegszik vala a tűznél.
55 A főpapok pedig és az egész tanács bizonyságot
keresnek vala Jézus ellen, hogy megölhessék őt; de
nem találnak vala. **56** Mert sokan tesznek vala ugyan
hamis tanúbizonyságot ellene, de a bizonyságtételek
nem valának megegyezők. **57** És némelyek fölkelének
és hamis tanúbizonyságot tőnek ellene, mondván:
58 Mi hallottuk, mikor ezt mondá: Én lerontom ezt a
kézzel csinált templomot, és három nap alatt mást
építek, a mely nem kézzel csináltatott. **59** De még így
sem vala egyező az ő bizonyságtételük. **60** Akkor a
főpap odaállván a középre, megkérdé Jézust, mondván:
Semmit sem felelsz-é? Miféle bizonyságot tesznek ezek
te ellened? **61** Ő pedig hallgat vala, és semmit sem
felele. Ismét megkérdezé őt a főpap, és monda néki: Te
vagy-é a Krisztus, az áldott Isten Fia? **62** Jézus pedig
monda: Én vagyok. És meglátjátok majd az embernek
Fiát ülni a hatalomnak jobbján, és eljőni az ég felhőivel.
63 A főpap pedig megszaggatván ruháit, monda: Mi
szükségünk van még tanúkra? **64** Hallátok a káromlást.
Mi tetszik néktek? Azok pedig halálra méltónak ítélték őt
mindnyájan. **65** És kezdék őt némelyek köpdösni, és
az ő orczáját elfedni, és őt öklözni, és mondani néki:
Prófétálj! A szolgák pedig arczul csapdossák vala őt. **66**
A mint pedig Péter lent vala az udvarban, odajöve egy a
főpap szolgálói közül; **67** És meglátván Pétert, a mint
melegszik vala, rátekintvén, monda: Te is a Názáreti
Jézussal valál! **68** Ő pedig megtagadá, mondván: Nem
ismerem, s nem is értem, mit mondasz. És kiméne a
tornáczra; és a kakas megszólala. **69** A szolgáló pedig
meglátva őt, kezdé ismét mondani az ott állóknak: Ez
közülök való. **70** Ő pedig ismét megtagadá. De kevés
idő múlva az ott állók ismét mondják vala Péternek:
Bizony közülök való vagy; mert Galileabeli is vagy, és a
beszéded is hasonló. **71** Ő pedig kezde átkozódni és
esküdözni, hogy: Nem ismerem azt az embert, a kiről
beszéltek. **72** És másodszor szóla a kakas. És Péternek
eszébe juta a beszéd, a melyet néki Jézus mondott
vala, hogy mielőtt a kakas kétszer szólana, háromszor
megtagadsz engem. És sírva fakada.

15 És mindjárt reggel tanácsot tartván a főpapok a
vénekkel és írástudókkal, és az egész tanács,
megkötözvén Jézust, elvivék és átadák Pilátusnak. **2** És
megkérdé őt Pilátus: Te vagy-é a zsidók királya? Ő pedig
felelvén, monda néki: Te mondod. **3** És erősen vádolják
vala őt a főpapok. **4** Pilátus pedig ismét megkérdé
őt, mondván: Semmit sem felelsz-é? Ímé, mennyi
tanúbizonyságot szólnak ellened! **5** Jézus pedig semmit
sem felele, annyira hogy Pilátus elcsudálkozék. **6**
Ünnepenként pedig egy foglyot szokott vala elbocsátani
nékik, a kit épen óhajtának. **7** Vala pedig egy Barabbás
nevű, megkötöztetve ama lázadókkal együtt, a kik a
lázadás alkalmával gyilkosságot követtek vala el. **8**
És a sokaság kiáltván, kezdé kérni Pilátust arra, a
mit mindenkor megtesz vala nékik. **9** Pilátus pedig
felele nékik, mondván: Akarjátok-é, hogy elbocsássam
néktek a zsidók királyát? **10** Mert tudja vala, hogy
irígységből adták őt kézbe a főpapok. **11** A főpapok
azonban felindíták a sokaságot, hogy inkább Barabbást
bocsássa el nékik. **12** Pilátus pedig felelvén, ismét
monda nékik: Mit akartok tehát, hogy cselekedjem ezzel,
a kit a zsidók királyának mondotok? **13** És azok ismét
kiáltának: Feszítsd meg őt! **14** Pilátus pedig monda
nékik: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál
jobban kiáltanak vala: Feszítsd meg őt! **15** Pilátus pedig
eleget akarván tenni a sokaságnak, elbocsátá nékik
Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kezökbe
adá, hogy megfeszítsék. **16** A vitézek pedig elvivék őt
az udvar belső részébe, a mi az őrház; és összehívák
az egész csapatot. **17** És bíborba öltözteték őt, és
tövisből font koszorút tevének a fejére, **18** És elkezdék őt
köszönteni: Üdvöz légy, zsidók királya! **19** És verik vala
a fejét nádszállal, és köpdösik vala őt, és térdet hajtva
tisztelik vala őt. **20** Mikor pedig kicsúfolták őt, leveték róla
a bíbor ruhát, és a maga ruháiba öltözteték; és kivivék őt,
hogy megfeszítsék. **21** És kényszerítének egy mellettök
elmenőt, bizonyos czirénei Simont, a ki a mezőről jő
vala, Alekszándernek és Rufusnak az atyját, hogy vigye
az ő keresztjét. **22** És vivék őt a Golgotha nevű helyre,
a mely megmagyarázva annyi, mint: koponya helye. **23**
És mirhás bort adnak vala néki inni; de ő nem fogadá
el. **24** És megfeszítvén őt, eloszták az ő ruháit, sorsot
vetvén azokra, ki mit kapjon. **25** Vala pedig három
óra, mikor megfeszíték őt. **26** Az ő kárhoztatásának
oka pedig így vala fölébe felírva: A zsidók királya. **27**
Két rablót is megfeszítének vele, egyet jobb és egyet
bal keze felől. **28** És beteljesedék az írás, a mely azt
mondja: És a bűnösök közé számláltaték. **29** Az arra
menők pedig szidalmazzák vala őt, fejüket hajtogatván
és mondván: Hah! a ki lerontod a templomot, és három
nap alatt fölépíted; **30** Szabadítsd meg magadat, és
szállj le a keresztről! **31** Hasonlóképen pedig a főpapok
is, csúfolodván egymás között, az írástudókkal együtt

mondják vala: Másokat megtartott, magát nem bírja
megtartani. 32 A Krisztus, az Izráel királya, szálljon
le most a keresztről, hogy lássuk és higyjünk. A kiket
vele feszítettek meg, azok is szidalmazzák vala őt. 33
Mikor pedig hat óra lőn, sötétség támada az egész
földön kilencz óráig. 34 És kilencz órakor fennszóval
kiálta Jézus mondván: Elói, Elói! Lamma Sabaktáni?
a mi megmagyarázva annyi, mint: Én Istenem, én
Istenem! miért hagyál el engemet? 35 Némelyek pedig
meghallván ezt az ott állók közül, mondának: Ímé
Illést hívja. 36 Egy ember pedig odafutamodék és egy
szivacsot megtöltvén eczettel és azt nádszálra tűzvén,
inni ada néki, mondván: Hagyjátok el, lássuk, ha eljő-é
Illés, hogy levegye őt. 37 Jézus pedig nagy fennszóval
kiáltván kibocsátá lelkét. 38 És a templom kárpítja fölétől
aljáig ketté hasada. 39 Látván pedig a százados, a ki
vele átellenben áll vala, hogy ekként kiáltva bocsátá ki
lelkét, monda: Bizony, ez az ember Isten Fia vala! 40
Valának pedig asszonyok is, a kik távolról nézik vala,
a kik között vala Mária Magdaléna, és Mária, a kis
Jakabnak és Józsénak anyja, és Salomé, 41 A kik, mikor
Galileában vala, akkor is követték vala őt, és szolgálnak
vala néki; és sok más asszony, a kik vele mentek vala fel
Jeruzsálembe. 42 És mikor immár este lőn, mivelhogy
péntek vala, azaz szombat előtt való nap, 43 Eljöve
az arimathiai József, egy tisztességes tanácsbeli, a ki
maga is várja vala az Isten országát; beméne bátran
Pilátushoz, és kéré Jézusnak testét. 44 Pilátus pedig
csodálkozék, hogy immár meghalt volna; és magához
hivatva a századost, megkérdé tőle, ha régen halt-é
meg? 45 És megtudván a századostól, odaajándékozá
a testet Józsefnek. 46 Ő pedig gyolcsot vásárolván,
és levévén őt, begöngyölé a gyolcsba, és elhelyezé
egy sírboltba, a mely kősziklából vala kivágva; és követ
hengeríte a sírbolt szájára. 47 Mária Magdaléna pedig
és Mária, a Józsé anyja, nézik vala, hová helyezék.

16 Mikor pedig elmult a szombat, Mária Magdaléna,
és Mária a Jakab anyja, és Salomé, drága
keneteket vásárlának, hogy elmenvén, megkenjék őt.
2 És korán reggel, a hétnek első napján a sírbolthoz
menének napfelköltekor. 3 És mondják vala maguk
között: Kicsoda hengeríti el nékünk a követ a sírbolt
szájáról? 4 És odatekintvén, láták, hogy a kő el van
hengerítve; mert felette nagy vala. 5 És bemenvén a
sírboltba, látának egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába
öltözve; és megfélemlének. 6 Az pedig monda nékik: Ne
féljetek. A Názáreti Jézust keresitek, a ki megfeszíttetett;
föltámadott, nincsen itt; ímé a hely, a hová őt helyezék.
7 De menjetek el, mondjátok meg az ő tanítványainak
és Péternek, hogy előttetek megyen Galileába; ott
meglátjátok őt, a mint megmondotta néktek. 8 És
nagyhamar kijövén, elfutának a sírbolttól, mert félelem
és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit
sem szólának, mert félnek vala. 9 **(note: The most reliable
and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** Mikor
pedig reggel, a hétnek első napján föltámadott vala,
megjelenék először Mária Magdalénának, a kiből hét
ördögöt űzött vala ki. 10 Ez elmenvén, megjelenté
azoknak, a kik vele valának és keseregnek és sírnak
vala. 11 Azok pedig mikor hallották, hogy él és ő látta vala,
nem hivék. 12 Ezután pedig közülök kettőnek jelenék
meg más alakban, útközben, mikor a mezőre mennek
vala. 13 Ezek is elmenvén, megjelenték a többieknek;
ezeknek sem hivének. 14 Azután, mikor asztalnál ülnek
vala megjelenék magának a tizenegynek, és szemükre
hányá az ő hitetlenségöket és keményszívűségöket,
hogy azoknak, a kik őt feltámadva látták vala, nem
hivének, 15 És monda nékik: Elmenvén e széles világra,
hirdessétek az evangyéliomot minden teremtésnek. 16
A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig
nem hiszen, elkárhozik. 17 Azokat pedig, a kik hisznek,
ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek;
új nyelveken szólnak. 18 Kígyókat vesznek föl; és ha
valami halálost isznak, meg nem árt nékik: betegekre
vetik kezeiket, és meggyógyulnak. 19 Az Úr azért,
minekutána szólott vala nékik, felviteték a mennybe,
és üle az Istennek jobbjára. 20 Azok pedig kimenvén,
prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velök,
és megerősítvén az ígét a jelek által, a melyek követik
vala. Ámen!

Lukács

1 Mivelhogy sokan kezdették rendszerint megírni
azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek
minálunk beteljesedtek, 2 A mint nékünk előnkbe
adták, a kik kezdettől fogva szemtanúi és szolgái
voltak az ígének: 3 Tetszék énnékem is, ki eleitől
fogva mindeneknek szorgalmasan végére jártam, hogy
azokról rendszerint írjak néked, jó Theofilus, 4 Hogy
megtudhasd azoknak a dolgoknak bizonyosságát, a
melyekre taníttatál. 5 Heródesnek, a Júdea királyának
idejében vala egy Zakariás nevű pap az Abia rendjéből;
az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és
annak neve Erzsébet. 6 És mind a ketten igazak valának
az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban
és rendeléseiben feddhetetlenül jártak. 7 És nem
volt nékik gyermekük, mert Erzsébet meddő vala, és
mind a ketten immár idős emberek valának. 8 Lőn
pedig, hogy mikor ő rendjének sorában papi szolgálatot
végzett az Isten előtt, 9 A papi tiszt szokása szerint
reá jutott a sor, hogy bemenvén az Úrnak templomába,
jó illatot gerjesszen. 10 És a népnek egész sokasága
imádkozék kívül a jó illatozás idején; 11 Néki pedig
megjelenék az Úrnak angyala, állván a füstölő oltár
jobbja felől. 12 És láttára megrettene Zakariás, és
félelem szállá meg őt. 13 Monda pedig az angyal néki:
Ne félj Zakariás; mert meghallgattatott a te könyörgésed,
és a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és nevezed
az ő nevét Jánosnak. 14 És lészen tenéked örömödre
és vigasságodra, és sokan fognak örvendezni az ő
születésén; 15 Mert nagy lészen az Úr előtt, és bort és
részegítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkel még
az ő anyjának méhétől fogva. 16 És az Izrael fiai közül
sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz. 17 És ez
Ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az
atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket
az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak
tökéletes népet. 18 És monda Zakariás az angyalnak:
Miről tudhatom én ezt meg? mert én vén vagyok, és az
én feleségem is igen idős. 19 És felelvén az angyal,
monda néki: Én Gábriel vagyok, ki az Isten előtt állok; és
küldettem, hogy szóljak veled, és ez örvendetes dolgokat
jelentsem néked. 20 És ímé megnémulsz és nem
szólhatsz mindama napig, a melyen ezek meglesznek:
mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a melyek
beteljesednek az ő idejökben. 21 A nép pedig várja vala
Zakariást, és csodálkozék, hogy a templomban késik.
22 És kijövén, nem szólhata nékik; eszökbe vevék azért,
hogy látást látott a templomban; mert ő csak integetett
nékik, és néma maradt. 23 És lőn, hogy mikor leteltek
az ő szolgálatának napjai, elméne haza. 24 E napok
után pedig fogada méhében Erzsébet az ő felesége,
és elrejtőzék öt hónapig, mondván: 25 Így cselekedett
velem az Úr a napokban, a melyekben reám tekinte,
hogy elvegye az én gyalázatomat az emberek között.
26 A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábriel angyal
Istentől Galileának városába, a melynek neve Názáret,
27 Egy szűzhöz, a ki a Dávid házából való József nevű
férfiúnak volt eljegyezve. A szűznek neve pedig Mária.
28 És bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj,
kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az
asszonyok között. 29 Az pedig látván, megdöbbene az ő
beszédén, és elgondolkodék, hogy micsoda köszöntés
ez?! 30 És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert
kegyelmet találtál az Istennél. 31 És ímé fogansz a
te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét
JÉZUSNAK. 32 Ez nagy lészen, és a Magasságos
Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az
ő atyjának, királyi székét; 33 És uralkodik a Jákób házán
mindörökké; és az ő királyságának vége nem lészen!
(aiōn g165) 34 Monda pedig Mária az angyalnak: Mimódon
lesz ez, holott én férfiat nem ismerek? 35 És felelvén az
angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a
Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért a mi
születik is szentnek hivatik, Isten Fiának. 36 És ímé
Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében;
és ez már a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívtak:
37 Mert az Istennél semmi sem lehetetlen. 38 Monda
pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem
a te beszéded szerint. És elméne ő tőle az angyal.
39 Fölkelvén pedig Mária azokban a napokban, nagy
sietséggel méne a hegységbe, Júdának városába; 40 És
beméne Zakariásnak házába, és köszönté Erzsébetet.
41 És lőn, mikor hallotta Erzsébet Mária köszöntését,
a magzat repese az ő méhében; és betelék Erzsébet
Szent Lélekkel; 42 És fennszóval kiálta, mondván: Áldott
vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek
gyümölcse. 43 És honnét van ez nékem, hogy az én
Uramnak anyja jön én hozzám? 44 Mert ímé, mihelyt
a te köszöntésednek szava füleimbe hatolt, a magzat
örvendezéssel kezde repesni az én méhemben. 45 És
boldog az, a ki hitt; mert beteljesednek azok, a miket az
Úr néki mondott. 46 Akkor monda Mária: Magasztalja az
én lelkem az Urat, 47 És örvendez az én lelkem az én
megtartó Istenemben. 48 Mert reá tekintett az ő szolgáló
leányának alázatos állapotjára; mert ímé mostantól fogva
boldognak mondanak engem minden nemzetségek. 49
Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas; és
szent az ő neve! 50 És az ő irgalmassága nemzetségről
nemzetségre vagyon azokon, a kik őt félik. 51 Hatalmas
dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az ő
szívök gondolatában felfuvalkodottakat. 52 Hatalmasokat
dönte le trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel. 53
Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el
üresen. 54 Felvevé Izráelnek, az ő szolgájának ügyét,
hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról. 55 (A

miképen szólott volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és
az ő magva iránt mindörökké! (aiōn g165) 56 Marada
pedig Mária Erzsébettel mintegy három hónapig; azután
haza tére. 57 Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének
ideje, és szűle fiat. 58 És meghallák az ő szomszédai és
rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett
ő vele; és együtt örülének vele. 59 És lőn nyolczad
napon, eljövének, hogy körülmetéljék a gyermeket; és
az ő atyja nevéről Zakariásnak akarák őt nevezni. 60
És felelvén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak
neveztessék. 61 És mondának néki: Senki sincs a te
rokonságodban, a ki ezen a néven neveztetnék. 62 És
intének az ő atyjának, hogy minek akarja neveztetni? 63
Az pedig táblát kérvén, ezt írá, mondván: János a neve.
És elcsodálkozának mindnyájan. 64 És feloldódék az ő
szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istent. 65 És
félelem szállott minden ő szomszédaikra; és Júdeának
egész hegyes tartományában elhirdettetének mind e
dolgok. 66 És szívökre vevék mindenek, a kik hallák,
mondván: Vajjon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak
keze vala ő vele. 67 És Zakariás, az ő atyja beteljesedék
Szent Lélekkel, és prófétála mondván: 68 Áldott az
Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta
az ő népét, 69 És felemelte az üdvösségnek szarvát
nékünk az ő gyermekének, Dávidnak házában, 70 A
mint szólott az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől
fogva voltak, (aiōn g165) 71 Hogy a mi ellenségeinktől
megszabadít, és mindazoknak kezéből, a kik minket
gyűlölnek; 72 Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi
atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről,
73 Az esküvésről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak,
a mi atyánknak, hogy ő megadja nékünk, 74 Hogy
megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem
nélkül szolgáljunk néki. 75 Szentségben és igazságban
ő előtte a mi életünknek minden napjaiban. 76 Te pedig
kis gyermek, a magasságos Isten prófétájának hivattatol;
mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útait megkészítsed; 77
És az üdvösség ismeretére megtanítsad az ő népét,
a bűnöknek bocsánatjában. 78 A mi Istenünk nagy
irgalmasságáért, a melylyel meglátogatott minket a
naptámadat a magasságból, 79 Hogy megjelenjék
azoknak, a kik a sötétségben és a halálnak árnyékában
ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek
útjára! 80 A kis gyermek pedig nevekedik és erősödik
vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, a
melyen megmutatta magát az Izráelnek.

2 És lőn azokban a napokban, Augusztus császártól
parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld
összeirattassék. 2 Ez az összeírás először akkor
történt, mikor Siriában Czirénius volt a helytartó. 3
Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki
a maga városába. 4 Felméne pedig József is Galileából,
Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely
Bethlehemnek neveztetik, mivelhogy a Dávid házából
és háznépe közül való volt; 5 Hogy beirattassék
Máriával, a ki néki jegyeztetett feleségül, és várandós
vala. 6 És lőn, hogy mikor ott valának, betelének az ő
szülésének napjai. 7 És szülé az ő elsőszülött fiát; és
bepólyálá őt, és helyhezteté őt a jászolba, mivelhogy
nem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál. 8
Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a
mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok
mellett. 9 És ímé az Úrnak angyala hozzájok jöve, és
az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel
megfélemlének. 10 És monda az angyal nékik: Ne
féljetek, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az
egész népnek öröme lészen: 11 Mert született néktek
ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.
12 Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket
bepólyálva feküdni a jászolban. 13 És hirtelenséggel
jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik
az Istent dícsérik és ezt mondják vala: 14 Dicsőség
a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön
békesség, és az emberekhez jó akarat! 15 És lőn,
hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a mennybe,
mondának a pásztoremberek egymásnak: Menjünk el
mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az
Úr megjelentett nékünk. 16 Elmenének azért sietséggel,
és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki
a jászolban fekszik vala. 17 És ezt látván, elhirdeték,
a mi nékik a gyermek felől mondatott vala. 18 És
mindenek, a kik hallák, elcsodálkozának azokon, a miket
a pásztorok nékik mondottak. 19 Mária pedig mind
ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala. 20 A
pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dícsérvén
az Istent mind azok felől, a miket hallottak és láttak, a
mint nékik megmondatott. 21 És mikor betölt a nyolcz
nap, hogy a kis gyermeket körülmetéljék, nevezék az ő
nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt
fogantatott volna anyja méhében. 22 Mikor pedig betöltek
Mária tisztulásának napjai a Mózes törvénye szerint,
felvivék őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak.
23 (A mint megiratott az Úr törvényében, hogy: Minden
elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék), 24 És hogy
áldozatot adjanak, a szerint a mint megmondatott az Úr
törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiat. 25
És ímé vala Jeruzsálemben egy ember, a kinek neve
Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő vala, a ki
várta az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek vala ő
rajta. 26 És kijelentetett néki a Szent Lélek által, hogy
addig halált nem lát, a míg meg nem látja az Úrnak
Krisztusát. 27 És ő a Lélek indításából a templomba
méne, és mikor a gyermek Jézust bevivék szülői, hogy
ő érette a törvény szokása szerint cselekedjenek, 28
Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Istent, és monda:
29 Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te

beszéded szerint, békességben: 30 Mert látták az én
szemeim a te üdvösségedet, 31 A melyet készítettél
minden népeknek szeme láttára; 32 Világosságul a
pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az
Izráelnek dicsőségére. 33 József pedig és az ő anyja
csodálkozának azokon, a miket ő felőle mondottak.
34 És megáldá őket Simeon, és monda Máriának, az
ő anyjának: Ímé ez vettetett sokaknak elestére és
feltámadására az Izráelben; és jegyül, a kinek sokan
ellene mondanak; 35 Sőt a te lelkedet is általhatja
az éles tőr; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká
legyenek. 36 És vala egy prófétaasszony, Anna, a
Fánuel leánya, az Áser nemzetségéből (ez sok időt élt,
miután az ő szűzességétől fogva hét esztendeig élt
férjével, 37 És ez mintegy nyolczvannégy esztendős
özvegy vala), a ki nem távozék el a templomból, hanem
bőjtölésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és
nappal. 38 Ez is ugyanazon órában oda állván, hálát
adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindeneknek, a
kik Jeruzsálemben a váltságot várták. 39 És mikor
mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatérének
Galileába, az ő városukba, Názáretbe. 40 A kis gyermek
pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve
bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta. 41
Az ő szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálembe a
húsvét ünnepére. 42 És mikor tizenkét esztendős lett,
fölmenének Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint;
43 És mikor eltelének a napok, mikor ők visszatérének,
a gyermek Jézus visszamarada Jeruzsálemben; és nem
vevék észre sem József, sem az ő anyja; 44 Hanem azt
gondolván, hogy az úti társaságban van, egy napi járó
földet menének, és keresék őt a rokonok és az ismerősök
között; 45 És mikor nem találák őt, visszamenének
Jeruzsálembe, hogy megkeressék. 46 És lőn, hogy
harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok
között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket.
47 És mindnyájan, a kik őt hallgatták, elálmélkodának
az ő értelmén és az ő feleletein. 48 És meglátván őt,
elcsodálkozának, és monda néki az ő anyja: Fiam, miért
cselekedted ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal
kerestünk téged. 49 Ő pedig monda nékik: Mi dolog,
hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy
nékem azokban kell foglalatosnak lennem, a melyek az
én Atyámnak dolgai? 50 De ők nem érték e beszédet,
a mit ő nékik szóla. 51 És aláméne velök, és méne
Názáretbe; és engedelmes vala nékik. És az ő anyja
szívében tartá mind ezeket a dolgokat. 52 Jézus pedig
gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és
az Isten és emberek előtt való kedvességben.

3 Tibérius császár uralkodásának tizenötödik
esztendejében pedig, mikor Júdeában Ponczius
Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes
fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitis tartományának
pedig negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné
negyedes fejedelme meg Lisániás, 2 Annás és Kajafás
főpapsága alatt, lőn az Úrnak szava Jánoshoz, a
Zakariás fiához, a pusztában, 3 És méne a Jordán
mellett lévő minden tartományba prédikálván a megtérés
keresztségét a bűnöknek bocsánatjára; 4 A mint meg
van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében, ki
ezt mondja: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek
meg az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit.
5 Minden völgy betöltetik, minden hegy és halom
megalacsonyíttatik; és az egyenetlenek egyenesekké,
és a göröngyös útak símákká lesznek; 6 És meglátja
minden test az Istennek szabadítását. 7 Monda azért
a sokaságnak, a mely kiméne hozzá, hogy általa
megkereszteltessék: Viperák fajzati, kicsoda intett meg
titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljetek? 8
Teremjetek azért megtéréshez méltó gyümölcsöket, és
ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk!
mert mondom néktek, hogy az Isten ezekből a kövekből
is támaszthat fiakat Ábrahámnak. 9 Immár pedig a
fejsze is rávettetett a fák gyökerére: minden fa azért, a
mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre
vettetik. 10 És megkérdé őt a sokaság, mondván: Mit
cselekedjünk tehát? 11 Ő pedig felelvén, monda nékik: A
kinek két köntöse van, egyiket adja annak, a kinek nincs;
és a kinek van eledele, hasonlókép cselekedjék. 12 És
eljövének a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek,
és mondának néki: Mester, mit cselekedjünk? 13 Ő
pedig monda nékik: Semmi többet ne követeljetek, mint
a mi előtökbe rendeltetett. 14 És megkérdék őt a vitézek
is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda
nékik: Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok;
és elégedjetek meg zsoldotokkal. 15 Mikor pedig a
nép várt és szívökben mind azon gondolkoztak János
felől, hogy vajjon nem ő-é a Krisztus; 16 Felele János
mindeneknek, mondván: Én ugyan keresztellek titeket
vízzel; de eljő, a ki nálamnál erősebb, a kinek nem
vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az
majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tűzzel: 17 Kinek
szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a
gabonát az ő csűrébe takarja, a polyvát pedig megégeti
olthatatlan tűzzel. 18 És még sok egyebekre is intvén
őket, hirdeté az evangyéliomot a népnek. 19 Mikor pedig
Heródes, a negyedes fejedelem, megfeddetett ő tőle
Heródiásért, az ő testvérének, Filepnek feleségéért és
mindama gonoszságokért, a miket Heródes cselekedett,
20 Ez még azzal tetézte mindezeket, hogy Jánost
tömlöczbe vetteté. 21 Lőn pedig, hogy mikor az egész
nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkereszteltetett,
és imádkozott, megnyilatkozék az ég, 22 És leszálla ő
reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és
szózat lőn mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én
szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm! 23 Maga

Jézus pedig mintegy harmincz esztendős volt, mikor
tanítani kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia
vala, ez pedig a Hélié, 24 Ez Mattáté, ez Lévié, ez
Melkié, ez Jannáé, ez Józsefé, 25 Ez Matthatiásé, ez
Ámosé, ez Naumé, ez Eslié, ez Naggaié, 26 Ez Maáté,
ez Matthatiásé, ez Sémeié, ez Józsefé, ez Júdáé, 27
Ez Joannáé, ez Rhésáé, ez Zorobábelé, ez Saláthielé,
ez Nérié, 28 Ez Melkié, ez Addié, ez Hosámé, ez
Elmodámé, ez Éré, 29 Ez Jóséé, ez Eliézeré, ez Jórimé,
ez Mattáté, ez Lévié, 30 Ez Simeoné, ez Júdáé, ez
Józsefé, ez Jónáné, ez Eliákimé, 31 Ez Méleáé, ez
Maináné, ez Mattátáé, ez Nátáné, ez Dávidé, 32 Ez
Jesséé, ez Obedé, ez Boázé, ez Sálmoné, ez Naássoné,
33 Ez Aminádábé, ez Arámé, ez Esroné, ez Fáresé,
ez Júdáé. 34 Ez Jákóbé, ez Izsáké, ez Ábrahámé,
ez Táréé, ez Nákhoré, 35 Ez Sárukhé, ez Ragávé,
ez Fáleké, ez Eberé, ez Saláé, 36 Ez Kajnáné, ez
Arfaksádé, ez Semé, ez Noéé, ez Lámekhé, 37 Ez
Mathuséláé, ez Énókhé, ez Járedé, ez Mahalaléelé, ez
Kajnáné, 38 Ez Énósé, ez Sethé, ez Ádámé, ez pedig
az Istené.

4 Jézus pedig Szent Lélekkel telve, visszatére a
Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába 2 Negyven
napig, kísértetvén az ördög által. És nem evék semmit
azokban a napokban; de mikor azok elmúltak, végre
megéhezék. 3 És monda néki az ördög. Ha Isten Fia
vagy, mondd e kőnek, hogy változzék kenyérré. 4
Jézus pedig felele néki, mondván: Meg van írva, hogy
nemcsak kenyérrel él az ember, hanem az Istennek
minden ígéjével. 5 Majd felvivén őt az ördög egy
nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden
országait egy szempillantásban, 6 És monda néki az
ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek
dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a
kinek akarom; 7 Azért ha te engem imádsz, mindez a
tied lesz. 8 Felelvén pedig Jézus, monda néki: Távozz
tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet
imádd, és csak néki szolgálj. 9 Azután Jeruzsálembe
vivé őt, és a templom ormára állítván, monda néki: Ha
Isten Fia vagy, vesd alá magad innét; 10 Mert meg
van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled, hogy
megőrizzenek téged; 11 És: Kezökben hordoznak téged,
hogy valamikép meg ne üssed lábadat a kőbe. 12
Felelvén pedig Jézus, monda néki: Megmondatott: Ne
kísértsd az Urat, a te Istenedet. 13 És elvégezvén minden
kísértést az ördög, eltávozék tőle egy időre. 14 Jézus
pedig megtére a Léleknek erejével Galileába: és híre
méne néki az egész környéken. 15 És ő taníta azoknak
zsinagógáiban, dicsőíttetvén mindenektől. 16 És méne
Názáretbe, a hol felneveltetett: és beméne, szokása
szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felálla olvasni.
17 És adák néki az Ésaiás próféta könyvét; és a könyvet
feltárván, arra a helyre nyita, a hol ez vala írva: 18 Az
Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem,
hogy a szegényeknek az evangyéliomot hirdessem,
elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam,
hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok
szemeinek megnyilását, hogy szabadon bocsássam
a lesujtottakat, 19 Hogy hirdessem az Úrnak kedves
esztendejét. 20 És behajtván a könyvet, átadá a
szolgának, és leüle. És a zsinagógában mindenek
szemei ő reá valának függesztve. 21 Ő pedig kezde
hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az Írás a ti
hallástokra. 22 És mindnyájan bizonyságot tőnek felőle,
és elálmélkodának kedves beszédein, a melyek szájából
származtak, és mondának: Avagy nem a József fia-é
ez? 23 És monda nékik: Bizonyára azt a példabeszédet
mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! A
miket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te
hazádban is cselekedd meg azokat. 24 Monda pedig:
Bizony mondom néktek: Egy próféta sem kedves az ő
hazájában. 25 És igazán mondom néktek, hogy Illés
idejében sok özvegy asszony volt Izráelben, mikor az
ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgy
hogy az egész tartományban nagy éhség volt; 26 Mégis
azok közül senkihez nem küldetett Illés, hanem csak
Sidonnak Sareptájába az özvegy asszonyhoz. 27 És az
Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izráelben;
de azok közül egy sem tisztult meg, csak a Siriából
való Naámán. 28 És betelének mindnyájan haraggal a
zsinagógában, mikor ezeket hallották. 29 És felkelvén,
kiűzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegynek
szélére, a melyen az ő városuk épült, hogy onnan
letaszítsák. 30 Ő azonban közöttük átmenve, eltávozék.
31 És leméne Kapernaumba, Galilea városába; és tanítja
vala azokat szombatnapokon. 32 És csodálkozának
az ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala. 33
És a zsinagógában vala egy tisztátalan ördögi lélektől
megszállt ember, a ki fennhangon kiálta, 34 Mondván:
Ah, mi közünk hozzád názáreti Jézus? Jöttél, hogy
elveszíts minket? Ismerlek téged ki vagy: az Istennek
ama Szentje! 35 És megdorgálá őt Jézus, mondván:
Némulj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a
középre vetvén, kiméne belőle, és nem árta néki semmit.
36 És támada félelem mindenekben, és egymással
szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolog ez, hogy
nagy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztátalan
lelkeknek és kimennek? 37 És elterjede a hír ő felőle
a környék minden helyén. 38 Azután a zsinagógából
eltávozván, a Simon házába méne. A Simon napa pedig
nagy hideglelésben feküdt, és könyörögtek neki érette.
39 És Jézus mellé állván, megdorgálá a hideglelést,
és az elhagyá őt; és ő azonnal felkelvén, szolgála
nékik. 40 A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek
különféle betegeik valának, ő hozzá vivék azokat; ő
pedig mindegyikőjükre reávetvén kezeit, meggyógyítá

őket. 41 Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiáltozván
és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia! De ő
megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy
tudták, hogy ő a Krisztus. 42 A nap fölkeltekor pedig
kimenvén, puszta helyre méne; de a sokaság felkeresé
őt, és hozzámenének, és tartóztaták őt, hogy ne menjen
el tőlök. 43 Ő pedig monda nékik: Egyéb városoknak is
hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért
küldettem. 44 És prédikál vala Galilea zsinagógáiban.

5 És lőn, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy
hallgassa az Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál
áll vala; 2 És láta két hajót állani a vizen: a halászok
pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő
hálóikat. 3 És ő bemenvén az egyik hajóba, a mely
a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb
a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot.
4 Mikor pedig megszünt beszélni, monda Simonnak:
Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra. 5 És
felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész
éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal
a te parancsolatodra levetem a hálót. 6 És ezt megtévén,
halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala
pedig az ő hálójuk. 7 Intének azért társaiknak, a kik a
másik hajóban valának, hogy jőjjenek és segítsenek
nékik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira,
hogy csaknem elsülyedének. 8 Látván pedig ezt Simon
Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el
én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram! 9
Mert félelem fogta körül őt és mindazokat, a kik ő
vele valának, a halfogás miatt, a melyet fogtak; 10
Hasonlóképen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait,
a kik Simonnak társai valának. És monda Simonnak
Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz. 11 És
a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenöket és
követék őt. 12 És lőn, hogy mikor az egyik városban
vala, ímé vala ott egy poklossággal teljes ember: és
mikor meglátta Jézust, arczra borulva kéré őt, mondván:
Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem! 13 Jézus pedig
kinyújtván kezét, illeté azt, mondván: Akarom, tisztulj
meg. És azonnal eltávozék tőle a bélpoklosság. 14 És
ő megparancsolá néki, hogy azt senkinek se mondja
el; hanem eredj el, úgymond, mutasd meg magad a
papnak, és vígy áldozatot a te megtisztulásodért, a
mint Mózes parancsolta, bizonyságul ő nékik. 15 A
hír azonban annál inkább terjedt ő felőle; és nagy
sokaság gyűle egybe, hogy őt hallgassák, és hogy
általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből. 16 De
ő félrevonula a pusztákba, és imádkozék. 17 És lőn
egy napon, hogy ő tanít vala: és ott ülének a farizeusok
és a törvénynek tanítói, a kik jöttek Galileának és
Júdeának minden faluiból és Jeruzsálemből: és az
Úrnak hatalma vala ő vele, hogy gyógyítson. 18 És
ímé valami férfiak ágyon egy embert hozának, a ki
gutaütött vala; és igyekezének azt bevinni és ő elébe
tenni. 19 De nem találván módot, hogy a sokaság
miatt mikép vigyék őt be, felhágának a háztetőre, és a
cseréphéjazaton át bocsáták őt alá ágyastól Jézus elé a
középre. 20 És látván azoknak hitét, monda: Ember,
megbocsáttattak néked a te bűneid. 21 Az írástudók
pedig és a farizeusok elkezdének tanakodni, mondván:
Kicsoda ez, a ki ily káromlást szól? Ki bocsáthatja
meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten? 22 Jézus
pedig észrevévén az ő tanakodásukat, felelvén, monda
nékik: Mit tanakodtok a ti szívetekben? 23 Melyik
könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te
bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj? 24 Hogy pedig
megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e
földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütöttnek):
Néked mondom, kelj fel, és fölvévén nyoszolyádat, eredj
haza! 25 És az rögtön felkelvén azok szemeláttára,
fölvevé a min feküdt, és elméne haza, dicsőítvén az
Istent. 26 És az álmélkodás elfogá mindnyájukat, és
dicsőíték az Istent, és betelének félelemmel, mondván:
Bizony csodadolgokat láttunk ma! 27 Ezek után pedig
kiméne, és láta egy Lévi nevű vámszedőt, a ki a vámnál
ül vala, és monda néki: Kövess engem! 28 És az
mindeneket elhagyván, felkele és követé őt. 29 És Lévi
nagy lakomát készíte néki az ő házánál; és vala ott
nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, a kik
ő velök letelepedtek volt. 30 És köztük az írástudók és
farizeusok zúgolódának az ő tanítványai ellen, mondván:
Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel?
31 És felelvén Jézus, monda nékik: Az egészségeseknek
nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. 32
Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a
bűnösöket a megtérésre. 33 Azok pedig mondának
néki: Mi az oka, hogy a János tanítványai gyakorta
böjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusokéi is; a te
tanítványaid pedig esznek és isznak? 34 Ő pedig monda
nékik: Avagy mívelhetitek-é azt, hogy a lakodalmasok
böjtöljenek, a míg a vőlegény velök van? 35 De eljőnek
a napok, és mikor a vőlegény elvétetik ő tőlök, akkor
majd böjtölnek azokban a napokban. 36 És monda nékik
példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztó foltot az
ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és
az ó posztóhoz nem illik az újból való folt. 37 És senki
sem tölti az új bort ó tömlőkbe; mert különben az új
bor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömöl, és a
tömlők is elvesznek. 38 Hanem az új bort új tömlőkbe
kell tölteni, és mind a kettő megmarad. 39 És senki, a ki
ó bort iszik, mindjárt újat nem kiván, mert azt mondja:
Jobb az ó.

6 Lőn pedig a húsvét szombatját követő második
szombaton, hogy a vetések között méne által és
az ő tanítványai gabonafejeket szaggatván és azokat
kezeikkel kimorzsolván, ettek. 2 Némelyek pedig a

farizeusok közül mondának nékik: Miért cselekszitek
azt, a mit szombatnapokon nem szabad cselekedni? 3
És felelvén Jézus, monda nékik: Nem olvastátok-é, mit
cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és a kik vele
voltak? 4 Mi módon ment be az Úrnak házába és vette
el a szent kenyereket és ette meg és adott azoknak
is, a kik vele voltak, a melyeket pedig nem szabad
megenni, hanem csak a papoknak? 5 És monda nékik:
Az embernek Fia ura a szombatnak is. 6 Lőn pedig más
szombaton is, hogy ő a zsinagógába méne és taníta,
és vala ott egy ember, a kinek a jobb keze száradt
volt. 7 Az írástudók és farizeusok pedig leselkedének ő
utána, ha vajjon gyógyít-e majd szombatnapon, hogy
vádat találjanak ellene. 8 Ő pedig tudván azoknak
gondolatait, monda a száradt kezű embernek: Kelj fel
és állj elő! És felkelvén, előálla. 9 Monda azért nékik
Jézus: Valamit kérdek tőletek: Szabad-é szombaton
jót tenni, vagy rosszat tenni? az életet megtartani,
vagy elveszteni? 10 És körültekintve mindnyájokon,
monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig úgy
cselekedék, és keze oly éppé lőn, mint a másik. 11 Azok
pedig eltelének esztelenséggel és beszélgetnek vala
egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal? 12 És
lőn azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni,
és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.
13 És mikor megvirrada, előszólítá az ő tanítványait és
kiválaszta azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak
is neveze: 14 Simont, a kit Péternek is neveze, és
Andrást, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet
és Bertalant, 15 Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus
fiát, és Simont, a ki Zelotesnek nevezteték, 16 Júdást,
a Jakab fiát és Iskariotes Júdást, a ki árulóvá is lőn;
17 És alámenvén ő velök, megálla a síkságon, és az
ő tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága
egész Júdeából és Jeruzsálemből és Tírusnak és
Sídonnak tengermelléki határából, a kik jöttek, hogy
hallgassák őt és meggyógyíttassanak betegségeikből. 18
És a kik tisztátalan lelkektől gyötrettek, meggyógyulának.
19 És az egész sokaság igyekezik vala őt illetni: mert
erő származék belőle, és mindeneket meggyógyíta.
20 Ő pedig felemelvén szemeit az ő tanítványaira,
monda: Boldogok vagytok ti szegények: mert tiétek az
Isten országa. 21 Boldogok ti, kik most éheztek: mert
megelégíttettek. Boldogok ti, kik most sírtok: mert nevetni
fogtok. 22 Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek
gyűlölnek, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket,
és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek
Fiáért. 23 Örüljetek azon a napon és örvendezzetek;
mert ímé a ti jutalmatok bőséges a mennyben; hiszen
hasonlóképen cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik.
24 De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti
vigasztalástokat. 25 Jaj néktek, kik beteltetek; mert
éhezni fogtok. Jaj néktek, kik most nevettek; mert
sírni és jajgatni fogtok. 26 Jaj néktek, mikor minden
ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a
hamis prófétákkal az ő atyáik. 27 De néktek mondom,
kik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól
tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, 28 Áldjátok
azokat, a kik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért,
a kik titeket háborgatnak. 29 A ki egyik arczodat megüti,
fordítsd néki a másikat is; és attól, a ki felső ruhádat
elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se. 30 Mindennek
pedig, a ki tőled kér, adj; és attól, a ki elveszi a tiédet, ne
kérd vissza. 31 És a mint akarjátok, hogy az emberek
veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjetek
azokkal. 32 Mert ha csak azokat szeretitek, a kik titeket
szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is
szeretik azokat, a kik őket szeretik. 33 És ha csak azokkal
tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van?
Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik. 34 És ha
csak azoknak adtok kölcsönt, a kiktől reménylitek, hogy
visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök
is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit
kapjanak vissza. 35 Hanem szeressétek ellenségeiteket,
és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem
várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos
Istennek fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlanokkal és
gonoszokkal. 36 Legyetek azért irgalmasok, mint a ti
Atyátok is irgalmas. 37 Ne ítéljetek és nem ítéltettek; ne
kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok,
néktek is megbocsáttatik; 38 Adjatok, néktek is adatik;
jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet
adnak a ti életekbe. Mert azzal a mértékkel mérnek
néktek, a melylyel ti mértek. 39 Példabeszédet is monda
nékik: Vajjon a vak vezetheti-é a világtalant? avagy nem
mindketten a verembe esnek-é? 40 Nem feljebb való a
tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz,
mindenki olyan lesz, mint a mestere. 41 Miért nézed
pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a
gerendát pedig, mely a te saját szemedben van, nem
veszed észre? 42 Avagy mi módon mondhatod a te
atyádfiának: Atyámfia, hadd vessem ki a szálkát a te
szemedből, holott te a te szemedben lévő gerendát
nem látod. Te képmutató, vesd ki először a gerendát a
te szemedből és azután gondolj arra, hogy kivesd a
szálkát, a mely a te atyádfia szemében van. 43 Nem jó
fa az, a mely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott
fa az, a mely jó gyümölcsöt terem. 44 Mert minden fa az
ő tulajdon gyümölcséről ismertetik meg; mert a tövisről
nem szednek fügét, sem a szederindáról nem szednek
szőlőt. 45 A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő
jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből
hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól
az ő szája. 46 Miért mondjátok pedig nékem: Uram!
Uram! ha nem mívelitek, a miket mondok? 47 Valaki
én hozzám jő és hallgatja az én beszédimet és azokat

megtartja, megmondom néktek, mihez hasonló. 48
Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leásott és
mélyre hatolt, és kősziklára vetett fundamentomot: mikor
aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba,
de azt meg nem mozdíthatta: mert kősziklán épült.
49 A ki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló
ahhoz az emberhez, a ki csak a földön építette házát
fundamentom nélkül: a melybe beleütközvén a folyóvíz,
azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak
romlása.

7 Mikor pedig minden ő beszédeit a nép hallatára
elvégezte, beméne Kapernaumba. 2 Egy
századosnak szolgája pedig, a ki annál nagy becsületben
volt, igen rosszul lévén, már halófélben vala. 3 Az
pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók
véneit, kérvén őt, hogy jőjjön el és gyógyítsa meg az ő
szolgáját. 4 Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék
őt, mondván: Méltó, hogy megtedd néki; 5 Mert szereti
a mi nemzetünket, és a zsinagógát is ő építtette nékünk.
6 Jézus tehát elméne velök. Mikor azonban már nem
messze volt a háztól, eléje küldé a százados néhány jó
barátját, izenvén néki: Uram, ne fáraszd magad; mert
nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jőjj; 7 A miért is
magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád
menjek: hanem csak szóval mondd, és meggyógyul
az én szolgám. 8 Mert én is hatalom alá vetett ember
vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek
azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másiknak: Jövel,
eljő; és ha szolgámnak szólok: Tedd ezt, azt teszi.
9 Jézus pedig ezeket hallván, elcsudálkozék ő rajta;
és hátrafordulván monda az őt követő sokaságnak:
Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam! 10
És a küldöttek visszatérvén a házhoz, a beteg szolgát
már egészségben találák. 11 És lőn másnap, hogy
méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan
menének ő vele, és nagy sokaság. 12 Mikor pedig a
város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala
ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony
vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. 13 És
látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne
sírj. 14 És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig
megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl! 15
És felüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt anyjának.
16 És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az
Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és:
Az Isten megtekintette az ő népét. 17 És kiméne ő
felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden
tartományba. 18 És Jánosnak mind ezeket elmondák
a tanítványai. És János az ő tanítványai közül kettőt
előszólítván, 19 Elküldé Jézushoz, mondván: Te vagy-é
az, a ki eljövendő vala, vagy mást várjunk? 20 Mikor
azért azok a férfiak hozzámentek, mondának: Keresztelő
János küldött minket te hozzád, mondván: Te vagy-é
az, a ki eljövendő vala, vagy mást várjunk? 21 Azon
órában pedig sokakat gyógyíta meg betegségekből,
csapásokból, tisztátalan lelkektől, és sok vaknak adá
meg szeme világát. 22 És felelvén Jézus, monda nékik:
Elmenvén mondjátok meg Jánosnak, a miket láttatok és
hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták
járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a
halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangyéliom
prédikáltatik. 23 És boldog, valaki én bennem meg nem
botránkozik. 24 Mikor pedig elmentek a János követei,
kezdé mondani a sokaságnak János felől: Mit látni
mentetek ki a pusztába? szélingatta nádszálat-é? 25 Hát
mit látni mentetek ki? puha ruhákba öltözött embert-é?
Ímé a kik drága öltözetben és gyönyörűségben vannak,
a királyok palotáiban vannak. 26 Hát mit látni mentetek
ki? Prófétát-é? Bizony mondom néktek, prófétánál is
nagyobbat. 27 Ez az, a ki felől meg van írva: Ímé én
elküldöm az én követemet a te orczád előtt, ki elkészíti
előtted a te útadat. 28 Mert mondom néktek, hogy azok
között, a kik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb
próféta Keresztelő Jánosnál; de a ki kisebb az Isten
országában, nagyobb ő nála. 29 És mikor ezt hallotta az
egész nép és a vámszedők, igazat adának az Istennek,
megkeresztelkedvén a János keresztségével; 30 A
farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát
megveték ő magokra nézve, nem keresztelkedvén meg
ő tőle. 31 Monda pedig az Úr: Mihez hasonlítsam azért
e nemzetségnek embereit? és mihez hasonlók? 32
Hasonlók a piaczon ülő gyermekekhez, kik egymásnak
kiáltanak, és ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem
tánczoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és
nem sírtatok. 33 Mert eljött Keresztelő János, a ki
kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok:
Ördög van benne. 34 Eljött az embernek Fia, a ki
eszik és iszik, és ezt mondjátok: Ímé a falánk és
borivó ember, a vámszedők és bűnösök barátja. 35
És igazoltatik a bölcseség minden ő fiaitól. 36 Kéré
pedig őt egy a farizeusok közül, hogy ő vele egyék;
annakokáért bemenvén a farizeus házába, leüle enni. 37
És ímé a városban egy asszony a ki bűnös vala, mikor
megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hoza egy
alabástrom szelencze drága kenetet. 38 És megállván
hátul az ő lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözni az ő
lábait, és fejének hajával törlé meg, és csókolgatá az
ő lábait, és megkené drága kenettel. 39 Mikor pedig
ezt látta a farizeus, a ki őt meghívta, monda magában:
Ez, ha próféta volna, tudná ki és miféle asszony az, a
ki őt illeti: hogy bűnös. 40 És felelvén Jézus, monda
néki: Simon, van valami mondani valóm néked. És az
monda: Mester, mondjad. 41 Egy hitelezőnek két adósa
vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig
ötvennel. 42 És mikor nem volt nékik miből megadni,

mind a kettőnek elengedé. E kettő közül azért, mondd
meg, melyik szereti őt jobban? 43 Felelvén pedig Simon,
monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett
el. És Jézus monda néki: Igazán ítéltél. 44 És az
asszonyhoz fordulván, monda Simonnak: Látod-é ez
asszonyt? Bejövék a te házadba, az én lábaimnak vizet
nem adál: ez pedig könnyeivel öntözé az én lábaimat,
és fejének hajával törlé meg. 45 Engem meg nem
csókolál: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem
szünt meg az én lábaimat csókolgatni. 46 Olajjal az
én fejemet meg nem kented: ez pedig drága kenettel
kené meg az én lábaimat. 47 Minekokáért mondom
néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen
szeretett; a kinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé
szeret. 48 És monda annak: Megbocsáttattak néked a
te bűneid. 49 És a kik együtt ülének vele az asztalnál,
kezdék magukban mondani: Ki ez, hogy a bűnöket is
megbocsátja? 50 Monda pedig az asszonynak: A te
hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

8 És lőn ezután, hogy ő jár vala városonként és
falunként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát,
és vele a tizenkettő, 2 És némely asszonyok, a
kiket tisztátalan lelkektől és betegségekből gyógyított
meg, Mária, a ki Magdalénának neveztetik, kiből hét
ördög ment ki, 3 És Johanna, Khúzának, a Heródes
gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más
asszony, kik az ő vagyonukból szolgálának néki. 4 Mikor
pedig nagy sokaság gyűlt egybe, és minden városból
mentek vala ő hozzá, monda példázat által: 5 Kiméne
a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és magvetés
közben némely esék az útfélre; és eltapostaték, és
az égi madarak megevék azt. 6 És némely esék a
kősziklára; és mikor kikelt, elszárada, mert nem vala
nedvessége. 7 Némely esék a tövis közé; és a tövisek
vele együtt növekedvén, megfojták azt. 8 Némely pedig
esék a jó földbe; és mikor kikelt, százannyi hasznot
hoza. Ezeket mondván, kiált vala: A kinek van füle a
hallásra, hallja. 9 És megkérdék őt az ő tanítványai,
mondván: Mi lehet e példázat? 10 Ő pedig monda nékik:
Néktek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek;
egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak,
és hallván ne értsenek. 11 A példázat pedig ez: A mag
az Isten beszéde. 12 Az útfélen valók pedig azok, a
kik hallják; aztán eljő az ördög, és kikapja az ígét az ő
szívökből, hogy ne higyjenek és ne idvezüljenek. 13 És
a kősziklán valók azok, a kik, mikor hallják, örömmel
veszik az ígét; de ezeknek nincs gyökerük, a kik egy
ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak. 14
És a melyik a tövis közé esett, ezek azok, a kik hallották,
de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és
gyönyörűségeitől megfojtatnak, és gyümölcsöt nem
teremnek. 15 A melyik pedig a jó földbe esett, ezek
azok, a kik a hallott ígét tiszta és jó szívvel megtartják,
és gyümölcsöt teremnek béketűréssel. 16 Senki pedig,
ha gyertyát gyújt, be nem fedi azt valami edénynyel,
sem az ágy alá nem rejti; hanem a gyertyatartóba teszi,
hogy a kik bemennek, lássák a világot. 17 Mert nincs oly
titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett
dolog, mely ki ne tudódnék, és világosságra ne jőne.
18 Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert a
kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét
gondolja is hogy van, elvétetik tőle. 19 Jövének pedig
hozzá az ő anyja és atyjafiai, de nem tudtak hozzá jutni
a sokaság miatt. 20 És tudtára adák néki, mondván: A
te anyád és atyádfiai künn állnak, téged akarván látni.
21 Ő pedig felelvén, monda nékik: Az én anyám és az
én atyámfiai ezek, a kik az Isten beszédét hallgatják,
és megcselekszik azt. 22 Lőn pedig egy napon, hogy
beméne a hajóba ő és az ő tanítványai; és monda nékik:
Menjünk a tónak túlsó partjára. És elindulának. 23 De
hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott
le a tóra, és megmerülének, és veszedelemben valának.
24 És hozzá menvén, felkölték őt mondván: Mester,
Mester, elveszünk! Ő pedig felserkenvén, megdorgálá
a szelet és a víznek habjait; és megszűnének, és lőn
csendesség. 25 És monda nékik: Hol van a ti hitetek? És
félelemmel csodálkoznak vala, mondván egymásnak:
Ugyan ki ez, hogy a szeleknek is, a víznek is parancsol,
és engednek néki? 26 És evezének a Gaderénusok
tartományaiba, mely Galileával átellenben van. 27 És
mikor ő kiment a földre, jöve elébe a városból egy
ember, kiben ördögök voltak sok időtől fogva, sem
ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a
sírboltokban. 28 És mikor meglátta Jézust, felkiálta és
lábai elé esék néki, és fenszóval monda: Mi közöm van
nékem te veled, Jézus, felséges Istennek Fia? kérlek
téged, ne gyötörj engem. 29 Mert azt parancsolá annak
a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből.
Mert gyakran elragadá őt: annakokáért lánczokkal
és békókkal megkötözve őrizteték; de a kötelékeket
elszaggatván, az ördögtől a pusztákba hajtaték. 30
Megkérdé pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved?
És ő monda: Légió; mert sok ördög ment vala bele.
31 És kérék őt, hogy ne parancsolja nékik, hogy a
mélységbe menjenek. **(Abyssos g12)** 32 Vala pedig ott
egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék
őt, hogy engedje meg nékik, hogy azokba menjenek.
És megengedé nékik. 33 És minekutána kimentek az
ördögök az emberből, bemenének a disznókba; és a
disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfullada.
34 A pásztorok pedig látván mi történt, elfutának, és
elmenvén, hírré adák a városban és a falukban. 35
Kimenének azért megnézni mi történt; és menének
Jézushoz, és ülve találák az embert, kiből az ördögök
kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál; és
megfélemlének. 36 Elbeszélék pedig nékik azok is, a

kik látták, mimódon szabadult meg az ördöngős. **37** És
kéré őt a Gadarénusok körül való tartományok egész
sokasága, hogy ő közülök menjen el, mert felette igen
félnek vala: ő pedig beülvén a hajóba, visszatére. **38**
Kéré pedig őt az az ember, a kiből az ördögök kimentek,
hogy ő vele lehessen; de Jézus elbocsátá őt, mondván:
39 Térj vissza házadhoz, és beszéld el, mely nagy
dolgokat tett az Isten veled. Elméne azért, hirdetvén az
egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus
ő vele. **40** És lőn, hogy mikor Jézus visszatért, a nép
örömmel fogadá őt; mert mindnyájan várják vala őt. **41**
És ímé eljöve egy ember, kinek Jairus vala neve, ki a
zsinagógának feje volt; és Jézus lábai előtt leesvén,
kéré őt, hogy menjen be az ő házába; **42** Mert vala
néki egy egyetlen leánya, mintegy tizenkét esztendős,
és az halálán volt. Mikor pedig ő méne, a sokaság
szorongatá őt. **43** És egy asszony, ki vérfolyásban volt
tizenkét esztendőtől fogva, és bár minden vagyonát az
orvosokra költötte, senki meg nem tudta gyógyítani, **44**
Hátulról hozzá járulván, illeté az ő ruhájának peremét;
és azonnal elálla vérének folyása. **45** És monda Jézus:
Ki az, a ki engem illete? És mikor mindnyájan tagadták,
monda Péter és a kik ő vele valának: Mester, a sokaság
nyom és szorongat téged, és azt mondod: Ki az, a
ki engem illete? **46** Jézus pedig monda: Illete engem
valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ki
tőlem. **47** Mikor pedig látta az asszony; hogy nem
maradt titokban, reszketve előjöve és előtte leesvén,
megjelenté néki az egész sokaság előtt, miért illette őt,
és hogy azonnal meggyógyult. **48** És ő monda néki:
Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el
békességgel! **49** Mikor még a szó szájában vala, eljöve
egy ember a zsinagóga fejének házától, mondván néki:
Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert! **50** Jézus
pedig mikor ezt hallotta, felele néki, mondván: Ne félj;
csak higyj, és megtartatik. **51** Bemenvén pedig a házba,
senkit nem bocsáta be, csak Pétert, Jakabot, Jánost és
a leányzó atyját és anyját. **52** Sírának pedig mindnyájan,
és gyászolák azt; ő pedig monda: Ne sírjatok; nem
halt meg, hanem aluszik. **53** És kineveték őt, tudván,
hogy meghalt. **54** Ő pedig mindenkit kiküldvén, és a
leányzó kezét megfogván, kiálta, mondván: Leányzó,
kelj fel! **55** És visszatére annak lelke, és azonnal
fölkele; és ő parancsolá, hogy adjanak néki enni. **56** És
elálmélkodának annak szülei; ő pedig megparancsolá,
hogy senkinek ne mondják, a mi történt.

9 Minekutána pedig összehívta Jézus az ő tizenkét
tanítványát, ada nékik erőt és hatalmat minden
ördögök ellen, és betegségek gyógyítására. **2** És elküldé
őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket
gyógyítsanak. **3** És monda nékik: Semmit az útra
ne vigyetek, se pálczákat, se táskát, se kenyeret, se
pénzt; se két-két ruhátok ne legyen. **4** És valamely
házba bementek, ott maradjatok, és onnét induljatok
tovább. **5** És valakik be nem fogadnak titeket, kimenvén
abból a városból, még a port is verjétek le lábaitokról,
bizonyságul ő ellenök. **6** Kimenvén annakokáért, bejárák
a falukat, hirdetvén az evangyéliomot, és gyógyítván
mindenütt. **7** Meghallá pedig Heródes a negyedes
fejedelem, mindazokat, a mik ő általa történtek: és
zavarban volt, mivelhogy némelyek azt mondák, hogy
János támadt fel a halálból; **8** Némelyek pedig, hogy
Illés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták
közül támadt fel valamelyik. **9** És monda Heródes:
Jánosnak én vettem fejét: kicsoda hát ez, a ki felől én
ilyen dolgokat hallok? És igyekezik vala őt látni. **10**
Visszatérvén pedig az apostolok, elbeszélének néki
mindent, a mit cselekedtek. És azokat maga mellé
vévén, elvonula magánosan a Bethsaida nevű városnak
puszta helyére. **11** A sokaság pedig ezt megtudván,
követé őt: és ő örömmel fogadván őket, szóla nékik
az Isten országáról, és a kiknek gyógyulásra volt
szükségök, azokat meggyógyítá. **12** A nap pedig
hanyatlani kezdett; és a tizenkettő ő hozzá járulván,
monda néki: Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén
a körülvaló falvakba és majorokba megszálljanak, és
eledelt találjanak, mert itt puszta helyen vagyunk. **13** Ő
pedig monda nékik: Adjatok nékik ti enni. Azok pedig
mondának: Nincs nékünk több öt kenyerünknél és két
halunknál; hanem ha elmegyünk és mi veszünk eledelt
az egész sokaságnak. **14** Mert valának ott mintegy
ötezeren férfiak. Monda pedig az ő tanítványainak:
Ültessétek le őket csoportokba ötvenével. **15** És a
képen cselekedének, és leülteték valamennyit. **16**
Minekutána pedig vette az öt kenyeret és a két halat,
a mennybe emelvén szemeit, megáldá azokat, és
megszegé; és adá a tanítványoknak, hogy a sokaság elé
tegyék. **17** Evének azért és megelégedének mindnyájan;
és felszedék a mi darabok maradtak tőlük, tizenkét
kosárral. **18** És lőn, mikor ő magában imádkozék, vele
valának a tanítványok; és megkérdé őket, mondván:
Kinek mond engem a sokaság? **19** Ők pedig felelvén,
mondának: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig
Illésnek; némelyek pedig, hogy a régi próféták közül
támadt fel valamelyik. **20** És monda nékik: Hát ti kinek
mondotok engem? Felelvén pedig Péter, monda: Az
Isten ama Krisztusának. **21** Ő pedig reájok parancsolván,
meghagyá, hogy ezt senkinek ne mondják; **22** Ezt
mondván: Szükség az ember Fiának sokat szenvedni
és megvettetni a vénektől, a főpapoktól és írástudóktól,
és megöletni, és harmadnapon feltámadni. **23** Mondja
vala pedig mindeneknek: Ha valaki én utánam akar
jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét
minden nap, és kövessen engem. **24** Mert a ki meg
akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig
elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt. **25**

Mert mit használ az embernek, ha mind e világot
megnyeri is, ő magát pedig elveszti vagy magában
kárt vall? 26 Mert valaki szégyel engem és az én
beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt,
mikor eljő az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent
angyalokéval. 27 Mondom pedig néktek bizonnyal, hogy
vannak az itt állók közül némelyek, kik a halált meg
nem kóstolják, mígnem meglátják az Istennek országát.
28 És lőn e beszédek után mintegy nyolczadnappal,
hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot,
és felméne a hegyre imádkozni. 29 És imádkozása
közben az ő orczájának ábrázata elváltozék, és az
ő ruhája fehér és fénylő lőn. 30 És ímé két férfiú
beszél vala ő vele, kik valának Mózes és Illés; 31 Kik
dicsőségben megjelenvén, beszélik vala az ő halálát,
melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni. 32 Pétert
pedig és a vele lévőket elnyomá az álom; de mikor
felébredtek, láták az ő dicsőségét, és ama két férfiút,
kik vele állanak vala. 33 És lőn, mikor azok eltávoztak
ő tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nékünk itt
lennünk: csináljunk azért három hajlékot, egyet néked,
Mózesnek is egyet, és egyet Illésnek; nem tudván mit
mond. 34 És mikor ő ezeket mondá, felhő támada és
azokat beárnyékozá; ők pedig megfélemlének, mikor
azok bementek a felhőbe. 35 És szózat lőn a felhőből,
mondván: Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok.
36 És mikor a szózat lőn, találtaték Jézus csak maga.
Ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak,
senkinek el nem mondának azokban a napokban. 37
És lőn másnap, mikor ők a hegyről leszállottak, sok
nép méne elébe. 38 És ímé egy a sokaság közül
felkiálta, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én
fiamra; mert nékem egyetlen egyem: 39 És ímé a lélek
megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira,
hogy tajtékot túr, és nehezen megy el tőle, szaggatván
őt. 40 És kérem a te tanítványaidat, hogy űzzék ki azt,
de nem tudták. 41 Felelvén pedig Jézus, monda: Óh
hitetlen és elfajult nemzetség! meddig leszek köztetek,
és meddig tűrlek titeket? Hozd ide a te fiadat! 42 A míg
pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz üté
azt, és megrángatá. De Jézus megdorgálá a tisztátalan
lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az
ő atyjának. 43 Elálmélkodának pedig mindnyájan az
Istennek nagyságos erején. Mikor pedig mindnyájan
csodálkozának mind azokon, a miket Jézus cselekedék,
monda az ő tanítványainak: 44 Vegyétek füleitekbe
ezeket a beszédeket: Mert az embernek Fia az emberek
kezébe fog adatni. 45 De ők nem érték e mondást, és
el vala rejtve előlük, hogy ne értsék azt; és féltek őt
megkérdezni e mondás felől. 46 Támada pedig bennök
az a gondolat, hogy ki nagyobb közöttük. 47 Jézus
pedig látván az ő szívök gondolatát, egy kis gyermeket
megfogván, maga mellé állatá azt, 48 És monda nékik:
Valaki e kis gyermeket befogadja az én nevemben,
engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja
be, a ki engem elküldött; mert a ki legkisebb mindnyájan
ti közöttetek, az lesz nagy. 49 Felelvén pedig János,
monda: Mester, láttunk valakit, a ki a te nevedben
ördögöket űz; és eltiltók őt, mivelhogy téged nem követ
mi velünk. 50 És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert
a ki nincs ellenünk, mellettünk van. 51 Lőn pedig, mikor
az idő elközelgete, hogy ő felvitessék, eltökélte magát,
hogy Jeruzsálembe megy, 52 És követeket külde az
ő orczája előtt; és azok elmenvén, bemenének egy
samaritánus faluba, hogy néki szállást készítsenek. 53
De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálembe megy
vala. 54 Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és
János, mondának: Uram, akarod-é, hogy mondjuk, hogy
tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket,
mint Illyés is cselekedett? 55 De Jézus megfordulván,
megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok minémű lélek
van ti bennetek: 56 Mert az embernek Fia nem azért
jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy
megtartsa. Elmenének azért más faluba. 57 Lőn pedig,
mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek
téged Uram, valahová mégy! 58 És monda néki Jézus:
A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak
fészkük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.
59 Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig
monda: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek
és eltemessem az én atyámat. 60 Monda pedig néki
Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te
pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát. 61 Monda
pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd
meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én
házamban vannak. 62 És monda néki Jézus: Valaki az
eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas
az Isten országára.

10 Ezek után pedig rendele az Úr másokat is,
hetvenet, és elküldé azokat kettőnként az ő orczája
előtt, minden városba és helyre, a hová ő menendő
vala. 2 Monda azért nékik: Az aratni való sok, de a
munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy
küldjön munkásokat az ő aratásába. 3 Menjetek el:
Ímé én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok
közé. 4 Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut;
és az úton senkit ne köszöntsetek. 5 Valamely házba
bementek, először ezt mondjátok: Békesség e háznak!
6 És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességtek
azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza. 7 Ugyanazon
házban maradjatok pedig, azt evén és iván, a mit ők
adnak: mert méltó a munkás az ő jutalmára. Ne járjatok
házról-házra. 8 És valamely városba bementek, és
befogadnak titeket, azt egyétek, a mit előtökbe adnak:
9 És gyógyítsátok a betegeket, a kik ott lesznek, és
mondjátok nékik: Elközelített hozzátok az Isten országa.

10 Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem
fogadnak, annak utczáira kimenvén, ezt mondjátok: 11
Még a port is, a mely reánk ragadt a ti várostokból, itt
köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudtotokra,
hogy az Isten országa elközelített hozzátok. 12 Mondom
pedig néktek, hogy a Sodomabeliek állapota tűrhetőbb
lesz ama napon, hogynem azé a városé. 13 Jaj néked
Korazin! Jaj néked Bethsaida! mert ha Tírusban és
Sídonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned
lőnek, régen zsákban és hamuban ülve megtértek
volna. 14 Hanem Tírusnak és Sídonnak tűrhetőbb
lesz állapota az ítéletkor, hogynem néktek. 15 És te
Kapernaum, mely mind az égig felmagasztaltattál, a
pokolig fogsz leláztatni. (Hadēs g86) 16 A ki titeket
hallgat, engem hallgat, és a ki titeket megvet, engem
vet meg; és a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki
engem elküldött. 17 Visszatére pedig a hetven tanítvány
örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engednek
nékünk a te neved által! 18 Ő pedig monda nékik: Látám
a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. 19 Ímé
adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon
tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi
nem árthat néktek. 20 De azon ne örüljetek, hogy a
lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljetek,
hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben. 21
Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda:
Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek
Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek
elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám,
mert így volt kedves te előtted. 22 Mindent nékem
adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a
Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem csak
a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni. 23 És a
tanítványokhoz fordulván, monda ő magoknak: Boldog
szemek, a melyek látják azokat, a melyeket ti láttok.
24 Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király
kívánta látni, a miket ti láttok, de nem látták; és hallani,
a miket hallotok, de nem hallották. 25 És ímé egy
törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester,
mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? (aiōnios
g166) 26 Ő pedig monda annak: A törvényben mi van
megírva? mint olvasod? 27 Az pedig felelvén, monda:
Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és
teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből;
és a te felebarátodat, mint magadat. 28 Monda pedig
annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz. 29 Az pedig
igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De ki az
én felebarátom? 30 Jézus pedig felelvén, monda: Egy
ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók
kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén,
elmenének, és ott hagyák félholtan. 31 Történet szerint
pedig megy vala alá azon az úton egy pap, a ki azt
látván, elkerülé. 32 Hasonlóképen egy Lévita is, mikor
arra a helyre ment, és azt látta, elkerülé. 33 Egy
samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az
vala: és mikor azt látta, könyörületességre indula. 34
És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és
bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon
barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé
néki. 35 Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévén,
adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá,
és valamit ezen fölül reaköltesz, én mikor visszatérek,
megadom néked. 36 E három közül azért kit gondolsz,
hogy felebarátja volt annak, a ki a rablók kezébe esett?
37 Az pedig monda: Az, a ki könyörült rajta. Monda azért
néki Jézus: Eredj el, és te is a képen cselekedjél. 38
Lőn pedig, mikor az úton menének, hogy ő beméne
egy faluba; egy Mártha nevű asszony pedig befogadá
őt házába. 39 És ennek vala egy Mária nevezetű
testvére, ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő
beszédét. 40 Mártha pedig foglalatos volt a szüntelen
való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-
é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott
engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy
segítsen nékem. 41 Felelvén pedig, monda néki Jézus:
Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel:
42 De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt
választotta, mely el nem vétetik ő tőle.

11 És lőn, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutána
elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai
közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképen János
is tanította az ő tanítványait. 2 Monda pedig nékik:
Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a
mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jőjjön el
a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a
mennyben, azonképen e földön is. 3 A mi mindennapi
kenyerünket add meg nékünk naponként. 4 És bocsásd
meg nékünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk
mindeneknek, a kik nékünk adósok. És ne vígy minket
kisértetbe; de szabadíts meg minket a gonosztól. 5 És
monda nékik: Ki az közületek, a kinek barátja van, és
ahhoz megy éjfélkor, és ezt mondja néki: Barátom, adj
nékem kölcsön három kenyeret, 6 Mert az én barátom én
hozzám jött az útról, és nincs mit adjak ennie; 7 Az pedig
onnét belőlről felelvén, ezt mondaná: Ne bánts engem:
immár az ajtó be van zárva, és az én gyermekeim velem
vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok
néked? 8 Mondom néktek, ha azért nem fog is felkelni
és adni néki, mert az barátja, de annak tolakodása
miatt felkél és ád néki, a mennyi kell. 9 Én is mondom
néktek: Kérjetek és megadatik néktek; keressetek és
találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. 10 Mert a
ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek
megnyittatik. 11 Melyik atya pedig az közületek, a kitől
a fia kenyeret kér, és ő talán követ ád néki? vagy ha
halat, vajjon a hal helyett kígyót ád-é néki? 12 Avagy

ha tojást kér, vajjon skorpiót ád-é néki? **13** Ha azért ti
gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat
adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szent
Lelket azoknak, a kik tőle kérik. **14** És ördögöt űz vala
ki, mely néma vala. És lőn, mikor kiment az ördög,
megszólala a néma; és csodálkozék a sokaság. **15**
Némelyek pedig azok közül mondának: A Belzebúb
által, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket. **16**
Mások meg, kísértvén őt, mennyei jelt kívánának tőle.
17 Ő pedig tudván azoknak gondolatát, monda nékik:
Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul;
és ház a házzal ha meghasonlik, leomlik. **18** És a Sátán
is ha ő magával meghasonlik, mimódon állhat meg az
ő országa? mert azt mondjátok, hogy én a Belzebúb
által űzöm ki az ördögöket. **19** És ha én a Belzebúb
által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki?
Annakokáért ők maguk lesznek a ti bíráitok. **20** Ha
pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül
elérkezett hozzátok az Isten országa. **21** Mikor az erős
fegyveres őrzi az ő palotáját, a mije van, békességben
van; **22** De mikor a nálánál erősebb reá jövén legyőzi őt,
minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és a mit tőle
zsákmányol, elosztja. **23** A ki velem nincs, ellenem van;
és a ki velem nem takar, tékozol. **24** Mikor a tisztátalan
lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár,
nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, ezt mondja:
Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem. **25** És oda
menvén, kisöpörve és felékesítve találja azt. **26** Akkor
elmegy, és maga mellé vesz más hét lelket, magánál
gonoszabbakat, és bemenvén ott lakoznak; és annak
az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsőnél.
27 Lőn pedig mikor ezeket mondá, fölemelvén szavát
egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog
méh, a mely téged hordozott, és az emlők, melyeket
szoptál. **28** Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok a
kik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt.
29 Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezék, kezdé
mondani: E nemzetség gonosz: jelt kíván, de jel nem
adatik néki, hanem ha Jónás prófétának ama jele;
30 Mert miképen Jónás jelül volt a Ninivebelieknek,
azonképen lesz az embernek Fia is e nemzetségnek.
31 A Délnek királynéasszonya felkél majd az ítéletkor
e nemzetség férfiaival, és kárhoztatja őket: mert ő
eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon
bölcseségét; és ímé nagyobb van itt Salamonnál. **32**
Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel
e nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők
megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van
itt Jónásnál. **33** Senki pedig, ha gyertyát gyújt, nem
teszi rejtekbe, sem a véka alá, hanem a gyertyatartóba,
hogy a kik bemennek, lássák a világosságot. **34**
A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed
őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te
szemed gonosz, a te tested is sötét. **35** Meglásd azért,
hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne
legyen. **36** Annakokáért ha a te egész tested világos, és
semmi részében sincs homályosság, olyan világos lesz
egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő
világosságával. **37** Beszéd közben pedig kéré őt egy
farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leüle
enni. **38** A farizeus pedig mikor ezt látta, elcsodálkozék,
hogy ebéd előtt előbb nem mosdott meg. **39** Monda
pedig az Úr néki: Ti farizeusok jóllehet a pohárnak
és tálnak külső részét megtisztítjátok; de a belsőtök
rakva ragadománynyal és gonoszsággal. **40** Bolondok,
a ki azt teremtette, a mi kívül van, nem ugyanaz
teremtette-é azt is, a mi belől van? **41** Csak adjátok
alamizsnául a mi benne van; és minden tiszta lesz
néktek. **42** De jaj néktek farizeusok! mert megadjátok
a dézsmát a mentától, rutától és minden paréjtól, de
hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig
ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.
43 Jaj néktek farizeusok! mert szeretitek az előlülést a
gyülekezetekben, és a piaczokon való köszöntéseket.
44 Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert
olyanok vagytok, mint a sírok, a melyek nem látszanak,
és az emberek, a kik azokon járnak, nem tudják.
45 Felelvén pedig egy a törvénytudók közül, monda
néki: Mester, mikor ezeket mondod, minket is bántasz.
46 Ő pedig monda: Jaj néktek is törvénytudók! mert
elhordozhatatlan terhekkel terhelitek meg az embereket,
de ti magatok egy ujjotokkal sem illetitek azokat a
terheket. **47** Jaj néktek! mert ti építitek a próféták sírjait;
a ti atyáitok pedig megölték őket. **48** Tehát bizonyságot
tesztek és jóvá hagyjátok atyáitok cselekedeteit; mert
azok megölték őket, ti pedig építitek sírjaikat. **49** Ezért
mondta az Isten bölcsesége is: Küldök ő hozzájuk
prófétákat és apostolokat; és azok közül némelyeket
megölnek, és némelyeket elüldöznek; **50** Hogy számon
kéressék e nemzetségtől minden próféták vére, mely e
világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott,
51 Az Ábel vérétől fogva mind a Zakariás véréig, ki
elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondom
néktek, számon kéretik e nemzetségtől. **52** Jaj néktek
törvénytudók! mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti
magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni,
azokat meggátoltátok. **53** Mikor pedig ezeket mondá
nékik, az írástudók és farizeusok kezdének felette igen
ellene állani és őt sok dolog felől kikérdezgetni, **54**
Ólálkodván ő utána, és igyekezvén valamit az ő szájából
kikapni, hogy vádolhassák őt.

12 Ezenközben mikor sok ezerből álló sokaság
gyűlt egybe, annyira, hogy egymást letapossák,
kezdé az ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt
oltalmazzátok meg magatokat a farizeusok kovászától,

mely a képmutatás; 2 Mert nincs oly rejtett dolog,
mely napfényre ne jőne; és oly titok, mely ki ne
tudódnék. 3 Annakokáért a mit a sötétben mondtatok,
a világosságban fog meghallatszani; és a mit fülbe
sugtatok a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják
hirdetni. 4 Mondom pedig néktek én barátaimnak:
Ne féljetek azoktól, kik a testet ölik meg, és azután
többet nem árthatnak. 5 De megmondom néktek, kitől
féljetek: Féljetek attól, a ki minekutána megöl, van arra
is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom
néktek, ettől féljetek. (Geenna g1067) 6 Nemde öt verebet
meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül
Istennél elfelejtve. 7 De néktek a fejetek hajszálai is
mind számon vannak. Ne féljetek azért, sok verébnél
drágábbak vagytok. 8 Mondom pedig néktek: Valaki
vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia
is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt; 9 A ki pedig
megtagad engem az emberek előtt, megtagadtatik az
Isten angyalai előtt. 10 És ha valaki valamit mond az
embernek Fia ellen, megbocsáttatik annak; de annak,
a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, meg nem
bocsáttatik. 11 Mikor pedig a zsinagógákba visznek
benneteket, és a fejedelmek és hatalmasságok elé,
ne aggodalmaskodjatok, mimódon vagy mit szóljatok
védelmetekre, vagy mit mondjatok; 12 Mert a Szent Lélek
azon órában megtanít titeket, mit kell mondanotok. 13
Monda pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondd
meg az én testvéremnek, hogy oszsza meg velem az
örökséget. 14 Ő pedig monda néki: Ember, ki tett engem
köztetek biróvá vagy osztóvá? 15 Monda azért nékik:
Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget;
mert nem a vagyonnal való bővölködésben van az
embernek az ő élete. 16 És monda nékik egy példázatot,
szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termett
a földje. 17 Azért magában okoskodék, mondván:
Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én
termésemet. 18 És monda: Ezt cselekszem: Az én
csűreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba
takarom minden gabonámat és az én javaimat. 19
És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok
javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat
kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! 20 Monda
pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet
te tőled; a miket pedig készítettél, kiéi lesznek? 21
Így van dolga annak, a ki kincset takar magának,
és nem az Istenben gazdag. 22 Monda pedig az
ő tanítványainak: Annakokáért mondom néktek, ne
aggodalmaskodjatok a a ti éltetek felől, mit egyetek;
se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. 23 Az élet
több, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet.
24 Tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem
nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csűrük; és
az Isten eltartja őket: mennyivel drágábbak vagytok
ti a madaraknál? 25 Kicsoda pedig az közületek, a
ki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy
arasszal? 26 Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt
sem tehetitek, mit aggodalmaskodtok a többi felől? 27
Tekintsétek meg a liliomokat, mimódon növekednek:
nem fáradoznak és nem fonnak: de mondom néktek:
Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy,
mint ezek közül egy. 28 Ha pedig a füvet, mely ma a
mezőn van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza
az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek!
29 Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok;
és ne kételkedjetek. 30 Mert mind ezeket a világi
pogányok kérdezik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy néktek
szükségetek van ezekre. 31 Csak keressétek az Isten
országát, és ezek mind megadatnak néktek. 32 Ne
félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy
néktek adja az országot. 33 Adjátok el a mitek van,
és adjatok alamizsnát; szerezzetek magatoknak oly
erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan
kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem
fér, sem a moly meg nem emészti. 34 Mert a hol van a
ti kincsetek, ott van a ti szívetek is. 35 Legyenek a ti
derekaitok felövezve, és szövétnekeitek meggyújtva;
36 Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, a kik az
ő urokat várják, mikor jő meg a menyegzőről, hogy
mihelyt megjő és zörget, azonnal megnyissák néki. 37
Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor haza megy,
vigyázva talál: bizony mondom néktek, hogy felövezvén
magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nékik. 38
És ha megjő a második őrváltáskor, és ha a harmadik
őrváltáskor jő meg, és úgy találja őket, boldogok azok a
szolgák! 39 Ezt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná
a ház gazdája, mely órában jő el a tolvaj, vigyázna, és
nem engedné, hogy az ő házába törjön. 40 Ti is azért
legyetek készek: mert a mely órában nem gondolnátok,
abban jő el az embernek Fia. 41 Monda pedig néki
Péter: Uram, nékünk mondod-é ezt a példázatot, vagy
mindenkinek is? 42 Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a
hű és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tőn az ő háza
népén, hogy adja ki nékik élelmüket a maga idejében?
43 Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jő,
ilyen munkában talál! 44 Bizony mondom néktek, hogy
minden jószága felett gondviselővé teszi őt. 45 Ha pedig
az a szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az
én uram a hazajövetelt; és kezdené verni a szolgákat
és szolgálóleányokat, és enni és inni és részegeskedni:
46 Megjő annak a szolgának az ura, a mely napon nem
várja és a mely órában nem gondolja, és kettévágatja
őt, és a hitetlenek sorsára juttatja. 47 És a mely
szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el,
sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal
büntettetik meg; 48 A ki pedig nem tudta, és büntetésre
méltó dolgokat cselekedett, kevesebbel büntettetik. És

valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és a kire
sokat bíztak, többet kívánnak tőle. 49 Azért jöttem,
hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az
immár meggerjedett? 50 De keresztséggel kell nékem
megkereszteltetnem; és mely igen szorongattatom,
míglen az elvégeztetik. 51 Gondoljátok-é, hogy azért
jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondom
néktek; sőt inkább meghasonlást. 52 Mert mostantól
fogva öten lesznek egy házban, a kik meghasonlanak,
három kettő ellen, és kettő három ellen. 53 Meghasonlik
az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a
leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menye
ellen, és a menye a napa ellen. 54 Monda pedig a
sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy napnyugotról felhő
támad, azonnal ezt mondjátok: Záporeső jő; és úgy lesz.
55 És mikor halljátok fúni a déli szelet, ezt mondjátok:
Hőség lesz; és úgy lesz. 56 Képmutatók, az égnek és a
földnek ábrázatáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről
pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni? 57 És
mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítélitek, mi az
igaz? 58 Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé
mégy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy
téged ne vonjon a bíró elé, és a bíró át ne adjon téged
a poroszlónak és a poroszló a tömlöczbe ne vessen
téged. 59 Mondom néked, hogy nem jősz ki onnét,
mígnem megfizetsz mind az utolsó fillérig.

13 Jövének pedig ugyanazon időben némelyek,
kik néki hírt mondának a Galileabeliek felől,
kiknek vérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette. 2
És felelvén Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy
ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi
Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? 3 Nem,
mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek,
mindnyájan, hasonlóképen elvesztek. 4 Vagy az a
tizennyolcz, a kire rászakadt a torony Siloámban, és
megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden
más Jeruzsálemben lakó embernél? 5 Nem, mondom
néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan
hasonlóképen elvesztek. 6 És ezt a példázatot mondá:
Vala egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve; és
elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem talála.
7 És monda a vinczellérnek: Ímé három esztendeje
járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok:
vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába? 8 Az
pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki
még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom
és megtrágyázom: 9 És ha gyümölcsöt terem, jó;
ha pedig nem, azután vágd ki azt. 10 Tanít vala
pedig szombatnapon egy zsinagógában. 11 És ímé
vala ott egy asszony, kiben betegségnek lelke vala
tizennyolcz esztendőtől fogva; és meg volt görbedve, és
teljességgel nem tudott felegyenesedni. 12 És mikor
azt látta Jézus, előszólítá, és monda néki: Asszony,
feloldattál a te betegségedből! 13 És reá veté kezeit;
és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent.
14 Felelvén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy
szombatnapon gyógyított Jézus, monda a sokaságnak:
Hat nap van, a melyen munkálkodni kell; azokon
jőjjetek azért és gyógyíttassátok magatokat, és ne
szombatnapon. 15 Felele azért néki az Úr, és monda:
Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenitek
az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é
itatni? 16 Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán
megkötözött ímé tizennyolcz esztendeje, nem kellett-
é feloldani e kötélből szombatnapon? 17 És mikor
ezeket mondta, megszégyenülének mindnyájan, kik
magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül
vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, a melyek ő
általa lettek. 18 Monda pedig Jézus: Mihez hasonló az
Isten országa? és mihez hasonlítsam azt? 19 Hasonló
a mustármaghoz, melyet az ember vévén, elvet az
ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy fává, és
az égi madarak fészket raktak annak ágain. 20 És
ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát? 21
Hasonló a kovászhoz, melyet az asszony vévén, három
mércze lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. 22
És városokon és falvakon megy vala által, tanítva, és
Jeruzsálembe menve. 23 Monda pedig néki valaki: Uram,
avagy kevesen vannak-é a kik idvezülnek? Ő pedig
monda nékik: 24 Igyekezzetek bemenni a szoros kapun:
mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és
nem mehetnek. 25 Mikor már a gazda felkél és bezárja
az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni,
mondván: Uram! Uram! nyisd meg nékünk; és ő felelvén,
ezt mondja néktek: Nem tudom honnét valók vagytok ti;
26 Akkor kezditek mondani: Te előtted ettünk és ittunk,
és a mi utczáinkon tanítottál; 27 De ezt mondja: Mondom
néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok
el én tőlem mindnyájan, kik hamisságot cselekesztek!
28 Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok
Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az
Isten országában, magatokat pedig kirekesztve. 29 És
jőnek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről,
és az Isten országában letelepednek. 30 És ímé vannak
utolsók, a kik elsők lesznek, és vannak elsők, a kik
utolsók lesznek. 31 Ugyanazon napon jövének ő hozzá
némelyek a farizeusok közül, mondván néki: Eredj ki
és menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni.
32 És monda nékik: Elmenvén mondjátok meg annak
a rókának: Ímé ördögöket űzök ki és gyógyítok ma
és holnap, és harmadnapon elvégeztetem. 33 Hanem
nékem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert
nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül
vesszen el. 34 Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölöd
a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád
küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat,

miképen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és
ti nem akarátok! 35 Ímé pusztán hagyatik néktek a ti
házatok; és bizony mondom néktek, hogy nem láttok
engem, mígnem eljő az idő, mikor ezt mondjátok: Áldott,
a ki jő az Úrnak nevében!

14 És lőn mikor a főfarizeusok közül egynek
házához ment szombatnapon kenyeret enni, azok
leselkednek vala ő utána. 2 És ímé egy vízkóros
ember vala ő előtte. 3 És felelvén Jézus, szóla a
törvénytudóknak és a farizeusoknak, mondván: Szabad-
é szombatnapon gyógyítani? 4 Azok pedig hallgatának.
És ő megfogván azt, meggyógyítá és elbocsátá. 5
És felelvén nékik, monda: Ki az közületek, a kinek
szamara vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt
azonnal szombatnapon? 6 És nem felelhetnek vala ő
ellene semmit ezekre. 7 És egy példázatot monda a
hivatalosoknak, mikor észre vevé, mimódon válogatják a
fő helyeket; mondván nékik: 8 Mikor valaki lakodalomba
hív, ne ülj a fő helyre; mert netalán náladnál nagyobb
tiszteletben álló embert is hivott meg az, 9 És eljövén
az, a ki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd
néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az
utolsó helyre fogsz ülni. 10 Hanem mikor meghívnak,
menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor eljő az,
a ki téged meghívott, ezt mondja néked: Barátom ülj
feljebb! Akkor néked dicsőséged lesz azok előtt, a
kik veled együtt ülnek. 11 Mert mindenki, a ki magát
felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza,
felmagasztaltatik. 12 Monda pedig annak is, a ki őt
meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd
barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag
szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak
téged, és visszafizessék néked. 13 Hanem mikor
lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat,
sántákat, vakokat: 14 És boldog leszel; mivelhogy nem
fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked
az igazak feltámadásakor. 15 Hallván pedig ezeket egy
azok közül, a kik ő vele együtt ülnek vala, monda néki:
Boldog az, a ki eszik kenyeret az Isten országában.
16 Ő pedig monda annak: Egy ember készíte nagy
vacsorát, és sokakat meghíva; 17 És elküldé szolgáját
a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak:
Jertek el, mert immár minden kész! 18 És mindnyájan
egyenlőképen kezdék magokat mentegetni. Az első
monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem,
hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! 19
És másik monda: Öt iga ökröt vettem, és elmegyek,
hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki
engem! 20 A másik pedig monda: Feleséget vettem,
és azért nem mehetek. 21 Mikor azért az a szolga
haza ment, megmondá ezeket az ő urának. Akkor
megharagudván a gazda, monda az ő szolgájának:
Eredj hamar a város utczáira és szorosaira, és a
szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat
hozd be ide. 22 És monda a szolga: Uram, meglett a
mint parancsolád, és mégis van hely. 23 Akkor monda
az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a sövényekhez,
és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az
én házam. 24 Mert mondom néktek, hogy senki azok
közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én
vacsorámat. 25 Megy vala pedig ő vele nagy sokaság;
és megfordulván, monda azoknak: 26 Ha valaki én
hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját,
feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt
még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. 27
És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam
jő, nem lehet az én tanítványom. 28 Mert ha közületek
valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén
felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze? 29
Nehogy minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni
nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, a ki látja, 30
Ezt mondván: Ez az ember elkezdette az építést, és
nem bírta véghez vinni! 31 Vagy valamely király, mikor
háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék,
nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezerrel
szembeszállhat-é azzal, a ki ő ellene húszezerrel jött?
32 Mert különben még mikor amaz távol van, követséget
küldvén, megkérdezi a békefeltételeket. 33 Ezenképen
azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól,
nem lehet az én tanítványom. 34 Jó a só: de ha a só
megízetlenül, mivel sózzák meg? 35 Sem a földre, sem
a trágyára nem alkalmas: kivetik azt. A kinek van füle a
hallásra, hallja.

15 Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők
és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. 2 És
zúgolódának a farizeusok és az írástudók, mondván:
Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik.
3 Ő pedig ezt a példázatot beszélé nékik, mondván:
4 Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha
van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott
a kilenczvenkilenczet a pusztában, és nem megy
az elveszett után, mígnem megtalálja azt? 5 És ha
megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén. 6 És haza
menvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván
nékik: Örvendezzetek én velem, mert megtaláltam az
én juhomat, a mely elveszett vala. 7 Mondom néktek,
hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy
megtérő bűnösön, hogynem kilenczvenkilencz igaz
emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre. 8 Avagy
ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy
drakhmát elveszt, nem gyújt-é gyertyát, és nem sepri-é ki
a házat, és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja?
9 És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait
és szomszédait, mondván: Örüljetek én velem, mert
megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala! 10
Ezenképen, mondom néktek, örvendezés van az Isten

angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.
11 Monda pedig: Egy embernek vala két fia; **12** És
monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a
vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a
vagyont. **13** Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú
összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és
ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt. **14**
Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség
azon a vidéken, és ő kezde szükséget látni. **15** Akkor
elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik
polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat
legeltetni. **16** És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát
azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem
ád vala néki. **17** Mikor aztán magába szállt, monda: Az
én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben,
én pedig éhen halok meg! **18** Fölkelvén elmegyek az
én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem
az ég ellen és te ellened. **19** És nem vagyok immár
méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem
olyanná, mint a te béreseid közül egy! **20** És felkelvén,
elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt,
meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és
oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt. **21**
És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen
és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te
fiadnak hivattassam! **22** Az atyja pedig monda az ő
szolgáinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok
fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira!
23 És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk
és vígadjunk. **24** Mert ez az én fiam meghalt, és
feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért
vígadni. **25** Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn vala: és
mikor hazajövén, közelgetett a házhoz, hallá a zenét
és tánczot. **26** És előszólítván egyet a szolgák közül,
megtudakozá, mi dolog az? **27** Az pedig monda néki:
A te öcséd jött meg; és atyád levágatá a hízott tulkot,
mivelhogy egészségben nyerte őt vissza. **28** Erre ő
megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atyja
annakokáért kimenvén, kérlelé őt. **29** Ő pedig felelvén,
monda atyjának: Ímé ennyi esztendőtől fogva szolgálok
néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és
nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én
barátaimmal vígadjak. **30** Mikor pedig ez a te fiad
megjött, a ki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat,
levágattad néki a hízott tulkot. **31** Az pedig monda néki:
Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a
tiéd! **32** Vígadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a
te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és
megtaláltatott.

16 Monda pedig az ő tanítványainak is: Vala egy
gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az
bevádoltaték nála, hogy javait eltékozolja. **2** Hívá azért
azt, és monda néki: Mit hallok felőled? Adj számot a
te sáfárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár. **3**
Monda pedig magában a sáfár: Mit míveljek, mivelhogy
az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem
tudok; koldulni szégyenlek! **4** Tudom mit tegyek, hogy
mikor a sáfárságtól megfosztatom, befogadjanak engem
házaikba. **5** És magához hivatván az ő urának minden
egyes adósát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az
én uramnak? **6** Az pedig monda: Száz bátus olajjal. És
monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén, hamar írj
ötvent. **7** Azután monda másnak: Te pedig mennyivel
tartozol? Az pedig monda: Száz kórus búzával. És
monda annak: Vedd a te írásodat, és írj nyolczvanat. **8** És
dícséré az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett,
mert e világnak fiai eszesebbek a világosságnak fiainál
a maguk nemében. **(aiōn g165)** **9** Én is mondom néktek,
szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból,
hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az
örök hajlékokba. **(aiōnios g166)** **10** A ki hű a kevesen,
a sokon is hű az; és a ki a kevesen hamis, a sokon
is hamis az. **11** Ha azért a hamis mammonon hívek
nem voltatok, ki bízná reátok az igazi kincset? **12** És
ha a másén hívek nem voltatok, ki adja oda néktek, a
mi a tiétek? **13** Egy szolga sem szolgálhat két úrnak:
mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy
az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem
szolgálhattok az Istennek és a mammonnak. **14** Hallák
pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők
valának; és csúfolák őt. **15** És monda nékik: Ti vagytok,
a kik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az
Isten ismeri a ti szíveteket: mert a mi az emberek közt
magasztos, az Isten előtt útálatos. **16** A törvény és a
próféták Keresztelő Jánosig valának: az időtől fogva az
Istennek országa hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör
abba. **17** Könnyebb pedig a mennynek és a földnek
elmúlni, hogynem a törvényből egy pontocskának
elesni. **18** Valaki elbocsátja feleségét, és mást vesz el,
paráználkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonyt
vesz feleségül, paráználkodik. **19** Vala pedig egy gazdag
ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, mindennap
dúsan vigadozván: **20** És vala egy Lázár nevű koldus, ki
az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel tele. **21** És kíván
vala megelégedni a morzsalékokkal, melyek hullanak
vala a gazdagnak asztaláról; de az ebek is eljővén,
nyalják vala az ő sebeit. **22** Lőn pedig, hogy meghala a
koldus, és viteték az angyaloktól az Ábrahám kebelébe;
meghala pedig a gazdag is, és eltemetteték. **23** És a
pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá
Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. **(Hadēs
g86)** **24** És ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! könyörülj
rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának
hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert
gyötrettetem e lángban. **25** Monda pedig Ábrahám:
Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted

a te életedben, hasonlóképen Lázár is az ő bajait:
most pedig ez vígaszteltatik, te pedig gyötrettetel. 26
És mindenekfelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy
közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innét ti
hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét
hozzánk át nem jöhetnek. 27 Monda pedig amaz: Kérlek
azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak
házához; 28 Mert van öt testvérem; hogy bizonyságot
tegyen nékik, hogy ők is ide, e gyötrelemnek helyére ne
jussanak. 29 Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és
prófétáik; hallgassák azokat. 30 Ama pedig monda: Nem
úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy
valaki hozzájok, megtérnek! 31 Ő pedig monda néki: Ha
Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi
meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

17 Monda pedig a tanítványoknak: Lehetetlen dolog,
hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, a ki
által esnek. 2 Jobb annak, ha egy malomkövet vetnek a
nyakába, és ha a tengerbe vettetik, hogynem mint egyet
e kicsinyek közül megbotránkoztasson. 3 Őrizzétek
meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened,
dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki. 4
És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy
napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam;
megbocsáss néki. 5 És mondának az apostolok az
Úrnak: Növeljed a mi hitünket! 6 Monda pedig az
Úr: Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, ezt
mondanátok ím ez eperfának: Szakadj ki gyökerestől,
és plántáltassál a tengerbe; és engede néktek. 7
Kicsoda pedig ti közületek az, a ki, ha egy szolgája
van, és az szánt vagy legeltet, tüstént azt mondja
annak, mihelyt a mezőről megjő: Jer elő, ülj asztalhoz?
8 Sőt nem ezt mondja-e néki: Készíts vacsorámra
valót, és felövezvén magadat, szolgálj nékem, míg én
eszem és iszom; és azután egyél és igyál te? 9 Avagy
megköszöni-é annak a szolgának, hogy azt mívelte, a
mit néki parancsolt? Nem gondolom. 10 Ezenképen
ti is, ha mindazokat megcselekedtétek, a mik néktek
parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan szolgák
vagyunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt
cselekedtük. 11 És lőn, mikor útban vala Jeruzsálem felé,
hogy ő Samariának és Galileának közepette méne által.
12 És mikor egy faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos
férfi, kik távol megállának: 13 És felemelék szavokat,
mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! 14 És mikor
őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg
magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének,
megtisztulának. 15 Egy pedig ő közülök, mikor látta,
hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy
szóval; 16 És arczczal leborula az ő lábainál hálákat
adván néki: és az Samariabeli vala. 17 Felelvén pedig
Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg?
A kilencze pedig hol van? 18 Nem találkoztak a kik
visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez
az idegen? 19 És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te
hited téged megtartott. 20 Megkérdeztetvén pedig a
farizeusoktól, mikor jő el az Isten országa, felele nékik
és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag
jő el. 21 Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé
amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.
22 Monda pedig a tanítványoknak: Eljő az idő, mikor
kívántok látni egyet az ember Fiának napjai közül, és
nem láttok. 23 És mondják majd néktek: Ímé itt, vagy:
Ímé amott van; de ne menjetek el, és ne kövessétek:
24 Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az
ég aljáig fénylik; úgy lesz az embernek Fia is az ő
napján. 25 De előbb sokat kell néki szenvednie és
megvettetnie e nemzetségtől. 26 És miként a Noé
napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban
is. 27 Ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek mindama
napig, a melyen Noé a bárkába beméne, és eljöve az
özönvíz, és mindeneket elveszte. 28 Hasonlóképen mint
a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek,
építettek; 29 De a mely napon kiment Lót Sodomából,
tűz és kénkő esett az égből, és mindenkit elvesztett: 30
Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek
Fia megjelenik. 31 Az nap, a ki a háztetőn lesz, és
az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye;
és a ki a mezőn, azonképen ne forduljon hátra. 32
Emlékezzetek Lót feleségére! 33 Valaki igyekezik az ő
életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt,
megeleveníti azt. 34 Mondom néktek, azon az éjszakán
ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, és a
másik elhagyatik. 35 Két asszony őröl együtt; az egyik
felvétetik, és a másik elhagyatik. 36 Ketten lesznek a
mezőn; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik. 37 És
felelvén, mondának néki: Hol, Uram? Ő pedig monda
nékik: a hol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk.

18 Monda pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig
imádkozni kell, és meg nem restülni; 2 Mondván:
Volt egy bíró egy városban, a ki Istent nem félt és
embert nem becsült. 3 Volt pedig abban a városban
egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj
bosszút értem az én ellenségemen. 4 Az pedig nem
akará egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet
Istent nem félek és embert nem becsülök; 5 Mindazáltal
mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony,
megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne
gyötörjön engem. 6 Monda pedig az Úr: Halljátok, mit
mond e hamis bíró! 7 Hát az Isten nem áll-é bosszút az
ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal,
ha hosszútűrő is irántuk? 8 Mondom néktek, hogy
bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia
mikor eljő, avagy talál-é hitet e földön? 9 Némelyeknek

pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és
a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is
mondá: 10 Két ember méne fel a templomba imádkozni;
az egyik farizeus, és a másik vámszedő. 11 A farizeus
megállván, ily módon imádkozék magában: Isten!
hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint
egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy
mint ím e vámszedő is. 12 Bőjtölök kétszer egy héten;
dézsmát adok mindenből, a mit szerzek. 13 A vámszedő
pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az
égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten,
légy irgalmas nékem bűnösnek! 14 Mondom néktek, ez
megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem
amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik;
és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik. 15 Vivének
pedig hozzá kis gyermekeket is, hogy illesse azokat;
mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálák
azokat. 16 De Jézus magához híván őket, monda:
Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jőjjenek,
és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek
országa. 17 Bizony mondom néktek: A ki nem úgy
fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen
nem megy be abba. 18 És megkérdé őt egy főember,
mondván: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet
elnyerhessem? **(aiōnios g166)** 19 Monda pedig néki
Jézus: Miért mondasz engem jónak? Nincs senki jó,
csak egy, az Isten. 20 A parancsolatokat tudod: Ne
paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyságot ne
tégy; tiszteld atyádat és anyádat. 21 Az pedig monda:
Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam. 22 Jézus
ezeket hallván, monda néki: Még egy fogyatkozás van
benned: Add el mindenedet, a mid van, és oszd el
a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban;
és jer, kövess engem. 23 Az pedig ezeket hallván,
igen megszomorodék; mert igen gazdag vala. 24
És mikor látta Jézus, hogy az igen megszomorodék,
monda: Mily nehezen mennek be az Isten országába,
a kiknek gazdagságuk van! 25 Mert könnyebb a
tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az
Isten országába bejutni. 26 A kik pedig ezt hallották,
mondának: Ki idvezülhet tehát? 27 Ő pedig monda:
A mi embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél.
28 És monda Péter: Ímé mi mindent elhagytunk, és
követtünk téged! 29 Ő pedig monda nékik: Bizony
mondom néktek, hogy senki sincs, a ki elhagyta házát,
vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy
gyermekeit az Isten országáért, 30 A ki sokszorta többet
ne kapna ebben az időben, a jövendő világon pedig
örök életet. **(aiōn g165, aiōnios g166)** 31 És maga mellé
vévén a tizenkettőt, monda nékik: Ímé felmegyünk
Jeruzsálembe, és beteljesedik minden az embernek
Fián, a mit a próféták megírtak. 32 Mert a pogányok
kezébe adatik, és megcsúfoltatik, és meggyaláztatik,
és megköpdöstetik; 33 És megostorozván, megölik
őt; és harmadnapon feltámad. 34 Ők pedig ezekből
semmit nem értének; és a beszéd ő előlük el vala
rejtve, és nem fogták fel a mondottakat. 35 Lőn pedig,
mikor Jerikhóhoz közeledett, egy vak ül vala az út
mellett koldulván. 36 És mikor hallotta a mellette elmenő
sokaságot, tudakozódék, mi dolog az? 37 Megmondák
pedig néki, hogy a Názáretbeli Jézus megy el arra.
38 És kiálta, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj
rajtam! 39 A kik pedig elől mentek, dorgálák őt, hogy
hallgasson; de ő annál inkább kiálta: Dávidnak Fia,
könyörülj rajtam! 40 És Jézus megállván, parancsolá,
hogy vigyék azt hozzá; és mikor közel ért, megkérdé
őt, 41 Mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?
Az pedig monda: Uram, hogy az én szemem világa
megjőjjön. 42 És Jézus monda néki: Láss, a te hited
téged megtartott. 43 És azonnal megjöve annak szeme
világa, és követé őt, dicsőítvén az Istent az egész
sokaság pedig ezt látván, dicsőséget ada az Istennek.

19 És bemenvén, általméne Jerikhón. 2 És ímé vala
ott egy ember, a kit nevéről Zákeusnak hívtak; és
az fővámszedő vala, és gazdag. 3 És igyekezék Jézust
látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatá, mivelhogy
termete szerint kis ember volt. 4 És előre futván
felhága egy eperfüge fára, hogy őt lássa; mert arra vala
elmenendő. 5 És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén
Jézus, látá őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá;
mert ma nékem a te házadnál kell maradnom. 6 És
sietve leszálla, és örömmel fogadá őt. 7 És mikor ezt
látták, mindnyájan zúgolódának, mondván hogy: Bűnös
emberhez ment be szállásra. 8 Zákeus pedig előállván,
monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak
felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit
patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe.
9 Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek
a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia. 10 Mert azért
jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa,
a mi elveszett. 11 És mikor azok ezeket hallották,
folytatá és monda egy példázatot, mivelhogy közel vala
Jeruzsálemhez, és azok azt gondolák, hogy azonnal
megjelenik az Isten országa. 12 Monda azért: Egy nemes
ember elméne messze tartományba, hogy országot
vegyen magának, aztán visszatérjen. 13 Előszólítván
azért tíz szolgáját, ada nékik tíz gírát, és monda nékik:
Kereskedjetek, míg megjövök. 14 Az ő alattvalói pedig
gyűlölék őt, és követséget küldének utána, mondván:
Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék mi rajtunk. 15 És lőn,
mikor megjött az ország vétele után, parancsolá, hogy
az ő szolgáit, a kiknek a pénzt adta, hívják ő hozzá, hogy
megtudja, ki mint kereskedett. 16 Eljöve pedig az első,
mondván: Uram, a te gírád tíz gírát nyert. 17 Ő pedig
monda néki: Jól vagyon jó szolgám; mivelhogy kevesen
voltál hív, legyen birodalmad tíz városon. 18 És jöve a

második, mondván: Uram, a te gírád öt gírát nyert. **19** Monda pedig ennek is: Néked is legyen birodalmad öt városon. **20** És jöve egy másik, mondván: Uram, imhol a te gírád, melyet egy keszkenőben eltéve tartottam; **21** Mert féltem tőled, mivelhogy kemény ember vagy; elveszed a mit nem te tettél el, és aratod, a mit nem te vetettél. **22** Monda pedig annak: A te szádból ítéllek meg téged, gonosz szolga. Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, ki elveszem, a mit nem én tettem el, és aratom, a mit nem én vetettem; **23** Miért nem adtad azért az én pénzemet a pénzváltók asztalára, és én megjövén, kamatostól kaptam volna azt vissza? **24** És az ott állóknak monda: Vegyétek el ettől a gírát, és adjátok annak, a kinek tíz gírája van. **25** És mondának néki: Uram, tíz gírája van! **26** És ő monda: Mert mondom néktek, hogy mindenkinek, a kinek van, adatik; a kinek pedig nincs, még a mije van is, elvétetik tőle. **27** Sőt ennek felette amaz én ellenségeimet is, kik nem akarták, hogy én ő rajtok uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg előttem! **28** És ezeket mondván, megy vala elől, felmenvén Jeruzsálembe. **29** És lőn, mikor közelgetett Béthfágéhoz és Bethániához, a hegyhez, mely Olajfák hegyének hívatik, elküldé kettőt az ő tanítványai közül, **30** Mondván: Menjetek el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találtok egy megkötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide. **31** És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá. **32** És elmenvén a küldöttek, úgy találák, a mint nékik mondotta. **33** És mikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdái: Miért oldjátok el a vemhet? **34** Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá. **35** Elvivék azért azt Jézushoz: és az ő felsőruháikat a vemhére vetvén, Jézust reá helyhezteték. **36** És mikor ő méne, az ő felsőruháikat az útra teríték. **37** Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fenszóval mindazokért a csodákért, a melyeket láttak; **38** Mondván: Áldott a Király, ki jő az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban! **39** És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat! **40** És ő felelvén, monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani. **41** És mikor közeledett, látván a várost, síra azon. **42** Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől. **43** Mert jőnek reád napok, mikor a te ellenségeid te körülted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged. **44** És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét. **45** És bemenvén a templomba, kezdé kiűzni azokat, a kik adnak és vesznek vala abban, **46** Mondván nékik: Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek. **47** És taníts vala minden nap a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala őt elveszteni: **48** És nem találták el, mit cselekedjenek; mert az egész nép ő rajta függ vala, reá hallgatván.

20 És lőn azok közül a napok közül egyen, mikor ő a népet tanítá a templomban, és és az evangyéliomot hirdeté, előállának a főpapok és az írástudók a vénekkel egybe, **2** És mondának néki, így szólván: Mondd meg nékünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket? vagy ki az, a ki néked ezt a hatalmat adta? **3** Felelvén pedig, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek; mondjátok meg azért nékem: **4** A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől? **5** Azok pedig tanakodának magok közt, mondván: Ha ezt mondjuk: Mennyből; azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki? **6** Ha pedig ezt mondjuk: Emberektől; az egész nép megkövez minket: mert meg van győződve, hogy János próféta volt. **7** Felelének azért, hogy ők nem tudják, honnét vala. **8** És Jézus monda nékik: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. **9** És kezdé a népnek e példázatot mondani: Egy ember plántála szőlőt, és kiadá azt munkásoknak, és hosszú időre elutazék. **10** És annak idején elküldé szolgáját a munkásokhoz, hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el. **11** És még másik szolgát is külde; de azok azt is megvervén és meggyalázván, üresen bocsáták el. **12** És még harmadikat is külde; de azok azt is megsebesítvén, kiveték. **13** Monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látják, megbecsülik. **14** De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás közt, mondván: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség! **15** És kivetvén őt a szőlőből, megölék. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal? **16** Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. És mikor ezt hallották, mondának: Távol legyen az! **17** Ő pedig reájok tekintvén, monda: Mi az tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejévé? **18** Valaki erre a kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. **19** És igyekeznek vala a főpapok és az írástudók kezeiket ő reá vetni azon órában; de félének a néptől; mert megérték, hogy ő ellenök mondta e példázatot. **20** Annakokáért vigyázván ő reá, leselkedőket küldének ki, a kik igazaknak tetteték magokat, hogy őt megfogják beszédében; hogy átadják a felsőbbségnek és a helytartó hatalmának. **21** Kik megkérdezék őt, mondván:

Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz,
és személyt nem válogatsz, hanem az Istennek útját
igazán tanítod: 22 Szabad-é nékünk adót fizetnünk
a császárnak, vagy nem? 23 Ő pedig észrevévén
álnokságukat, monda nékik: Mit kísértetek engem? 24
Mutassatok nékem egy pénzt; kinek a képe és felirata
van rajta? És felelvén, mondának: A császáré. 25 Ő
pedig monda nékik: Adjátok meg azért a mi a császáré,
a császárnak, és a mi az Istené, az Istennek. 26 És
nem tudták őt megfogni beszédében a nép előtt; és
csodálkozván az ő feleletén, elhallgatának. 27 Hozzá
menvén pedig a sadduczeusok közül némelyek, a
kik tagadják, hogy van feltámadás, megkérdék őt, 28
Mondván: Mester, Mózes megírta nékünk, ha valakinek
testvére meghal, kinek felesége volt, és magzatok nélkül
hal meg, hogy annak testvére elvegye annak feleségét,
és támasszon magot az ő testvérének. 29 Hét testvér
vala azért: és az első feleséget vévén, meghalt magzatok
nélkül; 30 A másik vevé el azért annak feleségét, és
az is magzatok nélkül halt meg; 31 Akkor a harmadik
vette el azt; és hasonlóképen mind a heten is; és nem
hagytak magot, és meghaltak. 32 Mind ezek után pedig
meghalt az asszony is. 33 A feltámadáskor azért kinek
a felesége lesz közülök? mert mind a hétnek felesége
volt. 34 És felelvén, monda nékik Jézus: E világnak
fiai házasodnak és férjhez adatnak: (aiōn g165) 35 De
a kik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék,
és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak,
sem férjhez nem adatnak: (aiōn g165) 36 Mert meg sem
halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és
az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai. 37 Hogy
pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a
csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és
Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja. 38 Az Isten
pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene: mert
mindenek élnek ő néki. 39 Felelvén pedig némelyek az
írástudók közül, mondának: Mester, jól mondád! 40 És
többé semmit sem mertek tőle kérdezni. 41 Monda pedig
nékik: Mimódon mondják, hogy a Krisztus Dávidnak fia?
42 Holott maga Dávid mondja a zsoltárok könyvében:
Monda az Úr az én Uramnak, ülj az én jobbkezem
felől, 43 Míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá
zsámolyul. 44 Dávid azért Urának mondja őt, mimódon
fia tehát néki? 45 És az egész nép hallására monda
az ő tanítványainak: 46 Oltalmazzátok meg magatokat
az írástudóktól, kik hosszú köntösökben akarnak járni,
és szeretik a piaczokon való köszöntéseket, és a
gyülekezetekben az első űlést, és a lakomákon a
főhelyeket; 47 Kik az özvegyeknek házát felemésztik,
és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet
alá esnek.

21 És mikor feltekintett, látá, hogy a gazdagok
hányják az ő ajándékaikat a perselybe. 2 Láta
pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba
két fillért vete. 3 És monda: Igazán mondom néktek,
hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete: 4
Mert mind ezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az
ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységéből minden
vagyonát, a mije volt, oda veté. 5 És mikor némelyek
mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és
ajándékokkal van felékesítve, monda: 6 Ezekből, a
miket láttok, jőnek napok, melyekben kő kövön nem
marad, mely le nem romboltatnék. 7 Megkérdék pedig
őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és
mi lesz a jel, mikor mind ezek meglesznek? 8 Ő
pedig monda: Meglássátok, hogy el ne hitessenek
benneteket: mert sokan jőnek el az én nevemben, kik
ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne
menjetek azért utánok. 9 És mikor hallotok háborúkról
és zendülésekről, meg ne félemljetek; mert ezeknek
meg kell lenni előbb, de nem jő mindjárt a vég. 10 Akkor
monda nékik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország
ország ellen; 11 És minden felé nagy földindulások
lesznek, és éhségek és döghalálok; és rettegtetések
és nagy jelek lesznek az égből. 12 De mind ezeknek
előtte kezeiket reátok vetik, és üldöznek titeket, adván
a gyülekezetek elé, és tömlöczökbe és királyok és
helytartók elé visznek az én nevemért. 13 De ebből
néktek lesz tanúbizonyságotok. 14 Tökéljétek el azért
a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy
mit feleljetek védelmetekre: 15 Mert én adok néktek
szájat és bölcseséget, melynek ellene nem szólhatnak,
sem ellene nem állhatnak mind azok, a kik magokat
ellenetekbe vetik. 16 Elárulnak pedig titeket szülők
és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnek
némelyeket ti közületek. 17 És gyűlöletesek lesztek
mindenki előtt az én nevemért. 18 De fejeteknek egy
hajszála sem vész el. 19 A ti béketűréstek által nyeritek
meg lelketeket. 20 Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet
hadseregektől körülvéve, akkor tudjátok meg, hogy
elközelgett az ő elpusztulása. 21 Akkor a kik Júdeában
lesznek, fussanak a hegyekre; és a kik annak közepette,
menjenek ki abból; és a kik a mezőben, ne menjenek
be abba. 22 Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy
beteljesedjenek mind azok, a mik megírattak. 23 Jaj
pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a
napokban; mert nagy szükség lesz e földön, és harag
e népen. 24 És elhullanak fegyvernek éle által, és
fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálem
megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok
ideje. 25 És lesznek jelek a napban, holdban és
csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség
miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, 26 Mikor az
emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása
miatt, a mik e föld kerekségére következnek: mert az
egek erősségei megrendülnek. 27 És akkor meglátják

az embernek Fiát eljőni a felhőben, hatalommal és
nagy dicsőséggel. 28 Mikor pedig ezek kezdenek
meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteket;
mert elközelget a ti váltságtok. 29 Monda pedig nékik egy
példázatot: Tekintsétek meg a fügefát és minden fákat:
30 Mikor immár hajtanak, és ezt látjátok, ti magatoktól
tudjátok, hogy már közel van a nyár. 31 Ezenképen ti is,
mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg,
hogy közel van az Isten országa. 32 Bizony mondom
néktek, hogy e nemzetség el nem múlik, mígnem mind
ezek meglesznek. 33 Az ég és a föld elmúlnak, de
az én beszédeim semmiképen el nem múlnak. 34
De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne
nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek
és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne
jőjjön az a nap: 35 Mert mintegy tőr, úgy lep meg
mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak.
36 Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy
méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket,
a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek
Fia előtt! 37 Tanít vala pedig naponta a templomban;
éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala, mely Olajfák
hegyének neveztetik. 38 És kora reggel hozzá megy
vala az egész nép, hogy őt hallgassa a templomban.

22 Elközelgetett pedig a kovásztalan kenyerek
ünnepe, mely husvétnak mondatik. 2 És a főpapok
és az írástudók keresnek vala módot, hogyan öljék
meg őt; mert féltek a néptől. 3 Beméne pedig a Sátán
Júdásba, ki Iskáriótesnek neveztetik, és a tizenkettőnek
számából vala; 4 És elmenvén, megbeszélé a főpapokkal
és a vezérekkel, mimódon adja őt nékik kezökbe. 5
És azok örülének, és megszerződének, hogy pénzt
adnak néki; 6 Ő pedig megigéré, és keres vala jó
alkalmat, hogy őt nékik kezökbe adja zenebona nélkül.
7 Eljöve pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen
meg kelle öletni a husvéti báránynak; 8 És elküldé
Pétert és Jánost, mondván: Elmenvén, készítsétek el
nékünk a husvéti bárányt, hogy megegyük. 9 Ők pedig
mondának néki: Hol akarod, hogy elkészítsük? 10 És ő
monda nékik: Ímé, mikor bementek a városba, szembe
jő veletek egy ember, ki egy korsó vizet visz; kövessétek
őt abba a házba, a melybe bemegy. 11 És mondjátok a
ház gazdájának: Ezt mondja néked a Mester: Hol van
az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal
a husvéti bárányt? 12 És ő mutat néktek egy nagy
vacsoráló helyet, berendezve, ott készítsétek el. 13
Elmenvén pedig, úgy találák, a mint mondta nékik;
és elkészíték a húsvéti bárányt. 14 És mikor eljött
az idő, asztalhoz üle, és a tizenkét apostol ő vele
egyetembe. 15 És monda nékik: Kívánva kívántam a
husvéti bárányt megenni veletek, melőtt én szenvednék:
16 Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból,
míglen beteljesedik az Isten országában. 17 És a pohárt
vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek
ezt, és osszátok el magatok között: 18 Mert mondom
néktek, hogy nem iszom a szőlőtőkének gyümölcséből,
míglen eljő az Isten országa. 19 És minekutána a
kenyeret vette, hálákat adván megszegé, és adá nékik,
mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt
cselekedjétek az én emlékezetemre. 20 Hasonlóképen
a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár
amaz új szövetség az én véremben, mely ti érettetek
kiontatik. 21 De ímé annak a keze, a ki engem elárul,
velem van az asztalon. 22 És az embernek Fia jóllehet,
elmegy, mint elvégeztetett: de jaj annak az embernek,
a ki által elárultatik! 23 És ők kezdék egymás között
kérdezni, vajjon ki lehet az ő közöttük, a ki ezt meg fogja
tenni? 24 Támada pedig köztük versengés is, hogy
ki tekinthető köztük nagyobbnak. 25 Ő pedig monda
nékik: A pogányokon uralkodnak az ő királyaik, és a
kiknek azokon hatalmuk van, jóltévőknek hivatnak. 26
De ti nem úgy: hanem a ki legnagyobb köztetek, olyan
legyen, mint a ki legkisebb; és a ki fő, mint a ki szolgál.
27 Mert melyik nagyobb, az-é, a ki asztalnál ül, vagy a ki
szolgál? nemde a ki asztalnál ül? De én ti köztetek olyan
vagyok, mint a ki szolgál. 28 Ti vagytok pedig azok, kik
megmaradtatok én velem az én kísérteteimben; 29 Én
azért adok néktek, miképen az én Atyám adott nékem,
országot, 30 Hogy egyetek és igyatok az én asztalomon
az én országomban, és üljetek királyi székeken, ítélvén
az Izráelnek tizenkét nemzetségét. 31 Monda pedig
az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy
megrostáljon, mint a búzát; 32 De én imádoztam érted,
hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel
megtérvén, a te atyádfiait erősítsed. 33 Ő pedig monda
néki: Uram, te veled kész vagyok mind tömlöczre, mind
halálra menni! 34 És ő monda: Mondom néked Péter:
Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg
nem tagadod, hogy ismersz engem. 35 És monda
nékik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, táska és
saru nélkül, volt-é valamiben fogyatkozástok? Ők pedig
mondának: Semmiben sem. 36 Monda azért nékik: De
most, a kinek erszénye van elővegye, hasonlóképen a
táskát; és a kinek nincs, adja el felső ruháját, és vegyen
szablyát. 37 Mert mondom néktek, hogy még ennek az
írásnak be kell teljesülni rajtam, hogy: És a gonoszok
közé számláltatott. Mert a mik reám vonatkoznak is,
elvégeztetnek. 38 Azok pedig mondának: Uram, ímé van
itt két szablya. Ő pedig monda: Elég. 39 És kimenvén,
méne az ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követék
pedig őt az ő tanítványai is. 40 És mikor ott a helyen
vala, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne
essetek. 41 És ő eltávozék tőlök mintegy kőhajításnyira;
és térdre esvén, imádkozék, 42 Mondván: Atyám, ha
akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az

én akaratom, hanem a tiéd legyen! **43** És angyal jelenék
meg néki mennyből, erősítvén őt. **44** És haláltusában
lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke
olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre
hullanak. **45** És minekutána fölkelt az imádkozástól, az ő
tanítványaihoz menvén, aludva találá őket a szomorúság
miatt, **46** És monda nékik: Mit alusztok? Keljetek fel
és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek. **47** És
mikor még beszéle, ímé sokaság jöve, melynek az
méne előtte, a ki Júdásnak neveztetik, egy a tizenkettő
közül: és közelgete Jézushoz, hogy őt megcsókolja. **48**
Jézus pedig monda néki: Júdás, csókkal árulod el az
embernek Fiát? **49** Látván pedig azok, a kik ő körülötte
valának, a mi következik, mondának néki: Uram, vágjuk-
é őket fegyverrel? **50** És közülök valaki megvágá a
főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét. **51** Felelvén
pedig Jézus, monda: Elég eddig. És illetvén annak fülét,
meggyógyítá azt. **52** Monda pedig Jézus azoknak, a kik
ő hozzá mentek, a főpapoknak, a templom tisztjeinek és
a véneknek: Mint valami latorra, úgy jöttetek szablyákkal
és fustélyokkal? **53** Mikor minden nap veletek voltam a
templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reám; de ez
a ti órátok, és a sötétségnek hatalma. **54** Megfogván
azért őt, elvezeték, és elvivék a főpap házába. Péter
pedig követi vala távol. **55** És mikor tüzet gerjesztettek
az udvar közepén, és ők együtt leültek, Péter is leüle ő
velök. **56** És meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a
világosságnál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő
vele vala! **57** Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony,
nem ismerem őt! **58** És egy kevéssel azután más látván
őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig
monda: Ember, nem vagyok! **59** És úgy egy óra mulva
más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala:
mert Galileából való is. **60** Monda pedig Péter: Ember,
nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még
beszélt, megszólalt a kakas. **61** És hátra fordulván az Úr,
tekinte Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról,
a mint néki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor
megtagadsz engem. **62** És kimenvén Péter, keservesen
síra. **63** És azok a férfiak, a kik fogva tarták Jézust,
csúfolják vala, vervén őt. **64** És szemeit betakarván,
arczul csapdosák őt, és kérdezék őt, mondván: Prófétáld
meg ki az, a ki téged vere? **65** És sok egyéb dolgot
mondának néki, szidalmazván őt. **66** És a mint nappal
lett, egybegyűle a nép véneinek tanácsa, főpapok és
írástudók: és vivék őt az ő gyülekezetükbe, **67** Mondván:
Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk. Monda
pedig nékik: Ha mondom néktek, nem hiszitek: **68**
De ha kérdezlek is, nem feleltek nékem, sem el nem
bocsátotok. **69** Mostantól fogva ül az embernek Fia
az Isten hatalmának jobbja felől. **70** Mondának pedig
mindnyájan: Te vagy tehát az Isten Fia? Ő pedig monda
nékik: Ti mondjátok, hogy én vagyok! **71** Azok pedig
mondának: Mi szükségünk van még bizonyságra?
Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából.

23 És fölkelvén az ő egész sokaságuk, vivék őt
Pilátushoz. **2** És kezdék őt vádolni, mondván:
Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a
császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama
király Krisztusnak mondja. **3** Pilátus pedig megkérdé
őt, mondván: Te vagy-é a zsidók királya? És ő felelvén
néki, monda: Te mondod! **4** Monda pedig Pilátus a
főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok
ez emberben. **5** De azok erősködének, mondván: A
népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve
Galileától mind idáig. **6** Pilátus pedig Galileát hallván,
megkérdé, vajjon galileai ember-é ő? **7** És mikor
megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik,
Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben
vala azokban a napokban. **8** Héródes pedig Jézust
látván igen megörüle: mert sok időtől fogva kívánta
őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és reménylé,
hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz. **9** Kérdezé
pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felele néki.
10 Ott állanak vala pedig a főpapok és az írástudók,
teljes igyekezettel vádolván őt. **11** Héródes pedig az
ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván
őt, minekutána felöltöztette fényes ruhába, visszaküldé
Pilátushoz. **12** És az napon lőnek barátok egymással
Pilátus és Héródes; mert az előtt ellenségeskedésben
valának egymással. **13** Pilátus pedig a főpapokat,
főembereket és a népet egybegyűjtvén, **14** Monda
nékik: Ide hoztátok nékem ez embert, mint a ki a
népet félrevezeti: és ímé én ti előttetek kivallatván,
semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel
őt vádoljátok: **15** De még Héródes sem; mert titeket ő
hozzá igazítálak; és ímé semmi halálra való dolgot nem
cselekedett ő. **16** Megfenyítvén azért őt, elbocsátom. **17**
Kell vala pedig elbocsátania nékik ünnepenként egy
foglyot. **18** De felkiálta az egész sokaság, mondván:
Vidd el ezt, és bocsásd el nékünk Barabbást! **19** Ki
a városban lett valami lázadásért és gyilkosságért
vettetett a tömlöczbe. **20** Pilátus azért ismét felszólala, el
akarván bocsátani Jézust; **21** De azok ellene kiáltának,
mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt! **22** Ő pedig
harmadszor is monda nékik: Mert mi gonoszt tett
ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam ő benne;
megfenyítvén azért őt, elbocsátom! **23** Azok pedig nagy
fenszóval sürgeték, kérvén, hogy megfeszíttessék; és
az ő szavok és a főpapoké erőt vesz vala. **24** És Pilátus
megítélé, hogy meglegyen, a mit kérnek vala. **25** És
elbocsátá nékik azt, a ki lázadásért és gyilkosságért
vettetett a tömlöczbe, a kit kértek vala; Jézust pedig
kiszolgáltatá az ő akaratuknak. **26** Mikor azért elvivék
őt, egy Czirénebeli Simont megragadván, ki a mezőről
jöve, arra tevék a keresztfát, hogy vigye Jézus után. **27**

Követé pedig őt a népnek és az asszonyoknak nagy
sokasága, a kik gyászolák és siraták őt. 28 Jézus pedig
hozzájok fordulván, monda: Jeruzsálem leányai, ne
sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok, és a ti
magzataitokon. 29 Mert ímé jőnek napok, melyeken
ezt mondják: Boldogok a meddők, és a mely méhek
nem szültek, és az emlők, melyek nem szoptattak! 30
Akkor kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mi reánk;
és a halmoknak: Borítsatok el minket! 31 Mert ha a
zöldelő fán ezt mívelik, mi esik a száraz fán? 32 Vivének
pedig két másikat is, két gonosztevőt ő vele, hogy
megölessenek. 33 Mikor pedig elmenének a helyre,
mely Koponya helyének mondatik, ott megfeszíték őt és
a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz
felől. 34 Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg
nékik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván
pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot. 35 És a nép
megálla nézni. Csúfolák pedig őt a főemberek is azokkal
egybe, mondván: Egyebeket megtartott, tartsa meg
magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja.
36 Csúfolák pedig őt a vitézek is, odajárulván és
eczettel kínálván őt. 37 És ezt mondván néki: Ha
te vagy a zsidóknak ama Királya, szabadítsd meg
magadat! 38 Vala pedig egy felirat is fölébe írva
görög, római és zsidó betűkkel: Ez a zsidóknak ama
Királya. 39 A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az
egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus,
szabadítsd meg magadat, minket is! 40 Felelvén pedig
a másik, megdorgálá őt, mondván: Az Istent sem
féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! 41
És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek
méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlan
dolgot nem cselekedett. 42 És monda Jézusnak:
Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljősz a te
országodban! 43 És monda néki Jézus: Bizony mondom
néked: Ma velem leszel a paradicsomban. 44 Vala pedig
mintegy hat óra, és sötétség lőn az egész tartományban
mind kilencz órakorig. 45 És meghomályosodék a
nap, és a templom kárpitja középen ketté hasada.
46 És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám,
a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. És ezeket
mondván, meghala. 47 Látván pedig a százados, a mi
történt, dicsőíté az Istent, mondván: Bizony ez ember
igaz vala. 48 És az egész sokaság, mely e dolognak
látására ment oda, látván azokat, a mik történtek, mellét
verve megtére. 49 Az ő ismerősei pedig mind, és az
asszonyok, a kik Galileából követék őt, távol állának,
nézvén ezeket. 50 És ímé egy ember, kinek József vala
neve, tanácsbeli, jó és igaz férfiú, 51 Ki nem vala részes
azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a
zsidók városából való, ki maga is várja vala az Istennek
országát; 52 Ez oda menvén Pilátushoz, elkéré a Jézus
testét. 53 És levévén azt, begöngyölé azt gyolcsba, és
helyhezteté azt egy sziklába vágott sírboltba, melyben
még senki sem feküdt. 54 És az a nap péntek vala,
és szombat virrada rá. 55 Az őt követő asszonyok is
pedig, kik vele Galileából jöttek, megnézék a sírt, és
hogy miképen helyeztetett el az ő teste. 56 Visszatérvén
pedig, készítének fűszerszámokat és keneteket. És
szombaton nyugovának a parancsolat szerint.

24 A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhoz
menének, vivén az elkészített fűszerszámokat,
és némely más asszonyok is velök. 2 És a követ a
sírról elhengerítve találák. 3 És mikor bementek, nem
találák az Úr Jézus testét. 4 És lőn, hogy mikor ők
e felett megdöbbenének, ímé két férfiú álla melléjök
fényes öltözetben: 5 És mikor ők megrémülvén a földre
hajták orczájokat, azok mondának nékik: Mit keresitek a
holtak között az élőt? 6 Nincs itt, hanem feltámadott:
emlékezzetek rá, mint beszélt néktek, még mikor
Galileában volt, 7 Mondván: Szükség az ember Fiának
átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni,
és harmadnapon feltámadni. 8 Megemlékezének azért
az ő szavairól. 9 És visszatérvén a sírtól, elmondák
mindezeket a tizenegynek, és mind a többieknek. 10
Valának pedig Mária Magdaléna, és Johanna, és a
Jakab anyja Mária, és egyéb asszonyok ő velök, a kik
ezeket mondák az apostoloknak. 11 De az ő szavuk
csak üres beszédnek látszék azok előtt; és nem hivének
nékik. 12 Péter azonban felkelvén elfuta a sírhoz, és
behajolván látá, hogy csak a lepedők vannak ott; és
elméne, magában csodálkozván e dolgon. 13 És ímé
azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon
egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira
vala, melynek neve vala Emmaus. 14 És beszélgetének
magok közt mindazokról, a mik történtek. 15 És lőn, hogy
a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködének,
maga Jézus hozzájok menvén, velök együtt megy
vala az úton. 16 De az ő szemeik visszatartóztatának,
hogy őt meg ne ismerjék. 17 Monda pedig nékik:
Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok
jártotokban? és miért vagytok szomorú ábrázattal? 18
Felelvén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda
néki: Csak te vagy-é jövevény Jeruzsálemben, és nem
tudod minémű dolgok lettek abban e napokon? 19 És
monda nékik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának
néki: A melyek esének a Názáretbeli Jézuson, ki próféta
vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt
és az egész nép előtt: 20 És mimódon adák őt a főpapok
és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték
őt. 21 Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, a ki meg
fogja váltani az Izráelt. De mindezek mellett ma van
harmadnapja, hogy ezek lettek. 22 Hanem valami
közülünk való asszonyok is megdöbbentettek minket, kik
jó reggel a sírnál valának; 23 És mikor nem találták az ő
testét, haza jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is

látták, kik azt mondják, hogy ő él. **24** És azok közül
némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és
úgy találák, a mint az asszonyok is mondták; őt pedig
nem látták. **25** És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest
szívűek mindazoknak elhivésére, a miket a próféták
szóltak! **26** Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni a
Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe? **27**
És elkezdvén Mózestől és minden prófétáktól fogva,
magyarázza vala nékik minden írásokban, a mik ő felőle
megirattak. **28** Elközelítének pedig a faluhoz, a melybe
mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne. **29** De
kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár
beestvéledik, és a nap lehanyatlott! Beméne azért, hogy
velök maradjon. **30** És lőn, mikor leült velök, a kenyeret
vévén, megáldá, és megszegvén, nékik adá. **31** És
megnyilatkozának az ő szemeik, és megismerék őt; de
ő eltünt előlük. **32** És mondának egymásnak: Avagy
nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk, mikor
nékünk szóla az úton, és mikor magyarázá nékünk az
írásokat? **33** És felkelvén azon órában, visszatérének
Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és
azokat, a kik velök valának. **34** Kik ezt mondják vala:
Feltámadott az Úr bizonynyal, és megjelent Simonnak!
35 És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképen
ismerték meg ők a kenyér megszegéséről. **36** És mikor
ezeket beszélék, megálla maga Jézus ő közöttök, és
monda nékik: Békesség néktek! **37** Megrémülvén pedig
és félvén, azt hivék, hogy valami lelket látnak. **38**
És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért
támadnak szívetekben okoskodások? **39** Lássátok meg
az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok:
tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek
nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem
van! **40** És ezeket mondván, megmutatá nékik kezeit
és lábait. **41** Mikor pedig még nem hívék az öröm
miatt, és csodálkozának, monda nékik: Van-é itt valami
enni valótok? **42** Ők pedig adának néki egy darab
sült halat, és valami lépesmézet, **43** Melyeket elvőn,
és előttök evék. **44** És monda nékik: Ezek azok a
beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek
valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, a mik
megirattak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a
zsoltárokban én felőlem. **45** Akkor megnyilatkoztatá
az ő elméjöket, hogy értsék az írásokat. **46** És monda
nékik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a
Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: **47**
És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök
bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől
elkezdve. **48** Ti vagytok pedig ezeknek bizonyságai. **49**
És ímé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéretét;
ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem
felruháztattok mennyei erővel. **50** Kivivé pedig őket
Bethániáig; és felemelvén az ő kezeit, megáldá őket. **51**
És lőn, hogy míg áldá őket, tőlök elszakadván, felviteték
a mennybe. **52** Ők pedig imádván őt, visszatérének nagy
örömmel Jeruzsálembe; **53** És mindenkor a templomban
valának, dícsérvén és áldván az Istent. Ámen.

János

1 Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél,
és Isten vala az Íge. **2** Ez kezdetben az Istennél
vala. **3** Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem
lett, a mi lett. **4** Ő benne vala az élet, és az élet
vala az emberek világossága; **5** És a világosság a
sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt.
6 Vala egy Istentől küldött ember, kinek neve János.
7 Ez jött tanúbizonyságul, hogy bizonyságot tegyen a
világosságról, hogy mindenki higyjen ő általa. **8** Nem ő
vala a világosság, hanem jött, hogy bizonyságot tegyen
a világosságról. **9** Az igazi világosság eljött volt már
a világba, a mely megvilágosít minden embert. **10**
A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem
ismerte meg őt. **11** Az övéi közé jöve, és az övéi nem
fogadák be őt. **12** Valakik pedig befogadák őt, hatalmat
ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak,
a kik az ő nevében hisznek; **13** A kik nem vérből,
sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából,
hanem Istentől születtek. **14** És az Íge testté lett és
lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint
az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala
kegyelemmel és igazsággal. **15** János bizonyságot tett
ő róla, és kiáltott, mondván: Ez vala, a kiről mondám: A
ki utánam jő, előttem lett, mert előbb volt nálamnál. **16**
És az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is
kegyelemért. **17** Mert a törvény Mózes által adatott, a
kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.
18 Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, a ki
az Atya kebelében van, az jelentette ki őt. **19** És ez a
János bizonyságtétele, a mikor a zsidók papokat és
Lévitákat küldöttek Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék
őt: Kicsoda vagy te? **20** És megvallá és nem tagadá;
és megvallá, hogy: Nem én vagyok a Krisztus. **21**
És kérdezék őt: Kicsoda tehát? Illés vagy-é te? És
monda: Nem vagyok. A próféta vagy-é te? És ő felele:
Nem. **22** Mondának azért néki: Kicsoda vagy? Hogy
megfelelhessünk azoknak, a kik minket elküldöttek:
Mit mondasz magad felől? **23** Monda: Én kiáltó szó
vagyok a pusztában. Egyengessétek az Úrnak útját, a
mint megmondotta Ésaiás próféta. **24** És a küldöttek
a farizeusok közül valók voltak: **25** És megkérdék
őt és mondának néki: Miért keresztelsz tehát, ha te
nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta? **26**
Felele nékik János, mondván: Én vízzel keresztelek; de
köztetek van, a kit ti nem ismertek. **27** Ő az, a ki utánam
jő, a ki előttem lett, a kinek én nem vagyok méltó,
hogy saruja szíjját megoldjam. **28** Ezek Béthabarában
lettek, a Jordánon túl, a hol János keresztel vala. **29**
Másnap látá János Jézust ő hozzá menni, és monda:
Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ
bűneit! **30** Ez az, a kiről én ezt mondám: Én utánam jő
egy férfiú, a ki előttem lett, mert előbb volt nálamnál.
31 És én nem ismertem őt; de hogy megjelentessék
Izráelnek, azért jöttem én, a ki vízzel keresztelek. **32**
És bizonyságot tőn János, mondván: Láttam a Lelket
leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék
ő rajta. **33** És én nem ismertem őt; de a ki elküldé
engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondá nékem: A
kire látod a Lelket leszállani és rajta megnyugodni, az
az, a ki keresztel Szent Lélekkel. **34** És én láttam, és
bizonyságot tettem, hogy ez az Isten Fia. **35** Másnap
ismét ott állt vala János és kettő az ő tanítványai közül;
36 És ránézvén Jézusra, a mint ott jár vala, monda:
Ímé az Isten Báránya! **37** És hallá őt a két tanítvány,
a mint szól vala, és követék Jézust. **38** Jézus pedig
hátrafordulván és látván, hogy követik azok, monda
nékik: Mit kerestek? Azok pedig mondának néki: Rabbi,
(a mi megmagyarázva azt teszi: Mester) hol lakol? **39**
Monda nékik: Jőjjetek és lássátok meg. Elmenének
és megláták, hol lakik; és nála maradának azon a
napon: vala pedig körülbelül tíz óra. **40** A kettő közül, a
kik Jánostól ezt hallották és őt követték vala, András
volt az egyik, a Simon Péter testvére. **41** Találkozék
ez először a maga testvérével, Simonnal, és monda
néki: Megtaláltuk a Messiást (a mi megmagyarázva
azt teszi: Krisztus); **42** És vezeté őt Jézushoz. Jézus
pedig reá tekintvén, monda: Te Simon vagy, a Jóna
fia; te Kéfásnak fogsz hivatni (a mi megmagyarázva:
Kőszikla). **43** A következő napon Galileába akart menni
Jézus; és találkozék Fileppel, és monda néki: Kövess
engem! **44** Filep pedig Bethsaidából, az András és Péter
városából való volt. **45** Találkozék Filep Nátánaellel,
és monda néki: A ki felől írt Mózes a törvényben, és
a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek
fiát. **46** És monda néki Nátánael: Názáretből támadhat-é
valami jó? Monda néki Filep: Jer és lásd meg! **47** Látá
Jézus Nátánaelt ő hozzá menni, és monda ő felőle:
Ímé egy igazán Izráelita, a kiben hamisság nincsen.
48 Monda néki Nátánael: Honnan ismersz engem?
Felele Jézus és monda néki: Mielőtt hítt téged Filep,
láttalak téged, a mint a fügefa alatt voltál. **49** Felele
Nátánael és monda néki: Rabbi, te vagy az Isten Fia,
te vagy az Izráel Királya! **50** Felele Jézus és monda
néki: Hogy azt mondám néked: láttalak a fügefa alatt,
hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél. **51** És monda
néki: Bizony, bizony mondom néktek: Mostantól fogva
meglátjátok a megnyilt eget, és az Isten angyalait, a
mint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.

2 És harmadnapon menyegző lőn a galileai Kánában;
és ott volt a Jézus anyja; **2** És Jézus is meghivaték az
ő tanítványaival együtt a menyegzőbe. **3** És elfogyván a
bor, a Jézus anyja monda néki: Nincs boruk. **4** Monda
néki Jézus: Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony?
Nem jött még el az én órám. **5** Mond az ő anyja a

szolgáknak: Valamit mond néktek, megtegyétek. 6 Vala
pedig ott hat kőveder elhelyezve a zsidók tisztálkodási
módja szerint, melyek közül egybe-egybe két-három
métréta fér vala. 7 Monda nékik Jézus: Töltsétek meg a
vedreket vízzel. És megtölték azokat színig. 8 És monda
nékik: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. És
vittek. 9 A mint pedig megízlelé a násznagy a borrá
lett vizet, és nem tudja vala, honnét van, (de a szolgák
tudták, a kik a vizet merítik vala), szólítá a násznagy
a vőlegényt, 10 És monda néki: Minden ember a jó
bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor
az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad. 11 Ezt az
első jelt a galileai Kánában tevé Jézus, és megmutatá
az ő dicsőségét; és hivének benne az ő tanítványai.
12 Azután leméne Kapernaumba, ő és az ő anyja és
a testvérei és tanítványai; és ott maradának néhány
napig, 13 Mert közel vala a zsidók husvétja, és felméne
Jézus Jeruzsálembe. 14 És ott találá a templomban az
ökrök, juhok és galambok árúsait és a pénzváltókat, a
mint ülnek vala: 15 És kötélből ostort csinálván, kiűzé
mindnyájokat a templomból, az ökröket is a juhokat
is; és a pénzváltók pénzét kitölté, az asztalokat pedig
feldönté; 16 És a galambárúsoknak monda: Hordjátok
el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házát
kalmárság házává. 17 Megemlékezének pedig az ő
tanítványai, hogy meg van írva: A te házadhoz való féltő
szeretet emészt engem. 18 Felelének azért a zsidók
és mondának néki: Micsoda jelt mutatsz nékünk, hogy
ezeket cselekszed? 19 Felele Jézus és monda nékik:
Rontsátok le a templomot, és három nap alatt megépítem
azt. 20 Mondának azért a zsidók: Negyvenhat esztendeig
épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted
azt? 21 Ő pedig az ő testének templomáról szól vala. 22
Mikor azért feltámadt a halálból, megemlékezének az ő
tanítványai, hogy ezt mondta; és hivének az írásnak, és
a beszédnek, a melyet Jézus mondott vala. 23 A mint
pedig Jeruzsálemben vala husvétkor az ünnepen, sokan
hivének az ő nevében, látván az ő jeleit, a melyeket
cselekszik vala. 24 Maga azonban Jézus nem bízza
vala magát reájok, a miatt, hogy ő ismeré mindnyájokat,
25 És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyságot
tegyen az emberről; mert magától is tudta, mi volt az
emberben.

3 Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve
Nikodémus, a zsidók főembere: 2 Ez jöve Jézushoz
éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél
tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket te
teszel, hanem ha az Isten van vele. 3 Felele Jézus és
monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki
újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. 4
Monda néki Nikodémus: Mimódon születhetik az ember,
ha vén? Vajjon bemehet-é az ő anyjának méhébe
másodszor, és születhetik-é? 5 Felele Jézus: Bizony,
bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől
és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. 6 A mi
testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek
az. 7 Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség
néktek újonnan születnetek. 8 A szél fú, a hová akar,
és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és
hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született. 9
Felele Nikodémus és monda néki: Mimódon lehetnek
ezek? 10 Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítója
vagy, és nem tudod ezeket? 11 Bizony, bizony mondom
néked, a mit tudunk, azt mondjuk, és a mit látunk,
arról teszünk bizonyságot; és a mi bizonyságtételünket
el nem fogadjátok. 12 Ha a földiekről szóltam néktek
és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyeiekről
szólok néktek? 13 És senki sem ment fel a mennybe,
hanemha az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek
Fia, a ki a mennyben van. 14 És a miképen felemelte
Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember
Fiának felemeltetnie. 15 Hogy valaki hiszen ő benne,
el ne veszszen, hanem örök élete legyen. **(aiōnios g166)** 16 Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő
egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el
ne vesszen, hanem örök élete legyen. **(aiōnios g166)**
17 Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra,
hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék
a világ általa. 18 A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik;
a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy
nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. 19 Ez
pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött,
és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint
a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak
valának. 20 Mert minden, a ki hamisan cselekszik,
gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra,
hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; 21 A ki pedig
az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy
az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten
szerint való cselekedetek. 22 Ezután elméne Jézus az
ő tanítványaival a Júdea földére; és ott időzék velök,
és keresztele. 23 János pedig szintén keresztel vala
Énonban, Sálemhez közel, mert ott sok volt a víz.
És oda járulának és megkeresztelkedének. 24 Mert
János még nem vetteték a tömlöczbe. 25 Vetekedés
támada azért a János tanítványai és a judeaiak között
a mosakodás felől. 26 És menének Jánoshoz és
mondának néki: Mester! A ki veled vala a Jordánon
túl, a kiről te bizonyságot tettél, ímé az keresztel, és
hozzá megy mindenki. 27 Felele János és monda:
Az ember semmit sem vehet, hanem ha a mennyből
adatott néki. 28 Ti magatok vagytok a bizonyságaim,
hogy megmondtam: Nem vagyok én a Krisztus, hanem
hogy ő előtte küldettem el. 29 A kinek jegyese van,
vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, a ki ott áll és

hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az
én örömem immár betelt. 30 Annak növekednie kell,
nékem pedig alább szállanom. 31 A ki felülről jött, feljebb
való mindenkinél. A ki a földről való, földi az és földieket
szól; a ki a mennyből jött, feljebb való mindenkinél. 32
És arról tesz bizonyságot, a mit látott és hallott; és az ő
bizonyságtételét senki sem fogadja be. 33 A ki az ő
bizonyságtételét befogadja, az megpecsételte, hogy
az Isten igaz. 34 Mert a kit az Isten küldött, az Isten
beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint
adja a Lelket. 35 Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe
adott mindent. 36 A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a
ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az
Isten haragja marad rajta. (aiōnios g166)

4 Amint azért megtudta az Úr, hogy a farizeusok
meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és
keresztel, mint János, 2 (Jóllehet Jézus maga nem
keresztelt, hanem a tanítványai,) 3 Elhagyá Júdeát és
elméne ismét Galileába. 4 Samárián kell vala pedig
általmennie. 5 Megy vala azért Samáriának Sikár nevű
városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet
Jákób adott vala az ő fiának, Józsefnek. 6 Ott vala pedig
a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva,
azonmód leüle a forráshoz. Mintegy hat óra vala. 7 Jöve
egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki
Jézus: Adj innom! 8 Az ő tanítványai ugyanis elmentek a
városba, hogy ennivalót vegyenek. 9 Monda azért néki
a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én
tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók
nem barátkoznak a samáriaiakkal. 10 Felele Jézus és
monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki
az, a ki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna
őt, és adott volna néked élő vizet. 11 Monda néki az
asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély:
hol vennéd tehát az élő vizet? 12 Avagy nagyobb vagy-
é te a mi atyánknál, Jákóbnál, a ki nékünk adta ezt a
kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is? 13
Felele Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből
iszik, ismét megszomjúhozik: 14 Valaki pedig abból a
vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg
nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok
néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne. (aiōn
g165, aiōnios g166) 15 Monda néki az asszony: Uram, add
nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne
jőjjek ide meríteni! 16 Monda néki Jézus: Menj el, hívd a
férjedet, és jőjj ide! 17 Felele az asszony és monda:
Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondád, hogy:
Nincs férjem; 18 Mert öt férjed volt, és a mostani nem
férjed: ezt igazán mondtad. 19 Monda néki az asszony:
Uram, látom, hogy te próféta vagy. 20 A mi atyáink
ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy
Jeruzsálemben van az a hely, a hol imádkozni kell. 21
Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljő
az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem
Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. 22 Ti azt imádjátok,
a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, a mit ismerünk: mert
az idvesség a zsidók közül támadt. 23 De eljő az óra,
és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és
igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket
keres, az ő imádóiul. 24 Az Isten lélek: és a kik őt
imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.
25 Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jő
(a ki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent
nékünk mindent. 26 Monda néki Jézus: Én vagyok
az, a ki veled beszélek. 27 Eközben megjövének az ő
tanítványai; és csodálkozának, hogy asszonnyal beszélt;
mindazáltal egyik sem mondá: Mit keresel? vagy: Mit
beszélsz vele? 28 Ott hagyá azért az asszony a vedrét,
és elméne a városba, és monda az embereknek: 29
Jertek, lássatok egy embert, a ki megmonda nékem
mindent, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus? 30
Kimenének azért a városból, és hozzá menének. 31
Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester,
egyél! 32 Ő pedig monda nékik: Van nékem eledelem, a
mit egyem, a mit ti nem tudtok. 33 Mondának azért a
tanítványok egymásnak: Hozott-é néki valaki enni? 34
Monda nékik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak
akaratját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő
dolgát elvégezzem. 35 Ti nem azt mondjátok-é, hogy
még négy hónap és eljő az aratás? Ímé, mondom
néktek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a
tájékokat, hogy már fehérek az aratásra. 36 És a ki arat,
jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy
mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. (aiōnios
g166) 37 Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a
vető, más az arató. 38 Én annak az aratására küldtelek
titeket, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és
ti a mások munkájába állottatok. 39 Abból a városból
pedig sokan hivének benne a Samaritánusok közül
annak az asszonynak beszédéért, a ki bizonyságot
tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, a mit
cselekedtem. 40 A mint azért oda mentek hozzá a
Samaritánusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott
marada két napig. 41 És sokkal többen hivének a maga
beszédéért, 42 És azt mondják vala az asszonynak,
hogy: Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert
magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonnyal ez a világ
idvezítője, a Krisztus. 43 Két nap mulva pedig kiméne
onnét, és elméne Galileába. 44 Mert Jézus maga tett
bizonyságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége
a maga hazájában. 45 Mikor azért beméne Galileába,
befogadták őt a Galileabeliek, mivelhogy látták vala
mindazt, a mit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen;
mert ők is elmentek vala az ünnepre. 46 Ismét a galileai
Kánába méne azért Jézus, a hol a vizet borrá változtatta.
És volt Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia

beteg vala. **47** Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából
Galileába érkezett, hozzá méne és kéré őt, hogy menjen
el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán vala. **48**
Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem
láttok, nem hisztek. **49** Monda néki a királyi ember:
Uram, jőjj, mielőtt a gyermekem meghal. **50** Monda néki
Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, a
mit Jézus mondott néki, és elment. **51** A mint pedig már
megy vala, elébe jövének az ő szolgái, és hírt hozának
néki, mondván, hogy: A te fiad él. **52** Megtudakozá
azért tőlük az órát, a melyben megkönnyebbedett vala;
és mondának néki: Tegnap hét órakor hagyta el őt a
láz; **53** Megérté azért az atya, hogy abban az órában, a
melyben azt mondá néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És
hitt ő, és az ő egész háza népe. **54** Ezt ismét második
jel gyanánt tevé Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

5 Ezek után ünnepök vala a zsidóknak, és felméne
Jézus Jeruzsálembe. **2** Van pedig Jeruzsálemben
a Juhkapunál egy tó, a melyet héberül Bethesdának
neveznek. Öt tornácza van. **3** Ezekben feküvék a
betegek, vakok, sánták, aszkórosok nagy sokasága,
várva a víznek megmozdulását. **4** Mert időnként angyal
szálla a tóra, és felzavará a vizet: a ki tehát először lépett
bele a víz felzavarása után, meggyógyult, akárminémű
betegségben volt. **5** Vala pedig ott egy ember, a ki
harmincnyolcz esztendőt töltött betegségében. **6** Ezt
a mint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta,
hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-
é meggyógyulni? **7** Felele néki a beteg: Uram, nincs
emberem, hogy a mikor a víz felzavarodik, bevigyen
engem a tóba; és mire én oda érek, más lép be előttem.
8 Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat,
és járj! **9** És azonnal meggyógyula az ember, és
felvevé nyoszolyáját, és jár vala. Aznap pedig szombat
vala. **10** Mondának azért a zsidók a meggyógyultnak:
Szombat van, nem szabad néked a nyoszolyádat
hordanod! **11** Felele nékik: A ki meggyógyított engem,
az mondá nékem: Vedd fel a nyoszolyádat, és járj. **12**
Megkérdék azért őt: Ki az az ember, a ki mondá néked:
Vedd fel a nyoszolyádat, és járj? **13** A meggyógyult
pedig nem tudja vala, hogy ki az; mert Jézus félre
vonult, sokaság lévén azon a helyen. **14** Ezek után
találkozék vele Jézus a templomban, és monda néki:
Ímé meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul
ne legyen dolgod! **15** Elméne az az ember, és hírül adá
a zsidóknak, hogy Jézus az, a ki őt meggyógyította.
16 És e miatt üldözőbe vevék a zsidók Jézust, és
meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton.
17 Jézus pedig felele nékik: Az én Atyám mind ez
ideig munkálkodik, én is munkálkodom. **18** E miatt
aztán még inkább meg akarák őt ölni a zsidók, mivel
nem csak a szombatot rontotta meg, hanem az Istent
is saját Atyjának mondotta, egyenlővé tévén magát
az Istennel. **19** Felele azért Jézus, és monda nékik:
Bizony, bizony mondom néktek: a Fiú semmit sem tehet
önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert
a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen
a Fiú is cselekszi. **20** Mert az Atya szereti a Fiút, és
mindent megmutat néki, a miket ő maga cselekszik; és
ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd néki, hogy ti
csudálkozzatok. **21** Mert a mint az Atya feltámasztja a
halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is a kiket akar,
megelevenít. **22** Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az
ítéletet egészen a Fiúnak adta; **23** Hogy mindenki úgy
tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. A ki nem tiszteli
a Fiút, nem tiszteli az Atyát, a ki elküldte őt. **24** Bizony,
bizony mondom néktek, hogy a ki az én beszédemet
hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök
élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment
a halálból az életre. **(aiōnios g166)** **25** Bizony, bizony
mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most vagyon,
mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és a kik
hallják, élnek. **26** Mert a miként az Atyának élete van
önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen
önmagában: **27** És hatalmat ada néki az ítélettételre
is, mivelhogy embernek fia. **28** Ne csodálkozzatok
ezen: mert eljő az óra, a melyben mindazok, a kik a
koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, **29** És
kijőnek; a kik a jót cselekedték, az élet feltámadására; a
kik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.
30 Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint
hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem
a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát,
a ki elküldött engem, az Atyáét. **31** Ha én teszek
bizonyságot magamról, az én bizonyságtételem nem
igaz. **32** Más az, a ki bizonyságot tesz rólam; és tudom,
hogy igaz az a bizonyságtétel, a melylyel bizonyságot
tesz rólam. **33** Ti elküldtetek Jánoshoz, és bizonyságot
tett az igazságról. **34** De én nem embertől nyerem a
bizonyságtételt; hanem ezeket azért mondom, hogy
ti megtartassatok. **35** Ő az égő és fénylő szövétnek
vala, ti pedig csak egy ideig akartatok örvendezni az ő
világosságában. **36** De nékem nagyobb bizonyságom
van a Jánosénál: mert azok a dolgok, a melyeket rám
bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok,
a melyeket én cselekszem, tesznek bizonyságot rólam,
hogy az Atya küldött engem. **37** A ki elküldött engem,
maga az Atya is bizonyságot tett rólam. Sem hangját
nem hallottátok soha, sem ábrázatát nem láttátok. **38**
Az ő ígéje sincs maradandóan bennetek: mert a kit ő
elküldött, ti annak nem hisztek. **39** Tudakozzátok az
írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök
életetek; és ezek azok, a melyek bizonyságot tesznek
rólam; **(aiōnios g166)** **40** És nem akartok hozzám jőni,
hogy életetek legyen! **41** Dicsőséget emberektől nem
nyerek. **42** De ismerlek benneteket, hogy az Istennek

szeretete nincs meg bennetek: 43 Én az én Atyám
nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más
jőne a maga nevében, azt befogadnátok. 44 Mimódon
hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a
dicsőséget, a mely az egy Istentől van, nem keresitek?
45 Ne állítsátok, hogy én vádollak majd benneteket
az Atyánál; van a ki vádol titeket, Mózes, a kiben
ti reménykedtetek. 46 Mert ha hinnétek Mózesnek,
nékem is hinnétek; mert én rólam írt ő. 47 Ha pedig
az ő írásainak nem hisztek, mimódon hisztek az én
beszédeimnek?

6 Ezek után elméne Jézus a galileai tengeren, a
Tiberiáson túl. 2 És nagy sokaság követé őt,
mivelhogy látják vala az ő csodatételeit, a melyeket
cselekszik vala a betegeken. 3 Felméne pedig Jézus a
hegyre, és leüle ott a tanítványaival. 4 Közel vala pedig
husvét, a zsidók ünnepe. 5 Mikor azért felemelé Jézus
a szemeit, és látá, hogy nagy sokaság jő hozzá, monda
Filepnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek
ezek? 6 Ezt pedig azért mondá, hogy próbára tegye őt;
mert ő maga tudta, mit akar vala cselekedni. 7 Felele
néki Filep: Kétszáz dénár árú kenyér nem elég ezeknek,
hogy mindenikök kapjon valami keveset. 8 Monda néki
egy az ő tanítványai közül, András, a Simon Péter
testvére: 9 Van itt egy gyermek, a kinek van öt árpa
kenyere és két hala; de mi az ennyinek? 10 Jézus pedig
monda: Ültessétek le az embereket. Nagy fű vala pedig
azon a helyen. Leülének azért a férfiak, számszerint
mintegy ötezeren. 11 Jézus pedig vevé a kenyereket,
és hálát adván, adta a tanítványoknak, a tanítványok
pedig a leülteknek; hasonlóképen a halakból is, a
mennyit akarnak vala. 12 A mint pedig betelének, monda
az ő tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt
darabokat, hogy semmi el ne veszszen. 13 Összeszedék
azért, és megtöltének tizenkét kosarat az öt árpa
kenyérből való darabokkal, a melyek megmaradtak
vala az evők után. 14 Az emberek azért látva a jelt, a
melyet Jézus tőn, mondának: Bizonnyal ez ama próféta,
a ki eljövendő vala a világra. 15 Jézus azért, a mint
észrevevé, hogy jőni akarnak és őt elragadni, hogy
királylyá tegyék, ismét elvonula egymaga a hegyre. 16
Mikor pedig estveledék, lemenének az ő tanítványai a
tengerhez, 17 És beszállva a hajóba, mennek vala a
tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és
még nem ment vala hozzájuk Jézus. 18 És a tenger a
nagy szél fúvása miatt háborog vala. 19 Mikor azért
huszonöt, vagy harmincz futamatnyira beevezének,
megláták Jézust, a mint jár vala a tengeren és a hajóhoz
közeledik vala: és megrémülének. 20 Ő pedig monda
nékik: Én vagyok, ne féljetek! 21 Be akarák azért őt venni
a hajóba: és a hajó azonnal ama földnél vala, a melyre
menének. 22 Másnap a sokaság, a mely a tengeren
túl állott vala, látva, hogy nem vala ott más hajó, csak
az az egy, a melybe a Jézus tanítványai szállottak,
és hogy Jézus nem ment be az ő tanítványaival a
hajóba, hanem csak az ő tanítványai mentek el, 23 De
jöttek más hajók Tiberiásból közel ahhoz a helyhez, a
hol a kenyeret ették, miután hálákat adott az Úr: 24
Mikor azért látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a
tanítványai nincsenek ott, beszállának ők is a hajókba,
és elmenének Kapernaumba, keresvén Jézust. 25 És
megtalálván őt a tengeren túl, mondának néki: Mester,
mikor jöttél ide? 26 Felele nékik Jézus és monda:
Bizony, bizony mondom néktek: nem azért kerestek
engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek
ama kenyerekből, és jóllaktatok. 27 Munkálkodjatok ne
az eledelért, a mely elvész, hanem az eledelért, a mely
megmarad az örök életre, a melyet az embernek Fia ád
majd néktek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten.
(aiōnios g166) 28 Mondának azért néki: Mit csináljunk,
hogy az Isten dolgait cselekedjük? 29 Felele Jézus és
monda nékik: Az az Isten dolga, hogy higyjetek abban,
a kit ő küldött. 30 Mondának azért néki: Micsoda jelt
mutatsz tehát te, hogy lássuk és higyjünk néked? Mit
művelsz? 31 A mi atyáink a mannát ették a pusztában;
a mint meg van írva: Mennyei kenyeret adott vala
enniök. 32 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony
mondom néktek: nem Mózes adta néktek a mennyei
kenyeret, hanem az én Atyám adja majd néktek az igazi
mennyei kenyeret. 33 Mert az az Istennek kenyere, a
mely mennyből száll alá, és életet ád a világnak. 34
Mondának azért néki: Uram, mindenkor add nékünk ezt
a kenyeret! 35 Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az
életnek ama kenyere; a ki hozzám jő, semmiképen meg
nem éhezik, és a ki hisz bennem, meg nem szomjúhozik
soha. 36 De mondám néktek, hogy noha láttatok is
engem, még sem hisztek. 37 Minden, a mit nékem
ád az Atya, én hozzám jő; és azt, a ki hozzám jő,
semmiképen ki nem vetem. 38 Mert azért szállottam le
a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem,
hanem annak akaratát, a ki elküldött engem. 39 Az
pedig az Atyának akarata, a ki elküldött engem, hogy a
mit nékem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem
feltámaszszam azt az utolsó napon. 40 Az pedig annak
az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki
látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én
feltámaszszam azt azt utolsó napon. (aiōnios g166) 41
Zúgolódának azért a zsidók ő ellene, hogy azt mondá:
Én vagyok az a kenyér, a mely a mennyből szállott alá.
42 És mondának: Nem ez-é Jézus, a József fia, a kinek
mi ismerjük atyját és anyját? mimódon mondja hát ez,
hogy: A mennyből szállottam alá? 43 Felele azért Jézus
és monda nékik: Ne zúgolódjatok egymás között! 44
Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja
azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt
az utolsó napon. 45 Meg van írva a prófétáknál: És

mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Valaki azért az
Atyától hallott, és tanult, én hozzám jő. **46** Nem hogy
az Atyát valaki látta, csak az, a ki Istentől van, az látta
az Atyát. **47** Bizony, bizony mondom néktek: A ki én
bennem hisz, örök élete van annak. **(aiōnios g166)** **48** Én
vagyok az életnek kenyere. **49** A ti atyáitok a mannát
ették a pusztában, és meghaltak. **50** Ez az a kenyér, a
mely a mennyből szállott alá, hogy kiki egyék belőle és
meg ne haljon. **51** Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a
mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él
örökké. És az a kenyér pedig, a melyet én adok, az én
testem, a melyet én adok a világ életéért. **(aiōn g165)** **52**
Tusakodának azért a zsidók egymás között, mondván:
Mimódon adhatja ez nékünk a testét, hogy azt együk?
53 Monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom
néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem
iszszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. **54** A ki eszi
az én testemet és iszsza az én véremet, örök élete
van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.
(aiōnios g166) **55** Mert az én testem bizony étel és az
én vérem bizony ital. **56** A ki eszi az én testemet és
iszsza az én véremet, az én bennem lakozik és én is
abban. **57** A miként elküldött engem amaz élő Atya, és
én az Atya által élek: akként az is, a ki engem eszik,
él én általam. **58** Ez az a kenyér, a mely a mennyből
szállott alá; nem úgy, a mint a ti atyáitok evék a mannát
és meghalának: a ki ezt a kenyeret eszi, él örökké. **(aiōn
g165)** **59** Ezeket mondá a zsinagógában, a mikor tanít
vala Kapernaumban. **60** Sokan azért, a kik hallák ezeket
az ő tanítványai közül, mondának: Kemény beszéd ez;
ki hallgathatja őt? **61** Tudván pedig Jézus ő magában,
hogy e miatt zúgolódnak az ő tanítványai, monda nékik:
Titeket ez megbotránkoztat? **62** Hát ha meglátjátok
az embernek Fiát felszállani oda, a hol elébb vala?!
63 A lélek az, a mi megelevenít, a test nem használ
semmit: a beszédek, a melyeket én szólok néktek,
lélek és élet. **64** De vannak némelyek közöttetek, a
kik nem hisznek. Mert eleitől fogva tudta Jézus, kik
azok, a kik nem hisznek, és ki az, a ki elárulja őt. **65** És
monda: Azért mondtam néktek, hogy senki sem jöhet én
hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva néki.
66 Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai
közül és nem járnak vala többé ő vele. **67** Monda azért
Jézus a tizenkettőnek: Vajjon ti is el akartok-é menni?
68 Felele néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk?
Örök életnek beszéde van te nálad. **(aiōnios g166)** **69** És
mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus,
az élő Istennek Fia. **70** Felele nékik Jézus: Nem én
választottalak-é ki titeket, a tizenkettőt? és egy közületek
ördög. **71** Értette pedig Júdás Iskáriótest, Simon fiát,
mert ez akarta őt elárulni, noha egy volt a tizenkettő
közül.

7 És ezek után Galileában jár vala Jézus; mert
nem akar vala Júdeában járni, mivelhogy azon
igyekezének a Júdeabeliek, hogy őt megöljék. **2** Közel
vala pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep. **3**
Mondának azért néki az ő atyjafiai: Menj el innen, és
térj Júdeába, hogy a te tanítványaid is lássák a te
dolgaidat, a melyeket cselekszel. **4** Mert senki sem
cselekszik titkon semmit, a ki maga ismeretessé akar
lenni. Ha ilyeneket cselekszel, mutasd meg magadat a
világnak. **5** Mert az ő atyjafiai sem hivének benne. **6**
Monda azért nékik Jézus: Az én időm még nincs itt;
a ti időtök pedig mindig készen van. **7** Titeket nem
gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl; mert én bizonyságot
teszek felőle, hogy az ő cselekedetei gonoszak. **8** Ti
menjetek fel erre az ünnepre: én még nem megyek fel
erre az ünnepre; mert az én időm még nem tölt be.
9 Ezeket mondván pedig nékik, marada Galileában.
10 A mint pedig felmenének az ő atyjafiai, akkor ő is
felméne az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy
titkon. **11** A zsidók azért keresik vala őt az ünnepen,
és mondának: Hol van ő? **12** És a sokaságban nagy
zúgás vala ő miatta. Némelyek azt mondják vala, hogy
jó ember; mások pedig azt mondják vala: Nem, hanem
a népnek hitetője. **13** Mindamellett senki sem beszélt
vala nyiltan ő felőle a zsidóktól való félelem miatt. **14**
Már-már az ünnep közepén azonban felméne Jézus
a templomba, és tanít vala. **15** És csodálkozának a
zsidók, mondván: Mimódon tudja ez az írásokat, holott
nem tanulta?! **16** Felele nékik Jézus és monda: Az én
tudományom nem az enyém, hanem azé, a ki küldött
engem. **17** Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát,
megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-é, vagy
én magamtól szólok? **18** A ki magától szól, a maga
dicsőségét keresi; a ki pedig annak dicsőségét keresi, a
ki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság. **19** Nem
Mózes adta-é néktek a törvényt? és senki sem teljesíti
közületek a törvényt. Miért akartok engem megölni? **20**
Felele a sokaság és monda: Ördög van benned. Ki akar
téged megölni? **21** Felele Jézus és monda nékik: Egy
dolgot cselekvém, és mindnyájan csodáljátok. **22** Azért
Mózes adta néktek a körülmetélkedést (nem mintha
Mózestől való volna, hanem az atyáktól): és szombaton
körülmetélitek az embert. **23** Ha körülmetélhető az
ember szombaton, hogy a Mózes törvénye meg ne
romoljon; én rám haragusztok-é, hogy egy embert
egészen meggyógyítottam szombaton? **24** Ne ítéljetek a
látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljetek! **25** Mondának
azért némelyek a jeruzsálemiek közül: Nem ez-é az,
a kit meg akarnak ölni? **26** És ímé nyiltan szól, és
semmit sem szólnak néki. Talán bizony megismerték
a főemberek, hogy bizony ez a Krisztus? **27** De jól
tudjuk, honnan való ez; mikor pedig eljő a Krisztus,
senki sem tudja, honnan való. **28** Kiálta azért Jézus

a templomban, tanítván és mondván: Mind engem
ismertek, mind azt tudjátok, honnan való vagyok; és én
magamtól nem jöttem, de igaz az, a ki engem elküldött,
a kit ti nem ismertek. **29** Én azonban ismerem őt, mert
ő tőle vagyok, és ő küldött engem. **30** Akarják vala
azért őt megfogni; de senki sem veté reá a kezét, mert
nem jött még el az ő órája. **31** A sokaság közül pedig
sokan hivének ő benne; és azt mondják vala, hogy: A
Krisztus mikor eljő, tehet-é majd több csodát azoknál, a
melyeket ez tett? **32** Meghallák a farizeusok, a mint
a sokaság ezeket suttogja vala felőle; és szolgákat
küldének a farizeusok és a főpapok, hogy fogják meg
őt. **33** Monda azért nékik Jézus: Egy kevés ideig még
veletek vagyok, és majd ahhoz megyek, a ki elküldött
engem. **34** Kerestek majd engem, és nem találtok meg,
és a hol én vagyok, ti nem jöhettek oda. **35** Mondának
azért a zsidók magok között: Hová akar ez menni, hogy
mi majd nem találjuk meg őt? Vajjon a görögök közé
szóródottakhoz akar-é menni, és a görögöket tanítani?
36 Micsoda beszéd ez, a melyet monda: Kerestek majd
engem, és nem találtok meg; és a hol én vagyok, ti nem
jöhettek oda? **37** Az ünnep utolsó nagy napján pedig
felálla Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik,
jőjjön én hozzám, és igyék. **38** A ki hisz én bennem,
a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek
annak belsejéből. **39** Ezt pedig mondja vala a Lélekről,
a melyet veendők valának az ő benne hívők: mert
még nem vala Szent Lélek; mivelhogy Jézus még nem
dicsőítteték meg. **40** Sokan azért a sokaság közül, a
mint hallák e beszédet, ezt mondják vala: Bizonynyal ez
ama Próféta. **41** Némelyek mondának: Ez a Krisztus.
Mások pedig mondának: Csak nem Galileából jön el
a Krisztus? **42** Nem az írás mondta-é, hogy a Dávid
magvából, és Bethlehemből, ama városból jön el a
Krisztus, a hol Dávid vala? **43** Hasonlás lőn azért
ő miatta a sokaságban. **44** Némelyek pedig közűlök
akarják vala őt megfogni, de senki sem veté reá a
kezét. **45** Elmenének azért a szolgák a főpapokhoz és
farizeusokhoz; és mondának azok ő nékik: Miért nem
hoztátok el őt? **46** Felelének a szolgák: Soha ember
úgy nem szólott, mint ez az ember! **47** Felelének azért
nékik a farizeusok: Vajjon ti is el vagytok-é hitetve?
48 Vajjon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-é
benne valaki? **49** De ez a sokaság, a mely nem ismeri a
törvényt, átkozott! **50** Monda nékik Nikodémus, a ki éjjel
ment vala ő hozzá, a ki egy vala azok közül: **51** Vajjon
a mi törvényünk kárhoztatja-é az embert, ha előbb ki
nem hallgatja és nem tudja, hogy mit cselekszik? **52**
Felelének és mondának néki: Vajjon te is Galileus vagy-
é? Tudakozódjál és lásd meg, hogy Galileából nem
támadt próféta. **53** És mindnyájan haza menének.

8 Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére. **2** Jó reggel
azonban ismét ott vala a templomban, és az egész
nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket. **3** Az
írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének
hozzá, a kit házasságtörésen kaptak vala, és a középre
állítván azt, **4** Mondának néki: Mester, ez az asszony
tetten kapatott, mint házasságtörő. **5** A törvényben
pedig megparancsolta nékünk Mózes, hogy az ilyenek
köveztessenek meg: te azért mit mondasz? **6** Ezt pedig
azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt
mivel vádolniok. Jézus pedig lehajolván, az ujjával ír
vala a földre. **7** De mikor szorgalmazva kérdezék őt,
felegyenesedve monda nékik: A ki közületek nem bűnös,
az vesse rá először a követ. **8** És újra lehajolván, írt
vala a földre. **9** Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret
által vádoltatván, egymásután kimenének a vénektől
kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt
vala és az asszony a középen állva. **10** Mikor pedig
Jézus felegyenesedék és senkit sem láta az asszonyon
kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te
vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? **11** Az pedig
monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én
sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél! **12**
Ismét szóla azért hozzájok Jézus, mondván: Én vagyok
a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a
sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.
13 Mondának azért néki a farizeusok: Te magadról teszel
bizonyságot; a te bizonyságtételed nem igaz. **14** Felele
Jézus és monda nékik: Ha magam teszek is bizonyságot
magamról, az én bizonyságtételem igaz; mert tudom
honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok
honnan jövök és hová megyek. **15** Ti test szerint ítéltek,
én nem ítélek senkit. **16** De ha ítélek is én, az én
ítéletem igaz; mert én nem egyedül vagyok, hanem én
és az Atya, a ki küldött engem. **17** A ti törvényetekben is
meg van pedig írva, hogy két ember bizonyságtétele
igaz. **18** Én vagyok a ki bizonyságot teszek magamról,
és bizonyságot tesz rólam az Atya, a ki küldött engem.
19 Mondának azért néki: Hol van a te Atyád? Felele
Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat;
ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek. **20**
Ezeket a beszédeket mondá Jézus a kincstartó helyen,
a mikor tanít vala a templomban; és senki sem fogta
meg őt, mert még nem jött el az ő órája. **21** Ismét monda
azért nékik Jézus: Én elmegyek, és kerestek majd
engem, és a ti bűneitekben fogtok meghalni: a hová
én megyek, ti nem jöhettek oda. **22** Mondának azért a
zsidók: Avagy megöli-é magát, hogy azt mondja: A hová
én megyek, ti nem jöhettek oda? **23** És monda nékik: Ti
innét alól valók vagytok, én onnét felül való vagyok;
ti e világból valók vagytok, én nem vagyok e világból
való. **24** Azért mondám néktek, hogy a ti bűneitekben
haltok meg: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok,
meghaltok a ti bűneitekben. **25** Mondának azért néki:
Ki vagy te? És monda nékik Jézus: A mit eleitől fogva

mondok is néktek. 26 Sok beszélni és ítélni valóm van
felőletek: de igaz az, a ki küldött engem; és én azokat
beszélem a világnak, a miket tőle hallottam vala. 27 Nem
vevék észre, hogy az Atyáról szól vala nékik. 28 Monda
azért nékik Jézus: Mikor felemelitek az embernek Fiát,
akkor megismeritek, hogy én vagyok és semmit sem
cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított
engem, úgy szólok. 29 És a ki küldött engem, én velem
van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én
mindenkor azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek.
30 A mikor ezeket mondá, sokan hivének ő benne.
31 Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti
megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én
tanítványaim vagytok; 32 És megismeritek az igazságot,
és az igazság szabadokká tesz titeket. 33 Felelének
néki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk
soha senkinek: mimódon mondod te, hogy szabadokká
lesztek? 34 Felele nékik Jézus: Bizony, bizony mondom
néktek, hogy mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgája a
bűnnek. 35 A szolga pedig nem marad mindörökké a
házban: a Fiú marad ott mindörökké. (aiōn g165) 36 Azért
ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok
lesztek. 37 Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de
meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek
nincs helye nálatok. 38 Én azt beszélem, a mit az
én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, a mit
a ti atyátoknál láttatok. 39 Felelének és mondának
néki: A mi atyánk Ábrahám. Monda nékik Jézus: Ha
Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait
cselekednétek. 40 Ámde meg akartok engem ölni, olyan
embert, a ki az igazságot beszéltem néktek, a melyet
az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. 41
Ti a ti atyátok dolgait cselekszitek. Mondának azért
néki: Mi nem paráznaságból születtünk; egy atyánk
van, az Isten. 42 Monda azért nékik Jézus: Ha az
Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engem: mert
én az Istentől származtam és jöttem; mert nem is
magamtól jöttem, hanem ő küldött engem. 43 Miért nem
értitek az én beszédemet? Mert nem hallgatjátok az én
szómat. 44 Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti
atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő
volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban,
mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól,
a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja. 45
Mivelhogy pedig én igazságot szólok, nem hisztek
nékem. 46 Ki vádol engem közületek bűnnel? Ha pedig
igazságot szólok: miért nem hisztek ti nékem? 47 A
ki az Istentől van, hallgatja az Isten beszédeit; azért
nem hallgatjátok ti, mert nem vagytok az Istentől valók.
48 Felelének azért a zsidók és mondának néki: Nem
jól mondjuk-é mi, hogy te Samaritánus vagy, és ördög
van benned? 49 Felele Jézus: Nincs én bennem ördög;
hanem tisztelem az én Atyámat, és ti gyaláztok engem.
50 Pedig én nem keresem az én dicsőségemet: van
a ki keresi és megítéli. 51 Bizony, bizony mondom
néktek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát
halált soha örökké. (aiōn g165) 52 Mondának azért néki
a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned.
Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondod:
Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem kóstol
halált örökké. (aiōn g165) 53 Avagy nagyobb vagy-é te a
mi atyánknál Ábrahámnál, a ki meghalt? A próféták is
meghaltak: kinek állítod te magadat? 54 Felele Jézus:
Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi:
az én Atyám az, a ki dicsőít engem, a kiről ti azt
mondjátok, hogy a ti Istenetek, 55 És nem ismeritek
őt: de én ismerem őt; és ha azt mondom, hogy nem
ismerem őt, hozzátok hasonlóvá, hazuggá leszek: de
ismerem őt, és az ő beszédét megtartom. 56 Ábrahám
a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat;
látta is, és örült. 57 Mondának azért néki a zsidók: Még
ötven esztendős nem vagy, és Ábrahámot láttad? 58
Monda nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek:
Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok. 59 Köveket ragadának
azért, hogy reá hajigálják; Jézus pedig elrejtőzködék,
és kiméne a templomból, átmenvén közöttük; és ilyen
módon eltávozék.

9 És a mint eltávozék, láta egy embert, a ki születésétől
fogva vak vala. 2 És kérdezék őt a tanítványai,
mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei,
hogy vakon született? 3 Felele Jézus: Sem ez nem
vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká
legyenek benne az Isten dolgai. 4 Nékem cselekednem
kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal
van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik.
5 Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok. 6
Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt
csinála, és rákené a sarat a vak szemeire, 7 És monda
néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (a mi
azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és
megjöve látva. 8 A szomszédok azért, és a kik az előtt
látták azt, hogy vak vala, mondának: Nem ez-é az, a ki itt
szokott ülni és koldulni? 9 Némelyek azt mondák, hogy:
Ez az; mások pedig, hogy: Hasonlít hozzá. Ő azt mondá,
hogy: Én vagyok az. 10 Mondának azért néki: Mimódon
nyiltak meg a te szemeid? 11 Felele az és monda:
Egy ember, a kit Jézusnak mondanak, sarat készíte
és rákené a szemeimre, és monda nékem: Menj el a
Siloám tavára és mosódjál meg; miután pedig elmenék
és megmosakodám, megjöve látásom. 12 Mondának
azért néki: Hol van az? Monda: Nem tudom. 13 Vivék
őt, a ki előbb még vak volt, a farizeusokhoz. 14 Mikor
pedig Jézus a sarat csinálá és felnyitá ennek szemeit,
szombat vala. 15 Szintén a farizeusok is megkérdezék
azért őt, mimódon jött meg a látása? Ő pedig monda

nékik: Sarat tőn szemeimre, és megmosakodám, és
látok. 16 Mondának azért némelyek a farizeusok közül:
Ez az ember nincsen Istentől, mert nem tartja meg a
szombatot. Mások mondának: Mimódon tehet bűnös
ember ilyen jeleket? És hasonlás lőn közöttük. 17
Újra mondának a vaknak: Te mit szólsz ő róla, hogy
megnyitá a szemeidet? Ő pedig monda: Hogy próféta.
18 Nem hivék azért a zsidók róla, hogy vak vala és
megjöve a látása, mígnem előhívák annak szüleit, a
kinek megjöve a látása, 19 És megkérdezék azokat,
mondván: Ez a ti fiatok, a kiről azt mondjátok, hogy
vakon született? mimódon lát hát most? 20 Felelének
nékik annak szülei és mondának: Tudjuk, hogy ez a mi
fiunk, és hogy vakon született: 21 De mimódon lát most,
nem tudjuk; vagy ki nyitotta meg a szemeit, mi nem
tudjuk: elég idős már ő; őt kérdezzétek; ő beszéljen
magáról. 22 Ezeket mondák annak szülei, mivelhogy
félnek vala a zsidóktól: mert megegyeztek már a zsidók,
hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a
gyülekezetből. 23 Ezért mondák annak szülei, hogy:
Elég idős, őt kérdezzétek. 24 Másodszor is szólíták
azért az embert, a ki vak vala, és mondának néki: Adj
dicsőséget az Istennek; mi tudjuk, hogy ez az ember
bűnös. 25 Felele azért az és monda: Ha bűnös-é,
nem tudom: egyet tudok, hogy noha vak voltam, most
látok. 26 Újra mondák pedig néki: Mit csinált veled?
Mimódon nyitotta meg a szemeidet? 27 Felele nékik:
Már mondám néktek és nem hallátok: miért akarjátok
újra hallani? avagy ti is az ő tanítványai akartok lenni?
28 Szidalmazák azért őt és mondának: Te vagy annak a
tanítványa; mi pedig a Mózes tanítványai vagyunk. 29
Mi tudjuk, hogy Mózessel beszélt az Isten: erről pedig
azt sem tudjuk, honnan való. 30 Felele az ember és
monda nékik: Bizony csodálatos az, hogy ti nem tudjátok
honnan való, és az én szemeimet megnyitotta. 31 Pedig
tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket;
hanem ha valaki istenfélő, és az ő akaratát cselekszi,
azt hallgatja meg. 32 Öröktől fogva nem hallaték, hogy
vakon szülöttnek szemeit valaki megnyitotta volna.
(aiōn g165) 33 Ha ez nem Istentől volna, semmit sem
cselekedhetnék. 34 Felelének és mondának néki: Te
mindenestől bűnben születtél, és te tanítasz minket?
És kiveték őt. 35 Meghallá Jézus, hogy kiveték azt;
és találkozván vele, monda néki: Hiszel-é te az Isten
Fiában? 36 Felele az és monda: Ki az, Uram, hogy
higyjek benne? 37 Monda pedig néki Jézus: Láttad is őt,
és a ki beszél veled, az az. 38 Az pedig monda: Hiszek,
Uram. És imádá Őt. 39 És monda Jézus: Ítélet végett
jöttem én e világra, hogy a kik nem látnak, lássanak;
és a kik látnak, vakok legyenek. 40 És hallák ezeket
némely farizeusok, a kik vele valának, és mondának
néki: Avagy mi is vakok vagyunk-é? 41 Monda nékik
Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt
mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.

10 Bizony, bizony mondom néktek: A ki nem az ajtón
megy be a juhok aklába, hanem másunnan hág
be, tolvaj az és rabló. 2 A ki pedig az ajtón megy be, a
juhok pásztora az. 3 Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és
a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait
nevökön szólítja, és kivezeti őket. 4 És mikor kiereszti
az ő juhait, előttök megy; és a juhok követik őt, mert
ismerik az ő hangját. 5 Idegent pedig nem követnek,
hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek
hangját. 6 Ezt a példázatot mondá nékik Jézus; de ők
nem értették, mi az, a mit szól vala nékik. 7 Újra monda
azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy
én vagyok a juhoknak ajtaja. 8 Mindazok, a kik előttem
jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájok a
juhok. 9 Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy
be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.
10 A tolvaj nem egyébért jő, hanem hogy lopjon és
öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életök legyen,
és bővölködjenek. 11 Én vagyok a jó pásztor: a jó
pásztor életét adja a juhokért. 12 A béres pedig és a ki
nem pásztor, a kinek a juhok nem tulajdonai, látja a
farkast jőni, és elhagyja a juhokat, és elfut: és a farkas
elragadozza azokat, és elszéleszti a juhokat. 13 A béres
pedig azért fut el, mert béres, és nincs gondja a juhokra.
14 Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és
engem is ismernek az enyéim, 15 A miként ismer engem
az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a
juhokért. 16 Más juhaim is vannak nékem, a melyek
nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom,
és hallgatnak majd az én szómra; és lészen egy akol
és egy pásztor. 17 Azért szeret engem az Atya, mert
én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.
18 Senki sem veszi azt el én tőlem, hanem én teszem
le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van
hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem
az én Atyámtól. 19 Újra hasonlás lőn a zsidók között e
beszédek miatt. 20 És sokan mondják vala közülök:
Ördög van benne és bolondozik, mit hallgattok reá? 21
Mások mondának: Ezek nem ördöngősnek beszédei.
Vajjon az ördög megnyithatja-é a vakok szemeit? 22
Lőn pedig Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepe:
és tél vala; 23 És Jézus a templomban, a Salamon
tornáczában jár vala. 24 Körülvevék azért őt a zsidók, és
mondának néki: Meddig tartasz még bizonytalanságban
bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nékünk
nyilván! 25 Felele nékik Jézus: Megmondtam néktek, és
nem hiszitek: a cselekedetek, a melyeket én cselekszem
az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyságot rólam.
26 De ti nem hisztek, mert ti nem az én juhaim közül
vagytok. A mint megmondtam néktek: 27 Az én juhaim
hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek

engem: 28 És én örök életet adok nékik; és soha örökké
el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én
kezemből. (aiōn g165, aiōnios g166) 29 Az én Atyám, a ki
azokat adta nékem, nagyobb mindeneknél; és senki
sem ragadhatja ki azokat az én Atyámnak kezéből. 30
Én és az Atya egy vagyunk. 31 Ismét köveket ragadának
azért a zsidók, hogy megkövezzék őt. 32 Felele nékik
Jézus: Sok jó dolgot mutattam néktek az én Atyámtól;
azok közül melyik dologért köveztek meg engem? 33
Felelének néki a zsidók, mondván: Jó dologért nem
kövezünk meg téged, hanem káromlásért, tudniillik,
hogy te ember létedre Istenné teszed magadat. 34
Felele nékik Jézus: Nincs-é megírva a ti törvényetekben:
Én mondám: Istenek vagytok? 35 Ha azokat isteneknek
mondá, a kikhez az Isten beszéde lőn (és az írás fel
nem bontható), 36 Arról mondjátok-é ti, a kit az Atya
megszentelt és elküldött e világra: Káromlást szólsz;
mivelhogy azt mondám: Az Isten Fia vagyok?! 37 Ha az
én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higyjetek nékem;
38 Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek
is, higyjetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és
elhigyjétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne
vagyok. 39 Ismét meg akarák azért őt fogni; de kiméne
az ő kezökből. 40 És újra elméne túl a Jordánon, arra
a helyre, a hol János először keresztelt vala; és ott
marada. 41 És sokan menének ő hozzá és mondják
vala, hogy: János nem tett ugyan semmi csodát; de
mindaz, a mit János e felől mondott, igaz vala. 42 És
sokan hivének ott ő benne.

11 Vala pedig egy beteg, Lázár, Bethániából, Máriának
és az ő testvérének, Márthának falujából. 2 Az
a Mária volt pedig az, a kinek a testvére Lázár beteg
vala, a ki megkente vala az Urat kenettel és a hajával
törlé meg annak lábait. 3 Küldének azért a testvérek ő
hozzá, mondván: Uram, ímé, a kit szeretsz, beteg. 4
Jézus pedig, a mikor ezt hallotta, monda: Ez a betegség
nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy
dicsőíttessék általa az Istennek Fia. 5 Szereti vala pedig
Jézus Márthát és annak nőtestvérét, és Lázárt. 6 Mikor
azért meghallá, hogy beteg, akkor két napig marada
azon a helyen, a hol vala. 7 Ez után aztán monda
tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába. 8 Mondának
néki a tanítványok: Mester, most akarnak vala téged
megkövezni a Júdabeliek, és újra oda mégy? 9 Felele
Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-é a napnak?
Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e
világnak világosságát. 10 De a ki éjjel jár, megbotlik,
mert nincsen abban világosság. 11 Ezeket mondá; és
ezután monda nékik: Lázár, a mi barátunk, elaludt;
de elmegyek, hogy felköltsem őt. 12 Mondának azért
az ő tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul. 13
Pedig Jézus annak haláláról beszélt; de ők azt hitték,
hogy álomnak alvásáról szól. 14 Ekkor azért nyilván
monda nékik Jézus: Lázár megholt. 15 És örülök,
hogy nem voltam ott, ti érettetek, hogy higyjetek. De
menjünk el ő hozzá! 16 Monda azért Tamás, a ki
Kettősnek mondatik, az ő tanítványtársainak: Menjünk
el mi is, hogy meghaljunk vele. 17 Elmenvén azért
Jézus, úgy találá, hogy az már négy napja vala sírban.
18 Bethánia pedig közel vala Jeruzsálemhez, mintegy
tizenöt futamatnyira; 19 És a zsidók közül sokan mentek
vala Márthához és Máriához, hogy vigasztalják őket az
ő testvérök felől. 20 Mártha azért, a mint hallja vala,
hogy Jézus jő, elébe méne; Mária pedig otthon ül vala.
21 Monda azért Mártha Jézusnak: Uram, ha itt lettél
volna, nem halt volna meg a testvérem. 22 De most
is tudom, hogy a mit csak kérsz az Istentől, megadja
néked az Isten. 23 Monda néki Jézus: Feltámad a
te testvéred. 24 Monda néki Mártha: Tudom, hogy
feltámad a feltámadáskor az utolsó napon. 25 Monda
néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki
hisz én bennem, ha meghal is, él; 26 És a ki csak él és
hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt? (aiōn
g165) 27 Monda néki: Igen Uram, én hiszem, hogy te
vagy a Krisztus, az Istennek Fia, a ki e világra jövendő
vala. 28 És a mint ezeket mondotta vala, elméne, és
titkon szólítá az ő testvérét Máriát, mondván: A Mester
itt van és hív téged. 29 Mihelyt ez hallá, felkele hamar
és hozzá méne. 30 Jézus pedig nem ment vala még be
a faluba, hanem azon a helyen vala, a hová Mártha
elébe ment vala. 31 A zsidók azért, a kik ő vele otthon
valának és vigasztalák őt, látván, hogy Mária hamar
felkél és kimegy vala, utána menének, ezt mondván:
A sírhoz megy, hogy ott sírjon. 32 Mária azért, a mint
oda ére, a hol Jézus vala, meglátván őt, az ő lábaihoz
esék, mondván néki: Uram, ha itt voltál volna, nem halt
volna meg az én testvérem. 33 Jézus azért, a mint
látja vala, hogy az sír és sírnak a vele jött zsidók is,
elbúsula lelkében és igen megrendüle. 34 És monda:
Hová helyeztétek őt? Mondának néki: Uram, jer és lásd
meg! 35 Könnyekre fakadt Jézus. 36 Mondának azért a
zsidók: Ímé, mennyire szerette őt! 37 Némelyek pedig
mondának közülök: Nem megtehette volna-é ez, a ki a
vaknak szemét felnyitotta, hogy ez ne haljon meg? 38
Jézus pedig újra felindulva magában, oda megy vala
a sírhoz. Az pedig egy üreg vala, és kő feküvék rajta.
39 Monda Jézus: Vegyétek el a követ. Monda néki a
megholtnak nőtestvére, Mártha: Uram, immár szaga
van, hiszen negyednapos. 40 Monda néki Jézus: Nem
mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az
Istennek dicsőségét? 41 Elvevék azért a követ onnan,
a hol a megholt feküszik vala. Jézus pedig felemelé
szemeit az égre, és monda: Atyám, hálát adok néked,
hogy meghallgattál engem. 42 Tudtam is én, hogy
te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló

sokaságért mondtam, hogy elhigyjék, hogy te küldtél
engem. 43 És mikor ezeket mondá, fenszóval kiálta:
Lázár, jőjj ki! 44 És kijöve a megholt, lábain és kezein
kötelékekkel megkötözve, és az orczája kendővel vala
leborítva. Monda nékik Jézus: Oldozzátok meg őt, és
hagyjátok menni. 45 Sokan hivének azért ő benne ama
zsidók közül, a kik Máriához mentek vala, és láták, a
miket cselekedett vala. 46 De némelyek azok közül
elmenének a farizeusokhoz, és elbeszélék nékik, a
miket Jézus cselekedett vala. 47 Egybegyűjték azért
a papifejedelmek és a farizeusok a főtanácsot, és
mondának: Mit cselekedjünk? mert ez az ember sok
csodát mível. 48 Ha ekképen hagyjuk őt, mindenki hinni
fog ő benne: és eljőnek majd a rómaiak és elveszik
tőlünk mind e helyet, mind e népet. 49 Egy pedig ő
közülök, Kajafás, a ki főpap vala abban az esztendőben,
monda nékik: Ti semmit sem tudtok. 50 Meg sem
gondoljátok, hogy jobb nékünk, hogy egy ember haljon
meg a népért, és az egész nép el ne vesszen. 51 Ezt
pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban
az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy
Jézus meg fog halni a népért; 52 És nemcsak a népért,
hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit
egybegyűjtse. 53 Ama naptól azért azon tanakodának,
hogy őt megöljék. 54 Jézus azért nem jár vala többé
nyilvánosan a zsidók között, hanem elméne onnan a
vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba; és
ott tartózkodék az ő tanítványaival. 55 Közel vala pedig
a zsidók husvétja: és sokan menének fel Jeruzsálembe
a vidékről husvét előtt, hogy megtisztuljanak. 56 Keresék
azért Jézust, és szólnak vala egymással a templomban
állva: Mit gondoltok, hogy nem jön-é fel az ünnepre? 57
A papi fejedelmek pedig és a farizeusok is parancsolatot
adának, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse
meg, hogy őt megfogják.

12 Jézus azért hat nappal a husvét előtt méne
Bethániába, a hol a megholt Lázár vala, a kit
feltámasztott a halálból. 2 Vacsorát készítének azért
ott néki, és Mártha szolgál vala fel; Lázár pedig egy
vala azok közül, a kik együtt ülnek vala ő vele. 3 Mária
azért elővévén egy font igazi, drága nárdusból való
kenetet, megkené a Jézus lábait, és megtörlé annak
lábait a saját hajával; a ház pedig megtelék a kenet
illatával. 4 Monda azért egy az ő tanítványai közül,
Iskáriótes Júdás, Simonnak fia, a ki őt elárulandó vala:
5 Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénáron,
és miért nem adták a szegényeknek? 6 Ezt pedig
nem azért mondá, mintha néki a szegényekre volna
gondja, hanem mivelhogy tolvaj vala, és nála vala az
erszény, és amit abba tesznek vala, elcsené. 7 Monda
azért Jézus: Hagyj békét néki; az én temetésem idejére
tartogatta ő ezt. 8 Mert szegények mindenkor vannak
veletek, én pedig nem mindenkor vagyok. 9 A zsidók
közül azért nagy sokaság értesült vala arról, hogy ő
ott van: és oda menének nemcsak Jézusért, hanem
hogy Lázárt is lássák, a kit feltámasztott a halálból. 10 A
papifejedelmek pedig tanácskozának, hogy Lázárt is
megöljék; 11 Mivelhogy a zsidók közül sokan ő miatta
menének oda és hivének a Jézusban. 12 Másnap a
nagy sokaság, a mely az ünnepre jött vala, hallván,
hogy Jézus Jeruzsálembe jő, 13 Pálmaágakat vőn,
és kiméne elébe, és kiált vala: Hozsánna: Áldott, a
ki jő az Úrnak nevében, az Izráelnek ama királya!
14 Találván pedig Jézus egy szamarat, felüle arra, a
mint meg van írva: 15 Ne félj Sionnak leánya: Ímé
a te királyod jő, szamárnak vemhén ülve. 16 Ezeket
pedig nem értették eleinte az ő tanítványai: hanem
mikor megdicsőítteték Jézus, akkor emlékezének vissza,
hogy ezek ő felőle vannak megírva, és hogy ezeket
mívelték ő vele. 17 A sokaság azért, a mely ő vele
vala, mikor kihívta Lázárt a koporsóból és feltámasztotta
őt a halálból, bizonyságot tőn. 18 Azért is méne ő
elébe a sokaság, mivel hallá, hogy ezt a csodát mívelte
vala. 19 Mondának azért a farizeusok egymás között:
Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Ímé, mind e világ ő
utána megy. 20 Néhány görög is vala azok között, a kik
felmenének, hogy imádkozzanak az ünnepen: 21 Ezek
azért a galileai Bethsaidából való Filephez menének,
és kérék őt, mondván: Uram, látni akarjuk a Jézust.
22 Megy vala Filep és szóla Andrásnak, és viszont
András és Filep szóla Jézusnak. 23 Jézus pedig felele
nékik, mondván: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az
embernek Fia. 24 Bizony, bizony mondom néktek: Ha
a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga
marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. 25 A
ki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli
a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt.
(aiōnios g166) 26 A ki nékem szolgál, engem kövessen;
és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgám is: és a ki
nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya. 27 Most az én
lelkem háborog; és mit mondjak? Atyám, ments meg
engem ettől az órától. De azért jutottam ez órára. 28
Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Szózat jöve azért
az égből: Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem.
29 A sokaság azért, a mely ott állt és hallotta vala, azt
mondá, hogy mennydörgött; mások mondának: Angyal
szólt néki. 30 Felele Jézus és monda: Nem én érettem
lőn e szó, hanem ti érettetek. 31 Most van e világ
kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme: 32 És
én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz
vonszok. 33 Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentse,
milyen halállal kell meghalnia. 34 Felele néki a sokaság:
Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké
megmarad: hogyan mondod hát te, hogy az ember
Fiának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az ember Fia?
(aiōn g165) 35 Monda azért nékik Jézus: Még egy

kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, a míg
világosságotok van, hogy sötétség ne lepjen meg titeket:
és a ki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. **36** Míg
a világosságotok megvan, higyjetek a világosságban,
hogy a világosság fiai legyetek. Ezeket mondá Jézus,
és elmenvén, elrejtőzködék előlük. **37** És noha ő ennyi
jelt tett vala előttük, mégsem hivének ő benne: **38**
Hogy beteljesedjék az Ésaiás próféta beszéde, a melyet
monda: Uram, ki hitt a mi tanításunknak? és az Úr
karja kinek jelentetett meg? **39** Azért nem hihetnek
vala, mert ismét monda Ésaiás: **40** Megvakította az ő
szemeiket, és megkeményítette az ő szívöket; hogy
szemeikkel ne lássanak és szívökkel ne értsenek, és
meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. **41** Ezeket
mondá Ésaiás, a mikor látá az ő dicsőségét; és beszéle
ő felőle. **42** Mindazáltal a főemberek közül is sokan
hivének ő benne: de a farizeusok miatt nem vallák be,
hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből: **43** Mert
inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az
Istennek dicséretét. **44** Jézus pedig kiálta és monda: A
ki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban,
a ki elküldött engem. **45** És a ki engem lát, azt látja, a
ki küldött engem. **46** Én világosságul jöttem e világra,
hogy senki ne maradjon a sötétségben, a ki én bennem
hisz. **47** És ha valaki hallja az én beszédeimet és nem
hisz, én nem kárhoztatom azt: mert nem azért jöttem,
hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam
a világot. **48** A ki megvet engem és nem veszi be az én
beszédeimet, van annak, a ki őt kárhoztassa: a beszéd,
a melyet szólottam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.
49 Mert én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, a ki
küldött engem, ő parancsolta nékem, hogy mit mondjak
és mit beszéljek. **50** És tudom, hogy az ő parancsolata
örök élet. A miket azért én beszélek, úgy beszélem, a
mint az Atya mondotta vala nékem. **(aiōnios g166)**

13 A husvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus,
hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból
az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világon,
mindvégig szerette őket. **2** És vacsora közben, a mikor
az ördög belesugalta már Iskáriótes Júdásnak, a Simon
fiának szívébe, hogy árulja el őt, **3** Tudván Jézus,
hogy az Atya mindent hatalmába adott néki, és hogy
ő az Istentől jött és az Istenhez megy, **4** Felkele a
vacsorától, leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén,
körülköté magát. **5** Azután vizet tölte a medenczébe,
és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörleni a
kendővel, a melylyel körül van kötve. **6** Méne azért
Simon Péterhez; és az monda néki: Uram, te mosod-é
meg az én lábaimat? **7** Felele Jézus és monda néki: A
mit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután
majd megérted. **8** Monda néki Péter: Az én lábaimat
nem mosod meg soha! Felele néki Jézus: Ha meg nem
moslak téged, semmi közöd sincs én hozzám. **(aiōn g165)**
9 Monda néki Simon Péter: Uram, ne csak lábaimat,
hanem kezeimet és fejemet is! **10** Monda néki Jézus:
A ki megfürödött, nincs másra szüksége, mint a lábait
megmosni, különben egészen tiszta; ti is tiszták vagytok,
de nem mindnyájan. **11** Tudta ugyanis, hogy ki árulja el
őt; azért mondá: Nem vagytok mindnyájan tiszták! **12**
Mikor azért megmosta azoknak lábait, és a felső ruháját
felvette, újra leülvén, monda nékik: Értitek-é, hogy mit
cselekedtem veletek? **13** Ti engem így hívtok: Mester,
és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok. **14** Azért,
ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat,
néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. **15** Mert
példát adtam néktek, hogy a miképen én cselekedtem
veletek, ti is akképen cselekedjetek. **16** Bizony, bizony
mondom néktek: A szolga nem nagyobb az ő Urának;
sem a követ nem nagyobb annál, a ki azt küldte. **17**
Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek
ezeket. **18** Nem mindnyájatokról szólok; tudom én kiket
választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: A ki
velem ette a kenyeret, a sarkát emelte fel ellenem. **19**
Most megmondom néktek, mielőtt meglenne, hogy mikor
meglesz, higyjétek majd, hogy én vagyok. **20** Bizony,
bizony mondom néktek: A ki befogadja, ha valakit
elküldök, engem fogad be; a ki pedig engem befogad, azt
fogadja be, a ki engem küldött. **21** Mikor ezeket mondja
vala Jézus, igen nyugtalankodék lelkében, s bizonyságot
tőn, és monda: Bizony, bizony mondom néktek, hogy
egy ti közületek elárul engem. **22** A tanítványok ekkor
egymásra tekintének bizonytalankodva, hogy kiről szól.
23 Egy pedig az ő tanítványai közül a Jézus kebelén
nyugszik vala, a kit szeret vala Jézus. **24** Int azért ennek
Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, a kiről szól? **25**
Az pedig a Jézus kebelére hajolván, monda néki: Uram,
ki az? **26** Felele Jézus: Az, a kinek én a bemártott falatot
adom. És bemártván a falatot, adá Iskáriótes Júdásnak,
a Simon fiának. **27** És a falat után akkor beméne abba
a Sátán. Monda azért néki Jézus: A mit cselekszel,
hamar cselekedjed. **28** Ezt pedig senki sem érté a
leültek közül, miért mondta néki. **29** Némelyek ugyanis
állíták, mivelhogy az erszény Júdásnál vala, hogy azt
mondá néki Jézus: Vedd meg, a mikre szükségünk van
az ünnepre; vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek.
30 Az pedig, mihelyt a falatot elvevé, azonnal kiméne:
vala pedig éjszaka. **31** Mikor azért kiment vala, monda
Jézus: Most dicsőítteték meg az embernek Fia, az Isten
is megdicsőítteték ő benne. **32** Ha megdicsőítteték ő
benne az Isten, az Isten is megdicsőíti őt ő magában,
és ezennel megdicsőíti őt. **33** Fiaim, egy kevés ideig
még veletek vagyok. Kerestek majd engem; de a miként
a zsidóknak mondám, hogy: A hová én megyek, ti nem
jöhettek; most néktek is mondom. **34** Új parancsolatot
adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én
szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. **35**

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim
vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. 36 Monda néki
Simon Péter: Uram, hová mégy? Felele néki Jézus: A
hová én megyek, most én utánam nem jöhetsz; utóbb
azonban utánam jössz. 37 Monda néki Péter: Uram,
miért nem mehetek most utánad? Az életemet adom
éretted! 38 Felele néki Jézus: Az életedet adod érettem?
Bizony, bizony mondom néked, nem szól addig a kakas,
mígnem háromszor megtagadsz engem.

14 Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higyjetek
Istenben, és higyjetek én bennem. 2 Az én
Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem
volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy
helyet készítsek néktek. 3 És ha majd elmegyek és
helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz
veszlek titeket; hogy a hol én vagyok, ti is ott legyetek.
4 És hogy hová megyek én, tudjátok; az útat is tudjátok.
5 Monda néki Tamás: Uram, nem tudjuk hová mégy;
mimódon tudhatjuk azért az útat? 6 Monda néki Jézus:
Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet
az Atyához, hanemha én általam. 7 Ha megismertetek
volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és
mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt. 8 Monda
néki Filep: Uram, mutasd meg nékünk az Atyát, és elég
nékünk! 9 Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek
vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? a ki
engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért
te: Mutasd meg nékünk az Atyát? 10 Nem hiszed-é,
hogy én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem
van? A beszédeket, a melyeket én mondok néktek, nem
magamtól mondom; hanem az Atya, a ki én bennem
lakik, ő cselekszi e dolgokat. 11 Higyjetek nékem, hogy
én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van;
ha pedig nem, magokért a cselekedetekért higyjetek
nékem. 12 Bizony, bizony mondom néktek: A ki hisz én
bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a
melyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik
azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek. 13 És
akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem
azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. 14 Ha valamit
kértek az én nevemben, én megcselekszem azt. 15 Ha
engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.
16 És én kérem az Atyát, és más vígasztalót ád néktek,
hogy veletek maradjon mindörökké. **(aiōn g165)** 17 Az
igazságnak ama Lelkét: a kit a világ be nem fogadhat,
mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt,
mert nálatok lakik, és bennetek marad. 18 Nem hagylak
titeket árvákul; eljövök ti hozzátok. 19 Még egy kevés
idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok
engem: mert én élek, ti is élni fogtok. 20 Azon a napon
megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok,
és ti én bennem, és én ti bennetek. 21 A ki ismeri az én
parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem;
a ki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is
szeretem azt, és kijelentem magamat annak. 22 Monda
néki Júdás (nem az Iskáriótes): Uram, mi dolog, hogy
nékünk jelented ki magadat, és nem a világnak? 23
Felele Jézus és monda néki: Ha valaki szeret engem,
megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti
azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk. 24 A ki nem
szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet: és az
a beszéd, a melyet hallotok, nem az enyém, hanem az
Atyáé, a ki küldött engem. 25 Ezeket beszéltem néktek,
a míg veletek valék. 26 Ama vígasztaló pedig, a Szent
Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre
megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat,
a miket mondottam néktek. 27 Békességet hagyok
néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy
adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék
a ti szívetek, se ne féljen! 28 Hallottátok, hogy én azt
mondtam néktek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha
szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy azt mondtam:
Elmegyek az Atyához; mert az én Atyám nagyobb
nálamnál. 29 És most mondtam meg néktek, mielőtt
meglenne: hogy a mikor majd meglesz, higyjetek. 30
Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ
fejedelme: és én bennem nincsen semmije; 31 De,
hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy
cselekszem, a mint az én Atyám parancsolta nékem:
keljetek fel, menjünk el innen.

15 Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám
a szőlőműves. 2 Minden szőlővesszőt, a mely
én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt
pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több
gyümölcsöt teremjen. 3 Ti már tiszták vagytok ama
beszéd által, a melyet szóltam néktek. 4 Maradjatok én
bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem
teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén
marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok.
5 Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem
marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert
nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. 6 Ha valaki
nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző,
és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik,
és megégnek. 7 Ha én bennem maradtok, és az én
beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, a mit csak
akartok, és meglesz az néktek. 8 Abban dicsőíttetik
meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetek;
és legyetek nékem tanítványaim. 9 A miképen az
Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket:
maradjatok meg ebben az én szeretetemben. 10 Ha
az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok
az én szeretetemben; a miképen én megtartottam
az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az
ő szeretetében. 11 Ezeket beszéltem néktek, hogy
megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek

beteljék. 12 Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek
egymást, a miképen én szerettelek titeket. 13 Nincsen
senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét
adja az ő barátaiért. 14 Ti az én barátaim vagytok, ha
azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek.
15 Nem mondalak többé titeket szolgáknak; mert a
szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig
barátaimnak mondottalak; mert mindazt, a mit az én
Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek. 16 Nem ti
választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és
én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt
teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy
akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja
néktek. 17 Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást
szeressétek. 18 Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg,
hogy engem elébb gyűlölt ti nálatoknál. 19 Ha e világból
volnátok, a világ szeretné azt, a mi az övé; de mivelhogy
nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki
magamnak titeket e világból, azért gyűlöl titeket a világ.
20 Emlékezzetek meg ama beszédekről, a melyeket én
mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál.
Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az
én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják
majd. 21 De mindezt az én nevemért cselekszik veletek,
mivelhogy nem ismerik azt, a ki küldött engem. 22
Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik,
nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniök
az ő bűnöket. 23 A ki engem gyűlöl, gyűlöli az én
Atyámat is. 24 Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem
volna közöttük, a melyeket senki más nem cselekedett,
nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlöltek is, mind
engem, mind az én Atyámat. 25 De azért lőn így,
hogy beteljesedjék a mondás, a mely megiratott az ő
törvényökben: Ok nélkül gyűlöltek engem. 26 Mikor pedig
eljő majd a Vígasztaló, a kit én küldök néktek az Atyától,
az igazságnak Lelke, a ki az Atyától származik, az tesz
majd én rólam bizonyságot. 27 De ti is bizonyságot
tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok.

16 Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne
botránkozzatok. 2 A gyülekezetekből
kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy a ki öldököl
titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik.
3 És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem
ismerték meg az Atyát, sem engem. 4 Ezeket pedig
azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő,
megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek.
De ezeket kezdettől fogva nem mondottam néktek,
mivelhogy veletek valék. 5 Most pedig elmegyek
ahhoz, a ki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem
közületek: Hová mégy? 6 Hanem, mivelhogy ezeket
beszéltem néktek, a szomorúság eltöltötte a szíveteket.
7 De én az igazat mondom néktek: Jobb néktek, hogy
én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el
hozzátok a Vígasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt
ti hozzátok. 8 És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn,
igazság és ítélet tekintetében: 9 Bűn tekintetében, hogy
nem hisznek én bennem; 10 És igazság tekintetében,
hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok
engem; 11 Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak
fejedelme megítéltetett. 12 Még sok mondani valóm van
hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. 13 De mikor
eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket
minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem
azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket
megjelenti néktek. 14 Az engem dicsőít majd, mert az
enyémből vesz, és megjelenti néktek. 15 Mindaz, a mi
az Atyáé, az enyém: azért mondám, hogy az enyémből
vesz, és megjelenti néktek. 16 Egy kevés idő, és nem
láttok engem; és ismét egy kevés idő, és megláttok
majd engem: mert én az Atyához megyek. 17 Mondának
azért az ő tanítványai közül egymásnak: Mi az, a mit
nékünk mond: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és
ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem; és:
mert én az Atyához megyek? 18 Mondának azért: Mi az
a kevés idő, a miről szól? Nem tudjuk, mit mond. 19
Megérté azért Jézus, hogy őt akarnák megkérdezni,
és monda nékik: Arról tudakozzátok-é egymást, hogy
azt mondám: Egy kevés idő, és nem láttok engem; és
ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem? 20
Bizony, bizony mondom néktek, hogy sírtok és jajgattok
ti, a világ pedig örül: ti szomorkodtok, hanem a ti
szomorúságtok örömre fordul. 21 Az asszony mikor
szül, szomorúságban van, mert eljött az ő órája: de
mikor megszűli az ő gyermekét, nem emlékezik többé a
kínra az öröm miatt, hogy ember született e világra. 22
Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de
ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek,
és senki el nem veszi tőletek a ti örömeteket. 23 És
azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről.
Bizony, bizony mondom néktek, hogy a mit csak kérni
fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.
24 Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én
nevemben: kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek
teljes legyen. 25 Ezeket példázatokban mondottam
néktek; de eljő az idő, mikor nem példázatokban
beszélek majd néktek, hanem nyiltan beszélek néktek
az Atyáról. 26 Azon a napon az én nevemben kértek
majd: és nem mondom néktek, hogy én kérni fogom
az Atyát ti érettetek; 27 Mert maga az Atya szeret
titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek,
hogy én az Istentől jöttem ki. 28 Kijöttem az Atyától, és
jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek
az Atyához. 29 Mondának néki az ő tanítványai:
Ímé, most nyiltan beszélsz és semmi példázatot nem
mondasz. 30 Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és
nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen:

erről hiszszük, hogy az Istentől jöttél ki. **31** Felele nékik
Jézus: Most hiszitek? **32** Ímé eljő az óra, és immár
eljött, hogy szétoszoljatok kiki az övéihez, és engem
egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az
Atya velem van. **33** Azért beszéltem ezeket néktek,
hogy békességetek legyen én bennem. E világon
nyomorúságtok lészen; de bízzatok: és meggyőztem a
világot.

17 Ezeket beszélte Jézus; és felemelé szemeit az
égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd
meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged; **2**
A miként te hatalmat adtál néki minden testen, hogy
örök életet adjon mindennek, a mit néki adtál. **(aiōnios
g166)** **3** Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek
téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus
Krisztust. **(aiōnios g166)** **4** Én dicsőítettelek téged e
földön: elvégeztem a munkát, a melyet reám bíztál,
hogy végezzem azt. **5** És most te dicsőíts meg engem,
Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, a melylyel
bírtam te nálad a világ létele előtt. **6** Megjelentettem a
te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem
adtál: tiéid valának, és nékem adtad azokat, és a te
beszédedet megtartották. **7** Most tudták meg, hogy
mindaz te tőled van, a mit nékem adtál: **8** Mert ama
beszédeket, a melyeket nékem adtál, ő nékik adtam;
és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én
tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem.
9 Én ezekért könyörgök: nem a világért könyörgök,
hanem azokért, a kiket nékem adtál, mert a tiéid. **10** És
az enyémek mind a tiéid, és a tiéid az enyémek: és
megdicsőíttetem ő bennök. **11** És nem vagyok többé e
világon, de ők a világon vannak, én pedig te hozzád
megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben,
a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi! **12**
Mikor velök valék a világon, én megtartám őket a te
nevedben; a kiket nékem adtál, megőrizém, és senki el
nem veszett közülök, csak a veszedelemnek fia, hogy
az írás beteljesüljön. **13** Most pedig te hozzád megyek;
és ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet
teljesen bírják ő magokban. **14** Én a te ígédet nékik
adtam; és a világ gyűlölte őket, mivelhogy nem e világból
valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. **15** Nem
azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy
őrizd meg őket a gonosztól. **16** Nem e világból valók, a
mint hogy én sem e világból vagyok. **17** Szenteld meg
őket a te igazságoddal: A te ígéd igazság. **18** A miképen
te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e
világra; **19** És én ő érettök oda szentelem magamat,
hogy ők is megszenteltekké legyenek az igazságban.
20 De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is,
a kik az ő beszédökre hisznek majd én bennem; **21**
Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem,
Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi
bennünk: hogy elhigyje a világ, hogy te küldtél engem.
22 És én azt a dicsőséget, a melyet nékem adtál, ő
nékik adtam, hogy egyek legyenek, a miképen mi egy
vagyunk: **23** Én ő bennök, és te én bennem: hogy
tökéletesen egygyé legyenek, és hogy megismerje a
világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, a miként
engem szerettél. **24** Atyám, a kiket nékem adtál, akarom,
hogy a hol én vagyok, azok is én velem legyenek; hogy
megláthassák az én dicsőségemet, a melyet nékem
adtál: mert szerettél engem e világ alapjának felvettetése
előtt. **25** Igazságos Atyám! És e világ nem ismert téged,
de én ismertelek téged; és ezek megismerik, hogy te
küldtél engem; **26** És megismertettem ő velök a te
nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen
ő bennök, a mellyel engem szerettél, és én is ő bennök
legyek.

18 Mikor ezeket mondta vala Jézus, kiméne az ő
tanítványaival együtt túl a Kedron patakán, a
hol egy kert vala, a melybe bemenének ő és az ő
tanítványai. **2** Ismeré pedig azt a helyet Júdás is, a
ki őt elárulja vala; mivelhogy gyakorta ott gyűlt egybe
Jézus az ő tanítványaival. **3** Júdás azért magához
vevén a katonai csapatot, és a papi fejedelmektől
és a farizeusoktól szolgákat, oda méne fáklyákkal,
lámpásokkal és fegyverekkel. **4** Jézus azért tudván
mindazt, a mi reá következendő vala, előre méne, és
monda azoknak: Kit kerestek? **5** Felelének néki: A
názáreti Jézust. Monda nékik Jézus: Én vagyok. Ott állt
pedig ő velök Júdás is, a ki elárulta őt. **6** Mikor azért
azt mondá nékik, hogy: Én vagyok; hátra vonulának
és földre esének. **7** Ismét megkérdezé azért őket: Kit
kerestek? És azok mondának: A názáreti Jézust. **8**
Felele Jézus: Mondtam néktek, hogy én vagyok az.
Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el; **9**
Hogy beteljesüljön a beszéd, a melyet mondott: Azok
közül, a kiket nékem adtál, senkit sem vesztettem el.
10 Simon Péter pedig, a kinek szablyája vala, kirántá
azt, és megüté a főpap szolgáját, és levágá annak
jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus vala. **11** Monda
azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe a te szablyádat;
avagy nem kell-é kiinnom a pohárt, a melyet az Atya
adott nékem? **12** A csapat azért és az ezredes és a
zsidók szolgái megfogák Jézust, és megkötözék őt,
13 És vivék őt először Annáshoz; mert ipa vala ez
Kajafásnak, a ki abban az esztendőben főpap vala. **14**
Kajafás pedig az vala, a ki tanácsolta vala a zsidóknak,
hogy jobb, hogy egy ember veszszen el a népért. **15**
Simon Péter pedig, és egy másik tanítvány követi vala
Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerős vala a főpappal,
és beméne Jézussal együtt a főpap udvarába, **16** Péter
pedig kívül áll vala az ajtónál. Kiméne azért ama másik

tanítvány, a ki a főpappal ismerős vala, és szóla az
ajtóőrzőnek, és bevivé Pétert. 17 Szóla azért Péterhez
az ajtóőrző leány: Nemde, te is ez ember tanítványai
közül való vagy? Monda ő: Nem vagyok. 18 A szolgák
pedig és a poroszlók ott állnak vala, szítván a tüzet,
mivelhogy hűvös vala, és melegszenek vala. Ott áll vala
pedig Péter is ő velök együtt, és melegszik vala. 19
A főpap azért kérdezé Jézust az ő tanítványai felől,
és az ő tudománya felől. 20 Felele néki Jézus: Én
nyilván szólottam a világnak, én mindenkor tanítottam
a zsinagógában és a templomban, a hol a zsidók
mindenünnen összegyülekeznek; és titkon semmit sem
szólottam. 21 Mit kérdesz engem? Kérdezd azokat, a
kik hallották, mit szóltam nékik: ímé ők tudják, a miket
nékik szólottam. 22 Mikor pedig ő ezeket mondja vala,
egy a poroszlók közül, a ki ott áll vala, arczul üté Jézust,
mondván: így felelsz-é a főpapnak? 23 Felele néki Jézus:
Ha gonoszul szóltam, tégy bizonyságot a gonoszságról;
ha pedig jól, miért versz engem. 24 Elküldé őt Annás
megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz. 25 Simon Péter
pedig ott áll vala és melegszik vala. Mondának azért
néki: Nemde, te is ennek a tanítványai közül való vagy?
Megtagadá ő, és monda: Nem vagyok. 26 Monda egy
a főpap szolgái közül, rokona annak, a kinek a fülét
Péter levágta: Nem láttalak-e én téged ő vele együtt a
kertben? 27 Ismét megtagadá azért Péter; és a kakas
azonnal megszólala. 28 Vivék azért Jézust Kajafástól a
törvényházba. Vala pedig reggel. És ők nem menének
be a törvényházba, hogy meg ne fertőztessenek, hanem
hogy megehessék a husvétibáránytt. 29 Kiméne azért
Pilátus ő hozzájok, és monda: Micsoda vádat hoztok
fel ez ember ellen? 30 Felelének és mondának néki:
Ha gonosztevő nem volna ez, nem adtuk volna őt a
te kezedbe. 31 Monda azért nékik Pilátus: Vigyétek
el őt ti, és ítéljétek meg őt a ti törvényeitek szerint.
Mondának azért néki a zsidók: Nékünk senkit sem
szabad megölnünk; 32 Hogy beteljesedjék a Jézus
szava, a melyet monda, a mikor jelenti vala, hogy
milyen halállal kell majd meghalnia. 33 Ismét beméne
azért Pilátus a törvényházba, és szólítja vala Jézust,
és monda néki: Te vagy a Zsidók királya? 34 Felele
néki Jézus: Magadtól mondod-é te ezt, vagy mások
beszélték néked én felőlem? 35 Felele Pilátus: Avagy
zsidó vagyok-e én? A te néped és a papifejedelmek
adtak téged az én kezembe: mit cselekedtél? 36 Felele
Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha e
világból való volna az én országom, az én szolgáim
vitézkednének, hogy át ne adassam a zsidóknak. Ámde
az én országom nem innen való. 37 Monda azért néki
Pilátus: Király vagy-é hát te csakugyan? Felele Jézus:
Te mondod, hogy én király vagyok. Én azért születtem,
és azért jöttem e világra, hogy bizonyságot tegyek az
igazságról. Mindaz, a ki az igazságból való, hallgat az én
szómra. 38 Monda néki Pilátus: Micsoda az igazság? És
a mint ezt mondá, újra kiméne a zsidókhoz, és monda
nékik: Én nem találok benne semmi bűnt. 39 Szokás
pedig az nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a
husvétünnepen: akarjátok-é azért, hogy elbocsássam
néktek a zsidók királyát? 40 Kiáltának azért viszont
mindnyájan, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez
a Barabbás pedig tolvaj vala.

19 Akkor azért előfogá Pilátus Jézust, és
megostoroztatá. 2 És a vitézek tövisből koronát
fonván, a fejére tevék, és bíbor köntöst adának reá,
3 És mondának: Üdvöz légy zsidók királya! És arczul
csapdossák vala őt. 4 Majd ismét kiméne Pilátus, és
monda nékik: Ímé kihozom őt néktek, hogy értsétek
meg, hogy nem találok benne semmi bűnt. 5 Kiméne
azért Jézus a töviskoronát és a bíbor köntöst viselve.
És monda nékik Pilátus: Ímhol az ember! 6 Mikor
azért látják vala őt a papifejedelmek és a szolgák,
kiáltozának, mondván: Feszítsd meg, feszítsd meg!
Monda nékik Pilátus: Vigyétek el őt ti és feszítsétek meg,
mert én nem találok bűnt ő benne. 7 Felelének néki a
zsidók: Nékünk törvényünk van, és a mi törvényünk
szerint meg kell halnia, mivelhogy Isten Fiává tette
magát. 8 Mikor pedig ezt a beszédet hallotta Pilátus,
még inkább megrémül vala; 9 És ismét beméne a
törvényházba, és szóla Jézusnak: Honnét való vagy te?
De Jézus nem felelt néki. 10 Monda azért néki Pilátus:
Nékem nem szólsz-é? Nem tudod-é hogy hatalmam
van arra, hogy megfeszítselek, és hatalmam van arra,
hogy szabadon bocsássalak? 11 Felele Jézus: Semmi
hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott
volna néked: nagyobb bűne van azért annak, a ki a te
kezedbe adott engem. 12 Ettől fogva igyekszik vala
Pilátus őt szabadon bocsátani; de a zsidók kiáltozának,
mondván: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a
császár barátja; valaki magát királylyá teszi, ellene
mond a császárnak! 13 Pilátus azért, a mikor hallja vala
e beszédet, kihozá Jézust, és űle a törvénytevő székbe
azon a helyen, a melyet Kőpadolatnak hívtak, zsidóul
pedig Gabbathának. 14 Vala pedig a husvét péntekje;
és mintegy hat óra. És monda a zsidóknak: Ímhol a ti
királyotok! 15 Azok pedig kiáltoznak vala: Vidd el, vidd
el, feszítsd meg őt! Monda nékik Pilátus: A ti királyotokat
feszítsem meg? Felelének a papifejedelmek: Nem
királyunk van, hanem császárunk! 16 Akkor azért nékik
adá őt, hogy megfeszíttessék. Átvevék azért Jézust
és elvivék. 17 És emelvén az ő keresztfáját, méne
az úgynevezett Koponya helyére, a melyet héberül
Golgothának hívnak: 18 A hol megfeszíték őt, és ő vele
más kettőt, egyfelől, és másfelől, középen pedig Jézust.
19 Pilátus pedig czímet is íra, és feltevé a keresztfára.
Ez vala pedig az írás: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK

KIRÁLYA. **20** Sokan olvasák azért e czímet a zsidók
közül; mivelhogy közel vala a városhoz az a hely, a
hol Jézus megfeszíttetett vala: és héberül, görögül és
latinul vala az írva. **21** Mondának azért Pilátusnak a
zsidók papifejedelmei: Ne írd: A zsidók királya; hanem
hogy ő mondotta: A zsidók királya vagyok. **22** Felele
Pilátus: A mit megírtam, megírtam. **23** A vitézek azért,
mikor megfeszítették Jézust, vevék az ő ruháit, és
négy részre oszták, egy részt mindenik vitéznek, és
a köntösét. A köntös pedig varrástalan vala, felülről
mindvégig szövött. **24** Mondának azért egymásnak:
Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk sorsot reá,
kié legyen. Hogy beteljesedjék az írás, a mely ezt
mondja: Megosztoztak ruháimon, és a köntösömre
sorsot vetettek. A vitézek tehát ezeket művelék. **25** A
Jézus keresztje alatt pedig ott állottak vala az ő anyja,
és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás felesége,
és Mária Magdaléna. **26** Jézus azért, mikor látja vala,
hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, a kit szeret
vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad! **27**
Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől
az órától magához fogadá azt az a tanítvány. **28** Ezután
tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy
beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom. **29** Vala
pedig ott egy eczettel teli edény. Azok azért szivacsot
töltvén meg eczettel, és izsópra tévén azt, oda vivék az
ő szájához. **30** Mikor azért elvette Jézus az eczetet,
monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá
lelkét. **31** A zsidók pedig, hogy a testek szombaton
át a keresztfán ne maradjanak, miután péntek vala,
(mert annak a szombatnak napja nagy nap vala) kérék
Pilátust, hogy törjék meg azoknak lábszárait és vegyék
le őket. **32** Eljövének azért a vitézek, és megtörék az
elsőnek lábszárait és a másikét is, a ki ő vele együtt
feszíttetett meg; **33** Mikor pedig Jézushoz érének és
látják vala, hogy ő már halott, nem törék meg az ő
lábszárait; **34** Hanem egy a vitézek közül dárdával
döfé meg az ő oldalát, és azonnal vér és víz jöve ki
abból. **35** És a ki látta, bizonyságot tett, és igaz az
ő tanúbizonysága; és az tudja, hogy ő igazat mond,
hogy ti is higyjetek. **36** Mert azért lettek ezek, hogy
beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne törettessék.
37 Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, a
kit általszegeztek. **38** Ezek után pedig kéré Pilátust az
arimathiai József (a ki a Jézus tanítványa vala, de csak
titokban, a zsidóktól való félelem miatt), hogy levehesse
a Jézus testét. És megengedé Pilátus. Elméne azért és
levevé a Jézus testét. **39** Eljöve pedig Nikodémus is (a ki
éjszaka ment vala először Jézushoz), hozván mirhából
és áloéból való kenetet, mintegy száz fontot. **40** Vevék
azért a Jézus testét, és begöngyölgeték azt lepedőkbe
illatos szerekkel együtt, a mint a zsidóknál szokás
temetni. **41** Azon a helyen pedig, a hol megfeszítteték,
vala egy kert, és a kertben egy új sír, a melybe még
senki sem helyheztetett vala. **42** A zsidók péntekje miatt
azért, mivelhogy az a sír közel vala, abba helyhezteték
Jézust.

20 A hétnek első napján pedig jó reggel, a mikor
még sötétes vala, oda méne Mária Magdaléna a
sírhoz, és látá, hogy elvétetett a kő a sírról. **2** Futa azért
és méne Simon Péterhez és ama másik tanítványhoz, a
kit Jézus szeret vala, és monda nékik: Elvitték az Urat a
sírból, és nem tudjuk, hová tették őt. **3** Kiméne azért
Péter és a másik tanítvány, és menének a sírhoz. **4**
Együtt futnak vala pedig mindketten: de ama másik
tanítvány hamar megelőzé Pétert, és előbb juta a
sírhoz; **5** És lehajolván, látá, hogy ott vannak a lepedők;
mindazáltal nem megy vala be. **6** Megjöve azután Simon
Péter is nyomban utána, és beméne a sírba: és látá,
hogy a lepedők ott vannak. **7** És a keszkenő, a mely az
ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem külön
összegöngyölítve egy helyen. **8** Akkor aztán beméne
a másik tanítvány is, a ki először jutott a sírhoz, és
lát és hisz vala. **9** Mert nem tudják vala még az írást,
hogy fel kell támadnia a halálból. **10** Visszamenének
azért a tanítványok az övéikhez. **11** Mária pedig künn áll
vala a sírnál sírva. A míg azonban siránkozék, behajol
vala a sírba; **12** És láta két angyalt fehér ruhában
ülni, egyiket fejtől, másikat lábtól, a hol a Jézus teste
feküdt vala. **13** És mondának azok néki: Asszony mit
sírsz? Monda nékik: Mert elvitték az én Uramat, és nem
tudom, hova tették őt. **14** És mikor ezeket mondotta,
hátra fordula, és látá Jézust ott állani, és nem tudja
vala, hogy Jézus az. **15** Monda néki Jézus: Asszony,
mit sírsz? kit keressz? Az pedig azt gondolván, hogy
a kertész az, monda néki: Uram, ha te vitted el őt,
mondd meg nékem, hová tetted őt, és én elviszem őt.
16 Monda néki Jézus: Mária! Az megfordulván, monda
néki: Rabbóni! a mi azt teszi: Mester! **17** Monda néki
Jézus: Ne illess engem; mert nem mentem még fel az
én Atyámhoz; hanem menj az én atyámfiaihoz és mondd
nékik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz,
és az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez. **18** Elméne
Mária Magdaléna, hirdetvén a tanítványoknak, hogy
látta az Urat, és hogy ezeket mondotta néki. **19** Mikor
azért estve vala, azon a napon, a hétnek első napján,
és mikor az ajtók zárva valának, a hol egybegyűltek
vala a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljöve
Jézus és megálla a középen, és monda nékik: Békesség
néktek! **20** És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit
és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy
látják vala az Urat. **21** Ismét monda azért nékik Jézus:
Békesség néktek! A miként engem küldött vala az Atya,
én is akképen küldelek titeket. **22** És mikor ezt mondta,
rájuk lehelle, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket:
23 A kiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak

azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak. 24 Tamás
pedig, egy a tizenkettő közül, a kit Kettősnek hívtak, nem
vala ő velök, a mikor eljött vala Jézus. 25 Mondának
azért néki a többi tanítványok: Láttuk az Urat. Ő pedig
monda nékik: Ha nem látom az ő kezein a szegek
helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe,
és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába,
semmiképen el nem hiszem. 26 És nyolcz nap múlva
ismét benn valának az ő tanítványai, Tamás is ő velök.
Noha az ajtó zárva vala, beméne Jézus, és megálla a
középen és monda: Békesség néktek! 27 Azután monda
Tamásnak: Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én
kezeimet; és hozd ide a te kezedet, és bocsássad az
én oldalamba: és ne légy hitetlen, hanem hívő. 28 És
felele Tamás és monda néki: Én Uram és én Istenem!
29 Monda néki Jézus: Mivelhogy láttál engem, Tamás,
hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek. 30 Sok
más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, a
melyek nincsenek megírva ebben a könyvben; 31 Ezek
pedig azért irattak meg, hogy higyjétek, hogy Jézus a
Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek
legyen az ő nevében.

21 Ezek után ismét megjelentette magát Jézus
a tanítványoknak a Tibériás tengerénél;
megjelentette pedig ekképen: 2 Együtt valának Simon
Péter, és Tamás, a kit Kettősnek hívtak, és Nátánáel, a
galileai Kánából való, és a Zebedeus fiai, és más kettő
is az ő tanítványai közül. 3 Monda nékik Simon Péter:
Elmegyek halászni. Mondának néki: Elmegyünk mi is
te veled. Elmenének és azonnal a hajóba szállának;
és azon az éjszakán nem fogtak semmit. 4 Mikor
pedig immár reggeledék, megálla Jézus a parton; a
tanítványok azonban nem ismerék meg, hogy Jézus
van ott. 5 Monda azért nékik Jézus: Fiaim! Van-é
valami ennivalótok? Felelének néki: Nincsen! 6 Ő
pedig monda nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb
oldala felől, és találtok. Oda veték azért, és kivonni
már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt. 7
Szóla azért az a tanítvány, a kit Jézus szeret vala,
Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter azért, a mikor
hallja vala, hogy ott van az Úr, magára vevé az ingét
(mert mezítelen vala), és beveté magát a tengerbe.
8 A többi tanítványok pedig a hajón menének (mert
nem messze valának a parttól, hanem mintegy kétszáz
singnyire), és vonszszák vala a hálót a halakkal. 9
Mikor azért a partra szállának, látják, hogy parázs
van ott, és azon felül hal és kenyér. 10 Monda nékik
Jézus: Hozzatok a halakból, a melyeket most fogtatok.
11 Felszálla Simon Péter, és kivoná a hálót a partra,
a mely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal;
és noha ennyi vala, nem szakadozik vala a háló. 12
Monda nékik Jézus: Jertek, ebédeljetek. A tanítványok
közül pedig senki sem meri vala tőle megkérdezni: Ki
vagy te? Mivelhogy tudják vala, hogy az Úr ő. 13 Oda
méne azért Jézus, és vevé a kenyeret és adá nékik,
és hasonlóképen a halat is. 14 Ezzel már harmadszor
jelent meg Jézus az ő tanítványainak, minekutána
feltámadt a halálból. 15 Mikor aztán megebédelének,
monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia:
jobban szeretsz-é engem ezeknél? Monda néki: Igen,
Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki:
Legeltesd az én bárányaimat! 16 Monda néki ismét
másodszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem?
Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek
téged. Monda néki: Őrizd az én juhaimat! 17 Monda néki
harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-é engem?
Megszomorodék Péter, hogy harmadszor is mondotta
vala néki: Szeretsz-é engem? És monda néki: Uram,
te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged.
Monda néki Jézus: Legeltesd az én juhaimat! 18 Bizony,
bizony mondom néked, a mikor ifjabb valál, felövezéd
magadat, és oda mégy vala, a hova akarád; mikor pedig
megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel
téged, és oda visz, a hová nem akarod. 19 Ezt pedig
azért mondá, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd
meg az Istent. És ezt mondván, szóla néki: Kövess
engem! 20 Péter pedig megfordulván, látja, hogy követi
az a tanítvány, a kit szeret vala Jézus, a ki nyugodott is
ama vacsora közben az ő kebelén és mondá: Uram!
ki az, a ki elárul téged? 21 Ezt látván Péter, monda
Jézusnak: Uram, ez pedig mint lészen? 22 Monda néki
Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, a míg eljövök,
mi közöd hozzá? Te kövess engem! 23 Kiméne azért
e beszéd az atyafiak közé, hogy az a tanítvány nem
hal meg: pedig Jézus nem mondta néki, hogy nem hal
meg; hanem: Ha akarom, hogy ez megmaradjon, a míg
eljövök, mi közöd hozzá? 24 Ez az a tanítvány, a ki
bizonyságot tesz ezekről, és a ki megírta ezeket, és
tudjuk, hogy az ő bizonyságtétele igaz. 25 De van sok
egyéb is, a miket Jézus cselekedett vala, a melyek,
ha egyenként megiratnának, azt vélem, hogy maga a
világ sem foghatná be a könyveket, a melyeket írnának.
Ámen.

Apostolok

1 Első könyvemet írtam, Theofilus, mindazokról, a
miket kezdett Jézus cselekedni és tanítani, **2** Mind a
napig, melyen fölviteték, minekutána parancsolatokat
adott a Szent Lélek által az apostoloknak, kiket választott
vala magának. **3** Kiknek az ő szenvedése után sok
jel által meg is mutatta, hogy ő él, negyven napon át
megjelenvén nékik, és szólván az Isten országára tartozó
dolgokról. **4** És velök összejövén, meghagyá nékik,
hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják
be az Atyának ígéretét, melyet úgymond, hallottatok
tőlem: **5** Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban
Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap
mulva. **6** Mikor azért azok egybegyűltek, megkérdék
őt, mondván: Uram, avagy nem ez időben állítod-é
helyre az országot Izráelnek? **7** Monda pedig nékik:
Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat,
melyeket az Atya a maga hatalmába helyheztetett. **8**
Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő
reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben,
mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek
mind végső határáig. **9** És mikor ezeket mondotta, az ő
láttokra felemelteték, és felhő fogá el őt szemeik elől.
10 És a mint szemeiket az égre függesztették, mikor ő
elméne, ímé két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában,
11 Kik szóltak is: Galileabeli férfiak, mit állotok nézve a
mennybe? Ez a Jézus, a ki felviteték tőletek a mennybe,
akképen jő el, a miképen láttátok őt felmenni a mennybe.
12 Akkor megtérének Jeruzsálembe a hegyről, mely
hívatik Olajfák hegyének, mely Jeruzsálem mellett van,
egy szombatnapi járóföldre. **13** És mikor bementek,
felmenének a felsőházba, a hol szállva valának: Péter
és Jakab, János és András, Filep és Tamás, Bertalan
és Máté, Jakab, az Alfeus fia, és Simon, a zelóta, és
Júdás, a Jakab fia. **14** Ezek mindnyájan egy szívvel-
lélekkel foglalatosak valának az imádkozásban és a
könyörgésben, az asszonyokkal és Máriával, Jézusnak
anyjával, és az ő atyjafiaival együtt. **15** És azokban a
napokban felkelvén Péter a tanítványok között, monda
(vala pedig ott együtt mintegy százhúsz főnyi sokaság):
16 Atyámfiai, férfiak, szükség volt betelni annak az
írásnak, melyet megjövendölt a Szent Lélek Dávid
szája által Júdás felől, ki vezetőjük lőn azoknak, a kik
megfogták Jézust. **17** Mert mi közénk számláltatott,
és elnyerte ennek a szolgálatnak az osztályrészét.
18 (Ez hát mezőt szerze hamisságának béréből; és
alá zuhanván, elhasadt középen, és minden belső
része kiomlott. **19** És ez tudtokra lőn mindazoknak, kik
Jeruzsálemben lakoznak; úgy hogy az a mező tulajdon
nyelvökön Akeldamának, azaz Vérmezőnek neveztetett
el.) **20** Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: Legyen
az ő lakóhelye puszta, és ne legyen lakó abban. És: Az
ő püspökségét más vegye el. **21** Szükség azért, hogy
azok közül a férfiak közül, a kik velünk együtt jártak
minden időben, míg az Úr Jézus közöttünk járt-kelt, **22**
A János keresztségétől kezdve mind a napig, melyen
fölviteték tőlünk, azok közül egy az ő feltámadásának
bizonysága legyen mivelünk egyetemben. **23** Állatának
azért elő kettőt, Józsefet, ki hivatik Barsabásnak, kinek
mellékneve Justus vala, és Mátyást. **24** És imádkozván,
mondának: Te, Uram, ki mindeneknek szívét ismered,
mutasd meg a kettő közül egyiket, a kit kiválasztottál,
25 Hogy elnyerje az osztályrészét e szolgálatnak és
apostolságnak, melytől eltévelyedék Júdás, hogy az ő
saját helyére jusson. **26** Sorsot vetének azért reájok,
és esék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé
számláltaték.

2 És mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan
egyakarattal együtt valának. **2** És lőn nagy
hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek
zendülése, és eltelé az egész házat, a hol ülnek vala.
3 És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle
mindenikre azok közül. **4** És megtelének mindnyájan
Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken,
a mint a Lélek adta nékik szólniok. **5** Lakoznak vala
pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden
nép közül, melyek az ég alatt vannak. **6** Minekutána
pedig ez a zúgás lőn, egybegyűle a sokaság és
megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén
hallá őket szólni. **7** Álmélkodnak pedig mindnyájan
és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde
nem Galileusok-é ezek mindnyájan, a kik szólnak? **8**
Mimódon halljuk hát őket, kiki közülünk a saját nyelvén,
a melyben születtünk? **9** Párthusok és médek és
elámiták, és kik lakozunk Mesopotámiában, Júdeában
és Kappadócziában, Pontusban és Ázsiában, **10**
Frigiában és Pamfiliában, Égyiptomban és Libiának
tartományiban, mely Cziréne mellett van, és a római
jövevények, mind zsidók, mind prozelitusok, **11** Krétaiak
és arabok, halljuk a mint szólják a mi nyelvünkön
az Istennek nagyságos dolgait. **12** Álmélkodnak vala
pedig mindnyájan és zavarban valának, egymásnak ezt
mondván: Vajjon mi akar ez lennie? **13** Mások pedig
csúfolódva mondának: Édes bortól részegedtek meg.
14 Péter azonban előállván a tizenegygyel, felemelé
szavát, és szóla nékik: Zsidó férfiak és mindnyájan, kik
lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra,
és vegyétek füleitekbe az én beszédimet! **15** Mert nem
részegek ezek, a mint ti állítjátok; hiszen a napnak
harmadik órája van; **16** Hanem ez az, a mi megmondatott
Jóel prófétától: **17** És lészen az utolsó napokban,
ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden
testre: és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a
ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat

álmodnak. 18 És épen az én szolgáimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az
én Lelkemből, és prófétálnak. 19 És tészek csudákat az
égben odafenn, és jeleket a földön idelenn, vért, tüzet
és füstnek gőzölgését. 20 A nap sötétséggé változik, és
a hold vérré, minekelőtte eljő az Úrnak ama nagy és
fényes napja. 21 És lészen, hogy mindaz, a ki az Úrnak
nevét segítségül hívja, megtartatik. 22 Izráelita férfiak,
halljátok meg e beszédeket: A názáreti Jézust, azt a
férfiút, a ki Istentől bizonyságot nyert előttetek erők,
csudatételek és jelek által, melyeket ő általa cselekedett
Isten ti köztetek, a mint magatok is tudjátok. 23 Azt, a ki
Istennek elvégezett tanácsából és rendeléséből adatott
halálra, megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára
feszítve megölétek: 24 Kit az Isten feltámasztott, a halál
fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki
attól fogvatartatnia. 25 Mert Dávid ezt mondja ő róla:
Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nékem
jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam. 26
Annakokáért örvendezett az én szívem, és vígadott az
én nyelvem; annakfelette az én testem is reménységben
nyugszik. 27 Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban,
és nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.
(Hadēs g86) 28 Megjelentetted nékem az életnek útait;
betöltesz engem örömmel a te orczád előtt. 29 Atyámfiai
férfiak, szabad nyilván szólanom ti előttetek Dávid
pátriárkáról, hogy ő megholt és eltemettetett, és az
ő sírja mind e mai napig minálunk van. 30 Próféta
lévén azért, és tudván, hogy az Isten néki esküvéssel
megesküdött, hogy majd az ő ágyékának gyümölcséből
támasztja a Krisztust test szerint, hogy helyheztesse az
ő királyi székibe, 31 Előre látván ezt, szólott a Krisztus
feltámadásáról, hogy az ő lelke nem hagyatott a sírban,
sem az ő teste rothadást nem látott. (Hadēs g86) 32 Ezt a
Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan
tanúbizonyságai vagyunk. 33 Annakokáért az Istennek
jobbja által felmagasztaltatván, és a megígért Szent
Lelket megnyervén az Atyától, kitöltötte ezt, a mit ti
most láttok és hallotok. 34 Mert nem Dávid ment fel
a mennyországba; hiszen ő maga mondja: Monda az
Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbkezem felől, 35
Míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul.
36 Bizonynyal tudja meg azért Izráelnek egész háza,
hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten, azt a Jézust, a
kit ti megfeszítettetek. 37 Ezeket pedig mikor hallották,
szívökben megkeseredének, és mondának Péternek
és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk, atyámfiai,
férfiak? 38 Péter pedig monda nékik: Térjetek meg és
keresztelkedjetek meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak
nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szent
Lélek ajándékát. 39 Mert néktek lett az ígéret és
a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze
vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi
Istenünk. 40 Sok egyéb beszéddel is buzgón kéri és
inti vala őket, mondván: Szakaszszátok el magatokat e
gonosz nemzetségtől! 41 A kik azért örömest vevék
az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk
csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek. 42
És foglalatosok valának az apostolok tudományában
és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a
könyörgésekben. 43 Támada pedig minden lélekben
félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala.
44 Mindnyájan pedig, a kik hivének, együtt valának, és
mindenük köz vala; 45 És jószágukat és marháikat
eladogaták, és szétosztogaták azokat mindenkinek,
a mint kinek-kinek szüksége vala. 46 És minden
nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve
házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben
örömmel és tiszta szívvel. 47 Dícsérve az Istent, és az
egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden
napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel.

3 Péter és János pedig együtt mennek vala fel a
templomba az imádkozásnak órájára, kilenczre. 2
És hoznak vala egy embert, ki az ő anyjának méhétől
fogva sánta vala, kit minden nap le szoktak tenni a
templom kapujánál, melyet Ékesnek neveznek, hogy
kérjen alamizsnát azoktól, a kik bemennek a temlomba.
3 Ez mikor látta, hogy Péter és János a templomba
akarnak bemenni, kére ő tőlük alamizsnát. 4 Péter pedig
mikor szemeit reá vetette Jánossal egyben, monda:
Nézz mi reánk! 5 Az annakokáért figyelmez vala reájok,
remélvén, hogy valamit kap tőlük. 6 Péter pedig monda:
Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem a mim van,
azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében,
kelj fel és járj! 7 És őt jobbkezénél fogva felemelé,
és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái. 8 És
felszökvén, megálla és jár vala és beméne ő velök
a templomba, járkálva és szökdelve és dícsérve az
Istent. 9 És látá őt az egész nép, hogy jár és dícséri
az Istent: 10 És megismerék őt, hogy ő volt az, a
ki alamizsnáért ült a templomnak Ékeskapujában; és
megtelének csodálkozással és azon való álmélkodással,
a mi történt vala ő vele. 11 Mikor pedig ragaszkodék
Péterhez és Jánoshoz az a sánta, a ki meggyógyult,
az egész nép álmélkodva összefuta ő hozzájok a
tornáczba, mely Salamonénak neveztetik. 12 Mikor
pedig ezt látta Péter, monda a népnek: Izráel férfiai, mit
csodálkoztok ezen, vagy mit néztek mi reánk, mintha
tulajdon erőnkkel vagy jámborságunkkal míveltük volna
azt, hogy az járjon? 13 Az Ábrahámnak, Izsáknak és
Jákóbnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette
az ő Fiát, Jézust, kit ti elárultátok, és megtagadátok
Pilátus előtt, noha ő úgy ítélt, hogy elbocsátja. 14
Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadátok és
kívánátok, hogy a gyilkos ember bocsáttassék el néktek,
15 Az életnek fejedelmét pedig megölétek; kit az Isten

feltámasztott a halálból, minek mi vagyunk bizonyságai.
16 És az ő nevében való hit által erősítette meg az
ő neve ezt, a kit láttok és ismertek; és a hit, mely ő
általa van, adta néki ezt az épséget mindnyájan a ti
szemetek láttára. 17 De most, atyámfiai, tudom, hogy
tudatlanságból cselekedtetek, miképen a ti fejedelmeitek
is. 18 Az Isten pedig, a mikről eleve megmondotta
minden ő prófétájának szája által, hogy a Krisztus
elszenvedi, ekképen töltötte be. 19 Bánjátok meg azért
és térjetek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek,
hogy így eljőjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől.
20 És elküldje a Jézus Krisztust, a ki néktek előre
hirdettetett. 21 Kit az égnek kell magába fogadnia mind
az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, a mikről
szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által
eleitől fogva. (aiōn g165) 22 Mert Mózes ezt mondotta az
atyáknak: Prófétát támaszt néktek az Úr, a ti Istenetek
a ti atyátokfiai közül, mint engem; azt hallgassátok
mindenben, a mit csak szóláND néktek. 23 Lészen
pedig, hogy minden lélek, valamely nem hallgatánd
arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül. 24 De a
próféták is mindnyájan Sámueltől és a következőktől
fogva, a kik csak szóltak, e napokról jövendöltek. 25 Ti
vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet
Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak:
És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei
mindnyájan. 26 Az Isten az ő Fiát, Jézust első sorban
néktek támasztván, elküldé őt, hogy megáldjon titeket,
mindegyikőtöket megtérítvén bűneitekből.

4 Míg ők azonban a néphez szólottak, oda léptek
hozzájuk a papok és a templom felügyelője és
a sadduczeusok, 2 Neheztelve a miatt, hogy ők a
népet tanítják, és hirdetik a Jézusban a halálból való
feltámadást; 3 És rájuk veték kezüket, és veték őket
őrizet alá másnapig, mert már este vala. 4 Sokan
pedig azok közül, kik hallgaták az ígét, hivének; és
lőn a férfiak száma mintegy ötezer. 5 Lőn pedig,
hogy másnapra egybegyűlének azoknak fejei, vénei
és írástudói Jeruzsálembe. 6 És Annás, a főpap, és
Kajafás és János és Sándor, és a kik csak főpapi
nemzetségbeliek valának. 7 És mikor őket a középre
állaták, tudakozzák vala: Micsoda hatalommal, vagy
micsoda név által cselekedtétek ti ezt? 8 Akkor
Péter, Szent Lélekkel megtelve, monda nékik: Népnek
fejedelmei és Izráelnek vénei! 9 Ha e mai napon mi egy
nyavalyás emberrel való jótétemény felől hallgattatunk
ki, mi által gyógyult meg ez: 10 Legyen tudtotokra
mindnyájotoknak és az Izráel egész népének, hogy
a názáretbeli Jézus Krisztusnak neve által, a kit ti
megfeszítettetek, kit Isten feltámasztott halottaiból, az
által áll ez ti előttetek épségben. 11 Ez ama kő, melyet
ti építők megvetettetek, mely lett a szegeletnek fejévé.
12 És nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is
adatott emberek között az ég alatt más név, mely által
kellene nékünk megtartatnunk. 13 Mikor pedig látták
Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és
megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek,
csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal
voltak vala. 14 Mikor azonban látták, hogy a mely ember
meggyógyult vala, ő velök együtt ott áll, semmit nem
bírtak ellenök szólni. 15 Mikor pedig őket a gyűlésből
kiküldötték, tanácskoztak maguk közt, mondván: 16 Mit
cselekedjünk ez emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló
csoda lőn általok, mindazoknak, kik Jeruzsálemben
laknak, tudtokra van, és el nem tagadhatjuk. 17 De
hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegetéssel
fenyegessük meg őket, hogy többé egy embernek se
szóljanak ebben a névben. 18 Azért beszólítván őket,
megparancsolák nékik, hogy teljességgel ne szóljanak
és ne tanítsanak a Jézus nevében. 19 Péter és János
pedig felelvén, mondának nékik: Vajjon igaz dolog-é
Isten előtt, rátok hallgatnunk inkább, hogynem Istenre,
ítéljétek meg! 20 Mert nem tehetjük, hogy a miket láttunk
és hallottunk, azokat ne szóljuk. 21 Amazok pedig nem
találván semmi módot, hogyan büntessék meg őket,
még megfenyegetvén, elbocsáták őket a nép miatt,
mert mindnyájan dicsőítik vala az Istent azért, a mi
történt. 22 Mert több vala negyven esztendősnél az az
ember, kin a gyógyításnak ez a csodája lett vala. 23
Mikor pedig elbocsáttattak, menének az övéikhez, és
elbeszélék, a miket a főpapok és a vének mondottak
nékik. 24 Ezek pedig mikor hallották, egy szívvel-
lélekkel felemelék szavokat az Istenhez, és mondának:
Urunk, te vagy az Isten, ki teremtetted a mennyet és a
földet, a tengert és minden azokban levő dolgot. 25 Ki
Dávidnak, a te szolgádnak szája által ezt mondottad:
Miért zúgolódtak a pogányok, és gondoltak a népek
hiábavalókat? 26 Felállottak a földnek királyai, és a
fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az ő Krisztusa
ellen. 27 Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a
Jézus ellen, a kit felkentél, Heródes és Ponczius Pilátus
a pogányokkal és Izráel népével, 28 Hogy véghezvigyék,
a mikről a te kezed és a te tanácsod eleve elvégezte
volt, hogy megtörténjenek. 29 Most azért, Urunk, tekints
az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgáidnak, hogy
teljes bátorsággal szólják a te beszédedet, 30 A te
kezedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák
történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által.
31 És minekutána könyörögtek, megmozdula a hely,
a hol egybegyűltek; és betelének mindnyájan Szent
Lélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják
vala. 32 A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy
vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak,
hanem nékik mindenök köz vala. 33 És az apostolok
nagy erővel tesznek vala bizonyságot az Úr Jézus

feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon.
34 Mert szűkölködő sem vala ő közöttük senki; mert
valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván,
elhozák az eladottak árát, 35 És letevék az apostolok
lábainál: aztán elosztatott az egyesek közt, a mint kinek-
kinek szüksége vala. 36 József is, ki az apostoloktól
Barnabásnak neveztetett el (a mi megmagyarázva
annyi, mint Vígasztalás Fia), Lévita, származása szerint
ciprusi. 37 Mivelhogy néki mezeje vala, eladván, a pénzt
elhozá, és az apostolok lábainál letevé.

5 Egy ember azonban, névszerint Anániás, Safirával,
az ő feleségével, eladá birtokát. 2 És félre tőn az
árából, feleségének is tudtával, és valami részét elvivén,
az apostoloknak lábai elé letevé. 3 Monda pedig Péter:
Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy
megcsald a Szent Lelket, és a mezőnek árából félre
tégy? 4 Nemde megmaradva néked maradt volna meg,
és eladva a te hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot
cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál,
hanem Istennek. 5 Hallván pedig Anániás e szavakat,
lerogyott és meghala; és mindenekben nagy félelem
támada, kik ezeket hallják vala. 6 Az ifjak pedig felkelvén,
begöngyölék őt, és kivivén eltemeték. 7 Történt aztán
mintegy három órai szünet múlva, hogy az ő felesége,
nem tudva, mi történt, beméne. 8 Monda pedig néki
Péter: Mondd meg nékem, vajjon ennyiért adtátok-é
el a földet? Ő pedig monda: Igen, ennyiért. 9 Péter
pedig monda néki: Miért hogy megegyeztetek, hogy az
Úrnak lelkét megkísértsétek? Ímé a küszöbön vannak
azoknak lábaik, a kik eltemették férjedet, és kivisznek
téged. 10 És azonnal összerogyott lábainál, és meghala;
bemenvén pedig az ifjak, halva találák őt, és kivivén
eltemeték férje mellé. 11 És támada nagy félelem az
egész gyülekezetben és mindazokban, kik ezeket hallják
vala. 12 Az apostolok kezei által pedig sok jel és csoda
lőn a nép között; és egyakarattal mindnyájan a Salamon
tornáczában valának. 13 Egyebek közül pedig senki sem
mert közéjük elegyedni: hanem a nép magasztalá őket;
14 Hívők pedig mindinkább csatlakoztak az Úrhoz, úgy
férfiaknak, mint asszonyoknak sokasága. 15 Úgyannyira,
hogy az utczákra hozák ki a betegeket, és letevék
ágyakon és nyoszolyákon, hogy az arra menő Péternek
csak árnyéka is érje valamelyiket közülök, 16 És a
szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt,
hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötrettetket:
kik mind meggyógyulának. 17 De felkelvén a főpap
és mind a kik vele valának, azaz a sadduczeusok
felekezete, betelének irigységgel, 18 És ráveték kezöket
az apostolokra, és a közönséges tömlöczbe tevék őket.
19 Hanem az Úrnak angyala éjszaka megnyitá a tömlöcz
ajtaját, és kihozván őket, monda: 20 Menjetek el, és
felállván, hirdessétek a templomban a népnek ez életnek
minden beszédit! 21 Azok pedig ezt hallván, bemenének
jó reggel a templomba, és tanítának. A főpap pedig
elmenvén és a vele levők, egybehívák a gyűlést, és
Izráel fiainak egész tanácsát, és küldének a tömlöczbe,
hogy azokat előhozzák. 22 Mikor azonban a poroszlók
oda mentek, nem találák őket a tömlöczben; visszatérvén
tehát, megjelenték, 23 Mondván: A tömlöczöt ugyan
nagy erősen bezárva találtuk, és az őröket kívül az ajtó
előtt állva; mikor azonban kinyitottuk, ott benn senkit
sem találánk. 24 A mint pedig hallották e szavakat a
pap és a templom felügyelője és a főpapok, zavarban
voltak azok miatt, mi lehet ez? 25 Eljövén pedig
valaki, hírül adá nékik, mondván: Ímé, ama férfiak,
kiket a tömlöczbe vetettetek, a templomban állanak
és tanítják a népet. 26 Akkor elmenvén a felügyelő
a poroszlókkal, előhozá őket erőszak nélkül; féltek
ugyanis a néptől, hogy megkövezi őket. 27 Előhozván
pedig őket, állaták a tanács elé; és megkérdé őket a
főpap, 28 Mondván: Nem megparancsoltuk-é néktek
parancsolattal, hogy ne tanítsatok ebben a névben? És
ímé betöltöttétek Jeruzsálemet tudományotokkal, és
mi reánk akarjátok hárítani annak az embernek vérét.
29 Felelvén pedig Péter és az apostolok, mondának:
Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.
30 A mi atyáinknak Istene feltámasztotta Jézust, kit ti
fára függesztve megölétek. 31 Ezt az Isten fejedelemmé
és megtartóvá emelte jobbjával, hogy adjon az Izráelnek
bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát. 32 És mi vagyunk
néki bizonyságai ezen beszédek felől, és a Szent Lélek
is, kit Isten adott azoknak, a kik néki engednek. 33
Azok pedig ezeket hallván, fogukat csikorgaták, és
arról tanácskozának, hogy megölik őket. 34 Felkelvén
azonban a tanácsban egy farizeus, névszerint Gamáliel,
az egész nép előtt tisztelt törvénytudó, parancsolá,
hogy egy kis időre vezessék ki az apostolokat. 35 És
monda azoknak: Izráel férfiai, vigyázzatok magatokra
ez emberekkel szemben, mit akartok cselekedni! 36
Mert ez időnek előtte felkelt Theudás, azt mondván,
hogy ő valaki, kihez mintegy négyszáz embernyi tömeg
csatlakozott; ő megöletett, és mindnyájan, a kik csak
követték őt, eloszlottak és semmivé lettek. 37 Ezután
felkelt ama Galileus Júdás az összeírás idején, és sok
népet maga után csábított: ez is elveszett; és mindazok,
a kik őt követték, szétszórattak. 38 Mostanra nézve is
mondom néktek, álljatok el ez emberektől, és hagyjatok
békét nékik: mert ha emberektől van e tanács, vagy
e dolog, semmivé lesz; 39 Ha pedig Istentől van, ti
fel nem bonthatjátok azt; nehogy esetleg Isten ellen
harczolóknak is találtassatok. 40 Engedének azért néki;
és miután előszólították az apostolokat, megveretvén,
megparancsolák, hogy a Jézus nevében ne szóljanak, és
elbocsáták őket. 41 Ők annakokáért örömmel menének
el a tanács elől, hogy méltókká tétettek arra, hogy az

ő nevéért gyalázattal illettessenek. 42 És mindennap
a templomban és házanként nem szűnnek vala meg
tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.

6 Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok
szaporodának, támada a görög zsidók közt
panaszolkodás a héberek ellen, hogy az ő közülük
való özvegyasszonyok mellőztetnek a mindennapi
szolgálatban. 2 Annakokáért a tizenkettő egybegyűjtvén
a tanítványok sokaságát, mondának: Nem helyes,
hogy mi az Isten ígéjét elhagyjuk és az asztalok körül
szolgáljunk. 3 Válaszszatok azért, atyámfiai, ti közületek
hét férfiút, kiknek jó bizonyságuk van, kik Szent Lélekkel
és bölcseséggel teljesek, kiket erre a foglalatosságra
beállítsunk. 4 Mi pedig foglalatosok maradunk a
könyörgésben és az ígehirdetés szolgálatában. 5 És
tetszék e beszéd az egész sokaságnak: és kiválaszták
Istvánt, ki hittel és Szent Lélekkel teljes férfiú vala,
Filepet, Prokhórust, Nikánórt, Timónt, Párménást és
Nikolaust, ki Antiókhiából való prozelitus vala; 6 Kiket
állatának az apostolok elébe; és miután imádkoztak,
kezeiket reájok veték. 7 És az Isten ígéje növekedék; és
sokasodék nagyon a tanítványok száma Jeruzsálemben;
és a papok közül is nagy sokan követék a hitet. 8
István pedig teljes lévén hittel és erővel, nagy csodákat
és jeleket cselekszik vala a nép között. 9 Előállának
azonban némelyek ahhoz a zsinagógához tartozók
közül, mely a szabadosokénak, Czirénebeliekének,
Alexandriabeliekének és a Czilicziából és Ázsiából
valókénak neveztetett, kik Istvánnal vetekednek vala.
10 De nem állhattak ellene a bölcseségnek és a
Léleknek, mely által szól vala. 11 Akkor felbujtottak
valami embereket, kik mondának: Hallottuk őt káromló
beszédeket szólni Mózes ellen és az Isten ellen. 12 És
felzendíték a népet, a véneket és az írástudókat; és
reá rohanván, magukkal ragadák őt, és vivék a tanács
elé; 13 És állatának hamis tanúkat, kik mondának:
Ez az ember nem szűnik meg káromló beszédeket
szólni e szent hely ellen és a törvény ellen: 14 Mert
hallottuk, a mint azt mondá, hogy az a názáreti Jézus
ezt a helyet elrontja, és megváltoztatja a czerimóniákat,
melyeket adott nékünk Mózes. 15 És szemeiket reá
vetvén a tanácsban űlők mindnyájan, olyannak láták az
ő orczáját, mint egy angyalnak orczáját.

7 Monda pedig a főpap: Vajjon így vannak-é hát
ezek? 2 Ő pedig monda: Férfiak, atyámfiai és atyák,
halljátok meg! A dicsőségnek Istene megjelenék a
mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában
vala, minekelőtte Háránban lakott, 3 És monda néki:
Eredj ki a te földedből és a te nemzetséged közül, és
jer arra a földre, a melyet mutatok néked. 4 Akkor
kimenvén a Káldeusok földéből, lakozék Háránban:
és onnét, minekutána megholt az ő atyja, kihozta őt e
földre, a melyen ti most laktok: 5 És nem adott néki
abban örökséget csak egy lábnyomnyit is: és azt ígérte,
hogy néki adja azt birtokul és az ő magvának ő utána,
holott nem vala néki gyermeke. 6 Szólt pedig az Isten
akképen, hogy az ő magva zsellér lészen idegen földön,
és szolgálat alá vetik azt, és nyomorgatják, négyszáz
esztendeig. 7 De azt a népet, melynek szolgálnak,
én megítélem, monda az Isten: és ezek után kijőnek,
és szolgálnak nékem e helyen. 8 És adta néki a
körülmetélés szövetségét: és így nemzé Izsákot, és
körülmetélé őt nyolczadnapon; és Izsák Jákóbot, és
Jákób a tizenkét pátriárkhát. 9 A pátriárkhák pedig
irígységből eladák Józsefet Égyiptomba; de Isten vele
vala, 10 És megszabadítá őt minden nyomorúságából,
és ada néki kedvességet és bölcseséget a Faraó előtt,
Égyiptom királya előtt, ki őt Égyiptom fölé és az ő egész
háza fölé kormányzóul állatá. 11 Következék pedig
éhség Égyiptom és Kanaán egész földére, és nagy
nyomorúság; és nem találnak vala eledelt a mi atyáink.
12 Mikor pedig meghallotta Jákób, hogy Égyiptomban
van gabona, elküldé először a mi atyáinkat. 13 És
második alkalommal fölismerék Józsefet testvérei, és a
Faraó megtudá a József nemzetségét. 14 És József
elküldvén, magához hívatá az ő atyját, Jákóbot, és
egész hetvenöt lélekből álló nemzetségét. 15 Leméne
azért Jákób Égyiptomba, és meghala ő és a mi atyáink;
16 És elvitetének Sikembe, és helyheztetének a sírba,
melyet Ábrahám vett vala ezüstpénzen, Emmórnak, a
Sikem atyjának fiaitól. 17 Mikor pedig elközelgetett az
ígéretnek ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak,
megnevekedék a nép és megsokasodék Égyiptomban,
18 Mindaddig, mígnem más király támada, ki nem ismeri
vala Józsefet. 19 Ez a mi nemzetségünkkel álnokul
bánva nyomorgatta a mi atyáinkat, hogy magzataikat
kitétesse, hogy életben ne maradjanak. 20 Akkor
születék Mózes, és ékes vala az Isten előtt. Ez három
hónapig atyja házában tartaték. 21 Mikor pedig kitétetett,
a Faraó leánya felvevé, és felnevelé őt a saját fia
gyanánt. 22 És Mózes taníttaték az Égyiptombeliek
minden bölcseségére; és hatalmas vala beszédben és
cselekedetben. 23 Mikor pedig negyvenéves kora betölt,
eszébe jutott, hogy meglátogassa atyjafiait, az Izráel
fiait. 24 És mikor látta, hogy egyik bántalommal illettetik,
megoltalmazá, és az égyiptomi embert megölvén,
bosszút álla azért, a ki bosszúsággal illettetett. 25 És
azt gondolá, hogy az ő atyjafiai megértik, hogy az Isten
az ő keze által ád nékik szabadulást; de azok nem
értették meg. 26 Másnap meg olyankor jelent meg
köztük, mikor összevesztek, és inté őket békességre,
mondván: Férfiak, testvérek vagytok ti; miért illetitek
egymást bosszúsággal? 27 De az, a ki felebarátját
bántalmazta, elutasítá őt magától, mondván: Kicsoda
tett téged fejedelemmé és bíróvá mi rajtunk? 28 Csak

nem akarsz engem is megölni, miképen megöléd tegnap
az égyiptomit? 29 E beszédre aztán Mózes elfuta és lőn
jövevény a Midián földén, a hol két fia születék. 30 És
negyven esztendő elteltével megjelenék néki a Sínai
hegy pusztájában az Úrnak angyala csipkebokornak
tüzes lángjában. 31 Mózes pedig mikor meglátta,
elcsodálkozék a látáson. Mikor pedig oda méne, hogy
megszemlélje, lőn az Úrnak szava ő hozzá: 32 Én
vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak Istene, és
Izsáknak Istene, és Jákóbnak Istene. Mózes pedig
megrémülvén, nem meré megnézni. 33 Az Úr pedig
monda néki: Oldozd le sarudat lábaidról; mert a hely,
a melyen állasz, szent föld. 34 Látván láttam az én
népemnek nyomorúságát, mely Égyiptomban van, és az
ő fohászkodásukat meghallgattam, és azért szállottam
le, hogy őket megszabadítsam; most azért jőjj, elküldelek
téged Égyiptomba. 35 Ezt a Mózest, a kit megtagadának,
mondván: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá? ezt az
Isten fejedelmül és szabadítóul küldé angyal keze által, a
ki megjelent néki a csipkebokorban. 36 Ez hozta ki őket,
csodákat és jeleket tévén Égyiptomnak földében és a
Verestengeren és a pusztában negyven esztendeig. 37
Ez ama Mózes, ki az Izráel fiainak ezt mondotta: Prófétát
támaszt néktek az Úr, a ti Istentek, a ti atyátokfiai
közül, mint engem: azt hallgassátok. 38 Ez az, a ki ott
volt a gyülekezetben a pusztában a Sinai hegyen vele
beszélő angyallal és a mi atyáinkkal: ki élő igéket vőn,
hogy nékünk adja; 39 A kinek nem akartak engedni a
mi atyáink, hanem eltaszíták maguktól, és szívökben
Égyiptom felé fordulának, 40 Ezt mondván Áronnak:
Csinálj nékünk isteneket, kik előttünk járjanak: mert ez a
Mózes, ki minket Égyiptom földéből kihozott, nem tudjuk,
mi történt ő vele. 41 És borjúképet csinálának azokban
a napokban, és áldozatot vivének a bálványnak, és
gyönyörködének az ő kezeik csinálmányaiban. 42 Az
Isten pedig elfordula, és adá őket, hogy szolgáljanak az
ég seregének; a mint meg van írva a próféták könyvében:
Vajjon áldozati barmokat és áldozatokat hoztatok-é
nékem negyven esztendeig a pusztában, Izráelnek
háza? 43 Sőt inkább hordoztátok a Molok sátorát,
és a ti istenteknek, Remfánnak csillagát, a képeket,
melyeket csináltatok, hogy azokat imádjátok: elviszlek
azért titeket Babilónon túl. 44 A bizonyságnak sátora a
mi atyáinknál volt a pusztában, a mint parancsolta az, a
ki mondotta Mózesnek, hogy azt arra a mintára csinálja,
melyet látott vala. 45 Melyet a mi atyáink átvévén,
be is hoztak Józsuéval, mikor birodalmukba vették a
pogányokat, kiket kiűzött az Isten a mi atyáink színe
elől, mind a Dávidnak napjaiig; 46 Ki kegyelmet talált
az Isten előtt, és könyörgött, hogy hajlékot találhasson
a Jákób Istenének. 47 Salamon építe pedig néki
házat. 48 De ama Magasságos nem kézzel csinált
templomokban lakik, mint a próféta mondja: 49 A
menny nékem ülőszékem, a föld pedig az én lábaimnak
zsámolya; micsoda házat építhettek nékem? azt mondja
az Úr, vagy melyik az én nyugodalmamnak helye? 50
Nem az én kezem csinálta-é mindezeket? 51 Kemény
nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti
mindenkor a Szent Léleknek ellene igyekeztek, mint
atyáitok, ti azonképen. 52 A próféták közül kit nem
üldöztek a ti atyáitok? és megölték azokat, a kik eleve
hirdették amaz Igaznak eljövetelét: kinek ti most árulóivá
és gyilkosaivá lettetek; 53 Kik a törvényt angyalok
rendelésére vettétek, és nem tartottátok meg. 54 Mikor
pedig ezeket hallották, szívükben dühösködnek és
fogaikat csikorgatják vala ő ellene. 55 Mivel pedig
teljes vala Szent Lélekkel, a mennybe függesztvén
szemeit, látá Istennek dicsőségét, és Jézust állani az
Istennek jobbja felől, 56 És monda: Ímé látom az egeket
megnyilni, és az embernek Fiát az Isten jobbja felől
állani. 57 Felkiáltván pedig nagy fenszóval, füleiket
bédugák, és egyakarattal reá rohanának; 58 És kiűzvén
a városon kívül, megkövezék: a tanúbizonyságok pedig
felsőruháikat egy Saulus nevezetű ifjú lábaihoz rakták le.
59 Megkövezék azért Istvánt, ki imádkozik és ezt mondja
vala: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet! 60
Térdre esvén pedig, nagy fenszóval kiálta: Uram, ne
tulajdonítsd nékik e bűnt! És ezt mondván, elaluvék.

8 Saulus pedig szintén javallta az ő megöletését. És
támada azon a napon nagy üldözés a jeruzsálemi
gyülekezet ellen, és mindnyájan eloszlának Júdeának és
Samáriának tájaira, az apostolokat kivéve. 2 Istvánt pedig
eltakaríták kegyes férfiak, és nagy sírást tőnek ő rajta.
3 Saulus pedig pusztítá az anyaszentegyházat, házról-
házra járva, és férfiakat és asszonyokat elővonszolva,
tömlöczbe veti vala. 4 Amazok annakokáért eloszolván,
széjjeljártak, hirdetve az ígét. 5 És Filep lemenvén
Samária városába, prédikálja vala nékik a Krisztust.
6 A sokaság pedig egy szívvel-lélekkel figyelmeze
azokra, a miket Filep mondott, hallván és látván a
jeleket, melyeket cselekedék. 7 Mert sokakból, kikben
tisztátalan lelkek voltak, nagy hangon kiáltva kimenének;
sok gutaütött és sánta pedig meggyógyula. 8 És lőn
nagy öröm abban a városban. 9 Egy Simon nevű
ember pedig már előbb gyakorolta abban a városban az
ördögi tudományt és elámította Samária népét, magát
valami nagynak állítván: 10 Kire mindnyájan figyeltek,
kicsinytől nagyig, mondván: Ez az Istennek ama nagy
ereje! 11 Azért figyeltek pedig rá, mert sok időn át az
ördögi mesterségekkel elámította őket. 12 De miután
hittek Filepnek, a ki az Isten országára és a Jézus
Krisztus nevére tartozó örvendetes dolgokat hirdeti vala,
megkeresztelkedének mind férfiak, mind asszonyok.
13 És Simon maga is hűn, és megkeresztelkedvén,
Fileppel tarta; és látván, hogy jelek és nagy erők
lesznek, álmélkodik vala. 14 Mikor pedig meghallották a

jeruzsálemi apostolok, hogy Samária bevette az Isten
ígéjét, elküldék azokhoz Pétert és Jánost; 15 Kik mikor
lementek, könyörögtek érettük, hogy vegyenek Szent
Lelket: 16 Mert még senkire azok közül nem szállott rá,
csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. 17
Akkor kezeiket reájuk veték, és vőnek Szent Lelket. 18
Mikor pedig látta Simon, hogy az apostolok kézrátétele
által adatik a Szent Lélek, megkínálá őket pénzzel,
19 Mondván: Adjátok nékem is ezt a hatalmat, hogy
valakire vetem kezeimet, Szent Lelket vegyen. 20 De
Péter monda néki: A te pénzed veled együtt veszszen el,
mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen
megvehető. 21 Nincsen néked részed, sem örökséged
e dologban, mert a te szíved nem igaz az Isten előtt. 22
Térj meg azért ezen gonoszságodból, és kérjed az Istent,
ha talán megbocsáttatik néked szívednek gondolatja.
23 Mert látom, hogy te keserűséges méregben és
álnokságnak kötelékében leledzel. 24 Felelvén pedig
Simon, monda: Könyörögjetek ti énérettem az Úrnak,
hogy semmi azokból, a miket mondtatok, reám ne jőjjön.
25 Azok annakokáért, minekutána bizonyságot tettek, és
hirdették az Úrnak ígéjét, megtérének Jeruzsálembe,
és a Samaritánusoknak sok falujában prédikálák az
evangyéliomot. 26 Az Úrnak angyala pedig szóla
Filepnek, mondván: Kelj fel és menj el dél felé, arra az
útra, mely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan
ez. 27 És felkelvén, elméne. És ímé egy szerecsen
férfiú, Kandakénak, a szerecsenek királyasszonyának
hatalmas komornyikja, ki az ő egész kincstárának
felügyelője vala, ki feljött imádkozni Jeruzsálembe;
28 És visszatérőben volt és az ő szekerén ül vala,
és olvasá Ésaiás prófétát. 29 Monda pedig a Lélek
Filepnek: Járulj oda és csatlakozzál ehhez a szekérhez!
30 Filep azért oda futamodván, hallá, a mint az Ésaiás
prófétát olvassa vala. És monda: Vajjon érted-é, a mit
olvasol? 31 Ő pedig monda: Mimódon érthetném, ha
csak valaki meg nem magyarázza nékem? És kéré
Filepet, hogy felhágván, üljön mellé. 32 Az írásnak
helye pedig, melyet olvasott, ez vala: Mint juh viteték
mészárszékre, és mint a bárány az ő nyírője előtt
néma, azonképen nem nyitotta fel az ő száját. 33
Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett, az ő
nemzetségét pedig kicsoda sorolja el? mert elvétetik
a földről az ő élete. 34 Felelvén pedig a komornyik
Filepnek, monda: Kérlek téged, kiről mondja ezt a
próféta? Magáról-é, vagy más valakiről? 35 Filep pedig
száját megnyitván, és elkezdvén ezen az íráson, hirdeté
néki a Jézust. 36 Mikor pedig menének az úton, jutának
egy vízhez; és monda a komornyik: Ímhol a víz: mi
gátol, hogy megkeresztelkedjem? 37 Filep pedig monda:
Ha teljes szívből hiszel, meglehet. Az pedig felelvén,
monda: Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. 38
És megállítá a szekeret; és leszállának mindketten a
vízbe, Filep és a komornyik; és megkeresztelé őt. 39
Mikor pedig a vízből feljöttek, az Úrnak Lelke elragadá
Filepet; és többé nem látta őt a komornyik, mert tovább
méne az ő útján örömmel. 40 Filep pedig találtaték
Azótusban; és széjjeljárva hirdeté az evangyéliomot
minden városnak, míglen Czézáreába juta.

9 Saulus pedig még fenyegetéstől és öldökléstől
lihegve az Úrnak tanítványai ellen, elmenvén a
főpaphoz, 2 Kére ő tőle leveleket Damaskusba a
zsinagógákhoz, hogy ha talál némelyeket, kik ez útnak
követői, akár férfiakat, akár asszonyokat, fogva vigye
Jeruzsálembe. 3 És a mint méne, lőn, hogy közelgete
Damaskushoz, és nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt
körül a mennyből: 4 És ő leesvén a földre, halla szózatot,
mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz
engem? 5 És monda: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig
monda: Én vagyok Jézus, a kit te kergetsz: nehéz néked
az ösztön ellen rúgódoznod. 6 Remegve és ámulva
monda: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr
pedig monda néki: Kelj fel és menj be a városba, és
majd megmondják néked, mit kell cselekedned. 7 A vele
utazó férfiak pedig némán álltak, hallva ugyan a szót, de
senkit sem látva. 8 Felkele azonban Saulus a földről; de
mikor felnyitá szemeit, senkit sem láta, azért kézenfogva
vezeték be őt Damaskusba. 9 És három napig nem
látott, és nem evett és nem ivott. 10 Vala pedig egy
tanítvány Damaskusban, névszerint Ananiás, és monda
annak az Úr látásban: Ananiás! Az pedig monda: Ímhol
vagyok Uram! 11 Az Úr pedig monda néki: Kelj fel és
menj el az úgynevezett Egyenes utczába, és keress
föl a Júdás házában egy Saulus nevű tárzusi embert,
mert ímé imádkozik. 12 És látá Saulus látásban, hogy
egy Ananiás nevű férfiú beméne hozzá és kezét reá
veté, hogy lásson. 13 Felele pedig Ananiás: Uram, sok
embertől hallottam e férfiú felől, mily sok bosszúsággal
illeté a te szenteidet Jeruzsálemben: 14 És itt is hatalma
van a főpapoktól, hogy mindazokat megkötözze, kik
a te nevedet segítségül hívják. 15 Monda pedig néki
az Úr: Eredj el, mert ő nékem választott edényem,
hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok,
és Izráel fiai előtt. 16 Mert én megmutatom néki,
mennyit kell néki az én nevemért szenvedni. 17 Elméne
azért Ananiás és beméne a házba, és kezeit reá
vetvén, monda: Saul atyámfia, az Úr küldött engem,
Jézus, a ki megjelent néked az úton, melyen jöttél,
hogy szemeid megnyiljanak és beteljesedjél Szent
Lélekkel. 18 És azonnal mintegy pikkelyek estek le
szemeiről, és mindjárt visszanyeré látását; és felkelvén,
megkeresztelkedék; 19 És miután evett, megerősödék.
Vala pedig Saulus a damaskusi tanítványokkal néhány
napig. 20 És azonnal prédikálá a zsinagógákban a
Krisztust, hogy ő az Isten Fia. 21 Álmélkodnak vala
pedig mindnyájan, a kik hallák, és mondának: Nem

ez-é az, a ki pusztította Jeruzsálemben azokat, a kik
ezt a nevet hívják segítségül, és ide is azért jött, hogy
őket fogva vigye a főpapokhoz? 22 Saulus pedig annál
inkább erőt vőn, és zavarba hozta a Damaskusban
lakó zsidókat, bebizonyítván, hogy ez a Krisztus. 23
Több nap elteltével azonban a zsidók tanácsot tartának,
hogy őt megöljék: 24 De tudtára esék Saulusnak az
ő leselkedésök. És őrizék a kapukat mind nappal,
mind éjjel, hogy őt megöljék; 25 A tanítványok azért
vevén őt éjjel, a kőfalon bocsáták alá, leeresztve egy
kosárban. 26 Mikor pedig Saulus Jeruzsálembe ment, a
tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindnyájan féltek
tőle, nem hivén, hogy ő tanítvány. 27 Barnabás azonban
maga mellé vevén őt, vivé az apostolokhoz, és elbeszélé
nékik, mint látta az úton az Urat, és hogy beszélt
vele, és mint tanított Damaskusban nagy bátorsággal
a Jézus nevében. 28 És ki- és bejáratos vala köztük
Jeruzsálemben: 29 És nagy bátorsággal tanítván az Úr
Jézusnak nevében, beszél, sőt vetekedik vala a görög
zsidókkal; azok pedig igyekeznek vala őt megölni. 30
Megtudván azonban az atyafiak, levivék őt Czézáreába,
és elküldék őt Tárzusba. 31 A gyülekezeteknek tehát
egész Júdeában, Galileában és Samariában békességök
vala; épülvén és járván az Úrnak félelmében és a Szent
Léleknek vígasztalásában, sokasodnak vala. 32 Lőn
pedig, hogy Péter, mikor mindnyájukat bejárá, leméne
a Liddában lakozó szentekhez is. 33 Talála pedig ott
egy Éneás nevű embert, ki nyolcz esztendő óta ágyban
fekszik vala, ki gutaütött vala. 34 És monda néki Péter:
Éneás, gyógyítson meg téged a Jézus Krisztus: kelj
föl, vesd meg magad az ágyadat! És azonnal felkele.
35 És láták őt mindnyájan, kik laknak vala Liddában
és Sáronban, kik megtérének az Úrhoz. 36 Joppéban
pedig vala egy nőtanítvány, névszerint Tábitha, mely
megmagyarázva Dorkásnak, azaz zergének mondatik:
ez gazdag vala jó cselekedetekben és alamizsnákban,
melyeket osztogatott. 37 Lőn pedig azokban a napokban,
hogy megbetegedvén, meghala: és miután megmosták
őt, kiteríték a felházban. 38 Mivelhogy pedig Lidda
Joppéhoz közel vala, a tanítványok meghallván, hogy
Péter ott van, küldének két férfiút ő hozzá, kérve, hogy
késedelem nélkül menjen át hozzájuk. 39 Felkelvén
azért Péter, elméne azokkal. Mihelyt oda ére, felvezeték
őt a felházba: és elébe állának néki az özvegyasszonyok
mindnyájan sírva és mutogatva a ruhákat és öltözeteket,
melyeket Dorkás csinált, míg velük együtt volt. 40 Péter
pedig mindenkit kiküldvén, térdre esve imádkozék; és
a holt testhez fordulván, monda: Tábitha, kelj fel! Az
pedig felnyitá szemeit; és meglátván Pétert, felüle. 41
És az kezét nyújtva néki, felemelé őt; és beszólítván
a szenteket és az özvegyasszonyokat, eleikbe állatá
őt elevenen. 42 És tudtára lőn az egész Joppénak; és
sokan hivének az Úrban. 43 És lőn, hogy ő több napig
marada Joppéban egy Simon nevű tímárnál.

10 Vala pedig Czézáreában egy Kornélius nevű
férfiú, százados az úgynevezett itáliai seregből.
2 Jámbor és istenfélő egész házanépével egybe, ki
sok alamizsnát osztogat vala a népnek, és szüntelen
könyörög vala Istennek. 3 Ez látá látásban világosan, a
napnak mintegy kilenczedik órája körül, hogy az Istennek
angyala beméne őhozzá, és monda néki: Kornélius! 4
Ő pedig szemeit reá függesztve és megrémülve monda:
Mi az, Uram? Az pedig monda néki: A te könyörgéseid
és alamizsnáid felmentek Isten elébe emlékezetnek
okáért. 5 Most azért küldj Joppéba embereket, és hivasd
magadhoz Simont, ki neveztetik Péternek; 6 Ő egy
Simon nevű tímárnál van szálláson, kinek háza a tenger
mellett van. Ő megmondja néked, mit kell cselekedned.
7 A mint pedig elment az angyal, a ki Kornéliussal
beszélt, szólíta kettőt az ő szolgái közül, és egy kegyes
vitézt azok közül, kik rendelkezésére állnak vala. 8
És elmondván nékik mindent, elküldé őket Joppéba.
9 Másnap pedig, míg azok menének és közelgetének
a városhoz, felméne Péter a háznak felső részére
imádkozni hat óra tájban. 10 Megéhezék azonban, és
akara enni: míg azonban azok ételt készítének, szálla ő
reá elragadtatás; 11 És látá, hogy az ég megnyilt és
leszálla ő hozzá valami edény, mint egy nagy lepedő,
négy sarkánál fogva felkötve, és leeresztve a földre:
12 Melyben valának mindenféle földi négylábú állatok,
vadak, csúszómászó állatok és égi madarak. 13 És
szózat lőn ő hozzá: Kelj fel Péter, öljed és egyél! 14 Péter
pedig monda: Semmiképen sem, Uram; mert sohasem
ettem semmi közönségest, vagy tisztátalant. 15 És
ismét szózat lőn ő hozzá másodszor is: A miket az Isten
megtisztított, te ne mondd tisztátalanoknak. 16 Ez pedig
három ízben történt; és ismét felviteték az edény az
égbe. 17 A mint pedig Péter magában tünődék, mi lehet
az a látás, a melyet látott, ímé az férfiak, kiket Kornélius
küldött, megtudakozván a Simon házát, odaérkezének
a kapuhoz, 18 És bekiáltván megtudakozák, vajjon
Simon, ki neveztetik Péternek, ott van-é szálláson? 19
És a míg Péter a látás felől gondolkodék, monda néki a
Lélek: Ímé három férfiú keres téged: 20 Nosza kelj fel,
eredj alá, és minden kételkedés nélkül menj el ő velök:
mert én küldöttem őket. 21 Alámenvén azért Péter
a férfiakhoz, kiket Kornélius küldött ő hozzá, monda:
Ímé, én vagyok, a kit kerestek: mi dolog az, a miért
jöttetek? 22 Ők pedig mondának: Kornélius százados,
igaz és istenfélő férfiú, ki mellett a zsidók egész népe
jó bizonyságot tesz, szent angyal által megintetett,
hogy hívasson téged házához, és halljon tőled valami
dolgokról. 23 Behíván azért őket, szállására fogadá.
Másnap pedig elméne Péter ő velök, és a Joppébeli
atyafiak közül is némelyek együtt menének ő vele. 24

És másnap eljutának Czézáreába. Kornélius pedig várja
vala őket, egybegyűjtvén rokonait és jó barátait. 25 És
lőn, hogy a mint Péter beméne, Kornélius elébe menvén,
lábaihoz borulva imádá őt. 26 Péter azonban felemelé
őt, mondván: Kelj fel; én magam is ember vagyok.
27 És beszélgetve vele, belépett, és talála sokakat
egybegyűlve; 28 És monda nékik: Ti tudjátok, hogy
tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni,
vagy hozzámenni; de nékem az Isten megmutatá,
hogy senkit se mondjak közönséges, vagy tisztátalan
embernek: 29 Annak okáért ellenmondás nélkül el
is jöttem, miután meghívattam. Azt kérdem azért, mi
okból hivattatok engem? 30 És Kornélius monda:
Negyednaptól fogva mind ez óráig bőjtöltem, és kilencz
órakor imádkozám az én házamban; és ímé egy férfiú
álla meg előttem fényes ruhában, 31 És monda:
Kornélius, meghallgattatott a te imádságod, és a te
alamizsnáid emlékezetbe jutottak Isten előtt. 32 Küldj el
azért Joppéba, és hívasd magadhoz Simont, ki Péternek
neveztetik; ez Simon tímár házában van szálláson
a tenger mellett: ő, minekutána eljő, szól néked. 33
Azonnal azért küldöttem hozzád; és te jól tetted, hogy
eljöttél. Most azért mi mindnyájan az Isten előtt állunk,
hogy meghallgassuk mindazokat, a miket Isten néked
parancsolt. 34 Péter pedig megnyitván száját, monda:
Bizonynyal látom, hogy nem személyválogató az Isten;
35 Hanem minden nemzetben kedves ő előtte, a ki őt féli
és igazságot cselekszik. 36 Azt az ígét, melyet elküldé
az Izráel fiainak, hirdetvén békességet a Jézus Krisztus
által (ő mindeneknek Ura). 37 Ti ismeritek azt a dolgot,
mely lőn az egész Júdeában, Galileától kezdve, az
után a keresztség után, melyet János prédikált, 38 A
názáreti Jézust, mint kené fel őt az Isten Szent Lélekkel
és hatalommal, ki széjjeljárt jót tévén és meggyógyítván
mindeneket, kik az ördög hatalma alatt voltak; mert
az Isten vala ő vele. 39 És mi vagyunk bizonyságai
mindazoknak, a miket mind a zsidóknak tartományában,
mind Jeruzsálemben cselekedett; a kit megölének, fára
feszítvén. 40 Ezt az Isten feltámasztá harmadnapon,
és megadá, hogy ő megjelenjék nyilván, 41 Nem
az egész népnek, hanem az Istentől eleve választott
bizonyságoknak, nékünk, kik együtt ettünk és együtt
ittunk ő vele, minekutána feltámadott halottaiból. 42
És megparancsolta nékünk, hogy hirdessük a népnek,
és tegyünk bizonyságot, hogy ő az Istentől rendelt
bírája előknek és holtaknak. 43 Erről a próféták mind
bizonyságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatját veszi
az ő neve által mindenki, a ki hiszen ő benne. 44
Mikor még szólá Péter ez ígéket, leszálla a Szent Lélek
mindazokra, a kik hallgatják vala e beszédet. 45 És
elálmélkodának a zsidóságból való hívek, mindazok,
a kik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra is
kitöltetett a Szent Lélek ajándéka. 46 Mert hallják vala,
hogy ők nyelveken szólnak és magasztalják az Istent.
Akkor felele Péter: 47 Vajjon eltilthatja-é valaki a vizet,
hogy ezek meg ne keresztelkedjenek, kik vették a
Szent Lelket miképen mi is? 48 És parancsolá, hogy
keresztelkedjenek meg az Úrnak nevében. Akkor kérék
őt, hogy maradjon náluk néhány napig.

11 Meghallák azonban az apostolok és a Júdeában
levő atyafiak, hogy a pogányok is bevették
az Istennek beszédét. 2 Mikor azért felment Péter
Jeruzsálembe, vetekedének ő vele a zsidóságból
valók, 3 Mondván: Körülmetéletlen emberekhez mentél
be, és együtt ettél velük. 4 Elkezdvén pedig Péter,
megmagyarázta nékik rendre, mondván: 5 Én Joppé
városában imádkozám; és láték elragadtatásban egy
látást, valami alászálló edényt, mint egy nagy lepedőt,
négy sarkánál fogva leeresztve az égből; és egészen
hozzám szálla: 6 Melyre szememet rávetve megnézém,
és látám a földi négylábú állatokat, a vadakat és a
csúszómászókat és az égi madarakat. 7 Hallék pedig
szót is, mely ezt mondja vala nékem: Kelj fel Péter, öljed
és egyél! 8 Mondék azonban: Semmiképen sem, Uram;
mert soha semmi közönséges vagy tisztátalan nem
ment be az én számba. 9 Felele pedig nékem a szózat
másodszor az égből: A miket az Isten megtisztított,
te ne mondd tisztátalanoknak. 10 Ez pedig három
ízben történt; és ismét felvonaték az egész az égbe.
11 És ímé, azonnal három férfiú érkezék a házhoz,
melyben valék, kik Czézáreából küldettek én hozzám.
12 Mondá pedig nékem a Lélek, hogy menjek el velök
minden kételkedés nélkül. Eljöve pedig velem ez a
hat atyafi is; és bemenénk annak az embernek a
házába: 13 És elbeszélé nékünk, mimódon látta, a
mint az angyal megálla az ő házában és ezt mondá
néki: Küldj embereket Joppéba, és hívasd magadhoz
Simont, ki Péternek neveztetik; 14 Ő szólni fog hozzád
olyan ígéket, melyek által megtartatol te és a te egész
házadnépe. 15 Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszálla
a Szent Lélek ő reájok, miképen mi reánk is kezdetben.
16 Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, a
mint mondá: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban
Szent Lélekkel fogtok megkeresztelteteni. 17 Ha tehát az
Isten hasonló ajándékát adta nékik, mint nékünk is, kik
hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én,
hogy az Istent eltilthattam volna? 18 Ezeknek hallatára
aztán megnyugovának, és dicsőíték az Istent, mondván:
Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést
az életre! 19 Azok tehát, a kik eloszlottak az üldözés
miatt, mely Istvánért támadott, eljutának Fenicziáig,
Cziprusig és Antiókhiáig, senkinek nem prédikálván
az ígét, hanem csak a zsidóknak. 20 Voltak azonban
közöttük némely cziprusi és czirénei férfiak, kik mikor
Antiókhiába bementek, szólának a görögöknek, hirdetve
az Úr Jézust. 21 És az Úrnak keze vala velök; és

nagy sokaság tére meg az Úrhoz, hívővé lévén. 22
Elhatott pedig a hír ő felőlük a jeruzsálemi gyülekezet
fülébe; és kiküldék Barnabást, hogy menjen el egész
Antiókhiáig. 23 Ki mikor oda jutott és látta az Isten
kegyelmét, örvendeze; és inté mindnyájukat, hogy
állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban. 24 Mert
jámbor és Szent Lélekkel és hittel teljes férfiú vala ő.
És nagy sokaság csatlakozék az Úrhoz. 25 Elméne
pedig Barnabás Tárzusba, hogy felkeresse Saulust,
és rátalálván, elvivé őt Antiókhiába. 26 És lőn, hogy
ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben,
és tanítottak nagy sokaságot; és a tanítványokat
először Antiókhiában nevezték keresztyéneknek. 27 Ez
időtájban pedig menének Jeruzsálemből Antiókhiába
próféták. 28 Felkelvén pedig egy azok közül, névszerint
Agabus, megjelenté a Lélek által, hogy az egész föld
kerekségén nagy éhség lesz; a mely meg is lőn Klaudius
császár idejében. 29 A tanítványok pedig elhatározták,
hogy a szerint, a mint kinek-kinek közöttük módjában
áll, küldenek valamit segítségül a Júdeában lakozó
atyafiaknak: 30 A mit meg is cselekedének, elküldvén a
vénekhez Barnabás és Saulus keze által.

12 Abban az időben pedig Heródes király elkezde
kegyetlenkedni némelyekkel, a gyülekezetből
valók közül. 2 Megöleté pedig Jakabot, Jánosnak
testvérét, fegyverrel. 3 És látván, hogy ez tetszik a
zsidóknak, föltette magában, hogy elfogatja Pétert is.
(Valának pedig a kovásztalan kenyerek napjai.) 4 Kit el is
fogatván, tömlöczbe veté, átadván négy négyes katonai
szakasznak, hogy őrizzék őt; husvét után akarván őt a
nép elé vezettetni. 5 Péter azért őrizteték a fogságban;
a gyülekezet pedig szüntelen könyörög vala az Istennek
ő érette. 6 Mikor pedig Heródes őt elő akará vezettetni,
azon az éjszakán aluszik vala Péter két vitéz között,
megkötözve két lánczczal; és őrök őrizék az ajtó előtt
a tömlöczöt. 7 És ímé az Úrnak angyala eljöve, és
világosság fénylék a tömlöczben: és meglökvén Péter
oldalát, felkölté őt, mondván: Kelj föl hamar! És leesének
a lánczok kezeiről. 8 És monda néki az angyal: Övezd
fel magadat, és kösd fel saruidat. És úgy cselekedék.
És monda néki: Vedd rád felsőruhádat és kövess
engem! 9 És kimenvén, követé őt; és nem tudta, hogy
valóság az, a mi történik az angyal által, hanem azt
hitte, hogy látást lát. 10 Mikor pedig általmentek az
első őrsön és a másodikon, jutának a vaskapuhoz,
mely a városba visz; mely magától megnyílék előttük:
és kimenvén, egy utczán előremenének; és azonnal
eltávozék az angyal ő tőle. 11 És Péter magához térve
monda: Most tudom igazán, hogy az Úr elbocsátotta
az ő angyalát, és megszabadított engem Heródes
kezéből és a zsidók népének egész várakozásától. 12
És miután ezt megértette, elméne Máriának, a János
anyjának házához, ki Márknak neveztetik; hol sokan
valának egybegyűlve és könyörögnek vala. 13 És mikor
Péter zörgetett a tornácz ajtaján, egy Rhodé nevű
szolgálóleány méne oda, hogy hallgatózzék: 14 És
megismervén a Péter szavát, örömében nem nyitá meg
a kaput, hanem befutván, hírül adá, hogy Péter áll a
kapu előtt. 15 Azok pedig mondának néki: Elment az
eszed. Ő azonban erősíté, hogy úgy van. Azok pedig
mondának: Az ő angyala az. 16 Péter pedig szüntelen
zörget vala: mikor azért felnyitották, megláták őt és
elálmélkodának. 17 Miután pedig kezével hallgatást
intett nékik, elbeszélé nékik, mimódon hozta ki őt az Úr a
tömlöczből. És monda: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak
és az atyafiaknak. És kimenvén elméne más helyre. 18
Mikor pedig megvirradt, nem csekély háborúság támada
a vitézek között, mi történt hát Péterrel. 19 Heródes
pedig mikor előkérte őt és nem találta, kivallatván az
őröket, parancsolá, hogy kivégeztessenek. És lemenvén
Júdeából Czézáreába, ott időzött. 20 Heródes pedig
ellenséges indulattal vala a tirusiak és sidoniak iránt; de
azok egyakarattal eljövének ő hozzá, és Blástust, a király
kamarását megnyervén, békességet kérének, mivelhogy
az ő tartományuk a királyéból élelmeztetik vala. 21 Egy
kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhájába felöltözve
és székibe ülve nyilvánosan szóla hozzájuk. 22 A
nép pedig felkiálta: Isten szava ez és nem emberé.
23 És azonnal megveré őt az Úrnak angyala, azért,
hogy nem az Istennek adá a dicsőséget; és a férgektől
megemésztetvén, meghala. 24 Az Istennek ígéje pedig
növekedik és terjed vala, 25 Barnabás és Saulus pedig
visszatérének Jeruzsálemből, betöltvén szolgálatukat,
maguk mellé véve Jánost is, kinek mellékneve Márk
vala.

13 Valának pedig Antiókhiában az ott levő
gyülekezetben némely próféták és tanítók:
Barnabás és Simeon, ki hivattatik vala Nigernek, és a
Czirénei Luczius és Manaen, ki Heródessel, a negyedes
fejedelemmel együtt neveltetett vala, és Saulus. 2
Mikor azért azok szolgálának az Úrnak és bőjtölének,
monda a Szent Lélek: Válaszszátok el nékem Barnabást
és Saulust a munkára, a melyre én őket elhívtam.
3 Akkor, miután bőjtöltek és imádkoztak, és kezeiket
reájok vetették, elbocsáták őket. 4 Ők annakokáért,
miután kibocsáttattak a Szent Lélektől, lemenének
Szeleucziába; és onnét elevezének Cziprusba. 5 És
mikor Salamisba jutottak, hirdeték az Isten beszédét
a zsidóknak zsinagógáiban: és János is velük vala,
mint segítőtárs. 6 És eljárván a szigetet mind Páfusig,
találkozának egy ördöngős hamispróféta zsidóra, kinek
neve vala Barjézus; 7 Ki Sergius Paulus tiszttartóval, ez
okos emberrel vala. Ez magához hivatván Barnabást és
Saulust, kíváná hallani az Isten beszédét. 8 Elimás,
az ördöngős azonban (mert így magyaráztatik az ő

neve) ellenkezik vala velök, igyekezvén a tiszttartót
elfordítani a hittől. 9 De Saulus, ki Pál is, megtelvén
Szent Lélekkel, szemeit reá vetve, 10 Monda: Ó minden
álnoksággal és minden gonoszsággal teljes ördögfi,
minden igazságnak ellensége, nem szűnöl-é meg az
Úrnak igaz útait elfordítani? 11 Most azért ímé az
Úrnak keze van ellened, és vak leszel és nem látod
a napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség
szálla reá; és kerengve keres vala vezetőket. 12
Akkor a tiszttartó, mikor látta a történt dolgot, hűn,
elálmélkodván az Úrnak tudományán. 13 Elhajózván
pedig Páfusból Pál és kisérői, Pergába, Pámfiliának
városába menének. János azonban elválván tőlük,
megtére Jeruzsálembe. 14 Ők pedig Pergából tovább
menve, eljutának Antiókhiába, Pisidiának városába, és
bemenvén szombatnapon a zsinagógába; leülének.
15 És a törvénynek és a prófétáknak felolvasása után
küldének a zsinagógának előljárói ő hozzájok, mondván:
Atyánkfiai, férfiak, ha van valami intőbeszédetek a
néphez, szóljatok. 16 Pál azért felkelvén és kezével
intvén, monda: Izráelnek férfiai, és ti, kik félitek az
Istent, halljátok meg. 17 Ennek a népnek, Izráelnek
Istene kiválasztotta a mi atyáinkat, és e népet fölemelte,
mikor Égyiptomnak földében jövevények valának, és
onnét kihozá őket hatalmas karja által. 18 És közel
negyven esztendőnek idejéig tűrte az ő erkölcsöket
a pusztában. 19 És minekutána eltörölt hét népet a
Kanaán földén, azoknak földöket sorsvetés által elosztá
nékik. 20 És azután mintegy négyszázötven esztendeig
adott birákat mind Sámuel prófétáig; 21 Annakutána
pedig királyt kérének maguknak, és adá nékik az Isten
Sault, a Kis fiát, a Benjamin nemzetségéből való férfiút
negyven esztendeig. 22 És mikor őt elveté, támasztá
nékik Dávidot királyul; kiről bizonyságot is tőn és monda:
Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot, a Jesse
fiát, ki minden akaratomat véghez viszi. 23 Ennek
magvából támasztott Isten, ígérete szerint, Izráelnek
szabadítót, Jézust; 24 Minekutána előbb János az ő
eljövetele előtt a megtérésnek keresztségét prédikálta
Izráel egész népének. 25 És mikor be akará végezni
János az ő tisztét, monda: Kinek gondoltok engem?
Nem én vagyok az, hanem ímé én utánam jő, kinek nem
vagyok méltó megoldani lábainak saruját. 26 Atyámfiai,
férfiak, Ábrahám nemzetének fiai, és kik ti köztetek félik
az Istent, ez idvességnek beszéde néktek küldetett.
27 Mert a kik lakoznak Jeruzsálemben és azoknak
fejei, mivelhogy őt fel nem ismerék, a prófétáknak
szavait is, melyeket minden szombaton felolvasnak,
ítéletükkel betöltötték. 28 És bár semmi halálra való
okot nem találtak, kérék Pilátustól, hogy ölettessék
meg. 29 És mikor mindazokat elvégezték, a mik ő felőle
megirattak, a fáról levéve sírba helyhezteték. 30 De az
Isten feltámasztá őt halottaiból: 31 És ő megjelent több
napon át azoknak, kik együtt jöttek fel ő vele Galileából
Jeruzsálembe, kik néki bizonyságai a nép előtt. 32 És
mi hirdetjük néktek az atyáknak tett ígéretet, hogy azt
az Isten betöltötte nékünk, az ő fiaiknak feltámasztván
Jézust: 33 Mint a második zsoltárban is meg van írva:
Én Fiam vagy te; ma nemzettelek én téged. 34 Hogy pedig
feltámasztotta őt halottaiból, úgy hogy nem is fog többé
az enyészetbe visszatérni, azt így mondotta: Néktek
adom a Dávid biztos szent javait. 35 Azért mondja másutt
is: Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson.
36 Mert Dávid, minekutána a saját idejében szolgált az
Isten akaratának, elaludt, és helyhezteték az ő atyáihoz,
és rothadást látott. 37 De a kit Isten feltámasztott, az
nem látott rothadást. 38 Azért legyen néktek tudtotokra,
atyámfiai, férfiak, hogy ez által hirdettetik néktek a
bűnöknek bocsánata: 39 És mindenekből, a mikből a
Mózes törvénye által meg nem igazíttathattatok, ez által
mindenki, a ki hisz, megigazul. 40 Meglássátok azért,
hogy rajtatok ne essék, a mit a próféták megmondottak:
41 Lássátok meg, ti megvetők, és csodálkozzatok és
semmisüljetek meg; mert én oly dolgot cselekszem a ti
időtökben, oly dolgot, melyet nem hinnétek, ha valaki
elmondaná néktek. 42 Mikor pedig kimentek a zsidók
zsinagógájából, kérék a pogányok, hogy a következő
szombaton prédikálják nékik ezen beszédeket. 43 Mikor
pedig eloszlott a gyülekezet, sokan a zsidók közül és az
istenfélő prozelitusok közül követék Pált és Barnabást;
a kik szólván hozzájuk, biztaták őket, hogy maradjanak
meg az Isten kegyelmében. 44 A következő szombaton
aztán majdnem az egész város egybegyűle az Isten
ígéjének hallgatására, 45 Mikor pedig látták a zsidók a
sokaságot, betelének irigységgel, és ellene mondának
azoknak, miket Pál mond vala, ellenkezve és káromlást
szólva. 46 Akkor Pál és Barnabás nagy bátorsággal
szólva mondának: Szükséges volt, hogy először néktek
hirdettessék az Isten ígéje; de mivelhogy ti megvetitek
azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök
életre, ímé a pogányokhoz fordulunk. (aiōnios g166) 47
Mert így parancsolta nékünk az Úr: Rendeltelek téged
világosságul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a
földnek széléig. 48 A pogányok pedig ezeket hallván,
örvendezének, és magasztalják vala az Úrnak ígéjét;
és a kik csak örök életre választattak vala, hivének.
(aiōnios g166) 49 Terjede pedig az Úrnak ígéje az
egész tartományban. 50 A zsidók azonban felindíták az
istenfélő és tisztességbeli asszonyokat és a városnak
eleit, és üldözést támasztának Pál és Barnabás ellen,
és kiűzék őket határukból. 51 Azok pedig lábuknak
porát lerázván ellenük, elmenének Ikóniumba. 52 A
tanítványok pedig betelnek vala örömmel és Szent
Lélekkel.

14 Lőn pedig Ikóniumban, hogy ők együtt menének
be a zsidók zsinagógájába, és prédikálának,

úgyannyira, hogy mind zsidóknak, mind görögöknek nagy
sokasága lőn hívővé. 2 A kik azonban a zsidók közül
nem hivének, felindíták és megharagíták a pogányoknak
lelkét az atyafiak ellen. 3 Azért sok időt töltöttek ott,
bátran prédikálva az Úrban, ki bizonyságot tesz vala
az ő kegyelmének beszéde mellett, és adja vala, hogy
jelek és csodák történjenek az ő kezeik által. 4 De a
városnak sokasága meghasonlék; és némelyek a zsidók
mellett, mások pedig az apostolok mellett valának. 5
És mikor a pogányok és zsidók az ő főembereikkel
egybe támadást indítának, hogy bosszúsággal illessék
és megkövezzék őket, 6 Ők megtudták, és elfutának
Likaóniának városaiba, Listrába és Derbébe, és a
körülvaló tartományba, 7 És ott prédikálják vala az
evangyéliomot. 8 És Listrában ül vala egy lábaival
tehetetlen ember, ki az ő anyjának méhétől fogva sánta
volt, és soha nem járt. 9 Ez hallá Pált beszélni: a ki
szemeit reá függesztvén, és látván, hogy van hite, hogy
meggyógyul, 10 Monda nagy fenszóval: Állj fel lábaidra
egyenesen! És felszökött és járt. 11 A sokaság pedig
mikor látta, a mit Pál cselekedett, felkiálta, likaóniai
nyelven mondván: Az istenek jöttek le mihozzánk emberi
ábrázatban! 12 És hívják vala Barnabást Jupiternek,
Pált pedig Merkúriusnak, minthogy ő volt a szóvivő. 13
Jupiter papja pedig, a kinek temploma az ő városuk
előtt vala, felkoszorúzott bikákat hajtva a kapukhoz,
a sokasággal együtt áldozni akar vala. 14 Mikor
azonban ezt meghallották az apostolok, Barnabás
és Pál, köntösüket megszaggatván, a sokaság közé
futamodának, kiáltván 15 És ezt mondván: Férfiak, miért
mívelitek ezeket? Mi is hozzátok hasonló természetű
emberek vagyunk, és azt az örvendetes izenetet
hirdetjük néktek, hogy e hiábavalóktól az élő Istenhez
térjetek, ki teremtette a mennyet, a földet, a tengert és
minden azokban valókat: 16 Ki az elmúlt időkben hagyta
a pogányokat mind a maguk útján haladni: 17 Jóllehet
nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül, mert jóltevőnk
volt, adván mennyből esőket és termő időket nékünk,
és betöltvén eledellel és örömmel a mi szívünket. 18
És ezeket mondván, nagynehezen lecsendesíték a
sokaságot, hogy nékik ne áldozzék. 19 Jövének azonban
Antiókhiából és Ikóniumból zsidók, és a sokaságot
eláltatván, megkövezék Pált, és kivonszolák a városból,
azt gondolván, hogy meghalt. 20 De mikor körülvették
őt a tanítványok, felkelvén, beméne a városba; és
másnap Barnabással elméne Derbébe. 21 És miután
hirdették az evangyéliomot annak a városnak, és sokakat
tanítványokká tettek, megtérének Listrába, Ikoniumba és
Antiókhiába. 22 Erősítve a tanítványok lelkét, intvén, hogy
maradjanak meg a hitben, és hogy sok háborúságon
által kell nékünk az Isten országába bemennünk.
23 Miután pedig választottak nékik gyülekezetenként
véneket, imádkozván böjtölésekkel egybe, ajánlák őket
az Úrnak, kiben hittek vala. 24 És Pisidián általmenvén,
menének Pamfiliába. 25 És miután Pergában hirdették
az ígét, lemenének Attáliába; 26 És onnét elhajózának
Antiókhiába, a honnét az Isten kegyelmére bízták volt
őket arra a munkára, melyet elvégeztek. 27 Mikor pedig
megérkeztek és a gyülekezetet egybehívták, elbeszélék,
mily nagy dolgokat cselekedett az Isten ő velök, és hogy
a pogányoknak kaput nyitott a hitre. 28 Ott aztán nem
kevés időt töltöttek a tanítványokkal.

15 Némelyek pedig, kik Júdeából jöttek alá,
így tanítják vala az atyafiakat: Ha körül
nem metélkedtek Mózes rendtartása szerint, nem
idvezülhettek. 2 Mikor azért Pálnak és Barnabásnak
nagy háborúsága és vetekedése lőn azok ellen,
azt végezék, hogy Pál és Barnabás és némely
mások ő közülök menjenek fel az apostolokhoz és
a vénekhez Jeruzsálembe e kérdés ügyében. 3 Ők
tehát kikísértetvén a gyülekezettől, általmentek Fenicián
és Samárián, elbeszélve a pogányok megtérését; és
nagy örömet szerzének az összes atyafiaknak. 4
Mikor pedig megérkeztek Jeruzsálembe, a gyülekezet
és az apostolok és a vének fogadák őket, és ők
elbeszélék, mily nagy dolgokat cselekedék az Isten ő
velök. 5 Előállának azonban némely hivők a farizeusok
szerzetéből valók közül, mondván, hogy körül kell metélni
őket, és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét
megtartsák. 6 Egybegyülének azért az apostolok és
a vének, hogy e dolog felől végezzenek. 7 És mikor
nagy vetekedés támadt, felkelvén Péter, monda nékik:
Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebbi idő
óta kiválasztott engem mi közülünk, hogy a pogányok
az én számból hallják az evangyéliomnak beszédét, és
higyjenek. 8 És a szíveket ismerő Isten bizonyságot
tett mellettük, mert adta nékik a Szent Lelket, miként
nékünk is; 9 És semmi különbséget sem tett mi
köztünk és azok között, a hit által tisztítván meg
azoknak szívét. 10 Most azért mit kísértitek az Istent,
hogy a tanítványok nyakába oly igát tegyetek, melyet
sem a mi atyáink, sem mi el nem hordozhattunk?
11 Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által
hiszszük, hogy megtartatunk, miképen azok is. 12
Elhallgatott azért az egész sokaság; és hallgatják vala
Barnabást és Pált, a mint elbeszélék, mennyi jelt és
csudát tett az Isten ő általok a pogányok között. 13
Miután pedig ők elhallgattak, felele Jakab, mondván:
Atyámfiai, férfiak, hallgassatok meg engem! 14 Simeon
elbeszélé, mimódon gondoskodott először az Isten, hogy
a pogányok közül vegyen népet az ő nevének, 15 És
ezzel egyeznek a próféták mondásai, mint meg van írva:
16 Ezek után megtérek és felépítem a Dávidnak leomlott
sátorát; és annak omladékait helyreállítom, és ismét
felállatom azt: 17 Hogy megkeresse az embereknek többi
része az Urat, és a pogányok mindnyájan, a kik az én

nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, ki mindezeket
megcselekszi. 18 Tudja az Isten öröktől fogva minden ő
cselekedeteit. (aiōn g165) 19 Azokáért én azt mondom,
hogy nem kell háborgatni azokat, kik a pogányok közül
térnek meg az Istenhez; 20 Hanem írjuk meg nékik,
hogy tartózkodjanak a bálványok fertelmességeitől,
a paráznaságtól, a fúlvaholt állattól és a vértől. 21
Mert Mózesnek régi nemzedékek óta városonként
megvannak a hirdetői, mivelhogy a zsinagógákban
minden szombaton olvassák. 22 Akkor tetszék az
apostoloknak és a véneknek az egész gyülekezettel
egybe, hogy férfiakat válaszszanak ki magok közül és
elküldjék Antiókhiába Pállal és Barnabással, Júdást,
kinek mellékneve Barsabás, és Silást, kik az atyafiak
között főemberek valának. 23 Megírván azok keze
által ezeket: Az apostolok, a vének, és az atyafiak az
Antiókhiában, Siriában és Czilicziában levő, a pogányok
közül való atyafiaknak üdvözletüket! 24 Mivelhogy
meghallottuk, hogy némelyek mi közülünk kimenvén,
megháborítottak titeket beszédeikkel, feldúlva a ti
lelketeket, azt mondván, hogy körülmetélkedjetek és a
törvényt megtartsátok; kiknek mi parancsot nem adtunk:
25 Tetszék nékünk, miután egyértelemre jutottunk, hogy
férfiakat válaszszunk ki és elküldjük ti hozzátok a mi
szeretteinkkel, Barnabással és Pállal, 26 Oly emberekkel,
kik életüket tették koczkára a mi Urunk Jézus Krisztus
nevéért. 27 Küldöttük azért Júdást és Silást, kik
előszóval szintén tudtotokra adják ugyanezeket. 28
Mert tetszék a Szent Léleknek és nékünk, hogy semmi
több teher ne vettessék ti reátok ezeken a szükséges
dolgokon kívül, 29 Hogy tartózkodjatok a bálványoknak
áldozott dolgoktól, a vértől, a fúlvaholt állattól, és a
paráznaságtól; melyektől ha megóvjátok magatokat,
jól lesz dolgotok. Legyetek egészségben! 30 Azok
annakokáért elbocsáttatván, elmenének Antiókhiába; és
egybegyűjtvén a sokaságot, átadák a levelet. 31 És
mikor elolvasták, örvendezének az intésen. 32 Júdás és
Silás pedig maguk is próféták lévén, sok beszéddel inték
az atyafiakat, és megerősíték. 33 Miután pedig bizonyos
időt eltöltöttek, elbocsáták őket az atyafiak békességgel
az apostolokhoz. 34 De Silásnak tetszék ott maradni.
35 Pál és Barnabás is Antiókhiában időzének, tanítva és
prédikálva másokkal is többekkel az Úrnak ígéjét. 36
Egynéhány nap mulva pedig monda Pál Barnabásnak:
Visszatérve most, látogassuk meg a mi atyánkfiait
minden városban, melyben hírdettük az Úrnak ígéjét,
hogyan vannak. 37 És Barnabás azt tanácsolá, hogy
vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívatik. 38
Pál azonban azt tartá méltónak, hogy a ki elszakadt
tőlük Pamfiliától fogva, és nem ment velök a munkára,
ne vegyék maguk mellé azt. 39 Meghasonlás támada
azért, úgyhogy elszakadának egymástól, és Barnabás
maga mellé véve Márkot, elhajózék Cziprusba; 40 Pál
pedig Silást választván maga mellé, elméne, az Isten
kegyelmére bízatván az atyafiaktól. 41 És eljárá Siriát
és Czilicziát, erősítve a gyülekezeteket.

16 Juta pedig Derbébe és Listrába: És ímé vala
ott egy Timótheus nevű tanítvány, egy hívő
zsidó asszonynak, de görög atyának fia; 2 Kiről jó
bizonyságot tesznek vala a Listrában és Ikóniumban
levő atyafiak. 3 Ezt Pál magával akará vinni; és vévén,
körülmetélé őt a zsidókért, kik azokon a helyeken
valának: mert ismerték mindnyájan az ő atyját, hogy
görög volt. 4 És a mint általmentek a városokon,
meghagyák nékik, hogy tartsák meg a rendeléseket,
melyeket végeztek a Jeruzsálemben levő apostolok és
vének. 5 A gyülekezetek azért erősödének a hitben, és
gyarapodának számban naponként. 6 Eljárván pedig
Frigiát és Galácia tartományát, mivelhogy eltiltatának
a Szent Lélektől, hogy az ígét Ázsiában hirdessék, 7
Misia felé menvén, igyekeznek vala Bithiniába jutni; de
nem ereszté őket a Lélek. 8 Áthaladván azért Misián,
lemenének Tróásba. 9 És azon az éjszakán látás
jelenék meg Pálnak: egy macedón férfiú állt előtte,
kérve őt és ezt mondva: Jer által Macedóniába, és légy
segítségül nékünk! 10 Mihelyt pedig a látást látta, azonnal
igyekezénk elmenni Macedóniába, megértvén, hogy
oda hívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az
evangyéliomot. 11 Elhajózván azért Tróásból, egyenesen
Sámothrákéba mentünk, és másnap Neápolisba; 12
Onnét pedig Filippibe, mely Macedónia azon részének
első gyarmatvárosa. És ebben a városban töltöttünk
néhány napot. 13 És szombatnapon kimenénk a városon
kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni;
és leülvén, beszélgeténk az egybegyűlt asszonyokkal.
14 És egy Lidia nevű, Thiatira városbeli bíborárús
asszony, ki féli vala az Istent, hallgata reánk. Ennek az
Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzen azokra, a miket
Pál mond vala. 15 Mikor pedig megkeresztelkedék mind
házanépével egybe, kére minket, mondván: Ha az Úr
hívének ítéltetek engem, jertek az én házamhoz, és
maradjatok ott. És unszola minket. 16 Lőn pedig, hogy
mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka
jöve előnkbe, kiben jövendőmondásnak lelke vala, ki
az ő urainak nagy hasznot hajta jövendőmondásával.
17 Ez követvén Pált és minket, kiált vala, mondván:
Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgái, kik
néktek az idvességnek útját hirdetik. 18 Ezt pedig több
napon át mívelte. Pál azonban megbosszankodván, és
hátrafordulván, mondá a léleknek: Parancsolom néked
a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És
kiméne abban az órában. 19 Látván pedig annak az urai,
hogy keresetüknek a reménysége elveszett, megfogva
Pált és Silást, vonák a piaczra a hatóságok elé. 20
És odavezetvén őket a bírákhoz, mondának: Ezek az

emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat, 21
És olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad
nékünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy
rómaiak vagyunk. 22 És velök egyben feltámada a
sokaság ő ellenök. A bírák pedig letépetvén ruháikat,
megvesszőzteték őket. 23 És miután sok ütést
mértek rájok, tömlöczbe veték őket, megparancsolva
a tömlöcztartónak, hogy gondosan őrizze őket. 24 Ki
ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlöczbe,
és lábaikat kalodába szorítá. 25 Éjféltájban pedig Pál
és Silás imádkozván, énekkel dicsőíték az Istent. A
foglyok pedig hallgatják vala őket. 26 És hirtelen nagy
földindulás lőn, úgyannyira, hogy megrendülének a
tömlöcz fundamentomai; és azonnal megnyílának az
ajtók mind, és mindnyájoknak a bilincsei feloldódnak.
27 Fölserkenvén pedig a tömlöcztartó, és látván, hogy
nyitva vannak a tömlöcznek ajtai, kivonva fegyverét,
meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a
foglyok. 28 Pál azonban nagy fenszóval kiáltá, mondván:
Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan itt
vagyunk! 29 Az pedig világot kérve beugrott, és remegve
borult Pál és Silás elé, 30 És kihozván őket, monda:
Uraim, mit kell nékem cselekednem, hogy idvezüljek? 31
Azok pedig mondának: Higyj az Úr Jézus Krisztusban,
és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe! 32 És
hirdeték néki az Úrnak ígéjét, és mindazoknak, kik
az ő házánál valának. 33 És az magához vévén
őket az éjszakának azon órájában, megmosá az
ütésektől; és megkeresztelkedék azonnal ő és az
övéi mindnyájan. 34 És bevivén őket házába, asztalt
teríte nékik, és egész háznépével egyben örvendeze,
hogy hitt az Istennek. 35 Mikor pedig megvirradt, a
bírák elküldék a poroszlókat, mondván: Bocsásd el
azokat az embereket. 36 A tömlöcztartó pedig tudtára
adá e szavakat Pálnak: A bírák ide küldöttek, hogy
bocsássalak el titeket: most azért kimenvén, menjetek el
békességgel! 37 Pál pedig monda nékik: Megvesszőztek
minket nyilvánosan, ítélet nélkül, holott római emberek
vagyunk, és tömlöczbe vetettek: és most alattomban
akarnak bennünket kiküldeni? Nem úgy; hanem jőjjenek
ők maguk és vezessenek ki minket. 38 A poroszlók
pedig megmondák a bíráknak e beszédeket; és azok
megfélemlének, mikor meghallották, hogy rómaiak,
39 És odamenvén, megkérlelék őket: és kivezetvén,
kérék, hogy menjenek ki a városból. 40 Kijövén pedig a
tömlöczből, bemenének Lidiához; és mikor látták az
atyafiakat, vígasztalák őket, és eltávozának.

17 Miután pedig általmentek Ámfipolison és
Apollónián, Thessalonikába érkeztek, a hol volt a
zsidóknak zsinagógájok. 2 Pál pedig, a mint szokása
vala, beméne hozzájok, és három szombaton át
vetekedék velök az írásokból, 3 Megmagyarázva és
kimutatva, hogy a Krisztusnak szükség volt szenvedni és
feltámadni a halálból; és hogy ez a Jézus a Krisztus, a kit
én hirdetek néktek. 4 És némelyek azok közül hivének
és csatlakozának Pálhoz és Siláshoz; úgyszintén az
istenfélő görögök közül nagy sokaság, és az előkelő
asszonyok közül nem kevesen. 5 De a zsidók, kik nem
hisznek vala, írigységtől felindíttatván, és magok mellé
vévén a piaczi népségből némely gonosz férfiakat, és
csődületet támasztván, felháboríták a várost; és a Jáson
házát megostromolván, igyekeztek őket kihozni a nép
közé. 6 Mikor pedig őket nem találák, Jásont és némely
atyafiakat vonszolák a város előljárói elé, kiáltozva,
hogy ezek az országháborítók itt is megjelentek; 7
Kiket Jáson házába fogadott: pedig ezek mindnyájan a
császár parancsolatai ellen cselekesznek, mivelhogy
mást tartanak királynak, Jézust. 8 Fel is indíták a
sokaságot és a város előljáróit, kik hallják vala ezeket.
9 De mikor kezességet nyertek Jáson és a többiek
részéről, elbocsáták őket. 10 Az atyafiak pedig azonnal,
azon éjszakán elküldék Pált Silással egyetemben
Béreába; kik mikor odamentek, elmenének a zsidóknak
zsinagógájába. 11 Ezek pedig nemesb lelkűek valának
a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevevék az ígét
teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat,
ha úgy vannak-é ezek. 12 Sokan hivének azért ő
közülök; sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak
közül is nem kevesen. 13 Mikor azonban tudtokra esett
a Thessalonikából való zsidóknak, hogy Béreában is
prédikálta Pál az Istennek ígéjét, elmenének, és a
sokaságot ott is felháboríták. 14 De akkor mindjárt
kibocsáták az atyafiak Pált, hogy utazzék a tenger
felé; Silás és Timótheus azonban ott maradának. 15 A
kik pedig elkísérték Pált, elvivék őt egész Athénig; és
parancsát vévén Siláshoz és Timótheushoz, hogy minél
hamarább menjenek ő hozzá, elmenének. 16 Athénben
pedig, mikor azokat várá Pál, lelke háborog vala ő benne,
látván, hogy a város bálványokkal van tele. 17 Vetekedik
vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő
emberekkel, és a piaczon mindennap azokkal, a kiket
előtalált. 18 Némelyek pedig az epikureus és stoikus
filozófusok közül összeakadtak ő vele. És némelyek
mondának: Mit akarhat ez a csacsogó mondani? Mások
meg: Idegen istenségek hirdetőjének látszik. Mivelhogy
a Jézust és a feltámadást hirdeti vala nékik. 19 És
megragadván őt, az Areopágusra vivék, ezt mondván:
Vajjon megérthetjük-é mi az az új tudomány, melyet te
hirdetsz? 20 Mert valami idegen dolgokat beszélsz a
mi füleinknek: meg akarjuk azért érteni, mik lehetnek
ezek. 21 Az athéniek pedig mindnyájan és az ott lakó
jövevények semmi másban nem valának foglalatosok,
mint valami újságnak beszélésében és hallgatásában.
22 Előállván pedig Pál az Areopágusnak közepette,
monda: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon
istenfélőknek látlak titeket. 23 Mert mikor bejárám

és szemlélém a ti szentélyeiteket, találkozám egy
oltárral is, melyre ez vala ráírva: Ismeretlen Istennek.
A kit azért ti nem ismerve tiszteltek, azt hirdetem
én néktek. 24 Az Isten, a ki teremtette a világot és
mindazt, a mi abban van, mivelhogy ő mennynek és
földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik.
25 Sem embereknek kezeitől nem tiszteltetik, mintha
valami nélkül szűkölködnék, holott ő ád mindeneknek
életet, leheletet és mindent; 26 És az egész emberi
nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak
a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt
idejöket és lakásuknak határait; 27 Hogy keressék az
Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák,
jóllehet bizony nincs messze egyikőnktől sem: 28 Mert ő
benne élünk, mozgunk és vagyunk; miképen a költőitek
közül is mondották némelyek: Mert az ő nemzetsége is
vagyunk. 29 Mivelhogy azért az Istennek nemzetsége
vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz,
vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és
kitalálás faragványához hasonlatos az istenség. 30 E
tudatlanságnak idejét azért elnézvén az Isten, mostan
parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt,
hogy megtérjenek: 31 Mivelhogy rendelt egy napot,
melyen megítéli majd a föld kerekségét igazságban
egy férfiú által, kit arra rendelt; bizonyságot tévén
mindenkinek, az által, hogy feltámasztá őt halottaiból.
32 Mikor pedig a halottak feltámadásáról hallottak,
némelyek gúnyolódtak; mások pedig mondának: Majd
még meghallgatunk téged e felől. 33 És ilyen módon
Pál kiméne azok közül. 34 Némely férfiak azonban
csatlakozván ő hozzá, hivének; ezek között az areopágita
Dienes is, és egy Damaris nevű asszony, és mások ő
velök.

18 Ezekután Pál Athénből eltávozván, méne
Korinthusba. 2 És mikor egy Akvila nevű,
pontusi származású zsidóra talált, ki nem régen jött
Itáliából, és feleségére Priszcillára (mivelhogy Klaudius
megparancsolta vala, hogy a zsidók mind távozzanak
Rómából): hozzájuk csatlakozék. 3 És mivelhogy
azonféle míves vala, náluk marada és dolgozik vala.
Mesterségökre nézve ugyanis sátorcsinálók valának. 4
Vetekedék pedig minden szombaton a zsinagógában,
és igyekezék mind zsidókat, mind görögöket meggyőzni.
5 Mikor pedig megérkeztek Maczedóniából Silás és
Timótheus, szorongatá a lélek Pált, és bizonyságot
tőn a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. 6 Mikor
pedig azok ellenszegülének és káromlásokat szólának,
ruháit megrázva monda nékik: Véretek a fejetekre;
én tiszta vagyok: mostantól fogva a pogányokhoz
megyek. 7 És általmenvén onnét, méne egy Justus
nevű, istenfélő ember házához, kinek háza szomszédos
vala a zsinagógával. 8 Krispus pedig, a zsinagógának
feje hűn az Úrban egész házanépével egybe; a
Korinthusbeliek közül is sokan hallván, hisznek vala, és
megkeresztelkednek vala. 9 Monda pedig az Úr látás
által éjszaka Pálnak: Ne félj, hanem szólj és ne hallgass:
10 Mert én veled vagyok és senki sem támad reád,
hogy néked ártson; mert nékem sok népem van ebben
a városban. 11 És ott lakozék egy esztendeig és hat
hónapig, tanítva köztük az Isten ígéjét. 12 Mikor pedig
Gallió volt Akhája tiszttartója, reátámadának a zsidók
egyakarattal Pálra, és vivék őt a törvényszék elébe, 13
Mondván: Ez a törvény ellen való istentiszteletre csábítja
az embereket. 14 Mikor pedig Pál meg akará nyitni
száját, monda Gallió a zsidóknak: Ha valóban valami
bosszútételről, vagy gonosz cselekedetről volna szó,
zsidók, igazság szerint meghallgatnálak benneteket:
15 De ha tanításról, nevekről és a ti törvénytekről van
kérdés, ti magatok lássátok; mert én ezekben bíró nem
akarok lenni. 16 És elűzé őket a törvényszék elől. 17 A
görögök pedig mindnyájan Sosthenest, a zsinagógának
fejét megragadván, verik vala a törvényszék előtt; de
Gallió velök semmit sem gondola. 18 Pál pedig, miután
még több napig ott marada, az atyafiaktól elbúcsúzván,
Siriába hajózék, és vele együtt Priszcilla és Akvila,
minekutána fejét megnyírta Kenkreában; mert fogadása
vala. 19 Juta pedig Efézusba, és azokat ott hagyá;
ő maga pedig bemenvén a zsinagógába, vetekedék
a zsidókkal. 20 Mikor pedig azok kérék, hogy több
ideig maradjon nálok, nem álla reá; 21 Hanem búcsút
vőn tőlük, mondván: Mindenesetre Jeruzsálemben kell
nékem a következő ünnepet töltenem; de ismét megjövök
hozzátok, ha Isten akarja. És elhajózék Efézusból. 22 És
miután Czézáreába érkezék, felmenvén Jeruzsálembe
és köszöntvén a gyülekezetet, leméne Antiókhiába. 23 És
miután ott bizonyos időt eltöltött, elméne, eljárván renddel
Galácia tartományát és Frigiát, erősítve a tanítványokat
mind. 24 Érkezék pedig Efézusba egy Apollós nevű
zsidó, alekszandriai származású, ékesenszóló férfiú, ki
az írásokban tudós vala. 25 Ez meg volt tanítva az Úrnak
útára; és lélekben buzgó lévén, szólja és tanítja vala
nagy szorgalmatosan az Úrra tartozó dolgokat, jóllehet
csak a János keresztségét tudja vala. 26 És ez kezde
nagy bátorsággal szólni a zsinagógában. Mikor pedig
meghallgatta őt Akvila és Priszcilla, magok mellé vevék
őt, és nyilvábban kifejtették előtte az Istennek útát. 27
Mikor pedig Akhájába akara átmenni, buzdítván őt az
atyafiak, írának a tanítványoknak, hogy fogadják be őt.
Ki mikor odajutott, sokat használa azoknak, kik hittek
vala a kegyelem által: 28 Mert hatalmasan meggyőzi
vala a zsidókat nyilvánosan, bebizonyítva az írásokból,
hogy Jézus a Krisztus.

19 Lőn pedig azonközben, míg Apollós Korinthusban
volt, hogy Pál, eljárván a felsőbb tartományokat,
Efézusba érkezék: és mikor némely tanítványokra
talált, 2 Monda nékik: Vajjon vettetek-é Szent Lelket,

minekutána hivőkké lettetek? Azok pedig mondának néki:
Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha vagyon-é Szent
Lélek. 3 És monda nékik: Mire keresztelkedtetek meg
tehát? Azok pedig mondának: A János keresztségére.
4 Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségével
keresztelt, azt mondván a népnek, hogy a ki ő utána
jövendő, abban higyjenek, tudniillik a Krisztus Jézusban.
5 Mikor pedig ezt hallák, megkeresztelkedének az Úr
Jézusnak nevére. 6 És mikor Pál reájok vetette kezét,
szálla a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken,
és prófétálnak vala. 7 Valának pedig a férfiak összesen
mintegy tizenketten. 8 Bemenvén pedig a zsinagógába,
bátorsággal szól vala, három hónapon át vetekedvén
és igyekezvén meggyőzni az Isten országára tartozó
dolgokról. 9 Mikor pedig némelyek megkeményíték
magokat és nem hivének, gonoszul szólván az Úrnak
útáról a sokaság előtt, azoktól eltávozván, elszakasztá
a tanítványokat, mindennap egy bizonyos Tirannus
oskolájában prédikálván. 10 Ez pedig lőn két esztendeig;
úgyannyira, hogy mindazok, kik lakoznak vala Ázsiában,
mind zsidók, mind görögök, hallgaták az Úr Jézusnak
ígéjét. 11 És nem közönséges csodákat cselekszik vala
az Isten Pál keze által: 12 Annyira, hogy a betegekhez
is elvivék az ő testéről a keszkenőket, vagy kötényeket,
és eltávozának azoktól a betegségek, és a gonosz
lelkek kimenének belőlök. 13 Elkezdték pedig némelyek
a lézengő zsidó ördögűzők közül az Úr Jézus nevét
hívni azokra, a kikben gonosz lelkek valának, mondván:
Kényszerítünk titeket a Jézusra, kit Pál prédikál. 14
Valának pedig némelyek Skévának, egy zsidó főpapnak
fiai heten, a kik ezt mívelik vala. 15 Felelvén pedig
a gonosz lélek, monda: A Jézust ismerem, Pálról is
tudok; de ti kicsodák vagytok? 16 És reájok ugorván az
az ember, a kiben a gonosz lélek vala, és legyőzvén
őket, hatalmat vőn rajtuk annyira, hogy mezítelenen
és megsebesülve szaladának ki abból a házból. 17
Ez pedig tudtokra lőn mindeneknek, mind zsidóknak,
mind görögöknek, kik Efézusban laknak vala, és félelem
szálla mindnyájokra, és magasztaltatik vala az Úr
Jézusnak neve. 18 És sokan a hívők közül eljőnek
vala, megvallván és megjelentvén cselekedeteiket. 19
Sokan pedig azok közül, kik ördögi mesterségeket
gyakoroltak, könyveiket összehordva, mindeneknek
láttára megégetik vala. És összeszámlálák azoknak
árát, és találák ötvenezer ezüstpénznek. 20 Ekképen az
Úrnak ígéje erősen nevekedik és hatalmat vesz vala. 21
Midőn pedig ezek elteltek, elvégezé Pál magában, hogy
Maczedóniát és Akháját eljárván, Jeruzsálembe megy,
mondván: Ott létem után Rómát is meg kell nékem
látnom. 22 Elküldvén pedig Maczedóniába kettőt azok
közül, kik néki szolgálnak vala, Timótheust és Erástust,
ő maga egy ideig Ázsiában marada. 23 Támada
azonban azon időtájban nem csekély háborúság az
Úrnak útárt. 24 Mert egy Demeter nevű ötvös, ezüstből
Diána templomokat csinálván, a mesterembereknek
nem csekély nyereséget ád vala; 25 Kiket egybegyűjtvén
az ilyenfélékkel foglalkozó mívesekkel egybe, monda:
Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a
mi jóllétünk. 26 Látjátok pedig és halljátok, hogy ez
a Pál nemcsak Efézusnak, hanem közel az egész
Ázsiának sok népét eláltatván, elfordította, mivelhogy
azt mondja, hogy nem istenek azok, a melyek kézzel
csináltatnak. 27 Nemcsak az a veszély fenyeget pedig
bennünket, hogy ez a mesterség tönkre jut, hanem
hogy a nagy istenasszonynak, Diánának temploma
is semmibe vétetik, és el is vész az ő nagysága, kit
az egész Ázsia és a világ tisztel. 28 Mikor pedig
ezeket hallották és haraggal megtelének, kiáltnak vala,
mondván: Nagy az efézusi Diána! 29 És betelék az
egész város háborúsággal; és egyakarattal a színházba
rohanának, megfogván Gájust és Aristárkhust, kik
Maczedóniából valók és Pálnak útitársai valának. 30 Pál
pedig mikor a nép közé akara menni, nem ereszték őt a
tanítványok. 31 És az ázsiai főpapok közül is némelyek,
kik barátai valának néki, küldvén ő hozzá, kérék, hogy
ne menjen a színházba. 32 Már most ki egyet, ki
mást kiáltoz vala, mert a népgyűlés összezavarodott
volt, és a többség nem tudta, miért gyűltek össze.
33 A sokaság közül pedig előállaták Alekszándert,
minthogy előre tuszkolták őt a zsidók. Alekszánder
pedig kezével intvén, védekezni akara a nép előtt. 34
Megismervén azonban, hogy zsidó, egy kiáltás tört ki
mindnyájokból, mintegy két óra hosszáig kiáltozván:
Nagy az efézusi Diána! 35 Miután pedig a városi
jegyző lecsendesítette a sokaságot, monda: Efézusbeli
férfiak, ugyan kicsoda az az ember, a ki ne tudná, hogy
Efézus városa a nagy Diána istenasszonynak és a
Jupitertől esett képnek templomőrzője? 36 Mivelhogy
azért ezeknek senki ellene nem szólhat, szükség, hogy
megcsendesedjetek, és semmi vakmerő dolgot ne
cselekedjetek. 37 Mert ide hoztátok ez embereket, kik
sem nem szentségrontók, sem a ti istenasszonyotok
ellen káromlást nem szóltak. 38 Ha tehát Demeternek és
a hozzátartozó mesterembereknek valaki ellen panaszuk
van, törvényszékek vannak, és tiszttartók vannak:
pereljenek egymással. 39 Ha pedig egyéb dolgok felől
van valami panasztok, a törvényes népgyűlésen majd
elintéztetik. 40 Mert félő, hogy lázadással vádoltatunk
a mai napért, mivelhogy semmi ok sincs, a melylyel
számot tudnánk adni ezért a csődületért. 41 És ezeket
mondván, feloszlatá a gyűlést.

20 Minekutána pedig megszűnt a háborúság,
magához híván Pál a tanítványokat és tőlük
búcsút vévén, elindula, hogy Maczedóniába menjen. 2
Miután pedig azokat a tartományokat eljárta, és intette

őket bő beszéddel, Görögországba méne. 3 És ott
töltött három hónapot. És mivelhogy a zsidók lest
hánytak néki, a mint Siriába készült hajózni, úgy végezé,
hogy Maczedónián át tér vissza. 4 Kíséré pedig őt
Ázsiáig a béreai Sopater, a Thessalonikabeliek közül
pedig Aristárkhus és Sekundus, és a derbei Gájus és
Timótheus; Ázsiabeliek pedig Tikhikus és Trofimus. 5
Ezek előremenvén, megvárának minket Troásban. 6 Mi
pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kievezénk
Filippiből, és menénk ő hozzájok Troásba öt nap alatt;
hol hét napot tölténk. 7 A hétnek első napján pedig
a tanítványok egybegyűlvén a kenyér megszegésére,
Pál prédikál vala nékik, mivelhogy másnap el akara
menni; és a tanítást megnyújtá éjfélig. 8 Vala pedig
elegendő szövétnek abban a felházban, a hol egybe
valának gyülekezve. 9 Egy Eutikhus nevű ifjú pedig ül
vala az ablakban, mély álomba merülve: és mivelhogy
Pál sok ideig prédikála, elnyomatván az álom által,
aláesék a harmadik rend házból, és halva véteték föl.
10 Pál pedig alámenvén, reá borula, és magához ölelve
monda: Ne háborogjatok; mert a lelke benne van. 11
Azután fölméne, és megszegé a kenyeret és evék,
és sokáig, mind virradatig beszélgetvén, úgy indula
el. 12 Felhozák pedig az ifjat elevenen, és felette
igen megvigasztalódának. 13 Mi pedig előremenvén
a hajóra, Assusba evezénk, ott akarván fölvenni Pált;
mert így rendelkezett, ő maga gyalog akarván jőni.
14 Mikor pedig Assusban összetalálkozott velünk,
felvévén őt, menénk Mitilénébe. 15 És onnét elevezvén,
másnap eljutánk Khius ellenébe; a következőn pedig
áthajózánk Sámusba; és Trogilliumban megszállván,
másnap mentünk Milétusba. 16 Mert elvégezé Pál, hogy
Efézus mellett elhajózik, hogy ne kelljen néki időt múlatni
Ázsiában; mert siet vala, hogy ha lehetne néki, pünkösd
napjára Jeruzsálemben legyen. 17 Milétusból azonban
küldvén Efézusba, magához hívatá a gyülekezet véneit.
18 Mikor pedig hozzá mentek, monda nékik: Ti tudjátok,
hogy az első naptól fogva, melyen Ázsiába jöttem,
mint viseltem magamat ti köztetek az egész idő alatt,
19 Szolgálván az Úrnak teljes alázatossággal és sok
könnyhullatás és kisértetek közt, melyek én rajtam a
zsidóknak utánam való leselkedése miatt estek; 20 Hogy
semmitől sem vonogattam magamat, a mi hasznos,
hogy hirdessem néktek, és tanítsalak titeket nyilvánosan
és házanként, 21 Bizonyságot tévén mind zsidóknak,
mind görögöknek az Istenhez való megtérés, és a mi
Urunk Jézus Krisztusban való hit felől. 22 És most ímé
én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, nem
tudván, mik következnek ott én reám. 23 Kivéve, hogy a
Szent Lélek városonként bizonyságot tesz, mondván,
hogy én reám fogság és nyomorúság következik. 24 De
semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága
nékem, csakhogy elvégezhessem az én futásomat
örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr
Jézustól, hogy bizonyságot tegyek az Isten kegyelmének
evangyéliomáról. 25 És most íme én tudom, hogy
nem látjátok többé az én orczámat ti mindnyájan, kik
között általmentem, prédikálván az Istennek országát.
26 Azért bizonyságot teszek előttetek a mai napon,
hogy én mindeneknek vérétől tiszta vagyok. 27 Mert
nem vonogattam magamat, hogy hirdessem néktek
az Istennek teljes akaratát. 28 Viseljetek gondot azért
magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek
titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának
legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett. 29 Mert
én tudom azt, hogy az én eltávozásom után jőnek ti
közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak.
30 Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák
dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után
vonják. 31 Azért vigyázzatok, megemlékezvén arról, hogy
én három esztendeig éjjel és nappal meg nem szüntem
könnyhullatással inteni mindenkit. 32 És most, atyámfiai,
ajánlak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége
ígéjének, a ki felépíthet és adhat néktek örökséget
minden megszenteltek közt. 33 Senkinek ezüstjét, vagy
aranyát, vagy ruháját nem kívántam: 34 Sőt magatok
tudjátok, hogy a magam szükségeiről és a velem
valókról ezek a kezek gondoskodtak. 35 Mindenestől
megmutattam néktek, hogy ily módon munkálkodva kell
az erőtlenekről gondot viselni, és megemlékezni az Úr
Jézus szavairól, mert ő mondá: Jobb adni, mint venni.
36 És mikor ezeket mondotta, térdre esve imádkozék
mindazokkal egybe. 37 Mindnyájan pedig nagy sírásra
fakadtak; és Pálnak nyakába borulva csókolgaták őt.
38 Keseregve kiváltképen azon a szaván, a melyet
mondott, hogy többé az ő orczáját nem fogják látni.
Aztán elkísérték őt a hajóra.

21 A mint pedig, ő tőlük elszakadván, elindultunk,
egyenesen haladva Kósba érkezénk, másnap
pedig Rhodusba, és onnét Patarába. 2 És mikor
találtunk egy hajót, mely Fenicziába méne által, abba
beülvén, elhajózánk. 3 És miután megláttuk Cziprust és
elhagytuk azt balkézre, evezénk Siriába, és Tirusban
köténk ki: mert a hajó ott rakja vala ki a terhét. 4 És ott
maradánk hét napig, miután feltaláltuk a tanítványokat,
kik Pálnak mondják vala a Lélek által, hogy ne menjen
fel Jeruzsálembe. 5 Mikor pedig eltöltöttük azokat a
napokat, kimenvén, elutazánk; kikísérvén bennünket
mindnyájan feleségestől, gyermekestől egészen a
városon kívülre. És a tenger partján térdre esve
imádkozánk. 6 És egymástól elbúcsúzván, beülénk a
hajóba, azok pedig megtérének az övéikhez. 7 Mi pedig
a hajózást bevégezvén, Tirusból eljutánk Ptolemaisba;
és köszöntvén az atyafiakat, nálok maradánk egy
napig. 8 Másnap pedig elmenvén Pál és mi, kik ő vele

valánk, érkezénk Czezáreába; és bemenvén a Filep
evangyélista házába, ki ama hét közül való vala, ő nála
maradánk. 9 Ennek pedig vala négy szűz leánya, a
kik prófétálnak vala. 10 Mialatt pedig mi több napig ott
maradánk, alájöve egy Júdeából való próféta, névszerint
Agabus. 11 És mikor hozzánk jött, vevé Pálnak az
övét, és megkötözvén a maga kezeit és lábait, monda:
Ezt mondja a Szent Lélek: A férfiút, a kié ez az öv,
ekképen kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben, és
adják a pogányoknak kezébe. 12 Mikor pedig ezeket
hallottuk, kérők, mind mi, mind az oda valók, hogy
ne menjen fel Jeruzsálembe. 13 De Pál felele: Mit
míveltek sírván és az én szívemet kesergetvén? mert
én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész
vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézusnak nevéért. 14
Mikor azért nem engedett, megnyugodtunk, mondván:
Legyen meg az Úrnak akaratja. 15 E napok után
pedig felkészülődvén, felmenénk Jeruzsálembe. 16
Jövének pedig mi velünk együtt a tanítványok közül
is Czézáreából, kik elvezetének bizonyos cziprusi
Mnásonhoz, egy régi tanítványhoz, hogy ott legyen
szállásunk. 17 Mikor azért Jeruzsálembe jutottunk,
örömmel fogadának minket az atyafiak. 18 Másnap
pedig beméne Pál velünk együtt Jakabhoz; és a
vének mindnyájan ott valának. 19 És köszöntvén őket,
elbeszélé egyenként, a miket az Isten a pogányok között
az ő szolgálata által cselekedett. 20 Azok pedig ezt
hallván, dicsőíték az Urat; és mondának néki: Látod,
atyámfia, mely sok ezeren vannak zsidók, kik hívőkké
lettek; és mindnyájan buzognak a törvény mellett:
21 Felőled pedig azt hallották, hogy te mindazokat a
zsidókat, kik a pogányok között vannak, Mózestől való
elszakadásra tanítod, azt mondván, hogy ne metéljék
körül fiaikat, se a zsidó szokások szerint ne járjanak.
22 Micsoda annakokáért? Mindenesetre össze kell
gyülekezni a sokaságnak; mert meghallják, hogy ide
jöttél. 23 Ezt míveld azért, a mit néked mondunk: Van
mi köztünk négy férfiú, kik fogadalmat vettek magokra;
24 Ezeket magad mellé vévén, tisztulj meg velök, és
költs rájok, hogy megnyíressék fejöket: és megtudják
mindenek, hogy semmi sincs azokban, a miket te felőled
hallottak; hanem te magad is úgy jársz, hogy a törvényt
megtartod. 25 A pogányokból lett hívők felől pedig
mi írtunk, azt végezvén, hogy ők semmi ilyenfélét ne
tartsanak meg, hanem csak oltalmazzák meg magokat
mind a bálványoknak áldozott hústól, mind a vértől,
mind a fúlvaholt állattól, mind a paráznaságtól. 26 Akkor
Pál maga mellé véve azokat a férfiakat, másnap ő
velök megtisztulván, beméne a templomba, bejelentvén
a tisztulás napjainak eltelését, a míg mindegyikökért
elvégeztetik az áldozat. 27 Mikor pedig a hét nap immár
eltelőben volt, az Ázsiából való zsidók, meglátván őt
a templomban, felindíták az egész sokaságot, és reá
veték kezöket, 28 Kiáltván: Izraelita férfiak, legyetek
segítségül: ez az az ember, ki e nép ellen, a törvény
ellen és e hely ellen tanít mindenkit mindenütt; ezen
felül még görögöket is hozott be a templomba, és
megfertéztette ezt a szent helyet. 29 Mert látták vala
annakelőtte az efézusi Trofimust ő vele a városban, kiről
azt vélék, hogy Pál bevitte a templomba. 30 Megmozdula
azért az egész város, és a nép összecsődüle: és Pált
megragadván, vonszolják vala ki őt a templomból: és
mindjárt bezáratának az ajtók. 31 Mikor pedig meg
akarák őt ölni, feljuta a hír a sereg ezredeséhez, hogy
az egész Jeruzsálem felzendült. 32 Ki azonnal vitézeket
és századosokat vévén maga mellé, lefutott hozzájok.
Azok pedig mikor meglátták az ezredest és a vitézeket,
megszűnének Pált verni. 33 Akkor odaérvén az ezredes,
elfogatá őt, és parancsolá, hogy kötözzék meg két
lánczczal; és tudakozá, hogy kicsoda és mit cselekedett.
34 De ki egyet, ki mást kiált vala a sokaság között; és
mikor nem értheté meg a bizonyos valóságot a zajongás
miatt, parancsolá, hogy vigyék el őt a várba. 35 Mikor
pedig a lépcsőkhöz jutott, lőn, hogy úgy vivék őt a
vitézek a néptömeg erőszaktétele miatt; 36 Mert követi
vala a népnek sokasága, kiáltozva: Öld meg őt! 37 És
mikor immár a várba akarák bevinni Pált, monda az
ezredesnek: Vajjon szabad-e nékem valamit szólanom
te hozzád? Az pedig monda: Tudsz görögül? 38 Hát
nem te vagy az az egyiptomi, ki e napoknak előtte
fellázította és kivitte a pusztába azt a négyezer orgyilkos
férfiút? 39 Monda pedig Pál: Én ugyan tárzusi zsidó
ember vagyok, Cziliczia nem ismeretlen városának
polgára; de kérlek téged, engedd meg nékem, hogy
szóljak a néphez. 40 Mikor aztán az megengedte, Pál a
lépcsőkön állva intett kezével a népnek: és mikor nagy
csendesség lőn, megszólala zsidó nyelven, mondván:

22 Atyámfiai, férfiak és atyák, hallgassátok meg az én
beszédemet, a melylyel most magamat előttetek
mentem. 2 Mikor pedig hallották, hogy zsidó nyelven
szól hozzájok, még inkább nyugalmat tanusítottak. És
monda: 3 Én zsidó ember vagyok, születtem a cziliczia
Tárzusban, fölneveltettem pedig ebben a városban a
Gamáliel lábainál, taníttattam az atyák törvényének
pontossága szerint, buzgó lévén az Istenhez, miként
ti mindnyájan vagytok ma: 4 És ezt a tudományt
üldöztem mind halálig, megkötözvén és tömlöczbe
vetvén mind férfiakat, mind asszonyokat. 5 Miképen a
főpap is bizonyságom nékem, és a véneknek egész
tanácsa; kiktől leveleket is vévén az atyafiakhoz,
Damaskusba menék, hogy az odavalókat is fogva
hozzam Jeruzsálembe, hogy bűnhődjenek. 6 Lőn
pedig, hogy a mint menék és közelgeték Damaskushoz,
déltájban nagy hirtelenséggel az égből nagy világosság
sugárzott körül engem. 7 És leesém a földre, és hallék

szót, mely monda nékem: Saul, Saul, mit kergetsz
engem? 8 Én pedig felelék: Kicsoda vagy, Uram? És
monda nékem: Én vagyok a názáreti Jézus, a kit te
kergetsz. 9 A kik pedig velem valának, a világosságot
ugyan látták, és megrémültek; de annak szavát, a ki
velem szól vala, nem hallották. 10 Én pedig mondék: Mit
cselekedjem, Uram? Az Úr pedig monda nékem: Kelj
fel és menj el Damaskusba; és ott megmondják néked
mindazokat, a mik elrendelvék néked, hogy véghez
vigyed. 11 Mikor pedig nem láték annak a világosságnak
dicsősége miatt, a velem valóktól kézenfogva vezettetve
menék Damaskusba. 12 Egy bizonyos Ananiás pedig,
ki a törvény szerint istenfélő férfiú, kiről az ott lakó
zsidók mind jó bizonyságot tesznek, 13 Hozzám jöve
és mellém állva monda nékem: Saul atyámfia, nyerd
vissza szemed világát. És én azon szempillantásban
reá tekintettem. 14 Ő pedig monda: A mi atyáinknak
Istene választott téged, hogy megismerd az ő akaratát,
és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az ő szájából. 15
Mert leszel néki tanúbizonysága minden embernél azok
felől, a miket láttál és hallottál. 16 Most annakokáért
mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedjél meg és
mosd le a te bűneidet, segítségül híván az Úrnak nevét.
17 Lőn pedig, hogy mikor Jeruzsálembe megtértem és
imádkozám a templomban, elragadtatám lelkemben,
18 És látám őt, ki ezt mondá nékem: Siess és menj
ki hamar Jeruzsálemből: mert nem veszik be a te
tanúbizonyságtételedet én felőlem. 19 És én mondék:
Uram, ők magok tudják, hogy én tömlöczbe vetettem és
vertem zsinagógánként azokat, a kik hisznek vala te
benned: 20 És mikor ama te mártírodnak, Istvánnak vére
kiontaték, én is ott állék és helyeslém az ő megöletését,
és őrizém azoknak köntösét, a kik őt megölték. 21
És monda nékem: Eredj el, mert én téged messze
küldelek a pogányok közé. 22 Hallgatják vala pedig
őt e szóig; de most felemelék szavokat, mondván:
Töröld el a földszínéről az ilyent, mert nem illik néki
élni. 23 Mikor pedig azok kiabáltak, és köntösüket
elhányák, és port szórának a levegőbe, 24 Parancsolá
az ezredes, hogy vigyék őt a várba, mondván, hogy
korbácsütésekkel vallassák ki őt, hogy megtudhassa, mi
okért kiabáltak úgy reá. 25 A mint azonban lekötötték
őt a szíjakkal, monda Pál az ott álló századosnak:
Vajjon szabad-é néktek római embert, kit el nem
ítéltek, megostorozni? 26 Miután pedig ezt meghallá
a százados, elmenvén, megjelenté az ezredesnek,
mondván: Meglásd, mit akarsz cselekedni; mert ez
az ember római. 27 Hozzámenvén azért az ezredes,
monda néki: Mondd meg nékem, te római vagy-é? Ő
pedig monda: Az. 28 És felele az ezredes: Én nagy
összegért vettem meg ezt a polgárjogot. Pál pedig
monda: Én pedig benne is születtem. 29 Mindjárt
eltávozának azért ő tőle, a kik őt vallatni akarák. Sőt
az ezredes is megijede, mikor megértette, hogy római,
és hogy őt megkötöztette. 30 Másnap pedig meg
akarván tudni a bizonyos valóságot, miben vádoltatik a
zsidóktól, feloldatá őt bilincseiből, és megparancsolá,
hogy a főpapok az ő egész tanácsokkal egyben hozzá
menjenek; és levezetvén Pált, eleikbe állatá.

23 Mikor pedig a tanácsra vetette szemét Pál,
monda: Atyámfiai, férfiak, én teljes jó lelkiismerettel
szolgáltam az Istennek mind e mai napig. 2 Ananiás
főpap pedig megparancsolá azoknak, kik ő mellette
állanak vala, hogy üssék őt szájon. 3 Akkor Pál monda
néki: Megver az Isten téged, te kimeszelt fal! És te leülsz
engem a törvény szerint megítélni, és törvényellenesen
cselekedve parancsolod, hogy engem verjenek? 4
Az ott állók pedig mondának: Az Istennek főpapját
szidalmazod-é? 5 Pál pedig monda: Nem tudtam,
atyámfiai, hogy főpap. Mert meg van írva: A te néped
fejedelmét ne átkozd! 6 Mikor pedig Pál eszébe vette,
hogy az egyik részök a sadduczeusok, a másik pedig a
farizeusok közül való, felkiálta a tanács előtt: Atyámfiai,
férfiak, én farizeus vagyok, farizeus fia, a halottak
reménysége és feltámadása miatt vádoltatom én. 7
A mint pedig ő ezt mondta, meghasonlás támada a
farizeusok és a sadduczeusok között, és a sokaság
megoszlott. 8 Mert a sadduczeusok azt mondják,
hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek; a
farizeusok pedig mind a kettőt vallják. 9 Támada azért
nagy kiáltozás: és felkelvén az írástudók a farizeusok
pártjából, tusakodnak vala, mondván: Semmi rosszat
sem találunk ez emberben; ha pedig lélek szólott néki,
vagy angyal, ne tusakodjunk Isten ellen. 10 Mikor pedig
nagy hasonlás támadt, félvén az ezredes, hogy Pál
szétszaggattatik azoktól, parancsolá, hogy a sereg
alájővén, ragadja ki őt közülök, és vigye el a várba. 11 A
következő éjszakán pedig melléállván néki az Úr, monda:
Bízzál Pál! Mert miképen bizonyságot tettél az én felőlem
való dolgokról Jeruzsálemben, azonképen kell néked
Rómában is bizonyságot tenned. 12 Midőn pedig nappal
lőn, a zsidók közül némelyek összeszövetkezvén, átok
alatt kötelezék el magokat, mondván, hogy sem nem
esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik
Pált. 13 Többen valának pedig negyvennél, kik ezt az
összeesküvést szőtték. 14 Ezek elmenvén a főpapokhoz
és a vénekhez, mondának: Átok alatt megesküdtünk,
hogy semmit nem ízlelünk addig, míg meg nem öljük
Pált. 15 Most azért ti jelentsétek be az ezredesnek a
tanácscsal egybe, hogy holnap hozza le őt ti hozzátok,
mintha az ő dolgának tüzetesebben végére akarnátok
járni. Mi pedig, minekelőtte ő ide érne, készek vagyunk
őt megölni. 16 Meghallván azonban a Pál nőtestvérének
fia e cselvetést, megjelenvén és bemenvén a várba,
tudtára adá Pálnak. 17 Pál pedig egyet a századosok
közül magához hívatván, monda: Ezt az ifjat vezesd

az ezredeshez; mert valamit akar néki jelenteni. 18 Az
annakokáért maga mellé vévén őt, vivé az ezredeshez,
és monda: A fogoly Pál magához hivatván engem,
kéré, hogy ez ifjat hozzád vezessem, mert valamit akar
néked mondani. 19 Az ezredes pedig őt kézen fogván,
és félrevonulván külön, tudakolá: Micsoda az, a mit
nékem jelenteni akarsz? 20 Az pedig monda: A zsidók
elvégezték, hogy megkérnek téged, hogy Pált holnap
vidd le a tanács elé, mintha valamit tüzetesebben meg
akarnának tudakozni ő felőle. 21 Te azért ne engedj
nékik: mert közülök negyvennél több férfiú leselkedik ő
utána, kik átok alatt kötelezték el magukat, hogy sem
nem esznek, sem nem isznak addig, míg meg nem ölik
őt. És immár készen vannak, várakozva a te izenetedre.
22 Az ezredes tehát elbocsátá az ifjat, meghagyván néki,
hogy el ne mondd senkinek, hogy ezeket megjelentetted
nékem. 23 És magához hivatván kettőt a századosok
közül, monda: Készítsetek föl kétszáz vitézt, hogy
induljanak Czézáreába, és hetven lovast, és kétszáz
parittyást, az éjszakának harmadik órájától fogva. 24 És
hogy barmokat is adjanak melléjük, hogy Pált felültetve
békességgel vigyék Félix tiszttartóhoz. 25 Levelet is
írt, melynek tartalma ez vala: 26 Klaudius Lisiás a
nemes Félix tiszttartónak üdvöt! 27 Ezt a férfiút, kit a
zsidók megfogtak és meg akartak ölni, oda menvén a
sereggel, kiszabadítám, megértvén, hogy római. 28 Meg
akarván pedig tudni az okát, miért vádolják őt, levivém
őt az ő tanácsuk elébe. 29 És úgy találtam, hogy ő
az ő törvényüknek kérdései felől vádoltatik, de semmi
halálra vagy fogságra méltó vétke nincs. 30 Minthogy
pedig nékem megjelentették, hogy a zsidók e férfiú után
ólálkodni akarnak, azonnal hozzád küldém, meghagyva
vádolóinak is, hogy a mi dolguk van ő ellene, te előtted
mondják meg. Légy jó egészségben! 31 A vitézek
tehát, a mint nékik megparancsolták, Pált felvévén,
elvivék azon éjszakán Antipatrisba. 32 Másnap pedig
hagyván a lovagokat tovább menni ő vele, visszatérének
a várba. 33 Azok pedig eljutván Czézáreába, és átadván
a levelet a tiszttartónak, Pált is elébe állaták. 34 Mikor
pedig elolvasta a tiszttartó, és megkérdezte, melyik
tartományból való, és megértette, hogy Cziliczíából, 35
Monda: Majd kihallgatlak, mikor vádlóid is eljőnek. És
parancsolá, hogy a Héródes palotájában őrizzék őt.

24 Öt nap mulva aztán aláméne Ananiás főpap a
vénekkel és egy Tertullus nevű prókátorral, kik
panaszt tettek a tiszttartónál Pál ellen. 2 Mikor pedig
ő előszóllíttatott, Tertullus vádolni kezdé, mondván: 3
Nagyságos Félix, teljes háládatossággal ismerjük el,
hogy te általad nagy békességet nyerünk, és a te
gondoskodásod folytán igen jó intézkedések történnek
e népre nézve, minden tekintetben és mindenütt. 4 De
hogy téged sok ideig ne tartóztassalak, kérlek hallgass
meg minket röviden a te kegyelmességed szerint. 5 Mi
ugyanis úgy találtuk, hogy ez veszedelmes ember, és
hasonlást támaszt a föld kerekségén levő valamennyi
zsidó közt, és a nazarénusok felekezetének feje, 6 Ki
a templomot is meg akarta fertőztetni. Meg is fogtuk
őt, és a mi törvényünk szerint akartuk megítélni. 7
De Lisiás, az ezredes, nagy karhatalommal oda jövén,
kivevé őt kezünkből. 8 És azt parancsolá, hogy az ő
vádolói hozzád jőjjenek. Tőle te magad, ha kihallgatod,
értesülhetsz mindezekről, melyekkel mi őt vádoljuk. 9
Helybenhagyák pedig a zsidók is, mondogatván, hogy
úgy vannak ezek. 10 Felele pedig Pál, miután intett néki
a tiszttartó a szólásra: Mivelhogy tudom, hogy te sok
esztendő óta vagy e népnek bírája, bátorságosabban
védekezem a magam ügyében, 11 Mert megtudhatod,
hogy nincsen tizenkét napjánál több, mióta feljöttem
imádkozni Jeruzsálembe. 12 És a templomban sem
találtak engem, hogy valakivel vetekedtem volna,
vagy hogy a népet egybezendítettem volna, sem
a zsinagógákban, sem a városban. 13 Rám sem
bizonyíthatják azokat, a mikkel most engem vádolnak.
14 Erről pedig vallást teszek néked, hogy én a szerint az
út szerint, melyet felekezetnek mondanak, úgy szolgálok
az én atyáim Istenének, mint a ki hiszek mindazokban,
a mik a törvényben és a prófétákban meg vannak írva.
15 Reménységem lévén az Istenben, hogy a mit ezek
maguk is várnak, lesz feltámadásuk a halottaknak, mind
igazaknak, mind hamisaknak. 16 Ebben gyakorlom pedig
magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem
legyen az Isten és emberek előtt mindenkor. 17 Sok
esztendő múlva pedig eljövék, hogy az én népemnek
alamizsnát hozzak és áldozatokat. 18 Ezek közben
találának engem megtisztulva a templomban, nem
sokasággal, sem pedig háborúságtámasztásban, némely
Ázsiából való zsidók, 19 Kiknek ide kellett volna te
elődbe jőni és vádolni, ha valami panaszuk volna
ellenem. 20 Avagy ezek magok mondják meg, vajjon
találtak-é bennem valami hamis cselekedetet, mikor én
a tanács előtt álltam; 21 Hacsak ez egy szó tekintetében
nem, melyet közöttük állva kiáltottam, hogy: A halottak
feltámadása felől vádoltatom én tőletek e mai napon. 22
Mikor pedig ezeket hallotta Félix, elhalasztá dolgukat,
mivelhogy tüzetesebb tudomása volt e szerzet dolgai
felől, és monda: Mikor Lisias ezredes alájő, dönteni fogok
ügyetekben. 23 És megparancsolá a századosnak, hogy
Pált őrizzék, de enyhébb fogságban legyen, és senkit
ne tiltsanak el az övéi közül attól, hogy szolgáljon néki,
vagy hozzá menjen. 24 Egynéhány nap mulva pedig
Félix megjelenvén feleségével Drusillával egybe, ki
zsidó asszony vala, maga elé hívatá Pált, és hallgatá őt
a Krisztusban való hit felől. 25 Mikor pedig ő igazságról,
önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről szólt,
megrémülve monda Félix: Mostan eredj el; de mikor

alkalmatosságom lesz, magamhoz hivatlak téged. 26
Egyszersmind pedig azt is reményli vala, hogy Pál pénzt
ad néki, hogy őt szabadon bocsássa: ezért gyakrabban
is magához hivatván őt, beszélget vala véle. 27 Mikor
pedig két esztendő elmúlt, Félix utóda Porcius Festus
lőn; és a zsidóknak kedveskedni akarván Félix, Pált
fogságban hagyá.

25 Festus tehát, miután bement a tartományba, három
nap mulva felméne Jeruzsálembe Czézáreából. 2
Panaszt tőnek pedig néki a főpap és a zsidók főemberei
Pál ellen, és kérék őt, 3 Kérvén magok számára
jóindulatát ő ellene, hogy hozassa át őt Jeruzsálembe,
lest vetvén, hogy megölhessék őt az úton. 4 Festus
azonban azt felelé, hogy Pált Czézáreában őrzik, ő
maga pedig csakhamar ki fog menni: 5 A kik azért
köztetek, úgymond, főemberek, velem alájővén, ha
valami gonoszság van abban a férfiúban, emeljenek
vádat ellene. 6 Miután pedig tíz napnál tovább időzött
közöttük, lemenvén Czézáreába, másnap ítélőszékibe
üle, és Pált előhozatá. 7 Mikor pedig az megjelent,
körülállák a zsidók, kik alámentek vala Jeruzsálemből,
sok és súlyos vádat hozván fel Pál ellen, melyeket
nem bírtak bebizonyítani; 8 Mivelhogy ő a maga
mentségére ezt feleli vala: Sem a zsidók törvénye
ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen
semmit sem vétettem. 9 Festus pedig a zsidóknak
kedveskedni akarván, felelvén Pálnak, monda: Akarsz-é
Jeruzsálembe felmenni és ott ítéltetni meg ezekről én
előttem? 10 Pál azonban monda: A császár ítélőszéke
előtt állok, itt kell nékem megítéltetnem. A zsidóknak
semmit sem vétettem, miként te is jól tudod. 11 Mert ha
vétkes vagyok és valami halálra méltót cselekedtem, nem
vonakodom a haláltól; ha azonban semmi sincs azokban,
a mikkel ezek vádolnak engem, senki sem ajándékozhat
oda engem azoknak. A császárra appellálok! 12 Akkor
Festus tanácsával értekezvén, felele: A császárra
appelláltál, a császár elé fogsz menni! 13 Néhány nap
elmúltával pedig Agrippa király és Bernicé érkezék
Czézáreába, hogy köszöntsék Festust. 14 Mikor pedig
több napig időztek ott, Festus elébe adá a királynak a
Pál dolgát, mondván: Van itt egy férfiú, kit Félix hagyott
fogva. 15 Ki felől, mikor Jeruzsálembe mentem, jelentést
tőnek a főpapok és a zsidóknak vénei, kérve ő ellene
ítéletet. 16 Kiknek azt felelém, hogy nem szokásuk a
rómaiaknak, hogy valamely embert halálra adjanak,
mielőtt a vádlott szembe nem állíttatik vádlóival, és
alkalmat nem nyer a vád felől való mentségére. 17 Mikor
azért ők ide gyűltek, minden haladék nélkül másnap az
ítélőszékbe ülvén, előhozatám azt a férfiút, 18 Ki ellen,
mikor vádlói előálltak, semmi bűnt nem hoztak fel azok
közül, a miket én sejtettem: 19 Hanem valami vitás
kérdéseik valának ő vele az ő tulajdon babonaságuk
felől, és bizonyos megholt Jézus felől, kiről Pál azt
állítja vala, hogy él. 20 Én pedig bizonytalanságban
lévén az e felől való vitára nézve, kérdém, vajjon
akar-é Jeruzsálembe menni, és ott ítéltetni meg ezek
felől. 21 Pál azonban appellálván, hogy ő Augustus
döntésére tartassék fenn, parancsolám, hogy tartassék
fogva, míg őt a császárhoz nem küldhetem. 22 Agrippa
pedig monda Festusnak: Szeretném magam is azt az
embert hallani. Ő pedig monda: Holnap meg fogod őt
hallani. 23 Másnap tehát eljővén Agrippa és Bernicé
nagy pompával, és bemenvén a kihallgatási terembe az
ezredesekkel és a város főfőpolgáraival együtt, Festus
parancsolatjára előhozák Pált. 24 És monda Festus:
Agrippa király, és ti férfiak mindnyájan, kik velünk egybe
itt vagytok! Látjátok őt, ki felől a zsidóknak egész
sokasága megkeresett engem, mind Jeruzsálemben,
mind itt, azt kiáltva, hogy nem kell néki tovább élnie.
25 Én pedig, ámbár megértém, hogy semmi halálra
méltó dolgot sem cselekedett, de mivel éppen ő maga
appellált Augustusra, elvégeztem, hogy elküldöm őt. 26
Ki felől nem tudok valami bizonyost írni az én uramnak.
Ezért hoztam őt előtökbe, és kiváltképen te elődbe,
Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténtével tudjak
mit írni. 27 Mert esztelen dolognak látszik nékem, hogy
a ki foglyot küld, az ellene való vádakat is meg ne
jelentse.

26 Agrippa pedig monda Pálnak: Megengedtetik
néked, hogy szólj a magad mentségére. Akkor Pál
kinyújtván kezét, védőbeszédet tartott: 2 Agrippa király!
Boldognak tartom magamat, hogy mindazok felől, a
mikkel a zsidóktól vádoltatom, te előtted fogok védekezni
e mai napon; 3 Mivel te nagyon jól ismered a zsidók
minden szokását és vitás kérdését. Azért kérlek, hallgass
meg engem türelmesen! 4 Az én ifjúságomtól fogva
való életemet tehát, mely kezdetétől az én népem közt
Jeruzsálemben folyt le, tudják a zsidók mindnyájan. 5 Kik
tudják rólam eleitől fogva (ha bizonyságot akarnak tenni),
hogy én a mi vallásunknak legszigorúbb felekezete
szerint éltem, mint farizeus. 6 Most is az Istentől a
mi atyáinknak tett ígéret reménységéért állok itt ítélet
alatt: 7 Melyre a mi tizenkét nemzetségünk, éjjel és
nappal buzgón szolgálva reményli, hogy eljut; mely
reménységért vádoltatom, Agrippa király, a zsidóktól.
8 Micsoda? Hihetetlen dolognak tetszik néktek, hogy
Isten halottakat támaszt fel? 9 Én bizonyára elvégeztem
vala magamban, hogy ama názáreti Jézus neve ellen
sok ellenséges dolgot kell cselekednem. 10 Mit meg is
cselekedtem Jeruzsálemben: és a szentek közül én sokat
börtönbe vettettem, a főpapoktól való felhatalmazást
megnyervén. Sőt mikor megölettetének, szavazatommal
hozzájárultam. 11 És minden zsinagógában gyakorta
büntetvén őket, káromlásra kényszerítettem; és felettébb
dühösködvén ellenök, kergettem mind az idegen
városokig is. 12 E dologban épen útban lévén Damaskus

felé a főpapoktól vett felhatalmazással és engedelemmel,
13 Délben látám az úton király, hogy mennyből a napnak
fényességét meghaladó világosság sugárzott körül
engem és azokat, kik velem együtt haladnak vala. 14
Mikor pedig mi mindnyájan leestünk a földre, hallék
szózatot, mely én hozzám szól és ezt mondja vala zsidó
nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz engem? Nehéz néked
az ösztön ellen rúgódoznod. 15 Én pedig mondék:
Kicsoda vagy, Uram? És az monda: Én vagyok Jézus,
a kit te kergetsz. 16 De kelj fel, és állj lábaidra: mert
azért jelentem meg néked, hogy téged szolgává és
bizonysággá rendeljelek úgy azokban, a miket láttál,
mint azokban, a mikre nézve meg fogok néked jelenni;
17 Megszabadítván téged e néptől és a pogányoktól, kik
közé most küldelek, 18 Hogy megnyissad szemeiket,
hogy setétségből világosságra és a Sátánnak hatalmából
az Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a
megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én
bennem való hit által. 19 Azért, Agrippa király, nem levék
engedetlen a mennyei látás iránt; 20 Hanem először
a Damaskusbelieknek és Jeruzsálembelieknek, majd
Júdeának egész tartományában és a pogányoknak
hirdettem, hogy bánják meg bűneiket és térjenek meg
az Istenhez, a megtéréshez méltó cselekedeteket
cselekedvén. 21 Ezekért akartak engem megölni a
zsidók, megfogván a templomban. 22 De Istentől
segítséget vévén, mind e mai napig állok, bizonyságot
tévén mind kicsinynek, mind nagynak, semmit sem
mondván azokon kívül, a mikről mind a próféták
megmondották, mind Mózes, hogy be fognak teljesedni:
23 Hogy a Krisztusnak szenvedni kell, hogy mint a
halottak feltámadásából első, világosságot fog hirdetni e
népnek és a pogányoknak. 24 Mikor pedig ő ezeket
mondá a maga mentségére, Festus nagy fenszóval
monda: Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged
őrültségbe visz. 25 Ő pedig monda: Nem vagyok bolond,
nemes Festus, hanem igaz és józan beszédeket szólok.
26 Mert tud ezekről a király, kihez bátorságosan is szólok:
mert épen nem gondolom, hogy ezek közül ő előtte
bármi is ismeretlen volna; mert nem valami zugolyában
lett dolog ez. 27 Hiszel-e, Agrippa király, a prófétáknak?
Tudom, hogy hiszel. 28 Agrippa pedig monda Pálnak:
Majdnem ráveszel engem, hogy keresztyénné legyek.
29 Pál pedig monda: Kívánnám Istentől, hogy necsak
majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok
is, kik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, a minő
én is vagyok, e bilincsektől megválva. 30 És mikor ő
ezeket mondá, felkele a király és a tiszttartó és Bernicé
és a kik velük együtt ültek; 31 És visszavonultokban
beszélgetnek vala egymással, mondván: Semmi halálra,
vagy fogságra méltó dolgot nem cselekszik ez az ember.
32 Agrippa pedig monda Festusnak: Ezt az embert
szabadon lehetett volna bocsátani, ha a császárra nem
appellált volna.

27 Midőn pedig elvégeztetett, hogy mi Itáliába
hajózzunk, átadák mind Pált, mind némely
egyéb foglyokat egy Július nevű századosnak a
császári seregből. 2 Beülvén azért egy Adramittiumból
való hajóba, az Ázsia mentében fekvő helyeket
akarván behajózni, elindulánk, velünk lévén a
maczedóniai Aristárkhus, ki Thessalonikából való. 3 És
másnap megérkezénk Sidonba. És Július emberséggel
bánván Pállal, megengedé, hogy barátaihoz elmenve
gondoskodásukban részesüljön. 4 És onnan elindulván,
Ciprus alatt evezénk el, mivelhogy a szelek ellenkezők
valának. 5 És a Cziliczia és Pámfilia mellett levő
tengeren átevezvén, eljutánk a licziai Mirába. 6 És
mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai
hajót talált, abba szállított be minket. 7 Több napon
át azonban lassan hajózván és nehezen érkezvén
Knidushoz, mivel nem enged vala bennünket odajutni
a szél, elhajózánk Kréta alatt, Salmóné mellett, 8 És
nagy ügygyel-bajjal elhajózván mellette, jutánk egy
helyre, melyet Szépkikötőknek neveznek, melyhez közel
vala Lásea városa. 9 Mivel pedig sok idő mult el, és
a hajózás más veszedelmes vala, mivelhogy a bőjt
is elmult immár, inti vala Pál őket, 10 Ezt mondván
nékik: Férfiak, látom, hogy nemcsak a teréhnek és
a hajónak, hanem a mi életünknek is bántódásával
és nagy kárával fog történni e hajózás. 11 De a
százados inkább hisz vala a kormányosmesternek és a
hajótulajdonosnak, hogynem annak, a mit Pál mond
vala. 12 Mivel pedig az a kikötő telelésre nem volt
alkalmas, a többség azt határozá, hogy hajózzanak
el onnan is, ha valami módon eljutva Fénixbe, Kréta
kikötőjébe, mely délnyugot és északnyugot felé néz,
kitelelhetnének. 13 Mivel pedig déli szél kezdett lassan
fúni, azt gondolván, hogy feltett szándékuknak uraivá
lettek, elindulván, közelebb hajóztak el Kréta mellett. 14
Nemsokára azonban viharos szélvész csapott le oda,
mely Észak-keleti szélnek neveztetik. 15 Mikor pedig a
hajó elragadtatott, és nem bírt a széllel szembe menni,
nekieresztvén azt, vitetünk vala tova. 16 Mikor pedig egy
kis sziget alá futottunk, mely Klaudának hívattatik, csak
alig bírtuk hatalmunkba keríteni a csolnakot. 17 Melyet
miután felvontak, védőeszközöket alkalmaznak vala,
alól megövedzvén a hajót; és mivel félnek vala, hogy
zátonyra bukkannak, lebocsátván a vitorlát, úgy vitetnek
vala. 18 Mikor pedig a szélvésztől nagyon hányattatánk,
másnap a hajóterhet kihányák; 19 És harmadnap
tulajdon kezeinkkel hányók ki a hajó felszerelését. 20
Mikor pedig több napon át sem nap, sem csillagok
nem látszottak, és nem kis vihar szorongatott, továbbra
minden reménységünk elvétetett életben maradásunk
felől. 21 Mikor pedig hosszas volt már az étlenség, akkor

Pál felállván ő közöttük, monda: Jóllehet szükséges
lett volna, óh férfiak, hogy engedelmeskedve nékem,
ne indultunk volna el Krétából, és elkerültük volna
ezt a bajt és kárt: 22 Mindazáltal mostanra nézve is
intelek benneteket, hogy jó reménységben legyetek;
mert egy lélek sem vész el közületek, hanem csak
a hajó. 23 Mert ez éjjel mellém álla egy angyala az
Istennek, a kié vagyok, a kinek szolgálok is, 24 Ezt
mondván: Ne félj Pál! A császár elé kell néked állanod.
És ímé az Isten ajándékba adta néked mindazokat, kik
te veled hajóznak. 25 Annakokáért jó reménységben
legyetek, férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy
lesz, a mint nékem megmondatott. 26 Egy szigetre
kell pedig nékünk kivetődnünk. 27 Mikor pedig a
tizennegyedik éjszaka eljött, a mint ide s tova hányatánk
az Ádrián, éjféltájban észrevevék a hajósok hogy valami
szárazföld közelget hozzájok. 28 És lebocsátván a
vízmérő ónt, húsz ölnyinek találák, majd egy kevéssé
tovább menvén és ismét lebocsátván a vízmérő ónt,
találák tizenöt ölnyinek. 29 És mivel féltek, hogy szirtes
helyekre vetődhetnek, a hajónak hátulsó részéből négy
vasmacskát vetvén ki, kívánják vala, hogy nappal
legyen. 30 A hajósok pedig mikor el akarának menekülni
a hajóból, és a csolnakot lebocsáták a tengerre,
annak színe alatt, mintha a hajó orrából vasmacskákat
akarnának vetni, 31 Monda Pál a századosnak és
a vitézeknek: Ha ezek a hajóban nem maradnak, ti
meg nem szabadulhattok. 32 Akkor a vitézek elvágák
a csolnak köteleit, és ki hagyák esni azt. 33 Addig
pedig, míg nappal lenne, inti vala Pál mindnyájokat,
hogy egyenek, mondván: Ma tizennegyedik napja, mióta
folyton étlen várakoztok, semmit sem véve magatokhoz.
34 Azért intelek benneteket, hogy egyetek, mert ez a ti
javatokra szolgál. Mert közületek senkinek sem esik le
egy hajszál a fejéről. 35 Mikor pedig ezeket mondá, és
kenyeret vőn kezébe, hálákat ada Istennek mindnyájok
előtt, és megtörvén, kezde enni. 36 Felbátorodván pedig
mindnyájan, szintén vevének magukhoz táplálékot. 37
Valánk pedig a hajóban lélekszám szerint összesen
kétszázhetvenhatan. 38 Miután pedig megelégedtek
eledellel, a hajót könnyebbítik vala, a gabonát kihányván
a tengerbe. 39 Mikor pedig megvirradt, a szárazföldet
nem ismerik vala fel; hanem egy tengeröblöt sajdítanak
vala, melynek síma partja van, melyre végezék, hogy
kihajtják a hajót, ha bírják. 40 A vasmacskákat
azért körös-körül elvagdalván, a tengerben hagyák,
egyszersmind eloldván a kormányrudak köteleit és
felvonván a nagy vitorlát a szélfúvásnak, igyekeznek
vala a part felé haladni. 41 De mikor egy zátonyos helyre
találtak, ráhajtották a hajót. És az első része ugyan
megakadván, mozdíthatatlanul marad vala, a hátulsó
része azonban szakadoz vala a haboknak ereje miatt.
42 A vitézeknek pedig az lőn tanácsa, hogy a foglyokat
vágják le, hogy senki el ne szaladhasson, minekutána
kiúszott. 43 De a százados meg akarván tartani Pált,
eltiltá őket e szándéktól, és megparancsolá, hogy a kik
úszni tudnak, először azok szökdössenek a tengerbe és
meneküljenek ki a szárazföldre. 44 A többiek pedig ki
deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. És így lőn, hogy
mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

28 És miután szerencsésen megmenekültek, akkor
megtudák, hogy Melitának neveztetik az a sziget.
2 A barbárok pedig nem közönséges emberséget
cselekesznek vala mi velünk: mert tüzet gerjesztvén,
befogadának mindnyájónkat a rajtunk való záporért
és a hidegért. 3 Mikor pedig Pál nagy sok venyigét
szedett és a tűzre tette, egy vipera a melegből kimászva,
az ő kezére ragada. 4 Mikor pedig látták a barbárok
az ő kezéről függeni a mérges kígyót, mondják vala
egymásnak: Nyilván gyilkos ez az ember, kit nem hagya
élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult. 5
De néki, minekutána a kígyót lerázta a tűzbe, semmi
baja sem lőn. 6 Azok pedig azt várják vala, hogy ő meg
fog dagadni, vagy nagyhirtelenséggel halva rogyik le.
Mikor azonban sok ideig várták, és látták, hogy semmi
baja nem lesz, megváltoztatva értelmöket, istennek
mondják vala őt. 7 Annak a helynek környékén valának
pedig a sziget főemberének, névszerint Publiusnak
mezei jószágai, ki befogadván minket, három napig
nagy emberségesen vendégül látott. 8 Lőn pedig, hogy
a Publius atyja hideglelésben és vérhasban betegen
feküvék. Kihez Pál beméne, és minekutána könyörgött,
kezeit reá vetve meggyógyítá őt. 9 Minekutána azért
ez megtörtént, egyebek is, kik betegek valának a
szigeten, ő hozzá jövének és meggyógyulának. 10
Kik nékünk nagy tisztességet is tőnek, és mikor
elindulánk, a szükséges dolgokkal ellátának. 11 Három
hónap mulva tudniillik egy Alexandriába való hajón
elindulánk, mely a szigeten telelt, melynek címere
Kásztor és Pollux vala. 12 És Szirakúzába eljutván, ott
maradánk három napig. 13 Onnét körülkerülvén, eljutánk
Régiumba, és egy nap mulva déli szél támadván,
másnap megérkezénk Puteóliba. 14 Hol mikor atyafiakat
találtunk, kérének minket, hogy nálok maradjunk hét
napig; és úgy menénk Rómába. 15 Onnét is az atyafiak,
mikor a mi dolgainkat meghallották, nékünk előnkbe
jövének Appii Forumig és Tres Tabernaeig. És mikor Pál
meglátta őket, hálákat adván az Istennek, bátorságot
vőn. 16 Mikor pedig Rómába jutottunk, a százados
átadá a foglyokat a testőrsereg fővezérének. Pálnak
azonban megengedteték, hogy külön lakjék az őt őrző
vitézzel. 17 Lőn pedig, hogy három nap mulva magához
hívatá Pál a zsidók között való főembereket. Mikor
pedig egybegyűltek, monda nékik: Atyámfiai, férfiak,
én jóllehet semmit sem vétkeztem a nép ellen, vagy
az ősi szokások ellen, mindazáltal foglyul adattam

át Jeruzsálemből a rómaiak kezébe. **18** Kik miután
kihallgattak, el akarának engem bocsátani, mivelhogy én
bennem semmi halálra méltó vétek nincsen. **19** De mivel
a zsidók ellene mondtak, kényszeríttettem a császárra
appellálni, nem mintha az én népem ellen volna valami
vádam. **20** Ennekokáért hívattalak tehát titeket, hogy
lássalak benneteket és szóljak veletek; mert az Izráelnek
reménységéért vétettem körül e lánczczal. **21** Azok pedig
mondának néki: Mi te felőled sem levelet nem vettünk
Júdeából, sem pedig az atyafiak közül ide jőve valaki,
nem jelentett, vagy szólott te felőled valami rosszat.
22 Akarnók azért tőled hallani, micsoda értelemben
vagy. Mert e felekezet felől tudva van előttünk, hogy
mindenütt ellene mondanak. **23** Kitűzvén tehát néki
egy napot, eljövének hozzá a szállására többen; kiknek
nagy bizonyságtétellel szól vala az Istennek országa
felől, igyekezvén elhitetni ő velök a Jézus felől való
dolgokat, úgy a Mózes törvényéből, mint a prófétákból,
reggeltől fogva mind estvéig. **24** És némelyek hivének
az ő beszédének, mások nem hivének. **25** Mivel pedig
nem egyezének meg egymással, eloszlának, miután Pál
ez egy szót mondá: Jól szólott a Szent Lélek Ésaiás
próféta által a mi atyáinknak, mondván: **26** Eredj el a
néphez és mondd: Hallván halljátok, és ne értsetek; és
nézvén nézzetek, és ne lássatok! **27** Mert megkövéredett
e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és
szemeiket behunyják; hogy szemeikkel ne lássanak,
füleikkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek és meg ne
térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. **28** Legyen azért
néktek tudtotokra, hogy a pogány népeknek küldetett az
Istennek ez idvezítése, és ők meg is hallgatják. **29** És
mikor ezeket mondotta, elmenének a zsidók, magok
között sokat vetekedve. **30** Marada pedig Pál két egész
esztendeig az ő tulajdon bérelt szállásán, és mindazokat
befogadja vala, kik ő hozzá menének. **31** Prédikálván az
Istennek országát és tanítván az Úr Jézus Krisztus felől
való dolgokat teljes bátorsággal, minden tiltás nélkül.

Rómaiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol,
elválasztva Isten evangyéliomának hirdetésére.
2 Melyet eleve megígért az ő prófétái által a
szentírásokban, 3 Az ő Fia felől, a ki Dávid magvából
lett test szerint, 4 A ki megbizonyíttatott hatalmasan
Isten Fiának a szentség Lelke szerint, a halálból való
feltámadás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől, 5 A ki
által vettük a kegyelmet és az apostolságot a hitben
való engedelmességnek okáért, minden pogányok
között, az ő nevéért; 6 Kik között vagytok ti is, Jézus
Krisztusnak hivatalosai: 7 Mindeneknek, a kik Rómában
vagytok, Isten szerelmeseinek, hivatalos szenteknek:
Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól
és az Úr Jézus Krisztustól. 8 Először hálát adok az
én Istenemnek a Jézus Krisztus által mindnyájatokért,
hogy a ti hiteteknek az egész világon híre van; 9 Mert
bizonyságom nékem az Isten, kinek lelkem szerint
szolgálok az ő Fiának evangyéliomában, hogy szüntelen
emlékezem felőletek, 10 Imádkozásaimban mindenkor
könyörögvén, vajha egyszer már jó szerencsés út
adódnék nékem Istennek akaratából, hogy hozzátok
mehessek; 11 Mert kívánlak titeket látni, hogy valami lelki
ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésetekre,
12 Azaz, hogy együtt felbuzduljunk ti nálatok egymás
hite által, a tiétek meg az enyém által. 13 Nem akarom
pedig, hogy ne tudjátok atyámfiai, hogy én gyakran
elvégeztem magamban, hogy elmegyek hozzátok (de
mindez ideig megakadályoztattam), hogy köztetek is
nyerjek valami lelki gyümölcsöt, mint a többi pogányok
közt is. 14 Mind a görögöknek, mind a barbároknak,
mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles
vagyok. 15 Azért a mi rajtam áll, kész vagyok néktek
is, a kik Rómában vagytok, az evangyéliomot hirdetni.
16 Mert nem szégyenlem a Krisztus evangyéliomát;
mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére,
zsidónak először meg görögnek. 17 Mert az Istennek
igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképen
meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. 18
Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az
embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen,
kik az igazságot hamisággal feltartóztatják. 19 Mert a mi
az Isten felől tudható nyilván van ő bennök; mert az Isten
megjelentette nékik: 20 Mert a mi Istenben láthatatlan,
tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a
világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén
megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. (aïdios g126)
21 Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem
mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálákat nem
adtak; hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká
lettek, és az ő balgatag szívök megsötétedett. 22
Magokat bölcseknek vallván, balgatagokká lettek; 23
És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a
mulandó embereknek és madaraknak és négylábú
állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. 24
Annakokáért adta is őket az Isten szívök kivánságaiban
tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplősítsék;
25 Mint a kik az Isten igazságát hazugsággá változtatták,
és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő
helyett, a ki mind örökké áldott. Ámen. (aiōn g165) 26
Annakokáért adta őket az Isten tisztátalan indulatokra;
mert az ő asszonynépeik is elváltoztatták a természet
folyását természetellenesre: 27 Hasonlóképen a férfiak
is elhagyván az asszonynéppel való természetes élést,
egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal
fertelmeskedvén, és az ő tévelygésöknek méltó
jutalmát elvevén önmagokban. 28 És a miképen
nem méltatták az Istent arra, hogy ismeretökben
megtartsák, azonképen oda adták őket az Isten méltatlan
gondolkozásra, hogy illetlen dolgokat cselekedjenek;
29 A kik teljesek minden hamisággal, paráznasággal,
gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal; rakvák,
írigységgel, gyilkossággal, versengéssel, álnoksággal,
rossz erkölcscsel; 30 Súsárlók, rágalmazók,
istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekedők,
rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek, 31
Balgatagok, összeférhetetlenek, szeretet nélkül valók,
engesztelhetetlenek, irgalmatlanok. 32 Kik jóllehet
az Isten végzését ismerik, hogy a kik ilyeneket
cselekesznek, méltók a halálra, mégis nemcsak
cselekszik azokat, hanem az akképen cselekvőkkel
egyet is értenek.

2 Annakokáért menthetetlen vagy óh ember, bárki
légy, a ki ítélsz: mert a miben mást megítélsz,
önmagadat kárhoztatod; mivel ugyanazokat míveled
te, a ki ítélsz. 2 Tudjuk pedig, hogy az Istennek
ítélete igazság szerint van azokon, a kik ilyeneket
cselekesznek. 3 Vagy azt gondolod, óh ember, a ki
megítéled azokat, a kik ilyeneket cselekesznek, és te
is azokat cselekszed, hogy te elkerülöd az Istennek
ítéletét? 4 Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének
és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy
az Istennek jósága téged megtérésre indít? 5 De te
a te keménységed és meg nem tért szíved szerint
gyűjtesz magadnak haragot a haragnak és az Isten
igaz ítélete kijelentésének napjára. 6 A ki megfizet
mindenkinek az ő cselekedetei szerint: 7 Azoknak, a kik
a jó cselekedetben való állhatatossággal dicsőséget,
tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettel;
(aiōnios g166) 8 Azoknak pedig, a kik versengők és a
kik nem engednek az igazságnak, hanem engednek a
hamisságnak, búsulással és haraggal. 9 Nyomorúság
és ínség minden gonoszt cselekedő ember lelkének,
zsidónak először meg görögnek; 10 Dicsőség pedig,
tisztesség és békesség minden jót cselekedőnek,

zsidónak először meg görögnek: **11** Mert nincsen Isten
előtt személyválogatás. **12** Mert a kik törvény nélkül
vétkeztek, törvény nélkül vesznek is el: és a kik a törvény
alatt vétkeztek, törvény által ítéltetnek meg, **13** (Mert
nem azok igazak Isten előtt, a kik a törvényt hallgatják,
hanem azok fognak megigazulni, a kik a törvényt
betöltik. **14** Mert mikor a pogányok, a kiknek törvényök
nincsen, természettől a törvény dolgait cselekszik, akkor
ők, törvényök nem lévén, önmagoknak törvényök: **15**
Mint a kik megmutatják, hogy a törvény cselekedete
be van írva az ő szívökbe, egyetemben bizonyságot
tévén arról az ő lelkiismeretök és gondolataik, a melyek
egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.) **16**
Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek
titkait az én evangyéliomom szerint a Jézus Krisztus
által. **17** Ímé, te zsidónak neveztetel, és a törvényre
támaszkodol, és Istennel dicsekedel. **18** És ismered
az ő akaratát, és választást tudsz tenni azok között,
a melyek különböznek attól, mivelhogy a törvényből
megtaníttattál; **19** És azt hiszed magadról, hogy te a
vakoknak vezetője, a sötétségben levőknek világossága,
20 A balgatagok tanítója, a kiskorúak mestere vagy,
bírván a törvényben az ismeret és igazság formáját.
21 A ki azért mást tanítasz, magadat nem tanítod-
é? a ki azt hirdeted, hogy ne lopj, lopsz-é? **22** A ki
azt mondod, ne paráználkodjál, paráználkodol-é? a
ki útálod a bálványokat, szentségtörő vagy-é? **23** Ki
a törvényben dicsekszel, a törvénynek megrontása
által az Istent gyalázod-é? **24** Mert az Istennek neve
miattatok káromoltatik a pogányok között, a mint meg
van írva. **25** Mert használ ugyan a körülmetélkedés,
ha a törvényt megtartod; de ha a törvényt áthágod,
a te körülmetélkedésed körülmetéletlenséggé lett.
26 Ha tehát a körülmetéletlen pogány megtartja a
törvénynek parancsolatait, az ő körülmetéletlensége
nem körülmetélkedésül tulajdoníttatik-é néki? **27** És a
természettől fogva körülmetéletlen ember, ha a törvényt
megtartja, megítél téged, a ki a betű és körülmetélkedés
mellett is a törvényeknek megrontója vagy. **28** Mert
nem az a zsidó, a ki külsőképen az; sem nem az
a körülmetélés, a mi a testen külsőképen van: **29**
Hanem az a zsidó, a ki belsőképen az; és a szívnek
lélekben, nem betű szerint való körülmetélése az igazi
körülmetélkedés; a melynek dícsérete nem emberektől,
hanem Istentől van.

3 Mi tekintetben különb hát a zsidó? vagy micsoda
haszna van a körülmetélkedésnek? **2** Minden
tekintetben sok. Mindenek előtt, hogy az Isten reájok
bízta az ő beszédeit. **3** De hát hogy ha némelyek
nem hittek? Vajjon azoknak hitetlensége nem teszi-
é hiábavalóvá az Istennek hűségét? **4** Távol legyen.
Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember
pedig hazug, a mint meg van írva: Hogy igaznak
ítéltessél a te beszédeidben, és győzedelmes légy, mikor
vádolnak téged. **5** Ha pedig a mi igazságtalanságunk
az Istennek igazságát mutatja meg, mit mondjunk?
Vajjon igazságtalan-é az Isten, hogy minket büntet?
Emberi módon szólok. **6** Távol legyen! Mert akkor
mi módon ítéli meg az Isten a világot? **7** Mert ha az
Istennek igazsága az én hazugságom által öregbült az
ő dicsőségére, miért kárhoztattatom még én is, mint
bűnös? **8** Sőt inkább ne cselekedjük-é a rosszat, hogy
abból jó származzék? – a mint minket rágalmaznak, és
a mint némelyek mondogatják, hogy mi így beszélünk,
a kiknek kárhoztatása igazságos. **9** Micsoda tehát?
Különbek vagyunk-é? Semmiképen nem. Mert az
elébb megmutattuk nyilván, hogy zsidók és görögök
mindnyájan bűn alatt vannak; **10** A mint meg van írva,
hogy nincsen csak egy igaz is; **11** Nincs, a ki megértse,
nincs, a ki keresse az Istent. **12** Mindnyájan elhajlottak,
egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, a ki jót
cselekedjék, nincsen csak egy is. **13** Nyitott sír az
ő torkuk; nyelvökkel álnokságot szólnak; áspis kígyó
mérge van ajkaik alatt. **14** Szájok telve átkozódással
és keserűséggel. **15** Lábaik gyorsak a vérontásra.
16 Útjaikon romlás és nyomorúság van. **17** És a
békességnek útját nem ismerik. **18** Nincs isteni félelem
az ő szemök előtt. **19** Tudjuk pedig, hogy a mit
a törvény mond, azoknak mondja, a kik a törvény
alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az
egész világ Isten ítélete alá essék. **20** Annakokáért a
törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg
ő előtte: mert a bűn ismerete a törvény által vagyon.
21 Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek
igazsága, a melyről tanúbizonyságot tesznek a törvény
és a próféták; **22** Istennek igazsága pedig a Jézus
Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak,
a kik hisznek. Mert nincs különbség, **23** Mert mindnyájan
vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.
24 Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus
Jézusban való váltság által, **25** Kit az Isten eleve
rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő vérében,
hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett
bűnöknek elnézése miatt, **26** Az Isten hosszútűrésénél
fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani
időben, hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, a ki
a Jézus hitéből való. **27** Hol van tehát a dicsekedés?
Kirekesztetett. Mely törvény által? A cselekedeteké
által? Nem; hanem a hit törvénye által. **28** Azt tartjuk
tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény
cselekedetei nélkül. **29** Avagy Isten csak a zsidóké-e?
Avagy nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is. **30**
Mivelhogy egy az Isten, a ki megigazítja a zsidót hitből
és a pogányt hit által. **31** A törvényt tehát hiábavalóvá
tesszük-é a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt
megerősítjük.

4 Mit mondunk tehát, hogy Ábrahám a mi atyánk
nyert volna test szerint? **2** Mert ha Ábrahám
cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekedjék,
de nem az Isten előtt. **3** Mert mit mond az írás: Hitt
pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttaték az ő
néki igazságul. **4** Annak pedig, a ki munkálkodik, a
jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás
szerint; **5** Ellenben annak, a ki nem munkálkodik,
hanem hisz abban, a ki az istentelent megigazítja,
az ő hite tulajdoníttatik igazságul. **6** A mint Dávid is
boldognak mondja azt az embert, a kinek az Isten
igazságot tulajdonít cselekedetek nélkül. **7** Boldogok,
a kiknek megbocsáttattak az ő hamisságaik, és a
kiknek elfedeztettek az ő bűneik. **8** Boldog ember
az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít. **9** Ez a
boldogság tehát a zsidónak, vagy a pogánynak is
tulajdoníttatik-é? Mert azt mondjuk, hogy Ábrahámnak a
hit tulajdoníttaték igazságul. **10** Miképen tulajdoníttaték
tehát? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában?
Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában.
11 És a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségében
tanusított hite igazságának pecsétjéül nyerte: hogy
atyja legyen mindazoknak, a kik körülmetéletlen létökre
hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék az igazság;
12 És hogy atyja legyen a körülmetélteknek is, azoknak,
a kik nemcsak körülmetélkednek, hanem követik is
a mi atyánknak Ábrahámnak körülmetéletlenségében
tanusított hitének nyomdokait. **13** Mert nem a törvény
által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának,
hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága
által. **14** Mert ha azok az örökösök, kik a törvényből
valók, hiábavalóvá lett a hit, és haszontalanná az ígéret:
15 Mert a törvény haragot nemz: a hol pedig nincsen
törvény, ott törvény ellen való cselekedet sincsen. **16**
Azért hitből, hogy kegyelemből legyen; hogy erős legyen
az ígéret az egész magnak; nemcsak a törvényből
valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, a ki
mindnyájunknak atyánk **17** (A mint meg van írva, hogy
sok nép atyjává tettelek téged) az előtt, az Isten előtt,
a kiben hitt, a ki a holtakat megeleveníti, és azokat, a
melyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket. **18** A
ki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok
népnek atyjává lesz, a szerint, a mint megmondatott:
Így lészen a te magod. **19** És hitében erős lévén, nem
gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százesztendős
lévén, sem Sárának elhalt méhére; **20** Az Istennek
ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem
erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek,
21 És teljesen elhitte, hogy a mit ő ígért, meg is
cselekedheti. **22** Azért is tulajdoníttaték néki igazságul.
23 De nemcsak ő érette iratott meg, hogy tulajdoníttaték
néki igazságul, **24** Hanem mi érettünk is, a kiknek majd
tulajdoníttatik, azoknak tudniillik, a kik hisznek Abban, a
ki feltámasztotta a mi Urunkat a Jézust a halálból, **25** Ki
a mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi
megigazulásunkért.

5 Megigazulván azért hit által, békességünk van
Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által, **2** A ki által
van a menetelünk is hitben ahhoz a kegyelemhez, a
melyben állunk; és dicsekedünk az Isten dicsőségének
reménységében. **3** Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk
a háborúságokban is, tudván, hogy a háborúság
békességes tűrést nemz, **4** A békességes tűrés pedig
próbatételt, a próbatétel pedig reménységet, **5** A
reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek
szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által, ki
adatott nékünk. **6** Mert Krisztus, mikor még erőtelenek
valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. **7**
Bizonyára igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán
csak meg merne halni valaki. **8** Az Isten pedig a mi
hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor
még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. **9**
Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által,
sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa. **10**
Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékültünk Istennel
az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk
az ő élete által minekutána megbékültünk vele. **11**
Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk is az Istenben a mi
Urunk Jézus Krisztus által, a ki által most a megbékélést
nyertük. **12** Annakokáért, miképen egy ember által jött
be a világra a bűn és a bűn által a halál, és akképen
a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek
vétkeztek; **13** Mert a törvényig vala bűn a világon; a bűn
azonban nem számíttatik be, ha nincsen törvény. **14**
Úgyde a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is,
a kik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint
vétkeztek, a ki ama következendőnek kiábrázolása vala.
15 De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset;
mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az
Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely
az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott
sokakra. **16** És az ajándék sem úgy van, mint egy
vétkező által; mert az ítélet egyből lett kárhozottá, az
ajándék pedig sok bűnből van igazulásra. **17** Mert ha
az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy
által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus
Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság
ajándékának bővölködésében részesültek. **18** Bizonyára
azért, miképen egynek bűnesete által minden emberre
elhatott a kárhozat: azonképen egynek igazsága által
minden emberre elhatott az életnek megigazulása. **19**
Mert miképen egy embernek engedetlensége által sokan
bűnösökké lettek: azonképen egynek engedelmessége
által sokan igazakká lesznek. **20** A törvény pedig bejött,
hogy a bűn megnövekedjék; de a hol megnövekedik

a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik: 21
Hogy miképen uralkodott a bűn a halálra, azonképen a
kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi
Urunk Jézus Krisztus által. (aiōnios g166)

6 Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-é a bűnben, hogy
a kegyelem annál nagyobb legyen? 2 Távol legyen: a
kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élnénk még abban?
3 Avagy nem tudjátok-é, hogy a kik megkeresztelkedtünk
Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg?
4 Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a
halálba: hogy miképen feltámasztatott Krisztus a halálból
az Atyának dicsősége által, azonképen mi is új életben
járjunk. 5 Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint
vele egygyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is
azok leszünk. 6 Tudván azt, hogy a mi ó emberünk ő
vele megfeszíttetett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek
teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: 7 Mert a
ki meghalt, felszabadult a bűn alól. 8 Hogyha pedig
meghaltunk Krisztussal, hiszszük, hogy élünk is ő vele.
9 Tudván, hogy Krisztus, a ki feltámadott a halálból,
többé meg nem hal; a halál többé rajta nem uralkodik,
10 Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy
pedig él, az Istennek él. 11 Ezenképen gondoljátok ti is,
hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi
Urunk Jézus Krisztusban. 12 Ne uralkodjék tehát a bűn
a ti halandó testetekben, hogy engedjetek néki az ő
kívánságaiban: 13 Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat
hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok
oda magatokat az Istennek, mint a kik a halálból életre
keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az
Istennek. 14 Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert
nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. 15 Mit
is tehát? Vétkezzünk-é mivelhogy nem vagyunk törvény
alatt, hanem kegyelem alatt? Távol legyen. 16 Avagy
nem tudjátok, hogy a kinek oda szánjátok magatokat
szolgákul az engedelmességre, annak vagytok szolgái,
a kinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra,
vagy az engedelmességnek igazságra? 17 De hála
az Istennek, hogy jóllehet a bűn szolgái voltatok, de
szívetek szerint engedelmeskedtek a tudomány azon
alakjának, a melyre adattatok. 18 Felszabadulván
pedig a bűn alól, az igazságnak szolgáivá lettetek.
19 Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége
miatt. Mert a miképen oda szántátok a ti tagjaitokat
a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgáiul a
hamisságra: azonképen szánjátok oda most a ti
tagjaitokat szolgáiul az igazságnak a megszenteltetésre.
20 Mert mikor a bűn szolgái valátok, az igazságtól
szabadok valátok. 21 Micsoda gyümölcsét vettétek
azért akkor azoknak, a miket most szégyenletek? mert
azoknak a vége halál. 22 Most pedig, minekutána
felszabadultatok a bűn alól, szolgáivá lettetek pedig az
Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre,
a vége pedig örök élet. (aiōnios g166) 23 Mert a bűn
zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök
élet a mi Urunk Krisztus Jézusban. (aiōnios g166)

7 Avagy nem tudjátok-é atyámfiai, mert
törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik
az emberen, a míg él? 2 Mert a férjes asszony, míg
él a férj, ehhez van kötve törvény szerint, de ha
meghal a férj, felszabadul az asszony a férj törvénye
alól. 3 Azért tehát az ő férjének életében paráznának
mondatik, ha más férfihoz megy; ha azonban meghal a
férje, szabaddá lesz a törvénytől, úgy hogy nem lesz
parázna, ha más férfihoz megy. 4 Azért atyámfiai, ti is
meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy
legyetek máséi, azéi, a ki a halálból feltámasztatott,
hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. 5 Mert mikor
a testben voltunk, a bűnök indulatai a törvény által
dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsözzenek a
halálnak; 6 Most pedig megszabadultunk a törvénytől,
minekutána meghaltunk arra nézve, a mely által lekötve
tartattunk; hogy szolgáljunk a léleknek újságában és
nem a betű óságában. 7 Mit mondunk tehát? A törvény
bűn-é? Távol legyen: sőt inkább a bűnt nem ismertem,
hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem
tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad.
8 De a bűn alkalmat vévén, a parancsolat által nemzett
bennem minden kívánságot; mert törvény nélkül holt
a bűn. 9 Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de
ama parancsolatnak eljövetelével felelevenedék a bűn,
10 Én pedig meghalék; és úgy találtaték, hogy az a
parancsolat, mely életre való, nékem halálomra van.
11 Mert a bűn alkalmat vévén, ama parancsolat által
megcsalt engem, és megölt általa. 12 Azért ám a
törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.
13 Tehát a jó nékem halálom lett-é? Távol legyen: sőt
inkább a bűn az, hogy megtessék a bűn, mely a jó
által nékem halált szerez, hogy felette igen bűnös
legyen a bűn a parancsolat által. 14 Mert tudjuk, hogy a
törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.
15 Mert a mit cselekeszem, nem ismerem: mert nem
azt mívelem, a mit akarok, hanem a mit gyűlölök, azt
cselekeszem. 16 Ha pedig azt cselekszem, a mit nem
akarok, megegyezem a törvénnyel, hogy jó. 17 Most
azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem
lakozó bűn. 18 Mert tudom, hogy nem lakik én bennem,
azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem,
de a jó véghezvitelét nem találom. 19 Mert nem a
jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt
cselekeszem, melyet nem akarok. 20 Ha pedig én azt
cselekeszem, a mit nem akarok, nem én mívelem már
azt, hanem a bennem lakozó bűn. 21 Megtalálom azért
magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt,
hogy a bűn megvan bennem. 22 Mert gyönyörködöm

az Isten törvényében a belső ember szerint; 23 De
látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely
ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ád a
bűn törvényének, mely van az én tagjaimban. 24 Óh
én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e
halálnak testéből? 25 Hálát adok Istennek a mi Urunk
Jézus Krisztus által. Azért jóllehet én az elmémmel az
Isten törvényének, de testemmel a bűn törvényének
szolgálok.

8 Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak,
a kik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint
járnak, hanem Lélek szerint. 2 Mert a Jézus Krisztusban
való élet lelkének törvénye megszabadított engem a bűn
és a halál törvényétől. 3 Mert a mi a törvénynek lehetetlen
vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az
ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában
és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben. 4 Hogy a
törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem
test szerint járunk, hanem Lélek szerint. 5 Mert a test
szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint
valók pedig a Lélek dolgaira. 6 Mert a testnek gondolata
halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség. 7 Mert
a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy
az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem
is teheti. 8 A kik pedig testben vannak, nem lehetnek
kedvesek Isten előtt. 9 De ti nem vagytok testben,
hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek.
A kiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. 10
Hogyha pedig Krisztus ti bennetek van, jóllehet a test
holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. 11
De ha Annak a Lelke lakik bennetek, a ki feltámasztotta
Jézust a halálból, ugyanaz, a ki feltámasztotta Krisztus
Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket
is az ő ti bennetek lakozó Lelke által. 12 Annakokáért
atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test
szerint éljünk: 13 Mert, ha test szerint éltek, meghaltok;
de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölitek,
éltek. 14 Mert a kiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek
fiai. 15 Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a
félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, a ki
által kiáltjuk: Abbá, Atyám! 16 Ez a Lélek bizonyságot
tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei
vagyunk. 17 Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei
Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele
együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.
18 Mert azt tartom, hogy a miket most szenvedünk,
nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nékünk
megjelentetik. 19 Mert a teremtett világ sóvárogva várja
az Isten fiainak megjelenését. 20 Mert a teremtett világ
hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért,
a ki az alá vetette. 21 Azzal a reménységgel, hogy
maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság
rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. 22
Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben
fohászkodik és nyög mind idáig. 23 Nemcsak ez pedig,
hanem magok a Lélek zsengéjének birtokosai, mi
magunk is fohászkodunk magunkban, várván a fiúságot,
a mi testünknek megváltását. 24 Mert reménységben
tartattunk meg; a reménység pedig, ha láttatik, nem
reménység; mert a mit lát valaki, miért reményli is
azt? 25 Ha pedig, a mit nem látunk, azt reméljük,
békességes tűréssel várjuk. 26 Hasonlatosképen pedig
a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek.
Mert azt, a mit kérnünk kell, a mint kellene, nem tudjuk;
de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan
fohászkodásokkal. 27 A ki pedig a szíveket vizsgálja,
tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik
a szentekért. 28 Tudjuk pedig, hogy azoknak, a kik
Istent szeretik, minden javokra van, mint a kik az ő
végzése szerint hivatalosak. 29 Mert a kiket eleve ismert,
eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához
hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok
atyafi között. 30 A kiket pedig eleve elrendelt, azokat el
is hívta; és a kiket elhívott, azokat meg is igazította;
a kiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.
31 Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk,
kicsoda ellenünk? 32 A ki az ő tulajdon Fiának nem
kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon
ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk? 33
Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, a ki
megigazít; 34 Kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az,
a ki meghalt, sőt a ki fel is támadott, a ki az Isten
jobbján van, a ki esedezik is érettünk: 35 Kicsoda
szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? nyomorúság
vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy
meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? 36
A mint megvan írva, hogy: Te éretted gyilkoltatunk
minden napon; olybá tekintenek mint vágó juhokat.
37 De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, Az
által, a ki minket szeretett, 38 Mert meg vagyok
győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem
fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók,
sem következendők, 39 Sem magasság, sem mélység,
sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket
az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus
Krisztusban.

9 Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok,
lelkiismeretem velem együtt tesz bizonyságot a
Szent Lélek által, 2 Hogy nagy az én szomorúságom
és szüntelen való az én szívemnek fájdalma; 3 Mert
kívánnám, hogy én magam átok legyek, elszakasztva
a Krisztustól az én atyámfiaiért, a kik rokonaim test
szerint; 4 A kik izráeliták, a kiké a fiúság és a dicsőség
és a szövetségek, meg a törvényadás és az isteni
tisztelet és az ígéretek; 5 A kiké az atyák, és a kik közül

való test szerint a Krisztus, a ki mindeneknek felette
örökké áldandó Isten. Ámen. **(aiōn g165)** **6** Nem lehet
pedig, hogy meghiúsult legyen az Isten beszéde. Mert
nem mindnyájan izráeliták azok, kik Izráeltől valók; **7**
Sem nem mindnyájan fiak, kik az Ábrahám magvából
valók; hanem: Izsákban neveztetik néked a te magod.
8 Azaz, nem a testnek fiai az Isten fiai; hanem az
ígéret fiait tekinti magul. **9** Mert ígéretnek beszéde
ez: Ez idő tájban eljövök, és Sárának fia lesz. **10**
Nemcsak pedig, hanem Rebeka is, ki egytől fogant
méhében, Izsáktól a mi atyánktól: **11** Mert mikor még
meg sem születtek, sem semmi jót vagy gonoszt nem
cselekedtek, hogy az Istennek kiválasztás szerint való
végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem
az elhívótól, **12** Megmondatott néki, hogy: A nagyobbik
szolgál a kisebbiknek. **13** Miképen meg van írva: Jákóbot
szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. **14** Mit mondunk
tehát: Vajjon nem igazságtalanság-é ez az Istentől?
Távol legyen! **15** Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörülök
azon, a kin könyörülök, és kegyelmezek annak, a kinek
kegyelmezek. **16** Annakokáért tehát nem azé, a ki
akarja, sem nem azé, a ki fut, hanem a könyörülő Istené.
17 Mert azt mondja az írás a Faraónak, hogy: Azért
támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az
én hatalmamat, és hogy hirdessék az én nevemet az
egész földön. **18** Annakokáért a kin akar könyörül, a
kit pedig akar, megkeményít. **19** Mondod azért nékem:
Miért fedd hát engem? Hiszen az ő akaratának kicsoda
áll ellene? **20** Sőt inkább kicsoda vagy te óh ember, hogy
versengsz az Istennel? Avagy mondja-é a készítmény a
készítőnek: Miért csináltál engem így? **21** Avagy nincsen-
é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon
gyuradékból némely edényt tisztességre, némelyt pedig
becstelenségre csináljon? **22** Ha pedig az Isten az
ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni
kívánván, nagy békességes tűréssel elszenvedte a
harag edényeit, melyek veszedelemre készíttettek, **23** És
hogy megismertesse az ő dicsőségének gazdagságát
az irgalom edényein, melyeket eleve elkészített a
dicsőségre, mit szólhatsz ellene? **24** A kikül el is hívott
minket nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül
is, **25** A mint Hóseásnál is mondja: Hívom a nem én
népemet én népemnek; és a nem szerettet szeretettnek.
26 És lészen, hogy azon a helyen, a hol ez mondatott
nékik: Ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten
fiainak fognak hívatni. **27** Ésaiás pedig ezt kiáltja Izráel
felől: Ha Izráel fiainak száma annyi volna is, mint a
tenger fövenye, a maradék tartatik meg. **28** Mert a
dolgot bevégezi és rövidre metszi igazságban; mivel
rövidesen végez az Úr a földön. **29** És a mint Ésaiás
előre megmondotta: Ha a Seregeknek Ura nem hagyott
volna nékünk magot, olyanokká lettünk volna, mint
Sodoma, és Gomorához volnánk hasonlók. **30** Mit
mondunk hát? Azt, hogy a pogányok, a kik az igazságot
nem követték, az igazságot elnyerték, még pedig a hitből
való igazságot; **31** Izráel ellenben, mely az igazság
törvényét követte, nem jutott el az igazság törvényére.
32 Miért? Azért, mert nem hitből keresték, hanem mintha
a törvény cselekedeteiből volna. Mert beleütköztek a
beleütközés kövébe, **33** A mint meg van írva: Ímé
beleütközés kövét és megbotránkozás szikláját teszem
Sionba; és a ki hisz benne, nem szégyenül meg.

10 Atyámfiai, szívem szerint kívánom és Istentől
könyörgöm az Izráel idvességét. **2** Mert
bizonyságot teszek felőlök, hogy Isten iránt való
buzgóság van bennök, de nem megismerés szerint.
3 Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő
tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten
igazságának nem engedelmeskedtek. **4** Mert a törvény
vége Krisztus minden hívőnek igazságára. **5** Mert Mózes
a törvényből való igazságról azt írja, hogy a ki azokat
cselekeszi, él azok által. **6** A hitből való igazság pedig
így szól: Ne mondd a te szívedben: Kicsoda megy föl a
mennybe? (azaz, hogy Krisztus aláhozza;) **7** Avagy:
Kicsoda száll le a mélységbe? (azaz, hogy Krisztust
a halálból felhozza.) **(Abyssos g12)** **8** De mit mond?
Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben
van: azaz a hit beszéde, a melyet mi hirdetünk. **9**
Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról,
és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt
a halálból, megtartatol. **10** Mert szívvel hiszünk az
igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre.
11 Mert azt mondja az írás: Valaki hisz ő benne, meg
nem szégyenül. **12** Mert nincs különbség zsidó meg
görög között; mert ugyanaz az Ura mindeneknek, a ki
kegyelemben gazdag mindenekhez, a kik őt segítségül
hívják. **13** Mert minden, a ki segítségül hívja az Úr nevét,
megtartatik. **14** Mimódon hívják azért segítségül azt, a
kiben nem hisznek? Mimódon hisznek pedig abban,
a ki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig
prédikáló nélkül? **15** Mimódon prédikálnak pedig, ha el
nem küldetnek? A miképen meg van írva: Mely szépek a
békesség hirdetőknek lábai, a kik jókat hirdetnek! **16** De
nem mindenek engedelmeskedtek az evangyéliomnak.
Mert Ésaiás azt mondja: Uram! Kicsoda hitt a mi
beszédünknek? **17** Azért a hit hallásból van, a hallás
pedig Isten ígéje által. **18** De mondom: Avagy nem
hallották-é? Sőt inkább az egész földre elhatott az ő
hangjok, és a lakóföld véghatáráig az ő beszédök.
19 De mondom: Avagy nem ismerte-é Izráel? Először
Mózes mondja: Én titeket felingerellek egy nem néppel,
értelmetlen néppel haragítalak meg titeket. **20** Ésaiás
pedig bátorságosan ezt mondja: Megtaláltak azok, a kik
engem nem keresnek; nyilvánvaló lettem azoknak, a
kik felőlem nem kérdezősködtek. **21** Az Izráelről pedig

ezt mondja: Egész napon kiterjesztettem kezeimet az
engedetlenkedő és ellenmondó néphez.

11 Mondom tehát: Avagy elvetette-é Isten az ő népét?
Távol legyen; mert én is izráelita vagyok, az
Ábrahám magvából, Benjámin nemzetségéből való. **2**
Nem vetette el Isten az ő népét, melyet eleve ismert.
Avagy nem tudjátok-é, mit mond az írás Illésről?
a mint könyörög Istenhez Izráel ellen, mondván: **3**
Uram, a te prófétáidat megölték, és a te oltáraidat
lerombolták; és csak én egyedül maradtam, és engem is
halálra keresnek. **4** De mit mond néki az isteni felelet?
Meghagytam magamnak hétezer embert, a kik nem
hajtottak térdet a Baálnak. **5** Ekképen azért most is
van maradék a kegyelemből való választás szerint. **6**
Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből:
különben a kegyelem nem volna többé kegyelem.
Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből:
különben a cselekedet nem volna többé cselekedet.
7 Micsoda tehát? A mit Izráel keres, azt nem nyerte
meg: a választottak ellenben megnyerték, a többiek
pedig megkeményíttettek: **8** A mint meg van írva: Az
Isten kábultság lelkét adta nékik; szemeket, hogy ne
lássanak, füleket, hogy ne halljanak, mind e mai napig. **9**
Dávid is ezt mondja: Legyen az ő asztaluk tőrré, hálóvá,
botránkozássá és megtorlássá. **10** Sötétüljenek meg az ő
szemeik, hogy ne lássanak, és az ő hátokat mindenkorra
görbítsd meg. **11** Annakokáért mondom: Avagy azért
botlottak-é meg, hogy elessenek? Távol legyen; hanem
az ő esetük folytán lett az idvesség a pogányoké,
hogy ők felingereltessenek. **12** Ha pedig az ő esetök
világnak gazdagsága, és az ő veszteségök pogányok
gazdagsága, mennyivel inkább az ő teljességök? **13** Mert
néktek mondom a pogányoknak, a mennyiben hát én
pogányok apostola vagyok, a szolgálatomat dicsőítem,
14 Ha ugyan felingerelhetném az én atyámfiait, és
megtarthatnék közülök némelyeket. **15** Mert ha az ő
elvettetésök a világnak megbékélése, micsoda lesz
a felvételök hanemha élet a halálból? **16** Ha pedig a
zsenge szent, akkor a tészta is; és ha a gyökér szent,
az ágak is azok. **17** Ha pedig némely ágak kitörettek,
te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és
részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának; **18** Ne
kevélykedjél az ágak ellenében: ha pedig kevélykedel,
nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged. **19**
Azt mondod azért: Kitörettek az ágak, hogy én oltassam
be. **20** Úgy van; hitetlenség miatt törettek ki, te pedig hit
által állasz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj; **21** Mert ha az
Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett,
majd néked sem kedvez. **22** Tekintsd meg azért az
Istennek kegyességét és keménységét: azok iránt a kik
elestek, keménységét; irántad pedig a kegyességét, ha
megmaradsz a kegyességben; különben te is kivágatol.
23 Sőt azok is, ha meg nem maradnak a hitetlenségben,
beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket. **24** Mert
ha te a természet szerint való vadolajfából kivágattál, és
természet ellenére beoltattál a szelid olajfába: mennyivel
inkább beoltatnak ezek a természet szerint valók az ő
saját olajfájokba. **25** Mert nem akarom, hogy ne tudjátok
atyámfiai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higyjétek,
hogy a megkeményedés Izráelre nézve csak részben
történt, a meddig a pogányok teljessége bemegyen.
26 És így az egész Izráel megtartatik, a mint meg van
írva: Eljő Sionból a Szabadító, és elfordítja Jákóbtól a
gonoszságokat: **27** És ez nékik az én szövetségem,
midőn eltörlöm az ő bűneiket. **28** Az evangyéliomra nézve
ugyan ellenségek ti érettetek; de a választásra nézve
szerelmetesek az atyákért. **29** Mert megbánhatatlanok
az Istennek ajándékai és az ő elhívása. **30** Mert miképen
ti egykor engedetlenkedtetek az Istennek, most pedig
irgalmasságot nyertetek az ő engedetlenségök miatt:
31 Azonképen ők is most engedetlenkedtek, hogy a ti
irgalmasságba jutásotok folytán ők is irgalmasságot
nyerjenek; **32** Mert az Isten mindeneket engedetlenség
alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön. **(eleēsē g1653)** **33** Óh Isten gazdagságának, bölcseségének és
tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok
az ő ítéletei s kinyomozhatatlanok az ő útai! **34** Mert
kicsoda ismerte meg az Úr értelmét? vagy kicsoda volt
néki tanácsosa? **35** Avagy kicsoda adott előbb néki,
hogy annak visszafizesse azt? **36** Mert ő tőle, ő általa
és ő reá nézve vannak mindenek. Övé a dicsőség
mindörökké. Ámen. **(aiōn g165)**

12 Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek
irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket
élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti
okos tiszteleteteket. **2** És ne szabjátok magatokat
e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek
megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek
jó, kedves és tökéletes akarata. **(aiōn g165)** **3** Mert
a nékem adott kegyelem által mondom mindenkinek
közöttetek, hogy feljebb ne bölcselkedjék, mint a hogy
kell bölcselkedni; hanem józanon bölcselkedjék, a
mint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét. **4**
Mert miképen egy testben sok tagunk van, minden
tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: **5**
Azonképen sokan egy test vagyunk a Krisztusban,
egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk. **6** Minthogy
azért külön-külön ajándékaink vannak a nékünk adott
kegyelem szerint, akár írásmagyarázás, a hitnek
szabálya szerint teljesítsük; **7** Akár szolgálat, a
szolgálatban; akár tanító, a tanításban; **8** Akár intő,
az intésben; az adakozó szelídségben; az előljáró
szorgalmatossággal; a könyörülő vídámsággal mívelje. **9**
A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok
a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. **10** Atyafiúi

szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban
egymást megelőzők legyetek. 11 Az igyekezetben
ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az
Úrnak szolgáljatok. 12 A reménységben örvendezők;
a háborúságban tűrők; a könyörgésben állhatatosak;
13 A szentek szükségeire adakozók legyetek; a
vendégszeretetet gyakoroljátok. 14 Áldjátok azokat,
a kik titeket kergetnek; áldjátok és ne átkozzátok. 15
Örüljetek az örülőkkel, és sírjatok a sírókkal. 16 Egymás
iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjetek,
hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne
legyetek bölcsek timagatokban. 17 Senkinek gonoszért
gonoszszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok
legyen minden ember előtt. 18 Ha lehetséges, a
mennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen
éljetek. 19 Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim,
hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van
írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja
az Úr. 20 Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie;
ha szomjuhozik, adj innia; mert ha ezt míveled, eleven
szenet gyűjtesz az ő fejére. 21 Ne győzettessél meg a
gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

13 Minden lélek engedelmeskedjék a felső
hatalmasságoknak; mert nincsen hatalmasság,
hanem csak Istentől: és a mely hatalmasságok vannak,
az Istentől rendeltettek. 2 Azért, a ki ellene támad a
hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene;
a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet
szereznek. 3 Mert a fejedelmek nem a jó, hanem
a rossz cselekedetnek rettegésére vannak. Akarod-é
pedig, hogy ne félj a hatalmasságtól? Cselekedjed a
jót, és dícséreted lesz attól. 4 Mert Isten szolgája ő a
te javadra. Ha pedig a gonoszt cselekszed, félj: mert
nem ok nélkül viseli a fegyvert: mert Isten szolgája,
bosszúálló a haragra annak, a ki gonoszt cselekszik. 5
Annakokáért szükség engedelmeskedni, nem csak a
haragért, hanem a lelkiismeretért is. 6 Mert azért fizettek
adót is; mivelhogy Istennek szolgái, kik ugyanabban
foglalatoskodnak. 7 Adjátok meg azért mindenkinek,
a mivel tartoztok: a kinek az adóval, az adót; a kinek
a vámmal, a vámot; a kinek a félelemmel, a félelmet;
a kinek a tisztességgel, a tisztességet. 8 Senkinek
semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy
egymást szeressétek; mert a ki szereti a felebarátját,
a törvényt betöltötte. 9 Mert ez: Ne paráználkodjál,
ne ölj, ne orozz, hamis tanubizonyságot ne szólj, ne
kívánj, és ha valamely más parancsolat van, ebben
az ígében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat
mint temagadat. 10 A szeretet nem illeti gonoszszal
a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése a
szeretet. 11 Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy
ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most
közelebb van hozzánk az idvesség, mint a mikor hívőkké
lettünk. 12 Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett;
vessük el azért a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük
fel a világosság fegyvereit. 13 Mint nappal, ékesen
járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem
bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben
és írigységben: 14 Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus
Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra.

14 A hitben erőtelent fogadjátok be, nem ítélgetvén
vélekedéseit. 2 Némely ember azt hiszi, hogy
mindent megehetik; a hitben erőtelen pedig zöldséget
eszik. 3 A ki eszik, ne vesse meg azt, a ki nem eszik; és
a ki nem eszik, ne kárhoztassa azt, a ki eszik. Mert az
Isten befogadta őt. 4 Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod
a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De
meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon.
5 Emez az egyik napot különbnek tartja a másiknál:
amaz pedig minden napot egyformának tart. Ki-ki a
maga értelme felől legyen meggyőződve. 6 A ki ügyel
a napra, az Úrért ügyel: és a ki nem ügyel a napra,
az Úrért nem ügyel. A ki eszik, az Úrért eszik, mert
hálákat ád az Istennek: és a ki nem eszik, az Úrért
nem eszik, és hálákat ád az Istennek. 7 Mert közülünk
senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának:
8 Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az
Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az
Úréi vagyunk. 9 Mert azért halt meg és támadott fel és
elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon mind
élőkön uralkodjék. 10 Te pedig miért kárhoztatod a te
atyádfiát? avagy te is miért veted meg a te atyádfiát?
Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke
elé. 11 Mert meg van írva: Élek én, mond az Úr, mert
nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istent
magasztalja. 12 Azért hát mindenikünk maga ad számot
magáról az Istennek. 13 Annakokáért egymást többé
ne kárhoztassuk: hanem inkább azt tartsátok, hogy
a ti atyátokfiának ne szerezzetek megütközést vagy
megbotránkozást. 14 Tudom és meg vagyok győződve az
Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztátalan önmagában:
hanem bármi annak tisztátalan, a ki tisztátalannak tartja.
15 De ha a te atyádfia az ételért megszomorodik, akkor te
nem szeretet szerint cselekszel. Ne veszítsd el azt a te
ételeddel, a kiért Krisztus meghalt. 16 Ne káromoltassék
azért a ti javatok. 17 Mert az Isten országa nem evés,
nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által
való öröm. 18 Mert a ki ezekben szolgál a Krisztusnak,
kedves Istennek, és az emberek előtt megpróbált. 19
Azért tehát törekedjünk azokra, a mik a békességre és
az egymás épülésére valók. 20 Ne rontsd le az ételért
az Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz annak
az embernek, a ki botránkozással eszi. 21 Jó nem enni
húst és nem inni bort, sem semmit nem tenni, a miben

a te atyádfia megütközik vagy megbotránkozik, vagy
erőtelen. 22 Te néked hited van: tartsd meg magadban
Isten előtt. Boldog, a ki nem kárhoztatja magát abban,
a mit helyesel. 23 A ki pedig kételkedik, ha eszik,
kárhoztatva van, mert nem hitből eszik. A mi pedig hitből
nincs, bűn az.

15 Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenek
erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak
kedveskedjünk. 2 Mindenikünk tudniillik az ő
felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. 3
Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem
a mint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai
hullottak reám. 4 Mert a melyek régen megirattak, a
mi tanulságunkra irattak meg: hogy békességes tűrés
által és az írásoknak vígasztalása által reménységünk
legyen. 5 A békességes tűrésnek és vígasztalásnak
Istene pedig adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen
bennetek egymás iránt Krisztus Jézus szerint: 6 Hogy
egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi
Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. 7 Azért fogadjátok
be egymást, miképen Krisztus is befogadott minket
az Isten dicsőségére. 8 Mondom pedig, hogy Jézus
Krisztus szolgája lett a körülmetélkedésnek az Isten
igazságáért, hogy megerősítse az atyák ígéreteit; 9
A pogányok pedig irgalmasságáért dicsőítik Istent, a
mint meg van írva: Annakokáért vallást teszek rólad a
pogányok között, és dícséretet éneklek a te nevednek.
10 És ismét azt mondja: Örüljetek pogányok az ő
népével együtt. 11 És ismét: Dícsérjétek az Urat minden
pogányok, és magasztaljátok őt minden népek. 12 És
viszont Ésaiás így szól: Lészen a Jessének gyökere,
és a ki felkel, hogy uralkodjék a pogányokon; ő benne
reménykednek a pogányok. 13 A reménységnek Istene
pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel
a hivésben, hogy bővölködjetek a reménységben a
Szent Lélek ereje által. 14 Meg vagyok pedig győződve
atyámfiai én magam is ti felőletek, hogy teljesek vagytok
minden jósággal, betöltve minden ismerettel, képesek
lévén egymást is inteni. 15 Bátorságosabban írtam
pedig néktek atyámfiai, részben, mintegy emlékeztetvén
titeket az Istentől nékem adott kegyelem által, 16 Hogy
legyek a Jézus Krisztus szolgája a pogányok között,
munkálkodván az Isten evangyéliomában, hogy legyen
a pogányoknak áldozata kedves és a Szent Lélek által
megszentelt. 17 Van azért mivel dicsekedjem a Jézus
Krisztusban, az Istenre tartozó dolgokban. 18 Mert nem
merek szólni semmiről, a mit nem Krisztus cselekedett
volna általam a pogányoknak engedelmességére, szóval
és tettel. 19 Jelek és csodák ereje által, az Isten
Lelkének ereje által; úgyannyira, hogy én Jeruzsálemtől
és környékétől fogva Illyriáig betöltöttem a Krisztus
evangyéliomát. 20 Ekképen pedig tisztességbeli dolog,
hogy ne ott hirdessem az evangyéliomot, ahol neveztetett
Krisztus, hogy ne más alapra építsek: 21 Hanem a
mint meg van írva: A kiknek nem hirdettetett ő felőle,
azok meglátják; és a kik nem hallották, megértik. 22
Annakokáért meg is akadályoztattam gyakran a hozzátok
való menetelben. 23 Most pedig, mivelhogy nincs
már helyem e tartományokban, vágyódván pedig sok
esztendő óta, hogy elmenjek hozzátok: 24 Ha Hispániába
megyek, elmegyek ti hozzátok. Mert remélem, hogy
átutazóban meglátlak titeket, és ti elkísértek oda, ha
előbb részben beteljesedem veletek. 25 Most pedig
megyek Jeruzsálembe, szolgálván a szenteknek. 26
Mert tetszett Macedóniának és Akhájának, hogy a
Jeruzsálembeli szentek szegényei részére némileg
adakozzanak. 27 Mert tetszett nékik, és tartoznak is vele.
Mert ha a pogányok azoknak a lelki javaiban részesültek,
tartoznak nékik viszont szolgálni a testiekben. 28
Ezt azért ha majd elvégezem, és nékik e gyümölcsöt
átadom, elmegyek közöttetek által Hispániába. 29
Tudom pedig, hogy mikor hozzátok megyek, a Krisztus
evangyélioma áldásának teljességével megyek. 30
Kérlek pedig titeket atyámfiai a mi Urunk Jézus Krisztusra
és a Lélek szerelmére, tusakodjatok velem együtt
az imádkozásokban, én érettem Isten előtt, 31 Hogy
szabaduljak meg azoktól, a kik engedetlenek Júdeában,
és hogy az én Jeruzsálemben való szolgálatom
legyen kedves a szentek előtt; 32 Hogy örömmel
menjek hozzátok az Isten akaratából, és veletek együtt
megújuljak. 33 A békességnek Istene pedig legyen
mindnyájan ti veletek! Ámen.

16 Ajánlom pedig néktek Fébét, a mi nénénket,
ki a Kenkhréabeli gyülekezetnek szolgálója: 2
Hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illendően,
és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul.
Mert ő is sokaknak pártfogója volt, nékem magamnak
is. 3 Köszöntsétek Priscillát és Akvilát, kik nékem
munkatársaim Krisztus Jézusban. 4 A kik az én életemért
a saját nyakukat tették le; a kiknek nemcsak én mondok
köszönetet, hanem a pogányok minden gyülekezete
is. 5 És köszöntsétek azt a gyülekezetet, mely az
ő házokban van. Köszöntsétek az én szerelmetes
Epenétusomat, a ki Akhája zsengéje a Krisztusban. 6
Köszöntsétek Máriát, ki sokat munkálkodott körülöttünk.
7 Köszöntsétek Andronikust és Juniát az én rokonaimat
és az én fogolytársaimat, a kik híresek az apostolok
között, a kik nálamnál is előbb voltak a Krisztusban.
8 Köszöntsétek Ampliást, ki nékem szerelmesem az
Úrban. 9 Köszöntsétek Orbánt, a mi munkatársunkat
a Krisztusban, és Stakhist az én szerelmesemet. 10
Köszöntsétek Apellest, ki a Krisztusban megpróbáltatott.
Köszöntsétek az Aristóbulus háznépéből valókat. 11
Köszöntsétek Heródiont az én rokonomat. Köszöntsétek
a Nárcissus háznépéből azokat, a kik az Úrban vannak.

12 Köszöntsétek Trifénát és Trifósát, kik munkálódnak
az Úrban. Köszöntsétek a szerelmetes Persist, ki sokat
munkálódott az Úrban. **13** Köszöntsétek Rufust, ki
kiválasztott az Úrban, és az ő anyját, a ki az enyém is. **14**
Köszöntsétek Ásinkritust, Flégont, Hermást, Pátrobást,
Merkuriust, és az atyafiakat, kik velök vannak. **15**
Köszöntsétek Filológust és Juliát, Néreust és az ő nénjét,
és Olimpást és minden szenteket, kik velök vannak. **16**
Köszöntsétek egymást szent csókolással. Köszöntenek
titeket a Krisztus gyülekezetei. **17** Kérlek pedig titeket
atyámfiai, vigyázzatok azokra, a kik szakadásokat és
botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet
tanultatok; és azoktól hajoljatok el. **18** Mert az ilyenek a
mi Urunk Jézus Krisztusnak nem szolgálnak, hanem az
ő hasuknak; és nyájas beszéddel, meg hizelkedéssel
megcsalják az ártatlanoknak szívét. **19** Mert a ti
engedelmességetek mindenekhez eljutott. Örülök azért
rajtatok; de akarom, hogy bölcsek legyetek a jóban,
ártatlanok pedig a rosszban. **20** A békességnek Istene
megrontja a Sátánt a ti lábaitok alatt hamar. A mi
Urunk Jézus Krisztus kegyelme veletek. Ámen. **21**
Köszöntenek titeket Timótheus, az én munkatársam,
és Luczius, Jáson, és Sosipáter az én rokonaim. **22**
Köszöntelek titeket az Úrban én Tertius, ki e levelet
írtam. **23** Köszönt titeket Gájus, a ki nékem és az
egész gyülekezetnek gazdája. Köszönt titeket Erástus
a városnak kincstartója, és Kvártus atyafi. **24** A mi
Urunk Jézus Krisztus kegyelme mindnyájan ti veletek.
Ámen. **25** Annak pedig, a ki titeket megerősíthet az én
evangyéliomom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint,
ama titoknak kijelentése folytán, mely örök időtől fogva el
volt hallgatva, **(aiōnios g166)** **26** Most pedig megjelentetett
a prófétai írások által, az örök Isten parancsolata
szerint, a hitben való engedelmesség végett minden
pogányoknak tudomására adatván, **(aiōnios g166)** **27** Az
egyedül bölcs Istennek a Jézus Krisztus által dicsőség
mindörökké. Ámen. **(aiōn g165)**

1 Korintusi

1 Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott
apostola, és Sosthenes, az atyafi. **2** Az Isten
gyülekezetének, a mely Korinthusban van, a Krisztus
Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek,
mindazokkal egybe, a kik a mi Urunk Jézus Krisztus
nevét segítségül hívják bármely helyen, a magokén és
a miénken: **3** Kegyelem néktek és békesség Istentől,
a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **4** Hálát
adok az én Istenemnek mindenkor ti felőletek az Isten
ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban
adatott, **5** Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok
ő benne, minden beszédben és minden ismeretben,
6 A mint megerősíttetett ti bennetek a Krisztus felől
való bizonyságtétel. **7** Úgy, hogy semmi kegyelmi
ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk
Jézus Krisztusnak megjelenését, **8** A ki meg is erősít
titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus
Krisztusnak napján. **9** Hű az Isten, ki elhívott titeket az
ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre,
10 Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk Jézus
Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképen szóljatok
és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek
teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon
véleményben. **11** Mert megtudtam felőletek atyámfiai a
Kloé embereitől, hogy versengések vannak köztetek.
12 Azt értem pedig, hogy mindenitek ezt mondja:
Én Pálé vagyok, én meg Apollósé, én meg Kéfásé,
én meg Krisztusé. **13** Vajjon részekre osztatott-é a
Krisztus? Vajjon Pál feszíttetett-é meg érettetek, vagy
a Pál nevére keresztelteltetetek-é meg? **14** Hálákat
adok az Istennek, hogy senkit sem kereszteltem meg
közületek, kivéve Krispust és Gájust, **15** Hogy valaki
azt ne mondja, hogy a magam nevére kereszteltem.
16 Megkereszteltem azonban Stefana házanépét is,
ezenkívül nem tudom, hogy valakit mást kereszteltem
volna. **17** Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy
kereszteljek, hanem hogy az evangyéliomot hirdessem;
de nem szólásban való bölcseséggel, hogy a Krisztus
keresztje hiábavaló ne legyen. **18** Mert a keresztről való
beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek;
de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. **19** Mert
meg van írva: Elvesztem a bölcseknek bölcseségét és
az értelmeseknek értelmét elvetem. **20** Hol a bölcs?
hol az írástudó? hol e világnak vitázója? Nemde nem
bolondsággá tette-é Isten e világnak bölcseségét? **(aiōn
g165)** **21** Mert minekutána az Isten bölcseségében
nem ismerte meg a világ a bölcseség által az Istent,
tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága
által tartsa meg a hívőket. **22** Mert egyfelől a zsidók jelt
kívánnak, másfelől a görögök bölcseséget keresnek.
23 Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet,
a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig
bolondságot; **24** Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy
zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát
és Istennek bölcseségét. **25** Mert az Isten bolondsága
bölcsebb az embereknél, és az Isten erőtelensége
erősebb az embereknél. **26** Mert tekintsétek csak a
ti hivatástokat, atyámfiai, hogy nem sokan hívattak
bölcsek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan
nemesek; **27** Hanem a világ bolondjait választotta ki
magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és
a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy
megszégyenítse az erőseket; **28** És a világ nemteleneit
és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és
a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse: **29**
Hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem. **30** Tőle
vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, ki bölcseségül lőn
nékünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul:
31 Hogy, a mint meg van írva: A ki dicsekedik, az Úrban
dicsekedjék.

2 Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai,
nem mentem, hogy nagy ékesszólással,
avagy bölcseséggel hirdessem néktek az Isten
bizonyságtételét. **2** Mert nem végeztem, hogy egyébről
tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig
mint megfeszítettről. **3** És én erőtlenség, félelem és
nagy rettegés közt jelentem meg ti köztetek. **4** És
az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi
bölcseségnek hitető beszédiben állott, hanem léleknek
és erőnek megmutatásában: **5** Hogy a ti hitetek
ne emberek bölcseségén, hanem Istennek erején
nyugodjék. **6** Bölcseséget pedig a tökéletesek között
szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő
fejedelmeinek bölcseségét; **(aiōn g165)** **7** Hanem Istennek
titkon való bölcseségét szóljuk, azt az elrejtetett, melyet
öröktől fogva elrendelt az Isten a mi dicsőségünkre;
(aiōn g165) **8** Melyet e világ fejedelmei közül senki sem
ismert, mert ha megismerték volna, nem feszítették
volna meg a dicsőség Urát: **(aiōn g165)** **9** Hanem, a
mint meg van írva: A miket szem nem látott, fül nem
hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten
készített az őt szeretőknek. **10** Nekünk azonban az Isten
kijelentette az ő Lelke által: mert a Lélek mindeneket
vizsgál, még az Istennek mélységeit is. **11** Mert kicsoda
tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az
embernek lelke, a mely ő benne van? Azonképen az
Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek
Lelke. **12** Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem
az Istenből való Lelket; hogy megismerjük azokat, a
miket Isten ajándékozott nékünk. **13** Ezeket prédikáljuk
is, nem oly beszédekkel, melyekre emberi bölcseség
tanít, hanem a melyekre a Szent Lélek tanít; lelkiekhez
lelkieket szabván. **14** Érzéki ember pedig nem foghatja
meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok

néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek
meg. 15 A lelki ember azonban mindent megítél, de
ő senkitől sem ítéltetik meg. 16 Mert ki érte fel az
Úrnak értelmét, hogy megoktathatná őt? Bennünk pedig
Krisztus értelme van.

3 Én sem szólhattam néktek, atyámfiai, mint lelkieknek,
hanem mint testieknek, mint a Krisztusban
kisdedeknek. 2 Téjnek italával tápláltalak titeket és
nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna
meg, sőt még most sem bírjátok meg: 3 Mert még
testiek vagytok; mert a mikor írigykedés, versengés és
visszavonás van köztetek, vajjon nem testiek vagytok-é
és nem ember szerint jártok-é? 4 Mert mikor egyik ezt
mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé;
nem testiek vagytok-é? 5 Hát kicsoda Pál és kicsoda
Apollós? Csak szolgák, kik által hívőkké lettetek, és
pedig a mint kinek-kinek az Úr adta. 6 Én plántáltam,
Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést.
7 Azért sem a ki plántál, nem valami, sem a ki öntöz;
hanem a növekedést adó Isten. 8 A plántáló pedig és
az öntöző egyek; de mindenik a maga jutalmát veszi
a maga munkája szerint. 9 Mert Isten munkatársai
vagyunk: Isten szántóföldje, Isten épülete vagytok. 10
Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs
építőmester, fundamentomot vetettem, de más épít reá.
Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. 11 Mert más
fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely
vettetett, mely a Jézus Krisztus. 12 Ha pedig valaki
aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját
épít rá erre a fundamentomra; 13 Kinek-kinek munkája
nyilván lészen: mert ama nap megmutatja, mivelhogy
tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek munkája
minémű legyen, azt a tűz próbálja meg. 14 Ha valakinek
a munkája, a melyet ráépített, megmarad, jutalmát
veszi. 15 Ha valakinek a munkája megég, kárt vall.
Ő maga azonban megmenekül, de úgy, mintha tűzön
keresztül. 16 Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma
vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? 17 Ha
valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az
Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok
ti. 18 Senki se csalja meg magát. Ha valaki azt hiszi,
hogy bölcs ti köztetek e világon, bolond legyen, hogy
bölcscsé lehessen. (aiōn g165) 19 Mert e világ bölcsesége
bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: Megfogja a
bölcseket az ő csalárdságukban. 20 És ismét: Ismeri az
Úr a bölcsek gondolatait, hogy hiábavalók. 21 Azért
senki se dicsekedjék emberekkel. Mert minden a tiétek.
22 Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár
élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következendők,
minden a tiétek. 23 Ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig
Istené.

4 Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit
és Isten titkainak sáfárait. 2 A mi pedig egyébiránt a
sáfárokban megkívántatik, az, hogy mindenik hívnek
találtassék. 3 Rám nézve pedig igen csekély dolog, hogy
ti tőletek ítéltessem meg, vagy emberi ítéletnaptól; sőt
magam sem ítélem meg magamat. 4 Mert semmit sem
tudok magamra, de nem ebben vagyok megigazulva;
a ki ugyanis engem megítél, az Úr az. 5 Azért idő
előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, a ki
egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt
megjelenti a szíveknek tanácsait; és akkor mindenkinek
az Istentől lészen a dícsérete. 6 Ezeket pedig, atyámfiai,
példában szabtam magamra és Apollósra ti érettetek,
hogy rajtunk tanuljátok meg, hogy annakfelette a
mi írva van, nem kell bölcselkedni; hogy senki se
fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen. 7 Mert kicsoda
különböztet meg téged? Mid van ugyanis, a mit nem
kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel,
mintha nem kaptad volna? 8 Immár beteltetek, immár
meggazdagodtatok, nálunk nélkül uralkodásra jutottatok;
vajha csakugyan uralkodásra jutottatok volna, hogy mi
is veletek egybe uralkodhatnánk. 9 Mert úgy vélem,
hogy az Isten minket, az apostolokat, utolsókul állított,
mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a
világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. 10 Mi
bolondok a Krisztusért, ti pedig bölcsek a Krisztusban;
mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti dicsőségesek, mi
pedig gyalázatosak. 11 Mindezideig éhezünk is,
szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk
is, bujdosunk is, 12 Fáradozunk is, tulajdon kezünkkel
munkálkodván; ha szidalommal illettetünk, jót kívánunk;
ha háborúságot szenvedünk, békességgel tűrjük; 13 Ha
gyaláztatunk, könyörgünk: szinte a világ szemetjévé
lettünk, mindeneknek söpredékévé egész mostanig. 14
Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket,
hanem mint szerelmes gyermekeimet intelek. 15 Mert ha
tízezer tanítómesteretek lenne is a Krisztusban, de nem
sok atyátok; mert tőlem vagytok a Krisztus Jézusban az
evangyéliom által. 16 Kérlek azért titeket, legyetek az
én követőim. 17 Azért küldtem hozzátok Timótheust, ki
nékem szeretett és hű fiam az Úrban, a ki eszetekbe
juttatja néktek az én útaimat a Krisztusban, a mint
mindenütt, minden gyülekezetben tanítok. 18 De mintha
el se mennék ti hozzátok, úgy felfuvalkodtak némelyek.
19 Pedig elmegyek hamarosan hozzátok, ha az Úr
akarándja; és megismerem a felfuvalkodottaknak nem a
beszédjét, hanem az erejét. 20 Mert nem beszédben áll
az Istennek országa, hanem erőben. 21 Mit akartok?
Vesszővel menjek-é hozzátok, avagy szeretettel és
szelídségnek lelkével?

5 Általában hallatszik köztetek paráznaság, még olyan
paráznaság is, a milyen a pogányok között sem
említtetik, hogy valaki atyjának feleségét elvegye. 2

És ti fel vagytok fuvalkodva, és nem keseredtetek meg
inkább, hogy kivettetnék közületek, a ki ezt a dolgot
cselekedte. 3 Mert én távol lévén ugyan testben, de jelen
lévén lélekben, már elvégeztem, mintha jelen volnék,
hogy azt, a ki ekként ezt cselekedte, 4 Ti és az én lelkem
a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén,
a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával 5 Átadjuk az
ilyent a Sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek
megtartassék az Úr Jézusnak ama napján. 6 Nem jó a ti
dicsekedéstek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny
kovász az egész tésztát megposhasztja. 7 Tisztítsátok
el azért a régi kovászt, hogy legyetek új tésztává, a
minthogy kovász nélkül valók vagytok; mert hiszen a mi
húsvéti báránynk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk. 8
Azért ne régi kovászszal ünnepeljünk, sem rosszaságnak
és gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és
igazságnak kovásztalanságában. 9 Azt írtam néktek
ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok.
10 De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival,
vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen
így ki kellene e világból mennetek. 11 Most azért azt írom
néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi
létére parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy
szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel
még együtt se egyetek. 12 Mert mi közöm ahhoz, hogy a
kívülvalókról is ítéletet tegyek? avagy ti nem a belüllévők
fölött tesztek-é ítéletet? 13 A kívülvalókat pedig majd az
Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok
közül.

6 Merészel valaki ti közületek, ha peres dolga van
a másikkal, az igaztalanok előtt törvénykezni, és
nem a szentek előtt? 2 Nem tudjátok-é, hogy a szentek
a világot ítélik meg? És ha ti ítélitek meg a világot,
méltatlanok vagytok-é a legkisebb dolgokban való
ítéletekre? 3 Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk
ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat? 4 Azért ha
életszükségre való dolgok felől van törvénykezéstek, a
kik a gyülekezetben legalábbvalók, azokat ültessétek le.
5 Megszégyenítéstekre mondom: Hát nincs ti köztetek
egy bölcs ember sem, a ki ítéletet tehetne az ő atyjafiai
között? 6 Hanem atyafi atyafival törvénykezik, még
pedig hitetlenek előtt? 7 Egyáltalán már az is gyarlóság
ti bennetek, hogy törvénykeztek egymással. Miért nem
szenveditek inkább a bántalmazást? Miért nem tűritek
inkább a kárt? 8 Sőt ti okoztok bántalmazást és kárt,
még pedig atyátokfiainak. 9 Avagy nem tudjátok-é, hogy
igazságtalanok nem örökölhetik Istennek országát?
Ne tévelyegjetek; se paráznák, se bálványimádók, se
házasságtörők, se pulyák, se férfiszeplősítők, 10 Se
lopók, se telhetetlenek, se részegesek, se szidalmazók,
se ragadozók nem örökölhetik Isten országát. 11 Ilyenek
voltatok pedig némelyek, de megmosattattatok, de
megszenteltettetek, de megigazíttattatok az Úr Jézusnak
nevében és a mi Istenünk Lelke által. 12 Minden
szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad
nékem, de én nem adatom valakinek hatalma alá. 13 Az
eledelek a hasnak és a has az eledeleknek rendeltetett.
Az Isten pedig mind ezt, mind amazokat eltörli. A test
azonban nem a paráznaságnak rendeltetett, hanem az
Úrnak, és az Úr a testnek. 14 Az Isten pedig az Urat is
feltámasztotta, minket is feltámaszt az ő hatalma által.
15 Nem tudjátok-é, hogy a ti testeitek a Krisztusnak
tagjai? Elszakítva hát a Krisztus tagjait, paráznának
tagjaivá tegyem? Távol legyen. 16 Avagy nem tudjátok-
é, hogy a ki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert
ketten lesznek, úgymond, egy testté. 17 A ki pedig
az Úrral egyesül, egy lélek ő vele. 18 Kerüljétek a
paráznaságot. Minden bűn, melyet az ember cselekszik,
a testen kívül van, de a ki paráználkodik, a maga teste
ellen vétkezik. 19 Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti
testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a
melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?
20 Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent
a ti testetekben és lelketekben, a melyek az Istenéi.

7 A mik felől pedig írtatok nékem, jó a férfiúnak
asszonyt nem illetni. 2 De a paráznaság miatt
minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden
asszonynak tulajdon férje. 3 A feleségének adja meg
a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképen a feleség is
a férjének. 4 A feleség nem ura a maga testének,
hanem a férje; hasonlóképen a férj sem ura a maga
testének, hanem a felesége. 5 Ne foszszátok meg
egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig,
hogy ráérjetek a bőjtölésre és az imádkozásra, azután
ismét együvé térjetek, hogy a Sátán meg ne kísértsen
titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok.
6 Ezt pedig kedvezésképen mondom, nem parancsolat
szerint. 7 Mert szeretném, ha minden ember úgy
volna, mint én magam is; de kinek kinek tulajdon
kegyelmi ajándéka vagyon Istentől, egynek így, másnak
pedig úgy. 8 Mondom pedig a nem házasoknak
és az özvegyasszonyoknak, hogy jó nékik, ha úgy
maradhatnak, mint én is. 9 De ha magukat meg
nem tartóztathatják, házasságban éljenek: mert jobb
házasságban élni, mint égni. 10 Azoknak pedig, a kik
házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr,
hogy az asszony férjétől el ne váljék. 11 Hogyha pedig
elválik is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön
meg férjével; és a férj se bocsássa el a feleségét. 12
Egyebeknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamely
atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni, el
ne bocsássa azt. 13 És a mely asszonynak hitetlen férje
van, és ez vele akar lakni, el ne bocsássa azt. 14 Mert
meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és

meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében,
mert különben a ti gyermekeitek tisztátalanok volnának,
most pedig szentek. 15 Ha pedig a hitetlen elválik,
ám váljék el; nem vettetett szolgaság alá a keresztyén
férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre
hívott minket az Isten. 16 Mert mit tudod, te asszony, ha
megmentheted-e a férjedet; vagy mit tudod, te férfiú, ha
megmentheted-e a feleségedet? 17 Csak a mint kinek-
kinek adta az Isten, a mint kit-kit elhívott az Úr, úgy
járjon. És minden gyülekezetben ekképen rendelkezem.
18 Körülmetélten hivatott el valaki? ne fedezze el azt;
körülmetéletlenül hivatott el valaki? me metélkedjék
körül. 19 A körülmetélkedés semmi, a körülmetéletlenség
is semmi; hanem Isten parancsolatainak megtartása. 20
Kiki a mely hivatásban hívatott el, abban maradjon. 21
Szolgai állapotban hivattattál el? Ne gondolj vele, sőt ha
szabad lehetsz is, inkább élj azzal. 22 Mert az Úrban
elhívott szolga az Úrnak szabadosa; hasonlóképen a
ki szabadságban hívatott el, Krisztusnak szolgája. 23
Áron vétettetek meg, ne legyetek embereknek szolgái.
24 Kiki a miben elhívatott, atyámfiai, abban maradjon
meg az Isten előtt. 25 A hajadonok felől nincs ugyan
parancsolatom az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint a
ki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy hitelreméltó
legyek. 26 Úgy ítélem azért, hogy jó ez a jelenvaló
szükség miatt, hogy tudniillik jó az embernek úgy
maradni. 27 Feleséghez köttettél? Ne keress elválást.
Megszabadultál feleségedtől? Ne keress feleséget. 28
De ha veszel is feleséget, nem vétkezel; és ha férjhez
megy is a hajadon, nem vétkezik; de az ilyeneknek
háborúságuk lesz a testben. Én pedig kedveznék
néktek. 29 Ezt pedig azért mondom, atyámfiai, mert az
idő rövidre van szabva ezentúl, azért a kiknek van is
feleségök, úgy legyenek, mintha nem volna. 30 És a kik
sírnak, mintha nem sírnának; és a kik vígadnak, mintha
nem vígadnának; a kik vesznek, mintha semmijök sem
volna. 31 És a kik élnek e világgal, mintha nem élnének:
mert elmúlik e világnak ábrázatja. 32 Azt akarnám
pedig, hogy ti gond nélkül legyetek. A ki házasság
nélkül van, arra visel gondot, a mi az Úré, mimódon
kedveskedhessék az Úrnak; 33 A ki pedig feleséget vett,
a világiakra visel gondot, mimódon kedveskedhessék
a feleségének. 34 Különbözik egymástól az asszony
és a hajadon. A ki nem ment férjhez, az Úr dolgaira
visel gondot, hogy szent legyen mind testében, mind
lelkében; a ki pedig férjhez ment, a világiakra visel
gondot, mimódon kedveskedhessék a férjének. 35
Ezt pedig a ti hasznotokra mondom; nem hogy tőrt
vessek néktek, hanem hogy illendőképen és állhatatosan
ragaszkodjatok az Úrhoz háboríthatatlanul. 36 De ha
valaki szégyennek tartja az ő hajadon leányára, ha
virágzó idejét múlja, és úgy kell történnie, a mit akar,
azt cselekedje, nem vétkezik; menjenek férjhez. 37 A
ki pedig szilárdan áll a szívében és a szükség nem
kényszeríti, hatalma pedig van a tulajdon akarata fölött,
és azt végezte el szívében, hogy megtartja hajadon
leányát, jól cselekszi. 38 Azért, a ki férjhez adja, az
is jól cselekszi, de a ki nem adja férjhez, még jobban
cselekszi. 39 Az asszonyt törvény köti, míg férje él, de
ha férje meghal, szabadon férjhez mehet, a kihez akar,
csakhogy az Úrban. 40 De boldogabb, ha úgy marad,
az én véleményem szerint; pedig hiszem, hogy bennem
is Istennek lelke van.

8 A bálványáldozatok felől pedig tudjuk, hogy
mindnyájunknak van ismeretünk. Az ismeret
felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. 2 Ha pedig
valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer
úgy, a mint ismernie kell. 3 Hanem ha valaki az Istent
szereti, az ismertetik ő tőle. 4 Tehát a bálványáldozati
hús evése felől tudjuk, hogy egy bálvány sincs a világon,
és hogy Isten sincs senki más, hanem csak egy. 5
Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben,
akár a földön, a minthogy van sok isten és sok úr; 6
Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, a kitől
van a mindenség, mi is ő benne; és egy Urunk, a Jézus
Krisztus, a ki által van a mindenség, mi is ő általa. 7 De
nem mindenkiben van meg ez az ismeret; sőt némelyek
a bálvány felől való lelkiismeretök szerint mind mai napig
mint bálványáldozatot eszik, és az ő lelkiismeretök,
mivelhogy erőtelen, megfertőztetik. 8 Pedig az eledel
nem tesz minket kedvesekké Isten előtt; mert ha eszünk
is, nem leszünk gazdagabbak; ha nem eszünk is, nem
leszünk szegényebbek. 9 De meglássátok, hogy ez a ti
szabadságtok valamiképen botránkozásukra ne legyen
az erőteleneknek. 10 Mert ha valaki meglát téged,
a kinek ismereted van, hogy a bálványtemplomnál
vendégeskedel, annak lelkiismerete, mivelhogy erőtelen,
nem arra indíttatik-é, hogy megegye a bálványáldozatot?
11 És a te ismereted miatt elkárhozik a te erőtelen
atyádfia, a kiért Krisztus meghalt. 12 Így aztán, mikor az
atyafiak ellen vétkeztek, és az ő erőtelen lelkiismeretüket
megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek. 13 Annakokáért,
ha eledel botránkoztatja meg az én atyámfiát, inkább
soha sem eszem húst, hogy az én atyámfiát meg ne
botránkoztassam. **(aiōn g165)**

9 Nem vagyok-é apostol? Nem vagyok-é szabad?
Nem láttam-é Jézus Krisztust, a mi Urunkat? Nem az
én munkám vagytok-é ti az Úrban? 2 Ha egyebeknek
nem vagyok apostoluk, de bizony néktek az vagyok,
mert az én apostolságomnak pecsétje az Úrban ti
vagytok. 3 Ez az én védelmem azok ellenében, a
kik vádolnak engem. 4 Nincsen-é arra jogunk, hogy
együnk és igyunk? 5 Nincsen-é arra jogunk, hogy
keresztyén feleségünket magunkkal hordozzuk, mint a
többi apostolok is és az Úrnak atyjafiai és Kéfás? 6

Avagy csak nekem és Barnabásnak nincs-é jogunk,
hogy ne dolgozzunk? 7 Kicsoda katonáskodik valaha a
maga zsoldján? Kicsoda plántál szőlőt, és nem eszik
annak gyümölcséből? Vagy kicsoda legeltet nyájat, és
nem eszik a nyájnak tejéből? 8 Vajjon emberi módon
beszélem-é ezeket? vagy nem ezeket mondja-é a
törvény is? 9 Mert a Mózes törvényében meg van
írva: Ne kösd fel a nyomtató ökörnek száját. Avagy
az ökrökre van-é az Istennek gondja? 10 Avagy nem
érettünk mondja-é általában? Mert mi érettünk íratott
meg, hogy a ki szánt, reménység alatt kell szántania,
és a ki csépel, az ő reménységében részesnek lennie
reménység alatt. 11 Ha mi néktek a lelkieket vetettük,
nagy dolog-é, ha mi a ti testi javaitokat aratjuk? 12
Ha egyebek részesülnek a ti javaitokban, mért nem
inkább mi? De mi nem éltünk e szabadsággal; hanem
mindent eltűrünk, hogy valami akadályt ne gördítsünk a
Krisztus evangyélioma elé. 13 Nem tudjátok-é, hogy a
kik a szent dolgokban munkálkodnak, a szent helyből
élnek, és a kik az oltár körül forgolódnak, az oltárral
együtt veszik el részüket? 14 Ekképen rendelte az Úr is,
hogy a kik az evangyéliomot hirdetik, az evangyéliomból
éljenek. 15 De én ezek közül egygyel sem éltem.
Nem azért írtam azonban ezeket, hogy velem is így
történjék, mert jobb nékem meghalnom, hogysem valaki
hiábavalóvá tegye az én dicsekedésemet. 16 Mert ha
az evangyéliomot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert
szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nékem, ha az
evangyéliomot nem hirdetem. 17 Mert ha akaratom
szerint mívelem ezt, jutalmam van; ha pedig akaratom
nélkül, sáfársággal bízattam meg. 18 Micsoda tehát
az én jutalmam? Hogy prédikálásommal ingyenvalóvá
tegyem a Krisztus evangyéliomát, hogy ne használjam
ki ama szabadságomat az evangyéliom hirdetésénél.
19 Mert én, noha mindenkivel szemben szabad vagyok,
magamat mindenkinek szolgájává tettem, hogy a
többséget megnyerjem. 20 És a zsidóknak zsidóvá
lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt
valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt
valókat megnyerjem; 21 A törvény nélkül valóknak
törvénynélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül,
hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül
valókat nyerjek meg. 22 Az erőtleneknek erőtelenné
lettem, hogy az erőteleneket megnyerjem. Mindeneknek
mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak
némelyeket. 23 Ezt pedig az evangyéliomért mívelem,
hogy részestárs legyek abban. 24 Nem tudjátok-é,
hogy a kik versenypályán futnak, mindnyájan futnak
ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok,
hogy elvegyétek. 25 Mindaz pedig a ki pályafutásban
tusakodik, mindenben magatűrtető; azok ugyan, hogy
romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant.
26 Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy
viaskodom, mint a ki nem levegőt vagdos; 27 Hanem
megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy
míg másoknak prédikálok, magam valami módon
méltatlanná ne legyek.

10 Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai,
hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak,
és mindnyájan a tengeren mentek által; 2 És mindnyájan
Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben;
3 És mindnyájan egy lelki eledelt ettek; 4 És mindnyájan
egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, a mely
követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt. 5
De azoknak többségét nem kedvelé az Isten, mert
elhullának a pusztában. 6 Ezek pedig példáink lőnek,
hogy mi ne kívánjunk gonosz dolgokat, a miképen
azok kívántak. 7 Se bálványimádók ne legyetek, mint
azok közül némelyek, a mint meg van írva: Leüle a
nép enni és inni, és felkelének játszani. 8 Se pedig
ne paráználkodjunk mint azok közül paráználkodtak
némelyek, és elestek egy napon huszonháromezeren.
9 Se a Krisztust ne kísértsük, a mint közülök kísértették
némelyek, és elveszének a kígyók miatt. 10 Se pedig
ne zúgolódjatok, miképen ő közülök zúgolódának
némelyek, és elveszének a pusztító által. 11 Mindezek
pedig példaképen estek rajtok; megírattak pedig a mi
tanulságunkra, a kikhez az időknek vége elérkezett. (aiōn
g165) 12 Azért a ki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el
ne essék. 13 Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés
esett rajtatok: de hű az Isten, a ki nem hágy titeket
feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel
egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy
elszenvedhessétek. 14 Azért szerelmeseim, kerüljétek a
bálványimádást. 15 Mint okosokhoz szólok, ítéljétek meg
ti, a mit mondok. 16 A hálaadásnak pohara, a melyet
megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-
é? A kenyér, a melyet megszegünk, nem a Krisztus
testével való közösségünk-é? 17 Mert egy a kenyér, egy
test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből
részesedünk. 18 Tekintsétek meg a test szerint való
Izráelt! A kik az áldozatokat eszik, avagy nincsenek-
é közösségben az oltárral? 19 Mit mondok tehát?
Hogy a bálvány valami, vagy hogy a bálványáldozat
valami? 20 Sőt, hogy a mit a pogányok áldoznak,
ördögöknek áldozzák és nem Istennek; nem akarom
pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben. 21
Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát;
nem lehettek az Úr asztalának és az ördögök asztalának
részesei. 22 Vagy haragra ingereljük az Urat? avagy
erősebbek vagyunk-é nálánál? 23 Minden szabad
nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem,
de nem minden épít. 24 Senki ne keresse, a mi az
övé, hanem kiki azt, a mi a másé. 25 Mindent, a mit
a mészárszékben árulnak, megegyetek, semmit sem
tudakozódván a lelkiismeret miatt. 26 Mert az Úré a föld

és annak teljessége. 27 Ha pedig valaki meghív titeket
a hitetlenek közül és el akartok menni, mindent, a mit
elétek hoznak, megegyetek, semmit sem tudakozódván
a lelkiismeret miatt. 28 De ha valaki ezt mondja néktek:
Ez bálványáldozati hús, ne egyétek meg a miatt, a ki
megjelentette, és a lelkiismeretért; mert az Úré a föld és
annak teljessége. 29 De nem a tulajdon lelkiismeretet
értem, hanem a másikét. Mert miért kárhoztassa az én
szabadságomat a más lelkiismerete? 30 Ha pedig én
hálaadással veszek részt, miért káromoltatom azért, a
miért én hálákat adok? 31 Azért akár esztek, akár isztok,
akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére
míveljetek. 32 Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat,
se a görögöket, se az Isten gyülekezetét. 33 Miképen
én is mindenkinek mindenben kedvében járok, nem
keresvén a magam hasznát, hanem a sokaságét, hogy
megtartassanak.

11 Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.
2 Dícsérlek pedig titeket atyámfiai, hogy én rólam
mindenben megemlékeztek, és a miképen meghagytam
néktek, rendeléseimet megtartjátok. 3 Akarom pedig,
hogy tudjátok, hogy minden férfiúnak feje a Krisztus;
az asszonynak feje pedig a férfiú; a Krisztusnak feje
pedig az Isten. 4 Minden férfiú, a ki befedett fővel
imádkozik avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét. 5
Minden asszony pedig, a ki befedetlen fővel imádkozik
avagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét, mert egy és
ugyanaz, mintha megnyiretett volna. 6 Mert ha az
asszony nem fedi be fejét, nyiretkezzék is meg, hogy
ha pedig éktelen dolog asszonynak megnyiretkezni,
vagy megberetváltatni, fedezze be az ő fejét. 7 Mert
a férfiúnak nem kell befednie az ő fejét, mivel ő az
Istennek képe és dicsősége; de az asszony a férfiú
dicsősége. 8 Mert nem a férfiú van az asszonyból,
hanem az asszony a férfiúból. 9 Mert nem is a
férfiú teremtetett az asszonyért, hanem az asszony
a férfiúért. 10 Ezért kell az asszonynak hatalmi jelt
viselni a fején az angyalok miatt. 11 Mindazáltal sem
férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül
az Úrban. 12 Mert a miképen az asszony a férfiúból
van, azonképen a férfiú is az asszony által, az egész
pedig az Istentől. 13 Magatokban ítéljétek meg: illendő
dolog-é asszonynak fedetlen fővel imádni az Istent?
14 Avagy maga a természet is nem arra tanít-é titeket,
hogy ha a férfiú nagy hajat visel, csúfsága az néki? 15
Az asszonynak pedig, ha nagy haja van, ékesség az
néki; mert a haj fátyol gyanánt adatott néki. 16 Ha pedig
valakinek tetszik versengeni, nekünk olyan szokásunk
nincsen, sem az Isten gyülekezeteinek. 17 Ezt pedig
tudtotokra adván, nem dícsérlek, hogy nem haszonnal,
hanem kárral gyűltök egybe. 18 Mert először is, mikor
egybegyűltök a gyülekezetben, hallom, hogy szakadások
vannak köztetek; és valami részben hiszem is. 19 Mert
szükség, hogy szakadások is legyenek köztetek, hogy a
kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek ti köztetek. 20 Mikor
tehát egybegyűltök egyazon helyre, nincs úrvacsorájával
való élés: 21 Mert kiki az ő saját vacsoráját veszi elő
az evésnél; és némely éhezik, némely pedig dőzsöl.
22 Hát nincsenek-é házaitok az evésre és ivásra?
Avagy az Isten gyülekezetét vetitek-é meg, és azokat
szégyenítitek-é meg, a kiknek nincsen? Mit mondjak
néktek? Dícsérjelek-é titeket ebben? Nem dícsérlek. 23
Mert én az Úrtól vettem, a mit néktek előtökbe is adtam:
hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték,
vette a kenyeret, 24 És hálákat adván, megtörte és
ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem,
mely ti érettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én
emlékezetemre. 25 Hasonlatosképen a pohárt is vette,
minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz
új testamentom az én vérem által; ezt cselekedjétek,
valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. 26
Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e
pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, a míg eljövend.
27 Azért a ki méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza
az Úrnak poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.
28 Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék
abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból, 29
Mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik
magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.
30 Ezért van ti köztetek sok erőtlen és beteg, és alusznak
sokan. 31 Mert ha mi ítélnők magunkat, nem ítéltetnénk
el. 32 De mikor ítéltetünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a
világgal együtt el ne kárhoztassunk. 33 Azért atyámfiai,
mikor egybegyűltök az evésre, egymást megvárjátok.
34 Ha pedig valaki éhezik, otthon egyék, hogy ítéletre
ne gyűljetek egybe. A többire nézve, majd ha hozzátok
megyek, rendelkezem.

12 A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom,
atyámfiai, hogy tudatlanok legyetek. 2 Tudjátok,
hogy pogányok voltatok, vitetvén, a mint vitettetek, a
néma bálványokhoz. 3 Azért tudtotokra adom néktek,
hogy senki, a ki Istennek Lelke által szól, nem mondja
Jézust átkozottnak; és senki sem mondhatja Úrnak
Jézust, hanem csak a Szent Lélek által. 4 A kegyelmi
ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek.
5 A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr.
6 És különbség van a cselekedetekben is, de ugyanaz az
Isten, a ki cselekszi mindezt mindenkiben. 7 Mindenkinek
azonban haszonra adatik a Léleknek kijelentése. 8
Némelyiknek ugyanis bölcseségnek beszéde adatik
a Lélek által; másiknak pedig tudománynak beszéde
ugyanazon Lélek szerint; 9 Egynek hit ugyanazon
Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon
egy Lélek által; 10 Némelyiknek csodatévő erőknek
munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig

lelkeknek megítélése; másiknak nyelvek nemei; másnak
pedig nyelvek magyarázása; 11 De mindezeket egy és
ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek
külön, a mint akarja. 12 Mert a miképen a test egy és
sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan
vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. 13
Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté
kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár
szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel
itattattunk meg. 14 Mert a test sem egy tag, hanem sok.
15 Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok,
nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-
é azért? 16 És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem
vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a
testből való-é azért? 17 Ha az egész test szem, hol
a hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás? 18 Most
pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként
mindeniket, a mint akarta. 19 Ha pedig az egész egy
tag volna hol volna a test? 20 Így azonban sok tag van
ugyan, de egy test. 21 Nem mondhatja pedig a szem
a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a
lábaknak: Nem kelletek nékem. 22 Sőt sokkal inkább,
a melyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak,
azok igen szükségesek: 23 És a melyeket a test
tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb
tisztességet tulajdonítunk; és a melyek éktelenek
bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; 24
A melyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre
szükségök. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az
alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, 25 Hogy
ne legyen hasonlás a testben, hanem ugyanarról
gondoskodjanak egymásért a tagok. 26 És akár szenved
egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár
tisztességgel illettetik egy tag, vele együtt örülnek a
tagok mind. 27 Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai
rész szerint. 28 És pedig némelyeket rendelt az Isten az
anyaszentegyházban először apostolokul, másodszor
prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő
erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat,
kormányokat, nyelvek nemeit. 29 Avagy mindnyájan
apostolok-é? Vagy mindnyájan próféták-é? Avagy
mindnyájan tanítók-é? Vagy mindnyájan csodatévő
erők-é? 30 Avagy mindnyájoknak van-é gyógyításra
való ajándéka? Vagy mindnyájan szólnak-é nyelveken?
Vagy mindnyájan magyaráznak-é? 31 Igyekezzetek
pedig a hasznosabb ajándékokra. És ezenfelül még egy
kiváltképen való útat mutatok néktek.

13 Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok
is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná
lettem, mint a zengő ércz vagy pengő czimbalom. 2
És ha jövendőt tudok is mondani, és minden titkot és
minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is,
úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről,
szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. 3 És
ha vagyonomat mind felétetem is, és ha testemet tűzre
adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi
hasznom abból. 4 A szeretet hosszútűrő, kegyes; a
szeretet nem irígykedik, a szeretet nem kérkedik, nem
fuvalkodik fel. 5 Nem cselekszik éktelenül, nem keresi
a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rójja fel a
gonoszt, 6 Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az
igazsággal; 7 Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent
remél, mindent eltűr. 8 A szeretet soha el nem fogy: de
legyenek bár jövendőmondások, eltöröltetnek; vagy akár
nyelvek, megszünnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik. 9
Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a
prófétálás: 10 De mikor eljő a teljesség, a rész szerint
való eltöröltetik. 11 Mikor gyermek valék, úgy szóltam,
mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy
értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá
lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat. 12 Mert
most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-
színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor
pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem.
13 Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e
három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

14 Kövessétek a szeretetet, kívánjátok a lelki
ajándékokat, leginkább pedig, hogy prófétáljatok.
2 Mert a ki nyelveken szól, nem embereknek szól,
hanem az Istennek; mert senki sem érti, hanem
lélekben beszél titkos dolgokat. 3 A ki pedig prófétál,
embereknek beszél épülésre, intésre és vígasztalásra.
4 A ki nyelveken szól, magát építi; de a ki prófétál, a
gyülekezetet építi. 5 Szeretném ugyan, ha mindnyájan
szólnátok nyelveken, de inkább, hogy prófétálnátok; mert
nagyobb a próféta, mint nyelveken szóló, kivévén, ha
megmagyarázza, hogy a gyülekezet épüljön. 6 Ha már
most, atyámfiai, hozzátok megyek, és nyelveken szólok,
mit használok néktek, ha vagy kijelentésben, vagy
ismeretben, vagy prófétálásban, vagy tanításban nem
szólok hozzátok? 7 Hiszen ha az élettelen hangszerek,
akár fuvola, akár czitera, nem adnak megkülönböztethető
hangokat, mimódon ismerjük meg, a mit fuvoláznak
vagy cziteráznak? 8 Mert ha a trombita bizonytalan
zengést tészen, kicsoda készül a harczra? 9 Azonképen
ti is, ha érthető nyelven nem beszéltek, mimódon értik
meg, a mit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni.
10 Példa mutatja, oly sokféle szólás van a világon,
és azok közül egy sem érthetetlen. 11 Hogyha azért
nem tudom a szónak értelmét, a beszélőnek idegen
leszek, és a beszélő is idegen előttem. 12 Azonképen ti
is, minthogy lelki ajándékokat kívántok, a gyülekezet
építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok. 13 Azért a
ki nyelveken szól, imádkozzék, hogy megmagyarázza.
14 Mert ha nyelvvel könyörgök, a lelkem könyörög, de
értelmem gyümölcstelen. 15 Hogy van hát? Imádkozom

a lélekkel, de imádkozom az értelemmel is; énekelek
a lélekkel, de énekelek az értelemmel is. 16 Mert
ha lélekkel mondasz áldást, az ott lévő avatatlan
miképen fog a te hálaadásodra Ament mondani, mikor
nem tudja, mit beszélsz? 17 Mert jóllehet, te szépen
mondasz áldást, de más nem épül abból. 18 Hálát
adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál inkább
tudok nyelveken szólni; 19 De a gyülekezetben inkább
akarok öt szót szólani értelemmel, hogy egyebeket is
tanítsak, hogy nem mint tízezer szót nyelveken. 20
Atyámfiai, ne legyetek gyermekek értelemben; hanem a
gonoszságban legyetek gyermekek, értelemben pedig
érettek legyetek. 21 A törvényben meg van írva: Idegen
nyelveken és idegen ajkakkal szólok e népnek, és
így sem hallgatnak rám, azt mondja az Úr. 22 A
nyelvek tehát jelül vannak, nem a hívőknek, hanem a
hitetleneknek; a prófétálás pedig nem a hitetleneknek,
hanem a hívőknek. 23 Azért ha az egész gyülekezet
egybegyűl és mindnyájan nyelveken szólnak, bemenvén
az idegenek vagy hitetlenek, nem azt mondják-é,
hogy őrjöngtök? 24 De ha mindnyájan prófétálnak és
bemegy egy hitetlen, vagy avatatlan, az mindenektől
megfeddetik, mindenektől megítéltetik, 25 És ilyen
módon az ő szívének titkai nyilvánvalókká lesznek; és
így arczra borulva imádja az Istent, hirdetvén, hogy
bizonynyal az Isten lakik ti bennetek. 26 Hogy van
hát atyámfiai? Mikor egybegyűltök, mindeniteknek van
zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése, magyarázata.
Mindenek épülésre legyenek. 27 Ha valaki nyelveken
szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, mégpedig
egymás után; és egy magyarázza meg: 28 Ha pedig
nincsen magyarázó, hallgasson a gyülekezetben; hanem
magának szóljon és az Istennek. 29 A próféták pedig
ketten vagy hárman beszéljenek; és a többiek ítéljék
meg. 30 De ha egy másik ott ülő vesz kijelentést,
az első hallgasson. 31 Mert egyenként mindnyájan
prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki
vígasztalást vegyen; 32 És a prófétalelkek engednek a
prófétáknak; 33 Mert az Isten nem a visszavonásnak,
hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden
gyülekezetében. 34 A ti asszonyaitok hallgassanak
a gyülekezetekben, mert nincsen megengedve nékik,
hogy szóljanak; hanem engedelmesek legyenek, a
mint a törvény is mondja. 35 Hogyha pedig tanulni
akarnak valamit, kérdezzék meg otthon az ő férjüket;
mert éktelen dolog asszonynak szólni a gyülekezetben.
36 Avagy ti tőletek származott-é az Isten beszéde, avagy
csak hozzátok jutott el? 37 Ha valaki azt hiszi, hogy
ő próféta, vagy lelki ajándék részese, vegye eszébe,
hogy a miket néktek írok, az Úr rendeletei azok. 38 A
ki pedig tudatlan, legyen tudatlan. 39 Azért atyámfiai
törekedjetek prófétálásra, és a nyelveken szólást se
tiltsátok. 40 Mindenek ékesen és jó renddel legyenek.

15 Eszetekbe juttatom továbbá, atyámfiai, az
evangyéliomot, melyet hirdettem néktek, melyet
be is vettetek, melyben állotok is, 2 A mely által
üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel
hirdettem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké. 3
Mert azt adtam előtökbe főképen, a mit én is úgy vettem,
hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások
szerint; 4 És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a
harmadik napon az írások szerint; 5 És hogy megjelent
Kéfásnak; azután a tizenkettőnek; 6 Azután megjelent
több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a
legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is
aludtak; 7 Azután megjelent Jakabnak; azután mind az
apostoloknak; 8 Legutolszor pedig mindenek között,
mint egy idétlennek, nékem is megjelent. 9 Mert én
vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok
méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam
az Istennek anyaszentegyházát. 10 De Isten kegyelme
által vagyok, a mi vagyok; és az ő hozzám való
kegyelme nem lőn hiábavaló; sőt többet munkálkodtam,
mint azok mindnyájan de nem én, hanem az Istennek
velem való kegyelme. 11 Akár én azért, akár azok,
így prédikálunk, és így lettetek ti hívőkké. 12 Ha azért
Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadott,
mimódon mondják némelyek ti köztetek, hogy nincsen
halottak feltámadása? 13 Mert ha nincsen halottak
feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. 14 Ha
pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi
prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. 15 Sőt az
Isten hamis bizonyságtevőinek is találtatunk, mivelhogy
az Isten felől bizonyságot tettünk, hogy feltámasztotta
a Krisztust; a kit nem támasztott fel, ha csakugyan
nem támadnak fel a halottak. 16 Mert ha a halottak
fel nem támadnak, a Krisztus sem támadott fel. 17 Ha
pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek;
még bűneitekben vagytok. 18 A kik a Krisztusban
elaludtak, azok is elvesztek tehát. 19 Ha csak ebben az
életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél
nyomorultabbak vagyunk. 20 Ámde Krisztus feltámadott
a halottak közül, zsengéjök lőn azoknak, kik elaludtak.
21 Miután ugyanis ember által van a halál, szintén
ember által van a halottak feltámadása is. 22 Mert a
miképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen
a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek. 23
Mindenki pedig a maga rendje szerint. Első zsenge a
Krisztus; azután a kik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor.
24 Aztán a vég, mikor átadja az országot az Istennek és
Atyának; a mikor eltöröl minden birodalmat és minden
hatalmat és erőt. 25 Mert addig kell néki uralkodnia,
mígnem ellenségeit mind lábai alá veti. 26 Mint utolsó
ellenség töröltetik el a halál. 27 Mert mindent az ő
lábai alá vetett. Mikor pedig azt mondja, hogy minden
alája van vetve, nyilvánvaló, hogy azon kívül, a ki

neki mindent alávetett. 28 Mikor pedig minden alája
vettetett, akkor maga a Fiú is alávettetik annak, a ki
neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden
mindenben. 29 Különben mit cselekesznek azok, a kik a
halottakért keresztelkednek meg, a halottak teljességgel
nem támadnak fel? Miért is keresztelkednek meg a
halottakért? 30 Mi is miért veszélyeztetjük magunkat
minden pillanatban? 31 Naponként halál révén állok. A
veletek való dicsekedésre mondom, mely van nékem a
Krisztus Jézusban a mi Urunkban. 32 Ha csak emberi
módon viaskodtam Efézusban a fenevadakkal, mi a
hasznom abból, ha a halottak fel nem támadnak? Együnk
és igyunk, holnap úgyis meghalunk! 33 Ne tévelyegjetek.
Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok. 34
Serkenjetek fel igazán és ne vétkezzetek; mert némelyek
nem ismerik Istent; megszégyenítéstekre mondom.
35 De mondhatná valaki: Mi módon támadnak fel a
halottak? és minémű testtel jönnek ki? 36 Balgatag! a mit
te vetsz, nem elevenedik meg, hanemha megrothadánd.
37 És abban, a mit elvetsz, nem azt a testet veted el, a
mely majd kikél, hanem puszta magot, talán búzáét,
vagy más egyébét. 38 Az Isten pedig testet ád annak, a
mint akarta, és pedig mindenféle magnak az ő saját
testét. 39 Nem minden test azon egy test, hanem más
az embereknek teste, más a barmoknak teste, más a
halaké, más a madaraké. 40 És vannak mennyei testek
és földi testek; de más a mennyeiek dicsősége, más a
földieké. 41 Más a napnak dicsősége és más a holdnak
dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag
a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. 42 Épenígy
a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban,
feltámasztatik romolhatatlanságban; 43 Elvettetik
gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik
erőtelenségben, feltámasztatik erőben. 44 Elvettetik
érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test,
és van lelki test is. 45 Így is van megírva: Lőn
az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám
megelevenítő szellemmé. 46 De nem a lelki az első,
hanem az érzéki, azután a lelki. 47 Az első ember
földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből
való. 48 A milyen ama földi, olyanok a földiek is;
és a milyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek
is. 49 És a miképen hordtuk a földinek ábrázatját,
hordani fogjuk a mennyeinek ábrázatját is. 50 Azt
pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti
Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a
romolhatatlanságot. 51 Ímé titkot mondok néktek.
Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan
elváltozunk. 52 Nagy hirtelen, egy szempillantásban,
az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és
a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi
elváltozunk. 53 Mert szükség, hogy ez a romlandó test
romolhatatlanságot öltsön magára, és e halandó test
halhatatlanságot öltsön magára. 54 Mikor pedig ez a
romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó
halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül amaz ige,
mely meg vagyon írva: Elnyeletett a halál diadalra. 55
Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?
(Hadēs g86) 56 A halál fullánkja pedig a bűn; a bűn ereje
pedig a törvény. 57 De hála az Istennek, a ki a diadalmat
adja nékünk a mi Urunk Jézus Krisztus által. 58 Azért
szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul,
buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván,
hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

16 Ami a szentek számára való alamizsnát illeti, a
miképen Galáczia gyülekezeteinek rendeltem,
ti is azonképen cselekedjetek. 2 A hétnek első
napján mindenitek tegye félre magánál, a mit sikerül
összegyűjtenie, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, a
mikor odamegyek. 3 Mikor pedig megérkezem, a kiket
javaltok leveleitek által, azokat küldöm el, hogy elvigyék
Jeruzsálembe a ti ajándékotokat. 4 Ha pedig méltó lesz,
hogy én is elmenjek, velem együtt jönnek. 5 Elmegyek
pedig ti hozzátok, mikor Macedónián általmenéndek:
mert Macedónián általmegyek, 6 Nálatok azonban talán
megmaradok, vagy ott is telelek, hogy ti kísérjetek
el, a hová menéndek. 7 Mert nem akarlak titeket
épen csak átmenet közben látni, de reménylem, hogy
valami ideig nálatok maradok, ha az Úr engedi. 8
Efézusban pedig pünkösdig maradok. 9 Mert nagy kapu
nyílott meg előttem és hasznos, az ellenség is sok. 10
Hogyha pedig megérkezik Timótheus, meglássátok,
hogy bátorságos maradása legyen nálatok; mert az
Úrnak dolgát cselekszi, mint én is. 11 Senki azért őt
meg ne vesse: hanem bocsássátok el őt békességgel,
hogy hozzám jöhessen; mert várom őt az atyafiakkal
együtt. 12 A mi pedig Apollós atyafit illeti, igen kértem
őt, hogy menjen el hozzátok az atyafiakkal együtt: de
semmiképpen sem volt kedve, hogy most elmenjen;
de majd elmegy, mihelyt jó alkalmatossága lészen. 13
Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak,
legyetek erősek! 14 Minden dolgotok szeretetben
menjen végbe! 15 Intelek pedig titeket, atyámfiai, hiszen
tudjátok, hogy Stefanásnak háznépe Akhája zsengéje,
és ők a szenteknek való szolgálatra adták magukat.
16 Hogy ti is engedelmeskedjetek az ilyeneknek, és
mindenkinek, a ki velök szolgál és fárad. 17 Örvendezek
pedig a Stefanás, Fortunátus és Akhaikus eljövetelének;
mert a bennetek való fogyatkozást ezek betöltötték. 18
Mert megnyugtatták az én lelkemet és a tiéteket is.
Megbecsüljétek azért az ilyeneket. 19 Köszöntenek
titeket Ázsia gyülekezetei; köszöntenek titeket az
Úrban felette igen Akvila és Prisczilla, a házuknál levő
gyülekezettel egybe. 20 Köszöntenek titeket az atyafiak
mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal. 21 A
köszöntés a saját kezemmel, a Páléval. 22 Ha valaki

nem szereti az Úr Jézus Krisztust, legyen átkozott!
Maran atha. **23** Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme
veletek! **24** Az én szeretetem mindnyájatokkal a Jézus
Krisztusban! Ámen.

2 Korintusi

1 Pál, Jézus Krisztus apostola az Isten akaratjából,
és Timótheus az atyafi, az Isten gyülekezetének,
a mely Korinthusban van, mindama szentekkel
egybe, a kik egész Akhájában vannak: 2 Kegyelem
néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az
Úr Jézus Krisztustól. 3 Áldott az Isten és a mi
Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak
atyja és minden vígasztalásnak Istene; 4 A ki
megvígasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy
mi is megvígasztalhassunk bármely nyomorúságba
esteket azzal a vígasztalással, a mellyel Isten vígasztal
minket. 5 Mert a mint bőséggel kijutott nékünk a Krisztus
szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vígasztalásunk
is Krisztus által. 6 De akár nyomorgattatunk, a ti
vígasztalástokért és üdvösségtekért van az, mely
hathatós ugyanazon szenvedések elviselésére, a
melyeket mi is szenvedünk; akár megvígasztaltatunk
a ti vígasztalástokért és üdvösségtekért van az. És a
mi reménységünk erős felőletek. 7 Tudván, hogy a
miképen társaink vagytok a szenvedésben, azonképen
a vígasztalásban is. 8 Mert nem akarjuk, hogy ne
tudjatok atyámfiai a mi nyomorúságunk felől, a mely
Ázsiában esett rajtunk, hogy felette igen, erőnk felett
megterheltettünk, úgy hogy életünk felől is kétségben
valánk: 9 Sőt magunk is halálra szántuk magunkat,
hogy ne bizakodnánk mi magunkban, hanem Istenben,
a ki feltámasztja a holtakat: 10 A ki ilyen nagy
halálból megszabadított és szabadít minket: a kiben
reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani;
11 Velünk együtt munkálkodván ti is az érettünk való
könyörgésben, hogy a sokak által nékünk adatott
kegyelmi ajándék sokak által háláltassék meg mi
érettünk. 12 Mert a mi dicsekedésünk ez, lelkiismeretünk
bizonysága, hogy isteni őszinteséggel és tisztasággal,
nem testi bölcseséggel, hanem Isten kegyelmével
forgolódtunk a világon, kiváltképen pedig ti köztetek.
13 Mert nem egyebet írunk néktek, hanem a mit
olvastok, vagy el is ismertek, sőt reménylem, hogy
el is fogtok ismerni mindvégig; 14 A minthogy némi
részben el is ismertétek rólunk, hogy dicsekvéstek
vagyunk, a miképen ti is nékünk az Úr Jézus napján.
15 És ezzel a bizodalommal akartam előbb hozzátok
menni, hogy másodízben nyerjetek kegyelmet; 16 És
köztetek általmenni Macedóniába, és Macedóniából
ismét hozzátok térni vissza, és tőletek elkísértetni
Júdeába. 17 Hát ezt akarva, vajjon könnyelműen
cselekedtem-é? vagy a mit akarok, test szerint akarom-
é, hogy nálam az igen igen, és a nem nem legyen?
18 De hű az Isten, hogy a mi beszédünk hozzátok
nem volt igen és nem. 19 Mert az Isten Fia Jézus
Krisztus, a kit köztetek mi hirdettünk, én és Silvánus
és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem az igen
lett ő benne. 20 Mert Istennek valamennyi igérete ő
benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten
dicsőségére mi általunk. 21 A ki pedig minket ti veletek
egybe Krisztusban megerősít és megken minket, az
Isten az; 22 A ki el is pecsételt minket, és a léleknek
zálogát adta a mi szíveinkbe. 23 Én pedig az Istent
hívom bizonyságul az én lelkemre, hogy titeket kímélve
nem mentem el eddig Korinthusba. 24 Nem hogy
uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk
a ti örömeteknek; mert hitben állotok.

2 Azt tettem pedig fel magamban, hogy nem megyek
közétek ismét szomorúsággal. 2 Mert ha én
megszomorítlak titeket, ugyan ki az, a ki megvídámít
engem, hanemha a kit én megszomorítok? 3 És
azért írtam néktek éppen azt, hogy mikor oda
megyek, meg ne szomoríttassam azok miatt, a kiknek
örülnöm kellene; meg lévén győződve mindenitek
felől, hogy az én örömöm mindnyájatoké. 4 Mert sok
szorongattatás és szívbeli háborgás között írtam néktek
sok könyhullatással, nem hogy megszomoríttassatok,
hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, a mellyel
kiváltképen irántatok viseltetem. 5 Ha pedig valaki
megszomorított, nem engem szomorított meg, hanem
részben, hogy azt ne terheljem, titeket mindnyájatokat.
6 Elég az ilyennek a többség részéről való ilyen
megbüntetése: 7 Annyira, hogy éppen ellenkezőleg ti
inkább bocsássatok meg néki és vígasztaljátok, hogy
valamiképen a felettébb való bánat meg ne emésszе
az ilyet. 8 Azért kérlek titeket, hogy tanusítsatok iránta
szeretetet. 9 Mert azért írtam is, hogy bizonyosan
megtudjam felőletek, ha mindenben engedelmesek
vagytok-é? 10 A kinek pedig megbocsáttok valamit, én
is: mert ha én is megbocsátottam valamit, ha valakinek
megbocsátottam, ti érettetek cselekedtem Krisztus
színe előtt; hogy meg ne csaljon minket a Sátán: 11
Mert jól ismerjük az ő szándékait. 12 Mikor pedig
Troásba mentem a Krisztus evangyélioma ügyében és
kapu nyittatott nékem az Úrban, nem volt lelkemnek
nyugodalma, mivelhogy nem találtam Titust, az én
atyámfiát; 13 Hanem elbúcsúzván tőlük, elmentem
Macedóniába. 14 Hála pedig az Istennek, a ki mindenkor
diadalra vezet minket a Krisztusban, és az ő ismeretének
illatját minden helyen megjelenti mi általunk. 15 Mert
Krisztus jó illatja vagyunk Istennek, mind az üdvözülők,
mind az elkárhozók között; 16 Ezeknek halál illatja
halálra; amazoknak pedig élet illatja életre. És ezekre
kicsoda alkalmatos? 17 Mert mi nem olyanok vagyunk,
mint sokan, a kik meghamisítják az Isten ígéjét; hanem
tisztán, sőt szinte Istenből szólunk az Isten előtt a
Krisztusban.

3 Elkezdjük-é ismét ajánlgatni magunkat? Vagy talán
szükségünk van, mint némelyeknek, ajánló levelekre
hozzátok, avagy tőletek? **2** A mi levelünk ti vagytok,
beírva a mi szívünkbe, a melyet ismer és olvas minden
ember; **3** A kik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi
szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával,
hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblákra,
hanem a szívnek hústábláira. **4** Ilyen bizodalmunk
pedig Isten iránt a Krisztus által van. **5** Nem mintha
magunktól volnánk alkalmatosak valamit gondolni,
úgy mint magunkból; ellenkezőleg a mi alkalmatos
voltunk az Istentől van: **6** A ki alkalmatosokká tett
minket arra, hogy új szövetség szolgái legyünk, nem
betűé, hanem léleké; mert a betű megöl, a lélek pedig
megelevenít. **7** Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe
vésett szolgálata dicsőséges vala, úgyhogy Izráel fiai
nem is nézhettek Mózes orczájára arczának elmúló
dicsősége miatt: **8** Hogyne volna még inkább dicsőséges
a léleknek szolgálata? **9** Mert ha a kárhoztatás szolgálata
dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság
szolgálata? **10** Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben
a részben az őt meghaladó dicsőség miatt. **11** Mert ha
dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges,
a mi megmarad. **12** Azért ilyen reménységben nagy
nyiltsággal szólunk; **13** És nem, miként Mózes, a ki
leplet borított az orczájára, hogy ne lássák Izráel fiai
az elmulandónak végét. **14** De megtompultak az ő
elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van
az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a
Krisztusban tűnik el; **15** Sőt mind máig, a mikor csak
olvassák Mózest, lepel borul az ő szívökre. **16** Mikor
pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel. **17** Az Úr pedig
a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.
18 Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen
arczczal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk,
dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.

4 Annakokáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk,
a mint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el; **2**
Hanem lemondtunk a szégyen takargatásáról, mint a
kik nem járunk ravaszságban, és nem is hamisítjuk meg
az Isten ígéjét, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük
magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.
3 Ha mégis leplezett a mi evangyéliomunk, azoknak
leplezett, a kik elvesznek: **4** A kikben e világ Istene
megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a
Krisztus dicsőséges evangyéliomának világosságát,
a ki az Isten képe. **(aiōn g165)** **5** Mert nem magunkat
prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat
pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért. **6** Mert az
Isten, a ki szólt: setétségből világosság ragyogjon, ő
gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége
ismeretének a Jézus Krisztus arczán való világoltatása
végett. **7** Ez a kincsünk pedig cserépedényekben
van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és
nem magunktól való. **8** Mindenütt nyomorgattatunk,
de meg nem szoríttatunk; kétségeskedünk, de nem
esünk kétségbe; **9** Üldöztetünk, de el nem hagyatunk;
tiportatunk, de el nem veszünk; **10** Mindenkor testünkben
hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete
is látható legyen a mi testünkben. **11** Mert mi, a kik
élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a
Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben.
12 Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig
ti bennetek. **13** Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk
is ugyanaz a lelke van meg, a mint írva van: Hittem
és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; **14**
Tudván, hogy a ki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus
által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít.
15 Mert minden ti érettetek van, hogy a kegyelem
sokasodva sokak által a hálaadást bőségessé tegye az
Isten dicsőségére. **16** Azért nem csüggedünk; sőt ha a
mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal
napról-napra újul. **17** Mert a mi pillanatnyi könnyű
szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez
nékünk; **(aiōnios g166)** **18** Mivelhogy nem a láthatókra
nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig
valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. **(aiōnios g166)**

5 Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol,
épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké
való házunk a mennyben. **(aiōnios g166)** **2** Azért is
sóhajtozunk ebben, óhajtván felöltözni erre a mi mennyei
hajlékunkat; **3** Ha ugyan felöltözötten is mezíteleneknek
nem találtatunk! **4** Mert a kik e sátorban vagyunk is,
sóhajtozunk megterheltetvén; mivelhogy nem kívánunk
levetkőztetni, hanem felöltöztetni, hogy a mi halandó,
elnyelje azt az élet. **5** A ki pedig minket erre elkészített,
az Isten az, a ki a Lélek zálogát is adta minékünk. **6**
Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e
testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. **7** (Mert hitben
járunk, nem látásban); **8** Bizodalmunk pedig van, azért
inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az
Úrhoz. **9** Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár
elköltözünk, néki kedvesek legyünk. **10** Mert nékünk
mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke
előtt, hogy kiki megjutalmaztassék a szerint, a miket e
testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt. **11** Ismervén
tehát az Úrnak félelmét, embereket térítünk, Isten előtt
pedig nyilván vagyunk; reménylem azonban, hogy a ti
lelkiesméretetek előtt is nyilván vagyunk. **12** Mert nem
ajánljuk ismét magunkat néktek, hanem alkalmat adunk
ti néktek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit
felelnetek a színből és nem szívből dicsekedőknek.
13 Ha azért bolondok vagyunk, Istenért; ha eszesek
vagyunk, érettetek van az. **14** Mert a Krisztusnak
szerelme szorongat minket, **15** Úgy vélekedvén, hogy ha

egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és
azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne
magoknak éljenek, hanem annak, a ki érettök meghalt
és feltámasztatott. 16 Azért mi ezentúl senkit sem
ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test
szerint, de már többé nem ismerjük. 17 Azért ha valaki
Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé,
újjá lett minden. 18 Mindez pedig Istentől van, a ki
minket magával megbéféltetett a Jézus Krisztus által, és
a ki nékünk adta a béféltetés szolgálatát; 19 Minthogy
az Isten volt az, a ki Krisztusban megbéféltette magával
a világot, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és
reánk bízta a béféltetésnek ígéjét. 20 Krisztusért járván
tehát követségben, mintha Isten kérne mi általunk:
Krisztusért kérünk, béküljetek meg az Istennel. 21 Mert
azt, a ki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi
Isten igazsága legyünk ő benne.

6 Mint együttmunkálkodók intünk is, hogy hiába
ne vettétek légyen az Isten kegyelmét. 2 Mert
ő mondja: Kellemetes időben meghallgattalak, és
az üdvösség napján megsegítettelek. Ímé itt a
kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja. 3
Senkit semmiben meg ne botránkoztassunk, hogy a
szolgálatunk ne szidalmaztassék. 4 Hanem ajánljuk
magunkat mindenben, mint Isten szolgái; sok tűrésben,
nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban. 5
Vereségben, tömlöczben, háborúságban, küzködésben,
virrasztásban, bőjtölésben. 6 Tisztaságban,
tudományban, hosszútűrésben, szívességben, Szent
Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben, 7
Igazmondásban, Isten erejében; az igazságnak jobb és
bal felől való fegyvereivel; 8 Dicsőség és gyalázat által,
rossz és jó hír által; mint hitetők, és igazak; 9 Mint
ismeretlenek, és mégis ismeretesek; mint megholtak, és
ím élők; mint ostorozottak, és meg nem ölöttek; 10 Mint
bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények,
de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók, és
mindennel bírók. 11 A mi szánk megnyílt ti néktek,
korinthusiak, a mi szívünk kitárult. 12 Nem mi bennünk
vagytok szorosságban, hanem szorosságban vagytok a
ti szívetekben. 13 Viszonzásul (mint gyermekeimnek
szólok) tárjátok ki ti is szíveteket. 14 Ne legyetek
hitetlenekkel felemás igában; mert mi szövetsége van
igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a
világosságnak a sötétséggel? 15 És mi egyezsége
Krisztusnak Béliállal? vagy mi köze hívőnek hitetlenhez?
16 Vagy mi egyezése Isten templomának bálványokkal?
Mert ti az élő Istennek temploma vagytok, a mint az
Isten mondotta: Lakozom bennök és közöttük járok;
és leszek nékik Istenök, és ők én népem lesznek.
17 Annakokáért menjetek ki közülök, és szakadjatok
el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és
én magamhoz fogadlak titeket, 18 És leszek néktek
Atyátok, és ti lesztek fiaimmá, és leányaimmá, azt
mondja a mindenható Úr.

7 Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim,
tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki
tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi
megszentelésünket. 2 Fogadjatok be minket; senkit
meg nem bántottunk, senkit meg nem rontottunk, senkit
meg nem csaltunk. 3 Nem vádképen mondom; hisz
előbb mondottam, hogy szívünkben vagytok, hogy
együtt haljunk, együtt éljünk. 4 Nagy az én bizodalmam
hozzátok, nagy az én dicsekvésem felőletek; telve
vagyok vígasztalódással, felettébb való az én örömem
minden mi nyomorúságunk mellett. 5 Mert mikor
Macedóniába jöttünk, sem volt semmi nyugodalma a mi
testünknek, sőt mindenképen nyomorogtunk; kívül harcz,
belől félelem. 6 De az Isten, a megalázottak vígasztalója,
minket is megvígasztalt Titus megjöttével. 7 Sőt nem
megjöttével csupán, hanem azzal a vígasztalással is, a
melylyel ti vígasztaltátok meg, hírül hozván nékünk a ti
kivánkozástokat, a ti kesergésteket, a ti hozzám való
ragaszkodástokat; úgyhogy én mégjobban örvendeztem.
8 Hát ha megszomorítottalak is titeket azzal a levéllel,
nem bánom, noha bántam; mert látom, hogy az a
levél, ha ideig-óráig is, megszomorított titeket. 9 Most
örülök, nem azért, hogy megszomorodtatok, hanem
hogy megtérésre szomorodtatok meg. Mert Isten szerint
szomorodtatok meg, hogy miattunk semmiben kárt ne
valljatok. 10 Mert az Isten szerint való szomorúság
üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a
világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. 11 Mert
ímé ez a ti Isten szerint való megszomorodástok milyen
nagy buzgóságot keltett ti bennetek, sőt védekezést,
sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt kívánkozást,
sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképen
bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban. 12
Ha tehát írtam is néktek, nem a sértő miatt, sem a
sértett miatt; hanem hogy nyilvánvaló legyen nálatok
a mi irántatok való buzgóságunk Isten előtt. 13
Annakokáért megvígasztalódtunk a ti vígasztalástokon;
de sokkal inkább örültünk a Titus örömén, hogy az
ő lelkét ti mindnyájan megnyugtattátok: 14 Mert ha
dicsekedtem valamit néki felőletek, nem maradtam
szégyenben; de a mint ti néktek mindent igazán
szólottam, azonképen a mi Titus előtt való dicsekvésünk
is igazsággá lett. 15 És ő még jobb szívvel van irántatok,
visszaemlékezvén mindnyájatoknak engedelmességére,
hogy félelemmel és rettegéssel fogadtátok őt. 16 Örülök,
hogy mindenképen bízhatom bennetek.

8 Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a
kegyelmét, a melyet Macedónia gyülekezeteivel
közlött. 2 Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges

az ő örömük és igen nagy szegénységük jószívűségük
gazdagságává növekedett. 3 Mert, bizonyság vagyok
rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, 4
Sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek
iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségébe
fogadjuk be őket. 5 És nem a miképen reméltük, hanem
önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az
Isten akaratjából. 6 Hogy kérnünk kellett Titust, hogy a
miképen elkezdette, azonképen végezze is be nálatok
ezt a jótéteményt is. 7 Azért, miképen mindenben
bővölködtök, hitben, beszédben, ismeretben és minden
buzgóságban és hozzánk való szeretetben, úgy e
jótéteményben is bővölködjetek. 8 Nem parancsképen
mondom, hanem hogy a mások buzgósága által a ti
szeretetetek valódiságát is kipróbáljam. 9 Mert ismeritek
a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag
lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége
által meggazdagodjatok. 10 Tanácsot is adok e dologban;
mert hasznos az néktek, a kik nemcsak a cselekvést,
hanem az akarást is elkezdtétek tavaly óta. 11 Most
hát a cselekvést is vigyétek végbe; hogy a miképen az
akarás készsége, azonképen a végrehajtás is ahhoz
képest legyen, a mitek van. 12 Mert ha a készség
megvan, a szerint kedves az, a mije kinek-kinek van, és
nem a szerint, a mije nincs. 13 Mert nem úgy, hogy
másoknak könnyebbségük, néktek pedig nyomorúságtok
legyen, hanem egyenlőség szerint; e mostani időben a
ti bőségtek pótolja amazoknak fogyatkozását; 14 Hogy
amazoknak bősége is pótolhassa a ti fogyatkozástokat,
hogy így egyenlőség legyen; 15 A mint megvan írva:
a ki sokat szedett, nem volt többje; és a ki keveset,
nem volt kevesebbje. 16 Hála pedig az Istennek, ki
ugyanazt a buzgóságot oltotta értetek a Titus szívébe.
17 Mivelhogy intésünket ugyan elfogadta, de nagy
buzgóságában önként ment hozzátok. 18 Elküldöttük
pedig vele együtt amaz atyafit is, a ki az összes
gyülekezetekben dícséretes az evangyéliomért; 19
Nemcsak pedig, hanem a gyülekezetek útitársunknak is
megválaszták ebben a jó ügyben, a melyet mi szolgálunk
magának az Úrnak dicsőségére és a ti készségetekre;
20 Óvakodván, hogy senki se ócsárolhasson minket a
mi szolgálatunk által való bőséges jótétemény miatt; 21
Mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt,
hanem az emberek előtt is. 22 Sőt elküldöttük velök
a mi atyánkfiát is, a kinek buzgó voltát sok dologban
sokszor kipróbáltuk, most pedig még sokkal buzgóbb,
irántatok való nagy bizodalmánál fogva. 23 Akár Titusról
van szó, ő az én társam és ti köztetek segítségem;
akár a mi atyánkfiai felől, ők a gyülekezetek követei,
Krisztus dicsősége: 24 Adjátok azért szerete teteknek és
felőletek való dicsekvésünknek, bizonyságát irántuk a
gyülekezetek előtt is.

9 A szentek iránt való szolgálatról felesleges is néktek
írnom. 2 Hiszen ismerem a ti készségteket a
melylyel dicsekszem felőletek a macedónoknak, hogy
Akhája kész a mult esztendő óta; és a ti buzgóságtok,
sokakat magával ragadt. 3 Mindamellett elküldöttem az
atyafiakat, hogy a mi felőletek való dicsekedésünk ebben
a részben hiábavaló ne legyen; hogy, a mint mondám,
készen legyetek. 4 Hogy aztán, ha a macedónok
velem együtt odajutnak és titeket készületlenül találnak,
valamiképen szégyent ne valljunk mi, hogy ne mondjam
ti, ebben a dologban. 5 Szükségesnek véltem azért
utasítani az atyafiakat, hogy előre menjenek el hozzátok,
és készítsék el előre a ti előre megígért adományotokat,
hogy az úgy legyen készen, mint adomány, és nem
mint ragadomány. 6 Azt mondom pedig: A ki szűken
vet, szűken is arat; és a ki bőven vet, bőven is arat.
7 Kiki a mint eltökélte szívében, nem szomorúságból,
vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti
az Isten. 8 Az Isten pedig hatalmas arra, hogy
rátok áraszsza minden kegyelmét; hogy mindenben,
mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre
bőségben legyetek, 9 A mint meg van írva: Szórt, adott
a szegényeknek; az ő igazsága örökké megmarad.
(aiōn g165) 10 A ki pedig magot ád a magvetőnek és
kenyeret eleségül, ád és megsokasítja a ti vetésteket
és megnöveli a ti igazságtoknak gyümölcsét, 11 Hogy
mindenben meggazdagodjatok a teljes jószívűségre, a
mely általunk hálaadást szerez az Istennek. 12 Mert e
tisztnek szolgálata nemcsak a szenteknek szükségét
elégíti ki, hanem sok hálaadással bőséges az Isten
előtt; 13 A mennyiben e szolgálatnak próbája által
dicsőítik az Istent a ti Krisztus evangyéliomát valló
engedelmességtekért, és a ti hozzájuk és mindenekhez
való adakozó jószívűségtekért. 14 Mikor érettetek
könyörögve ők is vágyakoznak utánatok az Istennek
rajtatok való bőséges kegyelme miatt. 15 Az Istennek
pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért.

10 Magam pedig, én Pál, kérlek titeket a Krisztus
szelídségére és engedelmességére, a ki szemtől
szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távol
bátor vagyok irántatok; 2 Kérlek pedig, hogy a
mikor jelen leszek, ne kelljen bátornak lennem ama
bizodalomnál fogva, a melylyel úgy gondolom bátor
lehetek némelyekkel szemben, a kik úgy gondolkodnak
felőlünk, mintha mi test szerint élnénk. 3 Mert noha
testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. 4
Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem
erősek az Istennek, erősségek lerontására; 5 Lerontván
okoskodásokat és minden magaslatot, a mely Isten
ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden
gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak; 6
És készen állván megbüntetni minden engedetlenséget,
mihelyst teljessé lesz a ti engedelmességtek. 7 A szem

előtt valókra néztek? Ha valaki azt hiszi magáról, hogy
ő a Krisztusé, viszont azt is gondolja meg önmagában,
hogy a mint ő maga a Krisztusé, azonképen mi is a
Krisztuséi vagyunk. 8 Mert ha még egy kissé felettébb
dicsekedem is a mi hatalmunkkal, a melyet az Úr
a ti építéstekre és nem megrontásotokra adott, én
nem vallok szégyent; 9 Hogy ne láttassam, mintha
csak ijesztgetnélek a leveleim által. 10 Mert, úgy
mondják, a levelei ugyan súlyosak és kemények; de
a maga jelenvolta erőtelen, és beszéde silány. 11
Gondolja meg azt, a ki ilyen, hogy a milyenek vagyunk
távol, a levelek által való beszédben, éppen olyanok
leszünk, ha megjelenünk, cselekedetben is. 12 Mert nem
merjük magunkat azokhoz számítani, vagy hasonlítani,
a kik magukat ajánlják; de azok magukat magukhoz
mérvén és magukhoz hasonlítván magukat, nem okosan
cselekesznek. 13 De mi nem dicsekszünk mértéktelenül,
hanem ama mérőzsinór mértéke szerint, a melyet Isten
adott nékünk mértékül, hogy hozzátok is elérjünk. 14
Mert nem feszítjük túl magunkat, mintha nem értünk
volna el hozzátok; hiszen hozzátok is eljutottunk a
Krisztus evangyéliomával. 15 A kik nem dicsekeszünk
mértéktelenül mások munkájával, de reméljük, hogy
hitetek megnőttével nagyokká leszünk köztetek a mi
mérőzsinórunk szerint bőségesen. 16 Hogy rajtatok túl
is hirdessük az evangyéliomot, nem dicsekedvén más
mértéke szerint a készszel. 17 A ki pedig dicsekszik, az
Úrban dicsekedjék. 18 Mert nem az a kipróbált, a ki
magát ajánlja, hanem a kit az Úr ajánl.

11 Vajha elszenvednétek tőlem egy kevés
balgatagságot! Sőt szenvedjetek el engem is.
2 Mert isteni buzgósággal buzgok értetek; hisz
eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen
szűzet állítsalak a Krisztus elé. 3 Félek azonban, hogy
a miként a kígyó a maga álnokságával megcsalta
Évát, akként a ti gondolataitok is megrontatnak és
eltávolodnak a Krisztus iránt való egyenességtől. 4
Mert hogyha az, a ki jő, más Jézust prédikál, a kit
nem prédikáltunk, vagy más lelket vesztek, a mit
nem vettetek, vagy más evangyéliomot, a mit be
nem fogadtatok, szépen eltűrnétek. 5 Mert én azt
gondolom, hogy semmiben sem vagyok alábbvaló a
fő-fő apostoloknál. 6 Ha pedig avatatlan vagyok is a
beszédben, de nem az ismeretben; sőt mindenben,
mindenképen nyilvánvalókká lettünk előttetek. 7 Avagy
vétkeztem-é, mikor magamat megaláztam, hogy ti
felmagasztaltassatok, hogy ingyen hírdettem néktek az
Isten evangyéliomát? 8 Más gyülekezeteket fosztottam
meg, zsoldot vévén, hogy néktek szolgáljak; és mikor
nálatok voltam és szűkölködtem, nem voltam terhére
senkinek. 9 Mert az én szükségemet kipótolták a
Macedóniából jött atyafiak; és rajta voltam és rajta
is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekre. 10
Krisztus igazsága bennem, hogy én ettől a dicsekvéstől
nem esem el Akhája vidékén. 11 Miért? Hogy nem
szeretlek titeket? Tudja az Isten. 12 De a mit cselekszem,
cselekedni is fogom, hogy elvágjam az alkalmat az
alkalomkeresők elől; hogy a mivel dicsekesznek,
olyanoknak találtassanak abban, mint mi is. 13 Mert
az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, a kik
a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. 14
Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja
magát világosság angyalává. 15 Nem nagy dolog
azért, ha az ő szolgái is átváltoztatják magokat az
igazság szolgáivá; a kiknek végök az ő cselekedeteik
szerint lészen. 16 Ismét mondom: ne tartson engem
senki esztelennek; de ha mégis, fogadjatok be mint
esztelent is, hogy egy kicsit én is dicsekedhessem.
17 A mit mondok, nem az Úr szerint mondom,
hanem mintegy esztelenül a dicsekvésnek ezzel a
merészségével, 18 Mivelhogy sokan dicsekesznek test
szerint, dicsekeszem én is. 19 Hisz okosak lévén,
örömest eltűritek az eszteleneket. 20 Mert eltűritek, ha
valaki leigáz titeket, ha valaki felfal, ha valaki megfog,
ha valaki felfuvalkodik, ha valaki arczul ver titeket.
21 Szégyenkezve mondom, mivelhogy mi erőtelenek
voltunk; de a miben merész valaki, esztelenül szólok,
merész vagyok én is. 22 Héberek ők? Én is. Izráelitá-
é? Én is. Ábrahám magva-é? Én is. 23 Krisztus szolgái-
é? (balgatagul szólok) én méginkább; több fáradság,
több vereség, több börtön, gyakorta való halálos
veszedelem által. 24 A zsidóktól ötször kaptam negyvenet
egy híján. 25 Háromszor megostoroztak, egyszer
megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem,
éjt-napot a mélységben töltöttem; 26 Gyakorta
való utazásban, veszedelemben folyó vizeken,
veszedelemben rablók közt, veszedelemben népem
között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben
városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben
tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt; 27
Fáradságban és nyomorúságban, gyakorta való
virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta
való bőjtölésben, hidegben és mezítelenségben. 28
Mindezeken kívül van az én naponkénti zaklattatásom,
az összes gyülekezetek gondja. 29 Ki beteg, hogy
én is beteg ne volnék? Ki botránkozik meg, hogy
én is ne égnék? 30 Ha dicsekednem kell, az én
gyengeségemmel dicsekszem. 31 Az Isten és a mi
Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki mindörökké áldott,
tudja, hogy nem hazudom. (aiōn g165) 32 Damaskusban
Aretás király helytartója őrzette a damaskusiak városát,
akarván engem megfogni; 33 És az ablakon át, kosárban
bocsátottak le a kőfalon, és megmenekültem kezei
közül.

12 A dicsekvés azonban nem használ nékem; rátérek
azért a látomásokra és az Úrnak kijelentéseire. **2**
Ismerek egy embert a Krisztusban, a ki tizennégy évvel
ezelőtt (ha testben-é, nem tudom; ha testen kívül-é, nem
tudom; az Isten tudja) elragadtatott a harmadik égig. **3**
És tudom, hogy az az ember, (ha testben-é, ha testen
kívül-é, nem tudom; az Isten tudja), **4** Elragadtatott a
paradicsomba, és hallott kimondhatatlan beszédeket,
a melyeket nem szabad embernek kibeszélnie. **5**
Az ilyennel dicsekeszem; magammal pedig nem
dicsekeszem, ha csak az én gyengeségeimmel nem.
6 Mert ha dicsekedni akarok, nem leszek esztelen;
mert igazságot mondok; de megtürtőztetem magamat,
hogy valaki többnek ne tartson, mint a minek lát,
vagy a mit hall tőlem. **7** És hogy a kijelentések
nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem
a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem,
hogy felettébb el ne bizakodjam. **8** Ezért háromszor
könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; **9**
És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem;
mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy
örömest dicsekeszem azért az én erőtelenségeimmel,
hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. **10**
Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben,
bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és
szorongattatásokban Krisztusért; mert a mikor erőtelen
vagyok, akkor vagyok erős. **11** Dicsekedvén, balgataggá
lettem; ti kényszerítettetek reá. Mert néktek kellett
volna engem ajánlanotok; mert semmiben sem vagyok
alábbvaló a fő-fő apostoloknál, noha semmi vagyok. **12**
Apostolságomnak jelei megbizonyosodtak közöttetek
sok tűrésben, jelekben, csodákban és erőkben is. **13**
Mert micsoda az, a miben megkárosodtatok a többi
gyülekezetek mellett, hanem ha az, hogy én magam
nem voltam néktek terhetekre? Bocsássátok meg nékem
ezt az igazságtalanságot! **14** Ímé harmadízben is kész
vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetekre;
mert nem azt keresem, a mi a tiétek, hanem titeket
magatokat. Mert nem a gyermekek tartoznak kincseket
gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek.
15 Én pedig nagy örömest áldozok és esem áldozatul a ti
lelketekért; még ha ti, a kiket én igen szeretek, kevésbbé
szerettek is engem. **16** De ám legyen, hogy én nem
voltam terhetekre; hanem álnok lévén ravaszsággal
fogtalak meg titeket. **17** Avagy a kiket hozzátok
küldtem, azok közül valamelyik által kifosztottalak-é
titeket? **18** Megkértem Titust, és vele együtt elküldtem
amaz atyafit; csak nem fosztott ki titeket Titus? Nem
egyazon Lélek szerint jártunk-é? Nem azokon a
nyomokon-é? **19** Azt hiszitek megint, hogy előttetek
mentegetjük magunkat. Az Isten előtt Krisztusban
szólunk; mindezt pedig, szeretteim, a ti épüléstekért.
20 Mert félek azon, hogy ha odamegyek, nem
talállak majd olyanoknak, a milyeneknek szeretnélek,
és engem is olyannak találtok, a milyennek nem
szeretnétek; hogy valamiképen versengések, irígységek,
indulatoskodások, visszavonások, rágalmazások,
fondorkodások, felfuvalkodások, pártoskodások lesznek
köztetek; **21** Hogy mikor újra odamegyek, megaláz
engem az én Istenem ti köztetek, és sokakat megsiratok
azok közül, a kik ezelőtt vétkeztek és meg nem tértek a
tisztátalanságból, paráznaságból és bujaságból, a mit
elkövettek.

13 Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Két vagy
három tanú vallomása alapján megáll minden
dolog. **2** Előre megmondtam és előre mondom, mint
másodszori ottlétemkor, és most is távollétemben írom
azoknak, a kik ezelőtt vétkeztek, és a többieknek mind,
hogy ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes; **3** Mert
hát az általam szóló Krisztusnak bizonyságát keresitek,
a ki irányotokban nem erőtelen, hanem erős ti bennetek.
4 Mert noha megfeszíttetett erőtelenségből, mindazáltal
él Istennek hatalmából. És noha mi erőtelenek vagyunk
benne, de vele együtt élünk majd Isten erejéből ti
nálatok. **5** Kísértsétek meg magatokat, ha a hitben
vagytok-é? magatokat próbáljátok meg. Avagy nem
ismeritek-é magatokat, hogy a Jézus Krisztus bennetek
van? Kivévén, ha méltatlanok vagytok. **6** De reménylem,
hogy megismeritek, hogy mi nem vagyunk méltatlanok.
7 Az Istent pedig kérem, hogy semmi gonoszt ne
cselekedjetek; nem hogy mi méltóknak láttassunk,
hanem hogy ti a jót cselekedjétek, mi pedig mintegy
méltatlanok legyünk. **8** Mert semmit sem cselekedhetünk
az igazság ellen, hanem csak az igazságért. **9** Mert
örvendünk, ha mi erőtelenek vagyunk, ti meg erősek
vagytok; ezt pedig kérjük is, a ti tökéletesedésetekért.
10 Azért írom ezeket távollétemben, hogy jelenlétemben
ne kelljen keményen viselkednem ama hatalom szerint,
a melyet az Úr adott nékem építésre és nem rontásra.
11 Végezetre, atyámfiai, legyetek jó egészségben,
épüljetek, vígasztalódjatok, egy értelemben legyetek,
békességben éljetek; és a szeretetnek és békességnek
Istene lészen veletek. **12** Köszöntsétek egymást
szent csókkal. **13** Köszöntenek titeket a szentek
mindnyájan. **14** Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és
az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége
mindnyájatokkal. Ámen.

Galatákhoz

1 Pál, apostol (nem emberektől, sem nem ember által,
hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, a ki
feltámasztotta őt a halálból); 2 És a velem levő összes
atyafiak, Galátzia gyülekezeteinek: 3 Kegyelem néktek
és békesség az Atya Istentől, és a mi Urunk Jézus
Krisztustól, 4 A ki adta önmagát a mi bűneinkért hogy
kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az
Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint. (aiōn g165)
5 A kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen. (aiōn g165) 6
Csodálkozom, hogy Attól, a ki titeket Krisztus kegyelme
által elhívott, ily hamar más evangyéliomra hajlotok.
7 Holott nincs más; de némelyek zavarnak titeket, és
el akarják ferdíteni a Krisztus evangyéliomát. 8 De ha
szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek
valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok.
9 A mint előbb mondottuk, most is ismét mondom: Ha
valaki néktek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok,
átok legyen. 10 Mert most embereknek engedek-é,
avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-é
tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném
tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék. 11 Tudtotokra
adom pedig atyámfiai, hogy az az evangyéliom, melyet
én hirdettem, nem ember szerint való; 12 Mert én sem
embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem
a Jézus Krisztus kijelentése által. 13 Mert hallottátok,
mint forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy én
felette igen háborgattam az Isten anyaszentegyházát,
és pusztítottam azt. 14 És felülmultam a zsidóságban
nemzetembeli sok kortársamat, szerfelett rajongván
atyai hagyományaimért. 15 De mikor az Istennek
tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől
fogva és elhívott az ő kegyelme által, 16 Hogy
kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a
pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel
és vérrel, 17 Sem nem mentem Jeruzsálembe az
előttem való apostolokhoz, hanem elmentem Arábiába,
és ismét visszatértem Damaskusba. 18 Azután három
esztendő mulva fölmentem Jeruzsálembe, hogy Pétert
meglátogassam, és nála maradtam tizenöt napig. 19
Az apostolok közül pedig mást nem láttam, hanem
csak Jakabot, az Úr atyjafiát. 20 A miket pedig néktek
írok, ímé Isten előtt mondom, hogy nem hazudom. 21
Azután mentem Siriának és Ciliciának tartományaiba.
22 Ismeretlen valék pedig személyesen a Júdeában
levő keresztyén gyülekezetek előtt; 23 Hanem csak
hallották, hogy: A ki minket üldözött egykor, most hirdeti
azt a hitet, a melyet egykor pusztított. 24 És dicsőíték
bennem az Istent.

2 Azután tizennégy esztendő mulva ismét fölmentem
Jeruzsálembe Barnabással együtt, elvivén Titust
is. 2 Fölmentem pedig kijelentés következtében és
eléjök adtam az evangyéliomot, melyet hirdetek a
pogányok között, de külön a tekintélyeseknek, hogy
valami módon hiába ne fussak, avagy ne futottam
légyen. 3 De még a velem levő Titus sem kényszeríttetett
a körülmetélkedésre, noha görög vala, 4 Tudniillik a
belopózkodott hamis atyafiakért, a kik alattomban közénk
jöttek, hogy kikémleljék a mi szabadságunkat, melylyel
bírunk a Krisztus Jézusban, hogy minket szolgákká
tegyenek: 5 Kiknek egy pillanatra sem adtuk meg
magunkat, hogy az evangyéliom igazsága megmaradjon
számotokra. 6 A tekintélyesektől pedig, (bárminők
valának régen, azzal nem törődöm; Isten nem nézi
az embernek személyét): mert velem a tekintélyesek
semmit sem közöltek; 7 Sőt ellenkezőleg, mikor
látták, hogy én reám van bízva a körülmetéletlenség
evangyélioma, mint Péterre a körülmetélésé; 8 (Mert a
ki erős volt Péterben a körülmetélkedés apostolságára,
bennem is erős volt a pogányok között). 9 És elismervén
a nékem adatott kegyelmet, Jakab és Kéfás, meg
János, kik oszlopokul tekintetnek, bajtársi jobbjukat
nyujták nékem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok
között, ők pedig a körülmetélés között prédikáljunk:
10 Csakhogy a szegényekről megemlékezzünk; a mit
is én igyekeztem megcselekedni. 11 Mikor pedig
Péter Antiókhiába jött, szemtől szembe ellene állottam,
mivel panasz volt rá. 12 Mert mielőtt némelyek oda
jöttek Jakabtól, a pogányokkal együtt evett; mikor
pedig oda jöttek, félrevonult és elkülönítette magát,
félvén a körülmetélkedésből valóktól. 13 És vele
képmutatóskodtak a többi zsidók is, úgy hogy Barnabás
szintén elcsábíttatott az ő tettetésök által. 14 De mikor
láttam, hogy nem egyenesen járnak az evangyéliom
igazságához képest, mondék Péternek mindnyájok előtt:
Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó
módra, miként kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó
módra éljenek? 15 Mi, természet szerint zsidók és nem
pogányok közül való bűnösök, 16 Tudván azt, hogy
az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből,
hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus
Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban
való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; Mivel
a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test
sem. 17 Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást,
mimagunk is bűnösöknek találtatunk, avagy Krisztus
bűnnek szolgája-é? Távol legyen. 18 Mert, ha a miket
elrontottam, azokat ismét fölépítem, önmagamat teszem
bűnössé. 19 Mert én a törvény által meghaltam a
törvénynek, hogy Istennek éljek. 20 Krisztussal együtt
megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, hanem él
bennem a Krisztus; a mely életet pedig most testben
élek, az Isten Fiában való hitben élem, a ki szeretett
engem és önmagát adta érettem. 21 Nem törlöm el az

Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van az igazság, tehát Krisztus ok nélkül halt meg.

3 Óh balgatag Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszíttetett volna meg? **2** Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekedeteiből kaptátok-é a Lelket, avagy a hit hallásából? **3** Ennyire esztelenek vagytok? A mit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be? **4** Annyit szenvedtetek hiába? ha ugyan hiába. **5** Annakokáért, a ki a Lelket szolgáltatja néktek, és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedeteiből, vagy a hit hallásából cselekeszi-é? **6** Miképen Ábrahám hitt az Istennek, és tulajdoníttatott néki igazságul. **7** Értsétek meg tehát, hogy a kik hitből vannak, azok az Ábrahám fiai. **8** Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, eleve hirdette Ábrahámnak, hogy: Te benned fognak megáldatni minden népek. **9** Ekként a hitből valók áldatnak meg a hívő Ábrahámmal. **10** Mert a kik törvény cselekedeteiből vannak, átok alatt vannak; minthogy meg van írva: Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megirattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje. **11** Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él. **12** A törvény pedig nincs hitből, hanem a mely ember cselekeszi azokat, élni fog azok által. **13** Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, a ki fán függ: **14** Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által. **15** Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ád. **16** Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus. **17** Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharmincz esztendő multán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet. **18** Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten. **19** Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígéret; rendeltetvén angyalok által, közbenjáró kezében. **20** A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy. **21** A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-é? Távol legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, a mely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság. **22** De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. **23** Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. **24** Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg. **25** De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt. **26** Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. **27** Mert a kik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel. **28** Nincs zsidó, sem görög; nincs szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő; mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. **29** Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.

4 Mondom pedig, hogy a meddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek; **2** Hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától rendelt ideig. **3** Azonképen mi is, mikor kiskorúak valánk, a világ elemei alá voltunk vettetve szolgaként: **4** Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, a ki asszonytól lett, a ki törvény alatt lett, **5** Hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot. **6** Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya! **7** Azért nem vagy többé szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Istennek örököse is Krisztus által. **8** Ámde akkor, mikor még nem ismertétek az Istent, azoknak szolgáltatok, a mik természet szerint nem istenek; **9** Most azonban, hogy megismertétek az Istent, sőt hogy megismert titeket az Isten, miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez, a melyeknek megint újból szolgálni akartok? **10** Megtartjátok a napokat és hónapokat és időket, meg az esztendőket. **11** Féltelek titeket, hogy hiába fáradoztam körültetek. **12** Legyetek olyanok, mint én; mert én is olyanná lettem, mint ti: atyámfiai, kérlek titeket, semmivel sem bántottatok meg engem. **13** Tudjátok pedig, hogy testem erőtelensége miatt hirdettem néktek az evangyéliomot először. **14** És megkísértetvén testemben, nem vetettetek meg, sem nem útáltatok meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint Istennek angyalát, mint Krisztus Jézust. **15** Hová lőn tehát a ti boldogságotok? Mert bizonyságot teszek néktek, hogy ti, ha lehetséges volt volna, szemeiteket kivájván, nékem adtátok volna. **16** Tehát ellenségetek lettem-é, megmondván néktek az igazat? **17** Nem szépen buzgolkodnak érettetek, sőt minket ki akarnak rekeszteni, hogy mellettök buzgolkodjatok. **18** Szép dolog pedig fáradozni a jóban mindenkor, és nem csupán akkor, ha köztetek vagyok. **19** Gyermekeim! kiket ismét fájdalommal szűlök, míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus. **20** Szeretnék pedig most köztetek jelen lenni és változtatni a hangomon; mert bizonytalanságban vagyok felőletek. **21** Mondjátok meg nékem, kik a törvény alatt akartok lenni: nem halljátok-é a törvényt? **22** Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt;

egyik a szolgálótól, és a másik a szabadostól. 23 De
a szolgálótól való test szerint született; a szabadostól
való pedig az ígéret által. 24 Ezek mást példáznak:
mert azok az asszonyok a két szövetség, az egyik a
Sinai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár, 25
Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig
a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt
szolgál. 26 De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez
mindnyájunknak anyja, 27 Mert meg van írva: Ujjongj
te meddő, ki nem szülsz; vígadozzál és kiálts, ki nem
vajudol; mert sokkal több az elhagyottnak magzatja,
mint a kinek férje vagyon. 28 Mi pedig, atyámfiai, Izsák
szerint, ígéretnek gyermekei vagyunk. 29 De valamint
akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint
valót, úgy most is. 30 De mit mond az Írás? Űzd ki a
szolgálót és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl
a szabad nő fiával. 31 Annakokáért, atyámfiai, nem
vagyunk a szolgáló fiai, hanem a szabadoséi.

5 Annakokáért a szabadságban, melyre minket Krisztus
megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek
meg ismét magatokat szolgaságnak igájával. 2 Ímé, én
Pál mondom néktek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus
néktek semmit sem használ. 3 Bizonyságot teszek pedig
ismét minden embernek, a ki körülmetélkedik, hogy
köteles az egész törvényt megtartani. 4 Elszakadtatok
Krisztustól, a kik a törvény által akartok megigazulni,
a kegyelemből kiestetek. 5 Mert mi a Lélek által,
hitből várjuk az igazság reménységét. 6 Mert Krisztus
Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit,
sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által
munkálkodó hit. 7 Jól futottatok; kicsoda gátolt meg
titeket, hogy ne engedelmeskedjetek az igazságnak? 8
Ez a hitetés nem attól van, a ki titeket hív. 9 Kis kovász
az egész tésztát megkeleszti. 10 Bizodalmam van az
Úrban ti hozzátok, hogy más értelemben nem lesztek;
de a ki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen.
11 Én pedig atyámfiai, ha még a körülmetélést hirdetem,
miért üldöztetem mégis? Akkor eltöröltetett a kereszt
botránya. 12 Bárcsak ki is metszetnék magukat, a kik
titeket bujtogatnak. 13 Mert ti szabadságra hivattatok
atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a
testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. 14 Mert
az egész törvény ez egy ígében teljesedik be: Szeresd
felebarátodat, mint magadat. 15 Ha pedig egymást
marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel
ne emészszétek. 16 Mondom pedig, Lélek szerint
járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.
17 Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a
test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne
azokat cselekedjétek, a miket akartok. 18 Ha azonban a
Lélektől vezéreltettek, nem vagytok a törvény alatt. 19 A
testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek:
házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás.
20 Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések,
versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások,
viszszavonások, pártütések, 21 Irígységek, gyilkosságok,
részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók:
melyekről előre mondom néktek, a miképen már ezelőtt
is mondottam, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, Isten
országának örökösei nem lesznek. 22 De a Léleknek
gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés,
szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. 23
Az ilyenek ellen nincs törvény. 24 A kik pedig Krisztuséi,
a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival
együtt. 25 Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.
26 Ne legyünk hiú dicsőség kívánók, egymást ingerlők,
egymásra irígykedők.

6 Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn,
ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek
lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te
magad is. 2 Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek
be a Krisztus törvényét. 3 Mert ha valaki azt véli, hogy ő
valami, holott semmi, önmagát csalja meg. 4 Minden
ember pedig az ő maga cselekedetét vizsgálja meg, és
akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekedése és nem
másra nézve. 5 Mert kiki a maga terhét hordozza. 6 A ki
pedig az ígére taníttatik, közölje minden javát tanítójával.
7 Ne tévelyegjetek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a
mit vet az ember, azt aratándja is. 8 Mert a ki vet az ő
testének, a testből arat veszedelmet; a ki pedig vet a
léleknek, a lélekből arat örök életet. (aiōnios g166) 9 A
jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga
idejében aratunk, ha el nem lankadunk. 10 Annakokáért
míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképen
pedig a mi hitünknek cselédeivel. 11 Látjátok, mekkora
betűkkel írok néktek a saját kezemmel! 12 A kik
testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek
titeket a körülmetélkedésre; csak azért, hogy a Krisztus
keresztjéért ne üldöztessenek. 13 Mert magok a
körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt; hanem
azért akarják, hogy ti körülmetélkedjetek, hogy a ti
testetekkel dicsekedjenek. 14 Nékem pedig ne legyen
másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus
Krisztus keresztjében, a ki által nékem megfeszíttetett a
világ, és én is a világnak. 15 Mert Krisztus Jézusban
sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség
nem használ semmit, hanem az új teremtés. 16 És a
kik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság
azokon, és az Istennek Izráelén. 17 Ennekutána senki
nékem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak
bélyegeit hordozom az én testemben. 18 A mi Urunk
Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel
atyámfiai! Ámen.

Efézusiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratjából, az Efézusban lévő és Krisztus Jézusban hívő szenteknek. **2** Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, a ki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, **4** A szerint, a mint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtetése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által, **5** Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint, **6** Kegyelme dicsőségének magasztalására, a melylyel megajándékozott minket ama Szerelmesben, **7** A kiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint. **8** Melyet nagy bőséggel közlött velünk minden bölcsességgel és értelemmel, **9** Megismertetvén velünk az Ő akaratjának titkát az Ő jó kedve szerint, melyet eleve elrendelt magában, **10** Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek e földön vannak; **11** Ő benne, a kiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleveelvégzése szerint, a ki mindent az ő akaratjának tanácsából cselekszik, **12** Hogy legyünk mi magasztalására az Ő dicsőségének, a kik előre reménykedtünk a Krisztusban: **13** A kiben ti is, minekutána hallottátok az igazságnak beszédét, idvességetek evangyéliomát, a melyben hittetek is, megpecsételtettetek az ígéretnek ama Szent Lelkével, **14** A ki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltatására, az Ő dicsőségének magasztalására. **15** Annakokáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket, **16** Nem szűnöm meg hálát adni tiérettetek, emlékezvén reátok az én könyörgéseimben; **17** Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon néktek bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; **18** És világosítsa meg értelmetek szemeit, hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között, **19** És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, a kik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, **20** A melyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és ültette Őt a maga jobbjára a mennyekben. **21** Felül minden fejedelemségen és hatalmasságon és erőn és uraságon és minden néven, mely neveztetik nemcsak e világon, hanem a következendőben is: **(aiōn g165)** **22** És mindeneket vetett az Ő lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötte az anyaszentegyháznak fejévé, **23** Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, a ki mindeneket betölt mindenekkel.

2 Titeket is megelevenített, a kik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, **2** Melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; **(aiōn g165)** **3** A kik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akaratját, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is: **4** De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, melylyel minket szeretett, **5** Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) **6** És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: **7** Hogy megmutassa a következendő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. **(aiōn g165)** **8** Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; **9** Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. **10** Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén Általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, a melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk. **11** Annakokáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülmetéletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett s a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, **12** Hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; **13** Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. **14** Mert Ő a mi békességünk, ki egygyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat, **15** Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételekben való törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtse Ő magában, békességet szerezvén; **16** És hogy megbékültesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfa által, megölvén ezen az ellenségeskedést. **17** És eljövén, békességet hirdetett néktek, a távol valóknak és a közel valóknak. **18** Mert Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. **19** Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, **20** Kik fölépíttettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, **21** A kiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevekedik szent templommá az Úrban; **22** A kiben ti is együtt építtettek Isten hajlékává a Lélek által.

3 Ezért vagyok én, Pál, a Krisztusnak foglya ti
érettetek, a pogányokért; **2** Ha ugyan hallottátok Isten
kegyelmének rendelkezését, melyet nékem adott a ti
érdeketekben; **3** Hogy tudniillik kijelentés útján ismertette
meg velem a titkot, a szerint, a mint az elébb megírám
röviden, **4** Melynek olvasásából megérthetitek, hogy
micsoda az én értelmem a Krisztus titka felől; **5** A mely
egyéb időkben meg nem ismertettetett az emberek fiaival
úgy, a hogy most kijelentetett az Ő szent apostolainak
és prófétáinak a Lélek által: **6** Hogy tudniillik a pogányok
örökös társak és egyugyanazon test tagjai és részesei
az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangyéliom
által. **7** A melynek szolgájává lettem az Isten ama
kegyelmének ajándékából, mely adatott nékem az Ő
hatalmának munkája szerint. **8** Nékem, minden szentek
között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy
a pogányoknak hirdessem a Krisztus végére mehetetlen
gazdagságát; **9** És hogy megvilágosítsam mindeneknek,
hogy miképen rendelkezett Isten ama titok felől, a mely
elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, a ki
mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által; **(aiōn g165)**
10 Azért, hogy megismertettessék most a mennybeli
fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az egyház által
az Istennek sokféle bölcsesége, **11** Amaz örök eleve-
elvégezés szerint, a melyet megcselekedett a Krisztus
Jézusban, a mi Urunkban: **(aiōn g165)** **12** A kiben van a mi
bátorságunk és bizodalommal való menetelünk Istenhez
az Ő benne való hit által. **13** Azért kérlek, hogy ne
csüggedjetek el az én ti érettetek való nyomorúságaim
miatt, a melyek néktek dicsőségtekre vannak. **14**
Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus
Krisztusnak Atyja előtt, **15** A kiről neveztetik minden
nemzetség, mennyen és földön, **16** Hogy adja meg
néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan
megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben; **17**
Hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben;
18 A szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén,
hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a
szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága
az Isten jóvoltának, **19** És megismerjétek a Krisztusnak
minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképen
beteljesedjetek az Istennek egész teljességéig. **20**
Annak pedig, a ki véghetetlen bőséggel mindeneket
megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy
elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint,
21 Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus
Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké.
Ámen! **(aiōn g165)**

4 Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban,
hogy járjatok úgy, mint illik elhívatásotokhoz, melylyel
elhívattatok. **2** Teljes alázatossággal és szelídséggel,
hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, **3**
Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek
kötelében. **4** Egy a test és egy a Lélek, miképen
elhívatástoknak egy reménységében hívattatok el is; **5**
Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; **6** Egy az Isten
és mindeneknek Atyja, a ki mindeneknek felette van
és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik. **7**
Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól
osztott ajándéknak mértéke szerint. **8** Ezokáért mondja
az Írás: Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva,
és adott ajándékokat az embereknek. **9** (Az pedig, hogy
fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott
a föld alsóbb részeire? **10** A ki leszállott vala, ugyanaz, a
ki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket
betöltsön.) **11** És Ő adott némelyeket apostolokul,
némelyeket prófétákul, némelyeket evangyélistákul,
némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: **12** A
szentek tökéletesbbítése czéljából szolgálat munkájára,
a Krisztus testének építésére: **13** Míg eljutunk mindnyájan
az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének
egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével
ékeskedő kornak mértékére: **14** Hogy többé ne legyünk
gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a
tanításnak akármi szele, az embereknek álnoksága által,
a tévelygés ravaszságához való csalárdság által; **15**
Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől
fogva nevekedjünk Abban, a ki a fej, a Krisztusban;
16 A kiből az egész test, szép renddel egyberakatván
és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden
kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való
munkássággal teljesíti a testnek nevekedését a maga
fölépítésére szeretetben. **17** Ezt mondom annakokáért
és bizonyságot teszek az Úrban, hogy ti többé ne
járjatok úgy, mint egyéb pogányok is járnak az ő
elméjöknek hiábavalóságában, **18** Kik értelmökben
meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a
tudatlanság miatt, mely az ő szívök keménysége miatt
van bennök; **19** Kik erkölcsi érzés nélkül, önmagukat
a bujálkodásra adták, minden tisztátalanságnak nagy
nyereséggel való cselekedésére. **20** Ti pedig nem így
tanultátok a Krisztust; **21** Ha ugyan Őt megértettétek
és Ő benne megtaníttattatok, úgy a mint az igazság a
Jézusban: **22** Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint
való ó embert, mely meg van romolva a csalárdság
kívánságai miatt; **23** Megújuljatok pedig a ti elméteknek
lelke szerint, **24** És felöltözzétek amaz új embert,
mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos
szentségben. **25** Azért levetvén a hazugságot, szóljatok
igazságot, kiki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai
vagyunk. **26** Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap
le ne menjen a ti haragotokon; **27** Se pedig az ördögnek
ne adjatok helyet. **28** A ki oroz vala, többé ne orozzon;
hanem inkább munkálkodjék, cselekedvén az ő kezeivel
azt, a mi jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek. **29**

Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék,
hanem csak a mely hasznos a szükséges építésre,
hogy áldásos legyen a hallgatóknak. 30 És meg ne
szomorítsátok az Istennek ama Szent Lelkét, a ki által
megpecsételtettetek a teljes váltságnak napjára. 31
Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és lárma és
káromkodás kivettessék közületek minden gonoszsággal
együtt; 32 Legyetek pedig egymáshoz jóságosak,
irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az
Isten is a Krisztusban megengedett néktek.

5 Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint
szeretett gyermekek: 2 És járjatok szeretetben,
miképen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát
miérettünk ajándékul és áldozatul az Istennek, kedves
jó illatul. 3 Paráznaság pedig és akármely tisztátalanság
vagy fösvénység ne is neveztessék ti közöttetek, a
mint szentekhez illik; 4 Sem undokság, vagy bolond
beszéd, vagy trágárság, melyek nem illenek: hanem
inkább hálaadás. 5 Mert azt jól tudjátok, hogy egy
paráznának is, vagy tisztátalannak, vagy fösvénynek,
ki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és
Istennek országában. 6 Senki titeket meg ne csaljon
üres beszédekkel; mert ezekért jő az Isten haragja a
hitetlenség fiaira. 7 Annakokáért ne legyetek részesei
ezeknek; 8 Mert valátok régen sötétség, most pedig
világosság az Úrban: mint világosságnak fiai úgy járjatok.
9 (Mert a világosságnak gyümölcse minden jóságban és
igazságban és valóságban van), 10 Meggondolván, mi
legyen kedves az Úrnak. 11 És ne legyen közösségtek
a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem
inkább meg is feddjétek azokat; 12 Mert a melyeket azok
titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani
is. 13 Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság
által napvilágra jőnek; mert minden, a mi napvilágra jő,
világosság. 14 Annakokáért mondja: Serkenj föl, a ki
aluszol és támadj fel a halálból, és felragyogott tenéked
a Krisztus. 15 Meglássátok annakokáért, hogy mimódon
okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsek:
16 Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a
napok gonoszok. 17 Annakokáért ne legyetek esztelenek,
hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak akaratja. 18 És
meg ne részegedjetek bortól, miben kicsapongás van:
hanem teljesedjetek be Szent Lélekkel, 19 Beszélgetvén
egymás között zsoltárokban és dícséretekben és
lelki énekekben, énekelvén és dícséretet mondván
szívetekben az Úrnak. 20 Hálákat adván mindenkor
mindenekért a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében
az Istennek és Atyának. 21 Engedelmesek legyetek
egymásnak Isten félelmében. 22 Ti asszonyok a ti
saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az
Úrnak. 23 Mert a férj feje a feleségének, mint a
Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója
a testnek. 24 De miképen az egyház engedelmes a
Krisztusnak, azonképen az asszonyok is engedelmesek
legyenek férjöknek mindenben. 25 Ti férfiak, szeressétek
a ti feleségeteket, miképen a Krisztus is szerette
az egyházat, és Önmagát adta azért; 26 Hogy azt
megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az íge
által, 27 Hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben
az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy
sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen
szent és feddhetetlen. 28 Úgy kell a férfiaknak szeretni
az ő feleségöket, mint az ő tulajdon testöket. A ki szereti
az ő feleségét, önmagát szereti. 29 Mert soha senki az
ő tulajdon testét nem gyűlölte; hanem táplálgatja és
ápolgatja azt, miképen az Úr is az egyházat; 30 Mert
az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő
csontjaiból valók. 31 Annakokáért elhagyja az ember
atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez; és
lesznek ketten egy testté. 32 Felette nagy titok ez: de én
a Krisztusról és az egyházról szólok. 33 Hanem azért
ti is egyen-egyen, ki-ki az ő feleségét úgy szeresse,
mint önmagát; az asszony pedig meglássa, hogy félje a
férjét.

6 Ti gyermekek szót fogadjatok a ti szüleiteknek az
Úrban; mert ez az igaz. 2 Tiszteljed a te atyádat és a
te anyádat (a mi az első parancsolat ígérettel). 3 Hogy
jól legyen néked dolgod és hosszú életű légy e földön.
4 Ti is atyák ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem
neveljétek azokat az Úr tanítása és intése szerint. 5
Ti szolgák, engedelmesek legyetek a ti test szerint
való uraitoknak félelemmel és rettegéssel, szíveteknek
egyenességében, mint a Krisztusnak; 6 Nem a szemnek
szolgálván, mint a kik embereknek akarnak tetszeni,
hanem mint Krisztus szolgái, cselekedvén az Istennek
akaratját lélekből, 7 Jó akarattal, mint a kik az Úrnak
szolgálnak és nem embereknek; 8 Tudván, hogy kiki a
mi jót cselekszik, azt veendi az Úrtól, akár szolga legyen,
akár szabados. 9 Ti is urak, ugyanazt cselekedjétek
ő velök, elhegyván a fenyegetést; tudván, hogy a ti
Uratok is mennyben van, és személyválogatás nincsen
Ő nála. 10 Végezetre, atyámfiai, legyetek erősek az
Úrban, és az ő hatalmas erejében. 11 Öltözzétek föl
az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az
ördögnek minden ravaszságával szemben. 12 Mert
nem vér és test ellen van nékünk tusakodásunk,
hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen,
ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság
lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. (aiōn
g165) 13 Annakokáért vegyétek föl az Istennek minden
fegyverét, hogy ellentállhassatok ama gonosz napon,
és mindeneket elvégezvén megállhassatok. 14 Álljatok
hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és
felöltözvén az igazságnak mellvasába, 15 És felsarúzván

lábaitokat a békesség evangyéliomának készségével; **16**
Mindezekhez fölvevén a hitnek paizsát, a melylyel ama
gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; **17** Az
idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját,
a mely az Isten beszéde: **18** Minden imádsággal és
könyörgéssel imádkozván minden időben a Lélek által, és
ugyanezen dologban vigyázván minden állhatatossággal
és könyörgéssel minden szentekért, **19** Én érettem
is, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor,
hogy bátorsággal ösmertessem meg az evangyéliom
titkát, **20** A melyért követséget viselek lánczok között;
hogy bátran szóljak arról, a miképen kell szólanom.
21 Hogy pedig ti is megtudjátok dolgaimat, hogy mit
cselekeszem, mindent megismertet veletek Tikhikus,
a szeretett atyafi és hív szolga az Úrban; **22** Kit
éppen azért küldöttem hozzátok, hogy megismerjétek
a mi dolgainkat, és megvígasztalja a ti szíveteket. **23**
Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel egybe az
Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól! **24** A kegyelem
legyen mindazokkal, a kik szeretik a mi Urunk Jézus
Krisztust romlatlanságban. Ámen.

Filippiekhez

1 Pál és Timótheus, Jézus Krisztus szolgái, minden szenteknek a Krisztus Jézusban, a kik Filippiben vannak, a püspökökkel és diakónusokkal egyetemben: **2** Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. **3** Hálát adok az én Istenemnek, minden ti rólatok való emlékezésemben, **4** Mindenkor minden én könyörgésemben mindenitekért nagy örömmel könyörögvén, **5** Mivelhogy résztvettetek az evangyéliom ügyében az első naptól fogva mind ez ideig; **6** Meg lévén győződve arról, hogy a ki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig: **7** A mint hogy méltó, hogy én ilyen értelemben legyek mindenitek felől, azért, mert én szívemben hordalak titeket, mint a kik mind az én fogságomban, mind az evangyéliomnak oltalmazásában és megbizonyításában mindnyájan részestársaim vagytok a nékem adott kegyelemben. **8** Mert bizonyságom az Isten, mely igen vágyakozom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szerelmében. **9** És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővölködjék ismeretben és minden értelmességben; **10** Hogy megítélhessétek, hogy mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztusnak napjára; **11** Teljesek lévén az igazságnak gyümölcsével, melyet Jézus Krisztus teremt az Isten dicsőségére és magasztalására. **12** Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy az én dolgaim inkább előmenetelére lőnek az evangyéliomnak; **13** Annyira, hogy a Krisztusban híressé lett az én fogságom a testőrség egész házában és minden mások előtt; **14** És többen az Úrban való atyafiak közül bízván az én fogságomban, nagyobb bátorsággal merik szólani az ígét. **15** Némelyek ugyan irígységből és versengésből is, de mások jóakaratból is hirdetik a Krisztust. **16** Némelyek versengésből prédikálják a Krisztust, nem tiszta lélekkel, azt hivén, hogy fogságom nyomorúságait így megnevelik; **17** De mások szeretetből, tudván, hogy én az evangyéliomnak oltalmazására rendeltettem. **18** Mert mit mondjak? csakhogy minden módon, akár színből, akár szívből, a Krisztus prédikáltatik: és én ennek örülök, sőt örülni is fogok. **19** Mert tudom, hogy ez nékem idvességemre lesz a ti könyörgéstek által és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által, **20** Amaz én esengő várásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy bátorsággal fog magasztaltatni Krisztus az én testemben, akár életem, akár halálom által. **21** Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. **22** De ha e testben való életem munkámat gyümölcsözteti: hogy melyiket válaszszam, meg sem mondhatom. **23** Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; **24** De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettetek. **25** És ebben bízva, tudom, hogy megmaradok és együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömötökre; **26** Hogy bőven dicsekedhessetek velem Krisztus Jézusban az én ti nálatok való újabb megjelenésem által. **27** Csakhogy a Krisztus evangyéliomához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megállotok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangyéliom hitéért; **28** És meg nem félemlvén semmiben az ellenségek előtt: a mi azoknak a veszedelem jele, néktek pedig az üdvösségé, és ez az Istentől van; **29** Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higyjetek Ő benne, hanem hogy szenvedjetek is Ő érette: **30** Ugyanolyan tusakodástok lévén, a milyent láttatok én nálam, és most hallotok én felőlem.

2 Ha annakokáért helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vígasztalásának, ha helye van a Lélekben való közösségnek, ha helye van a szívnek és könyörületességnek, **2** Teljesítsétek be az én örömömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; **3** Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. **4** Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. **5** Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, **6** A ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, **7** Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; **8** És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. **9** Annakokáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza néki oly nevet, a mely minden név fölött való; **10** Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. **11** És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. **12** Annakokáért, szerelmeseim, a miképen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket; **13** Mert Isten az, a ki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. **14** Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjetek; **15** Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon. **16** Életnek beszédét tartván elébök; hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem

fáradtam hiába. 17 De ha kiontatom is italáldozatként a
ti hitetek áldozatánál és papiszolgálatánál, mégis örülök,
és együtt örülök mindnyájatokkal; 18 Azonképen ti is
örüljetek, és örüljetek együtt velem. 19 Reménylem
pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust rövid nap
elküldöm tihozzátok, hogy én is megviduljak, megértvén
a ti dolgaitokat. 20 Mert nincsen velem senki hozzá
hasonló indulatú, a ki igazán szívén viselné dolgaitokat.
21 Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus
Jézusét. 22 Az ő kipróbált voltát pedig ismeritek, hogy
miképen atyjával a gyermek, együtt szolgált velem az
evangyéliom ügyében. 23 Őt azért reménylem, hogy
elküldöm, mihelyt meglátom az én dolgaimat, tüstént;
24 Bízom pedig az Úrban, hogy magam is csakhamar
el fogok menni. 25 De szükségesnek tartám, hogy
Epafróditust, az én atyámfiát és munkatársamat és
bajtársamat, néktek pedig követeteket és szükségemben
áldozatot hozó szolgátokat hazaküldjem hozzátok;
26 Mivelhogy vágyva vágyott mindnyájatok után, és
gyötrődött a miatt, hogy meghallottátok, hogy ő beteg
volt. 27 Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az
Isten könyörült rajta, nem csak ő rajta pedig, hanem én
rajtam is, hogy szomorúság ne jőjjön szomorúságomra.
28 Annakokáért hamarabb küldtem őt haza, hogy
meglátván őt, ismét örüljetek, és nékem is kisebb legyen
a szomorúságom. 29 Fogadjátok azért őt az Úrban
teljes örömmel; és az ilyeneket megbecsüljétek: 30 Mert
a Krisztus dolgáért jutott majdnem halálra, koczkára
tévén életét, hogy kárpótoljon engem azért, hogy nékem
tett szolgálatotoknál ti nem voltatok jelen.

3 Továbbá atyámfiai, örüljetek az Úrban. Ugyanazokat
írni néktek én nem restellem, tinéktek pedig
bátorságos. 2 Őrizkedjetek az ebektől, őrizkedjetek a
gonosz munkásoktól, őrizkedjetek a megmetélkedéstől:
3 Mert mi vagyunk a körülmetélkedés, a kik lélekben
szolgálunk az Istennek, és a Krisztus Jézusban
dicsekedünk, és nem a testben bizakodunk: 4 Jóllehet
énnékem van bizakodásom test szerint is. Ha bárki
más mer testben bizakodni, én sokkal inkább; 5
Körülmetéltettem nyolczadnapon, Izráel nemzetségéből,
Benjámin törzséből való vagyok, zsidókból való zsidó,
törvény tekintetében farizeus, 6 Buzgóság tekintetében
az egyházat üldöző, a törvénybeli igazság tekintetében
feddhetetlen voltam. 7 De a melyek nékem egykor
nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltem.
8 Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én
Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt:
a kiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek
ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, 9 És találtassam
Ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a
törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való
hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: 10 Hogy
megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és
az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá
lévén az ő halálához; 11 Ha valami módon eljuthatnék
a halottak feltámadására. 12 Nem mondom, hogy
már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem
igyekezem, hogy el is érjem, a miért meg is ragadott
engem a Krisztus Jézus. 13 Atyámfiai, én enmagamról
nem gondolom, hogy már elértem volna: 14 De egyet
cselekszem, azokat, a melyek hátam megett vannak,
elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak,
nékik dőlvén, czélegyenest igyekszem az Istennek a
Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.
15 Valakik annakokáért tökéletesek vagyunk, ilyen
értelemben legyünk: és ha valamiben másképen értetek,
az Isten azt is ki fogja jelenteni néktek: 16 Csakhogy
a mire eljutottunk, ugyanabban egy szabály szerint
járjunk, ugyanazon értelemben legyünk. 17 Legyetek
én követőim, atyámfiai, és figyeljetek azokra, a kik úgy
járnak, a miképen mi néktek példátok vagyunk. 18 Mert
sokan járnak másképen, kik felől sokszor mondtam
néktek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus
keresztjének ellenségei; 19 Kiknek végök veszedelem,
kiknek Istenök az ő hasok, és a kiknek dicsőségök az ő
gyalázatukban van, kik mindig a földiekkel törődnek.
20 Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a
megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; 21 Ki elváltoztatja
a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen
az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája
szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.

4 Annakokáért szerelmes atyámfiai, a kik után úgy
vágyakozom, ti én örömöm és én koronám, ekképen
álljatok meg az Úrban, én szerelmeseim! 2 Evódiát intem,
Sintikhét is intem, hogy egyenlő indulattal legyenek
az Úrban. 3 Igen, kérlek téged is, igaz szolgatársam,
légy segítségül ezeknek, mint a kik az evangyéliom
dolgában együtt viaskodtak velem, Kelemennel is, és
ama többi munkatársaimmal, kiknek neveik fölírvák az
életnek könyvében. 4 Örüljetek az Úrban mindenkor;
ismét mondom, örüljetek! 5 A ti szelídlelkűségetek
ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! 6
Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban
és könyörgéstekben minden alkalommal hálaadással
tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. 7 És az
Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad,
meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus
Jézusban. 8 Továbbá, Atyámfiai, a mik csak igazak, a
mik csak tisztességesek, a mik csak igazságosak, a mik
csak tiszták, a mik csak kedvesek, a mik csak jó hírűek;
ha van valami erény és ha van valami dícséret, ezekről
gondolkodjatok. 9 A miket tanultatok is, el is fogadtatok,
hallottatok is, láttatok is én tőlem, azokat cselekedjétek;
és a békességnek Istene veletek lesz. 10 Felette
igen örültem pedig az Úrban, hogy immár valahára
megújultatok az én felőlem való gondviseléstekben; mely

dologban gondoskodtatok is, de nem volt alkalmatok. **11** Nem hogy az én szűkölködésemre nézve szólnék; mert
én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok,
megelégedett legyek. **12** Tudok megaláztatni is, tudok
bővölködni is; mindenben és mindenekben ismerős
vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel
is, a szűkölködéssel is. **13** Mindenre van erőm a
Krisztusban, a ki engem megerősít. **14** Mindazáltal jól
tettétek, hogy nyomorúságomban részesekké lettetek.
15 Tudjátok pedig ti is, Filippibeliek, hogy az evangyéliom
hirdetésének kezdetén, mikor Macedóniából kimentem,
egyetlen egyház sem volt részes velem a kölcsönös
adásban és vevésben, csak ti egyedül: **16** Mert már
Thessalónikában is, egyszer is, másszor is, küldtetek
nékem szükségemre. **17** Nem mintha kívánnám az
ajándékot; hanem kívánom azt a gyümölcsöt, mely
sokasodik a ti hasznotokra. **18** Megkaptam pedig
mindent, és bővölködöm; beteltem, vévén Epafróditustól,
a mit küldöttetek, mint kedves jó illatot, kellemes, tetsző
áldozatot az Istennek. **19** Az én Istenem pedig be fogja
tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint
dicsőségesen a Krisztus Jézusban. **20** Az Istennek
pedig és a mi Atyánknak dicsőség mind örökkön örökké.
Ámen. **(aiōn g165)** **21** Köszöntsetek minden szentet a
Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket az atyafiak,
a kik velem vannak. **22** Köszöntenek titeket minden
szentek, mindeneknek felette pedig a császár udvarából
valók. **23** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme
legyen mindnyájatokkal! Ámen.

Kolosséiakhoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola Isten akaratjából, és
Timótheus atyafi. **2** A Kolosséban levő szenteknek
és hívő atyafiaknak a Krisztusban: kegyelem néktek
és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus
Krisztustól. **3** Hálát adunk az Istennek és a mi
Urunk Jézus Krisztus Atyjának, mindenkor ti értetek
könyörögvén, **4** Mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a
Krisztus Jézusban, és a szeretetet, a melylyel minden
szentekhez vagytok, **5** A mennyekben néktek eltett
reménységért, a melyet már előbb hallottatok az
igazság beszédében, mely az evangyéliom: **6** Mely
eljutott hozzátok, miképen az egész világra is, és
gyümölcsöt terem, úgy mint nálatok is a naptól fogva,
melyen hallottátok és megismertétek az Isten kegyelmét
igazán: **7** Úgy a hogy tanultátok is Epafrástól, a
mi szerelmes szolgatársunktól, a ki hív szolgája ti
érettetek a Krisztusnak, **8** A ki meg is jelentette nékünk
a ti Lélekben való szereteteteket. **9** Azért mi is, a
mely naptól fogva ezeket hallottuk, nem szűnünk meg
érettetek imádkozni, és kérni, hogy betöltessetek az Isten
akaratának megismerésével minden lelki bölcseségben
és értelemben, **10** Hogy járjatok méltóan az Úrhoz,
teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt
teremvén és nevekedvén az Isten megismerésében;
11 Minden erővel megerősíttetvén az Ő dicsőségének
hatalma szerint minden kitartásra és hosszútűrésre
örömmel; **12** Hálákat adván az Atyának, ki alkalmasakká
tett minket a szentek örökségében való részvételre
a világosságban; **13** A ki megszabadított minket a
sötétség hatalmából, és általvitt az Ő szerelmes Fiának
országába; **14** Kiben van a mi váltságunk az Ő
vére által, bűneinknek bocsánata; **15** A ki képe a
láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte
született; **16** Mert Ő benne teremtetett minden, a mi van
a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok,
akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek,
akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá
nézve teremttettek; **17** És Ő előbb volt mindennél,
és minden Ő benne áll fenn. **18** És Ő a feje a
testnek, az egyháznak: a ki a kezdet, elsőszülött a
halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első;
19 Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék
az egész teljesség; **20** És hogy Ő általa békéltessen
meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő
keresztjének vére által; Ő általa mindent, a mi csak
van, akár a földön, akár a mennyekben. **21** Titeket is,
kik hajdan elidegenültek és ellenségek valátok gonosz
cselekedetekben gyönyörködő értelmetek miatt, most
mégis megbékéltetett. **22** Az Ő emberi testében a halál
által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket
állasson titeket Ő maga elé: **23** Ha ugyan megmaradtok
a hitben alaposan és erősen, és el nem távoztok az
evangyéliom reménységétől, a melyet hallottatok, a
mely hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt; a
melynek lettem én, Pál, szolgájává. **24** Most örülök a ti
érettetek való szenvedéseimnek, és a magam részéről
betöltöm a mi híja van a Krisztus szenvedéseinek
az én testemben az Ő testéért, a mi az egyház; **25**
A melynek lettem én szolgájává az Isten sáfársága
szerint, a melyet nékem adott ti rátok nézve, hogy
betöltsem az Isten ígéjét, **26** Tudniillik ama titkot, mely
el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most
pedig megjelentetett az Ő szenteinek, **(aiōn g165)** **27**
A kikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy
milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének
gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek
van, a dicsőségnek ama reménysége: **28** A kit mi
prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden
embert minden bölcseséggel, hogy minden embert
tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban; **29** A
mire igyekezem is, tusakodván az Ő ereje szerint, mely
én bennem hatalmasan munkálkodik.

2 Mert akarom, hogy tudtotokra legyen, hogy milyen
nagy tusakodásom van ti érettetek, és azokért, kik
Laodiczeában vannak, és mindazokért, a kik nem láttak
engem személy szerint e testben; **2** Hogy vígasztalást
vegyen az ő szívök, egybeköttetvén a szeretetben,
és hogy eljussanak az értelem meggyőződésének
teljes gazdagságára, az Isten és az Atya és a Krisztus
ama titkának megismerésére, **3** A melyben van a
bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve.
4 Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne
szedjen hitető beszéddel. **5** Mert jóllehet testben távol
vagyok tőletek, mindazáltal lélekben veletek vagyok,
örülvén és látván ti köztetek a jó rendet és Krisztusba
vetett hiteteknek erősségét. **6** Azért, a miképen vettétek
a Krisztus Jézust, az Urat, akképen járjatok Ő benne,
7 Meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és
megerősödvén a hitben, a miképen arra taníttattatok,
bővölködvén abban hálaadással. **8** Meglássátok, hogy
senki ne legyen, a ki bennetek zsákmányt vet a
bölcselkedés és üres csalás által, mely emberek
rendelése szerint, a világ elemi tanításai szerint, és
nem a Krisztus szerint való: **9** Mert Ő benne lakozik az
istenségnek egész teljessége testileg, **10** És ti Ő benne
vagytok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemségnek
és hatalmasságnak; **11** A kiben körül is metéltettetek kéz
nélkül való körülmetéléssel, levetkezvén az érzéki bűnök
testét a Krisztus körülmetélésében; **12** Eltemettetvén
Ő vele együtt a keresztségben, a kiben egyetemben
fel is támasztattatok az Isten erejébe vetett hit
által, a ki feltámasztá Őt a halálból. **13** És titeket,
kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek
körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele,

megbocsátván minden bűnötöket, **14** Az által, hogy
eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást,
a mely ellenünkre volt nekünk, és azt eltette az útból,
odaszegezvén azt a keresztfára; **15** Lefegyverezvén a
fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran
mutogatta, diadalt vévén rajtok abban. **16** Senki azért
titeket meg ne ítéljen evésért, vagy ivásért, avagy
ünnep, vagy újhold, vagy szombat dolgában: **17**
Melyek csak árnyékai a következendő dolgoknak, de
a valóság a Krisztusé. **18** Senki tőletek a pálmát
el ne vegye, kedvét találván alázatoskodásban és
az angyalok tisztelésében, a melyeket nem látott,
olyakat tudakozván, ok nélkül felfuvalkodván az ő
testének értelmével. **19** És nem ragaszkodván a Főhöz,
a Kiből az egész test, a kapcsok és kötelek által
segedelmet vévén és egybeszerkesztetvén, nevekedik
az Isten szerint való nevekedéssel. **20** Ha meghalván a
Krisztussal, megszabadultatok e világ elemi tanításaitól,
miért terheltetitek magatokat, mintha e világban élők
volnátok, efféle rendelésekkel: **21** Ne fogd meg,
meg se kóstold, még csak ne is illesd. **22** (A mik
mind a velök való élés által elfogyasztásra vannak
rendelve), az emberek parancsolatai és tanításai
szerint? **23** A melyek bölcsességnek látszanak ugyan a
magaválasztotta istentiszteletben és alázatoskodásban
és a test gyötrésében; de nincs bennök semmi becsülni
való, mivelhogy a test hízlalására valók.

3 Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az
odafelvalókat keressétek, a hol a Krisztus van, az
Istennek jobbján ülvén, **2** Az odafelvalókkal törődjetek,
nem a földiekkel. **3** Mert meghaltatok, és a ti éltetek el
van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. **4** Mikor a
Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele
együtt, megjelentek dicsőségben. **5** Öldököljétek meg
azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot,
bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvénységet, a
mi bálványimádás; **6** Melyek miatt jő az Isten haragja
az engedetlenség fiaira; **7** Melyekben ti is jártatok
régenten, mikor éltetek azokban. **8** Most pedig vessétek
el magatoktól ti is mindazokat; haragot, fölgerjedést,
gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos
beszédet. **9** Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy
levetkeztétek amaz ó embert, az ő cselekedeteivel
együtt. **10** És felöltöztétek amaz új embert, melynek
újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, a ki
teremtette azt: **11** A hol nincs többé görög és zsidó:
körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen,
scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben
Krisztus. **12** Öltözzetek föl azért mint az Istennek
választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet,
jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést;
13 Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen
egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna;
miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen
ti is; **14** Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a
szeretetet, mint a mely a tökéletességnek kötele. **15**
És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben,
amelyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak
legyetek. **16** A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek
gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén
egymást zsoltárokkal, dícséretekkel, lelki énekekkel,
hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. **17** És
mindent, a mit csak cselekesztek szóval vagy tettel,
mindent az Úr Jézusnak nevében cselekedjetek, hálát
adván az Istennek és Atyának Ő általa. **18** Ti asszonyok,
engedelmeskedjetek a ti férjeteknek, a miképen illik az
Úrban. **19** Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, és
ne legyetek irántok keserű kedvűek. **20** Ti gyermekek,
szót fogadjatok a ti szüleiteknek mindenben; mert ez
kedves az Úrnak. **21** Ti atyák, ne bosszantsátok a
ti gyermekeiteket, hogy kétségbe ne essenek. **22** Ti
szolgák, szót fogadjatok mindenben a ti test szerint
való uraitoknak, nem a szemnek szolgálván, mint a
kik embereknek akarnak tetszeni, hanem szíveteknek
egyenességében, félvén az Istent. **23** És valamit
tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak és nem
embereknek; **24** Tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az
örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.
25 A ki pedig igazságtalanságot cselekszik, jutalmát veszi
igazságtalanságának; és nincsen személyválogatás.

4 Ti urak, a mi igazságos és méltányos, a ti
szolgáitoknak megadjátok, tudván, hogy néktek is
van Uratok mennyekben. **2** Az imádságban állhatatosak
legyetek, vigyázván abban hálaadással; **3** Imádkozván
egyszersmind mi érettünk is, hogy az Isten nyissa meg
előttünk az íge ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát,
a melyért fogoly is vagyok; **4** Hogy nyilvánvalóvá tegyem
azt úgy, a mint nékem szólnom kell. **5** Bölcsen viseljétek
magatokat a kívül valók irányában, a jó alkalmatosságot
áron is megváltván. **6** A ti beszédetek mindenkor
kellemetes legyen, sóval fűszerezett; hogy tudjátok,
hogy mimódon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.
7 Minden én dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus,
a szeretett atyafi és hív szolga és szolgatárs az
Úrban; **8** A kit épen a végett küldtem hozzátok,
hogy megismerje a ti dolgaitokat és megvígasztalja
a ti szíveteket, **9** Onézimussal együtt, a hű és
szeretett atyafival, ki ti közületek való; minden itt való
dolgot megismertetnek ők veletek. **10** Köszönt titeket
Aristárkhus, az én fogolytársam, és Márk, a Barnabás
unokatestvére, (ki felől parancsolatokat vettetek: ha
hozzátok megy, fogadjátok őt szívesen), **11** És Jézus,
kit Justusnak is hívnak, kik a zsidók közül valók: csak
ezek azok a munkatársaim az Isten országában, a
kik nékem vígasztalásomra voltak. **12** Köszönt titeket
Epafrás, ki ti közületek való, Krisztusnak szolgája,

mindenkor tusakodván ti érettetek imádságaiban, hogy
megállhassatok tökéletesen és teljes meggyőződéssel
az Istennek minden akaratjában. **13** Mert bizonyságot
teszek ő felőle, hogy sokat fárad érettetek és azokért, kik
Laodiczeában és Jerápolisban vannak. **14** Köszönt titeket
Lukács, ama szeretett orvos, és Démás. **15** Köszöntsétek
az atyafiakat, kik Laodiczeában vannak, és Nimfást és
a gyülekezetet, mely az ő házánál van. **16** És mikor
felolvastatik nálatok e levél, cselekedjétek meg, hogy a
laodiczeaiak gyülekezetében is felolvastassék, és hogy
a Laodiczeából átveendő levelet ti is felolvassátok. **17**
És mondjátok meg Arkhippusnak: Vigyázz a szolgálatra,
melyre vállalkoztál az Úrban, hogy azt betöltsed! **18**
A köszöntés a saját kezemmel, a Páléval, van írva.
Emlékezzetek meg az én bilincseimről! A kegyelem
veletek. Ámen.

1 Tesszalonika

1 Pál, Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeliek
gyülekezetének, a mely van az Atya Istenben és az
Úr Jézus Krisztusban: kegyelem néktek és békesség
Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól. **2**
Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért,
emlékezvén rólatok a mi imádságainkban; **3** Szüntelenül
emlegetve a ti hitetek munkáját, és a ti szeretetetek
fáradozását, és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való
reménységeteknek állhatatosságát, az Isten előtt, a mi
Atyánk előtt: **4** Tudván, Istentől szeretett atyámfiai, hogy
ti ki vagytok választva; **5** Hogy a mi evangyéliomunk
ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőkben
is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is; a miképen
tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek. **6**
És ti a mi követőinkké lettetek és az Úréi, befogadván az
ígét sokféle szorongattatás között, Szent Lélek örömével;
7 Úgy hogy példaképekké lettetek Maczedóniában és
Akhájában minden hívőre nézve. **8** Mert nemcsak
Maczedóniában és Akhájában zendült ki tőletek az
Úr beszéde, hanem minden helyen is híre terjedt a ti
Istenben vetett hiteteknek, annyira, hogy szükségtelen
arról valamit szólnunk. **9** Mert azok magok hirdetik
felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és
miként tértetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy
az élő és igaz Istennek szolgáljatok, **10** És várjátok az
Ő Fiát az égből, a kit feltámasztott a halálból, a Jézust,
a ki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól.

2 Mert magatok tudjátok, atyámfiai, hogy a mi ti
hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló; **2** Sőt
inkább, noha elébb már háborúságot és bosszúságot
szenvedtünk volt Filippiben, a mint tudjátok, volt
bátorságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek is
hirdessük az Isten evangyéliomát sok tusakodással. **3**
Mert a mi buzdításunk nem hitetésből van, sem nem
tisztátalanságból, sem nem álnokságból: **4** Hanem a
miképen az Isten méltatott minket arra, hogy reánk
bízza az evangyéliomot, akképen szólunk; nem úgy,
hogy embereknek tessünk hanem az Istennek, a ki
megvizsgálja a mi szívünket. **5** Mert sem hízelkedő
beszéddel, a mint tudjátok, sem telhetetlenség színében
nem léptünk fel soha, Isten a bizonyság; **6** Sem
emberektől való dicsőítést nem kerestünk, sem tőletek,
sem másoktól, holott terhetekre lehettünk volna, mint
Krisztus apostolai. **7** De szívélyesek valánk ti közöttetek,
a miként a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit. **8** Így
felbuzdulva irántatok, készek valánk közleni veletek
nemcsak az Isten evangyéliomát, hanem a mi magunk
lelkét is, mivelhogy szeretteinkké lettetek nékünk. **9**
Emlékezhettek ugyanis atyámfiai a mi fáradozásunkra
és bajlakodásunkra: mert éjjel-nappal munkálkodva
hirdettük néktek az Isten evangyéliomát, csakhogy
senkit meg ne terheljünk közületek. **10** Ti vagytok
bizonyságok és az Isten, milyen szentül, igazán és
feddhetetlenül éltünk előttetek, a kik hisztek. **11** Valamint
tudjátok, hogy miként atya az ő gyermekeit, úgy
intettünk és buzdítgattunk egyenként mindnyájatokat.
12 És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek
magatokat, a ki az ő országába és dicsőségébe hív
titeket. **13** Ugyanazért mi is hálát adunk az Istennek
szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk
hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek
beszédét, hanem mint Isten beszédét (a minthogy
valósággal az is), a mely munkálkodik is ti bennetek,
a kik hisztek. **14** Mert ti, atyámfiai, követői lettetek az
Isten gyülekezeteinek, a melyek Júdeában vannak a
Krisztus Jézusban, mivelhogy ugyanúgy szenvedtetek ti
is a saját honfitársaitoktól, miként azok is a zsidóktól, **15**
A kik megölték az Úr Jézust is és a saját prófétáikat, és
minket is üldöznek, és az Istennek nem tetszenek, és
minden embernek ellenségei; **16** A kik megtiltják nékünk,
hogy a pogányoknak ne prédikáljunk hogy üdvözüljenek;
hogy mindenkor betöltsék bűneiket; de végre utólérte
őket az Isten haragja. **17** Mi pedig, atyámfiai, a mint
elszakasztatánk tőletek egy kevés ideig, arczra, nem
szívre nézve, annál buzgóságosabban, nagy kívánsággal
igyekeztünk, hogy szemtől-szemben láthassunk titeket.
18 Azért menni is akartunk hozzátok, kiváltképen én Pál,
egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a
Sátán. **19** Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk
és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok lesztek-é
ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövetelekor?
20 Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

3 Annakokáért, mivelhogy tovább már el nem tűrhetők,
jónak ítélénk, hogy magunk maradjunk Athénében,
2 És elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfiát és Istennek
szolgáját és munkatársunkat a Krisztus evangyéliomának
hirdetésében, hogy erősítsen titeket és intsen titeket a
ti hitetek felől; **3** Hogy senki meg ne tántorodjék ama
szorongattatások között; mert ti magatok tudjátok, hogy
mi arra rendeltettünk. **4** Mert mikor közöttetek valánk
is, előre megmondtuk néktek, hogy szorongattatásnak
leszünk kitéve; a mint meg is történt, és tudjátok. **5**
Annakokáért én is, mivelhogy tovább már nem tűrhetém,
elküldék, hogy megismerjem a ti hiteteket, ha nem
kísértett-é meg valami módon titeket a kísértő, és nem
lett-é hiábavaló a mi fáradságunk? **6** Most pedig, a
mikor megérkezett hozzánk Timótheus ti tőletek, és
örömhírt hozott nékünk a ti hitetek és szeretetetek
felől, és arról, hogy jó emlékezéssel vagytok irántunk,
mindenkor kívánván látni minket, miképen mi is titeket;
7 Ezáltal megvígasztalódtunk reátok nézve, atyámfiai,
minden mi szorongattatásunk és szükségünk mellett
is, a ti hitetek által: **8** Mert szinte megelevenedünk,

ha ti erősek vagytok az Úrban. 9 Mert milyen hálával
is fizethetünk az Istennek ti érettetek, mindazért az
örömért, a melylyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk
előtt?! 10 Mikor éjjel-nappal nagy buzgón esedezünk,
hogy megláthassuk a ti orczátokat, és kipótolhassuk a ti
hitetek hiányait. 11 Maga pedig az Isten és a mi Atyánk,
és a mi Urunk a Jézus Krisztus egyengesse meg a
mi útunkat ti hozzátok! 12 Titeket pedig gyarapítson
az Úr és tegyen bőségesekké az egymás iránt és
mindenki iránt való szeretetben, a milyenek vagyunk mi
is ti irántatok; 13 Hogy erősekké tegye a ti szíveteket,
feddhetetlenekké a szentségben, a mi Istenünk és
Atyánk előtt, a mikor eljő a mi Urunk Jézus Krisztus
minden ő szenteivel egyetemben.

4 Továbbá pedig kérünk titeket, atyámfiai, és intünk az
Úr Jézusban, hogy a szerint, a mint tőlünk tanultátok,
mimódon kell forgolódnotok és Istennek tetszenetek:
mindinkább gyarapodjatok. 2 Mert tudjátok, milyen
parancsolatokat adtunk néktek az Úr Jézus által. 3
Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté lételetek, hogy
magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok; 4 Hogy
mindenitek szentségben és tisztességben tudja bírni a
maga edényét, 5 Nem kívánság gerjedelmével, mint a
pogányok, a kik nem ismerik az Istent; 6 Hogy senki túl
ne lépjen és meg ne károsítsa valamely dologban az ő
atyjafiát: mert bosszút áll az Úr mindezekért, a mint elébb
is mondottuk néktek és bizonyságot tettünk. 7 Mert nem
tisztátalanságra, hanem szentségre hívott el minket az
Isten. 8 A ki azért megveti ezeket, nem embert vet meg,
hanem az Istent, a ki Szent Lelkét is közlé velünk. 9 Az
atyafiúi szeretetről pedig nem is szükség írnom néktek:
mert titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást
szeressétek; 10 Sőt gyakoroljátok is azt mindamaz
atyafiak iránt, a kik egész Maczedóniában vannak.
Kérünk azonban titeket atyámfiai, hogy mindinkább
gyarapodjatok; 11 És becsületbeli dolognak tartsátok,
hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak
utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok,
a miként rendeltük néktek; 12 Hogy a kívülvalók iránt
tisztességesen viselkedjetek, és semmi szükséget ne
érezzetek. 13 Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy
tudatlanságban legyetek azok felől, a kik elaludtak,
hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, a kiknek nincsen
reménységök. 14 Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt
és feltámadott, azonképen az Isten is előhozza azokat,
a kik elaludtak, a Jézus által ő vele együtt. 15 Mert
ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, a kik
élünk, a kik megmaradunk az Úr eljöveteléig, épen nem
előzzük meg azokat, a kik elaludtak. 16 Mert maga az
Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával
leszáll az égből: és feltámadnak először a kik meghaltak
volt a Krisztusban; 17 Azután mi, a kik élünk, a kik
megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön
az Úr elébe a levegőbe; és ekképen mindenkor az
Úrral leszünk. 18 Annakokáért vígasztaljátok egymást e
beszédekkel.

5 Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem
szükség, hogy írjak néktek; 2 Mert igen jól tudjátok
ti magatok, hogy az Úrnak napja úgy jő el, mint a
tolvaj éjjel. 3 Mert a mikor ezt mondják: Békesség és
biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájok, mint a
szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképen
meg nem menekednek. 4 De ti, atyámfiai, nem vagytok
sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne
meg titeket. 5 Ti mindnyájan világosság fiai vagytok
és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a
sötétségé! 6 Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem
legyünk éberek és józanok. 7 Mert a kik alusznak, éjjel
alusznak; és a kik részegek, éjjel részegednek meg. 8
Mi azonban, a kik nappaliak vagyunk, legyünk éberek,
felöltözvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak
gyanánt az üdvösségnek reménységébe. 9 Mert nem
haragra rendelt minket az Isten, hanem arra, hogy
üdvösséget szerezzünk a mi Urunk Jézus Krisztus által,
10 A ki meghalt érettünk, hogy akár ébren vagyunk,
akár aluszunk, együtt éljünk ő vele. 11 Vígasztaljátok
azért egymást, és építse egyik a másikat, a miképen
cselekeszitek is. 12 Kérünk továbbá titeket atyámfiai,
hogy becsüljétek azokat, a kik fáradoznak közöttetek,
és elöljáróitok az Úrban, és intenek titeket; 13 És az ő
munkájokért viseltessetek irántok megkülönböztetett
szeretettel. Egymással békességben éljetek. 14 Kérünk
továbbá titeket, atyámfiai, intsétek a rendetleneket,
bátorítsátok a félelmes szívűeket, gyámolítsátok az
erőteleneket, türelmesek legyetek mindenki iránt. 15
Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal
ne fizessen; hanem mindenkor jóra törekedjetek úgy
egymás iránt, mint mindenki iránt. 16 Mindenkor
örüljetek. 17 Szüntelen imádkozzatok. 18 Mindenben
hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus
Jézus által ti hozzátok. 19 A Lelket meg ne oltsátok. 20 A
prófétálást meg ne vessétek, 21 Mindent megpróbáljatok;
a mi jó, azt megtartsátok! 22 Mindentől, a mi gonosznak
látszik, őrizkedjetek! 23 Maga pedig a békességnek
Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész
valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül
őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.
24 Hű az, a ki elhivott titeket és ő meg is cselekszi azt.
25 Atyámfiai, imádkozzatok érettünk. 26 Köszöntsétek
az összes atyafiakat szent csókolással. 27 Kényszerítlek
titeket az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden
szent atyafi előtt. 28 A mi Urunk Jézus Krisztusnak
kegyelme veletek! Ámen.

2 Tesszalonika

1 Pál és Silvánus és Timótheus a Thessalonikabeli
gyülekezetnek, Istenben, a mi Atyánkban, és
az Úr Jézus Krisztusban: **2** Kegyelem néktek és
békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus
Krisztustól. **3** Mindenkor hálaadással tartozunk az
Istennek, atyámfiai, ti érettetek, a miképen méltó
is, mivelhogy felettébb megnövekedék a ti hitetek,
és mindnyájatokban bővölködik az egymáshoz való
szeretet; **4** Annyira, hogy mi magunk dicsekszünk
veletek az Isten gyülekezeteiben, a ti kitartástok és
hitetek felől, minden ti üldöztetéstek és szorongattatástok
között, a melyeket szenvedtek: **5** Bizonyságául az
Isten igazságos ítéletének; hogy méltóknak ítéltessetek
az Isten országára, a melyért szenvedtek is. **6** Mert
igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással
fizessen azoknak, a kik titeket szorongatnak. **7** Néktek
pedig, a kik szorongattattok, nyugodalommal mivelünk
együtt, a mikor megjelenik az Úr Jézus az égből
az ő hatalmának angyalaival. **8** Tűznek lángjában,
ki bosszút áll azokon, a kik nem ismerik az Istent,
és a kik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus
Krisztus evangyéliomának. **9** A kik meg fognak lakolni
örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő
hatalmának dicsőségétől, **(aiōnios g166)** **10** A mikor
eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben, és
csodáltassék mindazokban, a kik hisznek (mivelhogy a mi
tanúbizonyságunknak hitele volt ti nálatok) ama napon.
11 Mivégből imádkozunk is mindenkor ti érettetek, hogy
a mi Istenünk méltóknak tartson titeket az elhívásra, és
töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és
a hitnek hathatós munkálásával. **12** Hogy dicsőíttessék
meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve ti bennetek,
és ti is ő benne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus
Krisztusnak kegyelméből.

2 Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus
Krisztus eljövetelére és a mi ő hozzá leendő
egybegyűlésünkre nézve, **2** Hogy ne tántoríttassatok el
egyhamar a ti értelmetektől, se ne háboríttassatok meg,
se lélek által, se beszéd által, se nékünk tulajdonított
levél által, mintha itt volna már a Krisztusnak ama
napja. **3** Ne csaljon meg titeket senki semmiképen.
Mert nem jön az el addig, mígnem bekövetkezik
elébb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a
veszedelemnek fia, **4** A ki ellene veti és fölébe emeli
magát mindannak, a mi Istennek vagy istentiszteletre
méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten
az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.
5 Nem emlékeztek-é, hogy megmondtam néktek ezeket,
a mikor még ti nálatok valék? **6** És most tudjátok, mi
tartja vissza, a miért csak a maga idejében fog az
megjelenni. **7** Működik ugyan már a törvényszegés titkos
bűne: csakhogy annak, a ki azt még most visszatartja,
félre kell az útból tolatnia. **8** És akkor fog megjelenni a
törvénytaposó, a kit megemészt az Úr az ő szájának
lehelletével, és megsemmisít az ő megjelenésének
feltűnésével; **9** A kinek eljövetele a Sátán ereje által van,
a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival,
10 És a gonoszságnak minden csalárdságával azok
között, a kik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az
igazságnak szeretetét az ő idvességökre. **11** És azért
bocsátja reájok Isten a tévelygés erejét, hogy higyjenek
a hazugságnak; **12** Hogy kárhoztattassanak mindazok, a
kik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az
igazságtalanságban. **13** Mi pedig mindenkor hálaadással
tartozunk az Istennek ti érettetek atyámfiai, a kiket szeret
az Úr, hogy kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten
az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság
hitében; **14** A mire elhívott titeket a mi evangyéliomunk
által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére.
15 Miért is atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátok
meg a tudományt, a melyre akár beszédünk, akár
levelünk által taníttattatok. **16** Maga pedig a mi Urunk
Jézus Krisztus, és az Isten a mi Atyánk, a ki szeretett
minket és kegyelméből örök vígasztalással és jó
reménységgel ajándékozott meg, **(aiōnios g166)** **17**
Vígasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket
minden tudományban és jó cselekedetben.

3 Végezetre imádkozzatok értünk atyámfiai, hogy az
Úrnak beszéde terjedjen és dicsőíttessék, a miként ti
köztetek is. **2** És hogy meneküljünk meg az alkalmatlan
és gonosz emberektől. Mert nem mindenkié a hit!
3 De hű az Úr, a ki megerősít titeket és megőriz a
gonosztól. **4** Bízunk is az Úrban reátok nézve, hogy
megteszitek és meg is fogjátok tenni azokat, a miket
parancsolunk. **5** Az Úr pedig igazgassa a ti szíveteket
az Isten iránt való szeretetre, és Krisztus iránt való
állhatatosságra. **6** A mi Urunk Jézus Krisztus nevében
pedig, rendeljük néktek, atyámfiai, hogy vonjátok el
magatokat minden atyafitól, a ki rendetlenül él, és nem
ama utasítás szerint, a melyet mi tőlünk kapott. **7**
Magatok is tudjátok, mimódon kell minket követni; mert
nem viseltük magunkat közöttetek rendetlenül. **8** Sem
ingyen kenyeret nem ettünk senkinél, hanem munkával
és fáradsággal, éjjel-nappal dolgozva, hogy közületek
senkinek se legyünk terhére. **9** Nem azért, mintha nem
volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például adjuk
néktek, hogy minket kövessetek. **10** Mert a mikor nálatok
voltunk is, azt rendeltük néktek, hogy ha valaki nem akar
dolgozni, ne is egyék. **11** Mert halljuk, hogy némelyek
rendetlenül élnek közületek, a kik semmit nem dolgoznak,
hanem nyughatatlankodnak. **12** Az ilyeneknek azonban
rendeljük és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra,
hogy csendesen munkálkodva, a magok kenyerét

egyék. **13** Ti pedig, atyámfiai, meg ne restüljetek a jó
cselekvésben. **14** Ha pedig valaki nem engedelmeskedik
a mi levél által való beszédünknek, azt jegyezzétek
meg; és ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön.
15 De ne tartsátok ellenségnek, hanem intsétek, mint
atyafit. **16** Maga pedig a békességnek Ura adjon néktek
mindenkor minden tekintetben békességet. Az Úr legyen
mindnyájatokkal! **17** A köszöntést én Pál írom a saját
kezemmel, a mi ismertető jegye minden levelemnek.
Így írok. **18** A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme
mindnyájatokkal! Ámen.

1 Timóteushoz

1 Pál, Jézus Krisztus apostola a mi megtartó
Istenünknek, és Jézus Krisztusnak a mi
reménységünknek rendelése szerint, **2** Timótheusnak,
az én igaz fiamnak a hitben: Kegyelem, irgalmasság
és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és Krisztus
Jézustól, a mi Urunktól. **3** A miképpen Maczedóniába
menetelemkor kértelek téged, hogy maradj Efézusban,
hogy megmondjad némelyeknek, ne tanítsanak más
tudományt, **4** Se mesékkel és végehossza nélkül való
nemzetségi táblázatokkal ne foglalkozzanak, a melyek
inkább versengéseket támasztanak, mint Istenben
való épülést a hit által. **5** A parancsolatnak vége
pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből
való szeretet: **6** Melyektől némelyek eltévelyedvén,
hiábavaló beszédre hajlottak: **7** Kik törvénytanítók
akarván lenni, nem értik, sem a miket beszélnek,
sem a miket erősítgetnek. **8** Tudjuk pedig, hogy a
törvény jó, ha valaki törvényszerűen él vele, **9** Tudván
azt, hogy a törvény nem az igazért van, hanem a
törvénytaposókért és engedetlenekért, az istentelenekért
és bűnösökért, a latrokért és fertelmesekért, az atya-
és anyagyilkosokért, emberölőkért. **10** Paráznákért,
férfifertőztetőkért, emberrablókért, hazugokért, hamisan
esküvőkért, és a mi egyéb csak az egészséges
tudománynyal ellenkezik, **11** A boldog Isten dicsőségének
evangyélioma szerint, mely reám bízatott. **12** És hálát
adok annak, a ki engem megerősített, a Krisztus
Jézusnak, a mi Urunknak, hogy engem hívnek ítélt,
rendelvén a szolgálatra, **13** Ki előbb istenkáromló, üldöző
és erőszakoskodó valék: de könyörült rajtam, mert
tudatlanul cselekedtem hitetlenségben; **14** Szerfelett
megsokasodott pedig a mi Urunknak kegyelme a Krisztus
Jézusban való hittel és szeretettel. **15** Igaz beszéd ez
és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért
jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül
első vagyok én. **16** De azért könyörült rajtam, hogy
Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes
hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, a kik hiendenek
ő benne az örök életre. **(aiōnios g166)** **17** Az örökkévaló
királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyedül
bölcs Istennek tisztesség és dicsőség örökkön örökké!
Ámen. **(aiōn g165)** **18** Ezt a parancsolatot adom néked,
fiam Timótheus, a rólad való korábbi jövendölések
szerint, hogy vitézkedjél azokban ama jó vitézséggel, **19**
Megtartván a hitet és jó lelkiismeretet, melyet némelyek
elvetvén, a hit dolgában hajótörést szenvedtek; **20** Kik
közül való Himenéus és Alexander, kiket átadtam a
sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak.

2 Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak
könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások
minden emberekért, **2** Királyokért és minden
méltóságban levőkért, hogy csendes és nyugodalmas
életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel.
3 Mert ez jó és kedves dolog a mi megtartó Istenünk
előtt, **4** A ki azt akarja, hogy minden ember idvezüljön
és az igazság ismeretére eljusson. **5** Mert egy az
Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között,
az ember Krisztus Jézus, **6** A ki adta önmagát
váltságul mindenekért, mint tanúbizonyság a maga
idejében, **7** A mi végett rendeltettem én hirdetővé
és apostollá (igazságot szólok a Krisztusban, nem
hazudok), pogányok tanítójává hitben és igazságban.
8 Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden
helyen, tiszta kezeket emelvén föl harag és versengés
nélkül. **9** Hasonlatosképen az asszonyok tisztességes
öltözetben, szemérmetességgel és mértékletességgel
ékesítsék magokat; nem hajfonatokkal és aranynyal
vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözékkel, **10** Hanem,
a mint illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz,
jó cselekedetekkel. **11** Az asszony csendességben
tanuljon teljes engedelmességgel. **12** A tanítást pedig
nem engedem meg az asszonynak, sem hogy a
férfin uralkodjék, hanem legyen csendességben. **13**
Mert Ádám teremtetett elsőnek, azután Éva. **14**
És Ádám nem csalattatott meg, hanem az asszony
megcsalattatván, bűnbe esett: **15** Mindazáltal megtartatik
a gyermekszüléskor, ha megmaradnak a hitben és
szeretetben és a szent életben mértékletességgel.

3 Igaz ez a beszéd: Ha valaki püspökséget kiván,
jó dolgot kíván. **2** Szükséges annakokáért, hogy a
püspök feddhetetlen legyen, egy feleségű férfiú, józan,
mértékletes illedelmes, vendégszerető, a tanításra
alkalmatos; **3** Nem borozó, nem verekedő, nem
rút nyereségre vágyó; hanem szelíd, versengéstől
ment, nem pénzsóvárgó; **4** Ki a maga házát jól
igazgatja, gyermekeit engedelmességben tartja, minden
tisztességgel; **5** (Mert ha valaki az ő tulajdon
házát nem tudja igazgatni, mimódon visel gondot az
Isten egyházára?) **6** Ne legyen új ember, nehogy
felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék. **7**
Szükséges pedig, hogy jó bizonysága is legyen a
kívülvalóktól; hogy gyalázatba és az ördög tőribe ne
essék. **8** Hasonlóképpen a diakónusok tisztességesek
legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba
merültek, nem rút nyereségre vágyók; **9** Kiknél
megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel. **10** És ezek
is először megpróbáltassanak, azután szolgáljanak,
ha feddhetetlenek. **11** Feleségeik hasonlóképen
tisztességesek, nem patvarkodók, józanok, mindenben
hívek legyenek. **12** A diakónusok egy feleségű férfiak
legyenek, a kik gyermekeiket és tulajdon házaikat
jól igazgatják. **13** Mert a kik jól szolgálnak, szép
tisztességet szereznek magoknak, és sok bizodalmat a

Jézus Krisztusban való hitben. 14 Ezeket írom néked,
remélvén, hogy nem sokára hozzád megyek; 15 De
ha késném, hogy tudd meg, mimódon kell forgolódni
az Isten házában, mely az élő Istennek egyháza,
az igazságnak oszlopa és erőssége. 16 És minden
versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten
megjelent testben, megigazíttatott lélekben, megláttatott
az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek
benne a világon, felvitetett dicsőségbe.

4 A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó
időben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre
és gonosz lelkek tanításaira figyelmezvén. 2 Hazug
beszédűeknek képmutatása által, kik meg vannak
bélyegezve a saját lelkiismeretökben. 3 A kik tiltják a
házasságot, sürgetik az eledelektől való tartózkodást,
melyeket Isten teremtett hálaadással való élvezésre a
hívőknek és azoknak, a kik megismerték az igazságot.
4 Mert Istennek minden teremtett állata jó, és semmi
sem megvetendő, ha hálaadással élnek azzal; 5 Mert
megszenteltetik Istennek ígéje és könyörgés által.
6 Ezeket ha eleikbe adod az atyafiaknak, Krisztus
Jézusnak jó szolgája leszel, táplálkozván a hitnek
és jó tudománynak beszédeivel, a melyet követtél;
7 A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig
eltávoztasd. Hanem gyakorold magadat a kegyességre:
8 Mert a test gyakorlásának kevés haszna van; de
a kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a
jelenvaló és a jövő életnek ígérete. 9 Igaz ez a beszéd,
és méltó, hogy mindenképpen elfogadjuk. 10 Mert
azért fáradunk és szenvedünk szidalmakat, mivelhogy
reménységünket vetettük az élő Istenben, a ki minden
embernek megtartója, kiváltképen a hívőknek. 11 Ezeket
hirdessed és tanítsad. 12 Senki a te ifjúságodat meg ne
vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a
magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a
tisztaságban. 13 A míg oda megyek, legyen gondod
a felolvasásra, az intésre és a tanításra. 14 Meg ne
vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, a mely
adatott néked prófétálás által, a presbitérium kezeinek
reád tevésével. 15 Ezekről gondoskodjál, ezeken légy,
hogy előhaladásod nyilvánvaló legyen mindenek előtt.
16 Gondot viselj magadról és a tudományról; maradj
meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat
megtartod, mind a te hallgatóidat.

5 Az idősb embert ne dorgáld meg, hanem intsed
mint atyádat; az ifjabbakat mint atyádfiait; 2
Az idősb asszonyokat mint anyákat; az ifjabbakat
mint nőtestvéreidet, teljes tisztasággal. 3 Az
özvegyasszonyokat, a kik valóban özvegyek, tiszteld.
4 Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei
vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy első sorban a
maguk háza iránt legyenek istenfélők, és adják meg
szüleiknek a viszont tartozást; mert ez szép és kedves
dolog Isten előtt. 5 A valóban özvegy és magára
hagyatott asszony pedig reménységét az Istenben veti,
és foglalatos a könyörgésekben és imádságokban éjjel
és nappal. 6 A bujálkodó pedig élvén megholt. 7 És
ezeket hirdesd, hogy feddhetetlenek legyenek. 8 Ha
pedig valaki az övéiről és főképen az ő házanépéről
gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a
hitetlennél. 9 Özvegyasszonyul hatvan éven alul levő
meg ne választassék; egy férj felesége lett légyen, 10 A
kinek jó cselekedetekről bizonysága van; ha gyermeket
nevelt, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait mosta, ha
a nyomorultakon segített, ha minden jó cselekedetben
foglalatos vala. 11 A fiatalabb özvegyasszonyokat pedig
mellőzd; mert ha gerjedeznek Krisztus ellenére, férjhez
akarnak menni: 12 Ezeknek ítélete megvan, mivelhogy
az első hitet megvetették. 13 Egyszersmind pedig
dologkerülők lévén, megtanulják a házról-házra való
járogatást; sőt nemcsak dologkerülők, hanem fecsegők
is és más dolgába avatkozók, olyanokat szólván, a miket
nem kellene. 14 Akarom tehát, hogy a fiatalabbak férjhez
menjenek, gyermekeket szűljenek, háztartást vigyenek,
és semminemű alkalmat se adjanak az ellenségnek
a szidalmazásra. 15 Mert némelyek már elhajlottak a
Sátánhoz. 16 Ha valamely hívő férfinak vagy nőnek
vannak özvegyei, segítse azokat, és ne terheltessék
meg a gyülekezet; hogy azokat segíthesse, a kik
valóban özvegyek. 17 A jól forgolódó presbiterek kettős
tisztességre méltattassanak, főképen a kik a beszédben
és tanításban fáradoznak. 18 Mert azt mondja az Írás:
A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját; és: Méltó a
munkás a maga jutalmára. 19 Presbiter ellen vádat ne
fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra.
20 A vétkeseket mindenek előtt fedd meg, hogy a többiek
is megfélemljenek. 21 Kérve kérlek az Istenre és Krisztus
Jézusra és a kiválasztott angyalokra, hogy ezeket
tartsd meg előítélet nélkül, semmit sem cselekedvén
részrehajlásból. 22 A kézrátevést el ne hirtelenkedd, se
ne légy részes a más bűneiben; tenmagadat tisztán
tartsd. 23 Ne légy tovább vízivó, hanem élj egy kevés
borral, gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való
tekintetből. 24 Némely embereknek a bűnei nyilvánvalók,
előttök mennek az ítéletre; némelyeket pedig hátul
követnek is. 25 Hasonlóképen a jó cselekedetek is
nyilvánvalók; és a melyek másképen vannak, azok sem
titkolhatók el.

6 A kik iga alatt vannak mint szolgák, az ő uraikat
minden tisztességre méltóknak tekintsék, hogy Isten
neve és a tudomány ne káromoltassék. 2 A kiknek
pedig hívő uraik vannak, azokat meg ne vessék,
mivelhogy atyafiak; hanem annál inkább szolgáljanak,
mivelhogy hívők és szeretettek, kik a jótevésben
buzgólkodnak. Ezekre taníts és ints. 3 Ha valaki

másképen tanít, és nem követi a mi Urunk Jézus
Krisztus egészséges beszédeit és a kegyesség szerint
való tudományt, **4** Az felfuvalkodott, a ki semmit sem ért,
hanem vitatkozásokban és szóharczokban szenved, a
melyekből származik irígység, viszálykodás, káromlások,
rosszakaratú gyanúsítások, **5** Megbomlott elméjű
és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló
torzsalkodásai a kik az istenfélelmet nyerekedésnek
tekintik. Azoktól, a kik ilyenek, eltávozzál. **6** De valóban
nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel; **7**
Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy
ki sem vihetünk semmit; **8** De ha van élelmünk és
ruházatunk, elégedjünk meg vele. **9** A kik pedig
meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg tőrbe és
sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az
embereket veszedelembe és romlásba merítik. **10** Mert
minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után
sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magokat
általszegezték sok fájdalommal. **11** De te, óh Istennek
embere, ezeket kerüld; hanem kövessed az igazságot,
az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes
tűrést, a szelídséget. **12** Harczold meg a hitnek szép
harczát, nyerd el az örök életet, a melyre hívattattál,
és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyság előtt.
(aiōnios g166) **13** Meghagyom néked Isten előtt, a ki
megelevenít mindeneket, és Krisztus Jézus előtt, a
ki bizonyságot tett Ponczius Pilátus alatt ama szép
vallástétellel, **14** Hogy tartsd meg a parancsolatot
mocsoktalanul, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus
megjelenéséig, **15** A mit a maga idejében megmutat
ama boldog és egyedül hatalmas, a királyoknak Királya
és az uraknak Ura, **16** Kié egyedül a halhatatlanság,
a ki hozzáférhetetlen világosságban lakozik; a kit az
emberek közül senki nem látott, sem nem láthat: a kinek
tisztesség és örökké való hatalom. Ámen. **(aiōnios g166)**
17 Azoknak, a kik gazdagok e világon, mondd meg,
hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a
bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben, a ki
bőségesen megad nékünk mindent a mi tápláltatásunkra;
(aiōn g165) **18** Hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a
jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők,
19 Kincset gyűjtvén magoknak jó alapul a jövőre, hogy
elnyerjék az örök életet. **20** Óh Timótheus, őrizd meg
a mi rád van bízva, elfordulván a szentségtelen üres
beszédektől és a hamis nevű ismeretnek ellenvetéseitől;
21 A melylyel némelyek kevélykedvén, a hit mellől
eltévelyedtek. Kegyelem veled! Ámen.

2 Timóteushoz

1 Pál, Jézus Krisztusnak apostola, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való életnek ígérete szerint, **2** Timótheusnak, az én szeretett fiamnak: kegyelem, irgalmasság, békesség az Atya Istentől és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. **3** Hálát adok az Istennek, a kinek szolgálok őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel, hogy szüntelen gondolok reád könyörgéseimben éjjel és nappal, **4** Kívánván téged látni, megemlékezvén a te könyhullatásaidról, hogy örömmel teljesedjem be; **5** Eszembe jutván a benned levő, képmutatás nélkül való hit, a mely lakozott először a te nagyanyádban Loisban és anyádban Eunikában; meg vagyok azonban győződve, hogy benned is. **6** Minekokáért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek rád tétele által. **7** Mert nem félelemnek lelkét adott nékünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét. **8** Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyságtételét, se engem az ő foglyát; hanem együtt szenvedj az evangyéliomért Istennek hatalma szerint. **9** A ki megtartott minket és hívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az ő saját végezése és kegyelme szerint, mely adatott nékünk Krisztus Jézusban örök időknek előtte, **(aiōnios g166)** **10** Megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, a ki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangyéliom által, **11** Amelyre nézve tétettem én hirdetővé és apostollá és pogányok tanítójává. **12** A miért szenvedem ezeket is: de nem szégyenlem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra. **13** Az egészséges beszédeknek példáját megtartsd, a miket én tőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. **14** A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szent Lélek által. **15** Azt tudod, hogy elfordultak tőlem az Ázsiabeliek mind, kik közül való Figellus és Hermogénes. **16** Az Úr legyen irgalmas az Onesiforus házanépének: mert gyakorta megvidámított engem, és az én bilincsemet nem szégyenlette; **17** Sőt mikor Rómában volt, buzgón keresett engem, meg is talált. **18** Az Úr engedje meg néki, hogy találjon irgalmasságot az Úrnál ama napon. És hogy mily nagy szolgálatot tett Efézusban, te jobban tudod.

2 Te annakokáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben; **2** És a miket tőlem hallottál sok bizonyság által, azokat bízzad hív emberekre, a kik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek. **3** Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze. **4** Egy harczos sem elegyedik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, a ki őt harczossá avatta. **5** Ha pedig küzd is valaki, nem koronáztatik meg, ha nem szabályszerűen küzd. **6** A ki munkálkodik, a földmívelőnek kell a gyümölcsökben először részesülnie. **7** Értsd meg a mit mondok; adjon azért az Úr néked belátást mindenekben. **8** Emlékezzél meg, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halálból, ki a Dávid magvából való az én evangyéliomom szerint: **9** A melyért, mint egy gonosztevő, szenvedek mind a fogságig; de az Istennek beszéde nincs bilincsbe verve. **10** Annakokáért mindent elszenvedek a választottakért, hogy ők is elnyerjék a Krisztus Jézusban való idvességet örök dicsőséggel egyben. **(aiōnios g166)** **11** Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. **12** Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, ő is megtagad minket; **13** Ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja. **14** Ezekre emlékeztesd, kérvén kérve őket az Úr színe előtt, hogy ne vitatkozzanak haszontalanul, a hallgatóknak romlására. **15** Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, a ki szégyent nem vall, a ki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét. **16** A szentségtelen üres lármákat pedig kerüld, mert mind nagyobb istentelenségre növekednek. **17** És az ő beszédök mint a rákfekély terjed; közülök való Himenéus és Filétus. **18** A kik az igazság mellől eltévelyedtek, azt mondván, hogy a feltámadás már megtörtént, és feldúlják némelyeknek a hitét. **19** Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecséte ez: Ismeri az Úr az övéit; és: Álljon el a hamisságtól minden, a ki Krisztus nevét vallja. **20** Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók. **21** Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas. **22** Az ifjúkori kivánságokat pedig kerüld; hanem kövessed az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetembe, a kik segítségül hívják az Urat tiszta szívből. **23** A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerüld, tudván, hogy azok háborúságokat szülnek. **24** Az Úr szolgájának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes. **25** A ki szelíden fenyíti az ellenszegülőket; ha talán adna nékik az Isten megtérést az igazság megismerésére, **26** És felocsudnának az ördög tőréből, foglyokká tétetvén az Úr szolgája által az Isten akaratára.

3 Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. **2** Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok,

tisztátalanok, 3 Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek,
rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem
kedvelői. 4 Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a
gyönyörnek, mint Istennek szeretői. 5 Kiknél megvan a
kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.
És ezeket kerüld. 6 Mert ezek közül valók azok, a kik
betolakodnak a házakba, és foglyul ejtik a bűnökkel
megterhelt és sokféle kívánságoktól űzött asszonykákat,
7 Kik mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére
soha el nem juthatnak. 8 Miképen pedig Jánnes és
Jámbres ellene állottak Mózesnek, akképen ezek is
ellene állanak az igazságnak; megromlott elméjű, a
hitre nézve nem becsületes emberek. 9 De többre
nem mennek: mert esztelenségök nyilvánvaló lesz
mindenek előtt, a miképen amazoké is az lett. 10
Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat,
szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet,
türelmemet, 11 Üldöztetéseimet, szenvedéseimet,
a melyek rajtam estek Antiókhiában, Ikóniumban,
Listrában: minémű üldöztetéseket szenvedtem! de
mindezekből megszabadított engem az Úr. 12 De
mindazok is, a kik kegyesen akarnak élni Krisztus
Jézusban, üldöztetni fognak. 13 A gonosz emberek
pedig és az ámítók nevekednek a rosszaságban,
eltévelyítvén és eltévelyedvén. 14 De te maradj meg
azokban, a miket tanultál és a mik reád bízattak, tudván
kitől tanultad, 15 És hogy gyermekségedtől fogva tudod
a szent írásokat, melyek téged bölcscsé tehetnek az
idvességre a Krisztus Jézusban való hit által. 16 A teljes
írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre,
a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, 17
Hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó
cselekedetre felkészített.

4 Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt,
a ki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor
és az ő országában. 2 Hirdesd az ígét, állj elő vele
alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes
béketűréssel és tanítással. 3 Mert lesz idő, mikor az
egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a
saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat,
mert viszket a fülök; 4 És az igazságtól elfordítják
az ő fülöket, de a mesékhez oda fordulnak. 5 De te
józan légy mindenekben, szenvedj, az evangyélista
munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. 6
Mert én immár megáldoztatom, és az én elköltözésem
ideje beállott. 7 Ama nemes harczot megharczoltam,
futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: 8 Végezetre
eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megád
nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem
pedig, hanem mindazoknak is, a kik vágyva várják az
ő megjelenését. 9 Igyekezzél hozzám jőni hamar. 10
Mert Démás engem elhagyott, e jelen való világhoz
ragaszkodván, és elment Thessalónikába: Kresczens
Galátziába, Titus Dalmátziába. (aiōn g165) 11 Egyedül
Lukács van velem. Márkust magadhoz vévén, hozd
magaddal: mert nekem alkalmas a szolgálatra. 12
Tikhikust pedig Efézusba küldöttem. 13 A felsőruhámat,
melyet Troásban Kárpusnál hagytam, jöttödben hozd el,
a könyveket is, kiváltképen a hártyákat. 14 Az érczmíves
Sándor sok bajt szerzett nékem: fizessen meg az
Úr néki cselekedetei szerint. 15 Tőle te is őrizkedjél,
mert szerfelett ellenállott a mi beszédinknek. 16 Első
védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem,
sőt mindnyájan elhagytak; ne számíttassék be nékik.
17 De az Úr mellettem állott, és megerősített engem;
hogy teljesen bevégezzem az igehirdetést, és hallják
meg azt az összes pogányok: és megszabadultam az
oroszlán szájából. 18 És megszabadít engem az Úr
minden gonosz cselekedettől, és megtart az ő mennyei
országára; a kinek dicsőség örökkön örökké! Ámen.
(aiōn g165) 19 Köszöntsed Priszkát és Akvilát, és az
Onesifórus háznépét. 20 Erástus Korinthusban maradt;
Trófimust pedig Milétumban hagytam betegen. 21
Igyekezzél tél előtt eljőni. Köszönt téged Eubulus és
Pudens és Linus és Klaudia, és mind az atyafiak. 22
Az Úr Jézus Krisztus a te lelkeddel. Kegyelem veletek!
Ámen.

Titushoz

1 Pál, Istennek szolgája, Jézus Krisztusnak pedig
apostola, az Isten választottainak hite és a kegyesség
szerint való igazságnak megismerése szerint, **2** Az örök
élet reménységére, melyet megígért az igazmondó Isten
örök időknek előtte, **(aiōnios g166)** **3** Megjelentette pedig
a maga idejében az ő beszédét a prédikálás által, a mely
reám bízatott a mi megtartó Istenünknek parancsolata
szerint; Titusnak, a közös hit szerint való igaz fiamnak: **4**
Kegyelem, irgalmasság és békesség az Atya Istentől és
az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megtartónktól. **5** A végett
hagytalak téged Krétában, hogy a hátramaradt dolgokat
hozd rendbe, és rendelj városonként presbitereket, a
miképen én néked meghagytam; **6** Ha van feddhetetlen,
egy feleségű férfiú, a kinek hívő, nem kicsapongással
vádolt avagy engedetlen gyermekei vannak. **7** Mert
szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint
Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeges,
nem verekedő, nem rút nyerészkedő; **8** Hanem
vendégszerető, jónak kedvelője, mértékletes, igaz,
tiszta, maga tűrtető; **9** A ki a tudomány szerint való igaz
beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges
tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket. **10**
Mert van sok engedetlen, hiába való beszédű és csaló,
kiváltképen a körülmetélkedésből valók, **11** A kiknek be
kell dugni a szájokat; a kik egész házakat feldúlnak,
tanítván rút nyereség okáért, a miket nem kellene. **12**
Azt mondta valaki közülök, az ő saját prófétájok: A
krétaiak mindig hazugok, gonosz vadak, rest hasak.
13 E bizonyság igaz: annakokáért fedd őket kímélés
nélkül, hogy a hitben épek legyenek, **14** Nem ügyelvén
zsidó mesékre, és az igazságot megvető emberek
parancsolataira. **15** Minden tiszta a tisztáknak: de
a megfertőztetetteknek és hitetleneknek semmi sem
tiszta; hanem megfertőztetett azoknak mind elméjök,
mind lelkiismeretök. **16** Vallják, hogy Istent ismerik,
de cselekedeteikkel tagadják, mivelhogy útálatosak és
hitetlenek és minden jó cselekedetre méltatlanok.

2 Te pedig azokat szóljad, a mik az egészséges
tudományhoz illenek. **2** Hogy a vén emberek józanok
legyenek, tisztességesek, mértékletesek; a hitben,
szeretetben, tűrésben épek. **3** Hasonlóképen a vén
asszonyok szentekhez illő magaviseletűek legyenek,
nem patvarkodók, sem sok borivás rabjai, jóra oktatók;
4 Hogy megokosítsák az ifjú asszonyokat, hogy férjöket
és magzataikat szeressék, **5** Legyenek mértékletesek,
tiszták, háziasak, jók, férjöknek engedelmesek, hogy
az Isten beszéde ne káromoltassék. **6** Az ifjakat
hasonlóképen intsed, hogy legyenek mértékletesek:
7 Mindenben tenmagadat adván példaképül a jó
cselekedetekben; a tudományban romlatlanságot,
méltóságot mutatván, **8** Egészséges, feddhetetlen
beszédet; hogy az ellenfél megszégyenüljön, semmi
gonoszt sem tudván rólatok mondani. **9** A szolgákat
intsed, hogy az ő uraiknak engedelmeskedjenek,
mindenben kedvöket keressék, ne ellenkezzenek, **10** Ne
tolvajkodjanak, hanem teljes jó hűséget tanusítsanak;
hogy a mi megtartó Istenünknek tudományát ékesítsék
mindenben. **11** Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme
minden embernek, **12** A mely arra tanít minket, hogy
megtagadván a hitetlenséget és a világi kivánságokat,
mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló
világon: **(aiōn g165)** **13** Várván ama boldog reménységet
és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak
dicsősége megjelenését; **14** A ki önmagát adta mi
érettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól,
és tisztítson önmagának kiváltképen való népet, jó
cselekedetekre igyekezőt. **15** Ezeket szóljad, és ints és
feddj teljes méltósággal; senki téged meg ne vessen.

3 Emlékeztessed őket, hogy a fejedelemségeknek
és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek,
hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek,
2 Senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek,
gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanusítván
minden ember iránt. **3** Mert régenten mi is esztelenek,
engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és
gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irígységben
élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők valánk. **4**
De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és
az emberekhez való szeretete megjelent, **5** Nem
az igazságnak cselekedeteiből, a melyeket mi
cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg
minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek
megújítása által, **6** Melyet kitöltött reánk bőséggel
a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; **7** Hogy az
ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az
örök élet reménysége szerint. **(aiōnios g166)** **8** Igaz ez
a beszéd, és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy
igyekezzenek jó cselekedetekkel előljárni azok, a kik
Istenben hívőkké lettek. Ezek jók és hasznosak az
embereknek; **9** A balgatag vitatkozásokat azonban
és a nemzetségekről való tudakozásokat, és a
civakodást és a törvény felől való harczokat kerüld; mert
haszontalanok és hiábavalók. **10** Az eretnek embert egy
vagy két intés után kerüld; **11** Tudván, hogy az ilyen
romlott, és vétkezik, önmaga is kárhoztatván magát. **12**
Mikor Ártemást vagy Tikhikust hozzád küldöm, siess
hozzám jőni Nikápolyba; mert elhatároztam, hogy ott
töltöm a telet. **13** A törvénytudó Zénást és Apollóst
gondosan indítsd útnak, hogy semmiben se legyen
fogyatkozásuk. **14** Tanulják meg pedig a mieink is, hogy
jó cselekedetekkel járjanak elől a szükséges hasznokra,
hogy ne legyenek gyümölcstelenek. **15** Köszöntenek
téged a velem levők mindnyájan. Köszöntsd azokat, a

kik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindnyájatokkal!
Ámen.

Filemonhoz

1 Pál, Krisztus Jézusnak foglya, és Timótheus, az
atyafi, Filemonnak, a mi szeretett munkatársunknak,
2 És Appiának, a szeretettnek, és Arkhippusnak, a mi
bajtársunknak, és a te házadnál való gyülekezetnek: 3
Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól,
és az Úr Jézus Krisztustól. 4 Hálát adok az én
Istenemnek mindenkor, emlegetvén téged az én
imádságaimban, 5 Mert hallom a te szeretetedet és
ama te hitedet, mely van benned az Úr Jézushoz, és
minden szentek irányában, 6 Hogy a te hitedben való
közösség hathatós legyen, a Krisztus ügyében, minden
bennetek levő jónak megismerése által. 7 Mert sok
örömünk és vígasztalásunk van a te szeretetedben,
hogy a szenteknek szíveik megvídámodtak te általad,
atyámfia. 8 Annakokáért jóllehet nagy bátorságom
van a Krisztusban, megparancsolni néked azt, a mi
illendő, 9 A szeretetért inkább kérlek, ilyen lévén,
mint Pál, a megvénhedett, most pedig foglya is a
Jézus Krisztusnak; 10 Kérlek téged az én fiamért, a kit
fogságomban szűltem, Onésimusért, 11 A ki egykor
tenéked haszontalan volt, most pedig mind néked, mind
nékem nagyon hasznos, 12 Kit visszaküldöttem; te pedig
őt, azaz az én szívemet, fogadd magadhoz! 13 Őt én
magamnál akartam tartani, hogy te helyetted szolgáljon
nékem az evangyéliomért szenvedett fogságomban; 14
De a te megkérdezésed nélkül semmit sem akartam
cselekedni, hogy jótéteményed ne kényszerítésből,
hanem szabad akaratból való legyen. 15 Mert talán azért
vált meg tőled ideig-óráig, hogy őt, mint örökkévalót
kapd vissza; **(aiōnios g166)** 16 Nem úgy immár mint
szolgát, hanem szolgánál nagyobbat, mint szeretett
atyafit, kiváltképen nékem, mennyivel inkább pedig
néked, mind testben, mind az Úrban. 17 Azért, ha engem
részestársadnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz,
mint engemet. 18 Ha pedig valamit vétett ellened,
avagy adós, ezt nekem róvd fel. 19 Én Pál írtam az én
kezemmel, én megfizetem: hogy azt ne mondjam néked,
hogy te magaddal is adós vagy ezen felül nékem. 20
Bizonyára, atyámfia, jótéteményt várnék tőled az Úrban:
vídámítsd meg az én szívemet az Úrban! 21 Bízván a te
engedelmességedben, így írtam néked, tudván, hogy
annál, a mit mondok, többet is fogsz cselekedni. 22
Egyúttal pedig készíts nékem szállást; mert reménylem,
hogy a ti imádságaitokért néktek ajándékoztatom. 23
Köszönt téged Epafrás, az én fogolytársam a Krisztus
Jézusban, 24 Továbbá Márk, Aristárkhus, Démás és
Lukács, az én munkatársaim. 25 A mi Urunk Jézus
Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel!

Zsidókhoz

1 Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen
szólott hajdan az atyáknak a próféták által, **2** ez utolsó
időkben szólott nékünk Fia által, a kit tett mindennek
örökösévé, a ki által a világot is teremtette, **(aiōn g165)**
3 A ki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő
valóságának képmása, a ki hatalma szavával fentartja
a mindenséget, a ki minket bűneinktől megtisztítván,
üle a Felségnek jobbjára a magasságban, **4** Annyival
kiválóbb lévén az angyaloknál, a mennyivel különb
nevet örökölt azoknál. **5** Mert kinek mondotta valaha
az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szűltelek
téged? és ismét: Én leszek néki Atyja és ő lesz nékem
Fiam? **6** Viszont mikor behozza az ő elsőszülöttét a
világba, így szól: És imádják őt az Istennek minden
angyalai. **7** És bár az angyalokról így szól: Ki az ő
angyalait szelekké teszi és az ő szolgáit tűz lángjává, **8**
Ámde a Fiúról így: A te királyi széked óh Isten örökkön
örökké. Igazságnak pálczája a te országodnak pálczája.
(aiōn g165) **9** Szeretted az igazságot és gyűlölted a
hamisságot: annakokáért felkent téged az Isten, a
te Istened, örömnek olajával a te társaid felett. **10**
És: Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te
kezeidnek művei az egek; **11** Azok elvesznek, de te
megmaradsz, és mindazok, mint a ruha megavulnak.
12 És palástként összehajtod azokat és elváltoznak, te
pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid el nem fogynak.
13 Melyik angyalnak mondotta pedig valaha: Ülj az
én jobbkezem felől, míglen ellenségeidet lábaidnak
zsámolyává teszem? **14** Avagy nem szolgáló lelkek-é
mindazok, elküldve szolgálatra azokért, a kik örökölni
fogják az idvességet?

2 Annakokáért annál is inkább szükséges nékünk
a hallottakra figyelmeznünk, hogy valaha el ne
sodortassunk. **2** Mert ha az angyaloktól hirdetett beszéd
erős volt és minden bűn és engedetlenség elvette
igazságos büntetését: **3** Mimódon menekedünk meg mi,
hogyha nem törődünk ily nagy idvességgel? a melyet,
miután kezdetben hirdetett az Úr, azok, a kik hallották,
biztosítottak számunkra, **4** Velök együtt bizonyságot
tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle
erőkkel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata
szerint. **5** Mert nem angyaloknak vetette alá a jövendő
világot, a melyről szólunk. **6** Sőt bizonyságot tett valahol
valaki, mondván: Micsoda az ember, hogy megemlékezel
ő róla, avagy az embernek fia, hogy gondod van reá? **7**
Kisebbé tetted őt rövid időre az angyaloknál, dicsőséggel
és tisztességgel megkoronáztad őt és úrrá tetted kezeid
munkáin, **8** Mindent lábai alá vetettél. Mert azzal, hogy
néki mindent alávetett, semmit sem hagyott alávetetlenül:
de most még nem látjuk, hogy néki minden alávettetett.
9 Azt azonban látjuk, hogy Jézus, a ki egy kevés időre
kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért
dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy
az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált. **10**
Mert illendő vala, hogy a kiért minden és a ki által minden,
sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő idvességök
fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. **11**
Mert a megszentelő és a megszenteltek egytől valók
mindnyájan, a mely oknál fogva nem szégyenli őket
atyjafiainak hívni, **12** Mondván: Hirdetem a te nevedet
az én atyámfiainak, az anyaszentegyháznak közepette
dícséretet mondok néked. **13** És ismét: Én ő benne
bízom; és ismét: Ímhol vagyok én és a gyermekek, a
kiket az Isten nékem adott. **14** Mivel tehát a gyermekek
testből és vérből valók, ő is hasonlatosképen részese
lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a
kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, **15** És
megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt
teljes életökben rabok valának. **16** Mert nyilván nem
angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta
fel. **17** Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak
kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen
és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy
engesztelést szerezzen a nép bűneiért. **18** Mert a
mennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén,
segíthet azokon, a kik megkísértetnek.

3 Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak
részesei, figyelmezzetek, a mi vallásunknak
apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra, **2** A ki hű
ahhoz, a ki őt rendelte, valamint Mózes is az ő egész
házában. **3** Mert ez nagyobb dicsőségre méltattatott,
mint Mózes, a mennyiben a ház építőjének nagyobb a
tisztessége, mint a háznak. **4** Mert minden háznak van
építője, a ki pedig mindent elkészített, az Isten az. **5**
Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga,
a hirdetendőknek bizonyságára, **6** Krisztus ellenben
mint Fiú a maga háza felett, a kinek háza mi vagyunk,
ha a bizodalmat és a reménységnek dicsekedését mind
végig erősen megtartjuk. **7** Annakokáért a mint a Szent
Lélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok, **8** Meg ne
keményítsétek a ti szíveteket, mint az elkeseredéskor, a
kísértés ama napján a pusztában, **9** A hol a ti atyáitok
próbára tevéssel megkísértének engem és látták az
én cselekedeteimet negyven esztendeig. **10** Azért
megharagudtam arra a nemzetségre és mondám: mindig
tévelyegnek szivökben; ők pedig nem ismerték meg az
én útaimat. **11** Úgy hogy megesküdtem haragomban,
hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba.
12 Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen
bármelyikőtöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő
Istentől elszakadjon; **13** Hanem intsétek egymást minden
napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék
meg a bűnnek csalárdsága által: **14** Mert részeseivé

lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat
mindvégig erősen megtartjuk. 15 E mondás szerint:
Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek
a ti szíveiteket, mint az elkeseredéskor. 16 Mert kik
keseredtek el, mikor ezt hallák? Nemde mindazok,
a kik kijövének Égyiptomból Mózes által? 17 Kikre
haragudott vala pedig meg negyven esztendeig? avagy
nem azokra-é, a kik vétkeztek, a kiknek testei elhullottak
a pusztában? 18 Kiknek esküdött pedig meg, hogy
nem mennek be az ő nyugodalmába, hanemha az
engedetleneknek? 19 Látjuk is, hogy nem mehettek be
hitetlenség miatt.

4 Óvakodjunk tehát, hogy mivel megvan az ő
nyugodalmába való bemenetel ígérete, valaki
közületek fogyatkozásban levőnek ne láttassék. 2
Mert nékünk is hirdettetett az evangyéliom, miképen
azoknak: de nem használt nékik a hallott beszéd,
mivel nem párosították hittel azok, a kik hallották. 3
Mert mi, hívők, bemegyünk a nyugodalomba, miképen
megmondotta: A mint megesküdtem az én haragomban,
nem fognak bemenni az én nyugodalmamba; jóllehet
munkáit a világ megalapításától kezdve bevégezte.
4 Mert valahol a hetedik napról ekképen szólott:
És megnyugovék Isten a hetedik napon minden ő
cselekedeteitől. 5 És ugyanabban ismét: Nem mennek
be az én nyugodalmamba. 6 Mivelhogy annakokáért
áll az, hogy némelyek bemennek abba, és a kiknek
először hirdettetett az evangyéliom, nem mentek be
engedetlenség miatt: 7 Ismét határoz egy napot: Ma,
szólván Dávid által annnyi idő multán, a mint előbb
mondva volt. Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne
keményítsétek a ti szíveiteket. 8 Mert ha őket Józsué
nyugodalomba helyezte volna, nem szólana azok után
más napról. 9 Annakokáért megvan a szombatja az Isten
népének. 10 Mert a ki bement az ő nyugodalmába, az
maga is megnyugodott cselekedeteitől, a miképen Isten
is a magáéitól, 11 Igyekezzünk tehát bemenni abba a
nyugodalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon
példájába ne essék. 12 Mert az Istennek beszéde
élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és
elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek
megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek
indulatait. 13 És nincsen oly teremtmény, a mely
nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek
és leplezetlenek annak szemei előtt, a kiről mi beszélünk.
14 Lévén annakokáért nagy főpapunk, a ki áthatolt
az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk
vallásunkhoz. 15 Mert nem oly főpapunk van, a ki
nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a
ki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan,
kivéve a bűnt. 16 Járuljunk azért bizodalommal a
kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk
és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

5 Mert minden főpap emberek közül választatván,
emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban,
hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, 2 A
ki képes együttérezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel,
mivelhogy maga is körül van véve gyarlósággal. 3 És
ezért köteles, miképen a népért, azonképen önmagáért
is áldozni a bűnökért. 4 És senki sem veszi magának
e tisztességet, hanem a kit Isten hív el, miként Áront
is. 5 Hasonnlóképen Krisztus sem maga dicsőítette
meg magát azzal, hogy főpap lett, hanem az, a ki így
szólott hozzá: Én Fiam vagy te, ma szűltelek téged. 6
Miképen másutt is mondja: Te örökké való pap vagy,
Melkisédek rendje szerint. (aiōn g165) 7 Ki az ő testének
napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős
kiáltás és könyhullatás közben járult ahhoz, a ki képes
megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő
istenfélelméért, 8 Ámbár Fiú, megtanulta azokból, a miket
szenvedett, az engedelmességet; 9 És tökéletességre
jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, a
kik neki engedelmeskednek, (aiōnios g166) 10 Neveztetvén
az Istentől Melkisédek rendje szerint való főpapnak. 11 A
kiről nekünk sok és nehezen megmagyarázható mondani
valónk van, mivel restek lettetek a hallásra. 12 Mert
noha ez idő szerint tanítóknak kellene lennetek, ismét
arra van szükségetek, hogy az Isten beszédeinek kezdő
elemeire tanítson valaki titeket; és olyanok lettetek, a
kiknek tejre van szükségetek és nem kemény eledelre.
13 Mert mindaz, a ki tejjel él, járatlan az igazságnak
beszédiben, mivelhogy kiskorú: 14 Az érettkorúaknak
pedig kemény eledel való, mint a kiknek mivoltuknál
fogva gyakorlottak az érzékeik a jó és rossz között való
különbségtételre.

6 Annakokáért elhagyván a Krisztusról való
kezdetleges beszédet, törekedjünk tökéletességre,
nem rakosgatván le újra alapját a holt cselekedetekből
való megtérésnek és az Istenben való hitnek, 2 A
mosakodásoknak, tanításnak, kezek rátevésének, holtak
feltámadásának és az örök ítéletnek. (aiōnios g166) 3 És
ezt megcselekeszszük, ha az Isten megengedi. 4 Mert
lehetetlen dolog, hogy a kik egyszer megvilágosíttattak,
megízlelvén a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a
Szent Léleknek, 5 És megízlelték az Istennek jó beszédét
és a jövendő világnak erőit, (aiōn g165) 6 És elestek, ismét
megújuljanak a megtérésre, mint a kik önmagoknak
feszítik meg az Istennek ama Fiát, és meggyalázzák őt.
7 Mert a föld, a mely beiszsza a gyakorta reá hulló esőt és
hasznos füvet terem azoknak, a kikért műveltetik, áldást
nyer Istentől; 8 A mely pedig töviseket és bojtorjánokat
terem, megvetett és közel van az átokhoz, annak vége
megégetés. 9 De ti felőletek szerelmeseim, ezeknél jobb
és idvességesebb dolgokról vagyunk meggyőződve,
ha így szólunk is. 10 Mert nem igazságtalan az
Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és

a szeretetről, melyet tanúsítottatok az ő neve iránt,
mint a kik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek.
11 Kívánjuk pedig, hogy közületek kiki ugyanazon
buzgóságot tanusítsa a reménységnek bizonyossága
iránt mindvégiglen. 12 Hogy ne legyetek restek, hanem
követői azoknak, a kik hit és békességes tűrés által
öröklik az ígéreteket. 13 Mert az Isten, mikor ígéretet tett
Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra,
önmagára esküdött. 14 Mondván: Bizony megáldván
megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak
téged. 15 És ekképen, békességestűrő lévén, megnyerte
az ígéretet. 16 Mert az emberek nagyobbra esküsznek,
és nálok minden versengésnek vége megerősítésül az
eskü; 17 Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni
az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát,
esküvéssel lépett közbe, 18 Hogy két változhatatlan
tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten
hazudjon, erős vígasztalásunk legyen minékünk, mint a
kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő
reménységet, 19 Mely lelkünknek mintegy bátorságos
és erős horgonya és beljebb hatol a kárpítnál, 20 A
hová útnyitóul bement érettünk Jézus, a ki örökké való
főpap lett Melkisédek rendje szerint. (aiōn g165)

7 Mert ez a Melkisédek Sálem királya, a felséges
Isten papja, a ki a királyok leveréséből visszatérő
Ábrahámmal találkozván, őt megáldotta, 2 A kinek
tizedet is adott Ábrahám mindenből: a ki elsőben is
magyarázat szerint igazság királya, azután pedig Sálem
királya is, azaz békesség királya, 3 Apa nélkül, anya
nélkül, nemzetség nélkül való; sem napjainak kezdete,
sem életének vége nincs, de hasonlóvá tétetvén az Isten
Fiához, pap marad örökké. 4 Nézzétek meg pedig, mily
nagy ez, a kinek a zsákmányból tizedet is adott Ábrahám,
a pátriárka; 5 És bár azoknak, kik a Lévi fiai közül
nyerik el a papságot, parancsolatjok van, hogy törvény
szerint tizedet szedjenek a néptől, azaz az ő atyafiaiktól,
jóllehet ők is az Ábrahám ágyékából származtak; 6 De
az, a kinek nemzetsége nem azok közül való, tizedet
vett Ábrahámtól, és az ígéretek birtokosát megáldotta, 7
Pedig minden ellenmondás nélkül való, hogy a nagyobb
áldja meg a kisebbet. 8 És itt halandó emberek szednek
tizedet, ott ellenben az, a ki bizonyság szerint él: 9 És
hogy úgy szóljak, Ábrahámnál fogva tized vétetett Lévitől
is, a tizedszedőtől, 10 Mert ő még az atyja ágyékában
vala, a mikor annak elébe ment Melkisédek. 11 Ha
tehát a lévitai papság által volna a tökéletesség (mert
a nép ez alatt nyerte a törvényt): mi szükség tovább
is mondogatni, hogy más pap támadjon a Melkisédek
rendje szerint és ne az Áron rendje szerint? 12 Mert a
papság megváltozásával szükségképen megváltozik
a törvény is. 13 Mert a kiről ezek mondatnak, az más
nemzetségből származott, a melyből senki sem szolgált
az oltár körül; 14 Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk
Júdából támadott, a mely nemzetségre nézve semmit
sem szólott Mózes a papságról. 15 És még inkább
nyilvánvaló az, ha a Melkisédek hasonlatossága szerint
áll elő más pap, 16 A ki nem testi parancsolatnak
törvénye szerint, hanem enyészhetetlen életnek ereje
szerint lett. 17 Mert ez a bizonyságtétel: Te pap vagy
örökké, Melkisédek rendje szerint. (aiōn g165) 18 Mert az
előbbi parancsolat eltöröltetik, mivelhogy erőtelen és
haszontalan, 19 Minthogy a törvény semmiben sem
szerzett tökéletességet; de beáll a jobb reménység, a
mely által közeledünk az Istenhez. 20 És a mennyiben
nem esküvés nélkül való, mert amazok esküvés nélkül
lettek papokká, 21 De ez esküvéssel, az által, a ki azt
mondá néki: Megesküdött az Úr, és nem bánja meg,
te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint: (aiōn
g165) 22 Annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé
Jézus. 23 És amazok jóllehet többen lettek papokká,
mert a halál miatt meg nem maradhattak: 24 De ennek,
minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága.
(aiōn g165) 25 Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is
azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha
él, hogy esedezzék érettök. 26 Mert ilyen főpap illet
vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől
elválasztott, és a ki az egeknél magasságosabb lőn,
27 A kinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy
napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot,
azután a népéiért, mert ezt egyszer megcselekedte,
maga-magát megáldozván. 28 Mert a törvény gyarló
embereket rendel főpapokká, de a törvény után való
esküvés beszéde örök tökéletes Fiút. (aiōn g165)

8 Fődolog pedig azokra nézve, a miket mondunk, az,
hogy olyan főpapunk van, a ki a mennyei Felség
királyi székének jobbjára üle, 2 Mint a szent helynek
és amaz igazi sátornak szolgája, a melyet az Úr és
nem ember épített. 3 Mert minden főpap ajándékok
meg áldozatok vitelére rendeltetik, a miért szükséges,
hogy legyen valamije ennek is, a mit áldozatul vigyen.
4 Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna,
lévén olyan papok, a kik a törvény szerint áldoznak
ajándékokkal, 5 A kik a mennyei dolgok ábrázolatának
és árnyékának szolgálnak, a mint Isten mondotta
Mózesnek, mikor be akarta végezni a sátort: Meglásd,
úgymond, hogy mindeneket azon minta szerint készíts,
a mely a hegyen mutattatott néked. 6 Most azonban
annyival kiválóbb szolgálatot nyert, a mennyivel jobb
szövetségnek közbenjárója, a mely jobb ígéretek alapján
köttetett. 7 Mert ha az az első kifogástalan volt volna,
nem kerestetett volna hely a másodiknak. 8 Mert
dorgálván őket, így szól: Ímé napok jőnek, ezt mondja
az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával új
szövetséget kötök. 9 Nem azon szövetség szerint, a
melyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon, mikor kézen
fogtam őket, hogy kivezessem Égyiptomból, mert ők

nem maradtak meg abban az én szövetségemben, azért
én sem gondoltam velök, mondja az Úr. 10 Mert ez az a
szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok
multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő
elméjökbe, és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nekik
Istenök és ők lesznek nekem népem. 11 És nem tanítja
kiki az ő felebarátját és kiki az ő atyafiát, mondván:
Ismerd meg az Urat; mert mindnyájan megismernek
engem a kicsinytől nagyig. 12 Mert megkegyelmezek
álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról
meg nem emlékezem. 13 Mikor újról beszél, óvá tette
az elsőt; a mi pedig megavul és megvénhedik, közel
van az enyészethez.

9 Annakokáért voltak ugyan az első szövetségnek
is istentiszteletei rendtartásai, mint szintén világi
szenthelye. 2 Mert sátor építtetett, az első, a melyben
vala a gyertyatartó, meg az asztal és a kenyerek
felrakása; ezt nevezték szenthelynek. 3 A második
kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek
szentének, 4 Melyben vala az arany füstölő oltár és a
szövetség ládája beborítva minden felől aranynyal, ebben
a mannás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a
szövetség táblái, 5 Fölötte pedig a dicsőség kérubjai,
beárnyékolva a fedelet, a mikről most nem szükséges
külön szólani. 6 Ezek pedig ekképen levén elrendezve;
az első sátorba ugyan mindenkor bejárnak a papok az
istentisztelet elvégzésére, 7 A másodikba azonban egy-
egy évben egyszer csak maga a főpap, vérrel, melyet
magáért és a nép bűneiért áldoz. 8 Azt jelentvén ki
ezzel a Szent Lélek, hogy még nem nyilt meg a szentély
útja, fennállván még az első sátor. 9 A mi példázat
a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal
és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret
szerint tökéletessé tenni a szolgálattevőt, 10 Csakis
ételekkel meg italokkal és különböző mosakodásokkal
– melyek testi rendszabályok – a megjobbulás idejéig
kötelezők. 11 Krisztus pedig megjelenvén, mint a
jövendő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb,
nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron
keresztül, 12 És nem bakok és tulkok vére által,
hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s
mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.
(aiōnios g166) 13 Mert ha a bakoknak és bikáknak a
vére, meg a tehén hamva, a tisztátalanokra hintetvén,
megszentel a testnek tisztaságára: 14 Mennyivel
inkább Krisztusnak a vére, a ki örökké való Lélek által
önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja
a ti lelkiismereteteket a holt cselekedetektől, hogy
szolgáljatok az élő Istennek. (aiōnios g166) 15 És ezért új
szövetségnek a közbenjárója ő, hogy meghalván az első
szövetségbeli bűnök váltságáért, a hivatottak elnyerjék
az örökkévaló örökségnek ígéretét. (aiōnios g166) 16 Mert
a hol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelkező
halála bekövetkezzék. 17 Mivel a végrendelet holtak
után jogerős, különben pedig, ha él a végrendelkező,
épen nem érvényes. 18 Innét van, hogy az első sem
szenteltetett meg vér nélkül. 19 Mert mikor Mózes
a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az
egész népnek, vevén a borjúknak és a bakoknak vérét,
vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt, magát a
könyvet is és az egész népet meghintette, 20 Mondván:
Ez azon szövetség vére, a melyet Isten számotokra
rendelt. 21 Majd a sátort is és az istentiszteletre való
összes edényeket hasonlóképen meghintette vérrel. 22
És csaknem minden vérrel tisztíttatik meg a törvény
szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. 23
Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak
ábrázolatai effélékkel tisztíttassanak meg, magok a
mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal.
24 Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak
csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába
a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék
érettünk. 25 Nem is, hogy sokszor adja magát áldozatul,
mint a hogy a főpap évenként bemegy a szentélybe
idegen vérrel; 26 Mert különben sokszor kellett volna
szenvednie a világ teremtetése óta; így pedig csak
egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával
eltörölje a bűnt. (aiōn g165) 27 És miképen elvégezett
dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az
ítélet: 28 Azonképen Krisztus is egyszer megáldoztatván
sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül
jelen meg azoknak, a kik őt várják idvességökre.

10 Minthogy a törvényben a jövendő jóknak árnyéka,
nem maga a dolgok képe van meg, ennélfogva
azokkal az áldozatokkal, a melyeket esztendőnként
szünetlenül visznek, sohasem képes tökéletességre
juttatni az odajárulókat; 2 Különben megszűnt volna az
áldozás, mivelhogy az egyszer megtisztult áldozók többé
semminemű bűntudattal nem bírtak volna. 3 De azok
esztendőnként bűnre emlékeztetnek. 4 Mert lehetetlen,
hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket. 5 Azért
a világba bejövetelekor így szól: Áldozatot és ajándékot
nem akartál, de testet alkottál nékem, 6 Égő és bűnért
való áldozatokat nem kedveltél. 7 Akkor mondám:
Ímé itt vagyok, (a könyv fejezetében írva vagyon
rólam), hogy cselekedjem óh Isten a te akaratodat.
8 Fentebb mondván, hogy áldozatot és ajándékot és
égő, meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem
nem kedveltél a melyeket a törvény szerint visznek, 9
Ekkor ezt mondotta: Ímé itt vagyok, hogy cselekedjem
a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy meghagyja a
másodikat, 10 A mely akarattal szenteltettünk meg
egyszer s mindenkorra, a Jézus Krisztus testének
megáldozása által. 11 És minden pap naponként
szolgálatban áll és gyakorta viszi ugyanazokat az

áldozatokat, a melyek sohasem képesek eltörölni a
bűnöket. 12 Ő azonban, egy áldozattal áldozván a
bűnökért, mindörökre űle az Istennek jobbjára, 13
Várván ímmár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az
ő ellenségei. 14 Mert egyetlenegy áldozatával örökre
tökéletesekké tette a megszentelteket. 15 Bizonyságot
tesz pedig erről mi nékünk a Szent Lélek is, mert
minekutána előre mondotta: 16 Ez az a szövetség,
melyet kötök velök ama napok után, mondja az Úr: Adom
az én törvényemet az ő szíveikbe, és az ő elméjökbe
írom be azokat, 17 Azután így szól: És az ő bűneikről
és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. 18 A hol
pedig bűnök bocsánata vagyon, ott nincs többé bűnért
való áldozat. 19 Mivelhogy azért atyámfiai bizodalmunk
van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által,
20 Azon az úton, a melyet ő szentelt nékünk új és élő út
gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által, 21 És lévén nagy
papunk az Isten háza felett: 22 Járuljunk hozzá igaz
szívvel, hitnek teljességével, mint a kiknek szívök tiszta
a gonosz lelkiismerettől, 23 És testök meg van mosva
tiszta vízzel; tartsuk meg a reménységnek vallását
tántoríthatatlanul, mert hű az, a ki ígéretet tett, 24 És
ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre
való felbuzdulás végett, 25 El nem hagyván a magunk
gyülekezetét, a miképen szokásuk némelyeknek, hanem
intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama
nap közelget. 26 Mert ha szándékosan vétkezünk, az
igazság megismerésére való eljutás után, akkor többé
nincs bűnökért való áldozat, 27 Hanem az ítéletnek
valami rettenetes várása és a tűznek lángja, a mely
megemészti az ellenszegülőket. 28 A ki megveti a
Mózes törvényét, két vagy három tanubizonyságra
irgalom nélkül meghal; 29 Gondoljátok meg, mennyivel
súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az, a ki az Isten
Fiát megtapodja, és a szövetségnek vérét, melylyel
megszenteltetett, tisztátalannak tartja, és a kegyelemnek
Lelkét bántalmazza? 30 Mert ismerjük azt, a ki így szólt:
Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr.
És ismét: Az Úr megítéli az ő népét. 31 Rettenetes dolog
az élő Istennek kezébe esni. 32 Emlékezzetek pedig
vissza a régebbi napokra, a melyekben, minekutána
megvilágosíttattatok, sok szenvedésteljes küzdelmet
állottatok ki, 33 Midőn egyfelől gyalázásokkal és
nyomorgattatásokkal nyilvánosság elé hurczoltak titeket,
másfelől társai lettetek azoknak, a kik így jártak. 34
Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok
elrablását örömmel fogadtátok, tudván, hogy néktek jobb
és maradandó vagyonotok van a mennyekben. 35 Ne
dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma
van. 36 Mert békességes tűrésre van szükségetek,
hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az
ígéretet. 37 Mert még vajmi kevés idő, és a ki eljövendő,
eljő és nem késik. 38 Az igaz pedig hitből él. És a ki
meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. 39 De mi
nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elvesszünk,
hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.

11 A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és
a nem látott dolgokról való meggyőződés. 2 Mert
ezzel szereztek jó bizonyságot a régebbiek. 3 Hit által
értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett,
hogy a mi látható, a láthatatlanból állott elő. (aiōn g165) 4
Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint
Kain, a mi által bizonyságot nyert a felől, hogy igaz,
bizonyságot tevén az ő ajándékairól Isten, és az által
még holta után is beszél. 5 Hit által vitetett fel Énokh,
hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az
Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyságot nyert
a felől, hogy kedves volt Istennek. 6 Hit nélkül pedig
lehetetlen Istennek tetszeni; mert a ki Isten elé járul,
hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat,
a kik őt keresik. 7 Hit által tisztelte Istent Noé, mikor
megintetvén a még nem látott dolgok felől, házanépe
megtartására bárkát készített, a mely által kárhoztatá e
világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett. 8
Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott,
hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala,
és kiméne, nem tudván, hová megy. 9 Hit által lakott
az ígéret földén, mint idegenben, sátorokban lakván
Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örökös
társaival. 10 Mert várja vala az alapokkal bíró várost,
melynek építője és alkotója az Isten. 11 Hit által nyert
erőt Sára is az ő méhében való foganásra, és életkora
ellenére szűlt, minthogy hűnek tartotta azt, a ki az
ígéretet tette. 12 Azért is egytől, még pedig mintegy
kihalttól annyian származtak, mint az égnek csillagai
sokaságra nézve, és mint a tenger partja mellett a
fövény, mely megszámlálhatatlan. 13 Hitben haltak meg
mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak
távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén
arról, hogy idegenek és vándorok a földön. 14 Mert a
kik így szólnak, nyilván jelentik, hogy hazát keresnek.
15 És hogyha eszökbe jutott volna az, a melyből kijöttek,
volt volna idejök a visszatérésre. 16 Így azonban jobb
után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem
szégyenli őket az Isten, hogy Istenöknek neveztessék,
mert készített nékik várost. 17 Hit által áldozta meg
Ábrahám Izsákot, próbára tétetvén, és az egyszülöttet
vitte áldozatul, ő, ki az ígéreteket nyerte, 18 A kinek
meg volt mondva: Izsákban neveztetik néked mag; 19
Úgy gondolkozván, hogy az Isten a halálból is képes
feltámasztani, miért is őt példaképen visszanyerte. 20
Hit által áldá meg a jövendőkre nézve Izsák Jákóbot és
Ézsaut. 21 Hit által áldá meg a haldokló Jákób a József
fiainak mindenikét, és botja végére hajolva imádkozott.
22 Hit által emlékezett meg élete végén József az Izráel

fiainak kimeneteléről, és az ő tetemeiről rendelkezett.
23 Hit által rejtegették Mózest az ő szülei születése
után három hónapig, mivel látták, hogy kellemes a
gyermek, és nem féltek a király parancsától. 24 Hit
által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a
Faraó leánya fiának mondják, 25 Inkább választván az
Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek
ideig-óráig való gyönyörűségét; 26 Égyiptom kincseinél
nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát,
mert a megjutalmazásra tekintett. 27 Hit által hagyta
oda Égyiptomot, nem félvén a király haragjától; mert
erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant. 28 Hit
által rendelte a páskát és a vérnek kiontását, hogy az
öldöklő ne illesse az ő elsőszülötteiket. 29 Hit által keltek
át a veres tengeren, mint valami szárazföldön, a mit
megpróbálván az égyiptomiak, elnyelettek. 30 Hit által
omlottak le Jérikónak kőfalai, midőn hét napig köröskörül
járták. 31 Hit által nem veszett el Ráháb, a parázna
nő az engedetlenekkel együtt, befogadván a kémeket
békességgel. 32 És mit mondjak még? Hiszen kifogynék
az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról,
Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról; 33 A kik
hit által országokat győztek le, igazságot cselekedtek,
az ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betömték.
34 Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek
a kard élitől, felerősödtek a betegségből, erősek
lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek
táborait. 35 Asszonyok feltámadás útján visszanyerték
halottjaikat; mások kínpadra vonattak, visszautasítván
a szabadulást, hogy becsesebb feltámadásban
részesüljenek. 36 Mások pedig megcsúfoltatások
és megostoroztatások próbáját állották ki, sőt még
bilincseket és börtönt is; 37 Megköveztettek, kínpróbát
szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hányattak,
juhoknak és kecskéknek bőrében bujdostak, nélkülözve,
nyomorgattatva, gyötörtetve, 38 A kikre nem volt
méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg
barlangokban és a földnek hasadékaiban. 39 És
mindezek, noha hit által jó bizonyságot nyertek, nem
kapták meg az ígéretet. 40 Mivel Isten mi felőlünk valami
jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre
ne jussanak.

12 Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily
nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt
és a megkörnyékező bűnt, kitartással fussuk meg az
előttünk levő küzdő tért. 2 Nézvén a hitnek fejedelmére
és bevégezőjére Jézusra, a ki az előtte levő öröm
helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s
az Isten királyi székének jobbjára ült. 3 Gondoljátok
meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett
el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetek lelkeitekben
elalélván. 4 Mert még végig nem állottatok ellent,
tusakodván a bűn ellen. 5 És elfeledkeztetek-é az
intésről, a mely néktek mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd
meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő
dorgál téged; 6 Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja,
megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad. 7 Ha a
fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten,
mint fiaival; mert melyik fiú az, a kit meg nem fenyít az
apa? 8 Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben
mindenek részesültek, korcsok vagytok és nem fiak. 9
Aztán, a mi testi apáink fenyítettek minket és becsültük
őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é
a lelkek Atyjának, és élünk! 10 Mert ám azok kevés
ideig, tetszésök szerint fenyítettek; ő pedig javunkra,
hogy szentségében részesüljünk. 11 Bármely fenyítés
ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem
keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes
gyümölcsével fizet azoknak, a kik általa gyakoroltatnak.
12 Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt
térdeket egyenesítsétek föl, 13 És lábaitokkal egyenesen
járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább
meggyógyuljon. 14 Kövessétek mindenki irányában
a békességet és a szentséget, a mely nélkül senki
sem látja meg az Urat: 15 Vigyázván arra, hogy
az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon; nehogy
a keserűségnek bármely gyökere, fölnevekedvén,
megzavarjon, és ez által sokan megfertőztettessenek.
16 Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau,
a ki egy ételért eladta első szülöttségi jogát. 17 Mert
tudjátok, hogy azután is, mikor akarta örökölni az
áldást, megvettetett; mert nem találta meg a megbánás
helyét, noha könyhullatással kereste azt az áldást.
18 Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, és
lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez,
és szélvészhez, 19 És trombita harsogásához, és
a mondásoknak szavához, melyet a kik hallottak,
kérték, hogy ne intéztessék hozzájok szó; 20 Mert
nem bírták ki, a mi parancsolva volt: Még ha oktalan
állat ér is a hegyhez, megköveztessék, vagy nyillal
lövettessék le; 21 És oly rettenetes volt a látomány,
hogy Mózes is mondá: Megijedtem és remegek: 22
Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek
városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok
ezreihez, 23 Az elsőszülöttek seregéhez és egyházához,
a kik be vannak írva a mennyekben, és mindenek
bírájához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, 24
És az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a
meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az
Ábel vére. 25 Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, a
ki szól; mert ha azok meg nem menekültek, a kik a
földön szólót megvetették, sokkal kevésbbé mi, ha
elfordulunk attól, a ki a mennyekből vagyon, 26 Kinek
szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet
tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a
földet, hanem az eget is. 27 Az a „még egyszer” pedig

jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek
megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak
meg. 28 Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén,
legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az
Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel. 29
Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.

13 Az atyafiúi szeretet maradjon meg. 2 A
vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez által
némelyek, tudtokon kívül, angyalokat vendégeltek meg.
3 Emlékezzetek meg a foglyokról, mint fogolytársak, a
gyötrődőkről, mint a kik magatok is testben vagytok.
4 Tisztességes minden tekintetben a házasság és
a szeplőtelen házaság; a paráznákat pedig és a
házasságrontókat megítéli az Isten. 5 Fösvénység
nélkül való legyen a magatok viselete; elégedjetek
meg azzal, a mitek van; mert Ő mondotta: Nem
hagylak el, sem el nem távozom tőled; 6 Úgy hogy
bízvást mondjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek;
ember mit árthat én nékem? 7 Emlékezzetek meg a ti
előljáróitokról, a kik szólották néktek az Isten beszédét,
és figyelmezvén az ő életök végére, kövessétek hitöket.
8 Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.
(aiōn g165) 9 Különböző és idegen tudományok által ne
hagyjátok magatokat félrevezettetni; mert jó dolog, hogy
kegyelemmel erősíttessék meg a szív, nem ennivalókkal,
a melyeknek semmi hasznát sem veszik azok, a kik
azok körül járnak. 10 Van oltárunk, a melyről nincs
joguk enni azoknak, a kik a sátornak szolgálnak. 11
Mert a mely állatok vérét a főpap beviszi a szentélybe
a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül.
12 Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az ő
tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett.
13 Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő
gyalázatát hordozván. 14 Mert nincsen itt maradandó
városunk, hanem a jövendőt keressük. 15 Annakokáért
ő általa vigyünk dícséretnek áldozatát mindenkor Isten
elé, azaz az ő nevéről vallást tevő ajkaknak gyümölcsét.
16 A jótékonyságról pedig és az adakozásról el ne
felejtkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik
az Isten. 17 Engedelmeskedjetek előljáróitoknak és
fogadjatok szót, mert ők vigyáznak lelkeitekre, mint
számadók; hogy ezt örömmel míveljék és nem bánkódva,
mert ez néktek nem használ. 18 Imádkozzatok érettünk.
Mert úgy vagyunk meggyőződve, hogy jó lelkiismeretünk
van, igyekezvén mindenekben tisztességesen forgolódni.
19 Kiváltképen pedig arra kérlek, hogy ezt cselekedjétek,
hogy mihamarább visszaadhassam néktek. 20 A
békesség Istene pedig, a ki kihozta a halálból a juhoknak
nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat
Jézust, (aiōnios g166) 21 Tegyen készségesekké titeket
minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt
munkálván ti bennetek, a mi kedves ő előtte a Jézus
Krisztus által, a kinek dicsőség örökkön örökké. Ámen.
(aiōn g165) 22 Kérlek pedig titeket atyámfiai, szívleljétek
meg ez intő beszédet, hiszen röviden is írtam néktek.
23 Legyen tudtotokra, hogy a mi atyánkfia Timótheus
kiszabadult, a kivel ha csakhamar eljő, meglátogatlak
titeket. 24 Köszöntsétek minden előljárótokat és a
szenteket mind. Köszöntenek titeket az Olaszországból
valók. 25 Kegyelem mindnyájatokkal! Ámen!

Jakab

1 Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, az elszórtan levő tizenkét nemzetségnek; üdvözletemet. **2** Teljes örömnek tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, **3** Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. **4** A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül. **5** Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. **6** De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány. **7** Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól; **8** A kétszívű, a minden útjában állhatatlan ember. **9** Dicsekedjék pedig az alacsony sorsú atyafi az ő nagyságával; **10** A gazdag pedig az ő alacsonyságával: mert elmúlik, mint a fűnek virága. **11** Mert felkél a nap az ő hévségével, és megszárítja a füvet; és annak virága elhull, és ábrázatának kedvessége elvész: így hervad el a gazdag is az ő útaiban. **12** Boldog ember az, a ki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, a mit az Úr ígért az őt szeretőknek. **13** Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Istentől kísértetem: mert az Isten gonoszsággal nem kísérthető, ő maga pedig senkit sem kísért. **14** Hanem mindenki kísértetik, a mikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. **15** Azután a kívánság megfoganván, bűnt szűl; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz. **16** Ne tévelyegjetek szeretett atyámfiai! **17** Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, a kinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka. **18** Az ő akarata szült minket az igazságnak ígéje által, hogy az ő teremtményeinek valami zsengéje legyünk. **19** Azért, szeretett atyámfiai, legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. **20** Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja. **21** Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszságnak sokaságát, szelídséggel fogadjátok a beoltott ígét, a mely megtarthatja a ti lelkeiteket. **22** Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. **23** Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, a ki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: **24** Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. **25** De a ki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad a mellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében. **26** Ha valaki istentisztelőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló. **27** Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.

2 Atyámfiai ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, a mely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. **2** Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában; **3** És rátekinttek arra, a kin a fényes ruha van, és azt mondjátok néki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé: **4** Nem mondtatok-é ellent magatoknak, és nem lettetek-é gonosz gondolkozású birákká? **5** Halljátok meg szeretett atyámfiai, avagy nem az Isten választotta-é ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, a melyet azoknak ígért, a kik őt szeretik? **6** Ti pedig meggyaláztátok a szegényt. Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-é rajtatok, és nem ők hurczolnak-é titeket a törvény elé? **7** Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, a melyről neveztettek? **8** Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: Szeressed felebarátodat, mint tenmagadat, jól cselekesztek. **9** De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megrontói. **10** Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. **11** Mert a ki ezt mondotta: Ne paráználkodjál, ezt is mondotta: Ne ölj. És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvényszegővé lettél. **12** Úgy szóljatok és úgy cselekedjetek, mint a kiket a szabadság törvénye fog megítélni. **13** Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, a ki nem cselekszik irgalmasságot; és dicsekedik az irgalmasság az ítélet ellen. **14** Mi a haszna, atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-é őt a hit? **15** Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, **16** És azt mondja nékik valaki ti közületek: Menjetek el békességgel, melegedjetek meg és lakjatok jól; de nem adjátok meg nékik, a mikre szüksége van a testnek; mi annak a haszna? **17** Azonképen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában. **18** De mondhatja valaki: Néked hited van, nékem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg nékem a te hitedet a te cselekedeteidből, és én meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet. **19** Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. **20** Akarod-é pedig tudni, te hiábavaló ember, hogy a hit cselekedetek nélkül megholt? **21** Avagy Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazíttatott-é meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra? **22** Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé

a hit; 23 És beteljesedett az Írás, a mely ezt mondja:
Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdoníttatott
néki igazságul, és Isten barátjának neveztetett. 24
Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az
ember, és nem csupán hitből. 25 Hasonlatosképen pedig
a tisztátalan Ráháb is, avagy nem cselekedetekből
igazíttatott é meg, a mikor a követeket házába fogadta,
és más úton bocsátotta ki? 26 Mert a miképen holt a test
lélek nélkül, akképen holt a hit is cselekedetek nélkül.

3 Atyámfiai, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt,
hogy súlyosabb ítéletünk lészen. 2 Mert mindnyájan
sokképen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem
vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét
is megzabolázni. 3 Ímé a lovaknak szájába zabolát
vetünk, hogy engedelmeskedjenek nékünk, és az ő
egész testöket igazgatjuk. 4 Ímé a hajók is, noha mily
nagyok, és erős szelektől hajtatnak, mindazáltal igen
kis kormánytól oda fordíttatnak, a hová a kormányos
szándéka akarja. 5 Ezenképen a nyelv is kicsiny tag
és nagy dolgokkal hányja magát. Ímé csekély tűz mily
nagy erdőt felgyújt! 6 A nyelv is tűz, a gonoszságnak
összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy
megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja életünk
folyását, maga is lángba boríttatván a gyehennától.
(Geenna g1067) 7 Mert minden természet, vadállatoké,
madaraké, csúszómászóké és vízieké megszelídíthető
és meg is szelidíttetett az emberi természet által: 8 De
a nyelvet az emberek közül senki sem szelidítheti meg;
fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes. 9
Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az
embereket, a kik az Isten hasonlatosságára teremttettek:
10 Ugyanabból a szájból jő ki áldás és átok. Atyámfiai,
nem kellene ezeknek így lenni! 11 Vajjon a forrás ugyan
abból a nyílásból csörgedeztet-é édest és keserűt? 12
Avagy atyámfiai, teremhet-é a fügefa olajmagvakat, vagy
a szőlőtő fügét? Azonképen egy forrás sem adhat sós és
édes vizet. 13 Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa
meg az ő jó életéből az ő cselekedeteit bölcsességnek
szelídségével. 14 Ha pedig keserű irígység és czivódás
van a ti szívetekben, ne dicsekedjetek és ne hazudjatok
az igazság ellen. 15 Ez nem az a bölcsesség, a mely
felülről jő, hanem földi, testi és ördögi. 16 Mert a hol
irígység és czivakodás van, ott háborúság és minden
gonosz cselekedet is van. 17 A felülről való bölcsesség
pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos,
engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes,
nem kételkedő és nem képmutató. 18 Az igazság
gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, a kik
békességesen munkálkodnak.

4 Honnét vannak háborúk és harczok közöttetek?
Nem onnan-é a ti gerjedelmeitekből, a melyek
a ti tagjaitokban vitézkednek? 2 Kívántok valamit,
és nincs néktek: gyilkoltok és irígykedtek, és nem
nyerhetitek meg; harczoltok és háborúskodtok; és
nincsen semmitek, mert nem kéritek. 3 Kéritek, de nem
kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre
költsétek azt. 4 Parázna férfiak és asszonyok, nem
tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés
az Istennel? A ki azért e világ barátja akar lenni,
az Isten ellenségévé lesz. 5 Vagy azt gondoljátok,
hogy az Írás hiába mondja: Irígységre kívánkozik a
lélek, a mely bennünk lakozik? 6 De majd nagyobb
kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek
ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád. 7
Engedelmeskedjetek azért az Istennek; álljatok ellene
az ördögnek, és elfut tőletek. 8 Közeledjetek az
Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg
kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveiteket
ti kétszívűek. 9 Nyomorkodjatok és gyászoljatok és
sírjatok; a ti nevetéstek gyászra forduljon, és örömötök
szomorúságra. 10 Alázzátok meg magatokat az Úr
előtt, és felmagasztal titeket. 11 Ne szóljátok meg
egymást atyámfiai. A ki megszólja atyjafiát, és a ki
kárhoztatja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt
kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem
megtartója, hanem bírája vagy a törvénynek. 12 Egy a
törvényhozó, a ki hatalmas megtartani és elveszíteni:
kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat? 13
Nosza immár ti, a kik azt mondjátok: Ma vagy holnap
elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt,
és kalmárkodunk, és nyerünk; 14 A kik nem tudjátok
mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony
pára az, a mely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik.
15 Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és
élünk, ím ezt, vagy amazt fogjuk cselekedni. 16 Ti
ellenben elbizakodottságtokban dicsekedtek: Minden
ilyen dicsekedés gonosz. 17 A ki azért tudna jót
cselekedni, és nem cselekeszik, bűne az annak.

5 Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jajgatván a ti
nyomorúságaitok miatt, a melyek elkövetkeznek
reátok. 2 Gazdagságotok megrothadt, és a ruháitokat
moly ette meg; 3 Aranyotokat és ezüstötöket rozsda
fogta meg, és azok rozsdája bizonyság ellenetek,
és megemészti a ti testeteket, mint a tűz. Kincset
gyűjtöttetek az utolsó napokban! 4 Ímé a ti mezőiteket
learató munkások bére, a mit ti elfogtatok, kiált.
És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának
füleihez. 5 Dőzsöltetek e földön és dobzódtatok; szívetek
legeltettétek mint áldozás napján. 6 Elkárhoztattátok,
megöltétek az igazat; nem áll ellent néktek. 7 Legyetek
azért, atyámfiai, béketűrők az Úrnak eljöveteléig.
Ímé a szántövető várja a földnek drága gyümölcsét,
béketűréssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap. 8
Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket,

mert az Úrnak eljövetele közel van. **9** Ne sóhajtozzatok
egymás ellen, atyámfiai, hogy el ne ítéltessetek: ímé a
Bíró az ajtó előtt áll. **10** Például vegyétek, atyámfiai,
a szenvedésben és béketűrésben a prófétákat, a
kik az Úr nevében szólottak. **11** Ímé, boldogoknak
mondjuk a tűrni tudókat. Jóbnak tűrését hallottátok,
és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az
Úr és könyörületes. **12** Mindeneknek előtte pedig ne
esküdjetek, atyámfiai, se az égre, se a földre, se semmi
más esküvéssel. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a
nem nem; hogy kárhoztatás alá ne essetek. **13** Szenved-
é valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-é valakinek?
Dícséretet énekeljen. **14** Beteg-é valaki köztetek? Hívja
magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette,
megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében. **15** És a hitből
való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti
őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. **16**
Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok
egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos
az igaznak buzgóságos könyörgése. **17** Illés ember
volt, hozzánk hasonló természetű; és imádsággal kéré,
hogy ne legyen eső, és nem volt eső a földön három
esztendeig és hat hónapig: **18** És ismét imádkozott, és
az ég esőt adott, és a föld megtermé az ő gyümölcsét.
19 Atyámfiai, hogyha valaki ti köztetek eltévelyedik az
igazságtól, és megtéríti őt valaki, **20** Tudja meg, hogy a
ki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment
meg a haláltól és sok bűnt elfedez.

1 Péter

1 Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a Pontusban, Galátziában, Kappadóciában, Ázsiában és Bithiniában elszéledt jövevényeknek, **2** A kik ki vannak választva az Atya Isten eleve rendelése szerint, a Lélek megszentelésében, engedelmességre és Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen. **3** Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szűlt minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, **4** Romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, a mely a mennyekben van fenntartva számunkra, **5** A kiket Isten hatalma őriz hit által az idvességre, a mely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen. **6** A melyben örvendeztek, noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, **7** Hogy a ti kipróbált hitetek, a mi sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dícséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor; **8** A kit, noha nem láttatok, szerettek; a kiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek: **9** Elérvén hitetek czélját, a lélek idvességét. **10** A mely idvesség felől tudakozódtak és nyomozódtak a próféták, a kik az iránt való kegyelem felől jövendöltek: **11** Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak ő bennök levő Lelke, a ki eleve bizonyságot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről. **12** A kiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem nékünk szolgáltak azokkal, a melyeket most hirdetnek néktek azok, a kik prédikálták néktek az evangyéliomot az egekből küldött Szent Lélek által; a mikbe angyalok vágyakoznak betekinteni. **13** Annakokáért felövezvén elmétek derekait, mint józanok, tökéletesen reménykedjetek abban a kegyelemben, a melyet a Jézus Krisztus hoz néktek, mikor megjelen. **14** Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, a melyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek; **15** Hanem a miképen szent az, a ki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben; **16** Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok. **17** És ha Atyának hívjátok őt, a ki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövevénységtek idejét: **18** Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; **19** Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén: **20** A ki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érettetek, **21** A kik ő általa hisztek Istenben, a ki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott néki; hogy a ti hitetek reménység is legyen Istenben. **22** Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek; **23** Mint a kik újonnan születtetek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek ígéje által, a mely él és megmarad örökké. **(aiōn g165)** **24** Mert minden test olyan, mint a fű, és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull: **25** De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, a mely néktek hirdettetett. **(aiōn g165)**

2 Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irígykedést, és minden rágalmazást. **2** Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek; **3** Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr. **4** A kihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, **5** Ti magatok is mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. **6** Azért van meg az Írásban: Ímé szegeletkövet teszek Sionban, a mely kiválasztott, becses; és a ki hisz abban, meg nem szégyenül. **7** Tisztesség azért néktek, a kik hisztek; az engedetleneknek pedig: A kő, a melyet az építők megvetettek, az lett a szegeletnek fejévé és megütközésnek kövévé s botránkozásnak sziklájává; **8** A kik engedetlenek lévén, megütköznek az ígében, a mire rendeltettek is. **9** Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; **10** A kik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok; a kik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok. **11** Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, a melyek a lélek ellen vitézkednek; **12** Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy a miben rágalmaznak titeket mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján. **13** Engedelmeskedjetek azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint felebbvalónak; **14** Akár helytartóknak, mint a kiket ő küld a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dícsérésére. **15** Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémítsátok a balgatag emberek tudatlanságát; **16** Mint szabadok, és nem mint a kiknél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgái. **17** Mindenkit tiszteljetek, az atyafiúságot szeressétek; az Istent féljétek; a királyt tiszteljétek.

18 A cselédek teljes félelemmel engedelmeskedjenek
az uraknak; nem csak a jóknak és kíméleteseknek,
de a szívteleneknek is. 19 Mert az kedves dolog, ha
valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserűségeket,
méltatlanul szenvedvén. 20 Mert micsoda dicsőség
az, ha vétkezve és arczul veretve tűrtök? de ha jót
cselekedve és mégis szenvedve tűrtök, ez kedves dolog
Istennél. 21 Mert arra hívattatok el; hiszen Krisztus is
szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő
nyomdokait kövessétek: 22 A ki bűnt nem cselekedett,
sem a szájában álnokság nem találtatott: 23 A ki
szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén
nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan
ítélőre: 24 A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a
fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk:
a kinek sebeivel szógyultatok meg. 25 Mert olyanok
valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek
lelketek pásztorához és felvigyázójához.

3 Hasonlóképen az asszonyok engedelmeskedjenek
az ő férjöknek, hogy ha némelyek nem
engedelmeskednének is az ígének, feleségük
magaviselete által íge nélkül is megnyeressenek; 2
Szemlélvén a ti félelemben való feddhetetlen életeteket.
3 A kiknek ékessége ne legyen külső, hajuknak
fonogatásából és aranynak felrakásából vagy öltözékek
felvevéséből való; 4 Hanem a szívnek elrejtett embere,
a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, a mi
igen becses az Isten előtt. 5 Mert így ékesítették
magokat hajdan ama szent asszonyok is, a kik Istenben
reménykedtek, engedelmeskedvén az ő férjöknek. 6
Miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának
nevezvén őt, a kinek gyermekei lettetek, ha jót
cselekesztek, és semmi félelemtől nem rettegtek. 7 A
férfiak hasonlóképen, együtt lakjanak értelmes módon
feleségükkel, az asszonyi nemnek, mint gyöngébb
edénynek, tisztességet tévén, mint a kik örökös
társaik az élet kegyelmében; hogy a ti imádságaitok
meg ne hiúsuljanak. 8 Végezetre mindnyájan
legyetek egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszeretők,
irgalmasak, kegyesek: 9 Nem fizetvén gonoszszal
a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt
ellenkezőleg áldást mondván, tudva, hogy arra hivattatok
el, hogy áldást örököljetek, 10 Mert a ki akarja az életet
szeretni, jó napokat látni, tiltsa meg nyelvét a gonosztól,
és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot: 11 Forduljon el
a gonosztól, és cselekedjék jót; keresse a békességet,
és kövesse azt. 12 Mert az Úr szemei az igazakon
vannak, és az ő fülei azoknak könyörgésein; az Úr
orczája pedig a gonoszt cselekvőkön. 13 És kicsoda az,
a ki bántalmaz titeket, ha a jónak követői lesztek? 14
De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok,
azoktól való félelemből pedig ne féljetek, se zavarba
ne essetek; 15 Az Úr Istent pedig szenteljétek meg
a ti szívetekben. Mindig készek legyetek megfelelni
mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek
levő reménységről, szelídséggel és félelemmel: 16
Jó lelkiismeretetek lévén; hogy a miben rágalmaznak
titeket, mint gonosztevőket, megszégyenüljenek a kik
gyalázzák a ti Krisztusban való jó élteteket. 17 Mert
jobb ha jót cselekedve szenvedtek, ha így akarja az
Isten akarata, hogynem gonoszt cselekedve. 18 Mert
Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz
a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen;
megölettetvén ugyan test szerint, de megeleveníttetvén
lélek szerint; 19 A melyben elmenvén, a tömlöczben
lévő lelkeknek is prédikált, 20 A melyek engedetlenek
voltak egykor, mikor egyszer várt az Isten béketűrése a
Noé napjaiban, a bárka készítésekor, a melyben kevés,
azaz nyolcz lélek tartatott meg víz által; 21 A mi minket
is megtart most képmás gyanánt, mint keresztség, a mi
nem a test szenyjének lemosása, hanem jó lelkiismeret
keresése Isten iránt, a Jézus Krisztus feltámadása által;
22 A ki Istennek jobbján van, felmenvén a mennybe; a
kinek alávettettek az angyalok, hatalmasságok és erők.

4 Minthogy azért Krisztus testileg szenvedett,
fegyverkezzetek fel ti is azzal a gondolattal, hogy a
ki testileg szenved, megszűnik a bűntől, 2 Hogy többé
ne embereknek kívánságai, hanem Isten akarata szerint
éljétek a testben hátralevő időt. 3 Mert elég nékünk,
hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát
cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban,
részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok
bálványimádásokban. 4 A mi miatt csudálkoznak, hogy
nem futtok velök együtt a kicsapongásnak ugyanabba
az áradatába, szitkozódván. 5 A kik számot adnak
majd annak, a ki készen van megítélni élőket és
holtakat. 6 Mert azért hirdettetett az evangyéliom a
holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek szerint
testben, de éljenek Isten szerint lélekben. 7 A vége
pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek
mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok. 8
Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás
iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez.
9 Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás
nélkül. 10 Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy
sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle
kegyelmének jó sáfárai; 11 Ha valaki szól, mintegy
Isten ígéit szólja: ha valaki szolgál, mintegy azzal az
erővel szolgáljon, a melyet Isten ád: hogy mindenben
dícsőíttessék a Jézus Krisztus által, a kinek dicsőség
és hatalom örökkön-örökké. Ámen. (aiōn g165) 12
Szeretteim, ne rémüljetek meg attól a tűztől, a mely
próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami
rémületes dolog történnék veletek; 13 Sőt, a mennyiben
részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetek,
hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadozva

örvendezhessetek. **14** Boldogok vagytok, ha Krisztus
nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok
a dicsőségnek és az Istennek Lelke, a mit amazok
káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt. **15** Mert senki se
szenvedjen közületek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy
gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó: **16**
Ha pedig mint keresztyén szenved, ne szégyelje, sőt
dicsőítse azért az Istent. **17** Mert itt az ideje, hogy
elkezdődjék az ítélet az Istennek házán: ha pedig
először mi rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végök, a
kik nem engedelmeskednek az Isten evangyéliomának?
18 És ha az igaz is alig tartatik meg, hová lesz az
istentelen és bűnös? **19** Annakokáért a kik az Isten
akaratából szenvednek is, ajánlják néki lelköket mint hű
teremtőnek, jót cselekedvén.

5 A köztetek lévő presbitereket kérem én, a
presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanuja, és
a megjelenendő dicsőségnek részese; **2** Legeltessétek
az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén
arra nem kényszerítésből, hanem örömest; sem
nem rút nyerészkedésből, hanem jóindulattal; **3**
Sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken,
hanem mint példányképei a nyájnak. **4** És mikor
megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek
hervadatlan koronáját. **5** Hasonlatosképen ti ifjabbak
engedelmeskedjetek a véneknek: mindnyájan pedig,
egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot
öltsétek fel, mert az Isten a kevélyeknek ellene áll,
az alázatosaknak pedig kegyelmet ád. **6** Alázzátok
meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt,
hogy felmagasztaljon titeket annak idején. **7** Minden
gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok.
8 Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségetek,
az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit
elnyeljen: **9** A kinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben,
tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok
a szenvedések telnek be. **10** A minden kegyelemnek
Istene pedig, a ki az ő örök dicsőségére hívott el
minket a Krisztus Jézusban, titeket, a kik rövid ideig
szenvedtetek, ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké,
szilárdakká és állhatatosokká, **(aiōnios g166)** **11** Övé a
dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen. **(aiōn g165)**
12 Silvánus által, a ki, a mint gondolom, hű atyátokfia,
röviden írtam, intve és bizonyságot téve, hogy az az
Istennek igaz kegyelme, a melyben állotok. **13** Köszönt
titeket a veletek együtt választott babiloni gyülekezet és
Márk, az én fiam. **14** Köszöntsétek egymást szeretet
csókjával. Békesség mindnyájatoknak, a kik Krisztusban
vagytok.

2 Péter

1 Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola,
azoknak, a kik velünk egyenlő drága hitet nyertek a
mi Istenünknek és megtartónknak Jézus Krisztusnak
igazságában: **2** Kegyelem és békesség adassék
néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi
Urunknak megismerésében. **3** Mivelhogy az ő isteni
ereje mindennel megajándékozott minket, a mi az
életre és kegyességre való, Annak megismerése
által, a ki minket a saját dicsőségével és hatalmával
elhívott; **4** A melyek által igen nagy és becses
ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok
által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén
a romlottságot, a mely a kívánságban van e világon.
5 Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a
ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó
cselekedet mellé tudományt, **6** A tudomány mellé pedig
mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést,
a tűrés mellé pedig kegyességet, **7** A kegyesség mellé
pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz
való hajlandóság mellé pedig szeretetet. **8** Mert ha
ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem
tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké
a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. **9**
Mert a kiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó,
elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról.
10 Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti
elhívatástokat és kiválasztatásotokat erőssé tenni; mert
ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. **11** Mert
ekképen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak
és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába
való bemenetel. **(aiōnios g166)** **12** Annakokáért nem
mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket
ezekre, hogy tudjátok ezeket, és erősek vagytok a
jelenvaló igazságban. **13** Méltónak vélem pedig, a
míg ebben a sátorban vagyok, hogy emlékeztetés
által ébresztgesselek titeket; **14** Mint a ki tudom, hogy
hamar leteszem sátoromat, a miképen a mi Urunk
Jézus Krisztus is megjelentette nékem. **15** De igyekezni
fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor
megemlékezhessetek ezekről. **16** Mert nem mesterkélt
meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk
Jézus Krisztus hatalmát és eljövetelét; hanem mint a kik
szemlélői voltunk az ő nagyságának. **17** Mert a mikor az
Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte,
hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez
az én szeretett Fiam, a kiben én gyönyörködöm: **18** Ezt
az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele
a szent hegyen. **19** És igen biztos nálunk a prófétai
beszéd is, a melyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint
sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad,
és hajnalcsillag kél fel szívetekben; **20** Tudván először
azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját
magyarázatból. **21** Mert sohasem ember akaratából
származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől
indíttatva szólottak az Istennek szent emberei.

2 Valának pedig hamis próféták is a nép között, a
miképen ti köztetek is lesznek hamis tanítók, a kik
veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni,
és az Urat, a ki megváltotta őket, megtagadván,
önmagokra hirtelen való veszedelmet hoznak. **2** És
sokan fogják követni azoknak romlottságát; a kik miatt
az igazság útja káromoltatni fog. **3** És a telhetetlenség
miatt költött beszédekkel vásárt űznek belőletek;
kiknek kárhoztatásuk régtől fogva nem szünetel, és
romlásuk nem szunnyad. **4** Mert ha nem kedvezett az
Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem mélységbe
taszítván, a sötétség lánczaira adta oda őket, hogy
fenntartassanak az ítéletre; **(Tartaroō g5020)** **5** És ha a régi
világnak sem kedvezett, de Nóét az igazság hirdetőjét,
nyolczad magával megőrizte, özönvízzel borítván el az
istentelenek világát; **6** És ha Sodoma és Gomora városait
elhamvasztotta, végromlásra kárhoztatta, például tévén
azokra nézve, a kik istentelenkedni fognak; **7** És ha
megszabadította az igaz Lótot, a ki az istenteleneknek
fajtalanságban való forgolódása miatt elfáradt; **8** (Mert
amaz igaz, azok között lakván, a gonosz cselekedeteket
látva és hallva, napról-napra gyötri vala az ő igaz
lelkét): **9** Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket
a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára
büntetésre fenntartani. **10** Főképen pedig azokat, a
kik a testet követvén, tisztátalan kívánságban járnak,
és a hatalmasságot megvetik. Vakmerők, magoknak
kedveskedők, a kik a méltóságokat káromolni nem
rettegnek: **11** Holott az angyalok, a kik erőre és hatalomra
nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt
káromló ítéletet. **12** De ezek, mint oktalan természeti
állatok, a melyek megfogatásra és elpusztításra valók,
azokat, a miket nem ismernek, káromolván, azoknak
pusztulásával fognak el is pusztulni, **13** Megkapván
gonoszságuk díját, mint a kik gyönyörűségnek tartják
a naponkénti dobzódást; undokságok és fertelmek,
a kik kéjelegnek az ő csalárdságukban, mikor együtt
lakmároznak veletek; **14** A kiknek szemei paráznasággal
telvék, bűnnel telhetetlenek; elhitetik az állhatatlan
lelkeket, szívök gyakorlott a telhetetlenségben, átok
gyermekei; **15** A kik elhagyván az egyenes útat,
eltévelyedtek, követvén Bálámnak, Bosor fiának útját,
a ki a gonoszság díját kedvelte. **16** De megfeddetett
az ő törvénytelenségéért: egy igavonó néma állat
emberi szóval szólván, megakadályozta a próféta
esztelenségét. **17** Ezek víztelen kútfők, széltől hányatott
fellegek, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva
örökre. **(questioned)** **18** Mert hiábavalóság kevély szavait
szólván, testi kívánsággal, bujálkodással elhitetik azokat,

a kik valóban elszakadtak a tévelygésben élőktől,
19 Szabadságot ígérvén azoknak, holott ők magok
a romlottság szolgái; mert a kit valaki legyőzött, az
annak szolgájává lett. 20 Mert ha az Úrnak, a megtartó
Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit
elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzetnek,
az ő utolsó állapotjuk gonoszabbá lett az elsőnél. 21
Mert jobb volna rájok nézve, ha meg sem ismerték volna
az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak
a nekik adott szent parancsolattól. 22 De betelt rajtok
az igaz példabeszéd szava: Az eb visszatért a saját
okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe.

3 Ez immár második levélírásom néktek, szeretteim,
amelylyel a ti tiszta gondolkozástokat emlékeztetés
által serkentgetem; 2 Hogy megemlékezzetek a szent
prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak
és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt
parancsolatjáról: 3 Tudván először azt, hogy az utolsó
időben csúfolkodók támadnak, a kik saját kívánságaik
szerint járnak, 4 És ezt mondják: Hol van az ő
eljövetelének ígérete? Mert a mióta az atyák elhunytak,
minden azonképen marad a teremtés kezdetétől fogva.
5 Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől
fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott
elő az Isten szavára; 6 A melyek által az akkori világ
vízzel elboríttatván elveszett: 7 A mostani egek pedig
és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek
tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek
romlásának napjára. 8 Ez az egy azonban ne legyen
elrejtve előttetek, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál
olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy
nap. 9 Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek
késedelemnek tartják; hanem hosszan tűr érettünk, nem
akarván, hogy némelyek elveszszenek, hanem hogy
mindenki megtérésre jusson. 10 Az Úr napja pedig úgy
jő majd el, mint éjjeli tolvaj, a mikor az egek ropogva
elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a
föld és a rajta lévő dolgok is megégnek. 11 Mivelhogy
azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek
néktek szent életben és kegyességben, 12 A kik várjátok
és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, a melyért
az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve
megolvadnak! 13 De új eget és új földet várunk az
ő ígérete szerint, a melyekben igazság lakozik. 14
Annakokáért szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek,
hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon
titeket békességben. 15 És a mi Urunknak hosszútűrését
idvességnek tartsátok; a miképen a mi szeretett atyánkfia
Pál is írt néktek a néki adott bölcsesség szerint. 16
Szinte minden levelében is, a mikor ezekről beszél
azokban; a melyekben vannak némely nehezen érthető
dolgok, a miket a tudatlanok és állhatatlanok elcsűrnek-
csavarnak, mint egyéb írásokat is, a magok vesztére.
17 Ti azért szeretteim előre tudván ezt, őrizkedjetek,
hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját
erősségetekből ki ne essetek; 18 Hanem növekedjetek
a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus
Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség,
mind most, mind örökkön-örökké. Ámen. (aiōn g165)

1 János

1 A mi kezdettől fogva vala, a mit hallottunk, a mit
szemeinkkel láttunk, a mit szemléltünk, és kezeinkkel
illettünk, az életnek Ígéjéről. **2** (És az élet megjelent
és láttuk és tanubizonyságot teszünk róla és hirdetjük
néktek az örök életet, a mely az Atyánál vala és
megjelent nékünk;) **(aiōnios g166)** **3** A mit hallottunk és
láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségtek
legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával
és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. **4** És ezeket azért
írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen. **5** És ez az az
üzenet, a melyet tőle hallottunk és hirdetünk néktek,
hogy az Isten világosság és nincsen ő benne semmi
sötétség. **6** Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele,
és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot
cselekeszszük. **7** Ha pedig a világosságban járunk, a
mint ő maga a világosságban van: közösségünk van
egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére
megtisztít minket minden bűntől. **8** Ha azt mondjuk,
hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg
és igazság nincsen mi bennünk. **9** Ha megvalljuk
bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és
megtisztítson minket minden hamisságtól. **10** Ha azt
mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá teszszük őt,
és az ő ígéje nincsen mi bennünk.

2 Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne
vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk
az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus. **2** És ő engesztelő
áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem
az egész világért is. **3** És arról tudjuk meg, hogy
megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. **4**
A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait
nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az
igazság. **5** A ki pedig megtartja az ő beszédét, abban
valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk
meg, hogy ő benne vagyunk; **6** A ki azt mondja, hogy ő
benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt. **7**
Atyámfiai, nem új parancsolatot írok néktek, hanem régi
parancsolatot, a mely előttetek volt kezdettől fogva; a
régi parancsolat az íge, a melyet hallottatok kezdettől
fogva. **8** Viszont új parancsolatot írok néktek, a mi
igaz ő benne és ti bennetek; mert a sötétség szűnni
kezd, és az igaz világosság már fénylik. **9** A ki azt
mondja, hogy a világosságban van, és gyűlöli az ő
atyjafiát az még mindig a sötétségben van. **10** A ki
szereti az ő atyjafiát a világosságban marad, és nincs
benne botránkozásra való. **11** A ki pedig gyűlöli az ő
atyjafiát, a sötétségben van, és a sötétségben jár, és
nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az
ő szemeit. **12** Írok néktek, gyermekek, mert a ti bűneitek
megbocsáttattak az ő nevéért. **13** Írok néktek atyák,
mert megismertétek azt, a ki kezdettől fogva van. Írok
néktek ifjak, mert meggyőztétek a gonoszt. Írok néktek
fiacskák, mert megismertétek az Atyát. **14** Írtam néktek
atyák, mert megismertétek azt, a ki kezdettől fogva van.
Írtam néktek ifjak, mert erősek vagytok, és az Isten
ígéje megmarad bennetek, és meggyőztétek a gonoszt.
15 Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban
vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az
Atya szeretete. **16** Mert mindaz, a mi a világban van,
a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet
kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból. **17** És
a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de a ki az Isten
akaratát cselekszi, megmarad örökké. **(aiōn g165)** **18**
Fiacskáim, itt az utolsó óra; és a mint hallottátok, hogy
az antikrisztus eljő, így most sok antikrisztus támadt; a
honnan tudjuk, hogy itt az utolsó óra. **19** Közülünk váltak
ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk
valók lettek volna, velünk maradtak volna; de hogy
nyilvánvalóvá legyen felőlük, hogy nem mindnyájan
közülünk valók. **20** És néktek kenetetek van a Szenttől,
és mindent tudtok. **21** Nem azért írtam néktek, mivel
nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt,
és mivel semmi sincsen az igazságból, a mi hazugság.
22 Ki a hazug, ha nem az, a ki tagadja hogy a Jézus a
Krisztus? Ez az antikrisztus, a ki tagadja az Atyát és a
Fiút. **23** Senkiben nincs meg az Atya, a ki tagadja a
Fiút. A ki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan.
24 A mit azért ti kezdettől hallottatok, az maradjon meg
bennetek. Ha bennetek marad az, a mit kezdettől fogva
hallottatok, ti is az Atyában és a Fiúban maradtok.
25 És az az ígéret, a melyet ő ígért nékünk: az örök
élet. **(aiōnios g166)** **26** Ezeket írtam néktek azok felől,
a kik elhitetnek titeket. **27** És az a kenet, a melyet ti
kaptatok tőle, bennetek marad, és így nincs szükségetek
arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem a mint az
a kenet megtanít titeket mindenre, úgy igaz is az és
nem hazugság, és a miként megtanított titeket, úgy
maradjatok ő benne. **28** És most, fiacskáim, maradjatok
ő benne; hogy mikor megjelenik, bizodalmunk legyen, és
meg ne szégyenüljünk előtte az ő eljövetelekor. **29** Ha
tudjátok, hogy ő igaz, tudjátok, hogy a ki az igazságot
cselekszi, az mind tőle született.

3 Lássátok milyen nagy szeretetet adott nékünk az
Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért
nem ismer minket, mert nem ismerte meg Őt. **2**
Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem
lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy
ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá;
mert meg fogjuk őt látni, a mint van. **3** És a kiben
megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő
magát, a miképen Ő is tiszta. **4** Valaki a bűnt cselekszi,
az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a
törvénytelenség. **5** És tudjátok, hogy ő azért jelent

meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen
bűn. 6 A ki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; a ki
bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte
őt. 7 Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: a ki
az igazságot cselekszi, igaz az, a miként Ő is igaz: 8
A ki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög
kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az
Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. 9 Senki
sem cselekszik bűnt, a ki az Istentől született, mert
benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt,
mivelhogy Istentől született. 10 Erről ismerhetők meg az
Isten gyermekei és az ördög gyermekei: a ki igazságot
nem cselekszik, az egy sem az Istentől való, és az sem,
a ki nem szereti az ő atyjafiát. 11 Mert ez az üzenet,
a melyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük
egymást; 12 Nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól
vala, és meggyilkolá az ő testvérét. És miért gyilkolta
meg azt? Mivel az ő cselekedetei gonoszok valának, a
testvéreié pedig igazak. 13 Ne csodálkozzatok atyámfiai,
ha gyűlöl titeket a világ! 14 Mi tudjuk, hogy általmentünk
a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait.
A ki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad. 15
A ki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az: és
tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete,
a mi megmaradhatna ő benne. **(aiōnios g166)** 16 Arról
ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta
érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket
a mi atyánkfiaiért. 17 A kinek pedig van miből élnie e
világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van,
és elzárja attól az ő szívét, miképen marad meg abban
az Isten szeretete? 18 Fiacskáim, ne szóval szeressünk,
se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal. 19 És
erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és
így tesszük bátorságosakká ő előtte a mi szíveinket. 20
Hogy ha vádol minket a szív, mivelhogy nagyobb az
Isten a mi szívünknél, és mindent tud. 21 Szeretteim, ha
szívünk nem vádol minket, bizodalmunk van az Istenhez;
22 És akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mert megtartjuk
az ő parancsolatait, és azokat cselekeszszük, a mik
kedvesek előtte. 23 Ez pedig az ő parancsolata, hogy
higyjünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és
szeressük egymást, a mint megparancsolta nékünk. 24
És a ki az ő parancsolatait megtartja, az Ő benne marad
és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk
marad, abból a Lélekből, a melyet nékünk adott.

4 Szeretteim, ne higyjetek minden léleknek, hanem
próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert
sok hamis próféta jött ki a világba. 2 Erről ismerjétek meg
az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent
Krisztusnak vallja, az Istentől van; 3 És valamely
lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak,
nincsen az Istentől: és az az antikrisztus lelke, a melyről
hallottátok, hogy eljő; és most e világban van már. 4 Ti
az Istentől vagytok fiacskáim, és legyőztétek azokat;
mert nagyobb az, a ki bennetek van, mint az, a ki e
világban van. 5 Azok a világból valók; azért a világ
szerint beszélnek, és a világ hallgat rájok. 6 Mi az
Istentől vagyunk: a ki ismeri az Istent, hallgat reánk, a ki
nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük
meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét.
7 Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az
Istentől van; és mindaz, a ki szeret, az Istentől született,
és ismeri az Istent. 8 A ki nem szeret, nem ismerte
meg az Istent; mert az Isten szeretet. 9 Az által lett
nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő
egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk
általa. 10 Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük
az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte
az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. 11
Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk
is szeretnünk kell egymást. 12 Az Istent soha senki
nem látta: Ha szeretjük egymást, az Isten bennünk
marad, és az ő szeretete teljessé lett bennünk: 13 Erről
ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk;
mert a maga Lelkéből adott minékünk. 14 És mi láttuk
és bizonyságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút
a világ üdvözítőjéül. 15 A ki vallja, hogy Jézus az
Istennek Fia, az Isten megmarad abban, és ő is az
Istenben. 16 És mi megismertük és elhittük az Istennek
irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és a ki a
szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is
ő benne. 17 Azzal lesz teljessé a szeretet közöttünk,
hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert a mint ő
van, úgy vagyunk mi is e világban. 18 A szeretetben
nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet,
mert a félelem gyötrelemmel jár: a ki pedig fél, nem
lett teljessé a szeretetben. 19 Mi szeressük őt; mert ő
előbb szeretett minket! 20 Ha azt mondja valaki, hogy:
Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug
az: mert a ki nem szereti a maga atyjafiát, a kit lát,
hogyan szeretheti az Istent, a kit nem lát? 21 Az a
parancsolatunk is van ő tőle, hogy a ki szereti az Istent,
szeresse a maga atyjafiát is.

5 Mindaz, a ki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől
született; és mindaz, a ki szereti a szülőt, azt is
szereti, a ki attól született. 2 Abból ismerjük meg,
hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent
szeretjük, és az ő parancsolatait megtartjuk. 3 Mert az
az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait;
az ő parancsolatai pedig nem nehezek. 4 Mert mindaz,
a mi az Istentől született, legyőzi a világot; és az a
győzedelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk. 5 Ki
az, a ki legyőzi a világot, ha nem az, a ki hiszi, hogy
Jézus az Isten Fia?! 6 Ez az, a ki víz és vér által jő vala,
Jézus a Krisztus; nemcsak a vízzel, hanem a vízzel
és a vérrel. És a Lélek az, a mely bizonyságot tesz,

mert a Lélek az igazság. **7** Mert hárman vannak, a kik
bizonyságot tesznek a mennyben, az Atya, az Íge és a
Szent Lélek: és ez a három egy. **8** És hárman vannak,
a kik bizonyságot tesznek a földön, a Lélek, a víz és a
vér; és ez a három is egy. **9** Ha elfogadjuk az emberek
bizonyságtételét, az Isten bizonyságtétele nagyobb: mert
az Isten bizonyságtétele az, a melylyel bizonyságot tett
az ő Fiáról. **10** A ki hisz az Isten Fiában, bizonyságtétele
van önmagában. A ki nem hisz az Istennek, hazuggá
tette őt; mert nem hitt abban a bizonyságtételben, a
melylyel bizonyságot tett Isten az ő Fiáról. **11** És ez
az a bizonyságtétel, hogy örök életet adott nékünk az
Isten és ez az élet az ő Fiában van. **(aiōnios g166)** **12**
A kié a Fiú, azé az élet: a kiben nincs meg az Isten
Fia, az élet sincs meg abban. **13** Ezeket írtam néktek,
a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok
meg, hogy örök életetek van, és hogy higyjetek az Isten
Fiának nevében. **(aiōnios g166)** **14** És ez az a bizodalom,
a melylyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az
ő akarata szerint, meghallgat minket: **15** És ha tudjuk,
hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk,
hogy megvannak a kéréseink, a melyeket kértünk ő tőle.
16 Ha valaki látja, hogy az ő atyjafia vétkezik, de nem
halálos bűnt, könyörögjön, és az Isten életet ad annak,
a ki nem halálos bűnnel vétkezik. Van halálos bűn;
nem az ilyenért mondom, hogy könyörögjön. **17** Minden
igazságtalanság bűn; de van nem halálos bűn is. **18**
Tudjuk, hogy valaki Istentől született, nem vétkezik:
hanem a ki Istentől született, megőrzi magát, és a
gonosz nem illeti őt. **19** Tudjuk, hogy Istentől vagyunk,
és az egész világ a gonoszságban vesztegel. **20** De
tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott
nékünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az
igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez
az igaz Isten és az örök élet. **(aiōnios g166)** **21** Fiacskáim,
oltalmazzátok meg magatokat a bálványoktól. Ámen!

2 János

1 A presbiter a kiválasztott asszonynak és az ő
gyermekeinek, a kiket én igazán szeretek, és nem
csak én, hanem mindenki, a ki megismerte az igazságot.
2 Az igazságért, a mely megmarad bennünk, és velünk
lesz mindörökké: **(aiōn g165)** **3** Kegyelem, irgalom,
békesség legyen veletek az Atya Istentől, és az Úr
Jézus Krisztustól az Atyának Fiától igazsággal és
szeretettel. **4** Felettébb örültem, hogy olyanokat találtam
gyermekeid között, a kik igazságban járnak, a mint
parancsolatot vettünk az Atyától. **5** És most kérlek
téged, Asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék
néked, hanem, a melyet kezdettől fogva vettünk, hogy
szeressük egymást! **6** És ez a szeretet, hogy járjunk
az ő parancsolatai szerint. Ez a parancsolat, a mint
kezdettől fogva hallottátok, hogy abban járjatok. **7** Mert
sok hitető jött e világra, a kik nem vallják a Jézust testben
megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az antikrisztus.
8 Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, a mit
munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. **9** A ki
félrelép és nem marad meg a Krisztus tudománya
mellett, annak egynek sincs Istene. A ki megmarad a
Krisztus tudománya mellett, mind az Atya, mind a Fiú
az övé. **10** Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a
tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és
azt ne köszöntsétek; **11** Mert a ki köszönti azt, részes
annak gonosz cselekedeteiben. **12** Sok írni valóm
volna néktek, de nem akartam papirossal és tintával,
hanem reménylem, hogy elmegyek hozzátok, és szemtől
szembe beszélhetünk, hogy örömünk teljes legyen. **13**
Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvérednek
gyermekei. Ámen.

3 János

1 A presbiter a szeretett Gájusnak, a kit én igazán
szeretek. 2 Szeretett barátom, kívánom, hogy
mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges,
a mint jó dolga van a lelkednek. 3 Mert felettébb
örültem, a mikor atyafiak jöttek és bizonyságot tettek a te
igazságodról, úgy, a mint te az igazságban jársz. 4 Nincs
annál nagyobb örömem, mintha hallom, hogy az én
gyermekeim az igazságban járnak. 5 Szeretett barátom,
híven cselekszel mindenben, a mit az atyafiakért, és
pedig az idegenekért teszel, 6 A kik bizonyságot tettek a
te szeretetedről a gyülekezet előtt; a kiket jól teszed, ha
Istenhez méltóan bocsátasz útjokra. 7 Mert az ő nevéért
mentek ki, semmit sem fogadván el a pogányoktól;
8 Nékünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy
munkatársaikká lehessünk az igazságban. 9 Írtam a
gyülekezetnek; de Diotrefesz, a ki elsőséget kíván
közöttük, nem fogad el minket. 10 Ezért, ha odamegyek,
felemlítem az ő dolgait, a melyeket cselekszik, gonosz
szavakkal csácsogván ellenünk; sőt nem elégedvén
meg ezzel, maga sem fogadja be az atyafiakat, és a kik
ezt akarnák, azokat is akadályozza, és az egyházból
kiveti. 11 Szeretett barátom, ne a rosszat kövesd, hanem
a jót. A ki jót cselekszik, az Istentől van; a ki pedig
rosszat cselekszik, nem látta az Istent. 12 Demeter
mellett mindenki bizonyságot tett, maga az igazság
is; de mi is bizonyságot teszünk, és tudjátok, hogy a
mi bizonyságtételünk igaz. 13 Sok írni valóm volna,
de nem akarok tintával és tollal írni néked: 14 Hanem
reménylem, hogy csakhamar meglátlak téged és szemtől
szembe beszélhetünk. Békesség néked! Köszöntenek
téged a te barátaid. Köszöntsd a barátainkat név szerint.

Júdás

1 Júdás, Jézus Krisztusnak szolgája, Jakabnak pedig
atyafia, az elhívottaknak a kik az Atya Istentől
megszenteltettek és Jézus Krisztustól megtartattak: **2**
Irgalmasság, békesség és szeretet adassék néktek
bőségesen. **3** Szeretteim, mivelhogy minden igyekezettel
azon vagyok, hogy írjak néktek a közös üdvösség
felől, kénytelen voltam, hogy intőleg írjak néktek, hogy
tusakodjatok a hitért, a mely egyszer a szenteknek
adatott. **4** Mert belopózkodtak valami emberek, a kik
régen előre beírattak ezen ítéletre, istentelenek, kik
a mi Istenünknek kegyelmét bujálkodásra fordítják,
és az egyedüli Urat, az Istent, és a mi Urunkat, a
Jézus Krisztust megtagadják. **5** Emlékeztetni akarlak
továbbá titeket, mint a kik egyszer már tudjátok, hogy
az Úr, a mikor a népet Égyiptom földéből kiszabadította,
viszontag azokat, a kik nem hittek, elvesztette. **6** És az
angyalokat is, a kik nem tartották meg fejedelemségöket,
hanem elhagyták az ő lakóhelyöket, a nagy nap ítéletére
örök bilincseken, sötétségben tartotta. **(aïdios g126)**
7 Miképen Sodoma és Gomora és a körültök lévő
városok is, a melyek azokhoz hasonlóan paráználkodtak,
és más test után jártak, például vannak előttünk,
örök tűznek büntetését szenvedvén. **(aiōnios g166)** **8**
Hasonlóképen mégis ezek is álomba merülvén, a
testet megfertőztetik, a hatalmasságot megvetik, és a
méltóságokat káromolják. **9** Pedig Mihály arkangyal,
mikor az ördöggel vitatkozván Mózes teste felett
vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani,
hanem azt mondá: Dorgáljon meg téged az Úr! **10** Ezek
pedig azokat káromolják, a miket nem tudnak; a miket
pedig természet szerint tudnak, mint az oktalan állatok,
azok által megromolnak. **11** Jaj nékik! mert a Kain útján
indultak el, és a Bálám tévelygéseivel bérért szakadtak
ki, és a Kóré ellenkezésével vesztek el. **12** Ezek
szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás
nélkül veletek lakmároznak, magokat hízlalják; víztelen,
szelektől hányt-vetett fellegek; elhervadt, gyümölcstelen,
kétszer meghalt és tőből kiszaggatott fák; **13** Tengernek
megvadult habjai, a magok rútságát tajtékozók; tévelygő
csillagok, a kiknek a sötétség homálya van fenntartva
örökre. **(aiōn g165)** **14** Ezekről is prófétált pedig Énok,
a ki Ádámtól fogva a hetedik volt, mondván: Ímé
eljött az Úr az ő sok ezer szentjével, **15** Hogy
ítéletet tartson mindenek felett, és feddőzzék mindazok
ellen, a kik közöttök istentelenek, istentelenségöknek
minden cselekedetéért, a melyekkel istentelenkedtek,
és minden kemény beszédért, a melyet az istentelen
bűnösök szóltak ő ellene. **16** Ezek zúgolódók,
panaszolkodók, a magok kívánságai szerint járók; szájok
kevélységet szól, haszonlesésből személyimádók. **17**
Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a
beszédekről, a melyeket a mi Urunk Jézus Krisztus
apostolai mondottak. **18** Mert azt mondták néktek,
hogy az utolsó időben lesznek csúfolódók, a kik
az ő istentelen kívánságai szerint járnak. **19** Ezek
azok, a kik különszakadnak, érzékiek, kikben nincsen
Szent Lélek. **20** Ti pedig szeretteim, épülvén a ti
szentséges hitetekben, imádkozván Szent Lélek által, **21**
Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván
a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök
életre. **(aiōnios g166)** **22** És könyörüljetek némelyeken,
megkülönböztetvén őket. **23** Másokat pedig rettentéssel
mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből, és útálva még
a ruhát is, a melyet a test beszennyezett. **24** Annak
pedig, a ki titeket a bűntől megőrízhet, és az ő dicsősége
elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel, **25** Az
egyedül bölcs Istennek, a mi megtartónknak, dicsőség,
nagyság, erő és hatalom most és mind örökké. Ámen.
(aiōn g165)

Jelenések

1 Jézus Krisztus kijelentése, a melyet adott néki
az Isten, hogy megmutassa az ő szolgáinak, a
miknek meg kell lenniök hamar: Ő pedig elküldvén
azt az ő angyala által, megjelenté az ő szolgájának
Jánosnak, **2** A ki bizonyságot tett az Isten beszédéről
és Jézus Krisztus bizonyságtételéről, mindenről, a mit
látott. **3** Boldog, a ki olvassa, és a kik hallgatják e
prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, a melyek
megírattak abban; mert az idő közel van. **4** János a hét
gyülekezetnek, a mely Ázsiában van: Kegyelem néktek
és békesség attól, a ki van, a ki vala és a ki eljövendő;
és a hét lélektől, a mely az ő királyiszéke előtt van, **5** És
a Jézus Krisztustól, a ki a hű tanúbizonyság, a halottak
közül az elsőszülött, és a föld királyainak fejedelme.
Annak, a ki minket szeretett, és megmosott bennünket a
mi bűneinkből az ő vére által, **6** És tett minket királyokká
és papokká az ő Istenének és Atyjának: annak dicsőség
és hatalom mind örökkön örökké! Ámen. **(aiōn g165)** **7**
Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még
a kik őt által szegezték is; és siratja őt e földnek minden
nemzetsége. Úgy van. Ámen. **8** Én vagyok az Alfa
és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, a ki
van és a ki vala és a ki eljövendő, a Mindenható. **9**
Én János, a ki néktek atyátokfia is vagyok, társatok
is a Jézus Krisztus szenvedésében és királyságában
és tűrésében, a szigeten valék, a mely Páthmósnak
neveztetik, az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus
bizonyságtételéért. **10** Lélekben valék ott az Úrnak
napján, és hallék hátam megett nagy szót, mint egy
trombitáét, **11** A mely ezt mondja vala: Én vagyok az
Alfa és az Omega, az Első és Utolsó; és: A mit látsz, írd
meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek, a mely
Ázsiában van, Efézusban, Smirnában, Pergámumban,
Thiatirában, Sárdisban, Filadelfiában és Laodiczeában.
12 Megfordulék azért, hogy lássam a szót, a mely
velem beszéle; megfordulván pedig, láték hét arany
gyertyatartót; **13** És a hét gyertyatartó között hasonlót az
ember Fiához, bokáig érő ruhába öltözve, és mellénél
aranyövvel körülövezve. **14** Az ő feje pedig és a haja
fehér vala, mint a fehér gyapjú, mint a hó; és a szemei
olyanok, mint a tűzláng; **15** És a lábai hasonlók valának
az izzó fényű érczhez, mintha kemenczében tüzesedtek
volna meg; a szava pedig olyan, mint a sok vizek
zúgása. **16** Vala pedig a jobb kezében hét csillag; és a
szájából kétélű éles kard jő vala ki; és az ő orczája,
mint a nap a mikor fénylik az ő erejében. **17** Mikor
pedig láttam őt, leesém az ő lábaihoz, mint egy holt. És
reám veté az ő jobbkezét, mondván nékem: Ne félj; én
vagyok az Első és az Utolsó, **18** És az Élő; pedig halott
valék, és ímé élek örökkön örökké Ámen, és nálam
vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai. **(aiōn g165,**
Hadēs g86) **19** Írd meg, a miket láttál és a mik vannak és
a mik ezek után lesznek: **20** A hét csillag titkát, a melyet
láttál az én jobb kezemben, és a hét arany gyertyatartót.
A hét csillag a hét gyülekezet angyala, és a mely hét
gyertyatartót láttál, az hét gyülekezet.

2 Az Efézusbeli gyülekezet angyalának írd meg: Ezeket
mondja az, a ki az ő jobbkezében tartja a hét csillagot,
a ki jár a hét arany gyertyatartó között: **2** Tudom a te
dolgaidat, és a te fáradságodat és tűrésedet, és hogy
a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted
azokat, a kik apostoloknak mondják magokat, holott
nem azok, és hazugoknak találtad őket; **3** És terhet
viseltél, és béketűrő vagy, és az én nevemért fáradoztál
és nem fáradtál el. **4** De az a mondásom ellened, hogy
az első szeretetedet elhagytad. **5** Emlékezzél meg azért
honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket
cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te
gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.
6 De az megvan benned, hogy a Nikolaiták cselekedeteit
gyűlölöd, a melyeket én is gyűlölök. **7** A kinek van
füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A
győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, a mely az
Isten paradicsomának közepette van. **8** A Smirnabeli
gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az
Első és Utolsó, a ki halott vala és él: **9** Tudom a
te dolgaidat és nyomorúságodat és szegénységedet
(de gazdag vagy), és azoknak káromkodását, a kik
azt mondják, hogy ők zsidók, és nem azok, hanem a
Sátán zsinagógája. **10** Semmit ne félj azoktól, a miket
szenvedned kell: Ímé a Sátán egynéhányat ti közületek
a tömlöczbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz
tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mind halálig, és
néked adom az életnek koronáját. **11** A kinek van füle,
hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. A ki győz,
annak nem árt a második halál. **12** A Pergámumbeli
gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, a
kinél a kétélű éles kard van: **13** Tudom a te dolgaidat,
és hogy hol lakol, a hol a Sátán királyiszéke van;
és az én nevemet megtartod, és az én hitemet nem
tagadtad meg Antipásnak, az én hű bizonyságomnak
napjaiban sem, a ki megöleték nálatok, a hol a Sátán
lakik. **14** De van valami kevés panaszom ellened,
mert vannak ott nálad, a kik a Bálám tanítását tartják,
a ki Bálákot tanította, hogy vessen botránykövet az
Izráel fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból,
és paráználkodjanak. **15** Így vannak nálad is, a kik a
Nikolaiták tanítását tartják, a mit gyűlölök. **16** Térj meg:
ha pedig nem, ellened megyek hamar, és vívok azok
ellen számnak kardjával. **17** A kinek van füle hallja, mit
mond a Lélek a gyülekezeteknek. A győzedelmesnek
enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér
kövecskét, és a kövecskén új írott nevet, a melyet
senki nem tud, csak az, a ki kapja. **18** A Thiatirabeli

gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az
Isten Fia, a kinek szemei olyanok, mint a tűzláng, és a
kinek lábai hasonlók az ízzó fényű érczhez: 19 Tudom a
te dolgaidat, és szeretetedet, szolgálatodat, és hitedet
és tűrésedet, és hogy a te utolsó cselekedeteid többek
az elsőknél. 20 De van valami kevés panaszom ellened,
mert megengeded amaz asszonynak, Jézabelnek,
a ki magát prófétának mondja, hogy tanítson és
elhitesse az én szolgáimat, hogy paráználkodjanak és
a bálványáldozatokból egyenek. 21 Adtam néki időt
is, hogy megtérjen az ő paráználkodásából; és nem
tért meg. 22 Íme én ágyba vetem őt, és azokat, a kik
vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, ha meg nem
térnek az ő cselekedeteikből. 23 És az ő fiait megölöm
halállal; és megtudják a gyülekezetek mind, hogy én
vagyok a vesék és szívek vizsgálója; és mindeniteknek
megfizetek a ti cselekedeteitek szerint. 24 Néktek
pedig azt mondom és mind a többi Thiatirabelieknek
is, a kiknél nincsen e tudomány, és a kik nem ismerik
a Sátán mélységeit, a mint ők nevezik: nem vetek
reátok más terhet, 25 Hanem a mi nálatok van, azt
tartsátok meg addig, míg eljövök. 26 És a ki győz, és a
ki mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak
hatalmat adok a pogányokon; 27 És uralkodik rajtuk
vasvesszővel, mint a fazekas edényei széttöretnek; a
miképen én is vettem az én Atyámtól: 28 És adom
annak a hajnalcsillagot. 29 A kinek van füle, hallja, mit
mond a Lélek a gyülekezeteknek.

3 A Sárdisbeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt
mondja az, a kinél van az isteni hét lélek és a
hét csillag: Tudom a te dolgaidat, hogy az a neved,
hogy élsz, és halott vagy. 2 Vigyázz, és erősítsd
meg a többieket, a kik haló félben vannak; mert nem
találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek. 3
Megemlékezzél azért, hogyan vetted és hallottad; és
tartsd meg, és térj meg. Hogyha tehát nem vigyázol,
elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely
órában megyek hozzád. 4 De van Sárdisban egy kevés
neved, azoké a kik nem fertőztették meg a ruháikat: és
fehérben fognak velem járni; mert méltók arra. 5 A ki
győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törlöm ki annak
nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevéről
az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt. 6 A kinek van
füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. 7
A Filadelfiabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt
mondja a Szent, az Igaz, a kinél a Dávid kulcsa van,
a ki megnyitja és senki be nem zárja, és bezárja és
senki meg nem nyitja: 8 Tudom a te dolgaidat (ímé
adtam elődbe egy nyitott ajtót, a melyet senki be nem
zárhat), hogy kevés erőd van, és megtartottad az én
beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevemet.
9 Ímé én adok a Sátán zsinagógájából, azok közül, a
kik zsidóknak mondják magukat és nem azok, hanem
hazudnak; ímé azt mívelem, hogy azok eljőjjenek és
leboruljanak a te lábaid előtt, és megtudják, hogy
én szerettelek téged. 10 Mivel megtartottad az én
béketűrésre intő beszédemet, én is megtartalak téged a
megpróbáltatás idején, a mely az egész világra eljő,
hogy megpróbálja e föld lakosait. 11 Ímé eljövök hamar:
tartsd meg a mi nálad van, hogy senki el ne vegye a
te koronádat. 12 A ki győz, oszloppá teszem azt az
én Istenemnek templomában, és többé onnét ki nem
jő; és felírom ő reá az én Istenemnek nevét, és az
én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, a
mely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én
új nevemet. 13 A kinek van füle, hallja, mit mond a
Lélek a gyülekezeteknek. 14 A Laodiczeabeli gyülekezet
angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és
igaz bizonyság, az Isten teremtésének kezdete: 15
Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy,
sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. 16 Így mivel
lágymeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az
én számból. 17 Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és
meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és
nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és
szegény és vak és mezítelen: 18 Azt tanácslom néked,
hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy
gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen,
és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és
szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss.
19 A kiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem:
légy buzgóságos azért, és térj meg. 20 Ímé az ajtó előtt
állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és
megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok,
és ő én velem. 21 A ki győz, megadom annak, hogy az
én királyiszékembe üljön velem, a mint én is győztem és
ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében. 22 A kinek
van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.

4 Ezek után látám, és ímé egy megnyílt ajtó vala a
mennyben, és az első szó, a melyet mint egy velem
beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jőjj
fel ide, és megmutatom néked, a miknek meg kell lenni
ezután. 2 És azonnal elragadtatám lélekben: és ímé
egy királyiszék vala letéve a mennyben, és üle valaki a
királyiszékben; 3 És a ki üle, tekintetére nézve hasonló
vala a jáspis és sárdius kőhöz; és a királyiszék körül
szivárvány vala, látszatra smaragdhoz hasonló. 4 És
a királyiszék körül huszonnégy királyiszék vala; és a
királyiszékekben látám ülni a huszonnégy Vénet fehér
ruhákba öltözve: és a fejökön arany koronák valának. 5
A királyiszékből pedig villámlások és mennydörgések
és szózatok jőnek vala ki. És hét tűzlámpás ég vala a
királyiszék előtt, a mely az Istennek hét lelke; 6 És a
királyiszék előtt üvegtenger vala, hasonló a kristályhoz;
és a királyiszék közepette és a királyiszék körül négy
lelkes állat, szemekkel teljesek elől és hátul. 7 És az

első lelkes állat hasonló vala az oroszlánhoz, és a
második lelkes állat hasonló a borjúhoz, és a harmadik
lelkes állatnak olyan arcza vala, mint egy embernek, és
a negyedik lelkes állat hasonló vala a repülő sashoz.
8 És a négy lelkes állat, a melyek közül mindeniknek
hat-hat szárnya vala, köröskörül és belül teljes vala
szemekkel; és meg nem szűnik vala nappal és éjjel ezt
mondani: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten,
a ki vala és a ki van és a ki eljövendő, 9 És mikor a
lelkes állatok dicsőséget, tisztességet és hálát adnak
annak, a ki a királyiszékben ül, annak, a ki örökkön
örökké él, (aiōn g165) 10 Leesik a huszonnégy Vén az
előtt, a ki a királyiszékben ül, és imádja azt, a ki örökkön
örökké él, és az ő koronáit a királyiszék elé teszi,
mondván: (aiōn g165) 11 Méltó vagy Uram, hogy végy
dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél
mindent, és a te akaratodért vannak és teremttettek.

5 És láték annak jobbkezében, a ki a királyiszékben
üle, egy könyvet, a mely be volt írva belől és hátul,
és le volt pecsételve hét pecséttel. 2 És láték egy erős
angyalt, a ki nagy szóval kiálta: Ki volna méltó arra,
hogy felnyissa a könyvet, és felbontsa annak pecséteit?
3 És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt,
nem tudta a könyvet felnyitni, sem ránézni. 4 Én azért
igen sírok vala, hogy senki nem találtaték méltónak a
könyv felnyitására és elolvasására, a ránézésre sem:
5 És egy a Vének közül monda nékem: Ne sírj: ímé
győzött a Júda nemzetségéből való oroszlán, Dávid
gyökere, hogy felnyissa a könyvet és felbontsa annak
hét pecsétét. 6 És láték a királyiszék és a négy lelkes
állat között és a Vének között egy Bárányt állani, mint
egy megölöttet, hét szarva és hét szeme vala, a mi az
Istennek hét Lelke, a mely elküldetett az egész földre. 7
És eljöve és elvevé a könyvet a királyiszékben ülőnek
jobbkezéből. 8 És mikor elvevé a könyvet, a négy lelkes
állat és a huszonnégy Vén leborula a Bárány előtt,
mindeniknél hárfák és aranypoharak lévén, jóillatokkal
tele, a mik a szentek imádságai. 9 És éneklének új
éneket, mondván: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet
és megnyisd annak pecséteit: mert megölettél, és
megváltottál minket Istennek a te véred által, minden
ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, 10 És
tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká;
és uralkodunk a földön. 11 És látám, és hallám a
királyiszék, a lelkes állatok, és a Vének körül sok
angyalnak szavát; és az ő számuk tízezerszer tízezer és
ezerszer ezer vala; 12 Nagy szóval ezt mondván: Méltó
a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot
és bölcseséget és hatalmasságot és tisztességet és
dicsőséget és áldást. 13 Sőt hallám, hogy minden
teremtett állat, a mely van a mennyben és a földön, és
a föld alatt és a tengerben, és minden, a mi ezekben
van, ezt mondja vala: A királyiszékben ülőnek és a
Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom
örökkön örökké. (aiōn g165) 14 És a négy lelkes állat
monda: Ámen. És a huszonnégy Vén leborult és imádá
az örökkön örökké élőt.

6 És látám, mikor a Bárány a pecsétekből egyet
felnyitott, és hallám, hogy a négy lelkes állat közül
egy monda, mintegy mennydörgésnek szavával: Jőjj és
lásd. 2 És látám, és ímé egy fehér ló, és a rajta ülőnél íjj
vala; és adaték néki korona; és kijöve győzve, és hogy
győzzön. 3 És mikor a második pecsétet felnyitotta,
hallám, hogy a második lelkes állat ezt mondá: Jőjj és
lásd. 4 És előjőve egy másik, veres ló, és a ki azon
üle, megadaték annak, hogy a békességet elvegye a
földről, és hogy az emberek egymást öljék; és adaték
annak egy nagy kard. 5 És mikor felnyitotta a harmadik
pecsétet, hallám, hogy a harmadik lelkes állat mondá:
Jőjj és lásd. Látám azért, és ímé egy fekete ló; és annak,
a ki azon üle, egy mérleg vala kezében. 6 És hallék a
négy lelkes állat közt szózatot, a mely ezt mondja vala:
A búzának mérczéje egy dénár, és az árpának három
mérczéje egy dénár; de a bort és az olajt ne bántsd.
7 És mikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallám a
negyedik lelkes állat szavát, a mely ezt mondja vala: Jőjj
és lásd. 8 És látám, és ímé egy sárgaszínű ló; és a ki
rajta üle, annak a neve halál, és a pokol követi vala azt;
és adaték azoknak hatalom a földnek negyedrészén,
hogy öljenek fegyverrel és éhséggel és halállal és
a földnek fenevadai által. (Hadēs g86) 9 És mikor
felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak
lelkeit, a kik megölettek az Istennek beszédéért és a
bizonyságtételért, a melyet kaptak. 10 És kiáltának nagy
szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem
ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon,
a kik a földön laknak? 11 Akkor adatának azoknak
egyenként fehér ruhák; és mondaték nékik, hogy még
egy kevés ideig nyugodjanak, a míg beteljesedik mind
az ő szolgatársaiknak, mind az ő atyjokfiainak száma, a
kiknek meg kell öletniök, a mint ők is megölettek. 12
Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és
ímé nagy földindulás lőn, és a nap feketévé lőn mint a
szőrzsák, és a hold egészen olyan lőn, mint a vér; 13
És az ég csillagai a földre hullának, miképen a fügefa
hullatja éretlen gyümölcseit, mikor nagy szél rázza.
14 És az ég eltakarodék, mint mikor a papírtekercset
összegöngyölítik; és minden hegy és sziget helyéből
elmozdíttaték. 15 És a földnek királyai és a fejedelmek
és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és
minden szolga és minden szabad, elrejték magokat
a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; 16 És
mondának a hegyeknek és a kősziklákoknak: Essetek mi
reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, a ki a

királyiszékben ül, és a Bárány haragjától: 17 Mert eljött
az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?

7 Ezek után láték négy angyalt állani a földnek négy
szegletén, a földnek négy szélét tartva, hogy szél ne
fújjon a földre, se a tengerre, se semmi élőfára. 2 És láték
más angyalt feljőni napkelet felől, a kinek kezében vala
az élő Istennek pecséte; és nagy szóval kiálta a négy
angyalnak, a kinek adatott, hogy ártson a földnek és a
tengernek, 3 Ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a
tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük
a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon. 4 És hallám
a megpecsételtek számát: Száznegyvennégyezer, az
Izráel fiainak minden nemzetségéből elpecsételve.
5 A Júda nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt
vala; a Ruben nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt;
a Gád nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; 6
Az Áser nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a
Nafthali nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a
Manassé nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; 7
A Simeon nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt;
a Lévi nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; az
Izsakhár nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; 8
A Zebulon nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt;
a József nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt; a
Benjámin nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt. 9
Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, a melyet
senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és
ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt
és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve,
és az ő kezeikben pálmaágak; 10 És kiáltanak nagy
szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, a ki a
királyiszékben ül, és a Bárányé! 11 Az angyalok pedig
mindnyájan a királyiszék, a Vének és a négy lelkes
állat körül állnak vala, és a királyiszék előtt arczczal
leborulának, és imádák az Istent, 12 Ezt mondván:
Ámen: áldás és dicsőség és bölcseség és hálaadás és
tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind
örökkön örökké, Ámen. **(aiōn g165)** 13 Akkor felele egy
a Vének közül, és monda nékem: Ezek, a kik a fehér
ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek? 14 És
mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek
azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták
az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány
vérében. 15 Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és
szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és
a ki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettök. 16
Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé;
sem a nap nem tűz rájok, sem semmi hőség: 17 Mert a
Bárány, a ki a királyiszéknek közepette van, legelteti
őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl
Isten az ő szemeikről minden könyet.

8 És mikor felnyitotta a hetedik pecsétet, lőn nagy
csendesség a mennyben, mintegy fél óráig. 2
És látám azt a hét angyalt, a ki az Isten előtt álla;
és adaték nékik hét trombita. 3 És jöve egy másik
angyal, és megálla az oltárnál, arany tömjénezőt tartva;
és adaték annak sok tömjén, hogy tegye minden
szenteknek könyörgéseihez az arany oltárra, a mely
a királyiszék előtt vala. 4 És felméne a tömjén füstje
a szentek könyörgéseivel az angyal kezéből az Isten
elébe. 5 Azután vevé az angyal a tömjénezőt; és
megtölté azt az oltárnak tüzével, és leveté a földre; és
lőnek mennydörgések és szózatok és villámlások és
földindulás. 6 És a hét angyal, a kinél a hét trombita
vala, készüle a trombitáláshoz. 7 Az első angyal azért
trombitála, és lőn jégeső és tűz, vérrel elegy, és vetteték
a földre; és a földnek harmadrésze megége, és az
élőfáknak harmadrésze megége, és minden zöldelő
fű megége. 8 A második angyal is trombitált, és mint
egy tűzzel égő nagy hegy vetteték a tengerbe; és
a tengernek harmadrésze vérré lőn; 9 És meghala
a tengerben lévő teremtett állatoknak harmadrésze,
a melyekben élet vala; és a hajóknak harmadrésze
elvesze. 10 A harmadik angyal is trombitált, és leesék
az égről egy nagy csillag, égve, mint egy fáklya, és esék
a folyóvizeknek harmadrészére, és a vizek forrásaira;
11 A csillagnak neve pedig üröm: változék azért a
folyóvizek harmadrésze ürömmé; és sok ember meghala
a vizektől, mivel keserűkké lőnek. 12 A negyedik angyal
is trombitált, és megvereték a napnak harmadrésze, és
a holdnak harmadrésze, és a csillagoknak harmadrésze;
hogy meghomályosodjék azoknak harmadrésze, és a
nap az ő harmadrészében ne fényljék, és az éjszaka
hasonlóképen. 13 És láték és hallék az égnek közepette
egy angyalt repülni, a ki ezt mondja vala nagy szóval: Jaj,
jaj, jaj a föld lakosainak a három angyal trombitájának
többi szavai miatt, a kik még trombitálni fognak.

9 Az ötödik angyal is trombitált, és látám, hogy egy
csillag esett le az égről a földre, és adaték annak a
mélység kútjának kulcsa. **(Abyssos g12)** 2 Megnyitá azért
a mélységnek kútját: és füst jöve fel a kútból, mint egy
nagy kemenczének füstje; és meghomályosodék a nap
és a levegőég a kút füstje miatt. **(Abyssos g12)** 3 A füstből
pedig sáskák jövének ki a földre; és adaték azoknak
hatalom, mint hatalmuk van a föld skorpióinak. 4 És
megmondaték nékik, hogy a földnek füvét ne bántsák,
se semmi zöldelőt, se semmi élőfát, hanem csak azokat
az embereket, a kiknek homlokukon nincsen az Istennek
pecséte. 5 És adaték azoknak, hogy meg ne öljék őket,
hanem hogy kínoztassanak öt hónapig; és azoknak
kínzása olyan, mint a skorpió kínzása, mikor megmarja
az embert. 6 Annakokáért azokban a napokban keresik
az emberek a halált, de nem találják meg azt; és

kívánnának meghalni, de a halál elmegy előlük. 7 A
sáskáknak formája pedig hasonló vala a viadalhoz
felkészített lovakhoz; és a fejökön mintegy aranyhoz
hasonló koronák valának, és az orczáik olyanok valának,
mint az emberek orczái. 8 És olyan hajuk vala, mint
az asszonyok haja; és fogaik olyanok valának, mint az
oroszlánoknak. 9 És olyan mellvértjeik valának, mint a
vas mellvértek; és az ő szárnyaik zúgása olyan vala,
mint a viadalra száguldó sok lovas szekerek zúgása.
10 És skorpiókhoz hasonló farkuk vala és fulánkjuk;
és a farkukban vala a hatalmuk, hogy ártsanak az
embereknek öt hónapig. 11 Királyukul pedig a mélység
angyala vala felettök; annak a neve zsidóul Abaddon,
görögül pedig Apollion, azaz Vesztő a neve. **(Abyssos g12)** 12 Az első jaj elmúlék; ímé ezután még két jaj
következik. 13 A hatodik angyal is trombitált, és hallék
egy szózatot az arany oltárnak négy szarvától, a mely az
Isten előtt van, 14 Mondván a hatodik angyalnak, a kinél
a trombita vala: Oldd el azt a négy angyalt, a ki a nagy
folyóvíznél, az Eufrátesnél van megkötve. 15 Eloldaték
azért a négy angyal, a ki el vala készítve az órára
és napra és hónapra és esztendőre, hogy megölje az
emberek harmadrészét. 16 És a lovas seregek száma
két tízezerszer tízezer vala; hallottam a számukat. 17
És így látám a lovakat látásban, és a rajtuk ülőket, a
kiknek tűzből és jáczintból és kénkőből való mellvértjeik
valának; és a lovak feje olyan vala, mint az oroszlánok
feje; és szájukból tűz és füst és kénkő jő vala ki. 18 E
háromtól öleték meg az emberek harmadrésze, a tűztől
és a füsttől és a kénkőtől, a mely azoknak szájából jő
vala ki. 19 Mert az ő hatalmuk az ő szájukban van, és az
ő farkukban; mert az ő farkaik a kígyókhoz hasonlók, a
melyeknek fejeik vannak; és azokkal ártanak. 20 A többi
emberek pedig, a kik meg nem ölettek e csapásokkal,
nem tértek meg az ő kezeik csinálmányaitól, hogy ne
imádnák a gonosz lelkeket, és az arany és ezüst és
ércz és kő és fa bálványokat, a melyek nem láthatnak,
sem hallhatnak, sem járhatnak; 21 És nem tértek meg
az ő gyilkosságaikból, sem az ő ördöngösségeikből,
sem paráználkodásaikból, sem lopásaikból.

10 És láték egy másik, erős angyalt az égből
leszállani, a ki felhőbe vala öltözve; és a fején
szivárvány vala, és az orczája olyan vala, mint a nap,
és a lábai mint a tűzoszlopok; 2 És a kezében egy
nyitott könyvecske vala; és tevé a jobb lábát a tengerre,
a bal lábát pedig a földre; 3 És kiálta nagy szóval, mint
mikor az oroszlán ordít; és mikor kiálta, megszólaltatá
a hét mennydörgés az ő szavát. 4 És mikor a hét
mennydörgés megszólaltatta az ő szavát, le akarám
írni; és az égből szózatot hallék, a mely ezt mondá
nékem: Pecsételd be, a miket a hét mennydörgés szóla,
és azokat meg ne írd. 5 És az angyal, a kit láték
állani a tengeren és a földön, felemelé kezét az égre,
6 És megesküvék arra, a ki örökkön örökké él, a ki
teremtette az eget és a benne valókat, és a földet és a
benne valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy
idő többé nem lészen: **(aiōn g165)** 7 Hanem a hetedik
angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd,
akkor elvégeztetik az Istennek titka, a mint megmondotta
az ő szolgáinak a prófétáknak. 8 És a szózat, a melyet
hallottam az égből, ismét szóla nékem, és monda: Menj
el, és vedd el azt a nyitott könyvecskét, mely a tengeren
és a földön álló angyal kezében van. 9 Elmenék azért az
angyalhoz, mondván néki: Add nékem a könyvecskét.
És monda nékem: Vedd el és edd meg; és megkeseríti
a te gyomrodat, de a te szádban édes lesz, mint a méz.
10 Elvevém azért a könyvecskét az angyal kezéből, és
megevém azt; és az én számban olyan édes vala mint
a méz; és mikor megettem azt, megkeseredék az én
gyomrom. 11 És monda nékem: Ismét prófétálnod kell
néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok
felől.

11 És adának nékem vesszőhöz hasonló nádszálat,
és angyal áll vala mellém és monda: Kelj fel,
és mérd meg az Isten templomát és az oltárt, és
azokat, a kik abban imádkoznak. 2 De a tornáczot, a
mely a templomon kívül van, kihagyd, és azt meg ne
mérd; mert a pogányoknak adatott, és a szent várost
tapodják negyvenkét hónapig. 3 És adom az én két
tanúbizonyságomnak, hogy prófétáljanak, gyászruhákba
öltözve, ezer kétszáz hatvan napig. 4 Ezek az a
két olajfa, és a két gyertyatartó, a melyek a földnek
Istene előtt állanak. 5 És ha valaki akar nékik ártani,
tűz származik az ő szájokból, a mely megöli az ő
ellenségeiket; és ha valaki akar nékik ártani, úgy kell
annak megöletni. 6 Ezeknek van hatalmuk arra, hogy
bezárják az eget, hogy az ő prófétálásuknak idejében
eső ne legyen; és hatalmuk van a vizeken, hogy
azokat vérré változtassák, és megverjék a földet akármi
csapással, valamennyiszer akarják. 7 És mikor elvégezik
az ő bizonyságtételöket, a mélységből feljövő fenevad
hadakozik ellenök, és legyőzi őket, és megöli őket.
(Abyssos g12) 8 És az ő holttesteik feküsznek ama nagy
városnak utczáin, a mely lélek szerint Sodomának és
Égyiptomnak hivatik, a hol a mi Urunk is megfeszíttetett.
9 És a népek és ágazatok, és nyelvek és nemzetek
közül valók látják azoknak holttestét három és fél nap,
és azoknak holttestét nem engedik sírba tenni. 10 És
a földnek lakosai örülnek és örvendeznek rajtok, és
ajándékokat küldenek egymásnak; mivelhogy e két
próféta gyötörte a földnek lakosait. 11 De három és fél
nap mulva életnek lelke adaték Istentől ő beléjök, és
lábaikra állának; és nagy félelem esék azokra, a kik őket
nézik vala. 12 És hallának nagy szózatot az égből, a mely
ezt mondja vala nékik: Jőjjetek fel ide. És felmenének
az égbe felhőben; és láták őket az ő ellenségeik. 13 És

lőn abban az órában nagy földindulás, és a városnak
tizedrésze elesék; és megöleték a földindulásban hétezer
ember neve; és a többiek megrémülének, és a menny
Istenének adának dicsőséget. 14 A második jaj elmúlt;
ímé a harmadik jaj hamar eljő. 15 A hetedik angyal
is trombitála, és nagy szózatok lőnek a mennyben,
a melyek ezt mondják vala: E világnak országai a
mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, a ki örökkön
örökké uralkodik. (aiōn g165) 16 És a huszonnégy Vén,
a ki az Isten előtt ül az ő királyiszékeiben, esék az ő
orczájára és imádá az Istent, 17 Ezt mondván: Hálát
adunk néked Uram, mindenható Isten, a ki vagy és
a ki valál és a ki eljövendő vagy; mert a te nagy
hatalmadat kezedhez vetted, és a te országlásodat
elkezdetted. 18 És megharagudtak a pogányok, és eljött
a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltessenek,
és jutalmat adj a te szolgáidnak, a prófétáknak és a
szenteknek, és a kik a te nevedet félik, kicsinyeknek
és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, a kik a földet
pusztítják. 19 És megnyilatkozék az Isten temploma a
mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája
az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és
mennydörgések, és földindulás és nagy jégeső.

12 És láttaték nagy jel az égben: egy asszony, a
ki a napba vala felöltözve, és lábai alatt vala a
hold, és az ő fejében tizenkét csillagból korona; 2 A ki
terhes vala, és akarván szűlni, kiált vala, és kínlódik
vala a szűlésben. 3 Láttaték más jel is az égben, és
ímé vala egy nagy veres sárkány, a kinek hét feje vala
és tíz szarva, és az ő fejeiben hét korona; 4 És a
farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét,
és a földre veté azokat; és álla az a sárkány a szűlő
asszony elé, hogy mikor szűl, annak fiát megegye. 5 És
szűle fiú-magzatot, a ki vasvesszővel legeltet minden
nemzetet; és ragadtaték annak fia Istenhez és az ő
királyiszékéhez. 6 Az asszony pedig elfuta a pusztába,
hol Istentől készített helye van, hogy ott tápláljáik őt ezer
kétszáz hatvan napig. 7 És lőn az égben viaskodás:
Mihály és az ő angyalai viaskodnak vala a sárkánynyal;
és a sárkány is viaskodik vala és az ő angyalai; 8 De
nem vehetének diadalmat, és az ő helyök sem találtaték
többé a mennyben. 9 És vetteték a nagy sárkány, ama
régi kígyó, a ki neveztetik ördögnek és a Sátánnak, ki
mind az egész föld kerekségét elhiteti, vetteték a földre,
és az ő angyalai is ő vele levettetének. 10 És hallék
nagy szózatot az égben, a mely ezt mondja vala: Most
lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek
országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi
atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket
éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. 11 És ők legyőzték
azt a Bárány véréért, és az ő bizonyságtételöknek
beszédéért; és az ő életöket nem kímélték mind halálig.
12 Annakokáért örüljetek egek és a kik lakoztok azokban.
Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög
ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint a ki tudja,
hogy kevés ideje van. 13 Mikor azért látta a sárkány,
hogy ő levettetett a földre, kergetni kezdé az asszonyt,
a ki a fiút szűlte. 14 De adaték az asszonynak két nagy
sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az
ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig, időkig, és az
időnek feléig. 15 És bocsáta a kígyó az ő szájából az
asszony után vizet, mint egy folyó vizet, hogy azt a
folyóvízzel elragadtassa. 16 De segítségül lőn a föld az
asszonynak, és megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé
a folyóvizet, a melyet a sárkány az ő szájából bocsátott.
17 Megharagvék azért a sárkány az asszonyra, és
elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából
valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és a
kiknél vala a Jézus Krisztus bizonyságtétele;

13 És álla a tengernek fövenyére. És láték egy
fenevadat feljőni a tengerből, a melynek hét feje
és tíz szarva vala, és az ő szarvain tíz korona, és az ő
fejein a káromlásnak neve. 2 És e fenevad, a melyet
láték, hasonló vala a párduczhoz, és az ő lábai, mint a
medvéé, és az ő szája, mint az oroszlán szája; és a
sárkány adá az ő erejét annak, és az ő királyiszékét,
és nagy hatalmat. 3 És látám, hogy egy az ő fejei
közül mintegy halálos sebbel megsebesíttetett; de az ő
halálos sebe meggyógyíttaték; és csodálván, az egész
föld követé a fenevadat. 4 És imádák a sárkányt, a ki a
hatalmat adta a fenevadnak; és imádák a fenevadat,
ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? kicsoda
viaskodhatik ő vele? 5 És adaték néki nagy dolgoknak
és káromlásoknak szóló szája; és adaték néki hatalom,
hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. 6 Megnyitá
azért az ő száját Isten ellen való káromlásra, hogy
szidalmazza az ő nevét és az ő sátorát, és azokat, a
kik a mennyben laknak. 7 Az is adaték néki, hogy a
szentek ellen hadakozzék, és őket legyőzze; és adaték
néki hatalom minden nemzetségen, nyelven és népen.
8 Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, a
kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, a mely a
Bárányé, a ki megöletett, e világ alapítása óta. 9 Ha van
füle valakinek, hallja! 10 Ha valaki fogságba visz mást,
ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel
kell annak megöletni. Itt van a szentek békességes
tűrése és hite. 11 Azután láték más fenevadat feljőni a
földből, a kinek két szarva vala, a Bárányéhoz hasonló,
de úgy szól vala, mint a sárkány; 12 És az előbbi
fenevadnak minden hatalmasságát cselekszi ő előtte;
és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai
imádják az első fenevadat, a melynek halálos sebe
meggyógyult vala; 13 És nagy jeleket tesz, annyira,
hogy tüzet is hoz alá az égből a földre, az emberek
láttára. 14 És elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, a
melyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt;

azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg
a fenevadnak képét, a ki fegyverrel megsebesíttetett
vala, de megelevenedett. 15 És adaték néki, hogy a
fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe
szóljon is, és azt mívelje, hogy mindazok, a kik nem
imádják a fenevad képét, megölessenek, 16 Azt is teszi
mindenkivel, kicsinyekkel és nagyokkal, gazdagokkal és
szegényekkel, szabadokkal és szolgákkal, hogy az ő
jobb kezökre vagy a homlokukra bélyeget tegyenek; 17
És hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit,
hanem csak a kin a fenevad bélyege van, vagy neve,
vagy nevének száma. 18 Itt van a bölcseség. A kinek
értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert
emberi szám: és annak száma hatszázhatvanhat.

14 És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén,
és ő vele száznegyvennégy ezeren, a kiknek
homlokán írva vala az ő Atyjának neve. 2 És hallék
szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását és mint
nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárfásoknak
szavát, a kik az ő hárfájokkal hárfáznak vala; 3 És
énekelnek vala mintegy új éneket a királyiszék előtt,
és a négy lelkes állat előtt és a Vének előtt; és senki
meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száz
negyvennégy ezer, a kik áron vétettek meg a földről. 4
Ezek azok, a kik asszonyokkal nem fertőztették meg
magokat; mert szűzek. Ezek azok, a kik követik a
Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az
emberek közül Istennek és a Báránynak zsengéiül.
5 És az ő szájokban nem találtatott álnokság; mert
az Istennek királyiszéke előtt feddhetetlenek. 6 És
láték más angyalt az ég közepén repülni, a kinél vala
az örökkévaló evangyéliom, hogy a föld lakosainak
hirdesse az evangyéliomot, és minden nemzetségnek
és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, **(aiōnios g166)** 7
Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki
adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és
imádjátok azt, a ki teremtette a mennyet és a földet, és a
tengert és a vizek forrásait. 8 És más angyal követé azt,
mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! mert
az ő paráznaságának haragborából adott inni minden
pogány népnek. 9 És harmadik angyal is követé azokat,
mondván nagy szóval: Ha valaki imádja a fenevadat és
annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy
kezére, 10 Az is iszik az Isten haragjának borából, a
mely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába:
és kínoztatik tűzzel és kénkővel a szent angyalok előtt
és a Bárány előtt; 11 És az ő kínlódásuknak füstje
felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalmuk éjjel
és nappal, a kik imádják a fenevadat és annak képét,
és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. **(aiōn g165)**
12 Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt a kik
megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét! 13
És hallék az égből szózatot, a mely ezt mondja vala
nékem: Írd meg: Boldogok a halottak, a kik az Úrban
halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a
Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő
cselekedeteik követik őket. 14 És látám, és ímé vala egy
fehér felhő; és a felhőn üle valaki, hasonló az embernek
Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló.
15 És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval
kiáltván annak, a ki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlódat
és arass; mert a földnek aratni valója megszáradt. 16
Bocsátá azért, a ki a felhőn ül vala az ő sarlóját a
földre; és learattaték a föld. 17 És más angyal jöve ki a
mennyben való templomból, s annál is éles sarló vala.
18 Más angyal is jöve ki az oltártól, a kinek hatalma vala
a tűzön, és kiálta nagy szóval annak, a kinél vala az
éles sarló, ezt mondván: Bocsásd a te éles sarlódat, és
szedd meg a föld szőleinek gerézdeit; mert megértek
annak szőlei. 19 Bocsátá azért az angyal az ő éles
sarlóját a földre, és a földnek szőleit megszedé, és
veté az Isten haragjának nagy borsajtójába. 20 És
megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér jöve ki a
borsajtóból a lovak zablájáig, ezer hatszáz futamatnyira.

15 És láték mennyben más nagy és csodálatos jelt:
hét angyalt, a kinél vala a hét utolsó csapás; mert
az által teljesedett be az Istennek haragja. 2 És láték
úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, a kik
diadalmasok a fenevadon és az ő képén, és bélyegén
és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger
mellett, a kiknek kezében valának az Istennek hárfái.
3 És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának
énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok
és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten;
igazságosak és igazak a te útaid, óh szentek Királya!
4 Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőítené a te
nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljőnek
mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid
nyilvánvalókká lettek. 5 És ezeknek utána látám, és ímé
megnyittaték a mennyben a bizonyságtétel sátorának
temploma, 6 És kijöve a templomból a hét angyal, a kinél
a hét csapás vala, tiszta és fehér gyolcsba öltözve, és
mellöknél arany övekkel körülövezve. 7 És egy a négy
lelkes állat közül ada a hét angyalnak hét aranypoharat,
a mely az örökkön örökké élő Istennek haragjával teljes
vala. **(aiōn g165)** 8 És megtelék a templom füsttel az Isten
dicsőségének és erejének miatta, és senki a templomba
be nem mehet vala, mígnem a hét angyal hét csapása
bevégeztetik.

16 És hallék nagy szózatot a templomból, a mely
mondja vala a hét angyalnak: Menjetek el és
töltsétek ki a földre az Isten haragjának hét poharát.
2 Elméne azért az első, és kitölté az ő poharát a
földre; és támada gonosz és ártalmas fekély azokon az
embereken, a kiken vala a fenevad bélyege, és a kik

imádják vala annak képét. 3 A másik angyal is kitölté az
ő poharát a tengerbe; és olyanná lőn, mint a halott vére;
és minden élő állat meghala a tengerben. 4 A harmadik
angyal is kitölté az ő poharát a folyóvizekbe és a vizek
forrásaiba; és lőn vér. 5 És hallám, hogy a vizek angyala
ezt mondja vala: Igaz vagy Uram, a ki vagy és a ki valál,
te Szent, hogy ezeket ítélted; 6 Mivelhogy szentek és
próféták vérét ontották, vért adál nékik inni; mert méltók
arra. 7 És hallám, hogy más az oltárról ezt mondja vala:
Jól van Uram, mindenható Isten, igazak és igazságosak
a te ítéleteid. 8 A negyedik angyal is kitölté az ő poharát
a napra; és adaték annak, hogy az embereket tikkaszsza
tűzzel. 9 És tikkadának az emberek nagy hévséggel;
és az Istennek nevét káromlák, a kinek hatalma vala e
csapásokon; és nem térének meg, hogy neki dicsőséget
adjanak. 10 Az ötödik angyal is kitölté az ő poharát a
fenevad királyiszékére; és lőn az ő országa setét; és
rágják vala az ő nyelvöket a kín miatt, 11 És káromlák a
menny Istenét az ő kínjaik és fekélyeik miatt; és meg
nem térének az ő cselekedeteikből. 12 A hatodik angyal
is kitölté az ő poharát a nagy folyóvízre, az Eufrátesre;
és kiszárada annak vize, hogy a napkelet felől jövő
királyoknak út készíttessék. 13 És láték a sárkány
szájából és a fenevad szájából és a hamis próféta
szájából három tisztátalan lelket kijőni, a békákhoz
hasonlókat; 14 Mert ördögi lelkek azok, a kik jeleket
tesznek; a kik elmennek a földnek és az egész világnak
királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható
Isten ama nagy napjának viadalára. 15 (Imé eljövök,
mint a tolvaj. Boldog, a ki vigyáz és őrzi az ő ruháit,
hogy mezítelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő
rútságát.) 16 Egybegyűjték azért őket a helyre, a melyet
zsidóul Armageddonnak neveznek. 17 A hetedik angyal
is kitölté az ő poharát a levegőégre; és nagy szózat
jöve ki a mennyei templomból a királyiszéktől, a mely
ezt mondja vala: Meglett! 18 És lőnek zendülések és
mennydörgések és villámlások; és lőn nagy földindulás,
a milyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak,
ilyen földindulás, ilyen nagy. 19 És a nagy város három
részre szakada, és a pogányok városai elesének; és a
nagy Babilon megemlítteték az Isten előtt, hogy adjon
annak inni az ő búsult haragja borának poharából. 20
És minden sziget elmúlék, és hegyek nem találtatának
többé. 21 És nagy jégeső, mint egy-egy tálentom,
szálla az égből az emberekre; és káromlák az Istent
az emberek a jégeső csapásáért; mert annak csapása
felette nagy.

17 És jöve egy a hét angyal közül, a kinél a hét pohár
vala, és szóla velem, mondván nékem: Jövel, és
megmutatom néked a nagy paráznának kárhoztatását, a
ki a sok vizen ül; 2 A kivel paráználkodtak a föld királyai,
és az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld
lakosai. 3 És lélekben elvitt engem egy pusztába és
láték egy asszonyt ülni egy veres fenevadon, a mely
teljes vala káromlásnak neveivel, a melynek hét feje
és tíz szarva vala. 4 Öltözött vala pedig az asszony
bíborba és skárlátba, és megékesíttetett vala aranynyal
és drágakővel és gyöngyökkel, kezében egy aranypohár
vala, tele útálatosságokkal és az ő paráznaságának
tisztátalanságával, 5 És az ő homlokára egy név
vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak és
a föld útálatosságainak anyja. 6 És látám, hogy az
asszony részeg vala a szentek vérétől és a Jézus
bizonyságtevőinek vérétől; és nagy csodálkozással
csodálkozám, mikor látám őt. 7 És monda nékem az
angyal: Miért csodálkozol? Én megmondom néked ez
asszonynak titkát és a fenevadét, a mely őt hordozza,
a melynek hét feje és tíz szarva van. 8 A fenevad, a
melyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jő fel és
megy a veszedelemre. És a föld lakosai csodálkoznak
(a kiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe e világ
alapítása óta) látván a fenevadat, a mely vala és nincs,
noha van. **(Abyssos g12)** 9 Itt az elme, a melyben van
bölcseség. A hét fő a hét hegy, a melyen az asszony
ül; 10 Király is hét van; az öte elesett, és az egyik van,
a másik még el nem jött; és mikor eljő, kevés ideig
kell annak megmaradni. 11 A fenevad pedig, a mely
vala és nincs, az maga a nyolczadik, és a hét közül
való; és a veszedelemre megy. 12 A tíz szarv pedig, a
melyet láttál, tíz király, olyanok, a kik még birodalmat
nem kaptak; de hatalmat kapnak mint királyok egy óráig
a fenevaddal. 13 Ezeknek egy a szándékuk; erejöket és
hatalmokat is a fenevadnak adják. 14 Ezek a Bárány
ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert
uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való
hivatalosok és választottak és hívek is. 15 És monda
nékem: A vizek, a melyeket láttál, a hol a parázna ül,
népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek.
16 És a tíz szarv, a melyet láttál a fenevadon, ezek
meggyűlölik a paráznát, és kifosztják és mezítelenné
teszik, és eszik annak húsát, és megégetik őt tűzzel.
17 Mert az Isten adta azoknak szívébe, hogy az ő
szándékát cselekedjék, és egy szándékon legyenek, és
adják az ő birodalmukat a fenevadnak, míglen betelnek
az Isten beszédei. 18 És az asszony, a melyet láttál,
ama nagy város, a melynek királysága van a földnek
királyain.

18 És ezek után láték más angyalt leszállani a
mennyből, a kinek nagy hatalma vala; és a
föld fénylett annak dicsőségétől. 2 És kiálta teljes
erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a
nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden
tisztátalan léleknek tömlöczévé, és minden tisztátalan
és gyűlölséges madárnak tömlöczévé. 3 Mert az ő
paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép,
és a földnek királyai ő vele paráználkodtak, és a földnek

kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak.
4 És hallék más szózatot a mennyből, a mely ezt
mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne
legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az
ő csapásaiból: 5 Mert az ő bűnei az égig hatottak,
és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. 6
Fizessetek úgy néki, a mint ő fizetett néktek, és kétszerrel
kettőztessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; a
mely pohárból itatott, ugyanabból két annyit töltsetek
néki. 7 A mennyire dicsőítette magát és dobzódott,
annyi kínnal és gyászszal fizessetek néki; mert ezt
mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony,
és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok.
8 Ennekokáért egy nap jőnek ő reá az ő csapásai:
a halál, a gyász és az éhség; és tűzzel égettetik
meg; mert erős az Úr, az Isten, a ki megbünteti őt.
9 És siratják őt, és jajgatnak ő rajta a föld királyai,
a kik vele paráználkodtak és dobzódtak, mikor az ő
égésének füstjét látják, 10 Nagy távol állva az ő kínjától
való félelem miatt, mondván: Jaj! jaj! te nagy város,
Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el
ítéleted! 11 A föld kalmárai is siratják és jajgatják őt,
mert az ő árúikat immár senki nem veszi; 12 Arany és
ezüst, és drágakő és gyöngy, és gyolcs és bíbor, és
selyem és skárlátczikkeket; és minden thinfát és minden
elefántcsontedényt, és drágafából és rézből és vasból
és márványkőből csinált minden edényt; 13 És fahajat
és illatszereket, és kenetet és tömjént, és bort és olajat,
és zsemlyelisztet és gabonát, és barmokat és juhokat,
és lovakat és kocsikat, és rabokat és emberek lelkeit.
14 És a gyümölcs, a mit a te lelked kívánt, eltávozott
tőled, és minden a mi ínyes és pompás, eltávozott
tőled, és többé azokat meg nem találod. 15 Ezeknek
árosai, a kik meggazdagodtak ő tőle, távol állanak az ő
kínjától való félelem miatt, sírván és jajgatván, 16 És ezt
mondván: Jaj! jaj! a nagy város, a mely öltözött gyolcsba
és bíborba és skarlátba, és megékesíttetett aranynyal,
drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy
órában annyi gazdagság! 17 És minden hajósmester
és a hajókon levők mind, a sokaság és az evezők,
és valakik a tengeren kereskednek, távol állának. 18
És kiáltának, látván az ő égésének füstjét, és ezt
mondják vala: Mi hasonló e nagy városhoz? 19 És port
hányván az ő fejökre, kiáltának sírván és jajgatván,
és ezt mondván: Jaj! jaj! az a nagy város, a melyben
meggazdagodott mindenki, a kinek hajói voltak a
tengeren, annak drágaságaiból, hogy elpusztult egy
órában! 20 Örülj ő rajta menny, és ti szent apostolok
és próféták; mert az Isten büntette meg őt érettetek
való büntetéssel. 21 És egy erős angyal egy nagy
malomkőhöz hasonló követ felvőn és a tengerbe veté,
ezt mondván: Ilyen módon nagy sebességgel vettetik el
Babilon, ama nagy város, és többé meg nem találtatik.
22 És hárfásoknak és muzsikásoknak, és síposoknak és
trombitásoknak szava te benned többé nem hallatik;
és semmi mesterségnek mestere nem találtatik többé
te benned; és malomnak zúgása sem hallatik többé
te benned; 23 És szövétneknek világossága többé te
benned nem fénylik; és vőlegénynek és menyasszonynak
szava sem hallatik többé te benned; mert a te kalmáraid
valának a földnek fejedelmei; mert a te bűvöléseidtől
eltévelyedtek mind a népek. 24 És abban prófétáknak
és szenteknek vére találtatott, és mindeneknek, a kik
megölettek a földön.

19 És ezek után hallám mintegy nagy sokaságnak
nagy szavát az égben, a mely ezt mondja vala:
Aleluja! az idvesség és a dicsőség, és a tisztesség és
a hatalom az Úré, a mi Istenünké! 2 Mert igazak és
igazságosak az ő ítéletei, és azt a nagy paráznát, a
mely a földet megrontotta az ő paráznaságával, elítélte,
és megbosszúlta az ő szolgáinak vérét annak kezén. 3
És másodszor is mondának: Aleluja! és: Annak füstje
felmegy örökkön örökké. (aiōn g165) 4 És leborula a
huszonnégy Vén és a négy lelkes állat, és imádá az
Istent, a ki a királyiszékben ül vala, mondván: Ámen!
Aleluja! 5 És a királyiszéktől szózat jöve ki, a mely ezt
mondja vala: Dícsérjétek a mi Istenünket mindnyájan
ő szolgái, a kik félitek őt, kicsinyek és nagyok! 6 És
hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok
vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát,
mondván: Aleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a
mindenható. 7 Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk
dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az
ő felesége elkészítette magát, 8 És adatott annak, hogy
felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba; mert a
fehér gyolcs a szenteknek igazságos cselekedetei. 9 És
monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, a kik a Bárány
menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. És monda
nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei. 10 És leborulék
annak lábai előtt, hogy imádjam őt, de monda nékem:
Meglásd, ne tedd; szolgatársad vagyok néked és a
te atyádfiainak, a kiknél a Jézus bizonyságtétele van;
Istent imádd, mert a Jézus bizonyságtétele a prófétaság
lelke. 11 És látám, hogy az ég megnyílt, és ímé vala
egy fehér ló, és a ki azon ül vala, hivatik vala Hívnek és
Igaznak, és igazságosan ítél és hadakozik. 12 És az
ő szemei olyanok, mint a tűzláng; és az ő fején sok
korona; az ő neve fel vala írva, a mit senki nem tud,
csak ő maga. 13 És vérrel hintett ruhába vala öltöztetve
és a neve Isten ígéjének neveztetik. 14 És mennyei
seregek követik vala őt fehér lovakon, fehér és tiszta
gyolcsba öltözve. 15 És az ő szájából éles kard jő vala
ki, hogy azzal verje a pogányokat; és ő fogja azokat
legeltetni vasvesszővel; és ő nyomja a mindenható Isten
haragja hevének borsajtóját. 16 És az ő ruháján és
tomporán oda vala írva az ő neve: királyoknak Királya,

és uraknak Ura. 17 És láték egy angyalt állani a napban,
és kiálta nagy szóval, mondván minden madaraknak, a
melyek repdesnek vala az égnek közepette: Jőjjetek el,
és gyűljetek egybe a nagy Istennek vacsorájára; 18
Hogy egyétek a királyok húsát, és vezérek húsát és
hatalmasok húsát, és lovaknak és rajtok űlőknek húsát,
és mindenkinek húsát, szabadokét és szolgákét, és
kicsinyekét és nagyokét. 19 És látám, hogy a fenevad
és a föld királyai és az ő seregeik egybegyűltek, hogy
hadakozzanak az ellen, a ki a lovon ül vala és az
ő serege ellen. 20 És megfogaték a fenevad, és ő
vele együtt a hamis próféta, a ki a csodákat tette ő
előtte, a melyekkel elhitette azokat, a kik a fenevad
bélyegét felvették, és a kik imádták annak képét: ők
ketten elevenen a kénkővel égő tüzes tóba vettetének:
(Limnē Pyr g3041 g4442) 21 A többiek pedig megöletének
a lovon űlőnek kardjával, a mely az ő szájából jő vala ki;
és a madarak mind megelégedének azoknak húsával.

20 És láték egy angyalt leszállani a mennyből, a kinél
vala a mélységnek kulcsa, és egy nagy láncz a
kezében. **(Abyssos g12)** 2 És megfogá a sárkányt, azt
a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán, és megkötözé
azt ezer esztendőre, 3 És veté őt a mélységbe, és
bezárá azt és bepecsételé ő felette, hogy többé el ne
hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután
el kell néki oldoztatni egy kevés időre. **(Abyssos g12)** 4
És láték királyiszékeket, és leülének azokra, és adaték
nékik ítélettétel; és látám azoknak lelkeit, a kiknek
fejöket vették a Jézus bizonyságtételéért és az Isten
beszédéért, és a kik nem imádták a fenevadat, sem
annak képét, és nem vették annak bélyegét homlokukra
és kezeikre; és éltek és uralkodtak a Krisztussal
ezer esztendeig. 5 A többi halottak pedig meg nem
elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő. Ez az
első feltámadás. 6 Boldog és szent, a kinek része van
az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második
halálnak; hanem lesznek az Istennek és a Krisztusnak
papjai, és uralkodnak ő vele ezer esztendeig. 7 És
mikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az ő
fogságából. 8 És kimegy, hogy elhitesse a föld négy
szegletén lévő népeket, a Gógot és a Magógot, hogy
egybegyűjtse őket háborúra, a kiknek száma, mint a
tenger fövenye. 9 És feljövének a föld szélességére,
és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost;
és Istentől a mennyből tűz szálla alá, és megemészté
azokat. 10 És az ördög, a ki elhitette őket, vetteték a
tűz és kénkő tavába, a hol van a fenevad és a hamis
próféta; és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön örökké.
(aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11 És láték egy nagy
fehér királyiszéket, és a rajta űlőt, a kinek tekintete elől
eltűnék a föld és az ég, és helyök nem találtaték. 12
És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani
az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy
más könyv nyittaték meg, a mely az életnek könyve; és
megítéltetének a halottak azokból, a mik a könyvekbe
voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. 13 És a tenger
kiadá a halottakat, a kik ő benne voltak; és a halál és
a pokol is kiadá a halottakat, a kik ő nálok voltak; és
megítéltetének mindnyájan az ő cselekedeteik szerint.
(Hadēs g86) 14 A pokol pedig és a halál vettetének a
tűznek tavába. Ez a második halál, a tűznek tava. **(Hadēs
g86, Limnē Pyr g3041 g4442)** 15 És ha valaki nem találtatott
beírva az élet könyvében, a tűznek tavába vetteték.
(Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Ezután láték új eget és új földet; mert az első
ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger
többé nem vala. 2 És én János látám a szent várost,
az új Jeruzsálemet, a mely az Istentől szálla alá a
mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített
menyasszony. 3 És hallék nagy szózatot, a mely ezt
mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel
van, és velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és
maga az Isten lesz velök, az ő Istenök. 4 És az Isten
eltöröl minden könyet az ő szemeikről; és a halál nem
lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem
lesz többé, mert az elsők elmúltak. 5 És monda az,
a ki a királyiszéken ül vala: Ímé mindent újjá teszek.
És monda nékem: Írd meg, mert e beszédek hívek és
igazak. 6 És monda nékem: Meglett. Én vagyok az Alfa
és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak
adok az élet vizének forrásából ingyen. 7 A ki győz,
örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az
fiam lesz nékem. 8 A gyáváknak pedig és hitetleneknek,
és útálatosoknak és gyilkosoknak, és paráznáknak
és bűbájosoknak, és bálványimádóknak és minden
hazugoknak, azoknak része a tűzzel és kénkővel égő
tóban lesz, a mi a második halál. **(Limnē Pyr g3041 g4442)**
9 És jöve hozzám egy a hét angyal közül, a kinél a hét
utolsó csapással telt hét pohár vala, és szóla nékem,
mondván: Jer, megmutatom néked a menyasszonyt,
a Bárány feleségét. 10 És elvive engem lélekben egy
nagy és magas hegyre és megmutatá nékem azt a nagy
várost, a szent Jeruzsálemet, a mely Istentől szállott
alá a mennyből. 11 Benne vala az Isten dicsősége; és
annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz,
úgymint kristálytiszta jáspis kőhöz; 12 És nagy és magas
kőfala vala, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét
angyal, és felírott nevek, a melyek az Izráel fiai tizenkét
törzsének nevei: 13 Napkeletről három kapu; északról
három kapu; délről három kapu: napnyugotról három
kapu. 14 És a város kőfalának tizenkét alapja vala,
és azokon a Bárány tizenkét apostolának nevei. 15
A ki pedig én velem beszéle, annál vala egy arany
vessző, hogy megmérje a várost, és annak kapuit
és kőfalát. 16 És a város négyszögben fekszik, és
a hossza annyi, mint a szélessége. És megméré a

várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak
hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő. 17
És megméré annak kőfalát száznegyvennégy singre,
ember mértékével, azaz angyaléval. 18 És kőfalának
rakása jáspisból vala; a város pedig tiszta arany, tiszta
üveghez hasonló. 19 És a város kőfalának alapjai
ékesítve valának mindenféle drágakövekkel. Az első
alap jáspis; a második zafir; a harmadik kálczédon; a
negyedik smaragd; 20 Az ötödik sárdonix; a hatodik
sárdius; a hetedik krizolitus; a nyolczadik berillus; a
kilenczedik topáz; a tizedik krisopráz; a tizenegyedik
jáczint; a tizenkettedik amethist. 21 A tizenkét kapu
pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy
gyöngyből vala; és a város utczája tiszta arany, olyan
mint az átlátszó üveg. 22 És templomot nem láttam
abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma,
és a Bárány. 23 És a városnak nincs szüksége a napra,
sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten
dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke
a Bárány. 24 És a pogányok, a kik megtartatnak,
annak világosságában járnak; és a föld királyai az ő
dicsőségöket és tisztességöket abba viszik. 25 És annak
kapui be nem záratnak nappal (éjszaka ugyanis ott nem
lesz); 26 És a pogányok dicsőségét és tisztességét abba
viszik. 27 És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem
a ki útálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem
csak a kik beírattak az élet könyvébe, a mely a Bárányé.

22 És megmutatá nékem az élet vizének tiszta
folyóját, a mely ragyogó vala, mint a kristály, az
Istennek és a Báránynak királyiszékéből jővén ki 2 Az
ő utczájának közepén. És a folyóvízen innen és túl
életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala,
minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a
pogányok gyógyítására valók. 3 És semmi elátkozott
nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak
királyiszéke benne lesz; és ő szolgái szolgálnak néki;
4 És látják az ő orczáját; és az ő neve homlokukon
lesz. 5 És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségök
szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja
meg őket, és országolnak örökkön örökké. (aiōn g165) 6
És monda nékem: E beszédek hívek és igazak: és az Úr,
a szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy
megmutassa az ő szolgáinak azokat, a miknek meg kell
lenni hamar. 7 Ímé eljövök hamar. Boldog, a ki megtartja
e könyv prófétálásának beszédeit. 8 És én János vagyok
az, a ki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és
láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam,
a ki nékem ezeket megmutatta vala. 9 Az pedig monda
nékem: Meglásd, ne tedd; mert szolgatársad vagyok
néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak,
a kik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd.
10 Azután monda nékem: Be ne pecsételd e könyv
prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. 11
A ki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és a
ki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és a ki igaz,
legyen igaz ezután is; és a ki szent, szenteltessék meg
ezután is. 12 És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam
velem van, hogy megfizessek mindenkinek, a mint az ő
cselekedete lesz. 13 Én vagyok az Alfa és az Omega,
a kezdet és a vég, az első és utolsó. 14 Boldogok, a
kik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen
az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a
városba. 15 De kinn maradnak az ebek és a bűbájosok,
és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és
mind a ki szereti és szólja a hazugságot. 16 Én Jézus
küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyságot
tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak
ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag. 17
És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És a
ki hallja, ezt mondja: Jövel! És a ki szomjúhozik, jőjjön el;
és a ki akarja, vegye az élet vizét ingyen. 18 Bizonyságot
teszek pedig mindenkinek, a ki e könyv prófétálásának
beszédeit hallja: Hogy ha valaki ezekhez hozzá tesz, e
könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; 19 És ha
valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az
Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent
városból, és azokból, a mik e könyvben megírattak.
20 Ezt mondja, a ki ezekről bizonyságot tesz: Bizony
hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus! 21 A mi
Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájan
ti veletek. Ámen.

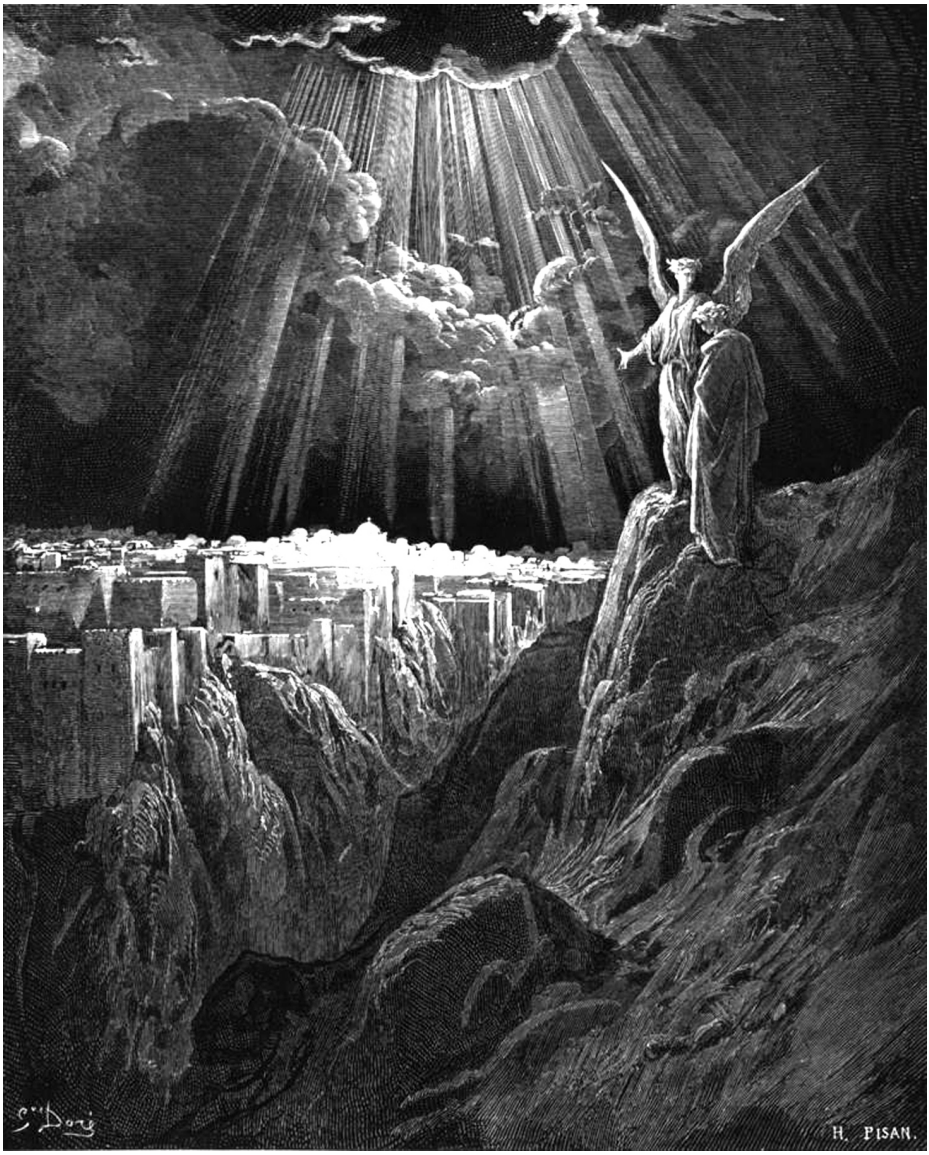

És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, a mely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. És hallék nagy szózatot, a mely ezt mondja vala az égből: Ímé az Isten sátora az emberekkel van, és velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenök.

Jelenések 21:2-3

Útmutató az Olvasóhoz

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Szótár

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Szótár +

AionianBible.org/Bibles/Hungarian---Hungarian-Karoli/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukács 8:31
Rómaiakhoz 10:7
Jelenések 9:1
Jelenések 9:2
Jelenések 9:11
Jelenések 11:7
Jelenések 17:8
Jelenések 20:1
Jelenések 20:3

aïdios

Rómaiakhoz 1:20
Júdás 1:6

aiōn

Máté 12:32
Máté 13:22
Máté 13:39
Máté 13:40
Máté 13:49
Máté 21:19
Máté 24:3
Máté 28:20
Márk 3:29
Márk 4:19
Márk 10:30
Márk 11:14
Lukács 1:33
Lukács 1:55
Lukács 1:70
Lukács 16:8
Lukács 18:30
Lukács 20:34
Lukács 20:35
János 4:14
János 6:51
János 6:58
János 8:35
János 8:51
János 8:52
János 9:32
János 10:28
János 11:26
János 12:34
János 13:8
János 14:16
Apostolok 3:21
Apostolok 15:18
Rómaiakhoz 1:25
Rómaiakhoz 9:5
Rómaiakhoz 11:36
Rómaiakhoz 12:2
Rómaiakhoz 16:27
1 Korintusi 1:20
1 Korintusi 2:6
1 Korintusi 2:7
1 Korintusi 2:8
1 Korintusi 3:18
1 Korintusi 8:13
1 Korintusi 10:11
2 Korintusi 4:4
2 Korintusi 9:9
2 Korintusi 11:31
Galatákhoz 1:4
Galatákhoz 1:5
Efézusiakhoz 1:21
Efézusiakhoz 2:2
Efézusiakhoz 2:7
Efézusiakhoz 3:9
Efézusiakhoz 3:11
Efézusiakhoz 3:21
Efézusiakhoz 6:12
Filippiekhez 4:20
Kolosséiakhoz 1:26
1 Timóteushoz 1:17
1 Timóteushoz 6:17
2 Timóteushoz 4:10
2 Timóteushoz 4:18
Titushoz 2:12
Zsidókhoz 1:2
Zsidókhoz 1:8
Zsidókhoz 5:6
Zsidókhoz 6:5
Zsidókhoz 6:20
Zsidókhoz 7:17
Zsidókhoz 7:21
Zsidókhoz 7:24
Zsidókhoz 7:28
Zsidókhoz 9:26
Zsidókhoz 11:3
Zsidókhoz 13:8
Zsidókhoz 13:21
1 Péter 1:23
1 Péter 1:25
1 Péter 4:11
1 Péter 5:11
2 Péter 3:18
1 János 2:17
2 János 1:2
Júdás 1:13
Júdás 1:25
Jelenések 1:6
Jelenések 1:18
Jelenések 4:9
Jelenések 4:10
Jelenések 5:13
Jelenések 7:12
Jelenések 10:6
Jelenések 11:15
Jelenések 14:11
Jelenések 15:7
Jelenések 19:3
Jelenések 20:10
Jelenések 22:5

aiōnios

Máté 18:8
Máté 19:16
Máté 19:29
Máté 25:41
Máté 25:46
Márk 3:29
Márk 10:17
Márk 10:30
Lukács 10:25
Lukács 16:9
Lukács 18:18
Lukács 18:30
János 3:15
János 3:16
János 3:36
János 4:14
János 4:36
János 5:24
János 5:39
János 6:27
János 6:40
János 6:47
János 6:54
János 6:68

János 10:28
János 12:25
János 12:50
János 17:2
János 17:3
Apostolok 13:46
Apostolok 13:48
Rómaiakhoz 2:7
Rómaiakhoz 5:21
Rómaiakhoz 6:22
Rómaiakhoz 6:23
Rómaiakhoz 16:25
Rómaiakhoz 16:26
2 Korintusi 4:17
2 Korintusi 4:18
2 Korintusi 5:1
Galatákhoz 6:8
2 Tesszalonika 1:9
2 Tesszalonika 2:16
1 Timóteushoz 1:16
1 Timóteushoz 6:12
1 Timóteushoz 6:16
2 Timóteushoz 1:9
2 Timóteushoz 2:10
Titushoz 1:2
Titushoz 3:7
Filemonhoz 1:15
Zsidókhoz 5:9
Zsidókhoz 6:2
Zsidókhoz 9:12
Zsidókhoz 9:14
Zsidókhoz 9:15
Zsidókhoz 13:20
1 Péter 5:10
2 Péter 1:11
1 János 1:2
1 János 2:25
1 János 3:15
1 János 5:11
1 János 5:13
1 János 5:20
Júdás 1:7
Júdás 1:21
Jelenések 14:6

eleēsē

Rómaiakhoz 11:32

Geenna

Máté 5:22
Máté 5:29
Máté 5:30
Máté 10:28
Máté 18:9
Máté 23:15
Máté 23:33
Márk 9:43
Márk 9:45
Márk 9:47
Lukács 12:5
Jakab 3:6

Hadēs

Máté 11:23
Máté 16:18
Lukács 10:15
Lukács 16:23
Apostolok 2:27
Apostolok 2:31
1 Korintusi 15:55
Jelenések 1:18
Jelenések 6:8
Jelenések 20:13
Jelenések 20:14

Limnē Pyr

Jelenések 19:20
Jelenések 20:10
Jelenések 20:14
Jelenések 20:15
Jelenések 21:8

Sheol

1 Mózes 37:35
1 Mózes 42:38
1 Mózes 44:29
1 Mózes 44:31
4 Mózes 16:30
4 Mózes 16:33
5 Mózes 32:22
1 Sámuel 2:6
2 Sámuel 22:6
1 Királyok 2:6
1 Királyok 2:9
Jób 7:9
Jób 11:8
Jób 14:13
Jób 17:13
Jób 17:16
Jób 21:13
Jób 24:19
Jób 26:6
Zsoltárok 6:5
Zsoltárok 9:17
Zsoltárok 16:10
Zsoltárok 18:5
Zsoltárok 30:3
Zsoltárok 31:17
Zsoltárok 49:14
Zsoltárok 49:15
Zsoltárok 55:15
Zsoltárok 86:13
Zsoltárok 88:3
Zsoltárok 89:48
Zsoltárok 116:3
Zsoltárok 139:8
Zsoltárok 141:7
Példabeszédek 1:12
Példabeszédek 5:5
Példabeszédek 7:27
Példabeszédek 9:18
Példabeszédek 15:11
Példabeszédek 15:24
Példabeszédek 23:14
Példabeszédek 27:20
Példabeszédek 30:16
Prédikátor 9:10
Énekek Éneke 8:6
Ézsaiás 5:14
Ézsaiás 7:11
Ézsaiás 14:9
Ézsaiás 14:11
Ézsaiás 14:15
Ézsaiás 28:15
Ézsaiás 28:18
Ézsaiás 38:10
Ézsaiás 38:18
Ézsaiás 57:9
Ezékiel 31:15
Ezékiel 31:16
Ezékiel 31:17
Ezékiel 32:21
Ezékiel 32:27
Hóseás 13:14
Ámos 9:2
Jónás 2:2
Habakuk 2:5

Tartaroō

2 Péter 2:4

Questioned

Jób 28:22
Jób 31:12
2 Péter 2:17

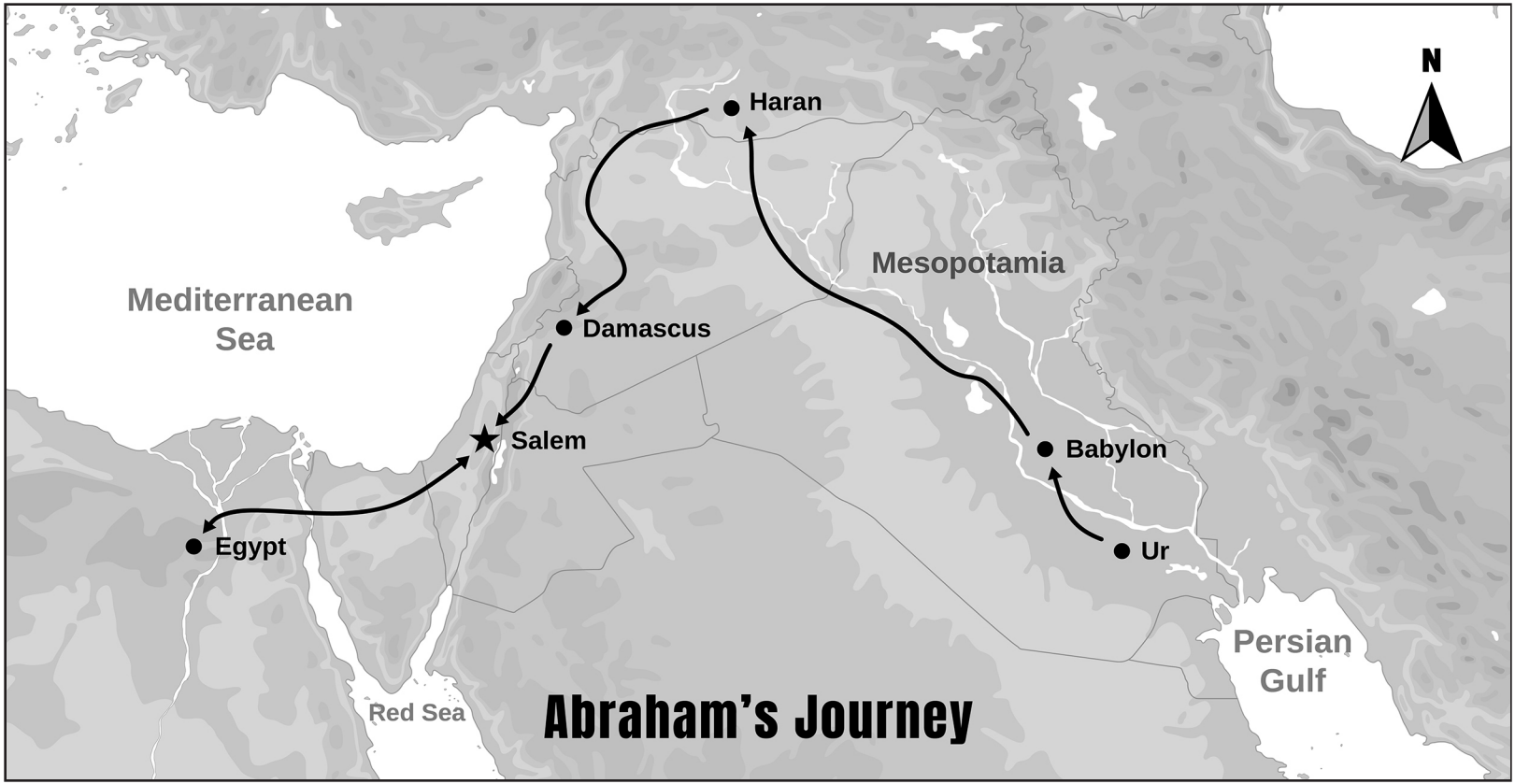

Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, a melyet örökölendő vala, és kiméne, nem tudván, hová megy. - Zsidókhoz 11:8

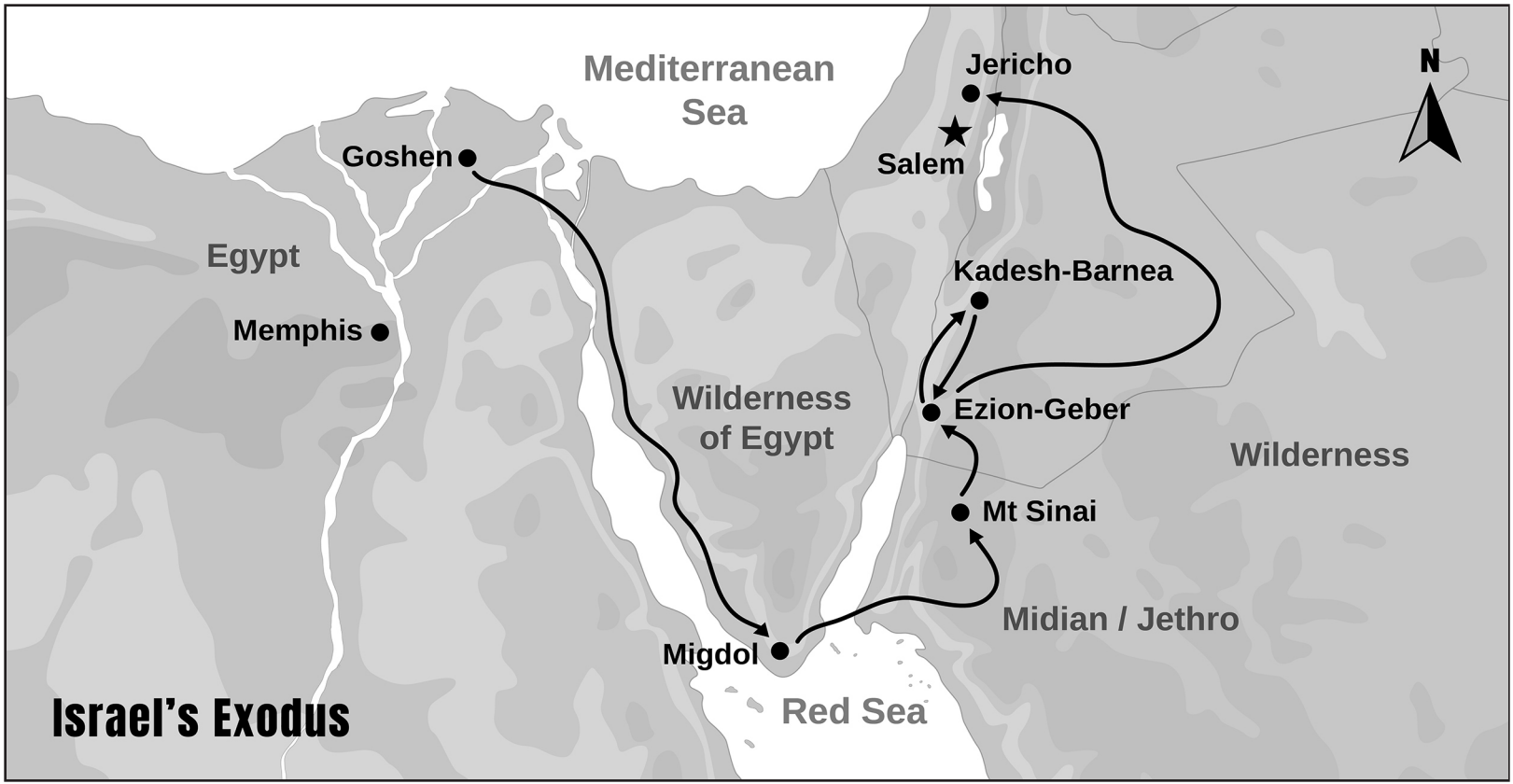

És lőn, a mikor elbocsátá a Faraó a népet, nem vivé őket Isten a Filiszteusok földje felé, noha közel vala az; mert monda az Isten: Netalán mást gondol a nép, ha harczot lát, és visszatér Égyiptomba. - 2 Mózes 13:17

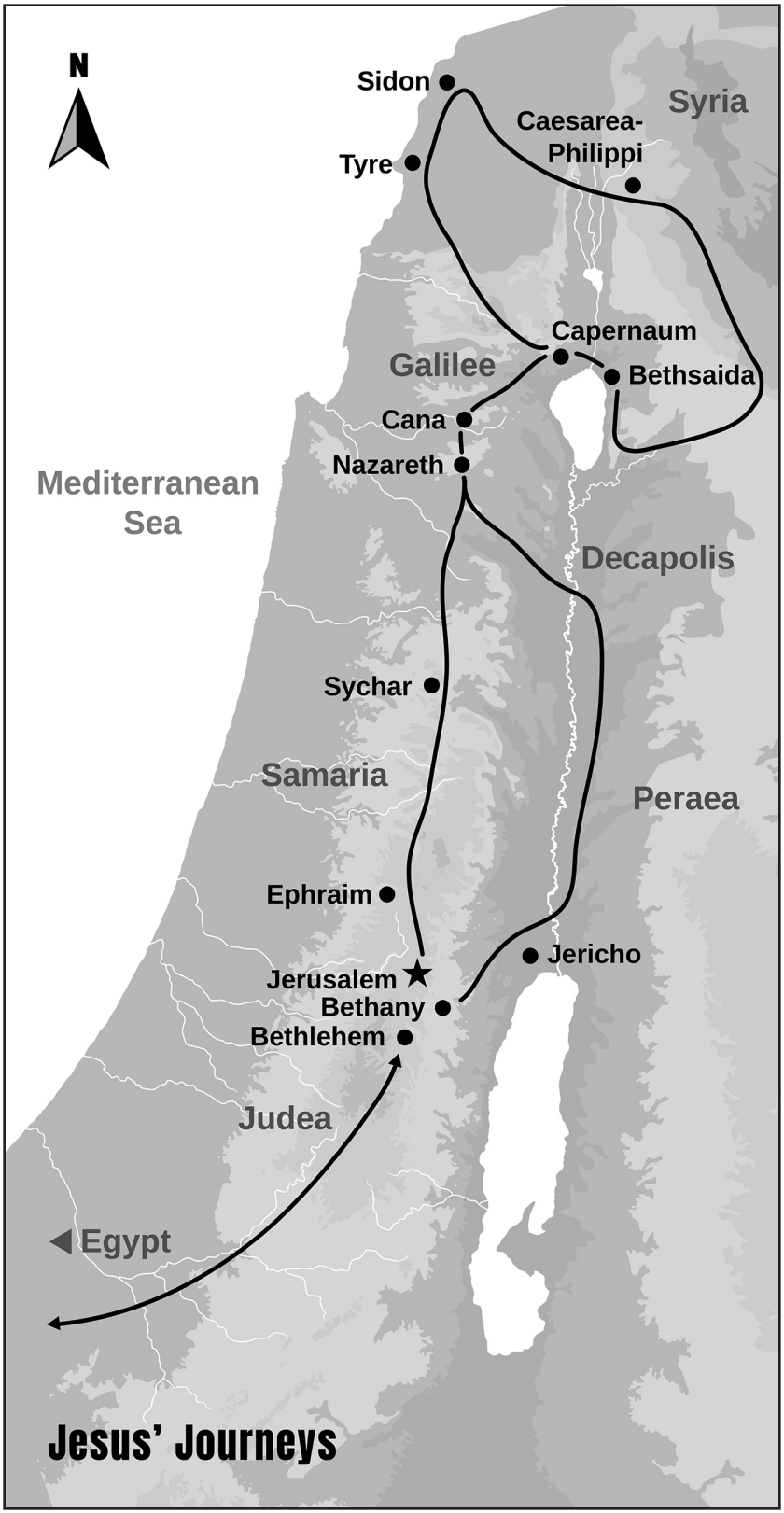

Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért. - Márk 10:45

Pál, Jézus Krisztusnak szolgája, elhívott apostol, elválasztva Isten evangyéliomának hirdetésére. - Rómaiakhoz 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Sors

Magyar Nyelv at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

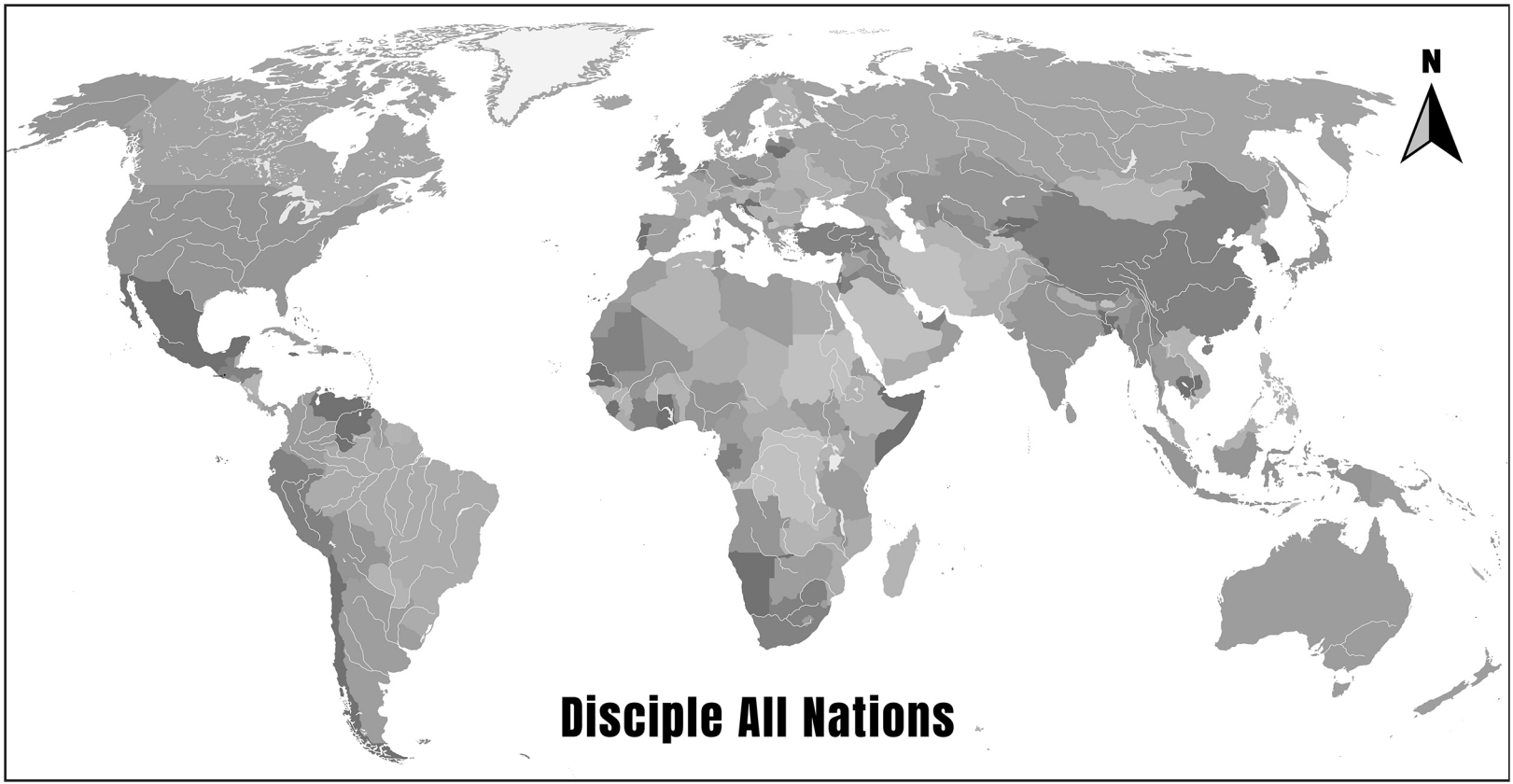

Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, - Máté 28:19